

Genesis 1

1 Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. 2 Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží. 3 I řekl Bůh: “Buď světlo!” A bylo světlo. 4 Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. 5 Světlo nazval Bůh dnem a tmu nazval nocí. Byl večer a bylo jitro, den první. 6 I řekl Bůh: “Buď klenba uprostřed vod a odděluj vody od vod!” 7 Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. A stalo se tak. 8 Klenbu nazval Bůh nebem. Byl večer a bylo jitro, den druhý. 9 I řekl Bůh: “Nahromaděte se vody pod nebem na jedno místo a uka se sou!” A stalo se tak. 10 Sou nazval Bůh zemí a nahromaděné vody nazval moři. Viděl, že to je dobré. 11 Bůh také řekl: “Zazelenej se země zelení: bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovým rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny!” A stalo se tak. 12 Země vydala zeleň: rozmanité druhy bylin, které se rozmnožují semeny, a rozmanité druhy stromů, které nese plody se semeny. Bůh viděl, že to je dobré. 13 Byl večer a bylo jitro, den třetí. 14 I řekl Bůh: “Buďte světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci! Budou na znamení časů, dnů a let. 15 Ta světla a jsou na nebeské klenbě, aby svítla nad zemí.” A stalo se tak. 16 Učinil tedy Bůh dvě veliká světla: větší světlo, aby vládlo ve dne, a menší světlo, aby vládlo v noci; učinil i hvězdy. 17 Bůh je umístil na nebeskou klenbu, aby svítla nad zemí, 18 aby vládla ve dne a v noci a oddělovala světlo od tmy. Viděl, že to je dobré. 19 Byl večer a bylo jitro, den čtvrtý. 20 I řekl Bůh: “Hemete se vody ivočinou havětí a létavci létejte nad zemí pod nebeskou klenbou!” 21 I stvořil Bůh veliké netvory a rozmanité druhy velkých hbitých ivočichů, jimi se zahemily vody, stvořil i rozmanité druhy velkých okřídlených létavců. Viděl, že to je dobré. 22 A Bůh jim poehnal: “Plodte a množte se a naplňte vody v mořích. Létavci nech se rozmnoží na zemi.” 23 Byl večer a bylo jitro, den pátý. 24 I řekl Bůh: “Vydej země rozmanité druhy ivočichů, dobytek, plazy a rozmanité druhy zemské zvěře!” A stalo se tak. 25 Bůh učinil rozmanité druhy zemské zvěře i rozmanité druhy dobytka a rozmanité druhy velkých zeměplazů. Viděl, že to je dobré. 26 I řekl Bůh: “Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. A lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.” 27 Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. 28 A Bůh jim poehnal a řekl jim: “Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad vším živým, co se na zemi hýbe.” 29 Bůh také řekl: “Hle, dal jsem vám na celou zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na něm rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. 30 Všechny zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je život, dal jsem za pokrm zelenou bylinu.” A stalo se tak. 31 Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý.

Genesis 2

1 Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupci. 2 Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat všechny své dílo. 3 A Bůh poehnal a posvětil sedmý den, nebo v něm přestal konat všechny své stvořitelství. 4 Toto je rodopis nebe a země, jak byly stvořeny. V den, kdy Hospodin Bůh učinil zemi a nebe, 5 nebylo na zemi ještě žádné polní křovisko ani nevzcházela žádná polní bylina, nebo Hospodin Bůh nezavlaoval zemi deštěm, a nebylo člověka, který by zemi obdělával. 6 Jen záplava vystupovala ze země a napájela celý zemský povrch. 7 I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chrápník dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. 8 A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil. 9 Hospodin Bůh dal vyrůst ze země všemu stromům k jídlu, s plody dobrými k jídlu, uprostřed zahrady pak stromu života a stromu poznání dobrého a zlého. 10 Z Edenu vychází řeka, aby napájela zahradu. Odtud dále se rozděluje ve čtyři

hlavní toky. 11 Jméno prvního je Píon; ten obtéká celou zemi Chavílu, v ní je zlato, 12 a zlato té země je skvělé; je tam také vonná pryskyřice a kámen karneol. 13 Jméno druhé řeky je Gíchón; ta obtéká celou zemi Kú. 14 Jméno třetí řeky je Chidekel; ta teče východně od Asýrie. Čtvrtá řeka je Eufkrat. 15 Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střeil. 16 A Hospodin Bůh člověku přikázal: “Z kadého stromu zahrady smí jíst. 17 Ze stromu poznání dobrého a zlého vak nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadne smrti.” 18 I řekl Hospodin Bůh: “Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.” 19 Kdy vytvořil Hospodin Bůh ze země vechnu polní zvěř a vechno nebeské ptactvo, přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve. Kadý ivý tvor se měl jmenovat podle toho, jak jej nazve. 20 Člověk tedy pojmenoval vechna zvířata a nebeské ptactvo i vechnu polní zvěř. Ale pro člověka se nenala pomoc jemu rovná. 21 I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, a usnul. Vzal jedno z jeho eber a uzavřel to místo masem. 22 A Hospodin Bůh utvořil z ebra, které vzal z člověka, enu a přivedl ji k němu. 23 Člověk zvolal: “Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla! A muenou se nazývá, vdy z mue vzata jest.” 24 Proto opustí mu svého otce i matku a přilne ke své eně a stanou se jedním tělem. 25 Oba dva byli nazí, člověk i jeho ena, ale nestyděli se.

Genesis 3

1 Nejzchytralejší ze ví polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl eně: “Jake, Bůh vám zakázal jíst ze vech stromů v zahradě?” 2 ena hadovi odvětila: “Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. 3 Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: “Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.” 4 Had enu ujioval: “Nikoli, nepropadnete smrti. 5 Bůh vak ví, e v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.” 6 ena viděla, e je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vevědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému mui, který byl s ní, a on té jedl. 7 Oběma se otevřely oči: poznali, e jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi. 8 Tu uslyeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho ena před Hospodinem Bohem uprostřed stromoví v zahradě. 9 Hospodin Bůh zavolal na člověka: “Kde jsi?” 10 On odpověděl: “Uslyel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protoe jsem nahý, ukryl jsem se.” 11 Bůh mu řekl: “Kdo ti pověděl, e jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něho jsem ti zakázal jíst?” 12 Člověk odpověděl: “ena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.” 13 Proto řekl Hospodin Bůh eně: “Cos to učinila?” ena odpověděla: “Had mě podvedl a já jsem jedla.” 14 I řekl Hospodin Bůh hadovi: “Protoes to učinil, buď proklet, vyvren ode vech zvířat a ode ví polní zvěře. Poleze po břie, po vechny dny svého ivota rát bude prach. 15 Mezi tebe a enu poloím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtí patu.” 16 eně řekl: “Velice rozmnoím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny bude rodit v utrpení, bude dychtit po svém mui, ale on nad tebou bude vládnout.” 17 Adamovi řekl: “Uposlechl jsi hlasu své eny a jedl jsi ze stromu, z něho jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nech je země prokleta; po celý svůj ivot z ní bude jíst v trápení. 18 Vydá ti jenom trní a hloí a bude jíst polní byliny. 19 V potu své tváře bude jíst chléb, dokud se nenavrátil do země, z ní jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátil.” 20 Člověk svou enu pojmenoval Eva (to je iva), protoe se stala matkou vech ivých. 21 Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho eně koené suknice a přioděl je. 22 I řekl Hospodin Bůh: “Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu ivota, jedl a byl iv navěky.” 23 Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z ní byl vzat. 24 Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícím se plamenným mečem, aby střeili cestu ke stromu ivota.

Genesis 4

1 I poznal člověk svou enu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina. Tu řekla: “Získala jsem mae, a tím Hospodina.” 2 Dále porodila jeho bratra Ábela. Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem. 3 Po jisté době přinesl Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. 4 Také Ábel přinesl obě ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. I shlédl Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar, 5 na Kaina vak a na jeho obětní dar neshlédl. Proto Kain vzplanul velikým hněvem a zesinal v tváři. 6 I řekl Hospodin Kainovi: “Proč jsi tak vzplanul? A proč má tak sinalou tvář? 7 Co nepřijmu i tebe, bude-li konat dobro? Nebude-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtít; ty vak má nad ním vládnout.” 8 I promluvil Kain ke svému bratru Ábelovi... Kdy byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej. 9 Hospodin řekl Kainovi: “Kde je tvůj bratr Ábel?” Odvětil: “Nevím. Copak jsem strácem svého bratra?” 10 Hospodin pravil: “Cos to učinil! Sly, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země. 11 Bude nyní proklet a vyvren ze země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. 12 Bude-li obdělávat půdu, u ti nedá svou sílu. Bude na zemi psancem a tvancem.” 13 Kain Hospodinu odvětil: “Můj zločin je větí, ne je mono odčinit. 14 Hle, vypudil jsi mě dnes ze země. Budu se muset skrývat před tvou tváří. Stal jsem se na zemi psancem a tvancem. Kadý, kdo mě najde, bude mě moci zabít.” 15 Ale Hospodin řekl: “Nikoli, kdo by Kaina zabil, bude postien sedmeronásobnou pomstou.” A Hospodin poznamenal Kaina znamením, aby jej nikdo, kdo ho najde, nezabil. 16 Kain odeel od tváře Hospodinovy a usadil se v zemi Nódu, východně od Edenu. 17 I poznal Kain svou enu, ta otěhotněla a porodila Enocha. Tu se dal do stavby města a nazval to město Enoch, podle jména svého syna. 18 Enochovi se narodil Írad, Írad zplodil Mechújáela, Mechíjáel zplodil Metúáela, Metúáel zplodil Lámecha. 19 Lámech pojal dvě eny; jedna se jmenovala Áda a druhá se jmenovala Sila. 20 Áda porodila Jábala, který se stal praotcem těch, kdo přebývají ve stanu a u stáda. 21 Jeho bratr se jmenoval Júbal; ten se stal praotcem vech hrajících na citaru a flétnu. 22 Také Sila porodila, a to Túbal-kaina, mistra vech řemeslníků obrábějících měď a elezo. Sestrou Túbal-kainovou byla Naama. 23 Tu řekl Lámech svým enám: “Ádo a Silo, poslyte můj hlas, eny Lámechovy, naslouchejte mé řeči: Zabil jsem mae za své zranění, pacholíka za svou jizvu. 24 Bude-li sedmeronásobně pomstěn Kain, tedy Lámech sedmdesátkrát a sedmkrát.” 25 I poznal opět Adam svou enu a ta porodila syna a dala mu jméno ét (to je Do klína vloeny). Řekla: “Bůh mi vloil do klína jiného potomka místo Ábela, kterého zabil Kain.” 26 étovi se narodil syn; dal mu jméno Enó. Tehdy se začalo vzývat jméno Hospodinovo.

Genesis 5

1 Toto je výčet rodopisu Adamova: V den, kdy Bůh stvořil člověka, učinil jej k podobě Boí. 2 Jako mae a enu je stvořil, poehnal jim a v den, kdy je stvořil, dal jim jméno Adam (to je Člověk). 3 Ve věku sto třiceti let zplodil Adam syna ke své podobě, podle svého obrazu, a dal mu jméno ét. 4 Po zplození éta il Adam jetě osm set let a zplodil syny a dcery. 5 Vech dnů Adamova ivota bylo devět set třicet let, a umřel. 6 Ve věku sto pěti let zplodil ét Enóe. 7 Po zplození Enóe il ét osm set sedm let a zplodil syny a dcery. 8 Vech dnů étových bylo devět set dvanáct let, a umřel. 9 Ve věku devadesáti let zplodil Enó Kénana. 10 Po zplození Kénana il Enó osm set patnáct let a zplodil syny a dcery. 11 Vech dnů Enóových bylo devět set pět let, a umřel. 12 Ve věku sedmdesáti let zplodil Kénan Mahalalela. 13 Po zplození Mahalalela il Kénan osm set čtyřicet let a zplodil syny a dcery. 14 Vech dnů Kénanových bylo devět set deset let, a umřel. 15 Ve věku edesáti pěti let zplodil Mahalalel Jereda. 16 Po zplození Jereda il Mahalalel osm set třicet let a zplodil syny a dcery. 17 Vech dnů Mahalalelových bylo osm set devadesát pět let, a umřel. 18 Ve věku sto edesáti dvou let zplodil Jered Henocha. 19 Po zplození Henocha il Jered osm set let a zplodil syny a

dcery. 20 Vech dnů Jeredových bylo devět set edesát dvě léta, a umřel. 21 Ve věku edesáti pěti let zplodil Henoch Metúelacha. 22 A chodil Henoch s Bohem po zplození Metúelacha tři sta let a zplodil syny a dcery. 23 Vech dnů Henochoových bylo tři sta edesát pět let. 24 I chodil Henoch s Bohem. A nebylo ho, nebo ho Bůh vzal. 25 Ve věku sto osmdesáti sedmi let zplodil Metúelach Lámecha. 26 Po zplození Lámecha il Metúelach sedm set osmdesát dvě léta a zplodil syny a dcery. 27 Vech dnů Metúelachových bylo devět set edesát devět let, a umřel. 28 Ve věku sto osmdesáti dvou let zplodil Lámech syna. 29 Dal mu jméno Noe (to je Odpočinutí). Řekl: “Ten nám dá potěšení a odpočinutí od naší práce a od námahy našich rukou, kterou nám přináší země prokletá Hospodinem.” 30 Po zplození Noeho il Lámech pět set devadesát pět let a zplodil syny a dcery. 31 Vech dnů Lámechových bylo sedm set sedmdesát sedm let, a umřel. 32 Kdy bylo Noemu pět set let, zplodil Noe éma, Cháma a Jefeta.

Genesis 6

1 Kdy se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové botí, 2 jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za eny vechny, jich se jim zachtělo. 3 Hospodin vak řekl: “Můj duch se nebude člověkem věčně zaneprazdňovat. Vdy je jen tělo. A je jeho dnů sto dvacet let.” 4 Za oněch dnů, kdy synové botí vcházeli k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikaly na zemi zrůdy, ba jetě i potom. To jsou ti bohatýři dávnověku, muové pověstní. 5 I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a e kadý výtvar jeho mysli i srdce je v kadé chvíli jen zlý. 6 Litoval, e na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci. 7 Řekl: “Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo, nebo lituji, e jsem je učinil.” 8 Ale Noe nael u Hospodina milost. 9 Toto je rodopis Noeho: Noe byl mu spravedlivý, bezúhonný ve svém pokolení; Noe chodil s Bohem. 10 A Noe zplodil tři syny: éma, Cháma a Jefeta. 11 Země vak byla před Bohem zkaená a plná násilí. 12 Bůh pohleděl na zemi; byla zcela zkaená, protoe vechno tvorstvo pokazilo na zemi svou cestu. 13 I řekl Bůh Noemu: “Rozhodl jsem se skoncovat se vím tvorstvem, nebo země je plná lidského násilí. Zahladím je i se zemí. 14 Udělej si archu z goferového dřeva. V are udělá komůrky a vysmolí ji uvnitř i zvenčí smolou. 15 A udělá ji takto: Délka archy bude tři sta loket, šířka padesát loket a výška třicet loket. 16 Archa bude mít světlík; na loket odshora jej ukončí a do boku archy vsadí dveře. Udělá v ní spodní, druhé i třetí patro. 17 Hle, já uvedu potopu, vody na zemi, a zahladím tak zpod nebe vechno tvorstvo, v něm je duch ivota. Vechno, co je na zemi, zhyne. 18 S tebou vak učiním smlouvu. Vejde do archy a s tebou tvoji synové, tvá ena i eny tvých synů. 19 A ze vecho, co je ivé, ze vecho tvorstva, uvede vdy po páru do archy, aby s tebou zůstali naivu; samec a samice to budou. 20 Z rozmanitých druhů ptactva a z rozmanitých druhů zvířat a ze vech zeměplazů rozmanitých druhů, z kadého po páru vejdou k tobě, aby se zachovali při ivotě. 21 Ty pak si naber k obivě různou potravu, nashromádi si ji, a bude tobě i jim za pokrm.” 22 Noe udělal vechno přesně tak, jak mu Bůh přikázal.

Genesis 7

1 I řekl Hospodin Noemu: “Vejdi ty a celý tvůj dům do archy, nebo vidím, e ty jsi v tomto pokolení jediný můj spravedlivý. 2 Ze vech zvířat čistých vezme s sebou po sedmi párech, samce se samicí, ale ze zvířat, která nejsou čistá, jen po páru, samce se samicí. 3 Také z nebeského ptactva po sedmi párech, samce a samici, aby zůstalo naivu potomstvo na celé zemi, 4 nebo ji za sedm dní selu na zemi dé, který potrvá čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Smetu z povrchu země ve, co povstalo, co jsem učinil.” 5 Noe udělal vechno, jak mu Hospodin přikázal. 6 est set let bylo Noemu, kdy nastala potopa, vody na zemi. 7 Před vodami

potopy veel Noe a s ním jeho synové i jeho ena a eny jeho synů do archy. 8 Z čistých zvířat i ze zvířat, která nejsou čistá, z ptactva i ze veho, co se plazí po zemi, 9 vdy po páru veli samec a samice k Noemu do archy, jak mu Bůh přikázal. 10 Po sedmi dnech pak pronikly na zemi vody potopy. 11 V estistém roce ivota Noeho, sedmnáctý den druhého měsíce, se provalily vechny prameny obrovské propastné tůně a nebeské propusti se otevřely. 12 Nad zemí se strhl lijavec a trval čtyřicet dní a čtyřicet nocí. 13 Právě toho dne veli Noe i ém, Chám a Jefet, synové Noeho, i ena Noeho a tři eny jeho synů s nimi do archy, 14 oni i vechna zvíř rozmanitých druhů, vechen dobytek rozmanitých druhů, vichni plazící se zeměplazi rozmanitých druhů i vechno ptactvo rozmanitých druhů, kadý pták, kadý okřídlenec. 15 Veli k Noemu do archy vdy pár po páru ze veho tvorstva, v něm je duch ivota. 16 Vcházeli, samec a samice ze veho tvorstva, jak mu Bůh přikázal. A Hospodin za ním zavřel. 17 Potopa na zemi trvala čtyřicet dní, vod přibývalo, a nadnesly archu, take se zdvihla od země. 18 Vody zmohutněly a stále jich na zemi přibývalo. Archa plula po hladině vod. 19 Vody na zemi převelice zmohutněly, a přikryly vechny vysoké hory, které jsou pod nebesy. 20 Do výky patnácti loket vystoupily vody, kdy byly přikryty hory. 21 A zahynulo vechno tvorstvo, které se na zemi pohybuje, ptactvo, dobytek i zvíř a také vechna na zemi se hemící havě, i kadý člověk. 22 Vechno, co mělo v chřípích dech ducha ivota, cokoli bylo na suché zemi, pomřelo. 23 Tak smetl Bůh ve, co povstalo, co bylo na povrchu země: od lidí a po zvířata, po plazy a nebeské ptactvo, vechno bylo smeteno ze země. Zachován byl pouze Noe a to, co s ním bylo v are. 24 Mohutně stály vody na zemi po sto padesát dnů.

Genesis 8

1 Bůh vak pamatoval na Noeho i na vechnu zvíř a vechen dobytek, který s ním byl v are. Způsobil, e nad zemí zavanul vítr, a vody se uklidnily. 2 Byly ucpány prameny propastné tůně i nebeské propusti a byl zadren lijavec z nebe. 3 Kdy přelo sto padesát dnů, začaly vody ze země ustupovat a opadávat, 4 take sedmnáctého dne sedmého měsíce archa spočinula na pohoří Araratu. 5 A vody ustupovaly a opadávaly a do desátého měsíce; prvního dne desátého měsíce se objevily vrcholky hor. 6 Kdy pak přelo čtyřicet dnů, otevřel Noe v are okno, které udělal, 7 a vypustil krkavce; ten vylétával a vracel se, dokud se vody na zemi nevysuily. 8 Pak vypustil holubici, kterou měl u sebe, aby viděl, zda vody z povrchu země ustoupily. 9 Holubice vak nenalezla místečka, kde by její noha mohla spočinout, a vrátila se k němu do archy, nebo vody dosud pokrývaly povrch celé země. Vztáhl tedy ruku, vzal ji a vnesl ji k sobě do archy. 10 Čekal jetě dalších sedm dní a znovu vypustil holubici z archy. 11 A holubice k němu v době večerní přilétla, a hle, měla v zobáčku čerstvý olivový lístek. Tak Noe poznal, e vody ze země ustoupily. 12 Čekal jetě dalších sedm dní a opět vypustil holubici; u se vak k němu zpátky nevrátila. 13 Léta estistého prvního, první den prvního měsíce, začaly vody na zemi vysychat. Tu Noe odsunul příklop archy a spatřil, e povrch země osychá. 14 Dvacátého sedmého dne druhého měsíce byla ji země suchá. 15 I promluvil Bůh k Noemu: 16 “Vyjdi z archy, ty a s tebou tvá ena i tvoji synové a eny tvých synů. 17 Vyved’ s sebou vechno tvorstvo, je je s tebou, vechnu zvíř i ptactvo a dobytek a vechnu havě plazící se po zemi. A se na zemi hemí, a se na zemi plodí a mnoí.” 18 Noe tedy vyel a s ním jeho synové a jeho ena a eny jeho synů. 19 Vechna zvíř, vechna havě a vechno ptactvo, ve, co se plazí po zemi, vylo podle svých čeledí z archy. 20 Noe pak vybudoval Hospodinu oltář a vzal ze vech čistých dobytčat i ze veho čistého ptactva a zapálil na tom oltáři oběti zápalné. 21 I ucítil Hospodin libou vůni a řekl si v srdci: “U nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestoe kadý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, u nikdy nezhubím vechno ivé, jako jsem učinil. 22 Setba i eň a chlad i ár, léto i zima a den i noc nikdy nepřestanou po vechny dny země.”

Genesis 9

1 Bůh Noemu a jeho synům poehnal a řekl jim: “Plod'te a množte se a naplňte zemi. 2 Bázeň před vámi a děs z vás padnou na vechno zemskou zvěř i na vechno nebeské ptactvo; se vím, co se hýbe na zemi, i se vemi mořskými rybami jsou vám vydáni do rukou. 3 Kadý pohybující se ivočich vám bude za pokrm; jako zelenou bylinu vám dávám i toto vechno. 4 Jen maso oivené krví nesmíte jíst. 5 A krev, která vás oivuje, budu vyhledávat. Budu za ni volat k odpovědnosti kadé zvíře i člověka; za ivot člověka budu volat k odpovědnosti kadého jeho bratra. 6 Kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita, nebo člověka Bůh učinil, aby byl obrazem Boím. 7 Vy pak se plod'te a množte, hemete se na zemi a množte se na ní.” 8 Bůh řekl Noemu a jeho synům: 9 “Hle, já ustavuji svou smlouvu s vámi a s vaím potomstvem 10 i s kadým ivým tvorem, který je s vámi, s ptactvem, s dobytkem i s vekerou zemskou zvěří, která je s vámi, se vemi, kdo vyli z archy, včetně zemské zvěře. 11 Ustavuji s vámi svou smlouvu. U nebude vyhlazeno vechno tvorstvo vodami potopy a nedojde ji k potopě, která by zahladila zemi.” 12 Dále Bůh řekl: “Toto je znamení smlouvy, je kladu mezi sebe a vás i kadého ivého tvora, který je s vámi, pro pokolení vech věků: 13 Poloil jsem na oblak svou duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí. 14 Kdykoli zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáe duha, 15 rozpomenu se na svou smlouvu mezi mnou a vámi i vekerým ivým tvorstem, a vody ji nikdy nezpůsobí potopu ke zkáze veho tvorstva. 16 Ukáe-li se na oblaku duha, pohlédnu na ni a rozpomenu se na věčnou smlouvu mezi Bohem a vekerým ivým tvorstem, které je na zemi.” 17 Řekl pak Bůh Noemu: “Toto je znamení smlouvy, kterou jsem ustavil mezi sebou a vekerým tvorstem, které je na zemi.” 18 Synové Noeho, kteří vyli z archy, byli ém, Chám a Jefet; Chám je otec Kenaanův. 19 Tito tři jsou synové Noeho; podle nich se rozdělila celá země. 20 I začal Noe obdělávat půdu a vysadil vinici. 21 Napil se pak vína, opil se a odkryl uprostřed svého stanu. 22 Chám, otec Kenaanův, spatřil svého otce obnaeného a pověděl to venku oběma svým bratřím. 23 Ale ém a Jefet vzali plá, vloili si jej na ramena a jdouce pozpátku přikryli nahotu svého otce. Tvář měli odvrácenou, take nahotu svého otce nespatriili. 24 Kdy Noe procitl z opojení a zvěděl, co mu provedl jeho nejmladí syn, 25 řekl: “Proklet bud' Kenaan, a je nejbídnějším otrokem svých bratří!” 26 Dále řekl: “Poehnán bud' Hospodin, Bůh émův. A je Kenaan jejich otrokem! 27 Ké Bůh Jefetovi dopřeje bydlet ve stanech émových. A je Kenaan jejich otrokem!” 28 Po potopě il Noe tři sta padesát let. 29 Vech dnů Noeho bylo devět set padesát let, a umřel.

Genesis 10

1 Toto je rodopis synů Noeho: ém, Chám a Jefet. Po potopě se jim narodili synové. 2 Synové Jefetovi: Gomer a Mágog a Mádaj, Jávan a Túbal, Meek a Tíras. 3 Synové Gomerovi: Akenaz a Rífat a Togarma. 4 Synové Jávanovi: Elía a Tarí, Kitejci a Dódanci. 5 Z nich vzely ostrovní pronárody v různých zemích, pronárody různého jazyka a různých čeledí. 6 Synové Chámovi: Kú a Misrajim, Pút a Kenaan. 7 Synové Kúovi: Seba a Chavíla, Sabta a Raema a Sabteka. Synové Raemovi: eba a Dedán. 8 Kú pak zplodil Nimroda; ten se stal na zemi prvním bohatýrem. 9 Byl to bohatýrský lovec před Hospodinem; proto se říká: Jako Nimrod, bohatýrský lovec před Hospodinem. 10 Počátkem jeho království byl Babylón, Ere, Akad a Kalné v zemi ineáru. 11 Z této země vyel do Asýrie a vystavěl Ninive - i Rechobót-ír a Kelach 12 a Resen mezi Ninivem a Kelachem - to je to veliké město. 13 Misrajim zplodil Lúd'any a Anámce, Lehábany a Naftúchany 14 i Patrúsany a Kaslúchany - z nich vyli Pelitejci - a Kaftórce. 15 Kenaan zplodil Sidóna, svého prvorozeného, a Chéta, 16 Jebúsejce, Emorejce a Gírgaejce 17 i Chivejce, Arkejce a Síňana, 18 Arvád'ana a Semárce a Chamáana. Potom se čeledi kenaanské rozptýlily. 19 Pomezí kenaanské se táhlo od Sidónu směrem přes Gerar a ke Gáze, směrem přes Sodomu, Gomoru, Admu a Sebójím a k

Lee. 20 To jsou synové Chámovi v různých zemích, pronárody různých čeledí a jazyků. 21 Také émovi, praotci vech Heberovců, starímu bratrovi Jefeta, se narodili synové. 22 Synové émovi: Élam a Aúr, Arpakád a Lúd a Aram. 23 Synové Aramovi: Ús a Chúl, Geter a Ma. 24 Arpakád zplodil elacha a elach zplodil Hebera. 25 Heberovi se narodili dva synové: jméno jednoho bylo Peleg (to je Rozčlenění), nebo za jeho dnů byla země rozčleněna; a jméno jeho bratra bylo Joktán. 26 Joktán pak zplodil Almódada a elefa, Chasarmáveta a Jeracha, 27 Hadórama a Úzala a Diklu, 28 Óbala a Abímaela a ebu, 29 Ofíra a Chavílu a Jóbaba; ti všichni jsou synové Joktánovi. 30 Jejich sídliště bylo od Méi směrem k Sefáru, hoře na východě. 31 To jsou synové émovi různých čeledí a různých jazyků, různé pronárody v různých zemích. 32 To jsou čeledi synů Noeho podle jejich rodopisu v různých pronárodech; z nich pak po potopě vzely vechny pronárody na zemi.

Genesis 11

1 Celá země byla jednotná v řeči i v činech. 2 Kdy táhli na východ, našli v zemi inearu pláň a usadili se tam. 3 Tu si řekli vespolek: “Nue, nadělejme cihel a důkladně je vypalme.” Cihly měli místo kamene a asfalt místo hlíny. 4 Nato řekli: “Nue, vybudujme si město a věž, její vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.” 5 I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město i věž, které synové lidí budovali. 6 Hospodin totiž řekl: “Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. 7 Nue, sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.” 8 I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. 9 Proto se jeho jméno nazývá Babel (to je Zmatek), a tam Hospodin zmátl řeč vekeré země a lid rozehnal po celé zemi. 10 Toto je rodopis émův: Kdy bylo émovi sto let, zplodil Arpakáda, druhého roku po potopě. 11 Po zplození Arpakáda il ém pět set let a zplodil syny a dcery. 12 Arpakád pak il třicet pět let a zplodil elacha. 13 Po zplození elacha il Arpakád čtyři sta tři léta a zplodil syny a dcery. 14 elach pak il třicet let a zplodil Hebera. 15 Po zplození Hebera il elach čtyři sta tři léta a zplodil syny a dcery. 16 Ve věku třiceti čtyř let zplodil Heber Pelega. 17 Po zplození Pelega il Heber čtyři sta třicet let a zplodil syny a dcery. 18 Ve věku třiceti let zplodil Peleg Reúa. 19 Po zplození Reúa il Peleg dvě stě devět let a zplodil syny a dcery. 20 Ve věku třiceti dvou let zplodil Reú Serúga. 21 Po zplození Serúga il Reú dvě stě sedm let a zplodil syny a dcery. 22 Ve věku třiceti let zplodil Serúg Náchora. 23 Po zplození Náchora il Serúg dvě stě let a zplodil syny a dcery. 24 Ve věku dvaceti devíti let zplodil Náchor Teracha. 25 Po zplození Teracha il Náchor sto devatenáct let a zplodil syny a dcery. 26 Ve věku sedmdesáti let zplodil Terach Abrama, Náchora a Hárana. 27 Toto je rodopis Terachův: Terach zplodil Abrama, Náchora a Hárana. Háran zplodil Lota. 28 Háran umřel před svým otcem Terachem v rodné zemi, v Kaldejském Uru. 29 Abram a Náchor si vzali eny: ena Abramova se jmenovala Sáráj a ena Náchorova Milka, dcera Hárana, otce Milky a Jisky. 30 Sáráj vak byla neplodná, neměla dítě. 31 I vzal Terach svého syna Abrama a vnuka Lota, syna Háranova, a snachu Sáráj, enu svého syna Abrama, a vyšli spolu z Kaldejského Uru. Cestou do země kenaanské přišli do Cháranu a usadili se tam. 32 Dnů Terachových bylo dvě stě pět let, kdy v Cháranu umřel.

Genesis 12

1 I řekl Hospodin Abramovi: “Odejdi ze své země, ze svého rodiče a z domu svého otce do země, kterou ti ukávu. 2 Učiním tě velkým národem, poehním tě, velké učiním tvé jméno. Staň se poehnaním! 3 Poehním těm, kdo ehnají tobě, proklejí ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou poehnaní vekeré čeledi země.” 4 A Abram

se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal. el s ním také Lot. Abramovi bylo sedmdesát pět let, kdy odeel z Cháranu. 5 Vzal svou enu Sáráj a Lota, syna svého bratra, se vím jméním, jeho nabyli, i due, které získali v Cháranu. Vyli a ubírali se do země kenaanské a přili tam. 6 Abram proel zemí a k místu ekemu, a k boiti Móre; tehdy v té zemi byli Kenaanci. 7 I ukázal se Abramovi Hospodin a řekl: “Tuto zemi dám tvému potomstvu.” Proto tam Abram vybudoval oltář Hospodinu, který se mu ukázal. 8 Odtud táhl dál na horu, která je východně od Bét-elu, a postavil svůj stan mezi Bét-elem na západě a Ajem na východě. Také tam vybudoval Hospodinu oltář a vzýval Hospodinovo jméno. 9 Pak se vydal na dalí cestu směrem k Negebu. 10 I nastal v zemi hlad. Tu Abram sestoupil do Egypta, aby tam pobyl jako host, nebo na zemi těce doléhal hlad. 11 Kdy u se chystal vejít do Egypta, řekl své eně Sáráji: “Vím dobře, e jsi ena krásného vzhledu. 12 A tě spatří Egypané, řeknou si: “To je jeho ena.” Mne zabijí a tebe si ponechají ivou. 13 Říkej tedy, es mou sestrou, aby se mi kvůli tobě dobře dařilo a abych tvou zásluhou zůstal naivu.” 14 Kdy pak Abram veel do Egypta, spatřili Egypané tu enu, jak velice je krásná. 15 Spatřila ji také faraónova kniata a vychválila ji faraónovi. Byla proto vzata do domu faraóna 16 a ten kvůli ní prokázal Abramovi mnoho dobrého, take měl brav a skot a osly i otroky a otrokyně i oslice a velbloudy. 17 Ale faraóna a jeho dům ranil Hospodin velikými ranami kvůli Abramově eně Sáráji. 18 Faraó tedy Abrama předvolal a řekl: “Jak ses to ke mně zachoval? Proč jsi mi nepověděl, e to je tvá ena? 19 Proč jsi říkal: “To je má sestra”? Vdy já jsem si ji vzal za enu. Tady ji má, vezmi si ji a jdi!” 20 A faraó o něm vydal svým lidem příkaz. Vyhostili jej i jeho enu se vím, co měl.

Genesis 13

1 I vystoupil Abram z Egypta se svou enou a se vím, co měl, do Negebu; byl s ním i Lot. 2 Abram byl velice zámoný, měl stáda, stříbro i zlato. 3 Postupoval po stanovítích od Negebu a k Bét-elu, na místo mezi Bét-elem a Ajem, kde byl zprvu jeho stan, 4 k místu, kde předtím postavil oltář; tam vzýval Abram Hospodinovo jméno. 5 Také Lot, který putoval s Abramem, měl brav a skot i stany. 6 Země jim vak nevynáela tolik, aby mohli sídlit pospolu, a jejich jmění bylo tak značné, e nemohli sídlit pohromadě. 7 Proto dolo k rozepři mezi pastýři stáda Abramova a pastýři stáda Lotova. Tehdy v zemi sídlili Kenaanci a Perizejci. 8 Tu řekl Abram Lotovi: “A nejsou rozepře mezi mnou a tebou a mezi pastýři mými a tvými, vdy jsme mui bratři. 9 Zdalipak není před tebou celá země? Odděl se prosím ode mne. Dá-li se nalevo, já se dám napravo. Dá-li se ty napravo, já se dám nalevo.” 10 Lot se rozhlédl a spatřil celý okrsek Jordánu směrem k Sóaru, e je celý zavlaován, e je jako zahrada Hospodinova, jako země egyptská. To bylo předtím, ne Hospodin zničil Sodomu a Gomoru. 11 Proto si Lot vybral celý okrsek Jordánu a odtáhl na východ. Tak se od sebe oddělili. 12 Abram se usadil v zemi kenaanské a Lot se usadil v městech toho okrsku a stanoval a u Sodomy. 13 Sodomí mui vak byli před Hospodinem velice zlí a hříní. 14 Poté, co se Lot od něho oddělil, řekl Hospodin Abramovi: “Rozhlédni se z místa, na něm jsi, pohlédni na sever i na jih, na východ i na západ, 15 nebo celou tu zemi, kterou vidí, dám tobě a tvému potomstvu a navěky. 16 A učiním, e tvého potomstva bude jako prachu země. Bude-li kdo moci sečíst prach země, pak bude i tvé potomstvo sečteno. 17 Teď projdi kříem kráem tuto zemi, nebo ti ji dávám.” 18 Hnul se tedy Abram se stany, přiel a usadil se při boiti Mamre, které je u Chebrónu. I tam vybudoval Hospodinu oltář.

Genesis 14

1 V oněch dnech ineárský král Amráfel, elasarský král Arjók, élamský král Kedorlaómer a král pronárodů Tideál 2 vedli válku proti Bérovi, králi sodomskému, Birovi, králi gomorskému, ineábovi, králi

ademskému, emeberovi, králi sebojskému, a králi z Bely, co je Sóar. 3 Tito vichni tvořili spolek při dolině Sidímu, kde je nyní Solné moře. 4 Dvanáct let otročili Kedorlaómerovi, třináctého roku se vzbouřili. 5 Čtrnáctého roku přitáhl Kedorlaómer a králové, kteří byli s ním, a pobili Refájce v Atarót-karnajimu, Zuzejce v Hámu, Emejce na planině kirjatajimské 6 a Chorejce v jejich horách seírských a k El-páranu, který leí proti stepi. 7 Pak přitáhli obchvatem k Énmipátu, co je Káde, a pobili ve na poli Amálekovců i Emorejce, kteří sídlili v Chasesón-támaru. 8 Tu vytáhl král sodomský a král gomorský a král ademský a král sebojský a král belský, toti sóarský, a seřadili se v dolině Sidímu k boji proti nim, to jest: 9 proti élamskému králi Kedorlaómerovi, králi pronárodů Tideálovi, ineárskému králi Amráfelovi a elasarskému králi Arjókovi; čtyři králové stáli proti pěti. 10 Dolina Sidím je plná asfaltových studní. Král sodomský a gomorský se do nich při útěku propadli. Ti, kteří zůstali, utekli do hor. 11 Útočníci pak pobrali vechno jmění Sodomy a Gomory i vechny potraviny a odtáhli. 12 Vzali s sebou té Abramova synovce Lota s jeho jměním, sídlil toti v Sodomě, a odtáhli. 13 Tu přiel uprchlík a pověděl o tom Hebreji Abramovi, který bydlil při boiti Emorejce Mamreho, bratra Ekólova a bratra Anérova; ti byli s Abramem spjati smlouvou. 14 Kdy Abram uslyel, e jeho bratr byl zajat, vytrhl se svými třemi sty osmnácti zasněnci, zrozenými v jeho domě, a sledoval útočníky a k Danu. 15 V noci se pak proti nim se svými sluebníky rozestavil a pobíjel je a pronásledoval a po Chóbu, je je na sever od Damaku. 16 Vechno jmění přinesl zpět a nazpět přivedl té svého bratra Lota s jeho jměním, i eny a lid. 17 Kdy se vracel po vítězství nad Kedorlaómerem a nad králi, kteří stáli na jeho straně, vyel mu vstříc král sodomský k dolině áve, co je Dolina královská. 18 A álemský král Malkísedek přinesl chléb a víno; byl toti knězem Boha Nejvyího. 19 Poehnal mu: “Poehnán buď Abram Bohu Nejvyímu, jemu patří nebesa i země. 20 Poehnán buď sám Bůh Nejvyí, jen ti vydal do rukou tvé protivníky.” Tehdy mu dal Abram desátek ze veho. 21 Pak řekl Abramovi král Sodomy: “Dej mi lidi, a jmění si nech.” 22 Abram vak sodomskému králi odvětil: “Pozdvihl jsem ruku k přísaze Hospodinu, Bohu Nejvyímu, jemu patří nebesa i země, 23 e z ničeho, co je tvé, nevezmu nitku ani řemínek k opánkům, abys neřekl: “Já jsem učinil Abrama bohatým.” 24 Sám nechci nic, jen to, co snědla druina, a podíl pro mue, kteří li se mnou; Anér, Ekól a Mamre, ti a vezmou svůj podíl.”

Genesis 15

1 Po těchto událostech se stalo k Abramovi ve vidění slovo Hospodinovo: “Nic se neboj, Abrame, já jsem tvůj tít, tvá přehojná odměna.” 2 Abram vak řekl: “Panovníku Hospodine, co mi chce dát? Jsem stále bezdětný. Nárok na můj dům bude mít damaský Elíezer.” 3 Abram dále řekl: “Ach, nedopřáls mi potomka. To má být mým dědicem správce mého domu?” 4 Hospodin vak prohlásil: “Ten tvým dědicem nebude. Tvým dědicem bude ten, který vzejde z tvého lůna.” 5 Vyvedl ho ven a pravil: “Pohled’ na nebe a sečti hvězdy, dokáe-li je spočítat.” A dodal: “Tak tomu bude s tvým potomstvem.” 6 Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost. 7 A řekl mu: “Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Kaldejského Uru, abych ti dal do vlastnictví tuto zemi.” 8 Abram odvětil: “Panovníku Hospodine, podle čeho poznám, e ji obdrím?” 9 I řekl mu: “Vezmi pro mne tříletou krávu a tříletou kozu a tříletého berana, hrdličku a holoubě.” 10 Vzal tedy pro něho to vechno, rozpůlil a dal vdy jednu půlku proti druhé; ptáky vak nepůlil. 11 Tu se na ta mrtvá těla slétli dravci a Abram je odháněl. 12 Kdy se slunce chýlilo k západu, padly na Abrama mrákoty. A hle, padl na něho přístrach a veliká temnota. 13 Tu Hospodin Abramovi řekl: “Věz naprosto jistě, e tvoji potomci budou ít jako hosté v zemi, která nebude jejich; budou tam otročit a budou tam pokořováni po čtyři sta let. 14 Avak proti pronárodu, jemu budou otročit, povedu při. Potom odejdou s velkým jměním. 15 Ty vejde ke svým otcům v pokoji, bude pohřben v utěšeném stáří. 16 Sem se vrátí teprve čtvrté pokolení, nebo dosud není dovřena míra Emorejcovy nepravosti.” 17 Kdy pak

slunce zapadlo a nastala tma tmoucí, hle, objevila se dýmající pec a mezi těmi rozpůlenými kusy prola ohnivá pochodeň. 18 V ten den uzavřel Hospodin s Abramem smlouvu: “Tvému potomstvu dávám tuto zemi od řeky Egyptské a k řece veliké, řece Eufratu, 19 zemi Kénijců, Kenazejců a Kadmónců, 20 Chetejců, Perizejců a Refájců, 21 Emorejců, Kenaanců, Girgaejců a Jebúsejců.”

Genesis 16

1 Sáráj, ena Abramova, mu nerodila. Měla egyptskou otrokyni, která se jmenovala Hagar. 2 Jednou řekla Sáráj Abramovi: “Hle, Hospodin mi nedopřál, abych rodila, vejdi tedy k mé otrokyni, snad budu mít syna z ní.” Abram Sárájiný rady uposlechl. 3 Vzala tedy Abramova ena Sáráj svou otrokyni, Hagaru egyptskou, deset let po tom, co se Abram usadil v kenaanské zemi, a dala ji svému mui Abramovi za enu. 4 I veel k Hagaře a ona otěhotněla. Kdy viděla, e je těhotná, přestala si své paní váit. 5 Tu řekla Sáráj Abramovi: “Mé příkoří musí odčinit. Sama jsem ti dala svoji otrokyni do náruče, ale ona, jakmile uviděla, e je těhotná, přestala si mě váit. A mezi mnou a tebou rozsoudí Hospodin.” 6 Abram Sáráji odvětil: “Hle, otrokyně je v tvých rukou, nalo s ní, jak uzná za dobré.” Od té doby ji Sáráj pokořovala tak, e Hagar od ní uprchla. 7 Nalezl ji Hospodinův posel ve stepi nad pramenem vody, nad pramenem při cestě do úru, 8 a otázal se jí: “Hagar, otrokyně Sáráje, odkud jsi přila a kam jde?” Odvětila: “Prchám od své paní Sáráje.” 9 Hospodinův posel jí řekl: “Navra se ke své paní a pokoř se pod její ruku.” 10 Dále jí řekl: “Velice rozmnoím tvé potomstvo, take je nebude mono ani spočítat.” 11 A dodal: “Hle, jsi těhotná, porodí syna a dá mu jméno Izmael (to je Slyí Bůh), nebo Hospodin tě ve tvém pokoření slyel. 12 Bude to člověk nezkrotný, jeho ruka bude proti vem a ruce vech budou proti němu; bude stát proti vem svým bratřím.” 13 I nazvala Hagar Hospodina, který k ní promluvil, “Bůh vevidoucí”, nebo řekla: “Zda právě zde jsem nesměla pohlédnout za tím, který mě vidí?” 14 Proto se ta studně nazývá Studnicí ivého, který mě vidí; je mezi Kádeem a Beredem. 15 Hagar porodila Abramovi syna. Abram nazval svého syna, kterého Hagar porodila, Izmael. 16 Abramovi bylo osmdesát est let, kdy mu Hagar porodila Izmaela.

Genesis 17

1 Kdy bylo Abramovi devětadevadesát let, ukázal se mu Hospodin a řekl: “Já jsem Bůh vemohoucí, chod' stále přede mnou, bud' bezúhonný! 2 Mezi sebe a tebe kladu svou smlouvu; převelice tě rozmnoím.” 3 Tu padl Abram na tvář a Bůh k němu mluvil: 4 “Já jsem! A toto je má smlouva s tebou: Stane se praotcem hlučícího davu pronárodů. 5 Nebude se u nazývat Abram; tvé jméno bude Abraham. Určil jsem tě za otce hlučícího davu pronárodů. 6 Převelice tě rozplodím a učiním z tebe pronárody, i králové z tebe vzejdou. 7 Smlouvu mezi sebou a tebou i tvým potomstvem ve vech pokoleních činím toti smlouvou věčnou, e budu Bohem tobě i tvému potomstvu. 8 A tobě i tvému potomstvu dávám do věčného vlastnictví zemi, v ní jsi hostem, tu celou zemi kenaanskou. A budu jim Bohem.” 9 Bůh dále Abrahamovi řekl: “Ty i tvoje potomstvo budete mou smlouvu zachovávat ve vech pokoleních. 10 Znamením mé smlouvy mezi mnou a vámi i tvým potomstvem, kterou budete zachovávat, bude toto: Kadý mezi vámi, kdo je muského pohlaví, bude obřezán. 11 Dáte obřezat své neobřezané tělo a to bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. 12 Po vechna pokolení kadý, kdo je mezi vámi muského pohlaví, bude osmého dne po narození obřezán, doma zrozený i koupený za stříbro od kteréhokoli cizince, který není z tvého potomstva. 13 Musí být obřezán kadý zrozený v tvém domě i koupený za stříbro. Tak bude má smlouva pro znamení na vaem těle smlouvou věčnou. 14 Neobřezanec, který by nedal své neobřezané tělo obřezat, bude ze svého lidu vyobcován; poruil mou smlouvu.” 15 Bůh také Abrahamovi řekl: “Svou enu nebude u nazývat Sáráj, její jméno bude

Sára (to je Kněna). 16 Poehnám ji a dám ti také z ní syna; poehnám ji a stane se matkou pronárodů a vzejdou z ní králové národů.” 17 Tu padl Abraham na tvář, usmál se a v duchu si řekl: “Co se můe narodit syn stoletému? Copak bude Sára rodit v devadesáti?” 18 Proto Abraham Bohu řekl: “Ké by Izmael il v tvé blízkosti!” 19 Bůh vak pravil: “A přece ti tvá ena Sára porodí syna a nazve ho Izák (to je Smíek). Svou smlouvu s ním ustavím pro jeho potomstvo jako smlouvu věčnou. 20 A pokud jde o Izmaela, vyslyel jsem tě: Hle, poehnám mu a rozplodím a rozmnoím ho převelice; zplodí dvanáct kníat a učiním z něho veliký národ. 21 Ale svoji smlouvu ustavím s Izákem, kterého ti porodí Sára přítiho roku v tomto čase.” 22 Bůh skončil rozmluvu s Abrahamem a vystoupil od něho. 23 Abraham tedy vzal svého syna Izmaela a vechny zrozené ve svém domě i vechny koupené za stříbro, vechnu svou čeled’ muského pohlaví, a obřezal jejich neobřezané tělo hned toho dne, kdy k němu Bůh promluvil. 24 Abrahamovi bylo devětadevadesát let, kdy jeho neobřezané tělo bylo obřezáno. 25 Jeho synu Izmaelovi bylo třináct let, kdy bylo jeho neobřezané tělo obřezáno. 26 Abraham i jeho syn Izmael byli obřezáni v tý den. 27 Také vechna jeho čeled’, a doma zrození či za stříbro od cizince koupení, byli obřezáni spolu s ním.

Genesis 18

1 I ukázal se Hospodin Abrahamovi při boiti Mamre, kdy seděl za denního horka ve dveřích stanu. 2 Rozhlédl se a spatřil: Hle, naproti němu stojí tři mui. Jakmile je spatřil, vyběhl jim ze dveří stanu vstříc, sklonil se k zemi 3 a řekl: “Panovníku, jestlie jsem u tebe našel milost, nepomíjej svého sluebníka. 4 Dám přinést trochu vody, umyjte si nohy a zasedněte pod strom. 5 Rád bych vám podal sousto chleba, abyste se posilnili; potom půjdete dál. Přece nepominete svého sluebníka.” Odvětili: “Učiň, jak říká.” 6 Abraham rychle odběhl do stanu k Sáře a řekl: “Rychle vezmi tři míry bílé mouky, zadělej a připrav podpopelné chleby.” 7 Sám se rozběhl k dobytku, vzal mladé a pěkné dobytče a dal mládenci, aby je rychle připravil. 8 Potom vzal máslo a mléko i dobytče, je připravil, a předloil jim to. Zatímco jedli, stál u nich pod stromem. 9 Pak se ho otázali: “Kde je tvá ena Sára?” Odpověděl: “Tady ve stanu.” 10 I řekl jeden z nich: “Po obvyklé době se k tobě určitě vrátím, a hle, tvá ena bude mít syna.” Sára naslouchala za ním ve dveřích stanu. 11 Abraham i Sára byli staří, selí věkem, a Sáře ji ustal běh enský. 12 Zasmála se v duchu a řekla si: “Kdy u jsem tak selá, má se mi dostat takové rozkoe? I můj pán je stařec.” 13 Tu Hospodin Abrahamovi řekl: “Pročpak se Sára směje a říká: “Co mohu opravdu rodit, kdy u jsem tak stará?” 14 Je to snad pro Hospodina nějaký div? V jistém čase, po obvyklé době, se k tobě vrátím a Sára bude mít syna.” 15 Sára vak zapírala: “Nesmála jsem se”, protoe se bála. On vak řekl: “Ale ano, smála ses.” 16 Mui se odtud zvedli a zamířili k Sodomě. Abraham el s nimi, aby je doprovodil. 17 Tu Hospodin řekl: “Mám Abrahamovi zamlčet, co hodlám učinit? 18 Abraham se jistě stane velikým a zdatným národem a budou v něm poehnány vechny pronárody země. 19 Důvěrně jsem se s ním sblíil, aby přikazoval svým synům a vem, kteří přijdou po něm: “Dbejte na Hospodinovu cestu a jednejte podle spravedlnosti a práva, a Hospodin Abrahamovi splní, co mu přislíbil.” 20 Hospodin dále pravil: “Křik ze Sodomy a Gomory je tak silný a jejich hřích je tak těžký, 21 e u musím sestoupit a podívat se. Jestlie si počínají tak, jak je patrné z křiku, který ke mně přichází, je po nich veta; zjistím si, jak tomu je.” 22 Zatímco se mui odtud ubírali k Sodomě, Abraham zůstal stát před Hospodinem. 23 I přistoupil Abraham a řekl: “Vyhladí snad se svévolníkem i spravedlivého? 24 Moná, e je v tom městě padesát spravedlivých; vyhladí snad i je a nepromine tomu místu, přestoe je v něm padesát spravedlivých? 25 Přece bys neudělal něco takového a neusmrtil spolu se svévolníkem spravedlivého; pak by na tom byl spravedlivý stejně jako svévolník. To bys přece neudělal. Co Soudce ví země nejedná podle práva?” 26 Hospodin odvětil: “Najdu-li v Sodomě, v tom městě, padesát spravedlivých, prominu kvůli nim celému místu.” 27 Abraham pokračoval: “Dovoluji si k Panovníkovi mluvit, ač jsem prach a popel: 28 Moná, e bude do těch padesáti

spravedlivých pět chybět. Zahladí pro těch pět celé město?” Odvětil: “Nezahladím, najdu-li jich tam čtyřicet pět.” 29 On vak k němu mluvil jetě dále: “Moná, e se jich tam najde čtyřicet.” Privil: “Neudělám to kvůli těm čtyřiceti.” 30 I řekl: “A se Panovník nerozhněvá, kdy budu mluvit dále: Moná, e se jich tam najde třicet.” Privil: “Neučiním to, najdu-li jich tam třicet.” 31 Řekl pak: “Hle, dovoluji si promluvit k Panovníkovi znovu: Moná, e se jich tam najde dvacet.” Privil: “Nezahladím je kvůli těm dvaceti.” 32 Nato řekl: “A se Panovník nerozhněvá, promluví-li jetě jednou: Moná, e se jich tam najde deset.” Privil: “Nezahladím je ani kvůli těm deseti.” 33 Hospodin po skončení rozmluvy s Abrahamem odeel a Abraham se vrátil ke svému místu.

Genesis 19

1 I přili ti dva poslové večer do Sodomy. Lot seděl v sodomské bráně. Kdy je spatřil, povstal jim vstříc, sklonil se tváří k zemi 2 a řekl: “Snaně prosím, moji páni, uchylte se do domu svého sluebníka. Přenocujte, umyjte si nohy a za časného jitra půjdete svou cestou.” Odvětili: “Nikoli, přenocujeme na tomto prostranství.” 3 On vak na ně velice naléhal; uchýlili se tedy k němu a veli do jeho domu. Připravil jim hostinu, dal napěci nekvaené chleby a pojedli. 4 Dříve ne ulehli, muové toho města, mui sodomí, lid ze vech koutů, mladí i staří, obklíčili dům. 5 Volali na Lota a řekli mu: “Kde má ty mue, kteří k tobě této noci přili? Vyved’ nám je, abychom je poznali!” 6 Lot k nim vyel ke vchodu, dveře vak za sebou zavřel. 7 Řekl: “Bratří moji, nedělejte prosím nic zlého. 8 Hled’te, mám dvě dcery, které mue nepoznaly. Jsem ochoten vám je vyvést a dělejte si s nimi, co se vám zlíbí. Jenom nic nedělejte těmto muům! Veli přece do stínu mého přístřeí.” 9 Oni vak vzkřikli: “Klid’ se!” A hrozili: “Sám je tu jen jako host a bude dělat soudce! e s tebou naloíme hůř ne s nimi!” Obořili se na toho mue, na Lota, a chystali se vyrazit dveře. 10 Vtom ti mui vlastníma rukama vtáhli Lota k sobě do domu a zavřeli dveře. 11 Ale mue, kteří byli u vchodu do domu, malé i velké, ranili slepotou, take nebyli schopni nalézt vchod. 12 Tu řekli ti mui Lotovi: “Má-li zde jetě někoho, zetě, syny, dcery, vechny, kteří v tomto městě patří k tobě, vyved’ je z tohoto místa. 13 My přináíme tomuto místu zkázu, protoe křik z něho je před Hospodinem tak velký, e nás Hospodin poslal, abychom je zničili.” 14 Lot tedy vyel a promluvil ke svým zeům, kteří si měli vzít jeho dcery. Řekl jim: “Vyjděte hned z tohoto místa, poněvad Hospodin chystá tomuto městu zkázu.” Ale zeům to připadalo, jako by ertoval. 15 Kdy vzela jitřenka, nutili poslové Lota: “Ihned vezmi svou enu a obě dcery, které tu má, abys pro nepravost města nezahynul.” 16 Ale on váhal. Ti mui ho tedy uchopili za ruku, i jeho enu a obě dcery - to shovívavost Hospodinova byla s ním -, vyvedli ho a dovolili mu odpočinout a za městem. 17 Kdy je Hospodin vyváděl ven, řekl: “Uteč, jde ti o ivot. Neohlíej se zpět a v celém tomto okrsku se nezastavuj. Uteč na horu, abys nezahynul.” 18 Lot jim vak odvětil: “Ne tak prosím, Panovníku. 19 Hle, tvůj sluebník nael u tebe milost. Prokazuje mi velké milosrdenství, e mě chce zachovat při ivotě. Já vak nemohu na tu horu utéci, aby mě nepostihlo něco zlého a abych nezemřel. 20 Hle, tamto město je blízko, tam bych se mohl utéci, je jen maličké. Smím tam utéci? Co není opravdu maličké? Tak zůstanu naivu.” 21 I řekl mu: “Vyhovím ti i v této věci; město, o kterém mluví, nepodvrátím. 22 Uteč tam rychle, nebo nemohu nic učinit, dokud tam nevejde.” Proto bylo to město nazváno Sóar (to je Maličké). 23 Slunce vycházelo nad zemí, kdy Lot veel do Sóaru. 24 Hospodin začal chrlit na Sodomu a Gomoru síru a oheň; od Hospodina z nebe to bylo. 25 Tak podvrátil ta města i celý okrsek a zničil vechny obyvatele měst, i co rostlo na rolích. 26 Lotova ena la vzadu, ohlédla se a proměnila se v solný sloup. 27 Za časného jitra se Abraham vrátil k místu, kde stál před Hospodinem. 28 Vyhlíel směrem k Sodomě a Gomoře a spatřil, jak po celé krajině toho okrsku vystupuje ze země dým jako dým z hutě. 29 Ale Bůh, kdy vyhlazoval města toho okrsku, pamatoval na Abrahama: poslal Lota pryč ze středu zkázy, kdy vyvracel města, v nich se Lot usadil. 30 Lot pak vystoupil ze Sóaru a usadil se se svými dvěma dcerami na hoře, protoe se bál usadit se

v Sóaru. Usadil se s oběma dcerami v jeskyni. 31 Tu řekla prvorozená té mladí: “Náš otec je stařec a není mi v zemi, aby k nám podle obyčeje celé země vešel. 32 Pojď, dáme otci napít vína a budeme s ním ležet. Tak dáme i vót potomstvu ze svého otce.” 33 Daly mu tedy té noci pít víno. Pak vešla prvorozená a ležela s otcem. On však nic nevěděl, ani kdy ulehla, ani kdy vstala. 34 Příkladného dne řekla prvorozená té mladí: “Hle, na dnešek jsem ležela s otcem já. Dáme mu pít víno i této noci a vejde ty a bude s ním ležet. Tak dáme i vót potomstvu ze svého otce.” 35 Daly mu tedy pít víno i této noci a mladí přišla a ležela s ním. On však nic nevěděl, ani kdy ulehla, ani kdy vstala. 36 Tak obě Lotovy dcery otěhotněly se svým otcem. 37 I porodila prvorozená syna a nazvala ho Moáb (to je Z otce zplozený); ten je praotcem Moábců a podnes. 38 A mladí porodila také syna a nazvala ho Ben-amí (to je Syn mého příbuzného); ten je praotcem Amónovců a podnes.

Genesis 20

1 Abraham táhl odtud do krajiny negebské a usadil se mezi Kádém a úrem; pobýval jako host v Geraru. 2 O své ženě Sáře Abraham řekl: “To je má sestra.” Abimelek, král gerarský, poslal pro Sáru a vzal si ji. 3 Té noci však přišel k abimelekovi ve snu Bůh a řekl mu: “Kvůli ženě, kterou sis vzal, zemřeš; vždy je provdaná.” 4 Proto se k ní abimelek nepřiblížil a řekl: “Panovníku, co vybije pronárod, i kdy je spravedlivý? 5 Co mi on sám neřekl: “To je má sestra” ? Ano, i ona řekla: “To je můj bratr”. Učinil jsem to v bezúhonnosti srdce a s čistýma rukama.” 6 A Bůh mu ve snu odpověděl: “I já vím, e jsi to učinil v bezúhonnosti srdce a sám jsem ti zabránil, aby ses proti mně neprohřešil; proto jsem ti nedovolil dotknout se jí. 7 Teď však enu toho mi navra, nebo je to prorok. Bude se za tebe modlit a zůstane naživu. Nevrátí-li ji, věz, e určitě zemřeš se všemi, kteří jsou tvoji.” 8 Za časného jitra svolal abimelek všechny své slugebníky a všechno jim vypověděl; a ty mi žena velká bázeň. 9 Abimelek tedy zavolał Abrahama a řekl mu: “Jak ses to k nám zachoval? Čím jsem se proti tobě prohřešil, e jsi na mne a na mé království uvedl takový hřích? Dopustil ses u mne něčeho, co se přece nedělá.” 10 Dále se abimelek Abrahama otázal: “Co tě k tomu mělo, e jsi udělal takovou věc?” 11 Abraham odpověděl: “Řekl jsem si, e na tomto místě určitě není bázeň Boží a e mě kvůli mé ženě zabijí. 12 Ona také vskutku je má sestra; je to dcera mého otce, ale ne dcera mé matky; stala se mou ženou. 13 Kdy mě bohové po odchodu z otcova domu nechali bloudit, řekl jsem jí: “Prokáž mi toto milosrdenství: na každém místě, kam přijdeme, říkej o mně, e jsem tvůj bratr”.” 14 Abimelek tedy vzal brav a skot, otroky a slugebnice a dal je Abrahamovi a navrátil mu jeho ženou Sáru. 15 Abimelek také řekl: “Hle, má země je před tebou; usad se, kde uzná za dobré.” 16 Sáře pak řekl: “Hle, tvému bratru jsem dal tisíc ekelů stříbra; to bude pro tebe na zadostiučinění v očích všech, kteří jsou s tebou. Tím vím bude obhájena.” 17 I modlil se Abraham k Bohu a Bůh uzdravil abimeleka i jeho ženou a jeho otrokyně, takže rodily. 18 Hospodin totiž kvůli Abrahamově ženě Sáře uzavřel v abimelekově domě kádeň lůno.

Genesis 21

1 Hospodin navštívil Sáru, jak řekl, a splnil jí, co slíbil. 2 Sára otěhotněla a Abrahamovi, ačkoli byl stár, porodila syna v čase, který mu Bůh předpověděl. 3 Abraham dal svému narozenému synu, kterého mu Sára porodila, jméno Izák. 4 Kdy mu bylo osm dní, Abraham svého syna Izáka obřezal, jak mu Bůh přikázal. 5 Abrahamovi bylo sto let, kdy se mu syn Izák narodil. 6 Tu Sára řekla: “Bůh mi dopřál, e se mohu smát. Se mnou a se směje každý, kdo o tom uslyší.” 7 A dodala: “Kdo by byl Abrahamovi řekl, e Sára bude kojit syny? A přece jsem mu porodila syna, ačkoli je stár.” 8 Dítě rostlo a bylo odstaveno. V den,

kdy Izáka odstavili, vystrojil Abraham veliké hody. 9 Sára vak viděla, e syn, jeho Abrahamovi porodila Hagar egyptská, je potívač. 10 Řekla Abrahamovi: “Zapuď tu otrokyni i jejího syna! Přece nebude syn té otrokyně dědicem spolu s mým synem Izákem.” 11 Ale Abraham se tím velmi trápil; vdy lo o jeho syna. 12 Bůh vak Abrahamovi řekl: “Netrap se pro chlapce a pro tu otrokyni; poslechni Sáru ve vem, co ti říká, nebo tvé potomstvo bude povoláno z Izáka. 13 Učiním vak národ i ze syna otrokyně, nebo také on je tvým potomkem.” 14 Za časného jitra vzal Abraham chléb a měch vody a dal Hagaře. Vloil jí dítě na ramena a propustil ji. Ia a bloudila po Beerebské stepi. 15 Kdy voda v měchu dola, odloila dítě pod jedním křoviskem. 16 Odela a usedla opodál, co by lukem dostřelil, nebo si řekla: “Nemohu se dívat, jak dítě umírá.” Usedla tam, zaúpěla a rozplakala se. 17 Bůh uslyel hlas chlapce a Boí posel z nebe zavolal na Hagaru. Pravil jí: “Co je ti, Hagaro? Neboj se! Bůh slyel hlas chlapce na tom místě, kde je. 18 Vstaň, vezmi chlapce a pečuj o něj, já z něho učiním veliký národ.” 19 Tu jí Bůh otevřel oči a ona spatřila studni s vodou. Ia, naplnila měch vodou a dala chlapci napít. 20 A Bůh byl s chlapcem. Kdy vyrostl, usadil se ve stepi a stal se lučitníkem. 21 Usadil se v Páranské stepi a jeho matka mu dala enu z egyptské země. 22 V té době řekl abímelek a píkol, velitel jeho vojska, Abrahamovi: “Bůh je s tebou ve vem, co činí. 23 Proto mi na místě přísahaj při Bohu, e neoklame mne ani mého nástupce a následníka. Milosrdenství, jaké jsem já prokázal tobě, prokazuj i ty mně a zemi, v ní jsi pobýval jako host.” 24 Abraham tedy řekl: “Jsem hotov přísahat.” 25 Ale domlouval abímelekovi kvůli studni s vodou, kterou abímelekovi sluebníci uchvátili. 26 Abímelek na to odvětil: “Nevím, kdo to udělal. Tys mi to neoznámil a já jsem o tom dodnes neslyel.” 27 I vzal Abraham brav a skot a dal abímelekovi. Pak spolu uzavřeli smlouvu. 28 Sedm ovcí ze stáda postavil Abraham zvlá. 29 Tu se abímelek Abrahama otázal: “Co s těmi sedmi ovci, které jsi postavil zvlá?” 30 A on řekl: “Sedm ovcí si ode mne vezmi na svědectví, e jsem tuto studni vykopal já.” 31 Proto se to místo nazývá Beer-eba (to je Studně přísahy), e tam oba přísahali. 32 Po uzavření smlouvy v Beer-ebě se abímelek a píkol, velitel jeho vojska, hned navrátili do pelitejské země. 33 A Abraham zasadil v Beer-ebě tamaryek a vzýval tam jméno Hospodina, Boha věčného. 34 Abraham pobyl v pelitejské zemi jako host mnoho dní.

Genesis 22

1 Po těch událostech chtěl Bůh Abrahama vyzkouet. Řekl mu: “Abrahame!” Ten odvětil: “Tu jsem.” 2 A Bůh řekl: “Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluje, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako obě zápalnou na jedné hoře, o ní ti povím!” 3 Za časného jitra osedlal tedy Abraham osla, vzal s sebou dva své sluebníky a svého syna Izáka, natípal dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o něm mu Bůh pověděl. 4 Kdy se Abraham třetího dne rozhlédl a spatřil v dálce to místo, 5 řekl sluebníkům: “Počkejte tu s oslem, já s chlapcem půjdeme dále, vzdáme poctu Bohu a pak se k vám vrátíme.” 6 Abraham vzal dříví k oběti zápalné a vloil je na svého syna Izáka; sám vzal oheň a obětní nů. A li oba pospolu. 7 Tu Izák svého otce Abrahama oslovil: “Otče!” Ten odvětil: “Copak, můj synu?” Izák se otázal: “Hle, oheň a dříví je zde. Kde vak je beránek k zápalné oběti?” 8 Nato Abraham řekl: “Můj synu, Bůh sám si vyhlédne beránka k oběti zápalné.” A li oba spolu dál. 9 Kdy přili na místo, o něm mu Bůh pověděl, vybudoval tam Abraham oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka do kozelce a poloil ho na oltář, nahoru na dříví. 10 I vztáhl Abraham ruku po obětním noi, aby svého syna zabil jako obětního beránka. 11 Vtom na něho z nebe volá Hospodinův posel: “Abrahame, Abrahame!” Ten odvětil: “Tu jsem.” 12 A posel řekl: “Nevztahuj na chlapce ruku, nic mu nedělej! Právě teď jsem poznal, e jsi bohobojný, nebo jsi mi neodepřel svého jediného syna.” 13 Abraham se rozhlédl a vidí, e vzadu je beran, který uvízl svými rohy v houtí. el tedy, vzal berana a obětoval jej v zápalnou obě místo svého syna. 14 Tomu místu dal Abraham jméno “Hospodin vidí”. Dosud se tu říká: “Na hoře Hospodinově se uvidí.” 15 Hospodinův posel zavolal

pak z nebe na Abrahama podruhé: 16 “Přisáhl jsem při sobě, je výrok Hospodinův, protože jsi to učinil a neodepřel jsi mi svého jediného syna, 17 jistotně ti poehnám a tvé potomstvo jistotně rozmnoím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé potomstvo obdrží bránu svých nepřátel 18 a ve tvém potomstvu dojdou poehnání všechny pronárody země, protože jsi uposlechl mého hlasu.” 19 Abraham se pak vrátil k sluebíkům. Vydali se spolu na cestu do Beer-eby, nebo tam Abraham sídlil. 20 Po těchto událostech bylo Abrahamovi oznámeno: “Hle, také Milka porodila tvému bratru Náchorovi syny: 21 prvorozeného Úsa a jeho bratra Búza, té Kemúela, otce Aramova, 22 Keseda a Chazóa, Pildáe, Jidláfa a Betúela. 23 Betúel pak zplodil Rebeku.” Těch osm porodila Milka Abrahamovu bratru Náchorovi. 24 Jeho enina jménem Reúma také porodila, a to Tabecha a Gachama, Tachae a Maaku.

Genesis 23

1 Sára byla iva sto dvacet sedm let; to jsou léta Sářina ivota. 2 Zemřela v Kirjat-arbě, co je Chebrón v kenaanské zemi. Abraham přiel, aby nad Sárrou nařikal a oplakával ji. 3 Pak od zemřelé vstal a promluvil k Chetejcům: 4 “Jsem tu u vás host a přistěhovalec. Dejte mi u vás do vlastnictví hrob, kam bych zemřelou pohřbil.” 5 Chetejci Abrahamovi odpověděli: 6 “Sly nás, pane. Jsi mezi námi jako knie Boí; pochovej svou zemřelou v nejlepším z našich hrobů. Nikdo z nás ti neodepře svůj hrob, abys mohl zemřelou pohřbít.” 7 Abraham se nato Chetejcům, lidu té země, uklonil 8 a promluvil k nim dále: “Souhlasíte-li, abych zde svou zemřelou pohřbil, slyte vy mne: Přimluvte se za mne u Efróna, syna Sócharova, 9 a mi přenechá svou makpelskou jeskyni, která je na konci jeho pole; a mi ji před vámi přenechá za plnou cenu stříbra, abych měl vlastní hrob.” 10 Efrón zasedal uprostřed Chetejců. Efrón chetejský tedy Abrahamovi v přítomnosti Chetejců odpověděl přede vemi, kteří měli přístup do rady v bráně toho města: 11 “Nikoli, pane; sly ty mne. To pole je tvé, i ta jeskyně na něm je tvá; dávám ti ji před očima synů svého lidu. Tam pochovej svou zemřelou.” 12 I uklonil se Abraham před lidem té země 13 a v přítomnosti lidu té země pravil Efrónovi: “Raději sly ty mne. Dám za to pole stříbro. Vezmi je ode mne a já tam svou zemřelou pochovám.” 14 Efrón Abrahamovi odpověděl: 15 “Pane, sly ty mne. Pozemek má cenu čtyř set ekelů stříbra. Co to pro nás znamená? Jen pochovej svou zemřelou.” 16 Abraham souhlasil a odváil Efrónovi stříbro, jak on sám v přítomnosti Chetejců navrhl, čtyři sta ekelů stříbra, běných mezi obchodníky. 17 Tak připadlo Efrónovo pole v Makpele naproti Mamre, pole i s jeskyní na něm a všechno stromové na poli i na vem jeho pomezí kolem, 18 do Abrahamova majetku před očima Chetejců, vech, kdo měli přístup do rady v bráně jeho města. 19 Abraham potom svou enu Sárrou pohřbil v té jeskyni na poli v Makpele naproti Mamre, je je u Chebrónu v kenaanské zemi. 20 Tak připadlo pole Chetejců i s jeskyní na něm Abrahamovi, aby měl vlastní hrob.

Genesis 24

1 Abraham byl stařec pokročilého věku. Hospodin mu ve vem poehnal. 2 I řekl Abraham sluebíkovi, správci svého domu, který vládl vím, co mu patřilo: “Polo ruku na můj klín. 3 Zavazuji tě přísahou při Hospodinu, Bohu nebes a Bohu země, abys nebral pro mého syna enu z dcer Kenaanců, mezi nimi sídlím. 4 Půjde do mé země a do mého roditě a vezme odtamtud enu pro mého syna Izáka.” 5 Sluebík mu na to odvětil: “Co kdy mě ta ena nebude chtít následovat sem, do této země? Mám tvého syna zavést zpátky do země, z ní jsi vyel?” 6 Abraham řekl: “Chraň se tam mého syna zavést! 7 Hospodin, Bůh nebes, který mě vzal z domu mého otce a z mé rodné země, promluvil ke mně a přísahal mi, e tuto zemi dá mému potomstvu; on sám vyle před tebou svého posla, a ty bude moci vzít odtamtud enu pro mého syna. 8

Kdyby tě snad ta ena nechtěla následovat, bude své přísahy zprotěn. Jen tam mého syna nezaváděj!” 9 I poloil sluebník ruku na klín svého pána Abrahama a odpřisáhl mu to. 10 Sluebník tedy vzal deset velbloudů svého pána a jel. Vybaven velijakými drahocennostmi svého pána vydal se na cestu do aramského Dvojříčí, do města Náchorova. 11 Před městem zastavil velbloudy u studně s vodou. Bylo to navečer, v době, kdy eny vychází vají čerpat vodu. 12 Tu řekl: “Hospodine, Boe mého pána Abrahama, dopřej mi to prosím a proka milosrdenství mému pánu Abrahamovi. 13 Hle, stojím nad pramenem a dcery muů města vycházejí čerpat vodu. 14 Dívce, která přijde, řeknu: Nakloň svůj dbán, abych se napil. Odvěti-li: “Jen pij, a také tvé velbloudy napojím”, předurčil jsi ji pro svého sluebníka Izáka. Podle toho poznám, e jsi mému pánu prokázal milosrdenství.” 15 Jetě ne domluvil, přila Rebeka, která se narodila Betúelovi, synu Milky, eny Abrahamova bratra Náchora. Měla na rameni dbán. 16 Byla to dívka velmi půvabného vzhledu, panna, mu ji dosud nepoznal. Sestoupila k pramenu, naplnila svůj dbán a vystoupila. 17 Sluebník jí přiběhl naproti a řekl: “Dej mi prosím douek vody ze dbánu!” 18 Odvětila: “Jen se napij, můj pane.” A rychle spustila dbán na ruku a dala mu pít. 19 Kdy mu dala napít, řekla: “Načerpám i tvým velbloudům, aby se napili.” 20 Rychle vylila vodu ze svého dbánu do napajedla a znovu odběhla ke studni čerpat, aby napojila i vechny jeho velbloudy. 21 Mu ji přitom mlčky pozoroval, aby poznal, zda Hospodin dává jeho cestě zdar, či nikoli. 22 Kdy se velbloudi napili, vzal mu zlatý nosní krouek o váze půl ekelu a dva náramky pro ni o váze deseti ekelů zlata. 23 Řekl: “Pověz mi prosím, čí jsi dcera? Bylo by pro nás v domě tvého otce místo k přenocování?” 24 Odvětila mu: “Jsem dcera Betúela, syna Milky, kterého porodila Náchorovi.” 25 A dodala: “Slámy i obroku máme dost, i místo k přenocování.” 26 Tu padl mu na kolena, klaněl se Hospodinu 27 a řekl: “Poehnán buď Hospodin, Bůh mého pána Abrahama, e od mého pána neodňal své milosrdenství a svou věrnost. Dovedl mě a do domu bratří mého pána.” 28 Dívka odběhla a oznámila rodině své matky, co a jak se stalo. 29 Rebeka měla bratra jménem Lábana. Lában běel ven k tomu mui u pramene. 30 Viděl toti nosní krouek a na sestřiných rukou náramky a slyel slova své sestry Rebeky, o čem s ní ten mu mluvil. Přiel k tomu mui, který dosud stál u velbloudů nad pramenem, 31 a řekl: “Pojd’, poehnaný Hospodinův! Proč stojí venku? U jsem připravil dům i místo pro velbloudy.” 32 I veel ten mu do domu a odstrojil velbloudy. Lában dal velbloudům slámu a obrok; jemu a jeho muům dal vodu k umytí nohou. 33 Pak dal před něho prostřít, aby pojedl. On vak řekl: “Nebudu jíst, dokud nevyřídím svou záleitost.” Lában odvětil: “Mluv.” 34 Privil tedy: “Jsem sluebník Abrahamův. 35 Hospodin mému pánu velmi poehnal, take je zámoný. Dal mu brav a skot, stříbro a zlato, otroky a otrokyně, velbloudy a osly. 36 A Sára, ena mého pána, ač velmi stará, porodila mému pánu syna. Jemu dá vechno, co má. 37 Mne pak můj pán zavázal přísahou: “Nevezme pro mého syna enu z dcer Kenaanců, v jejich zemi sídlím. 38 Půjde do domu mého otce a k mé čeledi a vezme odtamtud enu pro mého syna.” 39 Nato jsem svému pánu řekl: “Moná, e se mnou ta ena nepůjde.” 40 Odvětil mi: “Hospodin, před ním chodím, pole s tebou svého posla a dá tvé cestě zdar. Ty pak vezme pro mého syna enu z mé čeledi a z domu mého otce. 41 Svého závazku se zprostí tehdy, kdy dojde k mé čeledi: Nedají-li ti ji, bude svého závazku zprotěn.” 42 Dnes jsem přiel k prameni a řekl jsem: “Hospodine, Boe mého pána Abrahama, ké bys dal zdar cestě, po ní jdu!” 43 Hle, stojím nad pramenem. Dívce, která přijde čerpat vodu, řeknu: “Dej mi prosím napít ze svého dbánu trochu vody.” 44 Jestlie mi ona řekne: “Jen se napij, a také tvým velbloudům načerpám”, bude to ena, kterou synu mého pána předurčil Hospodin. 45 Jetě jsem sám u sebe nedomluvil, kdy tu přila Rebeka se dbánem na rameni. Sestoupila k pramenu a čerpala vodu. Řekl jsem jí: “Dej mi prosím napít!” 46 Rychle spustila dbán s ramene a řekla: “Jen se napij, a také tvé velbloudy napojím.” Napil jsem se a ona napojila i velbloudy. 47 Pak jsem se jí zeptal: “Čí jsi dcera?” Odvětila: “Jsem dcera Betúela, syna Náchora, kterého mu porodila Milka.” Navlékl jsem jí tento krouek do nosu a náramky na ruce. 48 Padl jsem na kolena a klaněl se Hospodinu. Dobrořečil jsem Hospodinu, Bohu mého pána Abrahama, e mě vedl pravou cestou, abych mohl dceru pánova bratra přivést pro jeho syna. 49 A teď mi povězte, chcete-li mému pánu prokázat milosrdenství a věrnost. Ne-li, povězte mi, a já se obrátím napravo nebo nalevo.” 50 Lában i Betúel odpověděli: “Toto vylo od Hospodina a my nemůeme tobě říci

ani zlé ani dobré. 51 Hle, tady je Rebeka. Vezmi si ji a jdi, a se stane enou syna tvého pána, jak mluvil Hospodin.” 52 Jakmile Abrahamův sluebník uslyel jejich slova, poklonil se Hospodinu a k zemi. 53 Potom vyňal stříbrné a zlaté předměty a látky a dal je Rebece, té jejímu bratrovi a její matce dal vzácné dary. 54 Pak jedli a pili, on i muové, kteří byli s ním, a přenocovali. Kdy ráno vstali, řekl: “Propuste mě k mému pánu.” 55 Ale její bratr a matka odvětili: “A s námi dívka jetě nějaký čas zůstane, aspoň deset dní; potom půjde.” 56 On vak jim řekl: “Nezdrujte mě, kdy Hospodin dopřál mé cestě zdaru. Propuste mě, a mohu jít k svému pánu.” 57 Odvětili: “Zavoláme dívku a zeptáme se přímo jí.” 58 Zavolali Rebeku a otázali se jí: “Půjde s tímto muem?” Řekla: “Půjdu.” 59 Propustili tedy svou sestru Rebeku a její chůvu i Abrahamova sluebníka a jeho mue. 60 Rebece poehnali slovy: “Sestro nae, buď matkou nesčíslných tisíců, tvé potomstvo a obsadí bránu těch, kteří je nenávidí!” 61 Rebeka a její dívky vsedly hned potom na velbloudy a následovaly toho mue. Tak dostal sluebník Rebeku a odeel. 62 Izák právě přicházel od Studnice ivého, který mě vidí, nebo sídlil v Negebu. 63 Vyel toti k večeru na pole a byl zamylen. Tu se rozhlédl a spatřil přicházet velbloudy. 64 I Rebeka se rozhlédla a spatřila Izáka. Sesedla z velblouda 65 a otázala se sluebníka: “Kdo je ten mu, který nám jde po poli vsříc?” Sluebník odvětil: “To je můj pán.” Vzala tedy rouku a zahalila se. 66 Sluebník podal Izákovi zprávu o vem, co vykonal. 67 Izák pak uvedl Rebeku do stanu své matky Sáry. Vzal si ji a stala se jeho enou. A zamiloval si ji. Tak nael útěchu po smrti své matky.

Genesis 25

1 Abraham si vzal opět enu; jmenovala se Ketúra. 2 Porodila mu Zimrána a Jokána, Medána a Midjána, Jibáka a úacha. 3 Jokán zplodil ebu a Dedána. Synové Dedánovi byli Aúrejci a Letúejci a Leumejci. 4 Midjánovi synové byli Éfa a Éfer a Chanók, Abída a Eldáa. Ti vichni jsou synové Ketúřini. 5 Abraham vak vechno, co měl, odkázal Izákovi. 6 Synům svých enin, které měl, dal dary a jetě za svého ivota je poslal od svého syna Izáka pryč na východ, do země východní. 7 Toto jsou léta Abrahamova ivota, jich se doil: sto sedmdesát pět let. 8 I zesnul Abraham a zemřel v utěném stáří, stár a sytý dnů, a byl připojen k svému lidu. 9 Jeho synové Izák a Izmael ho pochovali do makpelské jeskyně na poli Efróna, syna Chetejce Sóchara, naproti Mamre. 10 To pole koupil Abraham od Chetejců. Tam byl pochován Abraham i jeho ena Sára. 11 Po Abrahamově smrti poehnal Bůh jeho synu Izákovi. A Izák sídlil u Studnice ivého, který mě vidí. 12 Toto je rodopis Abrahamova syna Izmaela, kterého Abrahamovi porodila Sářina otrokyně Hagar egyptská. 13 Toto jsou jména Izmaelových synů, podle nich jsou pojmenovány jejich rody: Izmaelův prvorozený Nebajót, Kédar, Adbeel a Míbsám, 14 Míma, Dúma a Masa, 15 Chadad, Téma, Jetúr, Náfi a Kedma. 16 To jsou Izmaelovi synové a to jsou jejich jména podle jejich dvorců a hradi; dvanáct předáků jejich národů. 17 A toto jsou léta Izmaelova ivota: sto třicet sedm let. I zesnul a zemřel a byl připojen k svému lidu. 18 Jeho synové bydlili od Chavíly a k úru proti Egyptu a směrem k Asýrii. Izmael se poloil proti vem svým bratřím. 19 Toto je rodopis Abrahamova syna Izáka: Abraham zplodil Izáka. 20 Izákovi bylo čtyřicet let, kdy si vzal za enu Rebeku, dceru Aramejce Betúela z Rovin aramských, sestru Aramejce Lábana. 21 Izák prosil Hospodina za svou enu, protoe byla neplodná. Hospodin jeho prosby přijal, a jeho ena Rebeka otěhotněla. 22 Děti se vak začaly v jejím těle strkat. Tu řekla: “Je-li tomu tak, co mě čeká?” A la se dotázat Hospodina. 23 Hospodin jí řekl: “Ve tvém ivotě jsou dva pronárody. Oba národy se rozejdou, jen co z tebe vyjdou. Jeden národ bude zdatnější ne druhý, bezpočetný bude slouit počtem skrovnějímu.” 24 Potom se naplnily dny, kdy měla rodit. A hle, v jejím ivotě byla dvojčata. 25 První vyel celý červenohnědý a chlupatý jako koíek; toho pojmenovali Ezau. 26 Potom vyel jeho bratr a rukou drel Ezaua za patu; ten dostal jméno Jákob. Při jejich narození bylo Izákovi edesát let. 27 Kdy chlapci dospěli, stal se Ezau muem znalým lovu, muem pole, kdeto Jákob byl mu

bezúhonný a sídlil ve stanech. 28 Izák miloval Ezaua, protože z lovu měl co do úst, kde to Rebeka milovala Jákoba. 29 Jákob jednou připravil krmí. Tu přiel Ezau z pole znavený 30 a řekl Jákovovi: “Dej mi zhltnout trochu toho červeného, toho krvavého, jsem znaven k smrti.” Proto se jmenuje Edóm (to je Červený). 31 Jákob vak řekl: “Prodej mi dnes své prvorozenství!” 32 Ezau na to odvětil: “Stejně mám blízko k smrti, k čemu je mi prvorozenství!” 33 Jákob řekl: “Odpřísáhni mi to dnes.” A on mu to odpřísáhl, a tak své prvorozenství prodal Jákovovi. 34 Jákob dal pak Ezauovi chléb a čočkovou krmí. Ten pojedl, napil se, vstal a odeel. Tak Ezau pohrdl prvorozenstvím.

Genesis 26

1 V zemi nastal opět hlad, jiný ne onen první, který byl za dnů Abrahamových. Izák tedy odeel do Geraru k abímelekoví, pelitejskému králi. 2 Ukázal se mu totiž Hospodin a pravil: “Nesestupuj do Egypta. Přebývej v zemi, o ní ti řeknu. 3 Pobývej v této zemi jako host. Já budu s tebou a poehním ti, tobě a tvému potomstvu dám vechny tyto země. Tak splním přísahu, jí jsem se zapřísáhl tvému otci Abrahamovi: 4 “Tvé potomstvo rozmnoím jako nebeské hvězdy; tvému potomstvu dám vechny tyto země. V tvém potomstvu dojdou poehnutí vechny pronárody země.” 5 To proto, e Abraham uposlechl mého hlasu a dbal na to, co jsem mu svěřil: na má přikázání, nařízení a zákony.” 6 Izák se tedy usadil v Geraru. 7 Kdy se mui toho místa vyptávali na jeho enu, řekl: “Je to má sestra.” Báł se totiž říci, e je to jeho ena, aby ho mui toho místa kvůli Rebece nezabili, nebo byla půvabného vzhledu. 8 Jednou, kdy tam byl u delí dobu, vyhlédl z okna abímelek, pelitejský král, a spatřil Izáka, jak se laská se svou enou Rebekou. 9 Předvolal tedy abímelek Izáka a řekl: “To je určitě tvá ena. Pročpak jsi mi řekl, e je to tvá sestra?” Izák odvětil: “Řekl jsem to, abych kvůli ní nepřiel o ivot.” 10 Abímelek pravil: “Cos nám to učinil? Málem by byl někdo z lidu spal s tvou enou a uvedl bys na nás vinu!” 11 Proto abímelek přikázal vemu lidu: “Kdo by se dotkl tohoto mue nebo jeho eny, bude bez milosti usmrčen.” 12 Izák začal v té zemi sít a sklídlil toho roku stonásobně; tak mu Hospodin poehnal. 13 Tak se ten mu vzmohl a vzmáhal se stále víc, a se stal velice zámoným. 14 Měl stáda bravu a stáda skotu i četnou čeládku. Pelitejci mu proto záviděli. 15 Pelitejci zasypali vechny studně, které vykopali Abrahamovi sluebníci za Izákova otce Abrahama, a naplnili je prachem. 16 Abímelek řekl Izákovi: “Odejdi od nás, nebo jsi mnohem mocnějí ne my.” 17 Izák tedy odtud odeel, utábořil se v Gerarském úvalu a usadil se tam. 18 Znovu kopal studně, které vykopali za dnů jeho otce Abrahama a které po Abrahamově smrti Pelitejci zasypali. Pojmenoval je stejně jako jeho otec. 19 Izákovi sluebníci kopali v tom úvalu a přili na studni pramenité vody. 20 Ale gerartí pastýři se s pastýři Izákovými přeli: “Ta voda patří nám!” Proto tu studni pojmenoval Esek (to je Váda), e se s ním vadili. 21 Vykopali tedy jinou studni. O tu se také přeli, proto ji pojmenoval Sitná (to je Sočení). 22 Pak postoupil dál a vykopal dalí studni; o tu se ji nepřeli. Pojmenoval ji Rechobót (to je Prostorná) a řekl: “Teď u nám Hospodin poskytl prostor, abychom se mohli na zemi rozplodit.” 23 Odtud vystoupil do Beer-eby. 24 Tu noc se mu ukázal Hospodin a pravil: “Já jsem Bůh tvého otce Abrahama. Neboj se, jsem s tebou. Poehním ti a rozmnoím tvé potomstvo kvůli Abrahamovi, svému sluebníku.” 25 Izák tam vybudoval oltář a vzýval Hospodinovo jméno. Postavil tam také svůj stan a jeho sluebníci tam vyhloubili studni. 26 Tu k němu přiel z Geraru abímelek se svým přítelem Achuzatem a píkol, velitel jeho vojska. 27 Izák se jich otázal: “Proč jste ke mně přili? Vdy jste mě nenáviděli a vypověděli jste mě.” 28 Odvětili: “Shledali jsme, e je s tebou Hospodin. Proto jsme si řekli: A nás stihne kletba, nás i tebe, poruíme-li smlouvu, kterou s tebou chceme uzavřít. 29 Neučiní nám nic zlého, jako jsme se ani my nedotkli tebe. Prokazovali jsme ti jen dobro a propustili jsme tě v pokoji. Jsi přece Hospodinův poehnaný!” 30 Izák jim vystrojil hody, i jedli a pili. 31 Za časného jitra se zavázali vzájemnou přísahou. Potom je Izák propustil a oni od něho odeli v pokoji. 32 Právě toho dne přili Izákovi sluebníci a pověděli mu o studni, kterou vykopali.

Řekli mu: “Nali jsme vodu!” 33 Nazval ji Ibea (to je Přísena). Proto se to město jmenuje Beer-eba (to je Studně přísahy) a podnes. 34 Kdy bylo Ezauovi čtyřicet let, vzal si za enu Jehúditu, dceru Chetejce Beera, a Basematu, dceru Chetejce Elóna. 35 Ty působily Izákovi a Rebece jen hořké trápení.

Genesis 27

1 Kdy Izák zestárl, jeho oči vyhasly, take neviděl. I zavolal svého starího syna Ezaua a řekl mu: “Můj synu!” On mu odvětil: “Tu jsem.” 2 Izák řekl: “Hle, jsem u starý a neznám den své smrti. 3 Vezmi si nyní zbraně, toulec a luk, vyjdi na pole a něco pro mě ulov. 4 Připrav mi oblíbenou pochoutku a přines mi ji, a se najím, abych ti mohl poehnat, dříve ne umřu.” 5 Kdy Izák mluvil se svým synem Ezauem, Rebeka naslouchala. Sotva Ezau odešel na pole, aby něco ulovil a přinesl úlovek, 6 poradila Rebeka svému synu Jákobovi: “Hle, slyela jsem rozmluvu tvého otce s tvým bratrem Ezauem; řekl mu: 7 “Přines mi úlovek a připrav mi pochoutku, a se najím, abych ti před smrtí poehnal před Hospodinem.” 8 A proto, můj synu, poslechni mě ve vem, co ti přikávu. 9 Dojdi ke stádu a dones mi z něho dvě pěkná kůzlata. Připravím z nich tvému otci oblíbenou pochoutku 10 a ty mu ji donese; on se nají a před smrtí ti poehná.” 11 Jákob vak své matce Rebece odvětil: “Můj bratr Ezau je přece chlupatý, a já jsem holý. 12 Co kdy si otec na mě sáhne? Bude mě mít za podvodníka a místo poehnutí na sebe uvedu zlořečení.” 13 Matka mu řekla: “Takové zlořečení a padne na mne, můj synu. Jen mě poslechni, jdi a dones mi kůzlata.” 14 el tedy pro ně a přinesl je matce; ona pak připravila otcovu oblíbenou pochoutku. 15 Potom Rebeka vzala aty svého starího syna Ezaua, ty nejlepší, které měla doma u sebe, a oblékla svého mladího syna Jákoba. 16 Jeho ruce i hladký krk ovinula kůzlečími kokami. 17 Nakonec dala svému synu Jákobovi do rukou připravenou pochoutku a chléb. 18 I vešel k svému otci a řekl: “Můj otče!” On odvětil: “Tu jsem. Který jsi ty, můj synu?” 19 Jákob řekl otci: “Já jsem Ezau, tvůj prvorozený. Učinil jsem, co jsi mi uložil. Nue, posad' se prosím a pojez z mého úlovku, abys mi mohl poehnat.” 20 Izák vak synovi řekl: “Jak to, es to tak rychle nael, můj synu?” Odvětil: “To mi dopřál Hospodin, tvůj Bůh.” 21 Izák řekl Jákobovi: “Přistup, synu, sáhnu si na tebe, jsi-li můj syn Ezau nebo ne.” 22 Jákob tedy přistoupil k svému otci Izákovi, on na něho sáhl a řekl: “Hlas je to Jákobův, ale ruce jsou Ezauovy.” 23 Nepoznal ho, protoe jeho ruce byly chlupaté jako ruce jeho bratra Ezaua. A poehnal mu. 24 Řekl: “Ty jsi tedy můj syn Ezau.” On odvětil: “Jsem.” 25 Pak řekl: “Předlo mi, a pojím z úlovku svého syna, abych ti mohl poehnat.” I předložil mu a on jedl. Přinesl mu i víno a on pil. 26 Nato jeho otec Izák řekl: “Přistup prosím a polib mě, můj synu!” 27 Přistoupil tedy a políbil ho. Kdy Izák ucítil vůni jeho aty, poehnal mu slovy: “Hle, vůně mého syna jako vůně pole, jemu ehná Hospodin. 28 Dej ti Bůh z rosy nebes a ze írnosti země, i hojnost obilí a motu. 29 A ti slouí lidská pokolení, a se ti klanějí národy. Bude panovat nad svými bratry a synové tvé matky se ti budou klanět. Kdo prokleje tebe, bude proklet, kdo ehnat bude tobě, sám bude poehnan.” 30 Kdy Izák udělil Jákobovi poehnutí a sotva Jákob od svého otce odešel, přiel jeho bratr Ezau z lovu. 31 Také on připravil pochoutku, přinesl ji otci a řekl: “Nech můj otec povstane a nají se z úlovku svého syna, aby mi mohl poehnat.” 32 Jeho otec Izák se ho otázal: “Kdo jsi?” Odvětil: “Jsem tvůj syn Ezau, tvůj prvorozený.” 33 Tu se Izák roztrásl a zalomcovalo jím zděnění: “Kdo to vlastně ulovil úlovek a přinesl mi jej? Ode veho jsem pojedl, dříve ne jsi přiel! A poehnal jsem mu! Poehnaný také zůstane.” 34 Jak Ezau uslyel otcova slova, dal se do hrozného a hořkého křiku a naléhal na otce: “Poehnej mně, také mně, otče!” 35 On odvětil: “Přiel Istivě tvůj bratr a vzal ti poehnutí.” 36 Ezau řekl: “Právem dostal jméno Jákob (to je Úskočný). U dvakrát se mnou jednal úskočně. Připravil mě o mé prvorozenství a nyní i o poehnutí.” A otázal se: “Pro mne u poehnutí nemá?” 37 Izák Ezauovi odpověděl: “Hle, ustanovil jsem, aby nad tebou panoval, a vechny jeho bratry jsem mu dal za sluebníky. Zabezpečil jsem jej i obilím a motem. Co bych mohl udělat pro tebe, můj synu?” 38 Ezau otci odpověděl: “Co má jen to jediné poehnutí, otče? Poehnej

mně, také mně, otče!” A Ezau zaúpěl a rozplakal se. 39 Jeho otec Izák tedy odpověděl: “Tvé sídlitě bude bez írnosti země, bez rosy shůry, rosy nebeské. 40 Bude tě ivit meč, avak svému bratru bude slouit. Jen kdy se bude toulat bez domova, setřese jeho jho ze své íje.” 41 I zanevřel Ezau na Jákoba pro poehnání, jím mu jeho otec poehnal. A řekl sám k sobě: “Mému otci se blíí dny truchlení; zabiji svého bratra Jákoba.” 42 Kdy byla Rebece oznámena slova jejího starího syna Ezaua, dala si zavolat svého mladího syna Jákoba a řekla mu: “Tvůj bratr Ezau pomýlí na pomstu. Chce tě zabít. 43 Proto mě nyní poslechni, můj synu: Ihned uprchni k mému bratru Lábanovi do Cháranu. 44 Zůstane u něho nějaký čas, dokud rozhořčení tvého bratra nepomine. 45 A se bratrův hněv od tebe odvrátí a on zapomene, cos mu udělal, polu pro tebe a vezmu tě odtamtud. Proč mám být zbavena vás obou v jednom dni?” 46 Izákovi pak Rebeka řekla: “Zprotivilo se mi ít s dcerami chetejskými. Vezme-li si Jákob enu z chetejských dcer, jako jsou tyhle dcery této země, k čemu mi ivot?”

Genesis 28

1 I povolal Izák Jákoba a poehnal mu. Příkladal mu: “Neber si enu z dcer kenaanských. 2 Odejdi do Rovin aramských do domu Betúela, otce své matky, a odtud si vezmi enu z dcer jejího bratra Lábana. 3 Ké ti Bůh vemohoucí poehná, rozplodí tě a rozmnoí. Bude z tebe společenství lidských pokolení. 4 Ké ti dá poehnání Abrahamovo, tobě i tvému potomstvu, abys obdrel zemi, v ní jsi hostem a kterou Bůh dal Abrahamovi.” 5 Pak Izák Jákoba propustil a ten el do Rovin aramských k Lábanovi, synu Aramejce Betúela, bratru Jákobovy a Ezauovy matky Rebeky. 6 Ezau viděl, e Izák Jákobovi poehnal a poslal ho do Rovin aramských, aby si odtamtud vzal enu; e mu při poehnání příkázal, aby si nebral enu z dcer kenaanských; 7 e Jákob otce i matku uposlechl a odeel do Rovin aramských. 8 Viděl té, e kenaanské dcery jsou jeho otci Izákovi odporné. 9 el tedy Ezau k Izmaelovi a přibrál si ke svým enám jetě Machalatu, dceru Abrahamova syna Izmaela, sestru Nebajótovu. 10 Jákob vyel z Beer-eby a el do Cháranu. 11 Dorazil na jedno místo a přenocoval tam, nebo slunce ji zapadlo. Vzal jeden z kamenů, které na tom místě byly, postavil jej v hlavách a na tom místě ulehl. 12 Měl sen: Hle, na zemi stojí ebřík, jeho vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují poslové Boí. 13 Nad ním stojí Hospodin a praví: “Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův. Zemi, na ní leí, dám tobě a tvému potomstvu. 14 Tvého potomstva bude jako prachu země. Rozmúe se na západ i na východ, na sever i na jih. V tobě a v tvém potomstvu dojdou poehnání vechny čeledi země. 15 Hle, já jsem s tebou. Budu tě střeit vude, kam půjde, a zase tě přivedu do této země. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem ti slíbil.” 16 Tu procitl Jákob ze spánku a zvolal: “Jistě je na tomto místě Hospodin, a já jsem to nevěděl!” 17 Bál se a řekl: “Jakou bázeň vzbuzuje toto místo! Není to nic jiného ne dům Boí, je to brána nebeská.” 18 Za časného jitra vzal Jákob kámen, který měl v hlavách, a postavil jej jako posvátný sloup; svrchu jej polil olejem. 19 Tomu místu dal jméno Bét-el (to je Dům Boí). Původně se to město jmenovalo Lúz. 20 Jákob se tu zavázal slibem: “Bude-li Bůh se mnou, bude-li mě střeit na cestě, na ni jsem se vydal, dá-li mi chléb k jídlu a at k odívání 21 a navrátím-li se v pokoji do domu svého otce, bude mi Hospodin Bohem. 22 Tento kámen, který jsem postavil jako posvátný sloup, stane se domem Boím. A ze veho, co mi dá, odvedu ti poctivě desátky.”

Genesis 29

1 Jákob vykročil lehkým krokem a přiel do země synů Východu. 2 Pojednou spatřil v poli studni, u ní odpočívala tři stáda ovcí. Z té studně napájeli stáda. Na jejím otvoru byl veliký kámen. 3 Kdy přihnali

vechna stáda, odvalovali kámen z otvoru studně a napájeli ovce; potom zase kámen přivalili zpět na otvor studně. 4 I řekl jim Jákob: “Bratří, odkud jste?” Odvětili: “Jsme z Cháranu.” 5 Otázal se jich: “Znáte Lában, syna Náchorova?” Řekli: “Známe.” 6 Zeptal se jich: “Daří se mu dobře?” Odpověděli: “Dobře. Vak tady přichází jeho dcera Ráchel s ovce.” 7 Tu řekl: “Jetě je jasný den, není čas shánět dobytek. Napojte ovce a jděte pást.” 8 Odpověděli: “Nemůžeme, dokud nebudou sehnána vechna stáda; pak odvalíme kámen z otvoru studně a napojíme ovce.” 9 Kdy jetě s nimi rozmlouval, přišla Ráchel s ovce svého otce; byla toti pastýřka. 10 Jakmile Jákob uviděl Ráchel, dceru Lábanu, bratra své matky, a jeho ovce, přistoupil, odvalil kámen z otvoru studně a napojil ovce Lábanu, bratra své matky. 11 Jákob pak Ráchel políbil a hlasitě zaplakal. 12 Oznamil jí, e je synovec jejího otce a syn Rebeky. Běela to povědět svému otci. 13 Jakmile Lában uslyel zprávu o Jákobovi, synu své sestry, běel mu vsťříc, objal ho, políbil a uvedl do svého domu. A on vypravoval Lábanovi vechno, co se přihodilo. 14 Lában mu řekl: “Ty jsi má krev a mé tělo!” Pobył tedy u něho celý měsíc. 15 Potom řekl Lában Jákobovi: “Co mi bude slouit zadarmo jen proto, e jsi můj příbuzný? Pověz mi, jaká má být tvá mzda.” 16 Lában měl dvě dcery. Starí se jmenovala Lea, mladí Ráchel. 17 Lea měla mírné oči, Ráchel byla krásné postavy, krásného vzezření. 18 Jákob si Ráchel zamiloval; proto řekl: “Budu ti slouit sedm let za tvou mladí dceru Ráchel.” 19 Lában souhlasil: “Lépe, kdy ji dám tobě ne někomu jinému; zůstaň u mne.” 20 Jákob tedy slouil za Ráchel sedm let; bylo to pro něho jako několik dní, protoe ji miloval. 21 Potom řekl Jákob Lábanovi: “Dej mi mou enu, má lhůta u uplynula. Touím po ní.” 22 Lában shromádlil vechny mue toho místa a uspořádal hody. 23 Večer vzal svou dceru Leu a uvedl ji k Jákobovi, a on k ní veel. 24 Za sluebnci své dceři Leji dal Lában otrokyni Zilpu. 25 Ráno Jákob viděl, e to je Lea. Vyčítal Lábanovi: “Cos mi to provedl? Co jsem u tebe neslouil za Ráchel? Proč jsi mě oklamal?” 26 Lában odvětil: “U nás není zvykem, aby se mladí vdávala dřívě ne prvorozená. 27 Zůstaň u ní po celý svatební týden a dáme ti i tu mladí za slubu, kterou si u mne odslouí v dalích sedmi letech.” 28 Jákob tak učinil a zůstal u ní po celý týden. Pak mu Lában dal za enu svou dceru Ráchel. 29 Za sluebnci dal své dceři Ráchel otrokyni Bilhu. 30 I veel Jákob také k Ráchel a miloval ji více ne Leu, a slouil u něho jetě dalích sedm let. 31 Kdy Hospodin viděl, e Lea není milována, otevřel její lůno. Ráchel vak zůstala neplodná. 32 Lea otěhotněla, porodila syna a pojmenovala ho Rúben (to je Hleďte-syn); řekla toti: “Hospodin viděl mé pokoření; nyní mě u bude můj mu milovat.” 33 Otěhotněla znovu, porodila syna a řekla: “Hospodin uslyel, e nejsem milována, a dal mi také tohoto.” Pojmenovala ho tedy imeón (to je Vysly-Bůh) 34 A znovu otěhotněla, porodila syna a řekla: “Tentokrát se u můj mu přidruí ke mně, poněvad jsem mu porodila tři syny.” Proto se jmenuje Lévi (to je Přidruitel). 35 A znovu otěhotněla, porodila syna a řekla: “Zase mohu vzdávat chválu Hospodinu.” Proto ho pojmenovala Juda (to je Ten, který vzdává chválu). A přestala rodit.

Genesis 30

1 Kdy Ráchel viděla, e Jákobovi nerodí, árlila na svou sestru a naléhala na Jákoba: “Dej mi syny! Nedá-li, umřu.” 2 Jákob vzplanul proti Ráchel hněvem a okřikl ji: “Co mohu za to, e Bůh odpírá plod tvému ivotu?” 3 Odvětila: “Tu je má otrokyně Bilha; vejdi k ní! Porodí na má kolena, a tak i já budu mít z ní syny.” 4 Dala mu tedy svou sluku Bilhu za enu a Jákob k ní veel. 5 Bilha otěhotněla a porodila Jákobovi syna. 6 Tu řekla Ráchel: “Bůh mě obhájil, také můj hlas uslyel a dal mi syna.” Proto ho pojmenovala Dan (to je obhájce). 7 Ráchelina sluka Bilha otěhotněla jetě jednou a porodila Jákobovi druhého syna. 8 Ráchel opět řekla: “V úporném boji o Boí přízeň jsem zápasila se svou sestrou a obstála jsem.” A pojmenovala ho Neftalí (to je Vybojovaný). 9 Kdy Lea viděla, e přestala rodit, vzala svou sluku Zilpu a dala ji Jákobovi za enu. 10 Také Lejina sluka Zilpa porodila Jákobovi syna. 11 Tu Lea řekla: “Jaké těstí!” A dala mu jméno Gád (to je těstí). 12 Pak Lejina sluka Zilpa porodila Jákobovi druhého syna. 13 Lea opět

řekla: “Jaké blaho pro mne; vechny dcery mě budou blahoslavít.” A dala mu jméno Aer (to je Blahoslav). 14 Ve dnech, kdy se ala penice, vyel Rúben a našel na poli jablíčka lásky a přinesl je své matce Leji. Ráchel vak na Leu naléhala: “Dej mi prosím několik těch jablíček lásky od svého syna!” 15 Ale ona ji odbyla: “Copak je to málo, es mi vzala mue? Chce mi vzít i jablíčka lásky od mého syna?” Ráchel řekla: “Tak a za ta jablíčka lásky od tvého syna spí tuto noc s tebou.” 16 Kdy Jákob přicházel navečer z pole, vyla mu Lea vstříc a řekla: “Musí vejít ke mně, najala jsem tě za mzdu, za jablíčka lásky od svého syna.” I spal té noci s ní. 17 A Bůh Leu vyslyel; otěhotněla a porodila Jákobovi pátého syna. 18 Lea řekla: “Bůh mi dal mzdu za to, e jsem svému mui dala svou sluku.” A pojmenovala ho Isachar (to je Za-mzdu-najatý). 19 Lea otěhotněla jetě jednou a porodila Jákobovi estého syna. 20 Lea opět řekla: “Jak pěkným darem obdaroval Bůh právě mne! Tentokrát u bude můj mu zůstávat se mnou. Porodila jsem mu est synů!” A dala mu jméno Zabulón (to je Zůstávající). 21 Potom porodila dceru a dala jí jméno Dína. 22 I rozpomenul se Bůh na Ráchel, vyslyel ji a otevřel její lůno. 23 Otěhotněla, porodila syna a řekla: “Bůh odňal mé pohanění.” 24 Dala mu jméno Josef (to je Přidej-Bůh) Přidej-Bůh) a dodala: “Ké mi Hospodin přidá jetě dalšího syna.” 25 Kdy Ráchel porodila Josefa, řekl Jákob Lábanovi: “Propus mě, abych mohl odejít do svého domova a do své země. 26 Vydej mi mé eny a děti, za ně jsem ti slouil, a já půjdu. Sám přece ví, jakou slubu jsem ti prokázal.” 27 Lában mu odvětil: “Ké bych získal tvoji přízeň! Zjistil jsem, e mi Hospodin kvůli tobě ehná.” 28 Dále řekl: “Urči si přesně mzdu a dám ti ji.” 29 Jákob mu odpověděl: “Sám přece ví, jak jsem ti slouil a jak prospívalo tvé stádo, kdy jsem byl při něm. 30 Vdy to byla hrstka, kterou jsi měl, ne jsem přiel, a rozmnoila se nesmírně. Hospodin ti ehnal na kadém mém kroku. Ale kdy budu konečně pracovat také pro svou rodinu?” 31 Lában se otázal: “Co ti mám dát?” Jákob odvětil: “Nemusí mi dávat vůbec nic. Budu dále pást a střeit tvé ovce a kozy, kdy pro mne udělá tuto věc: 32 Projdu dnes vechny tvé ovce a kozy a vyřadím z nich kadé skvrnité a strakaté mládě, vechna načernalá jehňata a strakatá a skvrnitá kůzlata; to bude má mzda. 33 Od zírka se bude má poctivost osvědčovat takto: Kdy přijde přehlíet mou mzdu, vechno, co nebude mezi mými kůzlaty skvrnité a strakaté a mezi jehňaty načernalé, pokládej za kradené.” 34 Lában řekl: “Nue, a se stane podle tvého slova.” 35 A tého dne sám vyřadil pruhované a strakaté kozly a vechny skvrnité a strakaté kozy, vechno, na čem bylo něco bílého, a vechna načernalá jehňata, a svěřil je svým synům. 36 Stanovil také vzdálenost tří dnů cesty mezi sebou a Jákobem. A Jákob pásł ostatní Lábanovy ovce a kozy. 37 Jákob si nabral čerstvé pruty topolové, mandloňové a platanové a sloupal z nich na některých místech pruhy kůry a do běla. 38 Pruty, z nich sloupal kůru, nakladl do napájecích labů, k nim ovce a kozy přicházely pít, přímo před ně. I běhaly se, kdy přicházely pít. 39 Ovce a kozy se běhaly při pohledu na pruty a vrhaly pruhovaná, skvrnitá a strakatá mlád'ata. 40 Jákob jehňata odděloval; avak ovce a kozy z bravu Lábanova obracel k pruhovaným a vem načernalým. Tak si pořídil vlastní stáda, ale ta nestavěl proti ovcím a kozám Lábanovým. 41 Pokadé, kdy se z ovcí a koz běhaly ty nejstatnější kusy, kladl před ně Jákob do labů pruty, aby se běhaly před pruty. 42 Kdy vak byly ovce a kozy neduivé, pruty nekladl. Neduivé tedy patřily Lábanovi a statné Jákobovi. 43 Tak se ten mu převelice vzmohl a měl mnoho ovcí a koz, i sluky a sluebnyky, i velbloudy a osly.

Genesis 31

1 Jákob se doslechl, jaké řeči vedou Lábanovi synové: “Jákob pobral vechno, co patřilo naemu otci, a z toho, co měl otec, získal takové postavení.” 2 Viděl i na Lábanovi, e se u k němu nemá jako dřív. 3 Tu řekl Hospodin Jákobovi: “Navra se do země svých otců a do svého roditě; já budu s tebou.” 4 Jákob si proto dal zavolat Ráchel a Leu na pole k svému stádu 5 a řekl jim: “Vidím na vaem otci, e se ke mně nemá jako dřív. Ale Bůh mého otce je se mnou. 6 Vy samy víte, e jsem vaemu otci slouil ze vech sil. 7 Ale vá otec mě obelstil, desetkrát změnil mou mzdu. Bůh mu vak nedovolil, aby mi provedl něco zlého. 8 Kdy

řikal: “Tvou mzdou bude ve skvrnitě”, vechny ovce a kozy vrhaly mláďata skvrnitá. A kdy říkal: “Tvou mzdou bude ve pruhované”, vechny ovce a kozy vrhaly mláďata pruhovaná. 9 Tak odňal Bůh stáda vaemu otci a dal je mně. 10 V době, kdy se ovce a kozy běhaly, rozhlédl jsem se a ve snu jsem náhle spatřil, e samci, skákající na ovce a kozy, byli pruhovaní, skvrnití a stříkaní. 11 Ve snu mi tehdy Boí posel řekl: “Jákobe!” Odvětil jsem: “Tu jsem.” 12 I řekl mi: “Rozhlédni se a viz: Vichni samci, skákající na ovce a kozy, jsou pruhovaní, skvrnití a stříkaní. Viděl jsem toti vechno, co ti Lában dělá. 13 Já jsem Bůh z Bételu, kde jsi olejem pomazal posvátný sloup a kde ses mi zavázal slibem. Vyjdi teď hned z této země a navra se do své rodné země.” 14 Ráchel i Lea mu odpověděly: “Máme vůbec ještě v domě svého otce dědičný podíl? 15 Copak pro něho nejsme jako cizí? Vdy nás prodal a stříbro shrábl. 16 Celé bohatství, které Bůh odňal naemu otci, patří nám a naim synům. Jen udělej vechno, co ti Bůh řekl.” 17 Jákob tedy vstal, posadil své syny i eny na velbloudy, 18 sehnal také vechna svá stáda, vzal vechno nabyté jmění, vlastní stáda získaná v Rovinách aramských, a ubíral se ke svému otci Izákovi do země kenaanské. 19 Kdy Lában odeel ke stříi svého bravu, ukradla Ráchel otcovy domácí bůky. 20 A Jákob Aramejce Lábanu přelstil, take nevylo najevo, e chce uprchnout. 21 Uprchl se vím, co měl. Přebrodil řeku Eufkrat a dal se směrem k pohoří Gileádu. 22 Třetího dne bylo Lábanovi oznámeno, e Jákob uprchl. 23 Tu vzal s sebou své bratry a pronásledoval ho po sedm dní, a ho dohonil na pohoří Gileádu. 24 K Aramejci Lábanovi vak přiel v noci ve snu Bůh a řekl mu: “Měj se na pozoru! Mluv s Jákobem jen v dobrém, ne ve zlém!” 25 Lában dostihl Jákoba, který si na té hoře postavil stan. Sám se svými bratry si rovně postavil stan na pohoří Gileádu. 26 A Lában Jákobovi vyčítal: “Cos to udělal? Přelstils mě. Mé dcery jsi odvedl jako válečné zajatce. 27 Proč jsi ode mne uprchl tajně jako zloděj a nic jsi mi neoznámil? Byl bych tě radostně vyprovodil s písničkami, s bubínkem a citarou. 28 Nedopřáls mi ani políbit mé vnuky a dcery; jednal jsi věru jako pomatenec. 29 Bylo v mé moci naloit s vámi zle. Ale Bůh vaeho otce mi na dneek řekl: “Měj se na pozoru, mluv s Jákobem jen v dobrém, ne ve zlém.” 30 Kdy u jsi tedy odeel, protoe se ti tolik stýskalo po otcovském domě, proč jsi ukradl mé bohy?” 31 Na to Jákob Lábanovi odpověděl: “Bál jsem se a říkal jsem si, e bys mě mohl o své dcery připravit. 32 Ale u koho najde své bohy, ten nezůstane naivu! Před naimi bratry si prohlédni vechno, co mám, a vezmi si své.” Jákob toti nevěděl, e je Ráchel ukradla. 33 Lában veel do stanu Jákobova a do stanu Lejina i do stanu obou sluek, ale nic nenael. Vyel tedy ze stanu Lejina a veel do stanu Ráchelina. 34 Ráchel vak bůky vzala, vloila je do torby na velbloudím sedle a sedla si na ně. Lában zpřeházel celý stan, ale nic nenael. 35 Ráchel otci řekla: “Nech se můj pán nehněvá, e před ním nemohu povstat; stalo se mi, co se stává enám.” Lában slídil, ale bůky nenael. 36 Tu se Jákob rozhněval a začal se s Lábanem přít. Vyčítal mu: “Jaký je můj přestupek? Jaký je můj hřích, e ses za mnou tak hnal? 37 Kdy jsi zpřeházel vechny mé věci, co jsi nael z věcí svého domu? Polo to před mé i své bratry, a mezi námi dvěma rozhodnou! 38 Byl jsem u tebe celých dvacet let. Tvé ovce a kozy nezmetaly. Berany z tvého bravu jsem nejídal. 39 Co bylo rozsápáno zvěří, jsem ti nevykazoval, nahrazoval jsem to ze svého; vymáhals to na mně, byl jsem okrádán ve dne i v noci. 40 Ve dne mě suovalo vedro a v noci chlad. Spánek prchal od mých očí. 41 Celých dvacet let jsem ti v tvém domě slouil: čtrnáct let za tvé dvě dcery a est let za tvůj brav. Mou mzdou jsi změnil desetkrát. 42 Kdyby se mnou nebyl Bůh mého otce, Bůh Abrahamův a Strach Izákův, propustil bys mě teď s prázdnou. Bůh viděl mou trýzeň a námahu mých rukou a na dneek sám rozsoudil.” 43 Lában na to Jákobovi odpověděl: “Toto jsou mé dcery a toto jsou moji synové. I brav je můj, ano, vechno, co vidí, patří mně. Co vak za těchto okolností mohu dnes udělat pro své dcery, pro ně a pro syny, které porodily? 44 Nue, uzavřeme teď spolu smlouvu, a Bůh a je svědkem mezi mnou a tebou!” 45 Jákob vzal tedy kámen a vztyčil jej jako posvátný sloup. 46 Svým bratřím řekl: “Nasbírejte kameny.” Vzali kameny, udělali val a na tom valu pojedli. 47 Lában jej nazval Jegar-sahaduta (to je Násep svědectví) a Jákob jej nazval Gal-ed (to je Val-svěddek). 48 A Lában řekl: “Tento val je ode dneka svědkem mezi mnou a tebou.” - Proto se jmenuje Gal-ed 49 nebo Mispa (to je Hlídka), nebo Jákob řekl: “Hospodin a je na hlídce mezi mnou a tebou, e u spolu nebudeme nic mít.” - 50 Na to Lában: “Pokoří-li mé dcery a vezme-li si jiné eny mimo ně, hled’, ne někdo z lidí, ale Bůh je svědkem mezi mnou

a tebou!” 51 Lában dále Jákobovi řekl: “Hle, tu je val a tu je posvátný sloup, který jsem vztyčil mezi sebou a tebou. 52 Svědkem je tento val, svědkem je i posvátný sloup, e já nepřekročím tento val proti tobě a ty nepřekročí tento val a tento sloup proti mně se zlým úmyslem. 53 A mezi námi soudí Bůh Abrahamův a bůh Náchorův, bůh jejich otce!” A Jákob se zapřisáhl při Strachu svého otce Izáka. 54 Pak Jákob připravil na té hoře obětní hod. Povolal své bratry, aby pojedli chléb. Jedli tedy chléb a přenocovali na té hoře.

Genesis 32

1 Za časného jitra políbil Lában své vnuky a dcery, poehnal jim a vrátil se opět ke svému domovu. 2 Jákob el svou cestou. Tu se s ním srazili Boí poslové. 3 Jakmile je Jákob spatřil, zvolal: “To je tábor Boí”, a to místo pojmenoval Machanajim (to je Tábořitě). 4 Pak Jákob vyslal napřed posly ke svému bratru Ezauovi do země Seíru, na pole Edómské, 5 a přikázal jim: “Vyřid’te mému pánu Ezauovi toto: Tvůj otrok Jákob vzkazuje: A dosud jsem prodléval jako host u Lábana. 6 Mám voly a osly, ovce, sluebníky a sluky. Posílám o tom zprávu tobě, svému pánu, abych získal tvoji přízeň.” 7 Poslové se vrátili k Jákobovi a řekli: “Přili jsme k tvému bratru Ezauovi, ale on ti u jde vstříc a je s ním čtyři sta mužů.” 8 Tu padla na Jákoba veliká bázeň a tíseň. Rozděлил proto lid, který byl s ním, i brav a skot a velbloudy do dvou táborů, 9 nebo si řekl: “Přijde-li Ezau k prvnímu táboru a pobije jej, můe jetě zbylý tábor vyváznout.” 10 Dále Jákob řekl: “Boe mého otce Abrahama a Boe mého otce Izáka, Hospodine, tys mi pravil: “Navra se do své země a do svého roditě a já se postarám, aby se ti dobře vedlo.” 11 Nejsem hoden vekerého tvého milosrdenství a ví tvé věrnosti, které jsi svému sluebníku prokázal. Tento Jordán jsem překročil s holí, a teď mám dva tábory. 12 Vytrhni mě prosím z ruky mého bratra, z ruky Ezauovy, nebo se ho bojím, aby nepřiel a nezabil mě, matku nad dětmi. 13 Ty jsi přece řekl: “Určitě se postarám o tvé dobro a tvé potomstvo rozmnoím jako mořský písek, jej nelze pro mnoství sečíst.” 14 A přenocoval tam té noci. Pak vzal z toho, co vyzískal, dar na usmířenou pro svého bratra Ezaua: 15 dvě stě koz a dvacet kozlů, dvě stě bahnic a dvacet beranů, 16 třicet velbloudic se sajícími mláďaty, čtyřicet krav a deset býků, dvacet oslic a deset oslů. 17 To ve předal svým sluebníkům, kadé stádečko zvlá, a řekl jim: “Jděte napřed a ponechte mezi jednotlivými stádečky odstup.” 18 A prvnímu přikázal: “A se s tebou setká můj bratr Ezau a zeptá se tě či jsi a kam jde a či je to, co ene před sebou, 19 odvěti: “Je to dar od tvého otroka Jákoba, poslaný jeho pánu Ezauovi; on sám je za námi.” 20 Tak přikázal i druhému a třetímu a vem, kteří li za stádečky. Řekl: “V tomto smyslu mluvte s Ezauem, a na něj narazíte. 21 A dodejte: “Také tvůj otrok Jákob je za námi, nebo řekl: Darem, který jde přede mnou, chci ho usmířit a teprve potom spatřit jeho tvář. Snad mě přijme milostivě.” 22 li tedy napřed s darem, zatímco on přenocoval oné noci v táboře. 23 A té noci vstal, vzal obě své eny i obě své sluky a jedenáct svých synů a přebrodiv se přes Jabok. 24 Vzal je a převedl je přes potok se vím, co měl. 25 Pak zůstal Jákob sám a tu s ním kdosi zápolil, dokud nevzela jitřenka. 26 Kdy viděl, e Jákoba nepřemůe, poranil mu při zápolení kyčelní kloub, take se mu vykloubil. 27 Neznámý řekl: “Pus mě, vzela jitřenka.” Jákob vak odvětil: “Nepustím tě, dokud mi nepoehná.” 28 Otázal se: “Jak se jmenuje?” Odpověděl: “Jákob.” 29 Tu řekl: “Nebudou tě u jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbr Izrael (to je Zápasí Bůh), nebo jsi jako knie zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls.” 30 A Jákob ho ádal: “Pověz mi přece své jméno!” Ale on odvětil: “Proč se ptá na mé jméno?” A poehnal mu tam. 31 I pojmenoval Jákob to místo Peniel (to je Tvář Boí), nebo řekl: “Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl mi zachovánivot.” 32 Slunce mu vzelo, kdy minul Penúel, ale v kyčli byl chromý. 33 Synové Izraelovi nejedí a podnes lachu při kyčelním kloubu, protoe Bůh poranil Jákobovi lachu kyčelního kloubu.

Genesis 33

1 Potom se Jákob rozhlédl a vidí, e přichází Ezau a s ním čtyři sta mužů. I rozdělil zvlá děti Lejiny a Rácheliny a obou otrokyň. 2 Dopředu postavil otrokyně a jejich děti, za ně Leu s jejími dětmi a Ráchel s Josefem dozadu. 3 Sám se ubíral před nimi a sedmkrát se poklonil a k zemi, ne k svému bratrovi přistoupil. 4 Ezau se k němu rozběhl a objal ho, padl mu kolem krku a políbil ho; oba zaplakali. 5 Pak se Ezau rozhlédl a spatřil eny a děti. Tázal se: “Koho to má s sebou?” Jákob odvětil: “To jsou děti, jimi Bůh milostivě obdaroval tvého otroka.” 6 Mezitím přistoupily otrokyně se svými dětmi a poklonily se. 7 Pak přistoupila i Lea a její děti a poklonily se. Naposled přistoupil Josef a Ráchel a poklonili se. 8 Ezau se otázal: “K čemu je celý ten tábor, s kterým jsem se setkal?” Odvětil: “Abych získal přízeň svého pána.” 9 Ezau řekl: “Mám dost, bratře. Ponech si, co má.” 10 Ale Jákob naléhal: “Jestlie jsem získal tvoji přízeň, přijmi prosím ode mne ten dar, vdy smím vidět tvou tvář, a to je jako bych viděl tvář Boí. Tak přívětivě jsi mě přijal! 11 Přijmi prosím z mého poehnání, co jsem ti přinesl, nebo Bůh se nade mnou smiloval a mám veho dost.” Tak ho nutil, a Ezau přijal. 12 A navrhl: “Vydejme se na cestu, půjdu s tebou.” 13 Ale on mu odvětil: “Můj pán ví, e děti jsou útlé a e mám s sebou březí ovce a krávy. Budou-li hnány po celý den, vechny ovce uhynou. 14 Nech se prosím můj pán ubírá před svým otrokem a já potáhnu pomalu, jak mŕe jít stádo, které je přede mnou, a jak mohou děti; pak přijdu k svému pánu do Seíru.” 15 Ezau na to řekl: “Dovol, abych ti tu ponechal několik svých lidí.” On vak odvětil: “K čemu to? Jen kdy jsem získal přízeň svého pána.” 16 A tak se Ezau toho dne vrátil svou cestou do Seíru, 17 kdeto Jákob vytáhl do Sukótu a vystavěl dŕm a pro svůj dobytek udělal přístřeky. Proto pojmenoval to místo Sukót (to je Přístřeky). 18 Potom přiel Jákob cestou z Rovin aramských pokojně k městu ekemu, které je v zemi kenaanské. Utábořil se před městem 19 a od synů Chamóra, otce ekemova, koupil za sto kesít díl pole, na něm si postavil stan. 20 I zřídil tam oltář a nazval jej Él je Bůh Izraelův.

Genesis 34

1 Dína, kterou Jákobovi porodila Lea, si vyla, aby se podívala na dcery té země. 2 Uviděl ji ekem, syn Chivejce Chamóra, kníete země, vzal ji a leel s ní, a tak ji poniil. 3 Přilnul vak k Díně, dceři Jákobově, celou duí, zamiloval si tu dívku a vmlouval se do jejího srdce. 4 Svému otci Chamórovi pak ekem řekl: “Vezmi mně to děvčátko za enu.” 5 Kdy Jákob uslyel, e ekem jeho dceru Dínu poskvrnil, byli jeho synové na poli s dobytkem. Jákob mlčel, dokud nepřili. 6 ekemův otec Chamór pak vyel k Jákobovi, aby s ním promluvil. 7 Jákobovi synové přili z pole, jakmile o tom uslyeli. Bolestně to ty mŕe ranilo a velmi se rozlítili. Vdy spáchal v Izraeli hanebnost, leel s dcerou Jákobovou, a to je nepřípustné. 8 Chamór s nimi mluvil takto: “Můj syn ekem lpí na vaí dceři celou duí. Dejte mu ji prosím za enu. 9 Spřízněte se s námi, dávejte své dcery nám a berte si dcery nae. 10 Mŕete sídlit s námi, je před vámi celá země. Uсад'te se, volně v ní obchodujte a mějte ji jako vlastní.” 11 Také ekem jejímu otci a jejím bratrům řekl: “Ké bych získal vai přízeň. Dám vám, oč mě poádáte. 12 Určete mi jakkoli veliké věno i dar. Dám vám, oč mě poádáte, jen mi tu dívku dejte za enu!” 13 Avak Jákobovi synové odpověděli ekemovi a jeho otci Chamórovi lstivě. Jednali tak proto, e jejich sestru Dínu poskvrnil. 14 Řekli jim: “To my nemŕeme udělat, abychom dali svou sestru mŕi neobřezanému, byla by to pro nás potupa. 15 Svolíme jen tehdy, budete-li jako my: dá-li se u vás kadý muského pohlaví obřezat. 16 Pak vám budeme dávat své dcery a budeme si brát dcery vae, usídlíme se u vás a staneme se jedním lidem. 17 Jestlie nás neuposlechnete a nedáte se obřezat, vezmeme svou dceru a odejdeme.” 18 Chamórovi i jeho synu ekemovi se jejich slova líbila. 19

Mládenec nemekal a vykonal to, nebo si Jákobovu dceru oblíbil. V otcově domě byl ze vech nejváenější. 20 Chamór a jeho syn ekem přili k bráně svého města a promluvili k muům svého města: 21 “Tito mui se k nám chovají pokojně. A se tedy usídlí v zemi a volně v ní obchodují. A je pro ně tato země na vechny strany otevřená. My si budeme brát za eny jejich dcery a budeme jim dávat dcery své. 22 Avak aby s námi bydlili jako jeden lid, svolí ti mui jen tehdy, dá-li se u nás kadý muského pohlaví obřezat, jako jsou obřezáni oni. 23 Nebudou tak jejich stáda a majetek i vechen jejich dobytek patřit nám? Buďme jen svolni a oni se u nás usídlí.” 24 Poslechli tedy Chamóra a jeho syna ekema vichni, kdo měli právo vycházet k bráně jeho města; dal se obřezat kadý muského pohlaví, kdo vycházel k bráně jeho města. 25 Ale třetího dne, kdy byli v bolestech, vtrhli bezpečně do města s mečem v ruce dva Jákobovi synové, imeón a Lévi, bratři Díny, a vechny muského pohlaví povradili. 26 Zavrádili mečem také Chamóra a jeho syna ekema, vzali z ekemova domu Dínu a odeli. 27 Na pobité potom přili Jákobovi synové a za poskvrnění své sestry město vyloupili. 28 Pobrali jejich brav a skot i jejich osly a co bylo v městě i na poli. 29 Zajali vechny jejich děti a jejich eny a uloupili vechno jejich jmění, ve, co bylo v domě. 30 I řekl Jákob imeónovi a Lévimu: “Přivedete mě do zkázy, způsobili jste, e vzbuzuji nelibost u obyvatel země, u Kenaanců a Perizejců. Mám málo lidí. Seberou-li se proti mně, pobijí mě a budu vyhuben já i můj dům.” 31 Odvětili: “Co směl s naí sestrou zacházet jako s děvkou?”

Genesis 35

1 I řekl Bůh Jákobovi: “Vstaň a vystup do Bét-elu, usaď se tam a udělej tam oltář Bohu, který se ti ukázal, kdy jsi prchal před svým bratrem Ezauem.” 2 Jákob tedy řekl svému domu i vem, kteří byli s ním: “Zbavte se cizích bohů, které máte mezi sebou! Očistě se, převlékněte si at, 3 budeme putovat do Bét-elu. Chci tam udělat oltář Bohu, který mi odpověděl v den mého souení a byl se mnou na cestě, kterou jsem el.” 4 Odevzdali tedy Jákobovi vechny cizí bůky, které u sebe měli, i vechny náunice a Jákob je zakopal pod posvátným stromem u ekemu. 5 Potom táhli dál. Na okolní města padl děs Boí; proto Jákobovy syny nepronásledovali. 6 Tak přiel Jákob i vechen lid, který byl s ním, do Lúzu, to je do Bét-elu v zemi kenaanské. 7 Tam vybudoval oltář a vzýval na tom místě Boha Bét-elu, nebo se mu tam zjevil sám Bůh, kdy prchal před svým bratrem. 8 Zde zemřela Rebečina chůva Debora a byla pochována dole u Bét-elu pod posvátným dubem, který pojmenoval Posvátný dub pláče. 9 I ukázal se Bůh znovu Jákobovi, kdy přiel z Rovin aramských, a poehnal mu 10 slovy: “Tvé jméno bylo Jákob; u nebude zván Jákob, tvé jméno bude Izrael.” A dal mu jméno Izrael. 11 Dále mu Bůh řekl: “Já jsem Bůh vemohoucí. Plod' a mno se; vzejde z tebe národ a společenství pronárodů, i králové vzejdou z tvých beder. 12 Zemi, kterou jsem dal Abrahamovi a Izákovi, tu dám tobě; tvému potomstvu dám tuto zemi.” 13 Potom Bůh vystoupil od něho z toho místa, kde s ním mluvil. 14 A Jákob na tom místě, kde s ním mluvil, postavil posvátný sloup, sloup kamenný, a vykonal na něm úlitbu: polil jej svrchu olejem. 15 Místu, kde s ním mluvil Bůh, dal Jákob jméno Bét-el. 16 Potom z Bét-elu odtáhli. A kdy u byli nedaleko Efraty, Ráchel porodila; měla vak těžký porod. 17 Kdy těce rodila, pravila jí porodní bába: “Neboj se, má zase syna!” 18 Ve chvíli, kdy umírala a ivot z ní unikal, pojmenovala ho Ben-óni (to je Syn mého zmaru), ale otec ho nazval Ben-jamín (to je Syn zdaru). 19 Ráchel umřela a byla pohřbena u cesty do Efraty, co je Betlém. 20 Jákob nad jejím hrobem postavil pamětní sloup, a to je památník Ráchelina hrobu a dodnes. 21 Potom táhl Izrael dál a postavil svůj stan opodál Migdal-ederu. 22 Kdy Izrael přebýval v oné zemi, el Rúben a leel s eninou svého otce Bilhou. Izrael se o tom doslechl... Synů Jákobových bylo dvanáct. 23 Synové Lejini: Rúben, Jákobův prvorozený, imeón a Lévi, Juda, Isachar a Zabulón. 24 Synové Ráchelini: Josef a Benjamín. 25 Synové Rácheliny otrokyně Bilhy: Dan a Neftalí. 26 A synové Lejiny otrokyně Zilpy: Gád a Aer. To jsou synové Jákobovi, kteří se mu narodili v Rovinách aramských. 27 Jákob přiel k svému otci Izákovi do Mamre, do

Kirjat-arby, co je Chebrón, kde Abraham a Izák pobývali jako hosté. 28 Izák se doil sto osmdesáti let. 29 I zesnul Izák a zemřel a byl připojen k svému lidu, stár a sytý dnů. Jeho synové Ezau a Jákob ho pochovali.

Genesis 36

1 Toto je rodopis Ezauův, to je Edómův. 2 Ezau si vzal eny z dcer kenaanských: Ádu, dceru Chetejce Elóna, a Oholíbamu, dceru Anovu, vnučku Chivejce Sibeóna, 3 dále Basematu, dceru Izmaelovu, sestru Nebajótovu. 4 Áda porodila Ezauovi Elífaza a Basemat porodila Reúela. 5 Oholíbama porodila Jeúe, Jaelama a Kóracha. To jsou synové Ezauovi, kteří se mu narodili v kenaanské zemi. 6 Ezau pak vzal své eny, syny a dcery i vechny lidi svého domu, stádo a vechen dobytek i vechen majetek, jeho v kenaanské zemi nabyl, a odeel od svého bratra Jákoba pryč do seírské země. 7 Jmění, jeho nabyli, bylo toti tak značné, e nemohli sídlit pospolu, a země, v ní pobývali jako hosté, jim nemohla pro jejich stáda stačit. 8 Proto se Ezau usadil v Seírském pohoří. Ezau, to je Edóm. 9 To je tedy rodopis Ezaua, praotce Edómu, v Seírském pohoří. 10 Toto jsou jména synů Ezauových: Elífaz, syn Ezauovy eny Ády, Reúel, syn Ezauovy eny Basematy. 11 Synové Elífazovi jsou: Téman, Ómar, Sefó, Gátam a Kenaz. 12 enina Ezauova syna Elífaza byla Timna a ta porodila Elífazovi Amáleka. To jsou vnuci Ezauovy eny Ády. 13 A toto jsou synové Reúelovi: Nachat a Zerach, ama a Miza. To jsou vnuci Ezauovy eny Basematy. 14 A toto jsou synové Ezauovy eny Oholíbamy, dcery Anovy, vnučky Sibeónovy: porodila Ezauovi Jeúe, Jaelama a Kóracha. 15 Toto jsou pohlaváři synů Ezauových. Synové Ezauova prvorozence Elífaza: pohlavár Téman, pohlavár Ómar, pohlavár Sefó, pohlavár Kenaz, 16 pohlavár Kórach, pohlavár Gátam, pohlavár Amálek. To jsou elífazovtí pohlaváři v edómské zemi, vnuci Ádini. 17 A toto jsou synové Ezauova syna Reúela: pohlavár Nachat, pohlavár Zerach, pohlavár ama, pohlavár Miza. To jsou reúelovtí pohlaváři v edómské zemi, vnuci Ezauovy eny Basematy. 18 A toto jsou synové Ezauovy eny Oholíbamy: pohlavár Jeú, pohlavár Jaelam, pohlavár Kórach. To jsou pohlaváři Ezauovy eny Oholíbamy, dcery Anovy. 19 To jsou synové Ezauovi a to jsou jejich pohlaváři. To je Edóm. 20 Toto jsou synové Chorejce Seíra, praobyvatelé této země: Lótan a óbal, Sibeón a Ana, 21 Dión, Eser a Dían. To jsou chorejtí pohlaváři, Seírovi synové v edómské zemi. 22 Lótanovi synové jsou Chorí a Héman; Lótanova sestra je Timna. 23 A toto jsou synové óbalovi: Alván, Manachat a Ébal, efó a Ónam. 24 Toto jsou synové Sibeónovi: Aja a Ana. To byl ten Ana, který nael ve stepi horké prameny, kdy pásl osly svého otce Sibeóna. 25 A toto jsou Anovy děti: Dión a Oholíbama, dcera Anova. 26 A toto jsou synové Díanovi: Chemdán a Ebán, Jitrán a Keran. 27 Toto jsou synové Eserovi: Bilhán, Zaavan a Akan. 28 Toto jsou synové Díanovi: Ús a Aran. 29 Toto jsou chorejtí pohlaváři: pohlavár Lótan, pohlavár óbal, pohlavár Sibeón, pohlavár Ana, 30 pohlavár Dión, pohlavár Eser, pohlavár Dían. To jsou chorejtí pohlaváři podle seznamu pohlavárů v seírské zemi. 31 A toto jsou králové, kteří kralovali v edómské zemi, dříve ne kraloval král synům izraelským. 32 V Edómu kraloval Bela, syn Beórův, a jeho město se jmenovalo Dinhaba. 33 Kdy Bela zemřel, stal se po něm králem Zerachův syn Jóbab z Bosry. 34 Kdy zemřel Jóbab, stal se po něm králem Chuam z témanské země. 35 Kdy zemřel Chuam, stal se po něm králem Bedadův syn Hadad, který porazil Midjána na Moábském poli. Jeho město se jmenovalo Avít. 36 Kdy zemřel Hadad, stal se po něm králem Samla z Masreky. 37 Kdy zemřel Samla, stal se po něm králem aul z Rechobótu nad Řekou. 38 Kdy zemřel aul, stal se po něm králem Akbórův syn Baal-chanan. 39 Kdy zemřel Akbórův syn Baal-chanan, stal se po něm králem Hadar. Jeho město se jmenovalo Paú a jméno jeho eny bylo Mehetabel; byla to dcera Matredy, vnučka Mé-zahabova. 40 Toto jsou tedy jména ezauovských pohlavárů podle jejich čeledí a míst, jmenovitě: pohlavár Timna, pohlavár Alva, pohlavár Jetet, 41 pohlavár Oholíbama, pohlavár Ela, pohlavár Pínon, 42 pohlavár Kenaz, pohlavár Téman, pohlavár Mibsár, 43 pohlavár Magdíel, pohlavár

Iram. To jsou edómtí pohlaváři podle sídli v zemi jejich vlastnictví. To je Ezau, praotec Edómu.

Genesis 37

1 I usadil se Jákob v zemi, v ní jeho otec pobýval jako host, v zemi kenaanské. 2 Toto je rodopis Jákobův. Sedmnáctiletý Josef pásal se svými bratry ovce. Byl to mládenec, který býval se syny en svého otce, Bilhy a Zilpy. Josef přinášel svému otci o svých bratrech zlé zprávy. 3 Izrael Josefa miloval ze vech svých synů nejvíce; vdy to byl syn jeho stáří. Proto mu udělal pestře tkanou suknicí. 4 Kdy bratři viděli, e ho otec miluje nade vechny bratry, začali ho nenávidět a nepromluvili na něho pokojného slova. 5 Jednou měl Josef sen a pověděl jej svým bratrům; nenáviděli ho pak jetě více. 6 Řekl jim toti: “Slyte prosím, jaký jsem měl sen: 7 Váeme na poli snopy. Tu povstane můj snop a zůstane stát. A hle, vae snopy obcházely kolem něho a klaněly se mému snopu.” 8 Bratři mu odpověděli: “To bude nad námi kralovat jako král či mezi námi vládnout jako vladař?” A nenáviděli ho pro jeho sny a pro jeho slova jetě víc. 9 Měl pak jetě jiný sen a vypravoval jej svým bratrům: “Měl jsem opět sen: Klanělo se mi slunce, měsíc a jedenáct hvězd.” 10 To vyprávěl otci a bratrům. Otec ho okřikl: “Jaký es to měl sen? e i já, tvá matka a tvoji bratři přijdeme, abychom se před tebou skláněli k zemi?” 11 Bratři na něho árlili, ale otec na to nepřestával myslet. 12 Bratři pak odeli, aby pásli ovce svého otce v ekemu. 13 Tu Izrael řekl Josefovi: “Zdalipak nepasou tvoji bratři v ekemu? Pojd', rád bych tě za nimi poslal.” On mu odvětil: “Tu jsem.” 14 Izrael mu řekl: “Jdi a podívej se, je-li s tvými bratry a s ovceci ve v pořádku, a podej mi zprávu.” Poslal ho tedy z chebrónské doliny a on přiel do ekemu. 15 Tu ho našel nějaký mu, jak bloudí po poli, a zeptal se ho: “Co hledá?” 16 Odvětil: “Hledám své bratry. Pověz mi prosím, kde pasou.” 17 Mu mu řekl: “Odtáhli odtud. Slyel jsem, jak říkají: “Pojd'me do Dótanu.” Josef tedy el za svými bratry a našel je v Dótanu. 18 Jakmile ho v dálce spatřili, jetě ne se k nim přiblížil, smluvili se proti němu, e ho usmrtí. 19 Řekli si mezi sebou: “Hle, mistr snů sem přichází! 20 Pojd'te, zabijme ho! Pak ho vhodíme do některé cisterny a řekneme: Serala ho divá zvěř. A uvidíme, co bude z jeho snů!” 21 Kdy to uslyel Rúben, rozhodl se vysvobodit ho z jejich rukou. Zvolal: “Přece ho nebudeme ubíjet!” 22 Dále jim Rúben řekl: “Neprolévejte krev. Vhod'te ho do cisterny, která je ve stepi, ale ruku na něj nevztahujte!” Chtěl ho z rukou bratrů vysvobodit a přivést k otci. 23 Jakmile Josef přiel k bratrům, strhli z něho suknicí, tu suknicí pestře tkanou, kterou měl na sobě. 24 Vzali ho a hodili do cisterny. Cisterna byla prázdná, bez vody. 25 Pak se posadili, aby jedli chléb. Tu se rozhlédli a spatřili, jak od Gileádu přichází karavana Izmaelců; jejich velbloudi nesli ladanum, mastix a masti. Táhli s tím dolů do Egypta. 26 Juda řekl bratrům: “Čeho tím dosáhneme, kdy svého bratra zabijeme a jeho krev zatajíme? 27 Pojd'te, prodejme ho Izmaelcům, ale sami na něho nesahejme; vdy je to náš rodný bratr.” Bratři ho uposlechli. 28 Kdy midjántí obchodníci jeli kolem, vytáhli Josefa z cisterny a prodali ho Izmaelcům za dvacet ekelů stříbra. Ti přivedli Josefa do Egypta. 29 Kdy se Rúben vrátil k cisterně, vidí, e tam Josef není. Roztrhl své roucho, 30 vrátil se k bratrům a naříkal: “Ten hoch tam není. Co si jen, co si jen počnu?” 31 Tu vzali bratři Josefovou suknicí, porazili kozla a suknicí namočili v krvi. 32 Tu pestře tkanou suknicí pak dali donést otci se vzkazem: “Tohle jsme našli. Pozorně si to prosím prohlédni: Je to suknice tvého syna, nebo není?” 33 Kdy si ji prohlédl, zvolal: “Suknice mého syna! Serala ho divá zvěř! Rozsápán, rozsápán je Josef!” 34 I roztrhl Jákob svůj at, přes bedra přehodil ínéné roucho a truchlil pro syna mnoho dní. 35 Přili vichni jeho synové a vechny jeho dcery, aby ho potěili, ale on se potěit nedal. Naříkal: “Ve smutku sestoupím za synem do podsvětí.” Tak oplakával otec Josefa. 36 A Medanci ho prodali do Egypta faraónovu dvořanu Potífarovi, veliteli tělesné stráe.

Genesis 38

1 Stalo se pak v té době, e Juda odeel od svých bratrů a připojil se k adulamskému mui jménem Chíra. 2 Tam spatřil dceru kenaanského mue, který se jmenoval úa. Vzal si ji za enu a veel k ní. 3 Otěhotněla, porodila syna a Juda mu dal jméno Er. 4 Znovu otěhotněla, porodila syna a dala mu jméno Ónan. 5 Nato porodila jetě dalšího syna a dala mu jméno ela. Bylo to v Kezíbu, kde jej porodila. 6 Juda dal Erovi, svému prvorozenému, manelku jménem Támar. 7 Judův prvorozený Er vak byl v očích Hospodinových zlý, a proto jej Hospodin usmrtil. 8 Juda tedy řekl Ónanovi: “Vejdi k bratrově eně, vezmi si ji podle vagrovského práva a postarej se tak svému bratru o potomstvo.” 9 Ale Ónan věděl, e to potomstvo nebude patřit jemu; proto kdykoli vcházel k eně svého bratra, vypoutěl semeno na zem, aby svému bratru nezplodil potomka. 10 Jeho počínání bylo v očích Hospodinových zlé, proto usmrtil i jeho. 11 Tehdy řekl Juda své snae Támaře: “Usaď se v domě svého otce jako vdova, dokud nedospěje můj syn ela.” Říkal si vak: “Jen aby také on nezemřel jako jeho bratři!” Támar tedy odela a usadila se v otcovském domě. 12 Uplynulo mnoho dní. Judova manelka, dcera úova, zemřela. Kdy se Juda utěil, putoval se svým adulamským přítelem Chírou za střihači svých ovcí do Timny. 13 Ozámili Támaře: “Tvůj tchán putuje do Timny ke střií svých ovcí.” 14 Tu odloila vdovské aty, zastřela se roukou, zahalila se a posadila se při vstupu do Énajimu, který je u cesty do Timny. Viděla toti, e nebyla dána elovi za enu, ačkoli u dospěl. 15 Kdy ji Juda uviděl, považoval ji za nevěstku, protoe si zastřela tvář. 16 Obrátil se k ní, sedící při cestě, a řekl: “Dovol prosím, abych k tobě veel.” Nevěděl toti, e je to jeho snacha. Otázala se: “Co mi dá za to, e ke mně vejde?” 17 Odvětil: “Polu ti kůzle ze stáda.” Řekla: “Ale dá mi zástavu, ne je pole.” 18 Otázal se: “Co ti mám dát jako zástavu?” Odvětila: “Své pečetidlo se ňůrkou a hůl, kterou má v ruce.” Dal jí to a veel k ní. A ona s ním otěhotněla. 19 Hned nato odela, odloila rouku a oděla se do vdovských atů. 20 Juda pak poslal kůzle po svém adulamském příteli, aby vyzvedl od té eny zástavu; ten ji vak nenalezl. 21 Vyptával se muů toho místa: “Kde je ta kněka, která byla v Énajimu u cesty?” Odpověděli: “ádná kněka zde nebyla.” 22 Vrátil se k Judovi a řekl: “Nenael jsem ji. Také muové toho místa pravili: “ádná kněka zde nebyla.” 23 Juda řekl: “A si to nechá; jen kdy nebudeme v opovření. Vdy jsem to kůzle poslal, ale tys ji nenael.” 24 Asi po třech měsících bylo Judovi oznámeno: “Tvá snacha Támar se dopustila smilstva a dokonce je ji z toho smilstva těhotná.” Juda řekl: “Vyved'te ji, a je upálena.” 25 Kdy u ji vedli, poslala svému tchánovi vzkaz: “Jsem těhotná s muem, jemu patří tyhle věci.” A dodala: “Pohled' jen pozorně, čí je toto pečetidlo, ňůrka a hůl!” 26 Juda si je pozorně prohlédl a řekl: “Je spravedlivější ne já; nedal jsem ji svému synu elovi.” A u k ní nikdy neveel. 27 Nastala chvíle jejího porodu, a hle, v jejím ivotě byla dvojčata. 28 Kdy rodila, jedno vystrčilo ruku. Porodní bába na ni rychle přivázala karmínovou nitku a řekla: “Toto vyjde první.” 29 Ono vak stáhlo ruku zpět, a hle, vyel jeho bratr. Řekla: “Jakou trhlinou ses prodral!” A pojmenovali ho Peres (to je Trhlina). 30 Potom vyel jeho bratr, který měl na ruce karmínovou nitku. Toho pojmenovali Zerach (to je Rozbřesk).

Genesis 39

1 Josef byl odveden dolů do Egypta. Od Izmaelců, kteří ho tam dovedli, si ho koupil Egypan Potífar, faraónův dvořan, velitel tělesné stráe. 2 S Josefem vak byl Hospodin, take ho provázal zdar; byl v domě svého egyptského pána. 3 Jeho pán viděl, e je s ním Hospodin a e vemu, co on činí, dopřává Hospodin zdaru. 4 Josef proto získal jeho přízeň a posluhoval mu. Potífar ho ustanovil správcem svého domu a svěril mu vechno, co měl. 5 A od té chvíle, co ho Egypan ustanovil ve svém domě nade vím, co měl, ehnal Hospodin jeho domu kvůli Josefovi. Hospodinovo poehání bylo na vem, co měl, v domě i na poli. 6 Ponechal tedy vechno, co měl, v rukou Josefových. Nestaral se přitom o nic, leda o chléb, který jedl.

Josef byl krásné postavy, krásného vzhledu. 7 Po těchto událostech se stalo, e se ena jeho pána do Josefa zahleděla a naléhala: “Spi se mnou!” 8 Ale on odmítl a eně svého pána řekl: “Pokud mě tu můj pán má, nestará se o nic, co je v domě; svěřil mi vechno, co má. 9 V tomto domě není nikdo větí ne já. Nevyňal z mé správy nic, jen tebe, protoe jsi jeho manelka. Jak bych se tedy mohl dopustit takové patnosti a prohřeit se proti Bohu!” 10 A třebae se Josefovi nabízela den co den, nevyhověl jí, aby k ní ulehl a byl s ní. 11 Jednoho dne přiel do domu, aby vykonával svou práci. Nikdo z domácích v domě nebyl. 12 Tu ho chytila za oděv se slovy: “Spi se mnou!” Ale on jí nechal svůj oděv v ruce, utekl a vyběhl ven. 13 Kdy viděla, e jí nechal svůj oděv v ruce a utekl ven, 14 křikem přivolala sluebništvo a vykládala jim: “Hled’te, přivedli nám Hebreje, a on se u nás bude miliskovat! Přiel za mnou a chtěl se mnou spát. Proto jsem se dala do takového křiku. 15 Jak slyel, e se dávám do křiku a volám, nechal svůj oděv u mne, utekl a vyběhl ven.” 16 Uloila oděv u sebe, dokud nepřiel jeho pán domů. 17 Jemu vykládala toté: “Přiel za mnou ten hebrejský otrok, jeho jsi k nám přivedl, a chtěl se se mnou miliskovat. 18 Kdy jsem se dala do křiku a volala, nechal svůj oděv u mne a utekl ven.” 19 Jakmile Josefův pán uslyel slova své eny, která ho ujiovala: “Jak říkám, tohle mi provedl tvůj otrok”, vzplanul hněvem, 20 vzal Josefa a vsadil ho do pevnosti, tam, kde byli věznění královi vězňové. Tak se Josef ocitl v pevnosti. 21 Ale Hospodin byl s ním, rozprostřel nad ním své milosrdenství a zjednal mu přízeň u velitele pevnosti; 22 ten Josefovi svěřil vechny vězně v pevnosti. Řídil ve, co se tam mělo dělat. 23 Velitel pevnosti nedohlíel na nic, co mu svěřil, poněvad s Josefem byl Hospodin; vemu, co činil, dopřával Hospodin zdaru.

Genesis 40

1 I stalo se po těch událostech, e číník egyptského krále a pekař se prohřeili proti svému pánu, egyptskému králi. 2 Farao se na oba své dvořany rozlítíl, na nejvyšího číníka a na nejvyšího pekaře, 3 a dal je do vazby v domě velitele tělesné stráe při pevnosti, kde byl uvězněn Josef. 4 Velitel tělesné stráe Josefa ustanovil, aby jim posluhoval. Nějaký čas byli ve vazbě. 5 Tu oba dva měli sen, číník i pekař egyptského krále, uvěznění v pevnosti; té noci měl kadý svůj sen volající po výkladu. 6 Kdy k nim Josef ráno přiel, viděl, jak jsou sklíčení. 7 Zeptal se faraónových dvořanů, kteří s ním byli v domě jeho pána ve vazbě: “Proč jste dnes tak zamklí?” 8 Odvětili mu: “Měli jsme sen, avak není tu nikdo, kdo by jej vyloil.” Josef jim nato řekl: “Co vykládat sny není věc Boí? Jen mi je vypravujte.” 9 Nejvyí číník vypravoval tedy Josefovi svůj sen: “Ve snu jsem pojednou před sebou viděl vinnou révu 10 a na té révě tři výhonky. Sotva réva vynučela, hned rozkvetla a její hrozny dozrály. 11 V ruce jsem měl faraónovu číi. Bral jsem hrozny, vytlačoval je do faraónovy čie a podával jsem mu ji do ruky.” 12 Josef mu pravil: “Toto je výklad snu: Tři výhonky jsou tři dny; 13 ji po třech dnech tvou hlavu farao povýí a tvou hodnost ti vrátí. Bude faraónovi podávat do ruky jeho číi podle dřívějšího práva, kdy jsi býval jeho číníkem. 14 Vzpomene-li si na mě, a se ti dobře povede, proka mně milosrdenství: upozorni na mě faraóna a vyvede mě z tohoto domu. 15 Vdy jsem byl ukraden z hebrejské země a zde jsem se nedopustil naprosto ničeho, zač by mě měli vsadit do jámy.” 16 Kdy nejvyí pekař viděl, e Josef dobře vykládá, řekl mu: “Také já jsem měl sen: Hle, měl jsem na hlavě tři koíky pečiva. 17 V nejhořejím koíku byly velijaké pokrmy, upečené pro faraóna. A ptáci je jedli z koíku na mé hlavě.” 18 Josef odpověděl: “Toto je výklad snu: Tři koíky jsou tři dny. 19 Ji po třech dnech tvou hlavu farao povýí nad tebe - oběsí tě na dřevě. A ptáci budou z tebe rvát maso.” 20 Stalo se pak třetího dne, v den faraónových narozenin, e farao vystrojil hody pro vechny své sluebníky. Uprostřed svých sluebníků povýil hlavu nejvyšího číníka a hlavu nejvyšího pekaře: 21 nejvyšího číníka znovu dosadil do jeho čínického úřadu, aby podával faraónovi do ruky číi, 22 a nejvyšího pekaře oběsil, jak jim vyloil Josef. 23 Nejvyí číník si vak na Josefa nevzpomněl; zapomněl na něho.

1 Po dvou letech se stalo, e farao měl sen: Stojí u Nilu. 2 Pojednou z Nilu vystupuje sedm krav nápadně krásných a vykrmených a popásají se na říční trávě. 3 A hle, za nimi vystupuje z Nilu jiných sedm krav, nápadně eredných a vyhublých, a postaví se vedle těch sedmi krav na břehu. 4 A ty nápadně eredné a vyhublé seraly sedm krav nápadně krásných a vykrmených. Vtom farao procitl. 5 Kdy zase usnul, měl druhý sen. Sedm klasů bohatých a pěkných vyrůstá z jednoho stébla. 6 A hle, za nimi vyráí sedm klasů hluchých a sehlých východním větrem. 7 A ty hluché klasy pohltily sedm klasů bohatých a plných. Farao procitl; takový to byl sen. 8 Kdy nastalo jitro, byl tak rozruen, e si dal zavolat vechny egyptské větce a mudrce. Vyprávěl jim své sny, ale ádný mu je nedovedl vyloit. 9 A promluvil k faraónovi nejvyí číník: “Musím dnes připomenout svůj prohřeek: 10 Farao se kdysi na své sluebníky rozlítl a dal mě spolu s nejvyím pekařem do vazby v domě velitele tělesné stráe. 11 Jedné noci jsme oba měli sen; kadý z nás měl sen, který volal po výkladu. 12 Byl tam s námi hebrejský mládenec, otrok velitele tělesné stráe. Vypravovali jsme mu své sny a on nám je vyloil; kadému vyloil, co jeho sen znamená. 13 A vskutku, jak nám vyloil, tak se i stalo; mně farao vrátil hodnost, ale pekaře dal oběsit.” 14 Farao si tedy dal zavolat Josefa. Okamitě ho propustili z jámy. Oholil se, převlékl si plá a přiel k faraónovi. 15 Farao Josefovi řekl: “Měl jsem sen a nikdo mi jej nedovede vyloit. Doslechl jsem se, e tobě stačí sen slyet a u jej vyloí.” 16 Josef faraónovi odpověděl: “Ne já, ale Bůh dá faraónovi uspokojivou odpověď.” 17 Farao tedy k Josefovi mluvil: “Zdálo se mi, e stojím na břehu Nilu. 18 Pojednou z Nilu vystupuje sedm krav vykrmených a krásného vzhledu a popásají se na říční trávě. 19 A hle, za nimi vystupuje jiných sedm krav, nevzhledných, velice bídného vzrůstu a vychrtlých. Něco tak eredného jsem neviděl v celé egyptské zemi. 20 A ty vychrtlé a eredné krávy seraly prvních sedm krav vykrmených. 21 Ačkoli se dostaly do jejich útroh, nebylo znát, e tam jsou. Zůstaly nápadně eredné jako předtím. Vtom jsem procitl. 22 Pak jsem ve snu viděl: Z jednoho stébla vyrůstá sedm klasů plných a pěkných. 23 A hle, za nimi vyráí sedm klasů jalových, hluchých a sehlých východním větrem. 24 A ty hluché klasy pohltily sedm klasů pěkných. Řekl jsem to větcům, ale nikdo mi nedovedl podat výklad.” 25 Josef faraónovi odvětil: “Faraónův sen je jeden a tý. Bůh faraónovi oznámil, co učiní. 26 Sedm pěkných krav, to je sedm let. Také sedm pěkných klasů je sedm let. Je to jeden sen. 27 Sedm vychrtlých a eredných krav, vystupujících za nimi, je sedm let, stejně jako sedm prázdných a východním větrem sehlých klasů; to bude sedm let hladu. 28 Kdy jsem faraónovi řekl: Bůh faraónovi ukázal, co učiní, mnil jsem toto: 29 Přichází sedm let veliké hojnosti v celé egyptské zemi. 30 Po nich vak nastane sedm let hladu a vechna hojnost v egyptské zemi bude zapomenuta. Hlad zemi úplně zničí. 31 V zemi nebude po hojnosti ani potuchy pro hlad, který potom nastane, nebo bude velmi krutý. 32 Dvakrát byl sen faraónovi opakován proto, e slovo od Boha je nezvratné a Bůh to brzy vykoná. 33 A se tedy farao nyní poohlédne po zkueném a moudrém mui a dosadí ho za správce egyptské země. 34 Nech farao ustanoví v zemi dohláitele a po sedm let hojnosti nech vybírá pětinu výnosu egyptské země. 35 A po dobu prítích sedmi úrodných let shromaďují vechnu potravu a ve městech a uskladňují pod faraónovu moc obilí a hlídají je. 36 Tato potrava zabezpečí zemi na sedm let hladu, která přijdou na egyptskou zemi. A země nezajde hladem.” 37 Tato řeč se faraónovi i vem jeho sluebníkům zalíbila. 38 Farao svým sluebníkům tedy řekl: “Zda najdeme podobného mue, v něm je duch Boí?” 39 Josefovi pak řekl: “Kdy ti to ve dal Bůh poznat, nikdo nebude tak zkuený a moudrý jako ty. 40 Bude správcem mého domu a vechen můj lid bude poslouchat tvé rozkazy. Budu tě převyovat jen trůnem.” 41 Farao mu dále řekl: “Hleď, ustanovuji tě správcem celé egyptské země.” 42 A farao sňal z ruky svůj prsten, dal jej na ruku Josefovu, oblékl ho do atů z jemné látky a na íji mu zavěsil zlatý řetěz. 43 Dal ho vozit ve voze pro svého zástupce a volat před ním: “Na kolena!” Tak ho učinil správcem celé egyptské země. 44 Farao Josefovi jetě řekl: “Já jsem farao. Bez tebe nikdo nehne rukou ani nohou v celé egyptské zemi.” 45 A

farao Josefa pojmenoval Safenat Paneach (to je po egyptsku Zachránce světa) a dal mu za manelku Asenatu, dceru Potífery, kněze z Ónu. Tak vzeel Josef nad egyptskou zemí jako slunce. 46 Josefovi bylo třicet let, kdy stanul před faraónem, králem egyptským. Josef pak vyel od faraóna a procházel celou egyptskou zemí. 47 Země vydávala po sedm let přebohatou hojnost. 48 Shromad'oval tedy vechnu potravu po sedm let hojnosti, která v egyptské zemi nastala, a zásoby ukládal ve městech; v kadém městě uloil potravu z okolních polí. 49 Nashromádil takové mnoství obilí, jako je písku v moři, take přestali počítat, nebo se u počítat nedalo. 50 Jetě ne přiel rok hladu, narodili se Josefovi dva synové, které mu porodila Asenat, dcera Potífery, kněze z Ónu. 51 Prvorozenému dal Josef jméno Manases (to je Bůh dal zapomenutí), nebo řekl: "Bůh mi dal zapomenout na vechno mé trápení a na celý dům mého otce." 52 Druhému dal jméno Efrajim (to je Bůh dal plodnost), nebo řekl: "Bůh mě učinil plodným v zemi mého utrpení." 53 Sedm let hojnosti v egyptské zemi skončilo 54 a nastalo sedm let hladu, jak řekl Josef. Ve vech zemích byl hlad, ale v celé egyptské zemi měli chléb. 55 Kdy vechen lid egyptské země začal hladovět a křičel k faraónovi o chléb, pravil faraó celému Egyptu: "Jděte k Josefovi a učiňte, cokoli vám řekne." 56 Hlad byl po celé zemi. Tu Josef otevřel vechny sklady a prodával Egyptu obilí, nebo hlad tvrdě doléhal na egyptskou zemi. 57 A vechny země přicházely do Egypta, aby nakupovaly u Josefa obilí, protoe hlad tvrdě dolehl na celý svět.

Genesis 42

1 Kdy Jákob viděl, e v Egyptě prodávají obilí, vytkl svým synům: "Co se díváte jeden na druhého?" 2 A řekl: "Slyel jsem, e v Egyptě prodávají obilí. Sestupte tam a nakupte je pro nás, a zůstaneme naivu a nezemřeme." 3 Deset Josefových bratrů tedy sestoupilo nakoupit v Egyptě obilí. 4 Josefova bratra Benjamína s nimi Jákob neposlal, protoe si řekl: "Aby snad nepřiel o ivot!" 5 Izraelovi synové přili spolu s jinými nakoupit obilí, protoe v kenaanské zemi byl hlad. 6 Josef byl říským správcem a prodával obilí vemu lidu země. Kdy přili jeho bratři, skláněli se před ním tváří k zemi. 7 Josef spatřil své bratry a poznal je, ale sám se jim nedal poznat a mluvil s nimi tvrdě. Otázal se jich: "Odkud jste přili?" Odvětili: "Z kenaanské země, abychom nakoupili potravu." 8 Ačkoli Josef své bratry poznal, oni ho nepoznali. 9 Tu si vzpomněl na sny, které se mu o nich zdály. Křikl na ně: "Jste vyzvědači! Přili jste obhlédnout nechráněná místa země." 10 Ohradili se: "Nikoli, pane; tvoji otroci přili nakoupit potravu. 11 Vichni jsme synové jednoho mue, jsme poctiví lidé. Tvoji otroci nikdy nebyli vyzvědači." 12 Ale on trval na svém: "Ne, přili jste obhlédnout nechráněná místa země." 13 Odvětili: "Tvých otroků bylo dvanáct. Jsme bratři, synové jednoho mue z kenaanské země. Nejmladí je teď u otce a jeden - ten u není." 14 Ale Josef stál na svém: "Je to tak, jak jsem řekl. Jste vyzvědači. 15 Takto budete prověřeni: Jakoe iv je faraó, nevyjdete odtud, dokud sem nepřijde vá nejmladí bratr. 16 Vylete jednoho z vás, aby ho přivedl; vy zůstanete v poutech. Tak budou vae výpovědi ověřeny, mluvíte-li pravdu. Kdy ne, jakoe iv je faraó, jste vyzvědači." 17 A vsadil je společně na tři dny do vazby. 18 Třetího dne jim Josef řekl: "Toto udělejte a zůstanete naivu. Bojím se Boha. 19 Jestlie jste poctiví, zůstane jeden z vás spoután ve vězení; ostatní půjdete a donesete obilí, aby vae rodiny nehladověly. 20 Svého nejmladího bratra přiveďte ke mně; tak se prokoe pravdivost vaich výpovědí a nezemřete." I učinili tak. 21 A řekli si navzájem: "Jistě jsme se provinili proti svému bratru; viděli jsme jeho tíseň, kdy nás prosil o smilování, ale nevyslyeli jsme ho. Proto jsme přili do tísně teď my." 22 Rúben jim odpověděl: "Copak jsem vám neříkal, abyste se na tom hochovi neprohřeovali? Neposlechli jste, a teď jsme voláni za jeho krev k odpovědnosti." 23 Nevěděli, e jim Josef rozumí, nebo s nimi mluvil skrze tlumočnicka. 24 Josef se od nich odvrátil a zaplakal. Pak se k nim obrátil a mluvil s nimi. Potom z nich vybral imeóna a před jejich očima ho spoutal. 25 Nato dal příkaz, aby naplnili jejich měchy obilím, vrátili kadému do jeho pytle stříbro a dali jim potravu na cestu. Učinili

tak. 26 Bratři naložili nakoupené obilí na osly a odjeli. 27 Kdy pak na místě, kde nocovali, rozvázal jeden z nich pytel, aby dal svému oslu obrok, uviděl své stříbro navrchu v oku. 28 Zvolal na bratry: “Mé stříbro je tady! Zde v oku!” Zůstali jako bez sebe, roztrásli se a říkali jeden druhému: “Co nám to jen Bůh učinil?” 29 Kdy přišli k svému otci Jákobovi do kenaanské země, pověděli mu všechno, co je potkalo: 30 “Ten mu, pán země, mluvil s námi tvrdě a měl nás za vyzvědače. 31 Říkali jsme mu, e jsme poctiví lidé, e nejsme vyzvědači, 32 e nás bylo dvanáct bratrů, synů našeho otce; jeden, ten e u není, a nejmladší e je teď u otce v kenaanské zemi. 33 Ale ten mu, pán země, odpověděl: “e jste poctiví, poznám podle toho: Jednoho ze svých bratrů necháte u mne. Vezměte obilí, aby vaše rodiny nehladověly, a jděte. 34 Svého nejmladšího bratra pak přiveďte ke mně. Tak poznám, e nejste vyzvědači, e jste poctiví. Potom vám vašeho bratra vydám a můžete v zemi volně obchodovat.” 35 Kdy vyprazdňovali pytle, našel každý ve svém pytli váček se stříbrem. Jakmile oni i otec spatřili váčky se stříbrem, padla na ně bázeň. 36 Otec Jákob jim řekl: “Připravujete mě o děti. Nemám Josefa ani imeóna, a Benjamína mi chcete vzít. To všechno na mne dolehlo!” 37 Nato Rúben svému otci pravil: “Můžu usmrtit dva z mých synů, jestli ti Benjamína nepřivedu. Svěř mi ho, já ti ho přivedu zpátky!” 38 Ale on řekl: “Můj syn s vámi do Egypta nestoupí. Jeho bratr je mrtev, zůstal sám. Kdyby na cestě, kterou se budete ubírat, přišel oivot, uvalili byste na mě ediny al a přivedli mě do podsvětí.

Genesis 43

1 Hlad těžce doléhal na zemi dále. 2 Kdy spotřebovali obilí, které dovezli z Egypta, řekl jim otec: “Nakupte nám znovu trochu potravy.” 3 Juda odpověděl: “Ten mu nás důrazně varoval a prohlásil: “Mou tvář nespátíte, nebude-li s vámi váš bratr.” 4 Jsi-li ochoten pustit s námi našeho bratra, sestoupíme do Egypta a nakoupíme ti potravu. 5 Nejsi-li však ochoten ho pustit, nestoupíme. Ten mu nám přece řekl: “Mou tvář nespátíte, nebude-li s vámi váš bratr.” 6 Izrael se otázel: “Proč jste jednali vůči mně tak bezohledně a pověděli tomu muži, e máte ještě bratra?” 7 Odpověděli: “Ten mu se nás neodbytně vyptával na nás a na náš rod. Ptal se: “Je ještě naivou váš otec? Máte ještě bratra?” Pověděli jsme mu jen to, nač se přímo zeptal. Co jsme vůbec mohli tuit, e řekne: “Přiveďte svého bratra dolů?” 8 Potom se na otce Izraele obrátil Juda: “Pus toho chlapce se mnou, a můžeme jít. Tak zůstaneme naivou a nezemřeme - ani my ani ty ani naši maličci. 9 Já sám se za něho zaručuji, můžu mě volat k odpovědnosti. Jestli ti ho nepřivedu a nepostavím před tebe, prohřešil jsem se proti tobě na celýivot. 10 Vdy kdybychom nebyli otáleli, mohli jsme u být dvakrát zpátky.” 11 Otec Izrael jim řekl: “Kdy to tak musí být, učinite toto: Vezměte si do nádob něco opěvovaných vzácností země a doneste je dolů tomu muži jako dar: trochu mastixu a trochu medu, ladanum a masti, pistácie a mandle. 12 Vezměte s sebou dvojnásobnou částku stříbra a stříbro, které vám bylo vráceno do oků, osobně vrate; snad to byl omyl. 13 Vezměte i svého bratra a hned se navrate k tomu muži. 14 Sám Bůh vemohoucí a vás obdaří před tváří toho muže slitováním, aby propustil vašeho druhého bratra i Benjamína. Teď zůstanu úplně bez dětí!” 15 Ti muži tedy vzali onen dar, vzali s sebou dvojnásobnou částku stříbra a Benjamína, vydali se na cestu, sestoupili do Egypta a postavili se před Josefem. 16 Kdy Josef spatřil, e Benjamín je s nimi, řekl správci svého domu: “Uveď ty muže do domu, poraz hned dobytče a připrav je, nebo ti muži budou jíst v poledne se mnou.” 17 Mu udělal, co mu Josef řekl, a uvedl je do jeho domu. 18 Ale ti muži se báli, e byli uvedeni do domu Josefova, a říkali si: “To jsme předvedeni kvůli tomu stříbru, které nám bylo posledně vráceno do oků. Teď se na nás vyřítí, přepadnou nás a zajmou nás i s našimi osly jako otroky.” 19 Proto přistoupili k muži, který byl správcem Josefova domu, a ve dveřích domu se s ním domlouvali. 20 Říkali: “Dovol, pane; my jsme sem posledně sestoupili, abychom nakoupili potravu. 21 Kdy jsme vstoupili do noclehárny, rozvázali jsme oky. A hle, každý měl své stříbro ve svém oku navrchu, v plné váze. Vracíme je tedy osobně zpět. 22 Přinesli jsme s sebou ještě jiné stříbro, abychom nakoupili

potravu. Nevíme, kdo nám vložil nae stříbro do oků.” 23 Ale on řekl: “Upokojte se, nic se nebojte. Bůh vá a Bůh vaeho otce vám dal do oků ten skrytý poklad. Vae stříbro jsem přece přijal.” A vyvedl k nim imeóna. 24 Kdy správce uvedl ty mue do Josefova domu, dal jim vodu, aby si umyli nohy, a jejich oslům dal obrok. 25 Oni zatím připravili dar pro Josefa, a v poledne přijde; slyeli toti, e tam mají stolovat. 26 Jakmile Josef vkročil do domu, přinesli mu tam svůj dar a klaněli se mu a k zemi. 27 Zeptal se jich, jak se jim vede, a otázal se: “Zdalipak se vede dobře vaemu starému otci, o něm jste mluvili? Je jetě naivu?” 28 Odpověděli: “Tvému otroku, naemu otci, se vede dobře, je dosud iv.” Padli na kolena a klaněli se mu. 29 Tu se rozhlédl a spatřil svého bratra Benjamína, syna své matky, a tázal se: “Toto je vá nejmladší bratr, o kterém jste se mnou mluvili?” A dodal: “Bůh ti buď milostiv, můj synu!” 30 Nato se Josef rychle vzdálil. Byl hluboce pohnut a dojat nad bratrem a k pláči; veel proto do pokojíku a rozplakal se tam. 31 Potom si umyl obličej, vyl a s přemáháním řekl: “Podávejte jídlo.” 32 Podávali zvlá jemu, zvlá jim a zvlá Egypanům, kteří s ním jídali; Egypané toti nesmějí stolovat s Hebreji, poněvad to je pro ně ohavnost. 33 A seděli před ním od prvorozeného, jak náleelo prvorozenému, a po nejmladího, kadý podle svého věku. Jeden jako druhý trnuli úasem. 34 Potom je Josef uctil ze svého stolu; nejvíce ze vech, pětkrát víc ne ostatní, vak uctil Benjamína. Hodovali s ním a hojně se s ním napili.

Genesis 44

1 Josef pak přikázal správci svého domu: “Naplň oky těch muů potravou, kolik jen budou moci unést, a stříbro kadého z nich vlo navrch do jeho oku. 2 Můj kalich, ten stříbrný, vlo navrch do oku nejmladího spolu se stříbrem za nakoupené obilí.” I učinil, jak mu Josef uložil. 3 Ráno za svítání byli ti mui propuštěni i se svými osly. 4 Kdy vyli z města a nebyli jetě daleko, řekl Josef správci svého domu: “Pronásleduj ty mue. A je dostihne, řekni jim: “Proč jste se za dobro odvděčili zlem? 5 Co jste nevzali to, z čeho můj pán pije a čeho pouívá k větění? Zle jste se zachovali, e jste to udělali!” 6 Kdy je správce dostihl, řekl jim ta slova. 7 Odvětili mu: “Proč mluví můj pán taková slova? Tvoji otroci jsou daleci toho, aby udělali něco takového! 8 Vdy stříbro, které jsme nali navrchu ve svých ocích, jsme ti přinesli ze země kenaanské zpět. Jak bychom mohli ukrást stříbro nebo zlato z domu tvého pána? 9 U koho z tvých otroků se to najde, ten a zemře a my se staneme otroky svého pána!” 10 Správce souhlasil: “Dobře, a je po vaem. Ten, u koho se to najde, se stane mým otrokem; vy budete bez viny.” 11 Kadý rychle sloil svůj ok na zem a rozvázal jej. 12 Nastala prohlídka; začala nejstarím a skončila u nejmladího. Kalich se nael v oku Benjamínově. 13 Tu roztrhli svůj at, náklad naloili na osly a vrátili se do města. 14 Tak přiel Juda se svými bratry do Josefova domu. Josef tam jetě byl; i padli před ním k zemi. 15 Josef se na ně rozkřikl: “Co jste to spáchali za čin! Co nevíte, e mu jako já vechno uhodne?” 16 Juda odvětil: “Co můeme svému pánu říci? Jak to omluvíme? Čím se ospravedlníme? Sám Bůh stíhá tvé otroky za jejich provinění. Ted’ jsme otroky svého pána, my i ten, u něho se kalich nael.” 17 Josef řekl: “Takového jednání jsem dalek; mým otrokem se stane jen ten, u něho se nael kalich, a vy odejděte v pokoji k svému otci.” 18 Juda k němu přistoupil a řekl: “Dovol, můj pane, aby tvůj otrok směl promluvit ke svému pánu. A proti tvému otroku nevzplane tvůj hněv. Ty jsi přece jako sám farao. 19 Můj pán se svých otroků vyptával: “Máte jetě otce nebo bratra?” 20 My jsme svému pánu odvětili: “Máme jetě starého otce a malého hochu, kterého zplodil ve svém stáří. Jeho bratr je mrtev, zůstal tedy po své matce sám; jeho otec jej miluje.” 21 Nato jsi svým otrokům řekl: “Přiveďte ho sem ke mně, chci ho vidět na vlastní oči.” 22 My jsme svému pánu odvětili: “Ten chlapec nemůe svého otce opustit. Opustí-li jej, otec zemře.” 23 Ale ty jsi svým otrokům řekl: “Nepřijde-li sem s vámi vá nejmladší bratr, nikdy nespatriete mou tvář.” 24 Kdy jsme pak přili k tvému otroku, mému otci, oznámili jsme mu slova mého pána. 25 Později ná otec řekl: “Nakupte nám znovu trochu potravy!” 26 My jsme odvětili: “Nemůeme tam sestoupit. Sestoupíme tam jen tehdy, bude-li s námi ná nejmladší bratr. Tvář toho

me nespátríme, nebude-li ná nejmladí bratr s námi.” 27 Tvůj otrok, ná otec, nám řekl: “Vy víte, e mi má ena porodila dva syny. 28 Jeden mi odeel. Naříkal jsem: Rozsápán je, rozsápán. U jsem ho nespátril. 29 Vezmete-li mi i tohoto a přijde-li o ivot, uvalíte na mé ediny netěstí a přivedete mě do podsvětí.” 30 Co teď, a přijdu k tvému otroku, svému otci, a chlapec, na něm lpí celou svou duí, s námi nebude? 31 Jakmile spatří, e chlapec s námi není, umře. Tvoji otroci uvalí al na ediny tvého otroka, naeho otce, a přivedou ho do podsvětí. 32 Tvůj otrok se za toho chlapce, aby ho otec pustil, zaručil takto: “Nepřivedu-li ho k tobě, prohřeím se proti svému otci na celý ivot.” 33 Proto dovol, aby tvůj otrok zůstal u svého pána v otroctví namísto tohoto chlapce, a chlapec a smí se svými bratry odejít. 34 Jak bych mohl k svému otci přijít, kdyby chlapec nebyl se mnou? Co bych se mohl dívat na utrpení, které by mého otce postihlo?”

Genesis 45

1 Josef se u nemohl ovládnout přede vemi, kdo stáli kolem něho, a křikl: “Jděte vichni pryč!” Tak u něho nezůstal nikdo, kdy se dal poznat svým bratrům. 2 Hlasitě se rozplakal. Slyeli to Egypané, slyel to dům faraónův. 3 Tu řekl bratrům: “Já jsem Josef. Můj otec vskutku jetě ije?” Bratři mu vak nemohli odpovědět; tak se ho zhrozili. 4 Josef je proto vyzval: “Přistupte ke mně.” Kdy přistoupili, řekl jim: “Já jsem vá bratr Josef, kterého jste prodali do Egypta. 5 Avak netrapte se teď a nevyčítejte si, e jste mě sem prodali, nebo mě před vámi vyslal Bůh pro zachování ivota. 6 V zemi trvá po dva roky hlad a jetě pět let nebude orba ani eň. 7 Bůh mě poslal před vámi, aby zajistil vae potomstvo na zemi a aby vás zachoval při ivotě pro veliké vysvobození. 8 A tak jste mě sem neposlali vy, ale Bůh. On mě učinil otcem faraónovým, pánem celého jeho domu a vladařem v celé egyptské zemi. 9 Putujte rychle k otci a řekněte mu: “Toto praví tvůj syn Josef: Bůh mě učinil pánem celého Egypta. Nerozpakuj se a sestup ke mně. 10 Bude bydlit v zemi Goenu, a tak mi bude nablízku i se svými syny a vnuky, s bravem a skotem i se vím, co je tvé. 11 Postarám se tam o tebe, nebo bude jetě pět let hladu, abys neměl nouzi ani ty ani tvůj dům ani nic z toho, co je tvé.” 12 Vidíte na vlastní oči, i můj bratr Benjamín to vidí, e jsem to já sám, kdo s vámi mluvím. 13 Povězte otci, jakou vánost mám v Egyptě, a ve, co jste viděli. Pospěte si a přiveďte ho sem.” 14 Padl svému bratru Benjamínovi kolem krku a rozplakal se a Benjamín plakal na jeho íji. 15 Políbil také vechny bratry, sklonil se k nim a plakal. Teprve potom se bratři rozhovořili. 16 Do faraónova domu se donesla zpráva: “Přili Josefovi bratři.” Bylo to milé faraónovi i jeho sluebníkům. 17 Farao tedy Josefovi řekl: “Pověz bratrům: Učiňte toto: Nalote na soumary náklad a dojděte do kenaanské země, 18 vezměte otce a své rodiny a přijďte ke mně. Dám vám to nejlepší, co egyptská země má, a budete jíst tuk země. 19 Prikazuji ti, abys jim řekl: Učiňte toto: Vezměte z egyptské země pro své děti a eny povozy, dovezte svého otce a přijďte. 20 Nelitujte ze svých věcí ničeho, protoe budete mít to nejlepší z celé egyptské země.” 21 Izraelovi synové tak učinili. Josef jim podle faraónova příkazu vydal povozy a dal jim zásobu potravy na cestu. 22 Vem jim dal sváteční plátě, Benjamínovi vak dal tři sta ekelů stříbra a pět svátečních pláů. 23 A svému otci poslal tyto věci: deset oslů, kteří nesli nejlepší egyptské věci, deset oslic, které nesly obilí a chléb, a stravu otci na cestu. 24 Pak své bratry propustil. Kdy odcházeli, řekl jim: “Jen mezi sebou nevyvolávejte po cestě hádky!” 25 I vystoupili z Egypta a přili do země kenaanské k svému otci Jákobovi. 26 Ozámili mu: “Josef jetě ije, a dokonce je vladařem nad celou egyptskou zemí!” On vak zůstal netečný, protoe jim nevěřil. 27 Vypravovali mu tedy vechno, co k nim Josef mluvil. Teprve kdy spatřil povozy, které Josef poslal, aby ho odvezly, okřál duch jejich otce Jákoba. 28 “Stačí,” zvolal Izrael, “můj syn Josef ije! Půjdu, abych ho jetě před smrtí uviděl.”

1 Izrael se vydal na cestu se vím, co měl. Kdy přiel do Beer-eby, obětoval Bohu svého otce Izáka oběti. 2 I řekl Bůh Izraelovi v nočních viděních: “Jákobe! Jákobe!” A on odvětil: “Tu jsem.” 3 Bůh pravil: “Já jsem Bůh, Bůh tvého otce. Neboj se sestoupit do Egypta; učiním tě tam velikým národem. 4 Já sestoupím do Egypta s tebou a já tě také určitě vyvedu. Josef ti vlastní rukou zatlačí oči.” 5 Jákob se tedy zvedl z Beer-eby a Izraelovi synové vysadili svého otce Jákoba i své dívky a eny na povozy, které pro ně farao poslal. 6 Vzali svá stáda i jmění, jeho nabyli v zemi kenaanské, a přili do Egypta, Jákob a s ním celé jeho potomstvo. 7 Přivedl do Egypta vechno své potomstvo, své syny a vnuky, své dcery a vnučky. 8 Toto jsou jména synů Izraelových, kteří vstoupili do Egypta: Jákob a jeho synové. Jákobův prvorozený syn Rúben; 9 jeho synové Chanók a Palú, Chesrón a Karmí. 10 Synové imeónovi: Jemúel, Jámin a Óhad, Jákin a Sóchar a aul, syn eny kenaanské. 11 Synové Léviho: Gerón, Kehat a Merarí. 12 Synové Judovi: Er, Ónan a ela, Peres a Zerach; Er a Ónan vak zemřeli v zemi Kenaanu. Synové Peresovi byli Chesrón a Chámul. 13 Synové Isacharovi: Tóla a Púva, Jób a imrón. 14 Synové Zabulónovi: Sereď, Elón a Jachleel. 15 Ti vichni jsou synové Lejini, které Jákobovi porodila v Rovinách aramských stejně jako dceru Dínu. Celkem třiatřicet synů a dcer. 16 Synové Gádovi: Sifjón a Chagí, úni a Esbón, Éri, Aródi a Aréli. 17 Synové Aerovi: Jimna a Jiva, Jiví a Bería a jejich sestra Serach; synové Beríovi byli Cheber a Malkíel. 18 To jsou synové Zilpy, kterou dal Lában své dceři Leji, a ona je porodila Jákobovi, estnáct duí. 19 Synové Jákobovy eny Ráchel: Josef a Benjamín. 20 Josefovi se narodili v zemi egyptské Manases a Efrajim, které mu porodila Asenat, dcera ónského kněze Potífery. 21 Synové Benjamínovi: Bela, Beker a Abel, Géra a Naamán, Échi a Ró, Mupím a Chupím a Ard. 22 To jsou synové Ráchelini, kteří se narodili Jákobovi, celkem čtrnáct duí. 23 Synové Danovi: Chuím. 24 Synové Neftalího: Jachseel a Gúní, Jeser a ilem. 25 To jsou synové Bilhy, kterou dal Lában své dceři Ráchel, a ona je porodila Jákobovi, celkem sedm duí. 26 Celkový počet těch, kdo vstoupili do Egypta s Jákobem, z jeho beder vzeli, byl edesát est duí, kromě en Jákobových synů. 27 K tomu synové Josefovi, kteří se mu narodili v Egyptě, dva. Vech duí domu Jákobova, které vely do Egypta, bylo sedmdesát. 28 Jákob poslal před sebou k Josefovi Judu, aby dal předem pokyny do Goenu. Pak vstoupili do země Goenu. 29 Josef dal zapřáhnout do vozu a vyjel svému otci Izraelovi vsříc do Goenu. Kdy se setkali, padl mu kolem krku a na jeho íji se rozplakal. 30 Izrael Josefovi řekl: “Teď u mohu zemřít, kdy jsem spatřil tvou tvář a vím, e jsi jetě iv.” 31 Josef svým bratrům a rodině svého otce pravil: “Pojeďu a ohlásím to faraónovi. Řeknu mu: “Přili ke mně z kenaanské země moji bratři a rodina mého otce. 32 Ti mui jsou pastýři ovcí, chovateli stád. Přili se svým bravem a skotem a se vím, co mají.” 33 A vás farao zavolá a otáe se, jaké je vae zaměstnání, 34 řeknete: “Tvoji otroci jsou od svého mládí a doposud chovateli stád, stejně jako nai otcové.” To proto, abyste se mohli usídlit v zemi Goenu, nebo pro Egypany jsou vichni pastýři ovcí ohavností.”

1 Josef el a oznámil faraónovi: “Můj otec a moji bratři se svým bravem a skotem i se vím, co mají, přili ze země kenaanské. Jsou tu v zemi Goenu.” 2 Potom vzal ze svých bratrů pět muů a postavil je před faraóna. 3 Farao se jeho bratrů otázal: “Jaké je vae zaměstnání?” Oni mu odvětili: “Tvoji otroci jsou pastýři ovcí stejně jako nai otcové.” 4 A řekli faraónovi: “Přili jsme, abychom v této zemi pobývali jako hosté, poněvad pro ovce tvých otroků nebyla ádná pastva; na kenaanskou zemi těce dolehl hlad. Dej svolení, a tvoji otroci mohou sídlit v zemi Goenu.” 5 Farao řekl Josefovi: “Tvůj otec a tvoji bratři přili přece k tobě. 6 Egyptská země je před tebou. Usídlí tedy otce a bratry v nejlepší části země. A sídlí v zemi Goenu. Má-li za to, e jsou mezi nimi schopní mui, ustanov je správci nad mými stády.” 7 Pak uvedl Josef

svého otce Jákoba a postavil jej před faraóna, a Jákob faraónovi poehnal. 8 Faraó se Jákoba otázal: “Kolik je let tvého ivota?” 9 Jákob mu odpověděl: “Dnů mého putování je sto třicet let. Léta mého ivota byla nečetná a zlá, nedosáhla let ivota mých otců za dnů jejich putování.” 10 Kdy Jákob faraónovi poehnal, vyjel od něho. 11 Josef pak svého otce a bratry usadil a dal jim trvalé vlastnictví v zemi egyptské, v nejlepší její části, v zemi Ramesesu, podle faraónova rozkazu. 12 A opatroval svého otce i bratry chlebem, celý dům svého otce a po ty nejmenší. 13 V celé zemi nebyl chléb; hlad doléhal velmi těžce. Země egyptská i země kenaanská byly hladem vyčerpány. 14 Za obilí, které nakupovali, vybral Josef vechno stříbro, co se ho jen v zemi egyptské a kenaanské nalo, a odvedl je do faraónova domu. 15 Tak dolo v zemi egyptské i kenaanské stříbro a vichni Egypané přicházeli k Josefovi a ádali: “Dej nám chleba; copak ti máme umírat před očima jen proto, e nemáme stříbro?” 16 Josef rozhodl: “Kdy u nemáte stříbro, dejte svá stáda a já vám za ně dám chléb.” 17 Přiváděli tedy svá stáda k Josefovi a Josef jim dával chléb za koně, za stáda bravu a skotu a za osly. Pečoval o ně tím, e jim v onom roce poskytoval za vechna jejich stáda chléb. 18 Tak uplynul onen rok. V příštím roce vak přili znovu a řekli mu: “Nebudeme před pánem tajit, e stříbro dolo a stáda dobytka u té patří pánovi. Jak pán vidí, zůstala nám u jen těla a půda. 19 Proč ti máme umírat před očima, my i nae půda? Kup nás i s naí půdou za chléb a budeme i se svou půdou faraónovými otroky. Vydej osivo, abychom zůstali naivu a nezemřeli a nae půda aby nezpustla.” 20 Josef tedy skoupil vechnu egyptskou půdu pro faraóna. Vichni Egypané prodávali svá pole, nebo na ně tvrdě doléhal hlad. Země se tak stala vlastnictvím faraónovým. 21 A lid od jednoho konce egyptského pomezí a ke druhému uvedl pod správu měst. 22 Pouze půdu knějí nekupoval, nebo knějí měli od faraóna své důchody a ili z důchodů, které jim faraó dával; proto svou půdu nemuseli prodat. 23 Josef potom řekl lidu: “Dnes jsem koupil pro faraóna vás i vai půdu. Zde máte osivo a půdu osejte. 24 Pětinu z úrody budete odevzdávat faraónovi a čtyři díly vám zůstanou k osetí pole a pro obivu vai a vaich domů a pro obivu vaich dětí.” 25 Odpověděli: “Tys nás zachoval při ivotě! Jen kdy získáme přízeň svého pána! Budeme faraónovými otroky.” 26 Josef tedy vydal o egyptské půdě nařízení dodnes platné: pětina úrody patří faraónovi. Faraónovým vlastnictvím se nestala jediné půda knějí. 27 Izrael se usadil v egyptské zemi, na území Goenu. Zabydleli se v ní, rozplodili se a velmi se rozmnoili. 28 Jákob il v egyptské zemi jetě sedmnáct let; vech let Jákobova ivota bylo sto čtyřicet sedm. 29 Kdy se přiblíil den Izraelovy smrti, zavolal svého syna Josefa a řekl mu: “Jestlie jsem získal tvoji přízeň, vlo prosím ruku na můj klín a proka mi milosrdenství a věrnost: Nepohřbívej mě prosím v Egyptě! 30 A ulehnu ke svým otcům, vynes mě z Egypta a pochovej mě v jejich hrobě.” Odpověděl: “Zachovám se podle tvých slov.” 31 Izrael řekl: “Přísahaj mi.” Tedy mu přísahal. I poklonil se Izrael k hlavám lůka.

Genesis 48

1 Po těchto událostech pověděli Josefovi: “Tvůj otec je nemocen.” Vzal tedy Josef s sebou oba své syny, Manasesa a Efrajima. 2 I oznámili Jákobovi: “Přichází k tobě tvůj syn Josef.” Tu se Izrael vzchopil a posadil se na lůku. 3 Jákob Josefovi řekl: “Bůh vemohoucí se mi ukázal v Lúzu v kenaanské zemi a poehnal mi 4 slovy: “Hle, rozplodím tě a rozmnoím a učiním tě společenstvím lidských pokolení. Tuto zemi dávám do věčného vlastnictví tvému potomstvu.” 5 Oba synové, kteří se ti v egyptské zemi narodili před mým příchodem k tobě do Egypta, budou nyní moji. Efrajim a Manases jsou moji jako Rúben a imeón. 6 Děti pak, které zplodí po nich, budou tvé; ve svém dědictví se budou nazývat jmény svých bratrů. 7 Kdy jsem přicházel z Rovin aramských, zemřela mi před očima Ráchel; bylo to v kenaanské zemi na cestě nedaleko Efraty a pochoval jsem ji tam u cesty do Efraty, to je do Betléma.” 8 Izrael pohleděl na Josefovy syny a zeptal se: “Kdo to je?” 9 Josef otci odpověděl: “To jsou moji synové, které mi zde Bůh dal.” Otec řekl: “Nue, přiveď je ke mně, abych jim poehnal.” 10 Izrael měl toti oči obtíené

stářím a patně viděl. Josef je k němu přivedl, on je políbil a objal. 11 Izrael Josefovi řekl: “Nedoufal jsem, e jetě někdy uvidím tvou tvář, a hle, Bůh mi dopřál vidět i tvé potomky.” 12 Poté je Josef odvedl od jeho kolenou a sklonil se tváří a k zemi. 13 Vzal oba, pravou rukou Efrajima a postavil ho k Izraelově levici, levou rukou Manasesa a postavil ho k Izraelově pravici. 14 I vztáhl Izrael pravici a poloil ji na hlavu Efrajima, který byl mladí, a levici na hlavu Manasesovu. Zkřížil ruce úmyslně, ačkoli prvorozený byl Manases. 15 Poehnal Josefovi takto: “Bůh, před ním ustavičně chodívali moji otcové Abraham a Izák, Bůh, Pastýř, který mě vodí od počátku a dodnes, 16 Anděl, Vykupitel, jen před vím zlým mě chránil, a poehná těm chlapcům. A se v nich hlásá mé jméno a jméno mých otců Abrahama a Izáka; a se nesmírně rozmnoí uprostřed země.” 17 Josef viděl, e otec poloil pravou ruku na hlavu Efrajimovu, a nelíbilo se mu to. Uchopil tedy otcovu ruku, aby ji přenesl z hlavy Efrajimovy na hlavu Manasesovu. 18 Řekl mu: “Ne tak, otče, vdy prvorozený je tento. Polo svou pravici na jeho hlavu.” 19 Otec vak odmítl: “Vím, synu, vím. Také on se stane lidem a také on vzroste. Jeho mladí bratr jej vak přeroste a jeho potomstvo naplní pronárody.” 20 A toho dne jim poehnal: “Tvým jménem bude Izrael ehnat: Bůh tě učiň jako Efrajima a Manasesa.” Tak povýil Efrajima nad Manasesa. 21 Josefovi Izrael řekl: “Hle, já umírám, ale Bůh bude s vámi a přivede vás zpátky do země vaich otců. 22 Tobě dávám o jeden díl víc ne tvým bratrům; získal jsem jej z rukou Emorejců svým mečem a svým lukem.”

Genesis 49

1 I povolal Jákob své syny a řekl: “Sejděte se, oznámím vám, co v budoucnu vás potká. 2 Shromáďte se a slyte, synové Jákobovi, slyte Izraele, svého otce. 3 Rúbene, tys můj prvorozený, síla má a prvotina mého muství; povzneseností a mocí překypuje. 4 Přetekls jak vody; nebude vak první, protoe jsi vstoupil na otcovo loe. Tehdy znesvětils je. Na mé lůko vstoupil! 5 imeón a Lévi, bratři, jejich zbraně - nástroj násilí. 6 V jejich kruh a nevstupuje moje due, s jejich spolkem zajedno a není moje sláva, nebo v hněvu povradili mue, ve svém rozvánění ochromili býky. 7 Bud' proklet jejich hněv, e byl tak prudký, jejich prchlivost, e byla tak krutá. Rozdělím je v Jákobovi, rozptýlím je v Izraeli. 8 Tobě, Judo, tobě vzdají čest tví bratři. Na íji nepřátel dopadne tvá ruka; synové tvého otce se ti budou klanět. 9 Mládě lví je Juda. S úlovkem, můj synu, vystoupil jsi vzhůru. Stočil se a odpočíval jako lev, jak lvíce. Kdo ho donutí, aby povstal? 10 Juda nikdy nebude zbaven ezla ani palcátu, jen u nohou mu leí, dokud nepřijde ten, který z něho vzejde; toho budou poslouchat lidská pokolení. 11 Své oslátko si přiváe k vinné révě, mládě své oslice k révoví. Oděv svůj vypere ve víně, háv kníecí v krvi hroznů. 12 Oči bude mít tmaví ne víno, zuby bělejí ne mléko. 13 Zabulón se rozloí a k břehům moře, tam, kde lodě kotví, dosáhne a k Sidónu svým bokem. 14 Isachar, to kostnatý je osel. Mezi dvěma ohradami odpočívá. 15 Uviděl, jak dobré odpočinutí mít bude a e rozkoná je země; sehnul hřbet a břemena nosil, podrobil se otrockým pracím. 16 Dan, ten povede pře svého lidu jako jeden z kmenů Izraele. 17 Hadem na cestě bud' Dan, bud' na stezce rúkatou zmijí, je do paty utkne koně, e se jeho jezdec skácí nazpět. - 18 Ve tvou spásu naději jsem sloil, Hospodine! 19 Na Gáda se vrhne horda, on vak hordě té do týla vpadne. 20 Aerův chléb bude tučnost sama, lahůdky i králům bude skýtat. 21 Neftalí, laň vypuťená, promlouvá úchvatnými slovy. 22 Josef, to mladý plodonosný těp, plodonosný těp nad pramenem, přes zeď pnou se jeho ratolesti. 23 Hořkostí ho naplnili, ohroovali ho, střelci úklady mu nastrojili. 24 Jeho luk si zachová svou prunost, jeho pae svoji svěest. Z rukou Přesilného Jákobova vzejde pastýř, kámen Izraele, 25 z rukou Boha tvého otce. Ké pomáhá tobě, ké ti Vemohoucí ehná shora hojným poehmáním nebes, hojným poehmáním tůně propastné, je odpočívá dole, hojným poehmáním prsů, poehmáním lůna. 26 Poehnaní tvého otce překonají poehnaní horstev věčných, pahorků dávnověkých dary vytouené. A přijdou na hlavu Josefovu, na temeno zasvěcence mezi bratry. 27 Benjamín svůj úlovek rve jako vlk, co odvěkl, poírá hned ráno, večer dělí

kořist.” 28 To jsou všechny izraelské kmeny, celkem dvanáct, a toto k nim mluvil jejich otec, kdy jim ehnal. Kadému poehnal zvlátním poehnaním. 29 Také jim přikázal: “A budu připojen ke svému lidu, pochovejte mě k mým otcům do jeskyně, která je na poli Chetejce Efróna, 30 do jeskyně na poli v Makpele, naproti Mamre v kenaanské zemi; to pole koupil Abraham od Chetejce Efróna, aby měl vlastní hrob. 31 Tam pochovali Abrahama a jeho enu Sáru, tam pochovali Izáka a jeho enu Rebeku, a tam jsem pochoval Leu. 32 To pole bylo i s jeskyní získáno od Chetejců.” 33 Kdy Jákob dokončil příkazy svým synům, uložil se opět na lož a zesnul. Tak byl připojen k svému lidu.

Genesis 50

1 Tu padl Josef na tvář svého otce, plakal nad ním a líbal ho. 2 Potom přikázal svým sluebníkům lékařům, aby otce nabalzamovali. Lékaři balzamovali Izraele 3 plných čtyřicet dní; tak dlouho totiž trvá balzamování. Egiptané ho oplakávali sedmdesát dní. 4 Kdy přely dny smutku, promluvil Josef k nejbližším faraónovým: “Jestliže jsem získal vaši přízeň, předlote faraónovi mou prosbu: 5 Můj otec mě zapřisáhl slovy: “Hle, já umírám. Pochovej mě v mé hrobce, kterou jsem si vytesal v kenaanské zemi.” Dovol, abych tam vystoupil a pochoval svého otce; pak se navrátím.” 6 Faraó řekl: “Jen vystup a pohřbi svého otce, jak tě zapřisáhl.” 7 I el Josef pochovat svého otce a li s ním vichni faraónovi sluebníci, starí jeho domu i vichni starí egyptské země, 8 celý Josefův dům a jeho bratři i dům jeho otce. V zemi Goenu zanechali pouze své děti, svůj brav a skot. 9 Vytáhlo s ním té vozatajstvo a jezdecktvo. Byl to velmi slavný průvod. 10 Kdy přili do Goren-atádu, který je u Jordánu, dali se do velikého a velmi ponurého nářku. Josef tu uspořádal za svého otce sedmidenní smuteční slavnost. 11 Kenaanci, obyvatelé té země, viděli smuteční slavnost v Goren-atádu a pravili: “Egypt má těžký smutek!” Proto pojmenovali to místo, které je u Jordánu, Ábel-misrajim (to je Smutek Egypta). 12 Pak synové učinili, jak jim otec přikázal. 13 Donesli ho do kenaanské země a pochovali ho v jeskyni na poli v Makpele; to pole naproti Mamre koupil Abraham od Chetejce Efróna, aby měl vlastní hrob. 14 Po otcově pohřbu se Josef vrátil do Egypta se svými bratry a se vemi, kteří s ním vyli pochovat jeho otce. 15 Kdy si Josefovi bratři uvědomili, e jejich otec je mrtev, řekli si: “Jen aby na nás Josef nezanevřel a neoplatil nám všechno zlo, kterého jsme se na něm dopustili.” 16 Proto mu vzkázali: “Tvůj otec před smrtí přikázal: 17 Josefovi rekněte toto: “Ach, odpus prosím svým bratrům přestoupení a hřích, nebo se na tobě dopustili zlého činu. Odpus prosím sluebníkům Boha tvého otce to přestoupení.” Josef se nad jejich vzkazem rozplakal. 18 Pak přili bratři sami, padli před ním a řekli: “Tu jsme, měj nás za otroky!” 19 Josef jim vak odvětil: “Nebojte se. Co jsem Bůh? 20 Vy jste proti mně zamýleli zlo, Bůh vak zamýlel dobro; tím, co se stalo, jak dnes vidíme, zachoval naivu četný lid. 21 Nebojte se u tedy; postarám se o vás i o vaše děti.” Tak je těil a promlouval jim k srdci. 22 Josef sídlil v Egyptě i s domem svého otce a byl iv sto deset let. 23 Syny Efrajimovy viděl do třetího pokolení. Té synové Makíra, syna Manasesova, se zrodili na Josefova kolena. 24 Potom Josef svým bratrům řekl: “Já umírám, ale Bůh vás jistě navtíví a vyvede vás odtud do země, kterou příseneš slíbil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi.” 25 A zapřisáhl syny Izraelovy slovy: “Bůh vás jistě navtíví a pak odtud vynesete mé kosti.” 26 I umřel Josef, kdy mu bylo sto deset let; nabalzamovali ho a položili do rakve v Egyptě.

Exodus 1

1 Toto jsou jména synů Izraelových, kteří přili do Egypta s Jákobem; kadý přiel se svou rodinou: 2 Rúben, imeón, Lévi a Juda, 3 Isachar, Zabulón a Benjamín, 4 Dan a Neftalí, Gád a Aer. 5 Vech, kdo vzeli z

Jákobových beder, bylo sedmdesát. Josef u byl v Egyptě. 6 Potom zemřel Josef a všichni jeho bratři i celé to pokolení. 7 Ale Izraelci se rozplodili, a se to jimi hemilo, převelice se rozmnožili a byli velice zdatní; byla jich plná země. 8 V Egyptě pak nastoupil nový král, který o Josefovi nevěděl. 9 Ten řekl svému lidu: “Hle, izraelský lid je početnější a zdatnější než my. 10 Musíme s ním nakládat moudře, aby se nerozmnožil. Kdyby dolo k válce, jistě by se připojil k těm, kdo nás nenávidí, bojoval by proti nám a odtáhl by ze země.” 11 Ustanovili tedy nad ním dráby, aby jej ujařmovali robotou. Musel stavět faraónovi města pro sklady, Pitom a Raamses. 12 Avak jakkoli jej ujařmovali, množil se a rozmáhal dále, takže měli z Izraelců hrůzu. 13 Proto začali Egypťané Izraelce surově zotročovat. 14 Ztrpčovali jim i tvrdou otročinou při výrobě cihel a velíjakou prací na poli. Vechnu otročinu, kterou na ně uvalili, jim ještě ztěžovali surovostí. 15 Egyptský král poručil hebrejským porodním bábám, z nich jedna se jmenovala ifra a druhá Púa: 16 “Kdy budete pomáhat Hebrejkám při porodu a při slehnutí zjistíte, e to je syn, usmrte jej; bude-li to dcera, a si je naivu.” 17 Avak porodní báby se bály Boha a rozkazem egyptského krále se neřídily. Nechávaly hochy naivu. 18 Egyptský král si porodní báby předvolal a řekl jim: “Co to děláte, e necháváte hochy naivu?” 19 Porodní báby faraónovi odvětily: “Hebrejky nejsou jako eny egyptské; jsou plné ivota. Porodí dříve, než k nim porodní bába přijde.” 20 Bůh pak těm porodním bábám prokazoval dobrodiní a lid se množil a byl velmi zdatný. 21 Protoe se porodní báby bály Boha, poehnal jejich domům. 22 Ale farao vemu svému lidu rozkázal: “Kadého syna, který se jim narodí, hod’te do Nilu; kadou dceru nechte naivu.”

Exodus 2

1 Mu z Léviova domu el a vzal si lévijskou dceru. 2 ena otěhotněla a porodila syna. Kdy viděla, jak je půvabný, ukryvala ho po tři měsíce. 3 Ale déle u ho ukryvat nemohla. Proto pro něho připravila ze třtiny oatku, vymazala ji asfaltem a smolou, poloila do ní dítě a vložila do rákosí při břehu Nilu. 4 Jeho sestra se postavila opodál, aby zvěděla, co se s ním stane. 5 Tu sestoupila faraónova dcera, aby se omývala v Nilu, a její dívky se procházely podél Nilu. Vtom uviděla v rákosí oatku a poslala svou otrokyni, aby ji přinesla. 6 Otevřela ji a spatřila dítě, plačícího chlapce. Bylo jí ho líto a řekla: “Je z hebrejských dětí.” 7 Jeho sestra se faraónovy dcery otázala: “Mám jít a zavolat kojnou z hebrejských en, aby ti dítě odkojila?” 8 Faraónova dcera jí řekla: “Jdi!” Děvče tedy lo a zavolalo matku dítěte. 9 Faraónova dcera jí poručila: “Odneseš to dítě, odkoj mi je a já ti zaplatím.” ena vzala dítě a odkojila je. 10 Kdy dítě odrostlo, přivedla je k faraónově dceři a ona je přijala za syna. Pojmenovala ho Mojí (to je Vytahující). Řekla: “Vždy jsem ho vytáhla z vody.” 11 V oněch dnech, kdy Mojí dospěl, vyjel ke svým bratrům a viděl jejich robotu. Spatřil nějakého Egypťana, jak ubíjí Hebreje, jednoho z jeho bratrů. 12 Rozhlédl se na všechny strany, a kdy viděl, e tam nikdo není, ubil Egypťana a zahrabal do písku. 13 Kdy vyjel druhého dne, spatřil dva Hebreje, jak se rvali. Řekl tomu, který nebyl v právu: “Proč chce ubít svého druha?” 14 Ohradil se: “Kdo tě ustanovil nad námi za velitele a soudce? Má v úmyslu mě zavraždit, jako jsi zavraždil toho Egypťana?” Mojí se ulekl a řekl si: “Jistě se o věci u ví!” 15 Farao o tom vskutku uslyšel a chtěl dát Mojí zavraždit. Ale Mojí před faraónem uprchl a usadil se v midjánské zemi; posadil se u studny. 16 Midjánský kněz měl sedm dcer. Ty přily, váily vodu a plnily laby, aby napojily stádo svého otce. 17 Tu přili pastýři a odháněli je. Ale Mojí vstal, ochránil je a napojil jejich stádo. 18 Kdy přily ke svému otci Reúelovi, zeptal se: “Jak to, e jste dnes přily tak brzo?” 19 Odpověděly: “Nějaký Egypťan nás vysvobodil z rukou pastýřů. Také nám ochotně naváil vodu a napojil stádo.” 20 Reúel se zeptal svých dcer: “Kde je? Proč jste tam toho mušechu nechaly? Zavolejte ho, a pojí chléb!” 21 Mojí se rozhodl, e u toho mušechu zůstane, a on mu dal svou dceru Sipuru za manželku. 22 Ta porodila syna a Mojí mu dal jméno Gerom (to je Hostem-tam). Řekl: “Byl jsem hostem v cizí zemi.” 23 Po mnoha letech egyptský král zemřel, ale Izraelci vzdychali a úpěli v otročině dál. Jejich volání o pomoc vystupovalo z té otročiny k Bohu. 24 Bůh vyslyšel jejich sténání, Bůh

se rozpomněl na svou smlouvu s Abrahamem, Izákem a Jákobem, 25 Bůh na syny Izraele pohleděl, Bůh se k nim přiznal.

Exodus 3

1 Mojí pásl ovce svého tchána Jitra, midjánského kněze. Jednou vedl ovce a za step a přiel k Boí hoře, k Chorébu. 2 Tu se mu ukázal Hospodinův posel v plápolajícím ohni uprostřed trnitého keře. Mojí viděl, jak keř v ohni hoří, ale není jím stráven. 3 Řekl si: “Zajdu se podívat na ten veliký úkaz, proč keř neshoří.” 4 Hospodin viděl, e odbočuje, aby se podíval. I zavolal na něho Bůh zprostředku keře: “Mojíi, Mojíi!” Odpověděl: “Tu jsem.” 5 Řekl: “Nepřibliuj se sem! Zuj si opánky, nebo místo, na kterém stojí, je půda svatá.” 6 A pokračoval: “Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.” Mojí si zakryl tvář, nebo se bál na Boha pohledět. 7 Hospodin dále řekl: “Dobře jsem viděl ujařmení svého lidu, který je v Egyptě. Slyel jsem jeho úpění pro bezohlednost jeho poháněčů. Zním jeho bolesti. 8 Sestoupil jsem, abych jej vysvobodil z moci Egypta a vyvedl jej z oné země do země dobré a prostorné, do země oplývající mlékem a medem, na místo Kenaanců, Chetejců, Emorejců, Perizejců, Chivejců a Jebúsejců. 9 Věřu, úpění Izraelců dolehlo nyní ke mně. Viděl jsem také útlak, jak je Egypané utlačují. 10 Nue pojď, polu tě k faraónovi a vyvede můj lid, Izraelce, z Egypta.” 11 Ale Mojí Bohu namítal: “Kdo jsem já, abych el k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?” 12 Odpověděl: “Já budu s tebou! A toto ti bude znamením, e jsem tě poslal: A vyvede lid z Egypta, budete slouit Bohu na této hoře.” 13 Avak Mojí Bohu namítl: “Hle, já přijdu k Izraelcům a řeknu jim: Posílá mě k vám Bůh vaich otců. A se mě vak zeptají, jaké je jeho jméno, co jim odpovím?” 14 Bůh řekl Mojíovi: “JSEM, KTERÝ JSEM.” A pokračoval: “Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám.” 15 Bůh dále Mojíovi poručil: “Řekni Izraelcům toto: “Posílá mě k vám Hospodin, Bůh vaich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.” To je navěky mé jméno, jím si mě budou připomínat od pokolení do pokolení. 16 Jdi, shromad' izraelské starí a pověz jim: “Ukázal se mi Hospodin, Bůh vaich otců, Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, a řekl: Rozhodl jsem se vás navtívit, vím, jak s vámi v Egyptě nakládají, 17 a prohlásil jsem: Vyvedu vás z egyptského ujařmení do země Kenaanců, Chetejců, Emorejců, Perizejců, Chivejců a Jebúsejců, do země oplývající mlékem a medem.” 18 A tě vyslechnou, půjde ty a izraeltí starí k egyptskému králi a řeknete mu: “Potkal se s námi Hospodin, Bůh Hebrejů. Dovol nám nyní odejít do poutě na vzdálenost tří dnů cesty a přinést obě Hospodinu, naemu Bohu.” 19 Ví, e vám egyptský král nedovolí jít, leda z donucení. 20 Proto vztáhnu ruku a budu bít Egypt vemonými svými divy, které učiním uprostřed něho. Potom vás propustí. 21 Zjednám tomuto lidu u Egypanů přízeň. A budete odcházet, nepůjdete s prázdnou. 22 Kadá ena si vyádá od susedky a spolubydlící stříbrné a zlaté ozdoby a plátě. Vloíte je na své syny a dcery. Tak vypleníte Egypt.”

Exodus 4

1 Mojí vak znovu namítal: “Nikoli, neuvěří mi a neuposlechnou mě, ale řeknou: Hospodin se ti neukázal.” 2 Hospodin mu řekl: “Co to má v ruce?” Odpověděl: “Hůl.” 3 Hospodin řekl: “Hod' ji na zem.” Hodil ji na zem a stal se z ní had. Mojí se dal před ním na útěk. 4 Ale Hospodin Mojíovi poručil: “Vztáhni ruku a chy ho za ocas.” Vztáhl tedy ruku, uchopil ho a v dlani se mu z něho stala hůl. 5 “Aby uvěřili, e se ti ukázal Hospodin, Bůh jejich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.” 6 Dále mu Hospodin řekl: “Vlo si ruku za ňadra.” Vloil tedy ruku za ňadra. Kdy ruku vytáhl, byla malomocná, bílá jako sníh. 7 Tu poručil: “Dej ruku zpět za ňadra.” Dal ruku zpět za ňadra. Kdy ji ze záňadří vytáhl, byla opět jako

ostatní tělo. 8 “A tak jestlie ti neuvěří a nedají na první znamení, uvěří druhému znamení. 9 Jestlie vak neuvěří ani těmto dvěma znameními a neuposlechnou tě, nabere vodu z Nilu a vyleje ji na suchou zemi. Z vody, kterou nabere z Nilu, se stane na suché zemi krev.” 10 Ale Mojí Hospodinu namítal: “Prosím, Panovníku, nejsem člověk výmluvný; nebyl jsem dříve, nejsem ani nyní, kdy ke svému sluebníku mluvím. Mám neobratná ústa a neobratný jazyk.” 11 Hospodin mu vak řekl: “Kdo dal člověku ústa? Kdo působí, e je člověk němý nebo hluchý, vidící nebo slepý? Zdali ne já, Hospodin? 12 Nyní jdi, já sám budu s tvými ústy a budu tě učit, co má mluvit!” 13 Ale Mojí odmítl: “Prosím, Panovníku, poli si, koho chce.” 14 Tu Hospodin vzplanul proti Mojíovi hněvem a řekl: “Co nemá bratra Árona, toho lévijce? Zním ho, ten umí mluvit. Jde ti u naproti a bude se srdečně radovat, a tě uvidí. 15 Bude k němu mluvit a vkládat mu slova do úst. Já budu s tvými ústy i s jeho ústy a budu vás poučovat, co máte činit. 16 On bude mluvit k lidu za tebe, on bude tobě ústy a ty bude jemu Bohem. 17 A tuto hůl vezmi do ruky; bude jí konat znamení.” 18 Mojí odešel a vrátil se ke svému tchánu Jitrovi. Řekl mu: “Rád bych el a vrátil se ke svým bratřím, kteří jsou v Egyptě, a podíval se, zda jetě ijí.” Jitro Mojíovi odvětil: “Jdi v pokoji.” 19 Hospodin pak řekl Mojíovi jetě v Midjánu: “Jen se vra do Egypta, nebo zemřeli vichni, kteří ti ukládali o ivot.” 20 Mojí tedy vzal svou enu a syny, posadil je na osla a vracel se do egyptské země. A do ruky si vzal Boí hůl. 21 Hospodin dále Mojíovi poručil: “A se vrátí do Egypta, hled’, abys před faraónem udělal vechny zázraky, jimi jsem tě pověřil. Já vak zatvrdím jeho srdce a on lid nepropustí. 22 Potom faraónovi řekne: Toto praví Hospodin: Izrael je můj prvorozený syn. 23 Vzkázal jsem ti: Propus mého syna, aby mi slouil. Ale ty jsi jej propustit odmítl. Za to zabiji tvého prvorozeného syna.” 24 Kdy se na cestě chystali nocovat, střetl se s ním Hospodin a chtěl ho usmrtit. 25 Tu vzala Sipora kamenný nů, obřezala předkoku svého syna, dotkla se jeho nohou a řekla: “Jsi můj enich, je to zpečetěno krví.” 26 A Hospodin ho nechal být. Tehdy se při obřízkách říkalo: “Jsi enich, je to zpečetěno krví.” 27 Hospodin řekl Áronovi: “Jdi na pou naproti Mojíovi.” Áron el, setkal se s ním u Boí hory a políbil ho. 28 Mojí oznámil Áronovi vechna Hospodinova slova, s nimi ho poslal, a vechna znamení, kterými ho pověřil. 29 Pak el Mojí s Áronem a shromádili vechny izraelské starí. 30 Áron vyřídil vechna slova, která mluvil Hospodin k Mojíovi, a Mojí učinil před očima lidu ona znamení. 31 A lid uvěřil. Kdy slyeli, e Hospodin navtívil Izraelce a e pohleděl na jejich ujařmení, padli na kolena a klaněli se.

Exodus 5

1 Mojí s Áronem pak předstoupili před faraóna a řekli: “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Propus můj lid, a mi v pouti slaví slavnost.” 2 Farao vak odpověděl: “Kdo je Hospodin, e bych ho měl uposlechnout a propustit Izraele? Hospodina neznám a Izraele nepropustím!” 3 Řekli: “Potkal se s námi Bůh Hebrejů. Dovol nám nyní odejít do poutě na vzdálenost tří dnů cesty a přinést obě Hospodinu, naemu Bohu, aby nás nenapadl morem nebo mečem.” 4 Egyptský král je okřikl: “Proč, Mojíi a Árone, odvádíte lid od jeho prací? Jděte za svými robotami!” 5 A farao pokračoval: “Hle, lidu země je ted’ mnoho, a vy chcete, aby nechali svých robot?” 6 Onoho dne přikázal farao poháněčům lidu a dozorcům: 7 “Propřítě nebudete vydávat lidu slámu k výrobě cihel jako dříve. A si jdou slámu nasbírat sami! 8 A uloíte jim dodat stejné množství cihel, jaké vyráběli dříve. Nic jim neslevujte, jsou líní. Proto křičí: Pojd’me obětovat svému Bohu. 9 A na ty mue těce dolehne otročina, aby měli co dělat a nedali na livé řeči.” 10 Poháněči lidu a dozorci vyli a ohlásili lidu: “Toto praví faraó: Nedám vám ádnou slámu. 11 Sami si jděte nabrat slámu, kde ji najdete. Ale z vaí pracovní povinnosti se nic nesleví.” 12 Lid se rozběhl po celé egyptské zemi, aby na strnících sbíral slámu. 13 Poháněči je honili: “Plňte svůj denní úkol, jako kdy sláma byla.” 14 Dozorci z řad Izraelců, které nad nimi ustanovili faraónovi poháněči, byli biti. Vytýkalo se jim: “Proč jste v těchto dnech nevyrobili tolik cihel jako dříve?” 15 Dozorci z řad Izraelců tedy přili a úpěli před

faraónem: “Proč se svými otroky takhle jedná? 16 Tvým otrokům se nedodává sláma, ale pokud jde o cihly, poroučejí nám: “Dělejte!” Hle, tvoji otroci jsou bití a tvůj lid bude pykat za hřích”. 17 Faraó odpověděl: “Jste lenoi líní, proto říkáte: “Pojďme obětovat Hospodinu.” 18 Hned jděte dělat! Sláma vám dodávána nebude, ale dodávku cihel odvedete.” 19 Dozorci z řad Izraelců viděli, e je s nimi zle, kdy bylo řečeno: “Nesmíte snít svůj denní úkol výroby cihel.” 20 Kdy vycházeli od faraóna, narazili na Mojíe a Árona, kteří se s nimi chtěli setkat. 21 Vyčítali jim: “A se nad vámi ukáe Hospodin a rozsoudí. Vy jste pokáleli nai pověst u faraóna a jeho sluebníků. Dali jste jim do ruky meč, aby nás povradili.” 22 Mojí se obrátil k Hospodinu a řekl: “Panovníku, proč jsi dopustil na tento lid zlo? Proč jsi mě vlastně poslal? 23 Od chvíle, kdy jsem předstoupil před faraóna, abych mluvil tvým jménem, nakládá s tímto lidem jetě hůře. A ty svůj lid stále nevysvobozuje.”

Exodus 6

1 Hospodin Mojíovi odvětil: “Nyní uvidí, co faraónovi udělám. Donutím ho, aby je propustil; donutím ho, aby je vypudil ze své země.” 2 Bůh promluvil k Mojíovi a ujistil ho: “Já jsem Hospodin. 3 Ukázal jsem se Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi jako Bůh vemohoucí. Ale své jméno Hospodin jsem jim nedal poznat. 4 Ustavil jsem s nimi také svou smlouvu, e jim dám kenaanskou zemi, zemi jejich putování, kde pobývali jako hosté. 5 Rovně jsem uslyel sténání Izraelců, které si Egypané podrobili v otroctví, a rozpomenul jsem se na svou smlouvu. 6 Proto řekni Izraelcům: Já jsem Hospodin. Vyvedu vás z egyptské roboty, vysvobodím vás z vaeho otroctví a vykoupím vás vztaenou paí a velkými soudy. 7 Vezmu si vás za lid a budu vám Bohem. Poznáte, e já jsem Hospodin, vá Bůh, který vás vyvede z egyptské roboty. 8 Dovedu vás do země, kterou jsem přísene slíbil dát Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Vám ji dám do vlastnictví. Já jsem Hospodin.” 9 Mojí to tak Izraelcům vyhlásil, ale ti nebyli pro malomyslnost a tvrdou otročinu s to Mojíovi naslouchat. 10 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 11 “Předstup před faraóna, krále egyptského, a vyřid’ mu, a propustí Izraelce ze své země.” 12 Mojí Hospodinu namítl: “Kdy mi nenaslouchají Izraelci, jak by mě poslechl faraó! Nejsm způsobilý mluvit.” 13 Ale Hospodin Mojíovi a Áronovi domluvil a dal jim příkazy pro Izraelce i pro faraóna, krále egyptského, aby připravili odchod Izraelců z egyptské země. 14 Toto jsou představitelé otcovských rodů: Rúbenovci, potomci Izraelova prvorozeného: Chanók a Palú, Chesrón a Karmí. To jsou čeledi Rúbenovy. 15 imeónovci: Jemúel, Jámin, Ohad, Jákin, Sochar a aul, syn Kenaanky. To jsou čeledi imeónovy. 16 Toto jsou jména Léviovců podle jejich rodopisu: Gerón, Kehat a Merarí. Lévi byl iv sto třicet sedm let. 17 Gerónovci: Libní a imeí podle svých čeledí. 18 Kehatovci: Amrám, Jishár, Chebrón a Uzíel. Kehat byl iv sto třicet tři léta. 19 Meraríovci: Machlí a Muí. To jsou lévijské čeledi podle jejich rodopisu. 20 Amrám si vzal za enu Jókebedu, svou tetu. Ta mu porodila Árona a Mojíe. Amrám byl iv sto třicet sedm let. 21 Synové Jishárovi: Kórach, Nefeg a Zikrí. 22 Synové Uzíelovi: Míael, Elsáfan a Sitrí. 23 Áron si vzal za enu Elíebu, dceru Amínadabovu, sestru Nachónovu. Ta mu porodila Nádaba, Abíhúa, Eleazara a Ítamara. 24 Synové Kórachovi: Asír, Elkána a Abíasaf. To jsou kórachovské čeledi. 25 Eleazar, syn Áronův, si vzal za enu jednu z dcer Pútielových. Ta mu porodila Pinchasa. To jsou představitelé lévijských rodů podle svých čeledí. 26 Z tohoto pokolení pocházejí ten Áron a Mojí, k nim mluvil Hospodin: “Vyved’te z egyptské země Izraelce seřazené po oddílech.” 27 Oni to byli, kdo mluvili k faraónovi, králi egyptskému, e mají vyvést Izraelce z Egypta. To tedy byli Mojí a Áron. 28 To bylo tehdy, kdy Hospodin mluvil k Mojíovi v egyptské zemi. 29 Hospodin promluvil k Mojíovi: “Já jsem Hospodin! Řekni faraónovi, králi egyptskému, vechno, co k tobě mluvím.” 30 Mojí vak Hospodinu namítl: “Nejsm způsobilý mluvit. Jak by mě faraó poslechl?”

Exodus 7

1 Hospodin řekl Mojíovi: “Pohleď, ustanovil jsem tě, abys byl pro faraóna Bohem, a Áron, tvůj bratr, bude tvým prorokem. 2 Ty mu povíš všechno, co ti přikáži, a Áron, tvůj bratr, bude mluvit s faraónem, aby propustil Izraelce ze své země. 3 Já však zatvrdím faraónovo srdce a učiním v egyptské zemi mnoho svých znamení a zázraků. 4 Faraó vás neposlechne, ale já vložím na Egypt svou ruku. Vyvedu zástupy svého lidu, syny Izraele, z egyptské země, ale ji postihnu velkými soudy. 5 Egyptané poznají, že já jsem Hospodin, a vztáhnou svou ruku na Egypt a vyvedu Izraelce z jejich středu.” 6 Mojí a Áron učinili přesně tak, jak jim Hospodin přikázal. 7 Mojíovi bylo osmdesát let a Áronovi osmdesát tři léta, kdy mluvili s faraónem. 8 Hospodin dále řekl Mojíovi a Áronovi: 9 “A k vám faraó promluví: “Prokate se nějakým zázrakem”, řekne Áronovi: “Vezmi svou hůl a hoď ji před faraóna”, a stane se drakem.” 10 Mojí s Áronem tedy předstoupili před faraóna a učinili, jak Hospodin přikázal. Áron hodil svou hůl před faraóna i před jeho slugebníky a ona se stala drakem. 11 Faraó však také povolal mudrce a čaroděje, a egyptští větci učinili svými kejklemi totéž. 12 Hodili každý svou hůl na zem a ony se staly draky. Ale Áronova hůl jejich hole pohltila. 13 Srdce faraónovo se však zatvrdilo a neposlechl je, jak Hospodin předpověděl. 14 Hospodin řekl Mojíovi: “Srdce faraónovo je neoblomné. Nechce lid propustit. 15 Jdi k faraónovi ráno. A půjde k vodě, postav se naproti němu na břehu Nilu a vezmi si do ruky hůl, která se proměnila v hada. 16 Řekne mu: Hospodin, Bůh Hebrejů, mě k tobě posílá se vzkazem: Propusť můj lid, aby mi na pouť sloužil. Ale ty jsi dosud neposlechl. 17 Toto praví Hospodin: Podle toho pozná, že já jsem Hospodin: Holí, kterou mám v ruce, teď udeřím do vody v Nilu, a ta se promění v krev. 18 Ryby, které jsou v Nilu, leknou a Nil bude páchnout. Marně budou Egyptané usilovat, aby se mohli napít vody z Nilu.” 19 Hospodin dále řekl Mojíovi: “Vyzvi Árona: “Vezmi svou hůl a vztáhni ruku nad egyptské vody, nad průplavy, nad říční ramena, nad jezera, vůbec nad všechny nahromaděné vody.” Stanou se krví. V celé egyptské zemi bude krev, i ve dberech a dbánech.” 20 Mojí a Áron učinili, jak Hospodin přikázal. Áron pozdvihl hůl a před očima faraóna a jeho slugebníků udeřil do vody v Nilu a všechna voda Nilu se proměnila v krev. 21 Ryby v Nilu lekly, Nil začal páchnout a Egyptané nemohli vodu z Nilu pít. A krev byla v celé egyptské zemi. 22 Ale totéž učinili egyptští větci svými kejklemi. Faraónovo srdce se zatvrdilo a neposlechl je, jak Hospodin předpověděl. 23 Faraó se obrátil a vešel do svého domu, a ani toto si nevzal k srdci. 24 Všichni Egyptané kopali kolem Nilu, aby přili na pitnou vodu, protože vodu z Nilu pít nemohli. 25 To trvalo plných sedm dní poté, co Hospodin zasáhl Nil. 26 Potom Hospodin řekl Mojíovi: “Předstup před faraóna a řekni mu: Toto praví Hospodin: Propusť můj lid, aby mi sloužil. 27 Bude-li se zdráhat, jež propustit, napadnu celé tvé území ábami. 28 Nil se bude ábami hemit, vylezou a vniknou do tvého domu, do tvé lonce a na tvé lože i do domu tvých slugebníků a mezi tvůj lid, do tvých pecí a díí. 29 I po tobě, po tvém lidu a po všech tvých slugebnících polezou áby.”

Exodus 8

1 Hospodin dále řekl Mojíovi: “Vyzvi Árona: “Vztáhni ruku se svou holí nad průplavy, nad říční ramena i nad jezera a vyveď na egyptskou zemi áby.” 2 Áron vztáhl ruku nad egyptské vody a áby vylézaly, a pokryly egyptskou zemi. 3 Ale totéž učinili větci svými kejklemi a i oni vyvedli na egyptskou zemi áby. 4 Tu povolal faraó Mojíe a Árona a řekl: “Proste Hospodina, aby mě i můj lid zbavil ab. Pak propustím lid, aby obětoval Hospodinu.” 5 Mojí faraónovi odpověděl: “Rač mi sdělit, kdy mám prosit za tebe, za tvé slugebníky a za tvůj lid, aby Hospodin vyhladil áby u tebe i v tvých domech. Zůstanou jen v Nilu.” 6 Faraó odpověděl: “Zítra.” Mojí řekl: “A je podle tvého slova, abys poznal, že nikdo není jako Hospodin, náš Bůh. 7 Áby se stáhnou od tebe i z tvých domů, od tvých slugebníků a od tvého lidu. Zůstanou jen v Nilu.” 8 Nato

odeel Mojí s Áronem od faraóna a Mojí úpěnlivě volal k Hospodinu kvůli ábám, kterými faraóna postihl. 9 Hospodin učinil podle Mojíovy prosby a áby v domech, ve dvorcích i na polích poly. 10 Shrabali je na hromady a kupy a zápach z nich naplnil zemi. 11 Kdy vak farao viděl, e nastala úleva, zůstal v srdci neoblomný a neposlechl je, jak Hospodin předpověděl. 12 Hospodin řekl Mojíovi: “Vyzvi Árona: “Vztáhni svou hůl a udeř do prachu na zemi!” Stanou se z něho po celé egyptské zemi komáři.” 13 I učinili tak. Áron vztáhl ruku s holí a udeřil do prachu na zemi a na lidech i na dobytku se objevili komáři. Po celé egyptské zemi se ze veho prachu země stali komáři. 14 Kdy toté chtěli učinit větci svými kejklemi, toti vyvést komáry, nemohli. A komáři byli na lidech i na dobytku. 15 Větci tedy řekli faraónovi: “Je to prst Boí.” Srdce faraónovo se vak zatvrdilo a neposlechl je, jak Hospodin předpověděl. 16 Hospodin řekl Mojíovi: “Za časného jitra se postav před faraóna, a vyjde k vodě. Řekne mu: Toto praví Hospodin: Propus můj lid, aby mi slouil! 17 Jestlie můj lid nepropustí, polu na tebe, na tvé sluebníky, na tvůj lid i na tvé domy mouchy. Domy Egypanů budou plné much, i ta půda, na které ijí. 18 Ale zemi Goen, kde se zdruje můj lid, v onen den podivuhodně odliím. Tam mouchy nebudou, abys poznal, e já jsem Hospodin i uprostřed této země. 19 Učiním rozdíl mezi lidem svým a lidem tvým. Toto znamení se stane zítra.” 20 A Hospodin tak učinil. Dotěrné mouchy vnikly do domu faraónova, do domu jeho sluebníků a na celou egyptskou zemi. Země byla těmi mouchami zamořena. 21 Tu povolal farao Mojíe a Árona a řekl: “Nue, přineste obě svému Bohu zde v zemi.” 22 Mojí odpověděl: “Nebylo by správné, abychom to učinili. To, co máme obětovat Hospodinu, svému Bohu, je Egypanům ohavností. Copak by nás neukamenovali, kdybychom před nimi obětovali, co je jim ohavností? 23 Odejdemo do poutě na vzdálenost tří dnů cesty a tam budeme obětovat Hospodinu, svému Bohu, jak nám nařídil.” 24 Farao řekl: “Propustím vás tedy, abyste obětovali Hospodinu, svému Bohu, na pouti. Jenom neodcházejte příliš daleko. Proste za mne.” 25 Mojí odvětil: “A od tebe odejdu, budu prosit Hospodina a zítra odletí mouchy od faraóna, od jeho sluebníků i od jeho lidu. Jen a nás opět farao neobelstí, e by nechtěl propustit lid, aby obětoval Hospodinu.” 26 Pak Mojí od faraóna odeel a prosil Hospodina. 27 A Hospodin učinil, jak Mojí řekl. Mouchy odletěly od faraóna, od jeho sluebníků i od jeho lidu. Ani jediná nezůstala. 28 Ale farao zůstal v srdci neoblomný i tentokrát a lid nepropustil.

Exodus 9

1 Hospodin řekl Mojíovi: “Předstup před faraóna a promluv k němu: Toto praví Hospodin, Bůh Hebrejů: Propus můj lid, aby mi slouil! 2 Bude-li se zdráhat jej propustit a zatvrdí-li se proti nim jetě víc, 3 tu na tvá stáda, která jsou na poli, na koně, na osly, na velbloudy, na skot i na brav, dolehne Hospodinova ruka velmi těžkým morem. 4 Hospodin vak bude podivuhodně rozliovat mezi stády izraelskými a stády egyptskými, take nezajde nic z toho, co patří Izraelcům. 5 Hospodin také určil lhůtu: Zítra toto učiní Hospodin v celé zemi.” 6 A nazítří to Hospodin učinil. Vechna egyptská stáda pola, ale z izraelských stád nepoel jediný kus. 7 Farao si to dal zjistit, a vskutku z izraelských stád nepoel jediný kus; přesto zůstalo srdce faraónovo neoblomné a lid nepropustil. 8 Hospodin řekl Mojíovi a Áronovi: “Naberte si plné hrsti sazí z pece a Mojí a je rozhazuje faraónovi před očima směrem k nebi. 9 Bude z nich po celé egyptské zemi popraek, který způsobí na lidech i na dobytku po celé egyptské zemi vředy hnisavých netovic.” 10 Nabrali tedy saze z pece, postavili se před faraóna a Mojí je rozhazoval směrem k nebi. Na lidech i na dobytku se objevily vředy hnisavých netovic. 11 Ani větci se nemohli postavit před Mojíe pro vředy, nebo vředy byly na větcích i na vech Egypanech. 12 Hospodin vak zatvrdil faraónovo srdce, take je neposlechl, jak Hospodin Mojíovi předpověděl. 13 Hospodin řekl Mojíovi: “Za časného jitra se postav před faraóna. Řekne mu: Toto praví Hospodin, Bůh Hebrejů: Propus můj lid, aby mi slouil! 14 Tentokrát zasáhnu do srdce vemi svými údery tebe i tvé sluebníky a tvůj lid, abys poznal, e na celé zemi není nikdo

jako já. 15 Vdy u tehdy, kdy jsem vztáhl ruku, abych bil tebe i tvůj lid morem, mohl jsi být vyhlazen ze země. 16 Avak proto jsem tě zachoval, abych na tobě ukázal svou moc a aby se po celé zemi vypravovalo o mém jménu. 17 Stále jedná proti mému lidu zpupně a nechce jej propustit. 18 Proto spustím zítra v tuto dobu tak hrozné krupobití, jaké v Egyptě nebylo ode dne jeho vzniku a do nynějška. 19 Nue, dej odvést do bezpečí svá stáda a vechno, co má na poli. Vechny lidi i dobytek, ve, co bude zastieno na poli a nebude shromáďeno do domu, potluče krupobití, take zemřou.” 20 Kdo z faraónových sluebníků se Hospodinova slova ulekl, zahnal své otroky a svá stáda do domů. 21 Kdo si slovo Hospodinovo nevzal k srdci, nechal své otroky a svá stáda na poli. 22 Hospodin řekl Mojíovi: “Vztáhni svou ruku k nebi. Na celou egyptskou zemi dolehne krupobití, na lidi, na dobytek i na vecky polní byliny v egyptské zemi.” 23 Kdy Mojí vztáhl svou hůl k nebi, dopustil Hospodin hromobití a krupobití. Na zemi padal oheň. Tak Hospodin spustil krupobití na egyptskou zemi. 24 Nastalo krupobití a uprostřed krupobití lehal oheň; něco tak hrozného nebylo v celé zemi egyptské od dob, kdy se dostala do moci tohoto pronároda. 25 Krupobití potlouklo v celé egyptské zemi vechno, co bylo na poli, od lidí po dobytek; krupobití potlouklo také vechny polní byliny a polámalo vechno polní stromoví. 26 Jenom v zemi Goenu, kde sídlili Izraelci, krupobití nebylo. 27 Tu si farao dal předvolat Mojíe a Árona a řekl jim: “Opět jsem zhřeil. Hospodin je spravedlivý, a já i můj lid jsme svévolníci. 28 Proste Hospodina. Boího hromobití a krupobití je u dost. Propustím vás, nemusíte tu u dál zůstat.” 29 Mojí mu odvětil: “Jen co vyjdu z města, rozprostřu své dlaně k Hospodinu. Hromobití přestane a krupobití skončí, abys poznal, e země je Hospodinova. 30 Vím ovem, e ty ani tvoji sluebníci se stále jetě nebudete Hospodina Boha bát.” 31 Potlučen byl len a ječmen, protoe ječmen byl u v klasech a len nasazoval tobolky. 32 Penice a palda vak potlučeny nebyly, protoe jsou pozdní. 33 Mojí vyel od faraóna z města a rozprostřel dlaně k Hospodinu. Hromobití a krupobití přestalo a dé u nezaplavoval zemi. 34 Kdy farao viděl, e přestal dé a krupobití i hromobití, hřeil dále. Zůstal v srdci neoblomný, on i jeho sluebníci. 35 Srdce faraónovo se zatvrdilo a Izraelce nepropustil, jak Hospodin skrze Mojíe předpověděl.

Exodus 10

1 Hospodin řekl Mojíovi: “Předstup před faraóna. Já jsem toti učinil jeho srdce i srdce jeho sluebníků neoblomné, abych mohl uprostřed nich provést tato svá znamení 2 a ty abys mohl vypravovat svým synům i vnukům o tom, co jsem v Egyptě dokázal, i o znameních, která jsem mezi nimi udělal, a víte, e já jsem Hospodin.” 3 Mojí a Áron tedy předstoupili před faraóna a řekli mu: “Toto praví Hospodin, Bůh Hebrejů: Jak dlouho se bude zdráhat pokořit se přede mnou? Propus můj lid, aby mi slouil. 4 Bude-li se zdráhat propustit můj lid, pak na tvé území uvedu zítra kobylky. 5 Přikryjí povrch země, take nebude mono zemi ani vidět, a seerou zbytek toho, co vyvázlo, co vám zůstalo po krupobití. Oerou také vechny stromy, které vám na polích znovu raí. 6 Naplní tvé domy, domy vech tvých sluebníků i domy vech Egypanů. Něco takového neviděli tvoji otcové ani dědové od doby, kdy začali obdělávat půdu, a dodnes.” Nato se Mojí obrátil a odeel od faraóna. 7 Faraónovi sluebníci řekli: “Jak dlouho nám bude tento člověk léčkou? Propus ty mue, a slouí Hospodinu, svému Bohu. Co jsi dosud nepoznal, e hrozí Egyptu zánik?” 8 Mojí a Áron byli přivedeni zpět k faraónovi. Ten jim řekl: “Nue, slute Hospodinu, svému Bohu. Kdo vechno má jít?” 9 Mojí odvětil: “Půjdeme se svou mládeí i se starci, půjdeme se svými syny i dcerami, se svým bravem i skotem, nebo máme slavnost Hospodinovu.” 10 Farao jim vak řekl: “To tak! Myslíte si, e Hospodin bude s vámi, kdy vás propustím s dětmi? To jste si zamanuli patnou věc. 11 Kdepak! Vy mui si jděte a slute Hospodinu, kdy o to tak stojíte.” A vyhnali je od faraóna. 12 Hospodin řekl Mojíovi: “Vztáhni nad egyptskou zemi ruku, aby přilétly na egyptskou zemi kobylky a seraly vechny byliny země, vechno, co zůstalo po krupobití.” 13 Mojí tedy vztáhl nad egyptskou zemi hůl a Hospodin přihnal na zemi

východní vítr. Ten vál po celý den a celou noc. Kdy nastalo jitro, přinesl východní vítr kobyly. 14 Kobyly přilétly na celou egyptskou zemi a spustily se na celé území Egypta v takovém množství, e tolik kobyly nebylo nikdy předtím ani potom. 15 Přikryly povrch celé země, a se na zemi zatmělo, a seraly vechny byliny na zemi i vechno ovoce na stromech, co zbylo po krupobití. Na stromech a na polních bylinách po celé egyptské zemi nezbylo nic zeleného. 16 Farao rychle povolal Mojíe a Árona. Řekl jim: “Zhřeil jsem proti Hospodinu, vaemu Bohu, i proti vám. 17 Sejmi prosím můj hřích jetě tentokrát a proste Hospodina, svého Boha, aby jen odvrátil ode mne tuto smrt.” 18 Mojí od faraóna odeel a prosil Hospodina. 19 Tu Hospodin obrátil vítr a velmi silný mořský vítr odnesl kobyly a prudce je vrhl do Rákosového moře, take na celém egyptském území nezůstala jediná kobyly. 20 Avak Hospodin zatvrdil faraónovo srdce, take Izraelce nepropustil. 21 Hospodin řekl Mojíovi: “Vztáhni svou ruku k nebi a egyptskou zemi zahalí temnota, taková temnota, e se dá nahmatat.” 22 Mojí vztáhl ruku k nebi. Tu nastala po celé egyptské zemi tma tmoucí a trvala po tři dny. 23 Lidé neviděli jeden druhého; po tři dny se nikdo neodvážil hnout ze svého místa. Ale vichni Izraelci měli ve svých obydlích světlo. 24 Farao povolal Mojíe a řekl: “Odejděte! Slute Hospodinu! Zanechte tu jenom svůj brav a skot. Také vae děti mohou jít s vámi.” 25 Mojí odpověděl: “Ty sám nám dá potřebné k obětním hodům a k zápalným obětem, abychom je připravili Hospodinu, svému Bohu. 26 Půjdou s námi i nae stáda, ani pazneht tu nezůstane. Budeme z nich brát k slubě Hospodinu, svému Bohu. My jetě nevíme, čím budeme Hospodinu slouit, dokud tam nepřijdeme.” 27 Avak Hospodin zatvrdil faraónovo srdce a on je nedovolil propustit. 28 Farao řekl: “Odejdi ode mne. Dej si pozor, a mi u nepřijde na oči. Nebo v den, kdy mi přijde na oči, zemře!” 29 Mojí odpověděl: “Jak jsi řekl. U ti na oči nepřijdu.”

Exodus 11

1 Hospodin řekl Mojíovi: “Jetě jednu ránu uvedu na faraóna a na Egypt. Potom vás odtud propustí, nadobro vyhostí, přímo vás odtud vyene. 2 Vybidni lid, a si vyádá kadý mu od svého souseda a kadá ena od své sousedky stříbrné a zlaté perky.” 3 A Hospodin zjednal lidu v očích Egypanů přízeň. Také sám Mojí platil v egyptské zemi za velice významného v očích faraónových sluebníků i v očích lidu. 4 Mojí řekl faraónovi: “Toto praví Hospodin: O půlnoci projdu Egyptem. 5 Vichni prvorození v egyptské zemi zemřou, od prvorozeného syna faraónova, který sedí na jeho trůnu, po prvorozeného syna otrokyně, která mele na mlýnku, i vechno prvorozené z dobytka. 6 Po celé egyptské zemi se bude rozléhat veliký křik, jakého nebylo a u nebude. 7 Ale na ádného Izraelce ani pes nezavrčí, ani na člověka ani na dobytče, abyste poznali, e Hospodin podivuhodně rozliuje mezi Egyptem a Izraelem. 8 Vichni tito tvoji sluebníci sestoupí ke mně, budou se mi klanět a říkat: Odejdi ty i vechen lid, který jde za tebou! Teprve potom odejdu.” Nato Mojí, planoucí hněvem, od faraóna odeel. 9 Hospodin řekl Mojíovi: “Farao vás neposlechne, a tak mých zázraků v egyptské zemi jetě přibude.” 10 Mojí a Áron vechny ty zázraky před faraónem učinili, ale Hospodin zatvrdil faraónovo srdce, take Izraelce ze své země nepropustil.

Exodus 12

1 Hospodin řekl Mojíovi a Áronovi v egyptské zemi: 2 “Tento měsíc bude pro vás začátkem měsíců. Bude pro vás prvním měsícem v roce. 3 Vyhlaste celé izraelské pospolitosti: Desátého dne tohoto měsíce si kadý vezmete beránka podle svých rodů, beránka na rodinu. 4 Kdyby byla rodina malá a na beránka by nestačila, přibere si kadý souseda, který bydlí nejbliže jeho rodiny, aby doplnil počet osob. Podle toho, kolik kdo sní, stanovíte počet na beránka. 5 Budete mít beránka bez vady, ročního samce. Vezmete jej z

ovců nebo z koz. 6 Budete jej opatrovat a do čtrnáctého dne tohoto měsíce. Navečer bude celé shromáždění izraelské pospolitosti beránky zabíjet. 7 Pak vezmou trochu krve a potřou jí obě veřeje i nadpraí u domů, v nich jej budou jíst. 8 Tu noc budou jíst maso upečené na ohni a k němu budou jíst nekvaené chleby s hořkými bylinami. 9 Nebudete z něho jíst nic syrového ani vařeného ve vodě, nýbr jen upečené na ohni s hlavou i s nohama a vnitřnostmi. 10 Nic z něho nenecháte do rána. Co z něho zůstane do rána, spálíte ohněm. 11 Budete jej jíst takto: Budete mít přepásaná bedra, opánky na nohou a hůl v ruce. Sníte jej ve chvatu. To bude Hospodinův hod beránka. 12 Tu noc projdu egyptskou zemí a vecko prvorozené v egyptské zemi pobiji, od lidí a po dobytek. Vechna egyptská bostva postihnu svými soudy. Já jsem Hospodin. 13 Na domech, v nich budete, budete mít na znamení krev. Kdy tu krev uvidím, pominu vás a nedolehne na vás zhoubný úder, a budu bít egyptskou zemi. 14 Ten den vám bude dnem pamětním, budete jej slavit jako slavnost Hospodinovu. Budete jej slavit po vechna svá pokolení. To je provdy platné nařízení. 15 Po sedm dní budete jíst nekvaené chleby. Hned prvního dne odstraníte ze svých domů kvas. Kadý, kdo by od prvního do sedmého dne jedl něco kvaeného, bude z Izraele vyobcován. 16 Prvního dne budete mít bohosluebné shromáždění. I sedmého dne budete mít bohosluebné shromáždění. V těch dnech se nebude konat ádné dílo. Smíte si připravit jen to, co kadý potřebuje k jídlu. 17 Budete dbát na ustanovení o nekvaených chlebech, nebo právě toho dne jsem vyvedl vae oddíly z egyptské země. Na tento den budete bedlivě dbát. To je provdy platné nařízení pro vechna vae pokolení. 18 Od večera čtrnáctého dne prvního měsíce budete jíst nekvaené chleby a do večera jedenadvacátého dne tého měsíce. 19 Po sedm dní se nenajde ve vaich domech kvas. Kadý, kdo by jedl něco kvaeného, bude vyobcován z pospolitosti Izraele, i host a domorodec. 20 Nebudete jíst nic kvaeného. Ve vech svých obydlích budete jíst nekvaené chleby.” 21 Mojí svolal vechny izraelské starí a řekl jim: “Jděte si vzít kus z bravu podle vaich čeledí a zabijte velikonočního beránka. 22 Potom vezměte svazek yzopu, namočte jej v misce s krví a krví z misky potřete nadpraí a obě veřeje. A nikdo z vás a do rána nevychází ze dveří svého domu. 23 A Hospodin bude procházet zemí, aby udeřil na Egypt, uvidí krev na nadpraí a na obou veřejích. Hospodin ty dveře pomine a nedopustí, aby do vaeho domu veel zhoubce a udeřil na vás. 24 Dbejte na toto ustanovení. To je provdy platné nařízení pro tebe i pro tvé syny. 25 A přijdete do země, kterou vám Hospodin dá, jak přislíbil, dbejte na tuto slubu. 26 A se vás pak vai synové budou ptát, co pro vás tato sluba znamená, 27 odpovíte: “Je to velikonoční obětní hod Hospodinův. On v Egyptě pomnul domy synů Izraele. Kdy udeřil na Egypt, nae domy vysvobodil.” Lid padl na kolena a klaněl se. 28 Izraelci pak odeli a učinili přesně tak, jak Hospodin Mojíovi a Áronovi přikázal. 29 Kdy nastala půlnoc, pobil Hospodin v egyptské zemi vechno prvorozené, od prvorozeného syna faraónova, který seděl na jeho trůnu, a po prvorozeného syna zajatce v alární kobce, i vechno prvorozené z dobytka. 30 Tu farao v noci vstal, i vichni jeho sluebníci a vichni Egypané, a v celém Egyptě nastal veliký křik, protoe nebylo domu, kde by nebyl mrtvý. 31 Jetě v noci povolal Mojíe a Árona a řekl: “Seberte se a odejděte z mého lidu, vy i Izraelci. Jděte, slute Hospodinu, jak jste ádali. 32 Vezměte také svůj brav i skot, jak jste ádali, a jděte. Vyproste poehnání i pro mne.” 33 Egypané naléhali na lid a spěchali s jeho propuštěním ze země, protoe si říkali: “Vichni pomřeme!” 34 Lid tedy vzal těsto jetě nevykynuté, zabalil díe do pláů a nesl na ramenou. 35 Izraelci jednali podle Mojíova rozkazu; vyádali si té od Egypanů stříbrné a zlaté perky a plátě. 36 A Hospodin zjednal lidu přízeň v očích Egypanů a oni jim vyhověli. Tak vyplenili Egypt. 37 Izraelci vytáhli z Ramesesu do Sukótu, kolem estí set tisíc pěích mužů kromě dětí. 38 Vylo s nimi také mnoho přimíeného lidu a obrovská stáda bravu a skotu. 39 Z těsta, které vynesli z Egypta, napekli nekvaené podpopelné chleby, protoe jetě nevykynulo. Byli toti z Egypta vyhnáni a nemohli otálet. Ani potravu na cestu si nestačili připravit. 40 Doba pobytu, kterou Izraelci v Egyptě strávili, byla čtyři sta třicet let. 41 Kdy uplynulo čtyři sta třicet let, přesně na den vyly vechny Hospodinovy zástupy z egyptské země. 42 Byla to noc jejich bdění pro Hospodina, kdy je vyváděl z egyptské země. Tato noc je vem synům Izraele po vechna pokolení nocí bdění pro Hospodina. 43 Hospodin řekl Mojíovi a Áronovi: “Toto je nařízení o hodu beránka: Nebude z něho jíst ádný cizinec. 44 Ale bude jej jíst kadý sluebník koupený za stříbro,

bude-li obřezán. 45 Přistěhovalec ani nádeník jej jíst nebude. 46 Musí být sněden v tém domě. Z jeho masa nevynese nic z domu; ádnou jeho kost nezlámete. 47 Tak to bude dělat celá izraelská pospolitost. 48 Jestlie by u tebe pobýval host a chtěl by připravit Hospodinu hod beránka, nech je u něho obřezán kadý muského pohlaví a potom bude smět přistoupit a tak učinit a bude jako domorodec v zemi. Ale ádný neobřezanec jej jíst nebude. 49 Stejný řád bude platit pro domorodce i pro hosta, který bude pobývat mezi vámi.” 50 Vichni Izraelci učinili přesně tak, jak Hospodin Mojíovi a Áronovi přikázal. 51 Právě v ten den vyvedl Hospodin Izraelce seřazené po oddílech z egyptské země.

Exodus 13

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Posvě mi vechno prvorozené, co mezi Izraelci otvírá lůno, a z lidí či z dobytka. Je to moje!” 3 Mojí řekl lidu: “Pamatujte na tento den, kdy jste vyli z Egypta, z domu otroctví. Hospodin vás odtud vyvedl pevnou rukou. Proto se nesmí jíst nic kvaeného. 4 Vycházíte dnes, v měsíci ábíbu. 5 A tě Hospodin uvede do země Kenaanců, Chetejců, Emorejců, Chivejců a Jebúsejců, o ní se zavázal tvým otcům přísahou, e ji dá tobě, zemi oplývající mlékem a medem, bude v ní tohoto měsíce konat tuto slubu: 6 Sedm dní bude jíst nekvaené chleby. Sedmého dne bude slavnost Hospodinova. 7 Nekvaené chleby se budou jíst po sedm dní. Nespatří se u tebe nic kvaeného, na celém tvém území se u tebe nespatří ádný kvas. 8 V onen den svému synovi oznámí: “To je pro to, co mi prokázal Hospodin, kdy jsem vycházel z Egypta”. 9 A bude to mít jako znamení na své ruce a jako připomínku mezi svýma očima, aby v tvých ústech zůstal Hospodinův zákon, nebo pevnou rukou tě vyvedl Hospodin z Egypta. 10 Bude dbát na toto nařízení ve stanovený čas rok co rok. 11 A tě Hospodin uvede do země Kenaanců, jak přísenež zaslíbil tobě i tvým otcům, a a ti ji dá, 12 vechno, co otvírá lůno, odevzdá Hospodinu. Vichni samečci, které tvůj dobytek vrhne nejprve, budou patřit Hospodinu. 13 Kadého osla, který se narodil jako první, vyplatí jehnětem. Kdybys jej nemohl vyplatit, zlomí mu vaz. Také kadého prvorozeného ze svých synů vyplatí. 14 A se tě tvůj syn v budoucnu zeptá, co to znamená, odpoví mu: “Hospodin nás vyvedl pevnou rukou z Egypta, z domu otroctví. 15 Kdy se farao zatvrdil a nechtěl nás propustit, pobil Hospodin v egyptské zemi vechno prvorozené, od prvorozeného z lidí a po prvorozené z dobytka. Proto obětuji Hospodinu vechny samce, kteří otvírají lůno, a kadého prvorozeného ze svých synů vyplácím.” 16 To bude jako znamení na tvé ruce a jako pásek na čele mezi tvýma očima. Nebo pevnou rukou nás vyvedl Hospodin z Egypta.” 17 Kdy farao lid propustil, nevedl je Bůh cestou směřující do země Pelitejců, i kdy byla kratí. Bůh toti řekl: “Aby lid nelitoval, kdy uvidí, e mu hrozí válka, a nevrátil se do Egypta.” 18 Proto Bůh vedl lid oklikou, cestou přes pou k Rákosovému moři. Izraelci vytáhli z egyptské země rozdělení do bojových útvarů. 19 Mojí vzal s sebou Josefovy kosti. Ten toti zavázal Izraelce přísahou: “A vás Bůh navtíví, vynesete odtud s sebou mé kosti.” 20 I vytáhli ze Sukótu a utábořili se v Étamu na pokraji poutě. 21 Hospodin el před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak je cestou vedl, v noci ve sloupu ohnivém, a tak jim svítil, e mohli jít ve dne i v noci. 22 Sloup oblakový se nevzdálil od lidu ve dne, ani sloup ohnivý v noci.

Exodus 14

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Rozka Izraelcům, aby se obrátili a utábořili před Pí-chírotem mezi Migdólem a mořem; utábořite se před Baal-sefónem, přímo proti němu při moři. 3 Farao si o Izraelcích řekne: Bloudí v zemi, zavřela se za nimi pou. 4 Tu zatvrdím faraónovo srdce a on vás bude pronásledovat. Já se vak na faraónovi a na vem jeho vojsku oslavím, take Egypané poznají, e já jsem

Hospodin.” I učinili tak. 5 Egyptskému králi bylo oznámeno, e lid uprchl. Srdce faraóna a jeho sluebníků se obrátilo proti lidu. Řekli: “Co jsme to udělali, e jsme Izraele propustili z otroctví?” 6 Farao dal zapřáhnout do svého válečného vozu a vzal s sebou svůj lid. 7 Vzal té est set vybraných vozů, toti vechny vozy egyptské. Na vech byla tříčlenná osádka. 8 Hospodin zatvrdil srdce faraóna, krále egyptského, a ten Izraelce pronásledoval. Ale Izraelci navzdory vemu vyli. 9 Egypané je pronásledovali a dostihli je, kdy tábořili při moři, dostihli je vichni faraónovi koně, vozy, jeho jízda a vojsko, při Pí-chírotu před Baal-sefónem. 10 Kdy se farao přiblíil, Izraelci se rozhlédli a viděli, e Egypané táhnou za nimi. Tu se Izraelci velmi polekali a úpěli k Hospodinu. 11 A osopili se na Mojíe: “Co nebylo v Egyptě dost hrobů, e jsi nás odvedl, abychom zemřeli na pouti? Cos nám to udělal, e jsi nás vyvedl z Egypta? 12 Dolo na to, o čem jsme s tebou mluvili v Egyptě: Nech nás být, a slouíme Egyptu. Vdy pro nás bylo lépe slouit Egyptu ne zemřít na pouti.” 13 Mojí řekl lidu: “Nebojte se! Vydrte a uvidíte, jak vás dnes Hospodin zachrání. Jak vidíte Egypany dnes, tak je u nikdy nevidíte. 14 Hospodin bude bojovat za vás a vy budete mlčky přihlíet.” 15 Hospodin řekl Mojíovi: “Proč ke mně úpí? Pobídni Izraelce, a táhnou dál. 16 Ty pak pozdvihni svou hůl, vztáhni ruku nad moře a rozpoltí je, a tak Izraelci půjdou prostředkem moře po suchu. 17 Já zatvrdím srdce Egypanů, take půjdou za nimi. Oslavím se na faraónovi a na vem jeho vojsku, na jeho vozech i jízdě. 18 Egypané poznají, e já jsem Hospodin, a budu oslaven tím, co učiním s faraónem, s jeho vozy a jízdou.” 19 Tu se zvedl Boí posel, který el před izraelským táborem, a el teď za nimi. Oblakový sloup se před nimi toti zvedl, postavil se za ně 20 a vstoupil mezi tábor egyptský a izraelský. Jedněm byl oblakem a temnotou, druhým osvěcoval noc; po celou noc se jedni k druhým nepřiblíili. 21 Mojí vztáhl ruku nad moře a Hospodin hnal moře silným východním větrem, který vál po celou noc, a proměnil moře v sou. Vody byly rozpolceny. 22 Izraelci li prostředkem moře po suchu. Vody jim byly hradbou zprava i zleva. 23 Egypané je pronásledovali a veli za nimi doprostřed moře, vichni faraónovi koně, vozy i jízda. 24 Za jitřního bdění vyhlédl Hospodin ze sloupu ohnivého a oblakového na egyptský tábor a vyvolal v egyptském táboře zmatek. 25 Způsobil, e se uvolnila kola jejich vozů, take je stěi mohli ovládat. Tu si Egypané řekli: “Utecme před Izraelem, nebo za ně bojuje proti Egyptu Hospodin.” 26 Hospodin řekl Mojíovi: “Vztáhni ruku nad moře! Vody se obrátí na Egypany, na jejich vozy a jízdu.” 27 Mojí vztáhl ruku nad moře, a kdy nastávalo jitro, moře opět nabylo své moci. Egypané utíkali proti němu a Hospodin je vehnal doprostřed moře. 28 Vody se vrátily, přikryly vozy i jízdu celého faraónova vojska, které vello za Izraelci do moře. Nezůstal z nich ani jediný. 29 Ale Izraelci přešli prostředkem moře po suchu a vody jim byly hradbou zprava i zleva. 30 Onoho dne zachráníl Hospodin Izraele z moci Egypta. Izrael viděl na břehu moře mrtvé Egypany. 31 Tak uviděl Izrael velikou moc, kterou osvědčil Hospodin na Egyptu. Lid se bál Hospodina a uvěřili Hospodinu i jeho sluebníku Mojíovi.

Exodus 15

1 Tehdy zpíval Mojí a synové Izraele Hospodinu tuto píseň. Vyznávali: “Hospodinu chci zpívat, nebo se slavně vyvíil, smetl do moře koně i s jezdcem. 2 Hospodin je má zátita a píseň, stal se mou spásou. On je můj Bůh, a já ho velebím, Bůh mého otce, a já ho vyvyuji. 3 Hospodin je bojovný rek; Hospodin je jeho jméno. 4 Vozy faraónovy i jeho vojsko svrhl v moře, v moři Rákosovém utonul výkvět jeho vozatajstva. 5 Tůně propastné je zavalily, klesli do hlubin jak kámen. 6 Tvá pravice, Hospodine, velkolepá v síle, tvá pravice, Hospodine, zdrtí nepřítel. 7 Nesmírně vyvíen rozmetá útočníky, vysílá své rozhorlení, jako oheň strnitě je pozře. 8 Dechem tvého chřípí počaly se kupit vody, příboje zůstaly stát jako hráze, sesedly se tůně propastné v klín moře. 9 Nepřítel si řekl: “Pustím se za nimi, doenu je, rozdělím kořist, ukojím jimi svou dui, meč vytasím, podrobí si je má ruka.” 10 Zadul jsi svým dechem a moře je zavalilo, potopili se jak olovo v nesmírných vodách. 11 Kdo je mezi bohy jako ty, Hospodine? Kdo je jako ty, tak

velkolepý ve svatosti, hrozný v chvályhodných skutcích, konající divy? 12 Vztáhl jsi pravici a země je pohltila. 13 Svým milosrdenstvím jsi vedl tento lid, který jsi vykoupil, provázel jsi jej svou mocí ke své svaté nivě. 14 Uslyely o tom národy a zmocnil se jich neklid, bolest sevřela obyvatele Peliteje. 15 Tehdy se zhrozili edómtí pohlaváři, moábské vůdce zachvátilo chvění, vichni obyvatelé Kenaanu propadli zmatku. 16 Padla na ně hrůza a strach; pro velikost tvé pae zmlknou jako kámen, dokud, Hospodine, neprojde tvůj lid, dokud neprojde ten lid, který sis získal. 17 Přivede a zasadí je na hoře svého dědictví, kde jsi, Hospodine, připravil své sídlo k přebývání, kde tvé ruce, Panovníku, svatyni si přichystaly. 18 Hospodin kraluje navěky a navdy.” 19 Kdy toti faraónovi koně s jeho vozy a jízdou veli do moře, Hospodin na ně obrátil mořské vody. Ale Izraelci li po suchu prostředkem moře. 20 Tu vzala prorokyně Mirjam, sestra Áronova, do ruky bubínek a vechny eny vyly za ní s bubínky v tanečním reji. 21 A Mirjam střídavě s mui prozpěvovala: “Zpívejte Hospodinu, nebo se slavně vyvýil, smetl do moře koně i s jezdcem.” 22 Mojí vedl Izraele od Rákosového moře dál. Vyli na pou úr a táhli poutí po tři dny, ani narazili na vodu. 23 Doli a do Mary, ale nemohli vodu z Mary pít, protoe byla hořká. Pojmenovali ji proto Mara (to je Hořká). 24 Tu lid proti Mojíovi reptal: “Co budeme pít?” 25 Mojí úpěl k Hospodinu a Hospodin mu ukázal dřevo. Kdy je hodil do vody, voda zesládla. Tam dal Hospodin lidu nařízení a právní ustanovení a podrobil jej tam zkouce. 26 Řekl: “Jestlie opravdu bude poslouchat Hospodina, svého Boha, dělat, co je v jeho očích správné, naslouchat jeho příkázáním a dbát na vechna jeho nařízení, nepostihnu tě ádnou nemocí, kterou jsem postihl Egypt. Nebo já jsem Hospodin, já tě uzdravuji.” 27 Pak přili do Élimu. Tam bylo dvanáct vodních pramenů a sedmdesát palem. Tam při vodách se utábořili.

Exodus 16

1 Pak vytáhli z Élimu. Celá pospolitost Izraelců přila na pou Sín, která je mezi Élimem a Sínajem, patnáctý den druhého měsíce poté, co vyli z egyptské země. 2 Celá pospolitost Izraelců na pouti opět reptala proti Mojíovi a Áronovi. 3 Izraelci jim vyčítali: “Ké bychom byli zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, kdy jsme sedávali nad hrnci masa, kdy jsme jídávali chléb do sytosti. Vdy jste nás vyvedli na tuto pou, jen abyste celé toto shromáďení umořili hladem.” 4 Hospodin řekl Mojíovi: “Já vám selu chléb jako dé z nebe. A lid vychází a sbírá, co denně spotřebují. Tak je podrobím zkouce, budou-li se řídit mým zákonem, či nikoli. 5 Kdy budou připravovat, co přinesou, a je toho estého dne dvakrát tolik, ne co nasbírají kadodenně.” 6 Mojí a Áron řekli vem Izraelcům: “Večer poznáte, e vás z egyptské země vyvedl Hospodin. 7 A ráno spatříte Hospodinovu slávu, ačkoli slyel vae reptání proti sobě. Co jsme my, e reptáte proti nám?” 8 Pak Mojí dodal: “Poznáte to podle toho, e vám Hospodin dá večer k jídlu maso a ráno k nasycení chléb, ačkoli slyel reptání, jak jste proti němu reptali. Co jsme my? Nereptáte proti nám, ale proti Hospodinu.” 9 Áronovi Mojí řekl: “Vyzvi celou pospolitost Izraelců: “Přistupte před Hospodina, nebo slyel vae reptání.” 10 Kdy mluvil Áron k celé pospolitosti Izraelců, obrátili se k pouti, a vtom se ukázala v oblaku Hospodinova sláva. 11 Tu Hospodin promluvil k Mojíovi: 12 “Slyel jsem reptání Izraelců. Vyhlas jim: “Navečer se najíte masa a ráno se nasytíte chlebem, abyste poznali, e já jsem Hospodin, vá Bůh.” 13 Kdy pak nastal večer, přiletěly křepelky a snesly se na tábor. A ráno padala kolem tábora rosa. 14 Kdy rosa přestala padat, hle, na povrchu poutě leelo po zemi cosi jemně upinatého, jemného jako jíní. 15 Kdy to Izraelci viděli, říkali jeden druhému: “Man hů?” (to je: “Co je to?”) Nevěděli toti, co to je. Mojí jim řekl: “To je chléb, který vám dal Hospodin za pokrm. 16 Hospodin přikázal toto: Nasbírejte si ho kadý, kolik potřebujete k jídlu. Kadý vezmete podle počtu osob ve svém stanu ómer na hlavu.” 17 Izraelci tak učinili a nasbírali někdo více, někdo méně. 18 Pak odměřovali po ómeru. Ten, kdo nasbíral mnoho, neměl nadbytek, a kdo nasbíral málo, neměl nedostatek. Nasbírali tolik, kolik kadý k jídlu potřeboval. 19 Mojí jim řekl: “Nikdo a si nenechává nic do rána!” 20 Ale oni Mojíe

neposlechli a někteří si něco do rána nechali. To vak zčervivělo a páchlo. Mojí se na ně rozlítli. 21 Sbírali to tak ráno co ráno, kolik kadý k jídlu potřeboval. Kdy vak začalo hřát slunce, rozpustilo se to. 22 estého dne nasbírali toho chleba dvakrát tolik, toti dva ómery na osobu. Tu přili vichni předáci pospolitosti a oznámili to Mojíovi. 23 Ten jim řekl: “Toto praví Hospodin: Zítřa je slavnost odpočínutí, Hospodinův svatý den odpočínku. Co je třeba napéci, napečte, a co je třeba uvařit, uvařte. A ve, co přebývá, ulote a opatrujte do rána.” 24 Uloili to tedy do rána, jak Mojí prikázal. A nezapáchalo to, ani se do toho nedali červi. 25 Mojí pak řekl: “Sněžte to dnes, protoe dnes je Hospodinův den odpočínku. Dnes nenajdete na poli nic. 26 est dní budete sbírat, ale sedmý den je den odpočínku. Ten den nebude nic padat.” 27 Kdy přesto někteří z lidu sedmého dne vyli, aby sbírali, nic nenali. 28 Hospodin řekl Mojíovi: “Jak dlouho se budete zpěčovat a nebudete dbát mých příkazů a řádů? 29 Hled’te, vdy Hospodin vám dal den odpočínku. Proto vám dává estého dne chléb na dva dny. Zůstaňte kadý, kde jste, a nikdo sedmého dne nevychází ze svého místa.” 30 Lid tedy sedmého dne odpočíval. 31 Dům izraelský pojmenoval ten pokrm mana. Byl jako koriandrové semeno, bílý, a chutnal jako medový koláč. 32 Mojí řekl: “Hospodin prikázal toto: Naplň tím ómer, aby to bylo opatrováno po vechna vae pokolení, aby viděla chléb, kterým jsem vás na pouti ivil, kdy jsem vás vyvedl z egyptské země.” 33 Áronovi Mojí řekl: “Vezmi jeden dbán, nasyp do něho plný ómer many a ulo to před Hospodinem, aby to bylo opatrováno po vechna vae pokolení.” 34 Áron to tedy uloil před schránou svědectví, aby to bylo opatrováno, jak Hospodin Mojíovi prikázal. 35 Izraelci jedli manu po čtyřicet let, dokud nepřili do země, v ní se měli usadit; jedli manu, dokud nepřili na pokraj kenaanské země. 36 Ómer je desetina éfy.

Exodus 17

1 Celá pospolitost synů Izraele táhla z poutě Sínu od stanovité ke stanoviti podle Hospodinova rozkazu. Utábořili se v Refídimu, ale lid neměl vodu k pití. 2 Tu se lid dostal do sváru s Mojím a naléhali: “Dejte nám vodu, chceme pít!” Mojí se jich zeptal: “Proč se se mnou přete? Proč pokouíte Hospodina?” 3 Lid tam íznil po vodě a reptal proti Mojíovi. Vyčítali: “Proto jsi nás vyvedl z Egypta, abys nás, nae syny a stáda umořil ízní?” 4 Mojí úpěl k Hospodinu: “Jak se mám vůči tomuto lidu zachovat? Taktak e mě neukamenují.” 5 Hospodin Mojíovi řekl: “Vyjdi před lid. Vezmi s sebou některé z izraelských starích. Také hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, si vezmi do ruky a jdi. 6 Já tam budu stát před tebou na skále na Chorébu. Udeří do skály a vyjde z ní voda, aby lid mohl pít.” Mojí to udělal před očima izraelských starích. 7 To místo pojmenoval Massa a Meriba (to je Pokuení a Svár) podle sváru Izraelců a proto, e pokoueli Hospodina pochybováním: “Je mezi námi Hospodin nebo není?” 8 Tu přitáhl Amálek, aby v Refídimu bojoval s Izraelem. 9 Mojí rozkázal Jozuovi: “Vyber nám mue a vyjdi do boje proti Amálekoví. Já se zítřa postavím na vrchol pahorku s Hospodinovou holí v ruce.” 10 Jozue učinil, jak mu Mojí rozkázal, a dal se s Amálekem do boje. Mojí, Áron a Chúr vystoupili na vrchol pahorku. 11 Dokud Mojí drel ruku nahoře, vítězil Izrael, kdy ruku spustil, vítězil Amálek. 12 Kdy Mojíovi umdlévaly ruce, vzali kámen a podloili jej pod Mojíe, aby se na něj posadil. Áron a Chúr, kadý z jedné strany, mu podpírali ruce, take vytrval s rukama nahoře a do západu slunce. 13 I porazil Jozue Amáleka a jeho lid ostrím meče. 14 Hospodin řekl Mojíovi: “Zapi na památku do knihy a předej Jozuovi, e zcela vymau zpod nebes památku na Amáleka.” 15 I vybuodoval Mojí oltář a pojmenoval jej: “Hospodin je má korouhev.” 16 Řekl toti: “Je vztaena ruka nad Hospodinovým trůnem. Hospodin vyhlauje boj proti Amálekoví do posledního pokolení.”

Exodus 18

1 Jitro, midjánský kněz, Mojíův tchán, uslyel o vem, co Bůh učinil Mojíovi a svému izraelskému lidu, e Hospodin vyvedl Izraele z Egypta. 2 Tu vzal Jitro, Mojíův tchán, Siporu, Mojíovu manelku, kterou on poslal zpět, 3 a dva její syny; první se jmenoval Gerom (to je Hostem-tam), nebo Mojí řekl: “Byl jsem hostem v cizí zemi”, 4 a druhý se jmenoval Elíezer (to je Bůh-je-pomoc), nebo řekl: “Bůh mého otce je má pomoc, vysvobodil mě od faraónova meče”. 5 Jitro, Mojíův tchán, přiel k němu s jeho syny a manelkou na pou, kde on tábořil, k hoře Boí. 6 Vzkázal Mojíovi: “Já, tvůj tchán Jitro, jsem přiel k tobě, i tvoje manelka a s ní oba její synové.” 7 Mojí tedy vyel svému tchánovi vstříc, poklonil se a políbil ho. Popřáli si navzájem pokoje a veli do stanu. 8 Mojí vypravoval svému tchánovi o vem, co Hospodin kvůli Izraeli učinil faraónovi a Egypanům, a o vech útrapách, které je potkaly na cestě, a jak je Hospodin vysvobodil. 9 Jitro měl radost ze veho dobrého, co Hospodin Izraeli prokázal, a e jej vysvobodil z moci Egypta. 10 Řekl: “Poehnán bud’ Hospodin, e vás vysvobodil z moci Egypta a z ruky faraónovy, e vysvobodil tento lid z područí Egypta. 11 Nyní jsem poznal, e Hospodin je větí ne vichni bohové; odplatil jim podle toho, jak se vypínali nad Izraele.” 12 Jitro, tchán Mojíův, pak připravil Bohu zápalnou obě a obětní hod. Áron a vichni izraeltí starí přistoupili, aby s Mojíovým tchánem pojedli před Bohem chléb. 13 Nazítří se Mojí posadil, aby soudil lid. Lid musel stát před Mojím od rána do večera. 14 Mojíův tchán se díval na celé jeho jednání s lidem a řekl: “Jakým způsobem to s lidem jedná? Proč sám sedí a vechen lid kolem tebe stojí od rána do večera?” 15 Mojí tchánovi odpověděl: “Lid ke mně přichází dotazovat se Boha. 16 Kdy něco mají, přijde ta záleitost přede mne a já rozsoudím mezi oběma stranami; učím je znát Boí nařízení a řády.” 17 Mojíův tchán mu odpověděl: “Není to dobrý způsob, jak to dělá. 18 Úplně se vyčerpá, stejně jako tento lid, který je s tebou. Je to pro tebe příli obtíné. Sám to nezvládne. 19 Poslechni mě, poradím ti a Bůh bude s tebou: Ty zastupuj lid před Bohem a přednáej jejich záleitosti Bohu. 20 Bude jim vysvětlovat nařízení a řády a učít je znát cestu, po které mají chodit, i skutky, které mají činit. 21 Vyhlédni si pak ze veho lidu schopné mue, kteří se bojí Boha, mue důvěryhodné, kteří nenávidí úplatek. Dosad’ je nad nimi za správce nad tisíci, sty, padesáti a deseti. 22 Oni budou soudit lid, kdykoli bude třeba. Kadou důleitou záleitost přednesou tobě, kadou mení záleitost rozsoudí sami. Ulehči si své břímě, a je nesou s tebou. 23 Jestlie se podle toho zařídí, bude moci obstát, a ti Bůh vydá dalí příkazy. Také vechen tento lid dojde na své místo v pokoji.” 24 Mojí svého tchána uposlechl a učinil vechno, co řekl. 25 Vybral schopné mue ze veho Izraele a ustanovil je za představitele lidu, za správce nad tisíci, sty, padesáti a deseti. 26 Ti soudili lid, kdykoli bylo třeba; obtíné záleitosti přednáeli Mojíovi a vechny mení záleitosti soudili sami. 27 Potom Mojí svého tchána propustil a ten se ubíral do své země.

Exodus 19

1 Třetího měsíce potom, co Izraelci vyli z egyptské země, tého dne, přili na Sínajskou pou. 2 Vytáhli z Refídimu, přili na Sínajskou pou a utábořili se v pouti; Izrael se tam utábořil naproti hoře. 3 Mojí vystoupil k Bohu. Hospodin k němu zavolal z hory: “Toto poví domu Jákobovu a oznámí synům Izraele: 4 Vy sami jste viděli, co jsem učinil Egyptu. Nesl jsem vás na orlích křídlech a přivedl vás k sobě. 5 Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodrovat mou smlouvu, budete mi zvlátním vlastnictvím jako ádný jiný lid, třebae má je celá země. 6 Budete mi královstvím kněí, pronárodem svatým. To jsou slova, která promluví k synům Izraele.” 7 Mojí přiel, zavolal starí lidu a předloil jim vechno, co mu Hospodin přikázal. 8 Vechen lid odpověděl jednomyslně: “Budeme dělat vechno, co nám Hospodin uloil.” Mojí tlumočil odpověď lidu Hospodinu. 9 Hospodin řekl Mojíovi: “Hle, přijdu k tobě v hustém oblaku, aby lid slyel, a s tebou budu mluvit, a aby ti provdy věřili.” Mojí toti Hospodinu oznámil slova lidu. 10

Hospodin dále Mojíovi řekl: “Jdi k lidu a dnes i zítra je posvěcuj; a si vyperou plátě 11 a a jsou připraveni na třetí den, nebo třetího dne sestoupí Hospodin před zraky veho lidu na horu Sínaj. 12 Vymezí kolem lidu hranici a řekne: Střezte se vystoupit na horu nebo i dotknout se jejího okraje. Kdokoli se hory dotkne, musí zemřít; 13 nedotkne se ho ádná ruka, bude ukamenován nebo zastřelen. A je to dobytče nebo člověk, nezůstane naivu. Teprve a se dlouze zatroubí na roh, smějí na horu vystoupit.” 14 Mojí sestoupil z hory k lidu, posvětil lid a oni si vyprali plátě. 15 Řekl také lidu: “Buďte připraveni na třetí den; nepřistupujte k eně.” 16 Kdy nadeel třetí den a nastalo jitro, hřmělo a blýskalo se, na hoře byl těžký oblak a zazněl velmi pronikavý zvuk polnice. Vechen lid, který byl v táboře, se třásl. 17 Mojí vyvedl lid z tábora vstříc Bohu a postavili se při úpatí hory. 18 Celá hora Sínaj byla zahalena kouřem, protoe Hospodin na ni sestoupil v ohni. Kouř z ní stoupal jako z hutě a celá hora se silně chvěla. 19 Zvuk polnice víc a více sílil. Mojí mluvil a Bůh mu hlasitě odpovídal. 20 Hospodin toti sestoupil na horu Sínaj, na vrchol hory. Zavolal Mojíe na vrchol hory a Mojí tam vystoupil. 21 Hospodin Mojíovi řekl: “Sestup a varuj lid, aby se nikdo nepokouel proniknout k Hospodinu ve snaze ho uvidět. Mnoho by jich padlo. 22 Také kněí, kteří přistupují k Hospodinu, se musí posvětit, aby se na ně Hospodin neobořil.” 23 Mojí řekl Hospodinu: “Lid nemůe vystoupit na horu Sínaj, nebo ty sám jsi nás varoval slovy: Vymez podél hory hranici a horu posvě.” 24 Hospodin mu řekl: “Ted’ sestup, potom vystoupí spolu s Áronem; ale kněí ani lid nesmějí proniknout a vystoupit k Hospodinu, aby se na ně neobořil.” 25 Mojí tedy sestoupil k lidu a řekl jim to.

Exodus 20

1 Bůh vyhlásil vechna tato přikázání: 2 “Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. 3 Nebude mít jiného boha mimo mne. 4 Nezobrazí si Boha zpodobením ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. 5 Nebude se ničemu takovému klanět ani tomu slouit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh árlivě milující. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí, 6 ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají. 7 Nezneuije jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneuíval. 8 Pamatuj na den odpočinku, e ti má být svatý. 9 est dní bude pracovat a dělat vechnu svou práci. 10 Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebude dělat ádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytče ani tvůj host, který ije v tvých branách. 11 V esti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a vechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto poehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý. 12 Cti svého otce i matku, abys byl dlouho iv na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. 13 Nezabije. 14 Nesesmilní. 15 Nepokrade. 16 Nevydá proti svému bliínmu křivé svědectví. 17 Nebude dychtit po domě svého bliího. Nebude dychtit po eně svého bliího ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bliínmu.” 18 Vechen lid pozoroval hřmění a blýskání, zvuk polnice a kouřící se horu. Lid to pozoroval, chvěl se a zůstal stát opodál. 19 Řekli Mojíovi: “Mluv s námi ty a budeme poslouchat. Bůh a s námi nemluví, abychom nezemřeli.” 20 Mojí lidu odpověděl: “Nebojte se! Bůh přiel proto, aby vás vyzkouel, aby bylo zřejmé, e se ho budete bát a přestanete hřit.” 21 Lid zůstal stát opodál a Mojí přistoupil k mračnu, v něm byl Bůh. 22 Hospodin řekl Mojíovi: “Toto řekne synům Izraele: Viděli jste, e jsem s vámi mluvil z nebe. 23 Neuděláte si mé zpodobení, neuděláte si bohy stříbrné ani zlaté. 24 Udělá mi oltář z hlíny a bude na něm obětovat ze svého bravu a skotu své oběti zápalné i pokojné. Na kadém místě, kde určím, aby se připomínalo mé jméno, přijdu k tobě a poehnam ti. 25 Jestlie mi bude dělat oltář z kamenů, neotesávej je; kdybys je opracoval dlátem, znesvětil bys je. 26 Nebude vystupovat k mému oltáři po stupních, abys u něho neodkrýval svou nahotu.”

Exodus 21

1 Toto jsou právní ustanovení, která jim předloží: 2 Kdy koupí hebrejského otroka, bude sloužit est let; sedmého roku odejde jako propuštěnec bez výkupného. 3 Jestliže přiel sám, odejde sám, měl-li enu, odejde jeho ena s ním. 4 Jestliže mu dal jeho pán enu, která mu porodila syny nebo dcery, zůstane ena a její děti u svého pána, a on odejde sám. 5 Prohlásí-li otrok výslovně: “Zamiloval jsem si svého pána, svou enu a syny, nechci odejít jako propuštěnec”, 6 přivede ho jeho pán před Boha, totí přivede ho ke dveřím nebo k veřejím, probodne mu ucho ídlem a on zůstane provdy jeho otrokem. 7 Kdy někdo prodá svou dceru za otrokyni, nebude s ní nakládáno jako s jinými otroky. 8 Jestliže se znelíbí svému pánu, který si ji vzal za druku, dovolí ji vyplatit, ale nemá právo prodat ji cizímu lidu a naložit s ní věrolomně. 9 Jestliže ji dal za druku svému synovi, bude s ní jednat podle práva dcer. 10 Jestliže on si vezme ještě jinou, nesmí ji zkrátit na stravě, oacení a manelském právu. 11 Jestliže jí nezajistí tyto tři věci, smí ona odejít bez zaplacení výkupného. 12 Kdo někoho uhodí a ten zemře, musí zemřít. 13 Neměl-li to v úmyslu, ale Bůh dopustil, aby to jeho ruka způsobila, určím ti místo, kam se uteče. 14 Kdy se vak někdo opováží lstivě zavraždit svého bližního, vezme ho i od mého oltáře, aby zemřel. 15 Kdo uhodí svého otce nebo matku, musí zemřít. 16 Kdo někoho ukradne, a u něj prodá nebo jej u něho naleznou, musí zemřít. 17 Kdo zlořečí svému otci nebo matce, musí zemřít. 18 Kdy se muži dostanou do sporu a jeden druhého uhodí kamenem nebo pěstí, ale on nezemře, nýbrž je upoután na lůko 19 a zase vstane a může vycházet o holi, bude pachatel bez viny; poskytne pouze náhradu za jeho vyřazení z práce a zajistí mu léčení. 20 Jestliže někdo uhodí svého otroka nebo otrokyni holí, take mu zemřou pod rukou, musí být usmrcený pomstěn. 21 Jestliže vak vydrí den či dva, nebude pomstěn, nebo byl jeho majetkem. 22 Kdy se muži budou rvát a udeří těhotnou enu, take potratí, ale nepřijde o ivot, musí pachatel zaplatit pokutu, jakou mu uloží mu té eny; odevzdá ji prostřednictvím rozhodčích. 23 Jestliže o ivot přijde, dá ivot za ivot. 24 Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu, 25 spáleninu za spáleninu, modřinu za modřinu, jizvu za jizvu. 26 Kdy někdo udeří do oka svého otroka nebo otrokyni a vyrazí mu je, v náhradu za oko ho propustí na svobodu. 27 Jestliže vyrazí zub svému otroku nebo otrokyni, v náhradu za zub ho propustí na svobodu. 28 Kdy býk potká mve nebo enu, take zemřou, musí být býk ukamenován a jeho maso se nesmí jíst; majitel býka vak bude bez viny. 29 Jestliže vak jde o býka trkavého ji od dřívějka a jeho majitel byl varován, ale nehlídal ho, a býk usmrtí mve nebo enu, bude býk ukamenován a také jeho majitel zemře. 30 Jestliže mu bude uloženo výkupné, dá jako výplatu za svůj ivot vechno, co mu bude uloženo. 31 Jestliže býk potká syna nebo dceru, bude s ním naloženo podle téhož právního ustanovení. 32 Jestliže býk potká otroka nebo otrokyni, dá majitel býka třicet ekelů stříbra jejich pánu a býk bude ukamenován. 33 Kdy někdo odkryje nebo vyhloubí studnu a nepřikryje ji, take do ní spadne býk nebo osel, 34 majitel studny poskytne jeho majiteli náhradu ve stříbře a mrtvé zvíře bude patřit jemu. 35 Kdy něčí býk utrká k smrti sousedova býka, ivého býka prodají a rozdělí se na polovinu o stříbro i o mrtvé zvíře. 36 Bylo-li vak známo, e jde o býka trkavého od dřívějka a jeho majitel ho nehlídal, poskytne plnou náhradu, býka za býka, a mrtvé zvíře bude jeho. 37 Kdy někdo ukradne býka nebo beránka a porazí jej nebo prodá, dá náhradou za býka pět kusů hovězího dobytka a za beránka čtyři ovce.

Exodus 22

1 Jestliže je zloděj přistien při vloupání a je zbit, take zemře, nebude lpět krev na tom, kdo ho ubil. 2 Jestliže se to vak stane po východu slunce, krev na něm bude lpět. Zloděj musí poskytnout plnou náhradu.

Jestlie nic nemá, bude prodán za hodnotu ukradeného. 3 Jestlie se u něho vskutku nalezne to, co ukradl, ivé, a je to býk či osel nebo ovce, poskytne dvojnásobnou náhradu. 4 Kdy někdo nechá spást cizí pole nebo vinici tím, e pustí svůj dobytek, aby se pásł na jiném poli, poskytne náhradu z nejlepšího, co je na jeho poli a na jeho vinici. 5 Kdy vypukne oheň a zachvátí trní a seehne poaté nebo jeté stojící obilí nebo pole, poskytne ten, kdo poár zavínil, plnou náhradu. 6 Kdy někdo svěří svému blinímu k opatrování stříbro nebo předměty a ty budou z domu toho mue ukradeny, poskytne zloděj, bude-li přístien, dvojnásobnou náhradu. 7 Jestlie zloděj nebude přístien, bude majitel toho domu předveden před Boha, zda sám nevztáhl ruku po výtěku práce svého bliního. 8 Ve vech majetkových přestupcích, a jde o býka, osla, ovci, plá či cokoli ztraceného, o čem někdo řekne: “To je ono”, přijde záleitost obou před Boha; koho Bůh označí jako svévolníka, ten poskytne svému blinímu dvojnásobnou náhradu. 9 Kdy někdo někomu svěří do opatrování osla, býka, ovci nebo jakékoli dobytče a ono pojde nebo utrpí úraz nebo bude odehnáno, ani to kdo viděl, 10 rozhodne mezi oběma přísaha při Hospodinu, e nevztáhl ruku po výtěku práce svého bliního; majitel zvířete to přijme a druhý nemusí poskytnout náhradu. 11 Jestlie mu vak bylo skutečně ukradeno, poskytne majiteli náhradu. 12 Jestlie bylo vskutku rozsápáno, přinese je na svědectví; za rozsápané náhradu poskytovat nebude. 13 Kdy si někdo vyádá od svého bliního dobytče a ono utrpí úraz nebo uhyne, poskytne plnou náhradu, nebyl-li majitel přítomen. 14 Jestlie majitel byl přítomen, nemusí poskytnout náhradu; jde-li o námezdného dělníka, jde koda na vrub jeho mzdy. 15 Kdy někdo svede pannu, která nebyla zasnoubena, a vyspí se s ní, vezme si ji za enu a dá za ni plné věno. 16 Jestlie by se její otec rozhodně zdráhal mu ji dát, zaplatí svůdce obnos ve výi věna panen. 17 Čarodějnici nenechá naivu. 18 Kdokoli by obcoval s dobytčetem, musí zemřít. 19 Kdo by obětoval bohům a ne samotnému Hospodinu, propadne klatbě. 20 Hostu nebude kodit ani ho utlačovat, nebo i vy jste byli hosty v egyptské zemi. 21 ádnou vdovu a sirotka nebudete utiskovat. 22 Jestlie je přece bude utiskovat a oni budou ke mně úpět, jistě jejich úpění vyslyím. 23 Vzplanu hněvem a pobiji vás mečem, take z vaich en budou vdovy a z vaich synů sirotci. 24 Jestlie půjčí stříbro někomu z mého lidu, zchudlému, který je s tebou, nebude se k němu chovat jako lichvář, neuloí mu úrok. 25 Jestlie se rozhodne vzít do zástavy plá svého bliního, do západu slunce mu jej vrátí, 26 nebo jeho plá, kterým si chrání tělo, je jeho jedinou příkrývkou. V čem by spal? Stane se, e bude ke mně úpět a já ho vyslyím, poněvad jsem milostivý. 27 Nebude zlořečit Bohu ani nebude proklínat předáka ve svém lidu. 28 Neopzdí se s dávkami z hojnosti svých úrod a vylisované ávy svých hroznů a oliv. Dá mi prvorozeného ze svých synů. 29 Se svým skotem a bravem naloí tak, e zůstane sedm dní u matky, osmého dne jej dá mně. 30 Buďte mými mui svatými. Maso zvířete rozsápaného na poli nebudete jíst, hodíte je psovi.

Exodus 23

1 Nebude ířit falenou pověst. Nespřáhne se se svévolníkem, aby ses stal zlovolným svědkem. 2 Nepřídá se k větině, páchá-li zlo. Nebude vypovídat ve sporu s ohledem na větinu a převracet právo. 3 Ani nemajetnému nebude v jeho sporu nadrovat. 4 Kdy narazí na býka svého nepřítele nebo na jeho zatoulaného osla, musí mu jej vrátit. 5 Kdy uvidí, e osel toho, kdo tě nenávidí, klesá pod svým břemenem, zanechá ho snad, ani ho vyprostí? Spolu s ním ho vyprostí. 6 Nebude převracet právo uboáka v jeho sporu. 7 Buď dalek kadého podvodu; nepřipustí, aby byl zabit nevinný a spravedlivý, nebo svévolníka neospravedlním. 8 Nebude brát úplatek, nebo úplatek oslepuje i ty, kdo mají oči otevřené, a vede k překrucování záleitostí spravedlivých. 9 Nebude utlačovat hosta; víte přece, jak bývá hostu v dui, nebo jste byli hosty v egyptské zemi. 10 Po est let bude osévat svou zemi a sklízet z ní úrodu. 11 Sedmého roku ji nechá leet ladem. Nebude ji obdělávat, aby jedli uboáci z tvého lidu, a co zbude, spase polní zvěř. Tak naloí i se svou vinicí a se svým olivovím. 12 Po est dnů bude konat svou práci, ale sedmého dne přestane,

aby odpočinul tvůj býk i osel a aby si mohl oddechnout syn tvé otrokyně i host. 13 Na vechno, co jsem vám řekl, budete bedlivě dbát. Jméno jiného boha nebudete připomínat; a je není slyet z tvých úst. 14 Třikrát v roce bude slavit mé slavnosti: 15 Bude zachovávat slavnost nekvaených chlebů. Po sedm dní bude jíst nekvaené chleby, jak jsem ti přikázal, a to v určený čas měsíce ábíbu (to je měsíce klasů), nebo tehdy jsi vyel z Egypta. Nikdo se neukáe před mou tváří s prázdnou. 16 Bude zachovávat té slavnost ně, prvních snopků z výtěku toho, co jsi zasel na poli, a slavnost sklizně plodin na konci roku, kdy sklízí z pole výsledek své práce. 17 Třikrát v roce se ukáe kadý, kdo je muského pohlaví, před Pánem Hospodinem. 18 Nebude obětovat dobytče tak, aby krev mého obětního hodu vytekla na něco kvaeného. Nebude přechovávat tuk z mé slavnosti přes noc a do rána. 19 Prvotiny raných plodů své role přinese do domu Hospodina, svého Boha. Nebude vařit kůzle v mléku jeho matky. 20 Hle, posílám před tebou posla, aby tě opatroval na cestě a aby tě uvedl na místo, které jsem připravil. 21 Měj se před ním na pozoru a poslouchej ho, nevzdoruj mu, nebo přestupky vám nepromine, poněvad v něm je mé jméno. 22 Kdy jej vak bude opravdu poslouchat a činit vechno, co mluvím, stanu se nepřitelem tvých nepřátel a protivníkem tvých protivníků. 23 Můj posel půjde před tebou a uvede tě k Emorejčům, Chetejcům a Perizejcům, ke Kenaancům, Chivejcům a Jebúsejcům, a já je zničím. 24 Nebude se klanět jejich bohům a nebude jim slouit. Nebude se dopoutět toho, co páchají. Úplně je rozmetá a na kusy roztrítí jejich posvátné sloupy. 25 Budete slouit Hospodinu, svému Bohu, a on poehná tvému chlebu a tvé vodě. Vzdálím od tebe nemoc; 26 ve tvé zemi nebude eny, která by potratila nebo která by byla neplodná; obdařím tě plností let. 27 Polu před tebou svou hrůzu a uvedu ve zmatek vechen lid, k němu přichází; obrátím před tebou vechny tvé nepřátele na útěk. 28 Polu před tebou děsy, aby před tebou vypudili Chivejce, Kenaance a Chetejce. 29 Nevypudím je vak před tebou za jeden rok, aby země nezpustla a aby se k tvé kodě nerozmnoila polní zvěř. 30 Vypudím je před tebou postupně, dokud se nerozplodí a nepřevezme zemi do dědictví. 31 A určím tvé pomezí od Rákosového moře a k moři Pelitejců a od poutě a k řece Eufratu. Dám toti do vaich rukou obyvatele země a vypudí je před sebou. 32 Neuzavře smlouvu s nimi nebo s jejich bohy. 33 Nebudou v tvé zemi sídlit, aby tě nesvedli ke hříchu proti mně. Kdybys slouil jejich bohům, stalo by se ti to léčkou.

Exodus 24

1 Potom Mojíovi řekl: “Vystup k Hospodinu, ty i Áron, Nádab a Abíhú a sedmdesát z izraelských starích. Budete se zdálky klanět. 2 K Hospodinu přistoupí jen Mojí. Ostatní se přibliovat nebudou. Lid nesmí vystoupit vzhůru spolu s ním.” 3 Kdy Mojí přiel nazpět, vypravoval lidu vechna slova Hospodinova a předložil mu vechna právní ustanovení. Vechen lid odpověděl jako jedněmi ústy. Řekli: “Budeme dělat vechno, o čem Hospodin mluvil.” 4 Nato Mojí zapsal vechna Hospodinova slova. Za časného jitra postavil pod horou oltář a dvanáct posvátných sloupů podle dvanácti izraelských kmenů. 5 Pak pověřil izraelské mládence, aby přinesli oběti zápalné a obětovali Hospodinu býčky k hodům oběti pokojné. 6 Mojí vzal polovinu krve a vlil ji do mís a druhou polovinou pokropil oltář. 7 Potom vzal Knihu smlouvy a předčítal lidu. Prohlásili: “Posluně budeme dělat vechno, o čem Hospodin mluvil.” 8 Mojí vzal krev, pokropil lid a řekl: “Hle, krev smlouvy, kterou s vámi uzavírá Hospodin na základě vech těchto slov.” 9 Pak Mojí a Áron, Nádab a Abíhú a sedmdesát z izraelských starích vystoupili vzhůru. 10 Uviděli Boha Izraele. Pod jeho nohama bylo cosi jako průzračný safír, jako čisté nebe. 11 Ale nevztáhl ruku na nejpředněj z Izraelců, ačkoli uzřeli Boha; i jedli a pili. 12 Hospodin řekl Mojíovi: “Vystup ke mně na horu a pobuď tam. Dám ti kamenné desky - zákon a přikázání, které jsem napsal, abys jim vyučoval.” 13 I povstal Mojí a Jozue, který mu přisluhoval, a Mojí vystoupil na Boí horu. 14 Starím řekl: “Zůstaňte zde, dokud se k vám nevrátíme. Budou tu s vámi Áron a Chúr. Kdo něco má, a se obrací na ně.” 15 Mojí tedy

vystoupil na horu a horu přikryl oblak. 16 A Hospodinova sláva přebývala na hoře Sínaji a oblak ji přikrýval po est dní. Sedmého dne zavolal Hospodin na Mojíe zprostřed oblaku. 17 Hospodinova sláva se jevila pohledu Izraelců jako stravující oheň na vrcholku hory. 18 Mojí vstoupil doprostřed oblaku. Vystoupil na horu a byl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí.

Exodus 25

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Mluv k synům Izraele, a pro mne vyberou obě pozdvihování. Vyberete obě pozdvihování pro mne od kadého, kdo ji ze srdce dobrovolně odevzdá. 3 Toto bude obě pozdvihování, kterou od nich vyberete; zlato, stříbro a měď; 4 látka purpurově fialová, nachová a karmínová, jemné plátno a kozí srst; 5 načerveno zbarvené beraní kůe, tachaí kůe a akáciové dřevo; 6 olej na svícení, balzámy na olej k pomazání a na kadidlo z vonných látek; 7 karneolové drahokamy a kameny pro zasazení do nárameníku a náprsníku. 8 A mi udělají svatyni a já budu bydlet uprostřed nich. 9 Uděláte vechno přesně podle toho, co ti ukazují jako vzor svatého příbytku i vzor vech bohoslužebných předmětů. 10 Udělají z akáciového dřeva schránu dva a půl lokte dlouhou, jeden a půl lokte širokou a jeden a půl lokte vysokou. 11 Oblojí ji čistým zlatem, uvnitř i zvnějšku ji oblojí a opatří ji dokola zlatou obrubou. 12 Ulije pro ni čtyři zlaté kruhy a připevní je k čtyřem jejím hranám: dva kruhy na jednom boku a dva kruhy na druhém. 13 Zhotoví tyče z akáciového dřeva a potáhne je zlatem. 14 Tyče prostrčí skrz kruhy po stranách schrány, aby bylo možno na nich schránu nést. 15 Tyče zůstanou v kružnicích, nebudou vytahovány. 16 Do schrány uloží svědectví, které ti dám. 17 Zhotoví příkrov z čistého zlata dlouhý dva a půl lokte a široký jeden a půl lokte. 18 Potom zhotoví dva cheruby ze zlata; dá je vytepat na oba konce příkrovu. 19 Jednoho cheruba udělá na jednom konci a druhého cheruba na druhém konci. Uděláte cheruby na příkrov, na oba jeho konce. 20 Cherubové budou mít křídla rozpjatá vzhůru; svými křídly budou zastírat příkrov. Tvářemi budou obráceni k sobě; budou hledět na příkrov. 21 Příkrov dá nahoru na schránu a do schrány uloží svědectví, které ti dám. 22 Tam se budu s tebou setkávat a z místa nad příkrovem mezi oběma cheruby, kteří budou na schráně svědectví, budu s tebou mluvit o vem, co ti pro Izraelce přikávu. 23 Zhotoví stůl z akáciového dřeva dlouhý dva lokte, široký jeden loket a vysoký jeden a půl lokte. 24 Oblojí jej čistým zlatem a opatří jej dokola zlatou obrubou. 25 Udělá mu také dokola na dlaň širokou litu a k litě udělá dokola zlatou obrubu. 26 Opatří jej čtyřmi zlatými kruhy a připevní je ke čtyřem rohům při jeho čtyřech nohách. 27 Kruhy budou těsně pod litou, aby drelly tyče na noení stolu. 28 Tyče zhotoví z akáciového dřeva a potáhne je zlatem; na nich se stůl bude nosit. 29 Zhotoví k němu té mísy, pánvičky, konvice a obětní misky používané k úlitbě; zhotoví je z čistého zlata. 30 Pravidelně bude klást přede mne na stůl předkladný chléb. 31 Zhotoví svícen z čistého zlata. Svícen bude mít vytepaný dřík a prut; jeho kalichy, číky a květy budou s ním zhotoveny z jednoho kusu. 32 Z jeho stran bude vycházet est prutů, tři pruty svícnu po jedné straně a tři pruty svícnu po druhé straně. 33 Na jednom prutu budou tři kalichy podobné mandloňovému květu: číka a květ. A tři kalichy podobné mandloňovému květu na druhém prutu: číka a květ. Tak to bude na vech esti prutech vycházejících ze svícnu. 34 Na svícnu budou čtyři kalichy podobné mandloňovému květu s číkami a květy. 35 Jedna číka bude pod jednou dvojicí prutů, druhá číka bude pod druhou dvojicí prutů a třetí číka bude pod třetí dvojicí prutů; tak to bude u vech esti prutů vycházejících ze svícnu. 36 Přísluné číky a pruty budou s ním zhotoveny z jednoho kusu; vechno bude vytepané z čistého zlata. 37 Ke svícnu zhotoví také sedm kahánků; kahánky a jsou nasazeny tak, aby osvětlovaly prostor před ním. 38 Zhotoví k němu z čistého zlata i nůky na knoty a pánve na oharky. 39 Bude zhotoven se vemi těmito předměty z jednoho talentu čistého zlata. 40 Hled', abys vechno udělal podle vzoru, který ti byl ukázán na hoře.

Exodus 26

1 Zhotoví příbytek z deseti pruhů jemně tkaného plátna a z látky purpurově fialové, nachové a karmínové; zhotoví je s umně vetkanými cheruby. 2 Jeden pruh bude dlouhý dvacet osm loket a iroký čtyři lokte. Takový bude jeden pruh. Vechny pruhy budou mít stejné rozměry. 3 Pět pruhů bude navzájem po délce spojeno, a právě tak bude navzájem spojeno druhých pět. 4 Z fialového purpuru zhotoví poutka na lemu toho pruhu, který bude na konci spojeného kusu. Stejně to udělá na lemu krajního pruhu druhého spojeného kusu. 5 Udělá také padesát poutek na jednom koncovém pruhu a padesát poutek udělá na koncovém pruhu druhého spojeného kusu. Jednotlivá poutka budou naproti sobě. 6 Zhotoví i padesát zlatých spon a sepne jimi pruhy dohromady, take příbytek bude spojen v jeden celek. 7 Zhotoví té houně z kozí srsti pro stan nad příbytkem; jedenáct takových houní udělá. 8 Jedna houně bude dlouhá třicet loket a iroká čtyři lokte. Taková bude jedna houně. Vech jedenáct houní bude mít stejné rozměry. 9 Zvlá spojí pět houní a zvlá est houní. estou houni na přední straně stanu přeloí. 10 Udělá také padesát poutek na lemu jedné houně, která bude na kraji spojeného kusu, a padesát poutek udělá na lemu koncové houně druhého spojeného kusu. 11 Zhotoví i padesát bronzových spon, provlékne je poutky a stan sepne, take bude spojen v jeden celek. 12 Z toho, co bude ze stanových houní přesahovat, bude přesahující polovina houně viset přes zadní stranu příbytku. 13 Loket z té i oné strany, o něj budou stanové houně větí, bude tvořit na bočních stranách příbytku převis, aby byl cele přikryt. 14 Zhotoví pro stan té příkrývku z beraních kůů zbarvených načerveno a navrch příkrývku z tachaích kůů. 15 Pro příbytek zhotoví také desky z akáciového dřeva, aby se daly postavit. 16 Každá deska bude dlouhá deset loket a iroká půldruhého lokte. 17 Každá bude mít dva čepy a jedna bude připojena k druhé; tak to provede na vech deskách pro příbytek. 18 Zhotoví pro příbytek tyto desky: dvacet desek pro pravou jiní stranu. 19 Těch dvacet desek opatří dole čtyřiceti stříbrnými patkami, po dvou patkách pod kadou desku, k oběma jejím čepům. 20 I pro druhý bok příbytku, k severní straně, dvacet desek 21 a čtyřicet stříbrných patek, po dvou patkách pod kadou desku. 22 Pro zadní stranu příbytku, k západu, zhotoví est desek. 23 Navíc zhotoví dvě desky pro oba úhly příbytku při zadní straně. 24 Zdola budou přiloeny k sobě, navrchu budou těsně spojeny jedním kruhem. Tak tomu bude s oběma deskami v obou úhlech. 25 Bude tam tedy osm desek se stříbrnými patkami, celkem estnáct patek, po dvou patkách pod kadou desku. 26 Zhotoví také svlaky z akáciového dřeva, pět pro desky na jednom boku příbytku, 27 pět na druhém boku příbytku a dalších pět svlaků pro desky na zadní straně příbytku, k západu. 28 Prostřední svlak bude probíhat v poloviční výi desek od jednoho konce k druhému. 29 Desky potáhne zlatem a zhotoví k nim zlaté kruhy pro vsunutí svlaků; také svlaky potáhne zlatem. 30 Příbytek postaví podle ustanovení, jak ti bylo ukázáno na hoře. 31 Zhotoví také oponu z látky purpurově fialové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátna. Zhotoví ji s umně vetkanými cheruby. 32 Zavěsí ji na čtyřech sloupech z akáciového dřeva, potaených zlatem; háčky na nich budou ze zlata. Sloupy budou na čtyřech stříbrných patkách. 33 Zavěsí oponu na spony a dovnitř tam za oponu vnese schránu svědectví. Opona vám bude oddělovat svatyni od velesvatyně. 34 Ve velesvatyni vloí na schránu svědectví příkrov. 35 Vně před oponu postaví stůl a naproti stolu svícen při jiním boku příbytku; stůl dá k severnímu boku. 36 Ke vchodu do stanu zhotoví pestře vyitý závěs z látky fialově purpurové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátna. 37 K závěsu zhotoví pět sloupů z akáciového dřeva a potáhne je zlatem; háčky na nich budou ze zlata; odlije pro ně také pět bronzových patek.

Exodus 27

1 Zhotoví oltář z akáciového dřeva pět loket dlouhý a pět loket široký. Oltář bude čtyřhranný, vysoký tři lokte. 2 Jeho čtyři úhly opatří rohy; ty budou s ním zhotoveny z jednoho kusu. Potáhne jej bronzem. 3 Zhotoví k němu i hrnce na vybírání popela, lopaty a kropenky, vidlice a pánve na oheň. Vechno přísluné náčiní zhotoví z bronzu. 4 Zhotoví k němu také mříšový rot z bronzu. Na čtyřech koncích mříše připevní čtyři bronzové kruhy. 5 A zasadí ji zdola pod obloení oltáře; mříše bude dosahovat a do poloviny oltáře. 6 Zhotoví pro oltář i tyče; budou z akáciového dřeva a potáhne je bronzem. 7 Tyče budou provléknuty skrze kruhy. Kdy bude oltář přenaen, budou tyče po obou jeho bocích. 8 Udělá jej dutý z desek, jak ti bylo ukázáno na hoře; přesně tak jej udělají. 9 K příbytku udělá také nádvoří. Na jiní, pravé straně nádvoří budou zástěny z jemně tkaného plátka, pro jednu stranu dlouhé sto loket. 10 Bude tam dvacet sloupů na dvaceti bronzových patkách; háčky ke sloupům a příčné tyče budou stříbrné. 11 Stejně tak budou zástěny i na severní straně v délce sto loket; i tam bude dvacet sloupů na dvaceti bronzových patkách; háčky ke sloupům a příčné tyče budou stříbrné. 12 Naíř nádvoří na západní straně budou zástěny v délce padesáti loket. A bude tam deset sloupů na deseti patkách. 13 Ířka nádvoří na přední, východní straně bude padesát loket. 14 Na jednom křídle bude patnáct loket zástěn; budou tam tři sloupy na třech patkách. 15 I na druhém křídle bude patnáct loket zástěn; budou tam také tři sloupy na třech patkách. 16 V bráně nádvoří bude pestře vyitý závěs široký dvacet loket z látky fialově purpurové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátka. Budou tam čtyři sloupy na čtyřech patkách. 17 Vechny sloupy na nádvoří budou dokola spojeny stříbrnými příčnými tyčemi; jejich háčky budou stříbrné a patky bronzové. 18 Délka nádvoří bude sto loket, ířka padesát a výška zástěn pět loket; budou z jemně tkaného plátka; patky sloupů budou bronzové. 19 Vechno náčiní příbytku pro vekerou bohoslubu v něm i vechny jeho kolíky a vechny kolíky pro nádvoří budou z bronzu. 20 Ty pak přikáe Izraelcům, aby ti přináeli čistý vytlačený olivový olej ke svícení, aby bylo mono udrovat ustavičně svítící kahan. 21 Ve stanu setkávání před oponou, která bude zakrývat svědectví, bude o něj pečovat Áron se svými syny před Hospodinem od večera do rána. To je mezi Izraelci provdy platné nařízení pro vechna pokolení.

Exodus 28

1 Příka, aby předstoupil tvůj bratr Áron a s ním jeho synové z řad Izraelců, aby mi slouili jako kněi: Áron a Áronovi synové Nádab, Abihú, Eleazar a Ítamar. 2 Udělá pro svého bratra Árona svaté roucho k slávě a ozdobě. 3 Promluví se velmi dovednými řemeslníky, které jsem naplnil duchem moudrosti; ti zhotoví Áronovi roucho, aby byl posvěcen a mohl mi slouit jako kněz. 4 Toto budou roucha, která udělají: náprsník a nárameník, říza a tkaná suknice, turban a erpa; taková svatá roucha udělají tvému bratru Áronovi a jeho synům, aby mi slouili jako kněi. 5 Pouijí zlata, látky fialově purpurové, nachové a karmínové a jemného plátka. 6 Zhotoví umně utkaný nárameník ze zlata, z látky fialově purpurové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátka. 7 Obě vrchní části budou na obou koncích spojeny; nárameník musí být spojen. 8 Tkaný pás, jím bude nárameník upevňován, bude zhotoven tím způsobem ze zlata, z látky fialově purpurové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátka. 9 Vezme dva kameny karneoly a vyryje do nich jména synů Izraele: 10 est jmen do jednoho kamene a zbývajících est jmen do druhého kamene podle pořadí narození. 11 Jako kamenorytec vyrývá peče, tak vyryje do obou kamenů jména synů Izraele. Vsadí je do zlatých obrouček 12 a umístí oba kameny na vrchních částech nárameníku, aby byly připomínkou synů Izraele. Áron bude jejich jména nosit na obou ramenou před Hospodinem, aby je připomínal. 13 Zhotoví i zlaté obroučky 14 a dva řetízky z čistého zlata. Udělá je jako stočené ňury a upevní tyto stočené řetízky na obroučky. 15 Zhotoví také umně utkaný náprsník Boích rozhodnutí. Udělá jej tím způsobem jako nárameník; ze zlata, z látky fialově purpurové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátka. 16 Bude čtvercový a dvojitý, jednu píd' dlouhý a jednu píd' široký. 17 Vysadí jej drahými

kameny ve čtyřech řadách: v první řadě rubín, topas a smaragd; 18 v druhé řadě malachit, safír a jaspis; 19 v třetí řadě opál, achát a ametyst; 20 ve čtvrté řadě chrysolit, karneol a onyx. Vechny budou zasazeny do zlaté obruby. 21 Kameny budou označeny jmény synů Izraele; bude jich dvanáct podle jejich jmen; na každém bude vyryto jeho jméno jako na pečeti podle dvanáctera kmenů. 22 Udělá k náprsníku řetízky z čistého zlata jako stočenou ňuru. 23 K náprsníku zhotoví té dva zlaté krouky a připevní oba krouky k oběma horním okrajům náprsníku. 24 Obě zlaté ňury připevní k oběma kroukům na horních okrajích náprsníku. 25 Oba druhé konce obou ňur připevní ke dvěma obroučkám a umístí vpředu na vrchních částech nárameníku. 26 Potom zhotoví jiné dva zlaté krouky a připevní je k oběma okrajům náprsníku, na lem jeho vnitřní strany při nárameníku. 27 Zhotoví i další dva zlaté krouky a připevní je k oběma vrchním částem nárameníku dole na jeho přední straně těsně u vu, nad tkaným pásem nárameníku. 28 Náprsník opatřený krouky přiváou ke kroukům nárameníku purpurově fialovou ňůrkou, aby byl nad tkaným pásem nárameníku; náprsník nebude od nárameníku odstávat. 29 Áron tak bude nosit jména synů Izraele na náprsníku Boích rozhodnutí na svém srdci, kdykoli bude vstupovat do svatyně, aby je ustavičně připomínal před Hospodinem. 30 A ty vlojí do náprsníku Boích rozhodnutí posvátné losy urím a tumím; budou na srdci Áronově, kdykoli bude předstupovat před Hospodina. Áron bude ustavičně nosit Boí rozhodnutí pro syny Izraele na svém srdci před Hospodinem. 31 K nárameníku zhotoví řízu, celou z fialového purpuru. 32 Uprostřed bude otvor pro hlavu, dokola opatřený tkaným lemem jako otvor v krunýři, aby se neroztrhl. 33 Dole na obrubě připevní granátová jablka z látky fialově purpurové, nachové a karmínové dokola na obrubě a mezi nimi zlaté zvonečky. 34 Zlatý zvoneček a granátové jablko, zlatý zvoneček a granátové jablko budou střídavě dokola na obrubě řízy. 35 To bude mít Áron na sobě, kdy bude konat slubu. Kdykoli bude vstupovat do svatyně před Hospodina a kdykoli bude vycházet, bude se ozývat jejich zvuk, aby nezemřel. 36 Zhotoví také květ z čistého zlata a vyryje na něj, jako se vyrývá peče: "Svatý Hospodinu". 37 Připevní jej purpurově fialovou ňůrkou na turban; bude vpředu na turbanu. 38 Bude na Áronově čele. Áron bude odpovědný za nepravost při přináení svatých věcí, které Izraelci oddělí jako svaté, za vechny jejich svaté dary. Květ bude na jeho čele trvale, aby našli zalíbení před Hospodinem. 39 Utká také suknicí z jemného plátna a zhotoví turban z jemného plátna a pestře vyitou erpu. 40 I Áronovým synům udělá suknicí a zhotoví pro ně erpy. Zhotoví jim také mitry k slávě a ozdobě. 41 Oblékne do toho svého bratra Árona a s ním jeho syny. Dá jim pomazání a uvede je v úřad. Posvětit je, aby mi sloužili jako kněží. 42 Rovně jim udělá lněné spodky, aby zakryly nahotu jejich těla. Budou sahat od beder po stehna. 43 Áron a jeho synové je budou nosit, kdykoli budou vstupovat do stanu setkávání nebo kdykoli budou přistupovat k oltáři, aby konali slubu ve svatyni; tak neponesou následky nepravosti a nezemřou. To je provdy platné nařízení pro něho i pro jeho potomky.

Exodus 29

1 Toto s nimi udělá, a je bude světit, aby mi sloužili jako kněží: Vezme jednoho mladého býčka a dva berany bez vady, 2 nekvaené chleby, nekvaené bochánky zadělané olejem a nekvaené oplatky pomazané olejem; udělá je z bílé peničné mouky. 3 Dá to do jednoho koe a přinese to v tom koi jako dar; přivede i býčka a oba berany. 4 Potom předvede Árona a jeho syny ke vchodu do stanu setkávání a omyje je vodou. 5 Vezme kněská roucha, oblékne Áronovi suknicí a řízu pod nárameník, i nárameník a náprsník. Pak ho opásá umně utkaným nárameníkovým pásem. 6 Na hlavu mu vlojí turban a na turban připevní svatou čelenku. 7 Nato vezme olej pomazání, vyleje jej na jeho hlavu a pomae ho. 8 Pak předvede jeho syny, oblékne jim suknicí, 9 přepáe je erpou, Árona i jeho syny, a vstaví jim na hlavu mitry. I stane se jim kněství provdy platným nařízením. Tak uvede v úřad Árona a jeho syny. 10 Přivede býčka jako dar před stan setkávání a Áron se svými syny vlojí ruce na jeho hlavu. 11 Býčka porazí před Hospodinem u vchodu

do stanu setkávání. 12 Vezme trochu krve z býčka a potře prstem rohy oltáře; vechnu ostatní krev vyleje ke spodku oltáře. 13 Pak vezme vechen tuk pokrývající vnitřnosti, jaterní lalok, obě ledviny i s tukem, který je na nich, a obrátí je na oltáři v obětní dým. 14 Maso býčka, jeho kůi a jeho výměty spálí na ohni venku za tábořem. To je obě za hřích. 15 Potom vezme jednoho berana. Áron se svými syny vloí ruce na jeho hlavu. 16 Berana porazí. Vezme trochu jeho krve a pokropí oltář dokola. 17 Pak rozseká berana na díly. Omyje jeho vnitřnosti a hnáty a přiloí to k ostatním dílům a k hlavě. 18 Celého berana obrátí na oltáři v obětní dým. To je zápalná obě Hospodinu, libá vůně, ohnivá obě pro Hospodina. 19 Potom vezme druhého berana. Áron se svými syny vloí ruce na jeho hlavu. 20 Berana porazí. Vezme trochu jeho krve a potře jí lalůček Áronova ucha a lalůček pravého ucha jeho synů i palec jejich pravé ruky a palec jejich pravé nohy. Zbylou krví pokropí oltář dokola. 21 Pak vezme trochu krve z oltáře a trochu oleje pomazání a postříká Árona i jeho roucha a s ním jeho syny i roucha jeho synů. Tím bude posvěcen Áron i jeho roucha a s ním jeho synové a roucha jeho synů. 22 Potom vezme z berana tuk a tučný ocas, tuk pokrývající vnitřnosti, jaterní lalok, obě ledviny i s tukem, který je na nich, a pravou kýtu. To je beran vysvěcení. 23 Vezme také z koe s nekvaenými věcmi, který je před Hospodinem, jeden pecen chleba, jeden bochánek připravený na oleji a jeden oplatek. 24 Ve vloí do dlaní Áronových a do dlaní jeho synů a podáváním to nabídne Hospodinu jako obě podávání. 25 Potom to vezme z jejich rukou a obrátí na oltáři v obětní dým nad zápalnou obětí jako libou vůni před Hospodinem. To je ohnivá obě pro Hospodina. 26 Vezme pak hrudí z Áronova berana vysvěcení a podáváním je nabídne Hospodinu jako obě podávání. To je tvůj podíl. 27 Posvěť hrudí z oběti podávání a kýtu z oběti pozdvihování, tedy ty části, které byly nabídnuty Hospodinu podáváním a pozdvihováním z berana vysvěcení za Árona a jeho syny. 28 To je mezi Izraelci provdy platné nařízení pro Árona a jeho syny; je to obě pozdvihování. Obě pozdvihování bude mezi Izraelci přináena při jejich hodech oběti pokojné, jejich obě pozdvihování pro Hospodina. 29 Svatá roucha Áronova zůstanou po něm jeho synům, aby v nich byli pomazáváni a uváděni v úřad. 30 Po sedm dní je bude oblékat ten z jeho synů, který po něm bude knězem, který bude přicházet ke stanu setkávání, aby konal slubu ve svatyni. 31 Pak vezme berana vysvěcení a uvaří jeho maso na svatém místě. 32 Áron a jeho synové budou jíst maso toho berana s chlebem, který bude v koi u vchodu do stanu setkávání. 33 Budou jíst ti, kteří byli zprotni vin, aby byli uvedeni v úřad a posvěceni; nepovolaný jíst nesmí, poněvad to je svaté. 34 Zůstane-li něco z masa berana vysvěcení a z chleba a do rána, spálí zbytek na ohni; nesmí se jíst, poněvad to je svaté. 35 S Áronem a jeho syny udělá vechno podle toho, co jsem ti přikázal. Po sedm dní je bude uvádět v úřad. 36 Denně bude připravovat býčka jako obě za hřích kromě smírčích obětí. Očistí oltář od hřichu tím, e na něm vykoná smírčí obřady. Pak jej pomae a posvěť. 37 Po sedm dní bude vykonávat na oltáři smírčí obřady; tak jej posvěť a oltář bude velesvatý. Cokoli se dotkne oltáře, bude svaté. 38 Toto pak bude přináet na oltáři: kadodenně dva jednorocní beránky. 39 Jednoho beránka přinese ráno a druhého beránka přinese navečer. 40 A k prvnímu beránkovi té desetinu éfy bílé mouky zadělané čtvrtinou hínu vytlačeného oleje a jako úlitbu čtvrtinu hínu vína. 41 Druhého beránka přinese navečer; podobně jako jitřní obětní dar a příslunou úlitbu jej přinese v libou vůni, ohnivou obě pro Hospodina. 42 Tuto kadodenní zápalnou obě budete přináet u vchodu do stanu setkávání před Hospodinem po vechna vae pokolení. Tam se s vámi budu setkávat, abych tam k tobě mluvil. 43 Budu se tam setkávat se syny Izraele a místo bude posvěceno mou slávou. 44 Posvěťím stan setkávání a oltář; také Árona a jeho syny posvěťím, aby mi slouili jako kněí. 45 Budu přebývat uprostřed Izraelců a budu jejich Bohem. 46 Poznají, e já jsem Hospodin, jejich Bůh, e já jsem je vyvedl z egyptské země, abych přebýval uprostřed nich. Já jsem Hospodin, jejich Bůh.

1 Zhotoví také oltář k pálení kadidla. Z akáciového dřeva jej zhotoví. 2 Bude čtyřhranný: loket dlouhý, loket široký a dva lokte vysoký. Jeho rohy budou z jednoho kusu s ním. 3 Potáhne jej čistým zlatem, jeho vrek i jeho stěny dokola a jeho rohy, a opatří jej dokola zlatou obrubou. 4 Zhotoví pro něj rovněž dva zlaté kruhy, a to pod obrubou na obou jeho bocích; k oběma bočnicím je zhotoví, aby drely tyče, na nich bude noen. 5 Tyče zhotoví z akáciového dřeva a potáhne je zlatem. 6 Oltář postaví před oponu, která je před schránou svědectví, před příkrov, příkrývající schránu svědectví, kde se s tebou budu setkávat. 7 Na něm bude Áron pálit kadidlo z vonných látek. Bude je pálit kadého rána, kdy bude oetřovat kahany. 8 Bude je pálit i navečer, kdy bude kahany rozsvěcovat. Kadodenně bude před Hospodinem pálit kadidlo po vechna vae pokolení. 9 Nebudete na něm obětovat jiné kadidlo ani obě zápalnou nebo přídavnou ani na něm nebudete přináet úlitbu. 10 Jednou za rok vykoná Áron na jeho rozích smírčí obřady. Z krve smírčí oběti za hřích bude na něm vykonávat smírčí obřady jednou za rok po vechna vae pokolení. Oltář bude velesvatý Hospodinu.” 11 Hospodin promluvil k Mojíovi: 12 “Kdy bude pořizovat soupis Izraelců povolaných do sluby, dá kadý při sčítání výkupné Hospodinu za svůj ivot, aby je při sčítání nestihla nenadálá pohroma. 13 Toto dá kadý, kdo přejde mezi povolané do sluby: půl ekelu podle váhy určené svatyní; ekel je dvacet zrn. Tato půlka ekelu je obě pozdvihování pro Hospodina. 14 Kadý, kdo přejde mezi povolané do sluby, od dvacetiletých výe, odvede Hospodinu obě pozdvihování. 15 Bohatý nebude dávat více a nemajetný nedá méně ne půl ekelu, kdy se bude odvádět Hospodinu obě pozdvihování na vykonání smírčích obřadů za vae ivoty. 16 Vezme od Izraelců obnos na smírčí oběti a věnuje jej na slubu při stanu setkávání. To bude pro Izraelce jako připomínka před Hospodinem, kdy se za vás budou vykonávat smírčí obřady.” 17 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 18 “Zhotoví také bronzovou nádr k omývání s bronzovým podstavcem a umístí ji mezi stanem setkávání a oltářem a naleje tam vodu. 19 Áron a jeho synové si jí budou omývat ruce a nohy. 20 Kdy budou přicházet ke stanu setkávání nebo kdy budou přistupovat k oltáři, aby konali slubu a obraceli ohnivou obě Hospodinu v obětní dým, budou se omývat vodou, aby nezemřeli. 21 Budou si omývat ruce i nohy, aby nezemřeli. To je provdy platné nařízení pro něho i pro jeho potomstvo po vechna jejich pokolení.” 22 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 23 “Ty si pak vezmi nejvzácnější balzámy: pět set ekelů tekuté myrhy, poloviční množství, toti dvě stě padesát ekelů balzámové skořice, dvě stě padesát ekelů pukvorce, 24 pět set ekelů kasie podle váhy ekelu svatyně a jeden hín olivového oleje. 25 Z toho připraví olej svatého pomazání, vonnou mast odborně smísenou. To je olej svatého pomazání. 26 Pomae jím stan setkávání a schránu svědectví, 27 stůl se vím náčiním, svícen s náčiním a kadidlový oltář, 28 rovněž oltář pro zápalnou obě se vím náčiním a nádr s podstavcem. 29 Posvěť je a budou velesvaté. Cokoli se jich dotkne, bude svaté. 30 Pomae Árona a jeho syny a posvěť je, aby mi slouili jako kněi. 31 Izraelcům pak vyhlásí: To je olej svatého pomazání pro mne po vechna vae pokolení. 32 Nesmí se vylít na tělo nepovolaného člověka. Nepřipravíte podobný olej stejného sloení. Je svatý a zůstane pro vás svatý. 33 Kadý, kdo namíchá podobnou mast nebo z ní dá nepovolanému, bude vyobcován ze svého lidu.” 34 Hospodin řekl Mojíovi: “Vezmi si vonné látky, toti čerstvou pryskyřici, vonné lastury, klovatinu galbanum a čisté kadidlo, od veho stejný díl. 35 Z toho připraví kadidlovou směs, odborně smísenou, posolenou, čistou a svatou. 36 Část jemně rozetři a přines před svědectví ve stanu setkávání, kde se s tebou budu setkávat. To vám bude velesvaté. 37 Kadidlo, které udělá - ve stejném sloení si podobné neuděláte - bude ti svaté, je jen pro Hospodina. 38 Kdokoli by zhotovil podobné, aby vdechoval jeho vůni, bude vyobcován ze svého lidu.”

Exodus 31

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Hleď, povolal jsem jménem Besaleela, syna Urího, vnuka Chúrova, z pokolení Judova. 3 Naplnil jsem ho Boím duchem, toti moudrostí, důvtipem a znalostí kadého díla, 4

aby uměl dovedně pracovat se zlatem, stříbrem a mědí, 5 opracovávat kameny pro vsazování a obrábět dřevo k zhotovení jakéhokoli díla. 6 Dal jsem mu také k ruce Oholíaba, syna Achísamakova z pokolení Danova. A do srdce kadého dovedného řemeslníka jsem vložil moudrost, aby zhotovili vecko, co jsem ti přikázal: 7 stan setkávání a schránu svědectví, té příkrov na ni a vecko náčiní stanu, 8 stůl s náčiním, svícen z čistého zlata s vekerým náčiním a kadidlový oltář; 9 i oltář pro zápalné oběti s vekerým náčiním a nádr s podstavcem; 10 také jemně tkaná roucha, toti svatá roucha pro kněze Árona a roucha jeho synů ke kněské slubě; 11 i olej k pomazání a kadidlo z vonných látek pro svatyni. A učiní vechno, jak jsem ti přikázal.” 12 Hospodin řekl Mojíovi: 13 “Promluv k Izraelcům: Dbejte na mé dny odpočinku; to je znamení mezi mnou a vámi pro vechna vae pokolení, abyste věděli, e já Hospodin vás posvěcují. 14 Budete dbát na den odpočinku; má být pro vás svatý. Kdo jej znesvěťí, musí zemřít. Kadý, kdo by v něm dělal nějakou práci, bude vyobcován ze společenství svého lidu. 15 est dní se bude pracovat, ale sedmého dne bude slavnost odpočinutí, Hospodinův svatý den odpočinku. Kadý, kdo by dělal nějakou práci v den odpočinku, musí zemřít. 16 A tedy Izraelci dbají na den odpočinku a dodrují jej po vechna svá pokolení jako věčnou smlouvu. 17 To je provdy platné znamení mezi mnou a syny Izraele. V esti dnech toti učinil Hospodin nebe a zemi, ale sedmého dne odpočinul a oddechl si.” 18 Kdy přestal k Mojíovi na hoře Sínaji mluvit, dal mu dvě desky svědectví; byly to kamenné desky psané Boím prstem.

Exodus 32

1 Kdy lid viděl, e Mojí dlouho nesestupuje z hory, shromádlil se k Áronovi a naléhali na něho: “Vstaň a udělej nám boha, který by el před námi. Vdy nevíme, co se stalo s Mojíem, s tím člověkem, který nás vyvedl z egyptské země.” 2 Áron jim řekl: “Strhněte zlaté náunice z uí svých en, synů a dcer a přineste je ke mně!” 3 I strhal si vechen lid z uí zlaté náunice a přinesli je k Áronovi. 4 On je od nich vzal, připravil formu a odlil z toho sochu býčka. A oni řekli: “To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.” 5 Kdy to Áron viděl, vybudoval před ním oltář. Potom Áron provolal: “Zítřa bude Hospodinova slavnost.” 6 Nazítří za časného jitra obětovali oběti zápalné a přinesli oběti pokojné. Pak se lid usadil k jídlu a pití. Nakonec se dali do nevázaných her. 7 I promluvil Hospodin k Mojíovi: “Sestup dolů. Tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, se vrhá do zkázy. 8 Brzy uhnuli z cesty, kterou jsem jim přikázal. Odlili si sochu býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: “To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.” 9 Hospodin dále Mojíovi řekl: “Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé íje. 10 Ted’ mě nech, a proti nim vzplane můj hněv a skoncuji s nimi; z tebe vak udělám veliký národ.” 11 Mojí vak prosil Hospodina, svého Boha, o shovívavost: “Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a pevnou rukou z egyptské země? 12 Proč mají Egypané říkat: “Vyvedl je se zlým úmyslem, aby je v horách povradil a nadobro je smetl z povrchu země.” Úpus od svého planoucího hněvu. Dej se pohnout k lítosti nad zlem, je proti svému lidu zamýlí. 13 Rozpomeň se na Abrahama, na Izáka a na Izraele, své sluebnyky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnoím vae potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vaemu potomstvu, aby ji navěky mělo v dědictví.” 14 A Hospodin se dal pohnout k lítosti nad zlem, o něm mluvil, e je dopustí na svůj lid. 15 Mojí se obrátil a sestupoval z hory s dvěma deskami svědectví v ruce. Desky byly psány po obou stranách, byly popsány po líci i po rubu. 16 Ty desky byly dílo Boí, i písmo vyryté na deskách bylo Boí. 17 Tu Jozue uslyel, jak lid hlučí, a řekl Mojíovi: “V táboře je válečný ryk.” 18 Ale on odvětil: “To nezní zpěvy vítězů, to nezní zpěvy poraených, já slyím halas rozpustilých písni.” 19 Kdy se Mojí přiblílil k táboru a uviděl býčka a křepčení, vzplanul hněvem, odhodil desky z rukou a pod horou je roztrřít. 20 Pak vzal býčka, kterého udělali, spálil jej ohněm, rozemlel na prach, nasypal do vody a dal Izraelcům pít. 21 Áronovi Mojí řekl: “Co ti tento lid udělal, e jsi naň uvedl tak veliký hřích?” 22 Áron odvětil: “Nech můj pán tolik neplane hněvem! Ty ví, e

tento lid je nakloněn ke zlému. 23 Řekli mi: “Udělej nám boha, který by el před námi. Vdy nevíme, co se stalo s Mojíem, s tím člověkem, který nás vyvedl z egyptské země.” 24 Řekl jsem jim: Kdo má zlaté náunice, a si je strhne a donese mi je. Hodil jsem to do ohně, a tak vznikl tento býček.” 25 Mojí viděl, jak si lid bezuzdně počíná; to Áron jej nechal počínat si bezuzdně ke kodolibosti jejich protivníků. 26 Tu se Mojí postavil do brány tábora a zvolal: “Kdo je Hospodinův, ke mně!” Seběhli se k němu vichni Léviovcí. 27 Řekl jim: “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Vichni si připněte k boku meč, projděte táborem tam i zpět od brány k bráně a zabijte kadý svého bratra, kadý svého přítele, kadý svého nejbliího.” 28 Léviovcí vykonali, co jim Mojí rozkázal; toho dne padlo z lidu na tři tisíce mužů. 29 Potom Mojí řekl: “Ujměte se dnes svého úřadu pro Hospodina kadý, kdo povstal proti svému synovi či bratru, aby vám dnes dal poehnutí.” 30 Nazítří pak Mojí řekl lidu: “Dopustili jste se velikého hříchu; avak nyní vystoupím k Hospodinu, snad jej za vá hřích usmírím.” 31 Mojí se tedy vrátil k Hospodinu a řekl: “Ach, tento lid se dopustil velikého hříchu, udělali si zlatého boha. 32 Můe jim ten hřích jetě odpustit? Ne-li, vyma mě ze své knihy, kterou píe!” 33 Ale Hospodin Mojíovi odpověděl: “Vymau ze své knihy toho, kdo proti mně zhřeil. 34 A ty nyní jdi a ved’ lid, jak jsem ti řekl. Hle, můj posel půjde před tebou. A a přijde den mého trestu, potrestám jejich hřích na nich.” 35 Hospodin udeřil na lid, protoe si dali udělat býčka, kterého zhotovil Áron.

Exodus 33

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: “Vyjdi odtud, ty i lid, který jsi vyvedl ze země egyptské, do země, kterou jsem přísene slíbil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi: Dám ji tvému potomstvu. 2 Polu před tebou svého posla a vypudím Kenaance, Emorejce, Chetejce, Perizejce, Chivejce i Jebúsejce. 3 Půjdete do země oplývající mlékem a medem. Já vak nepůjdu uprostřed vás, abych vás cestou nevyhubil, nebo jste lid tvrdoíjný.” 4 Kdy lid uslyel tuto zlou zprávu, začali truchlit a nikdo na sebe nevzal ádnou ozdobu. 5 Potom řekl Hospodin Mojíovi: “Řekni Izraelcům: Jste tvrdoíjný lid. Kdybych el jediný okamik uprostřed vás, musel bych vás vyhladit. Nyní vak ze sebe slote své ozdoby, a vím, jak mám s vámi naloit.” 6 Od hory Chorébu se tedy Izraelci zbavili vech ozdob. 7 Mojí vzal stan a postavil si jej venku za táborem opodál tábora a nazval jej stanem setkávání. Kdy někdo hledal Hospodina, vycházel ke stanu setkávání, který byl venku za táborem. 8 A kdy Mojí vycházel ke stanu, vechen lid povstával; zůstali stát, kadý u vchodu do svého stanu, a hleděli za Mojíem, dokud neveel do stanu. 9 Kdykoli Mojí vcházel do stanu, sestupoval oblakový sloup a stál u vchodu do stanu. A Hospodin rozmlouval s Mojíem. 10 Vechen lid viděl oblakový sloup, stojící u vchodu do stanu; tu vechen lid povstával a klaněli se, kadý u vchodu do svého stanu. 11 A Hospodin mluvil s Mojíem tváří v tvář, jako kdy někdo mluví se svým přítelem. Potom se Mojí vracel do tábora. Ale mládenec Jozue, syn Núnův, který mu přísluhoval, se ze stanu nevzdaloval. 12 Mojí řekl Hospodinu: “Hled’, ty mi říkáš: Vyved’ tento lid. Ale nesdělil jsi mi, koho chce se mnou poslat, ačkoli jsi řekl: “Já tě znám jménem, nael jsi u mne milost.” 13 Jestlie jsem tedy nyní u tebe nael milost, dej mi poznat svou cestu, abych poznal tebe a nael u tebe milost; pohled’, vdy tento pronárod je tvůj lid.” 14 Odvětil: “Já sám půjdu s vámi a dám vám odpočinutí.” 15 Mojí mu řekl: “Kdyby s námi neměla být tvá přítomnost, pak nás odtud nevyváděj! 16 Podle čeho jiného by se poznalo, e jsem u tebe nael milost já i tvůj lid, ne-li podle toho, e s námi půjde; tím budeme odlieni, já i tvůj lid, od kadého lidu na tváři země.” 17 Hospodin Mojíovi odvětil: “Učiním i tuto věc, o které mluví, protoe jsi u mne nael milost a já tě znám jménem.” 18 I řekl: “Dovol mi spatřit tvou slávu!” 19 Hospodin odpověděl: “Vechna má dobrota přeje před tebou a vyslovím před tebou jméno Hospodin. Smiluji se vak, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.” 20 Dále pravil: “Nemůe spatřit mou tvář, nebo člověk mě nesmí spatřit, má-li zůstat naivu.” 21 Hospodin pravil: “Hle, u mne je místo; postav se na skálu. 22 A tudy půjde moje

sláva, postavím tě do skalní rozsedliny a zakryji tě svou dlaní, dokud nepřejdu. 23 A dlaň odtáhnu, spatří mě zezadu, ale mou tvář nespatří nikdo.”

Exodus 34

1 Hospodin řekl Mojíovi: “Vytesej si dvě kamenné desky jako ty první, já na ty desky napíu slova, která byla na prvních deskách, je jsi roztřítil. 2 Připrav se na ráno; vystoupí zrána na horu Sínaj a postaví se tam na vrcholku hory ke mně. 3 Nikdo s tebou nevystoupí, a té a se na celé hoře nikdo neukáe, ani brav nebo skot a se nepase poblí té hory.” 4 Mojí tedy vytesal dvě kamenné desky, jako ty první. Za časného jitra vystoupil na horu Sínaj, jak mu Hospodin přikázal, a do rukou vzal obě kamenné desky. 5 Tu sestoupil Hospodin v oblaku. Mojí tam zůstal stát s ním a vzýval Hospodinovo jméno. 6 Kdy Hospodin kolem něho přecházel, zavolal: “Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvý milosrdný a věrný, 7 který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpoutí vinu, přestoupení a hřích; avak viníka nenechává bez trestu, stíhá vinu otců na synech i na vnucích do třetího a čtvrtého pokolení.” 8 Mojí rychle padl na kolena tváří k zemi, klaněl se 9 a řekl: “Jestlie jsem, Panovníku, našel u tebe milost, putuj prosím, Panovníku, uprostřed nás. Je to lid tvrdojinný; promiň nám vak vinu a hřích a přijmi nás jako dědictví.” 10 Hospodin odpověděl: “Hle, uzavírám s vámi smlouvu. Před vekerým tvým lidem učiním podivuhodné věci, jaké nebyly stvořeny na celé zemi ani mezi vemi pronárody. Vechen lid, uprostřed něho jsi, uvidí Hospodinovo dílo; nebo to, co já s tebou učiním, bude vzbuzovat bázeň. 11 Bedlivě dbej na to, co ti dnes přikazuji. Hle, vypudím před tebou Emorejce, Kenaance, Chetejce, Perizejce, Chivejce a Jebúsejce. 12 Dej si pozor, abys neuzavíral smlouvu s obyvateli té země, do které vejde, aby se nestali uprostřed tebe léčkou. 13 Proto jejich oltáře poboříte, jejich posvátné sloupy roztříťíte a jejich posvátné kůly pokácíte. 14 Nebude se klanět jinému bohu, protoe Hospodin, jeho jméno je árlivý, je Bůh árlivě milující. 15 Neuzavře smlouvu s obyvateli té země. Budou se svými bohy smilnit a svým bohům obětovat a tebe pozvou, abys jedl z jejich obětního hodu; 16 a ty bude brát z jejich dcer manelky pro své syny a jejich dcery budou se svými bohy smilnit a svádět tvé syny, aby smilnili s jejich bohy. 17 Nebude si odlévat sochy bohů. 18 Bude dbát na slavnost nekvaených chlebů. Sedm dní bude jíst nekvaené chleby, jak jsem ti přikázal, ve stanovený čas v měsíci ábíbu; nebo v měsíci ábíbu jsi vyel z Egypta. 19 Vechno, co otvírá lůno, bude patřit mně, i kadý samec z prvního vrhu tvého stáda, skotu i bravu. 20 Osla, který se narodil jako první, vyplatí ovčí; jestlie jej nevyplatí, zlomí mu vaz. Vyplatí kadého svého prvorozeného syna. Nikdo se neukáe před mou tváří s prázdnou. 21 Sedm dní bude pracovat, ale sedmého dne odpočine; i při orbě a při ni odpočine. 22 Bude slavit slavnost týdnů, prvních snopků peničné ně, a slavnost sklizně na přelomu roku. 23 Tříkrát v roce se kadý z vás, kdo je muského pohlaví, ukáe před Pánem Hospodinem, Bohem Izraele. 24 Vyenu před tebou pronárody a rozířím tvé pomezí. Nikdo nebude ádostiv tvé země, kdy se půjde tříkrát v roce ukázat před Hospodinem, svým Bohem. 25 Nebude poráet dobytče tak, aby krev mého obětního hodu vytekla na něco kvaeného. Nebude přechovávat přes noc do rána nic z oběti při slavnosti hodu beránka. 26 Prvotiny raných plodů své role přinese do domu Hospodina, svého Boha. Nebude vařit kůzle v mléku jeho matky.” 27 Hospodin řekl Mojíovi: “Napi si tato slova, nebo podle těchto slov uzavírám s tebou a s Izraelem smlouvu.” 28 A byl tam s Hospodinem čtyřicet dní a čtyřicet nocí; chleba nepojedl a vody se nenapil, nýbr psal na desky slova smlouvy, desatero přikázání. 29 Kdy pak Mojí sestupoval z hory Sínaje, měl při sestupu z hory desky svědectví v rukou. Mojí nevěděl, e mu od rozhovoru s Hospodinem září kůe na tváři. 30 Kdy Áron a vichni Izraelci uviděli, jak Mojíovi září kůe na tváři, báli se k němu přistoupit. 31 Ale Mojí je zavolal, i vrátili se k němu Áron a vichni předáci pospolitosti a Mojí k nim promluvil. 32 Potom přistoupili vichni Izraelci a on jim přikázal vechno, o čem s ním Hospodin mluvil na hoře Sínaji. 33 Kdy k nim Mojí přestal

mluvit, dal si na tvář závoj. 34 Kdykoli Mojí vstupoval před Hospodina, aby s ním mluvil, odkládal závoj, dokud nevyel. Pak vycházel, aby k Izraelcům mluvil, co mu bylo přikázáno. 35 Izraelci spatřili Mojíovu tvář a viděli, jak mu kůe na tváři září. Proto si Mojí dával na tvář závoj, pokud neel mluvit s Hospodinem.

Exodus 35

1 Mojí shromádil celou pospolitost Izraelců a řekl jim: “Hospodin přikázal, abyste dodrovali toto: 2 est dní se bude pracovat, ale sedmého dne budete mít slavnost odpočinutí, Hospodinův svatý den odpočinku; kdo by v ten den dělal nějakou práci, zemře. 3 V den odpočinku nerozděláte oheň v ádném svém obydlí.” 4 Mojí řekl celé pospolitosti Izraelců: “Toto přikázal Hospodin: 5 Vyberte mezi sebou pro Hospodina obě pozdvihování. Kadý a ze srdce dobrovolně přinese jako Hospodinovu obě pozdvihování zlato, stříbro a měď, 6 látku purpurově fialovou, nachovou nebo karmínovou, jemné plátno, kozí srst, 7 načerveno zbarvené beraní kůe, tachaí kůe, akáciové dřevo, 8 olej na svícení, balzámy na olej k pomazání a na kadidlo z vonných látek, 9 karneolové drahokamy a kameny pro zasazení do nárameníku a náprsníku. 10 A kadý, kdo je mezi vámi dovedný, a přijde a dělá ve, co Hospodin přikázal: 11 příbytek, jeho stan a příkrývku, spony a desky, svlaky, sloupy a patky, 12 schránu a tyče k ní, příkrov a vnitřní oponu, 13 stůl a tyče k němu i vekeré náčiní, také předkladné chleby, 14 svícen k svícení a náčiní k němu i kahánky a olej k svícení, 15 kadidlový oltář a tyče k němu, olej k pomazání a kadidlo z vonných látek i vstupní závěs ke vchodu do příbytku, 16 oltář pro zápalnou obě s bronzovým rotem, tyče k němu a vekeré náčiní, nádr a podstavec k ní, 17 zástěny pro nádvoří, jeho sloupy a patky i závěs pro bránu do nádvoří, 18 kolíky pro příbytek, kolíky pro nádvoří a přísluná lana, 19 tkaná roucha pro přísluhování ve svatyni, svatá roucha pro kněze Árona a roucha jeho synům pro kněskou slubu.” 20 Celá pospolitost Izraelců vyla od Mojíe 21 a kadý, koho srdce pudilo a kdo byl ochotné mysli, přicházel a přináel Hospodinovu obě pozdvihování pro dílo na stanu setkávání a pro vekerou slubu v něm i pro svatá roucha. 22 Přicházeli mui i eny a vichni ze srdce dobrovolně přináeli spínadla, krouky, prsteny a přívěsky, velijaké zlaté předměty, toti kadý, kdo nabídl Hospodinu zlato jako obě podáváníí. 23 Kadý, kdo měl látku purpurově fialovou, nachovou a karmínovou, jemné plátno a kozí srst, načerveno zbarvené beraní kůe a tachaí kůe, přináel je. 24 Kadý, kdo chtěl přinést obě pozdvihování ve stříbře a v mědi, přinesl to Hospodinu jako obě pozdvihování. Kadý, kdo měl akáciové dřevo k jakémukoli bohosluebnému dílu, přináel je. 25 I vechny dovedné eny vlastnoručně předly a přináely, co napředly, látku purpurově fialovou, nachovou a karmínovou a jemné plátno. 26 Vechny eny, které srdce pudilo a které to dovedly, předly kozí srst. 27 Předáci přináeli karneoly a kameny pro zasazení do nárameníku a náprsníku 28 i balzám a olej na svícení i na olej k pomazání a na kadidlo z vonných látek. 29 I přináeli Izraelci dobrovolný dar Hospodinu, kadý mu a ena, které pudilo srdce, dobrovolně přináeli vechno potřebné k dílu, které skrze Mojíe přikázal Hospodin vykonat. 30 Mojí řekl Izraelcům: “Hled’te, Hospodin povolal jménem Besaleela, syna Urího, vnuka Chúrova, z pokolení Judova. 31 Naplnil ho Boím duchem, aby měl moudrost, důvtip a znalost pro kadé dílo 32 a uměl dovedně pracovat se zlatem, stříbrem a mědí, 33 opracovávat kameny pro vsazování a obrábět dřevo, aby dovedl udělat kadé navrené dílo. 34 Dal mu i schopnost vyučovat, jemu i Oholíabovi, synu Achísamakovu z pokolení Danova. 35 Obdařil je dovedností zhotovovat jakékoli dílo řemeslnické, umělecké, výivkářské, na látce purpurově fialové, nachové a karmínové a na jemném plátně, i dílo tkalcovské; aby dovedli udělat jakékoli dílo a pracovat s vynalézavostí.”

1 Besaleel s Oholiabem a vichni, kdo byli dovední a jim dal Hospodin moudrost a důvtip, aby se vyznali ve vekerém díle pro slubu ve svatyni, dali se tedy do práce podle toho, jak Hospodin přikázal. 2 Mojí povolal Besaleela s Oholiabem a vechny dovedné, je Hospodin obdařil moudrostí, vechny, je srdce pudilo, aby přistoupili k práci na tom díle. 3 Převzali od Mojíe kadou obě pozdvihování, kterou Izraelci přinesli, aby bylo zhotoveno dílo pro slubu ve svatyni. Lid mu přináel i dále kadé ráno dobrovolné dary. 4 Vichni moudří, konající vekeré dílo pro svatyni, přicházeli jeden za druhým od práce, kterou konali, 5 a říkali Mojíovi: “Lid přináí víc, ne je třeba k provedení díla, které Hospodin přikázal vykonat.” 6 Mojí tedy přikázal a jeho vzkaz roznesli po táboře: “Mui a eny, nechysteje u nic pro obě pozdvihování ve prospěch svatyně.” Tak zabránili lidu, aby přináel dalí dary. 7 Měli dostatek potřeb pro vekeré dílo, které se mělo udělat, a jetě zbývalo. 8 Vichni, kdo byli dovední mezi těmi, kdo na díle pracovali, zhotovili příbytek z desíti pruhů jemně tkaného plátna a látky purpurově fialové, nachové a karmínové; zhotovili je s umně vetkanými cheruby. 9 Jeden pruh byl dvacet osm loket dlouhý a čtyři lokte iroký. Vechny pruhy měly stejné rozměry. 10 Pět pruhů spojil po délce jeden s druhým a druhých pět pruhů spojil právě tak jeden s druhým. 11 Z fialového purpuru zhotovil poutka na lemu toho pruhu, který byl na konci spojeného kusu. Stejně to udělal na lemu krajního pruhu druhého spojeného kusu. 12 Udělal také padesát poutek na jednom koncovém pruhu a padesát poutek na koncovém pruhu druhého spojeného kusu, vdy jedno proti druhému. 13 Zhotovil i padesát zlatých spon a sepnul jimi pruhy jeden s druhým, take příbytek byl spojen v jeden celek. 14 Zhotovil té houně z kozí srsti pro stan nad příbytkem; těch houní udělal jedenáct. 15 Jedna houně byla třicet loket dlouhá a čtyři lokte iroká. Vech jedenáct houní mělo stejné rozměry. 16 Zvlá spojil pět houní a zvlá est houní. 17 Udělal také padesát poutek na lemu houně, která byla na kraji spojeného kusu, a padesát poutek udělal na lemu koncové houně druhého spojeného kusu. 18 Zhotovil také padesát bronzových spon a spojil stan v jeden celek. 19 Zhotovil pro stan té příkrývku z beraních ků zbarvených načerveno a navrch příkrývku z tachaích ků. 20 Pro příbytek zhotovil také desky z akáciového dřeva, aby se daly postavit. 21 Kadá deska byla deset loket dlouhá a půldruhého lokte iroká. 22 Kadá měla dva čepy a jedna byla připojena k druhé; tak to provedl na vech deskách pro příbytek. 23 Zhotovil pro příbytek tyto desky: dvacet desek pro jiní, pravou stranu. 24 Těch dvacet desek opatřil dole čtyřiceti stříbrnými patkami, po dvou patkách pod kadou desku, k oběma jejím čepům. 25 I pro druhý bok příbytku, k severní straně, zhotovil dvacet desek 26 a k nim čtyřicet stříbrných patek, po dvou patkách pod kadou desku. 27 Pro zadní stranu příbytku, k západu, zhotovil est desek. 28 Navíc zhotovil dvě desky pro oba úhly příbytku při zadní straně. 29 Zdola byly přiloeny k sobě, navrchu byly těsně spojeny jedním kruhem. Tak učinil s oběma deskami v obou úhlech. 30 Bylo tam tedy osm desek se stříbrnými patkami, celkem estnáct patek, po dvou patkách pod kadou desku. 31 Zhotovil také svlaky z akáciového dřeva, pět pro desky na jednom boku příbytku, 32 pět na druhém boku příbytku a dalších pět svlaků pro desky na zadní straně příbytku, k západu. 33 Udělal i prostřední svlak, aby probíhal v poloviční výi desek od jednoho konce k druhému. 34 Desky potáhl zlatem a zhotovil k nim zlaté kruhy pro vsunutí svlaků; rovně svlaky potáhl zlatem. 35 Zhotovil také oponu z látky purpurově fialové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátna. Zhotovil ji s umně vetkanými cheruby. 36 Udělal pro ni čtyři sloupy z akáciového dřeva a potáhl je zlatem; háčky na nich byly ze zlata; odlil pro ně také čtyři stříbrné patky. 37 Ke vchodu do stanu zhotovil pestře vyitý závěs z látky purpurově fialové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátna. 38 K tomu pět sloupů s háčky; jejich hlavice a příčné tyče potáhl zlatem. Jejich pět patek bylo z bronzu.

1 Besaleel zhotovil schránu z akáciového dřeva dva a půl lokte dlouhou, jeden a půl lokte irokou a jeden a půl lokte vysokou. 2 Obloil ji uvnitř i zvnějšku čistým zlatem a opatřil ji dokola zlatou obrubou. 3 Odlil pro ni čtyři zlaté kruhy a připevnil je k čtyřem jejím hranám; dva kruhy na jednom boku a dva kruhy na druhém. 4 Zhotovil tyče z akáciového dřeva a potáhl je zlatem. 5 Tyče prostrčil kruhy po stranách schrány, aby bylo mono schránu nést. 6 Zhotovil příkrov z čistého zlata dva a půl lokte dlouhý a jeden a půl lokte široký. 7 Potom zhotovil dva cheruby ze zlata; dal je vytepat na oba konce příkrovu. 8 Jeden cherub byl na jednom konci a druhý cherub na druhém konci. Udělal cheruby na příkrov, na oba jeho konce. 9 Cherubové měli křídla rozpjatá vzhůru; svými křídly zastírali příkrov. Tvářemi byli obráceni k sobě; hleděli na příkrov. 10 Zhotovil stůl z akáciového dřeva dva lokte dlouhý, jeden loket široký a jeden a půl lokte vysoký. 11 Obloil jej čistým zlatem a opatřil jej dokola zlatou obrubou. 12 Udělal mu také dokola na dlaň irokou litu a k litě udělal dokola zlatou obrubu. 13 Odlil pro něj čtyři zlaté kruhy a připevnil je ke čtyřem rohům při jeho čtyřech nohách. 14 Kruhy byly těsně u lity, aby drely tyče na noení stolu. 15 Tyče zhotovil z akáciového dřeva a potáhl je zlatem; slouily k noení stolu. 16 Zhotovil také nádoby, které patří na stůl, mísy, pánvičky, obětní misky a konvice, pouívané k úlitbě, ve z čistého zlata. 17 Zhotovil svícen z čistého zlata. Svícen měl vytepaný dřík a prut; jeho kalichy, číky a květy byly s ním zhotoveny z jednoho kusu. 18 Z jeho stran vycházelo est prutů, tři pruty svícnu po jedné straně a tři pruty svícnu po druhé straně. 19 Na jednom prutu byly tři kalichy podobné mandloňovému květu: číka a květ. A tři kalichy podobné mandloňovému květu na druhém prutu: číka a květ. Tak to bylo na vech esti prutech vycházejících ze svícnu. 20 Na svícnu byly čtyři kalichy podobné mandloňovému květu s číkami a květy. 21 Jedna číka byla pod jednou dvojicí prutů, druhá číka byla pod druhou dvojicí prutů a třetí číka byla pod třetí dvojicí prutů; tak to bylo u vech esti prutů vycházejících ze svícnu. 22 Přísluné číky a pruty byly s ním zhotoveny z jednoho kusu; vechno bylo v celku vytepano z čistého zlata. 23 Ke svícnu zhotovil také sedm kahánek, nůky na knoty a pánve z čistého zlata na oharky. 24 Svícen se vemi předměty zhotovil z jednoho talentu čistého zlata. 25 Zhotovil kadidlový oltář z akáciového dřeva, čtyřhranný, loket dlouhý, loket široký a dva lokte vysoký; jeho rohy byly z jednoho kusu s ním. 26 Potáhl jej čistým zlatem, jeho vrek i jeho stěny dokola a jeho rohy, a opatřil jej dokola zlatou obrubou. 27 Zhotovil pro něj té dva zlaté kruhy, a to pod obrubou při jeho bocích, k oběma bočnicím, aby drely tyče, na nich byl noen. 28 Tyče zhotovil z akáciového dřeva a potáhl je zlatem. 29 Připravil také olej svatého pomazání a kadidlo z vonných látek, čisté, odborně smísené.

Exodus 38

1 Zhotovil oltář pro zápalnou obě z akáciového dřeva, čtyřhranný, pět loket dlouhý, pět loket široký a tři lokte vysoký. 2 Jeho čtyři úhly opatřil rohy; ty s ním byly zhotoveny z jednoho kusu. Potáhl jej bronzem. 3 Zhotovil také vechno oltářní náčiní: hrnce, lopaty, kropenky, vidlice a pánve na oheň. Vechno náčiní zhotovil z bronzu. 4 Zhotovil pro oltář také mříový rot z bronzu pod obloení oltáře, sahající do jeho poloviny. 5 Na čtyřech koncích bronzového rotu odlil čtyři kruhy na prostrčení tyčí. 6 Zhotovil i tyče z akáciového dřeva a potáhl je bronzem. 7 Tyče provlékl kruhy po bocích oltáře, aby jej bylo mono na nich přenáet. Udělal jej dutý z desek. 8 Zhotovil bronzovou nádr s bronzovým podstavcem ze zrcadel en, které konaly slubu u vchodu do stanu setkávání. 9 Udělal také nádvoří. Na jiní, pravé straně nádvoří byly zástěny z jemně tkaného plátna, v délce sto loket. 10 Bylo tam dvacet sloupů na dvaceti bronzových patkách; háčky ke sloupům a příčné tyče k nim byly stříbrné. 11 Na severní straně v délce sto loket bylo dvacet sloupů na dvaceti bronzových patkách; háčky ke sloupům a příčné tyče k nim byly stříbrné. 12 Na západní straně byly zástěny v délce padesáti loket. Bylo tam deset sloupů na deseti patkách; háčky ke sloupům a příčné tyče k nim byly stříbrné. 13 Na přední, východní straně byla írka padesát loket. 14 Na

jednom křídle bylo patnáct loket zástěh; byly tam tři sloupy na třech patkách. 15 I na druhém křídle, z této strany brány do nádvoří jako z oné, bylo patnáct loket zástěh; byly tam také tři sloupy na třech patkách. 16 Vechny zástěny kolem nádvoří byly z jemně tkaného plátna. 17 Patky ke sloupům byly bronzové, háčky ke sloupům a příčné tyče k nim byly stříbrné, i obloení jejich hlavic bylo stříbrné; vechny sloupy na nádvoří byly spojeny stříbrnými příčnými tyčemi. 18 Závěs v bráně na nádvoří byl pestře vyit z látky fialově purpurové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátna v délce dvaceti loket, vysoký či široký pět loket, právě tak jako zástěny na nádvoří. 19 Byly tu čtyři sloupy na čtyřech bronzových patkách, jejich háčky byly stříbrné, i obloení jejich hlavic a příčné tyče byly stříbrné. 20 Vechny kolíky pro příbytek a pro nádvoří dokola byly z bronzu. 21 Toto jsou ti, kdo byli povoláni k slubě u příbytku, u příbytku svědectví, pověření na Mojžíův rozkaz lévijskou slubou, za dozoru Ítamara, syna kněze Árona: 22 Besaleel, syn Uríův, vnuk Chúrův z pokolení Judova, zhotovil vechno, co Hospodin Mojíovi přikázal. 23 S ním Oholíab, syn Achísamakův z pokolení Danova, řemeslník, umělec, zhotovující výivky z látky purpurově fialové, nachové a karmínové a z jemného plátna. 24 Vechno zlato, zpracované při tom díle, při celém díle na svatyni, bylo zlato obětované podáváním, dvacet devět talentů a sedm set třicet ekelů podle váhy určené svatyní. 25 Stříbra bylo od těch, kdo byli z pospolitosti povoláni k slubě, sto talentů a tisíc sedm set sedmdesát pět ekelů podle váhy určené svatyní. 26 Půl ekelu na hlavu, polovina ekelu podle váhy určené svatyní, za kadého, kdo přeel mezi ty, kteří byli povoláni do sluby od dvacetiletých výe, za est set tři tisíce a pět set padesát mužů. 27 Sto talentů stříbra bylo pouito k odlití patek pro svatyni a patek k oponě, sto patek z jednoho sta talentů, jeden talent na jednu patku. 28 Z tisíce sedmi set sedmdesáti pěti ekelů udělal háčky ke sloupům, obloil jejich hlavice a spojil je příčkami. 29 Mědi obětované podáváním bylo sedmdesát talentů a dva tisíce čtyři sta ekelů. 30 Z toho udělal patky ke vchodu do stanu setkávání, bronzový oltář a k němu bronzový rot a vechno náčiní k oltáři, 31 patky kolem nádvoří, patky k bráně do nádvoří i vechny kolíky pro příbytek a vechny kolíky pro nádvoří dokola.

Exodus 39

1 Z látky fialově purpurové, nachové a karmínové zhotovili tkaná roucha pro přísluhování ve svatyni; zhotovili té svatá roucha pro Árona, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 2 Zhotovil nárameník ze zlata, z látky fialově purpurové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátna. 3 Vytepali zlaté plátky a z nich nastříhal nitky, aby je umně vetkali do látky fialově purpurové, nachové a karmínové a do jemného plátna. 4 Vrchní části mu udělali spojené; na obou koncích byl spojen. 5 Tkaný pás, jím byl nárameník upevňován, byl zhotoven tým způsobem ze zlata, z látky fialově purpurové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátna, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 6 Vsadili té kameny karneoly do zlatých obrouček a vyryli do nich jména synů Izraele, jako se ryjí pečeti. 7 Kameny umístil na vrchních částech nárameníku, aby byly připomínkou na syny Izraele, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 8 Tým způsobem jako nárameník zhotovil umně utkaný náprsník ze zlata, z látky fialově purpurové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátna. 9 Byl čtvercový a dvojitý; náprsník udělali jednu píd' dlouhý a jednu píd' široký, dvojitý. 10 Vysadili jej čtyřmi řadami kamenů: v první řadě rubín, topas a smaragd; 11 v druhé řadě malachit, safír a jaspis; 12 v třetí řadě opál, achát a ametyst; 13 ve čtvrté řadě chrysolit, karneol a onyx. Vechny byly vsazeny do zlatých obrouček. 14 Kameny byly označeny jmény synů Izraele; bylo jich dvanáct podle jejich jmen; na kadém bylo vyryto jeho jméno jako na pečeti podle dvanácti kmenů. 15 K náprsníku udělali řetízky z čistého zlata jako stočenou ňůru. 16 Zhotovili té dvě zlaté obroučky a dva zlaté krouky; oba krouky pak připevnili k oběma horním okrajům náprsníku. 17 Obě zlaté ňůry připevnili k oběma kroukům na horních okrajích náprsníku. 18 Oba druhé konce obou ňůr připevnili k oběma obroučkám a umístili je vpředu na vrchních částech nárameníku. 19 Potom zhotovili jiné dva zlaté krouky a připevnili

je k oběma okrajům náprsníku, na lem jeho vnitřní strany při nárameníku. 20 Zhotovili i další dva zlaté krouky a připevnili je k oběma vrchním částem nárameníku dole na jeho přední straně těsně u vu, nad tkaným pásem nárameníku. 21 Náprsník opatřený krouky přivázali ke kroukům nárameníku purpurově fialovou ňůrkou, aby byl nad tkaným pásem nárameníku; aby náprsník od nárameníku neodstával, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 22 K nárameníku zhotovil řízu, tkanou práci, celou z fialového purpuru. 23 Uprostřed řízy byl otvor jako otvor v krunýři a otvor byl dokola olemován, aby se neroztrhl. 24 K dolní obrubě řízy připevnili granátová jablka z látky fialově purpurové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátna. 25 Zhotovili i zvonečky z čistého zlata a zvonečky upevnili mezi granátová jablka na dolní obrubu řízy dokola, mezi granátová jablka. 26 Zvoneček a granátové jablko, zvoneček a granátové jablko byly střídavě dokola na obrubě řízy, kdy Áron konal slubu, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 27 Zhotovili suknice z jemného plátna, tkanou práci, pro Árona a jeho syny; 28 dále turban z jemného plátna a ozdobné mitry z jemného plátna i lněné spodky z jemně tkaného plátna; 29 také pestře vyitou erpu z jemně tkaného plátna a z látky fialově purpurové, nachové a karmínové, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 30 Zhotovili květ z čistého zlata, svatou čelenku, a vepsali na něj nápis, jako se vyrývá peče: "Svatý Hospodinu." 31 Připevnili jej purpurově fialovou ňůrkou nahoře na turbanu, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 32 Tak byla vechna práce na příbytku stanu setkávání ukončena. Izraelci provedli vechno přesně tak, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 33 Přinesli k Mojíovi příbytek: stan s vekerým náčiním, sponami, deskami, svlaky, sloupy a patkami; 34 příkrývku z beraních kůů, zbarvených načerveno, příkrývku z kůů tachaích a vnitřní oponu; 35 schránu svědectví s tyčemi a příkrovem; 36 stůl s vekerým náčiním a předkladné chleby; 37 svícen z čistého zlata s kahánky připravenými k nasazení a s vekerým náčiním, i olej k svícení; 38 zlatý oltář a olej k pomazání i kadidlo z vonných látek a závěs ke vchodu do stanu; 39 bronzový oltář a jeho bronzový rot, s tyčemi a s vekerým náčiním, nádr s podstavcem; 40 zástěny pro nádvoří, sloupy s patkami, závěs pro bránu do nádvoří s lany a kolíky i vecko náčiní pro slubu v příbytku, pro stan setkávání; 41 tkaná roucha pro přísluhování ve svatyni, svatá roucha pro kněze Árona a roucha jeho synům pro kněskou slubu. 42 Vechnu práci vykonali Izraelci přesně tak, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 43 Mojí celé dílo prohlédl; ano, vykonali je přesně tak, jak Hospodin přikázal. A Mojí jim poehnal.

Exodus 40

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 "Prvního dne prvního měsíce postaví příbytek stanu setkávání. 3 Tam umístí schránu svědectví a zastře schránu oponou. 4 Přinese také stůl a vechno na něm uspořádá, přinese i svícen a nasadí na něj kahánky. 5 Zlatý kadidlový oltář dá před schránu svědectví a pověsí závěs ke vchodu do příbytku. 6 Oltář pro zápalnou obě postaví před vchod do příbytku stanu setkávání. 7 Mezi stan setkávání a oltář umístí nádr a naleje do ní vodu. 8 Dokola postaví nádvoří a do brány k nádvoří pověsí závěs. 9 Potom vezme olej pomazání a pomae příbytek a vechno, co je v něm, a posvětí jej i s vekerým náčiním, a bude svatý. 10 Pomae také oltář pro zápalnou obě i s vekerým náčiním a posvětí jej; a oltář bude velesvatý. 11 Pomae také nádr s podstavcem a posvětí ji. 12 Pak přivede Árona a jeho syny ke vchodu do stanu setkávání a omyje je vodou. 13 Nato oblékne Áronovi svatá roucha, pomae ho a posvětí a bude mi slouit jako kněz. 14 Přivede i jeho syny a oblékne do suknic. 15 Pomae je, jako jsi pomazal jejich otce, a budou mi slouit jako kněží. Toto pomazání je uvede v trvalé kněství po vechna pokolení." 16 Mojí učinil vechno přesně tak, jak mu Hospodin přikázal. 17 Příbytek byl postaven první den prvního měsíce druhého roku. 18 Mojí postavil příbytek: rozmístil jeho patky, zasadil desky, přiloil svlaky a postavil sloupy. 19 Nad příbytkem rozprostřel stan a nahoru na stan poloil příkrývku, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 20 Potom vzal svědectví a dal je do schrány; podél schrány zasunul tyče a nahoru na schránu poloil příkrov. 21 Schránu vnesl do příbytku, zavěsil vnitřní oponu a zastřel schránu svědectví,

jak Hospodin Mojíovi přikázal. 22 Stůl postavil do stanu setkávání ke straně příbytku na sever, vně před oponu. 23 Uspořádal na něm chléb před Hospodinem, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 24 Svícen postavil do stanu setkávání naproti stolu ke straně příbytku na jih 25 a nasadil kahánky před Hospodinem, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 26 Zlatý oltář umístil ve stanu setkávání před oponu. 27 Pálil na něm kadidlo z vonných látek, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 28 Na vchod do příbytku pověsil závěs. 29 Oltář pro zápalnou obě postavil u vchodu do příbytku stanu setkávání. Na něm obětoval zápalnou a přídatnou obě, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 30 Mezi stan setkávání a oltář umístil nádr a nalil do ní vodu k omývání. 31 Mojí, Áron a jeho synové si z ní omyli ruce a nohy. 32 Kdy přistupovali ke stanu setkávání a kdy se přiblížovali k oltáři, omývali se, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 33 Kolem příbytku a oltáře postavil nádvoří a do brány nádvoří pověsil závěs. Tak Mojí dokončil celé to dílo. 34 Tu oblak zahalil stan setkávání a příbytek naplnila Hospodinova sláva. 35 Mojí nemohl přistoupit ke stanu setkávání, nebo nad ním přebýval oblak a příbytek naplňovala Hospodinova sláva. 36 Kdykoli se oblak z příbytku zvedl, vytáhli Izraelci ze vech svých stanovi. 37 Jestlie se oblak nezvedal, nevytáhli, dokud se nezvedl. 38 Hospodinův oblak býval nad příbytkem ve dne a v noci v něm planul oheň před očima celého domu izraelského na vech jejich stanovitích.

Leviticus 1

1 I zavolal Hospodin Mojíe a promluvil k němu ze stanu setkávání: 2 “Mluv k synům Izraele a řekni jim: Kdy někdo z vás přinese dar Hospodinu, přinesete svůj dar z dobytka, ze skotu nebo z bravu. 3 Jestlie jeho darem bude zápalná obě ze skotu, přivede samce bez vady. Přivede jej ke vchodu do stanu setkávání, aby doel zalíbení před Hospodinem. 4 Vloí ruku na hlavu zápalné oběti; ta mu získá zalíbení a zprostí ho viny. 5 Dobytče pak porazí před Hospodinem a Áronovci, kněí, přinesou krev v obě; krví pokropí dokola oltář, který je u vchodu do stanu setkávání. 6 Stáhne kůi ze zápalné oběti a rozseká obě na díly. 7 Synové kněze Árona vloí na oltář oheň a na oheň narovnají dříví. 8 Díly, hlavu a tuk narovnají pak Áronovci, kněí, na dříví, které je na ohni na oltáři. 9 Vnitřnosti vak a hnáty omyje kněz vodou a vechno obrátí na oltáři v obětní dým. To bude zápalná obě; jako obě ohnivá bude libou vůní pro Hospodina. 10 Jestlie jeho dar pro zápalnou obě bude z bravu, z ovcí nebo z koz, přivede samce bez vady. 11 Porazí ho před Hospodinem při severní straně oltáře a Áronovci, kněí, pokropí jeho krví oltář dokola. 12 Rozseká obě na díly i s hlavou a s tukem a kněz to narovná na dříví, které je na ohni na oltáři. 13 Vnitřnosti vak a hnáty omyje kněz vodou; vechno přinese v obě a na oltáři obrátí v obětní dým. To bude zápalná obě; jako obě ohnivá bude libou vůní pro Hospodina. 14 Jestlie jeho darem Hospodinu bude zápalná obě z ptactva, přinese svůj dar z hrdliček nebo z holoubat. 15 Kněz přinese ptáče k oltáři, nehtem mu natrhne hlavu a na oltáři obrátí v obětní dým; jeho krev nechá vykapat na stěnu oltáře. 16 Odstraní vole s vývrkem a pohodí to k východní straně oltáře, kde je popel z tuku. 17 Pak mu kněz natrhne křídla, ale neodtrhne je; a na oltáři je obrátí v obětní dým na ohni ze dříví. To bude zápalná oběť; jako obě ohnivá bude libou vůní pro Hospodina.

Leviticus 2

1 Kdy někdo přinese Hospodinu darem přídatnou obě, bude jeho darem bílá mouka. Poleje ji olejem, vloí na to kadidlo 2 a donese ji Áronovcům, kněím. Kněz z ní vezme plnou hrst bílé mouky s olejem i vechno kadidlo a jako připomínku ji na oltáři obrátí v obětní dým. Jako obě ohnivá bude libou vůní pro Hospodina. 3 Zbytek přídatné oběti připadne Áronovi a jeho synům jako velesvatý podíl z ohnivých

obětí Hospodinových. 4 Kdy přinese darem přídatnou obě pečenou v peci, budou to nekvaené bochánky z bílé mouky zadělané olejem a nekvaené oplatky pomazané olejem. 5 Jestlie bude tvým darem přídatná obě připravená na pánvi, bude z bílé mouky zadělané olejem, nekvaená. 6 Rozdrobí ji na sousta a poleje ji olejem. To bude přídatná obě. 7 Jestlie tvým darem bude přídatná obě připravená v kotlíku, a je připravena z bílé mouky s olejem. 8 Takto připravenou přídatnou obě přinese Hospodinu: předá ji knězi a on ji donese k oltáři. 9 Kněz oddělí hrst přídatné oběti a jako připomínku ji na oltáři obrátí v obětní dým. Jako obě ohnivá bude libou vůní pro Hospodina. 10 Zbytek přídatné oběti připadne Áronovi a jeho synům jako velesvatý podíl z ohnivých obětí Hospodinových. 11 ádná přídatná obě, kterou přinesete Hospodinu, nebude připravována kvaením; ádný kvas a ádný med neobráte v obětní dým jako ohnivou obě Hospodinu. 12 Múete je přinést Hospodinu jako dar z prvotin, ale nebudou na oltáři obětovány v libou vůni. 13 Kadý dar své přídatné oběti solí osolí. Nenechá svou přídatnou obě bez soli smlouvy svého Boha. S kadým svým darem přinese sůl. 14 Jestlie přinese Hospodinu přídatnou obě raných plodů, přinese klasy praené na ohni a drcené zrní z nového obilí jako přídatnou obě svých raných plodů. 15 Přidá k ní olej a poloí na to kadidlo. To bude přídatná obě. 16 Kněz obrátí v obětní dým jako připomínku hrst rozdrčeného zrní s olejem i vechno kadidlo. To bude ohnivá obě Hospodinu.

Leviticus 3

1 Jestlie někdo připraví jako svůj dar hod oběti pokojné ze skotu, a u býka nebo krávu, přivede před Hospodina zvíře bez vady. 2 Vloí ruku na hlavu svého daru a porazí obě před vchodem do stanu setkávání. Áronovci, kněi, pokropí krví oltář dokola. 3 Z hodu oběti pokojné přinese Hospodinu jako ohnivou obě tuk pokrývající vnitřnosti i vechen tuk, který je na vnitřnostech, 4 dále obě ledviny i s tukem, který je na nich i na slabinách, a jaterní lalok; odejme jej nad ledvinami. 5 Áronovci to jako zápalnou obě obrátí na oltáři v obětní dým na ohni ze dříví. Jako obě ohnivá bude libou vůní pro Hospodina. 6 Jestlie jeho dar Hospodinu k hodu oběti pokojné bude z bravu, přivede samce nebo samici bez vady. 7 Přivede-li jako svůj dar jehně, přivede je před Hospodina, 8 vloí ruku na hlavu svého daru a porazí je před stanem setkávání. Áronovci pokropí jeho krví oltář dokola. 9 Z hodu oběti pokojné přinese Hospodinu jako ohnivou obě jeho tuk, celý tučný ocas, který odejme těsně u kostrče, a tuk pokrývající vnitřnosti, toti vechnen tuk, který je na vnitřnostech, 10 dále obě ledviny i s tukem, který je na nich i na slabinách, a jaterní lalok; odejme jej nad ledvinami. 11 Kněz to na oltáři obrátí v obětní dým. To bude pokrm ohnivé oběti Hospodinu. 12 Jestlie bude jeho darem koza, přivede ji před Hospodina, 13 vloí ruku na její hlavu a porazí ji před stanem setkávání. Áronovci pokropí její krví oltář dokola. 14 Přinese z ní Hospodinu svůj dar jako ohnivou obě: tuk pokrývající vnitřnosti i vechen tuk, který je na vnitřnostech, 15 dále obě ledviny s tukem, který je na nich i na slabinách, a jaterní lalok; odejme jej nad ledvinami. 16 Kněz to na oltáři obrátí v obětní dým. To bude pokrm ohnivé oběti, libá vůně. Vechen tuk patří Hospodinu. 17 To bude provdy platné nařízení pro vechna vae pokolení ve vech vaich sídlitích: Nebudete jíst ádný tuk ani ádnou krev.”

Leviticus 4

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Mluv k Izraelcům: Kdy se někdo neúmyslně prohřeí proti kterémukoli příkazu Hospodinovu něčím, co se dělat nesmí, a dopustí se něčeho proti některému z nich, pak platí: 3 Jestlie se prohřeí pomazaný kněz a uvalí tím vinu na lid, a přivede Hospodinu za svůj hřích, jeho se dopustil, mladého býčka bez vady k oběti za hřích. 4 Dovede býčka ke vchodu do stanu setkávání

před Hospodina, vloí ruku na hlavu býčka a porazí jej před Hospodinem. 5 Pak vezme pomazaný kněz trochu krve z býčka a přinese ji ke stanu setkávání. 6 Kněz namočí prst v krvi a sedmkrát z ní stříkne před Hospodinem na oponu svatyně. 7 Trochou krve potře kněz té rohy oltáře pro pálení kadidla z vonných látek před Hospodinem, oltáře, který je ve stanu setkávání; vechnu ostatní krev toho býčka pak vyleje ke spodku oltáře pro zápalné oběti, jen je u vchodu do stanu setkávání. 8 Vechen tuk z býčka obětovaného za hřích z něho odstraní, tuk pokrývající vnitřnosti i vechen tuk, který je na vnitřnostech, 9 dále obě ledviny s tukem, který je na nich i na slabinách, a jaterní lalok; odejme jej nad ledvinami, 10 jak to bývá odstraňováno z býka pro hod oběti pokojné. Kněz to na oltáři pro zápalné oběti obrátí v obětní dým. 11 Kůi z býčka a vechno maso z něho včetně hlavy a hnátů i vnitřnosti a výměty, 12 celý zbytek býčka vynesou ven za tábor na čisté místo, kam se sype popel z tuku, a na dříví jej spálí ohněm; kam se sype popel z tuku, tam bude spálen. 13 Jestlie se celá izraelská pospolitost neúmyslně něčeho dopustí a zůstane shromáždění skryto, e se dopustili proti kterémukoli příkazu Hospodinovu něčeho, co se dělat nesmí, přece se provinili. 14 Kdy vyjde najevo hřích, kterého se dopustili proti příkazu, přivede shromáždění mladého býčka k oběti za hřích a dovedou jej před stan setkávání. 15 Starí pospolitosti vloí před Hospodinem ruce na hlavu býčka a porazí jej před Hospodinem. 16 Pak přinese pomazaný kněz trochu krve z býčka ke stanu setkávání. 17 Kněz namočí v krvi prst a sedmkrát z ní stříkne před Hospodinem na oponu. 18 Trochou krve potře té rohy oltáře, který je před Hospodinem ve stanu setkávání; vechnu ostatní krev pak vyleje ke spodku oltáře pro zápalné oběti, jen je u vchodu do stanu setkávání. 19 Vechen tuk z něho odstraní a na oltáři jej obrátí v obětní dým. 20 Naloí s býčkem jako s býčkem obětovaným za hřích, stejně s ním naloí. Kněz za ně vykoná smírčí obřady, a bude jim odpuštěno. 21 Býčka vynesou ven za tábor a spálí jej stejně, jako spálil předelého býčka. To bude obě za hřích shromáždění. 22 Prohřeí-li se předák a dopustí se neúmyslně proti kterémukoli příkazu Hospodina, svého Boha, něčeho, co se dělat nesmí, provinil se. 23 Je-li mu oznámeno, e se dopustil hřichu, přivede jako dar kozla, samce bez vady. 24 Vloí ruku na hlavu kozla a porazí ho na místě, kde se poráí dobytek pro zápalnou obě před Hospodinem. To bude obě za hřích. 25 Pak vezme kněz trochu krve z oběti za hřích na prst a potře rohy oltáře pro zápalné oběti; ostatní krev vyleje ke spodku oltáře pro zápalné oběti. 26 Vechen tuk na oltáři obrátí v obětní dým jako tuk z hodu oběti pokojné. Pro jeho hřích vykoná za něho kněz smírčí obřady, a bude mu odpuštěno. 27 Jestlie se neúmyslně prohřeí někdo z lidu země a dopustí se proti některému příkazu Hospodinovu něčeho, co se dělat nesmí, provinil se. 28 Je-li mu oznámeno, e se dopustil hřichu, přivede jako svůj dar kozu, samici bez vady, za hřích, kterého se dopustil. 29 Vloí ruku na hlavu zvířete obětovaného za hřích a porazí obě za hřích na místě pro zápalné oběti. 30 Pak vezme kněz trochu krve na prst a potře rohy oltáře pro zápalné oběti; vechnu ostatní krev vyleje ke spodku oltáře. 31 Vechen tuk odejme, jako bývá odňat tuk z hodu oběti pokojné, a kněz jej na oltáři obrátí v obětní dým, v libou vůni pro Hospodina. Kněz za něho vykoná smírčí obřady, a bude mu odpuštěno. 32 Jestlie přivede jako dar k oběti za hřích jehně, přivede samičku bez vady. 33 Vloí ruku na hlavu zvířete obětovaného za hřích a porazí je v obě za hřích na místě, kde se poráí dobytek pro zápalné oběti. 34 Pak vezme kněz trochu krve z oběti za hřích na prst a potře rohy oltáře pro zápalné oběti; vechnu ostatní krev vyleje ke spodku oltáře. 35 Vechen tuk odejme, jako bývá odňat tuk z beránka pro hod oběti pokojné, a kněz jej na oltáři obrátí v obětní dým jako ohnivou obě pro Hospodina. Pro hřích, jeho se dopustil, vykoná za něho kněz smírčí obřady, a bude mu odpuštěno.

Leviticus 5

1 Prohřeí-li se někdo tím, e slyel vyslovit kletbu a byl toho svědkem, a u to viděl nebo se o tom dozvěděl, jestlie to neoznámí, ponese svou vinu. 2 Anebo kdy se někdo dotkne čehokoli nečistého, buď zdechliny nečistého divokého zvířete nebo zdechliny nečistého domácího zvířete nebo zdechliny nečisté drobné

havěti, i kdy mu to nebylo známo, je nečistý a provinil se. 3 Anebo kdy se někdo dotkne lidské nečistoty, jakékoli nečistoty, jí se můe znečistit, i kdy mu to nebylo známo, ale potom se to dozví, provinil se. 4 Anebo kdy někdo nerozváně pronese přísahu, e udělá něco zlého nebo dobrého, vím, k čemu se člověk přísahou nerozváně zavázal, i kdy mu to nebylo známo, ale potom se to dozví, kadou jednotlivostí se provinil. 5 Kdy se tedy čímkoli z toho provinil, a vyzná, čím se prohřeil, 6 a přivede Hospodinu jako pokutu za prohřeek, jeho se dopustil, samici z bravu, ovci nebo kozu, v obě za hřích. Pro jeho hřích vykoná za něho kněz smírčí obřady. 7 Jestlie není v jeho monostech obětovat beránka nebo kůzle, přinese Hospodinu jako pokutu za svůj prohřeek dvě hrdličky nebo dvě holoubata, jedno k oběti za hřích, druhé k oběti zápalné. 8 Donese je knězi. Ten bude nejprve obětovat to, které je určeno k oběti za hřích. Zespodu mu nehtem natrhne hlavu, ale neodtrhne ji. 9 Trochu krve oběti za hřích stříkne na stěnu oltáře a zbytek krve nechá vykapat ke spodku oltáře. To bude obě za hřích. 10 To druhé připraví podle řádu zápalné oběti. Pro hřích, jeho se dopustil, vykoná za něho kněz smírčí obřady, a bude mu odputěno. 11 Jestlie není s to dát ani dvě hrdličky nebo dvě holoubata, přinese ten, kdo zhřeil, jako dar desetinu éfy bílé mouky v obě za hřích; nepoleje ji olejem a nedá na ni kadidlo, protoe to je obě za hřích. 12 Donese ji knězi a kněz z ní vezme plnou hrst na připomínku a na oltáři ji obrátí v obětní dým jako ohnivé oběti Hospodinovy. To bude obě za hřích. 13 Pro hřích, jeho se čímkoli z toho dopustil, vykoná za něho kněz smírčí obřady, a bude mu odputěno; zbytek oběti bude patřit knězi jako při oběti přídatné.” 14 Hospodin promluvil k Mojíovi: 15 “Jestlie se někdo těce zpronevěří tím, e se neúmyslně prohřeí proti svatým věcem Hospodinovým, jako pokutu přivede Hospodinu z bravu berana bez vady, jeho cenu stanoví v ekelech stříbra podle váhy určené svatyní, jako obě za vinu. 16 Nahradí také, čím se proti svatým věcem prohřeil, a přidá nad to pětinu. Dá to knězi a kněz za něho obětí berana za vinu vykoná smírčí obřady, a bude mu odputěno. 17 Jestlie se někdo prohřeí a dopustí se něčeho proti kterémukoli Hospodinovu příkazu, co se dělat nesmí, ani to věděl, provinil se a ponese následky své nepravosti. 18 Přivede ke knězi z bravu berana bez vady, jeho cenu určí, jako obě za vinu. Za neúmyslný přestupek, jeho se dopustil, ani věděl, vykoná za něho kněz smírčí obřady, a bude mu odputěno. 19 To bude obě za vinu. Jistěe se provinil proti Hospodinu.” 20 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 21 “Prohřeí-li se někdo a těce se zpronevěří Hospodinu tím, e zapře svému bližnímu věc, kterou měl v úschově, a svěřenou či zabavenou, nebo svého bližního vydírá 22 nebo najde ztracenou věc a křivopříseně to zapře, a se člověk dopustí kterékoli z těch věcí, zhřeí. 23 Jestlie se tedy prohřeil a provinil, navrátí, co násilně zabavil nebo co uchvátíl vydíráním nebo co mu bylo svěřeno do úschovy, anebo ztracenou věc, kterou nael, 24 anebo cokoli, o čem křivě přísahal. Plně to nahradí a nad to přidá pětinu. Dá to tomu, čí to je, v den své oběti za vinu. 25 Jako pokutu přivede Hospodinu z bravu berana bez vady, jeho cenu určí; přivede jej ke knězi jako obě za vinu. 26 Kněz za něho vykoná před Hospodinem smírčí obřady, a bude mu odputěno vechno, čeho se dopustil a čím se provinil.”

Leviticus 6

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Přika Áronovi a jeho synům: Toto je řád zápalné oběti: Zápalná obě bude na ohni na oltáři po celou noc a do rána a oheň na oltáři bude stále udrován. 3 Kněz si obleče lněný at a na tělo si obleče lněné spodky. Vybere popel z tuku zápalné oběti strávené ohněm na oltáři a vysype jej vedle oltáře. 4 Pak si svleče roucho, obleče si jiné a vynesepopel z tuku ven za tábor na čisté místo. 5 Oheň na oltáři bude stále udrován, nesmí vyhasnout. Kněz jím bude kadé ráno zapalovat dříví, narovná na něm zápalnou obě a obrátí na něm tuk z pokojných obětí v obětní dým. 6 Oheň na oltáři bude stále udrován, nesmí vyhasnout. 7 Toto je řád přídatné oběti: Áronovci ji přinesou před Hospodina k přední straně oltáře. 8 Kněz z té přídatné oběti vyzdvihne v hrsti část bílé mouky s olejem a vechno kadidlo,

teré je na přídavné oběti, a na oltáři to obrátí v obětní dým; bude to libá vůně na připomínku pro Hospodina. 9 Co z přídavné oběti zbude, snědí Áron a jeho synové. Bude se to jíst nekvaené na svatém místě; na nádvoří stanu setkávání to budou jíst. 10 Nebude se péci nic kvaeného. Dal jsem jim to jako jejich podíl ze svých ohnivých obětí. Bude to velesvaté jako obě za hřích a za vinu. 11 Smí to jíst kadý muský přísluník mezi Áronovci. To bude pro vechna vae pokolení provdy platné nařízení o ohnivých obětech Hospodinových. Cokoli se jich dotkne, bude svaté.” 12 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 13 “Toto je dar Árona a jeho synů, který v den jeho pomazání přinesou Hospodinu: desetinu éfy bílé mouky jako pravidelnou přídavnou obě, polovinu ráno a polovinu večer. 14 Přinese ji připravenou s olejem na pánvi, smaenou. Přídavnou obě přinese rozdrobenou na sousta. Bude to libá vůně pro Hospodina. 15 Připraví ji pomazaný kněz z Áronových synů, který nastoupí na jeho místo. To bude provdy platné Hospodinovo nařízení. Jako celopal bude obrácena v obětní dým. 16 Kadá přídavná obě kněská bude celopal. Nesmí se jíst.” 17 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 18 “Mluv k Áronovi a jeho synům: Toto je řád oběti za hřích: Na místě, na kterém se poráí dobytče pro zápalnou obě, bude se poráet před Hospodinem i pro obě za hřích. Je to velesvaté. 19 Kněz, který ji obětuje za hřích, jí smí jíst. Bude se jíst na svatém místě, na nádvoří stanu setkávání. 20 Cokoli se dotkne jejího masa, bude svaté. Stříkne-li trochu krve z ní na roucho, vypere postříknuté místo na svatém místě. 21 Hliněné nádobí, v něm se bude vařit, bude rozbito. Bude-li se vařit v měděné nádobě, vydrhne se a opláchne vodou. 22 Kadý muský přísluník kněských rodin jí smí jíst. Je to velesvaté. 23 Ale ádná obě za hřích, z její krve se část vnáí do stanu setkávání k vykonání smírčích obřadů ve svatyni, nebude se jíst; bude spálena ohněm.

Leviticus 7

1 Toto je řád oběti za vinu; je to velesvaté. 2 Na místě, na něm se poráí dobytče pro zápalnou obě, bude se poráet i pro obě za vinu. Jeho krví pokropí kněz oltář dokola. 3 Pak přinese vechen tuk z něho, tučný ocas a tuk pokrývající vnitřnosti, 4 dále obě ledviny s tukem, který je na nich i na slabinách, a jaterní lalok; odejme jej nad ledvinami. 5 Kněz to na oltáři obrátí v obětní dým jako ohnivou obě Hospodinu. To bude obě za vinu. 6 Kadý muský přísluník kněských rodin jí smí jíst. Bude se jíst na svatém místě. Je to velesvaté. 7 Obě za vinu má stejný řád jako obě za hřích; patří knězi, který jí vykonává smírčí obřady. 8 Knězi, který přináí něčí zápalnou obě, patří kůe z oběti, kterou přináí; je jeho. 9 Rovně kadá přídavná obě, která je pečena v peci, i kadá, která je připravena v kotlíku nebo na pánvi, patří knězi, který jí přináí; je jeho. 10 Kadá přídavná obě, zadělaná olejem i suchá, patří vem Áronovcům, jednomu jako druhému. 11 Toto je řád hodů oběti pokojné, který se přináí Hospodinu: 12 Jestlie jej někdo přinese jako projev vděčnosti, a přinese k děkovné oběti nekvaené bochánky zadělané olejem a nekvaené oplatky pomazané olejem. Bochánky budou z bílé zasmaené mouky, zadělané olejem. 13 Vedle bochánků přinese kvaený chléb jako svůj dar ke svému hodu díků oběti pokojné. 14 Z kadého daru přinese po jednom kusu jako obě pozdvihování pro Hospodina. Patří knězi, který kropí krví z pokojné oběti; je jeho. 15 Maso jeho hodu díků oběti pokojné se musí jíst v den, kdy bylo přineseno; nezůstane z něho nic do rána. 16 Jestlie se dar obětního hodu týká slibu nebo dobrovolného závazku, bude se jíst v den, kdy byl obětní hod přinesen, a přítiho dne se smí jíst zbytek. 17 Zbytek masa z obětního hodu a je vak třetího dne spálen ohněm. 18 Jestlie by se přesto jedlo maso z hodu oběti pokojné třetího dne, nenalezne Hospodin zalíbení v tom, kdo jej přinesl; dar mu nebude připočten k dobru. Je závadný a kadý, kdo by z něho jedl, ponese následky své nepravosti. 19 Ani maso, které přilo do styku s něčím nečistým, nesmí se jíst; bude spáleno ohněm. Jiné maso můe jíst kadý, kdo je čistý. 20 Bude-li vak někdo jíst maso Hospodinova hodu oběti pokojné a přitom bude nečistý, bude vyobcován ze svého lidu. 21 Kdy by se někdo dotkl čehokoli nečistého, lidské nečistoty nebo nečistého zvířete nebo čehokoli nečistého, hodného opovření, a jedl by z masa

Hospodinova hodů oběti pokojné, bude vyobcován ze svého lidu.” 22 Hospodin promluvil k Mojžíovi: 23 “Mluv k Izraelcům: Nebudete jíst ádný tuk z býka ani z ovce a kozy. 24 Tuku zdechlého nebo rozsápaného zvířete se mûe úivat k různému účelu, ale jíst jej rozhodně nesmíte. 25 Kadý, kdo by jedl tuk z dobytčete, z něho přinesl ohnivou obě Hospodinu, bude vyobcován ze svého lidu. 26 Také nebudete jíst ádnou krev, a se usadíte kdekoli, ani krev ptactva ani dobytčat. 27 Kdokoli by jedl jakoukoli krev, bude vyobcován ze svého lidu.” 28 Hospodin dále mluvil k Mojžíovi: 29 “Mluv k Izraelcům: Kdo připravuje svůj hod oběti pokojné Hospodinu, přinese Hospodinu dar ze svého hodu oběti pokojné. 30 Vlastní rukou přinese ohnivé oběti Hospodinu: přinese tuk, který je na hrudí, i hrudí, aby je podáváním nabídl Hospodinu jako obě podáváníí. 31 Kněz obrátí tuk na oltáři v obětní dým. Hrudí pak připadne Áronovi a jeho synům. 32 Pravou kýtu dáte knězi jako obě pozdvihování ze svých hodů oběti pokojné. 33 Tomu z Áronovců, kdo přinese z pokojných obětí krev a tuk, bude pravá kýta patřit jako podíl. 34 Hrudí z oběti podáváníí a kýtu z oběti pozdvihování jsem toti Izraelcům odebral z jejich hodů oběti pokojné a dávám je knězi Áronovi a jeho synům. Budou je dostávat od Izraelců podle provdy platného nařízení. 35 To je přiděl Áronův i přiděl jeho synů z ohnivých obětí Hospodinových; v den, kdy jim dovolil přistoupit, aby slouili Hospodinu jako kněi, 36 v den, kdy je pomazáním oddělil od Izraelců, přikázal Hospodin, aby jim byl dáván podle nařízení provdy platného pro vechna jejich pokolení.” 37 To je řád pro zápalnou obě, pro přidavnou obě, pro obě za hřích a obě za vinu, i pro obě při vysvěcování kněi a pro hod oběti pokojné, 38 jak to přikázal Hospodin Mojžíovi na hoře Sínaji v den, kdy přikázal synům Izraele, aby přináeli své dary Hospodinu na Sínajské pouti.

Leviticus 8

1 Hospodin promluvil k Mojžíovi: 2 “Vezmi Árona i s jeho syny, té roucha a olej pomazání i býčka k oběti za hřích, dva berany a koík nekvaených chlebů, 3 a shromádi celou pospolitost ke vchodu do stanu setkávání.” 4 Mojí učinil, jak mu Hospodin přikázal. Pospolitost se shromádila ke vchodu do stanu setkávání 5 a Mojí pospolitosti řekl: “Toto nám přikázal Hospodin udělat.” 6 Pak vyzval Mojí Árona a jeho syny, aby přistoupili, a omyl je vodou. 7 Přehodil mu suknicu a přepásal ho erpou, oblékl mu řízu, vloil na něj nárameník a přepásal ho tkaným pásem nárameníku; opásal ho jím. 8 Navlékl mu také náprsník a do náprsníku dal posvátné losy urím a tumím. 9 Na hlavu mu nasadil turban a dopředu na turban připevnil zlatý květ, svatou členku, jak přikázal Mojžíovi Hospodin. 10 Potom vzal Mojí olej pomazání, pomazal příbytek s vekerým přísluenstvím a posvětil je. 11 Sedmkrát jím stříkl na oltář a pomazal oltář i vechno jeho náčiní i nádr s podstavcem, aby je posvětil. 12 Nalil té trochu oleje pomazání na Áronovu hlavu a pomazal ho, aby ho posvětil. 13 Pak vyzval Mojí Áronovy syny, aby přistoupili, oblékl jim suknicu, přepásal je erpou a vstavil jim na hlavu mitry, jak přikázal Mojžíovi Hospodin. 14 Potom dal přivést býčka k oběti za hřích a Áron i jeho synové vloili ruce na hlavu býčka určeného k oběti za hřích. 15 Mojí ho porazil, vzal krev, prstem potřel rohy oltáře dokola a očistil oltář od hřichu. Krev vylil ke spodku oltáře a posvětil jej k vykonávání smírčích obřadů. 16 Vzal také vechen tuk, který je na vnitřnostech, jaterní lalok i obě ledviny s jejich tukem a na oltáři to obrátil v obětní dým. 17 Ale býčka, jeho kûi, maso a výměty spálil na ohni mimo tábor, jak přikázal Mojžíovi Hospodin. 18 Potom dal přivést berana k zápalné oběti a Áron i jeho synové vloili ruce na hlavu toho berana. 19 Mojí ho porazil a krví pokropil oltář dokola. 20 Berana rozsekal na díly a obrátil hlavu, díly a tuk v obětní dým. 21 Vnitřnosti a hnáty omyl vodou a pak celého berana obrátil na oltáři v obětní dým. To je zápalná obě v libou vůni, ohnivá obě pro Hospodina, jak přikázal Mojžíovi Hospodin. 22 Pak dal přivést druhého berana, berana vysvěcení, a Áron se svými syny vloili ruce na hlavu toho berana. 23 Mojí ho porazil, vzal trochu jeho krve a potřel Áronovi lalůček pravého ucha, palec na pravé ruce a palec u pravé nohy. 24 Pak vyzval

Áronovy syny, aby přistoupili, a krví jim potřel lalůček pravého ucha, palec na pravé ruce a palec u pravé nohy. Potom pokropil krví oltář dokola. 25 Vzal také tuk, tučný ocas i vechen tuk, který je na vnitřnostech, jaterní lalok i obě ledviny s tukem a pravou kýtu; 26 a z koíku s nekvaenými chleby, který stojí před Hospodinem, vzal jeden nekvaený bochánek, jeden bochánek chleba zadělaného olejem a jeden oplatek a poloil to na kusy tuku a na pravou kýtu. 27 To ve dal do rukou Áronovi i jeho synům a podáváním to nabídl jako obě podávání Hospodinu. 28 Pak to Mojí vzal z jejich rukou a na oltáři obrátil v obětní dým nad zápalnou obětí. To je obě při uvádění kněží v úřad, libá vůně, ohnivá obě pro Hospodina. 29 Mojí vzal i hrudí a podáváním je nabídl jako obě podávání Hospodinu; to je Mojíův podíl z berana vysvěcení, jak přikázal Mojíovi Hospodin. 30 Potom vzal Mojí trochu oleje pomazání a krve z oltáře a stříkl na Árona a na jeho roucha a s ním i na jeho syny a na jejich roucha. Tak posvětil Árona a jeho roucha a s ním i jeho syny a jejich roucha. 31 I řekl Mojí Áronovi a jeho synům: “Vařte maso u vchodu do stanu setkávání a tam je jezte s chlebem z koíku pro obě vysvěcení, jak jsem přikázal: Áron i jeho synové je budou jíst. 32 Co zbude z masa a chleba, spálíte ohněm. 33 Po sedm dní nebudete odcházet od vchodu do stanu setkávání a do dne, kdy skončí vae uvádění v úřad; po sedm dní budete toti uvádění v úřad. 34 Hospodin přikázal, abyste byli i nadále stejným způsobem jako dnes zproování vin. 35 Zůstanete u vchodu do stanu setkávání dnem i nocí po sedm dní a budete dret strá Hospodinovu, abyste nezemřeli. Tak mi bylo přikázáno.” 36 I vykonal Áron a jeho synové vechno, co Hospodin skrze Mojíe přikázal.

Leviticus 9

1 Osmého dne zavolal Mojí Árona, jeho syny a izraelské starí. 2 Áronovi nařídil: “Vezmi si mladého býčka k oběti za hřích a berana k zápalné oběti, oba bez vady, a přiveď je před Hospodina. 3 Pak promluví k Izraelcům: Vezměte kozla k oběti za hřích a býčka a beránka, oba roční, bez vady, k oběti zápalné, 4 té býka a berana k oběti pokojné, aby byli obětováni před Hospodinem s obětí přídatnou zadělanou olejem, nebo se vám dnes ukáe Hospodin.” 5 Vzali tedy, co přikázal Mojí, před stan setkávání a celá pospolitost přistoupila; zůstali stát před Hospodinem. 6 Tu řekl Mojí: “Vykonejte, co přikázal Hospodin, a ukáe se vám Hospodinova sláva.” 7 Áronovi pak Mojí řekl: “Přístup k oltáři, obětuj svou obě za hřích a svou obě zápalnou a vykonej za sebe i za lid smírčí obřady. Obětuj také dar lidu a vykonej za něj smírčí obřady, jak přikázal Hospodin.” 8 Áron tedy přistoupil k oltáři. Porazil svého býčka v obě za hřích 9 a Áronovi synové mu přinesli krev. Omočil v krvi prst a potřel rohy oltáře, krev pak vylil ke spodku oltáře. 10 Tuk, ledviny a jaterní lalok z oběti za hřích obrátil na oltáři v obětní dým, jak přikázal Hospodin Mojíovi. 11 Maso a kůi spálil ohněm venku za táborem. 12 Potom porazil dobytče určené k zápalné oběti. Áronovi synové mu podali krev a on jí pokropil oltář dokola. 13 Podali mu zápalnou obě rozsekanou na díly a hlavu a on to na oltáři obrátil v obětní dým. 14 Vnitřnosti vak a hnáty omyli a Áron je na oltáři obrátil v obětní dým nad zápalnou obětí. 15 Pak dal přinést dar lidu; vzal kozla lidu k oběti za hřích, porazili ho a obětovali za hřích jako předelou obě. 16 Dal přinést i obě zápalnou a obětoval ji podle řádu. 17 Dal přinést také obě přídatnou, vzal z ní plnou hrst a na oltáři ji obrátil v obětní dým, kromě jitřní zápalné oběti. 18 Potom porazil býka a berana jako hod oběti pokojné za lid; Áronovi synové mu podali krev a on jí pokropil oltář dokola. 19 Podali mu i tuk z býka a z berana, tučný ocas, bránici, ledviny a jaterní lalok. 20 Poloili tuk na hrudí a on jej na oltáři obrátil v obětní dým. 21 Hrudí a pravou kýtu nabídl Áron podáváním Hospodinu jako obě podávání, jak přikázal Mojí. 22 Potom pozvedl Áron ruce k lidu a dal jim poehnání. A sestoupil z místa, kde obětoval obě za hřích a obě zápalnou i pokojnou. 23 Mojí s Áronem nato veli do stanu setkávání. Kdy vyli, dali lidu poehnání. Vtom se ukázala vemu lidu Hospodinova sláva. 24 Od Hospodina vyel oheň a pozřel na oltáři zápalnou obě i obětovaný tuk. Vechno lid to spatřil, zajásal a padli na tvář.

Leviticus 10

1 Áronovi synové Nádab a Abíhú vzali kadý svou kadidelnici, dali do ní oheň a na něj poloili kadidlo. Přinesli před Hospodina cizí oheň, jaký jim nepřikázal. 2 I vyel oheň od Hospodina a pozřel je, take zemřeli před Hospodinem. 3 Mojí řekl Áronovi: “Toto mluvil Hospodin: Na těch, kteří jsou mi blízko, ukáú svou svatost, před vekerým lidem osvědčím svou slávu.” Áron mlčel. 4 Mojí tedy zavolal Míaela a Elsáfana, syny Áronova strýce Uziela, a poručil jim: “Přistupte a vyneste své bratry pryč od svatyně ven za tábor!” 5 Přistoupili tedy a vynesli je v jejich suknicích ven za tábor podle slova Mojíova. 6 Mojí pak řekl Áronovi a jeho synům Eleazarovi a Ítamarovi: “Nebudete mít své hlavy kvůli nim neupravené a neroztrhnete svá roucha, abyste nezemřeli. Na celou pospolitost by dolehl hněv. Vai bratří, celý dům izraelský, a pláčou nad poárem, který zanítil Hospodin, 7 ale vy nebudete odcházet od vchodu do stanu setkávání, abyste nezemřeli, nebo na vás je olej Hospodinova pomazání.” Udělali tedy podle Mojíova slova. 8 Hospodin promluvil k Áronovi: 9 “Ty ani tvoji synové s tebou nesmíte pít víno nebo opojný nápoj, kdy budete vcházet do stanu setkávání, abyste nezemřeli. To je provdy platné nařízení pro vechna vae pokolení. 10 Musíte rozliovat svaté od nesvatého a nečisté od čistého 11 a učit Izraelce vem nařízením, která vám Hospodin uloil skrze Mojíe.” 12 Mojí dále mluvil k Áronovi a k jeho synům, kteří zůstali naivu, Eleazarovi a Ítamarovi: “Vezměte přidavnou obě, co zbude z ohnivých obětí Hospodinových, a jezte to nekvaené u oltáře; je to velesvaté. 13 Budete to jíst na svatém místě, nebo to je pravoplatný podíl tvůj a tvých synů z ohnivých obětí Hospodinových. Tak mi bylo přikázáno. 14 Hrudí z oběti podáváníí a kýtu z oběti pozdvihování budete jíst na čistém místě, ty i tvoji synové a tvoje dcery s tebou. Jsou ti dány jako pravoplatný podíl tvůj i tvých synů z hodů oběti pokojné Izraelců. 15 Kýtu z oběti pozdvihování a hrudí z oběti podáváníí a přináejí při ohnivých obětech tuku, aby to podáváním nabídli Hospodinu jako obě podáváníí. To bude provdy pravoplatný podíl tvůj a tvých synů s tebou, jak přikázal Hospodin.” 16 Mojí pak začal pátrat po kozlu k oběti za hřích a zjistil, e byl spálen. Rozlítíl se na Áronovy syny, Eleazara a Ítamara, kteří zůstali naivu: 17 “Proč jste nejedli obě za hřích na svatém místě? Vdy je to velesvaté! Vám ji dal, abyste nesli nepravost pospolitosti a konali za ni před Hospodinem smírčí obřady. 18 Tady vak nebyla ani její krev vnesena dovnitř svatyně. Měli jste jíst obě ve svatyni, jak jsem přikázal.” 19 Áron Mojíovi odpověděl: “Hle, oni dnes přinesli před Hospodina svou obě za hřích a svou obě zápalnou. Mne přece potkaly takové zlé věci. Kdybych dnes jedl obě za hřích, líbilo by se to Hospodinu?” 20 Kdy to Mojí vyslechl, zalíbilo se mu to.

Leviticus 11

1 Hospodin promluvil k Mojíovi a Áronovi a řekl jim: 2 “Mluvte k Izraelcům: Ze vech zvířat na zemi smíte jíst tyto ivočichy: 3 Vechno, co má rozdělená kopyta tak, e jsou kopyta rozpolcená úplně, převýkavce mezi zvířaty, ty smíte jíst. 4 Ale z převýkavců a z těch, kdo mají rozdělená kopyta, nesmíte jíst velblouda, který sice převykuje, ale nemá rozdělená kopyta; bude pro vás nečistý; 5 damana, který také převykuje, ale nemá rozdělená kopyta; bude pro vás nečistý; 6 zajíce, který také převykuje, ale nemá rozdělená kopyta; bude pro vás nečistý; 7 vepře, který sice má rozdělená kopyta tak, e jsou úplně rozpolcená, ale nepřevykuje; bude pro vás nečistý. 8 Jejich maso nesmíte jíst, jejich zdechliny se nedotknete; budou pro vás nečistí. 9 Ze veho, co je ve vodě, smíte jíst toto: Vechno ve vodách, v mořích a potocích, co má ploutve a upiny, smíte jíst. 10 Z vekeré vodní havěti v mořích a potocích, ze vech ivočichů, kteří jsou ve vodách, bude pro vás hodné opovření vechno, co nemá ploutve ani upiny. 11

Budou pro vás hodni opovrení. Nesmíte jíst jejich maso a jejich zdechliny budete mít v opovrení. 12 Vechno ve vodě, co nemá ploutve ani upiny, budete mít v opovrení. 13 Z létajících ivočichů budete mít v opovrení tyto, nesmějí se jíst, jsou hodni opovrení: orla, orlosupa a mořského orla, 14 luňáka a různé druhy jestřábů, 15 vechny druhy havranů, 16 ptrosa, sovu, racka a různé druhy sokolů, 17 kulicha, kormorána a výra, 18 sovu pálenou, pelikána a mrchorouta, 19 čápa a různé druhy volavek, dudka a netopýra. 20 Vechna létající havě chodící po čtyřech bude pro vás hodna opovrení. 21 Jen to smíte jíst z vekeré létající havěti chodící po čtyřech, co má skákavé nohy, jimi skáče po zemi. 22 Smíte z nich jíst tyto: různé druhy kobylek, jako arbe, soleám, chargól a chágáb. 23 Ale ostatní létající čtyřnohá havě bude pro vás hodna opovrení. 24 Tou byste se poskvrnili. Kadý, kdo se dotkne jejich zdechliny, bude nečistý a do večera 25 a kadý, kdo by něco z jejich zdechliny nesl, vypere si aty a bude nečistý a do večera. 26 Kadé zvíře, které má rozdělená kopyta, ale ne rozpolcená úplně, a které nepřevykuje, bude pro vás nečisté. Kadý, kdo se ho dotkne, bude nečistý. 27 Také vechno ze čtyřnohých ivočichů, co chodí po tlapách, bude pro vás nečisté. Kadý, kdo se dotkne jejich zdechliny, bude nečistý a do večera. 28 Kdo by nesl jejich zdechlinu, vypere si aty a bude nečistý a do večera. To vechno je pro vás nečisté. 29 Dále pro vás bude nečisté z havěti hemící se po zemi: krysa, my, různé druhy jetěrek, 30 gekoni, scinkové a chameleón. 31 Ti jsou pro vás nečistí z vekeré havěti. Kadý, kdo se jich dotkne, kdy pojdu, bude nečistý a do večera. 32 Také vechno, nač padne něco z nich, kdy pojdu, bude nečisté, a to je dřevěný předmět nebo oděv, kůe či pytlovina, cokoli, čeho se uívá k práci; bude to vloeno do vody a bude to nečisté a do večera; pak to bude čisté. 33 Kdy něco z nich spadne do hliněné nádoby, bude nečisté vechno, co je uvnitř, a nádobu rozbijete. 34 Kadý pokrm určený k jídlu, který přiel do styku s onou vodou, bude nečistý. Té kadý nápoj, který se pije z takové nádoby, bude nečistý. 35 Zkrátka vechno, nač padne něco z těch zdechlin, bude nečisté. Pec i krb budou nečisté, musí se zbořit; budou pro vás nečisté. 36 Jen vodní pramen a jímka zadrující vodu budou čisté. Cokoli přijde do styku s těmi zdechlinami, bude nečisté. 37 Kdy vak něco z těch zdechlin padne na semeno, určené k setí, to zůstane čisté. 38 Ale kdy bude na semeno nalita voda a padne na ně něco z těch zdechlin, bude pro vás nečisté. 39 Kdy pojde některé ze zvířat, která máte dovoleno jíst, ten, kdo se dotkne jeho zdechliny, bude nečistý a do večera. 40 Kdo z té zdechliny něco sní, vypere si aty a bude nečistý a do večera. Té kdo by tu zdechlinu nesl, vypere si aty a bude nečistý a do večera. 41 Vechna havě hemící se po zemi je hodna opovrení, nesmí se jíst. 42 Nic z vekeré havěti hemící se po zemi, nic, co leze po břie nebo chodí po čtyřech, ani co má více noh, nesmíte jíst, je to hodno opovrení. 43 Neuvádějte v opovrení sami sebe pro nějakou hemící se havě; nesmíte se jimi poskvrnit, abyste se jimi neznečistili. 44 Já jsem Hospodin, vá Bůh. Posvěte se a buďte svatí, nebo já jsem svatý. Neposkvrňujte sami sebe ádnou havětí plazící se po zemi. 45 Já jsem Hospodin, který jsem vás vyvedl z egyptské země, abych byl vaím Bohem. Proto buďte svatí, nebo já jsem svatý.” 46 To je řád o zvířatech, o ptácích a o vech ivých tvorech pohybujících se ve vodách i o vech, kteří se hemí po zemi. 47 Je nutno rozliovat mezi nečistým a čistým, mezi ivočichy, kteří se smějí jíst, a těmi, kteří se jíst nesmějí.

Leviticus 12

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Mluv k Izraelcům: Kdy ena otěhotní a porodí chlapce, bude nečistá po sedm dní; bude nečistá jako v době svého obvyklého krvácení. 3 Osmého dne bude obřezána jeho předkoka. 4 Matka pak setrvá v očiování od krve jetě po třicet tři dny. Nedotkne se ničeho svatého a nevejde do svatyně, dokud neskončí dny jejího očiování. 5 Jestlie porodí děvče, bude nečistá dva týdny jako při svém krvácení a jetě po edesát dní setrvá v očiování od krve. 6 Kdy skončí dny jejího očiování po synu nebo dceři, přivede ročního beránka k zápalné oběti a holoubě nebo hrdličku k oběti za

hřích knězi ke vchodu do stanu setkávání. 7 On je přinesen jako obě před Hospodina a vykoná za ni smírčí obřady; tak bude očištěn od svého krvotoku. To je řád pro enu při narození chlapce nebo děvčete. 8 Jestli si nemůže opatřit jehně, a vezme dvě hrdličky nebo dvě holoubata, jedno k zápalné oběti a jedno k oběti za hřích. Kněz za ni vykoná smírčí obřady a bude čistá.”

Leviticus 13

1 Hospodin promluvil k Mojžívi a Áronovi: 2 “Kdy se někomu objeví na kůi otok nebo vyráka či bělavá skvrna a na jeho kůi bude příznak malomocenství, bude přiveden ke knězi Áronovi nebo k některému z jeho synů, kněží. 3 Kněz mu prohlédne postiené místo na kůi. Kdy chloupky na postieném místě zbělely a ono je napohled hlubí ne okolní kůe, je postien malomocenstvím. Kněz ho prohlédne a prohlásí jej za nečistého. 4 Jestli je to jen bílá skvrna na kůi a napohled není hlubí ne okolní kůe a chloupky na ní nezbělely, přikáe kněz postieného na sedm dní uzavřít. 5 Sedmého dne jej kněz prohlédne. Vidí-li, e postiené místo zůstalo beze změny a nerozšířilo se na kůi, uzavře ho na dalších sedm dní. 6 Sedmého dne ho kněz opět prohlédne. Je-li postiené místo nevýrazné a nerozšířilo se po kůi, prohlásí jej kněz za čistého. Je to jen vyráka. Vypere své aty a bude čistý. 7 Jestli se vak potom, co se ukázal knězi, aby byl očištěn, vyráka po kůi značně rozšířila, ukáe se knězi znovu. 8 Kněz ho prohlédne. Rozšířila-li se vyráka po kůi, kněz jej prohlásí za nečistého. Je to malomocenství. 9 Kdy se na někom objeví rána malomocenství, bude přiveden ke knězi. 10 Kněz ho prohlédne. Je-li na kůi bílý otok a chloupky na něm zbělely a v otoku se objevilo ivé maso, 11 je to pokročilé malomocenství na kůi. Kněz jej prohlásí za nečistého. Nedá ho uzavřít, protoe je nečistý. 12 Jestli se malomocenství na kůi rozmohlo tak silně, e pokrylo celou kůi a je postien vude, kam se kněz podívá, od hlavy a k patě, 13 kněz ho prohlédne, a jestli malomocenství u pokrylo celé tělo, prohlásí postieného za čistého. Zbělel celý, je čistý. 14 Jakmile se vak na něm ukáe ivé maso, bude nečistý. 15 Kdy kněz uvidí ivé maso, prohlásí jej za nečistého; ivé maso je nečisté, je to malomocenství. 16 Kdy se ivé maso ztratí a místo zbělí, přijde ke knězi. 17 Kněz ho prohlédne. Jestli postiené místo zbělelo, prohlásí kněz postieného za čistého; je čistý. 18 Kdo měl na kůi vřed, který se zhojil, 19 a na místě vředu se objeví bělavý otok nebo bělavě načervenalá skvrna, musí se ukázat knězi. 20 Kněz ho prohlédne. Je-li místo napohled níí ne okolní kůe a chloupky na něm zbělely, prohlásí jej kněz za nečistého. Je postien malomocenstvím; rozmohlo se z vředu. 21 Uvidí-li vak kněz, e na něm nejsou bílé chloupky a není níí ne okolní kůe, ale e je nevýrazné, přikáe ho uzavřít na sedm dní. 22 Jestli se po kůi velice rozšíří, prohlásí jej kněz za nečistého; je postien malomocenstvím. 23 Zůstane-li skvrna stejná, nebude-li se rozířovat, je to jizva po vředu. Kněz ho prohlásí za čistého. 24 Kdy má někdo na kůi spáleninu a na spálenině se objeví bělavě načervenalá či bílá skvrna, 25 kněz ji prohlédne. Jestli chloupky na skvrně zbělely a je napohled hlubí ne okolní kůe, je to malomocenství, rozmohlo se na spálenině. Kněz jej prohlásí za nečistého, je postien malomocenstvím. 26 Uvidí-li kněz, e chloupky na skvrně nejsou bílé a místo není níí ne okolní kůe, ale e je nevýrazné, přikáe ho uzavřít na sedm dní. 27 Sedmého dne ho kněz prohlédne. Jestli se skvrna dál na kůi rozšířila, prohlásí jej kněz za nečistého. Je postien malomocenstvím. 28 Zůstane-li skvrna stejná, nebude-li se po kůi rozířovat a bude-li nevýrazná, byl to otok po spálenině. Kněz ho prohlásí za čistého; je to jizva po spálenině. 29 Kdy se objeví a mui či eně nějaké postiené místo na hlavě nebo na bradě, 30 kněz je prohlédne. Bude-li napohled hlubí ne okolní kůe a budou-li na něm jemné naloutlé chloupky, prohlásí jej kněz za nečistého. Je to praivina, druh malomocenství na hlavě nebo na bradě. 31 Kdy kněz prohlédne místo postiené praivinou a ono není napohled hlubí ne okolní kůe a nejsou na něm černé chloupky, přikáe uzavřít postieného praivinou na sedm dní. 32 Sedmého dne kněz prohlédne postiené místo. Jestli se praivina nerozšířila a nejsou na ní naloutlé chloupky a napohled není hlubí ne okolní kůe, 33 postiený se oholí, avak místo zasaené praivinou

neholí. Kněz přikáe uzavřít postieného praivinou na dalších sedm dní. 34 Sedmého dne kněz opět praivinu prohlédne. Jestlie se praivina po kůi nerozířila a napohled není hlubí ne okolní kůe, prohlásí jej kněz za čistého. Vypere si aty a bude čistý. 35 Jestlie se vak praivina po jeho očitění velice rozíří, 36 kněz ho prohlédne. Jestlie se rozířila praivina po kůi, nebude kněz pátrat po naloutlých chloupkách. Postiený je nečistý. 37 Jestlie vak praivina zůstala beze změny a vyrostly na ní černé chloupky, je praivina zhojena; je čistý. Kněz ho prohlásí za čistého. 38 Kdy se objeví a mui či eně na kůi skvrny, bělavé skvrny, 39 kněz je prohlédne. Jsou-li skvrny na kůi nevýrazně bělavé, je to liej, který na kůi vyrazil. Je čistý. 40 Kdy někomu olysá hlava a má ple, je čistý. 41 Jestlie mu hlava olysá na spáncích a má lysinu, je čistý. 42 Kdyby se vak na plei či na lysině objevila bíločervená rána, je to malomocenství vyráející na plei nebo na lysině. 43 Kněz ho prohlédne. Jestlie je na jeho plei či na lysině otok a postiené místo je bělavě načervenalé, podobající se konímu malomocenství, 44 je ten mu malomocný. Je nečistý. Kněz ho musí prohlásit za nečistého. Je postien na hlavě. 45 Malomocný, který je postien, bude mít aty roztrené, vlasy na hlavě neupravené, vousy zahalené a bude volat: “Nečistý, nečistý!” 46 Po vechny dny, co bude postien, zůstane nečistý. Je nečistý. Bude bydlet v odloučení, jeho obydlí bude mimo tábor. 47 Kdy postihne malomocenství oděv, a u oděv vlněný nebo lněný, 48 látku nebo tkaninu lněnou či vlněnou nebo kůi či nějaký předmět z kůe, 49 a bude postiené místo naloutlé nebo načervenalé, na oděvu či na kůi, na látce či na tkanině nebo na jakémkoli koeném předmětu, je to rána malomocenství. Ukáe se knězi. 50 Kněz postiené místo prohlédne a přikáe postienou věc uzavřít na sedm dní. 51 Sedmého dne postiené místo opět prohlédne. Kdy se postiení rozířilo na oděvu nebo na látce či na tkanině nebo na kůi a na vem, co se z kůe zhotovuje, je to postieno zhoubným malomocenstvím. Je to nečisté. 52 Spálí oděv či tu látku nebo tu tkaninu, a u je to vlněné nebo lněné, i kadý předmět z kůe, na něm se ta rána objevila. Je to zhoubné malomocenství. Spálí se to ohněm. 53 Jestlie vak kněz uvidí, e se to postiené místo na oděvu či na látce nebo na tkanině či na jakémkoli koeném předmětu nerozířuje, 54 nařídí postienou věc vyprat a uzavřít ji na dalších sedm dní. 55 Po vyprání kněz opět postienou věc prohlédne. Jestlie se postiené místo nezměnilo, i kdy se nerozířilo, je to nečisté. Spálí to ohněm, a je ta věc zasaena na líci nebo na rubu. 56 Jestlie vak kněz uvidí, e postiené místo je po vyprání nevýrazné, odtrhne je od oděvu nebo od kůe, od látky či od tkaniny. 57 Bude-li vak rána jetě patrná na oděvu či na látce nebo na tkanině či na jakémkoli koeném předmětu a bude vyráet dále, spálí postienou věc ohněm. 58 Oděv, látka, tkanina nebo jakýkoli předmět z kůe, který jsi vypral a rána z toho zmizela, vypere se podruhé; pak to bude čisté. 59 Toto je řád rány malomocenství na oděvu vlněném nebo lněném, na látce, tkanině či jakémkoli koeném předmětu při rozhodování o čistém nebo nečistém.”

Leviticus 14

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 ” Toto je řád týkající se malomocného v den jeho očování: Bude přiveden ke knězi. 3 Kněz vyjde ven z tábora a prohlédne ho. Je-li rána malomocenství na malomocném zhojena, 4 rozkáe kněz, aby vzal pro očování dva ivé čisté ptáky, cedrové dřevo, karmínové barvivo a yzop. 5 Kněz rozkáe zabít jednoho ptáka nad hliněnou nádobou s pramenitou vodou. 6 Pak vezme ivého ptáka, cedrové dřevo, karmínové barvivo a yzop a omočí to i s ivým ptákem v krvi ptáka zabitého nad pramenitou vodou. 7 Stříkne sedmkrát na očováného od malomocenství a očistí ho. ivého ptáka vypustí do pole. 8 Očitěný si vypere aty, oholí si celé tělo, omyje se vodou a bude čistý. Potom vejde do tábora, ale usadí se vně svého stanu na sedm dní. 9 Sedmého dne si oholí vecky vlasy na hlavě, bradu, obočí, vechny chloupky si oholí, vypere si aty, omyje se celý vodou a bude čistý. 10 Osmého dne vezme dva beránky bez vady, jednu roční ovečku bez vady, tři desetiny éfy bílé mouky zadělané olejem jako přídatnou obě a jeden dbánek oleje. 11 Očiující kněz postaví očováného mue i ty věci před Hospodina,

ke vchodu do stanu setkávání. 12 Pak vezme kněz jednoho beránka a přinese jej se dbánkem oleje v obě za vinu a podáváním to nabídne jako obě podávání před Hospodinem. 13 Beránka pak porazí na místě, kde se poráí obě za hřích a obě zápalná, na místě svatém, nebo knězi patří jak obě za hřích, tak obě za vinu. Je to velesvaté. 14 Kněz vezme trochu krve z oběti za vinu a potře očiovanému pravý lalůček ucha a palec na pravé ruce a u pravé nohy. 15 Ze dbánku vezme kněz trochu oleje a odleje do levé dlaně. 16 Pak omočí kněz prst pravé ruky v oleji na své levé dlani a sedmkrát stříkne prstem olej před Hospodinem. 17 Trochou zbylého oleje na své dlani potře kněz očiovanému lalůček pravého ucha a palec na pravé ruce a u pravé nohy tam, kde byl potřen krví z oběti za vinu. 18 Zbytkem oleje z dlaně potře kněz hlavu očiovaného. Tak za něj vykoná smírčí obřady před Hospodinem. 19 Kněz připraví obě za hřích, aby zprostil očiovaného nečistoty; potom se porazí dobytče k oběti zápalné. 20 Kněz bude obětovat zápalnou a přídavnou obě na oltáři. Tak za něj kněz vykoná smírčí obřady. Bude čistý. 21 Je-li dotýčný nemajetný a nemůe dát tolik, vezme k smírčím obřadům jednoho beránka v obě za vinu jako obě podávání a jednu desetinu éfy bílé mouky zadělané olejem jako přídavnou obě a dbánek oleje, 22 té dvě hrdličky nebo dvě holoubata podle svých moností. Jedno bude k oběti za hřích a druhé k zápalné oběti. 23 Osmého dne je přinese knězi ke vchodu do stanu setkávání před Hospodina na své očitění. 24 Kněz vezme beránka v obě za vinu i dbánek oleje a podáváním to nabídne jako obě podávání před Hospodinem. 25 Pak porazí beránka v obě za vinu a vezme trochu krve oběti za vinu a potře očiovanému lalůček pravého ucha a palec na pravé ruce a u pravé nohy. 26 Z oleje si kněz naleje trochu do levé dlaně. 27 Sedmkrát stříkne prstem pravé ruky před Hospodinem olej, který má na své levé dlani. 28 Trochou oleje na své dlani potře očiovanému lalůček pravého ucha a palec na pravé ruce a u pravé nohy, na místě, kde byl potřen krví z oběti za vinu. 29 Zbytkem oleje z dlaně potře kněz hlavu očiovaného, a tím vykoná za něho smírčí obřady před Hospodinem. 30 Potom připraví jednu z hrdliček nebo jedno z holoubat, je dotýčný podle svých moností přinesl. 31 Podle jeho moností bude jedno obětí za hřích a druhé zápalnou obětí, spolu s obětí přídavnou. Tak vykoná kněz smírčí obřady za očiovaného před Hospodinem. 32 To je řád týkající se toho, kdo byl stien malomocenstvím a nemůe tolik dát na své očitění.” 33 Hospodin dále mluvil k Mojíovi a Áronovi: 34 “A vejdete do kenaanské země, kterou vám dávám do vlastnictví, a já raním malomocenstvím některý dům v zemi, kterou budete mít ve vlastnictví, 35 půjde majitel domu a oznámí knězi: “Zdá se mi, jako by byl můj dům postien.” 36 Dříve ne přijde kněz postiené místo prohlédnout, nařídí dům vyklidit, aby nebylo nečisté vecko, co je v domě. Potom přijde kněz, aby dům prohlédl. 37 Prohlédne postiené místo. Jsou-li na postiené zdi domu naloutlé nebo načervenalé dolíčky, napohled níí ne okolní zeď, 38 vyjde kněz z domu ke vchodu do domu a přikáe uzavřít ten dům na sedm dní. 39 Sedmého dne se kněz vrátí a opět to prohlédne. Jestlie se postiení na zdech domu rozířilo, 40 rozkáe postiené kameny vyjmout a vynést je ven za město na místo nečisté. 41 Dům okrabou uvnitř dokola a hlínu, kterou okrabali, vysypou ven za město na místo nečisté. 42 Pak vezmou jiné kameny a nahradí ony kameny a vezmou jinou hlínu a vymaou dům. 43 Jestlie se postiení znovu v domě rozmůe i potom, co vyňali kameny a dům okrabali a vymazali, 44 přijde kněz opět. Uvidí-li, e se postiení na domě íří, je to zhoubné malomocenství na domě. Je nečistý. 45 Strhnou ten dům a kameny, dříví i vechnu hlínu z domu vynesou ven za město na místo nečisté. 46 Kdo by veel do toho domu ve dnech, kdy byl uzavřen, bude nečistý a do večera. 47 Kdo by spal v tom domě, vypere si aty. Kdo by v tom domě jedl, vypere si aty. 48 Jestlie kněz přijde a uvidí, e se rána na domě poté, co dům vymazali, neroziřuje, prohlásí dům za čistý, protoe rána byla zhojena. 49 Vezme dva ptáky, cedrové dřevo, karmínové barvivo a yzop, aby dům očistil od hřichu. 50 Jednoho ptáka zabije nad hliněnou nádobou s pramenitou vodou. 51 Pak vezme cedrové dřevo, yzop, karmínové barvivo a ivého ptáka, omočí je v krvi zabitého ptáka a v pramenité vodě a sedmkrát stříkne na dům. 52 Tak očistí ten dům od hřichu krví ptáka, pramenitou vodou, ivým ptákem, cedrovým dřevem, yzopem a karmínovým barvivem. 53 ivého ptáka vypustí ven z města do pole. Tak vykoná smírčí obřady za dům. Bude čistý. 54 To je řád pro vechny rány malomocenství a praiviny, 55 pro ránu malomocenství na oděvu a na domě, 56 pro otok, vyráku a bělavou skvrnu, 57 k poučení o tom, kdy

je co nečisté a kdy čisté. To je řád týkající se malomocství.”

Leviticus 15

1 Hospodin promluvil k Mojžívi a Áronovi: 2 “Mluvte k Izraelcům a řekněte jim: Kdy některý mu trpí výtokem, je pro svůj výtok nečistý. 3 Toto je řád týkající se jeho nečistoty při výtoku: A jeho tělo výtok vypoutí nebo je v jeho těle výtok zadren, je to jeho nečistota. 4 Kadé lůko, na něm by leel trpící výtokem, bude nečisté, kadý předmět, na něm by seděl, bude nečistý. 5 Člověk, který by se dotkl jeho lůka, vypere si aty, omyje se vodou a bude nečistý a do večera. 6 Kdo by si sedl na předmět, na něm seděl trpící výtokem, vypere si aty, omyje se vodou a bude nečistý a do večera. 7 Kdo by se dotkl těla toho, kdo trpí výtokem, vypere si aty, omyje se vodou a bude nečistý a do večera. 8 Kdyby trpící výtokem plivl na čistého, ten si vypere aty, omyje se vodou a bude nečistý a do večera. 9 Kadé sedadlo, na něm by seděl trpící výtokem, bude nečisté. 10 Kadý, kdo by se dotkl čehokoli, co bylo pod nemocným, bude nečistý a do večera. Kdo by ty věci nesl, vypere si aty, omyje se vodou a bude nečistý a do večera. 11 Kadý, koho by se dotkl trpící výtokem, ani si opláchl ruce ve vodě, vypere si aty, omyje se vodou a bude nečistý a do večera. 12 Hliněná nádoba, jí by se dotkl trpící výtokem, bude rozbita. Kadá nádoba dřevěná bude opláchnuta vodou. 13 Kdy trpící výtokem bude od svého výtoku čist, odpočítá si pro své očiování jetě sedm dní. Vypere si aty, omyje se celý pramenitou vodou a bude čistý. 14 Osmého dne si vezme dvě hrdličky nebo dvě holoubata, přijde před Hospodina ke vchodu do stanu setkávání a dá je knězi. 15 Kněz je připraví: jedno v obě za hřích, druhé v obě zápalnou. Tak za něho kněz vykoná pro jeho výtok smírčí obřady před Hospodinem. 16 Mu, který měl výron semene, omyje si celé tělo vodou a bude nečistý a do večera. 17 Kadý oděv a vechno koené, na nich ulpí výron semene, budou vyprány ve vodě a budou nečisté a do večera. 18 Kdyby mu mající výron semene obcoval se enou, omyjí se oba vodou a budou nečistí a do večera. 19 Kdy má ena výtok, toti svůj pravidelný krvavý výtok, bude v období svého krvácení nečistá sedm dní. Kadý, kdo by se jí dotkl, bude nečistý a do večera. 20 Vechno, na čem by leela v období svého krvácení, bude nečisté, a vechno, na čem by seděla, bude nečisté. 21 Kadý, kdo by se dotkl jejího lůka, vypere si aty, omyje se vodou a bude nečistý a do večera. 22 Kadý, kdo by se dotkl jakéhokoli předmětu, na kterém seděla, vypere si aty, omyje se vodou a bude nečistý a do večera. 23 Jestlie se dotkne něčeho, co bylo na lůku či na předmětu, na něm seděla, bude nečistý a do večera. 24 Jestlie s ní bude mu obcovat a ulpí na něm její krvácení, bude nečistý sedm dní a kadé lůko, na něm by leel, bude nečisté. 25 Kdy má ena dlouhotrvající krvotok mimo období svého krvácení nebo kdy výtok trvá déle ne obvyklé krvácení, bude trvat její nečistota po vechny dny výtoku. Bude nečistá jako v období svého krvácení. 26 Kadé lůko, na něm by leela kterýkoli den svého výtoku, bude jako lůko v období jejího krvácení. Kadý předmět, na něm by seděla, bude nečistý jako při nečistotě jejího krvácení. 27 Kadý, kdo by se jich dotkl, bude nečistý; vypere si aty, omyje se vodou a bude nečistý a do večera. 28 Jestlie bude očitěna od svého výtoku, odpočítá si sedm dní a potom bude čistá. 29 Osmého dne si vezme dvě hrdličky nebo dvě holoubata a přinese je knězi ke vchodu do stanu setkávání. 30 Kněz připraví jedno v obě za hřích a druhé v obě zápalnou. Tak za ni kněz vykoná pro nečistotu jejího výtoku smírčí obřady před Hospodinem. 31 Tak budete zdrovat Izraelce, aby se neznečistili a pro své znečítění nezemřeli, kdyby znečistili můj příbytek, který je uprostřed nich.” 32 To je řád týkající se toho, kdo trpí výtokem nebo má výron semene, jím je znečiován, 33 i té, která je nečistá svým krvácením; týká se toho, kdo trpí výtokem, a to je mu nebo ena, i toho, kdo by obcoval s nečistou.

1 Hospodin promluvil k Mojíovi po smrti dvou synů Áronových, kteří zemřeli, kdy svévolně předstoupili před Hospodina. 2 Hospodin řekl Mojíovi: “Promluv ke svému bratru Áronovi, a nevstupuje v libovolné době do svatyně dovnitř za oponu k příkrovu, který je na schráně, aby nezemřel, a se objevím v oblaku nad příkrovem. 3 Jen tak smí Áron přistupovat ke svatyni: s mladým býčkem k oběti za hřích a s beranem k oběti zápalné. 4 Oblékne si svatou lněnou suknicí, pod ní bude mít na těle lněné spodky, přepáe se lněnou erpou a ovine si lněný turban. Je to svaté roucho. Celý se omyje vodou, ne je oblékne. 5 Od pospolitosti Izraelců vezme dva kozly k oběti za hřích a jednoho berana k oběti zápalné. 6 Potom přivede Áron býčka jako svou obě za hřích a vykoná za sebe a za svůj dům smírčí obřady. 7 Vezme i oba kozly a postaví je před Hospodina, u vchodu do stanu setkávání. 8 O obou kozlech bude Áron losovat: jeden los pro Hospodina, druhý pro Azázela. 9 Pak přivede Áron kozla, na kterého padl los pro Hospodina, a připraví jej v obě za hřích. 10 Kozel, na kterého padl los pro Azázela, bude postaven ivý před Hospodina, aby na něm vykonal smírčí obřady a vyhnal jej k Azázelovi na pou. 11 Potom přivede Áron býčka jako svou obě za hřích, aby za sebe a za svůj dům vykonal smírčí obřady, a porazí ho jako svou obě za hřích. 12 Vezme z oltáře, od Hospodina, kadidelnici plnou havého uhlí a dvě hrsti jemného kadidla z vonných věcí a vnese to dovnitř za oponu. 13 Kadidlo vloí na oheň před Hospodina. Oblak z kadidla zahálí příkrov, který je na schráně svědectví, aby nezemřel. 14 Potom vezme trochu krve z býčka a stříkne ji prstem na příkrov z přední strany a před příkrov stříkne prstem trochu krve sedmkrát. 15 Pak porazí kozla, obě za hřích lidu, a vnese jeho krev dovnitř za oponu. S jeho krví naloí stejně jako s krví býčka; stříkne ji na příkrov a před příkrov. 16 Tak vykoná smírčí obřady za svatyni pro nečistotu Izraelců, pro jejich přestoupení a vechny jejich hříchů. Stejně bude postupovat při stanu setkávání, který stojí u nich, uprostřed jejich nečistot. 17 Nikdo z lidí nesmí být ve stanu setkávání, kdy vejde do svatyně k vykonávání smírčích obřadů, dokud nevyjde. Tam vykoná smírčí obřady za sebe i za svůj dům a za celé izraelské shromádkování. 18 Potom vyjde k oltáři, který je před Hospodinem, a vykoná smírčí obřady za něj. Vezme trochu krve z býčka a krve z kozla a potře rohy oltáře dokola. 19 Sedmkrát na něj stříkne prstem trochu krve. Tak jej očistí od nečistot Izraelců a posvětit ho. 20 Kdy dokončí smírčí obřady za svatyni, za stan setkávání a za oltář, přivede ivého kozla. 21 Áron vloí obě ruce na hlavu ivého kozla. Vyzná nad ním vechny nepravosti Izraelců a vechna jejich přestoupení se vemi jejich hříchů a vloí je na hlavu kozla; pak ho dá připraveným muem vyhnat do poutě. 22 Kozel na sobě ponese vechny jejich nepravosti do odlehlé země. Toho kozla vyene na pou. 23 Potom vstoupí Áron do stanu setkávání a svlékne lněné roucho, které si oblékl při vstupu do svatyně, a zanechá je tam. 24 Celý se omyje vodou na svatém místě a obleče si své roucho. Pak vyjde, vykoná zápalnou obě za sebe i zápalnou obě za lid a smírčí obřady za sebe i za lid. 25 Tuk z oběti za hřích obrátí na oltáři v obětní dým. 26 Ten, kdo vyhnal kozla pro Azázela, vypere si aty a celý se omyje vodou. Teprve pak smí vstoupit do tábora. 27 Býčka k oběti za hřích i kozla k oběti za hřích, jejich krev byla vnesena do svatyně k smírčím obřadům, dá vynést ven za tábor. Jejich kůe, maso a výměty spálí ohněm. 28 Ten, kdo je spálil, vypere si aty a celý se omyje vodou. Teprve pak smí vstoupit do tábora. 29 To bude pro vás provdy platné nařízení. Desátého dne sedmého měsíce se budete pokořovat a nebudete vykonávat ádnou práci, ani domorodec ani ten, kdo mezi vámi přebývá jako host. 30 V tento den za vás vykoná smírčí obřady a očistí vás ode vech vaich hříchů. Budete před Hospodinem čisti. 31 Bude to pro vás den odpočinku, slavnost odpočinutí. Budete se pokořovat. To je provdy platné nařízení. 32 Smírčí obřady bude vykonávat kněz, který je pomazán a uveden v úřad, aby slouil jako kněz místo svého otce, a který smí oblékat svaté lněné roucho. 33 Ten vykoná smírčí obřady za velesvatyni, vykoná smírčí obřady za stan setkávání a za oltář; také za kněze i za shromádkování veho lidu vykoná smírčí obřady. 34 To pro vás bude provdy platné nařízení: jednou v roce vykoná za Izraelce smírčí obřady, aby byli zbaveni vech svých hříchů.” I učinil Mojí, jak mu Hospodin prikázal.

Leviticus 17

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Mluv k Áronovi a jeho synům i ke všem Izraelcům a řekni jim: Toto přikázal Hospodin: 3 Kdokoli z domu izraelského porazí býka, jehně nebo kozu v táboře nebo je porazí venku za táborem 4 a ke vchodu do stanu setkávání je nepřivede, aby přinesl dar Hospodinu před Hospodinův příbytek, ten za tu krev zaplatí. Prolil krev, proto bude vyobcován ze společenství svého lidu. 5 To proto, aby Izraelci, kdy přivádějí své oběti, které si zvykli obětovat na poli, přiváděli je Hospodinu ke vchodu do stanu setkávání, ke knězi. Budou je obětovat Hospodinu jako hody oběti pokojné. 6 Kněz pokropí krví Hospodinův oltář u vchodu do stanu setkávání a obrátí tuk v obětní dým, v libou vůni pro Hospodina. 7 U nebudou obětovat své oběti bésům, s nimi smilnili. Toto jim bude provdy platné nařízení pro všechna jejich pokolení. 8 Dále jim oznam: Kdokoli z domu izraelského i z těch, kdo mezi vámi přebývají jako hosté, bude obětovat zápalnou oběť nebo připraví obětní hod 9 a ke vchodu do stanu setkávání to nepřivede, aby to připravil Hospodinu, bude vyobcován ze svého lidu. 10 Kdokoli z domu izraelského i z těch, kdo mezi vámi přebývají jako hosté, bude jíst jakoukoli krev, proti tomu se obrátím; kadého, kdo by jedl krev, vyobcuji ze společenství jeho lidu. 11 V krvi jeivot těla. Já jsem vám ji určil na oltář k vykonávání smírčích obřadů za vaše ivoty. Je to krev; pro ivot, který je v ní, se získává smíření. 12 Proto jsem rozkázal Izraelcům: Nikdo z vás nebude jíst krev, ani ten, kdo mezi vámi přebývá jako host, nebude jíst krev. 13 Kdokoli z Izraelců i z těch, kdo mezi vámi přebývají jako hosté, uloví zvíře nebo ptáka, které se smí jíst, nechá vytéci jeho krev a přikryje ji prachem, 14 nebo ivot kadého tvora je v jeho krvi, ta ho oivuje. Proto jsem Izraelcům řekl: Nebudete jíst krev ádného tvora, nebo ivot kadého tvora je v jeho krvi. Kadý, kdo by ji jedl, bude vyobcován. 15 Kadý, kdo by jedl zdechlinu nebo rozsápané zvíře, a domorodec či host, vypere si aty, omyje se vodou a bude nečistý a do večera. Potom bude opět čistý. 16 Jestliže by je nevypral a celý se neomyl, ponese následky své nepravosti.”

Leviticus 18

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Mluv k Izraelcům a řekni jim: Já jsem Hospodin, váš Bůh. 3 Nesmíte jednat po způsobu egyptské země, v ní jste sídlili, ani po způsobu kenaanské země, do které vás vedu. Nebudete se řídit jejich zvyklostmi. 4 Budete jednat podle mých řádů a dbát na má nařízení; jimi se budete řídit, nebo já jsem Hospodin, váš Bůh. 5 Budete dbát na moje nařízení a na moje řády. Člověk, který podle nich bude jednat, bude z nich ít. Já jsem Hospodin. 6 Nikdo se nepřiblíží k některé ze svých blízkých příbuzných, aby odkryl její nahotu. Já jsem Hospodin. 7 Neodkryje nahotu svého otce tím, e bys odkryl nahotu své matky. Je to tvá matka, neodkryje její nahotu. 8 Neodkryje nahotu ani jiné eny svého otce. Je to také nahota tvého otce. 9 Neodkryje nahotu ádné své sestry, dcery svého otce nebo své matky, a zplozené v manželství nebo mimo. Neodkryje jejich nahotu. 10 Neodkryje nahotu dcery svého syna nebo své dcery. Neodkryje jejich nahotu, je to tvá nahota. 11 Neodkryje nahotu dcery jiné eny svého otce. Tvůj otec ji zplodil, je to tvá sestra, neodkryje její nahotu. 12 Neodkryje nahotu sestry svého otce. Je to blízká příbuzná tvého otce. 13 Neodkryje nahotu sestry své matky. Je to blízká příbuzná tvé matky. 14 Neodkryje nahotu bratra svého otce tím, e by ses přiblížil k jeho eně. Je to tvá teta. 15 Neodkryje nahotu své snachy. Je to ena tvého syna, neodkryje její nahotu. 16 Neodkryje nahotu eny svého bratra. Je to nahota tvého bratra. 17 Neodkryje nahotu některé eny a její dcery. Nevezme si ani dceru jejího syna nebo její dcery proto, abys tím odkryl její nahotu. Jsou to blízké příbuzné. Byl by to mrzký čin. 18 Nevezme si za enu ani sestru své eny, abys tu první souil tím, e bys odkrýval její nahotu za jejího ivota. 19 Nepřiblíží se k eně,

aby odkryl její nahotu v období jejího krvácení, kdy je nečistá. 20 Nebude obcovat se enou svého bližního a neposkvrní se s ní. 21 Nedopustí, aby někdo z tvých potomků byl přiveden v obě Molekovi. Neznečistí jméno svého Boha. Já jsem Hospodin. 22 Nebude obcovat s muem jako s enou. Je to ohavnost. 23 Nebude obcovat s ádným dobytčetem a neznečistí se s ním. Ani ena se nepostaví před dobytče, aby se s ní pářilo. Je to zvrhlost. 24 Ničím z toho veho se neznečiuj, nebo tím vím se znečiují pronárody, které před vámi vyháním. 25 Jimi byla znečistěna země. Proto jsem ji ztrestal pro její nepravost a ona vyvrhla své obyvatele. 26 Vy tedy dbejte na má nařízení a na mé řády, a se nedopustíte ádné z těchto ohavností, ani domorodec, ani ten, kdo přebývá mezi vámi jako host. 27 Vech těchto ohavností se toti dopoutěli muové této země, kteří byli před vámi, take země byla znečistěna. 28 Nebo i vás země vyvrhne, kdybyste ji znečistili, jako vyvrhla pronárod, který byl před vámi. 29 Kadý, kdo se dopustí kterékoli z těchto ohavností, bude vyobcován ze společenství svého lidu. 30 Proto dbejte na to, co jsem vám uloil. Nesmíte jednat podle ohavných zvyklostí, které byly páhány před vámi. Neznečiujte se jimi. Já jsem Hospodin, vá Bůh.”

Leviticus 19

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Mluv k celé pospolitosti Izraelců a řekni jim: Buďte svatí, nebo já Hospodin, vá Bůh, jsem svatý. 3 Kadý měj v úctě svou matku a svého otce. Dbejte na mé dny odpočinku. Já jsem Hospodin, vá Bůh. 4 Neobracejte se k bůkům a neodlévejte si sochy bohů. Já jsem Hospodin, vá Bůh. 5 A budete obětovat Hospodinu hod oběti pokojné, obětujte jej tak, aby ve vás nael zalíbení. 6 V den obětního hodu a v následující den se maso sní. Co by zůstalo do třetího dne, bude spáleno ohněm. 7 Jestlie by se přece jedlo třetího dne, je závadné; Hospodin nenajde v obětníkovi zalíbení. 8 Kdo by z něho jedl, ponese následky své nepravosti, nebo znesvětil, co je svaté Hospodinu. Bude vyobcován ze svého lidu. 9 A budete ve své zemi sklízet obilí, nepone své pole a do samého kraje a nebude paběrkovat, co zbylo po ni. 10 Ani svou vinici úplně nevysbírání, nebude na své vinici paběrkovat spadaná zrnka; ponechá je pro zchudlého a pro hosta. Já jsem Hospodin, vá Bůh. 11 Nebudete krást ani obelhávat a podvádět svého bližního. 12 Nebudete křivě přísahat v mém jménu, sice znesvětil jméno svého Boha. Já jsem Hospodin. 13 Nebude utiskovat a odírat svého druha. Výdělek dělníka, kterého si najme, nezůstane u tebe do rána. 14 Nebude zlořčit hluchému a slepému nepoloí do cesty překáku, ale bude se bát svého Boha. Já jsem Hospodin. 15 Nedopustíte se bezpráví při soudu. Nebude nadrovať nemajetnému ani brát ohled na mocného; bude soudit svého bližního spravedlivě. 16 Nebude se chovat ve svém lidu jako utrhač, nebude ukládat svému bližnímu o ivot. Já jsem Hospodin. 17 Nebude ve svém srdci chovat nenávist ke svému bratru, ale bude trestat svého bližního podle práva, a neponese následky jeho hříchů. 18 Nebude se mstit synům svého lidu a nezanevře na ně, ale bude milovat svého bližního jako sebe samého. Já jsem Hospodin. 19 Dbejte na má nařízení. Kdy bude připoutět dobytek, nesmí křít dvojí druh. Svě pole nebude osívat dvojím druhem semene. Nebude nosit aty utkané z dvojího druhu vláken. 20 Kdyby někdo obcoval s enou, která jako otrokyně byla určena pro jiného, ale jetě nebyla ani vykoupěna penězi ani propuťena na svobodu, bude případ vyetřen, ale nebudou potrestání smrtí, protoe nebyla jetě propuťena. 21 Mu přinese Hospodinu svou obě za vinu ke vchodu do stanu setkávání, berana v obě za vinu. 22 Obětí berana za vinu vykoná za něho kněz smírcí obřad před Hospodinem pro hřích, jeho se dopustil; hřích, kterým se prohřeil, mu bude odpuťen. 23 A přijdete do země a budete sázet různé ovocné stromy, bude vám jejich ovoce nedotknutelné jako neobřízka; po tři roky bude pro vás neobřezané, nesmí se jíst. 24 Čtvrtého léta bude vechno jejich ovoce posvěceno k oslavě Hospodina. 25 Teprve v pátém roce budete jíst jejich ovoce, abyste nadále sklízeli bohatou úrodou. Já jsem Hospodin, vá Bůh. 26 Nebudete jíst maso s krví, nebudete se obírat hadačstvím ani větěním. 27 Nebudete si přistřihovat na hlavě vlasy dokola, nezohaví si okraj

plnovousu. 28 Nebudete svá těla zjizvovat pro mrtvého ani si dělat nějaké tetování. Já jsem Hospodin. 29 Nezneuctí svou dceru tím, e bys ji učinil nevěstkou, aby země nepropadla smilstvu a nebyla naplněna mrzkostí. 30 Dbejte na mé dny odpočinku a mějte v úctě mou svatyni. Já jsem Hospodin. 31 Neobracejte se k duchům zemřelých a nevyhledávejte vědmy a neposkrvňujte se jimi. Já jsem Hospodin, vá Bůh. 32 Před edinami povstaň a starci vzdej poctu. Boj se svého Boha. Já jsem Hospodin. 33 Bude-li přebývat s tebou ve vaí zemi někdo jako host, nebudete mu kodit. 34 Ten, kdo bude s vámi přebývat jako host, bude vám jako domorodec mezi vámi. Bude ho milovat jako sebe samého, protoe i vy jste byli hosty v zemi egyptské. Já jsem Hospodin, vá Bůh. 35 Nedopustíte se bezpráví při soudu, při měření, váení a odměřování. 36 Budete mít poctivé váhy, poctivá závaí, poctivé míry velké i malé. Já jsem Hospodin, vá Bůh, já jsem vás vyvedl z egyptské země. 37 Proto dbejte na vechna má nařízení a vechny mé řády dodrujte. Já jsem Hospodin.”

Leviticus 20

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Řekni Izraelcům: Kdokoli z Izraelců i z těch, kdo budou v Izraeli přebývat jako hosté, by daroval Molekovi někoho ze svých potomků, musí zemřít; lid země ho ukamenuje. 3 Já sám se obrátím proti tomu mui a vyobcuji jej ze společenství jeho lidu, nebo daroval někoho ze svých potomků Molekovi, a tak znečistil mou svatyni a znesvětil mé svaté jméno. 4 Jestlie lid země přivře oči, aby neviděl, e ten mu daroval někoho ze svých potomků Molekovi, a nepotrestá ho smrtí, 5 postavím se sám proti tomu mui i proti jeho čeledi a vyobcuji jej ze společenství jejich lidu se vemi, kdo ho v tom smilstvu následovali a také smilnili s Molekem. 6 Kdyby se někdo uchyloval k duchům zemřelých a k vědmám, aby s nimi smilnil, proti takovému se obrátím a vyobcuji jej ze společenství jeho lidu. 7 Posvěte se a buďte svatí, protoe já jsem Hospodin, vá Bůh. 8 Dbejte na má nařízení a dodrujte je; já jsem Hospodin, já vás posvěcuji. 9 Kdo by zlořečil svému otci nebo své matce, musí zemřít. Svému otci a matce zlořečil, jeho krev padni na něho. 10 Kdo se dopustí cizoloství s enou někoho jiného, kdo cizoloi s enou svého bliního, musí zemřít, cizoloník i cizolonice. 11 Kdo by spal s enou svého otce, odkryl nahotu svého otce. Oba musejí zemřít, jejich krev padni na ně. 12 Kdyby někdo spal se svou snachou, oba musejí zemřít; dopustili se zvrhlosti, jejich krev padni na ně. 13 Kdyby mu spal s muem jako s enou, oba se dopustili ohavnosti; musejí zemřít, jejich krev padni na ně. 14 Kdyby někdo pojal enu a zároveň i její matku, spáchal mrzký čin. Budou upáleni, mu i ty eny, aby nedocházelo mezi vámi k mrzkým činům. 15 Kdyby mu obcoval s dobytčetem, musí zemřít. Dobytče zabijete. 16 Kdyby se ena přiblíila k nějakému dobytčeti, aby se s ní pářilo, zabijete enu i dobytče. Musejí zemřít, jejich krev padni na ně. 17 Kdyby si někdo vzal svou sestru, dceru svého otce nebo své matky, aby spatřil její nahotu a ona spatřila jeho nahotu, je to potupa; budou vyobcováni před zraky synů svého lidu. Odkryl nahotu své sestry, ponese následky své nepravosti. 18 Kdyby někdo spal se enou v období její nečistoty, odkryl její nahotu a obnail zdroj jejího krvácení a ona by nechala odkrýt zdroj svého krvácení, budou oba vyobcováni ze společenství svého lidu. 19 Neodkryje nahotu sestry své matky nebo svého otce; znamenalo by to obnait svého příbuzného. Ponesou svou vinu. 20 Kdo by spal se svou tetou, odkryl nahotu svého strýce. Ponesou následky svého hřichu, zemřou bezdětní. 21 Kdyby někdo pojal enu svého bratra, znamená to znečítění. Odkryl nahotu svého bratra, zůstanou bezdětní. 22 Budete dbát na vechna má nařízení a na vechny moje řády a jednat podle nich, aby vás nevyvrhla země, do které vás vedu, abyste v ní sídlili. 23 Nebudete se řídit zvyklostmi pronároda, který před vámi vyháním. Zprotivil jsem si je, protoe se toho veho dopoutěli. 24 Ale vám jsem řekl, e dostanete do vlastnictví jejich půdu. Vám ji dám do vlastnictví, zemi oplývající mlékem a medem. Já jsem Hospodin, vá Bůh, já jsem vás oddělil od kadého jiného lidu. 25 Proto rozliujte mezi čistými a nečistými zvířaty a mezi nečistým a čistým ptactvem, abyste nevedli sami sebe v

opovření kvůli zvířatům, ptactvu a velijakým zeměplazům, které jsem oddělil, abyste je měli za nečisté. 26 Budete svatí pro mne, nebo já Hospodin jsem svatý. Oddělil jsem vás od každého jiného lidu, abyste byli moji. 27 Mu či ena, v nich by byl duch zemřelých nebo duch větecký, musejí zemřít. Ukamenují je. Jejich krev padni na ně.”

Leviticus 21

1 Hospodin řekl Mojíovi: “Mluv ke kněím, Áronovcům, a řekni jim: ádný kněz se neposkvrní při někom mrtvém ze svého lidu 2 s výjimkou svého nejbližšího příbuzného: matky, otce, syna, dcery, bratra 3 a svobodné sestry; byla mu blízká, protoe se neprovdala; při ní se smí poskvrnit. 4 Neposkvrní se ve svém lidu ani jako manel, aby nebyl znesvěcen. 5 Kněi si nebudou vyholovat na hlavě lysinu ani zastřihovat okraj svého vousu ani své tělo zjizvovat. 6 Mají být svatí pro svého Boha; neznesevěti jeho jméno, nebo přináejí ohnivé oběti Hospodinovy, chléb svého Boha. Proto budou svatí. 7 Nevezmou si za enu nevěstku nebo zneuctěnou enu, ani se neoení se enou zapuzenou od mue, nebo kněz je svatý pro svého Boha. 8 Měj ho tedy za svatého, nebo přináí na oltář chléb tvého Boha. Bude pro tebe svatý, protoe svatý jsem já Hospodin; já vás posvěcuji. 9 Kdy se dcera některého kněze znesvěti smilstvem, znesvětila svého otce; bude upálena. 10 Kněz, přední mezi svými bratry, na jeho hlavu byl vylit olej pomazání a který byl uveden v úřad, aby oblékal kněské roucho, nebude mít vlasy na hlavě neupravené a neroztrhne své roucho. 11 Nepřistoupí k nikomu mrtvému, neposkvrní se ani při svém otci ani při své matce. 12 Nevyjde ze svatyně a neznesevěti svatyni svého Boha, nebo byl zasvěcen olejem pomazání svého Boha. Já jsem Hospodin. 13 Za enu si vezme jen pannu. 14 S vdovou nebo zapuzenou nebo zneuctěnou či s nevěstkou, se ádnou takovou se neoení. Vezme si za enu pannu ze svého lidu, 15 aby neznesevětil své potomstvo ve svém lidu. Já jsem Hospodin, já ho posvěcuji.” 16 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 17 “Mluv k Áronovi: Kdy se v pokoleních tvého potomstva vyskytne mu, který by měl nějakou vadu, nepřiblíí se, aby přináel chléb svého Boha. 18 Nepřiblíí se ádný mu s vadou: nikdo slepý nebo kulhavý nebo se znetvořenou tváří nebo s některým údem příli dlouhým, 19 nebo kdo by měl zlomenou nohu nebo zlomenou ruku, 20 nebo hrbatý nebo zakrnělý nebo se skvrnou na oku nebo postiený svrabem nebo liejem nebo s rozdrčenými varlaty. 21 Nikdo z potomstva kněze Árona, kdo by měl nějakou vadu, se nepřiblíí, aby přináel ohnivé oběti Hospodinovy. Má vadu, nepřiblíí se, aby přináel chléb svého Boha. 22 Chléb svého Boha z velesvatých i svatých darů smí jíst. 23 Ale nesmí přistupovat k oponě a nepřiblíí se k oltáři, nebo má vadu, aby neznesevětil prostory mé svatyně. Já jsem Hospodin, já je posvěcuji.” 24 Mojí to vyhlásil Áronovi, jeho synům a vem Izraelcům.

Leviticus 22

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Mluv k Áronovi a jeho synům, a se zdrují svatých darů Izraelců, které mi oddělují jako svaté, a a neznesevěcuji mé svaté jméno. Já jsem Hospodin. 3 Řekni jim: Kdyby se někdo ve vaich pokoleních ze veho vaeho potomstva přiblíil ke svatým darům, které Izraelci oddělují Hospodinu jako svaté, a byl nečistý, bude vyobcován od mé tváře. Já jsem Hospodin. 4 Kdokoli z potomstva Áronova by byl malomocný nebo by trpěl výtokem, nesmí jíst ze svatých darů, dokud nebude čistý. Kdyby se dotkl čehokoli, co je znečítěno mrtvým, nebo měl výron semene 5 nebo by se někdo dotkl jakékoli havěti, je by ho znečistila, nebo člověka, který by ho znečistil jakoukoli svou nečistotou, 6 kadý, kdo by se něčeho z toho dotkl, bude nečistý a do večera; nesmí jíst ze svatých darů, dokud se celý neomyje vodou. 7 Po západu slunce bude čistý a potom můe jíst ze svatých darů, protoe to je jeho pokrm.

8 Zdechlinu nebo něco rozsápaného nebude jíst, aby se tím neznečistil. Já jsem Hospodin. 9 Vichni budou dbát na to, co jsem jim uložil, aby nenesli následky hříchu a nezemřeli pro něj, kdyby to znesvětili. Já jsem Hospodin, já je posvěcuji. 10 ádný nepovolaný nebude jíst nic svatého; ani ten, kdo by právě dlel u kněze, ani člověk jím za mzdu najatý nebude jíst nic svatého. 11 Kdy si vak kněz koupí člověka za stříbro, ten z toho jíst mŕe; i narození v jeho domě budou jíst z jeho pokrmu. 12 Kdy se kněská dcera vdá za nekňeže, nesmí jíst ze svatých darů obětovaných pozdvihováním. 13 Ale kdy kněská dcera ovdoví nebo bude zapuzena a nemá potomka a vrátí se do domu svého otce jako za svého mládí, bude jíst z pokrmu otcova; ovem ádný nepovolaný z něho jíst nebude. 14 Kdyby někdo jedl něco svatého neúmyslně, přidá k tomu pětinu a dá jako svatý dar knězi. 15 Kněi nedovolí znesvětit svaté dary Izraelců, které pozdvihují pro Hospodina; 16 uvalili by tíhu provinění na ty, kdo by jedli jejich svaté dary. Já jsem Hospodin, já je posvěcuji.” 17 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 18 “Mluv k Áronovi a jeho synům i ke vem Izraelcům. Řekne jim: Kdo by z izraelského domu nebo z těch, kdo přebývají v Izraeli jako hosté, přinesl svůj dar při různých svých slibech nebo dobrovolných závazcích a přinesl jej jako obě zápalnou Hospodinu, 19 aby ve vás nael zalíbení, dá samce bez vady ze skotu, z ovcí nebo z koz. 20 Nepřinesete nic, co by mělo vadu, nebo byste tím nedoli zalíbení. 21 Kdy někdo připraví hod oběti pokojné pro Hospodina ze skotu nebo z bravu, aby splnil slib, nebo jako dobrovolný dar, pak jen obě bez vady dojde zalíbení; nesmí na ní být ádná vada. 22 Nic slepého nebo polámaného či zmrzačeného nebo vředovitého, svrabovitého či liejovitého nepřinesete Hospodinu a nevloíte z toho na oltář ohnivou obě pro Hospodina. 23 Býka nebo jehně s příli dlouhými nebo zakrslými údy mŕe dát jako dobrovolný dar, ale při slibu nenajdou zalíbení. 24 Zvíře s varlaty rozmáčknutými, roztlučenými, odříznutými nebo pořezanými nepřinesete Hospodinu. To ve své zemi dělat nebudete. 25 Ani od cizince nepřinesete pokrm svému Bohu z takových zvířat, nebo jsou poruená, mají vadu; ta vám nezískají zalíbení.” 26 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 27 “Kdy se narodí býček nebo beránek nebo kozlík, a je sedm dní pod svou matkou; počínaje osmým dnem bude se zalíbením přijat jako dar ohnivé oběti pro Hospodina. 28 Kus skotu nebo bravu neporazíte v tý den s jeho mládětem. 29 Kdy budete obětovat Hospodinu obětní hod díků, obětujte tak, aby ve vás nael zalíbení. 30 Tý den bude sněden, nic z něho nenechávejte do rána. Já jsem Hospodin. 31 Dbejte na mé příkazy a jednejte podle nich. Já jsem Hospodin. 32 Neznesevítíte mé svaté jméno. A jsem posvěcen mezi Izraelci. Já jsem Hospodin, já vás posvěcuji. 33 Vyvedl jsem vás z egyptské země, abych vám byl Bohem, já Hospodin.”

Leviticus 23

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Mluv k Izraelcům a řekni jim: Slavnosti Hospodinovy, které budete svolávat, jsou bohosluebná shromáďení. Jsou to mé slavnosti. 3 est dní se bude pracovat, ale sedmého dne bude den odpočinku, slavnost odpočinutí, bohosluebné shromáďení; nebudete vykonávat ádnou práci. Je to Hospodinův den odpočinku ve vech vaich sídlitích. 4 Toto jsou slavnosti Hospodinovy, bohosluebná shromáďení, je budete svolávat v jejich určený čas: 5 Čtrnáctého dne prvního měsíce navečer bude Hospodinův hod beránka. 6 Patnáctého dne tého měsíce začne Hospodinova slavnost nekvaených chlebů; po sedm dní budete jíst nekvaené chleby. 7 Prvého dne budete mít bohosluebné shromáďení; nebudete konat ádnou vední práci. 8 Po sedm dní budete přináet ohnivou obě Hospodinu. Sedmého dne bude bohosluebné shromáďení; nebudete konat ádnou vední práci.” 9 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 10 “Mluv k Izraelcům a řekni jim: A přijdete do země, kterou vám dávám, a budete sklízet obilí, přinesete snopek jako prvotiny své ně knězi. 11 Podáváním nabídne snopek Hospodinu, aby ve vás nael zalíbení; druhého dne po dni odpočinku jej nabídne kněz podáváním. 12 V den, kdy za vás bude nabízet vá snopek podáváním, připravíte Hospodinu k zápalné oběti ročního beránka bez vady 13 a k němu přídavnou obě,

dvě desetiny éfy bílé mouky zadělané olejem, jako ohnivou obě Hospodinu v libou vůni. K tomu i úlitbu, čtvrtinu hínu vína. 14 A do toho dne, kdy přinesete dar svému Bohu, nebudete jíst chléb ani zrní praené ani čerstvé. To je provdy platné nařízení pro vechna vae pokolení ve vech vaich sídlitích. 15 Potom si odpočítáte ode dne po dni odpočinku, ode dne, kdy jste přinesli snopek k oběti podáváníí, plných sedm týdnů. 16 Ke dni po sedmém dni odpočinku napočítáte padesát dní a pak přinesete Hospodinu novou přídavnou obě. 17 Přinesete ze svých sídli chléb k oběti podáváníí; budou to dva chleby ze dvou desetin éfy bílé mouky, budou upečeny kvaené, jakoto prvotiny Hospodinu. 18 S chlebem přivedete sedm ročních beránek bez vady, jednoho mladého býčka a dva berany. To bude zápalná obě Hospodinu s příslunými přídavnými oběmi a úlitbami, ohnivá obě, libá vůně pro Hospodina. 19 Také připravíte jednoho kozla k oběti za hřích a dva roční beránky k hodu oběti pokojné. 20 Kněz to nabídne Hospodinu podáváním i s chlebem z prvotin jako obě podáváníí, včetně obou beránek. Bude to svaté Hospodinu, určené pro kněze. 21 V tý den svoláte lid. Budete mít bohosluebné shromádění; nebudete konat ádnou vední práci. To je provdy platné nařízení pro vechna vae pokolení ve vech vaich sídlitích. 22 A budete sklízet obilí ve své zemi, nepone své pole a do okraje ani nebude po ni paběrkovat; zanechá paběrky pro zchudlého a pro hosta. Já jsem Hospodin, vá Bůh.” 23 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 24 “Mluv k Izraelcům: Prvního dne sedmého měsíce budete mít slavnost odpočinutí s pamětným vytrubováním a bohosluebným shromáděním. 25 Nebudete vykonávat ádnou vední práci, ale přinesete Hospodinu ohnivou obě.” 26 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 27 “Desátého dne tého sedmého měsíce bude den smíření. Budete mít bohosluebné shromádění; budete se pokořovat a přinesete ohnivou obě Hospodinu. 28 Toho dne nebudete konat ádnou práci. Je to den smíření, kdy se za vás budou konat smírčí obřady před Hospodinem, vaím Bohem. 29 Kdo se toho dne nebude pokořovat, bude vyobcován ze svého lidu. 30 Kdyby někdo konal toho dne nějakou práci, vyhubím ho ze společenství jeho lidu. 31 Nebudete vykonávat ádnou práci! To je provdy platné nařízení pro vechna vae pokolení ve vech vaich sídlitích. 32 Bude to pro vás den odpočinku, slavnost odpočinutí; budete se pokořovat od večera devátého dne toho měsíce, od jednoho večera do druhého budete zachovávat svůj den odpočinku.” 33 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 34 “Mluv k Izraelcům: Od patnáctého dne tého sedmého měsíce budou po sedm dní Hospodinovy slavnosti stáneků. 35 Prvního dne bude bohosluebné shromádění; nebudete konat ádnou vední práci. 36 Po sedm dní budete přináet Hospodinu ohnivou obě, osmého dne budete mít bohosluebné shromádění a přinesete ohnivou obě Hospodinu. To je slavnostní shromádění, nebudete konat ádnou vední práci. 37 To jsou Hospodinovy slavnosti, které budete svolávat jako bohosluebná shromádění, abyste přináeli Hospodinu ohnivou obě, obě zápalnou a přídavnou, obětní hod a úlitby, vechno v přísluném dni, 38 mimo oběti o Hospodinových dnech odpočinku a kromě vaich darů při různých slibech a dobrovolných závazcích, je budete dávat Hospodinu. 39 Nue, patnáctého dne sedmého měsíce, kdy sklídíte zemskou úrodu, budete po sedm dnů slavit slavnost Hospodinovu. Prvního dne bude slavnost odpočinutí i osmého dne bude slavnost odpočinutí. 40 Prvého dne si vezmete plody ulechtilých stromů, palmové ratolesti, větve myrtových keřů a potočních topolů a sedm dní se budete radovat před Hospodinem, svým Bohem. 41 Tuto slavnost budete Hospodinu slavit po sedm dní v roce. To je provdy platné nařízení pro vechna vae pokolení. Budete ji slavit v sedmém měsíci. 42 Sedm dní budete bydlet ve stáncích; vichni domorodci v Izraeli budou bydlet ve stáncích, 43 aby vechna vae pokolení věděla, e jsem přechovával Izraelce ve stáncích, kdy jsem je vyvedl z egyptské země. Já jsem Hospodin, vá Bůh.” 44 Mojí vyhlásil Izraelcům Hospodinovy slavnosti.

Leviticus 24

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Přika Izraelcům, a ti přinesou pročitěný olivový olej, vymačkaný, k svícení, aby mohl být kadodenně zapalován kahan. 3 Vně, před oponou svědectví, ve stanu setkávání jej

bude Áron kadodenně obsluhovat od večera do rána před Hospodinem. To je provdy platné nařízení pro vechna vae pokolení. 4 Na svícnu z čistého zlata bude kadodenně před Hospodinem obsluhovat kahánky. 5 Vezme bílou mouku a upeče z ní dvanáct bochníků: kadý bochník bude ze dvou desetín éfy. 6 Poloí je před Hospodinem na stůl z čistého zlata do dvou sloupců, est do sloupce. 7 Na kadý sloupec dá čisté kadidlo; bude při chlebu na připomínku jako ohnivá obě pro Hospodina. 8 A je Áron před Hospodinem uspořádá vdycky v den odpočinku, a to ustavičně. To bude mezi Izraelci platit jako smlouva věčná. 9 Budou patřit Áronovi a jeho synům, kteří je budou jíst na svatém místě; je to pro něho velesvaté, podíl z ohnivých obětí Hospodinových. To je provdy platné nařízení.” 10 Jednou si vyel syn jedné izraelské eny a jakéhosi Egyptana mezi Izraelce; v táboře se dostal syn té Izraelky do hádky s nějakým Izraelcem. 11 Syn izraelské eny lál Jménu a zlořečil. Přivedli ho tedy k Mojíovi; jméno jeho matky bylo elomít, dcera Dibrího, z pokolení Danova. 12 I dali ho do vazby, a by se jim dostalo jasného pokynu z Hospodinových úst. 13 Hospodin promluvil k Mojíovi: 14 “Vyved’ toho zlolajce ven z tábora; tam vichni, kdo ho slyeli, vloí ruce na jeho hlavu a celá pospolitost ho ukamenuje. 15 Izraelcům pak řekne: Kdokoli by zlořečil svému Bohu, ponese následky svého hříchu. 16 Kdo bude lát jménu Hospodinovu, musí zemřít. Celá pospolitost ho ukamenuje. Jak host, tak domorodec zemře, jestlie bude lát Jménu. 17 Kdy někdo ubije nějakého člověka, musí zemřít. 18 Kdo ubije nějaké dobytče, nahradí je, kus za kus. 19 Kdy někdo zmrzačí svého bliního, bude mu způsobeno, co sám způsobil: 20 zlomenina za zlomeninu, oko za oko, zub za zub; jak zmrzačil člověka, tak a se stane jemu. 21 Kdo ubije dobytče, nahradí je; kdo ubije člověka, zemře. 22 Budete mít jediné právo jak pro hosta, tak pro domorodce. Já jsem Hospodin, vá Bůh.” 23 Tak promluvil Mojí k Izraelcům. Zlolajce vyvedli ven z tábora a ukamenovali. Izraelci učinili, jak Hospodin Mojíovi přikázal.

Leviticus 25

1 Hospodin promluvil k Mojíovi na hoře Sínaji: 2 “Mluv k Izraelcům a řekni jim: A přijdete do země, kterou vám dávám, bude země slavit odpočinutí, odpočinutí Hospodinovo. 3 est let bude osívat své pole, est let bude prořezávat svou vinici a shromaďovat z ní úrodu, 4 ale sedmého roku bude mít země rok odpočinutí, slavnost odpočinutí, odpočinutí Hospodinovo. Nebude osívat své pole ani prořezávat svou vinici. 5 Co po tvé ni samo vyroste, nebude sklízet, a hrozny z vinice, kterou jsi neobdělal, nebude sbírat. Země bude mít rok odpočinutí. 6 Co země v odpočinutí sama zplodí, bude vaí potravou, pro tebe, tvého otroka i otrokyni, tvého nádeníka i přistěhovalce, kteří u tebe pobývají jako hosté. 7 I tvůj dobytek a zvěř, která je v tvé zemi, bude mít vechnu její úrodu za potravu. 8 Odpočítá si pak sedm roků odpočinutí, sedmkrát sedm let, a vyjde ti období sedmi roků odpočinutí: čtyřicet devět let. 9 Desátého dne sedmého měsíce dá ryčně troubit na polnici; v den smíření budete troubit na polnici v celé vaí zemi. 10 Padesátý rok posvětíte a vyhlásíte v zemi svobodu vem jejím obyvatelům. Bude to pro vás léto milostivé, kdy se kadý vrátíte ke svému vlastnictví a vichni se vrátí ke své čeledi. 11 Padesátý rok vám bude létem milostivým. Nebudete v něm sít ani sklízet, co samo vyroste, ani sbírat hrozny z neobdělaných vinic. 12 Je to léto milostivé. Budete je mít za svaté. Smíte jíst z pole, co urodí. 13 V tomto milostivém létě se kadý vrátí ke svému vlastnictví. 14 Kdy budete prodávat něco svému blinímu nebo něco od něho bude kupovat, nepokozujte jeden druhého. 15 Podle počtu let po létě milostivém bude kupovat od svého bliního, podle počtu let, v nich bude brát uitek, bude prodávat tobě. 16 Čím více let zbývá, tím vyí bude kupní cena, a čím méně let zbývá, tím níí bude kupní cena; bude ti prodávat podle počtu let, v nich bude brát uitek. 17 Nikdo nepokodíte svého bliního, ale bude se bát svého Boha. Já jsem Hospodin, vá Bůh. 18 Budete dodrovať má nařízení, dbát na moje řády a podle nich jednat. Tak budete bezpečně přebývat na zemi. 19 Země vám vydá své plody a budete jíst dosyta a přebývat na ní bezpečně. 20 Snad řeknete: Co budeme

jíst sedmého roku, kdy nebudeme sít ani sklízet ádnou úrodu? 21 Na můj rozkaz sestoupí na vás estého roku mé poehnání, take vydá úrodu na tři roky. 22 Osmého roku budete sít, ale jíst budete z předloňské úrody a do devátého roku; dokud se nesveze jeho úroda, budete jíst ze staré. 23 Země nesmí být prodávána bez práva na zpětnou koupi, nebo země je má. Vy jste u mne jen hosté a přistěhovalci. 24 Proto po celé zemi, je bude vaím vlastnictvím, zajistíte monost zemi vyplatit. 25 Kdy tvůj bratr zchudne a odprodá něco ze svého vlastnictví, přijde k němu jeho příbuzný jako zastánce a vyplatí, co jeho bratr prodal. 26 Kdyby někdo neměl zastánce, ale byl by potom sám schopen opatřit si potřebné výplatné, 27 sečte léta od doby prodeje, proplatí zbytek tomu, komu prodal, a vrátí se ke svému vlastnictví. 28 Jestlie není schopen zaplatit, zůstane, co prodal, v drbě kupce a do léta milostivého. V létě milostivém bude vyvázáno z drby a on se vrátí ke svému vlastnictví. 29 Kdy někdo prodá obytný dům v hrazeném městě, má právo jej vyplatit do roka od prodeje; rok trvá právo k vyplacení. 30 Jestlie nebude vyplacen do jednoho roku, zůstane dům v hrazeném městě tomu, kdo jej koupil, i jeho pokolením, bez práva na zpětnou koupi; v létě milostivém nebude vyvázán z drby. 31 Domy ve vsích neobehnaných hradbami budou posuzovány jako pole v zemi; bude na nich právo k vyplacení a v létě milostivém budou vyvázány z drby. 32 Pokud jde o lévijská města, budou mít lévijci trvale právo vyplácet městské domy, je jsou jejich vlastnictvím. 33 Někdo z lévijců buď pouije práva k vyplacení, nebo bude prodaný dům v městě, které je v jejich vlastnictví, vyvázán z drby v létě milostivém, nebo domy v lévijských městech jsou jejich vlastnictvím uprostřed Izraelců. 34 Předměstské pole u jejich měst nesmí být prodáno, nebo to je jejich trvalé vlastnictví. 35 Kdy tvůj bratr zchudne a nebude moci vedle tebe obstát, ujme se ho jako hosta a přistěhovalce a bude ít s tebou. 36 Nebude od něho brát lichvářský úrok, ale bude se bát svého Boha. Tvůj bratr bude ít s tebou. 37 Své stříbro mu nepůjčuj lichvářsky, na poskytované potravě nechtěj vydělávat. 38 Já jsem Hospodin, vá Bůh, já jsem vás vyvedl z egyptské země, abych vám dal kenaanskou zemi a byl vám Bohem. 39 Kdy tvůj bratr vedle tebe zchudne a prodá ti sebe sama, nezotročí ho otrockou slubou. 40 Bude u tebe jako nádeník, jako přistěhovalec; bude u tebe slouit a do milostivého léta. 41 Pak od tebe odejde a s ním i jeho děti a vrátí se ke své čeledi; vrátí se ke své čeledi; vrátí se k vlastnictví svých otců. 42 Jsou to přece moji sluebníci, které jsem vyvedl z egyptské země, nesmějí být prodáváni jako otroci. 43 Nebude nad ním surově panovat, ale bude se bát svého Boha. 44 Otrok a otrokyně, které bude mít, a jsou z pronárodů okolo vás; z nich si budete kupovat otoka a otrokyni. 45 Také si je můžete koupit z dětí přistěhovalců, kteří u vás pobývají jako hosté, a z čeledi těch, kteří jsou u vás, z dětí, které zplodí ve vaí zemi; ti budou vaím vlastnictvím. 46 Po sobě je odkáete svým synům, aby je zdědili jako své vlastnictví; trvale jim budou slouit. Pokud jde o vae bratry Izraelce, nikdo nebude nad svým bratrem surově panovat. 47 Kdy u tebe nějaký host nebo přistěhovalec dosáhne blahobytu a tvůj bratr u něho zchudne, take sebe sama prodá hostu, který se k tobě přistěhoval, nebo některému přísluníku hostovy čeledi, 48 ač se prodal, bude mít právo se vykoupit. Někdo z jeho bratrů dá za něj výkupné 49 nebo ho vykoupí jeho strýc nebo bratranec anebo ho vykoupí někdo z blízkých příbuzných jeho čeledi anebo si opatří potřebný obnos a vykoupí se sám. 50 Provede vyúčtování se svým kupcem od roku, kdy se mu prodal, a do milostivého léta. Stříbro, za které se prodal, přepočte se podle počtu let, jako by po ty dny byl u něho nádeníkem. 51 Jestlie zůstává jetě mnoho let, vrátí podle nich ze stříbra kupní ceny odpovídající část výkupného. 52 Jestlie zbývá do milostivého léta málo roků, vyúčtuje s ním a odevzdá své výkupné podle přísluných let. 53 Z roku na rok bude u něho jako nádeník a on nebude nad ním před tebou surově panovat. 54 Jestlie nebude tak či onak vykoupen, bude vyvázán z drby v milostivém létě i se svými dětmi. 55 Izraelci mi toti patří jako sluebníci, jsou to sluebníci moji, které jsem vyvedl z egyptské země. Já jsem Hospodin, vá Bůh.

1 Ve své zemi si nebudete dělat bůky, ani si nevztyčíte tesanou sochu nebo posvátný sloup, ani nepostavíte přitesaný kámen, jim byste se klaněli. Já jsem Hospodin, vá Bůh. 2 Dbejte na mé dny odpočinku a mějte v úctě mou svatyni. Já jsem Hospodin. 3 Jestlie se budete řídit mými nařízenými, dbát na má přikázání a plnit je, 4 dám vám ve vhodném čase vydatné detě, země vydá svůj výnos a stromoví na poli ponese ovoce. 5 Výmlat bude trvat a do vinobraní a vinobraní zas a do setby. Najíte se svého pokrmu dosyta a budete sídlit ve své zemi bezpečně. 6 Zemi daruji pokoj a nikdo vás nebude děsit, kdy budete spát. Učiním také přítr řádění zlé zvěře v zemi a vaí zemí nebude procházet meč. 7 Budete pronásledovat své nepřátele, take padnou před vámi mečem. 8 Pět z vás jich bude pronásledovat sto a sto z vás jich bude pronásledovat deset tisíc. Tak padnou vai nepřátelé před vámi mečem. 9 Obrátím se k vám a způsobím, e se rozplodíte a rozmnoíte. Svou smlouvu s vámi upevním. 10 Budete jíst starou úrodu z loňska, dokud loňskou neodstraníte kvůli nové. 11 Zřídím si mezi vámi příbytek a nezprotivíte se mi. 12 Budu procházet mezi vámi a budu vám Bohem a vy budete mým lidem. 13 Já jsem Hospodin, vá Bůh, já jsem vás vyvedl z egyptské země, abyste tam nebyli otroky. Rozlámal jsem břevna vae ho jha, abyste mohli chodit zpříma. 14 Jestlie mě nebudete poslouchat a nebudete plnit vechny tyto příkazy, 15 jestlie zavrhnete má nařízení a zprotivíte si mé řády, take nebudete plnit vechny mé příkazy, ale budete poruovat mou smlouvu, 16 pak já vám učiním toto: Navtívím vás hrůzou, úbytěmi a zimnicí, pohasnou vám oči a budete plni zoufalství. Nadarmo budete sít obilí, snědí je vai nepřátelé. 17 Postavím se proti vám a budete poraeni svými nepřáteli, a budou nad vámi panovat ti, kdo vás nenávidí, budete utíkat, i kdy vás nikdo nebude pronásledovat. 18 Jestlie mě ani potom nebudete poslouchat, budu vás trestat za vae hříchy jetě sedmkrát víc. 19 Roztřítím vai pynou moc a učiním, e nebe vám bude jako elezo a země jako měď. 20 Nadarmo bude spotřebována vae síla. Země vám nedá svůj výnos a stromoví v zemi neponese ovoce. 21 Jestlie mi i pak budete odporovat a nebudete mě chtít poslouchat, přidám vám sedmkrát víc ran pro vae hříchy. 22 Pustím na vás polní zvěř. Ta vás připraví o děti, vyhubí vá dobytek a ztenčí vae řady; vae cesty zpustnou. 23 Jestlie se tím nedáte ode mne napomenout a budete mi dále odporovat, 24 i já se vám budu stavět na odpor a budu vás bít sedmkrát víc za vae hříchy. 25 Uvedu na vás meč pomsty, aby pomstil poruování smlouvy. Shromádíte-li se do svých měst, polu mezi vás mor a budete vydáni do rukou nepřítel. 26 A vám zlomím hůl chleba, bude deset en pro vás péci chléb v jediné peci a budou vám odvaovat chléb na příděl. Budete jíst, ale nenasytíte se. 27 Jestlie mě ani přesto neuposlechnete a budete mi dále odporovat, 28 i já se vám budu stavět na odpor v rozhořčení a budu vás trestat sedmkrát víc za vae hříchy. 29 Budete jíst maso svých synů a budete jíst maso svých dcer. 30 Zahladím vae posvátná návří a roztrítím vae kadidlové oltáříky, vae mrtvolky pohodím na mřiny vaich hnusných model a zprotivíte se mi. 31 Obrátím vae města v trosky, vae svatyně zpustoím a nepřivoním k libé vůni vaich obětí. 32 Sám zpustoím zemi tak, e nad ní strnou i vai nepřátelé, kteří se v ní usadí. 33 Vás pak rozptýlím mezi pronárody, vpadnu vám s taseným mečem do zad, take se vae země stane pustinou a vae města se promění v trosky. 34 Tehdy si země vynahradí své roky odpočinutí po celou dobu, co bude zpustoena, a vy budete v zemi svých nepřátel. Tehdy bude země odpočívát a vynahradí si své roky odpočinutí. 35 Po celou dobu zpustoení bude odpočívát, protoe nemohla odpočívát ve vaich letech odpočinutí, kdy jste v ní sídlili. 36 Naplním ustraeností srdce těch, kdo z vás zůstanou v zemích svých nepřátel, e je zaene i elest odvátého listí. Budou utíkat jako před mečem a padat, i kdy je nikdo nebude pronásledovat. 37 Budou klopytat jeden přes druhého jako před mečem, ačkoli je nikdo nebude pronásledovat. Neobstojíte před svými nepřáteli. 38 Zahynete mezi pronárody a pohltí vás země vaich nepřátel. 39 Kteří z vás zůstanou, zaniknou pro svou nepravost v zemích svých nepřátel, a také pro nepravosti svých otců zaniknou. 40 Pak budou vyznávat nepravost svou i nepravost svých otců, zpronevěru, jí se na mně dopustili, a e mi odporovali. 41 Proto i já jsem se jim postavil na odpor a zavedl jsem je do země jejich nepřátel, dokud nebude jejich neobřezané srdce zkrueno a dokud neodpykají své provinění. 42 I připomenu si svou smlouvu s Jákobem a té svou smlouvu s Izákem, také si připomenu svou smlouvu s Abrahamem, i tu zemi si připomenu. 43 Země toti bude od nich oputěna a vynahradí si své roky odpočinutí, bude zpustoena, bez nich, dokud oni

neodpykají své provinění, protoe znovu a znovu zavrhovali mé řády a má nařízení si protivili. 44 Avak i kdy budou v zemi svých nepřátel, nezavrhnou je a nezprotivím si je, jako bych s nimi měl skoncovat a zrušit svou smlouvu s nimi. Já jsem Hospodin, jejich Bůh. 45 Připomenu jim smlouvu s jejich předky, které jsem vyvedl z egyptské země před zraky pronárodů, abych jim byl Bohem, já Hospodin.” 46 Toto jsou nařízení, řády a zákony, je Hospodin vydal na hoře Sínaji prostřednictvím Mojíe, aby byly mezi ním a syny Izraele.

Leviticus 27

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Mluv k Izraelcům a řekni jim: Kdy někdo sloí zvlátní slib, osoby zasvěcené Hospodinu budou vyplaceny podle tvého odhadu. 3 Tvůj odhadní obnos u mue od dvaceti do edesáti let bude činit padesát ekelů stříbra podle váhy určené svatyní. 4 Půjde-li o enu, bude obnos činit třicet ekelů. 5 Půjde-li o osobu od pěti do dvaceti let, bude obnos činit při osobě muského pohlaví dvacet ekelů a při enském deset ekelů. 6 Půjde-li o dítě od jednoho měsíce do pěti let, bude obnos činit při dítěti muského pohlaví pět ekelů stříbra a při enském tři ekely stříbra. 7 Půjde-li o osobu edesátiletou a starí, bude obnos činit při osobě muského pohlaví patnáct ekelů a při enském deset ekelů. 8 Jestlie někdo nebude s to dát přísluný obnos, bude postaven před kněze a kněz mu odhadne obnos; kněz odhadne obnos podle platební schopnosti slibujícího. 9 Půjde-li o dobytek, z něho se přináí dar Hospodinu, kadý kus daný Hospodinu bude svatý. 10 Nevymění jej a nezamění dobrý za patný ani patný za dobrý. Jestlie pak přece zamění dobytče za jiné, bude svaté to i ono. 11 Půjde-li o jakékoli nečisté dobytče, z něho se dar Hospodinu nepřináí, postaví dobytče před kněze. 12 Kněz je odhadne, je-li dobré nebo patné, a bude podle knězova odhadu. 13 Jestlie vak je chce někdo vyplatit, přidá k tvému odhadnímu obnosu navíc jednu pětinu. 14 Kdy někdo zasvěti svůj dům jako svatý Hospodinu, odhadne jej kněz, je-li dobrý nebo patný; zůstane při odhadu, jak jej provedl kněz. 15 Jestlie vak ten, kdo svůj dům zasvětil, jej chce vyplatit, přidá k tvému odhadnímu obnosu pětinu stříbra navíc a bude jeho. 16 Oddělí-li někdo kus pole ze svého vlastnictví jako svatý pro Hospodina, odhadne jej podle osevu; plocha osetá z jednoho chómeru ječmene bude mít cenu padesáti ekelů stříbra. 17 Oddělí-li své pole jako svaté ji od milostivého léta, zůstane při tvém odhadním obnosu. 18 Oddělí-li své pole jako svaté po milostivém létě, vypočítá mu kněz cenu podle počtu let zbývajících do dalšího milostivého léta, a ubere se z tvého odhadního obnosu. 19 Jestlie vak ten, kdo oddělil pole jako svaté, je chce vyplatit, přidá k tvému odhadnímu obnosu pětinu stříbra navíc a bude patřit jemu. 20 Jestlie pole nevyplatí, ale prodá je někomu jinému, nemůe být ji vyplaceno. 21 Takové pole při vyvázání z drby v létě milostivém bude svaté Hospodinu jako pole propadlé klatbě; bude náleet knězi jako jeho vlastnictví. 22 Jestlie někdo oddělí jako svaté pro Hospodina pole, je získal koupí, a nebylo částí jeho vlastnictví, 23 vypočítá mu kněz výi obnosu a do milostivého léta a on vyplatí obnos tého dne jako svatý Hospodinu. 24 V milostivém létě bude pole vráceno tomu, od koho bylo koupeno, jeho vlastnictvím pozemek je. 25 Večeré tvé odhadní obnosy budou v ekelech podle váhy určené svatyní. ekel je dvacet zrn. 26 Jenom a nikdo neodděluje jako svaté prvorozené dobytče; náleí beztak Hospodinu jakoto prvorozené; jak býk, tak jehně patří Hospodinu. 27 Jestlie jde o dobytče nečisté, vyplatí je podle tvého odhadu a přidá pětinu obnosu navíc; nebude-li vyplaceno, bude prodáno za obnos tebou stanovený. 28 Jenom nic klatého, co někdo jako takové oddal Hospodinu z čehokoli, co má, z lidí, z dobytka i z polností, je má ve vlastnictví, nesmí být prodáváno ani vypláceno. Vechno klaté je velesvaté a náleí Hospodinu. 29 Nikdo z lidí, kdo je klatbou oddán Bohu jako klatý, nemůe být vyplacen; musí zemřít. 30 Vechny desátky země z obilí země a z ovoce stromů budou Hospodinovy; jsou svaté Hospodinu. 31 Jestlie si vak někdo přeje vyplatit něco ze svého desátku, přidá pětinu obnosu navíc. 32 Kadý desátek ze skotu a bravu, kadý desátý kus, který při počítání prochází pod holí, bude svatý Hospodinu. 33 Nebude se

prohlíet, je-li dobrý či patný, a nezamění se za jiný; jestlie jej pak přece zamění, bude ten i onen svatý. Nesmí být vyplacen.” 34 Toto jsou příkazy, které vydal Hospodin Mojíovi pro syny Izraele na hoře Sínaji.

Numeri 1

1 Hospodin promluvil k Mojíovi na Sínajské pouti ve stanu setkávání prvního dne druhého měsíce ve druhém roce po jejich vyjití z egyptské země. 2 “Poříd'te soupis celé pospolitosti Izraelců podle čeledí otcovských rodů. Ve jmenném seznamu bude každý jednotlivec muského pohlaví 3 od dvacetiletých výe, každý, kdo je v Izraeli schopen vycházet do boje. Ty a Áron je spočítáte po oddílech. 4 Za každé pokolení bude s vámi jeden mu, vdy představitel otcovského rodu. 5 Toto jsou jména mužů, kteří budou stát při vás: za Rúbenův kmen Elísúr, syn edeúrův, 6 za imeónův elumíel, syn Suríadajův, 7 za Judův Nachón, syn Amínadabův, 8 za Isacharův Netaneel, syn Súarův, 9 za Zabulónův Elíab, syn Chelónův, 10 za Josefovce, za Efrajimův kmen Elíama, syn Amíhudův, za Manasesův Gamlíel, syn Pedásurův, 11 za Benjamínův Abídan, syn Gideóního, 12 za Danův Achíezer, syn Amíadajův, 13 za Aerův Pagíel, syn Okranův, 14 za Gádův Eljásaf, syn Deúelův, 15 za Neftalíův Achíra, syn Énanův.” 16 To byli zástupci pospolitosti, předáci otcovských pokolení; ti byli veliteli izraelských iků. 17 Mojí a Áron přibrali tyto mue uvedené jménem. 18 Prvního dne druhého měsíce svolali celou pospolitost, aby vichni hlásili svůj původ podle čeledí otcovských rodů; do jmenného seznamu byl zapsán každý jednotlivec od dvacetiletých výe, 19 jak přikázal Hospodin Mojíovi. Spočítal je na Sínajské pouti. 20 Synové Rúbena, Izraelova prvorozeného, byli uvedeni ve svých rodopisech podle čeledí otcovských rodů; do jmenného seznamu byl zapsán každý jednotlivec muského pohlaví od dvacetiletých výe, každý, kdo byl schopen vycházet do boje. 21 Z Rúbenova pokolení bylo povolanych do sluby čtyřicet est tisíc pět set. 22 imeónovci ve svých rodopisech podle čeledí otcovských rodů; z nich povolani do sluby byli zapsáni do jmenného seznamu, každý jednotlivec muského pohlaví od dvacetiletých výe, každý, kdo byl schopen vycházet do boje. 23 Z imeónova pokolení bylo povolanych do sluby padesát devět tisíc tři sta. 24 Gádovci ve svých rodopisech podle čeledí otcovských rodů; do jmenného seznamu byl zapsán od dvacetiletých výe každý, kdo byl schopen vycházet do boje. 25 Z Gádova pokolení bylo povolanych do sluby čtyřicet pět tisíc est set padesát. 26 Judovci ve svých rodopisech podle čeledí otcovských rodů; do jmenného seznamu byl zapsán od dvacetiletých výe každý, kdo byl schopen vycházet do boje. 27 Z Judova pokolení bylo povolanych do sluby sedmdesát čtyři tisíce est set. 28 Isacharovci ve svých rodopisech podle čeledí otcovských rodů; do jmenného seznamu byl zapsán od dvacetiletých výe každý, kdo byl schopen vycházet do boje. 29 Z Isacharova pokolení bylo povolanych do sluby padesát čtyři tisíce čtyři sta. 30 Zabulónovci ve svých rodopisech podle čeledí otcovských rodů; do jmenného seznamu byl zapsán od dvacetiletých výe každý, kdo byl schopen vycházet do boje. 31 Ze Zabulónova pokolení bylo povolanych do sluby padesát sedm tisíc čtyři sta. 32 Josefovci: Efrajimovci ve svých rodopisech podle čeledí otcovských rodů; do jmenného seznamu byl zapsán od dvacetiletých výe každý, kdo byl schopen vycházet do boje. 33 Z Efrajimova pokolení bylo povolanych do sluby čtyřicet tisíc pět set. 34 Manasesovci ve svých rodopisech podle čeledí otcovských rodů; do jmenného seznamu byl zapsán od dvacetiletých výe každý, kdo byl schopen vycházet do boje. 35 Z Manasesova pokolení bylo povolanych do sluby třicet dva tisíce dvě stě. 36 Benjamínovci ve svých rodopisech podle čeledí otcovských rodů; do jmenného seznamu byl zapsán od dvacetiletých výe každý, kdo byl schopen vycházet do boje. 37 Z Benjamínova pokolení bylo povolanych do sluby třicet pět tisíc čtyři sta. 38 Danovci ve svých rodopisech podle čeledí otcovských rodů; do jmenného seznamu byl zapsán od dvacetiletých výe každý, kdo byl schopen vycházet do boje. 39 Z Danova pokolení bylo povolanych do sluby edesát dva tisíce sedm set. 40 Aerovci ve svých rodopisech podle

čeledí otcovských rodů; do jmenného seznamu byl zapsán od dvacetiletých výše každý, kdo byl schopen vycházet do boje. 41 Z Aerova pokolení bylo povoláných do sluby čtyřicet jeden tisíc pět set. 42 Neftalíovci ve svých rodopisech podle čeledí otcovských rodů; do jmenného seznamu byl zapsán od dvacetiletých výše každý, kdo byl schopen vycházet do boje. 43 Z Neftalíova pokolení bylo povoláných do sluby padesát tři tisíce čtyři sta. 44 To jsou povolání do sluby, které spočítali Mojží a Áron s izraelskými předáky; bylo jich dvanáct, po jednom z každého otcovského rodu. 45 Vech Izraelců povoláných do sluby podle otcovských rodů od dvacetiletých výše, vech, kdo v Izraeli byli schopni vycházet do boje, 46 vech povoláných do sluby bylo est set tři tisíce pět set padesát. 47 Avak Lévijci podle svého otcovského pokolení mezi ně započtení nebyli. 48 Hospodin totiž promluvil k Mojžíovi: 49 “Pokolení Léviho mezi Izraelce nezapočítá ani nepořídí jejich soupis. 50 Lévijce přidělí k příbytku svědectví, ke vemu jeho nářadí i ke vemu, co k němu patří. Budou nosit příbytek a vechno jeho nářadí a budou u něho přisluhovat; budou tábořit kolem příbytku. 51 Ne příbytek potáhne dál, Lévijci jej slojí; při táboření jej Lévijci postaví. Přiblížili se někdo nepovolaný, zemře. 52 Izraelci budou tábořit každý ve svém táboře, každý při svém praporu po oddílech. 53 Lévijci však budou tábořit kolem příbytku svědectví, aby na pospolitost Izraelců nedolehl hrozný hněv. Lévijci budou dret strá u příbytku svědectví.” 54 Izraelci učinili ve přesně tak, jak přikázal Hospodin Mojžíovi.

Numeri 2

1 Hospodin promluvil k Mojžíovi a Áronovi: 2 “Izraelci budou tábořit každý u svého praporu, pod znaky svého otcovského rodu; budou tábořit opodál kolem stanu setkávání. 3 Vpředu, na východní straně, se utáboří po oddílech prapor tábora Judova. Předákem Judovců bude Nachón, syn Amínadabův; 4 v jeho voji bude sedmdesát čtyři tisíce est set povoláných do sluby. 5 U něho bude tábořit pokolení Isachar. Předákem Isacharovců bude Netaneel, syn Súarův; 6 v jeho voji bude padesát čtyři tisíce čtyři sta povoláných do sluby. 7 Dále pokolení Zabalón. Předákem Zabalónovců bude Elíab, syn Chelónův; 8 v jeho voji bude padesát sedm tisíc čtyři sta povoláných do sluby. 9 Vech povoláných do sluby z tábora Judova bude po oddílech sto osmdesát est tisíc čtyři sta; ti potáhnou první. 10 Prapor tábora Rúbenova po oddílech bude na jiné straně. Předákem Rúbenovců bude Elísur, syn edeúrův; 11 v jeho voji bude čtyřicet est tisíc pět set povoláných do sluby. 12 U něho bude tábořit pokolení imeón. Předákem imeónovců bude elumíel, syn Suríadajův; 13 v jeho voji bude padesát devět tisíc tři sta povoláných do sluby. 14 Dále pokolení Gád. Předákem Gádovců bude Eljasáf, syn Reúelův; 15 v jeho voji bude čtyřicet pět tisíc est set padesát povoláných do sluby. 16 Vech povoláných do sluby z tábora Rúbenova bude po oddílech sto padesát jeden tisíc čtyři sta padesát; ti potáhnou druhí. 17 Pak potáhne stan setkávání a tábor Lévijců uprostřed ostatních táborů. Potáhnou tak, jak budou tábořit, každý na určeném místě, prapor za praporem. 18 Prapor tábora Efrajimova po oddílech bude na západní straně. Předákem Efrajimovců bude Elíama, syn Amíhudův; 19 v jeho voji bude čtyřicet tisíc pět set povoláných do sluby. 20 U něho bude pokolení Manases. Předákem Manasesovců bude Gamlíel, syn Pedásurův; 21 v jeho voji bude třicet dva tisíce dvě stě povoláných do sluby. 22 Dále pokolení Benjamín. Předákem Benjamínovců bude Abídan, syn Gideóního; 23 v jeho voji bude třicet pět tisíc čtyři sta povoláných do sluby. 24 Vech povoláných do sluby z tábora Efrajimova bude po oddílech sto osm tisíc jedno sto; ti potáhnou třetí. 25 Prapor tábora Danova po oddílech bude na straně severní. Předákem Danovců bude Achíezer, syn Amíadajův; 26 v jeho voji bude edesát dva tisíce sedm set povoláných do sluby. 27 U něho bude tábořit pokolení Aer. Předákem Aerovců bude Pagíel, syn Okranův; 28 v jeho voji bude čtyřicet jeden tisíc pět set povoláných do sluby. 29 Dále pokolení Neftalí. Předákem Neftalíovců bude Achíra, syn Énanův; 30 v jeho voji bude padesát tři tisíce čtyři sta povoláných do sluby. 31 Vech povoláných do sluby z tábora Danova bude sto

padesát sedm tisíc est set; ti potáhnou poslední, prapor za praporem.” 32 To jsou Izraelci povolání do sluby podle otcovských rodů. Vech povolaných do sluby v táborech po oddílech bylo est set tři tisíce pět set padesát. 33 Avak lévijci nebyli mezi Izraelce započtení, jak přikázal Hospodin Mojíovi. Tak tábořili prapor za praporem, tak i táhli dál, kadý se svou čeledí, u svého otcovského rodu.

Numeri 3

1 Toto je rodopis Áronův - a Mojíův - v den, kdy Hospodin promluvil k Mojíovi na hoře Sínaji. 2 Toto jsou jména Áronových synů: Prvorozený Nádab, pak Abíhú, Eleazar a Ítamar. 3 To jsou jména Áronových synů, pomazaných kněží, které Mojí uvedl v úřad, aby slouili jako kněží. 4 Nádab a Abíhú vak zemřeli před Hospodinem, kdy na Sínajské pouti přinesli před Hospodina cizí oheň. Syny neměli. Proto vedle svého otce Árona slouili jako kněží Eleazar a Ítamar. 5 Hospodin promluvil k Mojíovi: 6 “Přived’ pokolení Léviho a postav je před kněze Árona, aby mu přísluhovali. 7 Budou dret strá před stanem setkávání za něho i za celou pospolitost, aby se mohla konat sluba při příbytku. 8 Budou mít na starosti vechno nářadí stanu setkávání. Budou dret strá za Izraelce, aby se mohla konat při příbytku sluba. 9 Lévijce dá Áronovi a jeho synům; budou mu odděleni z Izraelců jako dar. 10 Árona pak a jeho syny pověří, aby střeili své kněství. Jestlie se přiblíí někdo nepovoláný, zemře.” 11 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 12 “Hle, já jsem si vzal lévijce z Izraelců místo vech prvorozených mezi Izraelci, vech, kteří otvírají luno. Lévijci jsou moji. 13 Mně patří vechno prvorozené. V den, kdy jsem pobil vechno prvorozené v egyptské zemi, oddělil jsem pro sebe jako svaté vechno prvorozené v Izraeli, člověka i dobytče. Jsou moji. Já jsem Hospodin.” 14 Hospodin dále mluvil k Mojíovi na Sínajské pouti: 15 “Spočítej Léviovcе podle čeledi otcovských rodů. Spočítá vechny muského pohlaví, od jednoměsíčních výe.” 16 Mojí je na rozkaz Hospodinův spočítal, jak měl přikázáno. 17 A toto jsou Léviovci uvedení svými jmény: Gerón, Kehat a Merarí. 18 Toto jsou jména Gerónovců podle čeledi; Libní a imeí. 19 A Kehatovci podle čeledi: Amrám a Jishár, Chebrón a Uzíel. 20 A Meraríovci podle čeledi: Machlí a Muí. To jsou lévijské čeledi podle otcovských rodů. 21 Ke Gerónovi patří čeled’ libníjská a čeled’ imeíská. To jsou gerónské čeledi. 22 Povoláných do sluby bylo mezi nimi sedm tisíc pět set, co odpovídalo počtu vech muského pohlaví od jednoměsíčních výe. 23 Gerónské čeledi měly tábořit za příbytkem na západní straně. 24 Předákem gerónského rodu byl Eljásaf, syn Láelův. 25 Ve stanu setkávání měli Gerónovci na starosti příbytek, toti stan, jeho příkrývku a závěs na vchodu do stanu setkávání, 26 zástěny nádvoří i závěs na vchodu do nádvoří, které je kolem příbytku a oltáře, stanová lana a vekerou práci s tím spojenou. 27 Ke Kehatovi patří čeled’ amrámská a čeled’ jishárská, čeled’ chebrónská a čeled’ uzíelská. To jsou kehatské čeledi. 28 Bylo jich osm tisíc est set, co odpovídalo počtu vech muského pohlaví od jednoměsíčních výe; ti dreli strá při svatyni. 29 Čeledi Kehatovců měly tábořit podél příbytku na jiní straně. 30 Předákem rodu kehatských čeledi byl Elísáfan, syn Uzíelův. 31 Na starosti měli schránu, stůl, svícen, oltáře, nářadí svatyně potřebné k obsluze, závěs a vekerou práci s tím spojenou. 32 Předním z předáků léviovských byl Eleazar, syn kněze Árona, pověřený dohledem nad těmi, kteří dreli strá při svatyni. 33 K Merarímu patří čeled’ machlíjská a čeled’ muíjská. To jsou meraríjské čeledi. 34 Povoláných do sluby bylo mezi nimi est tisíc dvě stě, co odpovídalo počtu vech muského pohlaví od jednoměsíčních výe. 35 Předákem rodu meraríjských čeledi byl Súríel, syn Abíchajilův; měly tábořit podél příbytku na severní straně. 36 Meraríovci byli pověřeni starostí o desky příbytku a jeho svlaky, o sloupy, podstavce, vechno nářadí a vekerou práci s tím spojenou, 37 té o sloupy kolem nádvoří, jejich podstavce, stanové kolíky a lana. 38 Vpředu před příbytkem, před stanem setkávání, na východní straně budou tábořit Mojí, Áron a jeho synové; budou dret strá při svatyni, strá za Izraelce. Jestlie se přiblíí někdo nepovoláný, zemře. 39 Vech lévijců povolaných do sluby, které spočítal Mojí a Áron podle čeledi na rozkaz Hospodinův, vech

muského pohlaví od jednoměsíčních výe bylo dvacet dva tisíce. 40 Hospodin řekl Mojíovi: “Spočítej vechny prvorozené Izraelce muského pohlaví od jednoměsíčních výe a pořid’ jejich jmenný seznam. 41 Pak místo vech prvorozených mezi Izraelci vezme pro mne lévijce. Já jsem Hospodin! Té místo vech prvorozených izraelských dobytčat vezme dobytek lévijců.” 42 Mojí spočítal vechny provorozené mezi Izraelci, jak mu Hospodin přikázal. 43 A bylo vech prvorozených muského pohlaví od jednoměsíčních výe, kteří byli zapsáni do jmenného seznamu, povolanych do sluby dvacet dva tisíce dvě stě sedmdesát tři. 44 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 45 “Místo vech prvorozených mezi Izraelci vezmi lévijce a místo jejich dobytka dobytek lévijců. Lévijci jsou moji. Já jsem Hospodin! 46 Jako výplatné za dvě stě třiasedmdesát prvorozených Izraelců, kteří přesahují počet lévijců, 47 vybere po pěti ekelech stříbra na hlavu; vybere je podle váhy určené svatyní, ekel je dvacet zrn. 48 Stříbro předá Áronovi a jeho synům jako výplatné za ty, kdo přesahují jejich počet.” 49 Mojí vybral výplatné za ty, kdo přesahovali počet vyplacených lévijců. 50 Vybral stříbro za prvorozené Izraelce, tisíc tři sta edesát pět ekelů podle váhy určené svatyní. 51 Výplatné pak předal Mojí na rozkaz Hospodinův Áronovi a jeho synům, jak Hospodin Mojíovi přikázal.

Numeri 4

1 Hospodin promluvil k Mojíovi a Áronovi: 2 “Pořid’ soupis Kehatovců z řad Léviovců podle čeledí otcovských rodů 3 od třicetiletých výe a po padesátileté, vech, kdo jsou schopni nastoupit do sluby, toti konat dílo při stanu setkávání. 4 Toto bude sluba Kehatovců při stanu setkávání: péče o nejsvětější předměty. 5 Ne tábor potáhne dál, přijde Áron se svými syny a sejmou oponu zavěšenou uvnitř. Tou přikryjí schránu svědectví; 6 na to pak dají přehoz z tachaí kůe, rozprostřou navrch pokrývku celou purpurově fialovou a provléknou tyče. 7 Na stůl pro předkladné chleby rozprostřou pokrývku purpurově fialovou a na ni dají mísy, pánvičky, obětní misky a konvice pro úlitbu; bude na něm i kadodenní chléb. 8 Na to ve rozprostřou karmínovou pokrývku, přikryjí přikrývkou z tachaí kůe a provléknou tyče. 9 Pak vezmou purpurově fialovou pokrývku a přikryjí svícen k svícení i jeho kahánky, nůky na knoty, pánve na oheň a vechny nádoby na olej, potřebné k jeho obsluze. 10 Vloí jej se vím náčiním do přikrývky z tachaí kůe a dají na nosidla. 11 Na zlatý oltář rozprostřou pokrývku purpurově fialovou, přikryjí jej přikrývkou z tachaí kůe a provléknou tyče. 12 Pak vezmou vechno bohosluebné náčiní potřebné k obsluze ve svatyni, dají na pokrývku purpurově fialovou, přikryjí je přikrývkou z tachaí kůe a dají na nosidla. 13 Vyberou popel z oltáře a na oltář rozprostřou nachovou pokrývku; 14 na ni dají vechno náčiní potřebné k jeho obsluze: pánve na oheň, vidlice, lopaty, kropenky a vechno ostatní oltářní náčiní, rozprostřou na ně přehoz z tachaí kůe a provléknou tyče. 15 Tak Áron a jeho synové úplně přikryjí svaté předměty a vechno nářadí svatyně, ne tábor potáhne dál; teprve potom přijdou Kehatovci, aby to nesli. Nedotknou se svatých předmětů, aby nezemřeli. To bude povinnost Kehatovců při stanu setkávání. 16 Eleazar, syn kněze Árona, bude pověřen dohledem na olej k svícení, na kadidlo z vonných látek, kadodenní přídatnou obě a olej k pomazávání, bude pověřen dohledem na celý příbytek se vím, co je v něm, ve svatyni i v jejích nádobách.” 17 Hospodin dále mluvil k Mojíovi a Áronovi: 18 “Nesmíte dopustit, aby kmen kehatských čeledí z řad lévijců byl vyhlazen. 19 Aby zůstali naivu a nezemřeli, udělejte pro ně toto: Ne přistoupí k nejsvětějším předmětům, přijde Áron se svými syny a kadému určí jeho pracovní povinnost. 20 Nesmějí vejít, aby se dívali, jak jsou baleny svaté předměty, aby nezemřeli.” 21 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 22 “Pořid’ také soupis Gerónovců podle čeledí otcovských rodů. 23 Spočítá je od třicetiletých výe a po padesátileté, vechny, kdo jsou schopni nastoupit do sluby, toti konat slubu při stanu setkávání. 24 Toto bude sluba a pracovní povinnost gerónských čeledí: 25 Budou nosit stanové plachty příbytku, toti stan setkávání, jeho přikrývku i přikrývku z tachaí kůe, která je na něm navrchu, závěs ze vchodu do stanu

setkávání, 26 zástěny nádvoří i závěs ze vchodu brány do nádvoří, které je kolem příbytku a oltáře, stanová lana i vechno nářadí potřebné k práci. Budou konat vechno, co jim bude uloženo. 27 Vekerá sluba Gerónovců se bude konat na rozkaz Árona a jeho synů; týká se to vekeré jejich pracovní povinnosti. Dohlédnete na ně, aby svou povinnost plnili svědomitě. 28 To bude sluba gerónovských čeledí při stanu setkávání; budou ji bedlivě konat za dozoru Ítamara, syna kněze Árona. 29 Meraríovce rovněž spočítá podle čeledí otcovských rodů. 30 Spočítá je od třicetiletých výe a po padesátileté, vechny, kdo jsou schopni nastoupit do sluby, toti konat slubu při stanu setkávání. 31 Jejich povinností, na kterou budou dbát při vekeré své slubě při stanu setkávání, je péče o desky příbytku a jeho svlaky, o sloupy a podstavce, 32 té o sloupy kolem nádvoří, jejich podstavce, stanové kolíky a lana a o vechno nářadí pro vekerou práci s tím spojenou. Jmenovitě vypočítáte vechny předměty, o ně budou povinni dbát. 33 To bude sluba čeledí Meraríovců a vekerá jejich práce při stanu setkávání za dozoru Ítamara, syna kněze Árona.” 34 Mojí s Áronem a předáky pospolitosti spočítal Kehatovce podle čeledí otcovských rodů, 35 od třicetiletých výe a po padesátileté, vechny, kdo byli schopni nastoupit do sluby, toti do sluby při stanu setkávání. 36 Povoláných do sluby podle čeledí bylo dva tisíce sedm set padesát. 37 To jsou povolání do sluby z kehatských čeledí, vichni, kdo slouí při stanu setkávání, jak je spočítal Mojí s Áronem na rozkaz Hospodinův daný skrze Mojíe. 38 Gerónovců povoláných do sluby podle čeledí otcovských rodů 39 od třicetiletých výe a po padesátileté, vech, kdo byli schopni nastoupit do sluby, toti do sluby při stanu setkávání, 40 povoláných do sluby podle čeledí a otcovských rodů bylo dva tisíce est set třicet. 41 To jsou povolání do sluby z čeledí Gerónovců, vichni, kdo slouí při stanu setkávání, jak je spočítal Mojí s Áronem na rozkaz Hospodinův. 42 Povoláných do sluby z čeledí Meraríovců podle čeledí otcovských rodů 43 od třicetiletých výe a po padesátileté, vech, kdo byli schopni nastoupit do sluby, toti do sluby při stanu setkávání, 44 povoláných do sluby podle čeledí bylo tři tisíce dvě stě. 45 To jsou povolání do sluby z čeledí Meraríovců, jak je spočítal Mojí s Áronem na rozkaz Hospodinův daný skrze Mojíe. 46 Vech lévijců povoláných do sluby, jak je spočítal Mojí s Áronem a izraelskými předáky podle čeledí otcovských rodů, 47 od třicetiletých výe a po padesátileté, vech, kdo přicházeli vykonávat uloženu práci a jakoukoli pracovní povinnost při stanu setkávání, 48 povoláných do sluby bylo osm tisíc pět set osmdesát. 49 Sečetl je na rozkaz Hospodinův daný skrze Mojíe, kadého podle jeho pracovní povinnosti; to jsou povolání do sluby, jak přikázal Hospodin Mojíovi.

Numeri 5

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Přika Izraelcům, a vyhostí z tábora kadého malomocného, kadého, kdo trpí výtokem, i kadého, kdo se znečistil při mrtvém. 3 Vyhostíte osoby jak muského, tak i enského pohlaví, vyhostíte je ven za tábor, aby neznečiovaly tábory těch, uprostřed nich já přebývám.” 4 Izraelci tak učinili a vyhostili je ven za tábor. Udělali to tak, jak mluvil Hospodin k Mojíovi. 5 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 6 “Mluv k Izraelcům: Kdy se mu nebo ena dopustí nějakého hříchu, jak se ho lidé dopoutějí zpronevěrou Hospodinu, a budou shledáni vinnými, 7 vyznají svůj hřích, jeho se dopustili, a viník dá odkodnění a navíc přidá pětinu. To dá tomu, proti komu se provinil. 8 Nemá-li ten člověk ádného zastánce, jemu by se odkodnění mělo předat, případne stanovené odkodnění Hospodinu a předá se knězi, kromě berana smírčí oběti, potřebného k vykonání smírčího obřadu za něho. 9 Kadá obě pozdvihování se velmi svatými dary, které Izraelci přinesou knězi, bude jeho. 10 Svaté dary od kohokoli budou jeho; co kdo dá knězi, bude jeho.” 11 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 12 “Mluv k Izraelcům a řekni jim: Kdyby se ena některého mue dostala na scestí a zpronevěřila se mu 13 a někdo se s ní tělesně stýkal, třebae to zůstane skryto jejímu mui a ona se neprozradí, poskvrnila se, i kdy proti sobě nemá svědka a nebyla přistiena. 14 Kdy se mue zmocní árlivost a bude árlit na svou enu, která se poskvrnila, anebo se ho

zmocní árlivost a bude árlit na svou enu, která se neposkvrnila, 15 přivede svou enu ke knězi a přinese za ni jako obě desetinu éfy ječné mouky, ale nepoleje ji olejem ani na ni nedá kadidlo, nebo to je obětní dar árlivosti, připomínkový obětní dar, který má připomenout vinu. 16 Kněz enu přivede a postaví ji před Hospodina. 17 Pak vezme kněz do hliněné nádoby svatou vodu, nabere trochu prachu z podlahy v příbytku a dá jej do vody. 18 Potom kněz postaví enu s rozpuštěnými vlasy před Hospodina a dá jí do rukou připomínkový obětní dar, to je obětní dar árlivosti. Kněz bude mít v ruce hořkou vodu prokletí 19 a bude zapřísahat enu slovy: “Jestlie se s tebou nikdo nestýkal a ty ses nedostala na scestí a neposkvrnila ses před svým muem, buď nedotčena touto hořkou vodou prokletí. 20 Ale jestlie ses dostala na scestí a byla svému mui nevěrná a poskvrnila se tím, e se s tebou stýkal někdo jiný kromě tvého mue...”, 21 tu kněz zapřísáhne enu přísenou kletbou a řekne jí: “A s tebou Hospodin naloí uprostřed tvého lidu podle přísené kletby! Hospodin a způsobí, aby tvůj klín potratil a břicho ti nadulo. 22 A tato voda prokletí vnikne do tvých útrob, aby ti břicho nadulo a tvůj klín potratil.” ena odpoví: “Amen, amen.” 23 Kněz pak napíe tyto kletby na listinu a spláchne je do hořké vody 24 a dá eně vypít tu hořkou vodu prokletí, take ji voda prokletí naplní hořkostí. 25 Potom vezme kněz z eniny ruky obětní dar árlivosti, bude obětní dar nabízet podáváním Hospodinu a přinese jej k oltáři. 26 Vezme z obětního daru hrst na připomínku a obrátí ji na oltáři v obětní dým. Potom dá eně napít té vody. 27 Kdy jí dal napít té vody, tedy v případě, e se poskvrnila zpronevěrou svému mui, naplní ji voda prokletí hořkostí, břicho jí naduje, její klín potratí a ena bude ve svém lidu kletbou. 28 Jestlie se vak ena neposkvrnila, nýbr je čistá, bude podezření zprotěna a bude mít potomky. 29 Toto je řád v případě árlivosti, kdy se ena dostane na scestí, je nevěrná svému mui a poskvrní se. 30 Mu, jeho se zmocní árlivost a jen bude na svou enu árlit, postaví ji před Hospodina a kněz s ní vykoná ve podle tohoto řádu. 31 Mu bude prost viny, ena svou vinu ponese.”

Numeri 6

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Mluv k Izraelcům a řekni jim: Kdy se mu nebo ena rozhodne sloit mimořádný slib nazírský a zasvěti se Hospodinu, 3 a se vystříhá vína a opojného nápoje. Nebude pít nic kvaeného, víno ani opojný nápoj, nebude pít ávu z hroznů ani jíst čerstvé nebo suené hrozny. 4 Po celou dobu svého nazírství neokusí nic z toho, co pochází z vinné révy, od nezralých hroznů a po výhonky. 5 Po celou dobu platnosti slibu svého nazírství si nedá břitvou oholit hlavu. Dokud neskončí doba, po kterou se zasvětil Hospodinu, bude svatý a nechá si na hlavě volně růst vlasy. 6 Po celou dobu svého zasvěcení Hospodinu nesmí přijít do styku se zemřelým. 7 Nesmí se poskvrnit ani tehdy, kdy mu zemře otec nebo matka, bratr nebo sestra, protoe na jeho hlavě je nazírské znamení jeho Boha. 8 Je svatý Hospodinův po celou dobu svého nazírství. 9 Kdyby vak zcela nenadále poblí něho někdo zemřel a on poskvrnil svou hlavu s nazírským znamením, oholí si ji v den, kdy se bude očiovat, oholí ji sedmého dne. 10 V osmý den přinese knězi dvě hrdličky nebo dvě holoubátka ke vchodu do stanu setkávání. 11 Kněz připraví jedno v obě za hřích a druhé v obě zápalnou, aby za něho vykonal smírčí obřady proto, e se prohřeil při mrtvém; toho dne mu zase posvěti hlavu. 12 On se pak znovu zasvěti Hospodinu po dobu svého nazírství a přinese ročního beránka jako obě za vinu; avak předelá doba bude neplatná, protoe své nazírství poskvrnil. 13 Toto je řád pro nazíra: V den, kdy skončí doba jeho nazírství, přivede ho kněz ke vchodu do stanu setkávání. 14 Jako svůj dar Hospodinu přinese jednoho ročního beránka bez vady k oběti zápalné, jednu roční ovci bez vady k oběti za hřích a jednoho berana bez vady k oběti pokojné; 15 dále ko nekvaených chlebů, toti bochánky z bílé mouky zadělané olejem a nekvaené oplatky pomazané olejem, a přísluné přídatné oběti a úlitby. 16 Kněz to přinese před Hospodina a bude obětovat jeho obě za hřích a jeho obě zápalnou. 17 Berana připraví Hospodinu jako hod oběti pokojné spolu s koem nekvaených chlebů; kněz připraví i jeho přídatnou obě a jeho úlitbu. 18 Nazír si pak u vchodu do stanu setkávání oholí na hlavě

nazírské znamení, vezme vlasy z hlavy, své nazírské znamení, a dá je na oheň, který bude pod pokojnou obětí. 19 Nato kněz vezme vařené plece z berana, z koe jeden nekvaený bochánek a jednu nekvaenou oplatku a vloí to do rukou nazírovi, poté co si oholil své nazírské znamení. 20 Kněz to nabídne Hospodinu podáváním jako obě podávání. Je to svatý příděl pro kněze spolu s hrudím oběti podávání a kýtou oběti pozdvihování. Potom u mŕe nazír pít víno.” 21 Takový je řád pro nazíra, který Hospodinu slíbil dar za svoje nazírství kromě toho, co dá sám od sebe navíc. Učiní podle svého slibu, který sloil, podle řádu svého nazírství. 22 Hospodin dále promluvil k Mojíovi: 23 “Mluv k Áronovi a jeho synům: Budete ehnat synům Izraele těmito slovy: 24 “A Hospodin ti ehná a chrání tě, 25 a Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, 26 a Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.” 27 Tak vloí mé jméno na Izraelce a já jim poehnám.”

Numeri 7

1 V den, kdy Mojí dokončil stavbu příbytku, pomazal a posvětil jej i vechno jeho náradí, té oltář s vekerým náradím. Kdy to ve pomazal a posvětil, 2 přinesli izraeltí předáci, představitelé otcovských rodů, své dary; byli to předáci pokolení, ti, kteří stáli nad povolányi do sluby. 3 Přivedli jako svůj dar před Hospodina est krytých povozů a dvanáct kusů skotu, po jednom povozu od dvou předáků a od kadého předáka jednoho býka; ty přinesli jako dar před příbytek. 4 Hospodin řekl Mojíovi: 5 “Přijmi je od nich. Budou tu pro slubu při stanu setkávání. Dá je lévijcům, kadé čeledi podle její sluby.” 6 Mojí přijal povozy i skot a dal je lévijcům. 7 Dva povozy a čtyři kusy skotu dal Gerónovcům pro jejich slubu. 8 Čtyři povozy a osm kusů skotu dal Meraríovcům pro jejich slubu za dozoru Ítamara, syna kněze Árona. 9 Kehatovcům nedal nic, protoe jejich sluba se týkala svatých předmětů, a ty se nosily na ramenou. 10 Předáci přinesli také dar k zasvěcení oltáře. V den, kdy byl oltář pomazán, přinesli před něj svůj dar. 11 Hospodin řekl Mojíovi: “Kadého dne přinese vdy jeden z předáků svůj dar k zasvěcení oltáře.” 12 Prvního dne tedy přinesl svůj dar Nachón, syn Amínadabův, z pokolení Judova. 13 Jeho dar: jedna stříbrná mísa o váze sto třiceti ekelů, jedna stříbrná kropenka o sedmdesáti ekelech podle váhy určené svatyní - obojí plné bílé mouky zadělané olejem k oběti přídavné -, 14 jedna zlatá pánvička o deseti ekelech, plná kadidla, 15 jeden mladý býček, jeden beran, jeden roční beránek k oběti zápalné, 16 jeden kozel k oběti za hřích, 17 k hodu oběti pokojné dva kusy skotu, pět beranů, pět kozlů a pět ročních beránků. To byl dar Nachóna, syna Amínadabova. 18 Druhého dne přinesl svůj dar Netaneel, syn Súarův, předák Isacharův. 19 Přinesl darem jednu stříbrnou mísu o váze sto třiceti ekelů, jednu stříbrnou kropenku o sedmdesáti ekelech podle váhy určené svatyní - obojí plné bílé mouky zadělané olejem k oběti přídavné -, 20 jednu zlatou pánvičku o deseti ekelech, plnou kadidla, 21 jednoho mladého býčka, jednoho berana, jednoho ročního beránka k oběti zápalné, 22 jednoho kozla k oběti za hřích, 23 k hodu oběti pokojné dva kusy skotu, pět beranů, pět kozlů a pět ročních beránků. To byl dar Netaneela, syna Súarova. 24 Třetího dne předák Zabulónovců, Elíab, syn Chelónův. 25 Jeho dar: jedna stříbrná mísa o váze sto třiceti ekelů, jedna stříbrná kropenka o sedmdesáti ekelech podle váhy určené svatyní - obojí plné bílé mouky zadělané olejem k oběti přídavné -, 26 jedna zlatá pánvička o deseti ekelech, plná kadidla, 27 jeden mladý býček, jeden beran, jeden roční beránek k oběti zápalné, 28 jeden kozel k oběti za hřích, 29 k hodu oběti pokojné dva kusy skotu, pět beranů, pět kozlů a pět ročních beránků. To byl dar Elíaba, syna Chelónova. 30 Čtvrtého dne předák Rúbenovců Elísúr, syn edeúrův. 31 Jeho dar: jedna stříbrná mísa o váze sto třiceti ekelů, jedna stříbrná kropenka o sedmdesáti ekelech podle váhy určené svatyní - obojí plné bílé mouky zadělané olejem k oběti přídavné -, 32 jedna zlatá pánvička o deseti ekelech, plná kadidla, 33 jeden mladý býček, jeden beran, jeden roční beránek k oběti zápalné, 34 jeden kozel k oběti za hřích, 35 k hodu oběti pokojné dva kusy skotu, pět beranů, pět kozlů a pět ročních beránků. To byl dar Elísúra, syna

edeúrova. 36 Pátého dne předák imeónovců elumíel, syn Suriadajův. 37 Jeho dar: jedna stříbrná mísa o váze sto třiceti ekelů, jedna stříbrná kropenka o sedmdesáti ekelech podle váhy určené svatyní - obojí plné bílé mouky zadělané olejem k oběti přídatné -, 38 jedna zlatá pánvička o deseti ekelech, plná kadidla, 39 jeden mladý býček, jeden beran, jeden roční beránek k oběti zápalné, 40 jeden kozel k oběti za hřích, 41 k hodu oběti pokojné dva kusy skotu, pět beranů, pět kozlů a pět ročních beránků. To byl dar elumíela, syna Suriadajova. 42 estého dne předák Gádovců Eljásaf, syn Deúelův. 43 Jeho dar: jedna stříbrná mísa o váze sto třiceti ekelů, jedna stříbrná kropenka o sedmdesáti ekelech podle váhy určené svatyní - obojí plné bílé mouky zadělané olejem k oběti přídatné -, 44 jedna zlatá pánvička o deseti ekelech, plná kadidla, 45 jeden mladý býček, jeden beran, jeden roční beránek k oběti zápalné, 46 jeden kozel k oběti za hřích, 47 k hodu oběti pokojné dva kusy skotu, pět beranů, pět kozlů a pět ročních beránků. To byl dar Eljásafa, syna Deúelova. 48 Sedmého dne předák Efrajimovců Elíama, syn Amíhudův. 49 Jeho dar: jedna stříbrná mísa o váze sto třiceti ekelů, jedna stříbrná kropenka o sedmdesáti ekelech podle váhy určené svatyní - obojí plné bílé mouky zadělané olejem k oběti přídatné -, 50 jedna zlatá pánvička o deseti ekelech, plná kadidla, 51 jeden mladý býček, jeden beran, jeden roční beránek k oběti zápalné, 52 jeden kozel k oběti za hřích, 53 k hodu oběti pokojné dva kusy skotu, pět beranů, pět kozlů a pět ročních beránků. To byl dar Elíamy, syna Amíhudova. 54 Osmého dne předák Manasesovců Gamlíel, syn Pedásurův. 55 Jeho dar: jedna stříbrná mísa o váze sto třiceti ekelů, jedna stříbrná kropenka o sedmdesáti ekelech podle váhy určené svatyní - obojí plné bílé mouky zadělané olejem k oběti přídatné -, 56 jedna zlatá pánvička o deseti ekelech, plná kadidla, 57 jeden mladý býček, jeden beran, jeden roční beránek k oběti zápalné, 58 jeden kozel k oběti za hřích, 59 k hodu oběti pokojné dva kusy skotu, pět beranů, pět kozlů a pět ročních beránků. To byl dar Gamlíela, syna Pedásurova. 60 Devátého dne předák Benjamínovců Abídan, syn Gideóního. 61 Jeho dar: jedna stříbrná mísa o váze sto třiceti ekelů, jedna stříbrná kropenka o sedmdesáti ekelech podle váhy určené svatyní - obojí plné bílé mouky zadělané olejem k oběti přídatné -, 62 jedna zlatá pánvička o deseti ekelech, plná kadidla, 63 jeden mladý býček, jeden beran, jeden roční beránek k oběti zápalné, 64 jeden kozel k oběti za hřích, 65 k hodu oběti pokojné dva kusy skotu, pět beranů, pět kozlů a pět ročních beránků. To byl dar Abídana, syna Gideóního. 66 Desátého dne předák Danovců Achíezer, syn Amíadajův. 67 Jeho dar: jedna stříbrná mísa o váze sto třiceti ekelů, jedna stříbrná kropenka o sedmdesáti ekelech podle váhy určené svatyní - obojí plné bílé mouky zadělané olejem k oběti přídatné -, 68 jedna zlatá pánvička o deseti ekelech, plná kadidla, 69 jeden mladý býček, jeden beran, jeden roční beránek k oběti zápalné, 70 jeden kozel k oběti za hřích, 71 k hodu oběti pokojné dva kusy skotu, pět beranů, pět kozlů a pět ročních beránků. To byl dar Achíezera, syna Amíadajova. 72 Jedenáctého dne předák Aerovců Pagíel, syn Okranův. 73 Jeho dar: jedna stříbrná mísa o váze sto třiceti ekelů, jedna stříbrná kropenka o sedmdesáti ekelech podle váhy určené svatyní - obojí plné bílé mouky zadělané olejem k oběti přídatné -, 74 jedna zlatá pánvička o deseti ekelech, plná kadidla, 75 jeden mladý býček, jeden beran, jeden roční beránek k oběti zápalné, 76 jeden kozel k oběti za hřích, 77 k hodu oběti pokojné dva kusy skotu, pět beranů, pět kozlů a pět ročních beránků. To byl dar Pagíela, syna Okranova. 78 Dvanáctého dne předák Neftalíovců Achíra, syn Énanův. 79 Jeho dar: jedna stříbrná mísa o váze sto třiceti ekelů, jedna stříbrná kropenka o sedmdesáti ekelech podle váhy určené svatyní - obojí plné bílé mouky zadělané olejem k oběti přídatné -, 80 jedna zlatá pánvička o deseti ekelech, plná kadidla, 81 jeden mladý býček, jeden beran, jeden roční beránek k oběti zápalné, 82 jeden kozel k oběti za hřích, 83 k hodu oběti pokojné dva kusy skotu, pět beranů, pět kozlů a pět ročních beránků. To byl dar Achíry, syna Énanova. 84 To byl dar k zasvěcení oltáře od izraelských předáků v den, kdy byl pomazán: dvanáct stříbrných mis, dvanáct stříbrných kropenek, dvanáct zlatých pánviček. 85 Sto třicet ekelů stříbra měla jedna mísa a jedna kropenka sedmdesát; stříbro vech nádob váilo dva tisíce čtyři sta ekelů podle váhy určené svatyní. 86 Zlatých pánviček bylo dvanáct, plných kadidla, každá pánvička po deseti ekelech podle váhy určené svatyní; zlato vech pánviček váilo sto dvacet ekelů. 87 Vech kusů skotu k oběti zápalné bylo dvanáct býčků, k tomu dvanáct beranů, dvanáct ročních beránků s příslušnými

přídavnými oběťmi a dvanáct kozlů k oběti za hřích; 88 vech kusů skotu k hodů oběti pokojné bylo čtyřadvacet býčků, k tomu edesát beranů, edesát kozlů a edesát ročních beránků. To byl dar k zasvěcení oltáře poté, co byl pomazán. 89 Kdy Mojí vcházel do stanu setkávání, aby Bůh k němu mluvil, slyel hlas, jak k němu mluví od příkrovu na schráně svědectví, z místa mezi dvěma cheruby; i mluvil s ním.

Numeri 8

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Mluv k Áronovi a řekni mu: Kdy bude nasazovat kahánky, dbej, aby těch sedm kahánek svítilo dopředu před svícen.” 3 Áron tak učinil. Nasadil kahánky na svícen směrem dopředu, jak přikázal Hospodin Mojíovi. 4 Svícen byl vyroben z tepaného zlata; jak dřík, tak květy na něm byly z tepaného zlata. Mojí zhotovil svícen podle vzoru, který mu ukázal Hospodin. 5 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 6 “Vezmi z Izraelců lévijce a očis je. 7 Aby byli čisti, vykonej s nimi toto: Pokrop je vodou rozhrěení, pak a si dají břitvou oholit celé tělo a vyperou si roucha. Tak se očistí. 8 Potom vezmou mladého býčka a jako obě přídavnou bílou mouku zadělanou olejem. A ty vezme druhého mladého býčka k oběti za hřích. 9 Přikáe, aby lévijci předstoupili před stan setkávání, a svolá celou pospolitost Izraelců. 10 Přivede lévijce před Hospodina a Izraelci na ně budou vkládat ruce. 11 Nato Áron nabídne lévijce Hospodinu podáváním jako obě podáváním od Izraelců, a budou způsobili vykonávat Hospodinovu slubu. 12 Lévijci vloí ruce na hlavy těch býků a ty obětuj Hospodinu jednoho jako obě za hřích a druhého jako obě zápalnou k vykonání smírčích obřadů za lévijce. 13 Pak lévijce postaví před Árona a jeho syny, nabídne je Hospodinu jako obě podáváním 14 a oddělí lévijce od ostatních Izraelců. Lévijci jsou moji. 15 Lévijci půjdou slouit při stanu setkávání teprve potom, a je očistí a nabídne jako obě podáváním. 16 Budou mi odděleni z Izraelců jako dar; vzal jsem si je místo vech, kteří otvírají lůno, místo vech prvorozených mezi Izraelci. 17 Mně patří vecho prvorozené mezi Izraelci, člověk i dobytče. Oddělil jsem je pro sebe jako svaté v den, kdy jsem pobil v egyptské zemi vecho prvorozené. 18 Vzal jsem si lévijce místo vech prvorozených mezi Izraelci. 19 Dávám je Áronovi a jeho synům jako darované z Izraelců, aby za Izraelce vykonávali slubu při stanu setkávání. Budou za Izraelce vykonávat smírčí obřady, aby je nepostihla pohroma, kdy přistoupí ke svatyni.” 20 Mojí a Áron i celá pospolitost Izraelců vykonali s lévijci to, co o nich přikázal Hospodin Mojíovi; to s nimi Izraelci vykonali. 21 Lévijci se očistili od hříchů, vyprali si roucha a Áron je podáváním nabídl Hospodinu jako obě podáváním, a tak za ně vykonal smírčí obřady, aby byli čisti. 22 Teprve potom li lévijci vykonávat slubu při stanu setkávání před Áronem a jeho syny. Jak Hospodin Mojíovi o lévijcích přikázal, tak s nimi učinili. 23 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 24 “Toto je řád pro lévijce: Od pětadvaceti let bude schopen nastoupit do sluby, toti konat slubu při stanu setkávání. 25 Od padesáti let bude této sluby zprotěn a nebude u slouit. 26 Můe ovem přísluhovat svým bratřím při stanu setkávání ve stráné slubě, ale vlastní slubu konat nebude. Tak to učiní s lévijci vzhledem k tomu, co jim bylo svěřeno.”

Numeri 9

1 Hospodin promluvil k Mojíovi na Sínajské pouti v prvním měsíci, druhého roku po jejich vyjití z egyptské země: 2 “A Izraelci slaví ve stanovený čas hod beránka. 3 Budete jej slavít ve stanovený čas čtrnáctého dne tohoto měsíce navečer, budete jej slavít podle vech přísluných nařízení a směrnic.” 4 I vyzval Mojí Izraelce, aby slavili hod beránka. 5 A slavili hod beránka prvního měsíce, čtrnáctého dne toho měsíce navečer, na Sínajské pouti. Izraelci učinili vecho tak, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 6 Byli tu vak mui, kteří se poskvřnili při mrtvém člověku a nemohli onoho dne hod beránka slavít. Proto

předstoupili onoho dne ti mui před Mojíe - a Árona - 7 a řekli mu: “My jsme se poskvrnili při mrtvém člověku. Proč máme být vyloučeni a nesmíme přinést dar Hospodinu ve stanovený čas spolu s ostatními Izraelci?” 8 Mojí jim odpověděl: “Zůstaňte tu, dokud neuslyším, co vám přikáe Hospodin.” 9 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 10 “Mluv k Izraelcům: Kdy se někdo z vás nebo z vaich budoucích pokolení poskvrní při mrtvém anebo bude na daleké cestě, bude také slavit hod beránka Hospodinu. 11 Budou jej slavit druhého měsíce čtrnáctého dne navečer. Budou ho jíst s nekvaenými chleby a hořkými bylinami. 12 Neponechají z něho nic do rána a nezlámou mu ádnou kost. Budou slavit hod beránka podle vech nařízení o něm. 13 Ale kdo by byl čistý a nebyl na cestě a zanedbá slavení hodu beránka, bude vyobcován ze svého lidu, protoe nepřinesl Hospodinu dar ve stanovený čas. Takový člověk ponese následky svého hříchu. 14 Host, který s vámi bude pobývat, mŭe slavit hod beránka Hospodinu, ale bude jej slavit podle nařízení o hodu beránka, jak je určeno. Stejné nařízení jako pro vás bude platit i pro hosta a domorodce v zemi.” 15 V den, kdy byl postaven příbytek, přikryl jej oblak a zahalil stan svědectví; od večera do rána se jevil nad příbytkem jako ohnivá zář. 16 Tak tomu bylo kadodenně. Přikrýval jej oblak a v noci měl vzhled ohnivé záře. 17 Kdykoli se oblak od stanu vznesl, hned táhli Izraelci dál. Kde se oblak pozdrel, tam se Izraelci utábořili. 18 Na Hospodinův rozkaz táhli Izraelci dál a na Hospodinův rozkaz tábořili. Tábořili po celou dobu, pokud se zdroval oblak nad příbytkem. 19 Kdy oblak setrvával nad příbytkem po mnoho dní, dreli Izraelci Hospodinovu strá a netáhli dál. 20 Někdy vak byl oblak nad příbytkem jen několik dní. Na Hospodinův rozkaz tábořili, na Hospodinův rozkaz táhli dál. 21 Někdy tu byl oblak jen od večera do rána; kdy se oblak ráno vznesl, i oni táhli dál. A to bylo ve dne nebo v noci, jakmile se oblak vznesl, táhli dál. 22 A setrvával oblak nad příbytkem třeba dva dny nebo měsíc nebo rok, dokud nad ním setrvával, Izraelci tábořili a netáhli dál. Kdy se vznesl, táhli dál. 23 Na Hospodinův rozkaz tábořili, na Hospodinův rozkaz táhli dál. Dreli Hospodinovu strá na Hospodinův rozkaz daný skrze Mojíe.

Numeri 10

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Zhotov si dvě stříbrné trubky. Udělá je z tepaného stříbra. Budou ti slouit k svolávání pospolitosti a k povelu, e tábory mají táhnout dál. 3 Zatroubí-li se na ně, sejde se k tobě ke vchodu do stanu setkávání celá pospolitost. 4 Jestlie se zatroubí jen na jednu, sejdou se k tobě předáci, náčelníci izraelských iků. 5 Kdy ryčně zatroubíte po prvé, vytáhnou tábory tábořící na východ od stanu setkávání. 6 Kdy ryčně zatroubíte po druhé, vytáhnou tábory tábořící na jihu. Ryčně se bude troubit při nástupu cesty. 7 Budete-li vak svolávat shromádění, zatroubíte sice, ale ne ryčně. 8 Na trubky budou troubit Áronovi synové, kněi. To vám bude provdy platným nařízením pro vechna vae pokolení. 9 A potom ve své zemi vytáhnete do boje proti protivníku, který vás bude suovat, a trubkami budete ryčně troubit, připomenete se Hospodinu, svému Bohu, a budete osvobozeni od svých nepřátel. 10 Na trubky budete troubit v den své radosti, o slavnostech, při novoluní, při svých zápalných obětech nebo svých hodech oběti pokojné, aby vás připomínaly vaemu Bohu. Já jsem Hospodin, vá Bůh.” 11 Ve druhém roce, dvacátého dne druhého měsíce, se vznesl oblak od příbytku svědectví. 12 I táhli Izraelci ze Sínajské poutě dál, po jednotlivých stanovítích, a se oblak pozdrel na pouti Páranské. 13 Tak poprvé táhli dál na Hospodinův rozkaz daný skrze Mojíe. 14 Jako první táhl po oddílech prapor tábora Judovců. Nad jejich vojem byl velitelem Nachón, syn Amínadabův. 15 Nad vojem pokolení Isacharovců byl Netaneel, syn Súarův. 16 Nad vojem pokolení Zabulónovců byl Elíab, syn Chelónův. 17 Pak byl sloen příbytek a vytáhli Gerónovci a Meraríovci, kteří příbytek nosili. 18 Dále táhl po oddílech prapor tábora Rúbenovců. Nad jejich vojem byl Elísúr, syn edeúrův. 19 Nad vojem pokolení imeónovců byl elumíel, syn Suríadajův. 20 Nad vojem pokolení Gádovců byl Eljásaf, syn Deúelův. 21 Pak táhli Kehatovci, kteří nosili svatyni. Ne doli, druzí u postavili příbytek. 22 Dále táhl po oddílech prapor tábora Efrajimovců. Nad jejich vojem

byl Eliáma, syn Amíhudův. 23 Nad vojem pokolení Manasesovců byl Gamlíel, syn Pedásurův. 24 Nad vojem pokolení Benjamínovců byl Abídan, syn Gideóního. - 25 Pak táhl po oddílech prapor tábora Danovců, uzavírající vechny tábory. Nad jejich vojem byl Achíezer, syn Amíadajův. 26 Nad vojem pokolení Aerovců byl Pagíel, syn Okranův. 27 Nad vojem pokolení Neftalíovců byl Achíra, syn Énanův. 28 To byl postup Izraelců při taení po oddílech; tak táhli dál. 29 Mojí řekl Chóbabovi, synu Midjánce Reúela, svého tchána: “Táhneme k místu, o kterém Hospodin prohlásil: Dám vám je. Pojd’ s námi, prokáeme ti dobro. Vdy Hospodin přiřkl Izraeli ve dobré.” 30 On mu vak odpověděl: “Nepůjdu; chci jít do své země a do svého roditě.” 31 Mojí řekl: “Neopoutěj nás prosím! Zná přece na pouti místa, kde můeme tábořit; buď naím průvodcem. 32 Kdy půjde spolu s námi a dostaví se to dobro, které nám chce Hospodin prokázat, prokáeme dobro i my tobě.” 33 I táhli od hory Hospodinovy tři dny cesty a schrána Hospodinovy smlouvy táhla po tři dny cesty před nimi, aby jim vyhlédla místo odpočinutí. 34 A kdy táhli z tábora, býval ve dne nad nimi Hospodinův oblak. 35 Kdykoli schrána měla táhnout dál, říkal Mojí: “Povstaň, Hospodine, a se rozprchnou tvoji nepřátelé, a před tebou utečou, kdo tě nenávidí!” 36 Kdy se zastavila k odpočinku, říkal: “Navra se, Hospodine, k desetitisícům izraelských iků!”

Numeri 11

1 Lid si začal Hospodinu stěovat na těkosti. Hospodin to slyel a vzplanul hněvem. Tu vylehl mezi nimi Hospodinův oheň a pohltil okraj tábora. 2 Lid volal k Mojíovi. I modlil se Mojí k Hospodinu a oheň uhasl. 3 Proto pojmenovali ono místo Tabéra (to je Spálení), e mezi nimi vylehl Hospodinův oheň. 4 Chátru přimíenou mezi nimi popadla ádostivost. Rovně Izraelci začali znovu s pláčem volat: “Kdo nám dá najíst masa? 5 Vzpomínáme na ryby, které jsme měli v Egyptě k jídlu zadarmo, na okurky a melouny, na pór, cibuli a česnek. 6 Jsme u celí seschlí, nevidíme nic jiného ne tu manu.” 7 Mana byla jako koriandrové semeno a měla vzhled vonné pryskyřice. 8 Lid ji chodíval sbírat, pak ji mleli mlýnkem nebo drtili v hmodíři, vařili v kotlíku nebo z ní připravovali podpopelné chleby; měla chu jako pečivo zadělané olejem. 9 Kdy v noci padala na tábor rosa, padala na něj i mana. 10 Mojí slyel, e lid pláče, kadý u vchodu do svého stanu, čeled’ vedle čeledi. Hospodin vzplanul velikým hněvem. I Mojí na to hleděl s nevolí 11 a vyčítal Hospodinu: “Proč zachází se svým sluebníkem tak zle? Proč jsem u tebe nenalezl milost, es na mě vloil vechen tento lid jako břímě? 12 Copak jsem vechen tento lid počal já? Copak jsem ho porodil já, e mi říká: Nes jej v náručí, jako chuva nemluvnátko, do země, kterou jsi přísáhl dát jeho otcům? 13 Kde vezmu maso, abych je dal vemu tomuto lidu? Volají ke mně s pláčem: “Dej nám maso, chceme jíst.” 14 Nemohu sám unést vechen tento lid, je to nad mé síly. 15 Kdy u se mnou chce takto jednat, raději mě zabij, jestlie jsem u tebe nalezl milost, abych se nemusel dívat na svoje trápení.” 16 Hospodin Mojíovi odvětil: “Shromad’ mi sedmdesát mužů z izraelských starích, o nich ví, e jsou starími a správci v lidu. Vezmi je ke stanu setkávání, a se tam postaví s tebou. 17 Sestoupím a budu tam s tebou mluvit. A odeberu z ducha, který je na tobě, a vloím jej na ně. Ponesou pak břímě lidu s tebou, neponese je u sám. 18 A lidu řekne: Posvěte se pro zítřek. Budete jíst maso, protoe jste s pláčem volali k Hospodinu: “Kdo nám dá najíst masa? Jak dobře nám bylo v Egyptě!” Hospodin vám dá maso a najíte se. 19 Nebudete je jíst jen jeden den, ani dva dny, ani pět dní, ani deset dní, ba ani dvacet dní, 20 ale po celý měsíc, a vám poleze z chřípí a zhnusí se vám. To proto, e jste zavrhli Hospodina, který je mezi vámi, kdy jste před ním s pláčem volali: “Proč jsme jen odeli z Egypta?” 21 Mojí namítl: “est set tisíc pých je v lidu, uprostřed něho jsem, a ty řekne: Dám jim maso a budou jíst po celý měsíc! 22 To se pro ně budou poráet ovce a skot, aby se na vechny dostalo? Nebo se pro ně vychytají vechny ryby v moři, aby se na vechny dostalo?” 23 Hospodin Mojíovi odvětil: “Co ruka Hospodinova je na to krátká? Hned uvidí, uskuteční-li se mé slovo, nebo ne.” 24 Mojí tedy vyel ven a oznámil Hospodinova slova lidu. Shromádil

sedmdesát muž ze starých lidí a rozestavil je kolem stanu. 25 Hospodin sestoupil v oblaku, promluvil k němu a odebral z ducha, který byl na něm, a dal jej těm sedmdesáti starším. Sotva na nich duch spočinul, prorokovali, ale potom už nikdy. 26 Dva muži však zůstali v táboře, jeden se jmenoval Eldad a druhý Médad. I na nich spočinul duch, ačkoliv nepřili ke stanu; byli totiž mezi zapsanými. Ti prorokovali v táboře. 27 Tu přiběhl mládenec a oznámil Mojžívi: “Eldad a Médad v táboře prorokují.” 28 Nato se ozval Jozue, syn Núnův, který už jako jinoch přísluhoval Mojžívi, a zvolal: “Mojží, můj pane, zabraň jim v tom!” 29 Ale Mojží mu řekl: “Ty kvůli mně árlíš? Ké by vechen Hospodinův lid byli proroci! Ké by jim Hospodin dal svého ducha!” 30 Potom se Mojží odebral s izraelskými staršími do tábora. 31 Vtom se zvedl vítr seslaný Hospodinem, přihnul od moře křepelky a rozhodil je po táboře, asi do vzdálenosti jednodenní cesty na tu i na onu stranu kolem tábora, do výše kolem dvou loket nad zemí. 32 Lid se hned pustil do sbírání křepelky a sbíral je po celý den i po celou noc a po celý přítí den; i ten, kdo nasbíral málo, měl deset chómerů. Rozložili si je okolo tábora. 33 Jetě měli v zubech maso, jetě nebylo ani rozvýkáno, kdy Hospodin vzplanul proti lidu hněvem a počal lid bít převelikou ranou. 34 Proto dali tomu místu jméno Kibrót-taava (to je Hroby ádostivosti), a tam pohřbili z lidu ty, kdo propadli ádostivosti. 35 Z Kibrót-taavy táhl lid do Chaserótu. A v Chaserótu zůstali.

Numeri 12

1 Mirjam s Áronem mluvila proti Mojžívi kvůli kúské eně, kterou si vzal; pojal totiž za enu Kúanku. 2 Říkali: “Co Hospodin mluví jenom prostřednictvím Mojíe? Co nemluví i naším prostřednictvím?” Hospodin to slyel. 3 Mojží však byl nejpokornější ze všech lidí, kteří byli na zemi. 4 Hned nato řekl Hospodin Mojžívi i Áronovi a Mirjamě: “Vy tři vyjděte ke stanu setkávání!” Vichni tři tedy vyšli 5 a Hospodin sestoupil v oblakovém sloupu a stanul u vchodu do stanu. Zavolal Árona a Mirjam a oba předstoupili. 6 Řekl: “Poslyte má slova: Bude-li mezi vámi prorok, já Hospodin se mu dám poznat ve vidění, mluvit s ním budu ve snu. 7 Ne tak je tomu s mým sluebíkem Mojíem. Má trvalé místo v celém mém domě. 8 S ním mluvím od úst k ústům ve viděních, ne v hádankách; smí patřit na zjev Hospodinův. Jak to, e se tedy nebojíte mluvit proti mému sluebíku Mojžívi?” 9 Hospodin vzplanul proti nim hněvem a odešel. 10 Kdy oblak od stanu odstoupil, hle, Mirjam byla malomocná, bílá jako sníh. Áron se obrátil k Mirjamě, a hle, byla malomocná. 11 Tu řekl Áron Mojžívi: “Dovol, můj pane, nenech nás pykat za hřích, jeho jsme se ve své poctivosti dopustili. 12 A není Mirjam jako mrtvě narozené dítě, jeho tělo je z poloviny stráveno, hned jak vylo z matčina lůna.” 13 I volal Mojží k Hospodinu: “Boe, prosím uzdrav ji, prosím!” 14 Hospodin Mojžívi odvětil: “Kdyby jí otec naplil do tváře, nenesla by hanbu po sedm dní? Sedm dní bude vyloučena z tábora, potom se zase připojí.” 15 Tak byla Mirjam sedm dní vyloučena z tábora a lid netáhl dál, dokud se Mirjam nepřipojila. 16 Potom táhl lid z Chaserótu a utábořili se na pouti Páranské.

Numeri 13

1 Hospodin promluvil k Mojžívi: 2 “Poli muže, aby prozkoumali kenaanskou zemi, kterou dávám Izraelcům. Poletěte po jednom muži z jejich otcovských pokolení, vždy jejich předáka!” 3 Mojží je tedy na rozkaz Hospodinův poslal z Páranské poutě. Vichni ti muži byli náčelníci Izraelců. 4 Toto jsou jejich jména: z Rúbenova pokolení amúia, syn Zakúrův, 5 z imeónova pokolení afat, syn Chórův, 6 z Judova pokolení Káleb, syn Jefunův, 7 z Isacharova pokolení Jigál, syn Josefův, 8 z Efrajimova pokolení Hóea, syn Núnův, 9 z Benjamínova pokolení Paltí, syn Rafův, 10 ze Zabulónova pokolení Gadíel, syn Sódíův,

11 z Josefova pokolení, z pokolení Manasesova, Gadí, syn Súsíův, 12 z Danova pokolení Amíel, syn Gemalíův, 13 z Aerova pokolení Setúr, syn Míkaelův, 14 z Neftalíova pokolení Nachbí, syn Vófsíův, 15 z Gádova pokolení Geúel, syn Makíův. 16 To jsou jména mužů, které poslal Mojí prozkoumat zemi. Hóeu, syna Núnova, nazval Mojí Jozue. 17 Mojí je poslal prozkoumat kenaanskou zemi a řekl jim: “Jděte vzhůru Negebem, vystupte pak na pohoří 18 a zjistěte, jaká to je země a jaký lid v ní sídlí; zda je silný nebo slabý, zda ho je málo nebo mnoho; 19 a zda je země, v ní sídlí, dobrá nebo zlá, té zda jsou města, v nich sídlí, otevřená nebo opevněná; 20 té zda je země úrodná či neúrodná, zda v ní jsou stromy nebo ne. Buďte odvážní a přineste něco z ovoce té země!” Byl totiž čas raných hroznů. 21 Ii tedy a prozkoumali zemi od poutě Sinu a k Rechóbu při cestě do Chamátu. 22 Ii vzhůru Negebem a jeden z nich přiel a do Chebrónu, kde ilí Achíman, eaj a Talmaj, zplozenci Anákovi; Chebrón byl vystavěn sedm let před egyptským Sóanem. 23 Přili a k úvalu Ekolu, kde uřízli ratolest s jedním vinným hroznem, dva ji museli nést na sochoru, a několik granátových jablek a fíků. 24 To místo se nazývá Ekolský úval (to je Úval hroznů) podle hroznu, který tam Izraelci odřízli. 25 Po čtyřiceti dnech průzkumu země se vrátili zpět. 26 Přili konečně k Mojíovi a Áronovi a k celé pospolitosti Izraelců na Páranskou pou do Kádee, podali jim a celé pospolitosti zprávu a ukázali jim ovoce té země. 27 Ve svém vyprávění mu řekli: “Vstoupili jsme do země, do ní jsi nás poslal. Vskutku oplývá mlékem a medem. A toto je její ovoce. 28 Jenome lid, který v té zemi sídlí, je mocný a města jsou opevněná a nesmírně veliká. Dokonce jsme tam viděli potomky Anákovy. 29 Na jihu země sídlí Amálek, na pohoří jsou usazeni Chetejci, Jebúsejci a Emorejci, při moři a podél Jordánu Kenaanci.” 30 Káleb vak uklidňoval lid bouřící se proti Mojíovi. Říkal: “Vzhůru! Pojd’me! Obsadíme tu zemi a jistě se jí zmocníme.” 31 Ale mui, kteří Ii spolu s ním, tvrdili: “Nemůžeme vytáhnout proti tomu lidu, vdy je silnější ne my.” 32 Pomluvami zhaněli Izraelcům zemi, kterou prozkoumali: “Země, kterou jsme při průzkumu proli, je země, která poírá své obyvatele, a vechen lid, který jsme v ní spatřili, jsou mui obrovité postavy. 33 Viděli jsme tam zrůdy - Anákovci totiž patří ke zrůdám - a zdálo se nám, e jsme nepatrní jako kobylky, vskutku jsme v jejich očích byli takoví.”

Numeri 14

1 Celá pospolitost se pozdvihla; dali se do křiku a lid tu noc proplakal. 2 Vichni Izraelci reptali proti Mojíovi a Áronovi a celá pospolitost jim vyčítala: “Ké bychom byli zemřeli v egyptské zemi nebo na této pouti! Ké bychom zemřeli! 3 Proč nás Hospodin přivedl do této země? Abychom padli mečem? Aby se nae eny a děti staly kořistí? Nebude pro nás lépe vrátit se do Egypta?” 4 I řekli si vespolek: “Ustanovme si náčelníka a vrame se do Egypta!” 5 Tu padli Mojí a Áron na tvář před celým shromážděním pospolitosti Izraelců. 6 Jozue, syn Núnův, a Káleb, syn Jefunův, dva z těch, kdo dělali průzkum v zemi, roztrhli svá roucha 7 a domlouvali celé pospolitosti Izraelců: “Země, kterou jsme při průzkumu procházeli, je země převelice dobrá. 8 Jestlie nám Hospodin bude přát, uvede nás do této země a dá nám ji. Je to země oplývající mlékem a medem. 9 Nechtějte se přece bouřit proti Hospodinu. Nebojte se lidu té země. Sníme je jako chleba. Jejich ochrana od nich odstoupila, kdeto s námi je Hospodin. Nebojte se jich!” 10 Celá pospolitost vak křičela, aby je ukamenovali. Vtom se vem Izraelcům ukázala při stanu setkávání Hospodinova sláva. 11 Hospodin řekl Mojíovi: “Jak dlouho mě bude tento lid znevaovat? Jak dlouho mi nebude věřit přes vechna znamení, která jsem uprostřed něho konal? 12 Budu ho bít morem a vydědím jej, a z tebe učiním větí a zdatnější národ, ne je on.” 13 Mojí vak řekl Hospodinu: “Uslyí o tom Egypané, nebo z jejich středu jsi vyvedl tento lid svou mocí, 14 a budou o tom vykládat obyvatelům této země. Ti slyeli, e ty, Hospodine, jsi uprostřed tohoto lidu, e ty, Hospodine, se zjevuje tváří v tvář. Tvůj oblak stojí nad nimi, v sloupu oblakovém chodí před nimi ve dne a v sloupu ohnivém v noci. 15 Kdy tento lid do jednoho usmrtí, pronárody, které slyely o tobě zprávu, řeknou: 16 “Protoe Hospodin nebyl s to uvést tento lid do

země, kterou přísenež zaslíbil, pobíjí je na pouťi.” 17 Nue, nech se prosím vyvíjí tvá moc, Panovníku, jak jsi prohlásil. Řekl jsi: 18 “Hospodin je shovívavý a nesmírně milosrdný, odpoutí vinu a přestupek, ale viníka nenechá bez trestu, vinu otců stíhá na synech do třetího i čtvrtého pokolení.” 19 Promiň prosím tomuto lidu vinu podle svého velikého milosrdenství, jako jsi mu ji odpoutěl od Egypta a sem.” 20 Hospodin odvětil: “Na tvou přímľuvu promíjím. 21 Avak, jakoe jsem iv, Hospodinova sláva naplní celou zemi. 22 Proto ádný z muů, kteří viděli mou slávu a má znamení, je jsem činil v Egyptě i na pouťi, a pokoueli mě u aspoň desetkrát a neposlouchali mě, 23 nespatří zemi, kterou jsem přísenež zaslíbil jejich otcům; nespatří ji ádný, kdo mě znevaoval. 24 Jen svého sluebníka Káleba, protoe byl jiného ducha a cele se mi oddal, uvedu do země, do ní vstoupil, a jeho potomstvo ji obsadí. 25 V dolině sídlí Amálekovci a Kenaanci; zítra se tedy obrate a táhněte pouťi cestou k Rákosovému moři.” 26 Hospodin promľuvil k Mojíovi a Áronovi: 27 “Jak dlouho mám snáet tuto zlou pospolitost, která proti mně stále reptá? Slyel jsem reptání Izraelců, jak proti mně reptají. 28 Vyřid’ jim: Jakoe jsem iv, je výrok Hospodinův, naloím s vámi tak, jak jste si o to říkali. 29 Na této pouťi padnou vae mrtvá těla, vás vech povolanych do sluby, kolik je vás vech od dvacetiletých výe, kdo jste proti mně reptali. 30 Věru e nevejdete do země kromě Káleba, syna Jefunova, a Jozua, syna Núnova, ačkoliv jsem pozvedl ruku k přísaze, e v ní budete přebývat. 31 Ale vae děti, o nich jste tvrdili, e se stanou kořistí, do ní uvedu, take poznají zemi, kterou jste zavrhlí. 32 Avak vy, vae mrtvá těla padnou na této pouťi 33 a vai synové budou pastevci na pouťi po čtyřicet let. Ponesou následky vaeo smilstva, dokud vae mrtvá těla nebudou do jednoho leet na pouťi. 34 Podle počtu dnů, v nich jste dělali průzkum země, ponesete své viny. Za kadý den jeden rok, za čtyřicet dnů čtyřicet let. Tak pocítíte mou nevoli. 35 Já Hospodin jsem promľuvil. S celou touto zlou pospolitostí, která se proti mně spikla, naloím vskutku tímto způsobem: na této pouťi do posledního vymřou.” 36 Mui, které Mojí poslal prozkoumat zemi a kteří po návratu podněcovali celou pospolitost k reptání proti němu tím, e pohaněli tuto zemi pomľuvami, 37 ti mui, kteří pohaněli zemi zlými pomľuvami, zemřeli zasaeni Hospodinem. 38 Z oněch muů, kteří li prozkoumat zemi, zůstali naivu Jozue, syn Núnův, a Kaleb, syn Jefunův. 39 Kdy Mojí oznámil vem Izraelcům tato slova, začal lid velice truchlit. 40 Za časného jitra vystoupili nahoru na pohoří. Řekli: “Jsme připraveni vystoupit k místu, o něm Hospodin mľuvil. Víme, e jsme zhřeili.” 41 Ale Mojí je varoval: “Proč zase přestupujete Hospodinův rozkaz? Nezdaří se vám to. 42 Nevystupujte tam - vdy ve vaem středu není Hospodin -, abyste neutrpěli poráku od svých nepřatel. 43 Amálekovci a Kenaanci tam budou proti vám a vy padnete mečem, protoe jste se odvrátili od Hospodina. Hospodin s vámi nebude.” 44 Přesto opoválivě vystoupili nahoru na pohoří; ale schrána Hospodinovy smlouvy ani Mojí se nehnuli ze středu tábora. 45 Vtom sestoupili Amálekovci a Kenaanci, kteří sídlili v onom pohoří, a bili je a pobíjeli a do Chormy.

Numeri 15

1 Hospodin promľuvil k Mojíovi: 2 “Mľuv k Izraelcům a řekni jim: A vejdete do země, kterou vám dávám, abyste v ní sídlili, 3 a budete chtít připravit Hospodinu ohnivou obě - obě zápalnou nebo obětní hod - při plnění slibu nebo k dobrovolnému daru anebo o slavnostních shromáďeních, a připravíte pro Hospodina libou vůni ze skotu nebo z bravu, 4 tedy ten, kdo bude Hospodinu přináet svůj dar, přinese jako obě přídavnou desetinu éfy bílé mouky zadělané čtvrtinou hínu oleje. 5 Na kadého beránka připraví čtvrtinu hínu vína k úlitbě, jak při oběti zápalné, tak při obětním hodu. 6 Na berana připraví jako obě přídavnou dvě desetiny bílé mouky zadělané třetinou hínu oleje 7 a vína k úlitbě třetinu hínu; to přinese jako libou vůni pro Hospodina. 8 Bude-li připravovat dobytče v obě zápalnou nebo k obětnímu hodu při plnění slibu nebo jako obě pokojnou Hospodinu, 9 přinese spolu s dobytčetem jako obě přídavnou tři desetiny bílé mouky zadělané polovinou hínu oleje 10 a vína přinese k úlitbě polovinu hínu. To bude k

ohnivé oběti jako libá vůně pro Hospodina. 11 Tak se to bude dělat při každém býku nebo beranu nebo při ovcích či kozách, 12 podle toho, kolik jich budete obětovat. Tak to připravíte na každý kus z celkového počtu. 13 Tak to bude dělat podle těchto ustanovení každý domorodec, kdy bude přináet ohnivou obě jako libou vůni pro Hospodina. 14 A pokud někdo pobývá s vámi jako host nebo kdo ije mezi vámi u po několik pokolení a bude chtít připravit ohnivou obě jako libou vůni pro Hospodina, bude dělat vechno, jako to děláte vy. 15 Vě shromáďení bude platit toté nařízení pro vás i pro toho, kdo bude pobývat mezi vámi jako host. To je před Hospodinem provdy platné nařízení pro vechna vae pokolení, jak pro vás, tak pro hosta. 16 Tým řádem a tou směrnicí se budete řídit vy i host, který pobývá mezi vámi.” 17 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 18 “Mluv k Izraelcům a řekni jim: A vejdete do země, do ní vás vedu, 19 a budete jíst z pokrmů země, odevzdáte pro Hospodina obě pozdvihování. 20 Bochánek připravený z prvotin vaí obilní tluče odevzdáte jako obě pozdvihování. Odevzdáte jej jako obě pozdvihování z humna. 21 Z prvotin své obilní tluče budete dávat Hospodinu obě pozdvihování po vechna svá pokolení.” 22 “Jestlie neúmyslně nedodríte některý z příkazů, které udělil Hospodin Mojíovi, 23 cokoli z toho, co vám Hospodin prostřednictvím Mojíe přikázal ode dne, kdy začal Hospodin vydávat příkazy pro vechna vae pokolení, a dosud, 24 jestlie se to stalo neúmyslně nedopatřením pospolitosti, připraví celá pospolitost mladého býčka k zápalné oběti jako libou vůni pro Hospodina, i s příslunou obětí přídavnou a úlitbou, jak je určeno, a jednoho kozla k oběti za hřích. 25 Kněz vykoná za celou pospolitost Izraelců smírčí obřady, a bude jim odputěno. Stalo se to neúmyslně a oni přinesli svůj dar, ohnivou obě pro Hospodina, i obě za hřích před Hospodinem za to, co učinili neúmyslně. 26 Celé pospolitosti Izraelců bude odputěno, i hostu, který přebývá mezi vámi, nebo vechen lid to učinil neúmyslně. 27 Jestlie se jednotlivec prohřeí neúmyslně, přivede jednoroční kozu k oběti za hřích. 28 Kněz vykoná smírčí obřady za toho, kdo se neúmyslně prohřeil, kdo se před Hospodinem dopustil něčeho neúmyslně; vykoná za něho smírčí obřady, a bude mu odputěno. 29 Budete mít tentý řád pro domorodce mezi Izraelci i pro hosta, který pobývá mezi vámi, kdy se někdo něčeho dopustí neúmyslně. 30 Ale ten, kdo něco spáchá úmyslně, a domorodec nebo host, hanobí Hospodina. Takový bude vyobcován ze společenství svého lidu. 31 Pohrdl Hospodinovým slovem a poruil jeho příkaz. Takový musí být bezpodmínečně vyobcován, lpí na něm vina.” 32 Kdy Izraelci prodlávali na pouti, přistihli mue, který v den odpočinku sbíral dříví. 33 Ti, kdo jej přistihli, jak sbírá dříví, předvedli jej před Mojíe a Árona a před celou pospolitost. 34 Dali ho střit, nebo nebylo zřejmé, co se s ním má stát. 35 Hospodin řekl Mojíovi: “Ten mu musí zemřít. Celá pospolitost jej ukamenuje venku za táborem.” 36 Celá pospolitost ho vyvedla ven za tábor a ukamenovali ho, take zemřel, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 37 Hospodin řekl Mojíovi: 38 “Mluv k Izraelcům a řekni jim, aby si po vechna pokolení dělali na okraji svých atů třásně a nad třásně a se dávají na okraj svého roucha purpurově fialovou stuhu. 39 Budete mít třásně, abyste si při pohledu na ně připomínali vechna Hospodinova přikázání a plnili je, abyste se neřídili vlastním srdcem a vlastníma očima, jako se jimi řídí smilníci, 40 abyste si připomínali a plnili vechna má přikázání a byli svatými pro svého Boha. 41 Já jsem Hospodin, vá Bůh, já jsem vás vyvedl z egyptské země, abych vám byl Bohem. Já jsem Hospodin, vá Bůh.”

Numeri 16

1 Lévijec Kórach, syn Jishára, syna Kehatova, přibral Dátana a Abírama, syny Elíabovy, té Óna, syna Peletova, Rúbenovce, 2 a s dvěma sty padesáti mui povstali proti Mojíovi; byli to Izraelci, předáci pospolitosti, kteří zastupovali lid při slavnostech, mui pověstní. 3 Shromáďili se proti Mojíovi a Áronovi a vyčítali jim: “Příli mnoho si osobujete. Celá pospolitost, vichni v ní jsou svatí a Hospodin je uprostřed nich. Proč se povznáíte nad Hospodinovo shromáďení?” 4 Kdy to Mojí uslyšel, padl na tvář. 5 Potom

promluvil ke Kórachovi a celé jeho skupině: “Ráno oznámí Hospodin, kdo je jeho a kdo je svatý, komu tedy dovolí, aby k němu přistupoval. Koho vyvolí, tomu dovolí, aby k němu přistupoval. 6 Udělejte toto: Vezměte si kadidelnice, Kórach a celá jeho skupina, 7 a zítra do nich dejte oheň a vlote na ně před Hospodinem kadidlo. Mu, kterého vyvolí Hospodin, ten bude svatý. Příli mnoho si osobujete, Léviovcí!” 8 Potom řekl Mojí Kórachovi: “Nue poslyte, Léviovcí. 9 Je vám to málo, e vás Bůh Izraele oddělil od pospolitosti Izraele a dovolil, abyste k němu přistupovali, vykonávali slubu při Hospodinově příbytku, stáli před pospolitostí a přisluhovali jí? 10 Dovolil přistupovat tobě i vem tvým bratřím Léviovcům s tebou. A vy se domáháte i kněského úřadu. 11 To znamená, e ty a celá tvoje skupina se srocujete proti Hospodinu. Co je Áron, e proti němu reptáte?” 12 Nato dal Mojí předvolat Dátana a Abírama, syny Eliabovy. Odpověděli: “Nepřijdeme. 13 Co je to málo, e jsi nás vyvedl ze země oplývající mlékem a medem, abys nás umořil na pouť? To se jetě opovauje dělat ze sebe nad námi velitele? 14 Jetě jsi nás neuvodl do země oplývající mlékem a medem, jetě jsi nám nedal do dědictví pole ani vinice. To chce vyloupnout těmto muům oči? Nepřijdeme.” 15 Mojí zlobně vzplanul a volal k Hospodinu: “Neobracej se k jejich obětním darům. Ani jediného osla jsem od nich nevzal a nikomu z nich jsem neudělal nic zlého.” 16 Mojí potom Kórachovi nařídil: “Ty a celá tvoje skupina buďte zde před Hospodinem. Zítra tu budete, ty, oni i Áron. 17 Kadý si vezměte svou kadidelnici; dáte do ní kadidlo a přinesete kadý svou kadidelnici před Hospodina, dvě stě padesát kadidelnic. Také ty a Áron, kadý svou kadidelnici.” 18 Kadý si tedy vzal svou kadidelnici, dali do nich oheň, vloili do nich kadidlo a postavili se ke vchodu do stanu setkávání, i Mojí a Áron. 19 Kórach shromádil proti nim celou pospolitost ke vchodu do stanu setkávání. Vtom se celé pospolitosti ukázala Hospodinova sláva. 20 Hospodin promluvil k Mojíovi a Áronovi: 21 “Oddělte se od této pospolitosti. Chci s nimi rázně skoncovat.” 22 Oba padli na tvář a volali: “Boe, Boe duchů vekerého tvorstva, jen jediný mu zhřeil a ty bys byl rozlícen na celou pospolitost?” 23 Hospodin promluvil k Mojíovi: 24 “Domluv pospolitosti: Vyklidte prostor kolem příbytku Kórachova, Dátanova a Abíramova!” 25 Mojí se hned odebral k Dátanovi a Abíramovi a starí izraeltí li za ním. 26 Promluvil k pospolitosti: “Odstupte od stanů těchto svévolných muů a nedotýkejte se ničeho, co je jejich, abyste nebyli smeteni spolu se vemi jejich hříchů.” 27 I vyklidili okolí příbytku Kórachova, Dátanova a Abíramova. Dátan a Abíram vak vyli a postavili se u vchodu do svých stanů se svými enami, syny a dětmi. 28 Mojí řekl: “Podle toho poznáte, e mě poslal Hospodin, abych činil vechny tyto skutky, a e nedělám nic z vlastní vůle: 29 Jestlie tito lidé zemřou, jako umírá kadý člověk, a postihne je obecný lidský úděl, neposlal mě Hospodin. 30 Jestlie vak Hospodin stvoří něco mimořádného a půda rozevře svůj chřtán a pohltí je se vím, co je jejich, take sestoupí zaiva do podsvětí, poznáte, e tito muí zneváili Hospodina.” 31 Sotva to vechno domluvil, rozpoltila se pod nimi půda, 32 země otevřela svůj chřtán a pohltila je i jejich obydlí a vechny lidi, kteří byli s Kórachem, i vechen majetek. 33 Sestoupili do podsvětí zaiva se vím, co bylo jejich, a země se nad nimi zavřela; zmizeli zprostředku shromádění. 34 Celý Izrael, který byl kolem nich, při jejich křiku utekl. Řekli si: “Aby i nás země nepohltila.” 35 Od Hospodina pak vylehl oheň a pozřel těch dvě stě padesát muů přináejících kadidlo.

Numeri 17

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Řekni Eleazarovi, synu kněze Árona, a vynese ze spálenitě kadidelnice, nebo jsou svaté, a oheň z nich dej rozmetat opodál. 3 Z kadidelnic těch, kteří pro svůj hřích příli o ivot, se udělají tepané pláty k obloení oltáře; přinesli je před Hospodina, a proto jsou svaté; budou pro Izraelce znamením.” 4 Kněz Eleazar tedy vzal měděné kadidelnice, které přinesli ti, kdo byli spáleni, a vytepali z nich obloení k oltáři 5 jako výstranou připomínku pro Izraelce, aby nikdo nepovolaný, kdo by nepocházel z potomstva Áronova, nepřistupoval a nechtěl pálit před Hospodinem kadidlo, nebo dopadne

jako Kórach a jeho skupina, jak mu to řekl Hospodin prostřednictvím Mojíe. 6 Druhého dne reptala celá pospolitost Izraelců proti Mojíovi a Áronovi: “Vy jste příčinou smrti Hospodinova lidu.” 7 Kdy se vak pospolitost shromádila proti Mojíovi a Áronovi a obrátili se k stanu setkávání, hle, přikryl jej oblak a ukázala se Hospodinova sláva. 8 I el Mojí s Áronem před stan setkávání. 9 Hospodin k Mojíovi promluvil: 10 “Vzdalte se od této pospolitosti! Chci s nimi rázně skoncovat.” Tu padli oba na tvář 11 a Mojí řekl Áronovi: “Vezmi kadidelnici, dej do ní oheň z oltáře a vlož kadidlo a rychle jdi k pospolitosti. Vykonej za ně smírčí obřady, nebo ji vylehl od Hospodina hrozný hněv, pohroma ji začala.” 12 Áron vzal kadidelnici, jak mu řekl Mojí, a běžel doprostřed shromádkání. Ale pohroma v lidu ji začala. Zapálil kadidlo, aby vykonal smírčí obřady za lid. 13 Postavil se mezi mrtvé a živé a pohroma se zastavila. 14 Mrtvých při té pohromě bylo čtrnáct tisíc sedm set, kromě mrtvých v případě Kórachově. 15 Pak se Áron vrátil k Mojíovi ke vchodu do stanu setkávání. Pohroma byla zastavena. 16 Hospodin promluvil k Mojíovi: 17 “Mluv k Izraelcům a vezmi od nich po holi za každý otcovský rod, od vech předáků dvanáct holí za jejich otcovské rody. Jméno kadého napíše na jeho hůl. 18 Áronovo jméno napíše na hůl Léviho; za kadého představitele otcovského rodu bude jedna hůl. 19 Ulož je do stanu setkávání před schránou svědectví, tam, kde se s vámi setkávám. 20 Hůl muže, kterého vyvolím, vypučí. Tak zkrátím reptání Izraelců, kteří proti vám reptají.” 21 Mojí k Izraelcům promluvil a všichni jejich předáci mu odevzdali dvanáct holí, za kadého předáka po holi za jeho otcovský rod; Áronova hůl byla uprostřed mezi jejich holemi. 22 Mojí uložil hole ve stanu svědectví před Hospodinem. 23 Kdy pak nazíří Mojí veel do stanu svědectví, hle, Áronova hůl za dům Léviho vypučela, vyrazilo poupě, rozkvetl květ a dozrály mandle. 24 Vechny hole vynesl Mojí od Hospodina ke vem Izraelcům, aby to viděli, a každý si vzal svou hůl. 25 Hospodin řekl Mojíovi: “Dones Áronovu hůl zpátky před schránou svědectví, aby byla opatrována jako znamení pro vzpurné. Tak skoncuje s jejich reptáním proti mně a nezemřou.” 26 I učinil Mojí přesně tak, jak mu Hospodin přikázal. 27 Ale Izraelci řekli Mojíovi: “Ach, zajdeme, zhyne, my všichni zhyne. 28 Každý, kdo se jen přiblíží k Hospodinovu příbytku, zemře. Máme snad do jednoho zhyout?”

Numeri 18

1 Hospodin řekl Áronovi: “Ty a s tebou tvoji synové i celý tvůj rod budete odpovědni za kadou nepravost ve svatyni; ty a s tebou tvoji synové budete odpovědni za kadou nepravost svého kněství. 2 Také svým bratřím, pokolení Léviho, kmenu svého otce, dovolí, aby přistupovali s tebou. Přidruží se k tobě a budou ti přisluhovat, kdeto ty a s tebou tvoji synové budete před stanem svědectví. 3 Budou dret strá u tebe i strá při celém stanu. Ale k předmětům ve svatyni a k oltáři se nepřiblíží, aby nezemřeli ani oni ani vy. 4 Přidruží se k tobě a budou dret strá při stanu setkávání a konat při stanu vekerou slubu. Nikdo nepovoláný se k vám nepřiblíží. 5 Budete dret strá při svatyni a strá při oltáři, aby u na Izraelce nedolehl hrozný hněv. 6 Já sám jsem vzal vae bratry lévijce z Izraelců pro vás jako dar, jako darované Hospodinu, aby vykonávali slubu při stanu setkávání. 7 Ty vak a s tebou tvoji synové budete dbát na své kněské povinnosti ve vem, co se týká oltáře i sluby uvnitř před oponou; tam budete sloužit. Váš kněskou slubu vám dávám darem. Kdyby se přiblížil někdo nepovoláný, zemře.” 8 Hospodin promluvil k Áronovi: “Hle, dávám ti na starost své oběti pozdvihování; dávám je provdy platným nařízením tobě i tvým synům jako příděl ze vech svatých darů Izraelců. 9 Z nejsvětějších darů, z toho, co nepřijde na oheň, ti bude patřit toto: vechny jejich obětní dary při kadé jejich oběti přídavné i při kadé jejich oběti za hřích a za vinu, které mi budou dávat; nejsvětější dary budou patřit tobě a tvým synům. 10 Na velesvatém místě je bude jíst; bude je jíst každý muského pohlaví; svaté patří tobě. 11 Toto bude tvoje: obě pozdvihování z jejich darů. Při vech obětech podávání, přináených Izraelci, dávám ti tobě a s tebou i tvým synům a dcerám provdy platným nařízením; smí je jíst každý, kdo je v tvém domě čistý. 12 Dávám ti vechen nejlepší čerstvý olej a vechen nejlepší mot a

obilí, jejich prvotiny, které budou odevzdávat Hospodinu. 13 Tvoje budou rané plody ze veho, co bude v jejich zemi, co budou přinášet Hospodinu; smí je jíst kadý, kdo je v tvém domě čistý. 14 Tvé bude i všechno, co je v Izraeli postieno klatbou. 15 Věchno, co z vekeřého tvorstva otvírá lůno a co se přináí v obě Hospodinu, jak z lidí, tak z dobytka, bude tvoje; avak prvorozené z lidí bezpodmínečně vyplatí, také vyplatí prvorozené z nečistého dobytka. 16 Bude je vyplácet od stáří jednoho měsíce; výplatné se bude vyměřovat ve stříbře: pět ekelů podle váhy určené svatyní; jeden ekel je dvacet zrn. 17 Nebude vyplácet jen prvorozené ze skotu nebo prvorozené z ovcí či z koz; je to svaté. Jejich krví pokropí oltář a jejich tuk obrátí v obětní dým. To je ohnivá obě, libá vůně pro Hospodina. 18 Jejich maso bude tvoje, stejně jako jsou tvoje hrudí z oběti podáváníí a pravá kýta. 19 Věchny oběti pozdvihováníí svatých darů, které pozdvihují Izraelci k Hospodinu, dávám tobě a s tebou i tvým synům a dcerám provdy platným nařizením. Je to smlouva potvrzená solí, provdy platná před Hospodinem pro tebe i pro tvé potomstvo.” 20 Hospodin řekl Áronovi: “V jejich zemi nebude mít mezi nimi dědictví ani podíl. Tvůj podíl i tvé dědictví uprostřed Izraelců jsem já. 21 Léviovcům dávám v Izraeli za dědictví věchny desátky za jejich slubu, nebo oni konají slubu při stanu setkáváníí. 22 Izraelci a se u ke stanu setkáváníí nepřibliují, aby se neobtěili hříchem a nezemřeli. 23 Slubu při stanu setkáváníí budou konat pouze lévijci; sami budou odpovědni za kadou svou nepravost. To je provdy platné nařizení pro věchna vae pokolení. A nebudou mít uprostřed Izraelců dědictví. 24 Zato dávám lévijcům za dědictví desátky Izraelců, které pozdvihují k Hospodinu v obě pozdvihováníí. Proto jsem jim řekl, e nebudou mít uprostřed Izraelců dědictví.” 25 Hospodin promluvil k Mojíovi: 26 “Mluv k lévijcům a řekni jim: Kdy převezmete od Izraelců desátky, které vám od nich dávám do dědictví, budete z nich pozdvihovat v obě Hospodinu desátý díl z desátku. 27 To vám bude uznáno za vai obě pozdvihováníí, jako by lo o obilí z humna a o ávu z lisu. 28 Tak budete pozdvihovat také vy obě pozdvihováníí Hospodinu, toti ze vech svých desátků, které od Izraelců přijmete, a z nich odevzdáte Hospodinovu obě pozdvihováníí knězi Áronovi. 29 Ze vech darů vám náleejících budete pozdvihovat kadou obě pozdvihováníí Hospodinu, svatý díl ze veho nejlepího. 30 Dále jim řekne: Kdy budete pozdvihovat to nejlepí z nich, bude to lévijcům uznáno jako výtěek z humna a lisu. 31 Smíte to jíst spolu se svými rodinami kdekoli, nebo to je vae mzda za vai slubu při stanu setkáváníí. 32 Neobtěíte se hříchem, kdy z toho budete pozdvihováníím oddělovat to nejlepí, neznesvětíte svaté dary Izraelců a nezemřete.”

Numeri 19

1 Hospodin promluvil k Mojíovi a Áronovi: 2 “Toto je nařizení zákona, které přikázal Hospodin: Mluv k Izraelcům, a k tobě přivedou červenohnědou krávu bez vady a bez poskvřny, na ni dosud nebylo vloeno jho. 3 Předáte ji knězi Eleazarovi; ten ji vyvede ven z tábora a za jeho přítomnosti bude poraena. 4 Kněz Eleazar potom nabere na prst trochu její krve a sedmkrát stříkne krví směrem ke stanu setkáváníí. 5 Kráva pak před jeho očima bude spálena; spálí se její kůe i maso a krev včetně výmětů. 6 Potom vezme kněz cedrové dřevo s yzopem a karmínovým barvivem a hodí je na spalovanou krávu. 7 A si kněz vypere roucha a omyje se celý vodou, můe vejít do tábora, ale bude nečistý a do večera. 8 I ten, kdo ji spaluje, vypere si ve vodě roucha, celý se omyje vodou a bude nečistý a do večera. 9 Někdo čistý sebere popel ze spálené krávy a uloí jej na čisté místo venku za táborem. Tam se bude uchovávat pro pospolitost Izraelců, pro přípravu očistné vody k očiování od hřichu. 10 I ten, kdo sebere popel z krávy, vypere si roucha a bude nečistý a do večera. To bude provdy platné nařizení pro Izraelce i pro hosta, který pobývá mezi nimi: 11 Kdo by se dotkl kteréhokoli mrtvého člověka, bude nečistý po sedm dní. 12 Třetího a sedmého dne se bude tou vodou očiovat od hřichu a bude čistý. Jestlie se vak nebude očiovat od hřichu třetího a sedmého dne, nebude čistý. 13 Kadý, kdo by se dotkl mrtvého, člověka, který zemřel, a neočistil by se od

hříchu, poskvrní Hospodinův příbytek. Takový bude z Izraele vyobcován, nebo nebyl pokropen očistnou vodou; je nečistý, jeho nečistota na něm zůstává lpět. 14 Toto je řád: Kdy někdo zemře ve stanu, kadý, kdo do toho stanu vstoupí, a kadý, kdo v tom stanu je, bude nečistý po sedm dní. 15 Také kadá otevřená nádoba, pokud na ní není přivázána poklice, bude nečistá. 16 Kadý, kdo se na poli dotkne skoleného mečem nebo mrtvého anebo lidských kostí či hrobu, bude nečistý po sedm dní. 17 Pro nečistého vezmou trochu prachu z krávy spálené k očiování od hříchu a na něj se do nádoby nalije čerstvá voda. 18 Někdo čistý vezme yzop, smočí v té vodě a stříkne na stan, na všechno nádobí i na všechny lidi, kteří tam jsou, i na toho, kdo se dotkl kostí nebo skoleného anebo mrtvého či hrobu. 19 Třetího a sedmého dne stříkne čistý na nečistého, a tak jej očistí sedmého dne od hříchu. Ten si vypere roucho, omyje se vodou a večer bude čistý. 20 Kdy se někdo znečistí a od hříchu se neočistí, bude vyobcován ze shromádkování, nebo poskvrnil Hospodinovu svatyni; nebyl pokropen očistnou vodou, je nečistý. 21 To jim bude provdy platné nařízení. Ten, kdo bude stříkat očistnou vodou, vypere si roucha, a kdo se dotkne očistné vody, bude nečistý a do večera. 22 Také ve, čeho se dotkne nečistý, bude nečisté, i člověk, který se ho dotkne, bude nečistý a do večera.”

Numeri 20

1 Celá pospolitost Izraelců dorazila v prvním měsíci na pou Sin. Lid se usadil v Kádei. Tam zemřela Mirjam a byla tam i pochována. 2 Pospolitost neměla vody. Proto se srotili proti Mojíovi a Áronovi. 3 Lid se dal s Mojím do sváru. Naříkali: “Ké bychom byli také zahynuli, kdy zahynuli nai bratří před Hospodinem! 4 Proč jste zavedli Hospodinovo shromádkování na tuto pou? Abychom tu pomřeli, my i ná dobytek? 5 Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abyste nás uvedli na toto zlé místo? Na místo, kde nelze sít obilí ani pěstovat fíky nebo vinnou révu či granátová jablka, ba není tady ani voda k napití.” 6 I odeli Mojí a Áron od shromádkování ke vchodu do stanu setkávání a padli na tvář. Tu se jim ukázala Hospodinova sláva. 7 Hospodin promluvil k Mojíovi: 8 “Vezmi hůl, svolaj spolu se svým bratrem Áronem pospolitost a před jejich očima promluvte ke skalisku, a vydá vodu. Vyvede jim tak vodu ze skaliska a napojí pospolitost i jejich dobytek.” 9 Mojí tedy vzal hůl, která byla před Hospodinem, jak mu přikázal. 10 I svolal Mojí s Áronem shromádkování před skalisko. Řekl jim: “Poslyte, odbojníci! To vám z tohoto skaliska máme vyvést vodu?” 11 Nato Mojí pozdvihl ruku, dvakrát udeřil svou holí do skaliska a vytryskl proud vody, take se napila pospolitost i jejich dobytek. 12 Hospodin vak Mojíovi a Áronovi řekl: “Protoe jste mi neuvěřili, kdy jste měli před syny Izraele dosvědčit mou svatost, nevedete toto shromádkování do země, kterou jim dám.” 13 To jsou Vody Meríba (to je Vody sváru), protoe se Izraelci přeli s Hospodinem; on vak mezi nimi prokázal svou svatost. 14 Mojí vyslal z Kádee posly k edómskému králi se ádostí: “Toto praví tvůj bratr Izrael: Ty zná všechny útrapy, které nás potkaly. 15 Nai otcové sestoupili do Egypta. V Egyptě jsme sídlili po dlouhý čas. Egypané vak s námi i s naimi otcí nakládali zle. 16 Úpěli jsme k Hospodinu a on nás vyslyel. Sslal svého posla a vyvedl nás z Egypta. A tak jsme v Kádei, v městě na pomezí tvého území. 17 Nech nás prosím projít tvou zemí. Nepotáhneme přes pole ani vinice a nebudeme pít vodu ze studní. Půjdeme Královskou cestou a neodbočíme napravo ani nalevo, dokud neprojdeme tvým územím.” 18 Ale Edóm mu řekl: “Mou zemí procházet nebude, jinak proti tobě vytáhnu s mečem.” 19 Izraelci mu odpověděli: “Potáhneme po silnici. Jestlie budeme pít tvou vodu, my nebo ná dobytek, zaplatíme ji. O nic jiného nejde, ne abychom mohli pěky projít.” 20 Edóm zase odmítl: “Procházet nebude.” A vytáhl proti němu s početným lidem a s velkou mocí. 21 Tak odmítl Edóm povolit Izraeli průchod svým územím, a Izrael se mu vyhnul. 22 Z Kádee táhli dál a celá pospolitost Izraelců dorazila k hoře Hóru. 23 Na hoře Hóru na pomezí edómské země řekl Hospodin Mojíovi a Áronovi: 24 “Áron bude připojen ke svému lidu a nevejde do země, kterou dám Izraelcům, protoe jste jednali vzpurně proti mému

rozkazu při Vodách sváru. 25 Vyved' Árona a jeho syna Eleazara vzhůru na horu Hór. 26 Svlékni Áronovi jeho roucho a oblec do něho jeho syna Eleazara. Áron bude připojen k svému lidu, zemře tam." 27 Mojí vykonal, co mu přikázal Hospodin. Před očima celé pospolitosti vystoupili na horu Hór. 28 Mojí svlékl Áronovi jeho roucho a oblékl do něho jeho syna Eleazara. I zemřel tam Áron na vrcholu hory. Mojí s Eleazarem s hory pak sestoupili. 29 Kdy celá pospolitost spatřila, e Áron zesnul, celý dům izraelský Árona oplakával po třicet dní.

Numeri 21

1 Kdy uslyel aradský král, Kenaanec sídlící v Negebu, e Izrael přichází cestou z Atárimu, dal se s Izraelem do boje a některé z nich zajal. 2 Tu se Izrael zavázal Hospodinu slibem: "Jestlie skutečně vydá do mých rukou tento lid, zničím jejich města jako klatá." 3 Hospodin Izraele vyslyel a Kenaance mu vydal. Vyhubil je i s jejich městy jako klaté a nazval to místo Chorma (to je Klatbě propadlé). 4 Z hory Hóru táhli dál cestou k Rákosovému moři, aby obeli edómskou zemi. Avak lid propadl na té cestě malomyslnosti 5 a mluvil proti Bohu a proti Mojíovi: "Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abyste nás na pouti umožili? Vdy tu není chléb ani voda! Tato nuzná strava se nám u protiví." 6 I poslal Hospodin na lid ohnivé hady. Ti lid típali, take v Izraeli mnoho lidí pomřelo. 7 Lid přiel k Mojíovi a přiznával: "Zhřeili jsme, kdy jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě. Modli se k Hospodinu, aby nás těch hadů zbavil." Mojí se tedy za lid modlil. 8 Hospodin Mojíovi řekl: "Udělej si hada Ohnivce a připevni ho na erď. Kdy se na něj kterýkoli utknutý podívá, zůstane naivu." 9 Mojí tedy udělal bronzového hada a připevnil ho na erď. Jestlie někoho utkl had a on pohlédl na hada bronzového, zůstal naivu. 10 Izraelci táhli dál a utábořili se v Obótu. 11 Pak vytáhli z Obótu a utábořili se v Ijé-abárimu, na pouti leící na východ od Moábu. 12 Odtud táhli dál a utábořili se v úvalu Zeredu. 13 Odtud táhli dál a utábořili se na druhé straně Arnónu, na pouti vycházející z emorejského území; Arnón je toti moábskou hranicí mezi Moábem a Emorejci. 14 Proto se říká v Knize Hospodinových bojů: "Přemohl Vahéba v bouři i úvaly, Arnón 15 a sráz úvalů, který spadá tam, co sídlí Ar, který se dotýká pomezí moábského." 16 Odtud táhli do Beéru. To je Beér (neboli Studna), kde řekl Hospodin Mojíovi: "Shromádi lid a já jim dám vodu." 17 Tehdy zpíval Izrael tuto píseň: "Vytryskni, studnice! Zazpívejte o ní! 18 Studnici kopali velmoové, hloubili ji urození z lidu palcátem a svými holemi." A z poutě táhli do Matany, 19 z Matany do Nachalíelu, z Nachalíelu do Bamótu, 20 z Bamótu do údolí v poli Moábském při vrcholu Pisgy, který vyčnívá nad pustinou Jeímónem. 21 Izrael vyslal k emorejskému králi Síchonovi posly se vzkazem: 22 "Chtěl bych projít tvou zemí. Neodbočíme do polí ani do vinic a nebudeme pít vodu ze studní. Půjdeme Královskou cestou, dokud neprojdeme tvým územím." 23 Síchon vak Izraeli svým územím projít nedovolil, ale shromádil vechen svůj lid a vytáhl proti Izraeli na pou. Dorazil do Jahsy a bojoval s Izraelem. 24 Izrael ho vak pobil ostrím meče a obsadil jeho zemi od Arnónu po Jabok a k Amónovcům; hranice Amónovců byla toti pevná. 25 Izrael zabral vechna tato města. Tak se Izrael usadil ve vech emorejských městech i v Chebónu a ve vech jeho vesnicích. 26 Chebón byl toti městem Síchona, krále emorejského. Ten bojoval proti někdejšímu moábskému králi a odňal z jeho rukou vechnu jeho zemi a k Arnónu. 27 Proto říkají průpovídkáři: "Vejděte do Chebónu! Pěkně je vystavěno a opevněno Síchonovo město! 28 Avak oheň vylehne z Chebónu, plamen ze Síchonovy tvrze, pozře Ar Moábský, baaly posvátných návrí Arnónu. 29 Běda tobě, Moábe, jsi ztracen, lide Kemóův! Učinil z jeho synů utečence, z jeho dcer zajatkyně Síchona, krále Emorejců. 30 Ale my jsme jim vrhli los. Zanikl Chebón po Díbón, zpusoili jsme jej po Nófach, tam u Médeby." 31 Tak se Izrael usadil v emorejské zemi. 32 Mojí pak poslal zvědy, aby proli Jaezer. Dobyli jeho vesnice a podrobili si Emorejce, kteří tam byli. 33 Nato se obrátili a vystoupili cestou k Báanu. Báanský král Óg vytáhl se vím svým lidem k boji proti nim do Edreí. 34 Hospodin vak řekl Mojíovi:

“Neboj se ho, nebo ho vydám do tvých rukou se vím jeho lidem i s jeho zemí. Naloží s ním, jako jsi naložil se Síchonem, králem emorejským, sídlícím v Chebónu.” 35 A pobili ho i s jeho syny a vechen jeho lid, take nikdo nevyvázl, a jeho zemi obsadili.

Numeri 22

1 Izraelci táhli dál a utábořili se v Moábských pustinách v Zajordání naproti Jerichu. 2 Balák, syn Sipórův, viděl vechno, co učinil Izrael Emorejčům. 3 Moáb se velmi obával toho lidu, e je ho tak mnoho, Moáb měl z Izraelců hrůzu. 4 Proto řekl Moáb midjánským starím: “Teď toto společenství spase vechno kolem nás, jako spásá vůl zeleň na poli.” Toho času byl Balák, syn Sipórův, moábským králem. 5 Ten vyslal posly k Bileámovi, synu Beórovu, do Petóru, který je nad Řekou, do země přísluníků jeho lidu, aby ho takto pozvali: “Hle, z Egypta vyel lid a pokryl povrch země; usazuje se naproti mně. 6 Pojď nyní prosím a proklej mi tento lid, nebo je zdatnější neli já. Snad ho pak porazím a vyenu ze země. Víím, e komu ty poehná, je poehnan, a koho ty prokleje, je proklet.” 7 Moábtí a midjántí starí li s odměnou pro větce v rukou. Přišli k Bileámovi a vyřídili mu Balákova slova. 8 Vybídl je: “Tuto noc přenocujte zde; dám vám odpověď, a ke mně promluví Hospodin.” Moábtí velmoové zůstali tedy u Bileáma. 9 Bůh přiel k Bileámovi a řekl: “Kdo jsou ti mui u tebe?” 10 Bileám odpověděl Bohu: “Poslal je ke mně moábský král Balák, syn Sipórův, se vzkazem: 11 “Hle, z Egypta vyel lid a pokryl povrch země. Pojď nyní a zatra mi jej, snad ho v boji přemohu a vyenu ho.” 12 Bůh vak Bileámovi poručil: “Nepůjde s nimi a neprokleje ten lid, nebo je poehnaný!” 13 Ráno Bileám vstal a řekl Balákovým velmoům: “Jděte do své země. Hospodin odmítl pustit mě s vámi.” 14 Moábtí velmoové se vydali na cestu, přišli k Balákovi a řekli: “Bileám odmítl s námi jít.” 15 Balák tedy poslal znovu velmoe, ve větím počtu a váenější ne předchozí. 16 Přišli k Bileámovi a řekli mu: “Toto praví Balák, syn Sipórův: Nijak se nerozpakuj ke mně přijít. 17 Převelice tě poctím a učiním ve, co mi řekne. Jen pojď a zatra mi ten lid!” 18 Bileám vak Balákovým sluebníkům odpověděl: “I kdyby mi Balák dal dům plný stříbra a zlata, nemohl bych přestoupit rozkaz Hospodina, svého Boha, a učinit cokoli, a malého nebo velkého. 19 Přesto prosím zůstaňte zde i této noci, a zvíím, co bude Hospodin dále se mnou mluvit.” 20 V noci přiel Bůh k Bileámovi a řekl mu: “Kdy ti mui tě přišli pozvat, jdi s nimi. Ale bude dělat jenom to, co ti poručím.” 21 Bileám tedy ráno vstal, osedlal svou oslici a jel s moábskými velmoi. 22 Vzplanul Bůh hněvem, e jede, a Hospodinův posel se mu postavil do cesty jako protivník. On pak jel na své oslici a byli s ním dva jeho mládenci. 23 Oslice spatřila Hospodinova posla, jak stojí v cestě s taseným mečem v ruce, uhnula z cesty a la polem. Bileám oslici bil, aby ji zase zavedl na cestu. 24 Tu se postavil Hospodinův posel na pěinu mezi vinicemi, kde byly zídky z obou stran. 25 Oslice spatřila Hospodinova posla, přitiskla se ke zdi, přitiskla ke zdi i Bileámovu nohu a on ji znovu bil. 26 Hospodinův posel opět přeel a postavil se v soutěsce, kde nebylo mono uhnout napravo ani nalevo. 27 Oslice spatřila Hospodinova posla a klekla pod Bileámem. Bileám vzplanul hněvem a bil oslici holí. 28 Tu otevřel Hospodin oslici ústa a ona řekla Bileámovi: “Co jsem ti udělala, e mě ji potřetí bije?” 29 Bileám oslici odpověděl: “Protoe si ze mne dělá blázny! Mít v ruce meč, byl bych tě u zabil.” 30 Oslice Bileámovi odpověděla: “Co nejsem tvá oslice, na ní jezdí odjakiva a do dneka? Udělala jsem ti někdy něco takového?” Řekl: “Ne.” 31 I sňal Hospodin clonu z Bileámových očí a on spatřil Hospodinova posla, jak stojí v cestě s taseným mečem v ruce. Poklonil se a padl na tvář. 32 Hospodinův posel mu řekl: “Proč jsi svou oslici u třikrát bil? Hle, to já jsem vyel jako tvůj protivník, protoe mám tu cestu za pochybenou. 33 Oslice mě spatřila a vyhnula se mi, teď u potřetí. Kdyby se mi nevyhnula, byl bych tě věru zabil a ji nechal naivu.” 34 Bileám odvětil Hospodinovu poslu: “Zhřeil jsem. Nevěděl jsem, e ty ses mi postavil do cesty. Avak jestlie se ti to nelíbí, vrátím se zpátky.” 35 Hospodinův posel odpověděl Bileámovi: “Jdi s těmi mui, ale nebude mluvit nic ne to, co já budu mluvit k tobě.” Bileám

tedy el s Balákovými velmoi. 36 Sotva Balák uslyel, e Bileám přichází, vyl mu vstříc do moábského města, které leí při Arnónu na samých hranicích. 37 Balák řekl Bileámovi: “Copak jsem pro tebe neposílal naléhavě a nezval tě? Proč jsi ke mně nepřiel? Co tě nejsem s to náleitě uctít?” 38 Bileám odpověděl Balákovi: “Teď jsem k tobě přiel. Budu vak vůbec s to něco promluvit? Budu moci mluvit jen to, co mi vloí do úst Bůh.” 39 Pak el Bileám s Balákem a přili do Kirjat-chusótu. 40 Balák dal připravit k obětním hodům skot a brav a poslal pro Bileáma i pro velmoe, kteří byli s ním. 41 Za jitra pak vzal Balák Bileáma a vyvedl ho na Baalova posvátná návří. Odtamtud bylo vidět zadní voj lidu.

Numeri 23

1 Bileám řekl Balákovi: “Vybuduj zde sedm oltářů a přived’ mi sem sedm býků a sedm beranů.” 2 Balák učinil, oč ho Bileám poádal. Pak Balák s Bileámem obětovali na kadém oltáři býka a berana. 3 Bileám řekl Balákovi: “Postav se u své zápalné oběti a já půjdu, snad se Hospodin se mnou setká. Co mi ukáe, to ti oznámím.” Potom odeel na holé návří. 4 A Bůh se s Bileámem setkal. Ten mu řekl: “Připravil jsem sedm oltářů a obětoval jsem na kadém oltáři býka a berana.” 5 I vloil Hospodin Bileámovi do úst slovo a řekl: “Vra se k Balákovi a mluv takto!” 6 Vrátil se tedy k němu a on stál u své zápalné oběti se vemi moábskými velmoi. 7 I pronesl svou průpověď: “Z Aramu přivedl mě Balák, z východních hor moábský král: Pojd’ mi proklít Jákoba, pojd’ zaklínat Izraele! 8 Jak mám zatratit, kdy Bůh nezatrácuje? Jak mám zaklínat, kdy Hospodin nezaklíná? 9 Vidím ho z temene skal, z pahorků na něj hledím: Je to lid, který přebývá odděleně, nepočítá se mezi pronárody. 10 Kdo sečte prach Jákobův, kdo spočítá by jen čtvrtinu Izraele? Ké umřu smrtí lidí přímých, ké je můj konec jako jeho!” 11 Tu se Balák na Bileáma osopil: “Cos mi to provedl? Vzal jsem tě, abys mé nepřátele zatratil, a ty jen ehná!” 12 On vak odpověděl: “Co nemusím dbát toho, abych mluvil, co mi vkládá do úst Hospodin?” 13 Balák mu řekl: “Pojd’ prosím se mnou na jiné místo, odkud bys jej viděl. Uvidí zase jen jeho zadní voj, neuvidí jej celý. Zatratí mi jej odtamtud.” 14 Vzal ho na pole hlídek, na vrchol Pisgy; vybudoval sedm oltářů a obětoval na kadém oltáři býka a berana. 15 Bileám řekl Balákovi: “Postav se zde u své zápalné oběti, já se pokusím setkat s Hospodinem tamto.” 16 A Hospodin se setkal s Bileámem. Vloil mu do úst slovo a řekl: “Vra se k Balákovi a mluv takto!” 17 Kdy k němu přiel, on stál u své zápalné oběti a s ním moábtí velmoové. Balák se ho tázal: “Co mluvil Hospodin?” 18 I pronesl svou průpověď: “Nue, sly, Baláku! Pozorně mi naslouchej, Sipórův synu! 19 Bůh není člověk, aby lhal, ani lidský syn, aby litoval. Zdali řekne, a neučiní, promluví, a nedodří? 20 Hle, dostal jsem úkol ehnat. On dal poehnaní a já to nezvrátím. 21 Nehledí na kouzla proti Jákovovi, nedbá těch, kdo přejí bídu Izraeli. Hospodin, jeho Bůh, je s ním, hlaholí to v něm královským holdem. 22 Bůh, který jej vyvedl z Egypta, je mu jako rohy jednoroců. 23 Proti Jákovovi není zaklínadla, proti Izraeli není větby. Od tohoto času bude hlásáno o Jákovovi, zvěstováno o Izraeli, co mu Bůh prokázal. 24 Jaký to lid! Povstává jako lvice, zvedá se jako lev. Neulehne, dokud nezhltné úlovek, dokud nevypije krev skolených!” 25 Balák řekl Bileámovi: “Kdy jej nemůe zatratit, aspoň mu neehnej!” 26 Ale Bileám odpověděl Balákovi: “Co jsem ti neříkal: Vечно, co bude mluvit Hospodin, vykonám?” 27 Balák řekl Bileámovi: “Pojd’ prosím, vezmu tě na jiné místo, snad bude mít Bůh za správné, abys mi jej zatratil odtamtud.” 28 I vzal Balák Bileáma na vrchol Peóru, který ční nad pustinou Jeímónem. 29 Bileám řekl Balákovi: “Vybuduj zde sedm oltářů a přived’ mi sem sedm býků a sedm beranů.” 30 Balák tedy učinil, co řekl Bileám, a obětoval na kadém oltáři býka a berana.

Numeri 24

1 Bileám viděl, e se Hospodinu líbí, aby Izraeli ehnal. Neuchýlil se tedy jako podvkrát předtím k zaklínadlům, nýbr obrátil se tváří k pouti. 2 Kdy se Bileám rozhlédl, spatřil, jak Izrael táboří kmen vedle kmene. Tu se ho zmocnil Boí duch 3 a on pronesl svou průpověď: “Výrok Bileáma, syna Beórova, výrok mue jasnozřivého, 4 výrok toho, jen slyí řeč Boí, jen mívá vidění od Vemocného; kdy upadá do vytrení, má odkryté oči. 5 Jak skvělé jsou tvé stany, Jákobe, tvé příbytky, Izraeli! 6 Rozprostírají se jako úvaly, jako zahrady nad řekou, jako vonné stromoví vysázené Hospodinem, jako cedry při vodách. 7 Z jeho věder se řinou vody, jeho símě je hojně zavlaováno, jeho král bude vyvýen nad Agaga, jeho království bude povzneseno. 8 Bůh, který ho vyvedl z Egypta, je mu jako rohy jednoroců. Zhltně pronárody, své protivníky, rozhrýe jim kosti, protkne je svými ípy. 9 Stočil se a lehl jako lev, jak lvíce. Donutí ho někdo, aby povstal? Kdo ti bude ehnat, buď poehnán, kdo tě bude proklínat, buď proklet.” 10 Tu Balák vzplanul proti Bileámovi hněvem. Tleskl rukama a osopil se na Bileáma: “Povolal jsem tě, abys mé nepřátele zatratil, a ty jim jen ehna, dokonce ji potřeší. 11 Tak si bě, odkud jsi přiel! Přislíbil jsem ti převelikou poctu, avak Hospodin tě té pocty zbavil.” 12 Bileám odvětil Balákovi: “Co jsem neřikal u tvým poslům, které jsi ke mně poslal: 13 I kdyby mi Balák dal svůj dům plný stříbra a zlata, nemohl bych přestoupit Hospodinův rozkaz a učinit z vlastní vůle něco dobrého nebo zlého. Budu mluvit, co řekne Hospodin! 14 A teď tedy jdu ke svému lidu. Ale jetě ti sdělím, co tento lid v budoucnu učiní tvému lidu.” 15 I pronesl svou průpověď: “Výrok Bileáma, syna Beórova, výrok mue jasnozřivého, 16 výrok toho, jen slyí řeč Boí, jen má poznání od Nejvyšího, jen mívá vidění od Vemocného; kdy upadá do vytrení, má odkryté oči. 17 Vidím jej, ne vak přítomného, hledím na něj, ne vak zblízka. Vyjde hvězda z Jákoba, povstane ezlo z Izraele. Protkne spánky Moába, téměř vech étovců. 18 Bude podroben i Edóm, podroben bude Seír, Jákobovi nepřátelé. Izrael si povede zdatně. 19 Panovat bude ten, jen vzejde z Jákoba, a zahubí toho, kdo vyvázne z města.” 20 Kdy uviděl Amáleka, pronesl svou průpověď: “Amálek je prvotina pronárodů, ale skončí v záhubě.” 21 Kdy uviděl Kénijce, pronesl svou průpověď: “Tvé sídlo je mohutné, tvé hnízdo leí na skalisku, 22 stejně vak přijde vniveč, Kajine, jen co tě Aúr odvede do zajetí!” 23 Pak pronesl svou průpověď: “Běda! Kdo zůstane naivu, a to Bůh vykoná? 24 Loďstvo od kitejských břehů pokoří Aúra, pokoří Ebera. Ale v záhubě skončí i ono.” 25 I vydal se Bileám na cestu a vrátil se, odkud přiel. Rovně Balák el svou cestou.

Numeri 25

1 Kdy Izrael pobýval v ítímu, začal lid smilnit s Moábkami. 2 Zvaly toti lid k obětním hodům svého bostva a lid hodoval a klaněl se jejich bostvu. 3 Tak se Izrael spřáhl s Baal-peórem. Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem. 4 I řekl Hospodin Mojíovi: “Vezmi vechny představitelie lidu a dej jim na slunci zpřeráet údy kvůli Hospodinu, a se Hospodinův planoucí hněv odvrátí od Izraele.” 5 Mojí tedy izraelským soudcům řekl: “Pobijte kadý ze svých muů ty, kdo se spřáhli s Baal-peórem.” 6 I přiel jakýsi Izraelec a přivedl ke svým bratrím Midjánku před očima Mojíe i celé pospolitosti Izraelců, právě kdy plakali u vchodu do stanu setkávání. 7 Kdy to spatřil Pinchas, syn Eleazara, syna kněze Árona, vystoupil zprostředku pospolitosti, vzal do ruky oťep, 8 veel za izraelským muem do enské části stanu a probodl je oba, izraelského mue i tu enu a k jejím rodidlům. Tak byla mezi Izraelci pohroma zastavena. 9 Ale mrtvých při té pohromě bylo čtyřiadvacet tisíc. 10 Nato promluvil Hospodin k Mojíovi: 11 “Pinchas, syn Eleazara, syna kněze Árona, odvrátil mé rozhořčení od Izraelců tím, e dal uprostřed nich průchod mé árlivosti, take jsem ve své árlivosti s Izraelci neskoncoval. 12 Proto vyhlas: Hle, daruji mu svou smlouvu pokoje. 13 Ta bude pro něho i pro jeho potomstvo smlouvou trvalého kněství za to, e horlil pro svého Boha. Bude za Izraelce vykonávat smírčí obřady.” 14 Jméno zabitého izraelského mue, který byl zabit spolu s Midjánkou, bylo Zimrí, syn Sálův; byl to předák jednoho rodu imeónova. 15 Jméno zabitě

midjánské eny bylo Kozbí, dcera Súrova; ten byl kmenový náčelník jednoho rodu v Midjánsku. 16 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 17 “Napadni Midjánce a pobijte je. 18 Oni napadli vás svými nástrahami, které vám nastraili prostřednictvím Peóra a své sestry Kozbí, dcery midjánského náčelníka, zabité v den pohromy, která vznikla kvůli Peórovi.” 19 Po té pohromě

Numeri 26

1 řekl Hospodin Mojíovi a Eleazarovi, synu kněze Árona: 2 “Poříd'te soupis celé pospolitosti Izraelců, od dvacetiletých výe podle otcovských rodů, vech, kteří jsou v Izraeli schopni vycházet do boje.” 3 I promluvil k nim Mojí s knězem Eleazarem na Moábských pustinách u Jordánu naproti Jerichu 4 a pořídili soupis od dvacetiletých výe, jak přikázal Hospodin Mojíovi. Toto byli Izraelci, kteří vyli z egyptské země: 5 Rúben, Izraelův prvorozený. Rúbenovci: Chanók a od něho chanócká čeled', od Palúia palúská čeled', 6 od Chesróna chesrónská čeled', od Karmího karmíjská čeled'. 7 To jsou rúbenské čeledi; povolaných do sluby z nich bylo čtyřicet tři tisíce sedm set třicet. - 8 Palúovci: Eliáb 9 a Eliábovi synové: Nemúel, Dátan a Abíram; to byl ten Dátan a Abíram, zástupci pospolitosti, kteří se vzepřeli proti Mojíovi a Áronovi spolu se skupinou Kórachovou, kdy se ona vzepřela proti Hospodinu. 10 Země otevřela svůj chřtán a pohltila je i Kóracha. Tehdy ta skupina zhynula a oheň pozřel dvě stě padesát muů. Stali se výstraným znamením. 11 Kórachovi synové vak nezemřeli. 12 imeónovci podle čeledí: od Nemúela nemúelská čeled', od Jámina jáminská čeled', od Jákina jákinská čeled', 13 od Zeracha zeraská čeled', od aula aulská čeled'. 14 To jsou čeledi imeónské; bylo jich dvacet dva tisíce dvě stě. 15 Gádovci podle čeledí: od Sefóna sefónská čeled', od Chagího chagíjská čeled', od úniho únijská čeled', 16 od Ozního ozníjská čeled', od Ériho érijská čeled', 17 od Aróda aródská čeled', od Aréliho arélijská čeled'. 18 To jsou čeledi Gádovců s jejich povolanými do sluby; těch bylo čtyřicet tisíc pět set. 19 Judovi synové byli té Er a Ónan; Er a Ónan vak zemřeli v kenaanské zemi. 20 Judovci podle čeledí byli: od ély élská čeled', od Peresa pereská čeled', od Zeracha zeraská čeled'. 21 Peresovci byli: od Chesróna chesrónská čeled', od Chamúla chamúlská čeled'. 22 To jsou čeledi Judovy s jejich povolanými do sluby; těch bylo sedmdesát est tisíc pět set. 23 Isacharovci podle čeledí: Tóla a od něho tólská čeled', od Púvy púvská čeled', 24 od Jaúba jaúbská čeled', od imróna imrónská čeled'. 25 To jsou čeledi Isacharovy s jejich povolanými do sluby; těch bylo edesát čtyři tisíce tři sta. 26 Zabulónovci podle čeledí: od Sereda seredská čeled', od Elóna elónská čeled', od Jachleela jachleelská čeled'. 27 To jsou čeledi zabulónské s jejich povolanými do sluby; těch bylo edesát tisíc pět set. 28 Josefovi synové podle čeledí: Manases a Efrajim. 29 Manasesovci: od Makíra makírská čeled'. Makír zplodil Gileáda; od Gileáda gileádská čeled'. 30 To jsou Gileádovci: Íezer a od něho íezerská čeled', od Cheleka chelecká čeled', 31 Asríel a od něho asríelská čeled', ekem a od něho ekemská čeled', 32 emída a od něho emídská čeled', Chefer a od něho cheferská čeled'. 33 Selofchad, syn Cheferův, neměl syny, jenom dcery; jména Selofchadových dcer jsou: Machla, Nóa, Chogla, Milka a Tírša. 34 To jsou čeledi Manasesovy s jejich povolanými do sluby; těch bylo padesát dva tisíce sedm set. 35 To jsou Efrajimovci podle čeledí: od útelacha útelaská čeled', od Bekera bekerská čeled', od Tachana tachanská čeled'. 36 To jsou útelachovci: od Erána eránská čeled'. 37 To jsou čeledi Efrajimovců s jejich povolanými do sluby; těch bylo třicet dva tisíce pět set. To jsou Josefovci podle čeledí. 38 Benjamínovci podle čeledí: od Bely belská čeled', od Abela abelská čeled', od Achírama achíramská čeled', 39 od efúfama úfamská čeled', od Chúfama chúfamská čeled'. 40 Belovci byli: Ard a Naamán; od Arda ardská čeled', od Naamána naamánská čeled'. 41 To jsou Benjamínovci podle čeledí; povolaných do sluby z nich bylo čtyřicet pět tisíc est set. 42 Danovci podle čeledí: od úchama úchamská čeled'. To jsou čeledi Danovy podle čeledí. 43 Vech úchamských čeledí s jejich povolanými do sluby bylo edesát čtyři tisíce čtyři sta. 44 Aerovci podle čeledí: od Jimny jimenská čeled',

od Jivího jivíjská čeleď, od Beríji beríjská čeleď. 45 Od Beríovců také: od Chebera cheberská čeleď, od Malkíela malkíelská čeleď. 46 Jméno Aerovy dcery bylo Serach. 47 To jsou čeledi Aerovců s jejich povolanými do sluby; těch bylo padesát tři tisíce čtyři sta. 48 Neftalíovci podle čeledí: od Jachseela jachseelská čeleď, od Gúního gúníjská čeleď, 49 od Jesera jeserská čeleď, od iléma ilémská čeleď. 50 To jsou čeledi Neftalíovy podle čeledí; povolaných do sluby z nich bylo čtyřicet pět tisíc čtyři sta. 51 Toto byli Izraelci povolání do sluby, celkem est set jeden tisíc sedm set třicet. 52 Hospodin promluvil k Mojíovi: 53 “Těm bude rozdělena země v dědictví podle jmenného seznamu. 54 Většinu přidělí větš dědictví, menšímu menší dědictví, každému bude dáno dědictví podle počtu povolaných do sluby. 55 Země bude rozdělena losem; budou dědit podle jmen otcovských pokolení. 56 Dědictví a je každému rozděleno losem, jak velikému, tak malému.” 57 To jsou povolání do sluby z pokolení Léviho podle čeledí: od Geróna gerónská čeleď, od Kehata kehatská čeleď, od Merarího meraríjská čeleď. 58 To jsou čeledi Léviho: čeleď libníjská, čeleď chebrónská, čeleď machlíjská, čeleď muíjská a čeleď kórachovská. Kehat zplodil Amráma. 59 Jméno Amrámovy eny bylo Jókebed, dcera Léviho, která se narodila Lévimu v Egyptě. Porodila Amrámovi Árona a Mojíe a jejich sestru Mirjam. 60 Áronovi se narodil Nádab, Abíhú, Eleazar a Ítamar. 61 Nádab a Abíhú vak zemřeli, kdy přinesli cizí oheň před Hospodina. 62 Povolaných do sluby, vech muského pohlaví od jednoměsíčních výe, bylo dvacet tři tisíce. Nebyli připočteni mezi Izraelce, nebo jim mezi Izraelci nebylo dáno dědictví. 63 To byli ti, které povolal do sluby Mojí s knězem Eleazarem při sčítání Izraelců na Moábských pustinách u Jordánu naproti Jerichu. 64 Nebyl mezi nimi nikdo z těch, kteří byli povoláni do sluby tehdy, kdy Mojí s knězem Áronem sčítal Izraelce na Sínajské pouti. 65 Hospodin jim toti řekl, e určitě zemřou na pouti. Nezbyl z nich ádný, jenom Káleb, syn Jefunův, a Jozue, syn Núnův.

Numeri 27

1 Tehdy přistoupily dcery Selofchada, syna Chefera, syna Gileáda, syna Makíra, syna Manasesa z čeledi Manasesa, syna Josefova. Jména jeho dcer byla: Machla, Nóa, Chogla, Milka a Tirsá. 2 Postavily se před Mojíe a před kněze Eleazara i před předáky a celou pospolitost ke vchodu do stanu setkávání a řekly: 3 “Náš otec zemřel na pouti, ale nebyl ve skupině těch, kdo se smluvili proti Hospodinu, ve skupině Kórachově; umřel za svůj hřích a neměl syny. 4 Proč má být vymazáno jméno našeho otce z jeho čeledi proto, e nemá syna? Dej nám trvalé vlastnictví mezi bratry našeho otce.” 5 Mojí tedy předložil jejich právní záležitost Hospodinu. 6 Hospodin řekl Mojíovi: 7 “Selofchadovy dcery mluví o tom oprávněně. Přiděl jim dědičně trvalé vlastnictví mezi bratry jejich otce a převed’ na ně dědictví po jejich otci. 8 Mluv k Izraelcům takto: Kdy někdo zemře a nemá syna, převedete dědictví po něm na jeho dceru. 9 Jestlie nemá ani dceru, dáte dědictví po něm jeho bratrům. 10 Jestlie nemá ani bratry, dáte dědictví po něm bratrům jeho otce. 11 Jestlie nejsou ani bratři po jeho otci, dáte dědictví po něm jeho nejbližšímu příbuznému z jeho čeledi; ten je obdrží.” To se stalo pro Izraelce právním nařízením, jak přikázal Hospodin Mojíovi. 12 Hospodin řekl Mojíovi: “Vystup na toto pohoří Abárím a pohlédni na zemi, kterou jsem dal Izraelcům. 13 A ji uvidíš, bude i ty připojen ke svému lidu, tak jako k němu byl připojen tvůj bratr Áron. 14 Vzepřeli jste se mému rozkazu na pouti Sinu, kdy se pospolitost pustila se mnou do sváru, místo abyste dosvědčili před jejich zraky při těch vodách mou svatost.” To jsou kádeské Vody sváru na pouti Sinu. 15 Mojí promluvil k Hospodinu: 16 “Nech Hospodin, Bůh duchů vech tvorů, ustanoví nad pospolitostí mou, 17 který by před nimi vycházel a vcházel a který by je vyváděl a přiváděl, aby Hospodinova pospolitost nebyla jako ovce bez pastýře.” 18 I řekl Hospodin Mojíovi: “Vezmi k sobě Jozua, syna Núnova, mou, v něm je duch, a vlož na něho ruku. 19 Postaví ho před kněze Eleazara i před celou pospolitost a dá mu před jejich zraky pověření. 20 Předá mu díl své velebnosti, aby ho celá pospolitost synů izraelských poslouchala. 21 Bude

se stavět před kněze Eleazara a ten se bude pro něho Hospodina vyptávat na rozhodnutí pomocí urímu. Na jeho rozkaz budou vycházet a na jeho rozkaz budou vcházet, on a s ním všichni Izraelci, tedy celá pospolitost.” 22 Mojí učinil, co mu Hospodin přikázal. Vzal Jozua a postavil ho před kněze Eleazara i před celou pospolitost, 23 vložil na něho ruce a dal mu pověření, jak o tom mluvil Hospodin skrze Mojíe.

Numeri 28

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Přikaz Izraelcům a řekni jim: Dbejte na to, abyste mi ve stanovený čas přináeli darem můj pokrm jako ohnivou obě, libou vůni pro mne. 3 Řekne jim: Toto bude ohnivá obě, kterou budete přináet Hospodinu: denně dva roční beránky bez vady jako kadodenní zápalnou obě. 4 Jednoho beránka připraví ráno a druhého navečer. 5 K tomu jako obě přídatnou desetinu éfy bílé mouky zadělané čtvrtinou hínu odkapaného oleje. 6 Taková kadodenní zápalná obě byla připravena v libou vůni na hoře Sínaji. To bude ohnivá obě pro Hospodina. 7 Přísluná úlitba k tomu bude čtvrtina hínu na jednoho beránka; úlitba opojného nápoje se pro Hospodina vykoná ve svatyni. 8 Navečer připraví druhého beránka, připraví ho stejně jako ráno s obětí přídatnou a příslunou úlitbou. To bude ohnivá obě, libá vůně pro Hospodina. 9 V den odpočinku budete obětovat dva roční beránky bez vady a jako obě přídatnou dvě desetiny bílé mouky zadělané olejem i příslunou úlitbu. 10 To bude pravidelná zápalná obě pro den odpočinku, kromě kadodenní zápalné oběti a přísluné úlitby. 11 Na počátku každých měsíců budete přináet jako zápalnou obě Hospodinu dva mladé býčky, jednoho berana, sedm ročních beránků bez vady, 12 jako obě přídatnou tři desetiny bílé mouky zadělané olejem na každého býčka, dvě desetiny bílé mouky zadělané olejem jako obě přídatnou na každého berana 13 a po desetince bílé mouky zadělané olejem jako obě přídatnou na každého beránka. Zápalná obě bude připravena v libou vůni jako ohnivá obě pro Hospodina. 14 Přísluná úlitba bude polovina hínu vína na býčka, třetina hínu na berana a čtvrtina hínu na beránka. To bude zápalná obě o novoluní, po veškerých měsících v roce. 15 Mimo kadodenní zápalnou obě a příslunou úlitbu bude Hospodinu také připraven jeden kozel v obě za hřích. 16 V prvním měsíci, čtrnáctého dne toho měsíce, bude Hospodinův hod beránka. 17 Patnáctého dne toho měsíce bude slavnost; po sedmi dny se budou jíst nekvaené chleby. 18 Prvního dne bude bohoslužebné shromáždění. Nebudete vykonávat žádnou vední práci. 19 Jako ohnivou obě přinesete Hospodinu v obě zápalnou dva mladé býčky, jednoho berana a sedm ročních beránků; budou bez vady. 20 Připravíte té jako příslunou obě přídatnou bílou mouku zadělanou olejem, tři desetiny na býčka, dvě desetiny na berana, 21 a na každého beránka z těch sedmi připraví po desetince. 22 Dále jednoho kozla jako obě za hřích k vykonání smířčích obřadů za sebe. 23 To ve budete připravovat kromě jitřní zápalné oběti, která patří ke kadodenní oběti zápalné. 24 Budete to připravovat denně po sedmi dny jako pokrm ohnivé oběti v libou vůni pro Hospodina, a to kromě kadodenní oběti zápalné a přísluné úlitby. 25 Sedmého dne pak budete mít bohoslužebné shromáždění. Nebudete vykonávat žádnou vední práci. 26 V den prvních snopků, kdy o svátcích týdnů budete přináet Hospodinu novou obě přídatnou, budete mít bohoslužebné shromáždění. Nebudete vykonávat žádnou vední práci. 27 Přinesete jako obě zápalnou v libou vůni pro Hospodina dva mladé býčky, jednoho berana, sedm ročních beránků 28 a jako příslunou obě přídatnou bílou mouku zadělanou olejem, tři desetiny na každého býčka, dvě desetiny na každého berana 29 a po desetince na každého beránka z těch sedmi. 30 Dále jednoho kozla k vykonání smířčích obřadů za sebe. 31 To připravíte kromě kadodenní oběti zápalné a přísluné oběti přídatné; budou bez vady. Přinesete té přísluné úlitby.

Numeri 29

1 Sedmého měsíce, prvního dne toho měsíce, budete mít bohosluebné shromáždění. Nebudete vykonávat ádnou vední práci. Bude to pro vás den troubení. 2 Připravíte jako obě zápalnou v libou vůni pro Hospodina jednoho mladého býčka, jednoho berana, sedm ročních beránků bez vady 3 a jako příslunou obě přidavnou bílou mouku zadělanou olejem, tři desetiny na býčka, dvě desetiny na berana 4 a jednu desetinu na kadého beránka z těch sedmi. 5 Dále jednoho kozla jako obě za hřích k vykonání smírčích obřadů za sebe. 6 To kromě novolunní oběti zápalné a přísluné oběti přidavné i kadodenní oběti zápalné a přísluné oběti přidavné i úliteb, jak jsou určeny. To bude ohnivá obě v libou vůni pro Hospodina. 7 Desátého dne toho sedmého měsíce budete mít bohosluebné shromáždění a budete se pokořovat. Nebudete vykonávat ádnou práci. 8 Přinesete jako obě zápalnou pro Hospodina v libou vůni jednoho mladého býčka, jednoho berana a sedm ročních beránků; budou bez vady. 9 Té jako příslunou obě přidavnou bílou mouku zadělanou olejem, tři desetiny na býčka, dvě desetiny na kadého berana 10 a po desetně na kadého beránka z těch sedmi. 11 Dále jednoho kozla jako obě za hřích, kromě smírčí oběti za hřích a kadodenní oběti zápalné a přísluné oběti přidavné i úliteb. 12 Patnáctého dne sedmého měsíce budete mít bohosluebné shromáždění. Nebudete vykonávat ádnou vední práci, ale po sedm dní budete slavit slavnost Hospodinu. 13 Přinesete jako zápalnou obě obě ohnivou, libou vůni pro Hospodina, třináct mladých býčků, dva berany a čtrnáct ročních beránků; budou bez vady. 14 Té jako příslunou obě přidavnou bílou mouku zadělanou olejem, tři desetiny na kadého býčka z těch třinácti, dvě desetiny na kadého berana z obou 15 a po desetně na kadého beránka z těch čtrnácti. 16 Dále jednoho kozla jako obě za hřích, kromě kadodenní oběti zápalné, přísluné oběti přidavné a úlitby. 17 Druhého dne dvanáct mladých býčků, dva berany a čtrnáct ročních beránků bez vady, 18 té příslunou obě přidavnou a úlitby podle počtu býčků, beranů a beránků, jak je určeno. 19 Dále jednoho kozla jako obě za hřích, kromě kadodenní oběti zápalné a přísluné oběti přidavné i úliteb. 20 Třetího dne jedenáct býčků, dva berany a čtrnáct ročních beránků bez vady, 21 té příslunou obě přidavnou a úlitby podle počtu býčků, beranů a beránků, jak je určeno. 22 Dále jednoho kozla jako obě za hřích, kromě kadodenní oběti zápalné a přísluné oběti přidavné i úlitby. 23 Čtvrtého dne deset býčků, dva berany a čtrnáct ročních beránků bez vady, 24 té příslunou obě přidavnou a úlitby podle počtu býčků, beranů a beránků, jak je určeno. 25 Dále jednoho kozla jako obě za hřích, kromě kadodenní oběti zápalné a přísluné oběti přidavné i úlitby. 26 Pátého dne devět býčků, dva berany a čtrnáct ročních beránků bez vady, 27 té příslunou obě přidavnou a úlitby podle počtu býčků, beranů a beránků, jak je určeno. 28 Dále jednoho kozla jako obě za hřích, kromě kadodenní oběti zápalné a přísluné oběti přidavné i úlitby. 29 estého dne osm býčků, dva berany a čtrnáct ročních beránků bez vady, 30 té příslunou obě přidavnou a úlitby podle počtu býčků, beranů a beránků, jak je určeno. 31 Dále jednoho kozla jako obě za hřích, kromě kadodenní oběti zápalné a přísluné oběti přidavné i úliteb. 32 Sedmého dne sedm býčků, dva berany a čtrnáct ročních beránků bez vady, 33 té příslunou obě přidavnou a úlitby podle počtu býčků, beranů a beránků, jak je určeno. 34 Dále jednoho kozla jako obě za hřích, kromě kadodenní oběti zápalné a přísluné oběti přidavné i úlitby. 35 Osmého dne budete mít slavnostní shromáždění. Nebudete vykonávat ádnou vední práci. 36 Jako zápalnou obě přinesete obě ohnivou, libou vůni pro Hospodina: jednoho býčka, jednoho berana a sedm ročních beránků bez vady, 37 té příslunou obě přidavnou a úlitby na býčka, na berana a na beránky podle jejich počtu, jak je určeno. 38 Dále jednoho kozla jako obě za hřích, kromě kadodenní oběti zápalné a přísluné oběti přidavné i úlitby. 39 To budete konat pro Hospodina v časech vám stanovených, kromě svých slibů a dobrovolných darů při vaich obětech zápalných i přidavných, při úlitbách a obětech pokojných.”

Numeri 30

1 Mojí řekl Izraelcům vechno, jak mu Hospodin přikázal. 2 Mojí promluvil k představitelům pokolení

Izraelců: “Hospodin přikázal tuto věc: 3 Kdy učiní slib Hospodinu mu nebo sloí přísahu, e na sebe vezme nějaký závazek, nezruí své slovo. Splní ve, co vlastními ústy pronesl. 4 Kdy učiní slib Hospodinu ena a zaváe se k něčemu v otcovském domě ve svém dívčím věku 5 a její otec uslyí její slib a závazek, který na sebe vzala, a bude k tomu mlčet, tedy budou vechny její sliby platit, i kadý závazek, který na sebe vzala, bude platný. 6 Jestlie vak jí otec zabrání toho dne, kdy to uslyí, nebudou platit ádné její sliby a závazky, které na sebe vzala. Hospodin jí odpustí, protoe jí v tom otec zabráníl. 7 Jestlie se vdá a bude ji vázat slib, nebo se o své újmě vlastními ústy k něčemu zavázala 8 a její mu o tom uslyí a bude k tomu mlčet toho dne, kdy se o tom doslechne, budou její sliby platit, i závazek, který na sebe vzala, bude platný. 9 Jestlie vak jí zabrání její mu toho dne, kdy to uslyí, a zruí její slib, který jí váe, i to, k čemu se o své újmě vlastními ústy zavázala, Hospodin jí odpustí. 10 Slib vdovy a zapuzené eny, kadý závazek, který na sebe vzala, bude pro ni platit. 11 Jestlie něco slíbila nebo se k něčemu přísenež zavázala ena v domě svého mue 12 a její mu to slyel a mlčel k tomu a nezabráníl jí, budou platit vechny její sliby, i kadý závazek, který na sebe vzala, bude platný. 13 Jestlie je vak její mu toho dne, kdy je slyel, výslovně zruil, tedy ve, co pronesla svými rty jako svůj slib nebo závazek, který na sebe vzala, pozbývá platnosti. Její mu je zruil a Hospodin jí odpustí. 14 Kadý slib i kadý přísenež závazek, e se bude pokořovat, její mu bud’ nechá platit nebo jej zruí. 15 Jestlie vak její mu před ní trvale mlčí den ze dne, nechává platit vechny její sliby nebo vechny závazky, které jí zavazují; učinil je platnými tím, e před ní mlčel toho dne, kdy je slyel. 16 Jestlie je vak výslovně zruí teprve později, ne je slyel, ponese následky její nepravosti on.” 17 To jsou nařízení, která přikázal Hospodin Mojíovi pro vztah mezi muem a jeho enou, mezi otcem a jeho dcerou v dívčím věku, dokud je v otcovském domě.

Numeri 31

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Vykoná za syny Izraele pomstu na Midjancích a pak bude připojen ke svému lidu.” 3 Mojí tedy promluvil k lidu: “Vyzbrojte své mue k boji, aby se vrhli na Midjána a vykonali na Midjánu Hospodinovu pomstu. 4 Polete do boje z kadého izraelského pokolení po tisíci mužích.” 5 I dodali z izraelských iků vdy tisíc mužů na pokolení, celkem to bylo dvanáct tisíc vyzbrojených k boji. 6 Mojí je poslal do boje po tisíci na pokolení a s nimi Pinchasa, syna kněze Eleazara, se svatou zbrojí a válečnými trubkami. 7 Vypravili se do boje proti Midjánu, jak přikázal Hospodin Mojíovi, a pobili vechny mue. 8 Zabili také midjánské krále Evího, Rekema, Súra, Chúra a Rebaa, pět midjánských králů, mimo ostatní skolené. I Bileáma, syna Beórova, zabili mečem. 9 Midjánské eny a jejich děti vak Izraelci zajali a vechen jejich dobytek, vechna stáda a večeré bohatství uloupili. 10 Vechna jejich města, ve kterých sídlili, i vechna jejich hraditě vypálili. 11 Pak vzali vechnu kořist i vechen lup, lidi i dobytek, 12 a přivedli zajatce i lup a kořist před Mojíe a kněze Eleazara i před pospolitost Izraelců do tábora na Moábských pustinách u Jordánu naproti Jerichu. 13 Mojí a kněz Eleazar i vichni předáci pospolitosti jim vyli vstříc ven z tábora. 14 Mojí se vak rozlítl na vůdce vojska, na velitele nad tisíci a nad sty, přicházející z vojenské výpravy. 15 Vytkl jim: “Coe jste nechali naivu vechny eny? 16 Právě ony daly Izraelcům podnět k věrolomnosti vůči Hospodinu ve věci Peórově podle slov Bileámových, take na pospolitost Hospodinovu dolehla pohroma. 17 Nyní zabijte z dětí vechny muského pohlaví i kadou enu, která poznala mue a obcovala s ním. 18 Vechny děti enského pohlaví a eny, je nepoznaly mue a neobcovaly s ním, nechte naivu pro sebe. 19 A vy se utáboříte na sedm dní venku za táborem. Kadý, kdo někoho zabil, i kadý, kdo se dotkl skoleného, bude se očiovat od hříchu třetího a sedmého dne, jak vy, tak vai zajatci. 20 Očistíte od hříchu i kadé roucho a kadou koenou nádobu, kadý výrobek z kozích kůů i vechno dřevěné nářadí.” 21 Kněz Eleazar řekl bojovníkům, kteří se účastnili bitvy: “Toto je nařízení zákona, který vydal Hospodin Mojíovi: 22 Zlato, stříbro, měď, elezo, cín a olovo, 23 ve, co snese oheň,

přepálíte ohněm a bude to čisté; musí se to vak očistit od hříchu také očištnou vodou. Vechno, co nesnese oheň, properete vodou. 24 Sedmého dne si vyperete roucha a budete čisti. Potom vstoupíte do tábora.” 25 Hospodin řekl Mojíovi: 26 “Ty s knězem Eleazarem a s představiteli rodů pospolitosti pořídí soupis lupu, jak zajatých lidí, tak dobytka. 27 Lup rozdělí na polovinu mezi válečníky, kteří se účastnili boje, a ostatní pospolitost. 28 Od bojovníků, kteří se účastnili boje, oddělí dávku pro Hospodina po jednom z pěti set, jak z lidí, tak i skotu, oslů, ovcí a koz. 29 Vezmete je z jejich poloviny a dá je knězi Eleazarovi jako Hospodinovu obě pozdvihování. 30 Z poloviny patřící Izraelcům vezme po jednom ukořistěném z padesáti, jak z lidí, tak ze skotu, oslů, ovcí a koz a ze veho dobytka, a dá je lévijcům, drícím strá u Hospodinova příbytku.” 31 Mojí a kněz Eleazar vykonali, co Hospodin přikázal Mojíovi. 32 Z lupu naloupeného válečným lidem zbývalo: ovcí a koz est set sedmdesát pět tisíc, 33 skotu sedmdesát dva tisíce kusů, 34 oslů edesát jeden tisíc; 35 lidských duí, toti en, které nepoznaly mue a neobcovaly s ním, bylo celkem třicet dva tisíce. 36 Polovina tvořící podíl těch, kdo se účastnili boje, činila tři sta třicet sedm tisíc pět set ovcí a koz. 37 Dávka z ovcí a koz pro Hospodina činila est set sedmdesát pět kusů. 38 Skotu bylo třicet est tisíc kusů a dávka pro Hospodina dvaasedmdesát kusů. 39 Oslů bylo třicet tisíc pět set a dávka pro Hospodina jedenaedesát kusů. 40 Lidských duí bylo estnáct tisíc a dávka pro Hospodina dvaatřicet osob. 41 Mojí tedy dal knězi Eleazarovi tuto dávku jako Hospodinovu obě pozdvihování, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 42 Z poloviny patřící Izraelcům, kterou oddělil Mojí od poloviny pro účastníky taení - 43 a byla to polovina patřící pospolitosti, toti ovcí a koz tři sta třicet sedm tisíc pět set, 44 skotu třicet est tisíc kusů, 45 oslů třicet tisíc pět set, 46 lidských duí estnáct tisíc - 47 tedy z této poloviny patřící Izraelcům vzal Mojí po jednom ukořistěném z padesáti, jak z lidí, tak z dobytka, a dal je lévijcům, drícím strá u Hospodinova příbytku, jak Hospodin Mojíovi přikázal. 48 Tu přistoupili k Mojíovi vůdcové vojenských útvarů, velitelé nad tisíci a nad sty, 49 a řekli mu: “Tvoji sluebníci pořídili soupis bojovníků, kterým veleli, a nechybí ani jeden z nás. 50 Kadý přináíme Hospodinu jako dar, co kdo nael, zlaté předměty, spony a náramky, pečetní prsteny, náunice a přívěsky, abychom za sebe vykonali před Hospodinem smírčí obřady.” 51 I přijal Mojí a kněz Eleazar od nich to zlato, vesměs umně zpracované. 52 Veho zlata věnovaného na obě pozdvihování, je odevzdali Hospodinu, bylo estnáct tisíc sedm set padesát ekelů, toti od velitelů nad tisíci a nad sty. 53 Z mustva loupil kadý pro sebe. 54 Přijal tedy Mojí a kněz Eleazar to zlato od velitelů nad tisíci a nad sty a vnesli je do stanu setkávání, aby připomínalo před Hospodinem syny Izraele.

Numeri 32

1 Rúbenovci a Gádovci měli preveliké mnoství stád. Kdy spatřili jaezerskou a gileádskou zemi, shledali, e to je vhodné místo pro stáda. 2 Gádovci a Rúbenovci tedy přili a řekli Mojíovi, knězi Eleazarovi a předákům pospolitosti: 3 “Atarót, Díbón, Jaezer, Nimra, Chebón, Eleále, Sebám, Nebó a Beón, 4 země, kterou Hospodin před izraelskou pospolitostí porazil, je zemí vhodnou pro stáda. A tvoji sluebníci mají stáda.” 5 A dodali: “Jestlie jsme u tebe našli přízeň, nech je tvým sluebníkům přidělena do vlastnictví tato země. Nevod' nás přes Jordán.” 6 Mojí Gádovcům a Rúbenovcům vytkl: “Co vai bratří půjdou do boje a vy si zůstanete tady? 7 Proč berete Izraelcům odvahu přejít do země, kterou jim dal Hospodin? 8 Zrovna tak se zachovali vai otcové, kdy jsem je poslal z Káde-barneje, aby zhlédli zemi. 9 Doli a do úvalu Ekólu a zhlédli zemi, ale Izraelcům vzali odvahu, take nechtěli vejít do země, kterou jim dal Hospodin. 10 Onoho dne vzplanul Hospodin hněvem a zapřisáhl se: 11 Mui ve věku od dvaceti let výe, kteří vyli z Egypta, neuvidí zemi, kterou jsem příseně zaslíbil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, protoe se mi cele neoddali, 12 kromě Kenazejce Káleba, syna Jefunova, a Jozua, syna Núnova; ti se toti cele oddali Hospodinu. 13 Tehdy vzplanul Hospodin proti Izraeli hněvem a čtyřicet let jim dal bloudit po pouti,

dokud nezaniklo celé to pokolení, které se dopoutělo toho, co je zlé v Hospodinových očích. 14 A teď jste nastoupili vy na místo svých otců, zplození hříbných lidí, abyste ještě stupňovali Hospodinův hněv planoucí proti Izraeli. 15 Kdy se od něho odvrátíte, nechá Izraele na pouťi ještě déle. Tak uvedete na vechen tento lid zkázu.” 16 Přistoupili k němu a prohlásili: “Vystavíme zde ohrady pro svá stáda a města pro své děti. 17 My vak potáhneme ve zbroji v čele Izraelců, dokud je nevedeme na jejich místo. Nae děti zatím zůstanou v městech opevněných proti obyvatelům této země. 18 Nenavrátíme se do svých domovů, dokud se vichni Izraelci neujmou svého dědictví. 19 Nebudeme podovat dědictví s nimi tam někde za Jordánem, kdy nám připadne dědictví na této straně Jordánu k východu.” 20 Mojí jim odpověděl: “Jestlie dodržíte toto slovo, vyzbrojíte se před Hospodinem do boje 21 a vichni ve zbroji přejdete před Hospodinem Jordán, potom a on vyene své nepřátele 22 a země bude před Hospodinem podmaněna, vrátíte se a budete bez viny u Hospodina i u Izraele. Pak bude tato země vaím vlastnictvím před Hospodinem. 23 Nezachováte-li se vak takto, prohřeíte se proti Hospodinu. Vězte, e se vám vá hřích vymstí. 24 Vystavějte si města pro své děti a ohrady pro své ovce a dodrte, co jste slíbili.” 25 Gádovci a Rúbenovci Mojíovi odpověděli: “Tvoji sluebníci učiní, jak ná pán prikazuje. 26 Nae děti, eny, stáda a vechen dobytek budou zde v gileádských městech. 27 Ale tvoji sluebníci přejdou Jordán, vichni vojensky vyzbrojeni před Hospodinem, aby bojovali, jak praví ná pán.” 28 I vydal Mojí o nich rozkaz knězi Eleazarovi a Jozuovi, synu Núnovu, i představitelům otcovských rodů pokolení Izraelců. 29 Řekl jim: “Překročí-li Gádovci a Rúbenovci s vámi Jordán, vichni ve zbroji, aby bojovali před Hospodinem, a země bude před vámi podmaněna, dáte jim do vlastnictví zemi gileádskou. 30 Nepřekročí-li jej vak s vámi ve zbroji, a mají vlastnictví mezi vámi v zemi kenaanské.” 31 Gádovci a Rúbenovci odpověděli: “Učiníme, jak promluvil k tvým sluebníkům Hospodin. 32 Ano, přejdeme ve zbroji před Hospodinem do země kenaanské, aby nám zůstalo ve vlastnictví nae dědictví v Zajordání.” 33 Mojí jim tedy dal, toti Gádovcům, Rúbenovcům a polovině kmene Manasesa, syna Josefova, království emorejského krále Síchona a království báanského krále Óga, celou tu zemi, její města s přilehlým územím, vechna města té země kolem. 34 Gádovci pak znovu vystavěli Díbón, Atarót a Aróer, 35 Atarót-ófan, Jaezer a Jogbehu, 36 Bét-nimru a Bét-háran, opevněná města a ohrady pro ovce. 37 Rúbenovci znovu vystavěli Chebón, Eleále a Kirjátajim, 38 Nebó a Baal-meón, jim změnili jména, a Sibmu; městům, je vystavěli, dali jména. 39 Synové Makíra, syna Manasesova, táhli do Gileádu a dobyli jej. Podrobili si Emorejce, kteří v něm sídlili. 40 Mojí dal Gileád Makírovi, synu Manasesovu, a ten se tam usadil. 41 Zatím Jaír, syn Manasesův, dobyl na svém taení jejich vesnice a nazval je vesnicemi Jaírovými. 42 A Nóbach dobyl na svém taení Kenat i jeho osady a nazval je svým jménem Nóbach.

Numeri 33

1 Toto byla stanovité Izraelců, kdy vytáhli z egyptské země po oddílech pod vedením Mojíe a Árona. 2 Na Hospodinův rozkaz sepsal Mojí místa, odkud vycházeli, podle jejich stanovi. Toto byla tedy jejich stanovité podle výchozích bodů: 3 V prvním měsíci, patnáctého dne prvního měsíce, vytáhli z Ramesesu. Druhého dne po hodu beránka vyli Izraelci navzdory vemu před očima celého Egypta, 4 zatímco Egypané pohřbívali ty, které mezi nimi Hospodin pobil, vechny prvorozence. Hospodin toti vykonal soudy nad jejich bostvy. 5 Izraelci tedy vytáhli z Ramesesu a utábořili se v Sukótu. 6 Vytáhli ze Sukótu a utábořili se v Étamu, který je na okraji poutě. 7 Vytáhli z Étamu, obrátili se zpět k Pí-chírótu, který leí naproti Baal-sefónu, a utábořili se před Migdólem. 8 Vytáhli z Pené-chírótu a proli prostředkem moře na pou. Vykonalí třídní pochod poutí Étamem a utábořili se v Maře. 9 Vytáhli z Mary a přili do Élimu. V Élimu bylo dvanáct pramenů a sedmdesát palem; tam se utábořili. 10 Vytáhli z Élimu a utábořili se u Rákosového moře. 11 Vytáhli od Rákosového moře a utábořili se na Sínské pouťi. 12 Vytáhli ze Sínské poutě a

utábořili se v Dofce. 13 Vytáhli z Dofky a utábořili se v Alúí. 14 Vytáhli z Alúe a utábořili se v Refídímu; tam nebyla voda, aby se lid mohl napít. 15 Vytáhli z Refídímu a utábořili se na Sínajské pouti. 16 Vytáhli ze Sínajské poutě a utábořili se v Kibrót-taavě. 17 Vytáhli z Kibrót-taavy a utábořili se v Chaserótu. 18 Vytáhli z Chaserótu a utábořili se v Ritmě. 19 Vytáhli z Ritmy a utábořili se v Rimón—peresu. 20 Vytáhli z Rimón-peresu a utábořili se v Libně. 21 Vytáhli z Libny a utábořili se v Rise. 22 Vytáhli z Risy a utábořili se v Kehelatě. 23 Vytáhli z Kehelaty a utábořili se na hoře eferu. 24 Vytáhli od hory eferu a utábořili se v Charadě. 25 Vytáhli z Charady a utábořili se v Makhelótu. 26 Vytáhli z Makhelótu a utábořili se v Tachatu. 27 Vytáhli z Tachatu a utábořili se v Terachu. 28 Vytáhli z Terachu a utábořili se v Mítce. 29 Vytáhli z Mítky a utábořili se v Chamóně. 30 Vytáhli z Chamóny a utábořili se v Moserótu. 31 Vytáhli z Moserótu a utábořili se v Bené-jaakánu. 32 Vytáhli z Bené-jaakánu a utábořili se v Chór-gidgádu. 33 Vytáhli z Chór-gidgádu a utábořili se v Jotbatě. 34 Vytáhli z Jotbaty a utábořili se v Abróně. 35 Vytáhli z Abróny a utábořili se v Esjón-geberu. 36 Vytáhli z Esjón-geberu a utábořili se na pouti Sinu; to je Káde. 37 Vytáhli z Kádee a utábořili se na hoře Hóru na okraji Edómské poutě. 38 Tehdy na Hospodinův rozkaz vystoupil kněz Áron na horu Hór a zemřel tam čtyřicátého roku po vyjití Izraelců z egyptské země, pátého měsíce, prvního dne toho měsíce. 39 Áronovi bylo sto třidvacet let, kdy na hoře Hóru zemřel. 40 Tu uslyel Kenaanec, aradský král, který sídlil v Negebu v kenaanské zemi, e přicházejí Izraelci. 41 Vytáhli od hory Hóru a utábořili se v Salmóně. 42 Vytáhli ze Salmóny a utábořili se ve Funónu. 43 Vytáhli z Funónu a utábořili se v Obótu. 44 Vytáhli z Obótu a utábořili se v Ijé-abárímu na moábském území. 45 Vytáhli z Ijímu a utábořili se v Dibón-gádu. 46 Vytáhli z Dibón-gádu a utábořili se v Almón-diblátajimu. 47 Vytáhli z Almón-diblátajimu a utábořili se v horách Abárímských proti Nebó. 48 Vytáhli z hor Abárímských a utábořili se na Moábských pustinách u Jordánu naproti Jerichu. 49 Tábořili u Jordánu od Bét-jeimótu a k Ábel-itímu na Moábských pustinách. 50 Hospodin promluvil k Mojíovi na Moábských pustinách u Jordánu naproti Jerichu: 51 “Mluv k Izraelcům a řekni jim: A přejdete Jordán do kenaanské země, 52 vyenete před sebou obyvatele té země a zničíte vechny jejich modlářské výtvořy. Zničíte vechny jejich lité modly a popleníte vechna jejich posvátná návrí. 53 Podrobíte si tu zemi a usadíte se v ní. Tu zemi jsem dal vám, abyste ji obsadili. 54 Rozdělíte si zemi losem jako dědictví mezi své čeledi; větí dáte větí dědictví a mení dáte mení dědictví. Kam komu padne los, to bude jeho. Rozdělíte ji v dědictví svým otcovským pokolením. 55 Nevyenete-li vak obyvatele té země před sebou, tedy ti, které z nich zanecháte, budou vám trnem v očích a bodcem v boku, budou vás suovat v té zemi, ve které se usadíte. 56 A jak jsem zamýlel učinit jim, učiním vám.”

Numeri 34

1 Hospodin promluvil k Mojíovi: 2 “Přika Izraelcům a řekni jim: Přijdete do kenaanské země, do té země, která vám připadne do dědictví, do kenaanské země vymezené těmito hranicemi: 3 Jiní okraj vaí země povede od poutě Sinu podél Edómu. Na východě povede vae jiní hranice od konce Solného moře, 4 potom se vae hranice stočí od jihu ke Svahu tířů, bude pokračovat k Sinu a na jihu bude vybíhat ke Káde-barneji, potáhne se na Chasar-adár a bude pokračovat k Asmónu. 5 Pak se hranice stočí od Asmónu k Egyptskému potoku a bude vybíhat k moři. 6 Vaí západní hranicí bude Velké moře s pobřením územím; to bude vae západní hranice. 7 Toto pak bude vae severní hranice: od Velkého moře si vyznačíte jako mezník horu Hór. 8 Od hory Hóru si vyznačíte hranici a k cestě do Chamátu a hranice bude vybíhat k Sedadu. 9 Hranice pak povede k Zifrónu a bude vybíhat k Chasar-éanu. To bude vae severní hranice. 10 Východní hranici si vyměříte od Chasar-éanu k efámu, 11 poté sestoupí hranice od efámu k Rible na východ od Ajinu, pak sestupuje, a narazí na východní svah při Kineretském moři. 12 Dál sestoupí hranice k Jordánu a bude vybíhat k Solnému moři. To bude vae země, vymezená hranicemi kolem dokola.” 13

Mojí tedy vydal Izraelcům takovýto rozkaz: “Toto je země, kterou dostanete losem do dědictví. Hospodin přikázal dát ji devíti a půl pokolením. 14 Pokolení Rúbenovců a pokolení Gádovců ji přijala svá dědictví pro svoje otcovské rody; i polovina pokolení Manasesova přijala dědictví. 15 Dvě a půl pokolení přijala svá dědictví v Zajordání, na východ od Jericha, k východu slunce.” 16 Hospodin promluvil k Mojíovi: 17 “Toto jsou jména mužů, kteří za vás převezmou zemi do dědictví: kněz Eleazar a Jozue, syn Núnův. 18 K převzetí země do dědictví přiberete po jednom předáku z každého pokolení. 19 Toto jsou jména těch mužů: za Judovo pokolení Káleb, syn Jefunův, 20 za pokolení imeónovců emúel, syn Amíhúdův, 21 za Benjamínovo pokolení Elídad, syn Kislónův, 22 za pokolení Danovců předák Bukí, syn Joglíův, 23 za Josefovce z pokolení Manasesovců předák Chaníel, syn Efódův, 24 z pokolení Efrajimovců předák Kemúel, syn iftánův, 25 za pokolení Zabulónovců předák Elísafan, syn Parnakův, 26 za pokolení Isacharovců předák Paltíel, syn Azanův, 27 za pokolení Aerovců předák Achíhúd, syn elomíův, 28 za pokolení Neftalíovců předák Pedahél, syn Amíhúdův.” 29 To jsou ti, kterým přikázal Hospodin, aby Izraelcům přidělili dědictví v kenaanské zemi.

Numeri 35

1 Hospodin promluvil k Mojíovi na Moábských pustinách u Jordánu naproti Jerichu: 2 “Vydej rozkaz Izraelcům, aby ze svého dědičného vlastnictví dali lévijcům města k obývání; té okolní pastviny náleející k městům dáte lévijcům. 3 Budou tak mít pro sebe města k bydlení a jejich pastviny pro svůj dobytek, který je jejich jměním, i pro vechno své zvířectvo. 4 Městské pastviny, je dáte lévijcům, budou sahat od městské zdi do vzdálenosti jednoho tisíce loket dokola. 5 Naměříte tedy vně za městem dva tisíce loket jako východní okraj, dva tisíce loket jako jiní okraj, dva tisíce loket jako západní okraj a dva tisíce loket jako severní okraj, take město bude uprostřed. To budou mít za městské pastviny. 6 Z měst, je dáte lévijcům, bude est měst útočitných, je určíte k tomu, aby se tam mohl utéci ten, kdo zabil; k nim přidáte dalších dvaatřicet měst. 7 Vech měst, je dáte lévijcům, bude čtyřicet osm, i s pastvinami. 8 A budete z vlastnictví Izraelců dávat města, dáte více od těch, kdo mají víc, a méně od těch, kdo mají míň; kadý dá lévijcům ze svých měst podle míry svého dědictví, kterého se mu dostalo.” 9 Hospodin dále mluvil k Mojíovi: 10 “Mluv k Izraelcům a řekni jim: A přejdete Jordán do kenaanské země, 11 vyberete si města, která budete mít za města útočitná. Tam se uteče ten, kdo zabil, pokud by někoho zabil neúmyslně. 12 Ta města vám budou útočitem před mstitelem, tak aby ten, kdo zabil, nemusel zemřít, dokud nebude stát na soudu před pospolitostí. 13 Z měst, která dáte, budete mít est měst jako útočitě. 14 Tři města určíte v Zajordání a tři města v kenaanské zemi. Budou to útočitná města. 15 Pro Izraelce i pro hosta a přistěhovalce mezi nimi bude těchto est měst útočitem, aby se tam utekl kadý, kdo někoho zabil neúmyslně. 16 Jestlie vak někdo udeří někoho elezným předmětem, take ten člověk zemře, je to vrah a vrah musí zemřít. 17 Jestlie uchopí kámen, kterým mŭe přivodit smrt, a udeří někoho, take zemře, je to vrah a vrah musí zemřít. 18 Té jestlie uchopí dřevěný předmět, kterým mŭe přivodit smrt, a udeří někoho, take zemře, je to vrah a vrah musí zemřít. 19 Vraha usmrtí krevní mstítel; jakmile ho dopadne, usmrtí ho. 20 Jestlie někdo do někoho z nenávisi strčí nebo ve zlém úmyslu něco po někom hodí, take zemře, 21 nebo z nepřátelství někoho udeří rukou, take zemře, musí ten, kdo druhého zabil, zemřít: je to vrah. Krevní mstítel vraha usmrtí, jakmile ho dopadne. 22 Jestlie vak někdo neastnou náhodou bez nepřátelství do někoho strčí nebo bez zlého úmyslu na někoho shodí nějaký předmět 23 nebo z nepozornosti na něj nechá padnout kámen, který mŭe přivodit smrt, take ten člověk zemře, přitom vak mu nebyl nepřitelem a nechystal mu nic zlého, 24 pospolitost rozhodne mezi tím, kdo zabil, a krevním mstitelem podle těchto právních ustanovení. 25 Tím pospolitost vyprostí toho, kdo zabil, z rukou krevního mstitele a umoní mu návrat do jeho útočitného města, kam se utekl. Zůstane v něm a do smrti velekněze, který byl pomazán

svatým olejem. 26 Jestliže však ten, kdo zabil, opustí území svého útočitého města, kam se utekl, 27 a krevní mstitel ho najde mimo území jeho útočitého města a zabije ho, nebude na něm lpět krev. 28 Ten, kdo zabil, musí zůstat ve svém útočitém městě a do smrti velebně; teprve po smrti velebně se může vrátit do svého vlastního území. 29 Toto vám bude právním nařízením pro všechna pokolení ve všech sídlitích. 30 Každého vraha, který někoho zabil, bude možno odsoudit k smrti jen podle výpovědi několika svědků; k jeho usmrcení nestačí výpověď jednoho svědka. 31 Za život vraha nepřijmete výkupné; jako svévolník je hoden smrti a musí zemřít. 32 Nepřijmete výkupné, aby se někdo, kdo utekl do svého útočitého města, potom zase usadil v zemi před smrtí kněze. 33 Neposkvrňujte zemi, v ní jste. Právě krev poskvrňuje zemi a země nemůže být zproštěna viny za krev, která byla na ni prolita, jinak ne krví toho, kdo krev prolil. 34 Neznečistíte zemi, ve které sídlíte, uprostřed ní já přebývám, nebo já Hospodin přebývám uprostřed synů Izraele.”

Numeri 36

1 Tehdy přistoupili představitelé rodů z čeledi synů Gileáda, syna Makíra, syna Manasesova z josefovských čeledí, aby promluvili s Mojím a předáky, představiteli rodů Izraelců. 2 Řekli: “Hospodin přikázal našemu pánu, aby Izraelcům přidělil losem do dědictví zemi. Našemu pánu bylo té od Hospodina přikázáno dát dědictví našeho bratra Selofchada jeho dcerám. 3 Kdy se však stanou enami některého z příslušníků druhých izraelských kmenů, bude náš otcovské dědictví zkráceno o jejich dědictví a připojeno k dědictví toho pokolení, k němu budou náležet. Tak bude los našeho dědictví zkrácen. 4 Budou-li pak Izraelci slaviti milostivé léto, bude jejich dědictví připojeno k dědictví toho pokolení, k němu budou náležet, a dědictví našeho otcovského pokolení bude o jejich dědictví zkráceno.” 5 Z Hospodinova rozkazu tedy přikázal Mojí Izraelcům: “Pokolení Josefovců mluví o tom oprávněně. 6 Tuto věc přikázal Hospodin o dcerách Selofchadových: A se vdají, za koho se jim zlíbí, jen a se vdávají v čeledi svého otcovského pokolení. 7 Dědictví Izraelců nesmí přecházet z pokolení na pokolení; Izraelci budou spjati každý s dědictvím svého otcovského pokolení. 8 Každá dcera, která obdrží dědictví od některého izraelského pokolení, vdá se za někoho z čeledi svého otcovského pokolení, aby Izraelci podreli ve vlastnictví dědictví po svých otcích, každý to své. 9 Dědictví nebude přecházet z pokolení na pokolení. Izraelská pokolení budou všechna spjata se svým dědictvím.” 10 Co Hospodin Mojíovi přikázal, to Selofchadovy dcery splnily. 11 Selofchadovy dcery Machla, Tirsa, Chogla, Milka a Nóa se staly manželkami synů svých strýců. 12 Staly se manželkami mužů z čeledi synů Manasesa, syna Josefova, a jejich dědictví zůstalo při pokolení jejich otcovské čeledi. 13 Toto jsou příkazy a právní řády, které přikázal Hospodin synům Izraele skrze Mojíe na Moábských pustinách u Jordánu naproti Jerichu.

Deuteronomium 1

1 Toto jsou slova, která mluvil Mojí k celému Izraeli v Zajordání, ve stepní pustině naproti Súfu mezi Páranem, Tófelem, Lábanem, Chaserótem a Dí-zahabem. 2 Cesta od Chorébu směrem k pohoří Seíru do Káde-barneje trvá jedenáct dní. 3 Ve čtyřicátém roce, prvního dne jedenáctého měsíce, sdělil Mojí synům Izraele ve, co mu pro ně Hospodin přikázal, 4 kdy porazil emorejského krále Síchona, jen sídlil v Chebónu, a báanského krále Óga, jen sídlil v Atarótu a v Edreí. 5 V Zajordání v moábské zemi začal Mojí vysvětlovat tento zákon: 6 Hospodin, náš Bůh, k nám promluvil na Chorébu: “Dosti dlouho jste ji pobýli na této hoře. 7 Obráťte se a táhněte dál, vstupte na pohoří Emorejců a ke všem jejich sousedům na pustině, v pohoří i v Přímořské nížině, v Negebu a na mořském pobřeží, jděte do kenaanské země a na Libanón a k

veliké řece, řece Eufratu. 8 Hleď, předal jsem vám zemi. Jděte obsadit zemi, o ní Hospodin přísahal vaim otcům Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, e ji dá jim a jejich potomstvu.” 9 V oné době jsem vám řekl: “Nemohu vás sám unést. 10 Hospodin, vá Bůh, vás rozmnoil; je vás dnes takové mnoství jako hvězd na nebi. 11 Nech vás Hospodin, Bůh vaich otců, rozhojní jetě tisíckrát, nech vám ehná, jak vám přislíbil. 12 Jak bych mohl sám unést vae těžkosti, břemena a spory! 13 Přiveďte ze svých kmenů moudré, rozumné a zkuené mue a já je učiním vaimi náčelníky.” 14 Odpověděli jste mi: “Ta věc, kterou navrhuje učinit, je dobrá.” 15 Vzal jsem tedy představitele vaich kmenů, moudré a zkuené mue, a ustanovil jsem je za vae náčelníky, za velitele nad tisíci, nad sty, padesáti a deseti a za správce vaich kmenů. 16 V oné době jsem také přikázal vaim soudcům: “Vyslechněte své bratry a sud’te kadého v rozepři s jeho bratrem i s bezdomovcem spravedlivě. 17 Při soudu nebud’te straničtí, vyslechněte jak malého, tak velkého a nikoho se nelekejte; soud je věcí Boí. Záleitost, která bude pro vás obtíná, předlote mně a já ji vyslechnu.” 18 V oné době jsem vám přikázal vechno, co máte dělat. 19 Od Chorébu jsme pak táhli dál a li jsme celou tou velikou a hroznou poutí, kterou jste viděli, cestou k Emorejskému pohoří, jak nám přikázal Hospodin, ná Bůh, a jsme přili do Káde-barneje. 20 Tu jsem vám řekl: “Přili jste a k Emorejskému pohoří, které nám dává Hospodin, ná Bůh. 21 Hleď, Hospodin, tvůj Bůh, předal tu zemi tobě. Vytáhni a obsaď ji, jak ti poručil Hospodin, Bůh tvých otců. Neboj se a neděs.” 22 Ale vy vichni jste ke mně přistoupili s návrhem: “Poleme před sebou mue, aby nám obhlédli zemi a podali nám zprávu o cestě, kterou máme táhnout, i o městech, do nich máme vstoupit.” 23 Pokládal jsem to za dobré, proto jsem z vás vybral dvanáct mužů, po jednom z kadého kmene. 24 Ti se vypravili na výzvědy, vystoupili na pohoří a přili a do úvalu Ekólu. 25 Vzali s sebou z plodů té země, přinesli k nám dolů a podali nám zprávu: “Země, kterou nám dává Hospodin, ná Bůh, je dobrá.” 26 Ale vy jste nechtěli táhnout a vzpírali jste se rozkazu Hospodina, svého Boha. 27 ehrali jste na něj ve svých stanech a říkali: “Hospodin nás vyvedl z egyptské země z nenávisti, aby nás vydal do rukou Emorejců, a tak nás vyhladil. 28 Kam to táhneme? Nai bratři nás zbavili odvahy, kdy řekli: Viděli jsme tam lid větí a vyí ne jsme my, města veliká a opevněná a k nebi, dokonce i Anákovce.” 29 Tu jsem vám řekl: “Nemějte strach a nebojte se jich. 30 Hospodin, vá Bůh, který jde před vámi, bude bojovat za vás, jak to před vaima očima učinil s vámi v Egyptě 31 i v pouti, kde jsi viděl, jak tě Hospodin, tvůj Bůh, nesl, jako nosí mu svého syna, po celé cestě, kterou jste proli, a jste doli k tomuto místu.” 32 Přesto ted’ nevěříte Hospodinu, svému Bohu, 33 který chodí cestou před vámi, aby vám vyhlédl místo k táboření, a ukazuje vám cestu, po ní máte jít, za noci v ohni a ve dne v oblaku. 34 Kdy Hospodin vyslechl vae slova, rozlítil se a přísahal: 35 “Věřu, nikdo z mužů tohoto zlého pokolení nespátří tu dobrou zemi, kterou jsem přísahal dát jejich otcům. 36 Jenom Káleb, syn Jefunův, ten ji spatří, jemu a jeho synům dám zemi, na ní stanula jeho noha, protoe se cele oddal Hospodinu.” 37 Kvůli vám se Hospodin rozhněval i na mne. Řekl: “Ani ty tam nevejde. 38 Jozue, syn Núnův, který ti je k slubě, ten tam vejde. Posilni ho, nebo on rozdělí Izraeli zemi v dědictví. 39 Dám ji vaim dětem, o nich jste říkali, e se stanou kořistí nepřátel; vai synové, kteří dnes jetě nerozeznávají dobro od zla, ti tam vejdou. Jim ji dám a oni ji obsadí. 40 Ale vy se obrate a táhněte do poutě cestou k Rákosovému moři.” 41 Tu jste mi odpověděli: “Zhřeili jsme proti Hospodinu. Chceme táhnout a bojovat tak, jak nám přikázal Hospodin, ná Bůh.” Pak se kadý z vás opásal svou válečnou zbrojí a chystali jste se lehkováně vystoupit na pohoří. 42 Hospodin mi vak řekl: “Vyřid’ jim: Netáhněte a nebojujte, nebo já mezi vámi nebudu, a budete od svých nepřátel poraeni.” 43 Mluvil jsem k vám, ale vy jste neposlechli, vzepřeli jste se Hospodinovu rozkazu a opoválivě jste vystoupili na pohoří. 44 Emorejci, sídlící na tom pohoří, vyrazili proti vám, hnali se za vámi jako vosy a rozpráli vás po Seíru a do Chormy. 45 Tu jste se vrátili a plakali před Hospodinem, ale Hospodin vá hlas nevyslyel, nepopřál vám sluchu. 46 Proto jste museli po mnoho dní zůstat v Kádei; zůstali jste tam téměř rok.

1 Potom jsme se obrátili a táhli dál do poutě cestou k Rákosovému moři, jak Hospodin ke mně mluvil. Po mnoho dní jsme obcházeli pohoří Seír. 2 Tu mi Hospodin řekl: 3 “U dosti dlouho obcházíte toto pohoří. Obrate se na sever. 4 Lidu příka: Procházíte územím svých bratří Ezauovců, sídlících v Seíru. Budou se vás bát, ale mějte se napozoru. 5 Nedráděte je, nebo z jejich země vám nedám ani lépejší půdy. Pohoří Seír jsem dal do vlastnictví Ezauovi. 6 Za stříbro si od nich budete kupovat pokrm, abyste měli co jíst, za stříbro si od nich budete opatřovat vodu, abyste měli co pít. 7 Hospodin, tvůj Bůh, ti při veškeré práci tvých rukou ehnal; znal tvé putování touto velikou poutí. U po čtyřicet let je Hospodin, tvůj Bůh, s tebou; v ničem jsi nestrádal.” 8 Přeli jsme tedy mimo území svých bratří Ezauovců, sídlících v Seíru, stranou cesty vedoucí pustinou od Élatu a Esjón-geberu. Tam jsme se obrátili a pokračovali směrem na Moábskou step. 9 Tu mi Hospodin řekl: “Nedotírej na Moába a nedej ho k válce, nebo z jeho země ti nedám do vlastnictví nic. Ar jsem dal do vlastnictví synům Lotovým.” 10 (Předtím v něm sídlili Emejci, veliký a početný lid, vysoký jako Anákovci; 11 ti byli stejně jako Anákovci pokládáni za Refájce, Moábcí je vak nazývali Emejci. 12 V Seíru zase předtím sídlili Chorejci, ale Ezauovci si je podrobili; vyhladili je před sebou a usadili se na jejich místě, jako učinil Izrael se svou vlastní zemí, kterou jim dal Hospodin.) 13 “Nue vzhůru, přejděte potok Zered.” I přeli jsme potok Zered. 14 Doba, po kterou jsme putovali z Kádebarneje, a jsme překročili potok Zered, činila třicet osm let, dokud z tábora nevyhynulo do jednoho celé pokolení bojovníků, jak jim přísahal Hospodin. 15 To právě Hospodinova ruka byla proti nim a uváděla je ve zmatek, dokud z tábora nevyhynuli do jednoho. 16 Kdy pak vichni bojovníci z lidu do jednoho vymřeli, 17 Hospodin ke mně promluvil: 18 “Dnes prochází moábským územím, městem Arem, 19 a přibližuje se k Amónovcům. Nedotírej na ně a nedej je, nebo ze země Amónovců ti nedám do vlastnictví nic. Dal jsem ji do vlastnictví synům Lotovým.” 20 (Také ona byla pokládána za zemi Refájců; předtím v ní sídlili Refájci, Amónovci je vak nazývali Zamzumci. 21 Byl to veliký a početný lid, vysoký jako Anákovci. Hospodin je před nimi vyhladil, take si je podrobili a usadili se na jejich místě, 22 jak to učinil pro Ezauovce sídlící v Seíru. Vyhladil před nimi Chorejce, take si je podrobili a usadili se na jejich místě, a zde jsou a dosud. 23 Avejce, sídlící ve dvorcích a do Gázy, vyhladili zase Kaftórci, kteří vytáhli z Kaftóru a usadili se na jejich místě.) 24 “Vzhůru, táhněte dál a přejděte potok Arnón. Hleď, vydal jsem ti do rukou chebónského krále Síchona, Emorejce, a jeho zemi. Začni ji obsazovat a vydráď je tak k válce. 25 Dnešním dnem začínám nahánět strach a bázeň z tebe národům pod celým nebem. A o tobě uslyší zprávu, budou se před tebou třást a chvěti úzkostí.” 26 Tehdy jsem poslal posly z poutě Kedemótu k chebónskému králi Síchonovi s pokojným vzkazem: 27 “Rád bych proel tvou zemí. Půjdu jenom po cestě, neodbočím napravo ani nalevo. 28 Za stříbro mi prodá pokrm, abych měl co jíst, a za stříbro mi dá vodu, abych měl co pít. Chci pouze pěky projít, 29 jak mi to dovolili Ezauovci sídlící v Seíru a Moábcí sídlící v Aru, jen co přejdu přes Jordán do země, kterou nám dává Hospodin, ná Bůh.” 30 Ale chebónský král Síchon nesvolil, abychom jí proli, nebo Hospodin, tvůj Bůh, zatvrdil jeho ducha a dal mu srdce zpupné, aby ti ho vydal do rukou, jak se dnešního dne stalo. 31 Tu mi Hospodin řekl: “Hleď, u ti vydávám Síchona a jeho zemi. Začni jeho zemi obsazovat.” 32 Síchon vytrhl proti nám do Jahsy k boji s veškerým svým lidem. 33 A Hospodin, ná Bůh, nám ho vydal. Porazili jsme ho i jeho syny a veškerého jeho lid. 34 V oné době jsme dobyli veškerá jeho města, vyhubili jsme každé jeho město jako klaté, muž, žena i děti; nenechali jsme nikoho vyváznout. 35 Jen dobytek a kořist z měst, která jsme dobyli, jsme si ponechali jako lup. 36 Od Aróeru, který je na břehu potoka Arnónu, a od města, které je tam v úvalu, a do Gileádu nebyla pro nás žádná tvrz nedobytná; to ve nám vydal Hospodin, ná Bůh. 37 Jen k zemi Amónovců ses nepřiblížil, k celému pásmu při potoku Jaboku, ani k městům v pohoří a vůbec nikam, kam nám Hospodin, ná Bůh, zakázal.

Deuteronomium 3

1 Potom jsme se obrátili a táhli vzhůru cestou k Báanu. Tu vytrhl proti nám k boji do Edreí báanský král Óg s vekerým svým lidem. 2 Ale Hospodin mi řekl: “Neboj se ho, nebo jsem ti ho vydal do rukou, i vechen jeho lid a jeho zemi. Naloí s ním, jako jsi naloil s emorejským králem Síchonem, který sídlil v Chebónu.” 3 Tak nám Hospodin, ná Bůh, vydal do rukou i báanského krále Óga s vekerým jeho lidem. Pobili jsme je a nikdo z nich nevyvázl. 4 V oné době jsme dobyli vechna jeho města. Nebylo ádné tvrze, kterou bychom jim nevzali, celkem edesát měst, celý kraj Argób, Ógovo království v Báanu. 5 Vechna tato města byla opevněna vysokými hradbami s branami a závorami; mimoto jsme dobyli velmi mnoho otevřených měst. 6 Vyhubili jsme je jako klatá, jako jsme učinili chebónskému králi Síchonovi; vyhubili jsme kadé město jako klaté, mue, eny i děti. 7 Vechen dobytek vak a kořist z měst jsme si ponechali jako lup. 8 Tak jsme v oné době vzali z rukou dvou emorejských králů, kteří byli v Zajordání, zemi od potoka Arnónu a k Chermónskému pohoří. 9 (Chermón nazývají Sidónci Sirjón a Emorejci jej nazývají Senír.) 10 Vzali jsme vechna města náhorní roviny, celý Gileád, celý Báan a po Salku a Edreí, města Ógova království v Báanu. 11 Nebo právě báanský král Óg zůstal ze zbytku Refájců. Hle, jeho loe, loe elezné, je v Rabě Amónovců. Je dlouhé devět loket a iroké čtyři lokte, měreno běným loktem. 12 V oné době jsme tedy obsadili toto území od Aróeru při potoku Arnónu. Polovinu Gileádského pohoří s tamními městy jsem dal Rúbenovcům a Gádovcům. 13 Zbytek Gileádu s celým Báanem, královstvím Ógovým, jsem dal polovině kmene Manasesova, celý kraj Argób; celý Báan se nazývá zemí Refájců. 14 Manasesovec Jaír zabral celý kraj Argób a k pomezi geúrskému a maakatskému a nazval jej - toti Báan - svým jménem: vesnice Jáirovy; jmenují se tak dodnes. 15 Makírovi jsem dal Gileád. 16 Rúbenovcům a Gádovcům jsem dal část Gileádu a k potoku Arnónu (hranici tvoří střed úvalu) a a k potoku Jaboku k hranici Amónovců, 17 a pustinu s Jordánem jako hranici od Kineretu po Pusté moře, moře Solné, na východ od úpatí Pisgy. 18 V oné době jsem vám přikázal: “Hospodin, vá Bůh, vám dal tuto zemi, abyste ji obsadili. Vichni, kteří jste schopni boje, potáhnete ve zbroji před svými bratry Izraelci. 19 Jen vae eny, děti a stáda, vím, e máte četná stáda, zůstanou ve vaich městech, která jsem vám dal. 20 A Hospodin dopřeje odpočinutí vaim bratřím jako vám, a i oni obsadí zemi, kterou jim dává Hospodin, vá Bůh, za Jordánem, pak se vrátíte kadý do svého vlastnictví, které jsem vám dal.” 21 Jozuovi jsem v oné době přikázal: “Na vlastní oči jsi viděl vechno, co Hospodin, vá Bůh, učinil těm dvěma králům. Tak učiní Hospodin vem královstvím, jimi bude procházet. 22 Nebojte se jich, vdy Hospodin, vá Bůh, bojuje za vás.” 23 V oné době jsem prosil Hospodina o smilování: 24 “Panovníku Hospodine, ty jsi začal ukazovat svému sluebníkovi svou velikost a svou pevnou ruku. Vak také který bůh na nebi nebo na zemi by dovedl vykonat takové činy a takové bohatýrské skutky jako ty! 25 Ké smím přejít Jordán a spatřit tu dobrou zemi, co je za Jordánem, dobrou hornatou zemi a Libanón!” 26 Ale Hospodin proti mně kvůli vám vzplanul prchlivostí a nevyslyel mě. Řekl mi: “Má dost. O této věci u ke mně nemluv. 27 Vystup na vrchol Pisgy a rozhlédni se na západ, na sever, na jih a na východ; na vlastní oči se podívej. Tento Jordán vak nepřejde. 28 A dej příkazy Jozuovi, dodej mu síly a odvahy, nebo on ho přejde v čele tohoto lidu a rozdělí jim do dědictví zemi, kterou uvidí.” 29 Tak jsme zůstali v údolí naproti Bét-peóru.

Deuteronomium 4

1 Nyní tedy, Izraeli, sly nařízení a práva, která vás učím dodrovat, abyste zůstali naivu a mohli obsadit zemi, kterou vám dává Hospodin, Bůh vaich otců. 2 K tomu, co vám přikazuji, nic nepřidáte a nic z toho neuberete, ale budete dbát na příkazy Hospodina, svého Boha, které vám udílím. 3 Na vlastní oči jste viděli, co Hospodin učinil kvůli Baal-peórovi, e kadého mue, který chodil za Baal-peórem, Hospodin,

tvůj Bůh, vyhladil z tvého středu. 4 Ale vy, kteří jste se přimkli k Hospodinu, svému Bohu, jste dodnes vichni ivi. 5 Hleď, učil jsem vás nařízením a právům, jak mi přikázal Hospodin, můj Bůh, abyste je dodrovali v zemi, kterou přicházíte obsadit. 6 Bedlivě je dodrujte. To bude vae moudrost a rozumnost před zraky lidských pokolení. Kdy uslyí vechna tato nařízení, řeknou: “Jak moudrý a rozumný lid je tento veliký národ!” 7 Co se najde jiný veliký národ, jemu jsou jeho bohové tak blízko, jako je nám Hospodin, ná Bůh, kdykoli k němu voláme? 8 A má jiný veliký národ nařízení a práva tak spravedlivá jako celý tento zákon, který vám dnes předkládám? 9 Jenom si dej pozor a velice se střež zapomenout na věci, které jsi viděl na vlastní oči, aby nevymizely z tvého srdce po vechny dny tvého ivota. Seznam s nimi své syny i vnuky. 10 Nezapomeň na den, kdy jsi stál před Hospodinem, svým Bohem, na Chorébu, kdy mi řekl Hospodin: “Shromádi mi lid a dám jim slyet svá slova, aby se mě naučili bát po vechny dny svého ivota na zemi a učili tomu i své syny.” 11 Tenkrát jste se přiblížili a stáli pod horou. Hora planula ohněm a do samých nebes a kolem byla tma, oblak a mrákota. 12 I promluvil k vám Hospodin zprostředku ohně. Slyeli jste zvuk slov, avak ádnou podobu jste neviděli; slyeli jste jen hlas. 13 Oznamil vám svou smlouvu, kterou vám přikázal dodrovat, desatero přikázání, a napsal je na dvě kamenné desky. 14 A mně Hospodin v oné době přikázal učit vás nařízením a právům, abyste je dodrovali v zemi, do které táhnete a kterou máte obsadit. 15 V den, kdy k vám Hospodin mluvil na Chorébu zprostředku ohně, jste neviděli ádnou podobu; velice se tedy střežte, 16 abyste se nezvrhli a neudělali si tesanou sochu, ádné sochařské zpodobení: zobrazení muství nebo enství, 17 zobrazení jakéhokoli zvířete, které je na zemi, zobrazení jakéhokoli okřídleného ptáka, který létá po nebi, 18 zobrazení jakéhokoli plaza, který se plazí po zemi, zobrazení jakékoli ryby, která je ve vodách pod zemí; 19 abys nepovznáel své zraky k nebesům, a kdy bys viděl slunce, měsíc a hvězdy, vechen nebeský zástup, nedal se svést a neklaněl se jim a neslouil tomu, co dal Hospodin, tvůj Bůh, jako podíl vem národům pod celým nebem. 20 Ale vás Hospodin vzal a vyvedl z tavicí pece, z Egypta, abyste byli jeho dědičným lidem, jak tomu je dnes. 21 Na mne se vak Hospodin kvůli vám rozhněval a přísahal, e nepřejdu Jordán a e nevstoupím do té dobré země, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává do dědictví. 22 Umřu v této zemi, nepřejdu Jordán, ale vy jej přejdete a tu dobrou zemi obsadíte. 23 Dávejte si pozor, abyste nezapomněli na smlouvu Hospodina, svého Boha, kterou s vámi uzavřel, a neudělali si tesanou sochu, zpodobení čehokoli, co ti Hospodin, tvůj Bůh, zakázal, 24 nebo Hospodin, tvůj Bůh, je oheň sírající, Bůh árlivě milující. 25 Bude plodit syny a vnuky a doijete se v té zemi stáří; zvrhnete-li se vak a uděláte si tesanou sochu, zpodobení čehokoli, a dopustíte se toho, co je zlé v očích Hospodina, tvého Boha, co ho uráí, 26 беру si dnes proti vám za svědky nebe i zemi, e v zemi, do ní přejdete přes Jordán, abyste ji obsadili, rychle a nadobro vyhynete. Nebudete v ní dlouho ivi, ale budete vyhlazeni. 27 Hospodin vás rozptýlí mezi kdejaký lid, e z vás v pronárodech, kam vás Hospodin zavede, zbude jen malý počet. 28 Tam budete slouit bohům vyrobeným lidskýma rukama, bohům ze dřeva a z kamene, kteří nevidí a neslyí, nejedí a nečichají. 29 Odtamtud budete hledat Hospodina, svého Boha; nalezne ho, bude-li ho opravdu hledat celým svým srdcem a celou svou duí. 30 Vě svém souení, a tě v posledních dnech toto vechno stihne, navrátí se k Hospodinu, svému Bohu, a bude ho poslouchat. 31 Vdy Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh milosrdný, nenechá tě klesnout a nepřipustí tvou zkázu, nezapomene na smlouvu s tvými otci, kterou jim stvrdil přísahou. 32 Jen se ptej na dřívější časy, které byly před tebou, od chvíle, kdy Bůh stvořil na zemi člověka. Ptej se od jednoho konce nebes ke druhému, zda se stala tak veliká věc anebo bylo o něčem takovém slýcháno. 33 Zdali kdy slyel lid hlas Boha mluvícího zprostředku ohně, jako jsi slyel ty, a zůstal naivu, 34 anebo zdali se pokusil nějaký bůh přijít a vzít pronárod zprostředku jiného pronároda zkoukami, znameními, zázraky a bojem, pevnou rukou a vztaenou paí, velkými hroznými činy, jak to ve s vámi učinil Hospodin, vá Bůh, v Egyptě tobě před očima. 35 Tobě bylo odhaleno poznání, e Hospodin je Bůh; kromě něho není ádný jiný. 36 Z nebe ti dal slyet svůj hlas, aby tě napomenul, na zemi ti dal spatřit svůj veliký oheň a jeho slova jsi slyel zprostředku ohně. 37 Protoe miloval tvé otce, vyvolil po nich i jejich potomstvo a tebe vyvedl svou velikou mocí z Egypta, 38 aby před tebou vyhnal pronárody větí a zdatnější, ne jsi ty, a přivedl tě do jejich země a dal ti ji do dědictví,

jak tomu je dnes. 39 Proto poznej dnes a vezmi si k srdci, e Hospodin je Bůh nahoře na nebesích i dole na zemi; ádný jiný není. 40 Dbej na jeho nařízení a příkazy, které ti dnes udílím, aby se vedlo dobře tobě i tvým synům po tobě a abys byl dlouho iv na zemi, kterou ti pro vechny dny dává Hospodin, tvůj Bůh. 41 Tehdy oddělil Mojí tři města v Zajordání, na východě, 42 aby se tam mohl utéci ten, kdo zabil, pokud zabil svého bližního neúmyslně a neměl ho dříve v nenávisti. Nech se uteče do některého z těchto měst a zůstane naivu: 43 do rúbenovského Beseru ve stepi na náhorní rovině, do gádovského Rámotu v Gileádu a do manasesovského Gólanu v Báanu. 44 Toto je zákon, který předložil Mojí Izraelcům. 45 Toto jsou svědectví, nařízení a práva, která přednesl Mojí Izraelcům po jejich vyjití z Egypta 46 v Zajordání, v údolí naproti Bét-peóru, v zemi emorejského krále Síchona, jen sídlil v Chebónu; porazili ho Mojí a Izraelci po svém vyjití z Egypta. 47 Obsadili jeho zemi i zemi báanského krále Óga, obou emorejských králů v Zajordání, na východě: 48 od Aróeru, který je na břehu potoka Arnónu, a k hoře Síonu, co je Chermón, 49 a celou pustinu za Jordánem na východě a k Pustému moři pod úpatí Pisgy.

Deuteronomium 5

1 Mojí svolal celý Izrael a řekl jim: Sly, Izraeli, nařízení a práva, která vám dnes vyhlauji. Učte se jim a bedlivě je dodrujte. 2 Hospodin, ná Bůh, s námi uzavřel na Chorébu smlouvu. 3 Tuto smlouvu neuzavřel Hospodin jen s námi otci, ale s námi vemi, kteří jsme tu dnes naivu. 4 Tvářív tvář mluvil s vámi Hospodin na hoře zprostředku ohně. 5 Já jsem stál v oné době mezi Hospodinem a vámi, abych vám oznámil Hospodinovo slovo, protoe jste se báli ohně a nevystoupili jste na horu. Řekl: 6 “Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. 7 Nebude mít jiného boha mimo mne. 8 Nezbrazí si Boha zpodoběním něčeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. 9 Nebude se ničemu takovému klanět ani tomu slouit. Já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh árlivě milující. Stíhám vinu otců na synech i do třetího a čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí, 10 ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají. 11 Nezneuije jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneuival. 12 Dbej na den odpočinku, aby ti byl svatý, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. 13 est dní bude pracovat a dělat vechnu svou práci. 14 Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebude dělat ádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvůj býk a tvůj osel, ádné tvé dobytče ani tvůj host, který ije v tvých branách, aby odpočinul tvůj otrok a tvá otrokyně tak jako ty. 15 Pamatuj, e jsi byl otrokem v egyptské zemi a e tě Hospodin, tvůj Bůh, odtud vyvedl pevnou rukou a vztaenou paí. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, dodrovat den odpočinku. 16 Cti svého otce i matku, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys byl dlouho iv a dobře se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. 17 Nezabije. 18 Nesesmílní. 19 Nepokrade. 20 Nevydá proti svému bližnímu falené svědectví. 21 Nebude dychtit po ně svého bližního. Nebude touit po domě svého bližního ani po jeho poli ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vřbec po ničem, co patří tvému bližnímu.” 22 Tato slova mluvil Hospodin k celému vaemu shromáďení na hoře zprostředku ohně, oblaku a mrákoty mocným hlasem a víc nepřipojil. Napsal je na dvě kamenné desky a dal je mně. 23 Jakmile jste uslyeli hlas zprostředku tmy, zatímco hora planula ohněm, přistoupili jste ke mně, vichni představitelé vaich kmenů a vai starí, 24 a řekli jste: “Hle, Hospodin, ná Bůh, nám ukázal svou slávu a velikost. Slyeli jsme jeho hlas zprostředku ohně a viděli jsme dneního dne, e Bůh mluví s člověkem a ten mŕe zůstat naivu. 25 Ale proč bychom teď měli zemřít? Vdy nás tento veliký oheň pozře. Uslyíme-li jetě dál hlas Hospodina, svého Boha, zemřeme. 26 Kdo ze veho tvorstva by mohl slyet hlas ívého Boha, mluvícího zprostředku ohně, jako slyíme my, a zůstat naivu? 27 Přístup k němu ty a vyslechni vechno, co Hospodin, ná Bůh, řekne. Ty nám pak vypoví vechno, co k tobě promluví Hospodin, ná Bůh, a my to vyposlechneme a učiníme.” 28

Hospodin vyslechl vae slova, kdy jste mluvili ke mně, a řekl mi: “Vyslechl jsem slova tohoto lidu, jak mluvili k tobě. Dobře to vechno pověděli. 29 Ké mají stále takové srdce, aby se mě báli po vechny dny a dbali na vechny mé příkazy, aby se jim i jejich synům vdycky vedlo dobře. 30 Jdi, řekni jim: “Vrate se do svých stanů.” 31 Ty vak zde u mne stůj a já ti sdělím vechna přikázání, nařízení a práva, kterým je bude učit, aby je dodrovali v zemi, kterou jim dávám do vlastnictví.” 32 Bedlivě dodrujte, co vám přikázal Hospodin, vá Bůh, neuchylujte se napravo ani nalevo. 33 Musíte se ve vem dret cesty, kterou vám Hospodin, vá Bůh, přikázal jít, a tak zůstanete naivu, dobře se vám povede a budete dlouho ivi v zemi, kterou máte obsadit.

Deuteronomium 6

1 Toto jsou přikázání, nařízení a práva, kterým vás Hospodin, vá Bůh, přikázal vyučovat, abyste je dodrovali v zemi, do ní táhnete a kterou máte obsadit: 2 Aby ses bál Hospodina, svého Boha, a bedlivě dbal na vechna jeho nařízení a příkazy, které ti udílím, ty i tvůj syn a tvůj vnuk, po vechny dny svého ivota, abys byl dlouho iv. 3 Poslouchej je, Izraeli, a bedlivě je dodruj. Tak se ti povede dobře a velmi se rozmnoží v zemi oplývající mlékem a medem, jak ti přislíbil Hospodin, Bůh tvých otců. 4 Sly, Izraeli, Hospodin je ná Bůh, Hospodin jediný. 5 Bude milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duí a celou svou silou. 6 A tato slova, která ti dnes přikazují, bude mít v srdci. 7 Bude je vtěpovat svým synům a bude o nich rozmlouvat, kdy bude sedět doma nebo půjde cestou, kdy bude uléhat nebo vstávat. 8 Uváe si je jako znamení na ruku a bude je mít jako pásek na čele mezi očima. 9 Napíe je také na veřeje svého domu a na své brány. 10 A tě Hospodin, tvůj Bůh, přivede do země, o které přísahal tvým otcům Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, e ti ji dá, a dá ti veliká a dobrá města, která jsi nestavěl, 11 domy plné veho dobrého, které jsi nenaplnil, vykované studny, které jsi nevykopal, vinice a olivoví, které jsi nevysadil, a bude jíst a nasytí se, 12 pak si dávej pozor, abys nezapomněl na Hospodina, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. 13 Hospodina, svého Boha, se bude bát, jemu bude slouit, při jeho jménu přísahat. 14 Nesmíte chodit za jinými bohy z bostev těch národů, které jsou kolem vás, 15 nebo uprostřed tebe je Bůh árlivě milující, Hospodin, tvůj Bůh. A Hospodin, tvůj Bůh, nevzplane proti tobě hněvem a nevyhladí tě z povrchu země. 16 Nepokouejte Hospodina, svého Boha, jako jste ho pokoueli v Masse. 17 Musíte bedlivě dbát na příkazy Hospodina, svého Boha, na jeho svědectví a nařízení, která ti přikázal. 18 Bude dělat jen to, co je správné a dobré v Hospodinových očích, aby se ti dobře vedlo, a půjde obsadit tu dobrou zemi, o ní Hospodin přísahal tvým otcům, 19 e z ní před tebou vypudí vechny tvé nepřátele; tak přece mluvil Hospodin. 20 A se tě tvůj syn v budoucnu zeptá: “Co to jsou ta svědectví, nařízení a práva, která vám přikázal Hospodin, ná Bůh?”, 21 odvěti svému synu: “Byli jsme faraónovými otroky v Egyptě a Hospodin nás vyvedl z Egypta pevnou rukou. 22 Před naimi zraky činil Hospodin znamení a zázraky veliké a zlé proti Egyptu, proti faraónovi i proti celému jeho domu. 23 Ale nás odtamtud vyvedl, aby nás uvedl sem a dal nám zemi, kterou přísene přislíbil naim otcům. 24 Hospodin nám přikázal, abychom dodrovali vechna tato nařízení, báli se Hospodina, svého Boha, aby s námi bylo dobře po vechny dny, aby nás zachoval při ivotě, jak tomu je dnes. 25 Bude se nám počítat za spravedlnost, budeme-li bedlivě dodrovat kadý tento příkaz před Hospodinem, svým Bohem, jak nám přikázal.”

Deuteronomium 7

1 A tě Hospodin, tvůj Bůh, uvede do země, kterou přichází obsadit, zaene před tebou početné pronárody,

Chetejce, Girgaejce, Emorejce, Kenaance, Perizejce, Chivejce a Jebúsejce, sedm pronárodů početnějších a zdatnějších než ty. 2 Hospodin, tvůj Bůh, ti je předá, abys je pobil. Vyhubí je jako klaté, neuzavře s nimi smlouvu a nesmiluje se nad nimi, 3 nespřízní se s nimi, svou dceru neprovdá za syna někooho z nich ani jeho dceru nevezme pro svého syna. 4 To by odvrátilo tvého syna ode mne, take by slouili jiným bohům. Hospodin by proti vám vzplanul hněvem a rychle by tě vyhladil. 5 Proto s nimi naloíte takto: jejich oltáře rozboříte, jejich posvátné sloupy roztrháte, jejich posvátné kůly pokácíte, jejich tesané sochy spálíte. 6 Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze veoh lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvlátním vlastnictvím. 7 Nikoli proto, e byste byli početnější než kterýkoli jiný lid, přilnul k vám Hospodin a vyvolil vás. Vás je přece méně než kteréhokoli lidu. 8 Ale protoe vás Hospodin miluje a zachovává přísahu, kterou se zavázal vaím otcům, vyvedl vás Hospodin pevnou rukou a vykoupil tě z domu otroctví, z rukou faraóna, krále egyptského. 9 Poznej tedy, e Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh, Bůh věrný, zachovávající smlouvu a milosrdenství do tisícího pokolení těm, kteří ho milují a dbají na jeho přikázání. 10 Avak tomu, kdo ho nenávidí, odplácí přímo a uvrhne ho do záhuby. Nebude odkládat; tomu, kdo ho nenávidí, odplatí přímo. 11 Proto bedlivě dbej na přikázání, nařízení a práva, která ti dnes prikazuji dodrovat. 12 Za to, e tato práva budete poslouchat a bedlivě je dodrovat, bude Hospodin, tvůj Bůh, zachovávat tobě smlouvu a milosrdenství, jak přísahal tvým otcům. 13 Bude tě milovat a bude ti ehnat a rozmnoí tě. Poehná plodu tvého ivota i plodu tvé role, tvému obilí, tvému motu, tvému oleji, vrhu tvého skotu a přírůstku tvého bravu na zemi, o ní se přísahou zavázal tvým otcům, e ti ji dá. 14 Bude poehnaný nad každý jiný lid, nevyskytne se neplodný nebo neplodná u tebe ani u tvého dobytka. 15 Hospodin od tebe odvrátí kadou nemoc, nevloí na tebe ádnou ze zhoibných chorob egyptských, které jsi poznal, ale uvalí je na vechny, kdo tě nenávidí. 16 Pohlí každý lid, který ti vydá Hospodin, tvůj Bůh, nebude ho litovat, nebude slouit jeho bohům; bylo by ti to léčkou. 17 Snad si v srdci řekne: “Tyto pronárody jsou početnější než já. Jak bych si je mohl podrobit?” 18 Neboj se jich! Jen si vzpomeň, jak naloil Hospodin, tvůj Bůh, s faraónem a s celým Egyptem, 19 vzpomeň si na veliké zkouky, které jsi viděl na vlastní oči, na znamení a zázraky, na pevnou ruku a vztaenou pai, jimi tě vyvedl Hospodin, tvůj Bůh. Tak naloí Hospodin, tvůj Bůh, s kadým lidem, kterého se bojí. 20 I děsy na ně pole Hospodin, tvůj Bůh, dokud nezhyou ti, kteří zbyli a skryli se před tebou. 21 Nesmí mít před nimi strach, nebo Hospodin, tvůj Bůh, Bůh veliký a vzbuzující bázeň, je uprostřed tebe. 22 Hospodin, tvůj Bůh, zaene ty pronárody před tebou poznenáhl. Nemůe s nimi rychle skoncovat, aby se proti tobě nerozmohla polní zvěř. 23 Hospodin, tvůj Bůh, ti je vak předá ochromené velikým zděním, dokud nebudou vyhlazeni. 24 Vydá ti do rukou jejich krále a zničí jejich jméno pod nebem; nikdo se proti tobě nepostaví, dokud je nevyhladí. 25 Tesané sochy jejich bohů spálíte. Nebude ádostiv stříbra ani zlata z nich, nevezme si je, abys nepadl do léčky. Před Hospodinem, tvým Bohem, je to ohavnost. 26 Nevnese do svého domu ohavnou modlu; propadl bys klatbě jako ona. Bude ji mít v opovření, bude ji mít za hnusnou ohavnost, nebo je klatá.

Deuteronomium 8

1 Bedlivě dodrujte každý příkaz, který ti dnes prikazuji, abyste zůstali naivu, rozmnoili se a obsadili zemi, kterou přísenež přislíbil Hospodin vaím otcům. 2 Připomínej si celou tu cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vodil po čtyřicet let na poui, aby tě pokořil a vyzkouel a poznal, co je v tvém srdci, zda bude dbát na jeho přikázání, či nikoli. 3 Pokořoval tě a nechal tě hladovět, potom ti dával jíst manu, kterou jsi neznal a kterou neznali ani tvoji otcové. Tak ti dával poznat, e člověk neije pouze chlebem, ale e člověk ije vím, co vychází z Hospodinových úst. 4 Po těch čtyřicet let tvůj at na tobě nezvetel a noha ti neotekla. 5 Uznej tedy ve svém srdci, e tě Hospodin, tvůj Bůh, vychovával, jako vychovává mu svého syna. 6 Proto

bude dbát na přikázání Hospodina, svého Boha, chodit po jeho cestách a jeho se bát. 7 Vdy Hospodin, tvůj Bůh, tě uvádí do dobré země, do země s potoky plnými vody, s prameny vod propastných tůní, vyvěrajícími na pláni i v pohoří, 8 do země, kde roste penice i ječmen, vinná réva, fíkoví a granátová jablka, do země olivového oleje a medu, 9 do země, v ní bude jíst chléb bez nedostatku, v které nebude postrádat ničeho, do země, její kamení je elezo a z jejích hor bude těit měď. 10 Bude jíst dosyta a bude dobrořečit Hospodinu, svému Bohu, za tu dobrou zemi, kterou ti dal. 11 Sřez se vak, abys nezapomněl na Hospodina, svého Boha, a nepřestal dbát na jeho přikázání, práva a nařizení, která ti dnes udílím. 12 A se dosyta nají a vystaví si pěkné domy a usídli se, 13 a se ti rozmnoí skot a brav, a bude mít hodně stříbra a zlata, a se ti rozmnoí vechno, co má, 14 jen a se tvé srdce nevypíná, take bys zapomněl na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. 15 Vódl tě velikou a hroznou poutí, kde jsou ohniví hadi a tříi, íznivým krajem bez vody, vyvedl ti vodu z křemene skály, 16 krmil tě na pouti manou, kterou tvoji otcové neznali, aby tě pokořil a vyzkouel a aby ti nakonec prokázal dobro. 17 Neříkej si v srdci: “Tohoto blahobytu jsem se domohl svou silou a zdatností svých rukou.” 18 Pamatuj na Hospodina, svého Boha, nebo k nabytí blahobytu ti dává sílu on, aby utvrdil svou smlouvu, kterou přísahal tvým otcům, jak tomu je dnes. 19 Jestlie vak přesto na Hospodina, svého Boha, zapomene a bude chodit za jinými bohy, slouit jim a klanět se jim, dosvědčuji vám dnes, e docela vyhynete. 20 Jako pronárody, které Hospodin před vámi vyhubí, tak vyhynete za to, e jste neposlouchali Hospodina, svého Boha.

Deuteronomium 9

1 Sly, Izraeli, dnes přejde Jordán, aby sis podrobil pronárody větí a zdatnějí, ne jsi ty, města veliká a opevněná a k nebi, 2 veliký a vysoký lid, Anákovce, o kterých ví. Slyel jsi o nich úsloví: “Kdo se postaví proti Anákovcům?” 3 Dnes pozná, e Hospodin, tvůj Bůh, který jde před tebou, je jako sírající oheň. On je vyhladí a on je před tebou pokoří, take si je podrobí a rychle je vyhubí, jak ti Hospodin slíbil. 4 Neříkej si vak v srdci, a je Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vypudí: “Pro mou spravedlnost mě Hospodin přivedl, abych obsadil tuto zemi.” Vdy tyto pronárody vyhání před tebou pro jejich zvuili. 5 Přichází obsadit jejich zemi ne pro svou spravedlnost a přímlost svého srdce. Hospodin, tvůj Bůh, vyhání před tebou tyto pronárody pro jejich zvuili a proto, aby splnil, co přísahal Hospodin tvým otcům, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. 6 Věz tedy, e ne pro tvou spravedlnost ti Hospodin, tvůj Bůh, dává tuto dobrou zemi, abys ji obsadil, nebo jsi lid tvrdé íje. 7 Pamatuj, nezapomeň, jak jsi rozlítíl Hospodina, svého Boha, na pouti. Ode dne, kdy jsi vyel z egyptské země, a do svého příchodu na toto místo jste byli vůči Hospodinu vzpurní. 8 Rozlítíli jste Hospodina na Chorébu. Hospodin se na vás rozhněval tak, e vás chtěl vyhladit. 9 Kdy jsem vystoupil na horu, abych přijal kamenné desky, desky smlouvy, kterou s vámi Hospodin uzavřel, zůstal jsem na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí, chleba jsem nejedl a vody nepil. 10 A Hospodin mi dal obě kamenné desky psané prstem Boím, na nich byla vechna přikázání, o kterých s vámi Hospodin mluvil na hoře zprostředku ohně v den shromáďení. 11 Po uplynutí čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí mi Hospodin dal obě kamenné desky, desky smlouvy. 12 A Hospodin mi poručil: “Vstaň a rychle odtud sestup, nebo tvůj lid, který jsi vyvedl z Egypta, se vrhá do zkázy. Brzo seli z cesty, kterou jsem jim přikázal, odlili si modlu.” 13 Dále mi Hospodin řekl: “Vidím, jak je tento lid tvrdoíjný. 14 Nech mě, já je vyhladím a vymau jejich jméno pod nebem, z tebe vak učiním pronárod zdatnějí a početnějí, ne jsou oni.” 15 Obrátil jsem se a sestoupil z hory, zatímco hora planula ohněm. Obě desky smlouvy jsem nesl v rukou. 16 Tu jsem spatřil, jak jste zhřeili proti Hospodinu, svému Bohu. Odlili jste si sochu býčka! Brzo jste seli z cesty, kterou vám přikázal Hospodin, vá Bůh. 17 Uchopil jsem obě desky, odhodil jsem je a před vaimi zraky je roztrřítíl. 18 Pak jsem se vrhl před Hospodinem k zemi jako poprvé a leel jsem čtyřicet dní a čtyřicet nocí,

chleba jsem nejedl a vody nepil, pro večen váš hřích, kterým jste zhřeili, kdy jste se dopustili toho, co je zlé v Hospodinových očích, a tak jste ho urazili. 19 Lekal jsem se hněvu a rozhořčení, jím se Hospodin proti vám rozlítíl, aby vás vyhladil. A Hospodin mě vyslyel i tentokrát. 20 Hospodin se velmi rozhněval i na Árona a chtěl ho zahladit. V oné době jsem se proto modlil i za Árona. 21 A váš hříný výtvar, který jste udělali, toho býčka, jsem vzal a spálil v ohni, roztloukl jsem jej a rozemlel jsem jej nadobro a na jemný prach; prach z něho jsem vsypal do potoka, který stéká z hory. 22 Také v Taběře a v Masse a v Kibróttaavě jste rozlítíli Hospodina. 23 A kdy vás Hospodin poslal z Káde-barneje se slovy: “Táhněte vzhůru a obsad'te zemi, kterou jsem vám dal”, vzdorovali jste rozkazu Hospodina, svého Boha, nevěřili jste mu a neuposlechli jste ho. 24 Byli jste vůči Hospodinu vzpurní ode dne, co vás znám. 25 Tu jsem se vrhal před Hospodina, čtyřicet dní a čtyřicet nocí jsem se vrhal před něho, protoe Hospodin řekl, e vás vyhladí. 26 Modlil jsem se k Hospodinu: “Panovníku Hospodine, nevaluj zkázu na svůj lid, na své dědictví, které jsi vykoupil svou velikou mocí a vyvedl z Egypta pevnou rukou. 27 Rozpomeň se na své slubníky, na Abrahama, Izáka a Jáka, a nepřihlíej k zatvrzelosti tohoto lidu, k jeho zvůli a hřích, 28 aby neříkali v zemi, z ní jsi nás vyvedl: “Protoe je Hospodin nemohl uvést do země, kterou jim slíbil, a měl je v nenávisti, vyvedl je a na pouť je usmrtil.” 29 Oni jsou přece tvůj lid a tvé dědictví, které jsi vyvedl svou velikou silou a vztaenou paí.”

Deuteronomium 10

1 V oné době mi Hospodin řekl: “Vytesej si dvě kamenné desky, jako byly ty první, a vystup ke mně na horu. Také si udělá dřevěnou schránu. 2 Na ty desky napíi tá slova, která byla na prvních deskách, je jsi roztrítíl. Pak je vloí do schrány.” 3 Udělal jsem tedy schránu z akáciového dřeva a vytesal jsem dvě kamenné desky, jako byly ty první, a vystoupil jsem na horu s oběma deskami v rukou. 4 I napsal na desky toté, co bylo napsáno poprvé, desatero přikázání, která k vám mluvil Hospodin na hoře zprostředku ohně v den shromáďení; pak mi je Hospodin dal. 5 Obrátil jsem se a sestoupil z hory. Desky jsem vloil do schrány, kterou jsem udělal, aby tam byly, jak mi Hospodin přikázal. 6 Izraelci potom táhli z Beerótu Jaakanovců do Mósery; tam zemřel Áron a byl tam pochován. Jako kněz po něm slouil jeho syn Eleazar. 7 Odtud vytáhli do Gudgódu a z Gudgódu do Jotby, do země potoků plných vody. 8 V oné době oddělil Hospodin kmen Léviho, aby nosil schránu Hospodinovy smlouvy, aby stál před Hospodinem, přísluhoval mu a dával poehnáni v jeho jménu. Tak tomu je dodnes. 9 Protoe se Lévimu nedostalo podílu ani dědictví s jeho bratry. Sám Hospodin je jeho dědictvím, jak k němu mluvil Hospodin, tvůj Bůh. 10 Já jsem pak zůstal na hoře jako poprvé čtyřicet dní a čtyřicet nocí a Hospodin mě vyslyel i tentokrát; Hospodin nechtěl tvou zkázu. 11 A Hospodin mi řekl: “Vzhůru, vytáhni před lidem, aby li obsadit zemi, o které jsem přísahal jejich otcům, e jim ji dám.” 12 Nyní tedy, Izraeli, co od tebe poaduje Hospodin, tvůj Bůh? Jen aby ses bál Hospodina, svého Boha, chodil po vech jeho cestách, miloval ho a slouil Hospodinu, svému Bohu, celým svým srdcem a celou svou duí, 13 abys dbal na Hospodinova přikázání a nařizení, která ti dnes udílím, aby s tebou bylo dobře. 14 Hle, Hospodinu, tvému Bohu, patří nebesa i nebesa nebes, země a vechno, co je na ní. 15 Avak Hospodin přilnul jenom k tvým otcům, zamiloval si je a vyvolil jejich potomstvo, vás, ze vech národů, jak tomu je dnes. 16 Obřete tedy svá neobřezaná srdce a u nebuďte tvrdoíjní. 17 Vdy Hospodin, váš Bůh, je Bůh bohů a Pán pánů, Bůh veliký, vemocný a vzbuzující bázeň, který nebere ohled na osobu a nepřijímá úplatek, 18 ale zjednává právo sirotku a vdově, miluje hosta a dává mu chléb a at. 19 Milujte tedy hosta, nebo jste byli hosty v egyptské zemi. 20 Hospodina, svého Boha, se bude bát, jemu bude slouit, k němu se přimkne a v jeho jménu bude přísahat. 21 On je tvá chvála. On je tvůj Bůh, který s tebou učinil tyto veliké a hrozné věci, které jsi viděl na vlastní oči. 22 Tvoji otcové sestoupili do Egypta v počtu sedmdesáti duí, ale nyní tě Hospodin, tvůj Bůh, učinil tak početným

Deuteronomium 11

1 Bude milovat Hospodina, svého Boha, bude dbát na to, co ti svěřil, na jeho nařízení, práva a přikázání po vechny dny. 2 Znáte dnes přece to, co vai synové nepoznali a neviděli, toti napomínání Hospodina, vaeho Boha, jeho velikost, jeho pevnou ruku a vztaenou pai, 3 jeho znamení a činy, které vykonal uprostřed Egypta na faraónovi, králi egyptském, a celé jeho zemi, 4 vechno, co učinil egyptskému vojsku, jeho koním a vozům, jak je zaplavil vodou Rákosového moře, kdy vás pronásledovali, ano, Hospodin je vyhubil - tak tomu je dodnes; 5 a co s vámi učinil na pouti, ne jste přili a na toto místo, 6 a jak naloil s Dátanem a Abíramem, syny Rúbenovce Elíaba, jak země rozevřela svůj chřtán a pohltila je uprostřed celého Izraele i s jejich rodinami a stany i se vemi jejich přívrenci. 7 Na vlastní oči jste přece spatřili celé to veliké Hospodinovo dílo, které vykonal. 8 Dbejte proto na kadý příkaz, který vám dnes udílím, abyste byli rozhodní, a půjdete obsadit zemi, do ní táhnete a kterou máte obsadit, 9 a abyste byli dlouho ivi na zemi, o které Hospodin přísahal, e ji dá vaim otcům a jejich potomstvu, v zemi oplývající mlékem a medem. 10 Země, kterou přichází obsadit, není toti jako země egyptská, z ní jste vyli, kterou jsi oséval semenem a zavlaoval lapáním čerpadla jako zelinářskou zahradu. 11 Země, do ní táhnete a kterou máte obsadit, je země hor a plání. Pije vodu z nebeského detě. 12 Je to země, o ni Hospodin, tvůj Bůh, pečuje. Oči Hospodina, tvého Boha, jsou na ni neustále upřeny, od začátku roku a do konce. 13 Jestlie budete opravdu poslouchat má přikázání, která vám dnes udílím, toti abyste milovali Hospodina, svého Boha, a slouili mu celým svým srdcem a celou svou duí, 14 dám vai zemi dé v pravý čas, dé podzimní i jarní, a bude sklízet své obilí, svůj mot a olej 15 a na tvém poli dám růst bylině pro tvůj dobytek; bude jíst dosyta. 16 Střezte se, aby se vae srdce nedalo zlákat, take byste se odchýlili, slouili jiným bohům a klaněli se jim. 17 To by Hospodin vzplanul proti vám hněvem a zavřel by nebesa, take by nebylo detě, z půdy by se nic neurodilo a vy byste v té dobré zemi, kterou vám Hospodin dává, rychle vyhynuli. 18 Tato má slova si vlote do srdce a do své due, přivate si je jako znamení na ruku a a jsou jako pásek na čele mezi vaima očima. 19 Budete jim vyučovat své syny a rozmlouvat o nich, a bude sedět doma nebo půjde cestou, a bude uléhat nebo vstávat. 20 Napíe je na veřeje svého domu a na své brány, 21 abyste na zemi, o které Hospodin přísahal vaim otcům, e jim ji dá, dlouho ili vy i vai synové, aby vae dny byly jako dny nebes nad zemí. 22 Jestlie budete bedlivě a cele dbát na toto přikázání, které vám prikazuji dodrovat, toti abyste milovali Hospodina, svého Boha, chodili po vech jeho cestách a přimkli se k němu, 23 vyene Hospodin před vámi vechny tyto pronárody, take si podrobíte národy větí a zdatnější, ne jste vy. 24 Kadé místo, na ně vae noha lápne, bude vae: od poutě po Libanón, od Řeky, řeky Eufratu, a k Zadnímu moři, to ve bude vae území. 25 Nikdo se proti vám nepostaví, Hospodin, vá Bůh, uvalí strach a bázeň před vámi na celou zemi, kde stanete, jak k vám mluvil. 26 Hled', dnes vám předkládám poehnání i zlořečení: 27 poehnání, kdy budete poslouchat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám dnes prikazuji, 28 a zlořečení, kdy nebudete poslouchat příkazy Hospodina, svého Boha, sejdete-li z cesty, kterou vám dnes prikazuji, a budete-li chodit za jinými bohy, k nim se nemáte znát. 29 A tě uvede Hospodin, tvůj Bůh, do země, kterou přichází obsadit, bude dávat poehnání na hoře Gerizímu a zlořečení na hoře Ébalu. 30 Ty hory jsou za Jordánem, za cestou na západ, v zemi Kenaanců sídlících v pustině naproti Gilgálu při boiti Móre. 31 Přejdete toti Jordán a půjdete obsadit zemi, kterou vám dává Hospodin, vá Bůh. Obsadíte ji a usadíte se v ní. 32 Proto bedlivě dodrujte vechna nařízení a práva, která vám dnes předkládám.

1 Toto jsou nařízení a práva, která budete bedlivě dodrovať v zemi, kterou ti dal do vlastnictví Hospodin, Bůh tvých otců, po vechny dny, v nich budete ivi na zemi. 2 Úplně zničíte vechna místa, kde pronárody, je si podrobíte, slouily svým bohům na vysokých horách i na pahorcích a pod kadým zeleným stromem. 3 Jejich oltáře zboříte, jejich posvátné sloupy roztríte, jejich posvátné kůly spálíte, tesané sochy jejich bohů pokácíte a jejich jméno z toho místa vyhladíte. 4 Pro Hospodina, svého Boha, nesmíte udělat nic takového, 5 ale budete vyhledávat místo, které si vyvolí Hospodin, vá Bůh, ze vech vaich kmenů, aby tam spočinulo jeho jméno; tam bude přicházet. 6 Tam budete přináet své zápalné oběti a oběti svých hodů i desátky a obě pozdvihování svých rukou, záslibné a dobrovolné dary i prvorozené kusy ze svého skotu a bravu. 7 Budete tam jíst před Hospodinem, svým Bohem, a vy i vá dům se budete radovat ze veho, k čemu jste přiloili ruku, v čem ti poehnal Hospodin, tvůj Bůh. 8 Nebudete u dělat to, co zde děláme dnes, co kadý sám pokládá za správné. 9 Dosud jste toti neveli do místa odpočinutí a neujali se dědictví, které ti dává Hospodin, tvůj Bůh. 10 Ale a přejdete Jordán a usadíte se v zemi, kterou vám přiděluje do dědictví Hospodin, vá Bůh, a vám dá odpočinutí ode vech vaich okolních nepřátel, take budete sídlit bezpečně, 11 potom na místo, které si vyvolí Hospodin, vá Bůh, aby tam přebývalo jeho jméno, budete přináet vechno, co vám přikazují: své zápalné oběti a oběti svých hodů i desátky a obě pozdvihování svých rukou i vechno nejlepí ze svých záslibných darů, které jste Hospodinu přislíbili. 12 Budete se radovat před Hospodinem, svým Bohem, vy i vai synové a vae dcery, vai otroci a vae otrokyně i lévijec, který ije v tvých branách, protoe nemá mezi vámi podíl ani dědictví. 13 Střez se, abys neobětoval své zápalné oběti na jakémkoli místě, které by sis vyhlédl. 14 Jenom na tom místě, které si vyvolí Hospodin v jednom z tvých kmenů, bude obětovat své zápalné oběti, tam bude vykonávat vechno, co ti přikazují. 15 Poráet dobytek a jíst maso mše ovem ve vech svých branách, kdykoli po něm zatouí, podle poehnutí, které ti dal Hospodin, tvůj Bůh; smí je jíst nečistý i čistý i nečistý jako gazelu nebo jelena. 16 Jenom krev jíst nebudete. Vylejete ji na zem jako vodu. 17 Ale ve svých branách nesmí jíst desátek ze svého obilí, motu a čerstvého oleje ani prvorozené kusy ze svého skotu a bravu ani jakýkoli záslibný dar, který jsi přislíbil, ani dobrovolné dary ani obě pozdvihování svých rukou. 18 Jen před Hospodinem, svým Bohem, na místě, které si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolí, tam je bude jíst ty i tvůj syn a tvá dcera, tvůj otrok a tvá otrokyně i lévijec, který ije v tvých branách. Před Hospodinem, svým Bohem, se bude radovat ze veho, k čemu jsi přiloil ruku. 19 Pokud bude ít ve své zemi, varuj se toho, abys lévijce nechal oputěného. 20 A Hospodin, tvůj Bůh, rozíří tvé území, jak ti slíbil, a ty řekne: “Chtěl bych jíst maso”, protoe zatouí jíst maso, mše je jíst podle své chuti. 21 Kdy bude od tebe daleko místo, které Hospodin, tvůj Bůh, vyvolí, aby tam spočinulo jeho jméno, porazí kus ze svého skotu či bravu, který ti dal Hospodin, jak jsem ti přikázal, a bude jíst ve svých branách zcela podle své chuti. 22 Bude je jíst tak, jak se jí gazela nebo jelen; mše je jíst stejně nečistý jako čistý. 23 Jenom rozhodně odmítej jíst krev, nebo krev je ivot; proto nebude jíst s masem i ivot. 24 Nebude ji jíst, nýbr ji vyleje na zem jako vodu. 25 Nebude ji jíst, aby se dobře vedlo tobě i tvým synům po tobě, kdy bude dělat, co je správné v Hospodinových očích. 26 Jen to svaté, co má obětovat, a své záslibné dary bude nosit na místo, které Hospodin vyvolí. 27 Připraví své zápalné oběti, maso i krev, na oltáři Hospodina, svého Boha. Krev tvých obětí k hodům bude vylita na oltář Hospodina, tvého Boha, kdeto maso sní. 28 Bedlivě poslouvej vechna tato slova, která ti přikazují, aby se vdycky dobře vedlo tobě i tvým synům po tobě, kdy bude dělat, co je v očích Hospodina, tvého Boha, dobré a správné. 29 A Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyplení pronárody, které si jde podrobit, a a si je podrobí a usadí se v jejich zemi, 30 dej si pozor, abys neuvízl v léčce, která po nich zbude, a budou před tebou u vyhlazeny: abys nevyhledával jejich bohy a neřekl: “Jak slouily tyto pronárody svým bohům, tak to budu dělat i já!” 31 Něco takového nesmí udělat pro Hospodina, svého Boha, nebo vechno, co ony činily pro své bohy, Hospodin nenávidí jako ohavnost; vdy ony pro své bohy spalují dokonce své syny a dcery.

Deuteronomium 13

1 Vechno, co vám přikazuji, budete bedlivě dodrovat. Nic k tomu nepřidá a nic z toho neubere. 2 Kdyby povstal ve tvém středu prorok nebo někdo, kdo hádá ze snů, a nabídl ti znamení nebo zázrak, 3 i kdyby se dostavilo to znamení nebo ten zázrak, o něm ti mluvil, kdy říkal: “Pojďme za jinými bohy”, které jsi neznal, “a slume jim”, 4 neuposlechne slov takového proroka nebo toho, kdo hádá ze snů. To vás zkouší Hospodin, vá Bůh, aby poznal, zda milujete Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duí. 5 Hospodina, svého Boha, budete následovat a jeho se budete bát, budete dbát na jeho přikázání a poslouchat ho, jemu budete slouit a k němu se přimknete. 6 Avak takový prorok nebo ten, kdo hádá ze snů, bude usmrčen, protoe přemlouval k odpadnutí od Hospodina, vaeho Boha, který vás vyvedl z egyptské země a vykoupil tě z domu otroctví. Chtěl tě svést z cesty, po které ti Hospodin, tvůj Bůh, přikázal chodit. I odstraní zlo ze svého středu. 7 Kdyby tě tvůj bratr, syn tvé matky, nebo tvůj syn nebo tvá dcera nebo tvá vlastní ena nebo tvůj nejmilejší přítel potají ponoukal: “Pojďme slouit jiným bohům”, které jsi neznal ty ani tvoji otcové, 8 některým z bohů těch národů, které jsou kolem vás, a blízko tebe nebo daleko od tebe, od jednoho konce země a k druhému konci země, 9 nepřivolí mu a neuposlechne ho, nebude ho litovat ani s ním mít soucit ani ho krýt. 10 Musí ho zabít. Nejprve se proti němu pozdvihne tvoje ruka, aby ho usmrtila, potom ruce veho lidu. 11 Bude ho kamenovat, dokud nezemře, protoe tě usiloval odvést od Hospodina, tvého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. 12 Celý Izrael a o tom uslyí a a se bojí. Nikdy a se mezi vámi nestane něco tak zlého. 13 Kdybys uslyel o některém svém městě, které ti dává Hospodin, tvůj Bůh, aby ses v něm usadil, 14 e z tvého středu vyli mui ničemní a svádějí obyvatele města slovy: “Pojďme slouit jiným bohům”, které jste neznali, 15 bude pátrat a zkoumat a dobře se vyptávat; bude-li to jistá pravda, e se taková ohavnost ve tvém středu stala, 16 úplně vybijе obyvatele toho města ostrím meče, zničí je ostrím meče jako klaté, i vechno, co je v něm, i jeho dobytek. 17 Vechnu kořist z něho shromádí na jeho prostranství a město i vechnu kořist z něho spálí jako celopal pro Hospodina, svého Boha. Zůstane navěky pahorkem sutin, nikdy nebude vystavěno. 18 A ti neulpí na ruce nic z toho, co propadlo klatbě, aby se Hospodin od svého planoucího hněvu odvrátil a udělil ti slitování. Slituje se nad tebou a rozmnoí tě, jak přísahal tvým otcům, 19 kdy bude poslouchat Hospodina, svého Boha, dbát na vechny jeho přikazy, které ti dnes udílím, a dodrovat, co je správné v očích Hospodina, tvého Boha.

Deuteronomium 14

1 Jste synové Hospodina, svého Boha. Nebudete si pro mrtvého dělat smuteční zářezy, ani mezi očima lysinu. 2 Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha. Tebe si Hospodin vyvolil ze vech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvlátním vlastnictvím. 3 Nesmí jíst nic ohavného. 4 Smíte jíst tato zvířata: býka, ovci a kozu, 5 jelena, gazelu, daňka, kozoroce, antilopu díona, tura stepního a divokou kozu, 6 zkrátka vechna zvířata, která mají kopyta rozdělená tak, e jsou obě kopyta úplně rozpolcená, převýkavce mezi zvířaty; ty jíst smíte. 7 Z převýkavců, z těch, co mají kopyta rozdělená rozpolcením, nesmíte vak jíst velblouda, zajíce a damana. Jsou to převýkavci, ale kopyta nemají úplně rozdělená; budou pro vás nečistí. 8 Ani vepře; má sice kopyta rozdělená, ale nepřevýkuje; bude pro vás nečistý. Jejich maso nesmíte jíst, jejich zdechliny se nedotknete. 9 Ze veho, co je ve vodě, smíte jíst toto: vechno, co má ploutve a upiny. To smíte jíst. 10 Co nemá ploutve ani upiny, jíst nesmíte; bude to pro vás nečisté. 11 Smíte jíst vechno čisté ptactvo. 12 Jen tyto z nich jíst nesmíte: orla, orlosupa a orla mořského,

13 luňáka, jestřába a různé druhy supů, 14 ádný druh havranů, 15 ptrosa, sovu, racka a různé druhy sokolů, 16 kulicha, výra a sovu pálenou, 17 pelikána, mrchorouta a kormorána, 18 čápa a různé druhy volavek, dudka a netopýra. 19 Nečistá bude pro vás i vechna létající havě; nesmí se jíst. 20 Vechno čisté ptactvo jíst smíte. 21 Nesmíte jíst ádnou zdechlinu. Buď ji dá bezdomovci, který ije v tvých branách, aby ji jedl, nebo ji prodá cizinci. Vdy jsi svatý lid Hospodina, svého Boha. Nebude vařit kůzle v mléce jeho matky. 22 Bude odvádět desátky z večeré úrody své setby, která kadoročně na poli vyroste. 23 Na místě, které si on vyvolí, aby tam přebývalo jeho jméno, bude jíst před Hospodinem, svým Bohem, desátky ze svého obilí, motu a čerstvého oleje i prvorozených kusů svého skotu a bravu, aby ses učil bát Hospodina, svého Boha, po vechny dny. 24 Kdybys měl dlouhou cestu a nemohl je donést, protoe místo, které vyvolí Hospodin, tvůj Bůh, aby tam spočinulo jeho jméno, bude od tebe vzdáleno, a Hospodin, tvůj Bůh, ti poehná, 25 smění je za stříbro, stříbro zaváe, vezme do ruky a půjde na místo, které si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolí. 26 Tam koupí za to stříbro vechno, po čem zatouí, skot, brav, víno, opojný nápoj, cokoli bude chtít, a bude jíst před Hospodinem, svým Bohem, a radovat se i se svým domem. 27 Ani lévijce, který ije v tvých branách, nenechá oputěného, protoe nemá s tebou podíl ani dědictví. 28 Kadého třetího roku odnese vechny desátky ze své úrody toho roku a sloí je ve svých branách. 29 I přijde lévijec, protoe nemá s tebou podíl ani dědictví, a bezdomovec, sirotek a vdova, kteří ijí v tvých branách, a budou jíst dosyta, aby ti Hospodin, tvůj Bůh, ehnal při kadé práci, kterou bude tvá ruka konat.

Deuteronomium 15

1 Kadého sedmého roku bude slavit léto promíjení dluhu. 2 Toto je způsob promíjení dluhu: Kadý věřitel svému blinímu promine, co mu půjčil. Nebude na svého bliního, svého bratra, naléhat, protoe je vyhláeno Hospodinovo promíjení dluhu. 3 Na cizince naléhat smí, ale co má u svého bratra, to mu tvá ruka promine. 4 A není u tebe potřebného, nebo Hospodin ti bohatě poehná v zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává do dědictví, abys ji obsadil. 5 Jen ochotně poslouvej Hospodina, svého Boha, a bedlivě a cele dodruj tento příkaz, který ti dnes prikazuji. 6 Vdy ti Hospodin, tvůj Bůh, poehná, jak ti řekl. Bude poskytovat půjčky mnohým pronárodům, ale sám si nebude vypůjčovat. Bude ovládat mnohé pronárody, ale tebe neovládnu. 7 Bude-li u tebe potřebný někdo z tvých bratří, v některé z tvých bran v tvé zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, nebude tvé srdce zpupné a nezavře svou ruku před svým potřebným bratrem. 8 Ochotně mu otvírej svou ruku a poskytni mu dostatečnou půjčku podle toho, kolik ve svém nedostatku potřebuje. 9 Dej si pozor, aby v tvém srdci nevyvstala ničemná mylenka, e se blíí sedmý rok, rok promíjení dluhů; e tedy bude na svého potřebného bratra nevlídný a nedá mu nic. On by kvůli tobě volal k Hospodinu a na tobě by byl hřích. 10 Dávej mu tědře a nebuď skoupý, kdy mu má něco dát, nebo kvůli tomu ti Hospodin, tvůj Bůh, poehná ve vem, co dělá, ve vem, k čemu přiloí ruku. 11 Potřebný ze země nevymizí. Proto ti prikazuji: Ve své zemi ochotně otvírej ruku svému utiěnému a potřebnému bratru. 12 Bude-li ti prodán tvůj bratr, Hebrej nebo Hebrejka, bude tvým otrokem po est let, ale sedmého roku jej propustí na svobodu. 13 Kdy ho propustí na svobodu, nepropustí ho s prázdnou. 14 tědře jej obdaruje ze svého stáda i humna a lisu. V čem ti Hospodin, tvůj Bůh, poehnal, z toho mu dá. 15 Pamatuj, e jsi byl otrokem v egyptské zemi a e tě Hospodin, tvůj Bůh, vykoupil. Proto ti dnes toto prikazuji. 16 Kdyby ti řekl: “Nechci od tebe odejít”, protoe miluje tebe i tvůj dům a je mu u tebe dobře, 17 vezme ídlo, připíchne mu ucho ke dveřím a bude provdy tvým otrokem. Stejně učiní i své otrokyni. 18 Nebude ti zatěko propustit ho na svobodu, nebo ti vyslouil dvojnásobnou mzdu nádenickou za est let, a Hospodin, tvůj Bůh, ti poehná ve vem, co bude konat. 19 Kadého prvorozeného samce, který se narodí v tvém skotu nebo bravu, oddělí jako svatého pro Hospodina, svého Boha. Nebude vykonávat ádnou práci se svým prvorozeným býčkem, nebude stříhat prvorozené kusy ze svého bravu. 20 Před Hospodinem, svým

Bohem, ho bude jíst se svým domem rok co rok na místě, které Hospodin vyvolí. 21 Avak bude-li na něm nějaká vada, bude-li kulhavý nebo slepý nebo bude mít jakoukoli zlou vadu, nebude ho obětovat Hospodinu, svému Bohu. 22 Bude ho jíst ve svých branách, stejně nečistý jako čistý, jako gazelu nebo jelena. 23 Jen jeho krev nesmí jíst. Vyleje ji na zem jako vodu.

Deuteronomium 16

1 Dbej na měsíc ábíb (to je měsíc klasů), abys slavil hod beránka Hospodinu, svému Bohu, protoe tě Hospodin, tvůj Bůh, v měsíci ábíbu vyvedl v noci z Egypta. 2 Hospodinu, svému Bohu, bude obětovat hod beránka z bravu nebo skotu na místě, které Hospodin vyvolí, aby tam přebývalo jeho jméno. 3 Nebude při něm jíst nic kvaeného. Po sedm dní bude při něm jíst nekvaené chleby, chléb poroby, nebo jsi chvatně vyel z egyptské země. Po vechny dny svého ivota si bude připomínat den, kdy jsi vyel z egyptské země. 4 Na celém tvém území se u tebe po sedm dní neuvidí kvas. Z masa, které připraví prvního dne navečer, nezůstane nic přes noc do rána. 5 Nebude moci připravovat hod beránka v kterékoli ze svých bran, které ti dává Hospodin, tvůj Bůh. 6 Jenom na místě, které Hospodin, tvůj Bůh, vyvolí, aby tam přebývalo jeho jméno, připraví hod beránka večer při západu slunce v ten čas, kdy jsi vyel z Egypta. 7 Bude vařit a bude jíst na místě, které vyvolí Hospodin, tvůj Bůh. Ráno se pak vrátí a půjde ke svým stanům. 8 est dní bude jíst nekvaené chleby, sedmého dne bude slavnostní shromáždění pro Hospodina, tvého Boha. Nebude vykonávat ádnou práci. 9 Odpočítá si sedm týdnů. Od chvíle, kdy přiloí srp ke stojícímu obilí, začne počítat sedm týdnů. 10 Pak bude slavit Hospodinu, svému Bohu, slavnost týdnů. Dá dobrovolně podle své monosti z toho, v čem ti Hospodin, tvůj Bůh, poehná. 11 A bude se radovat před Hospodinem, svým Bohem, na místě, které vyvolí Hospodin, tvůj Bůh, aby tam přebývalo jeho jméno, ty i tvůj syn a tvá dcera, tvůj otrok a tvá otrokyně, lévijec, který ije v tvých branách, i bezdomovec, sirotek a vdova, kteří jsou mezi vámi. 12 Bude si připomínat, e jsi byl v Egyptě otrokem. Proto bude bedlivě dodrovat tato nařízení. 13 Slavnost stánků bude slavit po sedm dní, a shromádí úrodu ze svého humna a lisu. 14 Při své slavnosti se bude radovat ty i tvůj syn a tvá dcera, tvůj otrok a tvá otrokyně, lévijec i bezdomovec, sirotek a vdova, kteří ijí v tvých branách. 15 Sedm dní bude slavit slavnost Hospodina, svého Boha, na místě, které Hospodin vyvolí. Vdy Hospodin, tvůj Bůh, ti poehná na vekeré tvé úrodě a při vem, co bude dělat. Oddej se proto radosti. 16 Kadý z vás, kdo je muského pohlaví, se ukáe třikrát v roce před tváří Hospodina, tvého Boha, na místě, které on vyvolí: při slavnosti nekvaených chlebů, při slavnosti týdnů a při slavnosti stánků. A neukáe se před Hospodinovou tváří s prázdnou. 17 Kadý přinese, co mŭe dát, podle poehnaní Hospodina, tvého Boha, které ti udělil. 18 Ve vech svých branách, které ti Hospodin, tvůj Bůh, pro tvoje kmeny dává, si ustanoví soudce a správce. Budou soudit lid podle spravedlivého práva. 19 Nepřevrátí právo, nebude nikomu stranit, nepřijme úplatek. Úplatek oslepuje oči moudrých a překrucuje slova spravedlivých. 20 Bude usilovat o spravedlnost, a jen o spravedlnost, abys zůstal naivu a obsadil zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. 21 Nevsadí si posvátný kůl ani ádný strom při oltáři Hospodina, svého Boha, který si udělá. 22 Nevztyčí si posvátný sloup; to Hospodin, tvůj Bůh, nenávidí.

Deuteronomium 17

1 Nebude obětovat Hospodinu, svému Bohu, dobytče ze skotu nebo bravu, na něm je vada, cokoli patného, protoe to má Hospodin, tvůj Bůh, za ohavnost. 2 Výskytne-li se u tebe v některé z tvých bran, které ti Hospodin, tvůj Bůh, dává, mu nebo ena, kteří by se dopustili toho, co je zlé v očích Hospodina, tvého Boha, přestoupili by jeho smlouvu 3 a odeli slouit jiným bohům a klanět se jim, slunci nebo měsíci

anebo celému nebeskému zástupu, co jsem nepřikázal, 4 a bude-li ti to oznámeno nebo o tom uslyší, dobře si to proetří. Bude-li to jistá pravda, e byla spáchána v Izraeli taková ohavnost, 5 vyvede toho mue nebo tu enu, kteří se dopustili té zlé věci, ke svým branám a toho mue nebo tu enu budete kamenovat, dokud nezemřou. 6 Ten, kdo má zemřít, bude usmrcen na základě výpovědi dvou nebo tří svědků. Nebude usmrcen na základě výpovědi jediného svědka. 7 Svědkové na něho vztáhnou ruku jako první, aby ho usmrtili, potom vechen ostatní lid. Tak odstraní zlo ze svého středu. 8 Naskytne-li se ti nějaký mimořádný právní případ, rozsoudit, kdo je vinen vraudou, rozepří, ublížením na těle, tedy jakýkoli sporný případ ve tvých branách, vydá se k místu, které si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolí. 9 Přejde k lévijským kněm a k soudci, který tam bude v těch dnech, dotáe se a oni ti oznámí právní nález. 10 Bude pak jednat podle výroku, který ti oznámí z onoho místa, které vyvolí Hospodin. Bedlivě dodrží vechno, o čem tě oni poučí. 11 Bude jednat podle znění zákona, o něm tě poučí, a podle práva, které ti vysvětlí. Neuchýlí se napravo ani nalevo od toho, co ti oni oznámí. 12 Kdo bude jednat opoválivě, e by neposlechl kněze, který tam stojí ve slubě Hospodina, tvého Boha, nebo soudce, ten zemře. Tak odstraní zlo z Izraele. 13 Vechen lid a to slyí a bojí se a a u nejedná opoválivě. 14 A vejde do země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, obsadí ji a usadí se v ní. I řekne si: “Ustanovím nad sebou krále jako vechny pronárody kolem mne.” 15 Ustanoví tedy nad sebou za krále jen toho, koho si vyvolí Hospodin, tvůj Bůh. Ustanoví nad sebou krále ze svých bratrů. Nesmí dosadit nad sebou cizince, který není tvým bratrem. 16 Avak a nemá mnoho koní a a neuvádí lid zpátky do Egypta, aby měl více koní. Hospodin vám přece řekl: “Nikdy se u touto cestou nevracejte.” 17 Také a nemá mnoho en, aby se jeho srdce neodvrátilo od Boha. Ani stříbra a zlata a nemá příli mnoho. 18 Kdy dosedne na svůj královský trůn, dá si napsat do knihy opis tohoto zákona, opatrovaného lévijskými kněm. 19 Bude jej mít u sebe a bude v něm číst po vechny dny svého ivota, aby se učil bát Hospodina, svého Boha, a bedlivě dodroval vechna slova tohoto zákona a tato nařízení; 20 aby se jeho srdce nevypínalo nad jeho bratry a neuchyloval se od příkazu napravo ani nalevo; aby byl dlouho iv ve svém království uprostřed Izraele on i jeho synové.

Deuteronomium 18

1 Léviť kně, celý Léviův kmen, nebudou mít podíl ani dědictví s Izraelem. Budou ivi z ohnivých obětí Hospodinových, tedy z jeho dědictví. 2 Nebudou mít dědictví uprostřed svých bratrů. Jejich dědictvím bude sám Hospodin, jak jim přislíbil. 3 Kněm podle práva náleí od lidu, od těch, kteří přináejí k obětnímu hodu dobytče ze skotu nebo z bravu, toto: knězi dají plece, obě čelisti a aludek. 4 Bude mu dávat prvotiny svého obilí, motu a oleje i prvotiny své ovčí stře. 5 Vdy si jej vyvolil Hospodin, tvůj Bůh, ze vech tvých kmenů, aby po vechny dny stál on a jeho synové ve slubě ve jménu Hospodinově. 6 Přejde-li lévijec z některé z tvých bran odkudkoli z Izraele, kde pobývá jako host, přijde-li pln touhy na místo, které Hospodin vyvolí, 7 bude konat slubu ve jménu Hospodina, svého Boha, jako ostatní jeho bratrů lévijci, kteří tam stojí před Hospodinem. 8 Bude jíst tý podíl, kromě toho, co by prodal po otcích. 9 A vstoupí do země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, neuč se jednat podle ohavností oněch pronárodů. 10 A se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, větec obírající se větami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj 11 ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidec ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. 12 Kadého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyhání ony pronárody. 13 Bude se dokonale dret Hospodina, svého Boha. 14 Tyto pronárody, které si podrobí, poslouchají mrakopravce a větce, ale tobě to Hospodin, tvůj Bůh, nedovolil. 15 Hospodin, tvůj Bůh, ti povolá z tvého středu, z tvých bratrů, proroka jako jsem já. Jeho budete poslouchat, 16 zcela podle toho, co jsi ádal od Hospodina, svého Boha, na Chorébu v den shromáďení: “Ké neslyím u hlas Hospodina, svého Boha, a nevidím u ten veliký oheň,

abych nezemřel.” 17 Hospodin mi řekl: “Dobře to pověděli. 18 Povolám jim proroka z jejich bratří, jako jsi ty. Do jeho úst vloím svá slova a on jim bude mluvit ve, co mu přikáí. 19 Kdo by má slova, která on bude mluvit mým jménem, neposlouchal, toho já sám budu volat k odpovědnosti. 20 Avak prorok, který by opoválivě mluvil mým jménem něco, co jsem mu mluvit nepřikázal, nebo který by mluvil jménem jiných bohů, takový prorok zemře.” 21 V srdci si asi říká: “Jak poznáme slovo, které Hospodin nepromluvil?” 22 Nue, promluví-li prorok jménem Hospodinovým a věc se nestane a nesplní, nepromluvil to slovo Hospodin. Opopálivě je mluvil ten prorok sám; nelekej se toho.

Deuteronomium 19

1 A vyhledá Hospodin, tvůj Bůh, pronárody, jejich zemi ti Hospodin, tvůj Bůh, dává, a ty si je podrobí a usadí se v jejich městech a domech, 2 oddělí si tři města uprostřed své země, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává, abys ji obsadil. 3 Upraví si k nim cestu a rozdělí na tři díly území své země, kterou ti přiděluje do dědictví Hospodin, tvůj Bůh, aby tam mohl utéci kadý, kdo zabil. 4 A tak tomu bude s tím, kdo zabil a uteče se tam, aby zůstal naivu: Kdo zabil svého bližního neúmyslně, ani jej kdy předtím nenáviděl, 5 třeba ten, kdo by el se svým bližním do lesa rubat dříví a rozmáchl se sekerou při kácení stromu a elezo by se vysmeklo z topůrka a zasáhlo jeho bližního tak, e by zemřel, ten a se uteče do jednoho z těch měst, aby zůstal naivu. 6 Jinak by ho jako vraha pronásledoval v rozhořčení svého srdce krevní mstitel, a kdyby cesta byla příliš daleká, dostihl by ho a zabil by ho. On vak není hoden smrti, protoe zabitého neměl nikdy předtím v nenávisti. 7 Proto ti přikazuji: “Oddělí si tři města.” 8 Jestlie Hospodin, tvůj Bůh, rozšíří tvé území, jak přísahal tvým otcům, a dá ti celou zemi, o ní řekl, e ji dá tvým otcům, 9 dbej cele na tento příkaz, který ti dnes udílím, toti abys miloval Hospodina, svého Boha, a chodil po jeho cestách po vechny dny, a přidej k těmto třem městům ještě další tři. 10 Ve tvé zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, do dědictví, nebude prolévána nevinná krev, abys nebyl vinen prolitou krví. 11 Kdyby vak někdo svého bližního nenáviděl a strojil mu úklady, povstal proti němu a ubil ho k smrti a pak utekl do některého z těch měst, 12 starí z jeho města pro něho polou, vezmou ho odtud a předají ho do rukou krevního mstitele, aby zemřel. 13 Nebude ho litovat. Tak odstraní nevinně prolitou krev z Izraele a bude s tebou dobře. 14 Neposune mezník svého bližního, kterým předkové vymezili tvůj dědičný díl, jej zdědí v zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, abys ji obsadil. 15 Nepovstane jen jediný svědek proti někomu v jakémkoli zločinu, v jakémkoli prohřeku a při jakémkoli hříchu, jeho se někdo dopustil. Soudní výrok bude vyneseno podle výpovědi dvou nebo tří svědků. 16 Povstane-li proti někomu zlovolný svědek, aby ho nařkl z odpadnutí od Hospodina, 17 postaví se oba mui, kteří mají spor, před Hospodina, před kněze a soudce, kteří tam v těch dnech budou, 18 a soudcové případ dobře vyetří. Zjistí-li, e je to křivý svědek, e nařkl svého bratra křivě, 19 učiníte jemu, jak on zamýlel učinit svému bratru. Tak odstraní zlo ze svého středu. 20 A to ostatní uslyí a a se bojí. Nikdy a se mezi vámi nestane něco tak zlého. 21 Nebude ho litovat. ivot za ivot, oko za oko, zub za zub, ruka za ruku, noha za nohu.

Deuteronomium 20

1 Kdy vytáhne do boje proti svým nepřítelům a spatří koně a vozbu, lid početnější, ne jsi sám, nebude se jich bát, nebo Hospodin, tvůj Bůh, který tě přivedl z egyptské země, je s tebou. 2 Ne podstoupíte boj, přistoupí kněz a promluví k lidu. 3 Řekne jim: “Sly, Izraeli! Dnes podstupujete boj proti svým nepřítelům. Neklesejte na mysli, nebojte se, nebuďte ustraení, nemějte z nich hrůzu. 4 Vdy Hospodin, vá Bůh, jde s vámi, aby za vás bojoval s vaimi nepříteli a zachránil vás.” 5 Pak promluví k lidu správcové:

“Ten, kdo vystavěl nový dům a ještě jej nezasvětil, a se vrátí domů, aby nezemřel v boji a nezasvětil jej někdo jiný. 6 Ten, kdo vysadil vinici a ještě z ní nesklízel, a se vrátí domů, aby nezemřel v boji a nesklízel z ní někdo jiný. 7 Ten, kdo se zasnoubil se enou a ještě si ji nevzal, a se vrátí domů, aby nezemřel v boji a nevzal si ji někdo jiný.” 8 Dále ještě správcové promluví k lidu: “Ten, kdo je bojácný a zbabělý, a se vrátí domů, aby jeho bratři neztratili odvahu jako on.” 9 A správcové dokončí promluvu k lidu, postaví se v čelo lidu velitelé oddílů. 10 Kdy přitáhne k městu, abys proti němu bojoval, nabídne mu mír. 11 Jestlie ti odpoví mírem a otevře ti brány, tu vechen lid, který je v něm, podrobí nuceným pracím a budou ti slouit. 12 Jestlie k míru s tebou nesvolí, ale povede s tebou boj, oblehne je. 13 A ti je Hospodin, tvůj Bůh, vydá do rukou, pobije v něm ostřím meče vechny osoby muského pohlaví. 14 Ale eny, děti a dobytek i ve, co bude v městě, vechnu kořist z něho si ponechá jako lup. Bude úivat kořisti po svých nepřítelích, kterou ti dal Hospodin, tvůj Bůh. 15 Tak naloí se vemi městy od tebe velice vzdálenými, která nepatří k městům těchto pronárodů zde. 16 Ale v městech těchto národů, které ti dává Hospodin, tvůj Bůh, do dědictví, nenechá naivu naprosto nikoho. 17 Zničí je jako klaté, Chetejce, Emorejce, Kenaance, Perizejce, Chivejce a Jebusejce, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, 18 aby vás naučil jednat podle velijakých svých ohavností, které činili kvůli svým bohům. Prohřeili byste se proti Hospodinu, svému Bohu. 19 Kdy bude dlouhou dobu obléhat nějaké město a v boji se ho zmocní, nezničí jeho stromoví a nebude je vyťínat sekerou. Vdy z něho můe jíst. Nekácej je! Co je strom na poli člověk, abys jej také obléhal? 20 Můe zničit a skácet jenom strom, o něm ví, e to není strom s ovocem k jídlu; pouije ho při stavbě obléhacího náspu proti městu, které s tebou vede boj, dokud město nepadne.

Deuteronomium 21

1 Bude-li v zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, abys ji obsadil, nalezen skolený, leící na poli, a nebude známo, kdo jej ubil, 2 vyjdou tvoji starí a soudcové a vyměří vzdálenost k městům, která budou v okolí skoleného. 3 Kdy se zjistí, které město je skolenému nejbliže, vezmou starí toho města jalovici, jí nebylo pouito k práci a která netahala pod jhem. 4 Starí toho města přivedou jalovici dolů k potoku s tekoucí vodou, kde se nepracovalo a neselo, a tam u potoka zlomí jalovici vaz. 5 Pak přistoupí kněží Léviovcí, protoe je vyvolil Hospodin, tvůj Bůh, aby mu slouili a jménem Hospodinovým dávali poehnutí. Podle jejich výroku se stane při každém sporu a při každém ublíení na těle. 6 Vichni starí toho města, které je nejbliže skolenému, si omyjí ruce nad jalovicí, jí byl u potoka zlomen vaz, 7 a dosvědčí: “Nae ruce tuto krev neprolily a nae oči nic neviděly. 8 Hospodine, zpros viny svůj izraelský lid, který jsi vykoupil, a nestíhej nevinně prolitou krev uprostřed svého izraelského lidu.” Tak budou zprotni viny za prolitou krev. 9 Kdy vykoná, co je v Hospodinových očích správné, odstraní nevinně prolitou krev ze svého středu. 10 Kdy vytáhne do boje proti svým nepřítelům a Hospodin, tvůj Bůh, ti je vydá do rukou a ty zajme zajatce 11 a spatří mezi zajatci enu krásné postavy, přilne k ní a bude si ji chtít vzít za enu, 12 přivede ji do svého domu. A si oholí hlavu a ostříhá nehty 13 a odloí svůj plá, v něm byla zajata, a zůstane v tvém domě. Po dobu jednoho měsíce bude oplakávat svého otce a svou matku. Potom k ní smí vejít, bude jejím manelem a ona bude tvou enou. 14 Jestlie se ti pak znelíbí, propustí ji a bude volná. Nesmí ji prodat za stříbro ani s ní hrubě zacházet, poté co jsi ji poníil. 15 Má-li někdo dvě eny, z nich by jednu miloval a druhou by nemiloval, a porodí mu syny milovaná i nemilovaná, ale prvorozený syn bude synem nemilované, 16 v den, kdy bude dávat, co mu patří, svým synům do dědictví, nemůe dát právo prvorozenství synu milované na úkor prvorozeného syna nemilované. 17 Vezme ohled na prvorozeného syna nemilované a dá mu dvojnásobný díl veho, co má, protoe on je prvotina jeho síly, jemu náleí právo prvorozenství. 18 Má-li někdo syna nepoddajného a vzpurného, který neposlouchá otce ani matku, a kdy ho kárají, neposlechne je, 19 a ho jeho otec i matka uchopí a vyvedou ke starím jeho města, k bráně jeho

místa, 20 a řeknou starím jeho města: “Tento náš syn je nepoddajný a vzpurný, neposlouchá nás, je to modlářský rout a pijan.” 21 A tak ho vichni mui jeho města uházejí kamením a zemře. Tak odstraní zlo ze svého středu. A to slyí celý Izrael a bojí se. 22 Bude-li nad někým pro hřích vynesena rozsudek smrti, bude-li usmrcen a ty jej pověsí na kůl, 23 nenechá jeho mrtvolu na kůlu přes noc, ale bezpodmínečně ho pohřbí té den, protože ten, kdo byl pověšen, je zlořečený Bohem. Neposkvrní svou zemi, kterou ti dává do dědictví Hospodin, tvůj Bůh.

Deuteronomium 22

1 Nebude netečně přihlízet, jak se zaběhl býk tvého bratra nebo jeho ovce. Vráti je svému bratru. 2 Jestli tvůj bratr není blízko tebe a ty ho neznáš, zaene dobytče do svého domu a bude u tebe. A tvůj bratr bude po něm pátrat, vrátí mu je. 3 Stejně naloží s jeho oslem, stejně naloží s jeho plátem, stejně naloží s každou ztracenou věcí svého bratra, která se mu ztratila a ty ji našel. Nesmí být netečný. 4 Nebude netečně přihlízet, jak na cestě klesl osel tvého bratra nebo jeho býk. Pozdvihne jej spolu s ním. 5 ena na sebe nevezme, co patří mui, a mu neobleče, co nosí ena. Hospodin, tvůj Bůh, má v ohavnosti každého, kdo to činí. 6 Kdy přijde cestou na ptáčím hnízdu s holátkou nebo s vejci, s matkou sedící na holátkách nebo na vejcích na nějakém stromě nebo na zemi, nevezme matku od mláděte. 7 Matku pustí, mláděte si smí vzít. Tak ti bude dobře a bude dlouho žít. 8 Kdy vystaví nový dům, udělá na střechu zábradlí. Neuvalí na svůj dům vinu za prolitou krev, kdyby z něho někdo spadl. 9 Neosází svou vinici dvojím druhem, jinak bude nedotknutelné všechno, jak sadba, kterou jsi zasadil, tak úroda z vinice. 10 Nebude orat s volem a oslem zapřaenými spolu. 11 Nebude si oblékat tkaninu ze směsi vlny a lnu. 12 Udělá si štrapačce na všech čtyřech rozích své pokrývky, kterou se přikrývá. 13 Kdy si mu vezme enu a vejde k ní, ale pak ji bude nenávidět, 14 obviní ji ze patnosti a bude o ní roznáet zlou pověst tím, e bude říkat: “Vzal jsem si tuto enu, přiblížil jsem se k ní, ale zjistil jsem, e není panna”, 15 tedy otec té dívky a její matka přinesou důkaz dívčina panenství do brány ke starším města. 16 Otec té dívky řekne starším: “Tomu mui jsem dal za enu svou dceru, ale on ji teď nenávidí. 17 Hle, obviňuje ji ze patnosti a říká: Zjistil jsem, e tvoje dcera nebyla panna. Tady je důkaz panenství mé dcery.” A rozprostřou rouku před staršími města. 18 I vezmou starší toho města onoho muže a ztrestají ho. 19 Dají mu pokutu sto ekelů stříbra a předají je otci té dívky, protože roznáel zlou pověst o izraelské panně. Ta zůstane jeho enou. Po celý svůj život ji nesmí propustit. 20 Jestli vak byla ta řeč pravdivá a u té dívky nebylo sledáno, e je panna, 21 tedy vyvedou dívku ke vchodu do domu jejího otce, muové jejího města ji ukamenují a zemře, nebo tím, e smilnila v domě svého otce, dopustila se v Izraeli hanebnosti. Tak odstraní zlo ze svého středu. 22 Kdy bude přistien mu, e leel s vdanou enou, oba zemřou: mu, který leel se enou, i ta ena. Tak odstraní zlo z Izraele. 23 Kdy dívku, pannu zasnoubenou mui, najde nějaký mu v městě a bude s ní leet, 24 vyvedete oba dva k bráně toho města, ukamenujete je a zemřou: dívka protože, e v městě nekřičela, a mu protože, e poniil enu svého bližního. Tak odstraní zlo ze svého středu. 25 Jestli nalezne mu zasnoubenou dívku na poli a zmocní se jí a bude s ní leet, zemře jenom ten mu, který s ní leel. 26 Dívce neudělá nic. Dívka se nedopustila hříchu hodného smrti. Je to podobný případ, jako kdy někdo povstane proti svému bližnímu a zabije ho. 27 Vdy ji našel na poli, zasnoubená dívka křičela, ale nebyl tu nikdo, kdo by ji zachránil. 28 Kdy najde mu dívku, pannu, která není zasnoubena, a chytí ji, bude s ní leet a budou přistieni, 29 mu, který s ní leel, dá otci té dívky padesát ekelů stříbra. Stane se jeho enou, protože ji poniil. Po celý svůj život ji nesmí propustit.

Deuteronomium 23

1 Nikdo si nesmí vzít enu svého otce a odkrýt tak cíp plátě svého otce. 2 Do Hospodinova shromáždění nevstoupí, kdo má rozdrčená varlata nebo uříznutý pyj. 3 Do Hospodinova shromáždění nevstoupí mienec; ani jeho desáté pokolení nevstoupí do Hospodinova shromáždění. 4 Do Hospodinova shromáždění nikdy nevstoupí Amónec nebo Moábec; ani jejich desáté pokolení nevstoupí do Hospodinova shromáždění, 5 zato e vám nevyli vstříc s chlebem a vodou na cestě, kdy jste táhli z Egypta, a e Moáb najal proti tobě Bileáma, syna Beórova, z Petóru v Aramském Dvojříčí, aby ti zlořečil. 6 Ale Hospodin, tvůj Bůh, nechtěl Bileáma slyet. Proto zvrátil Hospodin, tvůj Bůh, zlořečení tobě v poehnání, nebo Hospodin, tvůj Bůh, tě miloval. 7 Po vechny své dny nikdy neusiluj o pokoj s nimi ani o dobrodiní od nich. 8 Nebude si hnusit Edómce, nebo to je tvůj bratr. Nebude si hnusit Egypana, nebo jsi byl hostem v jeho zemi. 9 Synové, kteří se jim narodí, smějí v třetím pokolení vstoupit do Hospodinova shromáždění. 10 Kdy vytáhne vojensky proti svým nepřátelům, vystříhej se jakékoli patnosti. 11 Bude-li mezi vámi někdo, kdo by nebyl čistý pro noční výron semene, vyjde ven za tábor. Nevstoupí dovnitř do tábora. 12 K večeru se omyje vodou a při západu slunce smí vstoupit dovnitř do tábora. 13 Vně za táborem bude mít vyhrazené místo, kam bude chodit na stranu. 14 Mezi svým náradím bude mít kolík. Ne si venku dřepne, vyhrabe jím důlek a své výkaly zase přikryje. 15 Vdy Hospodin, tvůj Bůh, chodí po tvém táboře, aby tě vysvobodil a aby ti vydal tvé nepřátele. A je tedy tvůj tábor svatý, aby u tebe nespátril nic mrzkého a neodvrátil se od tebe. 16 Nevydá otroka jeho pánu, kdy se k tobě před svým pánem uchýlil. 17 Bude bydlet s tebou uprostřed tebe na místě, které si zvolí, v některé z tvých bran, kde mu bude dobře. Neutiskuj ho. 18 ádná z izraelských dcer se nezasvězí smilstvu; ani ádný z izraelských synů se nezasvězí smilstvu. 19 Nepřinese nevěstčí mzdu ani psovskou odměnu do domu Hospodina, svého Boha, a jde o jakýkoli slib, nebo obojí je Hospodinu, tvému Bohu, ohavností. 20 Svému bratru nebude půjčovat na úrok, na ádný úrok ani za stříbro ani za pokrm ani za cokoli, co se půjčuje na úrok. 21 Cizinci můe půjčovat na úrok, ale svému bratru na úrok půjčovat nesmí, aby ti Hospodin, tvůj Bůh, poehnal ve vem, k čemu přiloí svou ruku na zemi, kterou jde obsadit. 22 Kdy se Hospodinu, svému Bohu, zaváe slibem, neotálej ho splnit, nebo Hospodin, tvůj Bůh, to bude určitě od tebe vyadovat a byl by na tobě hřích. 23 Kdy se zdrí slibování, nebude na tobě hřích. 24 Bude bedlivě dodrovat to, co vyřkly tvoje rty a co jsi dobrovolně slíbil Hospodinu, svému Bohu, k čemu ses svými ústy zavázal. 25 Kdy vejde do vinice svého bliního, smí se najíst hroznů dosyta podle libosti, ale nebude nic dávat do nádoby. 26 Kdy vejde do obilí svého bliního, smí si rukou natrhat klasů, ale nebude obilí svého bliního nout srpem.

Deuteronomium 24

1 Kdy si mu vezme enu a oení se s ní, ona vak u něho nenalezne přízeň, nebo na ní shledal něco odporného, napíe jí rozlukový list, dá jí ho do rukou a vykáe ji ze svého domu. 2 Ona vyjde z jeho domu, odejde a vdá se za jiného mue. 3 Ale ten druhý mu k ní také pojme nenávisť, napíe jí rozlukový list, dá jí ho do rukou a vykáe ji ze svého domu. Anebo ten druhý mu, který si ji vzal za enu, zemře. 4 Tu její první manel, který ji vykázal, si ji znovu za enu vzít nemůe, kdy byla poskvrněna, nebo by to před Hospodinem byla ohavnost. Neualí hřích na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává do dědictví. 5 Kdy se mu právě oenil, nebude vycházet do boje a nebude mu ukládán ádný úkol. Po jeden rok bude uvolněn pro svůj dům, aby se radoval se svou enou, kterou si vzal. 6 Nikdo nesmí zabavit mlýnské kameny, spodní ani běhoun, nebo takový člověk jako by zabavil sám ivot. 7 Kdy bude někdo přistien, e ukradl někoho ze svých bratrů Izraelců, hrubě s ním nakládal a prodal ho, tedy ten zloděj zemře; tak odstraní zlo ze svého středu. 8 Měj se na pozoru při ráně malomocenství, abys velmi bedlivě dodroval vechno, o čem vás poučí lévijtí kněí. Bedlivě dodrujte, co jsem jim přikázal. 9 Pamatuj, co Hospodin, tvůj Bůh, učinil Mirjamě na cestě, kdy jste táhli z Egypta. 10 Kdy poskytne svému blinímu nějakou půjčku, nevejde do jeho domu, abys na něm

vymáhal zástavu. 11 Zůstane venku a mu, kterému jsi půjčku poskytl, vynese ti zástavu ven. 12 Jestlie je ten mu zchudlý, s jeho zástavou neulehne. 13 Vráti mu zástavu při západu slunce, aby ulehl ve svém pláti a ehnal ti. To bude tvá spravedlnost před Hospodinem, tvým Bohem. 14 Nebude utiskovat nádeníka, zchudlého a potřebného ze svých bratří ani ze svých hostů, kteří ijí v tvé zemi v tvých branách. 15 Dá mu jeho mzdu jetě tého dne, ne nad ním zapadne slunce, nebo je zchudlý a svým ivotem na ní závisí, aby nevolal proti tobě k Hospodinu a aby na tobě nebyl hřích. 16 Nebudou usmrcováni otcové za syny a synové nebudou usmrcováni za otce, kadý bude usmrcen pro vlastní hřích. 17 Nepřevrátí právo bezdomovce ani sirotka a vdově nezabaví roucho. 18 Ale pamatuj, e jsi byl otrokem v Egyptě a e Hospodin, tvůj Bůh, tě odtud vykoupil. Proto ti prikazuji, abys to dodroval. 19 Kdy bude sklízet ze svého pole a zapomene na poli snop, nevrátí se pro něj. Bude patřit bezdomovci, sirotku a vdově, aby ti Hospodin, tvůj Bůh, poehnal při kadé práci tvých rukou. 20 Kdy oklátí plody ze své olivy, nebude jetě setřásat zbylé. Ty budou patřit bezdomovci, sirotku a vdově. 21 Kdy bude na vinici sbírat hrozny, nebude po sobě paběrkovat. Bude to patřit bezdomovci, sirotku a vdově. 22 Pamatuj, e jsi byl otrokem v egyptské zemi. Proto ti prikazuji, abys to dodroval.

Deuteronomium 25

1 Kdy mezi mui dojde ke sporu a oni se dostaví k soudu, aby je rozsoudili, a je spravedlivý ospravedlněn a svévolník odsouzen. 2 Je-li svévolník hoden mrskání, dá ho soudce poloit a mrskat za své přítomnosti; dá mu vysázet počet ran podle jeho svévole. 3 Smí jej dát zmrskat nejvýe čtyřiceti ranami, aby tvůj bratr nebyl před tebou zlehčen, kdyby mu při mrskání přidal více ran. 4 Při mlácení nedá dobytčeti náhubek. 5 Kdy budou bydlet bratři spolu a jeden z nich zemře bez syna, nevdá se ena zemřelého jinam, za cizího mue. Vejde k ní její vagr a vezme si ji za enu právem vagrovství. 6 Prvorozený syn, kterého porodí, ponese jméno jeho zemřelého bratra, aby jeho jméno nebylo z Izraele vymazáno. 7 Avak jestlie si ten mu nebude chtít vzít svou vagrovou, vystoupí jeho vagrová do brány ke starím a řekne: “Můj vagr se zdráhá zachovat svému bratrovi jméno v Izraeli, není svolný úit vůči mně práva vagrovství.” 8 Předvolají ho tedy starí jeho města a promluví s ním. Kdy bude stát na svém a řekne: “Nechci si ji vzít”, 9 přistoupí k němu před starími jeho vagrová, zuje mu střevíc, plivne mu do tváře a prohlásí: “To si zaslouí mu, který nechce svému bratru zbudovat dům.” 10 I bude mít v Izraeli přezdívku: “Dům vyzutého”. 11 Kdy se mui budou spolu rvát jeden s druhým a přistoupí ena jednoho, aby vyrvala svého mue z rukou toho, který ho bije, a vztáhne ruku a uchopí ho za ohanbí, 12 bez slitování jí utne ruku. 13 Nebude mít ve svém váčku dvojí závaí, věti a mení. 14 Nebude mít ve svém domě dvojí míru, věti a mení. 15 Bude mít správné a poctivé závaí, správnou a poctivou míru, abys byl na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. 16 Vdy Hospodin, tvůj Bůh, má v ohavnosti kadého, kdo páchá něco takového, kadého, kdo se dopoutí bezpráví. 17 Pamatuj, co ti učinil Amálek, kdy jste táhli z Egypta. 18 Střetl se s tebou na cestě a zničil ti zadní voj, vechny churavé za tebou, kdy tys byl ochablý a unavený; a nebál se Boha. 19 Proto a ti Hospodin, tvůj Bůh, dá odpočinutí ode vech tvých okolních nepřátel v zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává do dědictví, abys ji obsadil, vymae památku Amálekovu zpod nebes. Nezapomeň!

Deuteronomium 26

1 A přijde do země, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává do dědictví, a obsadí ji a usadí se v ní, 2 vezme z prvotin vech polních plodů, které vytěi ze své země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, vloí je do koe a půjde k místu, které vyvolí Hospodin, tvůj Bůh, aby tam přebývalo jeho jméno. 3 Přijde ke knězi, který

tam bude v těch dnech, a řekne mu: “Vyznávám dnes Hospodinu, tvému Bohu, e jsem vstoupil do země, o které přísahal Hospodin naim otcům, e nám ji dá.” 4 Kněz vezme ko z tvé ruky a postaví jej před oltář Hospodina, tvého Boha. 5 Ty pak promluví před Hospodinem, svým Bohem, takto: “Můj otec byl Aramejec bloudící bez domova, sestoupil do Egypta a s hrstkou lidí tam pobýval jako host. Tam se stal velikým, zdatným a početným národem. 6 Ale Egypané s námi zle nakládali, trýznili nás a tvrdě nás zotročovali. 7 Tu jsme úpěli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin nás vyslyel, shlédl na naše pokoření, plahočení a útlak. 8 Hospodin nás vyvedl z Egypta pevnou rukou a vztaenou paí, za veliké hrůzy, se znameními a zázraky, 9 a přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zemi, zemi oplývající mlékem a medem. 10 Nyní tedy, hle, přinesl jsem prvotiny z plodů role, kterou jsi mi dal, Hospodine.” A postaví ko před Hospodina, svého Boha, a pokloní se před Hospodinem, svým Bohem. 11 Bude se radovat ze svého dobrého, co dal Hospodin, tvůj Bůh, tobě a tvému domu, ty i lévijec i bezdomovec, který bude mezi vámi. 12 Kdy pak třetího roku, v roce desátků, odvede vechny desátky ze své úrody a dá je lévijci, bezdomovci, sirotku a vdově, aby jedli v tvých branách a nasýtli se, 13 řekne před Hospodinem, svým Bohem: “Vynesl jsem z domu, co bylo svaté, a dal jsem to lévijci a bezdomovci, sirotku a vdově, zcela podle tvého příkazu, který jsi mi dal. Nepřestoupil jsem ani neopomenul ádné z tvých přikázání. 14 Nejedl jsem z toho, kdy jsem měl zármutek, neodstranil jsem z toho nic, kdy jsem byl nečistý, nedal jsem z toho nic pro mrtvého. Poslechl jsem Hospodina, svého Boha, a učinil jsem ve, jak jsi mi přikázal. 15 Shlédni ze svého svatého obydlí, z nebes, a poehnej svému izraelskému lidu i půdě, kterou jsi nám dal, jak jsi přísene slíbil naim otcům, tu zemi oplývající mlékem a medem.” 16 Dnešního dne ti Hospodin, tvůj Bůh, přikazuje, abys dodroval tato nařízení a právní ustanovení. Bude je bedlivě dodrovat celým svým srdcem a celou svou duí. 17 Prohlásil jsi při Hospodinu, e ti bude Bohem a ty e bude chodit po jeho cestách a dbát na jeho nařízení, přikázání a právní ustanovení a e ho bude poslouchat. 18 A Hospodin prohlásil dnes tobě, e bude jeho lidem, zvlátním vlastnictvím, jak k tobě mluvil. Bude dbát na všechna jeho přikázání 19 a on tě vyvíí nade všechny pronárody, které učinil. Bude mu chválou, věhlasem a okrasou, bude svatým lidem Hospodina, svého Boha, jak mluvil.

Deuteronomium 27

1 I přikázal Mojí a izraeltí starí lidu: Dbejte na každý příkaz, který vám dnes udílím. 2 V den, kdy přejdete Jordán do země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, postaví si veliké kameny a obílí je vápnem. 3 Napíe na ně všechna slova tohoto zákona, a přejde Jordán a vejde do země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, do země oplývající mlékem a medem, jak k tobě mluvil Hospodin, Bůh tvých otců. 4 A tedy přejdete Jordán, postavíte na hoře Ébalu ony kameny, jak vám dnes přikazují, a obílí je vápnem. 5 Vybuduje tam oltář Hospodinu, svému Bohu, oltář z kamenů, ale nebude je opracovávat elezem. 6 Z neopracovaných kamenů vybuduje oltář Hospodinu, svému Bohu, a bude na něm obětovat zápalné oběti Hospodinu, svému Bohu. 7 Bude tam také obětovat a jíst pokojné oběti a radovat se před Hospodinem, svým Bohem. 8 A na kameny napíe co nejzřetelněji všechna slova tohoto zákona. 9 I promluvil Mojí a lévijtí kněi k celému Izraeli: Zti se a sly, Izraeli, stal ses dnešního dne lidem Hospodina, svého Boha. 10 Bude poslouchat Hospodina, svého Boha, a plnit jeho příkazy a jeho nařízení, která ti dnes přikazují. 11 Onoho dne Mojí lidu dále přikázal: 12 A přejdete Jordán, postaví se na hoře Gerizímu, aby ehnali lidu: imeón, Lévi, Juda, Isachar, Josef a Benjamín. 13 A tito se postaví na hoře Ébalu, aby zlořečili: Rúben, Gád, Aer, Zabulón, Dan a Neftalí. 14 Lévijci střídavě se velmi izraelskými mui budou pronáet zvýeným hlasem: 15 “Buď proklet mu, který zhotoví tesanou nebo litou sochu, ohavnost před Hospodinem, výrobek rukou řemeslníka, a uloí ji v úkrytu.” A vechen lid odpoví a řekne: “Amen.” 16 “Buď proklet, kdo zlehčuje svého otce a svou matku.” A vechen lid řekne: “Amen.” 17 “Buď proklet, kdo posouvá mezník svého bližního.” A vechen lid řekne:

“Amen.” 18 “Bud’ proklet, kdo svádí slepce z cesty.” A vechen lid řekne: “Amen.” 19 “Bud’ proklet, kdo převrací právo bezdomovce, sirotka a vdovy.” A vechen lid řekne: “Amen.” 20 “Bud’ proklet, kdo obcuje se enou svého otce, nebo odkryl cíp plátě svého otce.” A vechen lid řekne: “Amen.” 21 “Bud’ proklet, kdo obcuje s nějakým zvířetem.” A vechen lid řekne: “Amen.” 22 “Bud’ proklet, kdo obcuje se svou sestrou, dcerou svého otce nebo dcerou své matky.” A vechen lid řekne: “Amen.” 23 “Bud’ proklet, kdo obcuje se svou tchyní.” A vechen lid řekne: “Amen.” 24 “Bud’ proklet, kdo tajně ubije svého bližního.” A vechen lid řekne: “Amen.” 25 “Bud’ proklet, kdo vezme úplatek, aby ubil člověka a prolil nevinnou krev.” A vechen lid řekne: “Amen.” 26 “Bud’ proklet, kdo nebude plnit slova tohoto zákona a dodrovat je.” A vechen lid řekne: “Amen.”

Deuteronomium 28

1 Jestlie bude opravdově poslouchat Hospodina, svého Boha, a bedlivě dodrovat vechny jeho příkazy, které ti dnes udílím, vyvíjí tě Hospodin, tvůj Bůh, nad vechny pronárody země. 2 A spočinou na tobě vechna tato poehnání, kdy bude poslouchat Hospodina, svého Boha: 3 Poehnaný bude ve městě a poehnaný bude na poli. 4 Poehnaný bude plod tvého ivota i plodiny tvé role, plod tvého dobytka, vrh tvého skotu a přírůstek tvého bravu. 5 Poehnaný bude tvůj ko a tvá díe. 6 Poehnaný bude při svém vcházení a poehnaný při svém vycházení. 7 Hospodin dá, e tvoji nepřátelé, kteří proti tobě povstanou, budou před tebou poraeni. Jednou cestou proti tobě vytáhnou a sedmi cestami budou před tebou utíkat. 8 Hospodin přikáe, aby s tebou bylo poehnání ve tvých sýpkách a na vem, k čemu přiloí ruku. Hospodin, tvůj Bůh, ti bude ehnat v zemi, kterou ti dává. 9 Hospodin si tě ustaví za svatý lid, jak ti přísáhl, kdy bude na příkazy Hospodina, svého Boha, dbát a chodit po jeho cestách. 10 Vechny národy země budou vidět, e se nazývá Hospodinovým jménem, a budou se tě bát. 11 Hospodin ti dá nadbytek dobrého: plodu tvého ivota a plodu tvého dobytka i plodin tvé role v zemi, o které přísahal Hospodin tvým otcům, e ti ji dá. 12 Hospodin ti otevře svou tědrou pokladnici, nebesa, aby v pravý čas dal tvé zemi dé a poehnal kadé práci tvých rukou. Bude půjčovat mnohým pronárodům, ale sám si nebude muset půjčovat. 13 Hospodin tě učiní hlavou a ne chvostem, bude vdycky stoupat vý a neklesne ní, bude-li poslouchat příkazy Hospodina, svého Boha, které ti dnes udílím, abys je bedlivě dodroval. 14 Neuchýlí se napravo ani nalevo od ádného ze slov, která vám dnes prikazuji, tím, e bys chodil za jinými bohy a slouil jim. 15 Jestlie vak nebude Hospodina, svého Boha, poslouchat a nebude bedlivě dodrovat vechny jeho příkazy a nařízení, která ti dnes udílím, dopadnou na tebe vechna tato zlořečení: 16 Prokletý bude ve městě a prokletý bude na poli. 17 Prokletý bude tvůj ko i tvá díe. 18 Prokletý bude plod tvého ivota i plodiny tvé role, vrh tvého skotu i přírůstek tvého bravu. 19 Prokletý bude při svém vcházení a prokletý při svém vycházení. 20 Hospodin na tebe pole prokletí, zděení a zmar ve vem, k čemu přiloí ruku a co bude dělat, dokud nebude zahlazen. Zanikne rychle pro své zlé jednání, protoe jsi mě opustil. 21 Hospodin způsobí, e se tě bude dret mor, dokud s tebou neskoncuje v zemi, kterou přichází obsadit. 22 Hospodin tě bude bít úbytěmi a zimnicí, palčivou horečkou, mečem, obilnou rzí a snětí; ty tě budou pronásledovat, dokud nezanikne. 23 Nebe nad tvou hlavou bude měděné a země pod tebou bude elezná. 24 Místo detě dá Hospodin tvé zemi písek a prach; budou na tebe padat z nebe, dokud nebude zahlazen. 25 Hospodin dopustí, e bude před svými nepřáteli poraen. Jednou cestou proti nepříteli vytáhne a sedmi cestami bude před ním utíkat. Bude obrazem hrůzy ve vech královstvích země. 26 Tvá mrtvola bude pokrmem vemu nebeskému ptactvu i zemskému zvířectvu a nikdo je nezaplaí. 27 Hospodin tě raní egyptskými vředy a boulemi, svrabem a praivinou, které nebude moci vyléčit. 28 Hospodin tě raní ílenstvím, slepotou a pomatením mysli. 29 O poledni bude tápat jako tápe slepý ve tmě. Na svých cestách nebude mít zdar, stále bude týrán a odírán, po vechny dny, a nikdo tě nezachrání. 30 Zasnoubí se s enou, a jiný mu ji zneuctí, vystaví si dům, a nebude v

něm bydlet, vysází vinici, a nebude z ní sklízet. 31 Tvůj býk bude poraen před tvýma očima, avak jíst z něho nebude. Tvůj osel ti bude uchvácen před očima, a nevrátí se ti. Tvůj brav bude vydán tvému nepříteli, a nikdo tě nezachrání. 32 Tvoji synové a tvé dcery budou vydány jinému lidu; tvé oči se na to budou dívat, po celé dny se budou pro ně rozplývat v slzách, ale nic nezmúe. 33 Plodiny tvé role i vekerý tvůj výtěk pozře lid, který jsi neznal, napořád bude týrán a utiskován, po vechny dny. 34 Zeílí z podívané, na kterou se bude muset dívat. 35 Hospodin tě raní na kolenou i na stehnech, od chodidla a po temeno zlými vředy, které nebude moci vyléčit. 36 Hospodin od tebe odvede i tvého krále, jeho nad sebou ustanoví, k pronárodu, který jsi neznal ty ani tvoji otcové. Tam bude slouit jiným bohům, dřevu a kameni. 37 Bude předmětem úděsu, pořekadel a posměchu mezi velmi národy, kam tě Hospodin odvede. 38 Vyseje na poli mnoho osiva, ale sklídí málo, nebo to oerou kobylky. 39 Vysází a obdělá vinice, avak víno pít ani uskladňovat nebude, nebo to seerou červi. 40 Vude po svém území bude mít olivy, ale olejem se nepomae, nebo olivy ti opadají. 41 Zplodí syny a dcery, ale tobě nezůstanou, nebo půjdou do zajetí. 42 Vechno tvé stromoví a plodiny tvé role napadne hmyz. 43 Bezdomovec, který je ve tvém středu, bude stoupat stále vý nad tebe, ty pak bude klesat čím dál tím ní. 44 On ti bude půjčovat, ale ty mu nebude moci půjčit. On bude hlavou, a ty bude chvostem. 45 Dopadnou na tebe vechna tato zlořečení a budou tě pronásledovat, dokud nebude zahlazen, nebo jsi neposlouchal Hospodina, svého Boha, a nedbal jsi na příkazy a nařízení, která ti udělil. 46 Budou na tobě a na tvém potomstvu navěky znamením a zázrakem. 47 Zato, e jsi měl hojnost veho, ale neslouil Hospodinu, svému Bohu, s radostí a vděčným srdcem, 48 bude otročit svým nepřátelům, které na tebe pole Hospodin, v hladu a ízni, v nahotě a v nedostatku veho. On ti vloí na íji elezné jho, dokud tě nevyhladí. 49 Hospodin na tebe přivede pronárod zdaleka, od konce země, jako přilétá orel, pronárod, jeho jazyku nebude rozumět, 50 pronárod kruté tváře, který nebere ohled na starce a nad chlapcem se nesmiluje. 51 Bude poírat plod tvého dobytka i plodiny tvé role, dokud nebude zahlazen. Nenechá ti obilí ani mot a olej, vrh tvého skotu ani přírůstek tvého bravu, dokud tě nevyhubí. 52 Sevře tě ve vech tvých branách, dokud nepadnou tvé vysoké a pevné hradby, na ně spoléhá po celé své zemi. Sevře tě ve vech tvých branách po celé tvé zemi, kterou ti dal Hospodin, tvůj Bůh. 53 A v tísní obleení, kterým tě bude tísnit tvůj nepřítel, bude jíst plod svého ivota, maso svých synů a dcer, které ti dal Hospodin, tvůj Bůh. 54 Změkčilý a zhýčkaný mezi vámi bude nepřejícně hledět na svého bratra i na svou vlastní enu a na syny, kteří mu jetě zbyli, 55 aby nemusel některému z nich dát z masa svých dětí, které pojídá, ze strachu, e by jemu nezbylo nic v tísní obleení, kterým tě bude tísnit tvůj nepřítel ve vech tvých branách. 56 Ta změkčilá a zhýčkaná mezi vámi, která se pro zhýčkanost a změkčilost ani nepokusila postavit nohou na zem, bude nepřejícně hledět na svého vlastního mue i na svého syna a na svou dceru, 57 i na své plodové lůko, které z ní vychází, i na své děti, které porodí. Tajně je sní pro nedostatek veho v tísní obleení, kterým tě bude tísnit tvůj nepřítel ve tvých branách. 58 Jestlie nebude bedlivě dodrovat vechna slova tohoto zákona, napsaná v této knize, a bát se toho slavného a hrozného jména Hospodina, svého Boha, 59 dopustí Hospodin na tebe i na tvé potomstvo neobyčejné rány, rány veliké a vytrvalé i nemoci zlé a vytrvalé. 60 Obrátí na tebe vechny egyptské choroby, jich se léká, a ony na tobě ulpí. 61 Hospodin na tebe uvede té kadou nemoc a kadou ránu, o ní není psáno v knize tohoto zákona, dokud nebude zahlazen. 62 I zbude vás maličko, ač vás bylo mnoho jako nebeských hvězd, protoe jsi neposlouchal Hospodina, svého Boha. 63 A jako se Hospodin nad vámi veselil, kdy vám prokazoval dobro a rozmnooval vás, tak se bude Hospodin nad vámi veselit, kdy vás bude hubit a zahlazovat. Budete vyrváni ze země, kterou přichází obsadit. 64 Hospodin tě rozptýlí do vech národů od jednoho konce země do druhého. Tam bude slouit jiným bohům, které jsi neznal ty ani tvoji otcové, dřevu nebo kameni. 65 Mezi těmi pronárody nebude mít klidu, ani tvá noha si neodpočine. Hospodin ti tam dá chvějící se srdce, pohaslé oči a zoufalou dui. 66 Tvůj ivot bude viset na vlásku, v noci i ve dne se bude chvět strachem a nebude jist svým ivotem. 67 Ráno bude říkat: “Ké by byl večer!” a večer bude říkat: “Ké by bylo ráno!” pro strach svého srdce, kterým se bude chvět, a pro podívanou, na kterou se bude muset dívat. 68 Loděmi tě Hospodin přivede zpátky do Egypta; vydá se cestou, o ní jsem prohlásil, e ji u nespátrí. Tam se budete

nabízet na prodej svým nepřátelům za otroky a otrokyně, ale nikdo vás nekoupí. 69 Toto jsou slova smlouvy, o které Hospodin přikázal Mojžíovi, aby ji uzavřel se syny Izraele v moábské zemi, kromě té smlouvy, kterou s nimi uzavřel na Chorébu.

Deuteronomium 29

1 Mojí svolal celý Izrael a řekl jim: Na vlastní oči jste viděli, co učinil Hospodin v egyptské zemi faraónovi a vem jeho sluebníkům i celé jeho zemi, 2 na vlastní oči jsi viděl veliké zkouky, znamení a ony veliké zázraky. 3 Ale Hospodin vám nedal srdce, aby chápalo, ani oči, aby viděly, ani uši, aby slyely, a do tohoto dne. 4 Kdy jsem vás vodil čtyřicet let poutí, plátě vám nezvetely a opánky ti na noze nezpuchřely. 5 Nejedli jste chléb a nepili jste víno ani opojný nápoj, abyste poznali, e já jsem Hospodin, vá Bůh. 6 Kdy jste přili k tomuto místu, vytáhl proti nám k boji chebónský král Síchon a báanský král Óg, ale pobili jsme je 7 a zabrali jsme jejich zemi a dali ji v dědictví Rúbenovcům. Gádovcům a polovině kmene Manasesovců. 8 Dbejte tedy na slova této smlouvy a dodrujte je, abyste měli úspěch ve vem, co budete dělat. 9 Vy vichni stojíte dnes před Hospodinem, svým Bohem, vai představitelé podle vaich kmenů, vai starí, vai správci, vichni izraeltí muové, 10 vae děti, vae eny i tvůj host, který je ve tvém táboře, i tvůj drvotěp a nosič vody, 11 abys veel ve smlouvu Hospodina, svého Boha, kterou Hospodin, tvůj Bůh, s tebou dnes pod kletbou uzavírá: 12 e si z tebe dnes ustavuje svůj lid a chce ti být Bohem, jak k tobě mluvil a jak přísahal tvým otcům, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. 13 Avak nejen s vámi uzavírám pod kletbou tuto smlouvu, 14 jak s tím, který tu dnes s námi stojí před Hospodinem, náim Bohem, tak s tím, který tu dnes s námi není. 15 Vdy víte, jak jsme přebývali v egyptské zemi a jak jsme procházeli územím pronárodů; sami jste jím proli. 16 Viděli jste jejich ohyzdné a hnusné modly, dřevo a kámen, stříbro a zlato, které mají. 17 A není mezi vámi mu ani ena, čeleď ani kmen, jejich srdce by se dnes odvrátilo od Hospodina, naeho Boha, take by li slouit bohům těch pronárodů. A není mezi vámi kořen plodící jed a pelyněk. 18 Mohlo by se stát, e by někdo slyel slova této kletby a v duchu by si dobrořečil: “Budu mít pokoj, i kdy si budu ít v zarputilosti srdce, vdy to dopadne stejně s opilým jako se střízlivým.” 19 Takovému nebude Hospodin ochoten odpustit. Tehdy vzplane Hospodinův hněv i jeho rozhorlení proti tomu mui a dolehne na něj kadá kletba zapsaná v této knize a Hospodin vymae zpod nebes jeho jméno. 20 Hospodin ho k jeho zkáze odloučí od vech izraelských kmenů, podle vech kleteb smlouvy, zapsaných v knize tohoto zákona. 21 I řekne příti pokolení, vai synové, kteří povstanou po vás, i cizinec, který přijde z daleké země, a uvidí rány té země a její nemoci, které na ni Hospodin dopustil, 22 celou zemi spálenou sírou a solí, e není osévána, e v ní neklíčí a nevzchází ádná bylina, e je vyvrácená jako Sodoma a Gomora, Adma a Sebójím, které vyvrátil Hospodin ve svém hněvu a rozhořčení, 23 vechny pronárody řeknou: “Proč tak Hospodin s touto zemí naloil? Proč tento veliký planoucí hněv?” 24 A řeknou: “Proto, e opustili smlouvu Hospodina, Boha svých otců, kterou s nimi uzavřel, kdy je vyvedl z egyptské země, 25 a li slouit jiným bohům a klaněli se jim, bohům, je neznali a které jim neurčil. 26 Proto Hospodin vzplanul proti té zemi hněvem a uvedl na ni vechno zlořečení zapsané v této knize. 27 V hněvu, v rozhořčení a ve velikém rozlícení je Hospodin vyvrátil z jejich země a vyvrhl je do jiné země, jak je tomu dnes.” 28 Skryté věci patří Hospodinu, naemu Bohu, zjevné vak patří navěky nám a naim synům, abychom dodrovali vechna slova tohoto zákona.

Deuteronomium 30

1 Kdy na tebe toto vechno přijde, poehnání i zlořečení, je jsem ti předloil, a ty si to vezme k srdci,

kdekoli bude ve vech pronárodch, do kterých tě zapudí Hospodin, tvůj Bůh, 2 a navrátí se k Hospodinu, svému Bohu, a bude ho poslouchat, ty i tvoji synové, celým svým srdcem a celou svou duí podle veho, co ti dnes prikazuji, 3 změní Hospodin, tvůj Bůh, tvůj úděl, slituje se nad tebou a shromádí tě zase ze vech národů, kam tě Hospodin, tvůj Bůh, rozptýlil. 4 Kdybys byl zapuzen a na kraj světa, Hospodin, tvůj Bůh, tě odtud shromádí a vezme tě odtamtud. 5 Hospodin, tvůj Bůh, tě uvede do země, kterou obsadili tvoji otcové, a ty ji znovu obsadí a on ti bude prokazovat dobrodiní a rozmnoí tě víc ne tvé otce. 6 Hospodin, tvůj Bůh, obře tvé srdce i srdce tvého potomstva a bude milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duí a bude iv. 7 Vechny tyto kletby pak vloí Hospodin, tvůj Bůh, na tvé nepřátele a na ty, kdo tě nenávistně pronásledovali. 8 Ty bude opět poslouchat Hospodina a dodrovat vechny jeho příkazy, které ti dnes udílím. 9 Hospodin, tvůj Bůh, ti dá nadbytek dobrého v kadé práci tvých rukou, plodu tvého ivota a plodu tvého dobytka i plodin tvé role. Hospodin se bude opět nad tebou veselit k tvému dobru, jako se veselil nad tvými otci, 10 bude-li poslouchat Hospodina, svého Boha, a dbát na jeho přikázání a nařízení, zapsaná v knize tohoto zákona, a navrátí-li se k Hospodinu, svému Bohu, celým svým srdcem a celou svou duí. 11 Tento příkaz, který ti dnes udílím, není pro tebe ani nepochopitelný, ani vzdálený. 12 Není v nebi, abys musel říkat: “Kdo nám vystoupí na nebe, vezme jej pro nás a ohlásí nám jej, abychom ho plnili?” 13 Ani za mořem není, abys musel říkat: “Kdo se nám přeplaví přes moře, vezme jej pro nás a ohlásí nám jej, abychom ho plnili?” 14 Vdy to slovo je ti velmi blízko, ve tvých ústech a ve tvém srdci, abys je dodroval. 15 Hled', předloil jsem ti dnes ivot a dobro i smrt a zlo; 16 kdy ti dnes prikazuji, abys miloval Hospodina, svého Boha, chodil po jeho cestách a dbal na jeho přikázání, nařízení a právní ustanovení, pak bude ít a rozmnoí se; Hospodin, tvůj Bůh, ti bude ehnat v zemi, kterou přichází obsadit. 17 Jestlie se vak tvé srdce odvrátí a nebude poslouchat, ale dá se svést a bude se klanět jiným bohům a slouit jim, 18 oznamuji vám dnes, e úplně zaniknete. Nebudete dlouho ivi v zemi, kam přechází přes Jordán, abys ji obsadil. 19 Dovolávám se dnes proti vám svědectví nebes i země: Předloil jsem ti ivot i smrt, poehnání i zlořečení; vyvol si tedy ivot, abys byl iv ty i tvé potomstvo 20 a miloval Hospodina, svého Boha, poslouchal ho a přimkl se k němu. Na něm závisí tvůj ivot a délka tvých dnů, abys mohl sídlit v zemi, o které přísahal Hospodin tvým otcům, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, e jim ji dá.

Deuteronomium 31

1 Mojí el a vyhlásil celému Izraeli tato slova. 2 Řekl jim: “Je mi dnes sto dvacet let, nemohu ji vycházet ani vcházet, a Hospodin mi řekl: “Nepřejde tento Jordán.” 3 Hospodin, tvůj Bůh, půjde před tebou, vyhladí před tebou ony pronárody a ty si je podrobí. Jozue, ten půjde před tebou, jak mluvil Hospodin. 4 Hospodin s nimi naloí, jako naloil se Síchonem a Ógem, emorejskými králi, které vyhladil, a s jejich zemí. 5 Hospodin vám je vydá a naloíte s nimi zcela podle příkazu, který jsem vám dal. 6 Buďte rozhodní a udatní, nebojte se a nemějte z nich strach, nebo sám Hospodin, tvůj Bůh, jde s tebou, nenechá tě klesnout a neopustí tě.” 7 Mojí zavolal Jozua a řekl mu v přítomnosti celého Izraele: “Buď rozhodný a udatný, nebo ty vejde s tímto lidem do země, kterou Hospodin přísahal dát jejich otcům. Ty jim ji předá do dědictví. 8 Sám Hospodin půjde před tebou, bude s tebou, nenechá tě klesnout a neopustí tě; neboj se a neděs.” 9 I napsal Mojí tento zákon a předal jej kněím, Léviovcům, kteří nosili schránu Hospodinovy smlouvy, i vem izraelským starím. 10 Mojí jim prikázal: “Kadého sedmého roku, v roce určeném k promíjení dluhu, o slavnosti stánků, 11 a přijde celý Izrael, aby se ukázal před tváří Hospodina, tvého Boha, na místě, které vyvolí, bude předčítat tento zákon před celým Izraelem, aby jej slyeli. 12 Shromádí lid, mue i eny a děti i hosta, který ije v tvých branách, aby slyeli a učili se bát Hospodina, vaeho Boha, a bedlivě dodrovali vechna slova tohoto zákona. 13 Té jejich synové, kteří ho jetě neznají, a poslouchají a

učí se bát Hospodina, vaeho Boha, po vechny dny, co budete ít v zemi, do ní přejdete přes Jordán, abyste ji obsadili.” 14 Hospodin řekl Mojíovi: “Hle, přiblíily se dny tvé smrti. Povolej Jozua a postavte se do stanu setkávání a já mu dám příkaz.” el tedy Mojí s Jozuem a postavili se do stanu setkávání. 15 I ukázal se Hospodin ve stanu v oblakovém sloupu. Oblakový sloup stál nad vchodem do stanu. 16 Hospodin řekl Mojíovi: “Hle, ty ulehne ke svým otcům a tento lid povstane a bude smilnit s cizími bohy země, do ní vstupuje, opustí mě a poruí mou smlouvu, kterou jsem s ním uzavřel. 17 V onen den vzplane proti němu můj hněv. Opustím je a skryji před nimi svou tvář. Bude za pokrm svým nepřátelům a stihne ho mnohé zlo a souení. V onen den řekne: “Zdali mě nestihlo toto zlo proto, e můj Bůh není uprostřed nás?” 18 A já onoho dne skryji nadobro svou tvář pro vechno to zlo, jeho se dopustil, kdy se obrátil k jiným bohům. 19 Nyní si tedy napíte tuto píseň. Uč jí syny Izraele, vlo jim ji do úst, aby byla tato píseň mým svědkem proti synům Izraele. 20 Já ho toti uvedu do té země, oplývající mlékem a medem, kterou jsem příseně slíbil jeho otcům, ale on bude jíst, nasytí se a ztuční a obrátí se k jiným bohům. Jim budou slouit, mne znevái a mou smlouvu zruí. 21 A pak na něj dolehne mnohé zlo a souení, bude tato píseň, je neupadne v zapomenutí v ústech jeho potomstva, vypovídat proti němu jako svědek. Znáím výtvoary jeho mysli, vím, co udělá dnes, jetě dřív, ne ho uvedu do země, kterou jsem mu příseně slíbil.” 22 Mojí tedy onoho dne napsal tu píseň a učil jí Izraelce. 23 Hospodin pak přikázal Jozuovi, synu Núnovu, a řekl: “Buď rozhodný a udatný, nebo ty uvede syny Izraele do země, kterou jsem jim příseně slíbil, a já budu s tebou.” 24 Kdy Mojí dokončil zápis slov tohoto zákona do knihy, 25 přikázal lévijcům nosícím schránu Hospodinovy smlouvy: 26 “Vezměte knihu tohoto zákona a ulote ji po straně schrány smlouvy Hospodina, vaeho Boha. Tam bude proti tobě svědkem. 27 Vdy já znám tvou vzdorovitost a tvou tvrdou íji: Hle, u dnes, kdy jetě mezi vámi íji, vzdorujete Hospodinu; tím spíe po mé smrti! 28 Svolejte ke mně vechny starí svých kmenů a své správce. Chci před nimi vyhlásit tato slova a dovolat se proti nim svědectví nebes i země. 29 Víím, e po mé smrti zabřednete do zkázy a sejdete z cesty, kterou jsem vám přikázal. V posledních dnech vás pak potká zlo, protoe jste páchali to, co je zlé v Hospodinových očích, a uráli ho dílem svých rukou.” 30 Nato Mojí vyhlásil před celým shromáďením Izraele slova této písně a do konce.

Deuteronomium 32

1 Naslouchejte, nebesa, budu mluvit, poslouchej, země, řeči mých úst. 2 A kane jako dé mé naučení, nech se snái má řeč jako rosa, jako prka na mladou trávu, jako vlahé krůpěje na bylinu. 3 Hlásám Hospodinovo jméno, přiznejte velikost naemu Bohu! 4 On je Skála. Jeho dílo je dokonalé, na vech jeho cestách je právo. Bůh je věrný a bez podlosti, je spravedlivý a přímý. 5 Pokolení pokřivené a potměilé do zkázy se vrhlo. Pro svá poskvrnění přestalo být jeho syny. 6 Takto odplácíte Hospodinu, lide zbloudilý a nemoudrý? Copak není on tvůj Otec? Vdy mu patří. On tě učinil a zpevnil. 7 Rozpomeň se na dávné dny, sna se porozumět létům zalých pokolení, vyptávej se svého otce, on ti poví, svých starců, oni ti řeknou: 8 Kdy Nejvyší přiděloval pronárodům dědictví, kdy rozsazoval lidské syny, stanovil hranice kdejakého lidu podle počtu synů Izraele. 9 Hospodinovým podílem je jeho lid, vyměřeným dílem jeho dědictví je Jákob. 10 Nael ho v zemi divokých poutí, v pustotě kvílících pustin, zahrnul ho svou péčí, chránil ho jako zřítelnicí oka. 11 Jako bdí orel nad svým hnízdem a nad svými mláďaty se vznái, svá křídla rozprostírá, své mládě bere a na své peruti je nosí, 12 tak Hospodin sám ho vedl, ádný cizí bůh s ním nebyl. 13 Dovolil mu jezdit po posvátných návrích země, aby jedl, čím oplývá pole, kojil ho medem ze skaliska, olejem z křemene skály, 14 smetanou krav a mlékem ovcí spolu s tukem jehňat a beranů báanského plemene i kozlů; sytil ho bělí peničného zrna. Pil jsi i ohnivé víno, krev hroznů. 15 Jeurún ztučněl a zbujněl, ztučněl jsi, obrostl tukem a ztloustl. Bohem, který ho učinil, opovrhl, potupil Skálu své spásy. 16 Bohy cizími ho popouzeli k árlivosti, ohavnými modlami ho uráli. 17 Obětovali bėsům, a ne Bohu,

bostvům, je ani neznali, těm novým, nedávno povstalým, před nimi se vai otcové nechvěli hrůzou. 18 Opomněl jsi Skálu, která tě zplodila, zapomněls na Boha, který tě v bolestech zrodil. 19 Hospodin to viděl. Odvrhl je, uraen skutky svých synů a dcer. 20 Řekl: “Skryji před nimi svou tvář, uvidím, jaký vezmou konec. Je to proradné pokolení, synové bez věrnosti. 21 Popouzeli mě libohem k árliivosti, svými přeludy mě uráeli; já je popudím lilidem, pobloudilým pronárodem jim uráky splatím. 22 Mým hněvem se vznítíl oheň, a do nejhlubího podsvětí lehá, pohltí zemi i to, co se z ní těí, seehne základy hor. 23 Samé zlo na ně shrnu, vystřílím na ně své ípy. 24 Budou vysílení hladem, stráveni nákazou, přehořkou morovou ranou. Vydám je zubům elem a jedovatým plazům v prachu. 25 Venku jim připraví sirobu meč, v komnatách zachvátí strach jinocha i pannu, kojence i mue edivého. 26 Řekl bych: Rozpráím je, vyhladím jejich památku mezi lidmi. 27 Ale obávám se uráek nepřítelů a e to jejich protivníci nepochopí, e řeknou: “Vývčila se nae vlastní ruka; Hospodin nic takového nevykonal.” 28 Je to pronárod, jen ztratil soudnost, nejsou schopni porozumět. 29 Kdyby byli moudří, jednali by prozíravě, pochopili by, jak skončí. 30 Jak to, e jeden zaene tisíc a dva zaenou na útěk deset tisíc! Ne-li proto, e je prodala jejich Skála, e je Hospodin vydal v plen? 31 Jejich skála není jako Skála nae, to mohou posoudit i nai nepřátelé. 32 Jejich réva je z révy sodomské, z vinic Gomory, jejich hrozny, hrozny jedovaté, mají trpká zrnka. 33 Jejich víno, jedovina dračí, krutý zmijí jed. 34 “Co to není uschováno u mne, zapečetěno v mých pokladnicích? 35 Má je pomsta i odplata, přijde včas a jejich noha zakolísá, den jejich běd se blíí, řítí se na ně, co je jim uchystáno.” 36 Hospodin svůj lid obhájí, bude mít se svými sluebníky soucit, a uzří, e ubývá sil, e je konec se zajatým i se zanechaným. 37 Tu řekne: “Kdepak jsou jejich bohové, skála, k ní se přivinuli? 38 Ti, kteří jídali tuk jejich obětí, popíjeli víno jejich úliteb? A povstanou a pomohou vám, a jsou vám skryí! 39 Nyní hled'te, jsem jedině já, jiný bůh vedle mne není, já usmrcuji i obivuji, zdeptal jsem, a zase zhojím, není, kdo by vytrhl z mé ruky. 40 Pozvedám ruku k nebi a pravím: Já jsem iv navěky! 41 Nabrousím-li svůj blýskavý meč, chopí-li se moje ruka soudu, vykonám nad svými protivníky pomstu, odplatím těm, kdo mě nenávidí. 42 Opojím své ípy krví - můj meč bude poírat maso -, krví skolených a zajatých, hlavou nepřítelů s vlajícími vlasy.” 43 Pronárody, zaplesejte s jeho lidem, vdy on pomstí krev svých sluebníků, vykoná nad svými protivníky pomstu a svou zemi, svůj lid, zprostí viny. 44 Mojí předstoupil a přednesl vechna slova této písne lidu, on i Hóea, syn Núnův. 45 Kdy Mojí domluvil k celému Izraeli vechna tato slova, 46 řekl jim: “Upněte své srdce ke vem slovům, která vám dnes dosvědčuji. Přikáete svým synům, aby bedlivě dodrovali vechna slova tohoto zákona. 47 Pro vás není to slovo prázdne, ono je vá ivot. Pro toto slovo budete dlouho ít v zemi, do ní přejdete přes Jordán, abyste ji obsadili.” 48 Jetě tého dne promluvil Hospodin k Mojíovi: 49 “Vystup zde na pohoří Abarím, na horu Nebó, která je v moábské zemi, naproti Jerichu, a pohled' na kenaanskou zemi, kterou dávám synům Izraele do vlastnictví. 50 Vystup na tu horu, na ní zemře a bude připojen ke svému lidu, jako zemřel tvůj bratr Áron na hoře Hóru a byl připojen ke svému lidu, 51 protoe jste se mi zpronevěřili uprostřed Izraelců u Vod sváru v Kádei na pouti Sinu, e jste uprostřed Izraelců nedosvědčili mou svatost. 52 Proto uzří zemi jen odtud, ale tam do země, kterou dávám synům Izraele, nevstoupí.”

Deuteronomium 33

1 Toto je poehnání, kterým Mojí, mu Boí, ehnał před svou smrtí syny Izraele. 2 Pravił: “Hospodin přiel ze Sínaje, jako slunce jim vzeel ze Seíru, zaskvěł se z hory Páranu, přiel s desetitisíci svatými, po jeho pravici jim z ohně vzeel Zákon.” 3 Ano, lidská pokolení jsou mu milá. Vichni jeho svatí jsou v tvé ruce, přivinuli se k tvým nohám, budou se učit z tvých řečí 4 Zákonu, který nám přikázal Mojí jako odkaz Jákobovu shromáďení. 5 Tehdy se Hospodin stal králem v Jeurúnovi, kdy se shromáďovali představitelé lidu spolu s izraelskými kmeny. 6 “iv buď, Rúbene, neumírej, i kdy je tvých mužů nepatrný počet.” 7 A toto

je pro Judu. Pravit: "Sly, Hospodine, hlas Judův, přiveď ho k jeho lidu. Vlastníma rukama vede svou při. Buď mu pomocí proti jeho protivníkům." 8 O Lévim pravit: "Tvé tumím a urím, Hospodine, patří mui tobě zboně oddanému. Vyzkouel jsi ho při pokuení v Masse, měl jsi s ním svár při Vodách sváru u Meríby. 9 Řekl o svém otci a o své matce: "Nehledím na ně"; na své bratry se neohlíí, své syny nezná. Oni dbali na tvou řeč, zachovávali tvou smlouvu. 10 Budou vyučovát tvým právům Jákoba a tvému zákonu Izraele, budou klást před tebe kadidlo a na tvůj oltář celopaly. 11 ehnej, Hospodine, jeho zdatnosti a měj zalíbení v díle jeho rukou. Zdeptej bedra těch, kdo povstávají proti němu, aby u nepovstali, kdo ho nenávidí!" 12 O Benjamínovi pravit: "Hospodinův miláček to je. A u něho přebývá v bezpečí. On ho bude chránit po celý čas, vdy přebývá mezi jeho úbočími." 13 O Josefovi pravit: "Poehnána buď od Hospodina jeho země výtečnou rosou nebes i propastnou tůní, je odpočívá dole, 14 výtečnými úroдами vyžralými sluncem, vím výtečným, co přináí měsíc, 15 nejlepími plody pravěkých hor, výtečnostmi pahorků dávnověkých, 16 výtečnostmi země a veho, co je na ní, a zalíbením toho, jen přebývá v keři. To nech přijde na hlavu Josefovu, na temeno zasvěcence mezi bratry. 17 Je plný důstojnosti jako prvorozený býk, jeho rohy jsou rohy jednoroců; nabere na ně lidská pokolení i s dálavami země. Takové a jsou desetitisíce Efrajimovy, takové a jsou tisíce Manasesovy." 18 O Zabalónovi pravit: "Raduj se, Zabalóne, při svém vycházení, i ty, Isachare, ve svých stanech. 19 Svolají na horu lidská pokolení a budou tam obětovat oběti spravedlnosti. Budou sát hojnost z moří, poklady ukryté v písku." 20 O Gádovi pravit: "Poehnán buď ten, jen Gádovi rozířuje prostor. Uloil se jako lvíce, rozsápe pai i lebku. 21 Vyhlédl si prvotinu tam, kde je uschován velitelský podíl. Přiel s představiteli lidu, vykonal Hospodinovu spravedlnost a jeho práva vůči Izraeli." 22 O Danovi pravit: "Dan je lví mládě, vyskočí z Báanu." 23 O Neftalím pravit: "Neftalí je nasycen přízní, je plný Hospodinova poehnání, ovládne moře i jih." 24 O Aerovi pravit: "Nad ostatní syny poehnán buď Aer, buď oblíben u svých bratří, v oleji a smáčí svou nohu. 25 Tvé závory a jsou z eleza a bronzu, tvá síla a provází vechny tvé dny." 26 "Nikdo není jako Bůh, Jeurúne; na pomoc ti jede po nebesích, na oblacích ve své velebnosti. 27 Domov je v odvěkém Bohu, na jeho věčných paích. Zahnal před tebou nepřítel a řekl: "Vyhlad' ho!" 28 Izrael přebývá bezpečně - jedinečný je Jákobův Pramen - v zemi obilí a motu; té jeho nebesa kanou rosou. 29 Blaze tobě, Izraeli! Kdo je ti roven, lide vysvobozený Hospodinem? On je títem tvé pomoci a mečem tvé velebnosti. Před tebou sele síla tvých nepřátel, polape jejich posvátná návří!"

Deuteronomium 34

1 Mojí vystoupil z Moábských pustin na horu Nebó, na vrchol Pisgy; ta je naproti Jerichu. Hospodin mu ukázal celou zemi: Gileád a po Dan, 2 celý kraj Neftalího i zemi Efrajimovu a Manasesovu a celou zemi Judovu a k Zadnímu moři, 3 i Negeb a okrsek Jeriské pláně, Palmové město, a k Sóaru. 4 Pak mu Hospodin řekl: "Toto je země, o které jsem přísahal Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi slovy: Dám ji tvému potomstvu. Dal jsem ti ji spatřit na vlastní oči, ale nepřejde tam." 5 I zemřel Mojí, sluebník Hospodinův, tam v moábské zemi podle Hospodinovy výpovědi. 6 Pochoval ho v údolí v moábské zemi naproti Bét-peóru. Nikdo a dodnes nezná jeho hrob. 7 Mojíovi bylo sto dvacet let, kdy umřel. Zrak mu nepohasl a svěst ho neopustila. 8 Synové Izraele oplakávali Mojíe v Moábských pustinách po třicet dní, dokud neuplynuly dny pláče a truchlení pro Mojíe. 9 Jozue, syn Núnův, byl naplněn duchem moudrosti. Mojí toti na něho vloil své ruce. Izraelci ho poslouchali a činili, jak prikázal Hospodin Mojíovi. 10 Nikdy vak ji v Izraeli nepovstal prorok jako Mojí, jemu by se dal Hospodin poznat tváří v tvář, 11 se vemi znameními a zázraky, je ho poslal Hospodin konat v egyptské zemi na faraónovi a vech jeho sluebnících i celé jeho zemi, 12 i se vemi skutky pevné ruky, se vím, co vzbuzovalo velikou bázeň, co konal Mojí před zraky celého Izraele.

Jozue 1

1 Po smrti Mojíe, sluebníka Hospodinova, řekl Hospodin Jozuovi, synu Núnovu, který Mojíovi přísluhoval: 2 “Mojí, můj sluebník, zemřel. Nyní tedy vstaň a přejdi s vekerým tímto lidem přes tento Jordán do země, kterou dávám Izraelcům. 3 Dal jsem vám kadé místo, na které vae noha lápne, jak jsem přislíbil Mojíovi. 4 Vae pomezí povede od stepi a tohoto Libanónu a k veliké řece, řece Eufratu, podél celé země Chetejců a k Velkému moři, kde zapadá slunce. 5 Po vechny dny tvého ivota se proti tobě nikdo nepostaví. Jako jsem byl s Mojíem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě. 6 Bud’ rozhodný a udatný, nebo ty rozdělí tomuto lidu zemi v dědictví, jak jsem se přísenež zavázal jejich otcům, e jim ji dám. 7 Jen bud’ rozhodný a velmi udatný, bedlivě plň ve, co je v zákoně, který ti přikázal Mojí, můj sluebník. Neodchyluj se od něho napravo ani nalevo; tak bude jednat prozíravě vude, kam půjde. 8 Kniha tohoto zákona a se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit ve, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom bude jednat prozíravě. 9 Nepřikázal jsem ti snad: Bud’ rozhodný a udatný, neměj strach a neděš se, nebo Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou vude, kam půjde?” 10 I přikázal Jozue správčům lidu: 11 “Projděte táborem a přikate lidu: Připravte si zásobu potravin, nebo po třech dnech přejdete tento Jordán a půjdete obsadit zemi, kterou vám Hospodin, vá Bůh, dává do vlastnictví.” 12 Rúbenovcům, Gádovcům a polovině kmene Manasesova pak Jozue řekl: 13 “Pamatujte na to, co vám přikázal Mojí, sluebník Hospodinův. Řekl: “Hospodin, vá Bůh, vás přivede do odpočinutí a dá vám tuto zemi.” 14 Vae eny, děti a stáda nech zůstanou v zemi, kterou vám dal Mojí v Zajordání. Ale vy ostatní, udatní bohatýři, vojensky seřazeni přejdete před svými bratřími řeku a budete jim pomáhat, 15 dokud Hospodin nepřivede do odpočinutí vae bratry jako vás. A i oni obsadí zemi, kterou jim dává Hospodin, vá Bůh, vrátíte se do své země a obsadíte ji; tu vám dal Mojí, sluebník Hospodinův, v Zajordání na východě.” 16 Odpověděli Jozuovi: “Učiníme vechno, co jsi nám přikázal, a půjdeme vude, kam nás pole. 17 Budeme tě poslouchat stejně, jako jsme poslouchali Mojíe. Jen a Hospodin, tvůj Bůh, je s tebou, jako byl s Mojíem. 18 Kdo se tvému rozkazu postaví na odpor a tvých slov neuposlechne ve vem, co mu přikáe, je hoden smrti. Jen bud’ rozhodný a udatný.”

Jozue 2

1 Jozue, syn Núnův, vyslal potají ze itúmu dva mue jako zvědy. Řekl: “Jděte, prohlédněte tu zemi i Jericho.” Ii tedy a vstoupili do domu jedné eny jménem Rachab, nevěstky, a tam přespali. 2 Králi Jericha bylo ohláeno: “V noci sem přili nějací izraeltí mui, aby obhlédli zemi.” 3 Jeriský král dal Rachabě rozkaz: “Vyved’ ty mue, kteří k tobě přili a vstoupili do tvého domu. Přili proto, aby obhlédli celou zemi.” 4 Ale ta ena mue odvedla, ukryla a řekla: “Ano, ti mui ke mně přili, ale já jsem nevěděla, odkud jsou. 5 Kdy při setmění zavírali bránu, ti mui odeli. Nevím, kam li. Rychle je pronásledujte, a je dostihnete.” 6 Ona vak je vyvedla na střechu a skryla je v pazdeři, které měla na střee sloené; 7 a oni ty mue pronásledovali směrem k Jordánu a k brodům. Jakmile pronásledovatelé vyli, hned za nimi bránu zavřeli. 8 Zvědové se jetě neuloili k spánku, kdy k nim vstoupila na střechu. 9 Řekla těm muům: “Vím, e Hospodin dal zemi vám. Padla na nás hrůza před vámi a vichni obyvatelé země propadli před vámi zmatku. 10 Slyeli jsme, jak Hospodin před vámi vysuil vody Rákosového moře, kdy jste vycházeli z Egypta, a jak jste v Zajordání naloili se dvěma emorejskými králi, se Síchonem a Ógem, které jste zahubili jako klaté. 11 Jakmile jsme to uslyeli, ztratili jsme odvahu a pozbyli jsme ducha, poněvad Hospodin, vá Bůh, je Bohem nahoře na nebi i dole na zemi. 12 Zavate se mi nyní prosím přísahou při Hospodinu, e také vy

prokáte milosrdenství domu mého otce, jako jsem já prokázala milosrdenství vám. Dejte mi věrohodné znamení, 13 e ponecháte naivu mého otce a matku, mé bratry a sestry i ve, co jim náleží, a e nás vysvobodíte před smrtí.” 14 Mui jí odpověděli: “Jsme odhodláni za vás zemřít. Nesmíte vak vyzradit toto nae ujednání. A nám Hospodin vydá zemi, prokáeme ti milosrdenství a osvědčíme věrnost.” 15 Potom je spustila po provaze z okna; její dům byl toti v hradební zdi, bydlela na hradbách. 16 A řekla jim: “Jděte na tamtu horu, aby na vás pronásledovatelé nenarazili, a skrývejte se tam po tři dny, dokud se nevrátí ti, kdo vás pronásledují; potom jděte svou cestou.” 17 Mui ji upozornili: “Budeme zprotěni přísahy, jí jsi nás zavázala, 18 jestlie neuváe, a vstoupíme do země, tuto ňůru z karmínových vláken v okně, z něho jsi nás spustila, a neshromádí k sobě do domu svého otce a matku, své bratry a celý svůj dům. 19 Kdo vyjde ze dveří tvého domu ven, jeho krev padne na jeho hlavu, a my budeme bez viny. Avak krev kadého, kdo bude s tebou v domě, padne na nai hlavu, kdyby na něj někdo vztáhl ruku. 20 Vyzradí-li toto nae ujednání, budeme zprotěni přísahy, jí jsi nás zavázala.” 21 Odvětila: “Staň se podle vaich slov.” Nato je propustila a oni odeli. Pak uvázala na okno karmínovou ňůru. 22 Oni doli a na horu, kde zůstali tři dny, dokud se pronásledovatelé nevrátili; ti prohledali celou cestu, nikoho vak nenali. 23 Oba mui se tedy vrátili; sestoupili z hory, přešli Jordán a přili k Jozuovi, synu Núnovu. Vyprávěli mu o vem, co se jim přihodilo. 24 Řekli Jozuovi: “Hospodin nám dal celou zemi do rukou. Vichni obyvatelé země propadli před námi zmatku.”

Jozue 3

1 Za časného jitra vytáhl Jozue se vemi Izraelci ze itúmu, a přili k Jordánu; tam přenocovali, dříve ne jej přešli. 2 Kdy uplynuly tři dny, prošli správcové táborem 3 a přikázali lidu: “Jakmile spatříte schránu smlouvy Hospodina, svého Boha, a lévijské kněze, kteří ji nesou, vytáhnete ze svého místa a půjdete za ní. 4 Mezi vámi a ní bude ovem odstup zhruba dvou tisíc loket; nepřiblíujte se k ní. Půjdete za ní, abyste poznali cestu, kudy se máte ubírat, nebo nikdy předtím jste touto cestou neprocházeli.” 5 Jozue pak vyzval lid: “Posvěte se, nebo Hospodin zítra mezi vámi učiní podivuhodné věci.” 6 Potom Jozue řekl kněím: “Zvedněte schránu smlouvy a ubírejte se před lidem.” I zvedli schránu smlouvy a li před lidem. 7 Hospodin řekl Jozuovi: “Dneního dne jsem tě začal před zraky celého Izraele vyvyovat, aby poznali, e jsem s tebou, jako jsem byl s Mojím. 8 Kněím nesoucím schránu smlouvy přikáe toto: A vstoupíte na pokraj jordánských vod, zůstanete v Jordánu stát.” 9 Jozue vyzval Izraelce: “Přistupte sem a slyte slova Hospodina, svého Boha.” 10 A Jozue pokračoval: “Poznáte, e uprostřed vás je ivý Bůh. Ten před vámi vyene Kenaance, Chetejce, Chivejce, Perizejce, Girgaejce, Emorejce i Jebúsejce. 11 Hle, před vámi přejde Jordán schrána smlouvy Pána celé země. 12 Nyní si vyberte z izraelských kmenů dvanáct muů, po jednom mui z kadého kmene. 13 Jakmile nohy kněí nesoucích schránu Hospodina, Pána celé země, spočinou ve vodách Jordánu, jordánské vody se rozestoupí; vody řítící se shora zůstanou stát jako jednolitá hráz.” 14 Tak se stalo. Lid vytáhl ze svých stanů, aby přeel Jordán, a kněí nesoucí schránu smlouvy li před lidem. 15 Kdy ti, kteří nesli schránu, přili k Jordánu a nohy kněí nesoucích schránu se smočily na pokraji vod - Jordán je vdycky v čas ně rozvodněn daleko z břehů -, 16 tu vody řítící se shora zůstaly stát a postavily se jako jednolitá hráz velmi daleko odtud u města Adamu, které leí při Saretánu; a ty, které tekly dolů k Pustému moři, k moři Solnému, se vytratily. Tak přeel lid naproti Jerichu. 17 Kněí nesoucí schránu Hospodinovy smlouvy stáli nepohnutě na suché zemi uprostřed Jordánu a celý Izrael přecházel po suchu, dokud celý ten pronárod do jednoho nepřeel Jordán.

Jozue 4

1 Kdy celý ten pronárod do jednoho přeel Jordán, řekl Hospodin Jozuovi: 2 “Vyberte si z lidu dvanáct mužů, po jednom z každého kmene, 3 a přikate jim: Vyneste zprostřed Jordánu, odtud, kde nepohnutě stály nohy kněží, dvanáct kamenů, vezměte je s sebou a slotě je na místě, kde této noci přenocujete.” 4 Jozue tedy povolal dvanáct mužů, které z Izraelců určil, po jednom z každého kmene, 5 a řekl jim: “Jděte před schránu Hospodina, svého Boha, doprostřed Jordánu. Kadý si vyzvedne na rameno jeden kámen, podle počtu kmenů Izraelců. 6 To bude mezi vámi na znamení. A se v budoucnu budou vai synové vyptávat: “Čím jsou pro vás tyto kameny?”, 7 odpovíte jim: “Vody Jordánu se rozestoupily před schránou Hospodinovy smlouvy; kdy procházela Jordánem, vody Jordánu se rozestoupily.” Tyto kameny budou Izraelcům pamětným znamením navěky.” 8 Izraelci učinili, jak Jozue přikázal. Vynesli zprostřed Jordánu dvanáct kamenů podle počtu kmenů Izraelců, jak Jozuovi uloil Hospodin, a přeli s nimi na místo, kde se chystali přenocovat; tam je sloili. 9 Té na místě uprostřed Jordánu, kde stály nohy kněží nesoucích schránu smlouvy, postavil Jozue dvanáct kamenů a ty tam jsou a dodnes. 10 Kněží nesoucí schránu stáli uprostřed Jordánu, dokud nebylo vykonáno úplně vechno, co podle Hospodinova příkazu uloil Jozue lidu, jak Jozuovi přikázal Mojí. Lid pak rychle přeel. 11 Kdy přeel vechen lid do jednoho, přela také Hospodinova schrána i kněží, kteří byli před lidem. 12 V čele Izraelců přeli vojensky seřazení té Rúbenovci, Gádovci a polovina kmene Manasesova, jak jim uloil Mojí. 13 Kolem čtyřiceti tisíc vojáků táhlo ve zbroji před Hospodinem do boje na Jeriské pustiny. 14 Onoho dne vyvýil Hospodin Jozua před očima celého Izraele, take měli před ním bázeň po celý jeho ivot, jako měli bázeň před Mojíem. 15 Hospodin řekl Jozuovi: 16 “Přika kněím nesoucím schránu svědectví, a vystoupí z Jordánu.” 17 Jozue tedy kněím přikázal: “Vystupte z Jordánu.” 18 Sotva vak kněží nesoucí schránu Hospodinovy smlouvy zprostřed Jordánu vystoupili, hned jak se nohy kněží odtrhly ode dna a stanuly na suchu, vrátily se vody Jordánu na své místo a rozlévaly se jako předtím daleko z břehů. 19 Desátého dne prvního měsíce vystoupil lid z Jordánu. Utábořili se v Gilgálu, při východním okraji Jericha. 20 Oněch dvanáct kamenů, které vzali z Jordánu, postavil Jozue v Gilgálu. 21 Řekl Izraelcům: “A se v budoucnu budou vai synové vyptávat svých otců: “Co je to za kameny?”, 22 seznamte své syny s tímto: Izrael přeel tento Jordán po suchu. 23 Hospodin, vá Bůh, vysuil před vámi vody Jordánu, dokud jste nepřeli, jako to učinil Hospodin, vá Bůh, s Rákosovým mořem, které před vámi vysuil, dokud jste nepřeli, 24 aby poznaly vechny národy země, jak mocná je ruka Hospodinova, a abyste se báli Hospodina, svého Boha, po vechny dny.”

Jozue 5

1 Kdy uslyeli vichni emorejští králové, kteří sídlili na západ od Jordánu, a vichni kenaantí králové při moři, e Hospodin vysuil před Izraelci vody Jordánu, dokud nepřeli, ztratili odvahu a pozbyli před Izraelci ducha. 2 V tom čase vyzval Hospodin Jozua: “Zhotov si kamenné noe a znovu zaveď, podruhé, pro Izraelce obřízku.” 3 Jozue si tedy zhotovil kamenné noe a obřezal Izraelce u Pahorku předkoek. 4 Důvod, proč je Jozue obřezal, byl tento: Vechen lid muského pohlaví, který vyel z Egypta, vichni bojovníci, pomřeli na pouti cestou po vyjití z Egypta. 5 Vechen lid, který vyel, byl obřezán; neobřezávali vak nikoho z lidu, kdo se narodil na pouti cestou po vyjití z Egypta. 6 Čtyřicet let chodili Izraelci poutí, dokud do jednoho nezmizel celý ten pronárod bojovníků, kteří vyli z Egypta, protoe neposlušovali Hospodina. O nich se Hospodin zapřisáhl, e jim nedovolí spatřit zemi, o které přisáhl jejich otcům, e nám ji dá, zemi oplývající mlékem a medem. 7 Místo nich povolal jejich syny a ty Jozue obřezal, nebo byli neobřezaní; cestou je toti neobřezávali. 8 Kdy byl celý ten pronárod do jednoho obřezán, zůstali na svém místě v táboře, dokud se nezhojili. 9 Hospodin Jozuovi řekl: “Dnes jsem od vás odvalil egyptskou potupu.” Proto

pojmenoval to místo Gilgál (to je Odvalení); jmenuje se tak a dodnes. 10 Izraelci tábořili v Gilgálu. Čtrnáctého dne toho měsíce navečer slavili na Jeriských pustinách hod beránka. 11 Druhého dne po hodu beránka začali jíst nekvaené chleby a praené zrní z výtěku země, právě toho dne. 12 Toho druhého dne, kdy začali jíst z výtěku země, přestala také mana; teď u Izraelci manu neměli, ale toho roku jedli z úrody kenaanské země. 13 Kdy byl Jozue u Jericha, rozhlédl se, a hle, naproti němu stojí mu a má v ruce tasený meč. Jozue el k němu a zeptal se ho: “Patří k nám nebo k naim protivníkům?” 14 Odvětil: “Nikoli. Jsem velitel Hospodinova zástupu, právě jsem přiel.” I padl Jozue tváří k zemi, klaněl se a otázal se: “Jaký rozkaz má můj pán pro svého sluebníka?” 15 Velitel Hospodinova zástupu Jozuovi odpověděl: “Zuj si z nohou opánky, nebo místo, na něm stojí, je svaté.” A Jozue tak učinil.

Jozue 6

1 Jericho se před Izraelci důkladně uzavřelo; nikdo nevycházal ani nevcházal. 2 Ale Hospodin řekl Jozuovi: “Hled’, vydal jsem ti do rukou Jericho i jeho krále s udatnými bohatýry. 3 Vy vichni bojovníci obejdete město vdy jednou kolem. To bude dělat po est dní. 4 Sedm kněí ponese před schránou sedm polnic z beraních rohů. Sedmého dne obejdete město sedmkrát a kněí zatroubí na polnice. 5 A zazní táhlý tón z beraního rohu, jakmile uslyíte zvuk polnice, vyrazí vechen lid mohutný válečný pokřik. Hradby města se zhroulí a lid vstoupí do města, kadý tam, kde právě bude”. 6 Jozue, syn Núnův, tedy povolal kněze a nařídil jim: “Přineste schránu smlouvy a sedm kněí a nese před Hospodinovou schránou sedm polnic z beraních rohů.” 7 Lidu řekl: “Pojd’te a obcházejte město a ozbrojenci a se ubírají před Hospodinovou schránou.” 8 Stalo se, jak Jozue lidu nařídil: Sedm kněí nesoucích sedm polnic z beraních rohů se ubíralo před Hospodinem a troubilo na polnice a schrána Hospodinovy smlouvy la za nimi. 9 Ozbrojenci li před kněími troubícími na polnice a shromáďený zástup el za schránou, li a troubili na polnice. 10 Jozue lidu dále přikázal: “Zdríte se válečného pokřiku, ani nehlesnete, ani slovo nevyjde z vaich úst, a do dne, kdy vám nařídím: Strhněte pokřik. Pak strhnete pokřik.” 11 Na jeho pokyn obela Hospodinova schrána město jednou kolem. Pak li do tábora a v táboře přenocovali. 12 Za časného jitra přinesli Jozue a kněí Hospodinovu schránu. 13 Sedm kněí neslo před Hospodinovou schránou sedm polnic z beraních rohů a za pochodu troubilo na polnice. Ozbrojenci li před nimi a shromáďený zástup el za Hospodinovou schránou; li a troubili na polnice. 14 I druhého dne obeli město jednou a vrátili se do tábora. To dělali po est dní. 15 Ale sedmého dne za časného jitra, hned jak vzela jitřenka, obeli město tým způsobem sedmkrát; jen onoho dne obházeli město sedmkrát. 16 Kdy obházeli po sedmé, zatroubili kněí na polnice a Jozue lidu nařídil: “Strhněte válečný pokřik, nebo vám Hospodin město vydal. 17 Město se vím vudy je klaté před Hospodinem. Naivu zůstane jen nevěstka Rachab se vemi, kteří jsou u ní v domě, nebo skryla posly, které jsme vyslali. 18 Jenom se mějte na pozoru před tím, co je klaté, abyste nebyli vyhubeni jako klatí, kdybyste vzali něco klatého. Přivolali byste na izraelský tábor klatbu a uvrhli jej do zkázy. 19 Vechno stříbro a zlato i bronzové a elezné předměty budou zasvěceny Hospodinu, dá se to na Hospodinův poklad.” 20 Kdy kněí zatroubili na polnice, lid strhl válečný pokřik. Jakmile lid zaslechl zvuk polnice, strhl mohutný pokřik. Hradby se zhroutily a lid vstoupil do města, kadý tam, kde právě byl. Tak dobyli město. 21 Vechno, co bylo v městě, vyhubili ostřím meče jako klaté, mue i eny, mladíky i starce, té skot a brav i osly. 22 Ale oběma muům, kteří jako zvědové proli zemí, Jozue řekl: “Vstupte do domu té eny nevěstky a vyved’te tu enu odtud spolu se vím, co jí náleí, jak jste jí přísahali.” 23 Ti mládenci, zvědové, tedy veli dovnitř a vyvedli Rachabu i jejího otce a matku i bratry se vím, co jí náleelo; vyvedli vechno její příbuzenstvo a poskytli jim místo za izraelským táborem. 24 Město se vím vudy vypálili. Jen stříbro a zlato i bronzové a elezné předměty dali na poklad Hospodinova domu. 25 Ale nevěstku Rachabu, dům jejího otce a vechno, co jí náleelo, nechal Jozue naivu. Tak zůstala uprostřed

Izraele a dodnes, poněvad skryla posly, které poslal Jozue na výzvědy do Jericha. 26 V onen čas se Jozue zapřisáhl: “Proklet buď před Hospodinem mu, který znovu vybuduje toto město Jericho. Na svém prvorozeném poloí jeho základy, na svém nejmladím postaví jeho brány.” 27 Hospodin byl s Jozuem a pověst o něm se roznesla po celé zemi.

Jozue 7

1 Izraelci se při provádění klatby dopustili zpronevěry. Akán, syn Karmího, syna Zabdího, syna Zerachova z pokolení Judova, vzal něco z věcí propadlých klatbě. Proto vzplanul Hospodin proti Izraelcům hněvem. 2 Jozue vyslal mue z Jericha do Aje, který byl u Bét-ávenu, na východ od Bét-elu, a řekl jim: “Jděte do té země na výzvědy!” Mui tedy li na výzvědy do Aje. 3 Kdy se vrátili k Jozuovi, hlásili mu: “Není třeba, aby táhl vechen lid. A vytáhnou jen dva nebo tři tisíce muů a přepadnou Aj. Nezatěuj tím vechen lid, vdy jich je málo.” 4 I vydalo se tam z lidu na tři tisíce muů, ale museli před ajskými mui utéci. 5 Ajtí muové z nich pobili asi třicet est muů. Pronásledovali je před branou a k lomům a na stráni je pobíjeli. Lid ztratil odvahu, rozplynula se jako voda. 6 Tu roztrhl Jozue své roucho, padl před Hospodinovou schránou tváří k zemi, leel tak a do večera spolu s izraelskými starými a házeli si prach na hlavu. 7 Jozue lkal: “Ach, Panovníku Hospodine, proč jsi vlastně převedl tento lid přes Jordán? Chce nás vydat do rukou Emorejců, aby nás zahubili? Ké bychom byli raději zůstali na druhé straně Jordánu! 8 Dovol prosím, Panovníku, co mám říci, kdy se Izrael dal na útěk před svými nepřáteli? 9 A to uslyí Kenaanci a ostatní obyvatelé země, obklíčí nás a vyhladí nae jméno ze země. Co pak učiní pro své veliké jméno?” 10 Hospodin řekl Jozuovi: “Vstaň! Co je s tebou, e jsi padl na tvář? 11 Izrael zhřeil. Přestoupili mou smlouvu, kterou jsem jim vydal. Vzali z věcí propadlých klatbě, kradli, zatajili to a uložili mezi své věci. 12 Proto nemohou Izraelci před svými nepřáteli obstát a obracejí se před svými nepřáteli na útěk, protoe sami propadli klatbě. Nebudu u s vámi, jestlie ze svého středu nevymýtíte to, co propadlo klatbě. 13 Vzhůru, posvě lid a vyzvi jej: “Posvěte se na zítřek! Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Uprostřed tebe je něco, co propadlo klatbě, Izraeli! Nemůe obstát před svými nepřáteli, dokud to, co propadlo klatbě, neodstraníte ze svého středu. 14 Ráno budete přistupovat po kmenech. Kmen, který Hospodin označí, bude přistupovat po čeledích. Čeleď, kterou Hospodin označí, bude přistupovat po domech. Dům, který Hospodin označí, bude přistupovat po muích. 15 Ten, kdo bude označen, e si přisvojil věc propadlou klatbě, bude spálen se vím, co mu patří, protoe přestoupil Hospodinovu smlouvu a dopustil se v Izraeli hanebnosti.” 16 Za časného jitra rozkázal Jozue Izraeli přistupovat po kmenech. Losem byl označen kmen Judův. 17 Rozkázal, aby přistupovala judská čeleď. Označena byla čeleď Zerachejců. Rozkázal, aby přistupovala zeraská čeleď po muích. Označen byl Zabdí. 18 Pak rozkázal, aby přistupoval jeho dům po muích. Označen byl Akán, syn Karmího, syna Zabdího, syna Zerachova z pokolení Judova. 19 Tu vyzval Jozue Akána: “Synu, přiznej slávu Hospodinu, Bohu Izraele, a vzdej mu chválu. Doznej se mi, co jsi učinil; nic přede mnou nezapírej!” 20 Akán odpověděl Jozuovi: “Ano, zhřeil jsem proti Hospodinu, Bohu Izraele; učinil jsem toto: 21 Viděl jsem mezi kořistí jeden pěkný inearský plá, dvě stě ekelů stříbra a jeden zlatý jazyk o váze padesáti ekelů. Vzplanul jsem ádostí a vzal jsem si to. Je to ukryto v zemi uvnitř mého stanu a stříbro je vespod.” 22 Jozue poslal posly, ti běeli do stanu, a hle, bylo to ukryto v jeho stanu a stříbro bylo vespod. 23 Vzali ty věci ze stanu, přinesli k Jozuovi a vem Izraelcům a pohodili je před Hospodinem. 24 Za účasti veho Izraele vzal Jozue Akána, syna Zerachova, i stříbro, plá a zlatý jazyk, i jeho syny a dcery, býky a osly, jeho brav i stan a vechno, co mu patřilo, a ubírali se s tím vzhůru do doliny Akóru. 25 Jozue řekl: “Zkázu, kterou jsi uvalil na nás, nech uvalí Hospodin v tento den na tebe.” Vechen Izrael jej kamenoval; spálili je a zaházeli je kamením. 26 Navrili nad ním velkou hromadu kamení; je tam a dodnes. A Hospodin upustil od svého planoucího hněvu. Proto

se to místo jmenuje Emek Akór (to je Dolina zkázy) a dodnes.

Jozue 8

1 Potom řekl Hospodin Jozuovi: “Neboj se a neděs. Vezmi s sebou vechen bojeschopný lid a vytáhni proti Aji. Hleď, vydal jsem ti do rukou ajského krále i jeho lid, jeho město i jeho zemi. 2 Naloj s Ajem a jeho králem, jako jsi naloil s Jerichem a jeho králem. Avak kořist a dobytek si necháte jako lup. Postav proti němu za městem zálohy.” 3 Jozue a vechen bojeschopný lid vytáhli proti Aji. Jozue vybral třicet tisíc mužů, udatných bohatýrů, a v noci je rozmístil. 4 Prikázal jim: “Hleďte, za městem se polote do zálohy proti městu. Příli se od města nevzdalujte, buďte vichni připraveni. 5 Já a vechen lid, který bude se mnou, se k městu přiblííme. Jakmile oni vytrhnou proti nám jako předtím, dáme se před nimi na útěk. 6 A za námi vytrhnou; odlákáme je od města, nebo si řeknou: “Utíkají před námi jako předtím.” Proto se dáme před nimi na útěk. 7 Pak vyrazíte ze zálohy a město obsadíte; Hospodin, vá Bůh, vám je vydal do rukou. 8 A se města zmocníte, zapálíte je. Tak učiníte podle slova Hospodinova. Hleďte, to jsem vám prikázal.” 9 Jozue je tedy rozmístil a oni se stáhli do zálohy a usadili se mezi Bét-elem a Ajem, západně od Aje. Jozue pak strávil tuto noc uprostřed lidu. 10 Za časného jitra vykonal Jozue přehlídku lidu. Pak táhl s izraelskými starými před lidem na Aj. 11 S ním vytáhl vechen bojeschopný lid. Postupovali a doli a naproti městu. Utábořili se na sever od Aje. Mezi nimi a Ajem bylo údolí. 12 Jozue vybral asi pět tisíc mužů a postavil je do zálohy mezi Bét-elem a Ajem, západně od města. 13 Lid, celý tábor, zaujal postavení severně od města a zadní voj západně od města. Jozue odeel té noci doprostřed doliny. 14 Kdy to zpozoroval ajský král, on i vechen jeho lid, muové města, za časného jitra rychle vytrhli do boje proti Izraeli v určený čas na okraj pustiny. Nevěděl vak, e jsou proti němu za městem zálohy. 15 Kdy se Jozue a vechen Izrael měli s nimi střetnout, dali se na útěk směrem k pouti. 16 Tu byl křikem přivolán vechen lid, který byl v městě, aby je pronásledoval. Pronásledovali Jozua a dali se od města odlákat. 17 V Aji, toti v Bét-elu, nezůstal nikdo, kdo by nevytrhl za Izraelem. Nechali město otevřené a pronásledovali Izraele. 18 I řekl Hospodin Jozuovi: “Pozvedni otěp, který drí v ruce, směrem k Aji, nebo jsem ti jej vydal do rukou.” Jozue pozvedl otěp, který drel v ruce, směrem k městu. 19 Jakmile pozvedl ruku, zálohy se ihned vyřítily ze svého postavení, přihnaly se, vpadly do města, dobyly je a ihned město zapálily. 20 Ajtí mui se ohlédli a spatřili, jak z města vystupuje k nebi kouř. Nemohli vak utéci sem ani tam, nebo i lid, který utíkal do poutě, se obrátil proti pronásledovatelům. 21 Kdy toti Jozue a vechen Izrael viděli, e záloha dobyla město a e z města vystupuje kouř, obrátili se a pobíjeli ajské mue. 22 A ti z města jim vytrhli vsťříc, take Ajtí byli Izraelem sevřeni z jedné i z druhé strany. Izraelci je pobíjeli, nenechali nikoho vyváznout a uniknout. 23 Ale ajského krále chytili ivého a přivedli ho k Jozuovi. 24 Izrael pobil vechny obyvatele Aje na poli, v pouti, kam je pronásledovali. Vichni do jednoho padli ostrím meče. Pak se celý Izrael vrátil do Aje a vybil jej ostrím meče. 25 Vech muž i en, kteří toho dne padli, bylo dvanáct tisíc; padli vichni ajtí mui. 26 Ale Jozue nespustil ruku s pozvednutým otěpem dřívě, dokud nebyli vichni obyvatelé Aje vyhubeni jako klatí. 27 Jen dobytek a kořist z města si Izrael nechal jako lup podle slova Hospodinova, které prikázal Jozuovi. 28 Jozue vypálil Aj a učinil jej navěky pahorkem sutin, místem zpustoeným, jak je tomu a dodnes. 29 Ajského krále dal pověsit na kůl, kde byl a do večera. Kdy slunce zapadalo, rozkázal Jozue, aby sňali jeho mrtvé tělo z kůlu. Pohodili je u vchodu do městské brány a navřili nad ním velikou hromadu kamení, která tam je a dodnes. 30 Tehdy zbudoval Jozue oltář Hospodinu, Bohu Izraele, na hoře Ébalu, 31 jak Izraelcům prikázal Mojí, sluebník Hospodinův, tak jak je napsáno v Knize Mojíova zákona: oltář z neotesaných kamenů, neopracovaných elezem. Na něm přinesli Hospodinu oběti zápalné a obětovali oběti pokojné. 32 Tam napsal v přítomnosti Izraelců na kamenech opis Mojíova zákona. 33 Vechen Izrael se svými starými, správci a soudci stál po obou stranách schrány proti lévijským kněm,

kteří nosili schránu Hospodinovy smlouvy, i hosté a domorodci, polovina směrem k hoře Gerizímu a druhá polovina směrem k hoře Ébalu, jak kdysi přikázal Mojží, sluebník Hospodinův, aby dávali poehnání izraelskému lidu. 34 Potom předčítal vechna slova Zákona, poehnání i zlořečení, přesně jak to je zapsáno v Knize Zákona. 35 Nebylo jediného slova přikázaného Mojíem, které by Jozue nepřčetl před celým shromádněním Izraele, včetně en a dětí i těch, kdo ili mezi nimi jako hosté.

Jozue 9

1 Kdy se o tom doslechli vichni králové, kteří byli z této strany Jordánu, v pohoří i v Přímořské níině a na celém pobřeí Velkého moře směrem k Libanónu, toti král chetejský, emorejský, kenaanský, perizejský, chivejský a jebúsejský, 2 shromádili se, aby jednomyslně bojovali proti Jozuovi a Izraeli. 3 I obyvatelé Gibeónu se doslechli, jak Jozue naloil s Jerichem a Ajem. 4 Vymyslili si tedy také lest, e půjdou a budou se vydávat za poselstvo. Vloili na osly vetché pytle a zpuchřelé, popraskané a svazované vinné měchy, 5 na nohou měli vetché spravované střevíce a na sobě odřené plátě. I vechen chléb, jím se zásobili, byl vyschlý a rozdrobený. 6 Tak přili k Jozuovi do tábora v Gilgálu a řekli jemu i muům izraelským: “Přili jsme z daleké země. Uzavřete s námi smlouvu!” 7 Ale izraeltí mui Chivejcům odpověděli: “Moná, e sídlíte mezi námi; jakpak bychom mohli s vámi uzavřít smlouvu!” 8 Řekli nato Jozuovi: “Jsme tvoji otroci.” Jozue se jich otázal: “Kdo jste a odkud přicházíte?” 9 Odpověděli mu: “Z velmi daleké země přili tvoji otroci za jménem Hospodina, tvého Boha. Slyeli jsme o něm zprávy, co vechno učinil v Egyptě 10 a jak naloil s dvěma emorejskými králi v Zajordání, s chebónským králem Síchonem a s báanským králem Ógem z Atarótu. 11 Nai stařeinové a vichni obyvatelé naí země nás vyzvali: “Vezměte si s sebou zásoby na cestu, jděte jim vsříc a řekněte jim: Jsme vai otroci. Uzavřete s námi smlouvu.” 12 Toto je ná chléb. Byl jetě horký, kdy jsme se jím zásobili při odchodu z naich domů, ne jsme se vydali k vám. A teď se podívejte: je vyschlý a rozdrobený. 13 A tyto vinné měchy byly nové, kdy jsme je plnili. Podívejte se, jak popraskaly. A toto jsou nae plátě a střevíce; zvětely, protoe cesta byla velmi dlouhá.” 14 Izraeltí mui si tedy vzali z jejich zásob, ani se ptali na Hospodinův výrok. 15 Jozue sjednal mír a uzavřel s nimi smlouvu, e je nechá naivu. Předáci izraelské pospolitosti jim to potvrdili přísahou. 16 Kdy uplynuly tři dny po tom, co s nimi uzavřeli smlouvu, doslechli se, e jsou z jejich blízkosti a e sídlí mezi nimi. 17 Izraelci toti táhli dál a třetího dne přili do jejich měst. Byla to města Gibeón, Kefíra, Beerót a Kirjat-jearím. 18 Ale Izraelci je nepobili, poněvad se jim předáci izraelské pospolitosti zavázali přísahou při Hospodinu, Bohu Izraele. Proto celá pospolitost proti předákům reptala 19 a vichni předáci vysvětlovali celé pospolitosti: “My jsme jim přísahali při Hospodinu, Bohu Izraele, take se jich nyní nemůeme dotknout. 20 Musíme je nechat naivu, aby na nás nedolehlo Hospodinovo rozlícení pro přísahu, kterou jsme se jim zavázali.” 21 O nich pak předáci řekli: “A zůstanou naivu, ale budou pro celou pospolitost sekát dříví a čerpat vodu.” Tak o nich mluvili předáci. 22 Potom si je zavolal Jozue a promluvil k nim: “Proč jste nás obelstili? Tvrdili jste: “Jsme od vás velmi daleko”, a zatím sídlíte mezi námi! 23 Buďte za to prokleti. Nepřestanete být otroky. Budete sekát dříví a čerpat vodu pro dům mého Boha.” 24 Odpověděli Jozuovi: “Tvým otrokům bylo oznámeno, co Hospodin, tvůj Bůh, přikázal svému sluebníku Mojíovi, e vám dá celou zemi a e před vámi vyhladí vechny její obyvatele. Velmi jsme se báli, e nás připravíte o ivot. Proto jsme to udělali. 25 Teď jsme v tvých rukou. Nalo s námi jak uzná za dobré a správné.” 26 I naloil s nimi tak, e je vyprostil z rukou Izraelců, take je nezabili. 27 Ale onoho dne jim Jozue uloil, aby sekali dříví a čerpali vodu pro pospolitost a pro Hospodinův oltář, a to a dodnes, na místě, které vyvolí.

1 Adonisedek, král jeruzalémský, se doslechl, e Jozue dobyl Aj a zničil jej jako klatý - jako naloil s Jerichem a s jeho králem, tak naloil s Ajem a s jeho králem - a e obyvatelé Gibeónu uzavřeli s Izraelem mír a jsou nyní mezi nimi. 2 Tu se začali velmi bát, nebo Gibeón byl veliké město jako jedno z měst královských; byl větí ne Aj a vichni jeho mui byli bohatýři. 3 Proto poslal Adonisedek, král jeruzalémský, vzkaz Hóhamovi, králi chebrónskému, Pirámovi, králi jarmútskému, Jaffiovi, králi lakískému, a Debírovi, králi eglónskému: 4 “Přítáhněte mi na pomoc, a porazíme Gibeón, nebo uzavřel mír s Jozuem a Izraelci!” 5 Pět emorejských králů se tedy vydalo společně na pochod, králové jeruzalémský, chebrónský, jarmútský, lakíský a eglónský, kadý se svými iky. Oblehli Gibeón a zahájili proti němu boj. 6 Gibeóntí mui poslali k Jozuovi do tábora v Gilgálu s prosbou: “Nenechávej své otroky bez pomoci! Pospě rychle k nám a zachraň nás. Pomoz nám, nebo se proti nám srotili vichni emorejti králové, kteří sídlí v pohoří.” 7 I vytáhl Jozue z Gilgálu a s ním vechen bojeschopný lid, samí udatní bohatýři. 8 I řekl Hospodin Jozuovi: “Neboj se jich, nebo jsem ti je vydal do rukou. ádný z nich před tebou neobstojí.” 9 Jozue táhl z Gilgálu po celou noc a náhle je přepadl. 10 A Hospodin je před Izraelem uvedl ve zmatek. Připravil jim u Gibeónu zdrcující poráku. Pronásledoval je směrem k bétchorónskému svahu a pobíjel je a do Azeky a Makedy. 11 Kdy před Izraelem utíkali a byli na bétchorónské stráni, vrhal na ně Hospodin z nebe balvany a do Azeky; tak umírali. Těch, kteří zemřeli po kamenném krupobití, bylo více ne těch, které Izraelci pobili mečem. 12 Tehdy mluvil Jozue k Hospodinu, v den, kdy Hospodin vydal Izraelcům Emorejce. Volal před očima Izraele: “Zmlkni, slunce, v Gibeónu, měsíci, v dolině Ajalónu.” 13 A slunce zmlklo a měsíc stál, dokud lid nevykonal pomstu nad svými nepřáteli. To je zapsáno, jak známo, v Knize Přímého. Slunce stálo v polovině nebes a nepospíchalo k západu po celý den. 14 Nikdy předtím ani potom nebylo dne, jako byl onen, aby Hospodin tak vyslyel něčí hlas, nebo Hospodin bojoval za Izraele. 15 Pak se Jozue spolu s celým Izraelem vrátili do Gilgálu do tábora. 16 Těch pět králů se vak dalo na útěk a skrylo se v jeskyni u Makedy. 17 Jozuovi bylo oznámeno: “Nali jsme pět králů, ukrytých v jeskyni u Makedy.” 18 Jozue řekl: “Přivalte balvany k otvoru jeskyně a postavte k ní několik muů, aby krále střeili. 19 Vy vak neustávejte a pronásledujte své nepřátele, přepadněte jejich zadní voj a nedovolte jim vejít do jejich měst, nebo Hospodin, vá Bůh, vám je vydal do rukou.” 20 Jozue s Izraelci dovril převelikou, zdrcující poráku nepřátel. Rozdrtil je. Ti, kteří z nich přece jen vyvázli, stáhli se do opevněných měst. 21 Vechen lid se vrátil pokojně k Jozuovi do tábora u Makedy. Nikdo se neodváil proti Izraelcům hlesnout. 22 Jozue pak rozkázal: “Uvolněte otvor jeskyně a přiveďte ke mně z jeskyně těch pět králů!” 23 Učinili tak a přivedli k němu z jeskyně těch pět králů: krále jeruzalémského, chebrónského, jarmútského, lakíského a eglónského. 24 Kdy k němu tyto krále přivedli, svolal Jozue vechny izraelské mue a rozkázal velitelům bojovníků, kteří s ním táhli: “Přistupte a stoupněte svýma nohama na íje těmto králům!” Přistoupili a stoupli jim svýma nohama na íje. 25 Pak jim Jozue řekl: “Nebojte se a neděste, buďte rozhodní a udatní, nebo právě tak naloí Hospodin se vemi vaimi nepřáteli, proti nim bojujete.” 26 Jozue je potom dal pobít a usmrtit a pověsit na pěti kůlech. Na kůlech zůstali viset a do večera. 27 Při západu slunce vydal Jozue rozkaz, aby je sňali z kůlů a vhodili do jeskyně, kde se skrývali. K otvoru jeskyně navrili balvany, které tam jsou a dodnes. 28 Onoho dne dobyl Jozue Makedu a vybil ji ostřím meče i s jejím králem. Vyhubil obyvatele jako klaté i ve ivé v ní; nenechal nikoho vyvážnout. Naloil s králem Makedy, jako naloil s králem jeriským. 29 Potom táhl Jozue spolu s celým Izraelem z Makedy do Libny a bojoval s Libnou. 30 I ji a jejího krále vydal Hospodin do rukou Izraele. Vybil ji ostřím meče i ve ivé v ní; nenechal nikoho vyvážnout. Naloil s jejím králem, jako naloil s králem jeriským. 31 Potom táhl Jozue spolu s celým Izraelem z Libny do Lakíe, oblehl jej a bojoval proti němu. 32 I vydal Hospodin Lakí do rukou Izraele. Druhého dne jej dobyl, vybil jej ostřím meče i ve ivé v něm, stejně jako naloil s Libnou. 33 Tehdy přitáhl Horám, král gezerský, Lakíi na pomoc. Ale Jozue pobil jej i jeho lid; nenechal nikoho vyvážnout. 34 Potom táhl Jozue spolu s celým Izraelem z Lakíe do Eglónu. Oblehli jej a bojovali proti němu. 35 Dobyli

jej onoho dne a vybili jej ostřím meče; ve ivé v něm onoho dne vyhubil jako klaté, stejně jako naloil s Lakíem. 36 Potom přitáhl Jozue spolu s celým Izraelem z Eglónu do Chebrónu a bojovali proti němu. 37 Dobyli jej a vybili ostřím meče, jeho krále, vechna jeho města i ve ivé v něm; nenechal nikoho vyváznout, stejně jako naloil s Eglónem. Město a ve ivé v něm vyhubil jako klaté. 38 Potom se Jozue obrátil spolu s celým Izraelem do Debíru a bojoval proti němu. 39 Dobył jej a vybil jej ostřím meče, jeho krále i vechna jeho města, a vyhubili jako klaté ve ivé v něm; nenechal nikoho vyváznout. Jako naloil s Chebrónem, tak naloil s Debírem a jeho králem, stejně jako naloil s Libnou a jejím králem. 40 Tak vybil Jozue celou zemi, pohoří i Negeb, Přímořskou níinu i srázy, a vechny jejich krále. Nikoho nenechal vyváznout, ve, co dýchalo, vyhubil jako klaté, jak přikázal Hospodin, Bůh Izraele. 41 Jozue je vybil od Káde-barneje a ke Gáze, i celou zemi Goen a po Gibeón. 42 Tak se zmocnil Jozue jedním rázem vech těchto králů a jejich zemí, nebo Hospodin, Bůh Izraele, bojoval za Izraele. 43 Pak se Jozue spolu s celým Izraelem navrátil do Gilgálu do tábora.

Jozue 11

1 Kdy se o tom doslechl Jabín, král chasórský, poslal k Jóbabovi, králi madónskému, ke králi imrónskému, ke králi akáfskému a k jiným králům na severu v pohoří, v Jordánském úvalu jině od Kinarótu, v Přímořské níině i v Dórské pahorkatině na západě. 3 Na východě i na západě byli Kenaanci, v pohoří Emorejci, Chetejci, Perizejci a Jebúsejci, pod Chermónem v zemi Mispě Chivejci. 4 Ti vichni vytáhli se svými iky, lid početný jako písek na mořském břehu, a velmi mnoho koní a vozů. 5 Vichni tito králové se spojili, přitáhli a společně se utábořili u vod Merómu, aby bojovali s Izraelem. 6 Tu řekl Hospodin Jozuovi: “Neboj se jich, nebo já je zítra v tuto dobu vydám Izraeli vechny skolené; jejich koně ochromí a jejich vozy spálí ohněm.” 7 A tak Jozue a vechen bojeschopný lid na ně nečekaně přitáhli k vodám Merómu a přepadli je. 8 A Hospodin je vydal Izraeli do rukou. Pobíjeli je a pronásledovali a k velkému Sidónu, k Misrefót-majimu a na východě k planině Mispě; pobíjeli je, e z nich nezůstal nikdo, kdo by vyvázl. 9 Jozue pak s nimi naloil, jak mu řekl Hospodin: jejich koně ochromil a jejich vozy spálil ohněm. 10 V té době se Jozue obrátil a dobył Chasór a jeho krále zabil mečem; Chasór byl toti dříve hlavou vech těchto království. 11 Vechno ivé v něm vybili ostřím meče a vyhubili jako klaté. Nic, co dýchalo, nezůstalo naivu. A Chasór vypálil Jozue ohněm. 12 Dobył i vechna města těchto králů; vechny jejich krále Jozue zajal a pobil ostřím meče. Vyhubil je jako klaté, jak přikázal sluebík Hospodinův Mojí. 13 Avak z měst, postavených na svých pahorcích, nevypálil Izrael ádné. Jozue vypálil jenom Chasór. 14 Vechnu kořist z těch měst a dobytek si Izraelci nechali jako lup. Zato kadého člověka zabili ostřím meče, a vechny vyhladili. Neponechali nic, co dýchalo. 15 Jak přikázal Hospodin svému sluebíkovi Mojíovi, tak Mojí přikázal Jozuovi a tak Jozue učinil. Nevynechal nic ze veho toho, co Hospodin Mojíovi přikázal. 16 Jozue zabral celou tu zemi: pohoří i celý Negeb, celou zemi Goen, Přímořskou níinu i Jordánskou pustinu, izraelské pohoří i přilehlou Přímořskou níinu, 17 od Lysé hory, zvedající se k Seíru, a k Baal-gádu na Libanónské planině pod Chermónským pohořím. Vechny jejich krále zajal, pobil a usmrtil. 18 Se vemi těmito králi vedl Jozue po dlouhá léta boje. 19 Nebylo města, je by s Izraelci uzavřelo mír, kromě Chivejců, sídlících v Gibeónu. Vechno zabrali bojem. 20 To sám Hospodin zatvrdil jejich srdce, e se dali do boje s Izraelem, aby je vyhubil jako klaté a nesmiloval se nad nimi, nýbr aby je zahladil, jak přikázal Hospodin Mojíovi. 21 Toho času přitáhl Jozue a vyhladil Anákovce z pohoří, z Chebrónu, z Debíru, z Anábu a z celého judského pohoří i z celého pohoří izraelského; Jozue vyhubil je i jejich města jako klaté. 22 V zemi Izraelců nezanechal ádné Anákovce; nějací zůstali jen v Gáze, v Gatu a v Adódu. 23 Přesně jak Hospodin řekl Mojíovi, tak zabral Jozue celou zemi a dal ji Izraeli za dědictví, podle toho, jak byli rozděleni na kmeny. A země ila v míru bez válek.

Jozue 12

1 Toto pak jsou králové té země, které Izraelci pobili a jejich zemi obsadili za Jordánem k východu slunce, od potoka Arnónu a k Chermónskému pohoří a celou Jordánskou pouštinu k východu: 2 Síchon, král emorejský, který sídlil v Chebónu a vládl od Aróeru na břehu potoka Arnónu, totiž od středu Potočního údolí přes polovici Gileádu a k potoku Jaboku, který tvoří hranici Amónců, 3 od Jordánské pouštiny východně od Kinerótského moře (to je Genezaretského jezera) a k moři Pustému, to je k moři Solnému, na východ, směrem k Bét-jeimótu, a na jihu a pod sráz Pisgy. 4 Dále pomezí Óga, krále báanského, ze zbytku Refájců; ten sídlil v Atarótu a v Edreí 5 a vládl nad Chermónským pohořím, nad Salkou i nad celým Báanem a k pomezí geúrskému a maakatskému a nad půlkou Gileádu při pomezí Síchona, krále chebónského. 6 Mojí, sluebník Hospodinův, a Izraelci je pobili a Mojí, sluebník Hospodinův, dal toto území do vlastnictví Rúbenovcům, Gádovcům a polovině kmene Manasesova. 7 A toto jsou králové té země, které pobil Jozue a Izraelci na západ od Jordánu, od Baal-gádu na planině Libanónské a k Lysé hoře zvedající se k Seíru. Jozue ji dal do vlastnictví izraelským kmenům podle toho, jak byly rozděleny, 8 v pohoří i v Přímořské nížině, v Jordánské pouštině i na srázích, v poušti i v Negebu, mezi Chetejci, Emorejci, Kenaanci, Perizejci, Chivejci a Jebúsejci: 9 Král jeriský jeden, král ajský, při Bét-elu, jeden, 10 král jeruzalémský jeden, král chebrónský jeden, 11 král jarmútský jeden, král lakíský jeden, 12 král eglónský jeden, král gezerský jeden, 13 král debírský jeden, král gederský jeden, 14 král chormský jeden, král aradský jeden, 15 král libenský jeden, král adulámský jeden, 16 král makedský jeden, král bételský jeden, 17 král tapúaský jeden, král chefský jeden, 18 král afecký jeden, král áronský jeden, 19 král mádónský jeden, král chasórský jeden, 20 král ímrónsko-merónský jeden, král akáfský jeden, 21 král taanacký jeden, král megidský jeden, 22 král kedeský jeden, král joknoámský, pod Karmelem, jeden, 23 král dórský, z Dórské pahorkatiny jeden, král pronárodů z Gilgálu jeden, 24 král tírský jeden; vech králů jedenatřicet.

Jozue 13

1 Jozue byl stařec pokročilého věku. Hospodin mu řekl: “Ty jsi zestárl a seel věkem, ale zbývá ještě velmi mnoho země, kterou je nutno obsadit. 2 Toto je země, kterou zbývá přidělit: vechny oblasti pelitejské a celá oblast geúrská, 3 od ramene řeky při hranicích Egypta a na sever k pomezí Ekrónu, je se počítá za kenaanské, pět pelitejských kníectví, Gázské, Adódské, Akalónské, Gatské a Ekrónské, a oblast avijská 4 na jihu; dále celá kenaanská země i Meára, patřící Sidóňanům, po Afek, a k pomezí Emorejců, 5 země gebalská a celý Libanón na východ od Baal-gádu pod Chermónským pohořím a k cestě do Chamátu. 6 Vechny obyvatelé pohoří od Libanónu a k Misrefót-majimu, vechny Sidóňany, vyenu před Izraelci já sám. Jen přiděl zemi losem Izraeli za dědictví, jak jsem ti přikázal. 7 Rozděl nyní tuto zemi do dědictví devíti kmenům a polovině kmene Manasesova. 8 S druhou polovinou vzali svůj dědičný podíl Rúbenovci a Gádovci; Mojí jim je dal v Zajordání na východě. Mojí, sluebník Hospodinův, jim dal tento díl: 9 od Aróeru na břehu potoka Arnónu a od města, které je uprostřed Potočního údolí, celou náhorní rovinu od Médeby k Dibónu, 10 vechna města Síchona, krále emorejského, který kraloval v Chebónu, a k pomezí Amónců; 11 Gileád a pomezí geúrské a maakatské, celé pohoří Chermón a celý Báan a do Salky, 12 celé království Óga v Báanu, který kraloval v Atarótu a v Edreí. Ten zůstal ze zbytku Refájců, které Mojí porazil a podrobil si je. 13 Ale Geúrejce a Maakaany si Izraelci nepodrobili. Proto Geúr a Maakat sídlí uprostřed Izraele a dodnes. 14 Jenom kmenu Léviho nedal dědičný podíl. Bude jíst z ohnivých obětí Hospodina, Boha Izraele; on bude jeho dědičným podílem, jak jej ujistil. 15 Mojí tedy dal pokolení

Rúbenovců pro jejich čeledi dědičný podíl. 16 Patřilo jim území od Aróeru na břehu potoka Arnónu a města, které je uprostřed Potočního údolí, celá náhorní rovina a k Médebě, 17 Chebón a vechna jeho města, která leí na náhorní rovině, Dibón, Bamót-baal, Bét-baal-meón, 18 Jahsa, Kedemót, Mefaat, 19 Kirjatajim, Sibma a Seret-achar na hoře v dolině, 20 Bétpeór, srázy Pisgy a Bét-jeimót, 21 vechna města na náhorní rovině, celé království Síchona, krále emorejského, který kraloval v Chebónu. Toho Mojí porazil spolu s midjánskými předáky Evím, Rekemem, Súrem, Chúrem a Rebaem, vasaly Síchonovými, obyvateli té země. 22 Té Bileáma, syna Beórova, větce, popravili Izraelci mečem jako ostatní skolené. 23 Hranicí Rúbenovců byl Jordán a přilehlé území. Tato města a jejich dvorce jsou dědičným podílem Rúbenovců pro jejich čeledi. 24 Mojí dal také pokolení Gádovu, Gádovcům, pro jejich čeledi dědičný podíl. 25 Patřilo jim toto území: Jaezer a vechna gileádská města, polovina země Amónovců a k Aróeru naproti Rabě 26 a od Chebónu a k Ramat-mispě a Betonímu a od Machanajimu a k pomezí Lidbiru, 27 v dolině Bét-rám a Bét-nimra, Sukót a Safón, zbytek království Síchona, krále chebónského, s Jordánem jako hranicí a k břehům moře Kineretského z východní strany Jordánu. 28 Tato města a jejich dvorce jsou dědičným podílem Gádovců pro jejich čeledi. 29 Mojí dal i polovině kmene Manasesova dědičný podíl; patřil zajordánské polovině pokolení Manasesovců pro jejich čeledi. 30 Jejich území se prostíralo od Machanajimu: celý Báan, celé království Óga, krále báanského, se vemi vesnicemi Jáirovými v Báanu, celkem edesát měst, 31 polovice Gileádu i Atarót a Edreí, Ógova královská města v Báanu. Případly synům Makíra, syna Manasesova, toti polovině Makírovců, pro jejich čeledi. 32 To jsou dědičné podíly, které Mojí přidělil v Moábských pustinách naproti Jerichu za Jordánem k východu. 33 Kmenu Léviho vak Mojí dědičný podíl nedal. Hospodin, Bůh Izraele, bude jejich dědičným podílem, jak je ujistil.

Jozue 14

1 Izraelci obdřeli v kenaanské zemi tyto dědičné podíly: přidělili jim je dědičně kněz Eleazar a Jozue, syn Núnův, a představitelé rodů izraelských pokolení. 2 Dědičný podíl, a to pro devět a půl pokolení, jim byl přidělen losem, jak prikázal Hospodin skrze Mojíe. 3 Mojí dal toti dědičný podíl dvěma a půl pokolením v Zajordání. Lévičům ovem mezi nimi dědičný podíl nedal. 4 Zato Josefovci tvořili dvě pokolení, Manasesovo a Efrajimovo; a tak nedali lévičům podíl v zemi, jen města k bydlení a pastviny pro jejich dobytek a stáda. 5 Jak prikázal Hospodin Mojíovi, tak Izraelci učinili, kdy rozdělovali zemi. 6 Judovci přistoupili v Gilgálu k Jozuovi a Káleb, syn Kenazejce Jefuna, mu řekl: “Ty zná rozhodnutí, o něm mluvil Hospodin v Káde-barneji k Mojíovi, mui Boímu, ohledně mne a tebe. 7 Bylo mi čtyřicet let, kdy mě Mojí, sluebník Hospodinův, vyslal z Káde-barneje, abych jako zvěd proel zemí, a já jsem mu podal zprávu podle nejlepšího svědomí. 8 Moji bratří, kteří táhli vzhůru se mnou, zavinili, e lid ztratil odvahu. Ale já jsem se cele oddal Hospodinu, svému Bohu. 9 Onoho dne se zavázal Mojí přísahou: “Ano, země, na ni stoupla tvá noha, bude navěky patřit tobě a tvým synům jako dědičný podíl, nebo ses cele oddal Hospodinu, mému Bohu.” 10 Nue hle, Hospodin mě uchoval naivu, jak přislíbil. Čtyřicet pět let uplynulo od chvíle, co Hospodin takto promluvil k Mojíovi, kdy Izrael putoval poutí. A hle, je mi u osmdesát pět let. 11 Ale jetě dnes jsem právě tak silný jako tenkrát, kdy mě Mojí vyslal. Moje síla je dnes stejná, jako byla tehdy, abych bojoval a vycházel a vcházel. 12 Nue, dej mi to pohoří, o něm mluvil onoho dne Hospodin. Slyel jsi přece v onen den, e jsou tam Anákovci a velká opevněná města. Snad bude Hospodin se mnou a podaří se mi podrobit si je, jak mluvil Hospodin.” 13 Jozue mu poehnal a přidělil Chebrón jako dědičný podíl Kálebovi, synu Jefunovu. 14 Proto patří Chebrón a dodnes jako dědičný podíl Kálebovi, synu Kenazejce Jefuna, poněvad se cele oddal Hospodinu, Bohu Izraele. 15 Předtím se Chebrón jmenoval Kirjat-arba (to je Město Arbovo); Arba byl největší člověk mezi Anákovci. A země ila v míru bez válek.

1 Pokolení Judovců připadl pro jejich čeledi při pomezí Edómu a poutě Sinu v Negebu, úplně na jihu, tento los: 2 Patřilo jim území Negebu od břehů Solného moře, od zálivu směřujícího k Negebu. 3 Směrem od Negebu se táhne ke Svahu tírů, pokračuje k pouti Sinu a stoupá na jih od Káde-barneje, míří k Chesrónu, stoupá k Adáru a odbočuje ke Karce. 4 Pokračuje k Asmónu, táhne se k Potoku egyptskému, take území vybíhá k moři. To je vae jiní hranice. 5 Východní hranicí bude Solné moře a k ústí Jordánu. Na severu začíná hranice mořským zálivem při ústí Jordánu. 6 Odtud stoupá hranice k Bét-chogle a pokračuje severně od Bét-araby. Pak stoupá ke kameni Bohana, syna Rúbenova. 7 Hranice stoupá dále od doliny Akóru k Debíru a obrací se na sever ke Gilgálu naproti Adumímskému svahu jině od potoka. Hranice pak pokračuje podél vody Slunečního pramene a vybíhá k prameni Rogelu. 8 Hranice potom stoupá k Údolí syna Hinómova jině od skalního hřebenu jebúsejského, co je Jeruzalém, a vystupuje na vrcholek hory, která na západě leí proti Údolí hinómskému a je na severním konci doliny Refájců. 9 Od vrcholu hory zabočuje hranice k prameni vod Neftóachu a vede k městům pohoří Efrónu; poté zabočuje k Baale, to je Kirjat-jearímu. 10 Zde hranice odbočuje od Baaly na západ k hoře Seíru a pokračuje od severu ke skalnímu hřebenu Lesní hory, to je Kesalónu, sestupuje od Bét-emea a pokračuje k Timně. 11 Potom hranice vede ke skalnímu hřebenu Ekrónu na severu od města a zabočuje k ikerónu, pokračuje k Baalské hoře a vede k Jabneelu; hranice vybíhá a k moři. 12 Západní hranicí je Velké moře a jeho pobřeí. To je území Judovců pro jejich čeledi, vymezené hranicemi dokola. 13 Kálebovi, synu Jefunovu, dal podíl uprostřed Judovců podle Hospodinova příkazu Jozuovi, toti Kirjat-arbu, to je město Arby, otce Anákova, co je Chebrón. 14 Odtud vyhnal Káleb tři Anákovce: eaje, Achímana a Talmaje, zplozence Anákovy. 15 Odtud pak táhl vzhůru proti obyvatelům Debíru; Debír se předtím jmenoval Kírjat-sefer (to je Město knihy). 16 Káleb tenkrát prohlásil: “Kdo porazí Kirjat-sefer a dobude jej, tomu dám za manelku svou dceru Aksu.” 17 Dobyl jej Otníel, syn Kenazův, Kálebův bratr; dal mu tedy svou dceru Aksu za manelku. 18 Kdy přila, navedla jej, aby ádal jejího otce o pole. Sesedla z osla. Káleb se jí otázal: “Co si přeje?” 19 Odpověděla: “Obdař mě poeháním! Kdy jsi mě provdal do jiního suchopáru, dej mi také vodní zřídla.” Dal jí tedy zřídla, horní a dolní. 20 To je dědičný podíl pokolení Judovců pro jejich čeledi. 21 Nejvzdálenější města, která připadla pokolení Judovců, při édomském pomezí v Negebu, byla: Kabseel, Eder a Jagúr, 22 Kína, Dimóna a Adeáda, 23 Kede, Chasór a Jitnán, 24 Zíf, Telem a Bealót, 25 Chasór-chadata a Kerijót-chesrón, co je Chasór, 26 Amám, ema a Mólada, 27 Chasar-gada, Chemón a Bét-pelet, 28 Chasar-úal, Beer-eba a Bizjótja, 29 Baala, Ijím a Esem, 30 Eltólád, Kesíl a Chorma, 31 Siklag, Madmana a Sansana, 32 Lebaót, ilchím, Ajin a Rimón, celkem dvacet devět měst a jejich dvorce. 33 V Přímořské níně: Etaól, Sorea a Ana, 34 Zanóach, Én-ganím, Tapúach a Énam, 35 Jarmút, Adulám, Sóko a Azeka, 36 aarajim, Adítajim, Gadera a Gederótajim, čtrnáct měst a jejich dvorce. - 37 Senan, Chadaa a Migdal-gad, 38 Dilean, Misper a Jokteel, 39 Lakí, Boskat a Eglón, 40 Kabón, Lachmas a Kitlí, 41 Gederót, Bét-dágon, Naama a Makeda, estnáct měst a jejich dvorce. - 42 Libna, Eter a Aan, 43 Jiftach, Ana a Nesíb, 44 Keíla, Akzíb a Maréa, devět měst a jejich dvorce. - 45 Ekrón s vesnicemi a dvorci, 46 od Ekrónu a k moři vechno, co leí stranou Adódu, a jejich dvorce, 47 Adód s vesnicemi a dvorci, Gáza s vesnicemi a dvorci, a k Potoku egyptskému a Velkému moři s pobřeím. 48 V pohoří: amír, Jatír a Sóko, 49 Dana, Kirjat-sana, co je Debír, 50 Anab, Etemo a Aním, 51 Goen, Cholón a Gílo, jedenáct měst a jejich dvorce. - 52 Arab, Dúma a Eeán, 53 Janím, Bét-tapúach a Afeka, 54 Chumta, Kirjat-arba, co je Chebrón, a Síor, devět měst a jejich dvorce. - 55 Maón, Karmel, Zíf a Júta, 56 Jizreel, Jokdeám a Zanóach, 57 Kajin, Gibeá a Timna, deset měst a jejich dvorce. - 58 Chalchúl, Bét-súr a Gedór, 59 Maarat, Bét-anót a Eltekón, est měst a jejich dvorce. - 60 Kirjat-baal, co je Kirjat-jearím, a Raba, dvě města a jejich dvorce. 61 Ve stepi: Bét-araba, Midín a Sekaka, 62 Nibán, Ír-melach a Én-gedí, est měst a jejich dvorce. - 63 Ale

Jebúsejské obyvatelé Jeruzaléma nebyli Judovci s to si podrobit. Tak sídlí Jebúsejci s Judovci v Jeruzalémě a dodnes.

Jozue 16

1 Josefovům vyel tento los: od Jordánu při Jerichu k Jeriským vodám na východ; hranice stoupá poutí od Jericha do hor k Bét-elu. 2 Pak vede od Bét-elu k Lúzu a pokračuje k pomezí Arkejců do Atarótu. 3 Sestupuje na západ k pomezí Jaflétejců a k pomezí Dolního Bét-chorónu a Gezeru a vybíhá k moři. 4 Takový byl dědičný podíl Josefovců, Manasesa a Efrajima. 5 Efrajimovcům připadlo pro jejich čeledi toto pomezí: Hranice jejich dědičného podílu jde na východ od Atarót-adaru a k Hornímu Bét-chorónu. 6 Dál vede hranice k moři na sever od Mikmetatu. Pak odbočuje hranice na východ k Taanat-ílu a mívá je na východ k Janóachu. 7 Od Janóachu sestupuje k Atarótu a k Naaře, dotýká se Jericha a vede k Jordánu. 8 Od Tapúachu jde hranice na západ k potoku Káně a vybíhá k moři. To je dědičný podíl pokolení Efrajimovců pro jejich čeledi. 9 K tomu města oddělená pro Efrajimovce uprostřed dědičného podílu Manasesovců, vechna města i s dvorci. 10 Avak nepodrobili si Kenaance, kteří sídlili v Gezeru. A tak sídlí Kenaanci uprostřed Efrajima a dodnes. Byli podrobeni otrockým pracím.

Jozue 17

1 Tento los připadl pokolení Manasesovu; to byl Josefův prvorozený. Makírovi, Manasesovu prvorozenému, otci Gileádovu, za to, e byl válečník, připadly Gileád a Báan. 2 Také ostatním Manasesovcům připadly podíly pro jejich čeledi: Abíezerovcům, Chelekovcům, Asríelovcům, ekemovcům, Cheferovcům a emídáovcům. To byli potomci Josefova syna Manasesa, muské potomstvo podle svých čeledí. 3 Avak Selofchad, syn Cheferův, vnuk Gileádův, pravnuk Manasesova syna Makíra, neměl syny, nýbr jen dcery. Jmenovaly se: Machla, Nóa, Chogla, Milka a Tírša. 4 Ty předstoupily před kněze Eleazara a před Jozua, syna Núnova, a před předáky se slovy: “Hospodin přikázal Mojíovi, aby nám dal dědičný podíl mezi naimi bratřími.” Dali jim tedy podle Hospodinova příkazu dědičný podíl mezi bratry jejich otce. 5 Manasesovi bylo tudí přiděleno deset oblastí, kromě území gileádského a báanského, která jsou v Zajordání, 6 nebo Manasesovy dcery obdřely mezi jeho potomky dědičný podíl. Země gileádská připadla ostatním Manasesovcům. 7 Manasesova hranice jde od Aeru k Michmetu, který leí naproti ekemu, a vede na jih k obyvatelům Ěn-tapúachu. 8 Území tapúaské připadlo Manasesovi, ale samotný Tapúach, při Manasesově pomezí, patřil Efrajimovcům. 9 Hranice pak sestupuje k potoku Káně. Na jih od potoka mezi městy Manasesovými jsou města patřící Efrajimovi. Hranice Manasesova se táhne severně podél potoka a vybíhá k moři. 10 Jiní část patří Efrajimovi, severní Manasesovi, a jeho hranici tvoří moře. Na severu se dotýkají Aera a na východě Isachara. 11 Manasesovi připadly v území Isacharově a Aerově: Bét-eán s vesnicemi, Jibleám s vesnicemi, obyvatelé Dóru s vesnicemi, obyvatelé Ěn-dóru s vesnicemi, obyvatelé Taanaku s vesnicemi, obyvatelé Megida s vesnicemi a tři návrí. 12 Ale Manasesovci nebyli s to podrobit si tato města a to umonilo Kenaancům zůstat v té zemi. 13 Teprve kdy se Izraelci vzmožili, podrobili Kenaance nuceným pracím. Ale nebyli s to podrobit si je úplně. 14 I vytýkali Josefovci Jozuovi: “Proč jsi nám dal za dědictví jeden los a jednu oblast? Jsme lid početný, protoe Hospodin nám tak mnoho poehnal.” 15 Jozue jim řekl: “Jste-li lid početný, vytáhněte do lesů, tam na území Perizejců a Refájců, a vykácejte je, kdy je pro vás Efrajimské pohoří těsné.” 16 Josefovci namítali: “Pohoří nám nepostačí. A vichni Kenaanci, kteří sídlí v dolině, mají elezné vozy, jak v Bét-eánu s jeho vesnicemi, tak v dolině Jizreelu.” 17 Jozue odpověděl domu Josefovu, Efrajimovi a Manasesovi:

“Jste početný lid a máte velkou sílu. Nebudete mít jeden los. 18 Bude vám patřit pohoří. Protoe je zalesněné, vykáčíte je, a kam a vybíhá, bude vám patřit. Podrobíte si Kenaance, třebae mají elezné vozy a jsou silní.”

Jozue 18

1 Celá pospolitost Izraelců se shromádila do íla a postavili tam stan setkávání. Zemi si u podmanili. 2 Mezi Izraelci zůstalo vak jetě sedm kmenů, kterým nepřidělili dědičný podíl. 3 Tu řekl Jozue Izraelcům: “Jak dlouho budete otálet, ne konečně obsadíte zemi, kterou vám dal Hospodin, Bůh vaich otců? 4 Určete si za kadý kmen tři mue. Polu je, aby se vydali na cestu a proli zemi. A pořídí její popis podle přísluných dědičných podílů, přijdou ke mně. 5 Rozdělí si ji na sedm podílů. Juda zůstane na svém území na jihu a dům Josefův zůstane na svém území na severu. 6 Vy pak pořídíte popis země, rozdělený na sedm podílů, a přinesete jej sem ke mně a já vám ji přidělím losem zde před Hospodinem, naím Bohem. 7 Lévijsi nebudou mít mezi vámi ádný podíl, jejich dědičným podílem bude Hospodinovo kněství. A Gád, Rúben a polovice Manasesova kmene dostali své dědičné podíly na východě v Zajordání, jak jim je dal Mojí, sluebník Hospodinův.” 8 Muové se tedy vydali na cestu a Jozue přikázal těm, kteří li pořídít popis země: “Jděte a projděte zemi. A pořídíte její popis, vrátíte se ke mně a já zde v ílu před Hospodinem vylosuji vae podíly.” 9 Muové li, proli zemi a pořídili její popis podle měst, rozdělený na sedm podílů. Pak přili k Jozuovi do tábora v ílu 10 a Jozue jim v ílu před Hospodinem přidělil losem podíly. Jozue tam rozdělil Izraelcům zemi podle jejich podílů. 11 První los byl vytaen pokolení Benjamínovců pro jejich čeledi: bylo jim vylosováno území mezi Judovci a Josefovci. 12 Toto je jejich hranice na severní straně: začíná u Jordánu a stoupá ke skalnímu hřebenu severně od Jericha. Směrem na západ vystupuje do pohoří a vybíhá k Bétávenské pouti. 13 Odtud pokračuje hranice k Lúzu, ke skalnímu hřebenu jině od Lúzu, to je Bét-elu, a sestupuje k Atarót-adaru proti hoře, která je na jih od Dolního Bét-chorónu. 14 Pak hranice odbočuje a stáčí se na západní straně k jihu od hory, která je jině proti Bét-chorónu, a vybíhá ke Kirjat-baalu, to je Kirjat-jearímu, městu Judovců. To je západní strana. 15 Jiní strana: od okraje Kirjat-jearímu se táhne hranice na západ a vede k prameni vod Neftóachu. 16 Pak sestupuje k úpatí hory, která je naproti Údolí syna Hinóмова; leí na severu v dolině Refájců. Údolím hinómským sestupuje ke skalnímu hřebenu Jebúsejců na jihu. Pak sestupuje k prameni Rogelu. 17 Zabočuje od severu a vede k Slunečnímu prameni a táhne se podle Kruhů, které leí naproti Adumímskému svahu. Potom sestupuje ke kameni Rúbenovce Bohana. 18 Pokračuje severně ke skalnímu hřebenu nad Jordánskou pustinou a sestupuje do pustiny. 19 Pak pokračuje na sever ke skalnímu hřebenu u Bét-chogly a vybíhá k severní zátoce Solného moře při ústí Jordánu na jihu. To je jiní hranice. 20 Na východní straně tvoří jejich hranici Jordán. To je dědičný podíl Benjamínovců pro jejich čeledi, vymezený svými hranicemi dokola. 21 Pokolení Benjamínovců a jejich čeledím patřila města: Jericho, Bét-chogla a Emek- kesis, 22 Bét-araba, Semárajim a Bét-el, 23 Avím, Para a Ofra, 24 Kefar-amóní, Ofní a Geba, dvanáct měst s dvorci; 25 Gibeón, Ráma a Beerót, 26 Mispe, Kefíra a Mósa, 27 Rekem, Jirpeel a Tarala, 28 Sela, Elef a město Jebúsejcovo, to je Jeruzalém, Gibeat, Kirjat, čtrnáct měst i s dvorci. To je dědičný podíl Benjamínovců pro jejich čeledi.

Jozue 19

1 Druhý los vyel imeónovi, toti pokolení imeónovců pro jejich čeledi. Jejich dědičný podíl byl uprostřed podílu Judovců. 2 Patřila jim dědičným podílem: Beer-eba, eba a Mólada, 3 Chasal-úal, Bála a Asem, 4 Eltolad, Betúl a Chorma, 5 Siklag, Bét-markabót a Chasarsúsa, 6 Bét-lebaót a arúchen, třináct měst i s

dvorci; 7 Ajin, Rimón, Eter a Aan, čtyři města i s dvorci. 8 Také vechny dvorce, které byly v okolí těch měst a po Baalat-beer a Ramat-negeb. To je dědičný podíl pokolení imeónovců pro jejich čeledi. 9 Dědičný podíl imeónovců byl v oblasti Judovců. Protoe podíl Judovců byl pro ně příliš velký, dostali imeónovci dědičný podíl uprostřed jejich podílu. 10 Třetí los byl vytaen Zabalónovcům pro jejich čeledi. Pomezí jejich dědičného podílu sahalo a k Sarídu. 11 Jejich hranice stoupá na západ, k Mareále. Dotýká se Dabeetu a sleduje potok naproti Jokneámu. 12 Od Sarídu jde zpět přímo na východ k pomezí Kislótu pod Tábořem, táhne se k Daberatu a vystupuje k Jáfiji. 13 Odtud pokračuje přímo na východ do Gatcheferu a Et-kasínu, vede k Rimónu a zabočuje k Néji. 14 Tam se hranice stáčí na sever k Chanatónu a vybíhá do údolí Jiftach-elu. 15 Patří jim také Katat, Nahalal, imrón, Jidala a Bét-lechem, dvanáct měst i s dvorci. 16 Tato města i s dvorci jsou dědičným podílem Zabalónovců pro jejich čeledi. 17 Čtvrtý los vyel Isacharovi, toti Isacharovcům pro jejich čeledi. 18 Jejich pomezí sahalo a k Jizreelu a patří k němu Kesulót a únem, 19 Chafarajim, íon a Anacharat, 20 Rabít, Kijón a Ebes, 21 Remet, Én-ganím, Én-chada a Bét-pases. 22 Hranice se dotýká Tábořa, táhne se k achasímu a Bét-emei a vybíhá k Jordánu, estnáct měst i s dvorci. 23 Ta města i s dvorci jsou dědičným podílem pokolení Isacharovců pro jejich čeledi. 24 Pátý los vyel pokolení Aerovců pro jejich čeledi. 25 Případlo jim pomezí: Chelkat, Chalí, Beten a Akáf, 26 Alamelek, Ameád a Miál. Hranice se na západě dotýká Karmelu a ramene říčky Libnátu. 27 Obrací se na východ k Bét-dágonu, dotýká se území zabalónského a údolí Jiftach-elu na severu, táhne se k Bét-emeku a Neíelu a vede nalevo ke Kabúlu 28 a přes Ebrón, Rechób, Chamón a Kánu a k velkému Sidónu. 29 Pak se hranice vrací k Rámě a a k opevněnému městu Týru. Vrací se k Chose a mezi Chebelem a Akzíbem vybíhá k moři. 30 Patří jim také Uma, Afek a Rechób, dvaadvacet měst i s dvorci. 31 Tato města i s dvorci jsou dědičným podílem pokolení Aerovců pro jejich čeledi. 32 estý los vyel Neftalíovcům, toti Neftalíovcům pro jejich čeledi. 33 Případalo jim pomezí od Chelefu, od boitě v Saananímu, přes Adamínekeb a Jabneel k Lakúmu; vybíhá k Jordánu. 34 Pak se hranice vrací na západ k Aznótu pod Tábořem a táhne se odtud k Chúkoku. Na jihu se dotýká území zabalónského, na západě aerského a na východě u Jordánu judského. 35 Patří jim i opevněná města: Sidím, Ser a Chamát, Rakat, Kineret, 36 Adama, Ráma a Chasór, 37 Kede, Edreí a Én-chasór, 38 Jirón, Migdal-el, Chore, Bét-anat a Bét-eme, devatenáct měst i s dvorci. 39 Ta města i s dvorci jsou dědičným podílem pokolení Neftalíovců pro jejich čeledi. 40 Sedmý los vyel pokolení Danovců pro jejich čeledi. 41 Pomezí jejich dědičného podílu tvořily: Sorea, Etaól a Ír-eme, 42 aalabín, Ajalón a Jitla, 43 Elón, Timnata a Ekrón, 44 Elteke, Gibetón a Baalat, 45 Jehúd, Bené-berak a Gat-rimón, 46 vody Jarkónu a Rakónu s pomezím naproti Jafě. 47 Avak Danovci o své území přili. Vytáhli proto do boje s Leemem a dobyli jej. Vybili jej ostřím meče, obsadili jej a usídlili se v něm. Přejmenovali Leem na Dan podle svého praotce Dana. 48 Tato města i s dvorci jsou dědičným podílem pokolení Danovců pro jejich čeledi. 49 Tak ukončili přidělování země do dědictví podle jednotlivých území. Jozuovi, synu Núnovu, dali Izraelci dědičný podíl mezi sebou. 50 Podle Hospodinova rozkazu dali mu město, které si vyádal, toti Timnat-serach v Efrajimském pohoří. Vybudoval město a usadil se v něm. 51 Toto jsou dědičné podíly, které kněz Eleazar, Jozue, syn Núnův, a představitelé rodů přidělili losem izraelským pokolením v ílu před Hospodinem u vchodu do stanu setkávání. A skončilo přidělování země.

Jozue 20

1 Hospodin promluvil k Jozuovi: 2 “Mluv k Izraelcům: Určete si útočitná města, jak jsem vám uloil skrze Mojíe. 3 Tam a se uteče ten, kdo zabil, pokud někoho zabil nedopatřením, neúmyslně. Budou vám za útočitě před krevním mstitelem. 4 Kdo by se utekl do některého z těchto měst, postaví se při vchodu do městské brány a přednese svou záležitost starím toho města. Pak ho přijmou k sobě do města a určí mu

místo, aby s nimi bydlil. 5 Kdy ho bude pronásledovat krevní mstitel, nesmějí mu toho, kdo zabil, vydat do rukou, poněvadž zabil svého bližního neúmyslně, ani ho kdy předtím nenáviděl. 6 Bude bydlet v tom městě, dokud se nepostaví před pospolitost k soudu, případně do smrti velekněze, který v těch dnech bude vykonávat svůj úřad. Tehdy se ten, kdo zabil, smí vrátit do svého města a ke své rodině, do města odkud utekl.” 7 I oddělili jako svatý Kede v Galileji v pohoří Neftalíově, ekem v pohoří Efrajimově a Kirjatarbu, to je Chebrón, v pohoří Judově. 8 V Zajordání pak určili na východ od Jericha Beser ve stepi na Náhorní rovině v pokolení Rúbenově, Rámot v Gileádu v pokolení Gádově a Gólan v Báanu v pokolení Manasesově. 9 To jsou smluvní města pro vechny Izraelce i pro bezdomovce, kteří budou mezi vámi pobývat. Tam a se uteče kadý, kdo by někoho zabil nedopatřením; nezemře rukou krevního mstitele, dokud se nepostaví před shromáždění.

Jozue 21

1 Představitelé lévijských rodů přistoupili ke knězi Eleazarovi a k Jozuovi, synu Núnovu, a k představitelům rodů izraelských pokolení. 2 Mluvili k nim v ílu, v kenaanské zemi, takto: “Hospodin přikázal skrze Mojíe, aby nám byla dána města k bydlení i pastviny při nich pro ná dobytek.” 3 Izraelci dali tedy lévijským podle Hospodinova rozkazu ze svého dědičného podílu tato města s pastvinami: 4 Los vyel čeledím Kehatovců. Synům kněze Árona mezi lévijci bylo losem určeno třináct měst z pokolení Judova, imeónova a Benjamínova. 5 Zbývajícím Kehatovcům bylo losem určeno deset měst z čeledi pokolení Efrajimova, z pokolení Danova a poloviny pokolení Manasesova. 6 Gerónovcům bylo losem určeno třináct měst z čeledi pokolení Isacharova, Aerova, Neftalíova a poloviny pokolení Manasesova v Báanu. 7 Meraríovcům bylo určeno dvanáct měst z pokolení Rúbenova, Gádova a Zabalónova podle jejich čeledi. - 8 Izraelci určili losem lévijským tato města i s pastvinami, jak to přikázal Hospodin skrze Mojíe. 9 Z pokolení Judovců a imeónovců dali jménem uvedená města. 10 Připadla Áronovcům z čeledi Kehatovců mezi lévijci, protoe jim padl los nejprve. 11 Dali jim Kirjat-arbu, město otce Anókova, to je Chebrón, v pohoří Judském, a pastviny kolem něho. 12 Ale pole toho města a jeho dvorce dali do trvalého vlastnictví Kálebovi, synu Jefunovu. 13 Synům kněze Árona dali jako útočité město pro toho, kdo zabil, Chebrón i s pastvinami; dále Libnu i s pastvinami, 14 Jatír i s pastvinami a Etemóu i s pastvinami, 15 Cholón i s pastvinami a Debír i s pastvinami, 16 Ajin i s pastvinami, Jutu i s pastvinami, Bét-eme i s pastvinami, devět měst z těchto dvou kmenů. - 17 Z pokolení Benjamínova: Gibeón i s pastvinami, Gebu i s pastvinami, 18 Anatót i s pastvinami a Almón i s pastvinami, čtyři města. 19 Vech měst pro Áronovce, kněží, bylo třináct, i s pastvinami. 20 Čeledím Kehatovců, lévijským, kteří zbyli z Kehatovců, byla losem určena města z pokolení Efrajimova. 21 Jako útočité město pro toho, kdo zabil, jim dali ekem i s pastvinami v pohoří Efrajimském, dále Gezer i s pastvinami, 22 Kibsajim i s pastvinami a Bét-chorón i s pastvinami, čtyři města. - 23 Z pokolení Danova: Elteke i s pastvinami, Gibetón i s pastvinami, 24 Ajalón i s pastvinami, Gat-rimón i s pastvinami, čtyři města. - 25 Z poloviny pokolení Manasesova: Taanak i s pastvinami a Gat-rimón i s pastvinami, dvě města. 26 Vech měst pro čeledi zbývajících Kehatovců bylo deset, i s pastvinami. 27 Gerónovcům z lévijských čeledi připadlo z poloviny pokolení Manasesova jako útočité město pro toho, kdo zabil, Gólan v Báanu i s pastvinami; dále Beetera i s pastvinami, dvě města. - 28 Z pokolení Isacharova: Kijón i s pastvinami, Daberat i s pastvinami, 29 Jarmút i s pastvinami, Én-ganím i s pastvinami, čtyři města. - 30 Z pokolení Aerova: Miál i s pastvinami, Abdón i s pastvinami, 31 Chelkat i s pastvinami a Rechob i s pastvinami, čtyři města. - 32 Z pokolení Neftalíova: jako útočité město pro toho, kdo zabil, Kede v Galileji i s pastvinami; dále Chamót-dór i s pastvinami a Kartan i s pastvinami, tři města. - 33 Vech měst pro Gerónovce a jejich čeledi bylo třináct, i s pastvinami. 34 Čeledím Meraríovců, zbývajícím lévijským, připadlo z pokolení Zabalónova: Jokneám i s

pastvinami, Karta i s pastvinami, 35 Dimna i s pastvinami, Nahalal i s pastvinami, čtyři města. - 36 Z pokolení Rúbenova: Beser i s pastvinami; dále Jahsa i s pastvinami, 37 Kedemót i s pastvinami a Méfaat i s pastvinami, čtyři města. - 38 Z pokolení Gádova: jako útočné město pro toho, kdo zabil, Rámot v Gileádu i s pastvinami; dále Machanajim i s pastvinami, 39 Chebón i s pastvinami, Jaazer i s pastvinami, celkem čtyři města. - 40 Vech měst pro Meraríovce a jejich čeledi, zbývající z lévijských čeledí, bylo určeno losem dvanáct. 41 Vech lévijských měst uprostřed trvalého vlastnictví Izraelců bylo čtyřicet osm, i s pastvinami. 42 Ke každému z těchto měst patřily okolní pastviny; to platilo o každém z těchto měst. 43 Hospodin dal Izraeli celou zemi, jak se přísahou zavázal jejich otcům, a jim ji dá. Obsadili ji a usadili se v ní. 44 A Hospodin jim dal odpočinutí vudy vůkol, zcela tak, jak přísáhl jejich otcům. ádný ze vech jejich nepřátel před nimi neobstál. Hospodin jim vydal do rukou vechny nepřátele. 45 Ani jedno ze vech dobrých slov, která Hospodin mluvil k domu izraelskému, nezapadlo: vechno se uskutečnilo.

Jozue 22

1 Tehdy svolal Jozue Rúbenovce, Gádovce a polovinu pokolení Manasesova 2 a řekl jim: “Zachovali jste vechno, co vám přikázal Mojí, sluebník Hospodinův. Uposlechli jste mě ve vem, co jsem vám přikázal. 3 Neopustili jste své bratry po celý dlouhý čas a dodnes, ale dbali jste na to, co vám svěřil a přikázal Hospodin, vá Bůh. 4 Teď dopřál Hospodin, vá Bůh, vaim bratřím odpočinutí, jak jim přislíbil. Vrate se tedy ke svým stanům, do země svého trvalého vlastnictví, kterou vám dal Mojí, sluebník Hospodinův, v Zajordání. 5 Jen se usilovně snate zachovávat přikázání a zákon, které vám přikázal Mojí, sluebník Hospodinův, toti milovat Hospodina, svého Boha, chodit po vech jeho cestách a dbát na jeho přikázání, přimknout se k němu a slouit mu z celého srdce a z celé due.” 6 Jozue jim poehnal a propustil je a oni odeli ke svým stanům. 7 Polovině kmene Manasesova dal Mojí území v Báanu a druhé polovině dal Jozue území spolu s jejich bratřimi na západ od Jordánu. Kdy je tehdy Jozue s poehnáním propoutěl k jejich stanům, 8 řekl jim: “S velikými poklady se navrate ke svým stanům, s velkým mnostvím dobytka, stříbrem, zlatem, mědí a elezem a s velkým mnostvím rouch; rozdělte si s bratřimi kořist po nepřátelích.” 9 Rúbenovci, Gádovci a polovina kmene Manasesova se vrátili od Izraelců v ílu, je je v kenaanské zemi, a táhli do země gileádské, do země svého trvalého vlastnictví, kterou obdrelí na rozkaz Hospodinův skrze Mojíe. 10 Kdy přili ke Kruhům jordánským, které jsou jetě v zemi kenaanské, zbuovali tam Rúbenovci, Gádovci a polovina kmene Manasesova nad Jordánem oltář, veliký, nápadný oltář. 11 Izraelci se doslechli, e Rúbenovci, Gádovci a polovina kmene Manasesova zbuovali oltář naproti kenaanské zemi u jordánských Kruhů, směrem k Izraelcům. 12 Kdy to Izraelci uslyeli, shromádila se celá pospolitost Izraelců do íla, aby se proti nim vypravili do boje. 13 Izraelci vyslali k Rúbenovcům, Gádovcům a polovině kmene Manasesova do země gileádské kněze Pinchasa, syna Eleazarova, 14 a s ním deset předáků, po jednom předáku z kadého rodu vech izraelských pokolení. Kadý byl představitelem svého otcovského rodu v izraelských ících. 15 Přili do gileádské země k Rúbenovcům, Gádovcům a k polovině kmene Manasesova a jednali s nimi: 16 “Toto praví celá Hospodinova pospolitost: Jakou to zpronevěrou jste se zpronevěřili Bohu Izraele, e jste se dnes odvrátili od Hospodina! Zbuovali jste si oltář, abyste se dnes vzbouřili proti Hospodinu? 17 Co je pro nás maličností nepravost spáchaná v Peóru, od ní a dodnes nejsme očitěni a kvůli ní přila pohroma na Hospodinovu pospolitost? 18 A vy se dnes odvracíte od Hospodina! Proto se stane toto: Dnes se bouříte vy proti Hospodinu a zítra se on rozlítí na celou izraelskou pospolitost. 19 Jestlie země vaeho trvalého vlastnictví je nečistá, přejděte přece do země trvalého vlastnictví Hospodinova, v něm přebývá Hospodinův příbytek, a dejte si přidělit podíl mezi námi. Jen se nebuřte proti Hospodinu a nezatahujte nás do své vzpoury budováním vlastního oltáře mimo oltář Hospodina, naeho Boha. 20 Co se Akán, syn Zerachův, nedopustil zpronevěry věcí oddaných klatbě?

Co nedolehlo Hospodinovo rozlíčení na celou izraelskou pospolitost? A to způsobil jediný člověk! Co pro svou nepravost nezahynul?” 21 Tu odpověděli Rúbenovci, Gádovci a polovina kmene Manasesova a takto hovořili s představiteli izraelských iků: 22 “Bůh bohů Hospodin, Bůh bohů Hospodin to ví a a to zví rovně Izrael: Jestlie to byla vzpoura či zpronevěra vůči Hospodinu, a nás dnešního dne nezachrání. 23 Jestlie jsme si zbudovali oltář, abychom se odvrátili od Hospodina, abychom na něm obětovali oběti zápalné a přídavné nebo připravovali při něm hody oběti pokojné, a zakročí sám Hospodin! 24 Ve skutečnosti jsme tak učinili z obavy, protoe jsme si řekli, e se jednou synové vai zeptají naich: “Co máte společného s Hospodinem, Bohem Izraele? 25 Vdy Hospodin určil za hranici mezi námi a vámi Jordán, synové Rúbenovi a Gádovi. Nemáte podíl v Hospodinu.” Tak vai synové zavíní, e se nai synové přestanou bát Hospodina. 26 Proto jsme si řekli: Dejme se do díla a zbudujme si oltář, ale ne pro zápalnou obě ani pro obětní hod, 27 nýbr aby byl svědkem mezi námi a vámi i mezi naimi pokoleními po nás, e máme právo slouit Hospodinu před jeho tváří svými zápalnými oběťmi i hody oběti pokojné. Vai synové nebudou moci jednou říkat naim synům: “Nemáte podíl v Hospodinu.” 28 Řekli jsme si: Kdyby se stalo, e by tak mluvili v budoucnu s námi a s naimi pokoleními, odpověděli bychom: Hled’te, zde je zpodobení Hospodinova oltáře; ten zřídili nai otcové ne pro zápalnou obě ani pro obětní hod, nýbr aby byl svědkem mezi námi a vámi. 29 Jsme daleci toho vzbouřit se proti Hospodinu a odvrátit se dnes od Hospodina vybudováním oltáře pro oběti zápalné, přídavné a obětní hod mimo oltář Hospodina, naeho Boha, který je před jeho příbytkem.” 30 Kdy uslyeli kněz Pinchas a předáci pospolitosti i představitelé izraelských iků, kteří byli s ním, co mluvili Rúbenovci, Gádovci a Manasesovci, líbilo se jim to. 31 I řekl kněz Pinchas, syn Eleazarův, Rúbenovcům, Gádovcům a Manasesovcům: “Dnes jsme poznali, e je Hospodin uprostřed nás. Nezpronevěřili jste se Hospodinu. Vyprostili jste tím Izraelce z Hospodinových rukou.” 32 Pak se kněz Pinchas, syn Eleazarův, s předáky vrátil od Rúbenovců a Gádovců ze země gileádské k Izraelcům do země kenaanské a podal jim zprávu. 33 Izraelcům se to zalíbilo. Dobrořečili Bohu a nemluvili ji o tom, e potáhnou do boje proti nim a e zničí zemi, v ní sídlí Rúbenovci s Gádovci. 34 Rúbenovci a Gádovci pak oltář pojmenovali a řekli: “Je mezi námi svědkem, e Hospodin je Bůh.”

Jozue 23

1 Po mnoha dnech, kdy Hospodin dal Izraeli odpočinout od vech okolních nepřátel, Jozue, stařec pokročilého věku, 2 svolal celý Izrael, jeho starí a představitele, soudce a správce, a řekl jim: “Jsem stařec pokročilého věku. 3 Sami jste viděli vechno, co učinil Hospodin, vá Bůh, vem těm pronárodům před vaima očima; nebo Hospodin, vá Bůh, bojoval za vás. 4 Pohled’te, přidělil jsem vám tyto zbylé pronárody do dědictví pro vae kmeny, od Jordánu, se vemi pronárody, které jsem vyhladil, a k Velkému moři, kde slunce zapadá. 5 Hospodin, vá Bůh, je zapudí od vaí tváře a vyene je před vámi; a vy obsadíte jejich zemi, jak vám přislíbil Hospodin, vá Bůh. 6 A tak buďte zcela rozhodní a zachovávejte a čiňte vechno, co je napsáno v knize Mojíova zákona, abyste se od něho neuchýlili napravo ani nalevo. 7 Nesmíte se mísit s těmito pronárody, jejich zbytky jsou mezi vámi. Jména jejich bohů nepřipomínejte ani skrze ně nepřisahejte; neslute jim a neklaňte se jim, 8 ale přimkněte se k Hospodinu, svému Bohu, jak jste činili dodnes. 9 Nebo Hospodin před vámi vyhnal velké a mocné pronárody; nikdo před vámi a dodnes neobstál. 10 Jediný z vás bude schopen pronásledovat tisíc mužů, protoe Hospodin, vá Bůh, bojuje za vás, jak vám přislíbil. 11 Sami u sebe dbejte úzkostlivě o to, abyste milovali Hospodina, svého Boha. 12 Jestlie vak přece odpadnete a přimknete se ke zbytku těch pronárodů, které jetě zbyly mezi vámi, a jestlie se s nimi spřízníte sňatkem a budete se mísit s nimi a oni s vámi, 13 tedy jistotně vězte, e Hospodin, vá Bůh, u před vámi ty pronárody nevyene. Stanou se vám osidlem a léčkou, karabáčem na vaich bocích a trny v očích, dokud nevyemizíte z této dobré země, kterou vám dal Hospodin, vá Bůh. 14 Hle, já nyní

odcházím cestou veho pozemského. Uznejte tedy celým srdcem a celou duí, e nezapadlo ani jedno ze vech dobrých slov, která o vás mluvil Hospodin, vá Bůh. Vechno se vám uskutečnilo, nezapadlo z toho jediné slovo. 15 A tak se i stane, e jako se na vás uskutečnilo vechno dobro, o něm k vám mluvil Hospodin, vá Bůh, tak na vás Hospodin uvede vechno zlo a vyhladí vás z této dobré země, kterou vám Hospodin, vá Bůh, dal. 16 Jestlie přestoupíte smlouvu Hospodina, svého Boha, kterou vám přikázal, a půjdete slouit jiným bohům a klanět se jim, vzplane proti vám Hospodinův hněv a rychle vymizíte z této dobré země, kterou vám dal.”

Jozue 24

1 Jozue shromádlil vechny izraelské kmeny do ekemu. Svolal izraelské starí, představitele, soudce a správce, a postavili se před Bohem. 2 Jozue řekl vemu lidu: “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Vai otcové, Terach, otec Abrahamův a otec Náchorův, sídlili odedávna za řekou Eufratem a slouili jiným bohům. 3 Vzal jsem vaeo otce Abrahama odtamtud za řekou a provedl jsem jej celou kenaanskou zemí. Rozmnoil jsem jeho potomstvo a dal jsem mu Izáka. 4 Izákovi jsem dal Jákoba a Ezaua. Ezauovi jsem dal do vlastnictví Seírské pohoří. Jákob a jeho synové sestoupili do Egypta. 5 Poslal jsem Mojíe a Árona a porazil jsem Egypt divy, které jsem učinil uprostřed nich. Potom jsem vás vyvedl. 6 A kdy jsem vyvedl vae otce z Egypta, přili jste k moři. Egypané vak vae otce pronásledovali u Rákosového moře na vozech a koních. 7 I úpěli k Hospodinu a on poloil mračno mezi vás a Egypany a způsobil, e se přes ně přelilo moře a přikrylo je. Na vlastní oči jste viděli, jak jsem naloil s Egyptem. Pak jste pobývali dlouhý čas v pouti. 8 Potom jsem vás uvedl do země Emorejců, kteří sídlili v Zajordání. Bojovali proti vám, ale já jsem vám je vydal do rukou. Obsadili jste jejich zemi a já jsem je před vámi vyhladil. 9 Kdy se pozdvihl moábský král Balák, syn Sipóruv, aby bojoval proti Izraeli, a poslal pro Bileáma, syna Beórova, aby vám zlořečil, 10 nechtěl jsem Bileáma slyet, opětovně vám musel ehnat. Tak jsem vás vytrhl z jeho rukou. 11 Pak jste přešli Jordán a přili jste k Jerichu. Občané Jericha, Emorejci, Perizejci, Kenaanci, Chetejci, Girgaejci, Chivejci a Jebúsejci bojovali proti vám, ale já jsem vám je vydal do rukou. 12 Poslal jsem před vámi děsy a ti je před vámi zapudili, toti dva krále emorejské; nezapudil jsi je ty svým mečem a lukem. 13 Dal jsem vám zemi, na kterou jste nevynaloili ádnou námahu, města, která jste nestavěli, ale sídlíte v nich, vinice a olivoví, které jste nesázeli, a přece z nich jíte. 14 Bojte se tedy Hospodina a slute mu bezvýhradně a věrně. Odstraňte bostva, kterým vai otcové slouili za řekou Eufratem a v Egyptě, a slute Hospodinu. 15 Jestlie se vám zdá, e slouit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete slouit: zda bostvům, kterým slouili vai otcové, kdy byli za řekou Eufratem, nebo bostvům Emorejců, v jejich zemi sídlíte. Já a můj dům budeme slouit Hospodinu.” 16 Lid odpověděl: “Jsme daleci toho, opustit Hospodina a slouit jiným bohům! 17 Naím Bohem je přece Hospodin. On nás i nae otce vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. On činil před naimi zraky ta veliká znamení, opatroval nás na celé cestě, kterou jsme li, i mezi kdejakým lidem, skrze něj jsme procházeli. 18 Hospodin zapudil od nás kadý lid, i Emorejce sídlící v zemi. Také my budeme slouit Hospodinu. On je ná Bůh.” 19 Tu řekl Jozue lidu: “Nebudete moci slouit Hospodinu, nebo on je Bůh svatý. Je to Bůh árlivý, nepromine vám vae nevěrností a hříchy. 20 Jestlie opustíte Hospodina a budete slouit cizím bohům a odvrátíte se, zle s vámi naloí a skoncuje s vámi, ač vám předtím učinil mnoho dobrého.” 21 Lid Jozuovi odpověděl: “Nikoli. Budeme slouit jen Hospodinu!” 22 Nato Jozue vyhlásil lidu: “Budete svědky sami proti sobě, nedodříte-li své rozhodnutí, e budete slouit Hospodinu.” Odpověděli: “Ano, budeme svědky.” 23 Jozue pokračoval: “Odstraňte tedy cizí bostva, která jsou mezi vámi, a přikloňte se srdcem k Hospodinu, Bohu Izraele.” 24 Lid řekl Jozuovi: “Budeme slouit Hospodinu, svému Bohu, a jeho budeme poslouchat.” 25 I uzavřel Jozue onoho dne v ekemu smlouvu s lidem a vydal mu nařízení a právní ustanovení. 26 Tato slova zapsal Jozue do knihy Boího

zákona. Pak vzal veliký kámen a postavil jej tam pod posvátným stromem, který stál při Hospodinově svatyni. 27 A vemu lidu Jozue řekl: “Hle, tento kámen bude proti nám jako svědek, nebo slyel vechna slova, která s námi Hospodin mluvil. Bude proti vám jako svědek, abyste nezapírali svého Boha.” 28 Potom Jozue lid rozpustil, kadého k jeho dědičnému podílu. 29 Po těch událostech Jozue, syn Núnův, sluebník Hospodinův, zemřel ve věku sto deseti let. 30 Pohřbili jej na území jeho dědičného podílu v Timnat-serachu v Efrajimském pohoří na sever od hory Gaae. 31 Izrael slouil Hospodinu po celou dobu Jozuovu i po celou dobu starích, kteří Jozua přeili a znali celé Hospodinovo dílo, které pro Izraele vykonal. - 32 Josefovy kosti, přenesené Izraelci z Egypta, pohřbili v ekemu na dílu pole, který koupil Jákob od synů ekemova otce Chamóra za sto kesít. Případlo do dědictví Josefovým synům. - 33 Také Eleazar, syn Áronův, zemřel a pohřbili jej v Gibeji, v městě jeho syna Pinchasa, které mu bylo dáno v pohoří Efrajimském.

Soudců 1

1 Po Jozuově smrti se synové Izraele dotázali Hospodina: “Kdo z nás má vytáhnout do boje proti Kenaancům první?” 2 Hospodin odpověděl: “První potáhne Juda; do jeho rukou jsem dal zemi.” 3 I vyzval Juda svého bratra imeóna: “Vytáhni se mnou do území, které mi bylo přiděleno losem, a budeme bojovat proti Kenaancům. Já pak půjdu zase s tebou do území přiděleného tobě.” imeón s ním tedy el. 4 Juda vytáhl a Hospodin vydal Kenaance a Perizejce do jejich rukou. Pobili je v Bezecku, deset tisíc mužů. 5 V Bezecku zastihli také Adoní-bezeka a bojovali proti němu a pobili Kenaance a Perizejce. 6 Avak Adoní-bezek utekl. Proto jej pronásledovali, chytili jej a uali mu palce na rukou i u nohou. 7 Tu Adoní-bezek doznal: “Sedmdesát králů s uatými palci na rukou i u nohou sbíralo drobtý pod mým stolem. Jak jsem činíval, tak mi Bůh odplatil.” Odvlekli jej do Jeruzaléma a tam zemřel. 8 Judovci bojovali proti Jeruzalému, dobyli jej, vybili ostřím meče a město vypálili. 9 Potom se vypravili do boje proti Kenaancům, kteří byli usazeni na pohoří, v Negebu a v Přímořské níině. 10 Tak se vydal Juda proti Kenaancům sídlícím v Chebrónu; Chebrón se předtím jmenoval Kirjat-arba. Pobili eaje, Achimana a Talmaje. 11 Odtud se vydal proti obyvatelům Debíru; Debír se předtím jmenoval Kirjat-sefer. 12 Káleb tenkrát prohlásil: “Kdo přepadne Kirjat-sefer a dobude jej, tomu dám za manelku svou dceru Aksu.” 13 Dobył jej Otniel, syn Kenazův, mladí bratr Kálebův; dal mu tedy svou dceru Aksu za manelku. 14 Kdy přila, navedla jej, aby ádal jejího otce o pole. Sesedla z osla. Káleb se jí otázal: “Co si přeje?” 15 Odpověděla mu: “Obdař mě poehnáním! Kdy jsi mne provdal do jiního suchopáru, dej mi také vodní zřídla.” Káleb jí tedy dal zřídla, horní a dolní. 16 Kénijci, synové Mojíova tchána, vytáhli z Palmového města spolu s Judovci do Judské stepi jině od Aradu. Tam se usadili s lidem. 17 Juda vak táhl se svým bratrem imeónem a pobili Kenaance sídlící v Sefatu. Zničili město jako klaté; proto mu dali jméno Chorma (to je Klatbě propadlé). 18 Juda dobył také Gázu a její území, Akalón a jeho území, Ekrón a jeho území. 19 Hospodin byl s Judou. Podrobil si pohoří, avak nebyl s to podrobit si obyvatele doliny, protoe měli elezné vozy. 20 Kálebovi dali Chebrón, jak rozhodl Mojí; vyhnal odtud tři Anákovce. 21 Pokud vak jde o Jebúsejce, obyvatele Jeruzaléma, nebyli Benjamínovci s to si je podrobit; proto a dodnes sídlí Jebúsejec v Jeruzalémě spolu s Benjamínovci. 22 Také dům Josefův vytáhl, a to k Bét-elu, a Hospodin byl s nimi. 23 Dům Josefův provedl v Bét-elu průzkum; město se předtím jmenovalo Lúz. 24 Hlídka spatřila mue vycházejícího z města a vyzvala ho: “Uka nám, kudy se dá vniknout do města, a my ti dáme milost.” 25 Ukázal jim tedy, kudy se dá vniknout do města. Město vybili ostřím meče, ale toho mue i vechnu jeho čeled' propustili. 26 Mu se odebral do chetejské země a vystavěl město, kterému dal jméno Lúz; tak se jmenuje a dodnes. 27 Manases vak nebyl s to podrobit si Bét-eán a jeho vesnice ani Taanak a jeho vesnice ani obyvatele Dóru a jeho vesnic ani obyvatele Jibleámu a jeho vesnic ani obyvatele Megida

a jeho vesnic, a to umonilo Kenaancům zůstat v té zemi. 28 Teprve kdy se Izrael vzmožil, podrobil Kenaance nuceným pracím, ale nebyl s to podrobit si je úplně. 29 Efrajim nebyl s to podrobit si Kenaance sídlící v Gezeru; Kenaanci sídlili v Gezeru uprostřed nich. 30 Zabulón nebyl s to podrobit si obyvatele Kitrónu ani obyvatele Nahalólu; Kenaanci sídlili uprostřed nich, ale časem byli podrobeni nuceným pracím. 31 Aer nebyl s to podrobit si obyvatele Aka ani obyvatele Sidónu, Achlábu, Akzíbu, Chelby, Afíku a Rechóbu. 32 Aerovci sídlili uprostřed Kenaanců usedlých v zemi, protoe nebyli s to si je podrobit. 33 Neftalí nebyl s to podrobit si obyvatele Bét-emee ani Bét-anaty; sídlil uprostřed Kenaanců usedlých v zemi, ale obyvatelé Bét-emee a Bét-anaty jím byli časem podrobeni nuceným pracím. 34 Danovce zatlačili Emorejci do hor a nedovolili jim sestoupit do doliny. 35 To umonilo Emorejčům zůstat v Har-cheresu, v Ajalónu a v aalbímu. Kdy vak vzrostla moc Josefova domu, byli podrobeni nuceným pracím. 36 Emorejská hranice vedla od Svahu tírů, od Skaliska nahoru.

Soudců 2

1 I vystoupil posel Hospodinův z Gilgálu do Bokímu a volal: “Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do země, kterou jsem přísenež slíbil vaim otcům. Prohlásil jsem: “Svou smlouvu s vámi navěky nezruím. 2 Vy vak nesmíte uzavřít ádnou smlouvu s obyvateli této země. Jejich oltáře rozkopáte.” Vy jste mě neuposlechli. Čeho jste se to dopustili? 3 Proto jsem také prohlásil: “Nevypudím je před vámi. Budou vám osidlem a jejich bohové vám budou léčkou.” 4 Kdy Hospodinův posel promluvil tato slova ke vem Izraelcům, dal se lid do hlasitého pláče. 5 Proto dali tomu místu jméno Bokím (to je Plačící) a obětovali tam Hospodinu. 6 Kdy Jozue propustil lid, odebrali se Izraelci kadý do svého dědictví, aby obsadili zemi. 7 Lid slouil Hospodinu po vechny dny Jozuovy a po celou dobu ivota starích, kteří Jozua přeili a viděli celé velké Hospodinovo dílo, které pro Izraele vykonal. 8 I zemřel Hospodinův sluebník Jozue, syn Núnův, ve věku sto desíti let. 9 Pochovali ho na jeho dědičném území v Timnat-cheresu v Efrajimském pohoří severně od hory Gaae. 10 Té celé ono pokolení se odebralo ke svým otcům. Po nich nastoupilo jiné pokolení, které neznalo Hospodina ani jeho dílo, je pro Izraele vykonal. 11 Izraelci se dopoutěli toho, co je zlé v Hospodinových očích, a slouili baalům. 12 Opustili Hospodina, Boha svých otců, který je vyvedl z egyptské země. Chodili za jinými bohy, za bostvy těch národů, které byly kolem nich, a klaněli se jim. Tak Hospodina uráeli. 13 Opustili Hospodina a slouili Baalovi a Atořetě. 14 Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal jej do rukou plenitelů a ti jej plenili. Vydal je napospas okolním nepřátelům, e u vůbec před svými nepřáteli nemohli obstát. 15 Pokadé, kdy vytrhli do boje, zle na ně dopadla Hospodinova ruka, jak jim to Hospodin prohlásil a přísahou stvrdil. Doléhalo na ně veliké souení. 16 I povolával Hospodin soudce, aby je vysvobožovali z rukou plenitelů. 17 Avak ani své soudce neposlouchali, dál smilnili s jinými bohy a klaněli se jim. Brzo seli z cesty, po ní chodívali jejich otcové v poslušnosti Hospodinových příkázání; vůbec tak nejednali. 18 Kdykoli jim Hospodin povolával soudce, býval se soudcem a vysvobožoval je z rukou nepřátel po vechny soudcovy dny. Hospodin měl toti s nimi soucit, kdy sténali pod svými utlačovateli a tyrany. 19 Po soudcově smrti si vak opět počínali hůře ne jejich otcové, chodili za jinými bohy, slouili jim a klaněli se jim. Nevzdali se svých způsobů ani svého zatvrzelého počínání. 20 Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem a prohlásil: “Protoe tento pronárod přestoupil moji smlouvu, kterou jsem uloil jejich otcům, a neposlouchají mě, 21 ani já u před nimi nevyenu ádný z těch pronárodů, které ponechal Jozue, ne zemřel. 22 Jimi budu Izraele zkouet, zda bude chodit po cestě Hospodinově právě tak bedlivě jako jejich otcové, či nebude.” 23 Hospodin tam proto tyto pronárody nechal a nevyhnal je hned, ani je nevydal do Jozuových rukou.

Soudců 3

1 Tyto pronárody ponechal Hospodin, aby jimi zkouel Izraele, toti vechny ty, kteří nepoznali ádné boje o Kenaan, 2 aby je izraelská pokolení poznala a naučila se bojovat, ti toti, kteří předtím boj vůbec nepoznali: 3 ponechal pět pelitejských kníat a vechny Kenaance i Sidónany a Chivejce, kteří obývali Libanónské pohoří od hory Baal-chermónu a po cestu do Chamátu. 4 Ti zůstali, aby byl skrze ně Izrael zkouen, aby se ukázalo, budou-li poslouchat Hospodinovy příkazy, které přikázal jejich otcům skrze Mojíe. 5 Izraelci tedy sídlili uprostřed Kenaanců, Chetejců, Emorejců, Perizejců, Chivejců a Jebúsejců. 6 Brali si jejich dcery za eny a své dcery dávali jejich synům a slouili jejich bohům. 7 Izraelci se dopoutěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Zapomněli na svého Boha Hospodina a slouili baalům a aerám. 8 Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal jej napospas Kúanovi Riátajimskému, králi aramského Dvojříčí. Izraelci otročili Kúanovi Riátajimskému osm let. 9 I úpěli Izraelci k Hospodinu a Hospodin jim povolal vysvoboditele, aby je vysvobodil, Otníela, syna Kenazova, mladího bratra Kálebova. 10 Na něm spočinul duch Hospodinův a on se ujal soudu nad Izraelem. Vytrhl do boje a Hospodin mu vydal do rukou aramejského krále Kúana Riátajimského. Na Kúana Riátajimského mocně dolehla jeho ruka. 11 Země pak ila v míru po čtyřicet let, dokud Otníel, syn Kenazův, nezemřel. 12 Izraelci se dále dopoutěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Proto Hospodin dopustil, aby moábský král Eglón nabyl nad Izraelem vrchu, nebo se dopoutěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. 13 Eglón k sobě shromádil Amónovce a Amáleka, vytáhl a přepadl Izraele. Přitom obsadili Palmové město. 14 Izraelci otročili moábskému králi Eglónovi osmnáct let. 15 I úpěli Izraelci k Hospodinu a Hospodin jim povolal vysvoboditele, Ehúda, syna Benjamínce Géry, mue, který nevládl pravou rukou. Po něm poslali Izraelci moábskému králi Eglónovi obětní dar. 16 Ehúd si zhotovil na píd' dlouhou oboustrannou dýku, připásal si ji pod at k pravému boku 17 a přinesl moábskému králi Eglónovi obětní dar. Eglón byl velice tlustý. 18 Jakmile skončilo předání obětního daru, Ehúd propustil lid, který obětní dar přinesl, 19 a sám se vrátil od model u Posvátného kruhu a řekl: "Mám pro tebe tajné sdělení, králi." Král řekl: "Tie!" Vichni, kteří ho obklopovali, od něho tedy odeli. 20 Eglón seděl v chladném vrchním pokoji, určeném jenom pro něho. Ehúd k němu přistoupil a řekl: "Mám pro tebe výrok Boí." Eglón povstal z křesla. 21 Vtom Ehúd vytrhl levicí od pravého boku dýku a vrazil mu ji do břicha. 22 Za čepelí vnikl i jílec a tuk se za čepelí zavřel, protoe mu dýku z břicha nevytáhl. Vyel ven záchodem 23 a proel chodbou; dveře vrchního pokoje vak za sebou zavřel na zástrčku. 24 Sotva vyel, přili Eglónovi sluebníci. Kdy viděli, e dveře vrchního pokoje jsou zavřeny na zástrčku, řekli si: "Jistě vykonává v chladném pokoji svou potřebu." 25 Načekali se a hanba, nikdo vak dveře vrchního pokoje neotvíral. Proto vzali klíč, otevřeli, a hle, jejich pán leí na zemi mrtev. 26 Zatímco váhali, Ehúd unikl, ji minul modly a unikl do Seíry. 27 Jakmile přiel, dal troubit po Efrajimském pohoří na polnici. Izraelci vytáhli s ním dolů z pohoří a on jim byl v čele. 28 Vyzval je: "Pospěte za mnou! Hospodin vám vydal do rukou vae nepřátele Moábce!" Sestoupili za ním a dobyli na Moábu jordánské brody. Nikomu nedovolili přejít. 29 Toho času pobili z Moába asi deset tisíc mužů, vesměs významných a udatných; nikdo z nich neunikl. 30 Onoho dne se Moáb musel před Izraelem pokořit. Země ila v míru po osmdesát let. 31 Po něm byl amgar, syn Anatův. Pobil Pelitejce, est set mužů, bodcem na pohánění dobytka. Tak i on vysvobodil Izraele.

Soudců 4

1 Po Ehúdově smrti se Izraelci dále dopoutěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. 2 I vydal je Hospodin napospas Jabínovi, králi kenaanskému, který kraloval v Chasóru. Velitelem jeho vojska byl Sísera; ten sídlil v Charóetu pronárodů. 3 I úpěli Izraelci k Hospodinu, protoe Jabín měl devět set

elezných vozů a po dvacet let Izraelce krutě utlačoval. 4 Toho času v Izraeli soudila prorokyně Debóra, ena Lapidótova. 5 Sedávala pod Debóřinou palmou mezi Rámou a Bét-elem v Efrajimském pohoří a Izraelci za ní přicházeli, aby je soudila. 6 Ta poslala pro Báraka, syna Abínoamova, z neftalíjské Kedee, a naléhala na něho: “Sám Hospodin, Bůh Izraele, ti přikazuje: “Táhni hned na horu Tábor a vezmi s sebou deset tisíc mužů z Neftalíovců a Zabulónovců. 7 Já k tobě přivedu k potoku Kíonu velitele Jabínova vojska Síseru i jeho vozbu a jeho hlučící dav a dám ti jej do rukou.” 8 Bárak jí odpověděl: “Půjde-li se mnou, půjdu, nepůjde-li se mnou, nepůjdu.” 9 Řekla: “Určitě s tebou půjdu, avak na cestě, kterou půjde, se neproslaví, Hospodin toti vydá Síseru do rukou eny.” I vstala Debóra a vypravila se s Bárakem do Kedee. 10 Bárak svolal do Kedee Zabulóna i Neftalího; táhlo za ním deset tisíc mužů, i Debóra táhla s ním. 11 A Kénijec Cheber se odloučil od Kajina, od potomků Chóbaba, tchána Mojíova, a přemístil svůj stan k boiti v Saanajimu u Kedee. 12 Kdy ohlásili Síserovi, e Bárak, syn Abínoamův, vystoupil na horu Tábor, 13 svolal celou svou vozbu, devět set elezných vozů, i vechen lid, který měl v pohotovosti, z Charóetu pronárodů k potoku Kíonu. 14 Debóra vyzvala Báraka: “Připrav se, toto je den, kdy ti Hospodin vydal Síseru do rukou. Hospodin sám vytáhl před tebou.” I sestoupil Bárak z hory Táboru a za ním deset tisíc mužů. 15 Hospodin ostřím meče uvedl ve zmatek Síseru a vechnu jeho vozbu a celý tábor před Bárakem. Sísera seskočil z vozu a prchal pěky. 16 Bárak pronásledoval vozbu a tábor a k Charóetu pronárodů. Celý Síserův tábor padl ostřím meče, nezůstal ani jediný. 17 Sísera prchal pěky ke stanu Jáely, eny Kénijce Chebera, nebo mezi chasóřským králem Jabínem a domem Kénijce Chebera byl mír. 18 Jáel vyla Síserovi vstříc a zvala jej: “Uchyl se, můj pane, uchyl se ke mně, neboj se!” Uchýlil se k ní do stanu a ona ho přikryla houní. 19 Poprosil ji: “Dej mi prosím napít trochu vody, mám ízeň.” Otevřela měch s mlékem, dala mu napít a přikryla ho. 20 Nato ji poádal: “Stůj u vchodu do stanu, a kdyby někdo přiel a ptal se tě: “Je zde někdo?” odpověz: “Není.” 21 I uchopila Jáel, ena Cheberova, stanový kolík, vzala do ruky kladivo, přikradla se k němu a vrazila mu stanový kolík do spánku, e pronikl a do země. On toti tvrdě spal, protoe byl unaven. Tak zemřel. 22 A tu, kdy Bárak pronásledoval Síseru, vyběhla mu Jáel vstříc a volala na něho: “Pojď, ukáú ti mue, kterého hledá.” Vstoupil k ní, a hle, Sísera leí mrtev a v jeho spánku vězí stanový kolík. 23 Onoho dne pokořil Bůh kenaanského krále Jabína před syny Izraele. 24 Ruka Izraelců začala postupně tvrdě doléhat na kenaanského krále Jabína, a i Jabína, krále kenaanského, zničili.

Soudců 5

1 Onoho dne zpívala Debóra a Bárak, syn Abínoamův: 2 Vlas bojovníků v Izraeli volně vlaje, e se dobrovolně seel lid, dobrořečte Hospodinu! 3 Slyte, králové, poslouchejte, hodnostáři, já budu pět Hospodinu, já mu budu zpívat, zpívat almy Hospodinu, Bohu Izraele. 4 Hospodine, kdy jsi táhl ze Seíru, kdy jsi vykročil z Edómského pole, země se třásla, z nebes kanuly krůpěje, ano, z oblaků kanuly krůpěje vod. 5 Hory se zapotácely před Hospodinem, Bohem ze Sínaje, před Hospodinem, Bohem Izraele. 6 Ve dnech amgara, syna Anatova, ve dnech Jáeliných byly oputěny stezky. Kdo se vydávali na cesty, vydávali se po stezkách křivolakých. 7 Oputěn byl venkov, pusto bylo v Izraeli, a jsem povstala já, Debóra, povstala jsem jako matka v Izraeli. 8 Kdykoli si lid volil nové bohy, rozpoutal se v branách boj; ale ukázal se tít nebo kopí mezi čtyřiceti tisíci v Izraeli? 9 Mé srdce je s těmi, kdo třímají v Izraeli palcát, při dobrovolnících v lidu; dobrořečte Hospodinu! 10 Vy, kteří jezdíte na bělavých oslicích, kdo sedáváte na kobercích, kdo se ubíráte cestou, rozvaujte! 11 Vzdáleni hluku střelců, mezi napajedly, tam a opěvují spravedlivé činy Hospodina, spravedlivé činy jeho vojevůdce v Izraeli, kdy lid Hospodinův sestoupil k branám. 12 Procitni, procitni, Debóro, procitni, procitni, píseň pěj! Povstaň, Báraku, odved' své zajatce, synu Abínoamův! 13 Tehdy ten z lidu, kdo vyvázl, polapal urozené; Hospodin mi dal polapat bohatýry. 14 Z Efrajima ti, kdo z něho vzeli, bojovali s Amálekem, Benjamíne, za tebou táhly tvé zástupy, z Makíra

sestoupili ti, kdo třímají palcát, ze Zabulóna ti, kdo nosí velitelskou hůl. 15 Isachartí velmoové li s Debórou, Isachar hned za Bárakem, vyslán do doliny, el mu v patách. Avak u potoků Rúbenových, bylo velké zasedání. 16 Proč jsi zůstal sedět mezi ohradami? Abys naslouchal, jak svolávají stáda? U potoků Rúbenových bylo velké rokováání. 17 Gileád si zůstal za Jordánem. A proč Dan pobývá jako host na lodích? Aer se usadil na pobřeží moře, při svých zálivech si zůstal. 18 Zabulón je lid, který dokázal nasadit svůjivot, rovně Neftalí na výinách pole. 19 Přili králové a bojovali, tehdy bojovali kenaantí králové v Taanaku, při Vodách megidských, stříbra se vak nezmocnili. 20 Z nebes bojovaly hvězdy, bojovaly ze svých drah se Síserou. 21 Potok Kíon odplavil ty krále, potok prastarý, ten potok Kíon. Jen je mocně polapej, má due! 22 Tehdy dupala kopyta koní, stateční cválali ostrým tryskem. 23 Proklejte Meróz, velí Hospodinův posel, uvalte na jeho obyvatele kletbu: Nepřili na pomoc Hospodinu, na pomoc Hospodinu proti bohatýrům. 24 Poehnána buď nad jiné eny Jáel, ena Kénijce Chebera, nad jiné eny ve stanech buď poehnána! 25 Poádal o vodu, poskytla mléko, v koflíku urozených podala smetanu. 26 Rukou chopila stanový kolík, pravicí pádné kladivo, udeřila Síseru, roztržila mu hlavu, probodla a prorazila jeho spánky. 27 Klesl jí k nohám, padl, zůstal leet, k nohám jí klesl, padl; tam klesl a padl zabítý. 28 Síserova matka vyhlížela z okna, naříkala za okenní mříí: “Proč tak dlouho nepřijídí jeho vůz? Proč meká hřmot jeho vozby?” 29 Odpověděly jí nejmoudřejší z jejích kněen a ona si ted’ opakuje jejich slova: 30 “Určitě získali a rozdělují kořist, jednu dvě zajatkyně kadému hrdinovi, kořist pro Síseru - pestré aty, kořist, pestré aty, jeden dva pestré átky na krk co kořist.” 31 Tak a zhynou vichni tvoji nepřítelé, Hospodine! Ale ti, kdo jej milují, budou jako slunce vycházející v plné síle. - Země ila v míru po čtyřicet let.

Soudců 6

1 Synové Izraele se dále dopoutěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Proto je Hospodin vydal na sedm let do rukou Midjanců. 2 Ruka Midjanců na Izraele mocně doléhala. Izraelci si dělali před Midjanci úkryty na horách, v soutěskách, v jeskyních a na nepřístupných vrcholcích. 3 Sotvae Izrael zasel, přitáhli Midjanci s Amálekem a syny východu a přepadali jej. 4 Poloili se proti nim a ničili úrodu země a po cestu do Gázy. Neponechávali v Izraeli k obivě ani ovci ani býka ani osla. 5 Přitáhli vdy se svými stády a stany; přihnali se jako kobyly v takovém množství, e nebylo mono spočítat je ani jejich velbloudy. Přicházeli do země, aby ji ničili. 6 Izrael byl od Midjanců úplně zbídačen. I úpěli Izraelci k Hospodinu. 7 Kdy Izraelci tak úpěli k Hospodinu kvůli Midjancům, 8 poslal k nim proroka, aby jim řekl: “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem vás přivedl z Egypta, vyvedl jsem vás z domu otroctví. 9 Vyprostil jsem vás z moci Egypta i z rukou vech vaich utlačovatelů. Vypudil jsem je před vámi a jejich zemi jsem dal vám. 10 Řekl jsem vám: Já jsem Hospodin, vá Bůh. Nebojte se bohů Emorejců, v jejich zemi sídlíte. Ale vy jste mě neuposlechli.” 11 I přiel Hospodinův posel a posadil se v Ofře pod posvátným stromem, který náleel Jóaovi Abíezerskému; jeho syn Gedeón mlátil penici v lisu, aby s ní utekl před Midjanci. 12 Hospodinův posel se mu ukázal a oslovil jej: “Hospodin s tebou, udatný bohatýre!” 13 Gedeón mu odpověděl: “Dovol, můj pane, je-li s námi Hospodin, proč nás tohle vechno potkává? Kde jsou vechny jeho podivuhodné činy, o nich nám vypravovali nai otcové? Říkali: “Co nás Hospodin nevyvedl z Egypta?” Ale ted’ nás Hospodin zavrhl a vydal do rukou Midjanců.” 14 Hospodin se k němu obrátil a pravil: “Jdi v této své síle a vysvobodí Izraele z rukou Midjanců. Hle, já tě posílám.” 15 On mu vak namítl: “Dovol prosím, Panovníku, jak bych mohl Izraele vysvobodit? Můj rod je v Manasesovi nejslabí a já jsem v otcovském domě nejnepatrnější.” 16 Ale Hospodin mu řekl: “Protoe já budu s tebou, pobije Midjance jako jediného mue.” 17 Tu jej poádal: “Jestlie jsem opravdu nael u tebe milost, dej mi nějaké znamení, e se mnou mluví ty sám. 18 Jenom se odtud nevzdaluj, dokud k tobě nepřijdu. Rád bych přinesl

dar a předložil ti jej.” Odpověděl: “Zůstanu, dokud se nevrátí.” 19 Gedeón odešel a připravil kůzle a nekvaené chleby z éfy mouky. Maso vložil do kóiku, vývar nalil do hrnce, vynesl to k němu pod posvátný strom a nabídl mu to. 20 Posel Boží mu poručil: “Vezmi maso a nekvaené chleby a polo je na toto skalisko; vývar vylej.” On tak učinil. 21 Hospodinův posel se dotkl koncem napřažené hole, kterou měl v ruce, maso a nekvaených chlebů. I vylehl ze skály oheň a pohltil maso i nekvaené chleby, zatímco Hospodinův posel mu zmizel z očí. 22 Tu Gedeón shledal, e to byl Hospodinův posel, a zvolal: “Běda mi, Panovníku Hospodine, vdy jsem viděl Hospodina posla tváří v tvář!” 23 Hospodin jej vak uklidnil: “Pokoj tobě; neboj se, nezemře.” 24 I vybudoval tam Gedeón Hospodinu oltář a nazval jej: “Hospodin je pokoj.” Je v abízerské Ofře a dodnes. 25 Té noci mu Hospodin poručil: “Vezmi býčka, který patří tvému otci, toho druhého býka, sedmiletého. Zboří Baalův oltář, který patří tvému otci, a skácí posvátný kůl, který je u něho. 26 Pak zbuduje podle řádu na vrcholu tohoto kopce oltář Hospodinu, svému Bohu, vezme toho druhého býka a bude jej obětovat jako zápalnou oběť na dříví z posvátného kůlu, který jsi skácel.” 27 Gedeón přibral deset mužů ze svých sluebníků a vykonal, k čemu jej vyzval Hospodin. Protoe se vak bál domu svého otce a mužů města, nevykonal to ve dne, nýbrž v noci. 28 Za časného jitra mužové města vstali, a hle, Baalův oltář byl rozbořen, posvátný kůl, který byl u něho, byl skácen a druhý býk byl obětován na zbudovaném oltáři. 29 Vyptávali se jeden druhého: “Kdo tohle udělal?” Pátrali a hledali, a zjistili, e to udělal Gedeón, syn Jóaův. 30 Tu vyzvali mužové města Jóae: “Vydej svého syna; musí zemřít. Rozbořil Baalův oltář a skácel posvátný kůl, který byl u něho.” 31 Jóa vak odpověděl vem, kteří stáli proti němu: “To vy chcete vést spor za Baala? Copak vy ho zachráníte? Kdo za něj chce vést spor, a do jitra zemře! Je-li Baal bohem, a si sám vede svůj spor, jemu přece rozbořil oltář.” 32 Toho dne ho nazval Jerubaalem (to je Odpůrce Baalův); řekl: “A si Baal proti němu vede spor, jemu přece rozbořil oltář!” 33 Celý Midján spolu s Amálekem a syny východu se spojili, přešli Jordán a utábořili se v dolině Jizreelu. 34 Avak Gedeóna vyzbrojil duch Hospodinův a on zatroubil na polnici, a tak svolal k sobě Abízerovce. 35 Rozeslal posly po celém Manasesovi, take i ten byl k němu přivolán. Rozeslal také posly k Aerovi, Zabulónovi a Neftalímu a oni jim vytáhli naproti. 36 Potom Gedeón prosil Boha: “Chce mou rukou vysvobodit Izraele, jak jsi prohlásil? 37 Hle, rozprostírám na humně ovčí rouno. Bude-li rosa jenom na rouně a vude po zemi bude sucho, poznám, e mou rukou vysvobodí Izraele, jak jsi řekl.” 38 Tak se také stalo. Nazítří za časného jitra rouno vydímal a vytlačil z něho plný koflík rosy. 39 Gedeón dále prosil Boha: “Nech proti mně nevzplane tvůj hněv, kdy promluvím jetě jednou. Rád bych to s rounem zkusil jetě jednou. Ké je jenom rouno suché a vude po zemi rosa!” 40 A Bůh to tak té noci učinil. Jenom rouno bylo suché, zatímco vude po zemi byla rosa.

Soudců 7

1 Za časného jitra se Jerubaal, to je Gedeón, a vechen lid, který byl s ním, utábořili u pramene Charódu. Tábor Midjánců byl od něho na sever, v dolině za návrím Móre. 2 I řekl Hospodin Gedeónovi: “Je s tebou příli mnoho lidu, ne abych jim vydal Midjánce do rukou, aby se Izrael vůči mně nevychloubal: “Vysvobodil jsem se vlastní rukou.” 3 Nue, provolej teď k lidu: Kdo se bojí a třese, a se z Gileádského pohoří vrátí a vzdálí.” Vrátilo se dvaadvacet tisíc mužů z lidu, zůstalo jich jen deset tisíc. 4 Hospodin vak Gedeónovi řekl: “Jetě je lidu mnoho. Poruč jim, a sestoupí k vodě, tam ti je vyzkouím. O kom ti řeknu: Půjde s tebou, ten s tebou půjde. Ale nesmí jít s tebou nikdo, o kom ti řeknu: Ten s tebou nepůjde.” 5 Poručil tedy lidu sestoupit k vodě. Hospodin řekl Gedeónovi: “Postaví zvlá kadého, kdo bude chlemtat vodu jazykem jako pes, a kadého, kdo si při pití klekne na kolena.” 6 Těch, kteří chlemtali a podávali si vodu rukou k ústům, bylo celkem tři sta mužů. Vechen ostatní lid klekal při pití vody na kolena. 7 Hospodin řekl Gedeónovi: “Třemi sty muži, kteří chlemtali, vás vysvobodím a vydám ti Midjánce do rukou. Vechen

ostatní lid a odejde, kadý do svého domova.” 8 Lid si tedy nabral přiděl potravy a svoje polnice a Gedeón propustil vechny izraelské mue, kadého k jeho stanu; jen těch tři sta si podrel. Tábor Midjanců leel pod ním v dolině. 9 Té noci mu Hospodin poručil: “Ihned sestup do tábora nepřátel, nebo jsem ti je vydal do rukou. 10 Jestlie se bojí sestoupit sám, sestup do tábora se svým mládencem Púrou. 11 Uslyí, o čem budou mluvit. Pak jednej rozhodně a vtrhni dolů do tábora.” Gedeón sestoupil se svým mládencem Púrou k vojenským hlídkám na pokraji tábora. 12 Midjanci s Amálekem a se vemi syny východu leeli toti v dolině v takovém mnoství jako kobylky, i jejich velbloudů byl bezpočet, takové mnoství jako písku na mořském břehu. 13 Gedeón přiel, právě kdy jeden druhému vyprávěl sen. Povídal: “Pova, jaký jsem to měl sen! Na midjánský tábor se valil pecen ječného chleba; přivalil se ke stanu a vrazil do něho, a padl, úplně jej převrátil, e stan zůstal leet.” 14 Jeho druh mu odpověděl: “To nemůe znamenat nic jiného ne meč Izraelce Gedeóna, syna Jóaova. Bůh mu dal do rukou Midjance i s celým táborem.” 15 Kdy Gedeón slyel vyprávění tohoto snu i jeho výklad, poklonil se. Vrátil se do izraelského tábora a zvolal: “Vstaňte! Hospodin vám vydal do rukou tábor Midjanců!” 16 Těch tři sta muů rozdělil do tří oddílů, vem jim dal do rukou polnice a prázdné dbány a do dbánů pochodně. 17 Poručil jim: “Sledujte mě a dělejte, co já. Hle, půjdu na okraj tábora, a co udělám, udělejte i vy. 18 A spolu s ostatními, kteří budou se mnou, zatroubím na polnici, zatroubíte i vy na polnice okolo celého tábora a zvoláte: “Za Hospodina a za Gedeóna!” 19 Gedeón se sto mui, kteří byli s ním, přili na okraj tábora na počátku prostřední noční hlídky, právě kdy střídali stráe. Zatroubili na polnice a rozbili dbány, které měli v rukou. 20 Tři oddíly najednou zatroubily na polnice a rozbily dbány; do levé ruky uchopili pochodně, do pravé polnice, aby troubili, a zvolali: “Meč za Hospodina a za Gedeóna!” 21 Zůstali stát kolem tábora, kadý na svém místě. V celém táboře nastal divý spěch, zmateně pokřikovali a dávali se na útěk. 22 Zatímco tři sta muů troubilo na polnice, Hospodin obrátil v celém táboře meč jednoho proti druhému; tábor se dal na útěk do Bét-ity směrem k Serěře a k ábelmechólskému břehu naproti Tabatu. 23 Tu byli svoláni Izraelci z Neftalího, Aera a celého Manasesa, aby Midjance pronásledovali. 24 Také po celém Efrajimském pohoří rozeslal Gedeón posly s výzvou: “Sestupte dolů proti Midjancům a obsad’te jordánské vody a k Bét-baře.” Vichni Efrajimci byli přivoláni a obsadili jordánské vody a k Bét-baře. 25 Přitom zajali dva midjánské velmoe, Oréba (to je Havrana) a Zéba (to je Vlka). Oréba zabili na Havraní skále a Zéba zabili ve Vlčím lisu, a pronásledovali Midjance. Hlavu Orébovu a Zébovu přinesli Gedeónovi za Jordán.

Soudců 8

1 Efrajimtí mui vytýkali Gedeónovi: “Cos nám to udělal, e jsi nás nepovolal, kdy jsi táhl do boje proti Midjancům?” A ostře se s ním přeli. 2 Ale on jim odpověděl: “Copak jsem ted’ učinil něco tak velikého jako vy? Co není Efrajimovo paběrkování lepší ne Abíezerovo vinobraní? 3 Do vaich rukou vydal Bůh midjánské velmoe Oréba a Zéba. Mohl jsem učinit něco tak velikého jako vy?” Kdy k nim promluvil toto slovo, jejich pobouření proti němu polevilo. 4 Potom přiel Gedeón k Jordánu a přeel jej spolu se třemi sty mui, kteří byli s ním, unavenými pronásledováním. 5 Výzval mue ze Sukótu: “Dejte prosím několik bochníků chleba lidu, který jde za mnou. Jsou unaveni. Pronásleduji midjánské krále Zebacha a Salmunu.” 6 Sukóttí velmoové mu vak odpověděli: “To u je ruka Zebachova a Salmunova v tvých rukou, e máme dát chleba tvému voji?” 7 Gedeón prohlásil: “Za tohle zmrskám vae těla stepním trním a bodlácím, jen co mi dá Hospodin Zebacha a Salmunu do rukou.” 8 Odtud táhl do Penúelu a promluvil k nim stejně, avak penúeltí muové mu odpověděli právě tak, jako odpověděli sukóttí. 9 Řekl tedy penúelským muům: “A se budu vracet v pokoji, rozbořím tuto vě.” 10 Zebach a Salmuna byli i se svým vojskem v Karkóru, asi s patnácti tisíci mui, se vemi, kteří zbyli z celého tábora synů východu; padlo sto dvacet tisíc muů ozbrojených mečem. 11 Gedeón táhl cestou kočovníků východně od Nóbachu a Jogbohy a přepadl tábor,

právě kdy se tábor cítil v bezpečí. 12 Zebach a Salmuna utíkali a on je pronásledoval. Oba midjánské krále, Zebacha a Salmunu, chytil a celý tábor vyděsil. 13 Kdy se Gedeón, syn Jóaův, vracel z bitvy naproti Slunečnímu svahu, 14 chytil jednoho mládence ze sukótských mužů a vyslýchal ho. On mu sepsal sukótské velmoe a starí, sedmdesát sedm mužů. 15 Potom přiel k sukótským mužům a řekl: “Tu je Zebach a Salmuna, kvůli nim jste mě potupili slovy: “To u je ruka Zebachova a Salmunova v tvých rukou, e máme dát tvým unaveným mužům chleba?” 16 Vzal na stařeiny města stepní trní a bodláčí; tak dal sukótským mužům poučení. 17 Potom rozbořil penúelskou vě a mue města pobil. 18 Zebacha a Salmuny se otázal: “Co to bylo za mue, které jste povradili na Táboru?” Odpověděli: “Byli podobní tobě, kadý vypadal jako kralevic.” 19 Nato řekl: “To byli moji bratři, synové mé matky. Jakoe iv je Hospodin, kdybyste je byli nechali naivu, nezabil bych vás.” 20 Poručil svému prvorozenému synu Jeterovi: “Vstaň a zabij je!” Ale mládenec nevytasil meč, protoe se bál, byl to jetě chlapec. 21 Tu řekli Zebach a Salmuna: “Vstaň sám a zasad’ nám úder, vdy jaký mu, taková jeho síla.” Gedeón tedy vstal a zabil Zebacha a Salmunu a pobral měsíčky, které měli jejich velbloudi na krku. 22 Izraeltí mui poádali potom Gedeóna: “Bud’ naím vladařem, ty i tvůj syn i vnuk, protoe jsi nás vysvobodil z rukou Midjánců.” 23 Ale Gedeón je odmítl: “Nebudu vaím vladařem, ani můj syn nebude vaím vladařem. Nad vámi bude vládnout Hospodin!” 24 Dále jim Gedeón řekl: “Rád bych vás o něco poádal. Kadý mi dejte ze své kořisti jeden nosní krouek.” Nepřátelé toti měli zlaté nosní krouky, byli to Izmaelci. 25 Odpověděli: “Rádi dáme.” Rozprostřeli plá a kadý tam hodil nosní krouek ze své kořisti. 26 Váha zlatých nosních krouků, které si vyádal, byla tisíc sedm set ekelů zlata, kromě měsíčkovitých přívěsků, náunic a purpurových rouch, která měli na sobě midjántí králové, a kromě ozdob, které měli na krku jejich velbloudi. 27 Gedeón z toho udělal efóda vystavil jej ve svém městě, v Ofře. Tam za ním chodil smilnit celý Izrael, take se stal Gedeónovi i jeho domu léčkou. 28 Midján vak byl před Izraelci pokořen a u se nikdy nevzpamatoval. Za dnů Gedeónových ila země v míru po čtyřicet let. 29 Jerubaal, syn Jóaův, pak odeel a usadil se ve svém domě. 30 Gedeón měl sedmdesát synů, kteří vzeli z jeho beder; měl toti mnoho en. 31 Také jeho enina mu v ekemu porodila syna; jemu dal jméno Abímelek. 32 I zemřel Gedeón, syn Jóaův, v utěném stáří a byl pochován v hrobě svého otce Jóae v abiezerské Ofře. 33 Jakmile vak Gedeón zemřel, Izraelci opět chodili smilnit k baalům a Baala smlouvy dokonce prohlásili za svého boha. 34 Nepřipomínali si Hospodina, svého Boha, který je vytrhl z rukou vech jejich okolních nepřátel. 35 Ani domu Jerubaala-Gedeóna neprojevovali vděčnost za vechno dobro, které pro Izraele vykonal.

Soudců 9

1 Abímelek, syn Jerubaalův, odeel do ekemu, k bratrům své matky a promluvil k nim i k celé čeledi rodu své matky takto: 2 “Předneste vem ekemským občanům: Co je pro vás lepší, aby nad vámi vládlo sedmdesát mužů, samí Jerubaalovci, anebo aby nad vámi vládl jediný mu? Pamatujte, e jsem vae krev a vae tělo.” 3 Bratři jeho matky přednesli o něm toto vechno vem ekemským občanům a ti se k Abímelekovi přiklonili, nebo si řekli: “Je to ná bratr.” 4 Potom mu vydali sedmdesát ekelů stříbra z chrámu Baala smlouvy; za ně si Abímelek najal lehkomyšlné a bezohledné mue, aby ho provázeli. 5 Veel do otcovského domu v Ofře a povradil na jednom kameni své bratry Jerubaalovce, sedmdesát mužů. Zbyl jen Jótam, nejmladí syn Jerubaalův, protoe se ukryl. 6 Vichni ekemtí občané a vichni z domu Miló se shromádili a prohlásili Abímeleka za krále při boiti u sloupu, který byl v ekemu. 7 Kdy to oznámili Jótamovi, el a postavil se na vrcholu hory Gerizímu, hlasitě volal a mluvil k nim: “Slyte mě, ekemtí občané, a vás nech slyí Bůh! 8 Sely se pospolu stromy, aby si nad sebou pomazaly krále. Vyzvaly olivu: “Kraluj nad námi!” 9 Oliva jim vak odpověděla: “Mám se vzdát své tučnosti, jí se uctívají bohové i lidé, a kymáct se nad stromy?” 10 Stromy pak vyzvaly fík: “Pojd’ nad námi kralovat ty!” 11 Fík jim vak odpověděl: “Mám se

vzdát své sladkosti a svých výborných plodů a kymáčet se nad stromy?” 12 Stromy pak vyzvaly vinnou révu: “Pojď nad námi kralovat ty!” 13 Vinná réva jim vak odpověděla: “Mám se vzdát svého motu, který je k radosti bohům i lidem, a kymáčet se nad stromy?” 14 I vyzvaly vechny stromy trnitý keř: “Pojď nad námi kralovat ty!” 15 A trnitý keř stromům odpověděl: “Jestlie mě doopravdy chcete pomazat za krále nad sebou, pojd’te se schoulit do mého stínu! Jestlie vak ne, vylehne z trnitého keře oheň a pozře i libanónské cedry!” 16 Nue: Jednali jste věrně a bezelstně, kdy jste si ustanovili za krále Abímeleka? Jednali jste dobře s Jerubaalem a s jeho domem? Jednali jste s ním podle toho, jak si zaslouil? 17 Můj otec přece za vás bojoval s nasazením vlastního ivota a vytrhl vás z rukou Midjanců. 18 Vy vak jste dnes proti domu mého otce povstali, povradili jste jeho syny, sedmdesát mužů, na jednom kameni, a ustanovili jste Abímeleka, syna jeho otrokyně, za krále ekemských občanů jen proto, e to je vá bratr. 19 Jestlie jste tohoto dne jednali s Jerubaalem a s jeho domem věrně a bezelstně, radujte se z Abímeleka a také on a se raduje z vás. 20 Jestlie vak nikoli, a vylehne z Abímeleka oheň a pozře ekemské občany i dům Miló, pak a vylehne oheň z ekemských občanů a z domu Miló a pozře Abímeleka.” 21 Poté se dal Jótam na útěk a uprchl před svým bratrem Abímelekem do Beéru, kde se usadil. 22 Abímelek panoval nad Izraelem tři roky. 23 Bůh poslal mezi Abímeleka a ekemské občany zlého ducha a ekemští občané se vůči Abímelekovi zachovali věrolomně. 24 Tak násilí spáchané na sedmdesáti Jerubaalovcích a jejich prolitá krev dopadly na Abímeleka, jejich bratra, který je povradil, i na ekemské občany za to, e ho podporovali, kdy vradil své bratry. 25 ekemští občané postavili proti němu zálohy na vrcholcích hor a oloupili kadého, kdo se ubíral cestou mimo ně. Bylo to hláeno Abímelekovi. 26 Tenkrát přiel Gaal, syn Ebedův, se svými bratry a dorazili do ekemu. ekemští občané k němu pojali důvěru. 27 Vyli na pole a sbírali na svých vinicích hrozny, lisovali je a uspořádali slavnost vinobraní, pak veli do domu svého boha, hodovali, pili a zlořečili Abímelekovi. 28 Přitom mluvil Gaal, syn Ebedův: “Kdo je Abímelek ve srovnání s ekemem, e mu máme slouit? Co to není syn Jerubaalův? A není u něho dozorcem Zebúl? Slute raději mužm Chamóra, otce ekemova. Proč bychom my měli slouit jemu? 29 Kdybych měl v rukou tento lid, Abímeleka bych odstranil.” Vyzval Abímeleka: “Rozmno své oddíly a vytáhni!” 30 Jak uslyel Zebúl, velitel města, řeč Gaala, syna Ebedova, vzplanul hněvem 31 a tajně poslal k Abímelekovi posly se vzkazem: “Hle, do ekemu přiel Gaal, syn Ebedův, se svými bratry a pobuřují proti tobě město. 32 Povstaň teď v noci spolu s lidem, který je s tebou, a ukryj se v poli do zálohy. 33 Za časného jitra při východu slunce přitrhne k městu. On i jeho lid vyjdou k tobě a ty mu udělá, co se tvé ruce naskytne.” 34 Abímelek v noci povstal, i vechen lid, který byl s ním, a rozestavili proti ekemu do čtyř oddílů zálohy. 35 Gaal, syn Ebedův, vyel a stoupl si do vrat městské brány, právě kdy Abímelek se svým lidem povstal ze zálohy. 36 Kdy Gaal uviděl ten lid, řekl Zebúlovi: “Hle, z hřebenů hor sestupuje nějaký lid!” Zebúl mu odpověděl: “Vidí stín hor a připadá ti jako muové.” 37 Ale Gaal mluvil dál: “Hle, nějaký lid sestupuje z Pupku země a jeden oddíl přichází cestou od boítě mrakopravců.” 38 Tu mu řekl Zebúl: “Kdepak jsou teď tvé řeči? Vdy jsi říkal: “Kdo je Abímelek, e bychom mu měli slouit?” Ano, je to ten lid, který jsi tak podceňoval. Jen vytrhni a bojuj proti němu!” 39 Gaal tedy vyel v čele ekemských občanů, aby bojoval proti Abímelekovi, 40 ale Abímelek ho zahnal na útěk, a mnoho skolených zůstalo leet a po vrata brány. 41 Abímelek se usadil v Arumě a Zebúl vypudil Gaala a jeho bratry ze ekemu. 42 Druhého dne vyel lid na pole. Hlásili to Abímelekovi. 43 Ten rozdělil lid do tří oddílů a ukryl se do zálohy v poli. Kdy uviděl, e lid vychází z města, zvedl se proti nim, aby je pobil. 44 Abímelek a oddíly, které byly s ním, přitrhli a postavili se do vrat městské brány, kdeto na vechny, kdo byli na poli, přitrhly dva zbývající oddíly a pobily je. 45 Po celý den bojoval Abímelek proti městu. Město dobyl a povradil lid, který byl v něm, potom je rozbořil a posypal solí. 46 Jak to uslyeli vichni občané ekemské věe, veli do sklepení domu boha smlouvy. 47 Abímelekovi bylo hláeno, e se tam shromádili vichni občané ekemské věe. 48 I vystoupil Abímelek se vím svým lidem na horu Salmón, uchopil sekeru, usekl ze stromu větev, zvedl ji a dal si ji na rameno. Lidu, který byl s ním, poručil: “Co jste viděli, e jsem udělal, udělejte rychle jako já!” 49 Vechen lid, kadý z nich, usekli větev a li za Abímelekem. Nakladli je na sklepení a zapálili je nad nimi. Tak zemřeli vichni

mui ekemské věe, na tisíc muů a en. 50 Potom táhl Abímelek do Tebesu, oblehl jej a dobyl. 51 Uprostřed města byla pevná vě, kam utekli vichni muové a eny i vichni občané města. Zavřeli za sebou a vystoupili na střechu věe. 52 Abímelek přiel a k věi a bojoval proti ní. Přiblíil se ke vchodu do věe, aby zaloil poár. 53 Vtom hodila nějaká ena Abímelekovi na hlavu mlýnský kámen a prorazila mu lebku. 54 Rychle zavolal svého zbrojnoe a poručil mu: “Vytas meč a usmr mě, a o mně neříkají: “Zabila ho ena!” Mládenec jej tedy probodl a on zemřel. 55 Kdy izraeltí mui uviděli, e Abímelek zemřel, vrátil se kadý do svého domova. 56 Tak odplatil Bůh Abímelekovi za zločin, jeho se dopustil proti svému otci, kdy povradil svých sedmdesát bratrů. 57 Té vechny zločiny ekemských muů obrátil Bůh na jejich hlavu. Postihlo je zlořečení Jótama, syna Jerubaalova.

Soudců 10

1 Po Abímelekovi povstal k vysvobozování Izraele Tóla, syn Púy, syna Dódova, mu z pokolení Isacharova. Sídlil v amíru v Efrajimském pohoří. 2 Soudil Izraele třiadvacet let. Kdy zemřel, byl pochován v amíru. 3 Po něm povstal Jaír Gileádský. Soudil Izraele dvaadvacet let. 4 Měl třicet synů, kteří jezdili na třiceti oslátkách a měli třicet měst; podle nich se nazývají Jaírovy vesnice a podnes; jsou v gileádské zemi. 5 Kdy Jaír zemřel, byl pochován v Kamónu. 6 Izraelci se dále dopoutěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Slouili baalům a atoretám i bohům aramejským a bohům sidónským, té bohům moábským a bohům Amónovců i bohům Pelitejců. Hospodina opustili a neslouili mu. 7 Hospodin proto vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal jej napospas Pelitejcům a Amónovců. 8 Ti potírali a týrali Izraelce od toho roku po osmnáct let, i vechny Izraelce za Jordánem v zemi emorejské v Gileádu. 9 Amónovci přeli Jordán, aby bojovali také proti Judovi a Benjamínovi i proti domu Efrajimovu. Na Izraele dolehlo veliké souení. 10 I úpěli Izraelci k Hospodinu: “Zhřeili jsme proti tobě, opustili jsme svého Boha a slouili baalům.” 11 Hospodin řekl Izraelcům: “Co jsem vás nevysvobodil od Egypanů, Emorejců, Amónovců a Pelitejců? 12 Také Sidónci, Amálek a Maónci vás utlačovali, ale úpěli jste ke mně a já jsem vás vysvobozoval z jejich rukou. 13 Vy jste mě vak zase opustili a slouíte jiným bohům, proto vás u nevysvobodím. 14 Jděte si úpět k bohům, které jste si vybrali, a vás v čas vaeho souení vysvobodí!” 15 Izraelci Hospodinu odpověděli: “Zhřeili jsme. Nalo s námi, jak sám uzná za vhodné, jenom nás jetě tentokrát vyprosti!” 16 Odstranili ze svého středu cizí bohy a slouili Hospodinu. I ustrnul se nad bídou Izraele. 17 Amónovci se svolali a utábořili se v Gileádu. Izraelci se také shromádili a utábořili se v Mispě. 18 Lid a gileádtí velmoové se mezi sebou dohodli: “Ten, kdo zahájí boj proti Amónovců, bude náčelníkem vech obyvatel Gileádu.”

Soudců 11

1 Jiftách Gileádský byl udatný bohatýr. Byl synem nevěstky, zplozený Gileádem. 2 Gileádovi porodila syny také vlastní ena. Kdy její synové dospěli, vypudili Jiftácha. Řekli mu: “Nemá nárok na dědictví v domě naeho otce, protoe jsi syn jiné eny.” 3 Jiftách před svými bratry uprchl a usadil se v zemi Tóbu. Seběhli se k němu lehkomyšní mui a podnikali s ním výpady. 4 Po nějaké době se Amónovci pustili do boje s Izraelem. 5 Kdy u Amónovci s Izraelem bojovali, vypravili se gileádtí starí pro Jiftácha do země Tóbu. 6 Řekli mu: “Pojď, staň se naším vůdcem a budeme bojovat proti Amónovců.” 7 Jiftách gileádským starím odpověděl: “Co právě vy jste mě z nenávisti nevypudili z otcovského domu? Jak to, e přicházíte ke mně teď, kdy jste v souení?” 8 Gileádtí starí Jiftáchovi řekli: “Právě proto se teď obracíme na tebe, abys el s námi a bojoval proti Amónovců a byl náčelníkem nás, vech obyvatel Gileádu.” 9

Jiftách gileádským starším odpověděl: “Jestlie mě pohnete k návratu, abych bojoval proti Amónovcům, a Hospodin mi je vydá, budu vskutku vaím náčelníkem?” 10 Gileádtí starí se Jiftáchovi zavázali: “A Hospodin, který to slyí, je mezi námi svědkem, e vechno uděláme podle tvých slov.” 11 Jiftách tedy el s gileádskými starími a lid si jej ustanovil za náčelníka a vůdce. Jiftách pak přednesl celou svou záleitost před Hospodinem v Mispě. 12 Potom vyslal Jiftách posly ke králi Amónovců se vzkazem: “Co má proti mně, e jsi na mě přitáhl, abys bojoval proti mé zemi?” 13 Král Amónovců Jiftáchovým poslům odpověděl: “Izrael přece při svém taení z Egypta zabral mou zemi od Arnónu a k Jaboku, ba a k Jordánu. Vydej ji nyní po dobrém.” 14 Jiftách vyslal posly znovu ke králi Amónovců 15 a vzkázal mu: “Toto praví Jiftách: Izrael nezabral zemi Moábců ani zemi Amónovců. 16 Kdy táhl Izrael z Egypta, ubíral se poutí k Rákosovému moři, a přiel do Kádee. 17 Tenkrát vyslal Izrael posly k edómskému králi se ádostí: “Dovol, abych proel tvou zemí”, ale edómský král nechtěl ani slyet. Poslal také k moábskému králi, ale ani on nesvolil. Proto zůstal Izrael v Kádei. 18 Potom táhl poutí a obeel edómskou a moábskou zemi, a dospěl na východ od moábské země. Utábořili se na druhém břehu Arnónu, vřbec na moábské území nevstoupili; Arnón tvoří toti hranici Moábska. 19 Izrael pak poslal posly k emorejskému králi Síchonovi, králi Chebónu, a poádal ho: “Dovol, abychom proli tvou zemí ke svému cíli!” 20 Síchon vak Izraeli nedůvěřoval, e by jeho územím jen proel. Proto shromádil vechen svůj lid, utábořili se v Jahse a zahájil s Izraelem boj. 21 Ale Hospodin, Bůh Izraele, vydal Izraeli do rukou Síchona i vechen jeho lid, take je pobili. Tak Izrael obsadil celou zemi Emorejců, kteří v té zemi sídlili. 22 Obsadili celé území Emorejců od Arnónu a k Jaboku a od poutě a k Jordánu. 23 Nue, Hospodin, Bůh Izraele, vyhnal Emorejce před svým izraelským lidem. A ty bys to území chtěl obsadit? 24 Jistě, můe obsadit zemi toho, koho ti podrobí tvůj bůh Kemó. Ale zemi kadého, koho před námi vyene Hospodin, ná Bůh, obsadíme my. 25 Nue, jsi snad lepší ne moábský král Balák, syn Sipórův? Pustil se on s Izraelem do sporu nebo do boje? 26 Izrael sídlí v Chebónu a jeho vesnicích, v Aróeru a jeho vesnicích i ve vech městech při Arnónu ji tři sta let. Proč jste je za tu dobu nezabrali? 27 Pokud jde o mne, já jsem se proti tobě neprohřeil, avak ty se dopoutí zlého vůči mně, kdy se chystá proti mně bojovat. Nech dnes Hospodin rozhodne mezi Izraelci a Amónovci jako soudce!” 28 Ale král Amónovců nechtěl slyet vzkaz, který mu Jiftách poslal. 29 Tu spočinul na Jiftáchovi duch Hospodinův a on táhl Gileádem a Manasesem do Mispy gileádské a z Mispy gileádské táhl proti Amónovcům. 30 Jiftách sloil Hospodinu slib: “Vydá-li mi Amónovce opravdu do rukou, 31 ten, kdo mi vyjde naproti z vrat mého domu, a se budu vracet v pokoji od Amónovců, bude patřit Hospodinu a toho obětují v zápalnou obě.” 32 Nato táhl Jiftách do boje proti Amónovcům a Hospodin mu je vydal do rukou. 33 Připravil jim zdrcující poráku mezi Aróerem a cestou do Minítu a a po Ábel-keramím, toti dvaceti městům. Tak byli Amónovci před syny Izraele pokořeni. 34 Kdy přicházel Jiftách do Mispy ke svému domu, hle, vychází mu naproti s bubínky a s tancem jeho dcera. Měl jenom tu jedinou, kromě ní neměl syna ani dceru. 35 Jak ji uviděl, roztrhl své roucho a zvolal: “Ach, má dcero, srazilas mě do prachu, uvrhla jsi mě do zkázy! Zavázal jsem se svými ústy Hospodinu a nemohu to vzít zpět.” 36 Ona mu odpověděla: “Můj otče, kdy ses svými ústy zavázal Hospodinu, učin se mnou, co jsi vyřkl, za to, co Hospodin pro tebe učinil, abys mohl vykonat pomstu nad svými nepřáteli, nad Amónovci.” 37 Poádala pak svého otce: “Nech je mi dovoleno toto: Ponech mi dva měsíce. Ráda bych odela do hor a oplakávala se svými drukami své panenství.” 38 On jí řekl: “Jdi.” Propustil ji na dva měsíce a ona odela se svými drukami, aby na horách oplakávala své panenství. 39 Po uplynutí dvou měsíců se vrátila k otci a on splnil slib, který o ní učinil. Mue nepoznala. V Izraeli se pak stalo zvykem, 40 e izraelské dívky vycházívají rok co rok po čtyři dny v roce opěvovat dceru Jiftácha Gileádského.

1 I svolali se efrajimí mui a táhli k severu. Vyčítali Jiftáchovi: “Proč jsi táhl do boje proti Amónovcům a nezavolal jsi nás, abychom li s tebou? Zapálíme ti dům nad hlavou!” 2 Jiftách jim odpověděl: “Já i můj lid jsme měli s Amónovci těžký spor. Ač jsem vás úpěnlivě volal, nevysvobodili jste mě z jejich rukou. 3 Kdy jsem zjistil, e mě nevysvobodíte, nasadil jsem vlastní ivot a táhl jsem na Amónovce. A Hospodin mi je vydal do rukou. Proč jste tedy dnes na mě vytáhli? Abyste proti mně bojovali?” 4 Jiftách shromádlil vechny gileádské mue, bojoval s Efrajimem a gileádtí mui Efrajima pobili. Ti toti říkali: “Vy Gileád’ané jste efrajimí uprchlíci, zmítáte se mezi Efrajimem a Manasesem.” 5 Gileád dobyl na Efrajimovi jordánské brody. Kdy nyní řekl někdo z efrajimských uprchlíků: “Rád bych se přebrodlil”, zeptali se ho gileádtí mui: “Jsi Efratejec?” Jestlie odvětil “Nejsem”, 6 vyzvali ho: “Tak řekni ibbolet!” On vak řekl: “Sibbolet” a nedokázal to přesně vyslovit. Tu ho popadli a zabili při jordánských brodech. Toho času padlo z Efrajima čtyřicet dva tisíce muů. 7 Jiftách soudil Izraele po est let. I zemřel Jiftách Gileádský a byl pochován v jednom z gileádských měst. 8 Po něm soudil Izraele Ibsán z Bét-lechemu. 9 Měl třicet synů. Třicet dcer vyvdal jinam a třicet dívek přivedl svým synům odjinud. Soudil Izraele po sedm let. 10 I zemřel Ibsán a byl pochován v Bét-lechemu. 11 Po něm soudil Izraele Elón Zabulónský. Soudil Izraele po deset let. 12 I zemřel Elón Zabulónský a byl pochován v Ajalónu v zabulónské zemi. 13 Po něm soudil Izraele Abdón, syn Hiléla Pireatónského. 14 Měl čtyřicet synů a třicet vnuků, kteří jezdili na sedmdesáti oslátkách. Soudil Izraele po osm let. 15 I zemřel Abdón, syn Hiléla Pireatónského, a byl pochován v Pireatónu v efrajimské zemi v Amáleckém pohoří.

Soudců 13

1 Izraelci se dále dopoutěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Proto je Hospodin vydal na čtyřicet let do rukou Pelitejců. 2 Byl jeden mu ze Soreje, z danovské čeledi, jménem Manóach. Jeho ena byla neplodná a nerodila. 3 I ukázal se té eně Hospodinův posel a řekl jí: “Hle, ty jsi neplodná, nerodila jsi, avak otěhotní a porodí syna. 4 Proto se teď měj na pozor: nepij víno ani opojný nápoj a nejez nic nečistého. 5 Hle, otěhotní a porodí syna, ale jeho hlavy se nesmí dotknout břitva; ten chlapec bude od mateřského ivota Boí zasvěcenec. On začne vysvobozovat Izraele z rukou Pelitejců.” 6 ena přila povědět svému mui: “Přiel ke mně mu Boí; vypadal jako Boí posel, tak byl hrozný. Ani jsem se ho nezeptala, odkud je, a on mi své jméno nepověděl. 7 Řekl mi: “Hle, otěhotní a porodí syna. Nepij teď víno ani opojný nápoj a nejez nic nečistého, protoe ten chlapec bude od mateřského ivota a do dne své smrti Boí zasvěcenec.” 8 Manóach prosil Hospodina: “Dovol prosím, Panovníku, nech k nám znovu přijde mu Boí, kterého jsi poslal, a poučí nás, co máme dělat s chlapcem, který se má narodit.” 9 Bůh Manóacha vyslyel a Boí posel přiel znovu k té eně, právě kdy seděla na poli a její mu Manóach nebyl s ní. 10 ena rychle běela povědět o tom svému mui. Řekla mu: “Ukázal se mi ten mu, který ke mně onehdy přiel.” 11 Manóach el hned za svou enou, přiel k tomuto mui a otázal se ho: “Jsi ty ten mu, který mluvil k této eně?” On odpověděl: “Jsem.” 12 Manóach řekl: “Nue, a se splní tvá slova, na co je nutno u toho chlapce dbát a co s ním máme činit?” 13 Hospodinův posel Manóachovi odpověděl: “A se ena varuje veho, o čem jsem jí řekl. 14 A neokusí ničeho, co pochází z vinné révy. Nesmí pít víno ani opojný nápoj ani jíst něco nečistého. A bedlivě dbá na vechno, co jsem jí přikázal.” 15 Manóach řekl Hospodinovu poslu: “Dovol, abychom tě zdreli a připravili ti kůzle.” 16 Ale Hospodinův posel Manóachovi odpověděl: “I kdybys mě zdrel, nejedl bych z tvého pokrmu. Chce-li vak připravit zápalnou obě, obětuj ji Hospodinu.” Manóach toti nevěděl, e je to posel Hospodinův. 17 Manóach se jetě Hospodinova posla zeptal: “Jaké je tvé jméno? Rádi bychom tě poctili, a se splní tvá slova.” 18 Ale Hospodinův posel mu odvětil: “Proč se ptá na mé jméno? Je podivuhodné.” 19 Manóach vzal tedy kůzle a obě přídavnou a obětoval na té skále Hospodinu a ten před Manóachem a jeho enou učinil podivuhodnou věc: 20 Kdy toti vystupoval plamen z

oltáře k nebi, vystoupil v plameni z oltáře i Hospodinův posel. Jak to uviděli Manóach a jeho ena, padli tváří k zemi. 21 Potom se u Hospodinův posel Manóachovi a jeho eně neukázal. Tehdy Manóach poznal, e to byl posel Hospodinův, 22 a řekl své eně: “Určitě zemřeme, nebo jsme viděli Boha.” 23 Jeho ena mu vak odpověděla: “Kdyby nás chtěl Hospodin usmrtit, nepřijal by od nás obě zápalnou ani přídavnou, nebyl by nám toto vechno ukázal, ani by nám ted’ neoznámil něco takového.” 24 I porodila ta ena syna a dala mu jméno Samson. Chlapec vyrostl a Hospodin mu ehna. 25 A duch Hospodinův ho začal ponoukat v Danovském táboře mezi Soreou a Etaólem.

Soudců 14

1 Samson sestoupil do Timnaty a spatřil v Timnatě enu z pelitejských dcer. 2 Kdy se vrátil, sdělil svému otci a matce: “V Timnatě jsem spatřil enu z pelitejských dcer. Nue, vezměte mi ji za enu!” 3 Ale otec s matkou mu bránili: “Co není ádná mezi dcerami tvých bratrů a vecho mého lidu, e si jde pro enu mezi pelitejské neobřezance?” Samson vak svému otci odpověděl: “Vezmi pro mne tuto, protoe to je v mých očích ta pravá!” 4 Otec s matkou netuili, e je to od Hospodina, e hledá záminku proti Pelitejcům; toho času toti vládli nad Izraelem Pelitejci. 5 I sestoupil Samson s otcem a matkou do Timnaty. Kdy přili k timnatským vinicím, vyskočil náhle proti němu řvoucí mladý lev. 6 Tu se ho zmocnil duch Hospodinův, e jej holýma rukama roztrhl jako kůzle. Otcí ani matce nepověděl, co udělal. 7 Pak sestoupil dolů, aby se domluvil s tou enou; v Samsonových očích to byla ta pravá. 8 Kdy opět za čas el, aby si ji vzal, odbočil podívat se na zabitého lva. A hle, ve lví zdechlině bylo včelstvo a med. 9 Nabral si jej do hrsti a cestou jej jedl. Zael k otci a matce a dal i jim, aby jedli; ale nepověděl jim, e med vybral ze lví zdechliny. 10 I sestoupil jeho otec k té eně a Samson tam uspořádal hostinu, jak to mládenci dělávali. 11 Jakmile ho uviděli, vybrali třicet drubů, aby byli s ním. 12 Samson jim řekl: “Chci vám dát hádanku. Jestli mi ji dokáete za sedm dní hostiny rozlutit a uhodnete její smysl, dám vám třicet koil a třicately sváteční aty. 13 Jestli mi ji vak nebudete moci rozlutit, dáte vy mně třicet koil a třicately sváteční aty.” Souhlasili s ním: “Dej nám svou hádanku, a si ji poslechneme.” 14 Řekl jim tedy: “Ze routa vyel pokrm, ze siláka vyla sladkost.” 15 Po tři dny nebyli s to hádanku rozlutit. Sedmého dne navedli Samsonovu enu: “Přemluv svého mue, a nám hádanku prozradí! Jinak tě i s domem tvého otce upálíme. To jste nás sem pozvali, abyste nás obrali?” 16 I vyčítala ta ena s pláčem Samsonovi: “Chová vůči mně jenom nenávisť, nemá mě rád! Dals hádanku synům mého lidu a neprozradil jsi mi ji.” Odpověděl jí: “Ani svému otci a své matce jsem ji neprozradil, a tobě bych ji měl prozradit?” 17 Ale ona na něj s pláčem naléhala po celých sedm dní hostiny, e jí to sedmého dne prozradil. Tolik ho obtěovala. A ona prozradila hádanku synům svého lidu. 18 Sedmého dne, jetě před západem slunce, mu řekli muové města: “Co je sladší ne med, co je silnější ne lev?” Odpověděl jim: “Kdybyste neorali mou jalovicí, moji hádanku byste neuhodli.” 19 Tu se ho zmocnil duch Hospodinův, sestoupil do Akalónu a pobil tam třicet mužů. Pobral jim jejich výstroj a dal sváteční aty těm, kdo rozlutili hádanku. S planoucím hněvem se pak vrátil do otcovského domu. 20 Samsonovu enu dostal jeden z drubů, který mu byl druhem.

Soudců 15

1 Po nějakém čase, ve dnech, kdy se ala penice, navtívil Samson svou enu a přinesl darem kozlíka. Řekl: “Rád bych veel do pokojíku ke své eně.” Ale její otec mu nedovolil vejít 2 a namítl: “Myslil jsem, e k ní chová nenávisť, tak jsem ji dal tvému drubovi. Co není její mladí sestra hezcí? Můe být tvá místo ní!” 3 Ale Samson jim odvětil: “Tentokrát budu vůči Pelitejcům bez viny, kdy jim provedu něco zlého.” 4 Odeel

a pochytal tři sta liek. Potom vzal pochodně, otočil vdy dvě liky ocasy k sobě a mezi ně připevnil pochoděň. 5 Pochodně zapálil a liky pustil do nepoatého obilí Pelitejců. Zapálil jak kopky, tak nepoaté obilí, dokonce i vinice a olivy. 6 Pelitejci se vyptávali: “Kdo tohle udělal?” Rozkřiklo se: Samson, ze Timnaana, za to, e mu vzal enu a dal ji jeho drubovi. I přitáhli Pelitejci a upálili ji i s jejím otcem. 7 Tu jim Samson řekl: “Kdy takhle jednáte, neustanu, dokud nad vámi nevykonám pomstu.” 8 Bil je hlava nehlava a způsobil jim zdrcující poráku. Potom sestoupil a usadil se ve skalní stri Étamu. 9 Ale Pelitejci přitáhli a utábořili se v Judsku; rozloili se v Lechí. 10 Judtí mui se ptali: “Proč jste na nás přitáhli?” Odpověděli: “Přitáhli jsme spoutat Samsona a naloit s ním stejně, jako on nakládal s námi.” 11 I sestoupilo tři tisíce judských muů ke skalní stri Étamu a řekli Samsonovi: “Copak neví, e nad námi vládnou Pelitejci? Cos nám to provedl?” Odvětil jim: “Jak jednali oni se mnou, tak jsem já jednal s nimi.” 12 Řekli mu: “Sestoupili jsme, abychom tě spoutali a vydali do rukou Pelitejců.” Samson je poádal: “Odpřisáhněte mi, e se na mě nevrhnete vy sami!” 13 Přislíbili mu: “Nevrhne se na tebe. Jenom tě pevně spoutáme a vydáme do jejich rukou, určitě tě neusmrtime.” Spoutali ho dvěma novými provazy a odvedli ho od skály. 14 Kdy přiel do Lechí, Pelitejci ho přivítali válečným pokřikem. Tu se ho zmocnil duch Hospodinův a provazy na jeho paích byly jako nitě, které seehl oheň. Pouta mu na rukou povolila. 15 Nael čerstvou oslí čelist, popadl ji do ruky a pobil jí tisíc muů. 16 I řekl Samson: “Oslí čelistí jsem pobil hromadu, dvě hromady, oslí čelistí jsem pobil tisíc muů.” 17 Kdy domluvil, odhodil čelist. To místo nazval Rámat-lechí (to je Výina čelisti). 18 Dostal pak nesmírnou ízeň a volal k Hospodinu. Řekl: “Ty jsi způsobil skrze svého sluebніка toto velké vysvobození. A ted’ mám umřít ízní a upadnout do rukou neobřezanců?” 19 I rozpoltil Bůh skalní kotlinu v Lechí a vytryskla z ní voda. Napil se, okřál na duchu a oil. Proto nazval to místo Pramen volajícího; ten je v Lechí dodnes. 20 Soudil Izraele za dnů Pelitejců po dvacet let.

Soudců 16

1 Pak se Samson odebral do Gázy. Spařil tam enu nevěstku a veel k ní. 2 Obyvatelům Gázy bylo oznámeno: “Přiel sem Samson.” Obcházeli kolem a číhali na něho celou noc v městské bráně. Po celou noc tie vyčkávali. Řekli: “A nastane jitro, zabijeme ho.” 3 Ale Samson leel jen do půlnoci. O půlnoci vstal, vysadil křídla vrat městské brány s oběma veřejemi, vytrhl je i se závorou, vloil si je na ramena a vynesl je na vrchol hory leící směrem k Chebrónu. 4 Potom se zamiloval do eny v Hroznovém úvalu. Jmenovala se Delíla. 5 I přila k ní pelitejská kníata se ádostí: “Hled’ na něm vymámit, v čem spočívá jeho veliká síla, jak bychom ho přemohli a spoutali a znekodnili. Kadý z nás ti dá tisíc sto ekelů stříbra.” 6 Delíla tedy naléhala na Samsona: “Prozrad’ mi přece, v čem spočívá tvá veliká síla a čím tě spoutat, abys byl znekodněn?” 7 Samson jí řekl: “Kdyby mě spoutali sedmi syrovými houvemi, které jetě nevyschly, zeslábl bych a byl bych jako kterýkoli člověk.” 8 Pelitejská kníata jí donesla sedm syrových houví, které jetě nevyschly, a ona ho jimi spoutala. 9 Přitom u ní v pokojíku na něj číhali. Pak křikla na Samsona: “Samsone, jdou na tebe Pelitejci!” Tu zpřetrhal houve, jako se trhá ňůrka z koudele, kdy ji seehne oheň, a nevylo najevo, v čem spočívá jeho síla. 10 Delíla naléhala na Samsona: “Vidí, jak jsi mě obelstil a vykládals mi li. Ted’ mi vak prozrad’, čím bys mohl být spoután.” 11 Odpověděl jí: “Kdyby mě pevně spoutali novými provazy, jich se dosud nepouilo, zeslábl bych a byl bych jako kterýkoli člověk.” 12 I vzala Delíla nové provazy, spoutala ho jimi a křikla na něho: “Samsone, jdou na tebe Pelitejci!” Přitom v pokojíku na něj číhali. Tu strhal provazy s paí jako nitě. 13 Delíla vyčítala Samsonovi: “I ted’ jsi mě obelstil a vykládá mi li. Prozrad’ mi, čím bys mohl být spoután!” Odpověděl jí: “Kdybys vpletla mých sedm pramenů vlasů do osnovy.” 14 Učinila tak, upevnila kolíkem a křikla na něho: “Samsone, jdou na tebe Pelitejci!” Procitl ze spánku a vytrhl kolík, vratidlo i osnovu. 15 Zase mu vytýkala: “Jak můe říkat:

“Miluji tě”, kdy tvé srdce není při mně! U třikrát jsi mě obelstil a neprozradils mi, v čem je tvá veliká síla.” 16 Kdy ho po celé dny obtěovala svými řečmi a dotírala na něho, e z toho byl a k smrti unaven, 17 otevřel jí své srdce dokořán a řekl jí: “Nikdy se nedotkla mé hlavy břitva, protoe jsem od ivota své matky Boí zasvěcenec. Kdybych byl oholen, má síla by ode mne odstoupila, zeslábl bych a byl bych jako kadý člověk.” 18 Delíla viděla, e jí otevřel své srdce dokořán, a poslala pelitejským kníatům vzkaz: “Tentokrát přijďte, nebo mi otevřel své srdce dokořán.” Pelitejská kníata k ní tedy přila a přinesla s sebou stříbro. 19 Ona ho uspala na klíně, zavolala jednoho mue a dala oholit sedm pramenů vlasů na jeho hlavě. Tak se stala příčinou jeho poníení. Jeho síla od něho odstoupila. 20 Křikla: “Samsone, jdou na tebe Pelitejci!” Procitl ze spánku a pomysll si: “Dostanu se z toho jako dosud vdycky a pouta setřesu.” Nevěděl, e Hospodin od něho odstoupil. 21 Pelitejci se ho zmocnili, vypíchlí mu oči a odvlekli ho do Gázy, kde ho spoutali dvojitým bronzovým řetězem. Ve vězení musel mlít. 22 Ale vlasy na hlavě mu začaly hned po oholení dorůstat. 23 Pelitejská kníata se shromádila, aby obětovala velkou obě svému bohu Dágonovi a aby se oddala radovánkám. Řekli: “Ná bůh nám vydal do rukou Samsona, naeho nepřítel.” 24 Kdy ho lid viděl, vychvaloval svého boha. Vólali: “Ná bůh nám vydal do rukou naeho nepřítel, pustoitele naí země, který mnoho naich skolil.” 25 Rozjařili se a křičeli: “Zavolejte Samsona, a nám poslouí k nevázaným hrám!” Zavolali tedy Samsona z vězení, aby si s ním nevázaně pohrávali. Postavili ho mezi sloupy. 26 Samson poádal mládence, který jej vedl za ruku: “Pus mě, a mohu ohmatat sloupy, na nich budova spočívá, a opřít se o ně!” 27 Dům byl plný mužů i en, byla tam vechna pelitejská kníata. I na stře bylo na tři tisíce mužů a en, hodlajících přihlíet nevázaným hrám se Samsonem. 28 I volal Samson k Hospodinu a prosil: “Panovníku Hospodine, rozpomeň se na mne a dej mi prosím jen jetě tentokrát sílu, Boe, abych rázem mohl vykonat na Pelitejcích pomstu za svoje oči!” 29 Pak Samson pevně objal oba prostřední sloupy, na nich budova spočívala, a vzepřel se proti nim, proti jednomu pravicí a proti druhému levicí. 30 A řekl: “A zhynu zároveň s Pelitejci!” Napnul sílu, a dům se zřítíl na kníata i na vechen lid, který byl v něm, take mrtvých, které usmrtil umíraje, bylo víc ne těch, které usmrtil zaiiva. 31 I sestoupili jeho bratří a celý jeho dům, vynesli ho, vrátili se a pochovali ho mezi Soreou a Etaólem v hrobě jeho otce Manóacha. Soudil Izraele po dvacet let.

Soudců 17

1 Byl jeden mu z Efrajimského pohoří jménem Míkajá. 2 Přiznal se své matce: “Těch tisíc sto ekelů stříbra, které ti byly vzaty, pro ně jsi dokonce vyřkla přede mnou kletbu, to stříbro je u mne, já jsem je vzal.” Tu jeho matka řekla: “Můj synu, buď poehnán Hospodinu!” 3 Vrátil matce těch tisíc sto ekelů stříbra a matka prohlásila: “To stříbro jsem cele zasvětila Hospodinu. Předávám je tobě, můj synu, abys z něho dal udělat sochu tesanou a litou. Dávám ti je nyní zpátky.” 4 Ale on vrátil stříbro své matce. I vzala dvě stě ekelů stříbra a dala je zlatníkovi; udělal z nich sochu tesanou a litou, která pak byla v Míkově domě. 5 Ten mu, Míka, měl toti svatyni. Udělal efód a domácí bůky a pověřil jednoho ze svých synů, aby mu slouil jako kněz. 6 V těch dnech neměli v Izraeli krále. Kadý dělal, co uznal za správné. 7 Byl jeden mládenec z judského Betléma, z Judovy čeledi; byl to lévijec a pobýval tam jako host. 8 Ten mu odeel z města, z judského Betléma, aby pobýval jako host, kde se mu naskytne. Při svém putování doel na Efrajimské pohoří k Míkovu domu. 9 Míka se ho otázal: “Odkud přichází?” Odpověděl mu: “Jsem lévijec z judského Betléma a putuji, abych pobýval jako host, kde se mi naskytne.” 10 Míka mu navrhl: “Zůstaň u mne a bude mi otcem a knězem. Budu ti za to dávat deset ekelů stříbra ročně, oacení a stravu.” Lévijec na to přistoupil. 11 Přivolil zůstat u toho mue. A byl mu mládenec jako jeden z jeho synů. 12 Míka lévijského mládence pověřil, aby mu slouil jako kněz; zůstal tedy v Míkově domě. 13 Míka si řekl: “Nyní vím, e mi Hospodin bude prokazovat dobro, nebo mám za kněze lévijce.”

1 V oněch dnech neměli v Izraeli krále. Kmen Danovců si tehdy hledal dědičný podíl, aby se mohl usadit, protoe mu a po onen den nepřípadl mezi izraelskými kmeny ádný dědičný podíl. 2 Danovci tedy vyslali ze své čeledi pět mužů, chrabrých bojovníků, ze svých končin, ze Soreje a Etaólu, aby jako zvědové prozkoumali zemi. Poručili jim: “Jděte prozkoumat zemi.” I přili na Efrajimské pohoří a k Míkovu domu a přenocovali tam. 3 Kdy byli u Míkova domu, poznali po řeči lévijského mládence. Odbočili tam a zeptali se ho: “Kdo tě sem přivedl? Co tady dělá? Co tu pohledává?” 4 Odpověděl jim: “Tak a tak to se mnou vyjednal Míka. Najal mě, abych mu slouil jako kněz.” 5 Poprosili ho: “Doptej se teď Boha, abychom věděli, zdaří-li se nám cesta, na kterou jsme se vydali.” 6 Kněz jim řekl: “Jděte v pokoji. Nad cestou, na kterou jste se vydali, bdí Hospodin.” 7 Těch pět mužů tedy lo dál, a přili do Lajie. Spatřili město ijící si v bezpečí po způsobu Sidónců a v něm klidný a bezstarostný lid. Nebylo v zemi nikoho, kdo by je potupil, nebylo uchvatitele moci. Od Sidónců byli daleko a s nikým neměli ádnou dohodu. 8 Zvědové se vrátili ke svým bratřím do Soreje a Etaólu. Bratři se jich zeptali: “Jak jste pořídili?” 9 Odpověděli: “Vzhůru, vytáhněme proti nim! Viděli jsme tu zemi, je velmi dobrá. Vy otálíte? Nerozpakujte se tam vtrhnout a tu zemi obsadit. 10 Přijdete tam k bezstarostnému lidu. Země je na vechny strany otevřená, Bůh vám ji vydal do rukou. Je to místo, kde není nedostatek v ničem, co můe země dát.” 11 Tak vyrazilo odtamtud z čeledi Danovců, ze Soreje a Etaólu, est set válečně vyzbrojených mužů. 12 Táhli vzhůru a utábořili se v Kirjat-jearímu v Judsku. Proto se to místo nazývá Danovský tábor a dodnes; je za Kirjat-jearímem. 13 Odtud se ubírali přes Efrajimské pohoří, a doli k Míkovu domu. 14 Tu promluvilo těch pět mužů, kteří jako zvědové proli lajiskou zemi. Řekli svým bratřím: “Zdalipak víte, e v těchto domech je efód a domácí bůci i socha tesaná a litá? Teď víte, co máte udělat.” 15 Odbočili tam, přili k domu lévijského mládence, k Míkovu domu, a pozdravili ho přáním pokoje. 16 Oněch est set válečně vyzbrojených mužů zůstalo stát při vchodu do brány; byli to Danovci. 17 Pak vystoupilo těch pět mužů, kteří jako zvědové proli zemi, veli tam a vzali tesanou sochu, efód a domácí bůky i sochu litou, zatímco kněz stál u vchodu do brány se esti sty válečně vyzbrojenými mui. 18 Kdy veli do Míkova domu a vzali tesanou sochu, efód a domácí bůky i sochu litou, otázal se jich kněz: “Co to děláte?” 19 Odpověděli mu: “Mlč, bud' zticha a pojd' s námi; bude nám otcem a knězem. Je lepší být knězem domu jediného mue, anebo být knězem kmene a čeledi v Izraeli?” 20 Knězi se to zalíbilo, vzal efód a domácí bůky i tesanou sochu a vstoupil mezi lid. 21 Nato se obrátili k odchodu. Děti, dobytek i cenný majetek umístili dopředu. 22 Byli u daleko od Míkova domu, kdy byli přivoláni mui z domů, které stály při domě Míkově. Dohonili Danovce 23 a volali na ně. Přiměli je k tomu, e se otočili a otázali se Míky: “Co ti je, e jsi je přivolal?” 24 Odpověděl: “Vzali jste mi bohy, které jsem si udělal, i kněze a odtáhli jste. Co mi jetě zbývá? A to se mě ptáte: “Co ti je?” 25 Danovci jej okřikli: “A u za námi není slyet tvůj hlas! Jinak se na vás vrhnou rozhořčení mui a bude smeten i se svým domem.” 26 Potom Danovci pokračovali v cestě. Míka viděl, e jsou silnější ne on, obrátil se a vrátil do svého domu. 27 Kdy tedy vzali, co si dal udělat Míka, i kněze, kterého měl, přitáhli na Laji, na klidný a bezstarostný lid. Pobili je ostřím meče a město vypálili. 28 Nebylo nikoho, kdo by je vysvobodil, protoe město bylo daleko od Sidónu a s nikým neměli ádnou dohodu. Leelo v dolině u Bét-rechóbu. Danovci pak město opět vystavěli a osídlili. 29 Pojmenovali město Dan podle jména svého praotce Dana, který se narodil Izraelovi; původně se ovem jmenovalo Laji. 30 Danovci si tam postavili tu tesanou sochu a Jónatan, syn Geróma, syna Mojíova, i jeho potomci byli kněimi kmene Danovců a do dne, kdy byli ze země vysídleni. 31 Míkovu tesanou sochu, kterou si dal udělat, tam měli umístěnu po celou dobu, kdy byl dům Boí v ílu.

1 V těch dnech, kdy neměli v Izraeli krále, pobýval nějaký lévijec jako host v odlehlých končinách Efrajimského pohoří. Vzal si za eninu jakousi enu z judského Betléma. 2 Ale enina se proti němu provinila smilstvem a odela od něho do otcovského domu, do judského Betléma. Byla tam po dobu čtyř měsíců. 3 Její mu se za ní vypravil, aby jí domluvil a pohnul ji k návratu. Měl s sebou svého mládence a pár oslů. Ona ho uvedla do otcovského domu. Jakmile ho dívčin otec spatřil, el mu radostně vsťříc. 4 Pak ho jeho tchán, dívčin otec, zdroval, take u něho zůstal tři dny. Jedli a pili a nocovali tam. 5 Čtvrtého dne za časného jitra, kdy se zvedl k odchodu, řekl dívčin otec svému zeti: “Posilni se soustem chleba a potom půjdete.” 6 Tak zůstali a oba spolu jedli a pili. Potom dívčin otec vybídl mue: “Buď tak laskav, zůstaň jetě přes noc a buď dobré mysli.” 7 Kdy se mu přece zvedl k odchodu, přinutil ho jeho tchán, e tam opět zůstal přes noc. 8 Pátého dne za časného jitra chtěl odejít, ale dívčin otec na něho zase naléhal: “Posilni se prosím!” Pozdřeli se, a den pokročil, a oba pojedli. 9 Potom se mu se svou eninou a mládcem zvedl k odchodu. Jeho tchán, dívčin otec, mu vak řekl: “Pohleď, den se schyluje k večeru. Zůstaňte přes noc. Den se přece sklání. Přenocuj zde a buď dobré mysli. Zítra za časného jitra se vydá na cestu a půjde ke svému stanu.” 10 Avak mu nechtěl zůstat přes noc, zvedl se k odchodu a doel se svým párem osedlaných oslů a se svou eninou a naproti Jebúsu, co je Jeruzalém. 11 Kdy byli u Jebúsu, den téměř minul. Tu navrhl mládenec svému pánu: “Pojď prosím, uchýlíme se do tohoto jebúsejského města a přenocujeme v něm.” 12 Ale jeho pán mu odvětil: “Neuchýlíme se do cizího města, které nepatří Izraelcům. Půjdeme dál do Gibeje.” 13 A pobídl mládence: “Pojď, abychom se přiblížili k některému z těch míst a mohli přenocovat v Gibeji nebo v Rámě.” 14 Ii tedy dál. Slunce u zapadlo, kdy byli u benjamínské Gibeje. 15 Uchýlili se tam a vstoupili do Gibeje, aby přenocovali. Kdy tam lévijec přiel, usadil se na městském prostranství, ale nebyl tu nikdo, kdo by jej přijal na noc do domu. 16 Večer se vracel z práce na poli nějaký starý mu. Pocházel z Efrajimského pohoří a pobýval v Gibeji jako host; muové toho místa byli Benjamínovci. 17 Rozhlédl se a spatřil na městském prostranství pocestného. I otázal se ten starý mu: “Kam jde a odkud přichází?” 18 Odvětil mu: “Ubíráme se z judského Betléma do odlehlých končin Efrajimského pohoří, odkud pocházím. el jsem do judského Betléma; chodím slouit do Hospodinova domu. Tady vak není nikdo, kdo by mě přijal do domu. 19 A přitom mám jak slámu a obrok pro své osly, tak chléb a víno pro sebe i pro tvou sluebnicu a pro mládence, který je s tvými sluebničky. V ničem nemáme nedostatek.” 20 Starý mu mu pravil: “Pokoj tobě! Klidně mi přenech starost o všechno, co potřebuje. Jenom nezůstávej přes noc zde na prostranství.” 21 Uvedl ho do svého domu a pro osly připravil krmivo. Umyli si nohy, jedli a pili. 22 Byli dobré mysli, avak hle, muové města, mui ničemníci, obklíčili dům, tloukli na dveře a vyzývali toho starého mue, hospodáře: “Vyved' mue, který veel do tvého domu, a ho poznáme!” 23 Tu k nim ten hospodář vyel a domlouval jim: “Ne tak, moji bratři! Nedopustíte se přece něčeho tak zlého! Vdy tento mu veel do mého domu. Nesmíte spáchat takovou hanebnost! 24 Tady je má dcerka, panna, a jeho enina. Hned je vyvedu. Můžete je zneuít a nakládat s nimi, jak se vám zlíbí, ale vůči tomuto mui nesmíte spáchat takovou hanebnost.” 25 Ti mui ho vak nechtěli ani slyet. Proto popadl ten mu svou eninu a vyvedl jim ji ven. Obcovali s ní a zneuívají ji celou noc a do rána; propustili ji, teprve kdy vzela jitřenka. 26 Za ranního rozbřesku se ta ena dověkla zpět, zhroutil se u vchodu do domu mue, kde byl její pán, a zůstala leet a do světla. 27 Ráno její pán vstal, otevřel domovní dveře a vyel, aby se vydal na cestu. Tu spatřil enu, svou eninu, zhroucenou u vchodu do domu, s rukama na prahu. 28 Řekl jí: “Vstaň a půjdeme!” Ale nedostal odpověď. Naloil ji tedy na osla a vydal se na cestu k domovu. 29 Kdy přiel do svého domu, vzal nů, uchopil eninu a rozsekal ji i s kostmi na dvanáct dílů a rozeslal ji po celém izraelském území. 30 Kdokoli to viděl, říkal: “Něco takového se nestalo a nebylo spatřeno ode dne, kdy Izraelci vyli z egyptské země, a podnes. Uvaujte o tom, porad'te se a vyjádřete se!”

1 I vytáhli vichni synové Izraele a shromádila se celá pospolitost od Danu po Beer-ebu i gileádská země jako jeden mu k Hospodinu do Mispy. 2 Dostavili se vůdcové veho lidu i vechny izraelské kmeny do shromáďení Boího lidu, čtyři sta tisíc pěáků ozbrojených meči. 3 Benjamínovci slyeli, e Izraelci přitáhli vzhůru do Mispy. Izraelci se tázali: “Mluvte, jak dolo k takovému zločinu?” 4 Nato odpověděl ten lévijec, mu zavradené eny: “Priel jsem se svou eninou přenocovat do benjamínské Gibeje. 5 Gibejtí občané vak proti mně povstali a obklíčili mě v noci v tom domě. Měli v úmyslu mě zavrudit. A mou eninu zneuili tak, e zemřela. 6 Tu jsem vzal svou eninu, rozsekal ji na díly a rozeslal je do vech krajů izraelského dědictví, nebo oni se dopustili v Izraeli mrzké hanebnosti. 7 Vy vichni jste přece synové Izraele. Ujměte se věci a poradte tady.” 8 Vechen lid povstal jako jeden mu a rozhodl: “Nikdo z nás neodejde do svého stanu, nikdo z nás se neuchýlí do svého domu, 9 a s Gibeou naloíme takto: Potáhneme proti ní, jak určí los. 10 Vybereme ve vech izraelských kmenech deset muů ze sta, sto z tisíce a tisíc z deseti tisíců, aby opatřovali potravu pro lid, který přitáhne proti benjamínské Gibeji, aby jí odplatil za vechnu hanebnost, které se v Izraeli dopustila.” 11 Tak se shromádili vichni mui k městu, semknuti jako jeden mu. 12 Izraelské kmeny vyslaly mue do vech Benjamínových čeledí s dotazem: “Co je to za zločin, k němu u vás dolo? 13 Ihned vydejte ty gibejské ničemy. Na smrt s nimi, a odstraníme z Izraele zlořád!” Ale Benjamínovci nechtěli výzvy svých bratrů Izraelců uposlechnout. 14 Shromádili se z měst do Gibeje, aby vytáhli do boje proti Izraelcům. 15 Onoho dne bylo napočteno Benjamínovců z měst dvacet est tisíc muů ozbrojených meči, mimo sedm set vybraných muů napočtených z obyvatelů Gibeje. 16 Ze veho toho lidu bylo sedm set vybraných muů leváků; kadý z nich vrhal kameny prakem navlas přesně a neminul se. 17 Izraelských muů, bez Benjamínců, bylo napočteno čtyři sta tisíc muů ozbrojených meči, samí bojovníci. 18 Zvedli se a táhli vzhůru do Bét-elu, aby se doptali Boha. I ptali se Izraelci: “Kdo z nás má táhnout do boje s Benjamínci první?” Hospodin odpověděl: “První bude Juda.” 19 Tak se Izraelci ráno zvedli a poloili se proti Gibeji. 20 Izraeltí mui vytáhli do boje s Benjamínem a seřadili se k bitvě proti Gibeji. 21 Tu z Gibeje vyrazili Benjamínci a vnesli onoho dne do Izraele zkázu; srazili k zemi dvaadvacet tisíc muů. 22 Ale lid, izraeltí mui, se vzchopili a opět se seřadili k boji na místě, na něm se seřadili prvního dne. 23 Předtím vak Izraelci táhli vzhůru do Bét-elu a plakali před Hospodinem a do večera; potom se Hospodina doptali: “Máme znovu podstoupit boj se syny svého bratra Benjamína?” Hospodin odpověděl: “Táhněte proti němu!” 24 Druhého dne se Izraelci utkali s Benjamínci. 25 Ale i druhého dne proti nim vyrazil Benjamín z Gibeje a znovu vnesli mezi Izraelce zkázu; srazili k zemi osmnáct tisíc muů, ačkoli vichni byli ozbrojeni meči. 26 I táhli vichni Izraelci, toti vechen lid, vzhůru a přili do Bét-elu. Plakali a seděli tam před Hospodinem a postili se onoho dne a do večera; přitom přináeli Hospodinu oběti zápalné a pokojné. 27 Pak se Izraelci doptali Hospodina; byla tam toti v té době schrána Boí smlouvy 28 a v té době stával před ní Pinchas, syn Eleazara, syna Áronova. Tázali se: “Máme pokračovat dál ve válečném taení proti synům svého bratra Benjamína, anebo toho máme nechat?” Hospodin odpověděl: “Vytáhněte, nebo zítra ti je vydám do rukou.” 29 Izrael tedy poloil proti Gibeji ze vech stran zálohy. 30 Třetího dne táhli Izraelci vzhůru proti Benjamíncům a seřadili se proti Gibeji jako u dvakrát předtím. 31 Benjamínci vyrazili proti lidu, dali se odlákat od města a začali jako po dvakrát předtím bít a pobíjet některé z lidu. Na silnicích, z nich jedna vystupuje do Bét-elu a druhá do Gibeje, padlo v poli asi třicet muů z Izraele. 32 Benjamínci si řekli: “Zase jsme je porazili jako předtím.” Izraelci toti řekli: “Utíkejme a odlákejme je od města k silnicím!” 33 Tu se vichni izraeltí mui zvedli ze svého místa a seřadili se v Baal-támaře, zatímco izraelská záloha se vyrojila ze svého stanovité na Gibejské planině. 34 Proti Gibeji nyní nastoupilo deset tisíc muů vybraných ze veho Izraele a nastal urputný boj. Benjamínci ovem nevěděli, e jim hrozí záhuba. 35 I porazil Hospodin Benjamína před Izraelem. Izraelci vnesli onoho dne do Benjamína zkázu; padlo dvacet pět tisíc sto muů, vichni ozbrojení meči. 36 Benjamínci viděli, e jsou poraeni. Izraeltí mui vyklizovali před Benjamínem prostor, protoe spoléhali na zálohu, kterou zřídili proti Gibeji. 37 Mui ze

zálohy přispěchali a zaútočili na Gibeu. Záloha přitáhla a vybila celé město ostrým meče. 38 Izraeltí mui byli domluveni se zálohou, e jim dá znamení dýmem vystupujícím z města. 39 Proto se izraeltí mui v bitvě obrátili k Benjamíncům zády. Benjamín začal pobíjet a dobíjet izraelské mue, asi třicet muů. Řekli si: “Teď u jsme je nadobro porazili jako v první bitvě.” 40 Vtom začal vystupovat z města sloup dýmu. Kdy se Benjamín ohlédl dozadu, spatřil, jak vystupuje kouř z města k nebi jako při celopalů. 41 Tu se k nim izraeltí mui obrátili čelem. Benjamínci se zhrozili, nebo viděli, e jim hrozí záhuba. 42 Dali se před izraelskými mui na ústup cestou k pouti, avak boji neunikli, a ti, kteří vyrazili z měst, vnáli mezi ně zkázu. 43 Obklíčili Benjamína, pronásledovali jej bez oddechu a na východ od Gibeje a deptali ho. 44 Tenkrát padlo z Benjamína osmnáct tisíc muů, samí válečníci. 45 Někteří se obrátili a dali na útěk do poutě ke skalisku Rimónu. Izraelci paběrkovali po silnicích a pochytili pět tisíc muů. Hnali je a do Gideómu a pobili z nich jetě dva tisíce muů. 46 Vech padlých z Benjamína bylo onoho dne pětadvacet tisíc muů ozbrojených meči, samí válečníci. 47 Ale est set muů se obrátilo a uteklo do poutě ke skalisku Rimónu; zůstali na skalisku Rimónu čtyři měsíce. 48 Izraeltí mui se vrátili k Benjamínovcům a pobili je ostrým meče, pobili vechno, co v městě zůstalo, i dobytek, vechno, nač přili; také vechna města, do nich přili, vypálili.

Soudců 21

1 Izraeltí mui přísahali v Mispě takto: “Nikdo z nás nedá svou dceru za enu Benjamínci.” 2 I přiel lid do Bét-elu a seděli tam před Bohem a do večera za hlasitého nářku a velmi usedavého pláče. 3 Vólali: “Hospodine, Boe Izraele, proč se v Izraeli stalo, aby byl dnes odečten od Izraele jeden kmen?” 4 Nazítří za časného jitra tam lid zbudoval oltář a obětovali oběti zápalné a pokojné. 5 Izraelci se tázali: “Kdo se ze vech izraelských kmenů nedostavil do shromáďení k Hospodinu?” Byla toti vyslovena veliká přísaha proti tomu, kdo by se nedostavil do Mispy k Hospodinu, e bez milosti propadne smrti. 6 Synové Izraele toti litovali svého bratra Benjamína a říkali: “Dnes byl odat od Izraele jeden kmen. 7 Jak to uděláme se zbývajícími Benjamínci, aby dostali eny? My jsme přece přísahali při Hospodinu, e jim nedáme za enu ádnou ze svých dcer.” 8 Proto se tázali: “Je někdo z izraelských kmenů, který se nedostavil k Hospodinu do Mispy?” A hle: Z Jábee v Gileádu nepřiel do tábora na shromáďení nikdo. 9 Byl přepočítán lid a skutečně tam nebyl nikdo z obyvatelů Jábee v Gileádu. 10 Pospolitost Izraele tam ihned vyslala dvanáct tisíc muů, chrabrých bojovníků. A přikázali jim: “Jděte pobít obyvatele Jábee v Gileádu ostrým meče, i eny a děti. 11 Toto je úkol, který máte splnit: Vyhubíte jako klaté vechny muského pohlaví i kadou enu, která poznala mue a obcovala s ním.” 12 Mezi obyvateli Jábee v Gileádu se nalo čtyři sta dívek, panen, které dosud mue nepoznaly a s muem neobcovaly. Přivedli je do tábora v ílu, je je v kenaanské zemi. 13 Celá pospolitost pak vyslala mluvčí k Benjamínovcům, kteří byli na skalisku Rimónu, aby jim vyhlásili pokoj. 14 Tak se toho času Benjamín vrátil. Dali jim eny, které ponechali naivu z en z Jábee v Gileádu, ale nebylo jich pro ně dost. 15 Lid Benjamína litoval, nebo Hospodin způsobil mezi izraelskými kmeny trhlinu. 16 Stařeinové pospolitosti se tázali: “Co uděláme se zbývajícími, aby dostali eny, kdy eny benjamínské byly vyhubeny?” 17 Řekli: “Vlastnictví získané uprchlíky bude Benjamínovo, aby nebyl vyhlazen kmen z Izraele. 18 My vak jim nemůeme dát za eny své dcery.” Izraelci se toti zapřísahali: “Bud’ proklet, kdo by dal enu Benjamínovi!” 19 Pak řekli: “Hle, rok co rok bývá Hospodinova slavnost v ílu, které je severně od Bét-elu, východně od silnice vystupující z Bét-elu do ekemu a jině od Lebóny.” 20 Benjamínovcům přikázali: “Skrýjte se ve vinicích jako zálohy. 21 Jak uvidíte, e íloské dcery vycházejí v průvodu k tanečním rejům, vyrazte z vinic a uchvate si kadý enu ze íloských dcer. Pak odejděte do benjamínské země. 22 Kdyby přili jejich otcové nebo bratři a chtěli před námi vést spor, řekneme jim: Smilujte se nad nimi kvůli nám. Nevzali jsme v boji enu pro kadého. Vy jste jim je přece nedali, abyste se

ted' provinili." 23 Benjamínovci to tak udělali a unesli si eny podle svého počtu z tančících dívek, které uloupili. Pak odeli a vrátili se do svého dědictví, vystavěli města a usadili se v nich. 24 Toho času se odtamtud rozeli té Izraelci, kadý ke svému kmeni a ke své čeledi, kadý odeel do svého dědictví. 25 V těch dnech neměli v Izraeli krále. Kadý dělal, co uznal za správné.

Rút 1

1 Za dnů, kdy soudili soudcové, nastal v zemi hlad. Tehdy odeel jeden mu z judského Betléma se svou enou a dvěma syny, aby pobýval jako host na Moábských polích. 2 Jmenoval se Elímelek, jeho ena Noemi a dva jeho synové Machlón a Kiljón. Byli to Efratejci z judského Betléma. Přili na Moábská pole a přebývali tam. 3 Ale Noemin mu Elímelek zemřel a ona zůstala s oběma syny sama. 4 Ti se oenili s Moábkami. Jedna se jmenovala Orpa, druhá Rút. Sídlili tam asi deset let. 5 Oba, Machlón i Kiljón, rovně zemřeli, a tak ta ena zůstala sama, bez dětí i bez mue. 6 Proto se přichystala se svými snachami k návratu z Moábských polí. Uslyela totiž na Moábských polích, e Hospodin se opět přiklonil ke svému lidu a dal mu chléb. 7 Odela tedy se svými snachami z místa, kde přebývala. Kdy se vracely do judské země, 8 vybědla cestou Noemi obě své snachy: "Jděte, vrate se kadá do domu své matky. Nech vám Hospodin prokáe milosrdenství, jako jste je vy prokazovaly zemřelým i mně. 9 Ké vám Hospodin dá, abyste kadá nala odpočinutí v domě svého mue." A políbila je. Rozplakaly se hlasitě 10 a namítaly jí: "Nikoli, vrátíme se s tebou k tvému lidu." 11 Ale Noemi jim domlouvala: "Jen se vrate, mé dcery! Proč byste se mnou chodily? Copak mohu jetě zrodit syny, aby se stali vaimi mui? 12 Vrate se, mé dcery, jděte! Vdy u jsem na vdávání stará. I kdybych si řekla, e mám jetě naději, a kdybych se hned této noci vdala a porodila syny, 13 čekaly byste proto, a by dospěli? Zdráhaly byste se proto vdát? Nikoli, mé dcery. Můj úděl je pro vás příliš trpký: Dolehla na mne Hospodinova ruka." 14 Tu se rozplakaly jetě hlasitěji. Orpa políbila svou tchyni na rozloučenou, avak Rút se k ní přimkla. 15 Noemi jí řekla: "Hle, tvá vagrová se vrací ke svému lidu a ke svým bohům. Vra se také, následuj svou vagrovou!" 16 Ale Rút jí odvětila: "Nenaléhej na mne, abych tě opustila a vrátila se od tebe. Kamkoli půjde, půjdu, kdekoli zůstane, zůstanu. Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem. 17 Kde umře ty, umřu i já a tam budu pochována. A se mnou Hospodin udělá, co chce! Rozdělí nás od sebe jen smrt." 18 Kdy Noemi viděla, e Rút je odhodlána jít s ní, přestala ji přemlouvat. 19 Tak ly obě, a doly do Betléma. Kdy přily do Betléma, shluklo se kolem nich celé město. eny se ptaly: "Je toto Noemi?" 20 Odvětila jim: "Nenazývejte mě Noemi (to je Rozkoná). Nazývejte mě Mara (to je Trpká), nebo Vemohoucí mi připravil velmi trpký úděl. 21 Odcházela jsem s plnou náručí, ale Hospodin mě přivádí zpět s prázdnou. Jak byste mě mohly nazývat Noemi, kdy je Hospodin proti mně a kdy mi Vemohoucí určil zlý úděl?" 22 Tak se Noemi vrátila a s ní se navrátila z Moábských polí její snacha, moábská Rút. Přily do Betléma, kdy začínala sklizeň ječmene.

Rút 2

1 Noemi měla příbuzného z manelovy strany, významného mue z Elímelekovy čeledi. Jmenoval se Bóaz. 2 Moábská Rút řekla Noemi: "Ráda bych la na pole sbírat klasy za někým, u koho dojdou přízně." Noemi jí odpověděla: "Jdi, má dcero." 3 la tedy, přila na pole a sbírala za enci klasy. Shodou okolností patřil ten díl pole Bóazovi z Elímelekovy čeledi. 4 Tu přiel z Betléma Bóaz a pozdravil ence: "Hospodin s vámi." Odpověděli: "Hospodin ti ehnej." 5 Bóaz se otázal svého sluebníka, který dozíral na ence: "Čí je to dívka?" 6 Sluebník, který dozíral na ence, odpověděl: "To je moábská dívka, která se vrátila s Noemi z Moábských polí." 7 Optala se: "Mohla bych sbírat a paběrkovat za enci mezi snopy?" Jak přila, zůstala tu

od samého rána a do této chvíle. Jen trochu si tady oddechla.” 8 Bóaz oslovil Rút: “Posly, má dcero. Nechoď sbírat na jiné pole a neodcházej odtud. Přidr se mých děveček. 9 Podívej se vdy, na které části pole budou sklízet, a jdi za nimi. Poručil jsem sluebníkům, aby tě neobtěovali. Bude-li mít ízeň, jdi k nádobám a napij se vody, kterou sluebníci načerpají.” 10 Tu padla na tvář, poklonila se k zemi, a otázala se ho: “Jak to, e jsem u tebe dola přízně, e se mě ujímá, ačkoli jsem cizinka?” 11 Bóaz jí odpověděl: “Jsem dobře zpraven o vem, co jsi po smrti svého mue učinila pro svou tchyni, e jsi opustila otce a matku i rodnou zemi a odela jsi k lidu, který jsi dříve neznala. 12 Nech ti Hospodin odplatí za tvůj skutek. A tě bohatě odmění Hospodin, Bůh Izraele, pod jeho křídla ses přila ukrýt!” 13 Ona řekla: “Ké bys mi i nadále projevoval přízeň, pane. Potěil jsi mě, e jsi se svou otrokyní mluvil přívětivě, ačkoli se nemohu rovnat ádné z tvých otrokyň.” 14 Kdy byl čas k jídlu, řekl jí Bóaz: “Přístup blí, pojez chleba a namáčeš si sousta ve víně.” Přisedla si k encům a on jí nabídl praené zrní. Najedla se dosyta a jetě jí zbylo. 15 Kdy vstala, aby sbírala dál, přikázal Bóaz svým sluebníkům: “Bude-li sbírat i mezi snopy, nevyčítejte jí to. 16 Ano, upoutějte pro ni klasy z hrstí a nechávejte je leet. Jen a sbírá, neokřikujte ji.” 17 Sbírala tedy na tom poli a do večera. Pak vymlátíla to, co nasbírala, a byla toho asi éfa ječmene. 18 Odnesla si jej do města. Kdy její tchyně spatřila, co nasbírala, a kdy Rút vyňala i to, co jí zbylo po nasycení, a dala jí, 19 otázala se: “Kde jsi dnes sbírala? Kde jsi pracovala? Poehnán buď ten, kdo se tě ujal.” Pověděla tchyni, u koho pracovala: “Mu, u něho jsem dnes pracovala, se jmenuje Bóaz.” 20 Tu řekla Noemi své snae: “Poehnán buď od Hospodina, který neodňal své milosrdenství od ivých ani od mrtvých.” A pokračovala: “Ten mu je ná blízky příbuzný, patří k naim zastáncům.” 21 Nato řekla moábská Rút: “Dokonce mě vybídl: Přidr se mých sluebníků, dokud nebudou hotovi se sklízni veho, co mi patří.” 22 Noemi své snae Rút přisvědčila: “Dobře, má dcero, e chce chodit s jeho děvečkami. Aspoň na tebe nebudou na cizím poli doráet.” 23 Přidrela se tedy Bóazových děveček a sbírala, dokud neskončila sklizeň ječmene a penice. A bydlela s tchyní.

Rút 3

1 Potom jí její tchyně Noemi řekla: “Neměla bych ti, má dcero, vyhledat odpočinutí, aby ti bylo dobře? 2 Hled, co není Bóaz, s jeho děvečkami jsi byla, ná příbuzný? Právě dnes v noci bude na humně převívat ječmen. 3 Umyj se, potří se mastí, přehoď si plá a sejdi na humno. Nedej se vak tomu mui poznat, dokud nedojí a nedopije. 4 A si lehne a ty zjistí, kde leí, půjde, odkryje mu plá v nohách a lehne si tam. On ti pak poví, co má učinit.” 5 Odpověděla jí: “Vykonám vechno, co mi říká.” 6 Sela na humno a udělala vechno, jak jí tchyně přikázala. 7 Bóaz se najedl, napil a byl dobré mysli. Pak si el lehnout na kraj hromady obilí. Ona se přikradla, odkryla mu plá v nohách a lehla si. 8 O půlnoci se ten mu vyděsil, trhl sebou a vidí - v nohách mu leí ena. 9 Otázal se: “Kdo jsi?” Odpověděla: “Jsem Rút, tvá sluebniice. Rozprostři nad svou sluebnicí křídlo svého plátě, vdy jsi zastánce.” 10 Nato jí řekl: “Poehnána buď od Hospodina, má dcero. Projevila jsi teď věti oddanost ne dříve, e nechodí za mládenci, ani nuznými ani bohatými. 11 U se neboj, má dcero! Udělám pro tebe vechno, oč si říká. Vechen můj lid v bráně ví, e jsi ena znamenitá. 12 Ano, jsem vskutku vá zastánce. Je vak jetě jiný zastánce, blií příbuzný ne já. 13 Zůstaň tu přes noc. Ráno, bude-li on chtít, dobrá, a se tě zastane; nebude-li ochoten být ti zastáncem, zastanu se tě sám, jakoe iv je Hospodin. Spi klidně a do rána.” 14 Tak spala u jeho nohou a do rána. Ale vstala dříve, ne by kdo mohl poznat druhého, protoe Bóaz řekl: “Jen a se nikdo nedoví, e přila na humno ena.” 15 A dodal: “Podej mi loktui, co má na sobě, a nastav ji.” Kdy ji nastavila, odměřil jí est měř ječmene a vloil na ni. Pak odeel do města 16 a ona odela k tchyni. Ta se otázala: “S jakou přichází, má dcero?” I vyprávěla jí vechno, jak s ní ten mu jednal. 17 A dodala: “Těchto est měř ječmene mi dal on. Řekl toti: Nesmí přijít ke své tchyni s prázdnou.” 18 Noemi jí pravila: “Jen vyčkej, má dcero, a pozná, jak to dopadne. Ten mu si nedá pokoj a

dovede tu záležitost ke konci ještě dnes.”

Rút 4

1 Bóaz vystoupil k bráně a posadil se tam. Tu el kolem zastánce, o něm Bóaz mluvil. Vybídl ho: “Člověče, zastav se a posad’ se tu.” A on se zastavil a posadil se. 2 Bóaz pak vybral deset mužů z městských starích a poádal je: “Zasedněte zde.” A oni zasedli. 3 Zastánci pak řekl: “Noemi, která se vrátila z Moábských polí, chce prodat díl pole, který patřil naemu bratru Elímelekovi. 4 Řekl jsem si, e ti to dám na vědomí a vybídnu tě, abys jej koupil v přítomnosti těch, kteří tu zasedají, před starími mého lidu. Chce-li pouít svého práva k vykoupení, tedy jej vykup, nechce-li, oznam mi to. Vím, e kromě tebe není bliího zastánce. Já jsem po tobě.” On odpověděl: “Vykoupím jej.” 5 Bóaz řekl: “V den, kdy koupí od Noemi pole, kupuje je i od moábské Rút, eny po zemřelém, se závazkem zachovat jméno zemřelého v jeho dědictví.” 6 Tu řekl zastánce: “Nemohu je vykoupit pro sebe, ani bych zničil vlastní dědictví. Pouij pro sebe mého výkupního práva; já vykoupit nemohu.” 7 V Izraeli tomu bývalo odedávna při vykupování nebo při výměnném obchodu takto: Kadé jednání se stvrzovalo tím, e si jeden vyzul střevíc a dal jej druhému. To byl v Izraeli způsob stvrzování. 8 Zastánce tedy řekl Bóazovi: “Kup si to sám.” A zul si střevíc. 9 Bóaz pak řekl starím a vemu lidu: “Dnes jste svědky, e jsem koupil od Noemi vechno, co patřilo Elímelekovi, i ve, co patřilo Kiljónovi a Machlónovi. 10 Koupí jsem získal za manelku i moábskou Rút, enu Machlónovu, abych zachoval jméno zemřelého v jeho dědictví. Tak nebude vyhlazeno jméno zemřelého z kruhu jeho bratří ani z brány jeho roditě. Jste toho dnes svědky.” 11 Vechen lid, který byl v bráně, i starí odpověděli: “Jsme svědky. Ké dá Hospodin, aby ena, která přichází do tvého domu, byla jako Ráchel a Lea, které obě zbudovaly dům izraelský. Počínej si zdatně v Efratě a zachovej jméno v Betlémě. 12 Nech je tvůj dům skrze potomstvo, které ti dá Hospodin z této dívky, jako dům Peresa, jeho Tamar porodila Judovi.” 13 I vzal si Bóaz Rút a stala se jeho enou. Veel k ní a Hospodin jí dopřál, e otěhotněla a porodila syna. 14 Tu řekly eny Noemi: “Poehnán buď Hospodin, který tě odedneka nenechává bez zastánce, jeho jméno se bude ozývat v Izraeli. 15 On ti vrátí smysl ivota, bude o tebe ve stáří pečovat. Vdy jej porodila tvá snacha, která tě tolik miluje. Ta je pro tebe lepší ne sedm synů.” 16 Noemi vzala dítě, poloila si je na klín a stala se mu chůvou. 17 Sousedky mu daly jméno. Řekly: “Noemi se narodil syn”, a pojmenovaly jej Obéd (to je Ctitel Hospodinův). To je otec Jiaje, otce Davidova. 18 Toto je rodopis Peresův: Peres zplodil Chesróna, 19 Chesrón zplodil Ráma, Rám zplodil Amínadaba, 20 Amínadab zplodil Nachóna, Nachón zplodil Salmu, 21 Salmón zplodil Bóaza, Bóaz zplodil Obéda, 22 Obéd zplodil Jiaje a Jiaj zplodil Davida.

1.Samuelova 1

1 Byl jeden mu z Ramatajim-sóřimu, z Efrajimského pohoří; jmenoval se Elkána. Byl to Efratejec, syn Jeróchama, syna Elíhúa, syna Tochúa, syna Súfova. 2 Měl dvě eny: jedna se jmenovala Chana a druhá Penina. Penina měla děti, Chana děti neměla. 3 Ten mu putoval rok co rok ze svého města, aby se klaněl Hospodinu zástupů a obětoval mu v ílu. Tam byli Hospodinovými kněžími dva synové Élího, Chofní a Pinchas. 4 Kdy nastal den, kdy Elkána obětoval, dával své eně Penině i vem jejím synům a dcerám díly z oběti; 5 Chaně pak dával dvojnásobný díl, protoe Chanu miloval; Hospodin vak uzavřel její lůno. 6 Její protivnice ji ustavičně uráela, e Hospodin uzavřel její lůno, jen aby jí drádila. 7 Tak tomu bývalo kadého roku. Pokadé, kdy putovala do Hospodinova domu, tak ji uráela, e Chana pro pláč ani nejedla. 8 Její mu Elkána ji uklidňoval: “Chano, proč pláče? Proč nejí? Proč jsi tak ztrápená? Co já pro tebe neznamenám víc ne deset synů?” 9 Jednou, kdy v ílu pojedli a popili, Chana vstala, zatímco kněz Élí seděl na stolci u veřejí Hospodinova chrámu, 10 a v hořkosti due se modlila k Hospodinu a usedavě plakala. 11 Sloila slib. Řekla: “Hospodine zástupů, jestlie opravdu shlédne na poníení své sluebnice a rozpomene se na mne, jestlie na svou sluebnici nezapomene, ale daruje své sluebnici muského potomka, daruji jej tobě, Hospodine, na celý ivot; břitva se jeho hlavy nedotkne.” 12 Kdy se před Hospodinem tolik modlila, Élí dával pozor na její ústa. 13 Chana hovořila jen v srdci a pouze její rty se pohybovaly, ale její hlas nebylo slyet, take ji Élí pokládá za opilou. 14 Řekl jí proto: “Jak dlouho bude opilá? Zanech u vína!” 15 Ale Chana odpověděla: “Nikoli, můj pane; jsem ena hluboce zarmoucená. Nepila jsem víno ani jiný opojný nápoj, pouze jsem vylévala před Hospodinem svou dui. 16 Nepokládej svou sluebnici za enu ničemnou. Vdy a dosud jsem mluvila ze své velké beznaděje a alosti.” 17 Élí odpověděl: “Jdi v pokoji. Bůh Izraele ti dá, zač jsi ho tak naléhavě prosila.” 18 Ona na to řekla: “Ké tvá sluebnice najde u tebe milost!” Potom ta ena la svou cestou, pojedla a její tvář u nebyla smutná. 19 Za časného jitra se poklonili před Hospodinem a vraceli se. Kdy přili do svého domu do Rámy, Elkána poznal svou enu Chanu a Hospodin se na ni rozpomenul. 20 Chana otěhotněla, a ne uplynul rok, porodila syna a pojmenovala ho Samuel (to je Vyslyel Bůh). Řekla: “Vdy jsem si ho vyprosila od Hospodina.” 21 Ten mu Elkána putoval opět s celým svým domem, aby Hospodinu obětoval výroční obě a splnil svůj slib. 22 Ale Chana s ním neputovala. Řekla svému mui: “A bude chlapec odstaven, přivedu ho, aby se ukázal před Hospodinem a zůstal tam navdy.” 23 Nato jí její mu Elkána odpověděl: “Učiň, co pokládá za dobré. Zůstaň, dokud ho neodstaví. Ké Hospodin utvrdí své slovo!” ena tedy zůstávala doma a kojila svého synka, dokud ho neodstavila. 24 Kdy ho odstavila, vzala ho s sebou, a s ním tři býčky, jednu éfu bílé mouky a měch vína, a uvedla ho do Hospodinova domu v ílu. Chlapec byl jetě malý. 25 Porazili býčka a uvedli chlapce k Élímu. 26 Chana řekla: “Dovol, můj pane, při tvém ivotě, můj pane, já jsem ta ena, která tu stála u tebe a modlila se k Hospodinu. 27 Modlila jsem se za tohoto chlapce a Hospodin mi dal, zač jsem ho tak naléhavě prosila. 28 Vyprosila jsem si ho přece od Hospodina, aby byl jeho po vechny dny, co bude iv. Je vyproený pro Hospodina.” I poklonil se tam Hospodinu.

1. Samuelova 2

1 Chana se takto modlila: “Mé srdce jásosem oslavuje Hospodina, můj roh se zvedá díky Hospodinu. Má ústa se otevřela proti nepřátelům, raduji se ze tvé spásy. 2 Nikdo není svatý mimo Hospodina, není nikoho krom tebe, nikdo není skálou jako ná Bůh. 3 Nechte u těch povýšených řečí, urážka a z úst vám neunikne! Vdy Hospodin je Bůh vevědoucí, neobstojí před ním lidské činy. 4 Zlomen je luk bohatýrů, ale ti, kdo klesali, jsou opásáni statečností. 5 Sytí se dávají najmout za chléb, hladoví přestali lačnět. Neplodná posedmé rodí, syny obdařená chřadne. 6 Hospodin usmrcuje i obivuje, do podsvětí přivádí a vyvádí té odtud. 7 Hospodin ochuzuje i zbohacuje, ponižuje a té povyžuje. 8 Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje uboáka; posadí je v kruhu kníat a za dědictví jim dá trůn slávy. Vdy pilíře země patří Hospodinu, on sám založil svět na nich. 9 On střelí nohy svých věrných, ale svévolníci zajdou ve tmách; svou silou se nikdo neprosadí. 10 Ti, kdo s Hospodinem vedou spor, se zděsí, a on z nebe na ně zaburácí. Hospodin povede při i s dálavami země. Udělí moc svému králi, roh svého pomazaného zvedne.” 11 Elkána odešel do svého domu do Rámy. A chlapec konal slubu Hospodinu pod dohledem kněze Élího. 12 Synové Élího byli ničemníci, neznali se k Hospodinu. 13 Uplatňovali vůči lidu tento kněský řád: Kdykoli někdo připravil obětní hod, přicházel kněský mládenec s trojzubou vidlicí, právě kdy se maso vařilo. 14 Vrazil ji do kotle nebo do hrnce, do kotlíku nebo do kotlíku nebo pekáče, a co vidlice zachytila, to si bral kněz pro sebe. Tak to dělávali všichni z Izraele, kteří tam do Íla přicházeli. 15 Dokonce dříve ne obrátili tuk v obětní dým, přicházel kněský mládenec a říkal obětujícímu muži: “Dej knězi maso na pečení. Nepřijme od tebe maso vařené, ale syrové.” 16 Kdy mu ten člověk řekl: “Napřed se musí obrátit tuk v obětní dým, pak si vezmi, po čem touží”, odpovídal: “Nikoli. Dej to hned. Nedá-li, vezmu si to násilím.” 17 Hřích těch mládenců byl před Hospodinem nesmírně veliký, protoe lidé znevažovali Hospodinovy obětní dary. 18 Ale Samuel konal slubu před Hospodinem, mládeneček přepásaný lněným efodem. 19 Jeho matka mu dělávala malou plátěnku a rok co rok mu ji přinášela, kdy putovala se svým mužem, aby obětovali výroční oběť. 20 Élí ehnal Elkánovi a jeho manželce. Říkal: “Nech tě Hospodin zahrne potomstvem z této ženy místo vyprošeného, který byl vyprošen pro Hospodina.” Pak odcházeli domů. 21 Hospodin navštívil Chanu a ta otěhotněla a porodila tři syny a dvě dcery. Mládeneček Samuel však vyrůstal při Hospodinu. 22 Élí byl již velmi starý. Slyšel o všem, čeho se dopoutěli jeho synové na celém Izraeli, i o tom, že obcovali se enami konajícími slubu u vchodu do stanu setkávání. 23 Říkal jim: “Proč děláte takové věci? Ode všeho lidu slyším o vás samé zlé věci. 24 To nejde, moji synové! Není to dobrá zpráva, kterou slyším; svádíte Hospodinův lid k přestoupením. 25 Jestliže hřeší člověk proti člověku, je rozhodčím nad ním Bůh. Zhřeší-li však člověk proti Hospodinu, kdo nad ním bude rozhodčím?” Ale oni svého otce neposlouchali. Hospodin tedy rozhodl, že propadnou smrti. 26 Mládeneček Samuel však prospíval a byl oblíben u Hospodina i u lidí. 27 Tu přišel k Élímu muž Boí a řekl mu: “Toto praví Hospodin: Co jsem se nezjevil právě tvému rodu, kdy byli v Egyptě v područí domu faraónova? 28 Vyvolil jsem si jej ze všech izraelských kmenů za kněze, aby na mém oltáři přinášel zápalné oběti, aby pátil kadidlo a nosil přede mnou efód. Tvému rodu jsem dal všechny ohnivé oběti synů Izraele. 29 Proč polapáváte můj obětní hod a dar, které jsem přikázal pro tento příbytek? Ctěl jsi své syny více než mne. Ztloustli jste z prvotin všech obětních darů Izraele, mého lidu. 30 Proto slyš výrok Hospodina, Boha Izraele. Prohlásil jsem sice, že tvůj dům a tvůj rod budou přede mnou konat svůj úřad věčně. Ale nyní je toto Hospodinův výrok: Jsem toho dalek! Ty, kdo mě ctí, pocítím, ale ti, kdo mnou pohrdají, budou zlehčeni. 31 Hle, přicházejí dny, kdy odetnu rámě tobě i tvému rodu, takže tvůj dům zůstane bez starce. 32 Spatří souzení, je dolehne na příbytek při všem dobrém, co Bůh učiní Izraeli. U nikdy nebude v tvém domě stařec; 33 jen jediného z tvých od svého oltáře nevyhladím. Tvé oči vyhasnou a tvá duše se naplní steskem; všichni, kdo rozmnoží tvůj dům, zemřou v mladém věku. 34 Co přijde na oba tvé syny, Chofního a Pinchasa, bude pro tebe znamením: oba zemřou v ten den. 35 Sobě však ustanovím věrného kněze, který bude konat, co mám na srdci a v mysli. Vybuduji mu trvalý dům, kde bude vykonávat po

vechny dny svůj úřad před mým pomazaným. 36 Každý pak, kdo zbude v tvém domě, přijde se mu poklonit kvůli kousku stříbra a bochníku chleba a řekne: “Připoj mě prosím k některé skupině kněží, abych s nimi mohl jíst sousto chleba.”

1.Samuelova 3

1 Mládenec Samuel vykonával slubu Hospodinovu pod dohledem Élího. V těch dnech bylo Hospodinovo slovo vzácné, prorocké vidění nebylo časté. 2 Jednoho dne leel Élí na svém místě. Oči mu začaly pohasínat, take neviděl. 3 Boí kahan jetě nezhasl a Samuel leel v Hospodinově chrámě, kde byla Boí schrána. 4 Hospodin zavolal na Samuela. On odpověděl: “Tu jsem.” 5 Běel k Élímu a řekl: “Tu jsem, volal jsi mě.” On vak řekl: “Nevolal jsem, lehni si zase.” el si tedy lehnout. 6 Ale Hospodin zavolal Samuela znovu. Samuel vstal, el k Élímu a řekl: “Tu jsem, volal jsi mě.” On vak řekl: “Nevolal jsem, můj synu, lehni si zase.” 7 Samuel jetě Hospodina neznal a Hospodinovo slovo mu jetě nebylo zjeveno. 8 A znovu, pořetí, zavolal Hospodin Samuela. On vstal, el k Élímu a řekl: “Tu jsem, volal jsi mě.” Tu Élí pochopil, e mládence volá Hospodin. 9 I řekl Élí Samuelovi: “Jdi si lehnout; jestlie tě zavolá, řekne: Mluv, Hospodine, tvůj sluebník slyí.” Samuel si tedy el lehnout na své místo. 10 A Hospodin přiel, stanul a zavolal jako předtím: “Samueli, Samueli!” Samuel odpověděl: “Mluv, tvůj sluebník slyí.” 11 Hospodin řekl Samuelovi: “Hle, já učiním v Izraeli něco takového, e bude znít v obou uích kadému, kdo o tom uslyí. 12 Onoho dne uvedu na Élího vechno, co jsem ohlásil jeho domu, od začátku a do konce. 13 Oznámil jsem mu, e jeho dům odsuzuji navěky pro nepravost, o které věděl: Jeho synové přivolávají na sebe zlořečení, on vak proti nim nezakročil. 14 Proto jsem o Élího domu přísahal: Dům Élího nebude nikdy zbaven viny ani obětním hodem ani obětním darem.” 15 Samuel leel a do jitra. Pak otevřel dveře Hospodinova domu. Samuel se bál oznámit Élímu to vidění. 16 Élí si vak Samuela zavolal a pravil: “Samueli, můj synu!” On odpověděl: “Tu jsem.” 17 Otázal se: “Co to bylo, o čem s tebou mluvil? Nic prosím přede mnou nezatajij! A s tebou Bůh udělá, co chce, jestlie přede mnou zatajij něco z toho veho, o čem s tebou mluvil!” 18 Samuel mu tedy oznámil vechno a nic před ním nezatajil. A on řekl: “On je Hospodin. A učiní, co je dobré v jeho očích.” 19 Tak Samuel vyrůstal a Hospodin byl s ním. Nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem. 20 Celý Izrael od Danu a k Beer-ebě poznal, e Samuel má od Hospodina prorocké pověření. 21 Hospodin se mu dával i nadále vidět v ílu; Hospodin se toti v ílu zjevoval Samuelovi svým slovem.

1.Samuelova 4

1 Samuelovo slovo se týkalo celého Izraele. Izrael vytáhl do boje proti Pelitejcům. Utábořili se u Ebenzeru (to je u Kamene pomoci); Pelitejci se utábořili v Afeku 2 a seřadili se proti Izraeli. Rozpoutal se boj a Izrael byl od Pelitejců poraen; ti pobili v bitvě na poli asi čtyři tisíce mužů. 3 Kdy se lid seel v táboře, řekli izraeltí starí: “Proč nás Hospodin dnes před Pelitejci porazil? Vezměme si ze íla schránu Hospodinovy smlouvy, a přijde mezi nás a zachrání nás ze spárů našich nepřátel.” 4 Lid tedy poslal do íla a přinesli odtud schránu smlouvy Hospodina zástupů, trůnícího na cherubech. Se schránou Boí smlouvy tam byli oba synové Élího, Chofní a Pinchas. 5 Kdy schrána Hospodinovy smlouvy přicházela do tábora, spustil vechen Izrael mohutný válečný ryk, a země duněla. 6 Pelitejci uslyeli válečný ryk a ptali se: “Co znamená tento mohutný válečný ryk v táboře Hebrejů?” Pak zjistili, e Hospodinova schrána přila do tábora. 7 Tu se Pelitejci začali bát. Řekli: “Bůh přiel do jejich tábora.” A naříkali: “Běda nám! Dosud se nic takového nestalo. 8 Běda nám! Kdo nás vysvobodí z rukou těch vzneených bohů? To jsou přece ti bohové, kteří pobili Egypt velijakými ranami na pouti. 9 Vzchopte se! Vzmute se, Pelitejci, a neotročíte Hebrejům, jako oni otročili vám. Vzmute se a dejte se do boje!” 10 Pelitejci tedy bojovali a Izrael byl poraen; každý utíkal ke svému stanu. Byla to převeliká rána. Z Izraele padlo třicet tisíc pěich. 11 I Boí schrána byla vzata a oba synové Élího, Chofní a Pinchas, zahynuli. 12 Onoho dne nějaký Benjamínec zběhl z bitvy a dorazil do íla; měl roztřený at a na hlavě hlínu. 13 Kdy přiběhl, Élí právě seděl na stolci a vyhlíel na cestu, nebo se v srdci třásl o Boí schránu. Mu přiběhl, aby v městě oznámil poráku. Celé město se dalo do úpěnlivého křiku. 14 Élí slyel ten úpěnlivý křik a ptal se: “Co je to za hrozný hluk?” Mu přispěchal a oznámil to Élímu. 15 Élímu bylo devadesát osm let, oči měl zakalené a neviděl. 16 Mu řekl Élímu: “Přicházím z bitvy. Ano, utekl jsem dnes z bitvy.” Élí se zeptal: “Co se stalo, můj synu?” 17 Tu posel odpověděl: “Izrael utekl před Pelitejci. Lid utrpěl zdrcující poráku. I oba tvoji synové, Chofní a Pinchas, jsou mrtvi. Boí schrána byla vzata.” 18 Jakmile se zmínil o Boí schráně, spadl Élí nazad ze stolce k pilíři brány, zlomil si vaz a zemřel; byl to mu starý a těžký. Soudil Izraele čtyřicet let. 19 Sotva jeho snacha, manelka Pinchasova, která byla těhotná a blízká porodu, uslyela zprávu, e Boí schrána byla vzata a e umřel její tchán i mu, sklonila se a porodila, protoe ji přepadly křeče. 20 Ve chvíli, kdy umírala, řekly jí eny stojící u ní: “Neboj se, porodila jsi syna.” Ona vak neodpověděla, byla bez zájmu. 21 Hocha nazvala Í-kábód (to je Je-po-slávě) a řekla: “Sláva se odstěhovala z Izraele.” To kvůli Boí schráně, e byla vzata, a kvůli svému tchánu a mui. 22 Řekla: “Sláva se odstěhovala z Izraele, vdy Boí schrána je vzata.”

1.Samuelova 5

1 Pelitejci vzali Boí schránu a zanesli ji z Eben-ezeru do Adódu. 2 Pelitejci tedy Boí schránu vzali, přenesli ji do domu Dágonova a vystavili ji vedle Dágonu. 3 Kdy Adóďané nazítří časně vstali, hle, Dágon leel tváří k zemi před Hospodinovou schránou. I vzali Dágonu a dali ho zpět na jeho místo. 4 Nazítří za časného jitra vstali, a hle, Dágon zase leel tváří k zemi před Hospodinovou schránou; Dágonova hlava a obě jeho ruce leely uraeny na prahu. Z Dágonu zůstal jen trup. 5 Proto a dodnes nelapou v Adódu Dágonovi kněží a nikdo, kdo vstupuje do Dágonova domu, na Dágonův práh. 6 Hospodinova ruka těce dolehla na Adóďany a způsobila mezi nimi spou. Ranila je nádory, Adód i jeho území. 7 Kdy adódtí mui viděli, jak se věci mají, rozhodli: “Schrána Boha Izraele nemůe u nás zůstat. Jeho ruka tvrdě dopadla na nás i na naeho boha Dágonu.” 8 Obeslali vechna pelitejská kníata, shromádili je k sobě a tázali se: “Co uděláme se schránou Boha Izraele?” Oni odvětili: “Nech je schrána Boha Izraele dopravena do Gatu.” I dopravili tam schránu Boha Izraele. 9 Avak sotva ji tam dopravili, způsobila Hospodinova ruka ve městě nesmírnou hrůzu a ranila mue města, malé i velké; vyrazily se jim nádory. 10 Proto odeslali Boí schránu do Ekrónu. Sotva vak přila Boí schrána do Ekrónu, dali se Ekróňané do úpěnlivého křiku: “Dopřavili k nám schránu Boha Izraele, aby umořili nás i ná lid!” 11 Obeslali vechna pelitejská kníata, shromádili je a rozhodli: “Odelete schránu Boha Izraele zpět na její místo, a nás a ná lid neumoří.” Celé město zachvátila smrtelná hrůza. Boí ruka tam dolehla velmi těce. 12 Mui, kteří nezemřeli, byli raněni nádory. Volání města o pomoc stoupalo k nebesům.

1.Samuelova 6

1 Po sedm měsíců byla Hospodinova schrána na poli Pelitejců. 2 Pelitejci svolali kněze a větce a ptali se: “Co máme s Hospodinovou schránou udělat? Sdělte nám, jakým způsobem ji odeslat na její místo.” 3 Ti jim odpověděli: “Jestlie budete posílat schránu Boha Izraele, nesmíte ji poslat s prázdnou. Musíte jí přinést obě za provinění. Teprve pak budete uzdraveni a bude vám zřejmé, proč se jeho ruka od vás neodvracela.” 4 Dále se tázali: “Jakou obě za provinění jí máme přinést?” A oni řekli: “Pět zlatých nádorů a pět zlatých myí podle počtu pelitejských kníat, nebo stejná pohroma postihla vechny, i vae kníata. 5 Uděláte napodobeniny svých nádorů a napodobeniny svých myí, které přináejí zemi zkázu, a vzdáte přitom slávu Bohu Izraele. Snad nadlehčí svou ruku, která dolehla na vás, na vae bohy a na vai zemi. 6 Proč byste byli neoblomní v srdci, jako byli neoblomní Egypané a farao? Kdy proti nim Bůh zasáhl, zdalipak je nepustili, aby li? 7 Nyní tedy udělejte nový vůz a přiveďte dvě krávy po otelení, na které jetě nebylo vloeno jho, zapřáhněte krávy do vozu, ale jejich telata odveďte od nich zpět domů. 8 Pak vezmete Hospodinovu schránu a dáte ji na vůz; zlaté předměty, které jí přinesete jako obě za provinění, vloíte do vaku po jejím boku a pustíte ji, a jede, 9 a uvidíte: Jestlie bude směřovat ke svému území do Bét-eme, pak nám způsobil toto veliké zlo on; jestlie nikoli, tedy poznáme, e nás neranila jeho ruka, ale stalo se nám to náhodou.” 10 Muové tak učinili. Vzali dvě krávy po otelení, zapřáhli je do vozu a jejich telata zadreli doma; 11 na vůz vloili Hospodinovu schránu, vak a do něho zlaté myi a napodobeniny svých hlíz. 12 Krávy zamířily přímou cestou na Bét-eme, ly stále po té silnici a bučely, neuchýlily se napravo ani nalevo. Pelitejská kníata la za nimi a k území Bét-eme. 13 Bétemeané právě sklízeli v dolině penici. Tu se rozhlédli a spatřili schránu a zaradovali se, e ji vidí. 14 Vůz dojel na pole Jóuy Bétemeského a tam se zastavil. Byl tam veliký kámen. I rozúpali dříví vozu a obětovali krávy Hospodinu v zápalnou obě. 15 Lévijci sloili Hospodinovu schránu a vak, který byl při ní a v něm byly zlaté předměty, a poloili je na ten veliký kámen. Onoho dne přinesli bétemetí mui zápalné oběti a připravili obětní hody Hospodinu. 16 Pět pelitejských kníat to vidělo a vrátilo se onoho dne do Ekrónu. 17 Toto jsou zlaté hlízy, které odvedli Pelitejci Hospodinu v obě za provinění: jedna za Adód, jedna za Gázu, jedna za Akalón, jedna za Gat a jedna za Ekrón. 18 Zlaté myi odpovídaly počtu vech pelitejských měst s pěti kníaty, od opevněného města a po venkovskou obec, a po kámen Velikého truchlení, na který uloili Hospodinovu schránu; ten je na poli Jóuy Bétemeského dodnes. 19 Hospodin vak ranil bétemeské mue za to, e se podívali do Hospodinovy schrány. Sedmdesát muž z lidu ranil, a bylo tu padesát tisíc muž. Proto lid truchlil, e Hospodin postihl lid zdrcující ranou. 20 Mui z Bét-eme se ptali: “Kdo mŕe obstát před Hospodinem, tímto svatým Bohem? A ke komu poputuje od nás?” 21 I poslali posly k obyvatelům Kirjat-jearímu se vzkazem: “Pelitejci vrátili Hospodinovu schránu. Přijďte a odneste si ji.”

1.Samuelova 7

1 Mui kirjatjearímí přili a Hospodinovu schránu odnesli. Dopravili ji do domu Abínádabova na pahorek a jeho syna Eleazara posvětili, aby u Hospodinovy schrány drel strá. 2 Ode dne, kdy schrána spočinula v Kirjat-jearímu, uplynulo mnoho dní, celkem dvacet let. Tu celý izraelský dům zatouil po Hospodinu. 3 Samuel vyzval celý izraelský dům: “Jestlie se chcete celým srdcem obrátit k Hospodinu, odstraňte ze svého středu cizí bohy i atarty, upněte se srdcem k Hospodinu a slute jenom jemu. On vás vysvobodí z rukou Pelitejců.” 4 Izraelci tedy odstranili baaly a atarty a slouili jenom Hospodinu. 5 Samuel vyhlásil: “Shromáďte celý Izrael do Mistry a já se budu za vás modlit k Hospodinu.” 6 Shromádili se tedy do Mistry, čerpali vodu a vylévali ji před Hospodinem; také se onoho dne postili a říkali tam: “Zhřeili jsme proti Hospodinu.” A Samuel soudil Izraelce v Mispě. 7 Kdy se Pelitejci doslechli, e se Izraelci shromádili do Mistry, vytáhla pelitejská kníata proti Izraeli. Izraelci to uslyeli a báli se Pelitejců. 8 Naléhali na Samuela: “Nepřestaň za nás úpěnlivě volat k Hospodinu, naemu Bohu, a nás zachrání z rukou Pelitejců.” 9 Samuel vzal jedno neodstavené jehňátko a obětoval je Hospodinu v zápalnou obě, celopal, a úpěnlivě volal k Hospodinu za Izraele. A Hospodin mu odpověděl. 10 Kdy Samuel obětoval zápalnou obě, Pelitejci vyrazili k bitvě s Izraelci. Ale Hospodin onoho dne zahřměl mocným hlasem proti Pelitejcům a uvedl je ve zmatek. Byli před Izraelem poraeni. 11 Izraeltí muové vytáhli z Mistry, pronásledovali Pelitejce a pobíjeli je a pod Bét-kar. 12 I vzal Samuel jeden kámen a položil jej mezi Mispu a én. Dal mu jméno Eben-ezer (to je Kámen pomoci) a prohlásil: “A potud nám Hospodin pomáhal.” 13 Pelitejci byli pokořeni a nadále u nepronikali na izraelské území. Hospodinova ruka na Pelitejce doléhala po vechny Samuelovy dny. 14 Města, která Pelitejci Izraeli odňali, od Ekrónu a po Gat, připadla zase Izraeli a Izrael vysvobodil z rukou Pelitejců i jejich pomezí. Mezi Izraelem a Emorejci zavládl pokoj. 15 Samuel byl soudcem Izraele po celý svůj ivot. 16 Rok co rok se vydával na obchůzku do Bét-elu, do Gilgálu a do Mistry a na vech těchto místech soudil Izraele. 17 Pak se vracel do Rámy, nebo tam byl jeho dům, a tam soudil Izraele; tam také vybudoval Hospodinu oltář.

1.Samuelova 8

1 Kdy Samuel zestárl, ustanovil Izraeli za soudce své syny. 2 Jméno jeho prvorozeného syna bylo Jól a jméno druhého Abijá; byli soudci v Beer-ebě. 3 Jeho synové vak nechodili jeho cestou, ale propadli lakotě, brali úplatky a převraceli právo. 4 Vichni izraeltí starí se tedy shromádili a přili k Samuelovi do Rámy. 5 Řekli mu: “Hle, ty jsi u starý a tvoji synové nechodí tvou cestou. Dosad’ nyní nad námi krále, aby nás soudil, jako je tomu u vech národů.” 6 Ale Samuelovi se to nelíbilo, e řekli: “Dej nám krále, aby nás soudil.” I modlil se Samuel k Hospodinu. 7 A Hospodin Samuelovi odpověděl: “Uposlechni lid ve vem, co od tebe ádají. Vdy nezavrhlí tebe, ale zavrhlí mne, abych nad nimi nekraloval. 8 Vím, co dělali ode dne, kdy jsem je vyvedl z Egypta, a dodnes, dokazují, e mě opustili a e slouí jiným bohům; tak jednájí i vůči tobě. 9 Ted’ vak je uposlechni, ale důrazně je varuj a oznam jim právo krále, který nad nimi bude kralovat.” 10 Samuel pověděl vechna Hospodinova slova lidu, těm, kteří od něho ádali krále. 11 Privil: “Toto bude právo krále, který nad vámi bude kralovat: Vezme vám syny a zařadí je ke svému vozatajstvu a jezdectvu, aby běhali před jeho vozem. 12 Ustanoví si velitele nad tisíci a nad sty a dalí, aby pro něho obstarávali orbu a sklizeň, a dalí, aby pro něho zhotovovali válečnou výzbroj a výstroj jeho vozů. 13 Také dcery vám vezme za mastičkářky, kuchařky a pekařky. 14 Vezme vám nejlepší pole, vinice a olivové háje a dá je svým sluebníkům. 15 Z vaich výmlatů a vinic bude vybírat desátky a bude je dávat svým dvořanům a sluebníkům. 16 Vezme vám otroky a otrokyně a nejlepší jinochy i osly, aby pro něho pracovali. 17 Bude vybírat desátky z vaich stád, a stanete se jeho otroky. 18 A přijde den, kdy budete úpět kvůli svému králi, kterého jste si vyvolili, ale Hospodin vám onoho dne neodpoví.” 19 Lid vak odmítl Samuela uposlechnout. Prohlásili: “Nikoli. A je nad námi král! 20 I my chceme být jako vechny ostatní národy. Ná král nás bude soudit a bude před námi vycházet a povede nae boje.” 21 Samuel vechna slova lidu vyslechl a přednesl je Hospodinu. 22 Hospodin Samuelovi privil: “Uposlechni je a ustanov jim krále.” Samuel pak izraelským muům řekl: “Jděte kadý do svého města.”

1.Samuelova 9

1 Byl mu z Benjamínova pokolení jménem Kí, syn Abíela, syna Seróra, syna Bekórata, syna Affacha, syna jednoho Jemínce, statečný bohatýr. 2 Ten měl syna jménem Saul, hezkého mladíka. Mezi Izraelci nebylo hezčího mue nad něj; od ramen vzhůru převyvoval vechen lid. 3 Saulovu otci Kíovi se ztratily oslice. Kí proto řekl svému synu Saulovi: “Vezmi s sebou některého z mládenců a vydej se ty oslice hledat.” 4 Proel tedy Efrajimské pohoří, proel zemi aliu, ale nenali nic. Proel té zemi aalím, a nikde nic. Proel i zemi Jemíní, a nenali nic. 5 Kdy přili do země Súfu, řekl Saul svému mládenci, který byl s ním: “Pojď, vrame se, aby můj otec místo o oslice neměl obavy o nás.” 6 On mu řekl: “Hle, v tom městě je mu Boí. A ten mu je váený. Vechno, co řekne, se skutečně stane. Pojďme tedy tam, snad nám oznámí, kterou cestou se máme dát.” 7 Saul svému mládenci odvětil: “Tak pojďme! Ale co tomu mui přineseme? Vdy chléb nám v braně doel. Nemáme dárek, který bychom mui Boímu přinesli. Co máme u sebe?” 8 Nato mládenec Saulovi odpověděl: “Mám u sebe čtvrt ekelu stříbra. Dám jej mui Boímu, a on nám oznámí cestu.” 9 Kdy se dříve někdo v Izraeli el dotazovat Boha, říkal: “Nue, pojďme k vidoucímu.” Dnení prorok se dříve nazýval vidoucí. 10 Saul svému mládenci řekl: “Dobře jsi promluvil. Nue, pojďme.” A li do města, kde byl mu Boí. 11 Kdy stoupali do svahu k městu, zastihli dívky, které ly čerpat vodu. Otázali se jich: “Je zde vidoucí?” 12 “Ano, je,” odpověděly, “má ho před sebou. Pospě si! Právě dnes přiel do města, protoe lid má dnes na posvátném návrí obětní hod. 13 A vejdete do města, zastihnete ho, jetě ne vystoupí na posvátné návrí, kde se bude jíst. Lid toti nebude jíst, dokud on nepřijde. Teprve a on poehná obětnímu hodu, budou pozvaní jíst. Jděte tedy nahoru, dnes ho zastihnete.” 14 Stoupali tedy k městu. Kdy přicházeli do středu města, zrovna proti nim vycházel Samuel, aby vystoupil na posvátné návrí. 15 Den před Saulovým příchodem odhalil Hospodin Samuelovu uchu toto: 16 “Zítřa touto dobou polu k tobě mue z benjamínské země. Pomae ho za vévodu nad mým izraelským lidem; on můj lid vysvobodí z rukou Pelitejců. Pohlédl jsem na svůj lid, jeho úpěnlivě volání ke mně proniklo.” 17 Kdy Samuel uviděl Saula, Hospodin ho upozornil: “To je ten mu, o něm jsem ti řekl, e bude spravovat můj lid.” 18 Vtom Saul přistoupil uprostřed brány k Samuelovi a řekl: “Pověz mi prosím, kde je tu dům vidoucího.” 19 Samuel Saulovi odpověděl: “Já jsem vidoucí. Vystup přede mnou na posvátné návrí, dnes budete jíst se mnou. Ráno tě propustím a odpovím ti na ve, co má na srdci. 20 Pokud jde o oslice, které se ti před třemi dny ztratily, neměj o ně starost, nebo se našly. Koho si vak Izrael tolik ádá? Zdalipak ne tebe a celý dům tvého otce?” 21 Saul odpověděl: “Co nejsem Benjamínek? Z těch nejmeních izraelských kmenů? A má čeleď je ze vech čeledí Benjamínova kmene nejnepatrnější! Jak mi můe říkat něco takového?” 22 Ale Samuel vzal Saula i jeho mládence, uvedl je do hodovní síně a dal jim místo v čele pozvaných. Těch bylo na třicet muů. 23 Kuchařovi Samuel řekl: “Podej tu část, kterou jsem ti dal a o ní jsem ti řekl: Ulo ji u sebe.” 24 Kuchař pozdvihl kýtu i to, co bylo na ní, a poloil ve před Saula. Samuel řekl: “Hle, polo před sebe, co zůstalo, a jez. Bylo to uchováno pro tebe na tento slavnostní okamik.” A dodal: “Proto jsem svolal lid.” Tak jedl onoho dne Saul se Samuelem. 25 Potom sestoupili z posvátného návrí do města a Samuel mluvil se Saulem na stře. 26 Za časného jitra, kdy vycházela jitřenka, zavolal Samuel na Saula na stře: “Vstaň, propustím tě.” Saul tedy vstal a oba, on i Samuel, vyli ven. 27 Sestupovali k okraji města. Tu řekl Samuel Saulovi: “Řekni mládenci, a jde před námi.” A kdy je předeel: “A ty se na chvíli zastav, ohlásím ti Boí slovo.”

1.Samuelova 10

1 Samuel vzal nádobku s olejem, vylil mu jej na hlavu, políbil ho a řekl: “Sám Hospodin tě pomazává za vévodu nad svým dědictvím. 2 A půjde dnes ode mne, zastihne u Ráchelina hrobu na benjamínském území v Selsachu dva mue; oni ti řeknou: “Oslice, které jsi el hledat, se naly. Tvůj otec ji nedbá o to, co je s oslicemi, ale má obavy o vás. Říká: Co mám pro svého syna udělat?” 3 Odtud bude postupovat dál, a přijde k boiti Táboru; tam tě zastihnou tři mui putující k Bohu do Bét-elu. Jeden ponese tři kůzlata, druhý ponese tři bochníky chleba a třetí ponese měch s vínem. 4 Popřejí ti pokoj a dají ti dva chleby a ty je od nich přijme. 5 Potom vstoupí na Boí pahorek, na kterém jsou pelitejská výsostná znamení. A tam vejde do města, narazí na hlouček proroků sestupujících z posvátného návrí; před nimi harfa, buben, píala a citara, a oni budou v prorockém vytrení. 6 Vtom se tě zmocní duch Hospodinův a upadne do prorockého vytrení s nimi a změní se v jiného mue. 7 A se u tebe tato znamení dostaví, učíš, co se tvé ruce naskytne, nebo Bůh bude s tebou. 8 Potom sestoupí přede mnou do Gilgálu a já sestoupím k tobě, abych obětoval zápalné oběti a připravil hody oběti pokojné. Sedm dní bude čekat, ne k tobě přijdu. Pak ti dám vědět, co má udělat.” 9 Sotva se Saul obrátil, aby od Samuela odeel, proměnil mu Bůh srdce v jiné. Onoho dne se dostavila vechna tato znamení. 10 Kdy přili na onen pahorek, přicházel mu vstříc hlouček proroků. Tu se ho zmocnil duch Boí a on upadl uprostřed nich do prorockého vytrení. 11 Vichni z lidu, kdo ho znali z dřívějka, kdy viděli, e prorokuje spolu s proroky, říkali jeden druhému: “Co se to s Kíovým synem děje? Co také Saul je mezi proroky?” 12 A někdo odtamtud řekl: “Kdo je jejich otec?” Proto se stalo příslovím: “Co také Saul je mezi proroky?” 13 Kdy prorocké vytrení pominulo, vstoupil na posvátné návrí. 14 I zeptal se Saulův strýc jeho a mládence: “Kde jste chodili?” On odpověděl: “Hledali jsme oslice. Kdy jsme viděli, e nikde nejsou, li jsme k Samuelovi.” 15 Saulův strýc řekl: “Oznam mi prosím, co vám Samuel pověděl.” 16 Saul svému strýci odpověděl: “Oznámil nám s jistotou, e se oslice naly.” Ale co Samuel říkal ohledně království, mu neoznámil. 17 Samuel svolal lid k Hospodinu do Mispy. 18 Řekl Izraelcům: “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem přivedl Izraele z Egypta; vysvobodil jsem vás z moci Egypta i z moci vech království, která vás utlačovala. 19 Vy vak dnes zavrhuje svého Boha, který vás zachraňoval ze vech vaich strastí a úzkostí. Říkáte mu: “Ustanov nad námi krále.” Tak se teď postavte před Hospodina podle svých kmenů a rodů.” 20 Samuel dal předvést vechny izraelské kmeny. Losem byl označen kmen Benjamín. 21 Dal tedy předvést kmen Benjamín po čeledích. Byla označena čeleď Matrí, v ní byl označen Saul, syn Kíův. Hledali ho tedy, ale nebyl k nalezení. 22 Tázali se Hospodina dále: “Přijde sem jetě ten mu?” A Hospodin řekl: “Hle, skrývá se mezi zbrojí.” 23 Běli ho přivést. Kdy se postavil doprostřed lidu, převyoval od ramen vzhůru vechen lid. 24 Samuel řekl vemu lidu: “Hled’te, koho vyvolil Hospodin, není mu rovného ve vem lidu!” A vechen lid spustil pokřik: “A ije král!” 25 Samuel potom promluvil k lidu o právu královském, zapsal je do knihy a uloil před Hospodinem. Nato propustil vechen lid, kadého do jeho domu. 26 Také Saul el domů do Gibeje; a s ním la druina bojovníků, jejich srdcí se dotkl Bůh. 27 Ničemové vak říkali: “Tenhleten e nás zachrání?” A pohrdali jím, ani dar mu nepřinesli. On vak jako by neslyel.

1.Samuelova 11

1 Tu přitáhl Nácha Amónský a utábořil se proti Jábei v Gileádu. Vichni jábetí mui Náchaovi řekli: “Uzavři s námi smlouvu a budeme tvými otroky.” 2 Nácha Amónský jim odpověděl: “Uzavřu ji s vámi tím způsobem, e kadému z vás vyloupnu pravé oko. Tak uvedu pohanu na celý Izrael.” 3 Jábetí starí mu řekli: “Poskytni nám sedm dní. Rozeleme posly do celého izraelského území. Nebude-li nikoho, kdo by nás zachránil, vyjdeme k tobě.” 4 I přili poslové do Gibeje Saulovy a přednesli ta slova lidu. Vechen lid se dal do hlasitého pláče. 5 Saul el právě za dobyt看em z pole. Tázal se: “Co je lidu, e pláče?” A oni mu sdělili slova jábeských muů. 6 Jakmile Saul ta slova uslyel, zmocnil se ho duch Boí. Vzplanul nesmírným hněvem. 7 Vzal spřeení dobytka, rozsekal je na kusy a rozeslal po poslech do celého izraelského území se vzkazem: “Tohle se stane s dobyt看em kadému, kdo nevytáhne za Saulem a Samuelem.” Na lid padl strach před Hospodinem, i vytáhli jako jeden mu. 8 Saul jim dal nastoupit v Bezeku: Izraelců bylo tři sta tisíc a judských muů třicet tisíc. 9 Přilým poslům řekli: “Vyřid'te muům v Jábei Gileádském toto: Zítřa za slunečního áru vám přijde vysvobození.” I přili poslové a oznámili to jábeským muům a ti se zaradovali. 10 Jábetí muové vzkázali Náchaovi: “Zítřa vyjdeme k vám. Pak s námi udělejte, co uznáte za dobré.” 11 Nazítří Saul rozestavil lid do tří oddílů a za jitřní hlídky vtrhli doprostřed leení a pobíjeli Amóna a do denního áru; ti, kteří zůstali, se rozprchli, ani dva z nich nezůstali pospolu. 12 Tu lid řekl Samuelovi: “Kdo říkal: “To Saul má nad námi kralovat?” Vydejte ty mue, a je usmr'tíme!” 13 Ale Saul řekl: “Dneního dne nebude nikdo usmrcen, nebo dnes Hospodin připravil Izraeli vysvobození.” 14 A Samuel vybídl lid: “Nue, pojd'me do Gilgálu, obnovíme tam království.” 15 Vechen lid el tedy do Gilgálu a před Hospodinem tam v Gilgálu nastolili Saula za krále. Slavili tam před Hospodinem hody oběti pokojné a Saul se tam se vemi izraelskými mui převelice radoval.

1.Samuelova 12

1 Samuel pak řekl celému Izraeli: “Hle, uposlechl jsem vás ve vem, oč jste mě ádali, a ustanovil jsem nad vámi krále. 2 Nyní tedy hle, svůj úřad koná před vámi král. Já jsem zestárl a zeedivěl, i moji synové jsou tu s vámi. Svůj úřad jsem před vámi konal od svého mládí a dodnes. 3 Tu jsem. Vypovídejte proti mně před Hospodinem i před jeho pomazaným, zdali jsem vzal někomu býka či osla, zdali jsem někoho vydíral a někomu křivdil, zdali jsem od někoho vzal úplatek a nad něčím přivřel oči, a já vám to nahradím.” 4 Odvětili: “Nevydíral jsi nás a nekřivdil jsi nám a nic jsi od nikoho nevezal.” 5 Řekl jim: “Hospodin je svědkem proti vám, i jeho pomazaný je dnešního dne svědkem, e jste na mně nic neshledali.” Lid odvětil: “Je svědkem.” 6 Samuel pak řekl lidu: “Ano, Hospodin, který učinil Mojíe a Árona a který přivedl vae otce z egyptské země. 7 Nyní předstupte! Povedu s vámi před Hospodinem soud o vech Hospodinových spravedlivých činech, které konal pro vás a pro vae otce. 8 Kdy Jákob přiel do Egypta a vai otcové úpěli k Hospodinu, Hospodin poslal Mojíe a Árona a ti vyvedli vae otce z Egypta a usadili je na tomto místě. 9 Oni vak na Hospodina, svého Boha, zapomněli. Proto je vydal napospas Síserovi, veliteli chasórského vojska, i Pelitejcům a moábskému králi; ti bojovali proti nim. 10 Tu úpěli k Hospodinu a říkali: “Zhřeili jsme, nebo jsme opustili Hospodina a slouili jsme baalům a atartám, ale nyní nás vysvobod’ z rukou naich nepřátel a budeme slouit tobě.” 11 Hospodin tedy poslal Jerubaala, Bedána, Jiftácha a Samuela a vysvobodil vás z rukou vaich okolních nepřátel, take jste sídlili v bezpečí. 12 Kdy jste viděli, e na vás táhne Nácha, král Amónovců, řekli jste mi: “Nikoli, a nad námi kraluje král”, ačkoli vaím králem je Hospodin, vá Bůh. 13 Nue tady je král, kterého jste si zvolili a vyádali. Ano, Hospodin vám dal krále. 14 Jestlie se budete Hospodina bát, jemu slouit a poslouchat ho, nebudete-li se vzpírat Hospodinovým rozkazům, obstojíte vy i král, který nad vámi kraluje; půjdete-li ovem za Hospodinem, svým Bohem. 15 Jestlie vak nebudete Hospodina poslouchat a budete se Hospodinovým rozkazům vzpírat, dolehne Hospodinova ruka na vás i na vae otce. 16 Nyní předstupte! Hled’te na tuto velikou věc, kterou Hospodin učiní před vaima očima. 17 Není právě peničná atva? Budu volat k Hospodinu a on způsobí hromobití a dé. Tak očividně poznáte, jak velmi zlé je v Hospodinových očích to, čeho jste se dopustili tím, e jste si vyádali krále.” 18 A tak Samuel volal k Hospodinu a Hospodin onoho dne způsobil hromobití a dé. A vechen lid se velice bál Hospodina i Samuela. 19 I řekl vechen lid Samuelovi: “Modli se k Hospodinu, svému Bohu, za své sluebníky, abychom nezemřeli za to, e jsme ke vem svým hříchům přidali jetě to zlé, e jsme si vyádali krále.” 20 Nato řekl Samuel lidu: “Nebojte se. Ano, dopustili jste se vehe toho zla, avak neodchylujte se od Hospodina a slute Hospodinu celým srdcem. 21 Neuchylujte se k nicotám, které neprospějí a nevysvobodí; vdy jsou jen nicotou. 22 Hospodin pro své veliké jméno svůj lid nezavrhne, vdy z vás hodlá učinit svůj lid. 23 Jsem dalek toho, abych proti Hospodinu hřeil a přestal se za vás modlit. I nadále vás budu vyučovat dobré a přímé cestě. 24 Jen se bojte Hospodina a věrně mu slute celým srdcem. Hled’te, co velikého s vámi učinil. 25 Jestlie vak budete kupit zlo na zlo, budete smeteni jak vy, tak vá král.”

1.Samuelova 13

1 Uplynul rok Saulova kralování. Kdy kraloval nad Izraelem druhý rok, 2 vybral si z Izraele tři tisíce mužů; dva tisíce jich bylo se Saulem v Mikmásu v Bételském pohorí, tisíc jich bylo s Jónatanem v Gibeji Benjamínově; zbytek lidu rozpustil, kadého k jeho stanům. 3 Jónatan porazil výsostné znamení pelitejské v Gebě. Pelitejci o tom uslyeli, proto dal Saul troubit na polnici po celé zemi. Řekl: “A to Hebrejové slyí!” 4 Tak uslyel celý Izrael: “Saul porazil výsostné znamení pelitejské.” Tím vzbudil Izrael u Pelitejců nelibost. Proto byl svolán lid k Saulovi do Gilgálu. 5 Pelitejci se shromádili, aby bojovali s Izraelem. Měli třicet tisíc vozů, est tisíc jezdců a lidu takové mnoství jako písku na mořském břehu. Přitáhli a utábořili se v Mikmásu na východ od Bét-ávenu. 6 Izraeltí mui viděli, e se dostali do tísně a e lid je sklíčen. Lid se ukrýval v jeskyních, rozsedinách, skalních strích, slujích a jamách. 7 Hebrejové přeli Jordán do země gádské a gileádské, zatímco Saul byl jetě v Gilgálu; vechen lid, který el za ním, byl zděn. 8 Čekal sedm dní do chvíle, kterou určil Samuel, ale Samuel do Gilgálu nepřicházel a lid se od Saula rozprchával. 9 Saul tedy řekl: “Přineste ke mně obě zápalnou a pokojnou.” A obětoval zápalnou obě. 10 Sotva skončil obětování zápalné oběti, přiel Samuel. Saul mu vyl vstříc a pozdravil ho. 11 Samuel se ho otázal: “Cos to udělal?” Saul odvětil: “Kdy jsem viděl, e se lid ode mne rozprchává, nebo tys k určenému dni nepřicházel, a e se Pelitejci shromádili v Mikmásu, 12 řekl jsem si: Pelitejci ted’ sejdou proti mně do Gilgálu a já jsem si nenaklonil Hospodina. A tak jsem se opováil zápalnou obě obětovat sám.” 13 Samuel nato Saulovi řekl: “Počínal sis jako pomatenec. Nedbals příkazu, který ti dal Hospodin, tvůj Bůh. Tak by byl Hospodin upevnil tvé království nad Izraelem navěky. 14 Ted’ vak tvé království neobstojí. Hospodin si vyhledal mue podle svého srdce. Jemu Hospodin přikáe, aby byl vévodou nad jeho lidem, protoe ty jsi nedbal toho, co ti Hospodin přikázal.” 15 A Samuel hned vystoupil z Gilgálu do Gibeje Benjamínovy. Saul dal nastoupit lidu, který při něm setrval; bylo jich kolem esti set mužů. 16 Saul, jeho syn Jónatan i lid, který s nimi setrval, usadili se v Gibeji Benjamínově, kdeto Pelitejci tábořili v Mikmásu. 17 Z pelitejského leení vyly tři oddíly zákodníků; jeden oddíl se ubíral směrem k Ofře, k zemi úalu, 18 druhý oddíl se ubíral směrem k Bét-chorónu a třetí oddíl se ubíral směrem k území vybíhajícimu nad Seboímským údolím k pouti. 19 V celé izraelské zemi nebylo mono najít kováře. Pelitejci toti říkali: “Jen a Hebrejové nevyrábějí meče ani kopí.” 20 Kdy si kdokoli z Izraele chtěl dát naostřit rádlo, motyku, iročinu či radlici, musel sestoupit k Pelitejcům. 21 Naostření rádla, motyky, trojzubce a iročiny a zakalení ostnu stálo jeden pím. 22 V čas boje tomu bylo tak, e lid, který byl se Saulem a Jónatanem, neměl po ruce meč ani kopí; měl je pouze Saul a jeho syn Jónatan. 23 Postavení Pelitejců se posunulo k průsmyku u Mikmásu.

1.Samuelova 14

1 Jednoho dne vyzval Jónatan, syn Saulův, mládence, svého zbrojnoe: “Pojď, pronikneme k postavení Pelitejců tamhle naproti.” Svému otci to vak neoznámil. 2 Saul se usadil na úpatí pahorku pod granátovníkem v Migrónu. Lidu s ním bylo na est set mužů. 3 Achijá, syn Achítúba, bratra Íkábóda, syna Pinchasa, syna Élího, Hospodinova kněze v ílu, nosil efód. Lid ovem nevěděl, e Jónatan odeel. 4 V průsmyku, kterým se Jónatan snail proniknout nad postavení Pelitejců, byl skalní útes z jedné strany i skalní útes z druhé strany; jeden se jmenoval Bóses a druhý Sené. 5 Jeden útes byl jako pilíř na severu naproti Mikmásu, druhý na jihu naproti Gebě. 6 Jónatan tedy vyzval mládence, svého zbrojnoe: “Pojď, pronikneme k postavení těch neobřezanců. Snad pro nás Hospodin něco udělá. Vdy Hospodinu nemůe nic zabránit, aby zachránil a skrze mnoho nebo skrze málo.” 7 Zbrojno mu odpověděl: “Udělej vechno, co má na mysli. Jen vpřed! Já budu s tebou podle tvé vůle.” 8 Jónatan rozhodl: “Pronikneme k těm mužům a znenadáni se před nimi objevíme. 9 Jestlie nás vyzvou: “Nehýbejte se, dokud k vám nedorazíme”, zůstaneme na místě a nepůjdeme k nim nahoru. 10 Jestlie vak řeknou: “Pojďte k nám nahoru”, půjdeme vzhůru, nebo Hospodin nám je vydal do rukou. To bude pro nás znamením.” 11 Kdy se oba objevili před postavením Pelitejců, Pelitejci řekli: “Hle, Hebrejové vylézají z děr, kam se ukryli.” 12 Mui z toho postavení vyzvali Jónatana a jeho zbrojnoe: “Pojďte k nám nahoru, něco vám povíme!” Tu řekl Jónatan svému zbrojnoi: “Vzhůru za mnou! Hospodin je vydal Izraeli do rukou!” 13 Jónatan lezl po čtyřech nahoru a za ním jeho zbrojno. I padali před Jónatanem a zbrojno je za ním pobíjel. 14 To byl první úder, kdy Jónatan se svým zbrojnoem pobili kolem dvaceti mužů na polovičním honu pole. 15 V nepřátelském táboře, na poli i ve vem lidu, nastalo zděení; také mui z onoho postavení i zákodníci byli zděeni a země se chvěla. To zděení způsobil Bůh. 16 I Saulova hlídka v Gibeji Benjamínově viděla, jak hlučící dav zmateně pobíhá sem a tam. 17 Saul rozkázal lidu, který byl s ním: “Dejte nastoupit! Zjistěte, kdo od nás odeel.” Nastoupili a zjistilo se, e tu není Jónatan a jeho zbrojno. 18 Saul poručil Achijáovi: “Přines Boí schránu!” Boí schrána byla toti toho času mezi Izraelci. 19 Zatímco Saul jetě mluvil s knězem, hluk v táboře Pelitejců se dále vzmaňal. Proto Saul poručil knězi: “Stáhni ruku zpět!” 20 Saul a vechen lid, který byl s ním, se svolali pokřikem a přili a k té bitvě. A hle, tam řádl meč jednoho proti druhému, nesmírná hrůza. 21 Také Hebrejové z okolí, kteří předtím byli s Pelitejci a s nimi přitáhli do tábora, přidali se k Izraeli, který byl se Saulem a Jónatanem. 22 Rovně vichni izraeltí mui, kteří se skrývali v pohoří Efrajimském, jakmile uslyeli, e se Pelitejci dali na útěk, pustili se v té bitvě za nimi. 23 Tak Hospodin zachránil v onen den Izraele. Bitva se přehnala přes Bét-áven. 24 Kdy se izraeltí mui onoho dne zase seli, Saul zaklínal lid slovy: “Bud’ proklet mu, který by do večera, dokud se nepomstím svým nepřátelům, pojedl nějaký pokrm.” Proto nikdo z lidu ádný pokrm neokusil. 25 Celá země chodívala hledat plástve; med býval na povrchu pole. 26 Kdy lid přiel na plástve, přetékalý medem. Nikdo vak nepozdvihl ruku k ústům. Lid se bál té přísahy. 27 Ale Jónatan neslyel, e jeho otec zavázal lid přísahou. Napřáhl hůl, kterou měl v ruce, ponořil její konec do plástve medu a rukou si ji podal k ústům. Hned se mu rozjasnily oči. 28 Někaký mu z lidu se ozval a řekl: “Tvůj otec zavázal lid tčkou přísahou: Bud’ proklet mu, který by dnes pojedl nějaký pokrm. Proto je lid zemdlen.” 29 Jónatan odvětil: “Můj otec přivede do zkázy celou zemi. Jen pohleďte, jak se mi rozjasnily oči, sotva jsem ochutnal trochu toho medu. 30 Co teprve, kdyby se dnes mohl lid pořádně najíst z kořisti svých nepřátel, kterou nalezl! Proto ted’ není moný dalí úder proti Pelitejcům.” 31 Onoho dne pobíjeli Pelitejce od Mikmásu a k Ajalónu a lid byl velmi zemdlen. 32 Lid se tedy vrhl na kořist, brali brav i skot i býčky a poráeli je na zemi. Lid jedl maso s krví. 33 Saulovi oznámili: “Hle, lid hřeí proti Hospodinu, kdy jí s krví.” On vzkřikl: “Zachovali jste se věrolomně.” Okamitě ke mně přivalte veliký kámen.” 34 Dále Saul rozkázal: “Rozejděte se mezi lid s výzvou, a kadý ke mně přivede svého býka nebo svou ovci. Tady je porazíte a sníte, abyste nehřeili proti Hospodinu tím, e byste jedli maso s krví.” Vichni z lidu, kadý přivedl té noci svého býka a poráeli je tam. 35 A Saul

vybudoval Hospodinu oltář. Byl to první oltář, který Hospodinu vybudoval. 36 Saul rozhodl: “V noci vyrazíme za Pelitejci. A do jitřního úsvitu budeme moci mezi nimi loupit. Ani jednoho z nich neuetříme.” Odvětili: “Udělej ve, co pokládá za správné.” Ale kněz podotkl: “Přistupme sem k Bohu.” 37 Saul se doptával Boha: “Mám vyrazit dolů za Pelitejci? Vydá je Izraeli do rukou?” Ale on mu onoho dne neodpověděl. 38 Proto Saul poručil: “Přistupte sem, vichni vůdcové lidu! Vyzvěďte a zjistěte, jaký hřích byl dnes spáchán. 39 Jakoe je iv Hospodin, zachránce Izraele, i kdyby lo o mého syna Jónatana, musí zemřít!” Ale ze veho lidu mu nikdo neodpověděl. 40 Poručil tedy celému Izraeli: “Vy budete na jedné straně a já se svým synem Jónatanem na straně druhé.” Lid Saulovi odvětil: “Udělej, co pokládá za správné.” 41 Saul řekl Hospodinu: “Boe Izraele, uka, kdo není bezúhonný.” Losem byl postien Jónatan a Saul, kdeto lid z toho vyvázl. 42 Saul znovu poručil: “Vrhněte los mezi mnou a mým synem Jónatanem.” Tu byl označen Jónatan. 43 Saul vyzval Jónatana: “Přiznej se mi, co jsi spáchal!” Jónatan mu to pověděl a doznal: “Koncem hole, kterou jsem měl v ruce, jsem ochutnal trochu medu. Jsem připraven zemřít.” 44 Saul řekl: “A se mnou Bůh udělá, co chce! Jónatane, ty musí zemřít!” 45 Avak lid se proti Saulovi ozval: “Jónatan e by měl zemřít? Vdy připravil Izraeli takové veliké vysvobození! Buď toho dalek! Jakoe je iv Hospodin, ani vlásek z hlavy mu nesmí spadnout na zem. S pomocí Boí jednal dneního dne.” tak lid Jónatana vykoupil, e nezemřel. 46 Saul odtáhl od Pelitejců a Pelitejci odeli do svých domovů. 47 Kdy se Saul chopil kralování nad Izraelem, bojoval proti vem svým okolním nepřátelům, proti Moábovi, Amónovcům a Edómu, proti králům Sóby a proti Pelitejcům. Vude, kam se obrátil, dopoutěl se svévolností. 48 Statečnost vak prokázal, kdy pobil Amáleka a vysvobodil Izraele z rukou těch, kteří ho plenili. 49 Saulovi synové byli Jónatan, Jiví a Malkúua. A jména jeho dvou dcer: prvorozená se jmenovala Mérab, mladí pak Míkal. 50 Saulova ena se jmenovala Achínoam, dcera Achímaasova. Jméno velitele jeho vojska bylo Abínér, syn Néra, strýce Saulova. 51 Kí, Saulův otec, a Nér, otec Abnérův, byli syny Abíelovými. 52 Po vechny dny Saulovy se vedl tuhý boj proti Pelitejcům. Kdy Saul spatřil nějakého bohatýra a statečného mue, přibral ho k sobě.

1.Samuelova 15

1 Samuel řekl Saulovi: “Hospodin mě poslal, abych tě pomazal za krále nad jeho lidem, nad Izraelem. Nyní tedy poslechni Hospodinova slova. 2 Toto praví Hospodin zástupů: Mám v patrnosti, co učinil Amálek Izraeli; poloil se mu do cesty, kdy vystupoval z Egypta. 3 Nyní jdi a pobij Amáleka; jako klaté zničíte ve, co mu patří. Nebude ho eřit, ale usmrtí mue i enu, pachole i kojence, býka i ovci, velblouda i osla!” 4 Saul svolal lid a dal mu nastoupit v Telaímu; bylo to dvě stě tisíc pěch a judských muž deset tisíc. 5 Pak Saul přitáhl a k Amálekovu městu a v úvalu umístil zálohu. 6 Kénijcům Saul vzkázal: “Odejděte od Amáleka a sestupte dolů, abych vás nesmetl spolu s ním. Vy jste přece prokázali milosrdenství vem Izraelcům, kdy vystupovali z Egypta.” Kénijci tedy od Amáleka odeli. 7 A Saul Amáleka pobíjel od Chavíly směrem na úr, který je naproti Egyptu. 8 Amáleckého krále Agaga chytil ivého, ale ostřím meče vyhubil vechen lid jako klatý. 9 Saul a jeho lid uetřil Agaga a nejlepší kusy z bravu a skotu, z druhého vrhu, a ze skopců a vůbec ze veho pěkného, a nechtěli je vyhubit jako klaté. Jako klaté zničili jen to, co bylo podřadné a bezcenné. 10 I stalo se slovo Hospodinovo k Samuelovi: 11 “Lituji, e jsem ustanovil Saula králem, nebo se ode mne odvrátil a mými slovy se neřídí.” Tu vzplanul Samuel hněvem a po celou noc úpěl k Hospodinu. 12 Za časného jitra el Samuel vsříc Saulovi. Tu oznámili Samuelovi: “Saul přitáhl na Karmel a postavil si tam znamení své moci. Pak se obrátil, táhl dál a sestoupil do Gilgálu.” 13 Kdy Samuel přiel k Saulovi, ten ho pozdravil: “Bud’ poehnán od Hospodina. Řídil jsem se Hospodinovým slovem.” 14 Samuel se vak tázal: “A co to bečení ovcí, je doléhá k mým uím, a to bučení dobytka, které slyím?” 15 Saul vysvětloval: “Přivedli je od Amáleka. Lid uetřil nejlepší kusy z bravu a skotu, aby je obětoval Hospodinu, tvému Bohu. Ale zbytek jsme vyhubili jako klatý.” 16 Samuel Saula přeruil: “Přestaň! Musím ti oznámit, co ke mně této noci Hospodin promluvil.” Řekl mu: “Mluv.” 17 Samuel pravil: “Copak nejsi vůdcem izraelských kmenů, ačkoli sis dříve připadal nepatrný? Hospodin tě pomazal za krále nad Izraelem. 18 Hospodin tě také poslal na cestu s rozkazem: Jdi a jako klaté vyhubí ty amálecké hříníky. Bude proti nim bojovat, dokud je úplně nezničí. 19 Proč jsi Hospodina neuposlechl, ale vrhl se na kořist a dopustil se toho, co je v Hospodinových očích zlé?” 20 Saul vysvětloval Samuelovi: “Vdy jsem Hospodina uposlechl. el jsem cestou, na kterou mě Hospodin poslal. Přivedl jsem amáleckého krále Agaga a Amáleka jsem zničil jako klatého. 21 Ale lid si vzal z kořisti, z bravu a skotu, to nejlepší z klatého, aby měl co obětovat v Gilgálu Hospodinu, tvému Bohu.” 22 Tu řekl Samuel: “Líbí se Hospodinu zápalné oběti a obětní hody víc ne poslouchat Hospodina? Hle, poslouchat je lepší ne obětní hod, pozorně rozvaovat je víc ne tuk beranů. 23 Vzдор je jako hříné větění a svéhlavost jako kouzla a ctění domácích bůků. Protoe jsi zavrhl Hospodinovo slovo, i on zavrhl tebe jako krále.” 24 Saul doznal Samuelovi: “Zhřeil jsem, nebo jsem přestoupil Hospodinův rozkaz i tvá slova. BáI jsem se lidu, proto jsem je uposlechl. 25 Nyní vak sejmi ze mne prosím můj hřích a vra se se mnou; chci se poklonit Hospodinu.” 26 Samuel vak Saula odmítl: “Nevrátím se s tebou. Zavrhl jsi Hospodinovo slovo, proto Hospodin zavrhl tebe, abys nebyl králem nad Izraelem.” 27 Kdy se Samuel obrátil k odchodu, uchopil Saul cíp jeho plátě a ten se odtrhl. 28 Samuel mu řekl: “Dnes od tebe Hospodin odtrhl izraelské království a dal je tvému blinímu, lepímu, ne jsi ty. 29 Věčný Bůh Izraele neklame ani nebude litovat; není to přece člověk, aby litoval.” 30 Saul se doadoval: “Zhřeil jsem. Nyní mi vak prosím proka poctu před starími mého lidu i před Izraelem a vra se se mnou. Chci se poklonit Hospodinu, tvému Bohu.” 31 Samuel se tedy vrátil a el za Saulem. A Saul se poklonil Hospodinu. 32 Pak Samuel poručil: “Přiveďte ke mně amáleckého krále Agaga!” Agag el k němu sebevědomě, nebo si řekl: “Zajisté je odvrácena hořkost smrti.” 33 Samuel řekl: “Jako tvůj meč zbavoval eny dětí, tak a je tvá matka bezdětná nad jiné eny.” A Samuel rozsekal Agaga na kusy před Hospodinem v Gilgálu. 34 Potom Samuel odeel do Rámy, zatímco Saul vystoupil ke svému domu, do Gibeje Saulovy. 35 A Samuel u nikdy a do dne své smrti Saula nespátril, avak pro Saula truchlil. Hospodin litoval, e Saula ustanovil králem nad Izraelem.

1.Samuelova 16

1 Hospodin řekl Samuelovi: “Jak dlouho ještě bude nad Saulem truchlit? Já jsem ho zavrhl, aby nad Izraelem nekraloval. Naplň svůj roh olejem a jdi, posílám tě k Jiajovi Betlémskému. Vyhlédl jsem si krále mezi jeho syny.” 2 Samuel se zdráhal: “Jak mohu jít? Saul o tom uslyší a zabije mě.” Hospodin řekl: “Vezme s sebou jalovici a řekne: “Přicházím obětovat Hospodinu.” 3 Na obětní hod pozve Jiaje a já ti dám vědět, co má dělat. Pomaže mi toho, o něm ti povím.” 4 Samuel vykonal, co řekl Hospodin. Kdy přišel do Betléma, vyděnění starí města mu spěchali vstříc s otázkou: “Přinájí pokoj?” 5 Odvětil: “Pokoj. Přišel jsem obětovat Hospodinu. Posvěte se a půjdete se mnou k obětnímu hodu.” Pak posvětil Jiaje a jeho syny a pozval je k obětnímu hodu. 6 Kdy se dostavili a on spatřil Eliába, řekl si: “Jistě tu stojí před Hospodinem jeho pomazaný.” 7 Hospodin však Samuelovi řekl: “Nehleď na jeho vzhled ani na jeho vysokou postavu, nebo já jsem ho zamítl. Nejde o to, nač se dívá člověk. Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce.” 8 Jiaj pak zavolal Abínádaba a předvedl ho před Samuela. On však řekl: “Hospodin nevyvolil ani toho.” 9 Jiaj tedy předvedl amu. Řekl: “Hospodin nevyvolil ani toho.” 10 Tak předvedl Jiaj před Samuela svých sedm synů, ale Samuel řekl: “Ádného z nich Hospodin nevyvolil.” 11 A Samuel se Jiaje otázel: “To jsou vichni mládenci?” Jiaj odvětil: “Ještě zbývá nejmladší, ten však pase stádo.” Samuel Jiajovi poručil: “Poli pro něj! Nebudeme stolovat, dokud sem nepřijde.” 12 Poslal tedy pro něj a dal ho přivést. Byl ryavý, s krásnými očima a pěkného vzhledu. Tu řekl Hospodin: “Nue, pomaže ho! To je on.” 13 Samuel tedy vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. A duch Hospodinův se Davida zmocňoval od onoho dne i nadále. Samuel pak hned nato odešel do Rámy. 14 Duch Hospodinův odstoupil od Saula a přepadal ho zlý duch od Hospodina. 15 Proto Saulovi jeho sluebníci navrhli: “Hle, přepadá tě zlý duch od Boha. 16 A náš pán poručí svým sluebníkům, kteří jsou před ním, aby vyhledali někoho, kdo umí hrát na citaru. Bude na ni hrát, kdykoli na tebe dolehne zlý duch od Boha, a bude ti dobře.” 17 Saul tedy poručil svým sluebníkům: “Vyhlédněte mi někoho, kdo dobře hraje, a přiveďte ho ke mně!” 18 Jeden z druiny nato řekl: “Viděl jsem syna Jiaje Betlémského, ten umí hrát. Přitom je to statečný bohatýr, bojovník i mu hbitý v řeči a pohledný, a je s ním Hospodin.” 19 Saul poslal posly k Jiajovi a poručil: “Poli ke mně svého syna Davida, který je u stáda!” 20 Jiaj vzal osla, chléb a měch s vínem i jednoho kozlíka a poslal to Saulovi po svém synu Davidovi. 21 David přišel k Saulovi, stával před ním a on si ho velice zamiloval; stal se jeho zbrojnoem. 22 Jiajovi poslal Saul vzkaz: “A David zůstane u mne, nebo získal mou přízeň.” 23 Kdykoli na Saula doléhal duch od Boha, bral David citaru a hrál na ni. Saulovi to přináelo úlevu a bylo mu dobře, zlý duch od něho odstupoval.

1.Samuelova 17

1 Pelitejci shromádili své iky k bitvě. Shromádili se do Sóka, je patří Judovi, a utábořili se mezi Sókem a Azekou v Efes-damímu. 2 Také Saul a izraeltí mui se shromádili, utábořili se v dolině Posvátného stromu a seřadili se k bitvě proti Pelitejcům. 3 Na hoře z jedné strany stáli Pelitejci, na hoře z druhé strany stál Izrael a mezi nimi bylo údolí. 4 I vycházel z pelitejských iků soubojový zápasník jménem Goliáš z Gatu, vysoký est loket a jednu píd'. 5 Na hlavě měl bronzovou přilbu a byl oděn do upinatého pancíře; váha pancíře byla pět tisíc ekelů bronzu. 6 Na nohou měl bronzové holenice a na ramenou bronzový otěp. 7 Násada jeho kopí byla jako tkalcovské vratidlo a hrot jeho kopí váil est set ekelů eleza. Před ním chodíval títono. 8 Goliáš stával a volal na izraelské řady. Říkal jim: "Proč vycházíte a řadíte se k bitvě? Co nejsem já Pelitejec a vy sluebčníci Saulovi? Vyberte si někoho, a ke mně sestoupí. 9 Kdy mě v boji přemúe a zabije mě, budeme vaimi otroky. Avak jestlie já přemohu jeho a zabiji ho, budete vy naimi otroky a budete nám slouit." 10 A Pelitejec dodával: "Dneska jsem potupil izraelské řady. Vydejte mi někoho a budeme spolu bojovat." 11 Kdykoli Saul a celý Izrael slyeli tato Pelitejcova slova, děsili se a velice se báli. 12 David byl synem Efratejce, toho z Betléma Judova, jen se jmenoval Jiaj a měl osm synů. Za dnů Saulových byl ten mu příli starý, aby mohl jít mezi vojáky, 13 ale li tři nejstarí Jiajovi synové; odeli se Saulem do války. Jména jeho tří synů, kteří odeli do války, jsou: prvorozený Elíab, druhý po něm Abínádab a třetí ama. 14 David, ten byl nejmladí. Se Saulem odeli tři nejstarí. 15 David odeel od Saula a vrátil se, aby pásł stádo svého otce v Betlémě. 16 A Pelitejec se předváděl za časného jitra i navečer a stavěl se na odiv po čtyřicet dní. 17 Jiaj vybídl svého syna Davida: "Vezmi pro své bratry éfu praeného zrní a těchto deset chlebů a bě do tábora za svými bratry. 18 Těchto deset homolek sýra donese veliteli nad tisíci. Navtíví své bratry s přáním pokoje a převezme od nich vzkazy. 19 Bojují se Saulem a vemi izraelskými mui proti Pelitejcům v dolině Posvátného stromu." 20 Za časného jitra přenechal David stádo hlídači, naloil si vechno a el, jak mu Jiaj přikázal. Kdy přicházel k leení, vojsko vycházelo, řadilo se a vydávalo válečný pokřik. 21 Izrael i Pelitejci se seřadili, řada proti řadě. 22 David sloil své zásoby u stráného nad zásobami a běel k bojové řadě. Přiel a popřál svým bratrům pokoj. 23 Jetě s nimi mluvil, kdy tu z řad Pelitejců vystoupil soubojový zápasník jménem Goliáš, Pelitejec z Gatu, a mluvil tá slova jako dříve. David je slyel. 24 Vichni izraeltí mui, sotvae toho mue uviděli, dali se před ním na útěk a velmi se báli. 25 A nějaký Izraelec řekl: "Viděli jste toho mue, co vystoupil? Vystupuje, aby tupil Izraele. Avak toho, kdo ho zabije, zahrne král velikým bohatstvím, dá mu svou dceru a jeho rod učiní v Izraeli svobodným". 26 David se tázal muů, kteří u něho stáli: "Coe dostane mu, který zabije tohoto Pelitejce a sejme z Izraele potupu? Vdy kdo je ten neobřezaný Pelitejec, e tupí řady ivého Boha?" 27 Lid mu odpověděl stejně: "To a to dostane mu, který ho zabije." 28 Jeho nejstarí bratr Elíab vak slyel, jak mluvil s mui. Elíab vzplanul proti Davidovi hněvem a okřikl ho: "Proč jsi sem přiel? Komu jsi nechal ten houfeček ovcí na stepi? Vak znám tvou drzost i tvé zlé srdce! Přiel jsi sem dolů, aby ses mohl dívat na bitvu." 29 David se otázal: "Copak jsem udělal? Nejde o královo slovo?" 30 Obrátil se od něho na jiného a tázal se stejně. A lid mu odpověděl stejně jako poprvé. 31 Slova, která David promluvil, se roznesla, hlásili je Saulovi a on ho přijal. 32 David Saulovi řekl: "Člověk nesmí klesat na mysli. Tvůj sluebník půjde s tím Pelitejcem bojovat." 33 Saul Davidovi odvětil: "Nemúe jít proti tomu Pelitejci a bojovat s ním. Jsi přece mladíček, kdeto on je bojovník od mládí." 34 David řekl Saulovi: "Tvůj sluebník byl pastýřem ovcí svého otce. Kdy přiel lev anebo medvěd, aby odnesl ze stáda ovci, 35 hnal jsem se za ním a bil jsem ho a vyrval mu ji z tlamy. Kdy se proti mně postavil, chytil jsem ho za dolní čelist a bil jsem ho, a jsem ho usmrtil. 36 Tvůj sluebník ubil jak lva, tak medvěda. A tomu neobřezanému Pelitejci se povede jako jednomu z nich, protoe potupil řady ivého Boha." 37 A David dodal: "Hospodin, který mě vytrhl ze spárů lva a medvěda, ten mě vytrhne i ze spárů tohoto Pelitejce." Saul tedy Davidovi řekl: "Jdi; Hospodin buď s tebou!" 38 Poté Saul oblékl Davida do svého odění, na hlavu mu dal bronzovou přilbu a

oblékl ho do pancíře. 39 Na jeho odění si David připásal jeho meč a pokusil se chodit, ale nebyl na to zvyklý. David tedy Saulovi řekl: “Nemohu v tom chodit, nejsem zvyklý.” A svlékl to ze sebe. 40 Vzal si do ruky svou hůl, z potoka vybral pět oblázků, vložil je do své pastýřské torby, do brany, a s prakem v ruce postupoval proti Pelitejci. 41 Pelitejec se k Davidovi pomalu přibližoval a před ním jeho títono. 42 Pelitejec se podíval, spatřil Davida a pohrdl jím, protože to byl mladíček, ryavý, krásného vzhledu. 43 Pelitejec na Davida pokřikoval: “Copak jsem pes, a na mě jde s holí?” A Pelitejec zlořečil Davidovi skrze své bohy. 44 Pokřikoval na Davida: “Pojď ke mně, a vydám tvé tělo nebeskému ptactvu a polnímu zvířectvu.” 45 Ale David Pelitejci odpověděl: “Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a otěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi potupil. 46 Ještě dnes mi tě Hospodin vydá do rukou. Zabijí tě a srazím ti hlavu. Ještě dnes vydám mrtvoly z pelitejského tábora nebeskému ptactvu a zemské zvěři. Celý svět pozná, a při Izraeli stojí Bůh. 47 A celé toto shromáždění pozná, a Hospodin nezachraňuje mečem a kopím. Vždy boj je Hospodinův. On vás vydá do našich rukou.” 48 Když Pelitejec vykročil a přibližoval se k Davidovi, David rychle vyběhl z řady proti Pelitejci. 49 David sáhl rukou do mony, vzal odtud kámen, vymrtil jej z praku a zasáhl Pelitejce do čela. Kámen mu prorazil čelo a on se skácel tváří k zemi. 50 Tak zdolal David Pelitejce prakem a kamenem, zasáhl Pelitejce a usmrtil ho, ani měl v ruce meč. 51 David přiběhl a stanul u Pelitejce. Popadl jeho meč, vytrhl jej z pochvy a usmrtil ho; ual mu jím hlavu. Když Pelitejci viděli, a jejich hrdina je mrtev, dali se na útěk. 52 Izraelci a Judáci vskočili, spustili válečný pokřik a pronásledovali Pelitejce a tam, kudy se vstupuje do údolí, a k branám Ekrónu; i padali ranění Pelitejci cestou od Aarajimu a ke Gatu a k Ekrónu. 53 Pak Izraelci přestali Pelitejce stíhat a vyplenili jejich tábory. 54 David vzal Pelitejcovu hlavu, přinesl ji do Jeruzaléma a jeho zbroj uložil ve svém stanu. 55 Když Saul viděl Davida, jak jde proti Pelitejci, otázal se vojevůdce Abnéra: “Čí syn je ten mládenec, Abnére?” Abnér mu odpověděl: “Jakoe jsi iv, králi, nevím.” 56 Král mu poručil: “Zeptej se, čí syn je ten mladík.” 57 Když se David po vítězství nad Pelitejcem vrátil, uvedl ho Abnér před Saula; Pelitejcovu hlavu měl David v ruce. 58 Saul se ho otázal: “Čí syn jsi, mládenče?” David odpověděl: “Syn tvého sluebníka Jiaje Betlémského.”

1.Samuelova 18

1 I skončil rozhovor se Saulem. Jónatan přilnul celou duí k Davidovi, zamiloval si ho jako sebe sama. 2 Saul ho toti vzal onoho dne k sobě a nedovolil mu vrátit se do otcovského domu. 3 A Jónatan uzavřel s Davidem smlouvu, nebo ho miloval jako sám sebe. 4 Jónatan svlékl plá, který měl na sobě, a dal jej Davidovi, té své oděni i s mečem, lukem a opaskem. 5 A David podnikal výpravy, a kamkoli ho Saul poslal, měl úspěch. Proto ho Saul ustanovil velitelem nad bojovníky. To se líbilo vemu lidu i Saulovým sluebníkům. 6 Tenkrát, kdy přicházeli, kdy se David vracel od vítězství nad Pelitejcem, vyly ze vech izraelských měst zpívající a tančící eny vsříc králi Saulovi s radostí, s bubínky a loutnami. 7 A křepčící eny prozpěvovaly: “Saul pobil své tisíce, ale David své desetitisíce.” 8 Saul se velice rozzlobil; taková slova se mu nelíbila. Řekl: “Davidovi přiřkli desetitisíce, a mně jen tisíce. U mu chybí jen to království.” 9 Od onoho dne hleděl Saul na Davida stále s nedůvěrou. 10 Druhého dne se Saula zmocnil zlý duch od Boha a on uvnitř paláce běsnil jako posedlý. David hrál na citaru jako kadý den. Saul měl v ruce kopí. 11 Náhle Saul kopím mrtil. Řekl si: “Přibodnu Davida ke stěně.” Ale David před ním dvakrát uhnul. 12 Tu se Saul začal Davida bát, nebo s ním byl Hospodin, kdeto od Saula odstoupil. 13 Proto ho Saul odstranil ze své blízkosti a ustanovil ho velitelem nad tisíci. A on vycházel a vcházel před lidem. 14 Na vech výpravách si David vedl úspěšně; Hospodin byl s ním. 15 Kdy Saul viděl, jak velké má úspěchy, třásl se před ním strachem. 16 Celý Izrael a Juda vak Davida miloval, protoe on před nimi vycházel a vcházel. 17 Jednou řekl Saul Davidovi: “Tu je má starí dcera Mérab. Dám ti ji za enu, bude-li statečně vést Hospodinovy boje.” Saul si říkal: “A to není moje ruka, která ho zasáhne, nýbr ruka Pelitejců.” 18 David Saulovi odvětil: “Kdo jsem já a co je můj ivot a má otcovská čeleď v Izraeli, e mám být královým zetěm?” 19 Avak v době, kdy Saulova dcera Mérab měla být dána Davidovi, byla dána za enu Adríelovi Mechólatskému. 20 Davida si vak zamilovala Saulova dcera Míkal. Oznámili to Saulovi a jemu se to zamlouvalo. 21 Saul toti řekl: “Dám mu ji, aby mu byla léčkou. A zasáhne ho ruka Pelitejců.” Davidovi vak Saul řekl: “Můe se dnes stát mým zetěm prostřednictvím druhé.” 22 A Saul svým sluebníkům přikázal: “Namluvte nenápadně Davidovi: Hle, král si tě oblíbil a vichni jeho sluebníci tě milují. Nyní se můe stát královým zetěm.” 23 Saulovi sluebníci to tedy Davidovi přednesli. David namítl: “Myslíte si, e je lehké být zetěm krále? Já jsem člověk chudý a nepatrný.” 24 Sluebníci pak Saulovi oznámili: “David mluvil tak a tak.” 25 Saul poručil: “Řekněte Davidovi toto: Král nemá zájem o věno, leč o sto pelitejských předkoek. Nech je vykonána pomsta nad královými nepřáteli.” Saul si myslel, e David padne Pelitejcům do rukou. 26 Jeho sluebníci oznámili tato slova Davidovi a Davidovi se zamlouvalo stát se královým zetěm. Jetě neuplynuly stanovené dny, 27 kdy se David se svými mui vypravil a pobil mezi Pelitejci dvě stě muů. Jejich předkoky David přinesl; předali je v plném počtu králi. Tak se stal královým zetěm; Saul mu dal svou dceru Míkal za enu. 28 Saul viděl a poznal, e Hospodin je s Davidem, a jeho dcera Míkal ho milovala. 29 I bál se Saul Davida jetě víc a byl po vechny dny Davidovým nepřitelem. 30 A pelitejtí velitelé táhli opět do pole. Ale kdykoli vytáhli, byl David úspěšnější ne vichni Saulovi sluebníci, take jeho jméno bylo lidu velmi drahé.

1.Samuelova 19

1 Saul promluvil se svým synem Jónatanem i se velmi svými slugebníky o tom, e by měl být David usmrcen. Saulův syn Jónatan si vak Davida velice oblíbil. 2 Proto Jónatan Davida varoval: “Můj otec Saul usiluje o to, aby tě usmrtil. Tak se měj prosím ráno na pozoru. Schovej se a zůstaň v úkrytu! 3 Já vyjdu a postavím se vedle svého otce na poli, kde bude ty, a promluví o tobě se svým otcem. Kdy něco zjistím, povím ti to.” 4 A Jónatan se za Davida u svého otce Saula přimlouval. Řekl mu: “A se král nedopustí vůči svému slugebníku Davidovi hříchu! Vdy on se proti tobě neprohřeil a jeho činy jsou tobě k užitku. 5 Vlastní ivot nasadil a zabil Pelitejce. Hospodin tak připravil veliké vysvobození celému Izraeli. Viděl jsi to a radoval ses. Proč by ses měl prohřeit prolitím nevinné krve a Davida bezdůvodně usmrtil?” 6 Saul Jónatana uposlechl. A Saul se zapřisáhl: “Jakoe iv je Hospodin, nebude usmrcen.” 7 Jónatan tedy zavola Davida a pověděl mu vechna tato slova. Nato Jónatan přivedl Davida k Saulovi, aby stával před Saulem jako dříve. 8 Ale vypukla opět válka. David vytáhl do boje proti Pelitejcům a připravil jim zdrcující poráku, e se před ním dali na útěk. 9 Jene zlý duch od Hospodina zase napadl Saula, kdy seděl ve svém domě. Měl kopí v ruce a David hrál na citaru. 10 Saul chtěl Davida přibodnout kopím ke stěně. Ten vak před Saulem uskočil, take Saul zabodl kopí do stěny. David té noci utekl a unikl. 11 Saul vyslal k Davidovu domu posly, aby jej střeili a Davida ráno usmrtili. Ale Davidova ena Míkal mu to oznámila. Řekla: “Jestlie se ti nepodaří zachránit se v noci, bude zítra mrtev.” 12 Míkal spustila Davida oknem a on prchl pryč a unikl. 13 Pak vzala Míkal domácího bůka, poloila na loe, do hlav poloila chumáč kozí srsti a přikryla pokrývkou. 14 Kdy Saul vyslal posly, aby Davida jali, řekla: “Je nemocen.” 15 Saul vyslal posly znovu, aby se na Davida podívali. Řekl: “Přineste ho na loi ke mně, abych ho usmrtil.” 16 Poslové přili, a hle, na loi domácí bůek a chumáč kozí srsti v hlavách. 17 Saul se na Míkal osopil: “Proč jsi mě takto obelstila? Pustilas mého nepřítele, aby unikl.” Míkal Saulovi odpověděla: “On mi vyhrooval: Pus mě, jinak tě usmrtil.” 18 David uprchl a unikl. Přiel do Rámy k Samuelovi a oznámil mu vechno, co mu Saul provedl. Pak el se Samuelem a usadili se v prorockém domě. 19 Tu bylo Saulovi oznámeno: “Hle, David je v prorockém domě v Rámě.” 20 Saul vyslal posly, aby Davida jali. Ti spatřili sbor proroků v prorockém vytrení a Samuela stojícího jako představeného nad nimi. Vtom spočinul duch Boí na Saulových poslech a také oni upadli do prorockého vytrení. 21 Oznámili to Saulovi a on poslal dalí posly, ale také ti upadli do prorockého vytrení. Poslal posly jetě potřetí, ale i ti upadli do prorockého vytrení. 22 el tedy do Rámy sám. Kdy přiel k té veliké cisterně v Sekú, otázal se: “Kde je tu Samuel a David?” A dostal odpověď: “V prorockém domě v Rámě.” 23 el tam, do prorockého domu v Rámě, ale i na něm spočinul duch Boí, take dál el v prorockém vytrení, a přiel do prorockého domu v Rámě. 24 Také on si svlékl aty a také on upadl před Samuelem do prorockého vytrení. Celý den a celou noc leel nahý. Proto se říká: “Co také Saul je mezi proroky?”

1.Samuelova 20

1 David uprchl z prorockého domu v Rámě a přiel si Jónatanovi postěovat: “Co jsem provedl? Jaký je můj zločin? Jaký je můj hřích vůči tvému otci, e mi ukládá o ivot?” 2 On mu odvětil: “Toho buď dalek! Nezemře. Vdy můj otec neudělá ani to nejmení, ani se mi svěří. Proč by tohle můj otec přede mnou skrýval? Není tomu tak.” 3 David se jetě zapřisáhl a odporoval: “Tvůj otec určitě ví, e jsem získal tvou přízeň. Řekl: “A o tom neví Jónatan, aby se netrápil.” Nicméně, jakoe iv je Hospodin a jakoe iv jsi ty, od smrti mě dělí jen krůček.” 4 Jónatan se tedy Davida otázal: “Co chce, abych pro tebe udělal?” 5 David Jónatanovi řekl: “Hle, zítra je novoluní a já mám sedět s králem u jídla. Propus mě a já se budu a do třetího dne navečer skrývat v poli. 6 Bude-li mě tvůj otec pohřeovat, řekne: “David mě naléhavě prosil, aby si směl odběhnout do svého města Betléma; koná se tam výroční obětní hod pro celou čeled’.” 7 Jestlie řekne: “Dobře”, můe být tvůj sluebník klidný, jestlie vak ho popadne vztek, věz, e se odhodlal k nejhorímu. 8 Proka proto milosrdenství svému sluebníku, nebo jsi vstoupil se svým sluebníkem ve smlouvu před Hospodinem. Jestlie jsem spáchal nějaký zločin, usmr mě ty sám. Proč bys mě ted’ vodil ke svému otci?” 9 Ale Jónatan odvětil: “Toho buď dalek! Dozvím-li se bezpečně, e se můj otec vůči tobě odhodlal k nejhorímu, neoznámím ti to snad?” 10 David se Jónatana otázal: “Kdo mi oznámí, kdy ti tvůj otec odpoví tvrdě?” 11 Jónatan Davida vybídl: “Pojď, vyjdeme na pole.” Oba vyli na pole. 12 Tu řekl Jónatan Davidovi: “Při Hospodinu, Bohu Izraele! Kdy zítra či pozítří v příhodnou dobu od svého otce vyzvím, e je to s Davidem dobré, tedy k tobě nikoho nepolu a nebudu ti nic vzkazovat. 13 A se mnou Hospodin udělá, co chce! Vzkáu ti, rozhodne-li se můj otec vůči tobě pro to nejhorí. Propustím tě a půjde v pokoji. Hospodin buď s tebou, jako byl s mým otcem. 14 Avak i ty mi prokazuj Hospodinovo milosrdenství, pokud budu iv a nezemřu, 15 a nezpřetrhej svazky svého milosrdenství vůči mé rodině nikdy, ani tenkrát, a Hospodin vyhledí Davidovy nepřátele z povrchu země do posledního mue.” 16 I uzavřel Jónatan s Davidovým domem smlouvu: “A Hospodin volá Davidovy nepřátele k odpovědnosti.” 17 Nadto zavázal Jónatan Davida přísahou při své lásce k němu, nebo ho z due miloval. 18 Jónatan mu řekl: “Zítra bude novoluní, a a si vimnou tvého sedadla, bude pohřeován. 19 Třetího dne rychle sestup a přijď k místu, kde ses skrýval v den jednáni, a zůstaň u kamene Ezelu. 20 Já vystřelím vedle něho tři ípy, jako bych je vypustil na nějaký terč. 21 Hned nato polu chlapce: “Jdi najít ípy.” Jestlie chlapci výslovně řeknu: “Hle, ípy jsou zde za tebou, seber je”, pak přijď, nebo to pro tebe bude znamenat pokoj, nic se ti nestane, jakoe iv je Hospodin. 22 Jestlie vak řeknu mladíkovi: “Hle, ípy jsou dál před tebou”, pak odejdi, nebo tě posílá Hospodin. 23 Ale slovo, které jsme si dali, já a ty, platí. Hospodin je navěky svědkem mezi mnou a tebou!” 24 David se tedy skryl v poli. Kdy nastalo novoluní, král zasedl k hodu a jedl. 25 Král se posadil tak jako jindy na sedadlo u stěny, ale Jónatan stál; po Saulově boku se posadil Abnér. Povimli si Davidova místa. 26 Onoho dne o tom Saul nepromluvil, nebo si řekl: “Přihodilo se mu něco, co jej znečistilo, není čistý.” 27 Kdy vak druhého dne po novoluní si opět vimli Davidova místa, otázal se Saul svého syna Jónatana: “Proč Jiajův syn včera ani dnes nepřiel k hodu?” 28 Jónatan Saulovi odpověděl: “David mě naléhavě prosil, aby směl do Betléma. 29 Řekl: “Propus mě, nae čeled’ má ve městě obětní hod. Můj bratr mi přikázal přijít. Jestlie jsem tedy získal tvou přízeň, rád bych se uvolnil a podíval se na své bratry.” Proto se nedostavil ke královu stolu.” 30 Saul vzplanul proti Jónatanovi hněvem a křičel na něj: “Ty synu poběhlice, co jsem to nevěděl, e si Jiajova syna vyvoluje ke své hanbě i k hanbě klínu své matky? 31 Po vechny dny ivota Jiajova syna na zemi neobstojí ty ani tvé království. Hned pro něho poli a dej ho přivést ke mně, protoe je synem smrti.” 32 Jónatan svému otci Saulovi odpověděl a otázal se ho: “Proč má zemřít? Co provedl?” 33 Avak Saul po něm mrtil kopím, aby ho proklál. I poznal Jónatan, e jeho otec je odhodlán Davida usmrtit. 34 Jónatan, rozpálen hněvem, vstal od stolu a toho druhého dne po novoluní při hodu nejedl, protoe se trápil pro Davida, e ho jeho otec potupil. 35 Za jitra vyel Jónatan na pole podle dohody s Davidem a byl s ním malý chlapec. 36 Poručil svému

chlapci: “Bě najít ípy, které vystřelím.” Zatímco chlapec běel, on přes něho vystřelil íp. 37 Kdy chlapec přiel k místu, kam Jónatan íp vystřelil, volal Jónatan za chlapcem: “Není íp tam dál před tebou?” 38 A Jónatan volal za chlapcem: “Rychle, spěchej, nezastavuj se!” Jónatanův chlapec posbíral ípy a přiel ke svému pánu. 39 Chlapec nic netuil. Jen Jónatan a David věděli, oč jde. 40 Jónatan pak dal svou zbroj chlapci, kterého měl s sebou, a poručil mu: “Jdi, zanes to do města.” 41 A chlapec el. Tu povstal David od jiní strany, padl tváří k zemi a třikrát se poklonil. Políbili se a plakali jeden pro druhého, a se David vzchopil. 42 Jónatan řekl Davidovi: “Jdi v pokoji. Co jsme si my dva v Hospodinově jménu přísahali, toho a je Hospodin navěky svědkem mezi mnou a tebou i mezi mým a tvým potomstvem.”

1.Samuelova 21

1 David vstal a odeel, zatímco Jónatan se ubíral do města. 2 I přiel David do Nóbu ke knězi Achímelekovi. Achímelek vyděen vyel Davidovi vstříc a otázal se ho: “Proč jsi sám a nikdo není s tebou?” 3 David knězi Achímelekovi odvětil: “Mám pověření od krále. Poručil mi: Nikdo a neví nic o tom, k čemu tě posílám a čím jsem tě pověřil. Druině jsem uloil, aby čekala na určeném místě. 4 Nyní vak mi dej, co má po ruce, pět chlebů, či co se najde.” 5 Kněz Davidovi odpověděl takto: “Nemám po ruce obyčejný chléb, je tu jenom svatý chléb. Jen jestli se druina vyvarovala styku se enami.” 6 David odpověděl knězi ujutěním: “Jistě. en jsme se nedotkli u předtím. Kdy jsem odcházal, byla těla členů druiny svatá. Cesta ovem svatá nebyla, ale dnes bude tímto způsobem posvěcena.” 7 Kněz mu tedy dal svatý chléb, protoe tam jiný nebyl, toti jenom chléb předkladný, který byl od Hospodinovy tváře odloen, aby tam byl poloen čerstvý chléb v den, kdy se starý odebíral. 8 V onen den tam vak byl jeden ze Saulových sluebníků v uzavření před Hospodinem, jménem Dóeg Edómský, nejpřednější ze Saulových pastýřů. 9 David se jetě otázal Achímeleka: “Nemá zde po ruce nějaké kopí nebo meč? Nevzal jsem s sebou svůj meč ani svou zbroj, protoe králova záleitost byla neodkladná.” 10 Kněz řekl: “Je tu meč Pelitejce Goliáe, kterého jsi zabil v dolině Posvátného stromu. Je zavnutý do plátě za efódem. Chce-li si jej vzít, vezmi. Kromě něho tu ádný jiný není.” David odvětil: “Není nad něj, dej mi jej.” 11 I povstal David, aby onoho dne prchl před Saulem. Přiel k Akíovi, králi Gatu. 12 Akíovi sluebníci řekli králi: “Co to není David, král země? Co se o něm nezpívalo při tanečním reji: “Saul pobil své tisíce, ale David své desetitisíce”?” 13 Tato slova utkvěla Davidovi v mysli a velice se bál Akíe, krále Gatu. 14 Proto před nimi změnil své chování, jednal v jejich rukou jako potřetěný, dělal značky na vrata brány a poutěl po bradě sliny. 15 Akí vak řekl svým sluebníkům: “Víte přece, e to je ílenec, proč ho přivádíte ke mně? 16 Nedostává se mi snad ílenců, e jste přivedli tady toho, aby mě svým ílením obtěoval? Takový by měl vstoupit do mého domu?”

1.Samuelova 22

1 David odtud odeel a uchýlil se do jeskyně Adulámu. Kdy o tom uslyeli jeho bratři a celý dům jeho otce, sestoupili tam k němu. 2 Také se kolem něho shromádili vichni utlačovaní, vichni stíhaní věřitelem a vichni, jejich ivot byl plný hořkosti. Stal se jejich velitelem. Bylo s ním na čtyři sta mužů. 3 Odtud David odeel do Mispy Moábské. Moábskému králi řekl: “A tu prosím zůstanou můj otec a má matka s vámi, dokud nezvím, jak se mnou Bůh naloí.” 4 Nechal je u moábského krále a pobývali u něho po vechny dny, pokud byl David ve skalní skrýi. 5 Prorok Gád pak řekl Davidovi: “Nezůstávej ve skalní skrýi. Odeber se do judské země.” David el, a přiel do lesa Cheretu. 6 Saul se doslechl, e se David a jeho mui zase ukázali. Saul tehdy seděl v Giběji pod tamarykem na výině s kopím v ruce a vichni jeho sluebníci stáli před ním. 7 Tu řekl svým sluebníkům, kteří před ním stáli: “Poslyte, Benjamínovci! To vám vem dá Jiajův syn pole a vinice? Vechny vás ustanoví za velitele nad tisíci a nad sty? 8 Proto jste se vichni proti mně spikli? Nikdo mi neohlásí, e můj syn uzavřel se synem Jiajovým smlouvu! Nikdo z vás se kvůli mně netrápí a neohlásí mi, e můj syn podporuje mého sluebníka, aby mi strojil úklady, jak je tomu právě dnes!” 9 Dóeg Edómský, který byl ustanoven nad Saulovými sluebníky, odpověděl: “Viděl jsem syna Jiajova, jak přiel do Nóbu k Achímelekovu, synu Achítúbovu. 10 Ten se kvůli němu doptával Hospodina, dal mu stravu na cestu, i meč Pelitejce Goliáe mu dal.” 11 Král si předvolal kněze Achímeleka, syna Achítúbův, i celý jeho rod, kněstvo z Nóbu. Vichni se ke králi dostavili. 12 Saul řekl: “Posly, synu Achítúbův!” On odpověděl: “Tu jsem, můj pane.” 13 Saul se na něj obořil: “Proč jste se proti mně spikli, ty a syn Jiajův? Dal jsi mu chléb a meč a doptával ses kvůli němu Boha, aby proti mně povstal a strojil mi úklady, jak je tomu právě dnes.” 14 Achímelek králi odpověděl: “Kdo je mezi vemi tvými sluebníky tak věrný jako David? Je zetěm krále, je přísluníkem tvé tělesné stráe a je ve tvém domě váen. 15 e bych se teprve dnes kvůli němu doptával Boha, toho jsem dalek. A král nepodkládá něco takového svému sluebníku ani celému mému rodu! Vdy tvůj sluebník o tom vem vůbec nic neví, ani to nejmení!” 16 Král se vak rozkřikl: “Propadl jsi smrti, Achímeleku, ty i celý tvůj rod.” 17 A král poručil bécům, kteří stáli před ním: “Obkličte a usmrte Hospodinovy kněze. I jejich ruka byla s Davidem! Věděli, e prchá, a neohlásili mi to.” Avak královi sluebníci nechtěli vztáhnout ruku a udeřit na kněze Hospodinovy. 18 Král tedy poručil Dóegovi: “Obklič je ty! Udeř na kněze!” Dóeg Edómský je obklíčil, udeřil na kněze a usmrtil onoho dne osmdesát pět mužů, nosících lněný efód. 19 Také kněské město Nób vybil ostřím meče; mue i eny, pacholata i kojence, býky, osly a ovce pobil ostřím meče. 20 Unikl jen jeden syn Achímeleka, syna Achítúbův, jménem Ebjátar. Uprchl za Davidem. 21 Ebjátar oznámil Davidovi, e Saul Hospodinovy kněze povradil. 22 David Ebjátarovi řekl: “Věděl jsem onoho dne, e je tam Dóeg Edómský a e to určitě oznámí Saulovi. To jako bych sám napadl vechny přísluníky tvého rodu. 23 Zůstaň se mnou, neboj se. Kdo ukládá o ivot mně, ukládá o ivot tobě. U mne jsi pod ochranou.”

1.Samuelova 23

1 Davidovi oznámili: “Hle, Pelitejci bojují proti Keíle, u plení humna.” 2 David se doptával Hospodina: “Mám jít a pobít tyto Pelitejce?” Hospodin Davidovi řekl: “Jdi, pobije Pelitejce a zachrání Keílu.” 3 Davidovi mui vak namítali: “U tady v Judsku ijeme ve strachu; nato kdy potáhneme ke Keíle proti bitevním řadám Pelitejců.” 4 Proto se David doptával Hospodina znovu a Hospodin mu odpověděl. Řekl: “Jen táhni dolů ke Keíle, já ti vydávám Pelitejce do rukou.” 5 David se svými mui tedy odtáhl ke Keíle a bojoval proti Pelitejcům. Zahnal jejich stáda a připravil jim zdrcující poráku. Tak David vysvobodil obyvatele Keíly. 6 Kdy Ebjátar, syn Achímelekův, uprchl k Davidovi do Keíly, vzal s sebou efód. 7 Saulovi bylo oznámeno, e David přiel do Keíly. Saul řekl: “Bůh ho vydal do mých rukou. Je polapen, vstoupil do města s vraty a závorami.” 8 Saul vyzval k boji vechen lid, aby táhli dolů na Keílu a oblehli Davida a jeho mue. 9 Kdy David zvěděl, e Saul proti němu chystá to nejhorí, poručil knězi Ebjátarovi: “Přines efód.” 10 A David se ptal: “Hospodine, Boe Izraele, tvůj sluebník dostal jistou zprávu, e Saul hodlá přitrhnout ke Keíle a zničit město kvůli mně. 11 Vydají mě občané Keíly do jeho rukou? Sestoupí sem Saul, jak to slyel tvůj sluebník? Hospodine, Boe Izraele, oznam to prosím svému sluebníku.” Hospodin odpověděl: “Sestoupí.” 12 David se tázal: “Vydají občané Keíly mě i mé mue Saulovi do rukou?” Hospodin odpověděl: “Vydají.” 13 Nato David se svými mui, bylo jich kolem esti set, vytáhl z Keíly a přecházeli z místa na místo. Kdy bylo Saulovi oznámeno, e David z Keíly unikl, zanechal taení. 14 David pobýval v pouti na nepřístupných vrcholcích; pobýval v horách poutě Zífu. Ačkoli po něm Saul po celý čas pátral, Bůh mu ho do rukou nevydal. 15 David viděl, e Saul vytáhl, aby mu ukládal o ivot, i ukryl se v pouti Zífu v Chorei. 16 Jónatan, syn Saulův, se vypravil a el za Davidem do Choree. Ve jménu Boím mu dodal odvahy. 17 Řekl mu: “Neboj se, ruka mého otce Saula tě nenajde. Ty bude kralovat nad Izraelem a já budu druhým po tobě. Také můj otec Saul to ví.” 18 Oba uzavřeli před Hospodinem smlouvu. David zůstal v Chorei a Jónatan se odebral ke svému domu. 19 Zífejci vystoupili k Saulovi do Gibeje a řekli: “David se přece skrývá u nás na nepřístupných vrcholcích v Chorei, na pahorku Chakíle, na jih od poutě Jeímónu. 20 Nyní tedy, králi, kdy celou svou duí touí táhnout dolů, přitáhni. Vydát ho králi do rukou u bude na nás.” 21 Saul odvětil: “Buďte poehnáni od Hospodina, nebo jste se mnou měli soucit. 22 Jděte jetě vykonat přípravy. Zjistěte a obhlédněte místo, kde se zdruje a kdo ho tam viděl. Bylo mi řečeno, e si počíná velmi vychytrale. 23 Obhlédněte a zjistěte vechny úkryty, kde se ukrývá. A to zjistíte, vrate se ke mně a já potáhnú s vámi. Jestli je v zemi, budu po něm slídit mezi vemi judskými rody.” 24 Vypravili se tedy a li před Saulem do Zífu. Ale David se svými mui byl v pouti Maónu, v pustině na jih od poutě Jeímónu. 25 Saul se dal se svými mui do pátrání. Kdy to oznámili Davidovi, táhl dolů ke skalisku a zůstal v pouti Maónu. Saul o tom uslyel a Davida v pouti Maónu pronásledoval. 26 Saul táhl po jedné straně pohoří, zatímco David se svými mui byl na druhé straně pohoří. David se snail před Saulem nakvap ustoupit, ale Saul se svými mui Davida a jeho mue obklíčil, aby je pochyтали. 27 Vtom přiel k Saulovi posel se zprávou: “Rychle odtáhni, nebo do země vpadli Pelitejci.” 28 Saul tedy přestal pronásledovat Davida a táhl proti Pelitejcům. Proto se to místo nazývá Skalisko rozdělení.

1.Samuelova 24

1 David odtud vystoupil a usadil se na nepřístupných vrcholcích u Ěn-gedí. 2 Kdy se Saul vrátil ze stíhání Pelitejců, oznámili mu: “Hle, David je v pouti Ěn-gedí.” 3 Saul tedy vzal tři tisíce mužů vybraných z celého Izraele a vydal se hledat Davida a jeho muže po Kozoročích skalách. 4 Doel a k ohradám pro stáda, které byly při cestě; byla tam jeskyně. Saul do ní vstoupil, aby vykonal potřebu. V odlehlém koutu jeskyně vak seděl David se svými muži. 5 Tu Davidovi jeho muži řekli: “Toto je den, o něm ti Hospodin řekl: “Vydám ti do rukou tvého nepřítele.” Muže s ním naloit, jak se ti zlíbí.” David se přikradl a odřízl cíp Saulova plátě. 6 Ale pro to odříznutí cípu Saulova plátě si David potom dělal výčitky. 7 Svým mužům řekl: “Chraň mě Hospodin, abych se dopustil něčeho takového na svém pánu, na Hospodinově pomazaném, a vztáhl na něho ruku. Je to přece Hospodinův pomazaný!” 8 Těmi slovy David své muže zarazil a nedovolil jim povstat proti Saulovi. Saul vstal, vyel z jeskyně a el svou cestou. 9 Potom vstal i David, vyel z jeskyně a volal za Saulem: “Králi, můj pane!” Saul se ohlédl. David padl na kolena tváří k zemi a klaněl se. 10 David Saulovi řekl: “Proč poslouchá lidské řeči, e David usiluje o tvou zkázu? 11 Hle, na vlastní oči dnes vidí, e tě dnes v jeskyni vydal Hospodin do mých rukou. Říkali, abych tě zabil. Já jsem tě vak uetřil. Řekl jsem: Na svého pána nevztáhnu ruku. Je to přece Hospodinův pomazaný. 12 Pohled', můj otče! Pohled' na cíp svého plátě v mé ruce. Odřízl jsem cíp tvého plátě a nezabil jsem tě. Uva a pohled', e na mé ruce nelpí ádné zlo ani nevěrnost. Já jsem se proti tobě neprohřeil, ale ty mi ukládá o ivot, chce mi jej vzít. 13 A nás rozsoudí Hospodin. A Hospodin vykoná nad tebou pomstu za mne. Má ruka vak proti tobě nebude. 14 Jak praví dávné přísloví: “Svévole pochází od svévolníků, ale má ruka proti tobě nebude.” 15 Proti komu vytáhl izraelský král? Koho pronásleduje? Mrtvého psa, pouhou blechu! 16 A Hospodin vede mou při a rozsoudí nás. A přihlédne a rozhodne můj spor a svým rozsudkem mě vysvobodí z tvých rukou.” 17 Kdy David přestal k Saulovi takto mluvit, Saul zvolal: “Co to není tvůj hlas, můj synu Davide?” A Saul se dal do hlasitého pláče. 18 Pak Davidovi řekl: “Jsi spravedlivější ne já. Ty mi odplácí dobrým, ale já jsem ti odplácel zlým. 19 Dals mi to dnes najevo, kdy jsi mi prokázal dobro. Hospodin mě vydal do tvých rukou, ale tys mě nezabil. 20 Kdypak někdo najde svého nepřítele a nechá ho odejít v dobrém? Ké tě Hospodin odmění dobrým za to, cos mi dnes učinil! 21 Věru, teď u vím, e kralovat bude určitě ty. Izraelské království bude v tvých rukou stálé. 22 A teď mi odpřisáhni při Hospodinu, e nevyhubí mé potomstvo a e mé jméno z domu mého otce nevyhladí!” 23 David to Saulovi odpřisáhl. Saul se pak odebral ke svému domu a David se svými muži vystoupil do skalní skrýe.

1.Samuelova 25

1 Kdy Samuel zemřel, vechen Izrael se shromádlil a oplakával ho. Pochovali ho v jeho domě v Rámě. A David nato sestoupil do Páranské stepi. 2 V Maónu byl mu, který měl hospodářství na Karmelu. Byl velmi zámoný. Měl tři tisíce ovcí a tisíc koz. Právě stříhal na Karmelu ovce. 3 Ten mu se jmenoval Nabal a jeho ena se jmenovala Abígajil. Byla to ena bystrého rozumu a krásné postavy, ale mu byl zatvrzelý a v jednání zlý. Byl to Kálebovec. 4 David se v pouti doslechl, e Nabal stříhá své ovce. 5 I poslal David deset mládenců a řekl jim: “Vystupte na Karmel. Půjdete k Nabalovi a popřejete mu mým jménem pokoj. 6 Řeknete toto: Buď zdrav! Pokoj tobě, pokoj tvému domu, pokoj vemu, co má. 7 Právě jsem slyel, e slaví stří. Nue, tvoji pastýři bývali s námi. Neublíovali jsme jim. Nepohřeili nic po vechny dny, co byli na Karmelu. 8 Zeptej se svých mládenců, povědí ti o tom. Ké moji mládenci u tebe najdou vlídné přijetí! Vdy přicházíme ve astný den. Dej prosím svým otrokům a svému synu Davidovi něco z toho, co má po ruce.” 9 Davidovi mládenci přili, vyřídili to ve Nabalovi Davidovým jménem a vyčkávali. 10 Ale Nabal se na Davidovy sluebníky rozkřikl: “Kdo je David? Kdo je to Jiajův syn? Dnes přibývá otroků, kteří se odtrhují od svých pánů. 11 Mám snad vzít svůj chléb, svou vodu a zvířata, která jsem porazil pro své stříhače, a dát je muům, o nich ani nevím, odkud jsou?” 12 Davidovi mládenci se vydali na zpáteční cestu. Vrátili se a vechno mu to oznámili. 13 David svým muům rozkázal: “Opásejte se kadý mečem!” Kadý se tedy opásal mečem. I David se opásal mečem. Za Davidem vytáhlo na čtyři sta muů a dvě stě jich zůstalo u výstroje. 14 Jeden z mládenců oznámil Nabalově eně Abígajile: “Hle, David poslal z poutě posly s poehnáním pro naeho pána, ale on se na ně osopil. 15 Ti mui se k nám chovali velice dobře. Neublíovali nám a nic jsme nepohřeili po vechny dny, co jsme se s nimi stýkali, kdy jsme byli na poli. 16 Byli nám hradbou ve dne v noci po vechny dny, co jsme byli s nimi, kdy jsme pásli ovce. 17 Teď uva a pohled, co bys měla udělat. Vdy se na naeho pána a celý jeho dům valí pohroma! A on je takový ničema, e se s ním nedá mluvit.” 18 Abígajil rychle vzala dvě stě chlebů, dva měchy vína, pět připravených ovcí, pět měr praeného zrní, sto suených hroznů, dvě stě pletenců suených fíků a naloila to na osly. 19 Svým mládencům řekla: “Jděte napřed, já půjdu za vámi.” Svému mui Nabalovi neoznámila nic. 20 Kdy sjížděla na oslu dolů, kryta horou, tu proti ní sestupoval David se svými mui, take na ně narazila. 21 David si řekl: “Věru, nadarmo jsem střeil ve stepi vechno, co mu patřilo. Ze veho, co má, nic nepohřeil. A přece se mi odplatil za dobro zlem. 22 A Bůh udělá s mými nepřáteli, co chce, jestlie mu ve vem, co má, zanechám do rána jediného močícího na stěnu.” 23 Jakmile Abígajil uviděla Davida, rychle sesedla s osla, padla před Davidem na tvář a poklonila se k zemi. 24 Padla mu k nohám a zvolala: “Má, má je to vina, můj pane. Nech smí tvá otrokyně k tobě promluvit, vyslechni slova své otrokyně. 25 Ké můj pán nebere toho ničemu Nábala váně. Vdy je takový jako jeho jméno. Jmenuje se Nabal (to je Bloud) a jen blud je v něm. Já, tvá otrokyně, jsem neviděla mládence svého pána, které poslal. 26 Ale nyní, můj pane, jakoe iv je Hospodin a jakoe iv jsi ty, Hospodin ti zabránil dopustit se krveprolití a pomoci si vlastní rukou. A jsou nyní jako Nabal tvoji nepřátelé, kteří vyhledávají zkázu mého pána. 27 Toto poehnání zde přinesla svému pánu tvá sluka. A je rozdáno druině, která chodí v lepějích mého pána. 28 Promiň své otrokyni přestoupení. Vdy Hospodin jistě zbuduje mému pánu trvalý dům. Můj pán vede boje Hospodinovy a po vechny tvé dny se na tobě nenalo nic zlého. 29 Kdyby někdo povstal, aby tě pronásledoval a ukládal ti o ivot, a je ivot mého pána pojat do svazku ivých u Hospodina, tvého Boha. Ale ivot tvých nepřátel a vloí do praku a odmrtí. 30 A Hospodin učiní mému pánu vechno to dobré, je ti přislíbil, a pověří tě, abys byl vévodou nad Izraelem, 31 nebude mít újmu ani výčitky, můj pane, e jsi zbytečně prolil krev, aby sis pomohl. A Hospodin prokáe mému pánu dobro, vzpomeň na svou otrokyni.” 32 David Abígajile odvětil: “Poehnán buď Hospodin, Bůh Izraele, e mi tě dnes poslal vstříc. 33 A poehnán buď tvůj důvtip a poehnána ty sama, es mě dnes zadrela, abych se nedopustil krveprolití a nepomohl si vlastní rukou. 34 Ale jakoe je iv Hospodin, Bůh Izraele, který mi zabránil způsobit ti něco zlého, kdybys mi nebyla rychle vyla vstříc, nezůstal by Nabalovi do

jitřního úsvitu jediný močící na stěnu.” 35 David od ní vzal, co mu přinesla, a řekl jí: “Pokojně vystup do svého domu. Hleď, vyslyel jsem tě a беру na tebe ohled.” 36 Kdy Abígajil přišla k Nábaloovi, měl právě ve svém domě hody jako nějaký král. Byl dobře naladěný, opilý a přespříli. Proto mu a do jitřního úsvitu neoznámila ani to nejmenší. 37 Ráno, kdy Nabal vystřízlivěl, oznámila mu jeho žena, co se událo. Tu ho ranila mrtvice a ztuhl jako kámen. 38 Asi po deseti dnech Hospodin Nábala tvrdě zasáhl, takže zemřel. 39 Kdy David uslyšel, že Nabal zemřel, řekl: “Poehnán buď Hospodin, že rozhodl spor proti Nábaloovi, jen mě pohaněl, a že překazil svému slubebníku zlý čin a že zlobu Nabalovu obrátil Hospodin na jeho hlavu.” David pak Abígajile poslal vzkaz, že si ji chce vzít za ženu. 40 Davidovi slubebníci přišli k Abígajile na Karmel a promluvili k ní: “Posílá nás k tobě David. Chce si tě vzít za ženu.” 41 Hned se poklonila tváří a k zemi a řekla: “Hle, tvoje otrokyně bude slukou, která umývá nohy slubebníkům svého pána.” 42 Abígajil se rychle vypravila; jela na oslu a doprovázelo ji pět jejích dívek. Následovala Davidovy posly a stala se jeho ženou. 43 David pojal také Achínoamu z Jizreelu; tak byly obě jeho ženami. 44 Ale Saul dal svou dceru Míkal, ženu Davidovu, Paltímu, synu Lajiovu, který byl z Galímu.

1.Samuelova 26

1 Zífejci přili říci Saulovi do Gibeje: “David se přece skrývá na pahorku Chakíle naproti pouti Jeímónu.”
2 Saul hned sestoupil do poutě Zífu se třemi tisíci muži vybranými z Izraele, aby v pouti Zífu hledal Davida. 3 Saul se utábořil na pahorku Chakíle, který je při cestě naproti pouti Jeímónu. David, který se usadil v pouti, viděl, e Saul přitáhl do poutě za ním. 4 David toti vyslal zvědy a zjistil, e Saul opravdu přitáhl. 5 Odebral se tedy na místo, kde se Saul utábořil. David uviděl místo, kde leel Saul i Abnér, syn Nérův, velitel jeho vojska. Saul spal v leení a lid tábořil kolem něho. 6 David vyzval Chetejce Achímeleka a Abíaje, syna Serújina, bratra Jóabova: “Kdo se mnou sestoupí k Saulovi do tábora?” Abíaj řekl: “Já s tebou sestoupím.” 7 Tak vnikl David s Abíajem v noci mezi lid, a hle, Saul leí, spí v leení a jeho kopí je zabodnuto do země v hlavách loe; Abnér a lid leeli kolem něho. 8 Abíaj řekl Davidovi: “Bůh ti dnes vydal do rukou tvého nepřítel. Teď dovol, a ho jedinou ranou přirazím kopím k zemi, druhé rány nebude třeba.” 9 David vak Abíajovi řekl: “Neodpravuj ho! Vdy kdo vztáhne ruku na Hospodinova pomazaného a zůstane bez trestu?” 10 David dále řekl: “Jakoe iv je Hospodin, jistě jej Hospodin zasáhne; buď nadejde jeho den, kdy zemře, anebo odejde do boje a bude smeten. 11 Chraň mě vak Hospodin, abych vztáhl ruku na Hospodinova pomazaného. Vezmi tady to kopí, které má v hlavách, i dbánek na vodu a odejděme.” 12 David vzal kopí a dbánek na vodu od hlav Saulova loe a odeli. Nikdo nic neviděl, nikdo nic nevěděl, nikdo se neprobudil, vichni spali; padla na ně mrákota od Hospodina. 13 David pak přeel na protilehlou stranu, postavil se na vrchol hory vpovzdálí, take mezi nimi byl značný prostor. 14 David zavolal na lid a na Abnéra, syna Nérova: “Jestlipak odpoví, Abnére?” Abnér se ozval: “Kdo jsi, e volá na krále?” 15 David Abnérovi řekl: “Jsi přece mu. Kdo je ti v Izraeli roven? Proč jsi nestřelil krále, svého pána? Někdo z lidu přiel krále, tvého pána, odpravit. 16 Nepočínal sis dobře. Jakoe iv je Hospodin, jste syny smrti, protoe jste nestřelili svého pána, Hospodinova pomazaného. Podívej se teď, kde je královo kopí a dbánek na vodu, který měl v hlavách!” 17 Saul poznal po hlase Davida. Otázal se: “Je to tvůj hlas, můj synu Davide?” David řekl: “Je to můj hlas, králi, můj pane.” 18 Dále řekl: “Proč vlastně můj pán pronásleduje svého otroka? Vdy čeho jsem se dopustil? Co je na mně zlého? 19 Nech nyní král, můj pán, vyslechne slova svého otroka. Jestli tě proti mně podněcuje Hospodin, nech přijme vůni obětního daru. Jestli vak lidé, a jsou prokleti před Hospodinem. Vdy mě dnes zapudili, abych se nemohl podílet na Hospodinově dědictví, jako by řekli: “Jdi souit jiným bohům.” 20 Ké má krev nevyteče na zem daleko od Hospodinovy tváře. Vdy izraelský král vytáhl, aby hledal pouhou blechu, jako by honil po horách koroptev.” 21 Saul na to řekl: “Zhřeil jsem. Vra se, můj synu Davide. Nic zlého ti u neudělám, protoe sis dnes cenil mého ivota. Počínal jsem si jako pomatenec, převelice jsem chybil.” 22 David odpověděl: “Tu je královo kopí. A sem přijde někdo z druiny a odnese je. 23 Hospodin odplatí kadému za jeho spravedlnost a věrnost. Hospodin tě dnes vydal do mých rukou, ale já jsem nechtěl na Hospodinova pomazaného vztáhnout ruku. 24 Hle, jaký význam jsem dnes přikládal tvému ivotu, takový význam a přikládá Hospodin ivotu mému a vysvobodí mne z kadé úzkosti!” 25 Saul Davidovi pravil: “Buď poehnán, můj synu Davide! Jistě mnoho vykoná a dokáe.” David pak el svou cestou a Saul se vrátil ke svému místu.

1.Samuelova 27

1 David si řekl: “Kteréhokoli dne mohu být zahuben Saulovou rukou. Nezbývá mi nic lepšího než uniknout do pelitejské země. Saul mě nechá být, přestane mě po celém izraelském území hledat. Tak mu uniknu z rukou.” 2 A David hned přešel spolu se svými esty s muži k Akíovi, synu Maókovu, králi Gatu. 3 David se usadil u Akíe v Gatu, on i jeho muži, každý se svou rodinou, David se svými dvěma enami, Achínoamou Jizreelskou a Abígajilou Karmelskou, enou po Nabalovi. 4 Když Saulovi ohlásili, že David uprchl do Gatu, už ho dál nehledal. 5 David řekl Akíovi: “Jestli jsem získal tvou přízeň, kéž je mi dáno místo v některém z venkovských měst a já se tam usadím. Proč by měl tvůj sloubník sídlit s tebou v městě královském?” 6 Akí mu dal onoho dne Siklag. Proto náleží Siklag judským králům dodnes. 7 Údobí, po které David sídlil v pelitejské krajině, trvalo celkem jeden rok a čtyři měsíce. 8 David se svými muži vycházel a podnikal vpády proti Geúrejčům, Girzejčům a Amálekovcům; ti všichni byli odedávna obyvateli té země od cesty do úru a po egyptskou zemi. 9 David pobíjel obyvatele země, nenechával naivu ani ženu, ale bral brávo a skot, osly, velbloudy i aty. S tím se vracel a přicházel k Akíovi. 10 Když se Akí ptal: “Kam jste dnes vpadli?”, David odpovídal: “Na jih Judy” nebo “Na jih Jerachmeelců” nebo “Na jih Kénijců”. 11 David nenechával naivu ani ženu a nevodil je do Gatu. Říkal: “Mohli by na nás vyzradit: Toto dělá David.” Takto si počínal po celou dobu, co sídlil v pelitejské krajině. 12 Akí Davidovi důvěřoval. Říkal: “Vzbudil velikou nelibost u svého lidu, Izraele; navždy zůstane mým sloubníkem.”

1.Samuelova 28

1 V oněch dnech shromádili Pelitejci své válečné iky, aby bojovali proti Izraeli. Akí řekl Davidovi: “Jistě ví, e potáhne se mnou v iku ty i tvoji mui.” 2 David Akíovi odvětil: “Vak pozná sám, co tvůj sluebník udělá!” Akí na to Davidovi řekl: “Ustanovuji tě tedy svým osobním strácem po vechny dny.” 3 Samuel zemřel a vechen Izrael ho oplakával. Pochovali ho v Rámě, jeho městě. Saul pak vymýtil ze země vyvolávače duchů zemřelých a jasnovidce. 4 Pelitejci se shromádili, vtrhli do země a utábořili se v únemu. Saul proto shromádil celý Izrael a utábořili se v pohoří Gilbóa. 5 Kdy Saul uviděl pelitejský tábor, strachy se celý roztrásl. 6 I doptával se Saul Hospodina, ale Hospodin mu neodpovídal ani skrze sny ani skrze urím ani skrze proroky. 7 Tu řekl Saul svým sluebníkům: “Vyhledejte mi enu, která vyvolává duchy zemřelých. Půjdu k ní a dotáu se jí.” Jeho sluebníci mu řekli: “Taková ena, která vyvolává duchy zemřelých, je v Én-dóru.” 8 Saul se přestrojil, vzal si jiné aty a el tam spolu se dvěma mui. Přiel k té eně v noci a řekl jí: “Věti mi prostřednictvím ducha zemřelého. Přivolej mi, koho ti řeknu.” 9 ena mu odpověděla: “Vak ty ví, co udělal Saul, e vyhladil ze země vyvolávače duchů zemřelých a jasnovidce. Proč mi strojí léčku? Chce mě vydat na smrt?” 10 Ale Saul se jí zapřisáhl při Hospodinu: “Jakoe iv je Hospodin, ádný trest tě za to nestihne.” 11 ena se ho zeptala: “Koho ti mám přivolat?” Odvětil: “Přivolej mi Samuela.” 12 Kdy ena Samuela viděla, hlasitě vykřikla a obrátila se na Saula: “Proč jsi mě obelstil? Vdy ty jsi Saul!” 13 Ale král jí řekl: “Neboj se! Co vidíš?” ena Saulovi odvětila: “Vidím boský zjev, jak vystupuje ze země.” 14 Řekl jí: “Jak vypadá?” Odpověděla: “Vystupuje starý mu, zahalený plátěm.” Saul poznal, e to je Samuel, padl na kolena tváří k zemi a klaněl se. 15 Samuel se Saula otázal: “Proč ruíš můj klid? Proč jsi mě dal přivolat?” Saul řekl: “Jsem ve velkých úzkostech. Bojují proti mně Pelitejci a Bůh ode mne odstoupil. Vůbec mi neodpovídá ani prostřednictvím proroků ani skrze sny. Proto jsem zavolal tebe, abys mi oznámil, co mám dělat.” 16 Samuel odvětil: “Proč se ptáš mne, kdy Hospodin od tebe odstoupil a stal se tvým protivníkem? 17 Hospodin učinil, co prohlásil skrze mne: Hospodin vytrhl království z tvé ruky a dal je tvému blinímu, Davidovi. 18 es neuposlechl Hospodina a nestal se vykonavatelem jeho planoucího hněvu proti Amálekovi, za to ti dnes Hospodin udělá toto: 19 Spolu s tebou vydá Hospodin do rukou Pelitejců té Izraele. Zítra bude ty i tvoji synové u mne. Také izraelský tábor vydá Hospodin do rukou Pelitejců.” 20 Saul se náhle skácel, jak byl dlouhý, k zemi; tak velice se polekal Samuelových slov. Nebylo v něm síly, protoe nepojedl chleba celý den a celou noc. 21 ena přistoupila k Saulovi a viděla, jak straně se zhrozil. Řekla mu: “Hle, tvoje otrokyně tě uposlechla. Dala jsem v sázku svůj ivot. Poslechla jsem tě v tom, cos mi poručil. 22 Teď zase ty prosím poslechni svou otrokyni. Předloím ti sousto chleba a pojí, aby ses posílil, vdy musí pokračovat v cestě.” 23 Ale on se zdráhal. Říkal: “Nebudu jíst.” Jeho sluebníci spolu s tou enou vak na něho naléhali a on je uposlechl. Povstal ze země a posadil se na loe. 24 ena měla doma vykrmeného býčka. Rychle ho připravila k hodu, nabrala mouky, zadělala a napekla nekvaených chlebů. 25 Předloila to Saulovi i jeho sluebníkům a oni jedli. Pak se zvedli a odeli jetě té noci.

1.Samuelova 29

1 Pelitejci shromádili vechny své iky do Afeku, zatímco Izrael tábořil u pramene, který je v Jizreelu. 2 Pelitejská kníata pochodovala se svými setninami a pluky, kdeto David a jeho mui pochodovali s Akíem jako poslední. 3 Pelitejtí velitelé se ptali: “Co s těmito Hebreji?” Akí pelitejským velitelům odvětil: “Vdy je to David, sluebník izraelského krále Saula, který je u mne u rok, ba léta. Neshledal jsem na něm nic zlého ode dne, kdy odpadl od Saula, a dodnes.” 4 Ale pelitejtí velitelé se na něho rozlítli. Řekli mu: “Poli toho mue zpět, a se vrátí tam na své místo, které jsi mu určil. S námi a do boje netáhne, aby se v boji nestal našim protivníkem. Čímpak by se více svému pánu zalíbil, ne hlavami těchto muů?” 5 Copak to není David, kterého opěvovali v tanečním reji: “Saul pobil své tisíce, ale David své desetitisíce?” 6 Akí si zavolal Davida a řekl mu: “Jakoe iv je Hospodin, ty jsi přímý a tvé vycházení a vcházení u mne v táboře se mi líbí. Neshledal jsem na tobě nic zlého ode dne, kdy jsi ke mně přiel, a dodnes. Ale nelíbí se kníatům. 7 Vra se tedy pokojně zpátky, aby ses nedopustil něčeho, co pelitejská kníata povaují za zlé.” 8 David Akíovi namítl: “Čeho jsem se dopustil a co zlého jsi shledal na mém sluebníku ode dne, kdy jsem se před tebou objevil, a dodnes, e nesmím jít do boje proti nepřátelům krále, svého pána?” 9 Akí Davidovi odpověděl: “Uznávám, v mých očích jsi dobrý jako Boí posel. Pelitejtí velitelé vak řekli: “A netáhne s námi do boje.” 10 Nyní tedy za časného jitra ty i sluebníci tvého pána, kteří přili s tebou, za časného jitra hned na úsvitě odejděte.” 11 Tak se David spolu se svými mui vydal za časného jitra na cestu zpátky do pelitejské země, zatímco Pelitejci vystupovali do Jizreelu.

1.Samuelova 30

1 David právě dorazil se svými muži třetího dne do Siklagu, poté co Amálekovci vpadli do Negebu, k Siklagu. Dobyli Siklagu a vypálili jej. 2 Eny, mladé i staré, které v něm byly, zajali. Nikoho neusmrtili. Odvedli je a li svou cestou. 3 Kdy přiel David se svými muži k městu, viděl, e je vypáleno a e jejich eny, synové a dcery jsou zajati. 4 David i vechen lid, který byl s ním, se dali do hlasitého pláče a plakali a do úplného vysílení. 5 Zajaty byly také obě Davidovy eny, Achínoam Jizreelská a Abígajil, ena po Nábalovi Karmelském. 6 Davidovi bylo velmi úzko. Lid se domlouval, e ho ukamenuje. Vechen lid byl toti rozhořčen, kadý pro své syny a dcery. David vak nael posilu v Hospodinu, svém Bohu. 7 David řekl knězi Ebjátarovi, synu Achímelekovu: “Přines mi efód!” Ebjátar Davidovi efód přinesl. 8 David se doptával Hospodina: “Mám pronásledovat tu hordu? Dostihnu ji?” On mu řekl: “Pronásleduj! Jistě dostihne a jistě vechny vysvobodí.” 9 David tedy vytáhl se esti sty muži, které měl při sobě, a doli a k Besóorskému úvalu, kde někteří zůstali. 10 David pronásledoval nepřítel se čtyřmi sty muži; dvě stě mužů tam zůstalo, protoe byli na smrt zemdleni a nemohli u Besóorský úval přejít. 11 Na poli nali nějakého Egyptana a vzali ho k Davidovi. Dali mu najíst chleba a napít vody. 12 Dali mu té pletenec suených fíků a dva suené hrozny. Jedl a okřál na duchu, nebo tři dny a tři noci nejedl chléb a nenapil se vody. 13 David se ho zeptal: “Čí jsi a odkud jsi?” On řekl: “Já jsem rodem Egyptan, otrok jednoho Amálekovce. Před třemi dny mě můj pán opustil, protoe jsem byl nemocen. 14 Vpadli jsme do Negebu osídleného Keretejci i na území Judy, toti do Negebu Kálebova, a vypálili jsme Siklag.” 15 David se ho otázal: “Přivedl bys mě k té hordě?” On řekl: “Přísahej mi při Bohu, e mě nezabije a e mě nevydá mému pánu do rukou, a přivedu tě k té hordě.” 16 Přivedl ho k nim, a hle, byli roztaení po celé zemi, jedli, pili a oslavovali vechnu tu velikou kořist, kterou pobrali v pelitejské a judské zemi. 17 David je pobíjel od ranního rozbřesku a do večera přítího dne. Nikdo z nich neunikl kromě čtyř set mladých mužů, kteří vsedli na velbloudy a ujeli. 18 Tak vysvobodil David vechno, co Amálekovci pobrali; i obě své eny David vysvobodil. 19 Nikdo z nich nechyběl, mladí ani staří, synové ani dcery, kořist ani cokoli jim pobrali. Vechno David získal zpět. 20 David také pobral vechen brav a skot. Hnali před ním to stádo a říkali: “To je Davidova kořist.” 21 Tak doel David ke dvěma stům mužů, kteří byli na smrt zemdleni a nemohli jít za Davidem a které zanechali v Besóorském úvalu. Vyli vsříc Davidovi a lidu, který byl s ním. David přistoupil k lidu a popřál jim pokoj. 22 Tu se mezi těmi muži, kteří li s Davidem, ozvali vichni zlí a ničemové: “Protoe s námi neli, nedostanou nic z kořisti, kterou jsme získali. A si kadý pouze odvede svou enu a děti a a jdou!” 23 Ale David řekl: “Nenakládejte tak, moji bratři, s tím, co nám dal Hospodin. Ochraňoval nás a vydal nám do rukou tu hordu, která na nás přitřhla. 24 Kdopak vás v této věci uposlechne? Podíl toho, jen vyel do boje, bude stejný jako podíl toho, jen zůstal u výstroje; dostanou stejný díl.” 25 Tak tomu bylo od onoho dne i nadále. Ustanovil to jako nařízení a řád pro Izraele, platný podnes. 26 Kdy David dorazil do Siklagu, rozeslal podíly z kořisti starím judským, svým přátelům, se vzkazem: “To je pro vás dar z kořisti získané na Hospodinových nepřátelích.” 27 Poslal jej starím do Bét-elu, do Rámotu v Negebu, do Jatiru, 28 do Aróeru, do Sifmótu, do Etemoy, 29 do Rákalu, do měst Jerachmeelovců, do měst Kénijců, 30 do Chormy, do Bór-aanu, do Ataku, 31 do Chebrónu a na vechna místa, kam David se svými muži chodíval.

1.Samuelova 31

1 Pelitejci bojovali proti Izraeli. Izraeltí mui před Pelitejci utíkali a padali pobiti v pohoří Gilbóa. 2 Pelitejci se pustili za Saulem a jeho syny. I pobili Pelitejci Saulovy syny Jónatana, Abínádaba a Malkíúu. 3 Pak zesílil boj proti Saulovi. Objevili ho lukostřelci a těce ho postřelili. 4 Saul řekl svému zbrojnoi: “Vytas meč a probodni mě jím, ne přijdou ti neobřezanci, aby mě neprobodli oni a nezneuctili.” Zbrojno vak nechtěl, velmi se bál. Saul tedy uchopil meč a nalehl na něj. 5 Kdy zbrojno viděl, e Saul zemřel, také on nalehl na svůj meč a zemřel s ním. 6 Toho dne spolu zemřeli Saul, jeho tři synové, jeho zbrojno i vichni jeho muové. 7 Kdy izraeltí mui na druhé straně doliny a na druhé straně Jordánu viděli, e izraeltí mui utekli a e Saul a jeho synové zemřeli, opoutěli města a utíkali. Přili Pelitejci a usadili se v nich. 8 Pelitejci přili druhého dne, aby obrali pobité, a nali přitom Saula a jeho tři syny padlé v pohoří Gilbóa. 9 Uali mu hlavu, vzali zbroj a poslali kolovat po pelitejské zemi jako radostné poselství pro dům svých modlářských stvůr i pro lid. 10 Jeho zbroj uložili v Atartině domě a jeho mrtvolu přibili na hradby Bét-anu. 11 I uslyeli o něm obyvatelé Jábee v Gileádu, o tom, co Pelitejci se Saulem provedli. 12 Vichni válečníci se vypravili, li celou noc a sňali mrtvolu Saulovu i mrtvoly jeho synů z bétanských hradeb. Kdy doli do Jábee, spálili je tam. 13 Pak posbírali jejich kosti a pochovali je v Jábei pod tamarykem. Poté se postili sedm dní.

2.Samuelova 1

1 Po Saulově smrti se David vrátil z vítězné bitvy s Amálekem a zůstal dva dny v Siklagu. 2 Třetího dne přiel nějaký muze ze Saulova tábora s roztřeným atem a s prstí na hlavě. Přiel k Davidovi, padl na zem a poklonil se. 3 David se ho zeptal: “Odkud jde?” On mu řekl: “Unikl jsem z izraelského tábora.” 4 David se dále tázal: “Pověz, co se stalo?” On řekl, e lid utekl z bitvy, e také mnoho lidu padlo a nalo smrt, e i Saul a jeho syn Jónatan zahynuli. 5 David se zeptal mládence, který mu to oznámil: “Jak ví, e zemřel Saul a jeho syn Jónatan?” 6 Mládenec, který mu to oznámil, odvětil: “Náhodou jsem se ocitl v pohoří Gilbóa. A hle, Saul se opíral o své kopí a vozy a jezdcí u na něj dotírali. 7 Jetě se obrátil, spatřil mě a zavolal na mě. Ozval jsem se: “Tu jsem.” 8 Zeptal se: “Kdo jsi?” Odvětil jsem mu: “Jsem Amálekovec.” 9 Vyzval mě: “Postav se ke mně a usmrť mě, nebo mě svírá smrtelná křeč, ale jetě je ve mněivot.” 10 Postavil jsem se k němu a usmrtil jsem ho. Poznal jsem, e po svém pádu stejně nebude iv. Sňal jsem mu z hlavy královskou čelenku a z pae náramek a přinesl jsem je sem svému pánu.” 11 David uchopil svůj at a roztrhl jej, stejně tak i vichni mui, kteří byli s ním. 12 Naříkali, plakali a postili se a do večera pro Saula a pro jeho syna Jónatana i pro Hospodinův lid, pro dům izraelský, e padli mečem. 13 David se zeptal mládence, který mu to oznámil: “Odkud jsi?” On řekl: “Jsem syn Amálekovského bezdomovce.” 14 David se na něj rozkřikl: “Jak to, e ses nebál vztáhnout ruku a zahubit Hospodinova pomazaného?” 15 David zavolal jednoho z druiny a poručil: “Přistup a sraz ho!” A on ho ubil k smrti. 16 David mu toti řekl: “Krev, kterou jsi prolil, a padne na tvou hlavu. Tvá ústa tě usvědčila, kdy jsi řekl: “Já jsem usmrtil Hospodinova pomazaného.” 17 I zpíval David nad Saulem a nad jeho synem Jónatanem tento alozpěv. 18 Vyzval také Judejce, aby se při něm učili zacházet s lukem. Je zapsán v Knize Přímého. 19 “Ozdoba tvá, Izraeli, na tvých návrích skolenaleí. Tak padli bohatýři! 20 Neoznamujte to v Gatu, nezvěstujte to v ulicích Akalónu, a se neradují dcery pelitejské, dcery neobřezanců a nejásají. 21 Hory v Gilbóe, rosa ani dé a na vás nesestoupí, a se v obě nepozdvihuje nic z vaich polí, nebo tam byl pohozen tít bohatýrů, tít Saulův, nepomazán olejem, 22 nýbr krví skolených a tukem bohatýrů. Jónatanův luk neselhal nikdy, Saulův meč doprázdna nebil. 23 Saul a Jónatan, v ivotě hodni líbezné lásky, neodloučili se od sebe ani v smrti. Bývali nad orly bystřejí a nad lvy udatnějí. 24 Dcery izraelské, plačte pro Saula, který vás odíval karmínem a rozkoemi, jen zlatou okrasou zdobil vá oděv. 25 Tak padli bohatýři uprostřed boje, Jónatan na tvých návrích skolen! 26 Stýská se mi po tobě, můj bratře Jónatane, byls ke mně pln něhy, tvá láska ke mně byla podivuhodnějí nad lásku en. 27 Tak padli bohatýři, v zmar přila válečná zbroj!”

2.Samuelova 2

1 Potom se David doptával Hospodina: “Mám vystoupit do některého judského města?” Hospodin mu řekl: “Vystup.” David se tázal: “Kam mám vystoupit?” On řekl: “Do Chebrónu.” 2 David tam tedy vystoupil i se svými dvěma enami, s Achínoamou Jizreelskou a s Abígajilou, enou po Nabalovi Karmelském. 3 Také své mui, kteří byli s ním, přivedl David i s jejich rodinami. Usadili se v městech chebrónských. 4 I přili judtí mui a pomazali tam Davida za krále nad domem judským. Potom bylo Davidovi oznámeno: “Mui z Jábee v Gileádu, ti pochovali Saula.” 5 David poslal k muům v Jábei v Gileádu posly se vzkazem: “Jste Hospodinovi poehnaní. Prokázali jste milosrdenství svému pánu Saulovi tím, e jste ho pochovali. 6 Nech nyní Hospodin prokáe milosrdenství a věrnost vám. I já vám budu prokazovat dobro za to, co jste učinili. 7 Ted’ jednejte rozhodně a buďte stateční. Vá pán Saul zemřel; avak rovně mne pomazal dům judský za krále nad sebou.” 8 Ale Abnér, syn Nérův, velitel Saulova vojska, vzal Í-bóeta, syna Saulova, a přivedl ho do Machanajimu. 9 Ustanovil ho králem Gileádu, Aúrců a Jizreelu i nad Efrajimem, Benjamínem a celým Izraelem. 10 Í-bóetovi, synu Saulovu, bylo čtyřicet let, kdy začal nad Izraelem kralovat. Kraloval dva roky. Za Davidem stál pouze dům judský. 11 David byl v Chebrónu králem nad domem judským celkem sedm let a est měsíců. 12 Kdy Abnér, syn Nérův, vytáhl se sluebníky Í-bóeta, syna Saulova, z Machanajimu do Gibeónu, 13 vytáhl také Jóab, syn Serújin, a Davidovi sluebníci. Narazili na sebe u Gibeónského rybníka. Usadili se u rybníka, jedni z jedné, druzí z druhé strany rybníka. 14 Abnér navrhl Jóabovi: “A nastoupí druiny a uspořádají před námi bojové hry.” Jóab souhlasil: “A nastoupí.” 15 Nastoupili tedy proti sobě ve stejném počtu, dvanáct za Benjamína, za Í-bóeta, syna Saulova a dvanáct ze sluebníků Davidových. 16 Jeden druhého uchopil za hlavu a vrazil mu do boku dýku. Tak padli zároveň. Ono místo bylo nazváno Chelkat-súrím a leí v Gibeónu. 17 Onoho dne se strhl velmi tuhý boj. Abnér s izraelskými mui byl Davidovými sluebníky poraen. 18 Byli tam i tři Serújini synové Jóab, Abíaj a Asáel. Asáel byl hbitých nohou jako gazela na poli. 19 Pronásledoval Abnéra a neodbočoval od něho vpravo ani vlevo. 20 Abnér se k němu obrátil a tázal se: “Ty jsi Asáel?” On odvětil: “Jsem.” 21 Abnér mu řekl: “Odboč vpravo nebo vlevo, zmocni se někoho z druiny a vezmi si jeho výzbroj.” Ale Asáel od něho nechtěl uhnout. 22 Abnér domlouval Asáelovi jetě jednou: “Uhni ode mne; proč tě mám srazit k zemi? Jak bych se mohl podívat na tvého bratra Jóaba?” 23 Protoe odmítal uhnout, vrazil mu Abnér pod ebra kopí a kopí jím projelo. I padl tam a na místě zemřel. Kadý, kdo přijde k místu, kde Asáel padl a zemřel, zůstane stát. 24 Jóab s Abíajem pronásledovali Abnéra. Kdy slunce zapadlo, přili k pahorku Amě naproti Gíachu, směrem ke Gibeónské pouti. 25 Benjamínovci se shromádili k Abnérovi a v jednom iku zaujali postavení na vrcholu jednoho pahorku. 26 Abnér zavolal na Jóaba: “Co musí meč poírat nepřetržitě? Neví, e nakonec zůstává jen hořkost? Kdy konečně poručí lidu, aby se vrátil a nehonil své bratry?” 27 Jóab odpověděl: “Jakoe iv je Bůh, kdybys byl nepromluvil, byl by se lid stáhl a přestal honit jeden druhého teprve ráno.” 28 Jóab dal zatroubit na polnici, vechen lid se zastavil a Izraele u nepronásledoval. Dál ji nebojovali. 29 Abnér a jeho mui li po celou tu noc pustinou, přeli Jordán, proli celý Bitrón, a přili do Machanajimu. 30 Kdy se Jóab vrátil a přestal Abnéra honit, shromádil vechen lid. Z Davidových sluebníků pohřeili devatenáct muů a Asáela. 31 Z Benjamínců a z muů Abnérových zemřelo tři sta edesát muů, které pobili Davidovi sluebníci. 32 Asáela přenesli a pochovali v hrobě jeho otce v Betlémě. Jóab el se svými mui po celou noc; svítání je zastihlo v Chebrónu.

2.Samuelova 3

1 Boj mezi domem Saulovým a Davidovým se protahoval, David se stále vzdával, zatímco dům Saulův stále upadal. 2 V Chebrónu se Davidovi narodili synové: Jeho prvorozený byl Amnón z Achínoamy Jizreelské, 3 jeho druhý syn byl Kileab z Abígajily, eny po Nabalovi Karmelském, třetí byl Abalóm, syn Maaky, dcery geúrského krále Talmaje, 4 čtvrtý Adonijá, syn Chagíty, pátý efatjá, syn Abítaly, 5 a estý Jitreám z Davidovy manelky Egly. Ti se Davidovi narodili v Chebrónu. 6 Avak boj mezi domem Saulovým a domem Davidovým trval dále. V Saulově domě nabýval převahy Abnér. 7 Saul měl eninu jménem Rispu, dceru Ajovu. Í-bóet vytýkal Abnérovi: “Jak to, e jsi veel k enině mého otce?” 8 Pro ta Í-bóetova slova Abnér velice vzplanul a vyčítal: “Copak jsem psí hlava, patřím snad k Judovi? Denně prokazují milosrdenství domu Saula, tvého otce, jeho bratřím a přátelům. Nedopustil jsem, abys padl do Davidových rukou, a ty mi dnes předhazuje přečin s tou enou? 9 A se mnou Bůh udělá, co chce! Učiním pro Davida, co mu přisáhl Hospodin. 10 Odejmu království Saulovu domu a upevním Davidův trůn nad Izraelem a nad Judou od Danu a do Beer-eby.” 11 Í-bóet nebyl s to ozvat se Abnérovi ani slovem, protoe se ho bál. 12 Abnér poslal za sebe k Davidovi posly se slovy: “Komu patří země?” a s nabídkou: “Uzavři se mnou smlouvu. Budu stát při tobě a obrátím k tobě celý Izrael.” 13 David odvětil: “Dobře, uzavřu s tebou smlouvu. Ale jednu věc od tebe ádám: A přijde, abys spatřil mou tvář, nespatri ji, dokud nepřivede Saulovu dceru Míkal.” 14 A David vyslal k Í-bóetovi, synu Saulovu, posly se vzkazem: “Vydej mi mou enu Míkal, kterou jsem pravoplatně získal za sto pelitejských předkoek!” 15 Í-bóet ji dal vzít od mue, od Paltíela, syna Laviova. 16 Její mu ji s pláčem doprovázel a do Bachurímu. Tam mu Abnér řekl: “Vra se.” A on se vrátil. 17 Abnér pak promluvil s izraelskými starími: “U dávno jste se doadovali toho, aby králem nad vámi byl David. 18 Nyní se mějte k činu. Hospodin přece o Davidovi prohlásil: “Rukou svého sluebníka Davida vysvobodím svůj izraelský lid z rukou Pelitejců i z rukou vech jeho nepřátel.” 19 A toté Abnér přednesl Benjamínovi. Potom Abnér odeel, aby v Chebrónu přednesl Davidovi ve, co Izrael a celý Benjamínův dům povaují za dobré. 20 Kdy Abnér s dvaceti mui přiel k Davidovi do Chebrónu, David pro něho a pro mue, kteří byli s ním, uspořádal hostinu. 21 Abnér Davidovi řekl: “Rád bych odeel a shromádlil ke králi, svému pánu, celý Izrael. Uzavřou s tebou smlouvu a ty bude nade vím kralovat, jak si bude přát.” David pak Abnéra propustil a on pokojně odeel. 22 A hle, přili Davidovi sluebníci s Jóabem z výpravy a přináeli s sebou velikou kořist. Abnér u u Davida v Chebrónu nebyl, nebo ho David propustil a on pokojně odeel. 23 Tu přiel Jóab s vekerým vojskem, které bylo s ním. Jóabovi oznámili, e Abnér, syn Nérvův, přiel ke králi a ten e jej propustil a on pokojně odeel. 24 Jóab vstoupil ke králi a optal se: “Co jsi to udělal? Kdy k tobě Abnér přiel, proč jsi ho nechal odejít? 25 Zná Abnéra, syna Nérova! Přiel tě oklamat. Chce znát tvé vycházení a vcházení, chce vědět o vem, co koná.” 26 Nato Jóab od Davida odeel a vyslal za Abnérem posly. Ti ho přivedli od cisterny v Siře zpět. David vak o tom nevěděl. 27 Kdy se Abnér vrátil do Chebrónu, uchýlil se s ním Jóab dovnitř brány, jako by s ním chtěl důvěrně promluvit. Tam mu zasadil ránu pod ebra, a tak zemřel za krev jeho bratra Asáela. 28 Kdy o tom David později uslyel, prohlásil: “Já i mé království jsme před Hospodinem navěky nevinni prolitou krví Abnéra, syna Nérova. 29 Ta a dopadne na hlavu Jóabovu i na celý dům jeho otce. A v Jóabově domě nikdy nechybí trpící výtokem ani stiený malomocenstvím ani drící se hůlky ani padlý mečem ani trpící nedostatkem chleba!” 30 Tak Jóab se svým bratrem Abíajem zabil Abnéra, protoe v Gibeónu usmrtil v boji jejich bratra Asáela. 31 I poručil David Jóabovi a vemu lidu, který byl s ním: “Roztrhněte svůj at, přepásejte se íněným rouchem a naříkejte nad Abnérem!” Král David el za marami. 32 Abnéra pochovali v Chebrónu a král nad Abnérovým hrobem hlasitě plakal; plakal i vechen lid. 33 Král pěl nad Abnérem alozpěv: “Co musel zemřít Abnér, tak jako umírá bloud? 34 Nebyly spoutány tvé ruce ani do okovů sevřeny tvé nohy. Padl jsi jak ten, kdo rukou bídáků padá.” A vechen lid nad ním plakal dále. 35 Pak přistoupil vechen lid k Davidovi, aby ho přiměli k jídlu, dokud byl jetě den. David se vak zapřisáhl: “A

se mnou Bůh udělá, co chce, okusím-li před západem slunce chleba či čehokoli jiného.” 36 A vechen lid to pozoroval a líbilo se jim to, tak jako se lidu líbilo vechno, co král činil. 37 Vechen lid a celý Izrael onoho dne poznal, e Abnér, syn Nérův, nebyl usmrcen z popudu krále. 38 Král svým sluebníkům řekl: “Nevíte, e dneního dne padl v Izraeli velitel, a to veliký? 39 A já jsem dnes tak sláb, já pomazaný král. A tihle mui, Serújini synové, jsou tvrdí ne já. A Hospodin odplatí tomu, kdo páchá zlo, podle zla, je spáchal.”

2.Samuelova 4

1 Kdy uslyel Saulův syn, e Abnér v Chebrónu zemřel, ochably jeho ruce. I celý Izrael se zhrozil. 2 Saulův syn měl dva mue, velitele houfů; jeden se jmenoval Baana a druhý Rekáb. Byli to synové Rimóna Beerótského z Benjamínovců; Beerót se toti také počítá k Benjamínovi. 3 Beeróané vak uprchli do Gitajimu, kde pobývají jako hosté a dodnes. 4 Jónatan, syn Saulův, měl syna, který měl zchromené nohy. Bylo mu pět let, kdy z Jizreelu dola zpráva o Saulovi a Jónatanovi. Jeho chůva jej tehdy vzala a dala se na útěk. Při útěku tak pospíchala, e upadl; proto kulhal. Jmenoval se Mefíbóet. 5 Synové Rimóna Beerótského, Rekáb a Baana, přili za denního horka do Í-bóetova domu. Ten leel za poledne na lůku. 6 Veli dovnitř do domu jakoby brát penici. Zasadili Í-bóetovi ránu pod ebra; potom Rekáb a jeho bratr Baana unikli. 7 Kdy toti veli do domu, on leel na svém lehátku ve své lonici. Ubili ho k smrti a uřízli mu hlavu; vzali ji a li celou noc pustinou. 8 Í-bóetovu hlavu donesli Davidovi do Chebrónu. Řekli králi: “Tu je hlava Í-bóeta, syna tvého nepřítele Saula, který ti ukládal o ivot. Hospodin dopřál králi, mému pánu, dneního dne pomstu nad Saulem i nad jeho potomstvem.” 9 David odpověděl Rekábovi a jeho bratru Baanovi, synům Rimóna Beerótského, slovy: “Jakoe iv je Hospodin, který vykoupil můj ivot ze veho souení, 10 toho, který mi oznámil: “Hle, Saul je mrtev”, a pokládal se za zvěstovatele radosti, toho jsem v Siklagu jal a popravil. To jsem mu dal za tu zvěst. 11 Jakpak kdy svévolníci zavradí spravedlivého v jeho domě a na jeho lůku? To bych vás ted’ neměl volat k odpovědnosti za jeho krev? To bych vás ted’ neměl vymýtít ze země?” 12 David přikázal druině, aby je popravili. Usekli jim ruce i nohy a pověsili je u rybníka v Chebrónu. Hlavu Í-bóetovu vzali a pohřbili v Abnérově hrobě v Chebrónu.

2.Samuelova 5

1 Vechny izraelské kmeny přily k Davidovi do Chebrónu a prohlásily: “Hle, jsme tvá krev a tvé tělo. 2 U tenkrát, kdy králem nad námi byl Saul, vyváděl a přiváděl jsi Izraele ty. Tobě Hospodin řekl: “Ty bude pást Izraele, můj lid, ty bude vévodou nad Izraelem.” 3 Přili i vichni izraeltí starí ke králi do Chebrónu a král David s nimi v Chebrónu uzavřel před Hospodinem smlouvu. I pomazali Davida za krále nad Izraelem. 4 Davidovi bylo třicet let, kdy se stal králem; kraloval čtyřicet let. 5 V Chebrónu kraloval nad Judou sedm let a est měsíců, v Jeruzalémě kraloval třiatřicet let nad celým Izraelem i nad Judou. 6 Král el se svými mui na Jeruzalém proti Jebúsejcům, obyvatelům země. Ti Davidovi řekli: “Sem nevstoupí, leč bys odstranil slepé a kulhaví.” Prohlásili: “Sem David nevstoupí.” 7 Ale David dobyl skalní pevnost Sijón, to je Město Davidovo. 8 Onoho dne David řekl: “Kadý, kdo chce bít Jebúsejce, a pronikne vodní tolou na ty kulhavé a slepé, které David z due nenávidí.” Proto se říká: “Slepý a kulhavý nevstoupí do Boího domu.” 9 David se usadil ve skalní pevnosti a nazval ji Město Davidovo. Vybudoval okruh od Miló a k domu. 10 David se stále více vzámhal a Hospodin, Bůh zástupů, byl s ním. 11 Týrský král Chíram poslal k Davidovi posly; poslal mu cedrové dřevo, tesaře a kameníky; ti postavili Davidovi dům. 12 David poznal, e jej Hospodin potvrdil za krále nad Izraelem a e kvůli svému izraelskému lidu povznese jeho království. 13 Po svém příchodu z Chebrónu si vzal David dalí eniny a eny z Jeruzaléma. Davidovi se narodili dalí synové a dcery. 14 Toto jsou jména těch, kteří se mu narodili v Jeruzalémě: amúa, óbab, Nátan, alomoun, 15 Jibchár, Elíúa, Nefeg a Jafía, 16 Elíáma, Eljáda a Elífelet. 17 Kdy Pelitejci uslyeli, e byl David pomazán za krále nad Izraelem, vytáhli vichni Pelitejci Davida hledat. David o tom uslyel a sestoupil ke skalní pevnosti. 18 Pelitejci přitáhli a rozloili se v dolině Refájců. 19 David se doptával Hospodina: “Mám proti Pelitejcům vytáhnout? Vydá mi je do rukou?” Hospodin Davidovi odpověděl: “Vytáhni. Určitě ti vydám Pelitejce do rukou.” 20 David přiel do Baal-perasímu. Tam je David pobil. Prohlásil: “Hospodin jako prudké vody prolomil přede mnou řady mých nepřátel.” Proto pojmenovali to místo Baal-perasím (to je Pán průlomů). 21 Pelitejci tam zanechali své modlářské stvůry; David a jeho mui je odnesli. 22 Pelitejci potom vytáhli znovu a rozloili se v dolině Refájců. 23 Kdy se David doptával Hospodina, on odpověděl: “Netáhni. Obejdi je zezadu a napadni je směrem od balzámovníků. 24 Jakmile uslyí v korunách balzámovníků elest kroků, tehdy si pospě, nebo tehdy vyjde před tebou Hospodin a pobije tábor Pelitejců.” 25 David vykonal, co mu Hospodin přikázal, a pobíjel Pelitejce od Geby a do Gezeru.

2.Samuelova 6

1 David se znovu se velmi vybranými muži z Izraele, se třiceti tisíci, 2 a s veškerým lidem, který byl s ním, vydal na cestu z Baalímu Judova, aby odtud přivezli Boží schránu, při ní se vzývá Jméno, jméno Hospodina zástupců, trůnícího nad cheruby. 3 Vezli Boží schránu na novém povozu. Vyzvedli ji z Abínádabova domu na pahorku; Uza a Achjó, synové Abínádabovi, řídili ten nový povoz. 4 Vyzvedli ji tedy z Abínádabova domu na pahorku, Uza el při Boží schráně, Achjó před schránou. 5 David a veškerí izraelský dům křepčili před Hospodinem za doprovodu různých nástrojů z cypřišového dřeva, citar, harf, bubínků, chřestítek a cymbálů. 6 Když přišli k Nákonovu humnu, vztáhl Uza ruku k Boží schráně a zachytil ji, protože spřežení vybočilo z cesty. 7 Hospodin vzplanul proti Uzovi hněvem. Bůh ho tam pro neúctu zabil a on tam při Boží schráně zemřel. 8 Též David vzplanul, nebo se Hospodin prudce obořil na Uzu, a proto nazval to místo Peres-uza (to je Uzovo zbořenisko); jmenuje se tak dodnes. 9 V onen den pojala Davida bázeň před Hospodinem. Řekl: “Jak by mohla Hospodinova schránka vejít ke mně?” 10 Proto David nechtěl přenést Hospodinovu schránku k sobě do Města Davidova. David ji dal tedy dopravit do domu Obéd-edóma Gatského. 11 V domě Obéd-edóma Gatského zůstala Hospodinova schránka tři měsíce. Hospodin Obéd-edómovi i celému jeho domu ehnal. 12 Potom králi Davidovi oznámili, že Hospodin pro Boží schránku ehná Obéd-edómovu domu i věc, co mu patří. David el s radostí přenést Boží schránku z domu Obéd-edóma do Města Davidova. 13 Když ti, kdo nesli Hospodinovu schránku, uli est kroků, obětoval býka a vykrmené dobytče. 14 A David poskakoval před Hospodinem ze víry síly; byl přitom přepásán lněným efodem. 15 David a veškerí izraelský dům vystupovali s Hospodinovou schránou za rybného troubení polnic. 16 Když Hospodinova schránka vstupovala do Města Davidova, Míkal, dcera Saulova, se právě dívala z okna. Viděla krále Davida, jak se točí a vyskakuje před Hospodinem, a v srdci jím pohrdla. 17 Hospodinovu schránku přinesli a umístili ji na přísluném místě uprostřed stanu, který pro ni David postavil. David obětoval před Hospodinem zápalné a pokojné oběti. 18 Když David dokončil obětování zápalných a pokojných obětí, poehnal lidu ve jménu Hospodina zástupců. 19 Pak podělil veškerí lid, veškeré množství Izraele, muži i ženy, každého jedním bochánkem chleba, jedním datlovým koláčem a jedním koláčem hrozkovým. Poté se veškerí lid rozešel, každý do svého domu. 20 David se vrátil, aby poehnal svému domu. Tu Míkal, dcera Saulova, vyla Davidovi vsťíc se slovy: “Jak se dnes proslavil izraelský král! Pro oči otrokyň svých slubebníků se dnes odhaloval jako nějaký blázen.” 21 David Míkal odvětil: “Před Hospodinem, který mě vyvolil místo tvého otce a místo celého jeho domu a ustanovil mě vévodou Hospodinova lidu, Izraele, před Hospodinem jsem tak dováděl. 22 I když budu ještě víc zlehčován teď a budu docela maličký i ve vlastních očích, budu vážen právě u těch otrokyň, o nich jsi mluvila.” 23 A Míkal, dcera Saulova, neměla děti a do dne své smrti.

2.Samuelova 7

1 Kdy král u sídlil ve svém domě a Hospodin mu dopřál klid ode vech jeho okolních nepřátel, 2 tu řekl král proroku Nátanovi: “Hled’, já sídlím v domě cedrovém, a Boí schrána sídlí pod stanovou houní.” 3 Nátan králi odvětil: “Jen udělej ve, co má na srdci, nebo Hospodin je s tebou.” 4 Ale té noci se stalo slovo Hospodinovo k Nátanovi: 5 “Jdi a řekni mému sluebčníku Davidovi: Toto praví Hospodin: Ty mi chce vybudovat dům, abych v něm sídlil? 6 Nesídlil jsem v domě od toho dne, kdy jsem syny Izraele vyvedl z Egypta, a do dne tohoto. Přecházel jsem se stanem a s příbytkem. 7 A jsem přecházel se vemi Izraelci kudykoli, zdalipak jsem kdy řekl některému z izraelských vůdců, jemu jsem přikázal pást Izraele, svůj lid: “Proč mi nezbudujete cedrový dům?” 8 Nyní tedy promluví takto k mému sluebčníku Davidovi: Toto praví Hospodin zástupů: Vzal jsem tě z pastvin od stáda, abys byl vévodou nad mým lidem, nad Izraelem. 9 Byl jsem s tebou, a jsi el kamkoli. Vyhladil jsem před tebou vechny tvé nepřátele. Tvé jméno jsem učinil tak veliké, jako je jméno velikánů na zemi. 10 I svému lidu, Izraeli, jsem připravil místo a zasadil jej; tam bude bydlet a u nikdy nebude znepokojován, u jej nebudou poniovat bídáci jako dřív, 11 ode dne, kdy jsem správou svého izraelského lidu pověřil soudce. Tobě jsem dopřál klid ode vech tvých nepřátel. Hospodin ti oznamuje, e on vybuduje dům tobě. 12 A se naplní tvé dny a ty ulehne ke svým otcům, dám po tobě povstat tvému potomku, který vzejde z tvého lůna, a upevním jeho království. 13 Ten vybuduje dům pro mé jméno a já upevním jeho královský trůn navěky. 14 Já mu budu Otcem a on mi bude synem. Kdy se proviní, budu ho trestat metlou a ranami jako kteréhokoli člověka. 15 Avak svoje milosrdenství mu neodejmu, jako jsem je odňal Saulovi, kterého jsem před tebou odvrhl. 16 Tvůj dům a tvé království budou před tebou trvat navěky, tvůj trůn bude navěky upevněn.” 17 Nátan k Davidovi promluvil ve smyslu vech těchto slov a celého tohoto vidění. 18 Král David pak veel, usedl před Hospodinem a řekl: “Co jsem já, Panovníku Hospodine, a co je můj dům, e jsi mě přivedl a sem? 19 A i to bylo v tvých očích málo, Panovníku Hospodine. Dokonce přislubuje domu sluebníka svého dlouhá léta. Takové naučení dopřává člověku, Panovníku Hospodine. 20 O čem by jetě mohl David k tobě promluvit? Panovníku Hospodine, ty zná svého sluebníka. 21 Pro své slovo a podle svého srdce jsi učinil celou tuto velikou věc a dal o ní vědět svému sluebčníku. 22 Vdy jsi tak veliký, Hospodine Boe. Není ádného jako ty, není Boha kromě tebe, podle toho veho, co jsme na vlastní ui slyeli. 23 Kdo je jako tvůj lid, jako Izrael, jediný pronárod na zemi, jej si Bůh přiel vykoupit jako svůj lid, a tak si učinil jméno! Vykonal jsi pro něj veliké a hrozné věci, pro svou zemi, před svým lidem, který sis vykoupil z Egypta, z pronárodů, z jeho bohů. 24 Pevně jsi podepřel svůj izraelský lid, je tvým lidem navěky. A sám ses jim stal, Hospodine, Bohem. 25 Nyní tedy, Hospodine Boe, potvrď navěky své slovo, které jsi promluvil o svém sluebčníku a o jeho domě. Učiň, jak jsi promluvil. 26 A je navěky veliké tvé jméno, a se říká: “Hospodin zástupů je Bůh nad Izraelem.” A dům tvého sluebníka Davida a je před tebou pevný. 27 Nebo ty, Hospodine zástupů, Boe Izraele, jsi svému sluebčníku ohlásil: “Vybuduji ti dům.” Proto tvůj sluebník nael odvahu modlit se k tobě tuto modlitbu. 28 Ano, Panovníku Hospodine, ty sám jsi Bůh, tvá slova jsou pravda. Přislíbil jsi svému sluebčníku takové dobrodiní. 29 Nyní tedy poehnej laskavě domu svého sluebníka, aby trval před tebou navěky. Vdy jsi to, Panovníku Hospodine, přislíbil. Tvým poeháním bude dům tvého sluebníka poehán navěky.”

2.Samuelova 8

1 Potom David porazil Pelitejce a podrobil si je. Zbavil Pelitejce vlády nad mateřským městem Gatem. 2 Porazil i Moábce a přeměřil je provazcem; rozkázal jim ulehnout na zem, dva provazce jich odměřil k usmrcení, jeden celý k zachování při ivotě. Tak se Moábci stali Davidovými otroky a odváděli dávký. 3 David porazil také Hadad-ezera, syna Rechóbova, krále Sóby, kdy táhl, aby se zmocnil řeky Eufratu. 4 David zajal jeho sedm set jezdců a dvacet tisíc pěáků. David ochromil koně celé vozby a ponechal koně jen ke stu vozům. 5 Hadad-ezerovi, králi Sóby, přili na pomoc Aramejci z Damaku. David pobil z Aramejců dvaadvacet tisíc mužů. 6 Pak David umístil do damaského Aramu výsostná znamení. Tak se i Aramejci stali Davidovými otroky a odváděli dávký. Hospodin Davida zachraňoval, a el kamkoli. 7 David také pobral zlaté títy, které měli Hadad-ezerovi sluebníci, a přinesl je do Jeruzaléma. 8 Z Betachu a z Berótaje, Hadad-ezerových měst, pobral král David velké množství mědi. 9 Kdy Toí, král Chamátu, uslyel, e David porazil celé Hadad-ezerovo vojsko, 10 poslal Toí svého syna Jórama ke králi Davidovi, aby mu popřál pokoje a dobrořečil mu za jeho boj a vítězství nad Hadad-ezerem, e jej porazil. Hadad-ezer vedl toti s Toím války. Jóram s sebou přinesl stříbrné, zlaté a měděné předměty. 11 I ty král David zasvětil Hospodinu; zasvětil je spolu se stříbrem a zlatem ode vech podmaněných pronárodů, 12 od Aramejců, Moábců, Amónovců, Pelitejců, Amáleka, i z kořisti od Hadad-ezera, syna Rechóbova, krále Sóby. 13 Tak si David získal jméno, kdy se vracel po svém vítězství nad osmnácti tisíci Aramejců v Solném údolí. 14 I v Edómu umístil výsostná znamení, umístil výsostná znamení po celém Edómu. Vichni Edómci se stali Davidovými otroky. Hospodin Davida zachraňoval, a el kamkoli. 15 David kraloval nad celým Izraelem a zjednával právo a spravedlnost vemu svému lidu. 16 Jóab, syn Serújin, byl vrchním velitelem, Jóafat, syn Achílúdův, byl kancléřem. 17 Sádok, syn Achítúbův, a Achímelek, syn Ebjátarův, byli kněimi. Serajá byl písarem. 18 Pak tu byli Benajá, syn Jójadův, a Keretejci a Peletejci. Davidovi synové byli kněimi.

2.Samuelova 9

1 David se zeptal: “Zdalipak zůstal ještě někdo ze Saulova domu? Rád bych mu kvůli Jónatanovi prokázal milosrdenství.” 2 K Saulovu domu patřil otrok jménem Síba. Toho předvolali k Davidovi. Král mu řekl: “Ty jsi Síba?” On odpověděl: “Tvůj otrok.” 3 Král se otázal: “U nezůstal ze Saulova domu nikdo? Rád bych mu prokázal Boží milosrdenství.” Síba králi odpověděl: “Je tu ještě Jónatanův syn, zchromený na nohy.” 4 Král se otázal: “Kde je?” A Síba králi řekl: “Ten je v Lódebaru, v domě Makíra, syna Amíelova.” 5 Král David ho dal tedy přivést z Lódebaru, z domu Makíra, syna Amíelova. 6 Kdy Mefíbóet, syn Jónatana, syna Saulova, přišel k Davidovi, padl tváří k zemi a klaněl se. David řekl: “Mefíbóete!” On pravil: “Zde je tvůj otrok.” 7 David mu řekl: “Neboj se. Rád bych ti prokázal milosrdenství kvůli Jónatanovi, tvému otci. Vrátil ti všechna pole tvého děda Saula a bude každodenně jíst u mého stolu.” 8 On se poklonil a řekl: “Co je tvůj sloubečník, a se obrací k mrtvému psu, jako jsem já?” 9 Král předvolal Síbu, sluhu Saulova, a řekl mu: “Věchno, co patřilo Saulovi a celému jeho domu, jsem dal vnukovi tvého pána. 10 Ty mu budeš obdělávat půdu, ty se svými syny a svými otroky budeš dodávat chléb k obživě pro vnuka svého pána. Mefíbóet, vnuk tvého pána, bude každodenně jíst u mého stolu.” Síba měl patnáct synů a dvacet otroků. 11 Odpověděl králi: “Ve, co král, můj pán, svému sloubečníku přikázal, tvůj sloubečník splní, ačkoli Mefíbóet může jíst u mého stolu jako jeden z královských synů.” 12 Mefíbóet měl malého syna jménem Míka. Všichni obyvatelé Síbova domu byli Mefíbóetovými otroky. 13 A tak sídlil Mefíbóet v Jeruzalémě, nebo každodenně jídal u králova stolu. Kulhal na obě nohy.

2.Samuelova 10

1 Potom se stalo, e zemřel král Amónovců a po něm se ujal království jeho syn Chanún. 2 I řekl David: “Prokái milosrdenství Chanúnovi, synu Náchaovu, jako prokázal jeho otec milosrdenství mně.” David tedy poslal své slueb níky, aby ho jejich prostřednictvím potěil v zármutku nad otcem. Davidovi slueb níci přili do země Amónovců. 3 Amónovtí velitelé vak svého pána Chanúna podněcovali: “Tobě se zdá, e David chce uctít tvého otce? e k tobě poslal těitele? Neposlal David své slueb níky k tobě proto, aby prozkoumal město, aby je mohl oblehnout a vyvrátit?” 4 Chanún dal tedy Davidovým slueb níkům oholit polovinu brady a uříznout polovinu roucha a k zadkům a tak je propustil. 5 Kdy to oznámili Davidovi, poslal jim naproti, protoe ti mui byli velice zhanobeni. Král jim nařídil: “Zůstaňte v Jerichu, dokud vám brady neobrostou; pak se vrátíte.” 6 Amónovci viděli, e vzbudili Davidovu nelibost. Poslali k Aramejcům z Bét-rechóbu a Aramejcům ze Sóby a najali za mzdu dvacet tisíc pěáků, od krále z Maaky tisíc muů a od Í-tóba dvanáct tisíc muů. 7 Kdy to David uslyel, poslal Jóaba s celým vojskem bohatýrů. 8 Amónovci vytáhli a seřadili se k boji u vchodu do brány. Aramejci ze Sóby a Rechóbu a Í-tób a Maaka stáli stranou v poli. 9 Kdy Jóab spatřil, e má proti sobě bitevní řady zpředu i zezadu, vybral si nejlepší ze vech izraelských mladíků a seřadil je proti Aramejcům. 10 Zbytek lidu podřídil svému bratru Abíajovi a seřadil jej proti Amónovcům. 11 Řekl: “Budou-li mít Aramejci nade mnou převahu, přijde mi na pomoc. Budou-li Amónovci mít převahu nad tebou, přijdu ti na pomoc já. 12 Buď rozhodný! Vzchopme se! Za ná lid, za města naeho Boha! Hospodin nech učiní, co uzná za dobré.” 13 Jóab a lid, který byl s ním, se dali do boje proti Aramejcům; ti před ním utekli. 14 Kdy Amónovci viděli, e Aramejci utíkají, utekli také oni před Abíajem a veli do města. Jóab nechal Amónovce a přiel do Jeruzaléma. 15 Kdy Aramejci viděli, e jsou Izraelem poraeni, opět se shromádili. 16 Hadad-ezer vydal rozkaz, aby vytáhli té Aramejci za Řekou. Ti přili do Chélamu. V jejich čele byl óbak, velitel Hadad-ezerova vojska. 17 Oznámili to Davidovi a on shromádil celý Izrael, překročil Jordán a přiel do Chélamu. Aramejci se proti Davidovi seřadili a bojovali s ním. 18 Aramejci se vak dali před Izraelem na útěk. David pobil koně od sedmi set aramejských vozů a čtyřicet tisíc jezdců. Zabil také óbaka, velitele vojska; ten na místě zemřel. 19 Kdy vichni králové, Hadad-ezerovi slueb níci, viděli, e jsou Izraelem poraeni, uzavřeli s Izraelem příměří a slouili mu. Aramejci se pak u báli jít Amónovcům na pomoc.

2.Samuelova 11

1 Na přelomu roku, v době, kdy králové táhnou do boje, poslal David Jóaba a s ním své sluebníky i celý Izrael, aby hubili Amónovce a oblehli Rabu. David vak zůstal v Jeruzalémě. 2 Jednou k večeru vstal David z loe a procházel se po střee královského domu. Tu spatřil ze střechy enu, která se právě omývala. Byla to ena velmi půvabného vzhledu. 3 David si dal zjistit, kdo je ta ena. Ptal se: “Není to Bat-eba, dcera Elíamova, manelka Chetejce Urijáe?” 4 David pak pro ni poslal posly. Ona k němu přila a on s ní spal; očistila se toti od své nečistoty. Potom se vrátila do svého domu. 5 Ta ena vak otěhotněla a poslala Davidovi zprávu: “Jsem těhotná.” 6 David vzkázal Jóabovi: “Poli mi Chetejce Urijáe.” Jóab tedy poslal Urijáe k Davidovi. 7 Urijá k němu přiel a David se ho ptal, jak se daří Jóabovi, jak se daří lidu a jak se daří v boji. 8 Pak řekl David Urijáovi: “Zajdi do svého domu a umyj si nohy.” Urijá vyel z královského domu a za ním nesli královský dar. 9 Urijá vak ulehl se vemi sluebníky svého pána u vchodu do královského domu a do svého domu nezael. 10 Kdy oznámili Davidovi, e Urijá do svého domu nezael, otázal se David Urijáe: “Co jsi nepřiel z cesty? Proč jsi tedy nezael do svého domu?” 11 Urijá Davidovi odvětil: “Schrána, Izrael i Juda sídlí v stáncích, můj pán Jóab i sluebníci mého pána táboří v poli. A já bych měl vstoupit do svého domu, jíst a pít a spát se svou enou? Jakoe jsi iv, jakoe iva je tvá due, něčeho takového se nedopustím!” 12 David Urijáovi řekl: “Pobud’ tu jetě dnes, zítra tě propustím.” Urijá tedy zůstal v Jeruzalémě toho dne i nazítří. 13 David ho pozval, aby s ním jedl a pil, a opil ho. On vak večer vyel a ulehl na svém loi se sluebníky svého pána. Do svého domu nezael. 14 Ráno David napsal Jóabovi dopis a poslal jej po Urijáovi. 15 V tom dopise psal: “Postavte Urijáe do nejtúího boje a pak od něho ustupte, a je zabit a zemře.” 16 Jóab tedy obhlédl město a určil Urijáovi místo, o kterém věděl, e tam jsou vybraní válečníci. 17 Vtom vytrhli muové města a bojovali s Jóabem. Z lidu padlo několik Davidových sluebníků, té Chetejec Urijá nael smrt. 18 Jóab poslal Davidovi zprávu o vem, co se v té bitvě stalo. 19 Poslovi přikázal: “Vypoví králi vechno o té bitvě. 20 On ti v návalu královského rozhořčení jistě vytkne: “Proč jste bojovali tak blízko města? Co jste nevěděli, e z hradeb střílejí? 21 Kdo zabil Abímeleka, syna Jerúbeetova? Nebyla to ena, která na něho svrhla ze zdi mlýnský kámen, take umřel v Tebesu? Proč jste se přiblížovali k hradbám?” Pak řekne: “Také tvůj sluebník Chetejec Urijá je mrtev.” 22 Posel el, přiel k Davidovi a oznámil vechno, s čím ho Jóab poslal. 23 Posel Davidovi řekl: “Ti mui byli v přesile a vytrhli proti nám do pole, ale my jsme na ně dotírali a do vrat brány. 24 Vtom začali z hradeb na tvé sluebníky střílet lučitníci a usmrtili několik královských sluebníků. Také tvůj sluebník Chetejec Urijá je mrtev.” 25 David řekl poslovi: “Vyřid’ Jóabovi: “Nepokládej to za nic zlého, vdy meč poírá tak i onak. Zesil svůj boj proti městu a zboř je.” Posilni ho!” 26 Kdy Urijáova ena uslyela, e její mu Urijá je mrtev, naříkala nad svým manelem. 27 Jakmile vak smutek pominul, David pro ni poslal, přijal ji do svého domu a ona se stala jeho enou. Porodila mu pak syna. Ale v očích Hospodinových bylo zlé, co David spáchal.

2.Samuelova 12

1 Hospodin poslal k Davidovi Nátana. Ten k němu přiel a řekl mu: “V jednom městě byli dva mui, jeden boháč a druhý chudák. 2 Boháč měl velmi mnoho bravu a skotu. 3 Chudák neměl nic ne jednu malou ovečku, kterou si koupil. 4 Tu přiel k bohatému mui návtěvník. Jemu bylo líto vzít nějaký kus ze svého bravu či skotu, aby jej připravil poutníkovi, který k němu přiel. Vzal tedy ovečku toho chudého mue a připravil ji mui, který k němu přiel.” 5 David vzplanul proti tomu mui náramným hněvem. Řekl Nátanovi: “Jakoe iv je Hospodin, mu, který tohle spáchal, je synem smrti! 6 A tu ovečku nahradí čtyřnásobně zato, e něco takového spáchal a neměl soucitu.” 7 Nátan Davidovi odvětil: “Ten mu jsi ty! Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vytrhl ze Saulových rukou. 8 Dal jsem ti dům tvého pána a do tvé náruče eny tvého pána, dal jsem ti dům Izraelův i Judův, a kdyby ti to bylo málo, přidal bych ti mnohem víc. 9 Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem a dopustil ses toho, co je v jeho očích zlé? Chetejce Urijáe jsi zabil mečem a jeho enu sis vzal za manelku, zavrads ho mečem Amónovců. 10 Nyní se u nikdy nevyhne meč tvému domu, protoe jsi mnou pohrdl a vzal jsi Chetejci Urijáovi enu, aby ti byla manelkou. 11 Toto praví Hospodin: Hle, já způsobím, aby proti tobě povstalo zlo z tvého domu. Před tvýma očima vezmu tvé eny a dám je tomu, kdo je ti blízký; ten bude s tvými enami spát za bílého dne. 12 A ačkoli tys to spáchal tajně, já tuto věc učiním před celým Izraelem, a to za dne.” 13 David Nátanovi řekl: “Zhřeil jsem proti Hospodinu.” Nátan Davidovi pravil: “Tý Hospodin hřích s tebe sňal. Nezemře. 14 Poněvad jsi vak touto věcí zavinił, aby nepřátelé Hospodina znevaovali, syn, který se ti narodí, musí zemřít.” 15 Nátan pak odeel do svého domu. I zasáhl Hospodin dítě, které Davidovi porodila Urijáova ena, take těce onemocnělo. 16 David kvůli chlapci hledal Boha a tvrdě se postil, pak el domů a leel přes noc na zemi. 17 Starí jeho domu k němu přistoupili, aby ho zvedli ze země, on vak nechtěl, ba ani s nimi chléb nepojedl. 18 Sedmého dne dítě zemřelo. Davidovi sluebníci se mu báli oznámit, e dítě zemřelo. Říkali: “Kdy dítě bylo jetě naivu, domlouvali jsme mu, ale neuposlechl nás. Jak bychom mu ted’ mohli říci: “Dítě zemřelo”? Provedl by něco zlého.” 19 Kdy David viděl, e si jeho sluebníci eptají, porozuměl, e dítě zemřelo. David se tedy svých sluebníků zeptal: “Dítě zemřelo?” Odvětili: “Zemřelo.” 20 A David vstal ze země, umyl se, pomazal se, převlékl si oděv, veel do Hospodinova domu a klaněl se. Pak vstoupil do svého domu a poádal, aby mu předloili chléb, a jedl. 21 Jeho sluebníci mu pravili: “Jak můe takto jednat? Dokud dítě bylo naivu, postil ses a plakal. Jakmile dítě zemřelo, vstane a jí chléb.” 22 Odvětil: “Dokud dítě jetě ilo, postil jsem se a plakal, nebo jsem si říkal: Kdoví, zda se Hospodin nade mnou neslituje a zda dítě nezůstane naivu. 23 Ted’ zemřelo. Proč bych se měl postit? Co je mohu jetě přivést zpět? Já půjdu k němu, ale ono se ke mně nevrátí.” 24 Pak David potěl svou enu Bat-ebu, veel k ní a spal s ní. I porodila syna a on mu dal jméno alomoun. Toho si Hospodin zamiloval 25 a ohlásil skrze proroka Nátana, e ho mají pojmenovat Jedidjá (to je Hospodinův miláček) kvůli Hospodinu. 26 Jóab bojoval proti Rabě Amónovců; dobýval královské město. 27 I poslal Jóab posly k Davidovi s hláením: “Bojoval jsem proti Rabě a dobyl jsem Město vod. 28 Nyní tedy seber zbytek lidu a polo se proti tomu městu a dobuď je, abych nedobyl to město já, aby nad ním nebylo provoláváno mé jméno.” 29 David sebral vechen lid, táhl do Raby, bojoval proti ní a dobyl ji. 30 Sňal z hlavy jejich Krále korunu, její zlato s drahokamem váilo talent. Bývala pak na hlavě Davidově. Z města odvezl té velké mnoství kořisti. 31 Lid, který byl v něm, odvedl a postavil k pilám, elezným pičákům a elezným sekýrám a převedl je do cihelny. Tak naloil se vemi městy Amónovců. Pak se David i vechen lid vrátili do Jeruzaléma.

2.Samuelova 13

1 Potom se přihodilo toto: Davidův syn Abalóm měl krásnou sestru jménem Támar. Do ní se zamiloval Davidův syn Amnón. 2 Amnón se tak souil, e a pro svou sestru Támaru onemocněl; byla to panna a Amnónovi připadalo nemoné něco si s ní začít. 3 Amnón vak měl přítele jménem Jónadaba, syna Davidova bratra imey. Jónadab byl mu velmi protřelý. 4 Ten se ho zeptal: “Proč tak den ode dne chřadne, královský synu? Nepoví mi to?” Amnón mu odvětil: “Miluji Támaru, sestru svého bratra Abalóma.” 5 Jónadab mu poradil: “Ulehni na lůko a předstírej nemoc. Tvůj otec se na tebe přijde podívat a ty mu řekne: “Nech přijde prosím má sestra Támar a posilní mě jídlem. Ale a dělá ten posilující pokrm před mýma očima, abych se mohl dívat a jíst z jejích rukou.” 6 Amnón tedy ulehl a předstíral nemoc. Král se na něho přiel podívat. Amnón králi řekl: “Nech přijde prosím má sestra Támar a udělá před mýma očima dvě srdíčka, abych se z její ruky posilnil.” 7 David poslal k Támaře do domu vzkaz: “Jdi prosím do domu svého bratra Amnóna a udělej mu posilující pokrm.” 8 Támar tedy la do domu svého bratra Amnóna. On leel. Vzala těsto, uhnětla je a před jeho očima udělala srdíčka a připravila je. 9 Pak vzala pánev a vyklopila je před něho, ale on odmítal jíst. Poručil: “A jdou vichni pryč!” Vichni tedy li pryč. 10 Pak řekl Amnón Támaře: “Přines ten posilující pokrm do pokojíka a já se posilním z tvé ruky.” Támar vzala srdíčka, která udělala, a přinesla je do pokojíka svému bratru Amnónovi. 11 Kdy k němu vak přistoupila, aby mu dala jíst, uchopil ji a řekl jí: “Pojd’, spi se mnou, má sestro!” 12 Odvětila mu: “Ne, můj bratře, neponiuj mne! To se v Izraeli přece nedělá! Nedopoutěj se té hanebnosti! 13 Kam bych se poděla se svou potupou? A ty bude v Izraeli jako nějaký hanebný bloud. Promluv nyní s králem, on mě tobě neodepře.” 14 On vak na to nedal a neposlechl; zmocnil se jí, poniil ji a spal s ní. 15 Pak ji vak Amnón začal převelice nenávidět. Nenávist, kterou k ní pocioval, byla větí ne láska, kterou ji miloval. Amnón jí poručil: “Ihned odejdi!” 16 Řekla mu: “Nemám proč. To, e mě vyhání, je mnohem větí zlo ne předelé, jeho ses na mně dopustil.” Ale on ji nechtěl slyet. 17 Zavolal mládence, který mu posluhoval, a poručil: “A ji hned ode mne vyvedou! A zavři za ní dveře.” 18 Měla na sobě pestře tkanou suknicu; takové řízy toti oblékaly královské dcery panny. Jeho sluha ji tedy vyvedl a zavřel za ní dveře. 19 Támar si posypala hlavu prachem a roztrhla pestře tkanou suknicu, kterou měla na sobě, poloila si ruku na hlavu a odcházela s úpěnlivým nářkem. 20 Její bratr Abalóm se jí zeptal: “Nebyl s tebou tvůj bratříček Amnón? Ale teď, má sestro, mlč. Je to tvůj bratr, nepřipoutěj si to k srdci.” Zneuctěná Támar se usídlila v domě svého bratra Abalóma. 21 Kdy král David uslyel o vech těchto věcech, velice vzplanul. 22 Abalóm u nepromluvil s Amnónem ani v dobrém ani ve zlém. Abalóm toti Amnóna nenáviděl, protoe poniil jeho sestru Támaru. 23 Po dvou letech se přihodilo, e Abalóm slavil stří ovcí v Baal-chasóru, jen je nedaleko Efrajimu. Abalóm pozval vechny královské syny 24 a předstoupil před krále s prosbou: “Hle, tvůj otrok slaví stří. Nech jde prosím král a jeho sluebníci s tvým otrokem.” 25 Král vak Abalómovi odvětil: “Nikoli, můj synu. Vichni jít nemůeme, nechceme ti být na obtí.” A ač na něho naléhal, nechtěl jít, ale poehnal mu. 26 Abalóm tedy řekl: “Nemohl by s námi jít můj bratr Amnón?” Král se ho zeptal: “Proč má s tebou jít?” 27 Ale kdy Abalóm na něho naléhal, poslal s ním Amnóna i vechny královské syny. 28 Abalóm přikázal své druině: “Hleďte, a bude Amnón rozjařen vínem a a vám řeknu: “Bijte Amnóna!”, usmrte ho a nebojte se. Je to na můj příkaz. Buďte rozhodní a stateční!” 29 Abalómova druina naloila s Amnónem podle Abalómova příkazu. Tu se vichni královští synové zvedli, vsedli na mezky a dali se na útěk. 30 Byli jetě na cestě, kdy Davidovi dola zpráva: “Abalóm pobil vechny královské syny, nezůstal z nich ani jeden.” 31 Král povstal, roztrhl svá roucha a vrhl se na zem. Vichni jeho sluebníci stáli s roztřenými rouchy. 32 Tu se ozval Jónadab, syn Davidova bratra imey: “Nech se můj pán nedomnívá, e usmrtili vechny mládence, syny královské. Mrtev je pouze Amnón. Vdy Abalóm to měl v úmyslu ode dne, kdy poniil jeho sestru Támaru. 33 Nyní vak a si král, můj pán, nepřipoutí k srdci takovou věc, e vichni královští synové jsou mrtvi. Vdy mrtev je pouze Amnón.” 34 Abalóm uprchl. Kdy se mládenec na hlídce rozhlíel, spatřil, jak

vzadu po cestě po úbočí hory přichází mnoho lidí. 35 I řekl Jónadab králi: “Hle, královí synové přicházejí. Jak tvůj slubebník pověděl, tak tomu je.” 36 Jen to dořekl, hned nato přili královí synové a převelice usedavě plakali; také král a vichni jeho slubebníci převelice plakali. 37 Abalóm uprchl a odeel k Talmajovi, synu Amíchúrovu, králi Geúru. I truchlil David pro svého syna po vechny ty dny. 38 Abalóm uprchl a odeel do Geúru a byl tam tři roky. 39 Král David upustil od taení proti Abalómovi, nebo Amnónovu smrt oelel.

2.Samuelova 14

1 Jóab, syn Serújin, poznal, e král je Abalómovi nakloněn. 2 Poslal tedy Jóab do Tekóje pro moudrou enu a řekl jí: “Předstírej smutek, oblékni si smuteční aty a nema se olejem. Vydávej se za enu, která ji po mnoho dní drí smutek nad mrtvým. 3 Předstoupí před krále a promluví k němu takto.” A Jóab ji naučil, co má mluvit. 4 Tekójská ena s králem promluvila. Padla tváří k zemi, klaněla se a zvolala: “Pomoz, králi!” 5 Král se jí zeptal: “Co je ti?” Ona odvětila: “Ach, jsem ovdovělá ena, mu mi zemřel. 6 Tvá otrokyně měla dva syny. Ti se spolu na poli pohádali a nebylo nikoho, kdo by je od sebe odtrhl. Jeden udeřil druhého a usmrtil ho. 7 A teď celé příbuzenstvo povstalo proti tvé otrokyni a ádají: Vydej nám bratrovraha, a ho usmrtime za ivot jeho bratra, kterého zavrادل. A vyhledáme i dědice. Tak chtějí uhasit i tu jiskřičku, která mi zbývá, aby po mém mui nezůstalo na zemi ani jméno ani potomstvo.” 8 Král eně řekl: “Jdi do svého domu a já o tobě rozhodnu.” 9 Ale tekójská ena králi odvětila: “Králi, můj pane, nech je ta vina na mně a na domu mého otce, avak král a jeho trůn a je bez viny.” 10 Král prohlásil: “Kdo by proti tobě mluvil, toho přiveď ke mně a víckrát se tě nedotkne.” 11 Ona řekla: “Nech prosím král pamatuje na Hospodina, svého Boha, aby krevní mstitel neusiloval dál o zkázu a aby mého syna nezahladili.” On prohlásil: “Jakoe iv je Hospodin, ani vlas tvého syna nepadne na zem!” 12 ena odvětila: “Nech smí tvá otrokyně králi, svému pánu, povědět jetě něco.” Řekl: “Mluv.” 13 ena pravila: “Proč ty smýlí právě tak proti Boímu lidu? Kdy král vyslovil toto slovo, jako by obvinil sebe, e neumonil návrat tomu, kterého zahnal. 14 Vdy jsme smrtelní, jsme jako po zemi rozlitá voda, která se nedá sebrat. Bůh vak nechce ivot odejmout a velmi se rozmýlí, aby zapuzeného od sebe zapudil nadobro. 15 Nyní jsem tedy přila, abych králi, svému pánu, přednesla tuto řeč, protoe jsem se bála lidu. Tvá otrokyně si řekla: Promluví ke králi. Snad král prosbu své sluebnice splní. 16 Král zajisté vyslyí a vyprostí svou sluebnicu ze spárů mue, který usiluje vyhladit mě i s mým synem z Boího dědictví. 17 Tvá otrokyně si řekla: Ké slovo krále, mého pána, přinese uklidnění, vdy král, můj pán, je jako Boí posel a rozliuje dobro a zlo. Hospodin, tvůj Bůh, buď s tebou!” 18 I odpověděl král eně: “Nezatajuj přede mnou, nač se tě zeptám.” ena řekla: “Mluv prosím, králi, můj pane.” 19 Král se zeptal: “Nemá v tom vem ruce Jóab?” ena odpověděla: “Jakoe je iva tvá due, králi, můj pane, nelze uhnout napravo ani nalevo od ničeho, co král, můj pán, vyřkne. Tvůj sluebník Jóab to byl, kdo mi dal příkaz a kdo tvou otrokyni naučil vem, co má mluvit. 20 Jen proto, aby se tato záleitost stočila ádoucím směrem, dopustil se tvůj sluebník Jóab této věci. Můj pán je vak moudrý, tak moudrý jako Boí posel, a pozná ve, co se na zemi děje.” 21 I řekl král Jóabovi: “Hle, ji jsem to zařídil. Jdi, přiveď mládence Abalóma zpátky.” 22 Tu padl Jóab tváří k zemi, klaněl se a dobrořečil králi. Řekl: “Dnes tvůj sluebník poznal, e u tebe nalezl přízeň, králi, můj pane, kdy král prosbu svého sluebníka splnil.” 23 Jóab se hned odebral do Geúru a přivedl Abalóma do Jeruzaléma. 24 Ale král nařídil: “A se uchýlí do svého domu. Moji tvář nespatri.” Abalóm se tedy uchýlil do svého domu a královu tvář nespatri. 25 V celém Izraeli nebyl nikdo pro svou krásu tak vyhláený jako Abalóm. Od hlavy k patě nebylo na něm poskvrny. 26 Kdy si dával ostříhat hlavu - dával se stříhat koncem kadého roku, poněvad ho vlasy tíly tak, e se stříhat musel -, váha vlasů z jeho hlavy byla dvě stě ekelů královské váhy. 27 Abalómovi se narodili tři synové a jedna dcera jménem Támar. Byla to ena krásného vzhledu. 28 Abalóm bydlel v Jeruzalémě dva roky, ani spatřil královu tvář. 29 Pak poslal Abalóm pro Jóaba, aby ho vyslal ke králi, ale on k němu přijít nechtěl. Poslal pro něho jetě podruhé, ale on zase nechtěl přijít. 30 Proto řekl svým sluebníkům: “Hleďte, Jóab má díl pole vedle mého a má tam ječmen. Jděte a vypalte jej.” Abalómovi sluebníci ten díl vypálili. 31 Hned nato se Jóab vypravil do domu k Abalómovi a vyčítal mu: “Proč tvoji sluebníci vypálili díl, který mi patri?” 32 Abalóm Jóabovi odpověděl: “Hle, poslal jsem ti vzkaz, abys přiel sem, e tě vylu ke králi s dotazem: Proč jsem přiel z Geúru? Bylo by mi lépe, kdybych tam byl zůstal. Nyní chci spatřit královu tvář. Je-li na mně vina, a mě vydá na smrt!” 33 Jóab předstoupil před krále a oznámil mu to a král dal Abalóma zavolat. Ten před krále

předstoupil a klaněl se před králem tváří a k zemi. I políbil král Abalóma.

2.Samuelova 15

1 Později si Abalóm opatřil vůz, koně a padesát mužů, kteří před ním běhali. 2 Abalóm za časného jitra stával při cestě u brány. Kadého muže, který měl spor a přicházel ke králi k soudu, si Abalóm zavolal a vyptával se: “Z kterého jsi města?” Kdy odpověděl: “Tvůj sluebník je z toho a toho izraelského kmene”, 3 Abalóm mu řekl: “Pohled, tvá záležitost je dobrá a správná, ale od krále nemůže čekat vyslyšení.” 4 Abalóm dodával: “Kdybych já byl ustanoven v zemi soudcem, zjednal bych spravedlnost kadému, kdo by ke mně se svým sporem a právní záležitostí přiel.” 5 Kdy se pak někdo přiblížil, aby se mu poklonil, vztáhl ruku, uchopil ho a políbil. 6 Tímto způsobem se Abalóm choval k celému Izraeli, který přicházel ke králi k soudu. Tak Abalóm lstivě získával srdce izraelských mužů. 7 Kdy Abalóm dovril čtyřicet let, řekl králi: “Dovol mi jít do Chebrónu splnit slib, který jsem učinil Hospodinu. 8 Tvůj sluebník totiž, kdy bydlel v Geúru v Aramu, učinil takovýto slib: Dá-li Hospodin, abych se vrátil do Jeruzaléma, budu sloužit Hospodinu.” 9 Král mu řekl: “Jdi v pokoji!” A on hned odešel do Chebrónu. 10 Abalóm poslal do vech izraelských kmenů zvědy s rozkazem: “Jakmile uslyíte polnici, provolejte: Abalóm se stal v Chebrónu králem!” 11 S Abalómem lo z Jeruzaléma dvě stě mužů. Byli pozváni, li bezelstně, nic netuili. 12 Abalóm té poslal pro Achítofela Gíloského, rádce Davidova, do jeho města Gíla, zatímco připravoval obětní hody. Spiknutí nabývalo síly a s Abalómem lo stále více lidu. 13 K Davidovi přiel mu se zprávou: “Izraelští muži stojí za Abalómem.” 14 Tu řekl David vem svým sluebníkům, kteří s ním byli v Jeruzalémě: “Ihned prchněme, jinak nebudeme moci před Abalómem uniknout. Pospěte s odchodem, aby si nepospíil on a nedostihl nás, aby na nás neuvedl to nejhorší a město nevybil ostřím meče.” 15 Královi sluebníci králi odvětili: “A král, náš pán, rozhodne jakkoli, my jsme jeho otroky.” 16 Král tedy vyjel a celý jeho dům ho následoval. Král zanechal jen deset enin, aby střeily dům. 17 Král vyjel a vechen lid ho následoval; zastavili se u posledního domu. 18 Vichni jeho sluebníci přecházeli kolem něho, té vichni Keretejci a vichni Peletejci a vichni Gaané, est set mužů, kteří za ním přili pěky z Gatu, přecházeli před králem. 19 Král oslovil Itaje Gatského: “Proč jde s námi i ty? Vra se a zůstaň s králem. Jsi přece cizinec, vyhotěný ze svého domova. 20 Včera jsi přiel a dnes bych měl chtít, abys jako tvanec el s námi? Já jdu, protoe jít musím, ty vak se vra se svými bratry zpátky. Milosrdenství a věrnost bud' s tebou.” 21 Avak Itaj králi odpověděl: “Jakoe iv je Hospodin a jakoe iv je král, můj pán, kdekoli bude král, můj pán, a mrtev nebo iv, tam bude i jeho otrok.” 22 David tedy Itajovi odvětil: “Pojď, přejdi potok.” I přeel Itaj Gatský a vichni jeho muži a vechny děti, které byly s ním. 23 Celá země hlasitě plakala, kdy vechen ten lid přecházel. I král přeel Kidrónský úval a vechen ten lid se ubíral cestou do poutě. 24 A hle, i Sádok a vichni lévijci s ním nesli schránu Boí smlouvy. Postavili Boí schránu a Ebjátar obětoval, a úplně vechen lid z města přeel. 25 Potom král Sádokovi nařídil: “Dones Boí schránu zpět do města. Naleznu-li u Hospodina milost a on mě přivede zpět, dá mi spatřit ji i svůj příbytek. 26 Řekne-li: “Nelíbí se mi”, a se mnou naloí, jak uzná za dobré.” 27 Dále král knězi Sádokovi řekl: “Ty jsi přece vidoucí. Vra se pokojně do města i se svým synem Achímaasem a s Jónatanem, synem Ebjátarovým; oba vai synové a jdou s vámi. 28 Hleďte, já se budu zdrovat u brodu v pustině, dokud mi od vás nepřijde nějaká zpráva.” 29 Sádok a Ebjátar donesli tedy Boí schránu zpět do Jeruzaléma a zůstali tam. 30 David pak stoupal po svahu Olivové hory, stoupal a plakal, hlavu měl zahalenou a el bos. I vechen lid, který byl s ním, stoupal se zahalenou hlavou, stoupal a plakal. 31 David dostal zprávu: “Achítofel je mezi spiklenci s Abalómem.” David pravil: “Hospodine, zha prosím to, k čemu bude Achítofel radit!” 32 Kdy přiel David na vrchol, aby se tam klaněl Bohu, hle, vyjel mu vstříc Chúaj Arkijský s roztřeným rouchem a hlínou na hlavě. 33 David mu řekl: “Půjde-li dál, bude mi břemenem. 34 Vráti-li se do města a řekne Abalómovi: “Králi, jsem tvým sluebníkem; dříve jsem byl sluebníkem tvého otce, nyní budu sluebníkem tvým”, překaží to, k čemu bude Achítofel radit. 35 Vdy tam s tebou budou kněží Sádok a Ebjátar. O kadém slovu z královského domu, které uslyí, podá zprávu kněm Sádokovi a Ebjátarovi. 36 A jsou tam s nimi jejich dva synové,

Achímaas Sádokův a Jónatan Ebjátarův. Po nich mi vzkáete kadé slovo, které uslyíte.” 37 Davidův přítel Chúaj vstoupil tedy do města. Také Abalóm vstoupil do Jeruzaléma.

2.Samuelova 16

1 Sotvae David přeel přes vrchol, jde mu vsťříc Mefibóetův sluha Síba se spřeením osedlaných oslů a na nich dvě stě chlebů, sto hrud suených hroznů, sto koíků letního ovoce a měch vína. 2 Král se Síby zeptal: “K čemu má tyhle věci?” Síba odvětil: “Osly pro královský dům k jízdě, chléb s ovocem k jídlu pro druinu a víno, aby se unavený mohl na pouti napít.” 3 Král dodal: “A kde je syn tvého pána?” Síba králi řekl: “Ten vyčkává v Jeruzalémě. Řekl toti: “Dnes mi izraelský dům vrátí království mého otce.” 4 Král Síbovi pravil: “Hle, vechno, co patří Mefibóetovi, je tvé!” Síba odvětil: “Skláním se. Ké najdu u tebe přízeň, králi, můj pane.” 5 Kdy král David přicházel k Bachurímu, právě odtamtud vycházel mu z čeledi Saulova domu jménem imeí, syn Gérův. Vyel a zlořčil 6 a házel kamením po Davidovi a po vech sluebnících krále Davida, ačkoli po jeho pravici i levici byl vekery lid a vichni bohatýři. 7 Při svém zlořečení volal imeí takto: “Táhni, táhni, vrahu, ničemníku! 8 Na tebe Hospodin obrátil vechnu krev Saulova domu. Na jeho místě stal ses králem, Hospodin vak dal království do rukou tvého syna Abalóma. To má za vechno to zlo, vdy jsi vrah!” 9 Tu řekl králi Abíaj, syn Serújin: “Copak tento mrtvý pes smí zlořečit králi, mému pánu? Nejraději bych el a srazil mu hlavu.” 10 Ale král odvětil: “Co je vám do mých záleitostí, synové Serújini? On zlořečí, protoe mu Hospodin řekl: “Zlořeč Davidovi!” Kdo se potom smí ptát: “Proč to dělá?” 11 A David Abíajovi a vem svým sluebníkům řekl: “Hle, můj syn, který vyel z mého lůna, ukládá mi o ivot. Oč větí důvod má k tomu ten Benjamínek! Nechte ho, a zlořečí, nebo mu to nařídil Hospodin. 12 Snad Hospodin pohlédne na mé poníení, snad mi Hospodin za to jeho dnení zlořečení odplatí dobrem!” 13 David se svými mui pokračoval v cestě a imeí se ubíral podle něho po svahu hory, el a zlořčil a házel po něm kamení a metal prach. 14 Král a vechen lid, který byl s ním, přili unavení na místo, kde si oddechli. 15 Abalóm a vechen lid, izraeltí mui, vstoupili do Jeruzaléma; byl s ním i Achítofel. 16 Kdy Davidův přítel Chúaj Arkijský přiel k Abalómovi, pozdravil Abalóma: “A ije král! A ije král!” 17 Abalóm Chúajovi řekl: “Tak se odvděčuje svému příteli? Proč jsi neel se svým přítelem?” 18 Chúaj Abalómovi odpověděl: “Nikoli! Koho vyvolil Hospodin a vechen tento lid i vichni izraeltí mui, s tím budu a u toho zůstanu. 19 A pak, komu bych měl slouit? Přece jeho synu. Jako jsem slouil tvému otci, tak budu slouit tobě.” 20 Abalóm řekl Achítofelovi: “Porad’te, co máme dělat.” 21 Achítofel Abalómovi odvětil: “Vejdi k eninám svého otce, které ponechal, aby střeily dům. Celý Izrael uslyí, e jsi vzbudil u svého otce nelibost, a vichni, kdo jsou s tebou, začnou jednat rozhodně.” 22 Proto postavili Abalómovi na střee stan a Abalóm před zraky celého Izraele veel k eninám svého otce. 23 Radit se s Achítofelem, který byl v těch dnech rádcem, bylo jako doptávat se na boské slovo. Tak tomu bylo s kadou Achítofelovou radou, dávanou jak Davidovi, tak Abalómovi.

2.Samuelova 17

1 Achítofel pravil Abalómovi: “Dovol, abych vybral dvanáct tisíc mužů a hned této noci se vydal pronásledovat Davida. 2 Dostihnu ho, a bude zemdlený a skleslý, a překvapím ho. Vechen lid, který je s ním, uteče a já osamoceného krále zabiji. 3 Vechen lid obrátím k tobě; vrátí se vichni, a na mue, kterého hledá. Vechen lid bude mít pokoj.” 4 Abalómovi i vem izraelským starím se to líbilo. 5 Abalóm vak poručil: “A je povolán také Chúaj Arkijský. Poslechneme si i jeho výrok.” 6 Kdy Chúaj přiel k Abalómovi, Abalóm mu pravil: “Toto navrhuje Achítofel. Máme jednat podle jeho slova? Ne-li, vyslov se.” 7 Chúaj Abalómovi odvětil: “Rada, kterou dal Achítofel, není v tomto případě dobrá.” 8 A Chúaj pokračoval: “Ty zná svého otce i jeho mue, e to jsou bohatýři a e jsou rozhořčeni jak osiřelá medvědice v poli. Tvůj otec je bojovník, ten nebude nocovat s lidem. 9 Jistě je u ukryt v nějaké stri nebo na jiném místě. Kdy někteří z tvých hned na začátku padnou, někdo to uslyí a roznese se: “Lid, který jde za Abalómem, byl poraen!” 10 Nakonec ztratí odvahu i ten nejstatečnější mu lvího srdce. Celý Izrael přece ví, e tvůj otec je bohatýr a e ti, kteří jsou s ním, jsou mui stateční. 11 Proto ti radím: Nech se k tobě shromádí celý Izrael od Danu a k Beer-ebě. Bude jich jak mořského písku. A ty táhni do bitvy osobně. 12 Přitrhne na jedno z těch míst, kde se on zdruje, a padneme na něho jako rosa na roli. Nezbude z něho a ze vech mužů, kteří jsou s ním, ani jeden. 13 Stáhne-li se do města, snesou vichni Izraelci k tomu městu provazy. Budeme vláčet jeho znamení a do úvalu, e se z něho nenajde ani oblázek.” 14 Abalóm a vichni izraeltí mui prohlásili: “Rada Chúaje Arkijského je lepší ne rada Achítofelova.” To Hospodin přikázal překazit dobrou radu Achítofelovu, aby na Abalóma uvedl zkázu. 15 I řekl Chúaj kněím Sádokovi a Ebjátarovi: “Tak a tak radil Achítofel Abalómovi a izraelským starím, já vak jsem poradil tak a tak. 16 Nyní tedy rychle polete Davidovi zprávu: “Nezůstávej přes noc ve stepních pustinách. Musí přejít Jordán. Jinak ti, králi, hrozí záhuba, i vemu lidu, který je s tebou.” 17 Jónatan a Achímaas stáli u pramene Rogelu. Sluebná la a oznámila jim to. Oni to li oznámit králi Davidovi; sami se toti ve městě ukázat nemohli. 18 Přesto je vak uviděl mládenec a oznámil to Abalómovi. Ti dva se rychle vydali na cestu, a přili do domu nějakého mue v Bachurímu. Ten měl na dvoře studnu a oni se tam do ní spustili. 19 ena pak vzala příkrývku a rozprostřela ji navrch té studny a na ni rozestřela obilnou dr, take nebylo nic znát. 20 Abalómovi sluebníci přili k té eně do domu a ptali se: “Kde jsou Achímaas a Jónatan?” ena jim odvětila: “Přeli tudy přes strouhu.” Hledali je tedy, ale nenali a vrátili se do Jeruzaléma. 21 Sotva odeli, ti dva ze studně vystoupili a li podat zprávu králi Davidovi. Řekli Davidovi: “Vydejte se na cestu a rychle přejděte vodu, nebo Achítofel dal o vás takovouto radu.” 22 David vstal se vím lidem, který byl s ním, a do ranního úsvitu přeli Jordán. Kdy Jordán přeli, nechyběl ani jeden. 23 Kdy Achítofel viděl, e jeho rada provedena nebyla, osedlal osla a vydal se na cestu do svého domu ve svém městě. Udělal pořizení o svém domě a oběsil se. Umřel a byl pohřben v hrobě svého otce. 24 David přiel do Machanajimu a Abalóm přeel Jordán se vemi izraelskými mui. 25 Místo Jóaba ustanovil Abalóm nad vojskem Amasu. Amasa byl synem mue jménem Jitra Izraelský, který veel k Abígale, dceři Náchaově, sestře Serúji, matky Jóabovy. 26 Izrael a Abalóm se utábořili v zemi Gileádu. 27 Kdy David přiel do Machanajimu, óbi, syn Náchaův z Raby Amónovců, a Makír, syn Amielův z Lódebaru, a Barzilaj Gileádský z Rogelímu 28 přinesli lůko, misky a hliněné nádoby i penici, ječmen a mouku, praené zrní, boby, čočku a pramu, 29 i med a máslo, ovce a kravský sýr Davidovi a lidu, který byl s ním, aby pojedli. Řekli si toti: “Lid je v té pouti hladový, unavený a íznivý.”

2.Samuelova 18

1 David dal nastoupit lidu, který byl s ním, a ustanovil nad nimi velitele nad tisíci a nad sty. 2 Potom David podřídil třetinu lidu Jóabovi, třetinu Jóabovu bratru Abíajovi, synu Serújínu, a třetinu Itaji Gatskému. Lidu král řekl: “Já s vámi potáhnu rovně.” 3 Lid vak prohlásil: “Netáhni. Na nás jim nebude záleet, budeme-li utíkat. Usmrtí-li nás i polovic, nebude jim na nás záleet. Ty vak jsi za deset tisíc z nás. Nyní nám lépe pomůe, kdy bude ve městě.” 4 Král jim odvětil: “Učiním, co pokládáte za dobré.” Král se postavil k bráně a vechen lid vycházel po stech a tisících. 5 Král přikázal Jóabovi, Abíajovi a Itajovi: “S ohledem na mne jedněte s mládencem Abalómem etrně.” Vechen lid slyel, co král vem velitelům ohledně Abalóma přikázal. 6 I vytáhl lid do pole proti Izraeli. K bitvě dolo v Efrajimském lese. 7 Izraelský lid tam byl Davidovými sluebníky poraen. V ten den dolo k velké poráce, bylo dvacet tisíc padlých. 8 Bitva se rozířila po celé té zemi a les toho dne pohltil více lidu ne meč. 9 Abalóm narazil na Davidovy sluebníky, a jak ujídel na mezku, vběhl mezek pod větoví velikého posvátného stromu a on v tom stromě uvázl hlavou, take se ocitl mezi nebem a zemí; mezek, na něm jel, běel dál. 10 Uviděl to nějaký mu a oznámil to Jóabovi: “Hle, viděl jsem Abalóma visícího na posvátném stromě.” 11 Jóab řekl mui, který mu to oznámil: “Kdy jsi ho viděl, proč jsi ho tam nesrazil k zemi? Byl bych ti dal deset ekelů stříbra a jeden pás.” 12 Ale ten mu Jóabovi odvětil: “I kdybych dostal na ruku tisíc ekelů stříbra, nevztáhl bych ruku na královského syna. Na vlastní ui jsme přece slyeli, co král přikázal tobě, Abíajovi a Itajovi: “Jen mi dejte pozor na mládence Abalóma!” 13 Mám být sám proti sobě? Před králem se přece pranic neukryje, ba ty sám by ses proti mně postavil.” 14 Jóab řekl: “Nebudu se tu s tebou zdrovat.” Popadl tři otěpy a vrazil je Abalómovi do srdce; ten byl jetě v objetí toho posvátného stromu ivý. 15 Deset Jóabových zbrojnů Abalóma obstoupilo a ubili ho k smrti. 16 Pak Jóab zatroubil na polnici a lid přestal Izraele pronásledovat; Jóab v tom lidu zabránil. 17 Abalóma vzali, hodili ho v lese do velké stre a navrili na něj převelikou hromadu kamenů. Celý Izrael se rozutekl, kadý ke svému stanu. 18 Abalóm si jetě za svého ivota postavil v Královské dolině posvátný sloup. Řekl si toti: “Nemám syna, jen by zachoval památku mého jména”, a nazval ten posvátný sloup svým jménem. Dodnes se nazývá Ruka Abalóмова. 19 Achímaas, syn Sádokův, řekl Jóabovi: “Dovol mi bět a zvěstovat králi, e Hospodin mu zjednal právo a vysvobodil ho z rukou jeho nepřátel.” 20 Jóab mu vak odvětil: “Dnes bys nebyl nositelem dobré zvěsti. Ohlásí dobrou zvěst v jiný den. Dnes tu zvěst neohlauj, nebo králi zemřel syn.” 21 Jóab pak poručil jistému Kúijci: “Jdi a oznam králi, co jsi viděl.” Kúijec se Jóabovi poklonil a dal se v běh. 22 Achímaas, syn Sádokův, řekl Jóabovi jetě jednou: “Buď jak buď, i já poběím za Kúijcem.” Jóab se zeptal: “Proč bys běel ty, můj synu, kdy nemá co dobrého zvěstovat?” 23 “Buď jak buď, poběím.” Jóab mu řekl: “Bě.” Achímaas běel směrem k jordánskému okrsku a Kúijce předběhl. 24 David právě seděl mezi dvěma branami. Tu vyla hlídka na střechu brány u hradby, rozhlédla se a spatřila, e nějaký mu běí sám. 25 Hlídka zvolala a hlásila to králi. Král řekl: “Je-li sám, nese dobrou zvěst.” Zatímco se přiblioval víc a více, 26 spatřila hlídka druhého běce. Hlídka zvolala na stráného: “Hle, nějaký mu, a běí sám.” Král řekl: “Také ten ohlásí dobrou zvěst.” 27 Hlídka hlásila: “Připadá mi, e ten první, co běí, je jako Achímaas, syn Sádokův.” Král podotkl: “To je dobrý mu a přichází s dobrou zvěstí.” 28 Achímaas hlasitě pozdravil krále: “Pokoj!” Poklonil se králi tváří k zemi a pokračoval: “Poehnán buď Hospodin, tvůj Bůh, jen ti vydal mue, kteří pozdvihli ruce proti králi, mému pánu!” 29 Král se ptal: “Je s mládencem Abalómem ve v pořádku?” Achímaas odvětil: “Kdy Jóab posílal králova sluebníka, toti sluebníka tvého, viděl jsem veliký shluk, ale nevím nic.” 30 Král řekl: “Odstup a postav se stranou.” Odstoupil tedy a stál tam. 31 A hle, veel Kúijec se slovy: “Krále, mého pána, čeká dobrá zvěst; Hospodin ti dnes zjednal právo a vysvobodil tě z rukou vech, kteří proti tobě povstali.” 32 Ale král se Kúijce zeptal: “Je s mládencem Abalómem ve v pořádku?” Kúijec odpověděl: “Nech se stane nepřátelům krále, mého pána, jako tomu mládenci, i vem, kteří proti tobě zlovolně povstávají!”

2.Samuelova 19

1 Král ořesen vystoupil do přístřešku nad branou a plakal. el a naříkal: “Můj synu Abalóme, můj synu Abalóme! Ké bych byl umřel místo tebe, Abalóme, synu můj, synu můj!” 2 Jóabovi bylo oznámeno: “Hle, král pro Abalóma pláče a truchlí.” 3 Tak se toho dne proměnilo vysvobození ve smutek veho lidu, nebo lid slyel toho dne slova: “Král se trápí pro svého syna.” 4 A lid se toho dne kradl do města, jako se vkrádá lid, který se stydí, e utekl z bitvy. 5 Král si zavinul tvář a velmi hlasitě křičel: “Můj synu Abalóme, Abalóme, synu můj, synu můj!” 6 Tu vstoupil ke králi do domu Jóab a řekl: “Dnes jsi způsobil hanbu vem svým sluebníkům, kteří dnes zachránili ivot tvůj i ivoty tvých synů a tvých dcer i ivoty tvých en a ivoty tvých enin. 7 Miluje ty, kdo tě nenávidí, a nenávidí ty, kdo tě milují. Vdy jsi dnes dal najevo, e ti nejsou ničím ani velitelé ani sluebníci. Dnes jsem poznal, e kdyby zůstal naivu Abalóm a my vichni byli dnes mrtvi, měl bys to za správné. 8 Vstaň nyní, vyjdi a vlídně promluv ke svým sluebníkům! Přísahám při Hospodinu: Nevyjde-li, nebude této noci s tebou nocovat ani jeden mu. A bude to pro tebe horí ne vechno zlo, které na tebe dolehlo od tvého mládí a do nynějka.” 9 Král tedy vstal a usedl v bráně. Vemu lidu bylo oznámeno: “Hle, král sedí v bráně.” I vyel vechen lid před krále. Izrael se pak rozutekl, kadý ke svým stanům. 10 Vechen lid ve vech izraelských kmenech se dostal do rozepře: “Král nás vysvobodil ze spárů naich nepřátel, zachránil nás ze spárů Pelitejců a nyní uprchl ze země před Abalómem. 11 Avak Abalóm, jeho jsme nad sebou pomazali za krále, zahynul v bitvě. Proč nyní ohledně králova návratu mlčíte?” 12 Král David vzkázal kněm Sádokovi a Ebjátarovi: “Promluvte k judským starím: Proč chcete být při návratu krále do jeho domu poslední?” Řeč celého Izraele se toti donesla ke králi, do jeho domu. 13 “Jste přece moji bratři, má krev a mé tělo. Proč chcete být při králově návratu poslední? 14 Také Amasovi povězte: Co nejsi ty má krev a mé tělo? A se mnou Bůh udělá, co chce, nebude-li u mne po vechny dny velitelem vojska místo Jóaba.” 15 Tak si naklonil srdce kadého judského mue, e byli jako jeden mu. Poslali králi vzkaz: “Vra se zpět se vemi svými sluebníky!” 16 Král se tedy vracel a přiel a k Jordánu. Juda vstoupil do Gilgálu a el králi vsťříc, aby ho převedl přes Jordán. 17 Tu si pospíil Benjamínek imeí, syn Gérův z Bachurímu, a sestoupil s judskými mui králi Davidovi vsťříc. 18 Bylo s ním tisíc muů z Benjamína, té sluebník Saulova domu Síba s patnácti svými syny a dvaceti otroky. Dorazili k Jordánu před králem 19 a přeli brod, aby převedli králův dům a aby se králi zalíbili. imeí, syn Gérův, padl před králem, jen se chystal přejít Jordán, 20 a řekl králi: “Nech mi to můj pán nepokládá za vinu a nech nevzpomíná, čím se jeho otrok provinil v ten den, kdy král, můj pán, vycházel z Jeruzaléma; nech to král nechová v srdci. 21 Vdy tvůj otrok ví, e zhřeil. Dnes vak jsem přiel z celého Josefova domu první, abych sestoupil králi, svému pánu, vsťříc.” 22 Tu se ozval Abíaj, syn Serújin: “Co nebude imeí usmrcen za to, e zlořečil Hospodinovu pomazanému?” 23 David vak prohlásil: “Co je vám do mých záleitostí, synové Serújini! Zase se mi dnes stavíte na odpor. Dnes by měl být v Izraeli někdo usmrcen? Co nevím, e jsem dnes nad Izraelem opět králem?” 24 imeímu král potom řekl: “Nezemře.” A král mu přísahal. 25 Také Mefíbóet, vnuk Saulův, seel králi vsťříc. Ode dne, co král odeel, a do dne, co se v pokoji vrátil, nepečoval o své nohy ani o svůj vous a nepral si aty. 26 Kdy přiel králi vsťříc do Jeruzaléma, řekl mu král: “Proč jsi neel se mnou, Mefíbóete?” 27 On odpověděl: “Králi, můj pane, můj sluebník mě oklamal. Tvůj otrok si toti řekl: Osedlám si osla, vsednu na něj a pojedu s králem. Tvůj otrok přece kulhá. 28 Ale on tvého otroka u tebe, králi, můj pane, pomluvil. Avak král, můj pán, je jako Boí posel. Učiň tedy, co uzná za dobré. 29 Celý dům mého otce je před králem, mým pánem, hoden smrti. Ty vak jsi svého otroka posadil mezi ty, kdo jedí z tvého stolu. Jaké spravedlnosti bych se měl u krále jetě dovolávat?” 30 Král mu odpověděl: “Proč jetě vede takové řeči? Rozhodl jsem: Ty a Síba si pole rozdělíte.” 31 Mefíbóet králi odvětil: “A si vezme třeba vechno, jen kdy se král, můj pán, v pokoji vrátil do svého domu.” 32 Té Barzilaj Gileádský sestoupil z Rogelímu, aby s králem přeel Jordán; vydal se přes Jordán s ním. 33 Barzilaj byl velmi starý, bylo mu osmdesát let. Ten krále v jeho vyhnanství opatřoval v Machanajimu

potravou, nebo to byl mu velmi zámoný. 34 Král Barzilaje vyzval: “Táhni se mnou a já tě u sebe v Jeruzalémě zaopatřím.” 35 Barzilaj vak králi odpověděl: “Kolik let ivota mi zbývá, e bych měl s králem vystoupit do Jeruzaléma? 36 Je mi ted’ osmdesát let. Co mohu jetě odliovat dobré od patného? Zdalipak si tvůj sluebník můe jetě pochutnat na jídle a pití? Co jetě mohu naslouchat zpěvákům a zpěvačkám? Proč by tvůj sluebník měl být jetě králi, svému pánu, břemenem? 37 Tvůj sluebník potáhne s králem jen kousek za Jordán. Proč by mě měl král tolik odměňovat? 38 Nech se prosím tvůj sluebník smí vrátit. Rád bych umřel ve svém městě při hrobu svého otce a své matky. Hle, s králem, mým pánem, potáhne tvůj sluebník Kimhám. Pro něho učiň, co uzná za dobré.” 39 Král řekl: “A tedy Kimhám táhne se mnou. Učiním pro něho, co uzná za dobré. Splním ti ve, co si ode mne bude přát.” 40 Tak přeel vechen lid Jordán, přeel jej i král. Král Barzilaje políbil a poehnal mu a on se vrátil domů. 41 Král táhl do Gilgálu a Kimhám táhl s ním. Krále doprovázel i vechen judský lid a té polovina lidu izraelského. 42 A hle, vichni izraeltí mui přili ke králi a tázali se krále: “Proč tě nai bratři, mui judtí, ukradli? Proč převedli krále i jeho dům přes Jordán a vechny Davidovy mue s ním?” 43 Vichni judtí mui muům izraelským odpověděli: “Král je přece ná příbuzný. Proč se tedy kvůli tomu tolik hněváte? Copak jsme z krále kus ujedli? Nebo jsme ho snad unesli?” 44 Izraeltí mui odpověděli muům judským: “Na krále, a to i na Davida, máme desetkrát větí nárok ne vy. Proč jste nás tedy zneváili? Co to nebyla nae první starost, aby se ná král vrátil?” Ale řeč muů judských byla tvrdí ne řeč muů izraelských.

2.Samuelova 20

1 Tehdy se vyskytl ničemník jménem eba, syn Bichrího, benjamínského mue. Ten zatroubil na polnici a zvolal: “My nemáme podíl v Davidovi, nemáme dědictví v synu Jiajovu. Kadý ke svým stanům, Izraeli!”
2 Vichni izraeltí mui přeli od Davida k ebovi, synu Bichrího, ale judí mui, od Jordánu a k Jeruzalému, se přimkli ke svému králi. 3 David veel do svého domu v Jeruzalémě. Král vzal deset en, byly to eniny zanechané, aby střelily dům, a dal je do střeeného domu; zaopatřil je, ale nevcházel k nim. Tak byly uzavřeny a do dne své smrti a ily jako vdovy. 4 Král poručil Amasovi: “Do tří dnů mi svolaj judské mue. I ty se sem dostav.” 5 Amasa el Judu svolat, ale promekal určenou lhůtu. 6 I řekl David Abíajovi: “eba, syn Bichrího, nám teď bude kodit více ne Abalóm. Ihned vezmi sluebníky svého pána a pronásleduj ho, aby si nenael opevněná města a neunikl naim očím.” 7 Za ním vytáhli Jóabovi mui, Keretejci a Peletejci i vichni bohatýři. Vytáhli z Jeruzaléma, aby pronásledovali ebu, syna Bichrího. 8 Byli právě u velikého kamene, který je v Gibeónu, kdy k nim přiel Amasa. Jóab byl přepásán přes své odění a at; měl pás s mečem v pochvě připnutý na bedrech; kdy vycházel, meč se povysunul. 9 Jóab Amasovi řekl: “Pokoj tobě, můj bratře!” A pravou rukou vzal Jóab Amasu za bradu, aby ho políbil. 10 Amasa vak přitom nedal pozor na meč v Jóabově ruce. Ten ho bodl pod ebra, take mu vnitřnosti vyhřezly na zem; ani mu dal druhou ránu, zemřel. Pak Jóab a jeho bratr Abíaj pronásledovali ebu, syna Bichrího. 11 Jeden z Jóabovy druiny stál nad Amasou a volal: “Kdo chce jít s Jóabem a kdo je Davidův, za Jóabem!” 12 Amasa se válel v krvi uprostřed silnice. Kdy ten mu viděl, e se vechen lid zastavuje, odvekl Amasu ze silnice do pole a hodil přes něj pokrývku; viděl toti, e kadý, kdo k němu přijde, zůstává stát. 13 Jakmile ho odklidil ze silnice, vichni mui táhli za Jóabem, aby pronásledovali ebu, syna Bichrího. - 14 Ten proel vemi izraelskými kmeny a do Abelu a Bét-maaky; také vichni Bérejci se shromádili a li za ním. - 15 Jóabovi mui přili a oblehli ho v Abel-bét-maace. Zřídili proti městu násep a ten dosahoval k valu; vechen lid, který byl s Jóabem, se snail strhnout hradby. 16 Tu jedna moudrá ena zavolala z města: “Slyte, slyte! Povězte prosím Jóabovi: Přistup sem a já k tobě promluví.” 17 Kdy se k ní přiblíil, ena se ho zeptala: “Ty jsi Jóab?” Odpověděl: “Jsem.” Řekla mu: “Vyslechni slova své otrokyně.” Odvětil: “Poslouchám.” 18 Pokračovala: “Kdysi se říkávalo: Je nutno doptat se v Abelu a přesně tak to provést. 19 Jsme pokojné, věrné izraelské město. A ty usiluje umořit město, matku v Izraeli. Proč chce pohltit Hospodinovo dědictví?” 20 Jóab odpověděl: “Toho jsem dalek, toho jsem dalek! Nechci je pohltit ani zničit. 21 Věc se má jinak. Mu z Efrajimského pohoří, jen se jmenuje eba, syn Bichrího, pozdvihl ruku proti králi, proti Davidovi. Vydejte ho, jen jeho samotného, a já od města odtáhnu.” ena Jóabovi řekla: “Nue, bude ti hozena přes hradby jeho hlava.” 22 Pak la ta ena se svou moudrou radou ke vemu lidu. ebovi, synu Bichrího, uali hlavu a hodili ji Jóabovi. Ten zatroubil na polnici a rozeli se od města, kadý ke svým stanům. Jóab se vrátil do Jeruzaléma ke králi. 23 Jóab byl nad vím izraelským vojskem. Benajá, syn Jójadův, byl nad Keretejci a Peletejci. 24 Adorám byl nad nucenými pracemi, Jóafat, syn Achílůdův, byl kancléřem, 25 eja byl písařem, Sádok a Ebjátar kněžími. 26 Té Íra Jaírský byl Davidovým knězem.

2.Samuelova 21

1 Za dnů Davidových byl hlad po tři roky za sebou. David tedy vyhledal Hospodinovu tvář. Hospodin řekl: “Na Saulovi a jeho domu lpí krev, protoe dal povradit Gibeónany.” 2 Král předvolal Gibeónany a promluvil k nim. Gibeónané nejsou z Izraelců, nýbrž ze zbytku Emorejců, jim se Izraelci zavázali přísahou, ale Saul je usiloval vybit ve svém zanícení pro Izraelce a Judu. 3 David se Gibeónanů tázal: “Co mám pro vás udělat? Jak dosáhnu smíření, abyste dobrořečili Hospodinovu dědictví?” 4 Gibeónané mu odvětili: “Co se týče Saula a jeho domu, nejde nám o stříbro a zlato, ani nám nejde o to, aby byl usmrčen kdokoli z Izraele.” Privil: “Co řeknete, to pro vás udělám.” 5 Odpověděli králi: “Za toho mue, který nás zamýlel zničit a vyhladit, aby po nás v celém izraelském území nic nezůstalo, 6 nech je nám vydáno sedm mužů z jeho synů a my jim zpřeráme údy v Gibeji Saula, někdejšího Hospodinova vyvoleného, kvůli Hospodinu.” Král prohlásil: “Vydám je.” 7 Král vak uetřil Mefíbóeta, syna Jónatana, syna Saulova, pro přísahu ve jménu Hospodinově, která byla mezi nimi, toti mezi Davidem a Jónatanem, synem Saulovým. 8 Král vzal dva syny Rispy, dcery Ajovy, je porodila Saulovi, Armóna a Mefíbóeta, a pět synů Saulovy dcery, Míkaliny sestry, které porodila Adrielovi, synu Barzilaje Mechólatského, 9 a vydal je Gibeónanům do rukou. Ti jim zpřeráli údy na hoře před Hospodinem. Tak jich najednou padlo sedm. Byli usmrčení v prvních dnech ně, kdy se začal ít ječmen. 10 Rispa, dcera Ajova, vzala íněné roucho a rozprostřela si je na skále; zůstala při nich od začátku ně, dokud je neskropila voda z nebes; nenechala na ně sedat nebeské ptactvo ve dne ani polní zvěř v noci. 11 Davidovi bylo oznámeno, co učinila Rispa, dcera Ajova, enina Saulova. 12 David el a vzal kosti Saulovy i kosti jeho syna Jónatana od občanů Jábee v Gileádu, kteří je potají odnesli z bétanského prostranství, kde je pověsili Pelitejci v den, kdy porazili Saula v pohoří Gilbóa. 13 Přinesl odtamtud kosti Saulovy a kosti jeho syna Jónatana. Pak posbírali kosti těch, jim byly zpřeráeny údy, 14 a pochovali je s kostmi Saula a jeho syna Jónatana v zemi Benjamínově v Sele, v hrobě jeho otce Kíe. Vykonali vechno, co král přikázal. Bůh potom přijal prosby za zemi. 15 A dolo znovu k boji Pelitejců s Izraelem. David sestoupil se svými sluebníky a bojovali s Pelitejci. Ale David byl u unaven. 16 Tu Jibí Benób, který byl z rodu obrů, jeho dřevce váilo tři sta ekelů bronzu a jen byl opásán novým mečem, prohlásil, e Davida zabije. 17 Avak Abíaj, syn Serújin, mu přiel na pomoc a toho Pelitejce ubil k smrti. Davidovi muové tehdy Davida zapřísáhli: “Víckrát se s námi do boje nevydávej, a nezhasí světlo Izraele!” 18 O něco později se opět strhl boj s Pelitejci v Góbu. Tehdy ubil Sibekaj Chúatský Sáfa, který byl z rodu obrů. 19 Kdy se znovu strhl boj s Pelitejci v Góbu, Elchánan, syn Jaare Oregíma Betlémského, ubil Goliáe Gatského. Násada jeho kopí byla jako tkalcovské vratidlo. 20 A opět se strhl boj v Gat. Tam byl obrovitý mu, který měl est prstů na rukou a est prstů u nohou, celkem čtyřadvacet. Ten také pocházel z obrů. 21 Tupil Izraele, a Jónatan, syn imeáje, bratra Davidova, ho ubil. 22 Tito čtyři pocházeli z obrů v Gat. Padli rukou Davida a rukou jeho sluebníků.

2.Samuelova 22

1 Slova této písně přednáel David Hospodinu v den, kdy jej Hospodin vysvobodil ze spárů vech jeho nepřátel i ze spárů Saulových. 2 Privil: “Hospodine, skalní títe můj, má pevná tvrzi, můj vysvoboditeli, 3 Boe můj, má skálo, utíkám se k tobě, títe můj a rohu spásy, nedobytný hrade, moje útočité, zachránce můj, ty mě před násilím zachraňuje! 4 Kdy jsem vzýval Hospodina, jemu patří chvála, byl jsem zachráněn před svými nepřáteli. 5 Ovinuly mě příboje smrti, zachvátily mě dravé proudy Ničemníka, 6 provazy podsvětí se kolem mne stáhly, dostihly mě léčky smrti. 7 V souení jsem vzýval Hospodina, ke svému Bohu jsem volal. Uslyel můj hlas ze svého chrámu, mé volání proniklo a k jeho sluchu. 8 Zachvěla se země, roztrásla se, nebesa v základech se hnula, chvěla se před jeho plamenným hněvem. 9 Z chřípí se mu valil dým, z úst sírající oheň, planoucí řeřavé uhlí. 10 Sklonil nebesa a sestupoval, pod nohama černé mračno. 11 Na cheruba usedl a letěl, ukázal se na perutích větru. 12 Temno učinil stánkem kolem sebe, vířící vodstvo, mračna prachu. 13 Před jeho jasem vzplálo hořící uhlí. 14 Hospodin zaburácel z nebe, Nejvyší vydal svůj hlas. 15 Vyslal ípy a rozebral je, blesky je uvedl v zmatek. 16 Tu se objevila koryta moře, základy světa se obnaily, kdy Hospodin zaútočil, kdy zadul svým hněvivým dechem. 17 Vztáhl ruku z výe, uchopil mě, vytáhl mě z nesmírného vodstva. 18 Nepříteli mocnému mě vyrval, těm, kdo nenáviděli mě, kdo zdatnější byli. 19 Přepadli mě v den mých běd, ale Hospodin mě podepíral. 20 Učinil mě volným, ubránil mě, protoe si mě oblíbil. 21 Hospodin mi odplatil podle mé spravedlnosti, odměnil mě podle čistoty mých rukou, 22 nebo jsem dbal na Hospodinovy cesty, neodvrátil jsem se svévolně od svého Boha. 23 Vechny jeho řády jsem měl na zřeteli, neodbočil jsem od jeho nařízení. 24 Jemu jsem náleel dokonale, varoval se nepravosti. 25 Podle mé spravedlnosti mě Hospodin odměňoval, podle čistoty mé tak, jak jevila se jemu. 26 Ty věrnému osvědčuje věrnost, mui dokonalému svou dokonalost, 27 ryzímu svou ryzost osvědčuje, s neupřímným se vak poutí do zápasu. 28 A lid poníený zachraňuje, ale svým pohledem poniuje povýené. 29 Ty jsi moje světlo, Hospodine. Hospodin mi září do mých temnot. 30 S tebou proběhnu i nepřátelskou vřavou, se svým Bohem zdolám hradbu, 31 s Bohem, jeho cesta je tak dokonalá! To, co řekne Hospodin, je protříbené. On je títem vech, kteří se k němu utíkají. 32 Kdo je Bůh krom Hospodina, kdo je skála, ne-li Bůh ná! 33 Bůh je má zátita pevná a vodí mě cestou dokonalou, 34 on dává mým nohám hbitost laně, na mých posvátných návrích mi dopřává stanout, 35 učí bojovat mé ruce a mé pae napnout bronzový luk. 36 Podal jsi mi tí své spásy, tvá péče mé síly rozmnoila. 37 Dals volnost mým krokům, nohy se mi nepodvrtnou. 38 Budu stíhat nepřátele, vyhladím je. Nevrátím se zpět, dokud je neudolám. 39 Docela je rozdrím, u nepovstanou, pod nohy mi padnou. 40 Opásals mě statečností k boji; ty, kdo povstávají proti mně, sám srazí. 41 Obrátil jsi na útěk mé nepřátele, navdy umlčím ty, kdo mě nenávidí. 42 Budou volat o pomoc, a nespasí je nikdo, volat k Hospodinu, ale neodpoví. 43 Roztluču je, budou jako prach země, polapu a podupu je jako bláto ulic. 44 Dals mi vyvážnout z rozbrojů mého lidu, jako vůdce pronárodů jsi mě střeil. Slouit bude mi i lid, který jsem neznal. 45 Cizinci se budou vtírat do mé přízně, na slovo mě uposlechnou. 46 Cizinci jak tráva zvadnou, vypoťácejí se ze svých hradí. 47 iv je Hospodin! Buď poehnána moje skála, vyvýen buď Bůh, má spásná skála! 48 Bůh, jen mě pověřil vykonáním pomsty, národy mi podřizuje. 49 Ty mě z rukou mých nepřátel vytrhuje, pozvedá mě nad ty, kdo proti mně povstávají, ty mě násilníku vyrve. 50 Proto ti vzdám, Hospodine, mezi pronárody chválu, budu zpívat almy tvému jménu. 51 Velká vítězství dopřává svému králi, prokazuje milosrdenství svému pomazanému, Davidovi a jeho potomstvu, navěky.”

2.Samuelova 23

1 Toto jsou Davidova poslední slova: “Výrok Davida, syna Jiajova, výrok mne Nejvyšším povýšeného, pomazaného Bohem Jákobovým, líbezného pěvce izraelských alů. 2 Hospodinův duch skrze mne mluvil, na mém jazyku byla řeč jeho. 3 Pravil mi Bůh Izraele, skála Izraele ke mně promluvila: Kdo člověku vládne spravedlivě, ten, kdo vládne v Bojí bázi, 4 je jak jitrní světlo při východu slunce, jak bez mráčku jitro, od jeho jasu a vláhy se zelená země. 5 I kdy můj dům před Bohem takový není, ustanovil pro mne věčnou smlouvu ve vem uspořádanou a dodrenou. Je to vekerá má spása a vekeré blaho, odjinud nevzejde nic. 6 Ničemník bude jak trní zavrené vemi, nikdo na ně rukou nesáhne. 7 Ten, kdo by se ho chtěl dotknout, vezme elezo, násadu kopí. Budou sehnuti a spáleni ohněm ve svém sídle.” 8 Toto jsou jména Davidových bohatýrů: Jóeb Baebet Tachkemónský, vůdce osádky. Ten s rozkojí vrhal otep; naráz jich proklál osm set. 9 Po něm Eleazar, syn Dóda, syna Achóchiova, jeden ze tří bohatýrů, kteří byli s Davidem, kdy drádili Pelitejce a ti se tam shromádili k boji; izraeltí mui té přitáhli. 10 Povstal a bil Pelitejce, a se mu ruka unavila a křečovité svírala meč. Toho dne připravil Hospodin veliké vysvobození. Lid se obrátil za ním a u jen obíral pobité. 11 Po něm byl ama, syn Ageův, Hararský. Pelitejci se shromádili do houfu; byl tam díl pole plný čočky. Lid před Pelitejci utíkal. 12 On se postavil doprostřed toho dílu, osvobodil jej a bil Pelitejce. Tak Hospodin připravil veliké vysvobození. 13 Jiní tři ze třiceti vůdců sestoupili a přili o nich k Davidovi do jeskyně Adulámu. Pelitejský houf leel v dolině Refájců. 14 David byl tehdy ve skalní skrýi, postavení Pelitejců bylo tenkrát u Betléma. 15 Tu David zatouil: “Kdo mi dá napít vody z betlémské studny, která je u brány?” 16 Ti tři bohatýři vtrhli do pelitejského tábora, načerpali vodu z betlémské studny, která je u brány, a přinesli ji Davidovi. On vak nechtěl pít, nýbr vykonal jí úlitbu Hospodinu. 17 Řekl: “Hospodine, nech jsem dalek toho, abych udělal něco takového. Co to není krev muů, kteří li s nasazením ivota?” Proto se jí nechtěl napít. To vykonali ti tři bohatýři. 18 Také Abíaj, bratr Jóabův, syn Serújin, byl vůdce tří. I on zamával kopím a proklál jich na tři sta. Mezi těmi třemi byl nejproslulejší. 19 Byl z těch tří nejváenější a byl jejich velitelem, ale oněm třem prvním se nevyrovnal. 20 Benajá, syn Jójady, syna zdatného mue z Kabseelu, mue mnoha činů, ubil dva moábské reky a sestoupil a ubil v jámě lva; byl tehdy sníh. 21 Ubil té Egypana hrozného vzezření; Egypan měl v ruce kopí. Sestoupil k němu s holí, vytrhl Egypanovi kopí z ruky a jeho vlastním kopím ho zabil. 22 Toto vykonal Benajá, syn Jójadův. A byl mezi těmi třemi bohatýry proslulý. 23 Z těch třiceti byl nejváenější, ale oněm třem prvním se nevyrovnal. David ho přidělil ke své tělesné strái. 24 Mezi těmi třiceti byl také Asáel, bratr Jóabův, Elchánan, syn Dóda Betlémského, 25 ama Charódský, Elíka Charódský, 26 Cheles Paltejský, Íra, syn Íkee Tekójského, 27 Abíezer Anatótský, Mebúnaj Chúatský, 28 Salmón Achóchejský, Mahraj Netófský, 29 Cheleb, syn Baany Netófského, Ítaj, syn Ríbaje z Gibeje Benjamínovců, 30 Benajá Pireatónský, Hidaj z Gaaských úvalů, 31 Abí-albón Arbátský, Azmávet Barchúmnský, 32 Eljachba aalbónský, ze synů Jáenových Jónatan, 33 ama Hararský, Achíam, syn árara Ararského, 34 Elífelet, syn Achasbaje, syna Maakaanova, Elíam, syn Achítofela Gíloského, 35 Chesrav Karmelský, Paaraj Arbejský, 36 Jigál, syn Nátana ze Sóby, Bání Gádský, 37 Selek Amónský, Nacharaj Beerótský, zbrojno Jóaba, syna Serújina, 38 Íra Jitrejský, Gáreb Jitrejský 39 a Urijá Chetejský. Vech bylo třicet sedm.

2.Samuelova 24

1 Hospodin znovu vzplanul proti Izraeli hněvem a podnítil Davida proti nim: “Jdi, sečti Izraele a Judu!” 2 Král poručil Jóabovi, veliteli vojska, který byl s ním: “Obejdi vechny izraelské kmeny od Danu a k Beer-ebě. Spočítejte lid, chci znát počet lidu.” 3 Jóab králi namítl: “Nech Hospodin, tvůj Bůh, zvětí lid jak chce, třeba stokrát. Ké na vlastní oči to král, můj pán, vidí. Ale proč král, můj pán, o to tak stojí?” 4 Královo rozhodnutí bylo vak pro Jóaba a velitele vojska nezvratné. Jóab s veliteli vojska vyel od krále, aby sečetli ten lid, Izraele. 5 Překročili Jordán a utábořili se v Aróeru, napravo od města, je je uprostřed Gádského údolí, směrem k Jaezeru. 6 Pak přili do Gileádu a do země Tachtím-chodí a přili do Dan-jaanu a do okolí Sidónu. 7 Přili do pevnosti Sóru a do vech měst chivejských a kenaanských, pak li na jih Judy k Beer-ebě. 8 Obeli celou zemi a po uplynutí devíti měsíců a dvaceti dnů přili do Jeruzaléma. 9 Jóab králi odevzdal součet branného lidu: V Izraeli bylo osm set tisíc bojeschopných mužů, schopných tasit meč, a judských mužů bylo pět set tisíc. 10 Ale potom měl David výčitky svědomí, e dal lid sečíst. David volal k Hospodinu: “Velmi jsem zhřeil, e jsem to učinil. Nyní, Hospodine, sejmi prosím ze svého sluebníka vinu; počínal jsem si jako velký pomatenec.” 11 Ráno, kdy David vstal, stalo se slovo Hospodinovo k proroku Gádovi, Davidovu vidoucímu: 12 “Jdi a promluv k Davidovi: Toto praví Hospodin: Předkládám ti trojí; jedno z toho si vyber a tak s tebou naloím.” 13 Gád přiel k Davidovi a oznámil mu: “Má na tebe dolehnout sedm let hladu v tvé zemi? Nebo chce tři měsíce utíkat před svými protivníky, kteří tě budou pronásledovat? Anebo má řídit ve tvé zemi po tři dny mor? Nue tedy rozva, co mám vyřídit tomu, který mě poslal.” 14 David Gádovi odvětil: “Je mi velmi úzko. Nech tedy prosím padneme do rukou Hospodinu, nebo jeho slitování je nesmírné, jen a nepadnu do rukou lidských.” 15 Hospodin tedy dopustil na Izraele mor od toho jitra a do určeného času. I pomřelo z lidu od Danu a k Beer-ebě sedmdesát tisíc mužů. 16 Pak vztáhl anděl svou ruku nad Jeruzalém, aby v něm ířil zkázu. Ale Hospodina pojala nad tím zlem lítost. I řekl andělu, jen ířil mezi lidem zkázu: “Dost, ji přestaň.” Hospodinův anděl byl právě u humna Aravny Jebúsejského. 17 Kdy David uviděl anděla bijícího lid, pravil Hospodinu: “Hle, já jsem zhřeil a já jsem se provinil; co vak učinily tyto ovce? Bud' tedy tvá ruka proti mně a proti domu mého otce!” 18 Tého dne přiel Gád opět k Davidovi a řekl mu: “Vystup a postav Hospodinu na humně Aravny Jebúsejského oltář.” 19 David vystoupil podle Gádova slova, jak Hospodin přikázal. 20 Aravna vyhlíel a spatřil krále s jeho sluebníky, e jdou k němu. I vyel Aravna a poklonil se králi tváří k zemi. 21 Aravna pravil: “Proč přichází, králi, můj pane, k svému otroku?” David odpověděl: “Abych od tebe koupil humno k vybudování oltáře Hospodinu; zde byla od lidu odvrácena pohroma.” 22 Aravna pravil Davidovi: “Nech král, můj pán, vezme a obětuje, co uzná za dobré. Tu je dobytek k zápalné oběti a jako dříví smyky a dobytčí jha.” 23 To ve dával král Aravna králi. Aravna jetě králi řekl: “Ké má v tobě Hospodin, tvůj Bůh, zalíbení.” 24 Král Aravnovi odvětil: “Nikoli, odkoupím to od tebe za kupní cenu. Hospodinu, svému Bohu, nemohu obětovat zápalné oběti darované.” David tedy koupil to humno i ten skot za padesát ekelů stříbra. 25 I vybuoval tam David Hospodinu oltář a obětoval zápalné a pokojné oběti. Hospodin prosby za zemi přijal a pohroma byla od Izraele odvrácena.

1.Královská 1

1 Král David zestárl a dosáhl vysokého věku. Přikrývali ho pokrývkami, ale nemohl se zahřát. 2 Proto mu jeho sluebníci navrhli: “A vyhledají králi, naemu pánu, dívku pannu, aby byla králi k slubám a opatrovala ho; bude té uléhat po tvém boku a zahřívát krále, naeho pána.” 3 Hledali tedy po celém izraelském území krásnou dívku, a nali únemanku Abiágu a přivedli ji ke králi. 4 Byla to překrásná dívka; opatrovala krále a obsluhovala ho. Král ji vak nepoznal. 5 Adónijá, syn Chagítin, se vynáel: “Kralovat budu já.” A opatřil

si vůz, koně a padesát mužů, kteří běhali před ním. 6 Otec ho po celý ten čas nezarmoutil otázkou: “Co to děláš?” Také on byl velmi pěkné postavy; narodil se po Abalómovi. 7 Dohodl se s Jóabem, synem Serújiným, a s knězem Ebjátarem. Ti Adónijáe podporovali. 8 Avak kněz Sádok a Benajá, syn Jójadův, ani prorok Nátan a imeí, Reí a Davidovi bohatýři při Adónijáovi nestáli. 9 Adónijá připravil obětní hod, brav, skot a vykrmený dobytek, u kamene Zócheletu, který je vedle pramene Rogelu, a pozval vechny své bratry, královy syny, i vechny judské mue, královy sluebníky. 10 Ale proroka Nátana, Benajáe, bohatýry a svého bratra alomouna nepozval. 11 I řekl Nátan Bat-ebě, matce alomounově: “Neslyela jsi, e se Adónijá, syn Chagítin, stal králem? A David, ná pán, o tom neví. 12 Pojd’ tedy, poradím ti, jak se zachrání ty i tvůj syn alomoun. 13 Nue, vejdi ke králi Davidovi a zeptej se ho: “Co jsi ty sám, králi, můj pane, nepřísahal své otrokyni: Tvůj syn alomoun bude po mně králem, ten dosedne na můj trůn? Proč se tedy stal králem Adónijá?” 14 Zatímco tam jetě bude s králem mluvit, přijdu za tebou a potvrdím tvá slova.” 15 Bat-eba tedy vela do pokojíka ke králi. Král toti byl u velmi starý a únemanka Abiág ho obsluhovala. 16 Bat-eba před králem padla na kolena a poklonila se mu. Král se otázal: “Co si přeje?” 17 Odpověděla mu: “Můj pane, ty jsi své otrokyni přísahal při Hospodinu, svém Bohu: “Tvůj syn alomoun bude po mně králem, ten dosedne na můj trůn”. 18 A hle, teď se stal králem Adónijá, a ty, králi, můj pane, o tom neví. 19 U připravil obětní hod, býky a velké množství vykrmeného dobytka a bravu, a pozval vechny královy syny, kněze Ebjátara a velitele vojska Jóaba, ale tvého sluebníka alomouna nepozval. 20 K tobě, králi, můj pane, se upírají oči celého Izraele, abys jim oznámil, kdo po tobě dosedne na trůn krále, mého pána. 21 Kdyby se stalo, e by král, můj pán, ulehl ke svým otcům, budeme tu stát já a můj syn alomoun jako hříníci.” 22 Zatímco jetě mluvila s králem, přiel prorok Nátan. 23 Oznámili králi: “Je tu prorok Nátan.” Vstoupil před krále a klaněl se mu tváří a k zemi. 24 Pak se Nátan otázal: “Králi, můj pane, co jsi řekl: “Po mně bude králem Adónijá, ten dosedne na můj trůn”? 25 Dnes toti sestoupil a připravil obětní hod, býky a množství vykrmeného dobytka a bravu, a pozval vechny královy syny i velitele vojska a kněze Ebjátara a oni s ním jedí a pijí a provolávají: “A ije král Adónijá!” 26 Ale mne, tvého sluebníka, ani kněze Sádoka a Benajáe, syna Jójadova, ani tvého sluebníka alomouna nepozval. 27 Pochází tento rozkaz vskutku od krále, mého pána? Neuvědomil jsi svého sluebníka o tom, kdo po tobě dosedne na trůn, králi, můj pane.” 28 Král David odpověděl: “Zavolejte mi Bat-ebu.” Vela před krále a zůstala před ním stát. 29 Král se zapřísáhl: “Jakoe iv je Hospodin, který mě vykoupil z kadého souení, 30 jak jsem ti přísahal při Hospodinu, Bohu Izraele, králem bude po mně tvůj syn alomoun, ten dosedne na můj trůn místo mne; učiním tak jetě dnes.” 31 Bat-eba padla na kolena, poklonila se králi tváří k zemi a řekla: “A navěky ije král David, můj pán.” 32 Potom král David nařídil: “Zavolejte mi kněze Sádoka, proroka Nátana a Benajáe, syna Jójadova.” Kdy předstoupili před krále, 33 král jim řekl: “Vezměte s sebou sluebníky svého pána, posaďte mého syna alomouna na mou mezkyni a doved’te ho dolů ke Gichónu. 34 Tam ho kněz Sádok a prorok Nátan pomaou za krále nad Izraelem. Zatroubíte na polnici a budete volat: “A ije král alomoun!” 35 Pak půjdete za ním vzhůru a on přijde, dosedne na můj trůn a bude králem místo mne. Je to můj příkaz, aby on byl vévodou nad Izraelem i nad Judou.” 36 Benajá, syn Jójadův, králi odpověděl: “Stane se! Tak rozhodl Hospodin, Bůh krále, mého pána. 37 Jako byl Hospodin při králi, mém pánu, tak a je při alomounovi a a vyvíjí jeho trůn nad trůn krále Davida, mého pána.” 38 Kněz Sádok, prorok Nátan a Benajá, syn Jójadův, i Keretejci a Peletejci seli dolů; alomouna posadili na mezkyni krále Davida a vedli ho ke Gichónu. 39 Kněz Sádok vzal ze stanu Hospodinova roh s olejem a alomouna pomazal. Zatroubili na polnici a vechen lid provolal: “A ije král alomoun!” 40 Vechen lid pak el vzhůru za ním, pískal na píaly a převelice se radoval; země od toho hluku a pukala. 41 Adónijá a vichni pozvaní, kteří byli s ním, to uslyeli, kdy hostina končila. Jóab zaslechl zvuk polnice a otázal se: “Co je to ve městě za velký halas?” 42 Zatímco jetě mluvil, přiel Jónatan, syn kněze Ebjátara, a Adónijá mu řekl: “Pojd’, ty jsi statečný mu a jistě přináí dobrou zvěst.” 43 Ale Jónatan Adónijáovi odpověděl: “Naopak. Král David, ná pán, ustanovil za krále alomouna. 44 Král s ním poslal kněze Sádoka, proroka Nátana a Benajáe, syna Jójadova, i Keretejce a Peletejce a posadili ho na královu mezkyni. 45 Kněz Sádok a prorok Nátan ho u

Gichónu pomazali za krále, a kdy li odtamtud radostně vzhůru, město halasilo. To byl ten zvuk, který jste zaslechli. 46 Alomoun u dosedl na královský trůn. 47 Královi sluebníci přili rovně a dobrořečili naemu pánu, králi Davidovi: “A tvůj Bůh učiní jméno Alomounovo slavnějším než tvé jméno a vyvýí jeho trůn nad tvůj trůn.” A král se na svém lůku poklonil. 48 Poté král řekl: “Poehnán buď Hospodin, Bůh Izraele, e nám dal dnes toho, kdo bude sedět na mém trůnu, a e to mé oči vidí.” 49 Tu se vichni pozvaní, kteří byli při Adónijáovi, roztřáslí, vstali a každý el svou cestou. 50 I Adónijá vstal a ze strachu před Alomounem el a chytil se rohů oltáře. 51 Alomounovi oznámili: “Hle, Adónijá se bojí krále Alomouna, drí se rohů oltáře a říká: “A mi dnes král Alomoun odpřisáhne, e svého sluebníka neusmrtí mečem.” 52 Alomoun řekl: “Bude-li se chovat jako statečný mu, ani vlas mu nepadne na zem, bude-li vak na něm shledáno něco zlého, zemře.” 53 Král Alomoun ho dal odvést od oltáře a on přiel a poklonil se králi Alomounovi. Alomoun mu řekl: “Jdi do svého domu.”

1. Královská 2

1 Kdy se přiblíil čas Davidovy smrti, přikázal svému synu Alomounovi: 2 “Odcházím cestou veho pozemského. Ty vak buď rozhodný a muný. 3 Dbej na to, co ti svěřil Hospodin, tvůj Bůh: Chod' po jeho cestách a dodruj jeho nařízení a přikázání, jeho práva a svědectví, jak jsou zapsána v zákoně Mojíově, a tak bude mít úspěch ve vem, co bude konat, a se obrátí kamkoli. 4 A Hospodin splní své slovo, které mi dal: “Budou-li tvoji synové dbát na svou cestu tak, aby chodili přede mnou věrně celým srdcem a celou duí, nebude z izraelského trůnu vyhlazen následník z tvého rodu.” 5 Ty také ví, co mi udělal Jóab, syn Serújin, co udělal dvěma velitelům izraelských vojsk, Abnérovi, synu Nérovu, a Amasovi, synu Jeterovu: Zabil je a dopustil se válečného krveprolití v čas pokoje. Krví prolitou jako ve válce si potřísnil opasek na svých bedrech a opánky na svých nohou. 6 Zachovej se podle své moudrosti a nedej mu pokojně sestoupit v edinách do hrobu. 7 Synům Barzilaje Gileádského vak prokáe milosrdenství. A jsou mezi těmi, kdo jedí u tvého stolu, nebo právě tak se zachovali ke mně, kdy jsem prchal před tvým bratrem Abalómem. 8 Je tu u tebe i imeí, syn Gérův, Benjamínek z Bachurímu, který mi zlořečil stralivým způsobem v den, kdy jsem odcházel do Machanajimu. Ale potom mi vyel vsťříc dolů k Jordánu a já jsem mu při Hospodinu přísahal: “Neusmrtím tě mečem.” 9 Teď vak ho nenechávej bez trestu. Protoe jsi moudrý mu, bude vědět, jak s ním naloit, abys jeho ediny uvedl v krvi do hrobu.” 10 I ulehl David ke svým otcům a byl pohřben v Městě Davidově. 11 David kraloval nad Izraelem po dobu čtyřiceti let. V Chebrónu David kraloval sedm let, v Jeruzalémě třiatřicet let. 12 Alomoun dosedl na trůn svého otce Davida a jeho království se velmi upevnilo. 13 Adónijá, syn Chagítin, přiel k Alomounově matce Bat-ebě. Otázala se: “Přichází pokojně?” Odpověděl: “Pokojně.” 14 A dodal: “Chtěl bych na tobě něco.” Ona odvětila: “Mluv”. 15 Řekl: “Ty ví, e království patřilo mně a e na mne se obrátil celý Izrael s ádostí, abych kraloval. Ale království připadlo mému bratru. Má je od Hospodina. 16 Nyní mám k tobě jedinou prosbu. Neodmítmi mě.” Ona mu odpověděla: “Mluv.” 17 Řekl tedy: “Řekni prosím králi Alomounovi, tebe přece neodmítne, aby mi dal za enu únemanku Abíagu.” 18 Bat-eba odpověděla: “Dobře. Já se za tebe u krále přimluvím.” 19 A Bat-eba la ke králi Alomounovi, aby s ním promluvila o Adónijáovi. Král jí vyel vsťříc a poklonil se jí. Pak se posadil na svůj trůn. I králově matce přistavili trůn a ona se posadila po jeho pravici. 20 Pak řekla: “Mám k tobě jednu malou prosbu. Neodmítmi mě.” Král jí odvětil: “ádej, má matko, tebe neodmítnu.” 21 Řekla: “A je únemanka Abíag dána za enu tvému bratru Adónijáovi.” 22 Král Alomoun své matce odpověděl: “Proč ádá pro Adónijáe únemanku Abíagu? ádej pro něho království. Vdy je to můj bratr, starí ne já. ádej je pro něho a pro kněze Ebjátara a pro Jóaba, syna Serújina!” 23 A král Alomoun přísahal při Hospodinu: “A se mnou Bůh udělá, co chce! Adónijá vyřkl rozsudek sám nad sebou. 24 Jakoe iv je Hospodin, který mě pevně posadil na trůn mého otce Davida a který mi podle svého

slova vybudoval dům, ještě dnes Adónijá zemře!” 25 Král alomoun to zařídil prostřednictvím Benajáe, syna Jójadova. Ten ho skolil; tak zemřel. 26 Knězi Ebjátarovi král poručil: “Odejdi do Anatótu ke svým polím, nebo jsi propadl smrti. Dnes tě zabít nedám, protože jsi nosíval schránu Panovníka Hospodina před mým otcem Davidem a protože jsi snáel všechno, co snáel můj otec.” 27 I zapudil alomoun Ebjátara, takže přestal být Hospodinovým knězem, a tak se naplnilo Hospodinovo slovo, které vyslovil proti domu Élího v ílu. 28 Zpráva o tom se dostala a k Jóabovi; Jóab se totiž přiklonil k Adónijáovi, ačkoli k Abalómovi se nepřiklonil. I utekl Jóab ke stanu Hospodinovu a chytil se rohů oltáře. 29 Králi alomounovi oznámili, že Jóab utekl ke stanu Hospodinovu, že je u oltáře. Proto alomoun poslal Benajáe, syna Jójadova, s rozkazem: “Jdi a skol ho!” 30 Benajá tedy přiel ke stanu Hospodinovu a řekl: “Toto praví král: Jdi odtud!” Ale on odpověděl: “Nikoli, zemřu zde.” Benajá tedy vyřídil králi tuto odpověď: “Jóab řekl toto a odpověděl mi takto.” 31 Král mu nařídil: “Učiň, jak řekl. Skol ho! Potom ho pohřbi. Tak sejme ze mne a z domu mého otce vinu za krev, kterou Jóab bezdůvodně prolil. 32 Hospodin obrátí jeho krev na jeho hlavu, protože skolil dva muže spravedlivější a lepší, než je sám. Zavrátil je mečem, ani o tom můj otec David věděl, totiž Abnéra, syna Nérova, velitele vojska izraelského, a Amasu, syna Jeterova, velitele vojska judského. 33 Jejich krev se obrátí na hlavu Jóabovu a na hlavu jeho potomstva navěky. Davidovi a jeho potomstvu, jeho domu i trůnu a vzejde od Hospodina pokoj a navěky.” 34 Benajá, syn Jójadův, tedy vyel a Jóaba skolil a usmrtil. Pohřbili ho pak v jeho domě na pouti. 35 Benajáe, syna Jójadova, ustanovil král místo něho nad vojskem a kněze Sádoka ustanovil král místo Ebjátara. 36 Potom si dal král předvolat imeího a nařídil mu: “Postav si dům v Jeruzalémě a usad se tu. Nikam odtud nevycházej. 37 Buď jist, že v den, kdy vyjde a překročí Kidrónský úval, propadne smrti. Tvá krev padne na tvou hlavu.” 38 imeí králi odpověděl: “Slovo, je promluvil král, můj pán, je dobré a tvůj sluebník se tak zachová.” imeí tedy bydlil v Jeruzalémě po mnoho dnů. 39 Po třech letech uprchli imeímu dva otroci k Akíovi, synu Maakovu, králi gatskému. imeímu bylo oznámeno: “Tvoji otroci jsou v Gatu.” 40 Nato imeí osedlal osla a jel do Gatu k Akíovi hledat své otroky. Odjel a své otroky z Gatu přivedl. 41 alomounovi vak bylo ohláeno, že imeí odešel z Jeruzaléma do Gatu a zase se vrátil. 42 Král si dal imeího zavolat a řekl mu: “Co jsem tě nezavázal přísahou při Hospodinovi a nedal jsem ti výstrahu: “Buď jist, že v den, kdy vyjde a půjde kamkoli, propadne smrti”? A tys mi řekl: “Slovo, je jsem slyšel, je dobré.” 43 Proč jsi tedy nedbal na Hospodinovu přísahu a na příkaz, který jsem ti dal?” 44 Král dále imeímu řekl: “Ty víš o všem tom zlém, co bylo v tvém srdci, co jsi provedl mému otci Davidovi. Hospodin tvou zlobu obrátil na tvoji hlavu. 45 Král alomoun vak bude poehnaný a trůn Davidův zůstane před Hospodinem pevný navěky.” 46 Pak dal král příkaz Benajáovi, synu Jójadovu, a ten vyel a skolil ho; tak zemřel. A království se v ruce alomounově upevnilo.

1. Královská 3

1 alomoun se spřiznil s faraónem, králem egyptským. Pojal faraónovu dceru za ženu a uvedl ji do Města Davidova, kde pobývala, dokud nedokončil stavbu svého domu a domu Hospodinova a hradeb kolem Jeruzaléma. 2 Lid vak obětoval na posvátných návrších, nebo dům pro Hospodinovo jméno nebyl ještě v oněch dnech zbudován. 3 alomoun miloval Hospodina. Řídil se nařízeními svého otce Davida, a na to, že obětoval a pátil kadidlo na posvátných návrších. 4 Jednou el král do Gibeónu, aby tam obětoval; bylo to největší posvátné návrší. alomoun tam na oltáři obětoval tisíc zápalných obětí. 5 V Gibeónu se alomounovi ukázal v noci ve snu Hospodin. Bůh řekl: “ádej, co ti mám dát.” 6 alomoun odvětil: “Ty jsi prokazoval velké milosrdenství svému sluebníku, mému otci Davidovi, a on před tebou chodil věrně, spravedlivě a se srdcem upřímným vůči tobě. Toto velké milosrdenství jsi mu zachoval a dal jsi mu syna, který sedí na jeho trůnu, jak je tomu dnes. 7 Hospodine, můj Boe, ty jsi nyní po mém otci Davidovi ustanovil za krále svého sluebníka, ale já jsem příliš mladý, neumím vycházet a vcházet. 8 A tvůj sluebník je uprostřed tvého

lidu, který jsi vyvolil, lidu tak početného, e nemůe být pro mnoství počítán ani sečten. 9 Ké bys tedy dal svému sluebvníku srdce vnímavé, aby mohl soudit tvůj lid a dovedl rozliovat mezi dobrem a zlem. Nebo kdo by dokázal soudit tento tvůj lid, jemu je tak těžko vládnout?” 10 Panovníku se líbilo, e alomoun ádal o tuto věc. 11 Bůh mu řekl: “Protoe jsi ádal o toto a neádal jsi pro sebe ani dlouhý věk ani jsi neádal bohatství, ba ani jsi neádal bezivotí svých nepřátel, ale ádal jsi pro sebe rozumnost při soudním jednání, 12 hle, učiním podle tvých slov. Dávám ti moudré a rozumné srdce, take nikdo tobě podobný nebyl před tebou a ani po tobě nepovstane nikdo tobě podobný. 13 A dávám ti i to, oč jsi neádal, bohatství i slávu, tak aby nebyl nikdo tobě podobný mezi králi po vechny tvé dny. 14 Bude-li chodit po mých cestách a zachovávat má nařízení a příkázání, tak jako chodil tvůj otec David, prodlouím tvé dny.” 15 Tu se alomoun probudil a viděl, e to byl sen. el tedy do Jeruzaléma a postavil se před schránu Panovníkovy smlouvy, přinesl zápalné oběti, připravil oběti pokojné a vystrojil vem svým sluebvníkům hody. 16 Tehdy přily ke králi dvě eny nevěstky a postavily se před něj. 17 Jedna z těch en řekla: “Prosím, můj pane, já a tato ena bydlíme v jednom domě a já jsem u ní v domě porodila. 18 Třetího dne po mém porodu také tato ena porodila. Byly jsme spolu a v tom domě s námi nebyl nikdo cizí, v domě nebyl nikdo kromě nás dvou. 19 Syn této eny vak v noci zemřel, nebo ho zalehla. 20 Proto v noci vstala, a zatímco tvá otrokyně spala, vzala mého syna od mého boku, poloila si ho do klína a svého mrtvého syna poloila do klína mně. 21 Ráno jsem vstala, abych svého syna nakojila, ale on byl mrtev. Kdy jsem si ho vak zrána pozorně prohlédla, zjistila jsem, e to není můj syn, kterého jsem porodila.” 22 Druhá ena vak prohlásila: “Nikoli. Můj syn je ten ivý a ten mrtvý je tvůj.” Ale první trvala na svém: “Ne. Tvůj syn je ten mrtvý, a ten ivý je můj.” A tak se před králem hádaly. 23 Král řekl: “Tato tvrdí: “Ten ivý je můj syn, a ten mrtvý je tvůj.” A tato tvrdí: “Ne, tvůj syn je ten mrtvý, a ten ivý je můj.” 24 Král proto poručil: “Podejte mi meč.” Přinesli tedy před krále meč. 25 A král nařídil: “Rozetněte to ivé dítě ve dvě. Jednu polovinu dejte jedné a druhou polovinu druhé.” 26 Tu řekla králi ena, její syn byl ten ivý a jí se srdce svíralo soucitem nad jejím synem: “Prosím, můj pane, dejte to ivé novorozeně jí, jen je neusmrcujte!” Ale druhá řekla: “A není ani moje ani tvoje. Rozetněte je!” 27 Tu král rozhodl: “Dejte to ivé novorozeně té, která řekla: “Neusmrcujte je”; to je jeho matka.” 28 Kdy se celý Izrael dozvěděl o rozsudku, který král vynesl, jala je bázeň před králem. Viděli, e je nadán Boí moudrostí k vykonávání soudu.

1.Královská 4

1 Tak byl král alomoun králem nad celým Izraelem. 2 A toto byli jeho nejvyí úředníci: Azarjá, syn Sádokův, byl knězem. 3 Elíchoref a Achijá, synové íovi, byli písari, Jóafat, syn Achílúdův, byl kancléřem, 4 Benajá, syn Jójadův, byl nad vojskem. Sádok a Ebjátar byli kněími. 5 Azarjá, syn Nátanův, byl nad správci, Zabúd, syn Nátanův, byl knězem a královým přítelem. 6 Achíar byl nad domem a Adóníram, syn Abdův, byl nad nucenými pracemi. 7 alomoun měl dále dvanáct správců nad celým Izraelem a ti opatřovali potravu pro krále a jeho dům. Kadý měl v roce svůj měsíc, kdy potravu opatřoval. 8 Toto jsou jejich jména: Syn Chúrův v Efrajimském pohoří. 9 Syn Dekerův v Mákasu a v aalbímu, Bét-emei, Elónu a Bét-chánanu. 10 Syn Chesedův v Arubótu. Jemu podléhalo Sóko a celá země chefská. 11 Syn Abínádabův spravoval celou pahorkatinu dóorskou. Měl za enu Táfatu, dceru alomounovu. 12 Baana, syn Achílúdův, spravoval Taanak a Megido a celý Bét-eán, který leí vedle Saretanu pod Jizreelem, od Bét-eánu a k Ábel-mechóle, a za Jokmoám. 13 Syn Geberův v Rámotu v Gileádu. Jemu podléhaly vsi Jaíra, syna Manasesova, který byl v Gileádu, podléhala mu také krajina argóbská, která je v Báanu, edesát velkých měst s hradbami a bronzovými závorami. 14 Achínádab, syn Idův, v Machanajimu. 15 Achímaas na území Neftalíově; také on si vzal za enu alomounovu dceru, a to Basematu. 16 Baaná, syn Chúajův, na území Aerově a v Alótu. 17 Jóafat, syn Parúachův, na území Isacharově. 18 imeí, syn Élův, na území

Benjamínově. 19 Geber, syn Uriův, v zemi gileádské, v zemi emorejského krále Síchona a báanského krále Óga; v té zemi byl jeden výsostný znak. 20 Juda a Izrael byli tak početní jako písek u moře. Měli co jíst a pít a radovali se.

1. Královská 5

1 Alomoun vládl nad velmi královstvími od řeky Eufratu a k zemi pelitejské a a k hranicím Egypta; odtud přinášeli Alomounovi dary a sloužili mu po všechny dny jeho života. 2 Na jeden den se u Alomounova dvora spotřebovalo třicet kórů bílé mouky a edesát kórů mouky ječné, 3 deset kusů krmného hovězího dobytka a dvacet kusů dobytka z pastvy, sto kusů ovcí a koz, kromě jelenů, gazel, antilop a vykrmené drůbeže. 4 Panoval nad celým územím na západ od Řeky od Tifsachu a ke Gáze, nad velmi králi za Řekou, a měl pokoj ode všech sousedů. 5 A Juda i Izrael bydleli v bezpečí po všechny dny Alomounovy, každý pod svou vinnou révou a pod svým fíkovníkem, od Danu a po Beer-ebu. 6 Alomoun měl také ustájeno čtyřicet tisíc koní pro svou vozbu a dvanáct tisíc koní jezdeckých. 7 Jmenovaní správci opatrovali potravu pro krále Alomouna a pro všechny, kteří měli přístup ke stolu krále Alomouna, každý ve svém měsíci. Nedopoutěli, aby něco chybělo. 8 Také ječmen a slámu pro koně a lehkonohé oře dodávali na místo, kde právě král byl, každý podle toho, jak mu bylo určeno. 9 Bůh dal Alomounovi moudrost, převelikou rozumnost a takovou hojnost mylenek, jako je písku na břehu moře. 10 Alomounova moudrost převýšila moudrost všech synů dávnověku i všechnu moudrost egyptskou. 11 Byl moudřejší než všichni lidé, než Étan Ezrachejský a Héman, Kalkol a Darda, synové Machólovi. Jeho jméno bylo proslulé mezi velmi okolními pronárodmi. 12 Vyslovil tři tisíce přísloví a jeho písní bylo tisíc a pět. 13 Dovedl také mluvit o stromech, od cedru, který je na Libanónu, a po yzop, který roste na zdi, a dovedl mluvit i o zvířatech, ptácích, plazech a rybách. 14 Alomounově moudrosti přicházeli naslouchat ze všech národů i ode všech králů země, kteří se o jeho moudrosti doslechli. 15 Týrský král Chíram poslal k Alomounovi své slugebníky, nebo uslyšel, a ho pomazali za krále namísto jeho otce. Chíram byl totiž přítelem Davidovým po všechna léta. 16 Alomoun poslal Chíramovi vzkaz: 17 “Ty víš, můj otec David nemohl vybudovat dům jménu Hospodina, svého Boha, pro boje, které vedl s okolními nepřáteli, dokud mu je Hospodin nepoložil pod nohy. 18 Teď mi však Hospodin, můj Bůh, dal ode všech okolních nepřátel odpočinutí, nehrozí mi protivník ani žádná zlá událost. 19 Proto jsem se rozhodl vybudovat dům jménu Hospodina, svého Boha, podle Hospodinových slov k mému otci Davidovi: “Tvůj syn, kterého dosadím po tobě na tvůj trůn, ten vybuduje dům mému jménu.” 20 Proto přikáži, aby pro mne poráželi libanónské cedry. Moji slugebníci budou s tvými a já ti budu dávat mzdu pro tvé slugebníky v takové výši, jakou určíš; vždy víš, e mezi námi není nikoho, kdo by uměl porážet stromy jako Sidónané.” 21 Kdy Chíram uslyšel Alomounova slova, velmi se zaradoval a řekl: “Poehnán buď dnes Hospodin, e dal Davidovi moudrého syna, aby vládl nad tímto početným lidem.” 22 A Chíram poslal Alomounovi poselství: “Slyšel jsem, co jsi mi vzkázal. Pokud jde o dřevo cedrové a cypřišové, vyhovím každému tvému přání. 23 Moji slugebníci je stáhnou z Libanónu dolů k moři a já z nich dám udělat vory; po moři je dopravím a na místo, které mi určíš. Tam je dám rozpojít a ty je dáš odtáhnout. Také ty vyhovíš mému přání a bude dodávat potravu pro můj dům.” 24 Dodával tedy Chíram Alomounovi dřevo cedrové a cypřišové, všechno podle jeho přání. 25 Alomoun dodával Chíramovi dvacet tisíc kórů penice k jídlu pro jeho dům a dvacet kórů oleje získaného drcením; to dával Alomoun Chíramovi rok co rok. 26 Hospodin dal Alomounovi moudrost, kterou mu přislíbil, a mezi Chíramem a Alomounem byl pokoj. Oba spolu uzavřeli smlouvu. 27 Král Alomoun vybral z celého Izraele robotníky v počtu třiceti tisíc mužů. 28 Z nich posílal na Libanón střídavě deset tisíc každý měsíc. Měsíc byli na Libanónu, dva měsíce doma. Nad robotníky byl Adóníram. 29 Alomoun měl také sedmdesát tisíc nosičů břemen a osmdesát tisíc kameníků v horách, 30 mimo představené Alomounových správců, kteří byli nad pracemi v počtu tří tisíc tří set a

panovali nad lidem konajícím tu práci. 31 Král přikázal, aby se do základů domu dávaly kvádry; proto lámali veliké kusy ulechlého kamene. 32 Dělníci alomounovi a dělníci Chíramovi a Gebalci je otesávali a připravovali dřevo i kameny k budování domu.

1. Královská 6

1 Čtyři sta osmdesát let po vyjití Izraelců z egyptské země, čtvrtého roku svého kralování nad Izraelem, v měsíci zívu, co je druhý měsíc, začal alomoun budovat dům Hospodinu. 2 Dům, který král alomoun budoval Hospodinu, byl dlouhý edesát loket, iroký dvacet a vysoký třicet loket. 3 Délka předsíně před lodí chrámovou byla dvacet loket podle írky domu a před domem byla iroká deset loket. 4 V domě dal udělat také okna se zuujícím se ostěním. 5 Při zdi domu dal kolem vybudovat přístavbu, při zdech domu kolem lodi chrámové a svatostánku; tak udělal kolem ochozy. 6 Přístavba byla dole iroká pět loket; ve střední části est loket a v třetí části sedm loket; dal toti udělat na vnější zdi domu kolem římsovité výstupky, aby stropní trámy nezasahovaly do zdí domu. 7 Kdy byl dům budován, budovali jej z kamene opracovaného ji v lomu. V domě nebylo při budování slyet kladivo ani dláto, vůbec ádné elezné nástroje. 8 Vchod ke střednímu ochozu byl na pravé zdi domu; po točitých schodech se vystupovalo na střední ochoz a ze středního do třetího. 9 Tak budoval alomoun dům a dokončil jej. Přikryl jej cedrovými trámy a cedrovým obloením. 10 Při celém domě dal vybudovat přístavbu vysokou vdy pět loket a spojil ji s domem cedrovými kmeny. 11 I stalo se slovo Hospodinovo k alomounovi: 12 “Pokud jde o tento dům, který buduje: Bude-li se řídit mými nařízeními, bude-li uplatňovat má práva, dodrovat vechna má přikázání a podle nich ít, splním na tobě své slovo, které jsem dal tvému otci Davidovi, 13 budu bydlet uprostřed Izraelců a Izraele, svůj lid, neopustím.” 14 alomoun budování domu dokončil. 15 Obloil také stěny domu uvnitř cedrovými deskami; od podlahy domu a ke stropu obloil vnitřek dřevem a podlahu domu poloil z cypřiových desek. 16 Dvacet loket od zadní strany domu vybudoval přepáku z cedrových desek od podlahy a ke stropu a uvnitř vybudoval svatostánek, velesvatyni. 17 Dům, to je chrámová loď před velesvatyní, měřil čtyřicet loket. 18 Uvnitř domu bylo vechno z cedru; v něm byly vyřezány kalichy květů a věncoví z květin. Kámen nebylo vidět. 19 V nejvnitřnější části domu zřídil svatostánek, aby tam umístil schránu Hospodinovy smlouvy. 20 Před svatostánkem, který byl dvacet loket dlouhý, dvacet loket iroký a dvacet loket vysoký a který obloil lístkovým zlatem, umístil oltář z cedrového dřeva a obloil jej. 21 Uvnitř obloil alomoun dům lístkovým zlatem a oddělil zlatými řetězy prostor před svatostánkem obloeným zlatem. 22 Vůbec celý dům obloil zlatem, úplně celý; také oltář, který patřil ke svatostánku, obloil celý zlatem. 23 Pro svatostánek zhotovil dva cheruby z olivového dřeva; jejich výka byla deset loket. 24 Pět loket měřilo jedno křídlo cheruba a pět loket druhé křídlo, od jednoho konce křídla ke druhému bylo deset loket. 25 Také druhý cherub měřil deset loket. Oba cherubové měli stejnou míru a stejný tvar. 26 Výka prvního i druhého cheruba byla deset loket. 27 Cheruby umístil do nejvnitřnější části domu. Rozprostírali křídla tak, e křídlo jednoho se dotýkalo jedné stěny a křídlo druhého se dotýkalo druhé stěny; jejich druhá křídla se uprostřed domu navzájem dotýkala. 28 Také cheruby obloil zlatem. 29 Na vechny stěny přední i zadní části domu dal vyřezat dokola řezby cherubů, palem a věncoví z květin. 30 Rovně podlahu přední i zadní části domu obloil zlatem. 31 Vchod svatostánku opatřil dveřmi z olivového dřeva; pilíř a veřeje byly pětihranné. 32 Obě křídla dveří byla z olivového dřeva. Na ně dal vyřezat řezby cherubů, palem a věncoví z květin a obloil je zlatem. I na cheruby a palmy nanesl zlato. 33 Podobně dal zhotovit i pro vchod do chrámové lodi veřeje z olivového dřeva, ale čtverhranné, 34 a dvojité dveře z cypřiového dřeva; jedno dveřní křídlo bylo dvojdílné a otáčelo se, té druhé křídlo bylo dvojdílné a otáčelo se. 35 A dal na nich vyřezat cheruby, palmy a věncoví z květin a vyřezané pak obloit tepaným zlatem. 36 Vybudoval také zed' vnitřního nádvoří ze tří vrstev kamenných kvádrů a z jedné vrstvy

otesaných cedrových trámů. 37 Hospodinův dům byl založen ve čtvrtém roce v měsíci zívu. 38 V jedenáctém roce v měsíci búlu, co je osmý měsíc, král dům dokončil podle vech svých směrnic a pokynů. Stavěl jej sedm let.

1. Královská 7

1 Svůj dům stavěl alomoun třináct let, ne jej zcela dokončil: 2 Vystavěl dům Libanónského lesa, dlouhý sto loket, široký padesát loket a vysoký třicet loket, na čtyřech řadách cedrových sloupů; na sloupech byly cedrové trámy. 3 Byl přikryt cedrovým dřevem spočívajícím na nosnících, které byly na sloupech. Těch bylo čtyřicet pět, po patnácti v jedné řadě. 4 A dal udělat tři řady okenních ostění, také třikrát bylo okno proti oknu. 5 Vechny vchody s veřejemi měly obdélníková ostění a třikrát bylo okno proti oknu. 6 Udělal také sloupovou síň dlouhou padesát loket a širokou třicet loket. Vpředu byla předsíň se sloupy a schoditěm. 7 Udělal i trůnní síň, kde soudil; soudní síň byla obloena cedrovým dřevem od podlahy ke stropu. 8 Jeho dům, v něm sídlil, byl v jiném nádvoří stranou soudní síně a byl udělán jako ona. Alomoun udělal stejným způsobem jako onu síň také dům pro dceru faraónovu, kterou pojal za enu. 9 Vechno uvnitř i zvenčí bylo z ulechlého kamene, z kvádrů řezaných na míru pilou, a to od základu a k horním okrajům a od vnějšku a do velkého nádvoří. 10 Základy byly z ulechlého kamene, z velkých kamenů, z kamenů o deseti a osmi loktech, 11 a nad tím kvádry z ulechlého kamene, řezané na míru, a cedrové dřevo. 12 Kolem bylo velké nádvoří ohraněné zdí ze tří vrstev kamenných kvádrů a z jedné vrstvy cedrových trámů po vzoru vnitřního nádvoří domu Hospodinova a předsíně toho domu. 13 Král alomoun poslal pro Chírama z Týru. 14 Byl to syn jedné vdovy z pokolení Neftalíova; jeho otec byl Týřan, řemeslník obrábějící měď. Byl naplněn moudrostí, rozumností a poznáním, také se vyznal v každé práci s mědí. Přišel ke králi alomounovi a konal vechnu svěřenou práci. 15 Vytvořil dva bronzové sloupy; jeden sloup byl vysoký osmnáct loket a dal se obepnout ňůrou dvanáct loket dlouhou; stejně tak sloup druhý. 16 Udělal té dvě hlavice, odlité z bronzu, a nasadil je na vrchol sloupů; jedna i druhá hlavice byly vysoké pět loket. 17 Na hlavicích, které byly na vrcholu sloupů, bylo proplétané mřížování s řetízkovými ozdobami. Sedm jich bylo na jedné i na druhé hlavici. 18 Ke sloupům udělal dvě řady granátových jablek kolem každého mřížování přikrývajícího hlavici na vrcholu sloupu; stejně to udělal s druhou hlavicí. 19 Hlavice na vrcholu sloupů u chrámové předsíně byly zakončeny lilií čtyři lokte vysokou. 20 Na obou sloupech bylo nahoře kolem vyduť hlavice připevněno k mřížování dvě stě granátových jablek v řadách, u obou hlavic. 21 Sloupy postavil u předsíně chrámu. Postavil pravý sloup a dal mu jméno Jakín. Pak postavil levý sloup a dal mu jméno Bóaz. 22 Sloupy byly na vrcholku zakončeny lilií. Tak byla dohotovena práce na sloupech. 23 Odlil také moře o průměru deseti loket, okrouhlé, pět loket vysoké; dalo se obepnout měřicí ňůrou dlouhou třicet loket. 24 Pod jeho okrajem je dokola vroubilo věncoví, deset ozdob na jeden loket; lemovaly moře dokola. Věncoví bylo odlito ve dvou řadách spolu s ním. 25 Moře spočívalo na dvanácti býcích; tři byli obráceni na sever, tři na západ, tři na jih a tři na východ. Na nich bylo moře poloeno a zadky vech byly obráceny dovnitř. 26 Bylo na dlaň silné a jeho okraj byl udělán jako okraj poháru nebo rozkvetlé lilie. Pojalo dva tisíce batů. 27 Udělal také deset bronzových stojanů; každý stojan byl čtyři lokte dlouhý, čtyři lokte široký a tři lokte vysoký. 28 Stojany byly udělány tak, e jejich kostru tvořily lity spojované příčkami. 29 Na litách mezi příčkami byli znázorněni lvi, býci a cherubové a nad příčkami pod lvy a býky se vinuly věnce. 30 Každý stojan měl čtyři bronzová kola s bronzovými osami. Jeho čtyři rohové sloupky vybíhaly v ramena. Ramena byla odlita vdy proti věncům a nesla nádr. 31 Okraj nádre vyčníval nad prstenec stojanu o jeden loket. Byl kruhový, přiměřeně udělaný, široký jeden a půl lokte, a také na něm byla odlita výzdoba. Lity stojanů vak tvořily čtyřúhelníky, nikoli kruhy. 32 Pod litami byla čtyři kola s osami vsazenými do stojanu a každé kolo bylo vysoké jeden a půl lokte. 33 Kola byla stejná

jako u válečného vozu; jejich osy, loukotě, paprsky a náboje byly celé lité. 34 Na čtyřech rozích každého stojanu byla čtyři ramena; ramena vycházela ze stojanu. 35 Nahoře měl stojan dokola obrubu půl lokte vysokou a dradla spojená s litami. 36 Na plochy dradel a lit vyryl cheruby, lvy a palmy na každé volné místo a věnce kolem. 37 Vech deset stojanů udělal tím způsobem: vechny byly jednotně odlity, měly jednotnou míru a jednotný tvar. 38 Udělal také deset bronzových nádrí. Každá nádrž měla obsah čtyřicet batůů v průměru měla čtyři lokte. Na každém z deseti stojanů byla jedna nádrž. 39 Pět stojanů postavil při pravé straně domu a pět při levé; moře postavil po pravé straně domu k jihovýchodu. 40 Chíram také udělal kotlíky, lopaty a kropenky. Tak dokončil Chíram vekerou práci, kterou dělal králi alomounovi pro Hospodinův dům: 41 dva sloupy a kulovité hlavice na vrchol obou sloupů, dvoje mřížování, aby obě kulovité hlavice na vrcholu sloupů přikrývalo, 42 čtyři sta granátových jablek k obojímu mřížování, po dvou řadách granátových jablek na jedno mřížování, aby obě kulovité hlavice na sloupech přikrývaly, 43 dále deset stojanů a deset nádrí na stojany, 44 jedno moře a dvanáct býků jako podstavce pod moře, 45 i hrnce, lopaty a kropenky a vechny ty předměty, které udělal Chíram králi alomounovi pro Hospodinův dům; byly z letěného bronzu. 46 Král je dal odlévat v jordánském okrsku mezi Sukótem a Saretanem do forem v zemi. 47 alomoun upustil od váení vech předmětů, protoe jich bylo převeliké množství; na váhu mědi se nehledělo. 48 alomoun tedy udělal vechny předměty, které byly pro Hospodinův dům: zlatý oltář a zlatý stůl, na něj se kladl předkladný chléb, 49 svícny potaené lístkovým zlatem, pět napravo a pět nalevo před svatostánkem, jejich květy, kahánky a kletě na knoty ze zlata, 50 misky, noe, kropenky, čie a pánve potaené lístkovým zlatem; zlaté byly i stěeje ke dveřím velesvatyně uvnitř domu a ke dveřím hlavní chrámové lodi. 51 Tak byla ukončena vechna práce, kterou vykonal král alomoun pro Hospodinův dům. alomoun tam pak vnesl svaté dary svého otce Davida; stříbrné a zlaté i ostatní předměty uložil mezi poklady Hospodinova domu.

1.Královská 8

1 Tehdy alomoun svolal k sobě do Jeruzaléma shromáždění izraelských starích, vechny představitele dvanácti pokolení a předáky izraelských rodů, aby vynesli schránu Hospodinovy smlouvy z Města Davidova, toti ze Sijónu. 2 Ke králi alomounovi se shromádili vichni izraeltí mui ve svátek v měsíci etanímu, co je sedmý měsíc. 3 Kdy vichni izraeltí starí přili, zvedli kněi schránu 4 a vynesli nahoru schránu Hospodinovu a stan setkávání i vechny svaté předměty, které byly ve stanu; to ve vynesli kněi a lévijci. 5 Král alomoun a s ním celá izraelská pospolitost, která se kolem něho před schránu sela, obětovali tolik bravu a skotu, e nemohl být pro množství spočítán ani sečten. 6 Kněi vnesli schránu Hospodinovy smlouvy na její místo do svatostánku domu, do velesvatyně, pod křídla cherubů. 7 Cherubové toti rozprostírali křídla k místu, kde byla schrána, take cherubové zakrývali shora schránu i její tyče. 8 Tyče vak byly tak dlouhé, e jejich konce bylo vidět ze svatyně před svatostánkem, avak zvenčí viditelné nebyly; jsou tam a dodnes. 9 Ve schráně nebylo nic ne dvě kamenné desky, které tam uložil Mojí na Chorébu, kde Hospodin uzavřel smlouvu s Izraelci, kdy vyli z egyptské země. 10 Kdy kněi vycházeli ze svatyně, naplnil Hospodinův dům oblak, 11 take kněi kvůli tomu oblaku nemohli konat slubu, nebo Hospodinův dům naplnila Hospodinova sláva. 12 Tehdy alomoun řekl: “Hospodin praví, e bude přebývat v mrákotě. 13 Vybudoval jsem ti sídlo, kde bude přebývat, vzneené obydlí, po vechny věky.” 14 Pak se král obrátil a ehnal celému shromáždění Izraele; celé shromáždění Izraele přítom stálo. 15 Řekl: “Poehnán buď Hospodin, Bůh Izraele, který vlastními ústy mluvil k mému otci Davidovi a vlastní rukou naplnil, co řekl: 16 “Ode dne, kdy jsem vyvedl Izraele, svůj lid, z Egypta, nevyvolil jsem v ádném z izraelských kmenů město k vybudování domu, aby tam dlelo mé jméno. Ale vyvolil jsem Davida, aby byl nad Izraelem, mým lidem.” 17 Můj otec David měl v úmyslu vybudovat dům jménu Hospodina, Boha Izraele.

18 Hospodin vak mému otci Davidovi řekl: “Má sice dobrý úmysl vybudovat mému jménu dům, 19 avak ten dům nezbuduje ty, nýbr tvůj syn, který vzejde z tvých beder; ten vybuduje dům mému jménu.” 20 Hospodin splnil své slovo, které vyřkl. Nastoupil jsem po svém otci Davidovi, dosedl podle Hospodinova slova na izraelský trůn a vybuďoval jsem dům jménu Hospodina, Boha Izraele. 21 Připravil jsem tam místo pro schránu, v ní je Hospodinova smlouva, kterou uzavřel s naimi otci, kdy je vyvedl z egyptské země.” 22 Pak se alomoun v přítomnosti celého shromáďení Izraele postavil před Hospodinův oltář, rozprostřel dlaně k nebi 23 a řekl: “Hospodine, Boe Izraele, není Boha tobě podobného nahoře na nebi ani dole na zemi. Ty zachovává smlouvu a milosrdenství svým sluebníkům, kteří chodí před tebou celým srdcem. 24 Ty jsi zachoval svému sluebníku, mému otci Davidovi, to, co jsi mu přislíbil. Vlastními ústy jsi přislíbil a vlastní rukou jsi to naplnil, jak je dnes zřejmé. 25 Nyní, Hospodine, Boe Izraele, zachovej svému sluebníku, mému otci Davidovi, to, co jsi mu přislíbil slovy: “Nebude přede mnou vyhlazen následník z tvého rodu, jen bude sedět na izraelském trůnu, budou-li ovem tvoji synové dbát na svou cestu, aby přede mnou chodili, jako jsi chodil přede mnou ty.” 26 Nyní tedy, Boe Izraele, nech se prokáe spolehlivost tvého slova, které jsi promluvil ke svému sluebníku, mému otci Davidovi. 27 Ale můe Bůh opravdu sídlit na zemi, kdy nebesa, ba ani nebesa nebes tě nemohou pojmout, nato tento dům, který jsem vybuďoval? 28 Hospodine, můj Boe, skloň se k modlitbě svého sluebníka a k jeho prosbě o smilování a vysly lkání a modlitbu, kterou se tvůj sluebník před tebou dnes modlí: 29 A jsou tvé oči upřeny na tento dům v noci i ve dne, na místo, o kterém jsi řekl, e tam bude dlít tvé jméno. Vyslychej modlitbu, kterou se bude tvůj sluebník modlit obrácen k tomuto místu. 30 Vyslychej prosbu svého sluebníka i Izraele, svého lidu, kterou se budou modlit obráćeni k tomuto místu, vyslychej v místě svého přebývání, v nebesích, vyslychej a odpoutěj. 31 Jestlie se někdo prohřeí proti svému blinímu a ten by mu uloil, aby se zaklínal přísahou, a on by tu přísahu sloil před tvým oltářem v tomto domě, 32 ty sám v nebesích vysly, zasáhni a rozsud' své sluebníky; prohla svévolníka za svévolného a odpla mu podle jeho cesty, a prohla spravedlivého za spravedlivého a odměň jej podle jeho spravedlnosti. 33 Bude-li poraen Izrael, tvůj lid, od nepřítelů pro hřích proti tobě, ale navrátí se k tobě, vzdají chválu tvému jménu a budou se k tobě modlit a prosit o smilování v tomto domě, 34 vysly v nebesích a odpus Izraeli, svému lidu, hřích a uveď je zpět do země, kterou jsi dal jejich otcům. 35 Uzavřou-li se nebesa a nebude dé pro hřích proti tobě, budou-li se modlit obráćeni k tomuto místu a vzdávat chválu tvému jménu a odvrátí se od svých hříchů, protoe jsi je pokořil, 36 vysly v nebesích a odpus svým sluebníkům a Izraeli, svému lidu, hřích; vdy je vyučuje dobré cestě, po ní by měli chodit, a dej dé své zemi, kterou jsi dal svému lidu do dědictví. 37 Bude-li v zemi hlad, bude-li mor, obilná rez či sně, kobyvky nebo jiná havě, bude-li ho v zemi jeho bran suovat nepřítel či jakákoli rána a jakákoli nemoc, 38 vysly kadou modlitbu, kadou prosbu, kterou bude mít kterýkoli člověk ze veħo tvého izraelského lidu, kadý, kdo pozná ránu svého srdce a rozprostře své dlaně obráćen k tomuto domu. 39 Vysly v nebesích, v sídle, kde přebývá, a odpus, učiň a odpla kadému podle vech jeho cest, nebo zná jeho srdce - vdy ty sám jediný zná srdce vech lidských synů -, 40 aby se tě báli po vechny dny, kdy budou ít na půdě, kterou jsi dal naim otcům. 41 Také přijde-li cizinec, který není z Izraele, tvého lidu, ze vzdálené země kvůli tvému jménu, 42 nebo budou slyet o tvém velkém jménu a o tvé mocné ruce a o tvé vztaené pai, přijde-li a bude se modlit obráćen k tomuto domu, 43 vysly v nebesích, v sídle, kde přebývá, a učiň ve, oč k tobě ten cizinec bude volat, aby poznaly tvé jméno vechny národy země a bály se tě jako Izrael, tvůj lid, aby poznaly, e se tento dům, který jsem vybuďoval, nazývá tvým jménem. 44 Vytáhne-li tvůj lid do boje proti nepříteli po cestě, kterou jej pole, a budou-li se modlit k Hospodinu směrem k městu, které jsi vyvolil, a k domu, který jsem vybuďoval tvému jménu, 45 vysly v nebesích jejich modlitbu a prosbu a zjednej jim právo. 46 Zhřeí-li proti tobě, nebo není člověka, který by nehřeil, a ty se na ně rozhněvá a vydá je nepříteli, aby je zajali a jaté vedli do nepřátelské země, vzdálené nebo blízke, 47 a oni si to v zemi, do ní byli jako zajatci odvedeni, vezmou k srdci, obrátí se a budou tě v zemi těch, kdo je zajali, prosit o smilování: “Zhřeili jsme, provinili jsme se, svévolně si vedli”, 48 navrátí-li se tedy k tobě celým srdcem a celou duí v zemi svých nepřátel, kteří je odvedli do

zajetí a budou se k tobě modlit směrem ke své zemi, kterou jsi dal jejich otcům, k městu, které jsi vyvolil, a k domu, který jsem vybudoval tvému jménu, 49 vysly v nebesích, v sídle, kde přebývá, jejich modlitbu a prosbu a zjednej jim právo; 50 odpus svému lidu, čím proti tobě zhřeili, i vechna jejich provinění, kterých se proti tobě dopustili. Dej jim najít slitování u těch, kdo je zajali; a se nad nimi slitují. 51 Vdy jsou tvým lidem a tvým dědictvím, které jsi vyvedl z Egypta, z pece elezné. 52 Nech jsou tvé oči otevřené k prosbě tvého sluebníka i k prosbě Izraele, tvého lidu, a sly je, kdykoli budou k tobě volat. 53 Ty sám jsi je sobě oddělil za dědictví ze vech národů země, jak jsi prohlásil skrze svého sluebníka Mojíe, kdy jsi vyvedl nae otce z Egypta, Panovníku Hospodine.” 54 Kdy alomoun dokončil svou modlitbu k Hospodinu, celou tuto modlitbu a prosbu o smilování, vstal od Hospodinova oltáře, kde klečel na kolenou s dlaněmi rozprostřenými k nebesům. 55 Pak vstoje udělil mocným hlasem poehnání celému shromáždění Izraele: 56 “Poehnán buď Hospodin, který podle svého slova dal odpočinutí Izraeli, svému lidu. Nezapadlo ani jedno ze vech dobrých slov, která mluvil skrze svého sluebníka Mojíe. 57 Ké je Hospodin, ná Bůh, s námi, jako byl s naimi otcí! Nech nás neopoutí a neodvrhuje! 58 Nech nakloní nae srdce k sobě, abychom chodili po vech jeho cestách a dodrovali jeho přikázání, nařízení a práva, která přikázal naim otcům. 59 A nech jsou tato má slova, kterými jsem prosil o smilování před Hospodinem, blízká Hospodinu, naemu Bohu, ve dne i v noci, aby zjednával den co den právo svému sluebníku i právo Izraeli, svému lidu, 60 aby poznaly vechny národy země, e Hospodin je Bůh; není ádný jiný. 61 Vae srdce buď cele při Hospodinu, naem Bohu, abyste se řídili jeho nařízenými a dodrovali jeho přikázání tak jako dnes.” 62 Král a s ním celý Izrael slavili před Hospodinem obětní hod. 63 alomoun obětoval Hospodinu v obě pokojnou dvacet dva tisíce kusů skotu a sto dvacet tisíc kusů bravu. Tak zasvětili král a vichni Izraelci Hospodinův dům. 64 Onoho dne posvětil král střed nádvoří, které je před Hospodinovým domem, nebo tam přinesl obě zápalnou, obětní dar a tučné díly pokojných obětí, protoe bronzový oltář, který je před Hospodinem, byl příliš malý, ne aby pojal zápalnou obě, obětní dar i tučné díly pokojných obětí. 65 V onen čas slavil alomoun a s ním celý Izrael slavnost, velké shromáždění před Hospodinem, náim Bohem, od cesty do Chamátu a k Egyptskému potoku; trvala sedm dní a dalších sedm dní, celkem čtrnáct dní. 66 Osmého dne propustil lid a oni dobrořečili králi a li do svých stanů radostně a s dobrou myslí pro vechno, co dobrého učinil Hospodin svému sluebníku Davidovi a Izraeli, svému lidu.

1.Královská 9

1 Kdy alomoun dokončil budování Hospodinova domu i královského domu a veho, co si s takovým zaujetím přál vykonat, 2 ukázal se Hospodin alomounovi podruhé, jako se mu ukázal v Gibeónu. 3 Hospodin mu řekl: “Vyslyel jsem tvou modlitbu a tvou prosbu, s kterou ses na mne obrátil. Oddělil jsem jako svatý tento dům, který jsi vybudoval, a dal jsem tam spočinout svému jménu navěky. Mé oči i mé srdce tam budou po vechny dny. 4 A co se tebe týče, bude-li chodit přede mnou v bezúhonnosti srdce a přímosti, jako chodil tvůj otec David, jednat podle veho, co jsem ti přikázal, dodrovat má nařízení a práva, 5 upevním trůn tvého království nad Izraelem navěky, jak jsem přislíbil tvému otcí Davidovi, e nebude z izraelského trůnu vyhlazen následník z tvého rodu. 6 Jestlie se ode mne odvrátíte vy a vai synové a nebudete dodrovat má přikázání a má nařízení, která jsem vám vydal, a půjdete slouit jiným bohům a klanět se jim, 7 vyhladím Izraele z povrchu země, kterou jsem jim dal, a zřeknu se domu, který jsem oddělil jako svatý pro své jméno. Izrael se stane pořekadlem a předmětem výsměchu mezi vemi národy. 8 Nad tímto domem, ačkoli byl nejvyšší ze vech, ustrne a usykne kadý kolemjdoucí. Bude se říkat: “Proč Hospodin takto naloil s touto zemí a s tímto domem?” 9 A bude se odpovídat: “Protoe opustili Hospodina, svého Boha, který vyvedl jejich otce z egyptské země, a chytili se jiných bohů, klaněli se jim a slouili jim. Proto na ně Hospodin uvedl vechno toto zlo.” 10 Po uplynutí dvaceti let, během nich

alomoun stavěl oba domy, dům Hospodinův a dům královský, 11 a týrský král Chíram podporoval alomouna cedrovým a cypřišovým dřevem a zlatem podle každého jeho přání, tehdy dal král alomoun Chíramovi dvacet měst v zemi galilejské. 12 Chíram vyjel z Týru, aby se podíval na města, která mu alomoun dal, ale nezamlouvala se mu. 13 Řekl tedy: “Cos mi to dal za města, můj bratře!” A nazval je zemí Kabúl. Tak se nazývá a dodnes. 14 Chíram toti poslal králi sto dvacet talentů zlata. 15 Důvodem nucených prací, které král alomoun ukládal, bylo, aby budoval Hospodinův dům a dům svůj, Miló a jeruzalémské hradby, Chasór, Megido a Gezer. 16 Faraó, egyptský král, předtím vytáhl, dobyl Gezer a vypálil jej. Kenaance, kteří v městě bydleli, pobil a město dal věnem své dceři, eně alomounově. 17 alomoun vystavěl Gezer a Dolní Bét-chorón 18 v zemi a Baalat a Tadmór v pouti, 19 vechna města pro sklady, které alomoun měl, města pro vozbu a města pro koně a ve, co s tak velkým zaujetím budoval v Jeruzalémě i na Libanónu a v celé zemi, v ní vládl. 20 Vechen lid, který zbyl z Emorejců, Chetejců, Perizejců, Chivejců a Jebúsejců, kteří nebyli z Izraele, 21 toti jejich syny, kteří po nich v zemi zbyli, které Izraelci nedokázali vyhubit jako klaté, podrobil alomoun otrockým nuceným pracím, a tak je tomu a dodnes. 22 Z Izraelců vak alomoun neudělal otrokem nikoho; ti byli bojovníky, jeho sluebníky, veliteli, tvořili osádku jeho válečných vozů a byli veliteli jeho vozby a jízdy. 23 Správců představených nad pracemi pro alomouna bylo pět set padesát: ti panovali nad lidem konajícím tu práci. 24 Tehdy, kdy faraónova dcera odela z Města Davidova do svého domu, který jí alomoun vystavěl, začal stavět Miló. 25 Třikrát za rok obětoval alomoun oběti zápalné a pokojné na oltáři, který vybudoval Hospodinu, a pálil na něm před Hospodinem kadidlo, kdy dům dokončil. 26 Král alomoun dal také udělat lodě v Esjón-geberu, který je blízko Elótu na břehu Rákosového moře v edómské zemi. 27 Na ty lodě poslal Chíram své sluebníky, lodníky znalé moře, aby byli se sluebníky alomounovými. 28 Dopluli do Ofíru a přivezli odtamtud králi alomounovi čtyři sta dvacet talentů zlata.

1.Královská 10

1 I královna ze Sáby uslyela zprávu o tom, co alomoun vykonal pro Hospodinovo jméno, a přijela ho vyzkouet hádankami. 2 Přijela do Jeruzaléma s velmi okázalým doprovodem, s velbloudy nesoucími balzámy, velké množství zlata a drahokamy. Přišla k alomounovi a mluvila s ním o věm, co měla na srdci. 3 alomoun jí zodpověděl vechny její otázky; ani jedna otázka nebyla pro krále tak tajemná, e by ji nezodpověděl. 4 Kdy královna ze Sáby viděla vechnu alomounovu moudrost a dům, který vybudoval, 5 i jídlo na jeho stole, zasedání jeho hodnostářů, pohotovost jeho sluebictva a jejich oděvy, jeho číníky i jeho zápalnou obě, kterou přináel v Hospodinově domě, zůstala bez dechu. 6 Řekla králi: “Co jsem slyela ve své zemi o tvém podnikání i o tvé moudrosti, je pravda. 7 Nevěřila jsem těm slovům, dokud jsem nepřišla a nespatriła to na vlastní oči. A to mi nebyla sdělena ani polovina. Překonal jsi moudrostí a blahobytem pověst, kterou jsem slyela. 8 Blaze tvým muům, blaze těmto tvým sluebníkům, kteří jsou ustavičně v tvých slubách a naslouchají tvé moudrosti. 9 Poehnán buď Hospodin, tvůj Bůh, který si tě oblíbil a dosadil tě na izraelský trůn. Protoe si Hospodin zamiloval Izraele navěky, ustanovil tě králem, abys zjednával právo a spravedlnost.” 10 Pak dala králi sto dvacet talentů zlata, velmi mnoho balzámu a drahokamy. U nikdy nebylo přivezeno tolik takového balzámu, jaký dala královna ze Sáby králi alomounovi. 11 Také Chíramovy lodě, které dopravovaly z Ofíru zlato, přivezly z Ofíru velmi mnoho almugímového dřeva a drahokamy. 12 Z almugímového dřeva dal král udělat zábradlí pro dům Hospodinův i pro dům královský a citary a harfy pro zpěváky. Takové almugímové dřevo u víckrát nebylo dovezeno a dodnes se nevidí. 13 Král alomoun splnil královně ze Sáby kadé přání, je vyslovila. Navíc jí dal dary hodné krále alomouna. Pak se odebrala i se svými sluebníky do své země. 14 Váha zlata, které bylo přiváeno alomounovi za jeden rok, činila est set edesát est talentů, 15 mimo zlato od kupců a ze zisku

obchodníků i od vech králů západua místodritelů země. 16 Král alomoun dal udělat dvě stě pavéz z tepaného zlata; na jednu pavézu vynaloil est set ekelů zlata. 17 Dále dal udělat tři sta títů z tepaného zlata; na jeden tít vynaloil tři hřivny zlata. Král je pak dal uloit do domu Libanónského lesa. 18 Král dal také udělat veliký trůn ze slonoviny a obloil jej ryzím zlatem. 19 Trůn měl est stupňů, vzadu nahoře byl zaoblen, po obou stranách sedadla měl opěradla a vedle opěradel stáli dva lvi. 20 Na esti stupních tam stálo z obou stran dvanáct lvů. Nic takového nebylo zhotoveno v ádném království. 21 Vechny nádoby, ze kterých král alomoun pil, byly zlaté a vechny předměty domu Libanónského lesa byly potaeny lístkovým zlatem; nic nebylo ze stříbra, to v alomounově době nemělo cenu. 22 Král měl na moři zámořské loďstvo spolu s loděmi Chíramovými. Jednou za tři roky zámořské loďstvo přijídělo a přiváelo zlato a stříbro, slonovinu, opice a pávy. 23 Král alomoun převýil vechny krále země bohatstvím i moudrostí. 24 Celá země vyhledávala alomouna, aby slyela jeho moudrost, kterou mu Bůh vloil do srdce. 25 Kadý přináel svůj dar: předměty stříbrné i zlaté, plátě, zbroj, balzámy, koně, mezky, a to rok co rok. 26 Tak alomoun nashromádil vozy a jezdecké koně; měl tisíc čtyři sta vozů a dvanáct tisíc jezdeckých koní. Rozmístil je ve městech pro vozbu a u sebe v Jeruzalémě. 27 Král měl v Jeruzalémě stříbra jako kamení a cedrů jako planých fíků, jakých roste mnoho v Přímořské níině. 28 Koně, které měl alomoun, přicházeli z Egypta. Karavany králových překupníků kupovaly stáda koní za pevnou cenu. 29 Vůz se vyváel z Egypta za est set ekelů stříbra a kuň za sto padesát. Jejich prostřednictvím se vyváeli vem králům chetejským a aramejským.

1.Královská 11

1 Král alomoun si zamiloval mnoho en cizinek, faraónovu dceru, Moábky, Amónky, Edómky, Sidóňanky a Chetejky, 2 z těch pronárodů, o nich Hospodin Izraelcům řekl: “Nebudete vcházet k nim a oni nebudou vcházet k vám. Jistě by naklonili vae srdce ke svým bohům.” alomoun k nim přilnul velkou láskou. 3 Měl mnoho en: sedm set kněen a tři sta enin. Jeho eny odklonily jeho srdce. 4 Kdy nadeel alomounovi čas stáří, jeho eny odklonily jeho srdce k jiným bohům, take jeho srdce nebylo cele při Hospodinu, jeho Bohu, jako bylo srdce jeho otce Davida. 5 alomoun chodil za bostvem Sidóňanů Atoretou a za ohyzdnou modlou Amónců Milkómem. 6 Tak se alomoun dopoutěl toho, co je zlé v Hospodinových očích, a neoddal se cele Hospodinu jako jeho otec David. 7 Tehdy alomoun vystavěl posvátné návrí Kemóovi, ohyzdné modle Moábců, na hoře, která je naproti Jeruzalému, a Molekovi, ohyzdné modle Amónovců. 8 Toté udělal pro vechny své eny cizinky, které pálily kadidlo a obětovaly svým bohům. 9 Hospodin se na alomouna rozhněval, e se srdcem odklonil od Hospodina, Boha Izraele, jen se mu dvakrát ukázal 10 a výslovně mu zakázal chodit za jinými bohy. Ale on nedbal na to, co Hospodin přikázal. 11 Hospodin tedy řekl alomounovi: “Protoe to s tebou dopadlo tak, e nedodruje mou smlouvu a má nařízení, která jsem ti přikázal, zcela jistě odtrhnu království od tebe a dám je tvému sluebníku. 12 Avak za tvého ivota to neučiním kvůli tvému otci Davidovi. Odtrhnu je a z ruky tvého syna. 13 Celé království vak přece neodtrhnu, jeden kmen dám tvému synu kvůli svému sluebníku Davidovi a kvůli Jeruzalému, který jsem vyvolil.” 14 Hospodin vzbudil alomounovi protivníka v Edómci Hadadovi. Byl z edómského královského rodu. 15 Kdy toti David byl v Edómu a Jóab, velitel vojska, vytáhl, aby pohřbil padlé, vybil v Edómu vechny muského pohlaví. 16 Jóab a celý Izrael tam byli usazeni est měsíců, dokud v Edómu nebyli vyhlazeni vichni muského pohlaví. 17 Hadad vak uprchl a s ním někteří edómtí mui ze sluebnictva jeho otce a přili do Egypta. Hadad byl tenkrát příli mladý. 18 Odeli z Midjánu a přili do Páranu. Z Páranu s sebou vzali mue a přili do Egypta k faraónovi, králi egyptskému. Farao mu dal dům, zaručil mu pokrm a dal mu i zemi. 19 Hadad získal velkou přízeň v očích faraónových, take mu dal za enu sestru své manelky, sestru vzneené paní Tachpenésy. 20 Sestra Tachpenésy mu porodila syna Genubata a Tachpenés ho po

odstavení vychovávala přímo ve faraónově domě. Tak byl Genubat ve faraónově domě mezi faraónovými syny. 21 V Egyptě Hadad uslyšel, e David ulehl ke svým otcům a e zemřel i velitel vojska Jóab. Proto Hadad řekl faraónovi: “Propus mne, rád bych el do své země.” 22 Farao mu řekl: “Co ti u mne chybí, e chce jít do své země?” Odvětil: “Nic. Jenom mě propus!” 23 Bůh vzbudil alomounovi té protivníka v Rezónovi, synu Eljádovu, který uprchl svému pánu Hadad-ezerovi, králi Sóby. 24 Shromádlil kolem sebe mue a stal se velitelem hordy, kdy je David začal vybíjet. Odeli do Damaku; tam se usídlili a v Damaku kralovali. 25 Byl protivníkem Izraele po vechny alomounovy dny, spolu s tím zlem, které představoval Hadad. Zprotivil si Izraele, kdy kraloval nad Aramem. 26 Také Jarobeám, syn Nebatův, sluebník alomounův, Efratejec ze Seredy, jeho matka jménem Serúa byla vdovou, pozdvihl ruku proti králi. 27 A důvod, proč pozdvihl ruku proti králi, je tento: alomoun vystavěl Miló a uzavřel trhlinu města svého otce Davida. 28 Ten mu Jarobeám byl udatný bohatýr. Kdy alomoun mladíka uviděl, jak koná své dílo, ustanovil ho nad vekerou pracovní povinností domu Josefova. 29 V onen čas vyel jednou Jarobeám z Jeruzaléma. Cestou ho potkal prorok Achijá íloský, zahalený do nového plátě. Byli na poli sami. 30 Achijá uchopil nový plá, který měl na sobě, roztrhal jej na dvanáct kusů 31 a řekl Jarobeámovi: “Vezmi si deset kusů! Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: “Hle, já odtrhnu království z ruky alomounovy a tobě dám deset kmenů. 32 Jemu zbude jeden kmen ze vech izraelských kmenů kvůli mému sluebníku Davidovi a kvůli Jeruzalému, městu, které jsem vyvolil. 33 To proto, e mě opustili, klaněli se Atořetě, bostvu Sidóňanů, Kemóovi, bostvu Moábců, a Milkómovi, bostvu Amónovců. Nechodili po mých cestách, neřídili se tím, co je správné v mých očích, mými nařizeními a právními ustanoveními jeho otec David. 34 Ale celé království mu z ruky nevezmu, nebo jsem ho ustanovil vladykou na celý ivot kvůli svému sluebníku Davidovi, jeho jsem vyvolil a který mé příkazy a má nařízení dodroval. 35 Vezmu království z ruky jeho syna a dám je tobě, toti deset kmenů. 36 Jeho synu dám jeden kmen, tak, aby mému sluebníku Davidovi zůstalo planoucí světlo po vechny dny přede mnou v Jeruzalémě, v městě, které jsem si vyvolil, abych tam dal spočinout svému jménu. 37 Tebe si vak vezmu, abys kraloval nade vím, po čem tvá due touí. Ty bude králem nad Izraelem. 38 Bude-li poslušný ve vem, co ti přikáu, a bude-li chodit po mých cestách a řídit se tím, co je správné v mých očích, a dodrovat má nařízení a má přikázání, jak to činil můj sluebník David, budu s tebou a vybuduji ti trvalý dům, jako jsem vybudoval Davidovi, a dám ti Izraele. 39 Pokořím tím Davidovo potomstvo, ale ne pro vechny dny.” 40 alomoun usiloval Jarobeáma usmrtit. Proto Jarobeám uprchl do Egypta k egyptskému králi íakovi a zůstal v Egyptě a do alomounovy smrti. 41 O ostatních příbězích alomounových, o vem, co konal, i o jeho moudrosti se píe, jak známo, v Knize příběhů alomounových. 42 alomoun kraloval v Jeruzalémě nad celým Izraelem čtyřicet let. 43 I ulehl alomoun ke svým otcům a byl pohřben v městě svého otce Davida. Po něm se stal králem jeho syn Rechabeám.

1.Královská 12

1 Rechabeám se odebral do ekemu. Do ekemu toti přiel celý Izrael, aby ho ustanovil králem. 2 Jarobeám, syn Nebatův, se o tom doslechl, kdy byl jetě v Egyptě, kam uprchl před králem alomounem; Jarobeám se toti usadil v Egyptě. 3 Poslali pro něj a povolali ho zpět. Jarobeám přiel s celým shromádním Izraele a promluvili k Rechabeámovi: 4 “Tvůj otec nás sevřel tvrdým jhem. Ulehči nám nyní tvrdou slubu svého otce a těké jho, které na nás vložil, a my ti budeme slouit.” 5 Rechabeám jim řekl: “Jděte a po třech dnech se opět ke mně vrate.” A lid se rozeel. 6 Král Rechabeám se radil se starci, kteří byli ve slubách jeho otce alomouna, dokud jetě il. Ptal se: “Jak vy radíte? Co mám tomuto lidu odpovědět?” 7 Promluvili k němu takto: “Jestlie se dnes tomuto lidu projeví jako sluebník a posloují jim, jestlie jim vyhoví a dá jim laskavou odpověď, budou po vechny dny tvými sluebníky.” 8 On vak nedbal rady starců, kterou mu

dávali, a radil se s mladíky, kteří s ním vyrostli a teď byli v jeho slubách. 9 Těch se zeptal: “Co radíte vy? Jak máme odpovědět tomuto lidu, který mi řekl: “Ulehči nám jho, které na nás vložil tvůj otec?”” 10 Mladíci, kteří s ním vyrostli, promluvili k němu takto: “Toto řekni tomuto lidu, který k tobě promluvil slovy: “Tvůj otec nás obtíil jhem, ty vak nám je ulehči.” Promluv k nim takto: “Můj malík je tlustí ne bedra mého otce. 11 Tak tedy můj otec na vás vložil téké jho? Já k vaemu jhu jetě přidám. Můj otec vás trestal biči, já vás vak budu trestat důtkami!” 12 Třetího dne přiel Jarobeám a vechen lid k Rechabeámovi, jak král nařídil: “Třetího dne se ke mně navrate.” 13 Král lidu odpověděl tvrdě a nedbal rady, kterou mu dali starci. 14 Promluvil k nim podle rady mladíků: “Můj otec vás obtíil jhem, já k vaemu jhu jetě přidám. Můj otec vás trestal biči, já vás vak budu trestat důtkami.” 15 Král lid nevyslyel, nebo to bylo řízení Hospodinovo. Tak se splnilo slovo, které Hospodin ohlásil Jarobeámovi, synu Nebatovu, skrze Achijáe íloského. 16 Kdy celý Izrael uviděl, e je král nevyslyel, dal lid králi tuto odpověď: “Jaký podíl máme v Davidovi? Nemáme dědictví v synu Jiajovu. Ke svým stanům, Izraeli! Nyní pohleď na svůj dům, Davide!” A Izrael se rozeel ke svým stanům. 17 Proto Rechabeám kraloval pouze nad Izraelci usedlými v judských městech. 18 Král Rechabeám vyslal Adoráma, který byl nad nucenými pracemi, ale celý Izrael ho ukamenoval k smrti. Král Rechabeám byl nucen skočit do vozu a utéci do Jeruzaléma. 19 Tak se vzbouřil Izrael proti domu Davidovu, a to trvá dodnes. 20 Kdy se celý Izrael doslech, e se Jarobeám navrátil, poslali pro něj a povolali ho do pospolitosti a ustanovili ho za krále nad celým Izraelem. Při domě Davidově nezůstal nikdo kromě kmene Judova. 21 Kdy přiel Rechabeám do Jeruzaléma, shromádlil celý dům Judův a kmen Benjamínův, sto osmdesát tisíc vybraných bojovníků, aby bojovali s domem izraelským a vrátili království Rechabeámovi, synu alomounovu. 22 I stalo se slovo Boí k emajáovi, mui Boímu: 23 “Řekni judskému králi Rechabeámovi, synu alomounovu, a celému domu Judovu a Benjamínovi i zbytku lidu: 24 Toto praví Hospodin: “Netáhněte a nebojujte proti svým bratřím Izraelcům. Kadý a se vrátí do svého domu, nebo se to stalo z mé vůle.” Uposlechli tedy Hospodinova slova a vrátili se zpět, jak Hospodin nařídil. 25 Jarobeám vystavěl ekem v Efrajimském pohoří a usadil se v něm. Odtud vyel a vystavěl Penúel. 26 Pak si Jarobeám v srdci řekl: “Nyní by se mohlo království navrátit k Davidovu domu. 27 Kdyby tento lid chodil slavit obětní hody do Hospodinova domu v Jeruzalémě, obrátilo by se srdce tohoto lidu k jejich pánu, judskému králi Rechabeámovi. Mne by zabili a vrátili by se k judskému králi Rechabeámovi”. 28 Král se poradil a dal udělat dva zlaté býčky a řekl lidu: “U jste se dost nachodili do Jeruzaléma. Zde jsou tvoji bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země!” 29 Jednoho býčka postavil v Bét-elu a druhého dal do Danu. 30 To svádělo lid k hříchu. Lid chodíval za jedním z nich a do Danu. 31 Jarobeám udělal té domy na posvátných návrích a nadělal ze spodiny lidu kněze, kteří nepocházeli z Lévioců. 32 V osmém měsíci, patnáctého dne toho měsíce, zavedl Jarobeám svátek, podobný svátku v Judsku, a vystoupil k oltáři. Tak si počíнал v Bét-elu: obětoval býčkům, které dal udělat, a ustanovil v Bét-elu kněze posvátných návrí, která nadělal. 33 Vystoupil k oltáři, který dal udělat v Bét-elu, patnáctý den osmého měsíce, toho měsíce, v kterém si usmyslel zavést svátek pro Izraelce; vystoupil k oltáři pálit kadidlo.

1.Královská 13

1 Kdy Jarobeám stanul u oltáře, aby pátil kadidlo, přiel do Bét-elu z Judska mu Boí s Hospodinovým slovem. 2 Volal proti oltáři na Hospodinův pokyn: “Oltáři, oltáři, toto praví Hospodin: “Hle, Davidovu domu se narodí syn jménem Jójjá. Ten bude na tobě obětovat kněze posvátných návrí, kteří na tobě páli kadidlo. Budou se na tobě spalovat i lidské kosti.” 3 Tého dne dal i větecké znamení: “Toto je větecké znamení, které ohlásil Hospodin: Hle, oltář se roztrhne a popel z obětí, který je na něm, se rozsype.” 4 Kdy uslyel král Jarobeám slovo mue Boího, které zvolal proti oltáři v Bét-elu, vztáhl od oltáře svou ruku

a poručil: “Chopte se ho!” Ale ruka, kterou proti němu vztáhl, strnula, take ji nemohl přitáhnout k sobě zpět. 5 Oltář se roztrhl a popel z obětí se z oltáře rozsypal podle věteckého znamení, které mu Boí učinil na Hospodinův pokyn. 6 Král se na mne Boího obrátil se slovy: “Prosím, pros Hospodina, svého Boha, o shovívavost a modli se za mne, abych mohl přitáhnout ruku k sobě zpět.” Mu Boí prosil Hospodina o shovívavost a král přitáhl ruku k sobě zpět a byla zase jako dřív. 7 Král k mui Boímu promluvil: “Pojď se mnou do domu, posilni se a dám ti dar.” 8 Mu Boí králi odpověděl: “I kdybys mi dal polovinu svého domu, nepůjdu s tebou. Na tomto místě nebudu jíst chléb ani pít vodu, 9 nebo tak mi přikázal Hospodin svým slovem: “Nebude jíst chléb ani pít vodu a nevrátí se zpět cestou, kterou jsi el.” 10 Mu Boí pak odeel jinou cestou a nevracel se cestou, po ní do Bét-elu přiel. 11 V Bét-elu bydlel jeden starý prorok. Jeho synové přili a vyprávěli mu o vech činech, které toho dne vykonal mu Boí v Bét-elu. Vyprávěli svému otci i o tom, co promluvil ke králi. 12 Nato se jich otec zeptal: “Kterou cestou odeel?” Jeho synové viděli, kudy mu Boí, který přiel z Judska, odeel. 13 Poručil tedy synům: “Osedlejte mi osla!” Osedlali mu osla, on na něj nasedl 14 a jel za muem Boím. Nael jej, jak sedí pod posvátným stromem. Řekl mu: “Ty jsi ten mu Boí, který přiel z Judska?” Odpověděl: “Jsem.” 15 Nato mu řekl: “Pojď se mnou do domu a pojez chléb.” 16 Mu Boí pravil: “Nemohu se s tebou vrátit, nepůjdu s tebou. Na tomto místě nebudu jíst chléb ani s tebou pít vodu, 17 nebo tak mi nařídil Hospodin svým slovem: “Nebude tam jíst chléb ani pít vodu ani se nevrátí cestou, po ní jsi el.” 18 On mu vak řekl: “I já jsem prorok jako ty. Na Hospodinův pokyn ke mně promluvil anděl: “Přived’ ho s sebou zpátky do svého domu, a pojí chléb a napije se vody.” Tak ho obelhal. 19 I vrátil se s ním, jedl chléb v jeho domě a pil vodu. 20 Kdy jetě seděli za stolem, stalo se slovo Hospodinovo k proroku, který ho přivedl zpět. 21 Zvolal na mne Boího, který přiel z Judska: “Toto praví Hospodin: “Poněvad ses vzepřel rozkazu Hospodinovu a nedodrel jsi příkaz, který ti dal Hospodin, tvůj Bůh, 22 ale vrátil ses a jedls chléb a pils vodu na místě, o něm ti řekl: Nebude tam jíst chléb ani pít vodu, nedostane se tvé mrtvé tělo do hrobu tvých otců.” 23 Kdy prorok, kterého přivedl zpět, pojedl a napil se, osedlal mu osla 24 a on odejel. Na cestě ho přepadl lev a usmrtil ho. Jeho mrtvola leela na cestě a vedle ní stál osel; i lev stál vedle mrtvoly. 25 Tu li kolem nějací mui a viděli na cestě leící mrtvolu i lva stojícího vedle té mrtvoly. Přili do města, v něm bydlel ten starý prorok, a vykládali o tom. 26 Kdy to uslyel prorok, který ho přivedl z cesty zpět, řekl: “To je mu Boí, který se vzepřel Hospodinovu rozkazu. Hospodin jej vydal lvu a ten ho roztrhal a usmrtil podle slova, které k němu Hospodin promluvil.” 27 Pak rozkázal svým synům: “Osedlejte mi osla!” Osedlali mu ho. 28 Odejel a našel mrtvolu leící na cestě; vedle mrtvoly stál osel i lev. Lev neseral mrtvolu ani neroztrhal osla. 29 Prorok zvedl mrtvolu mne Boího, naloil ji na osla a vezl ji zpět. Ten starý prorok přiel do města, naříkal nad ním a pohřbil ho. 30 Jeho mrtvé tělo uloíl do svého hrobu a naříkali nad ním: “Běda, můj bratře!” 31 Po pohřbu řekl svým synům: “A umřu, pochovejte mě do hrobu, v něm je pohřben mu Boí. Vedle jeho kostí ulote i mé kosti. 32 Jistě se stane to, co na Hospodinův pokyn volal proti oltáři v Bét-elu i proti vem domům na posvátných návrích v samařských městech.” 33 Ani po této události se Jarobeám neodvrátil od své zlé cesty, ale dál dělal kněze posvátných návrí ze spodiny lidu. Kdo chtěl, toho pověřil, aby byl knězem posvátných návrí. 34 Touto věcí se Jarobeámův dům prohřeil, a proto musel být zničen a vyhlazen z povrchu země.

1.Královská 14

1 V té době onemocněl Abijá, syn Jarobeámův. 2 I řekl Jarobeám své eně: “Vstaň, přestroj se, aby se nepoznalo, e jsi ena Jarobeámova, a jdi do íla. Tam je prorok Achijá, který mi ohlásil, e budu nad tímto lidem králem. 3 Vezmi s sebou deset chlebů, ale rozdrobených, a lahvici medu a jdi k němu. On ti oznámí, co se s chlapcem stane.” 4 Jarobeámova ena tak učinila. Vydala se na cestu do íla a vstoupila do Achijáova domu. Achijá u neviděl, jeho oči byly zastřeny stářím. 5 Ale Hospodin Achijáovi řekl: “Hle,

přila ena Jarobeáмова dotázat se tě na slovo o svém synu, který je nemocen. Promluví k ní tak a tak. A přijde, bude se vydávat za někoho jiného.” 6 Sotvae Achijá uslyel její kroky, kdy vcházela do dveří, řekl: “Vstup, eno Jarobeáмова! Proč se vydává za někoho jiného? Jsem k tobě poslán s tvrdým slovem. 7 Jdi, řekni Jarobeámovi: Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: “Vyvžil jsem tě zprostředka lidu a učinil jsem tě vévodou nad Izraelem, svým lidem, 8 odtrhl jsem království od domu Davidova a dal jsem je tobě. Ty vak nejsi jako můj sluebník David, který dodroval má přikázání a následoval mě celým svým srdcem, take konal jen to, co je správné v mých očích. 9 Ty sis počínal hůře ne vichni, kdo byli před tebou. Odeels a udělal sis jiné bohy, slité modly, a tak jsi mě uráel. Obrátil ses ke mně zády. 10 Proto uvedu na Jarobeámův dům zlo. Vyhladím Jarobeámovi toho, jen močí na stěnu, a v Izraeli zajatého i zanechaného. Vymetu Jarobeámův dům tak dokonale, jako se vymetá mrva. 11 Kdo zemře Jarobeámovi v městě, toho seerou psi, kdo zemře na poli, toho seere nebeské ptactvo.” Tak promluvil Hospodin. 12 Ty vak vstaň a jdi domů. A tvá noha vstoupí do města, dítě zemře. 13 Vechen Izrael bude nad ním naříkat a pohřbí je. Jen ono samotné z Jarobeáмова rodu přijde do hrobu, protoe z Jarobeáмова domu jen na něm nalezl Hospodin, Bůh Izraele, něco dobrého. 14 Hospodin vzbudí proti Izraeli krále, který Jarobeámův dům vyhladí. Jetě dnes! Co říkám - hned teď! 15 Hospodin bude bít Izraele, take se bude klátit jako rákosí ve vodě, vyrve Izraele z dobré země, kterou dal jejich otcům, a rozptýlí je a za Řeku, protoe si dělali posvátné kůly a Hospodina uráeli. 16 Vydá Izraele pro Jarobeámovy hříchy, jich se dopoutěl a jimi svedl Izraele k hříchu.” 17 Jarobeáмова ena se vydala na cestu a přila do Tirsy. Sotva vstoupila na práh domu, chlapec zemřel. 18 Pohřbili ho a vechen Izrael nad ním naříkal, podle slova, které ohlásil Hospodin skrze svého sluebníka, proroka Achijáe. 19 O ostatních příbězích Jarobeámových, jak válčil a kraloval, se píe v Knize letopisů králů izraelských. 20 Jarobeám kraloval po dobu dvaceti dvou let. I ulehl ke svým otcům. Po něm se stal králem jeho syn Nádab. 21 Rechabeám, syn alomounův, kraloval v Judsku. Bylo mu jedenačtyřicet let, kdy začal kralovat, a kraloval sedmnáct let v Jeruzalémě, v městě, které vyvolil Hospodin ze vech izraelských kmenů, aby tam spočinulo jeho jméno. Jeho matka se jmenovala Naama; byla to Amónka. 22 Juda činil to, co je zlé v Hospodinových očích; popouzeli ho k árlivosti svými hříchy, jich se dopoutěli jetě víc ne jejich otcové. 23 Na kadém vysokém pahorku a pod kadým zeleným stromem si stavěli i oni posvátná návří, posvátné sloupy a kůly. 24 V zemi bylo také plno modlářského smilstva; páchali je podle velijakých ohavností těch pronárodů, které Hospodin před Izraelci vyhnal. 25 V pátém roce vlády krále Rechabeáma vytáhl íak, král egyptský, proti Jeruzalému. 26 Pobral poklady domu Hospodinova i poklady domu královského; pobral vechno. Pobral i vechny zlaté títy, které pořídil alomoun. 27 Místo nich pořídil král Rechabeám títy bronzové a svěřil je velitelům běců, kteří střeili vchod do královského domu. 28 Kdykoli král vcházel do Hospodinova domu, běci je přináeli a zase odnáeli do místnosti pro běce. 29 O ostatních příbězích Rechabeámových, o vem, co konal, se píe, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 30 Válka mezi Rechabeámem a Jarobeámem trvala po vechna ta léta. 31 I ulehl Rechabeám ke svým otcům a byl pohřben vedle svých otců v Městě Davidově. Jeho matka se jmenovala Naama; byla to Amónka. Po něm se stal králem jeho syn Abijám.

1.Královská 15

1 V osmnáctém roce vlády krále Jarobeáma, syna Nebatova, se stal králem nad Judou Abijám. 2 Kraloval v Jeruzalémě tři léta. Jeho matka se jmenovala Maaka; byla to dcera Abíalómova. 3 Chodil ve vech hříích svého otce, jich se před ním dopoutěl, a jeho srdce nebylo cele při Hospodinu, jeho Bohu, jako srdce jeho otce Davida. 4 Ale pro Davida mu dal Hospodin, jeho Bůh, v Jeruzalémě planoucí světlo; vzbudil po něm jeho syna a upevnil Jeruzalém. 5 To proto, e David činil to, co je správné v Hospodinových očích, a po celý svůj ivot se neodchýlil od ničeho, co mu on přikázal, kromě té věci s Chetejcem Urijáem.

6 Válka mezi Rechabeámem a Jarobeámem trvala po věčna léta Abijámova ivota. 7 O ostatních příbězích Abijámových, o vem, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. Válka mezi Abijámem a Jarobeámem trvala dál. 8 I ulehl Abijám ke svým otcům a pohřbili ho v Městě Davidově. Po něm se stal králem jeho syn Ása. 9 Ve dvacátém roce vlády izraelského krále Jarobeáma se stal králem Ása, král judský. 10 Kraloval v Jeruzalémě jedenačtyřicet let. Jeho matka se jmenovala Maaka; byla to dcera Abiálómova. 11 Ása činil to, co je správné v Hospodinových očích, jako jeho otec David. 12 Vymýtil ze země ty, kdo se oddávali modlářskému smilstvu, a odstranil vechny hnusné modly, které udělali jeho otcové. 13 Také svou matku Maaku zbavil jejího královského postavení za to, e udělala nestvůrnou modlu pro Aéru. Ása její nestvůrnou modlu podal a spálil v Kidrónském úvalu. 14 I kdy nebyla odstraněna posvátná návrší, přece bylo srdce Ásovo po vechny jeho dny cele při Hospodinu. 15 Svaté dary svého otce i své svaté dary, stříbro, zlato a různé předměty, přinesl do Hospodinova domu. 16 Válka mezi Ásou a Baeou, králem izraelským, trvala po vechny jejich dny. 17 Izraelský král Baea vytáhl proti Judsku. Vystavěl Rámu, aby zabránil judskému králi Ásovi vycházet a vcházet. 18 Ása vzal vechno stříbro a zlato, které zbylo v pokladech domu Hospodinova, i poklady domu královského a předal je svým sluebníkům. Ty pak poslal král Ása k aramejskému králi Ben-hadadovi, synu Tabrimóna, syna Chezjóna, který sídlil v Damaku, se vzkazem: 19 “Máme spolu smlouvu, měli ji i můj a tvůj otec. Zde ti posílám stříbro a zlato jako úplatu. Nue, zru svou smlouvu s izraelským králem Baeou, a ode mne odtáhne.” 20 Ben-hadad krále Ásu uposlechl a poslal velitele se svými vojsky proti izraelským městům. Vybil Ijón, Ábel-bét-maaku, celý Kinerót a celou zemi Neftalí. 21 Kdy to Baea uslyel, přestal stavět Rámu. Sídlil v Tirse. 22 Král Ása vyzval celé Judsko, vechny bez výjimky, aby z Rámy odnáeli kámen a dřevo, z nich stavěl Baea. Král Ása z toho vystavěl Gebu Benjamínovu a Mispu. 23 O vech ostatních příbězích Ásových, o vech jeho bohatýrských činech, o vem, co konal, i o městech, která vystavěl, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských; pouze ve stáří byl nemocen na nohy. 24 I ulehl Ása ke svým otcům a byl pohřben vedle svých otců v městě svého otce Davida. Po něm se stal králem jeho syn Jóafat. 25 V druhém roce vlády judského krále Ásy se stal králem nad Izraelem Nádab, syn Jarobeámův. Kraloval nad Izraelem dva roky. 26 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích. Chodil po cestě svého otce, v jeho hříchu, jím svedl k hříchu Izraele. 27 Proti němu zosnoval spiknutí Baea, syn Achijáův, z domu Isacharova. V Gibetónu, který patří Pelitejcům, ho Baea zabil. Nádab a vechen Izrael toti Gibetón obléhali. 28 Baea ho usmrtil v třetím roce vlády judského krále Ásy a kraloval místo něho. 29 Kdy se ujal kralování, vybil vechen dům Jarobeámův, nezanechal Jarobeámovi nic, co mělo dech; vyhladil jej podle slova Hospodinova, které ohlásil skrze svého sluebníka Achijáe íloského. 30 To pro Jarobeámovy hříchy, jich se dopoutěl a jimi svedl k hříchu Izraele, pro jeho uráky, jimi uráel Hospodina, Boha Izraele. 31 O ostatních příbězích Nádabových, o vem, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských. 32 Válka mezi Ásou a izraelským králem Baeou trvala po vechny jejich dny. 33 V třetím roce vlády judského krále Ásy se stal králem nad celým Izraelem Baea, syn Achijáův. Kraloval v Tirse dvacet čtyři roky. 34 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích. Chodil po cestě Jarobeámově, v jeho hříchu, jím svedl k hříchu Izraele.

1.Královská 16

1 I stalo se slovo Hospodinovo k Jehúovi, synu Chananíovu, proti Baeovi: 2 “Ačkoli jsem tě pozvedl z prachu a učinil jsem tě vévodou nad Izraelem, svým lidem, chodil jsi po cestě Jarobeámově a Izraele, můj lid, jsi svedl k hříchu, take mě svými hříchy uráeli. 3 Hle, já vymetu Baeu i jeho dům a učiním s jeho domem toté, co s domem Jarobeáma, syna Nebatova. 4 Kdo zemře Baeovi ve městě, toho seerou psi, a kdo mu zemře na poli, toho seere nebeské ptactvo.” 5 O ostatních příbězích Baeových, o tom, co konal, i

o jeho bohatýrských činech se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských. 6 I ulehl Baeu ke svým otcům a byl pohřben v Tirse. Po něm se stal králem jeho syn Éla. 7 Tak skrze proroka Jehúa, syna Chananíova, se stalo slovo Hospodinovo k Baeovi a k jeho domu kvůli tomu, co konal a co je zlé v Hospodinových očích. Uráel ho dílem svých rukou a stal se podobný domu Jarobeámovu, který vybil. 8 V dvacátém estém roce vlády judského krále Ásy se stal králem Éla, syn Baeův. Kraloval dva roky nad Izraelem v Tirse. 9 Proti němu zosnoval spiknutí jeho sluebník Zimrí, velitel poloviny vozby. Éla v Tirse právě popíjel a byl opilý v domě Arsy, správce domu v Tirse. 10 Zimrí vstoupil a ubil ho k smrti; bylo to ve dvacátém sedmém roce vlády judského krále Ásy. A stal se místo něho králem. 11 Kdy jako král nastoupil na trůn, vybil celý Baeův dům. Nezanechal mu toho, jen močí na stěnu, ani mstitele ani přítele. 12 Tak Zimrí vyhladil celý Baeův dům podle Hospodinova slova, které Baeovi ohlásil skrze proroka Jehúa, 13 kvůli tomu Baeovým hříchům i kvůli hříchům jeho syna Ély, jich se dopoutěli a jimi svedli k hříchu Izraele; svými modlářskými přeludy uráeli Hospodina, Boha Izraele. 14 O ostatních příbězích Élových, o tom, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských. 15 V dvacátém sedmém roce vlády judského krále Ásy se stal králem Zimrí. Kraloval v Tirse sedm dní. Lid tábořil u pelitejského Gibetónu. 16 Tábořící lid uslyšel, e Zimrí zosnoval spiknutí a e dokonce ubil krále. Vechen Izrael tedy v onen den ustanovil v táboře králem nad Izraelem velitele vojska Omrího. 17 Omrí odtáhl se vím Izraelem od Gibetónu a oblehli Tirsu. 18 Kdy Zimrí viděl, e město bude dobyto, vešel do paláce královského domu, královský dům nad sebou zapálil, a tak zemřel 19 pro své hříchy, které páchal, kdy se dopoutěl toho, co je zlé v Hospodinových očích, a chodil po cestě Jarobeámově, v jeho hříchu, jím svedl k hříchu Izraele. 20 O ostatních příbězích Zimrího a o spiknutí, které zosnoval, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských. 21 Tehdy se izraelský lid rozdvojil. Polovina lidu byla při Tibním, synu Gínatovu, a chtěla ho ustanovit králem, polovina byla při Omřím. 22 Lid, který byl při Omřím, přemohl lid, který byl při Tibním, synu Gínatovu. Tibní zahynul a králem se stal Omří. 23 V třicátém prvním roce vlády judského krále Ásy se stal králem nad Izraelem Omří. Kraloval dvanáct let, z toho v Tirse est let. 24 Od emera získal horu omerón za dva talenty stříbra. Tu horu obestavěl a město, které vystavěl, pojmenoval omerón (to je Samaří) podle jména pána hory emera. 25 Omří se dopoutěl toho, co je zlé v Hospodinových očích, horích věcí ne vichni, kdo byli před ním. 26 Chodil po vech cestách Jarobeáma, syna Nebatova, v jeho hříchu, jím svedl k hříchu Izraele; svými modlářskými přeludy uráeli Hospodina, Boha Izraele. 27 O ostatních příbězích Omřího, o tom, co konal, o jeho bohatýrských činech, je konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských. 28 I ulehl ke svým otcům a byl pohřben v Samaří. Po něm se stal králem jeho syn Achab. 29 V třicátém osmém roce vlády judského krále Ásy se stal králem nad Izraelem Achab, syn Omřího. Kraloval nad Izraelem v Samaří dvacet dva roky. 30 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, více ne vichni, kdo byli před ním. 31 Bylo mu málo chodit v hříích Jarobeáma, syna Nebatova. Vzal si za enu Jezábelu, dceru Etbaala, krále Sidónanů, a chodil slouit Baalovi a klaněl se mu. 32 Postavil Baalovi oltář v Baalově domě, který vystavěl v Samaří. 33 Achab také udělal posvátný kůl. Tím, čeho se dopoutěl, uráel Hospodina, Boha Izraele, víc ne vichni izraeltí králové, kteří byli před ním. 34 V jeho dnech vystavěl Chiel Bételský Jericho. Na Abíramovi, svém prvorozeném, poloil jeho základ a na Segúbovi, svém nejmladím, postavil jeho vrata podle Hospodinova slova, které ohlásil skrze Jozua, syna Núnova.

1. Královská 17

1 Elijá Tibejský z přistěhovalců gileádských řekl Achabovi: “Jakoe iv je Hospodin, Bůh Izraele, v jeho jsem slubách, v těchto letech nebude rosa ani dé, leč na mé slovo.” 2 I stalo se k němu slovo Hospodinovo: 3 “Jdi odtud a obra se na východ a skryj se u potoka Kerítu proti Jordánu. 4 Z potoka bude

pít a přikázal jsem havranům, aby tě tam opatrovali potravou.” 5 el tedy a učinil, jak řekl Hospodin. Usadil se u potoka Kerítu proti Jordánu. 6 A havrani mu přináeli chléb i maso ráno a chléb i maso večer a z potoka pil. 7 Uplynula řada dnů a potok vyschl, protoe v zemi nenastaly detě. 8 I stalo se k němu slovo Hospodinovo: 9 “Vstaň a jdi do Sarepty, je je u Sidónu, a usad’ se tam. Hle, přikázal jsem tam jedné vdově, aby tě opatrovala potravou.” 10 Vstal tedy a el do Sarepty. Přiel ke vchodu do města, a hle, jedna vdova tam sbírá dříví. Zavolal na ni: “Naber mi prosím trochu vody do nádoby, abych se napil.” 11 Kdy ji la nabrat, zavolal na ni: “Vezmi pro mě prosím s sebou skývu chleba.” 12 Řekla: “Jakoe iv je Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeno, mám ve dbánu jen hrst mouky a v láhvi trochu oleje. Hle, sbírám trochu dříví. Pak to půjdu připravit pro sebe a svého syna. Najíme se a zemřeme.” 13 Elijá jí řekl: “Neboj se. Jdi a udělej, co jsi řekla. Jen mi z toho nejdřív připrav malý podpopelný chléb a přines mi jej. Potom připraví jídlo pro sebe a svého syna, 14 nebo toto praví Hospodin, Bůh Izraele: “Mouka ve dbánu neubude a olej v láhvi nedojde a do dne, kdy dá Hospodin zemi dé.” 15 la a udělala, jak Elijá řekl, a měla co jíst po mnoho dní ona i on i její dům. 16 Mouka ve dbánu neubývala a olej v láhvi nedocházel podle slova Hospodinova, které ohlásil skrze Elijáe. 17 Po těchto událostech onemocněl syn té eny, paní domu. V nemoci se mu přitůilo, ba ji přestal dýchat. 18 Tu řekla Elijáovi: “Co ti bylo do mých věcí, mui Boí? Přiel jsi ke mně, abys mi připomněl mou nepravost a mému synu přivodil smrt?” 19 On jí řekl: “Dej mi svého syna!” Vzal jí ho z klína, vynesl jej do pokojíka na stře, kde bydlel, a poloil ho na své loe. 20 Pak volal k Hospodinu: “Hospodine, můj Boe, copak i té vdově, u které jsem hostem, způsobí zlo a přivodí jejímu synu smrt?” 21 Třikrát se nad dítětem sklonil a volal k Hospodinu: “Hospodine, můj Boe, a se prosím vrátí do tohoto dítěte ivot!” 22 Hospodin Elijáův hlas vyslyel, do dítěte se navrátil ivot a oilo. 23 Elijá dítě vzal, snesl je z pokojíka na stře do domu, dal je jeho matce a řekl: “Pohled’, tvůj syn je iv.” 24 ena Elijáovi odpověděla: “Nyní jsem poznala, e jsi mu Boí a e slovo Hospodinovo v tvých ústech je pravdivé.”

1.Královská 18

1 Po mnoha dnech, třetího roku, se stalo slovo Hospodinovo k Elijáovi: “Jdi a uka se Achabovi, chci dát zemi dé.” 2 Elijá tedy el, aby se ukázal Achabovi. V Samaří se rozmohl hlad. 3 Achab si zavolal Obadjáe, správce domu. Obadjá se velice bál Hospodina. 4 Kdy dala Jezábel vyhladit Hospodinovy proroky, ujal se Obadjá sta proroků, schoval je po padesáti muích v jeskyni a opatroval je chlebem a vodou. 5 Achab Obadjáovi řekl: “Jdi ke vem vodním pramenům a ke vem potokům v zemi; snad se najde tráva, abychom uivili koně a mezky a nemuseli poráet dobytek.” 6 Rozdělili si zemi, aby ji proli. Achab el sám jednou cestou a Obadjá el sám jinou cestou. 7 Kdy byl Obadjá na cestě, hle, Elijá mu jde vstříc. Obadjá ho zpozoroval, padl na tvář a zvolal: “Jsi to ty, Elijái, můj pane?” 8 Odvětil mu: “Jsem. Jdi a vyřid’ svému pánu: Je zde Elijá.” 9 Obadjá řekl: “Čím jsem zhřeil, e vydává svého sluebníka do rukou Achabovi, aby mě usmrtil? 10 Jakoe iv je Hospodin, tvůj Bůh, není pronároda ani království, kam by můj pán nebyl poslal, aby tě vyhledal. Kdy řekli: “Není tady”, museli v tom království nebo pronárodu odpřisáhnout, e tě nenali. 11 A ty nyní říká: “Jdi a vyřid’ svému pánu: Je zde Elijá.” 12 Stane se, e já od tebe odejdu a Hospodinův duch tě odnese nevím kam. Já to půjdu oznámit Achabovi, on tě nenajde a zabije mě. Tvůj sluebník se přece od mládí bojí Hospodina! 13 Co mému pánu nebylo oznámeno, co jsem udělal, kdy Jezábel vradila Hospodinovy proroky? Sto muů z Hospodinových proroků jsem schoval po padesáti muích v jeskyni a opatroval je chlebem a vodou. 14 A ty nyní říká: “Jdi a vyřid’ svému pánu: Je zde Elijá.” Vdy mě zabije!” 15 Elijá mu řekl: “Jakoe iv je Hospodin zástupů, v jeho jsem slubách, e se dnes před ním ukáu.” 16 Obadjá el tedy naproti Achabovi a oznámil mu to. Achab el Elijáovi naproti. 17 Kdy Achab uviděl Elijáe, řekl mu: “Jsi to ty, jen uvádí do zkázy Izraele?” 18 Ten odvětil: “Izraele

neuvádím do zkázy já, ale ty a dům tvého otce tím, e opoutíte Hospodinova přikázání a ty e chodí za baaly. 19 Ale nyní zařid', a se ke mně shromádí na horu Karmel celý Izrael i čtyři sta padesát Baalových proroků a čtyři sta proroků Aěřiných, kteří jedí u stolu s Jezábelou." 20 Achab tedy obeslal vechny Izraelce a shromádil proroky na horu Karmel. 21 Tu přistoupil Elijá ke vemu lidu a řekl: "Jak dlouho budete poskakovat na obě strany? Je-li Hospodin Bohem, následujte ho; jestlie Baal, jděte za ním!" Lid mu neodpověděl ani slovo. 22 Elijá dále řekl lidu: "Jako Hospodinův prorok zbývám u sám, ale Baalových proroků je čtyři sta padesát. 23 A nám dají dva býky. Oni a si vyberou jednoho býka, a ho rozsekají na kusy a poloí na dříví, ale oheň a nezakládají. Já udělám toté s druhým býkem: dám ho na dříví, ale oheň nezaloím. 24 Vzávejte pak jména svých bohů a já budu vzývat jmého Hospodinovo. Bůh, který odpoví ohněm, ten je Bůh." Vechen lid odpověděl: "To je správná řeč." 25 Elijá vyzval Baalovy proroky: "Vyberte si jednoho býka a připravte ho první, protoe vás je víc. Potom vzývejte jména svých bohů, ale oheň nezakládejte!" 26 Vzali tedy býka, kterého jim dal, připravili ho a od rána a do poledne vzývali Baalovo jméno: "Baale, odpověz nám!" Neozval se vak nikdo, nikdo neodpověděl. A poskakovali u zhotoveného oltáře. 27 V poledne se jim Elijá začal posmívat: "Volejte co nejhlasiěji, vdy je to bůh! Třeba je zamylen nebo má nucení anebo odcestoval. Snad spí, a se probudí!" 28 Oni volali co nejhlasiěji a zasazovali si podle svého obyčeje rány meči a otěpy, a je polévala krev. 29 Minulo poledne a oni jetě pokřikovali a do chvíle, kdy se přináí obětní dar. Neozval se vak nikdo, nikdo neodpověděl, nikdo tomu nevěnoval pozornost. 30 Tu řekl Elijá vemu lidu: "Přistupte ke mně!" Vechen lid k němu přistoupil a on opravil pobořený Hospodinův oltář. 31 Vzal dvanáct kamenů podle počtu kmenů synů Jákoba, k němu se stalo slovo Hospodinovo, e se bude jmenovat Izrael. 32 Z kamenů vybudoval oltář ve jménu Hospodinově a kolem oltáře vymežil příkopem prostor pro vysetí dvou měř zrní. 33 Pak narovnal dříví, rozsekal býka na kusy a poloil na dříví. 34 Nato řekl: "Naplněte čtyři dbány vodou a vylijte ji na zápalnou obě a na dříví!" Potom řekl: "Udělejte to jetě jednou." Oni to udělali. Znovu řekl: "Udělejte to potřetí!" Udělali to tedy potřetí. 35 Voda tekla okolo oltáře a naplnila i příkop. 36 Nastal čas, kdy se přináí obětní dar. Prorok Elijá přistoupil a řekl: "Hospodine, Boe Abrahamův, Izákův a Izraelův, a se dnes pozná, e ty jsi Bůh v Izraeli a já tvůj sluebník a e jsem učinil vechny tyto věci podle tvého slova. 37 Odpověz mi, Hospodine! Odpověz mi, a pozná tento lid, e ty, Hospodine, jsi Bůh. Ty sám obra jejich srdce zpět k sobě." 38 I spadl Hospodinův oheň a pozřel zápalnou obě i dříví, kameny i prs, a vodu z příkopu vypil. 39 Kdy to vechen lid spatřil, padli na tvář a volali: "Jen Hospodin je Bůh! Jen Hospodin je Bůh!" 40 Elijá jim poručil: "Pochytejte Baalovy proroky! Nikdo z nich a neunikne!" Kdy je pochytali, zavedl je Elijá dolů k potoku Kíonu a tam je pobil. 41 Poté řekl Elijá Achabovi: "Vystup vzhůru, jez a pij. Je slyet hukot detě!" 42 Achab tedy vystoupil vzhůru, aby jedl a pil. Elijá mezitím vystoupil na vrchol Karmelu, sehnul se k zemi a vtiskl si tvář mezi kolena. 43 Pak řekl svému mládenci: "Vystup a pohled' směrem k moři." On vystoupil, pohleděl a řekl: "Nic tam není." Elijá pravil: "Opakuj to sedmkrát." 44 Kdy to bylo posedmé, řekl: "Hle, z moře vystupuje mráček malý jako lidská dlaň." Elijá mu řekl: "Vystup vzhůru a vyřid' Achabovi: "Zapřáhni a jed' dolů, a tě nestihne dé!" 45 A vtom u k tomu dolo. Nebe se zachmuřilo, vítr přihnal mraky a spustil se silný dé. Achab dal zapřáhnout a jel do Jizreelu. 46 Hospodinova ruka byla s Elijám. Podkasal si bedra a běel před Achabem, a doběhl do Jizreelu.

1.Královská 19

1 Achab oznámil Jezábele ve, co udělal Elijá, e pobil vechny Baalovy proroky mečem. 2 Jezábel poslala k Elijáovi posla se slovy: "A bohové udělají, co chtějí! Zítřa v tento čas naloím s tebou, jako ty jsi naloil s nimi!" 3 Kdy to Elijá zjistil, vstal a odeel, aby si zachránil ivot. Přiel do Beer-eby v Judsku a tam zanechal svého mládence. 4 Sám el den cesty poutí, a přiel k jednomu trnitému keři a usedl pod ním; přál

si umřít. Řekl: “U dost, Hospodine, vezmi si můj ivot, vdy nejsem lepší ne moji otcové.” 5 Pak pod tím keřem ulehl a usnul. Tu se ho dotkl anděl a řekl mu: “Vstaň a jez!” 6 Vzhlédl, a hle, v hlavách podpopelný chléb, pečený na havých kamenech, a láhev vody. Pojedl, napil se a opět ulehl. 7 Hospodinův anděl se ho vak dotkl podruhé a řekl: “Vstaň a jez, má před sebou dlouhou cestu!” 8 Vstal, pojedl, napil se a el v síle onoho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí a k Boí hoře Chorébu. 9 Tam veel do jeskyně a v ní přenocoval. Tu k němu zaznělo slovo Hospodinovo. Bůh mu řekl: “Co tu chce, Elijáí?” 10 Odpověděl: “Velice jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů, protoe Izraelci opustili tvou smlouvu, tvé oltáře zbořili a tvé proroky povradili mečem. Zbývám u jen sám, avak i mně ukládají o ivot, jak by mě o něj připravili.” 11 Hospodin řekl: “Vyjdi a postav se na hoře před Hospodinem.” A hle, Hospodin se tudy ubírá. Před Hospodinem veliký a silný vítr rozervávající hory a třítící skály, ale Hospodin v tom větru nebyl. Po větru zemětřesení, ale Hospodin v tom zemětřesení nebyl. 12 Po zemětřesení oheň, ale Hospodin ani v tom ohni nebyl. Po ohni hlas tichý, jemný. 13 Jakmile jej Elijá uslyel, zavinul si tvář plátem, vyel a postavil se u vchodu do jeskyně. Tu mu hlas pravil: “Co tu chce, Elijáí?” 14 Odpověděl: “Velice jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů, protoe Izraelci opustili tvou smlouvu, tvé oltáře zbořili a tvé proroky povradili mečem. Zbývám u jen sám, avak i mně ukládají o ivot, jak by mě o něj připravili.” 15 Hospodin mu řekl: “Jdi, vra se svou cestou k damaské pouti. A tam přijde, pomae Chazaela za krále nad Aramem. 16 Jehúa, syna Nimího, pomae za krále nad Izraelem a Elíu, syna áfatova z Ábel-mechóly, pomae za proroka místo sebe. 17 Kdo unikne Chazaelovu meči, toho usmrtí Jehú, a kdo unikne Jehúovu meči, toho usmrtí Elía. 18 Ale zachovám v Izraeli sedm tisíc, vechny ty, jejich kolena nepoklekla před Baalem a jejich ústa ho nepolíbila.” 19 Odeel odtud a nael Elíu, syna áfatova, jak orá. Bylo před ním dvanáct spřeení a on sám při dvanáctém. Elijá k němu přikročil a hodil na něj svůj plá. 20 Elía opustil dobytek, rozběhl se za Elijáem a řekl: “Dovol, a políbím otce a matku. Pak půjdu za tebou.” On mu řekl: “Jdi a vra se! Nezapomeň, co jsem ti učinil.” 21 Obrátil se tedy od něho, vzal spřeení dobytčat a obětoval je. Maso uvařil na dříví z jejich jha a dal je lidu, a ti jedli. Potom vstal, el za Elijáem a přisluhoval mu.

1. Královská 20

1 Ben-hadad, král aramejský, shromádlil celé své vojsko. Bylo s ním dvaatřicet králů s koni a vozy. Vytáhl a oblehl Samaří a dobýval je. 2 Poslal do města k Achabovi, králi izraelskému, posly 3 se vzkazem: “Toto praví Ben-hadad: Mně patří tvé stříbro i tvé zlato; mně patří i tvé eny i tví nejlepší synové.” 4 Izraelský král odpověděl: “Jak poroučí, králi, můj pane, jsem tvůj se vím, co mám.” 5 Poslové přili znovu a řekli: “Toto praví Ben-hadad: Poslal jsem k tobě se vzkazem: Vydej mi své stříbro i své zlato, své eny i své syny. 6 A proto zítra v tento čas polu k tobě své sluebníky. Prohledají tvůj dům i domy tvých sluebníků a vechno, co je ádoucí tvým očím, zabaví a vezmou.” 7 Tu svolal izraelský král vechny starí země. a řekl: “Uvate prosím a pohleďte, jaké zlo ten člověk chystá! Poslal ke mně pro mé eny i pro mé syny, pro mé stříbro i pro mé zlato a já jsem mu nic neodepřel.” 8 Vichni starí i vechen lid mu řekli: “Neposlouchej ho a nepřivoluj mu.” 9 Odpověděl tedy Ben-hadadovým poslům: “Řekněte králi, mému pánu: Vechno, kvůli čemu jsi k svému sluebníku poslal poprvé, učiním, ale tuto věc učinit nemohu.” Poslové odeli a vyřídili odpověď. 10 Nato mu Ben-hadad vzkázal: “A se mnou bohové udělají, co chtějí, jestlie zbude ze Samaří tolik prachu, aby kadý z lidu, který se mnou přitáhl, mohl jej nabrat do hrsti!” 11 Izraelský král odpověděl: “Vyřídte mu: A se nechlubí ten, kdo se opásává, jako ten, kdo pás odkládá!” 12 Jak Ben-hadad to slovo uslyel, právě toti popíjel, on i králové, ve stanech, rozkázal svým sluebníkům: “Nastupte!” A nastoupili proti městu. 13 I přistoupil k izraelskému králi Achabovi jeden prorok a řekl: “Toto praví Hospodin: Vidí celé toto veliké mnoství? Jetě dnes ti je dám do rukou a pozná, e já jsem Hospodin.” 14 Tu řekl Achab: “Skrze koho?” On odvětil: “Toto praví Hospodin: Skrze druinu velitelů krajů.” Otázal se:

“Kdo svede bitvu?” Prorok odvětil: “Ty!” 15 Achab dal nastoupit druině velitelů krajů: bylo jich dvě stě třicet dva. Po nich dal nastoupit vekerému lidu, vem Izraelcům; bylo jich sedm tisíc. 16 Vytáhli v poledne. Ben-hadad ve stanech popíjel a opil se, on i dvaatřicet králů, kteří mu přili na pomoc. 17 Nejprve vytáhla druina velitelů krajů. Ben-hadad vyslal zvědy a ti mu oznámili, e mui vytáhli ze Samaří. 18 Řekl: “Jestlie vyli kvůli míru, zajměte je ivé, a jestlie vyli k bitvě, zajměte je také ivé!” 19 Z města vytáhli tito: druina velitelů krajů a za ní vojsko. 20 Mu udeřil na mue a Aramejci se dali na útěk. Izrael je pronásledoval. Aramejský král Ben-hadad unikl na koni i s jízdou. 21 Také izraelský král vytáhl a pobil koně, rozbil vozy a připravil Aramejcům zdrcující poráku. 22 I přistoupil k izraelskému králi prorok a řekl mu: “Jdi a vzhop se! Uva a pohled’, co učiní, a proti tobě na přelomu roku vytáhne aramejský král.” 23 Aramejskému králi sluebníci řekli: “Jejich Bůh je Bohem hor, proto nás přemohli. Ale budeme-li s nimi bojovat na rovině, jistě přemůeme my je. 24 Učiň tuto věc: Odvolej ty krále z jejich míst a na jejich místa dosad’ místodritele. 25 A pořid’ si vojsko, jako bylo to, co padlo, rovně koně za koně a vozy za vozy, a budeme bojovat proti Izraelcům na rovině a jistě je přemůeme.” I uposlechl je a učinil tak. 26 Na přelomu roku vykonal Ben-hadad přehlídku Aramejců a vytáhl k Afeku do boje s Izraelem. 27 Také Izraelci vykonal přehlídku, opatřili si potravu a vytáhli proti nim. Izraelci se před nimi utábořili jako dva houfy koz, kde to Aramejci zaplavili zemi. 28 Tu přistoupil mu Boí a řekl izraelskému králi: “Toto praví Hospodin: Protoe Aramejci řekli: “Hospodin je Bohem hor a nikoli Bohem dolin”, dám celý tento veliký hlučící dav do tvých rukou a poznáte, e já jsem Hospodin.” 29 I tábořili jedni proti druhým sedm dní. Sedmého dne dolo k boji a Izraelci Aramejce pobili, sto tisíc pěáků v jednom dni. 30 Zbylí utíkali směrem k Afeku. U města se zřítily hradby na dvacet sedm tisíc zbylých mužů. Ben-hadad utekl, dostal se do města a skryl se v nejzazím pokojíku. 31 Jeho sluebníci mu řekli: “Slyeli jsme, e králové izraelského domu jsou králové milosrdní. Vlome si na bedra íněné roucho a na hlavu provaz a vyjděme k izraelskému králi, snad tě zachová při ivotě.” 32 Opásali si tedy bedra íněným rouchem a na hlavu si vložili provaz. Přili k izraelskému králi a řekli: “Tvůj sluebník Ben-hadad vzkazuje: “Zachovej mě při ivotě.” Achab se tázal: “Je jetě iv? Je to můj bratr!” 33 Ti mui to pochopili jako příznivé znamení od něho a rychle řekli: “Ovem, Ben-hadad je tvůj bratr!” Achab jim řekl: “Jděte a přiveďte ho.” Ben-hadad k němu vyel a on ho vzal k sobě do vozu. 34 Ben-hadad mu řekl: “Města, která můj otec vzal tvému otci, vrátím. Také si můe zřídít ulice v Damaku, jako si je zřídil můj otec v Samaří.” “A já,” řekl Achab, “na základě této smlouvy tě propustím.” Uzavřel s ním smlouvu a propustil ho. 35 Jeden mu z prorockých áků řekl na Hospodinovo slovo svému druhovi: “Zbij mě!” Ale ten mu ho odmítl zbit. 36 I řekl mu: “Protoe jsi neuposlechl Hospodinova hlasu, hle, a půjde ode mne, zadává tě lev.” Kdy od něho odeel, přepadl ho lev a zadával ho. 37 Prorok vyhledal jiného mue a řekl mu: “Zbij mě!” Ten mu ho důkladně zbil a zranil. 38 Prorok el a postavil se králi do cesty. Aby ho nepoznali, zakryl si oči páskou. 39 Kdy jel král mimo, vykřikl na něho: “Tvůj sluebník vyel do boje. Vtom kdosi vybočil, přivedl ke mně mue a řekl: “Tohoto mue hlídej; ztratí-li se, dá svůj ivot za jeho ivot nebo zaplatí talent stříbra.” 40 Ač tvůj sluebník dělal to i ono, zajatec zmizel.” Izraelský král mu řekl: “Vynesl jsi rozsudek sám nad sebou.” 41 Tu prorok rychle sňal pásku z očí a izraelský král poznal e je to jeden z proroků. 42 Řekl králi: “Toto praví Hospodin: Protoe jsi propustil mue propadlého klatbě, dá svůj ivot za jeho ivot a svůj lid za jeho lid.” 43 Nato odjel izraelský král do svého domu rozmrzelý a podrážděný. Tak přijel do Samaří.

1.Královská 21

1 Po těchto událostech se stalo toto: Nábot Jizreelský měl vinici v Jizreelu vedle paláce samařského krále Achaba. 2 Achab promluvil s Nábotem: “Dej mi svou vinici, chci z ní mít zelinářskou zahradu, protoe je blízko mého domu. Dám ti za ni lepší vinici anebo, chce-li raději, vyplatím ti její kupní cenu ve stříbře.” 3

Nábot řekl Achabovi: “Chraň mě Hospodin, abych ti dal dědictví po svých otcích.” 4 Achab vstoupil do svého domu rozmrzelý a podrážděný tím, jak s ním Nábot Jizreelský mluvil, kdy řekl: “Dědictví po svých otcích ti nedám.” Ulehl na lož, odvrátil tvář, ani chléb nepojedl. 5 Přila k němu Jezábel, jeho ena, a promluvila k němu: “Čím to je, e je tvůj duch rozmrzelý a ani chleba nejí?” 6 Odpověděl jí: “Mluvil jsem s Nábotem Jizreelským a řekl jsem mu: “Dej mi svou vinici za stříbro nebo, přeje-li si, dám ti za ni jinou vinici.” Ale on mi řekl: “Svou vinici ti nedám.” 7 Jezábel, jeho ena, mu řekla: “Teď ukáe svou královskou moc nad Izraelem! Vstaň, pojez chleba a buď dobré mysli. Já sama ti dám vinici Nábota Jizreelského.” 8 Pak napsala Achabovým jménem dopisy, zapečetila jeho pečeti a poslala je starím a lehticům, těm, kteří byli v jeho městě a bydlili s Nábotem. 9 V dopisech psala: “Vyhlaste půst a posad’te Nábota do čela lidu. 10 Proti němu posad’te dva mue ničemníky a ti a vydají svědectví, e zlořečil Bohu a králi. Pak ho vyved’te a ukamenujte k smrti.” 11 Muové jeho města, starí a lehticové, ti, kteří bydleli v jeho městě, vykonali, co jim Jezábel vzkázala, jak bylo psáno v dopisech, které jim poslala: 12 Vyhlásili půst a posadili Nábota do čela lidu. 13 Pak přili dva mui ničemníci a posadili se proti němu. Ti ničemníci vydali před lidem proti Nábotovi svědectví, e zlořečil Bohu a králi. I vyvedli ho ven z města a ukamenovali ho k smrti. 14 Poté vzkázali Jezábele: “Nábot byl ukamenován k smrti.” 15 Kdy Jezábel uslyela, e Nábot byl ukamenován a zemřel, řekla Achabovi: “Vstaň a zaber vinici Nábota Jizreelského, kterou ti odmítl dát za stříbro. Nábot u neije, je mrtev.” 16 Jakmile Achab uslyel, e Nábot je mrtev, vstal, sestoupil do vinice Nábota Jizreelského a zabral ji. 17 I stalo se slovo Hospodinovo k Elijái Tibejskému: 18 “Vstaň a jdi vstříc Achabovi, králi izraelskému ze Samaří. Je právě v Nábotově vinici; el tam, aby ji zabral. 19 Promluv k němu: “Toto praví Hospodin: Zavrátil jsi a teď si zabírá.” Ohlas mu: “Toto praví Hospodin: Na místě, kde psi chlemtali krev Nábotovu, budou psi chlemtat i tvoji krev.” 20 Achab řekl Elijáovi: “Přece jsi mě nael, můj nepříteli?” On řekl: “Nael, protoe ses zaprodal a dopoutí se toho, co je zlé v Hospodinových očích. 21 Hle, praví Hospodin, uvedu na tebe zlo, vymetu ty, kdo přijdou po tobě, vyhladím Achabovi toho, jen močí na stěnu, a v Izraeli zajatého i zanechaného. 22 A dopustím na tvůj dům toté, co na dům Jarobeáma, syna Nebatova, a na dům Baei, syna Achijáova, za uráku, jí jsi mě urazil a svedl k hříchu Izraele.” 23 Také o Jezábele promluvil Hospodin: “Jezábelu seerou na valech Jizreelu psi. 24 Kdo zemře Achabovi ve městě, toho seerou psi, a kdo zemře na poli, toho seere nebeské ptactvo.” 25 Nebyl nikdo jako Achab, aby se zaprodal a dopoutěl toho, co je zlé v Hospodinových očích, jak ho k tomu podněcovala Jezábel, jeho ena. 26 Jednal velice ohavně tím, e chodil za hnusnými modlami; páchal vechno to, co Emorejci, které Hospodin před Izraelci vyhnal. 27 Jakmile Achab uslyel tato slova, roztrhl svůj at, přehodil přes sebe íněné roucho, postil se a spával v íněném rouchu a chodil zkroueně. 28 I stalo se slovo Hospodinovo k Elijáovi Tibejskému: 29 “Viděl jsi, e se Achab přede mnou pokořil? Protoe se přede mnou pokořil, nedopustím to zlo za jeho dnů, ale uvedu je na jeho dům za dnů jeho syna.”

1.Královská 22

1 Po tři roky nedolo mezi Aramem a Izraelem k válce. 2 V třetím roce sestoupil Jóafat, král judský, ke králi izraelskému. 3 Izraelský král řekl svým sluebíkům: “Víte, e Rámot v Gileádu patří nám? A my otálíme vzít jej z rukou aramejského krále.” 4 Pak se otázal Jóafata: “Půjde se mnou do války o Rámot v Gileádu?” Jóafat izraelskému králi odvětil: “Jsme jedno, já jako ty, můj lid jako tvůj lid, mí koně jako tví koně.” 5 Jóafat izraelskému králi řekl: “Dota se jetě dnes na slovo Hospodinovo.” 6 Izraelský král shromádil proroky, na čtyři sta muů, a řekl jim: “Mám jít do války proti Rámotu v Gileádu nebo mám od toho upustit?” Odpověděli: “Jdi, Panovník jej vydá králi do rukou.” 7 Ale Jóafat se zeptal: “Copak tu u není ádný prorok Hospodinův, abychom se dotázali skrze něho?” 8 Izraelský král Jóafatovi odpověděl: “Je tu jetě jeden mu, skrze něho bychom se mohli dotázat Hospodina, ale já ho nenávidím, protoe mi

nepřorokuje nic dobrého, nýbrž jen zlo. Je to Míkajáš, syn Jimlův.” Jóafat řekl: “Nech král tak nemluví!” 9 Izraelský král tedy povolal jednoho dvořana a řekl: “Rychle přiveď Míkajáe, syna Jimlova.” 10 Král izraelský i Jóafat, král judský, seděli každý na svém trůnu, slavnostně oblečeni, na humně u vchodu do samařské brány a vichni proroci před nimi prorokovali. 11 Sidkijáš, syn Kenaanův, si udělal elezné rohy a říkal: “Toto praví Hospodin: “Jimi bude trkat Arama, dokud neskoná.” 12 Tak prorokovali vichni proroci: “Vytáhni proti Rámotu v Gileádu. Bude mít úspěch. Hospodin jej vydá králi do rukou!” 13 Posel, který el zavolat Míkajáe, mu domlouval: “Hle, slova proroků jedněmi ústy ohlávají králi dobré věci. A je tvá řeč jako řeč každého z nich; mluv o dobrých věcech.” 14 Míkajáš odpověděl: “Jakoe iv je Hospodin, budu mluvit to, co mi řekne Hospodin.” 15 Kdy přiel ke králi, král mu řekl: “Míkajáši, máme jít do války proti Rámotu v Gileádu, nebo máme od toho upustit?” On mu odpověděl: “Vytáhni, bude mít úspěch. Hospodin jej vydá králi do rukou.” 16 Král ho okřikl: “Kolikrát tě mám zapřísahat, abys mi v Hospodinově jménu nemluvil nic nepravdu?” 17 Míkajáš odpověděl: “Viděl jsem vechen izraelský lid rozptýlený po horách jako ovce, které nemají pastýře. Hospodin řekl: “Zůstali bez pánů, a se každý v pokoji vrátí domů.” 18 Izraelský král řekl Jóafatovi: “Neřekl jsem ti, e mi nebude prorokovat nic dobrého, nýbrž jen zlo?” 19 Ale Míkajáš pokračoval: “Tak tedy sly slovo Hospodinovo. Viděl jsem Hospodina, sedícího na trůně. Vechen nebeský zástup stál před ním zprava i zleva. 20 Hospodin řekl: “Kdo zláká Achaba, aby vytáhl a padl u Rámotu v Gileádu?” Ten říkal to a druhý ono. 21 Tu vystoupil jakýsi duch, postavil se před Hospodinem a řekl: “Já ho zlákám.” Hospodin mu pravil: “Čím?” 22 On odvětil: “Vyjdu a stanu se zrádným duchem v ústech vech jeho proroků.” Hospodin řekl: “Ty ho zláká, ty to dokáže. Jdi a učiň to!” 23 A nyní, hle, Hospodin dal zrádného ducha do úst vech těchto tvých proroků. Hospodin ti ohlásil zlé věci.” 24 Sidkijáš, syn Kenaanův, přistoupil, uhodil Míkajáe do tváře a řekl: “Kudy přeel Hospodinův duch ode mne, aby mluvil skrze tebe?” 25 Míkajáš řekl: “To uvidí v onen den, a vejde do nejzazšího pokojíku, aby ses ukryl.” 26 Izraelský král nařídil: “Seber Míkajáe a odveď ho k veliteli města Ámonovi a ke královu synu Jóaovi. 27 Vyřídí: “Toto praví král: Tady toho vsaďte do vězení a dávejte mu jen kousek chleba a trochu vody, dokud nepřijdu v pokoji.” 28 Ale Míkajáš řekl: “Jestlie se vrátí zpět v pokoji, nemluvil skrze mne Hospodin.” A připojil: “Slyte to, vichni lidé!” 29 Král izraelský i Jóafat, král judský, vytáhli proti Rámotu v Gileádu. 30 Izraelský král řekl Jóafatovi, e se přestrojí, a vyjede do boje. Dodal: “Ty ovem obleč své roucho.” Tak se izraelský král přestrojil a vyjel do boje. 31 Aramejský král přikázal třiceti dvěma velitelům své vozby: “Nebojujte ani s malým ani s velkým, ale jen se samým izraelským králem!” 32 Kdy velitelé vozby spatřili Jóafata, řekli si: “To je jistě izraelský král!” Odbočili, aby bojovali proti němu. Tu Jóafat vyrazil válečný pokřik. 33 Kdy velitelé vozby viděli, e to není izraelský král, odvrátili se od něho. 34 Kdosi vak bezděčně napjal luk a zasáhl izraelského krále mezi články pancíře. Král řekl svému vozataji: “Obra a odvez mě z bojité, jsem raněn.” 35 Ale boj se toho dne tak vystupňoval, e král musel zůstat na voze proti Aramejcům; večer pak zemřel. Krev z rány vytékala do korby vozu. 36 Při západu slunce se táborem rozlehl pokřik: “Kadý do svého města, kadý do své země!” 37 Král tedy zemřel a byl dopraven do Samaří. V Samaří krále pohřbili. 38 Kdy oplachovali vůz v samařském rybníku, chlemtali psi jeho krev a nevěstky se v ní omývaly, podle slova Hospodinova, které ohlásil. 39 O ostatních příbězích Achabových, o vem, co konal, o domě ze slonoviny, který vystavěl, a o vech městech, která vystavěl, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských. 40 I ulehl Achab ke svým otcům. Po něm se stal králem jeho syn Achazjá. 41 Ve čtvrtém roce vlády izraelského krále Achaba se stal králem nad Judou Jóafat, syn Ásův. 42 Jóafatovi bylo třicet pět let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě dvacet pět let. Jeho matka se jmenovala Azúba; byla to dcera ilchího. 43 Chodil po vech cestách svého otce Ásy. Neodchýlil se od nich, ale činil to, co je správné v Hospodinových očích. 44 Jenom neodstranili posvátná návrří; lid na posvátných návrřích jetě obětoval a páčil kadidlo. 45 Jóafat také il v pokoji s králem izraelským. 46 O ostatních příbězích Jóafatových, o jeho bohatýrských činech, je konal, a jak bojoval, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 47 Zbytek těch, kdo provozovali modlářské smilstvo a zůstali jetě ve dnech jeho otce Ásy, vymýtil ze země.

48 V Edómu tenkrát neměli krále, byl tam královský správce. 49 Jóafat dal udělat zámořské lodě, aby pluly do Ofiru pro zlato, ale nevyplul; lodě ztroskotaly v Esjón-geberu. 50 Achazjá, syn Achabův, tehdy řekl Jóafatovi: “A se plaví na lodích s tvými sluebníky i moji sluebníci!” Ale Jóafat nesvolil. 51 I ulehl Jóafat ke svým otcům a byl pohřben vedle svých otců v městě svého otce Davida. Po něm se stal králem jeho syn Jóram. 52 V sedmnáctém roce vlády judského krále Jóafata se stal králem nad Izraelem v Samaří Achazjá, syn Achabův. Kraloval nad Izraelem dva roky. 53 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích. Chodil po cestě svého otce a své matky i po cestě Jarobeáma, syna Nebatova, který svedl Izraele k hříchu. 54 Sloužil Baalovi a klaněl se mu a uráel Hospodina, Boha Izraele; vechno konal tak jako jeho otec.

2.Královská 1

1 Po Achabově smrti odpadl Moáb od Izraele. 2 Achazjá propadl mříí svého pokojíku na stře v Samaří a churavěl. Vyslal posly a řekl jim: “Jděte a dotate se Baal-zebúba, boha Ekrónu, zdali z tohoto ochoření vyvážnu iv.” 3 Tu promluvil anděl Hospodinův k Elijáovi Tibejskému: “Vstaň a vyjdi vstříc poslům samařského krále a pověz jim: Co není Bůh v Izraeli, e se jdete dotazovat Baal-zebúba, boha Ekrónu? 4 Proto Hospodin praví toto: Z loe, na ně jsi ulehl, nepovstane, ale zcela jistě zemře.” A Elijá el. 5 Kdy se poslové vrátili ke králi, zeptal se jich: “Jak to, e se vracíte?” 6 Odvětili mu: “Jakýsi mu nám vyel vstříc a řekl nám: “Jděte zpět ke králi, který vás vyslal, a vyřid’te mu: Toto praví Hospodin: Co není Bůh v Izraeli, e se obrací s dotazem na Baal-zebúba, boha Ekrónu? Proto z loe, na něj jsi ulehl, nepovstane, ale zcela jistě zemře.” 7 Otázal se jich: “Jak vypadal ten mu, který vám vyel vstříc a mluvil k vám tato slova?” 8 Oni mu řekli: “Byl to mu v chlupatém pláti a bedra měl opásaná koeným pásem.” Tu řekl: “To byl Elijá Tibejský.” 9 Poslal pro něho velitele s padesáti vojáky. Ten k němu vystoupil, a hle, Elijá seděl na vrcholu hory. Promluvil k němu: “Mui Boí, král rozkazuje: “Sestup!” 10 Elijá veliteli těch padesáti odpověděl: “Jsem-li mu Boí, a sestoupí oheň z nebe a pozře tebe i tvých padesát!” I sestoupil oheň z nebe a pozřel jej i jeho padesát. 11 Král pro něho poslal opět jiného velitele s padesáti vojáky. Ten promluvil: “Mui Boí, toto praví král: “Rychle sestup!” 12 Elijá jim odpověděl: “Jsem-li mu Boí, a sestoupí oheň z nebe a pozře tebe i tvých padesát!” I sestoupil Boí oheň z nebe a pozřel jej i jeho padesát. 13 Ale král poslal jetě potřetí velitele s padesáti vojáky. Kdy tento třetí velitel přiel nahoru, poklekl před Elijáem a prosil ho o smilování. Promluvil k němu: “Mui Boí, ké má v tvých očích ivot můj i ivot těchto tvých padesáti sluebníků nějakou cenu. 14 Hle, oheň sestoupil z nebe a pozřel oba předelé velitele i jejich padesát vojáků. Ké má nyní můj ivot v tvých očích nějakou cenu!” 15 Tu promluvil k Elijáovi Hospodinův anděl: “Sestup s ním. Neboj se ho!” Povstal tedy, sestoupil s ním ke králi 16 a promluvil k němu: “Toto praví Hospodin: e jsi poslal posly s dotazem k Baal-zebúbovi, bohu Ekrónu, jako by nebyl Bůh v Izraeli, aby ses dotázal na jeho slovo, proto z loe, na ně jsi ulehl, nepovstane, ale zcela jistě zemře.” 17 I zemřel podle Hospodinova slova, které promluvil Elijá. Po něm se stal králem Jóram, a to v druhém roce vlády judského krále Jórama, syna Jóafatova. Achazjá toti neměl syna. 18 O ostatních příbězích Achazjáových, o tom, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských.

2.Královská 2

1 I stalo se, kdy Hospodin chtěl vzít Elijáe ve vichru vzhůru do nebe, e Elijá s Elíou se právě ubírali z Gilgálu. 2 Elijá řekl Elíovi: “Zůstaň zde, protoe mě Hospodin posílá do Bét-elu.” Elía mu odvětil: “Jakoe iv je Hospodin a jakoe iv jsi ty, neopustím tě.” I sestoupili do Bét-elu. 3 Proroctví áci, kteří byli v Bét-elu,

vyli k Elíovi a otázali se ho: “Víš, e Hospodin dnes vezme tvého pána od tebe vzhůru?” Odvětil: “Vím to také. Mlčte!” 4 A Elijá mu řekl: “Elíó, zůstaň zde, protoe Hospodin mě posílá do Jericha.” Odvětil: “Jakoe iv je Hospodin a jakoe iv jsi ty, neopustím tě.” I přili do Jericha. 5 Proroctí áci, kteří byli v Jerichu, přistoupili k Elíovi a řekli mu: “Víš, e Hospodin dnes vezme tvého pána od tebe vzhůru?” Odvětil: “Vím to také. Mlčte!” 6 Tu mu řekl Elijá: “Zůstaň zde, protoe Hospodin mě posílá k Jordánu.” Odvětil: “Jakoe iv je Hospodin a jakoe iv jsi ty, neopustím tě.” I li oba spolu. 7 Padesát muů z prorockých áků lo za nimi a postavilo se naproti nim v povzdálí; a oni oba stáli u Jordánu. 8 Elijá vzal svůj plá, svinul jej, udeřil do vody a ta se rozestoupila, take oba přešli po suchu. 9 A stalo se, jak přešli, e Elijá řekl Elíovi: “Poádej, co mám pro tebe udělat, dřive ne budu od tebe vzat.” Elía řekl: “A je na mně dvojnásobný díl tvého ducha!” 10 Elijá mu řekl: “Těkou věc si ádá. Jestlie mě uvidíš, a budu od tebe brán, stane se ti tak. Jestlie ne, nestane se.” 11 Pak li dál a rozmlouvali. A hle, ohnivý vůz s ohnivými koni je od sebe odloučil a Elijá vystupoval ve vichru do nebe. 12 Elía to viděl a vykřikl: “Můj otče! Můj otče! Vozataji Izraele!” A pak u ho neviděl. I uchopil své roucho a roztrhl je na dva kusy. 13 Pak zdvihl Elijáův plá, který z něho spadl, vrátil se a postavil se na břehu Jordánu. 14 Vzal Elijáův plá, který z něho spadl, udeřil jím do vody a zvolal: “Kde je Hospodin, Bůh Elijáův, i on sám?” Kdy udeřil do vody, rozestoupila se a Elía přeel. 15 Viděli to proroctí áci z Jericha, kteří byli naproti, a řekli: “Na Elíovi spočinul duch Elijáův.” li mu vsříc, poklonili se mu a k zemi 16 a řekli mu: “Hle, je tu s tvými sluebníky padesát udatných muů. A jdou hledat tvého pána, aby ho Hospodinův duch neodnesl a nemrtil jím na nějakou horu nebo do nějakého údolí.” Řekl: “Nikam je neposílejte.” 17 Kdy ho vak nutili a do omrzení, řekl: “Poletě je.” Oni tedy poslali těch padesát muů; ti hledali Elijáe tři dny, ale nenali ho. 18 Pak se vrátili k Elíovi, který zůstal v Jerichu. Řekl jim: “Co jsem vám neřekl: Nikam nechod’te?” 19 Muové města řekli Elíovi: “Hle, v městě se dobře sídlí, jak ná pán vidí, ale voda je zlá, take země trpí neplodností.” 20 I řekl: “Podejte mi novou mísu a dejte do ní sůl.” Podali mu ji tedy. 21 Pak vyel k místu, kde voda vyvěrala, hodil tam sůl a řekl: “Toto praví Hospodin: Uzdravuji tuto vodu, u nikdy odtud nevzejde smrt či neplodnost.” 22 A voda je zdravá a dodnes podle Elíova slova, které promluvil. 23 Odtud vystoupil do Bét-elu. Kdy byl na cestě, vyli z města malí chlapci, poklebovali se mu a pokřikovali na něj: “Táhni, ty s lysinou, táhni, ty s lysinou!” 24 On se obrátil, podíval se na ně a ve jménu Hospodinově jim zlořečil. Vtom vyběhly z křovin dvě medvědice a roztrhaly z nich čtyřicet dvě děti. 25 Odtud odeel na horu Karmel a odtud se vrátil do Samaří.

2. Královská 3

1 V osmnáctém roce vlády judského krále Jóafata se stal králem nad Izraelem v Samaří Jóram, syn Achabův. Kraloval dvanáct let. 2 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, i kdy ne tolik jako jeho otec a matka. Odstranil Baalův posvátný sloup, který udělal jeho otec. 3 Avak lpěl na hřích Jarobeáma, syna Nebatova, jimi svedl Izraele k hřichu, a neupustil od nich. 4 Méa, král moábský, byl drobopravec. Odváděl izraelskému králi sto tisíc jehňat a sto tisíc beranů s vlnou. 5 Po Achabově smrti odpadl moábský král od krále izraelského. 6 Onoho dne vytáhl král Jóram ze Samaří a povolal do zbraně celý Izrael. 7 Pak vzkázal Jóafatovi, králi judskému: “Moábský král ode mne odpadl. Půjde se mnou do války proti Moábu?” On řekl: “Potáhnou. Jsme jedno, já jako ty, můj lid jako tvůj lid, mí koně jako tví koně.” 8 A otázal se: “Kterou cestou potáhneme?” On odvětil: “Směřem k Edómské pouti.” 9 li tedy, král izraelský a král judský i král edómský. Po sedmi dnech cesty oklikami, jimi se ubírali, neměl vodu ani tábor ani dobytek v zadním voji. 10 Izraelský král řekl: “Běda! Hospodin povolal nás, tyto tři krále, aby nás vydal do rukou Moábcům!” 11 Ale Jóafat se zeptal: “Co tu není ádný prorok Hospodinův, abychom se skrze něho dotázali Hospodina?” Jeden ze sluebníků izraelského krále odpověděl: “Je zde Elía, syn

áfatův, který líval vodu na ruce Elijáovy.” 12 Jóafat řekl: “U něho je Hospodinovo slovo.” Tak se k němu vypravili, izraelský král a Jóafat i král edómský. 13 Elía řekl izraelskému králi: “Co je mi do tvých věcí? Jdi si k prorokům svého otce a k prorokům své matky!” Izraelský král mu odvětil: “Nikdy! Hospodin povolal nás, tyto tři krále, aby nás vydal do rukou Moábcům.” 14 Elía nato řekl: “Jakoe iv je Hospodin zástupů, v jeho slubách stojím, kdybych neměl ohled na Jóafata, krále judského, tebe bych si ani neviml, ani bych se na tebe nepodíval. 15 Ale nyní mi přiveďte hudebníka.” Kdy hudebník hrál, byla nad Elíou Hospodinova ruka. 16 Řekl: “Toto praví Hospodin: Udělej v tomto úvalu prohlubeň vedle prohlubně. 17 Nebo toto praví Hospodin: Nepocítíte vítr a nevidíte dé, a přesto se tento úval naplní vodou a budete pít vy i vae stáda a vá dobytek. 18 Ale to ve je v Hospodinových očích málo. Vydá vám Moábce do rukou. 19 Vybijete kadé opevněné město, vechna nejlepší města, vykácíte vechno dobré stromoví a zasypete vechny vodní prameny a kadý dobrý díl půdy znehodnotíte kamením.” 20 I stalo se za jitra, kdy se přináí obětní dar, hle, směrem od Edómu začaly přicházet vody a země se naplnila vodou. 21 Vichni Moábci uslyeli, e králové proti nim vytáhli do boje. Dali svolat vechny, kdo byli schopní opásat se zbrojí, i starí, a zaujali postavení na pomezí. 22 Za časného jitra, kdy slunce vycházelo nad vodami, spatřili Moábci naproti vody rudé jako krev. 23 Řekli: “To je krev. Ti králové se pobili, ubili se navzájem. A teď za kořistí, Moábci!” 24 Kdy se přihnali k izraelskému táboru, Izraelci vyskočili a bili Moábce. Ti se před nimi dali na útěk a Izraelci se hnali za nimi a pobíjeli je, 25 bořili města, kadý díl dobré půdy zaházeli úplně kamením, kadý vodní pramen zasypali a kadý dobrý strom pokáceli, take zůstaly jen kamenné zdi kírchareetské, ale i ty obklíčili prakovníci a udeřili na ně. 26 Kdy moábský král viděl, e boj je nad jeho síly, vzal s sebou sedm set mužů s tasenými meči, aby se probil ke králi edómskému, ale nedokázali to. 27 Jal vak jeho prvorozeného syna, který měl kralovat po něm, a obětoval ho v zápalnou obě na městských hradbách. I postihlo Izraele veliké rozlícení, take od něho odtáhli a vrátili se do své země.

2.Královská 4

1 Jedna z en prorockých áků úpěnlivě volala k Elíovi: “Tvůj sluebník, můj muž, je mrtev. Ty ví, e se tvůj sluebník bál Hospodina. A teď přiel věřitel, aby si vzal obě mé děti za otroky.” 2 Elía jí řekl: “Co mohu pro tebe udělat? Pověz mi, co má doma.” Odpověděla: “Tvá sluebniční nemá v domě nic ne baňku oleje.” 3 Řekl jí: “Jdi, vypůjč si venku nádoby ode vech svých sousedů, prázdné nádoby, ale nespokojuj se s málem. 4 Pak jdi domů, zavři za sebou a za svými syny dveře a nalévej do vech těch nádob; plné dávej stranou.” 5 Odela od něho a zavřela za sebou a za svými syny dveře. Ti jí podávali nádoby a ona nalévala. 6 Kdy nádoby naplnila, řekla svému synu: “Podej mi dalí nádobu.” On jí odvětil: “U tu ádná nádoba není.” Tu přestal olej téci. 7 Ia to sdělit mui Boímu. Ten jí řekl: “Jdi prodat olej a vyrovnej svůj dluh. Potom bude se svými syny ít z toho, co zbude.” 8 Jednoho dne procházel Elía únemem. Tam byla znamenitá ena. Ta ho přiměla, aby u ní pojedl chléb. Kdykoli pak tudy procházel, zael tam, aby pojedl chléb. 9 Řekla svému mui: “Hle, vím, e mu Boí, který kolem nás často chodívá, je svatý. 10 Udělejme malý zděný pokojík na střeě a dejme mu tam lůko, stůl, stoličku a svícen. Kdykoli k nám přijde, můe se tam uchýlit.” 11 Jednoho dne tam opět přiel, uchýlil se do pokojíku na střeě a ulehl tam. 12 Pak řekl svému mládenci Géchazímu: “Zavolej tu únemanku!” Zavolal ji a ona před něj předstoupila. 13 Privil mu: “Řekni jí: “Hle, stará se o nás se ví pécí. Co bych pro tebe mohl udělat? Mám se za tebe přimluvit u krále nebo u velitele vojska?” Odpověděla: “Bydlím spokojeně uprostřed svého lidu.” 14 I otázal se Elía: “Co bych pro ni mohl udělat?” Géchazí odvětil: “Přece něco. Nemá syna a její muž je starý.” 15 Tu řekl Elía: “Zavolej jí.” Zavolal ji a ona zůstala stát u vchodu. 16 Řekl: “V jistém čase, po obvyklé době, bude chovat syna.” Ona řekla: “Ne, můj pane, mui Boí, neli své sluebniční!” 17 Ale ena počala a v jistém čase, po obvyklé době, porodila syna, jak jí Elía předpověděl. 18 Kdy dítě vyrostlo, vylo jednoho dne k

otci za enci. 19 Řeklo svému otci: "Má hlava, ach, má hlava!" On přikázal mládenci: "Dones je matce." 20 Ten je odnesl a odevzdal matce. Sedělo jí na kolenou a do poledne a zemřelo. 21 Ona vyla nahoru a uložila je na lůko mui Boího, zavřela za ním a vyla. 22 Pak zavolala svého mui a řekla mu: "Poli mi jednoho z mláďenců a jednu oslici. Pospíím k mui Boímu a vrátím se." 23 On řekl: "Proč jde k němu dnes? Není novoluní ani den odpočinku." Řekla: "To je v pořádku." 24 Osedlala oslici a řekla svému mládenci: "Poháněj ji a bě, nezdruj se kvůli mně v jízdě, leč bych ti řekla." 25 I jela, a přila k mui Boímu na horu Karmel. Jak ji mu Boí zdálky spatřil, řekl svému mládenci Géchazímu: "Hle, to je ta únemanka. 26 Bě jí naproti a zeptej se jí: "Je ve v pořádku s tebou, s tvým muem i s tvým dítětem?" Ona řekla: "V pořádku." 27 Ale kdy přila k mui Boímu na horu, chopila se jeho nohou. Géchazí přistoupil a chtěl ji odstrčit. Mu Boí vak řekl: "Nech ji, má hořko v dui. Hospodin mi to zatajil a neoznámil mi to." 28 Ona řekla: "Co jsem si syna od svého pána vyádala? Co jsem neříkala, abys mě neálil?" 29 Elía řekl Géchazímu: "Opásej si bedra, vezmi si do ruky mou hůl a jdi. Potká-li někoho, nezdrav ho, a pozdraví-li tě někdo, neodpovídej. Mou hůl polo chlapci na tvář." 30 Ale chlapcova matka řekla: "Jakoe iv je Hospodin a jakoe iva je tvá due, nepustím se tě!" I povstal a el za ní. 31 Géchazí je předeel a poloil hůl na chlapcovu tvář, ale ten se nezval a nic nevnímal. Vrátil se tedy vsříc Elíovi a ohlásil mu: "Chlapec se neprobudil." 32 Elía veel do domu, a hle, mrtvý chlapec byl uloen na jeho lůku. 33 Vstoupil, zavřel dveře, aby byli sami, a modlil se k Hospodinu. 34 Pak se zdvihl, poloil se na dítě, vloil svá ústa na jeho ústa, své oči na jeho oči a své dlaně na jeho dlaně; byl nad ním skloněn, dokud se tělo dítěte nezahřálo. 35 Potom se obrátil a proel se domem sem a tam. Vrátil se a sklonil se nad chlapcem; ten sedmkrát kýchl a otevřel oči. 36 Elía zavolal Géchazího a řekl: "Zavolej tu únemanku!" Zavolal ji. Kdy k němu přila, řekl: "Vezmi si svého syna." 37 Vstoupila, padla mu k nohám a poklonila se a k zemi. Pak si vzala svého syna a odela. 38 Jednou, kdy byl v zemi hlad, vrátil se Elía do Gilgálu. Proročtí áci seděli před ním. Tu řekl svému mládenci: "Přistav velký hrnec a uvař prorockým ákům polévku." 39 Jeden z áků vyel na pole nasbírat zeliny. Nael polní popínavou rostlinu a sesbíral z ní plný at polních tykví. I přiel a rozkrájel to do hrnce na polévku, ani to kdo znal. 40 Pak to nalili těm muům k jídlu. Kdy trochu polévky snědli, vzkřikli: "V hrnci je smrt, mui Boí!" A neodváili se jíst. 41 Elía řekl: "Dejte sem mouku." Nasypal ji do hrnce a řekl: "Nalévej lidu." I jedli a v hrnci u nic zlého nebylo. 42 Potom přiel jakýsi mu z Baal-alii a přinesl mui Boímu chléb z prvního obilí, dvacet ječných chlebů, a v ranci čerstvé obilí. Elía řekl: "Dej to lidu, a jedí." 43 Ten, který mu přisluhoval, namítl: "Copak to mohu předloít stu muům?" Ale on odvětil: "Dej to lidu, a jedí, nebo toto praví Hospodin: "Budou jíst a jetě zůstane." 44 Předloil jim to a oni jedli a jetě zůstalo podle Hospodinova slova.

2.Královská 5

1 Naamán, velitel vojska aramejského krále, byl u svého pána ve veliké vánosti a oblibě, protoe skrze něho dal Hospodin Aramejcům vítězství. Tento mu, udatný bohatýr, byl postien malomocenstvím. 2 Jednou vyrazily z Aramu hordy a zajaly v izraelské zemi malé děvčátko. To slouilo Naamánově eně. 3 Řeklo své paní: "Kdyby se můj pán dostal k proroku, který je v Samaří, ten by ho jistě malomocenství zbavil." 4 Naamán to el oznámit svému pánu: "Tak a tak mluvilo to děvče z izraelské země." 5 Aramejský král řekl: "Vyprav se tam a já polu izraelskému králi dopis." I el. Vzal s sebou deset talentů stříbra a est tisíc ekelů zlata a desatery sváteční aty. 6 Izraelskému králi přinesl dopis: "Jakmile ti dojde tento dopis, s ním jsem ti poslal svého sluebníka Naamána, zbav ho malomocenství." 7 Kdy izraelský král dopis přečetl, roztrhl své roucho a řekl: "Jsem snad Bůh, abych rozdával smrt nebo ivot, e ke mně posílá někoho, abych ho zbavil malomocenství? Jen uvate a pohleďte, e hledá proti mně záminku!" 8 Kdy Elía, mu Boí, uslyel, e izraelský král roztrhl své roucho, vzkázal králi: "Proč jsi roztrhl své roucho? Jen a

přijde ke mně. Poznám, e je v Izraeli prorok.” 9 Naamán tedy přijel se svými koni a s vozem a zastavil u vchodu do Elíova domu. 10 Elía mu po poslovi vzkázal: “Jdi, omyj se sedmkrát v Jordánu a tvé tělo bude opět zdravé. Bude čist.” 11 Ale Naamán se rozlítal a odeel. Řekl: “Hle, říkal jsem si: “Zajisté ke mně vyjde, postaví se a bude vzývat jméno Hospodina, svého Boha, bude mávat rukou směrem k posvátnému místu, a tak mě zbaví malomocenství.” 12 Copak nejsou damaské řeky Abána a Parpar lepší než vechny vody izraelské? Copak jsem se nemohl omýt v nich, abych byl čist?” Obrátil se a rozhořčeně odcházel. 13 Ale jeho sluebníci přistoupili a domlouvali mu: “Otče, ten prorok ti řekl důležitou věc. Proč bys to neudělal? Přece ti řekl: “Omyj se, a bude čist.” 14 On tedy sestoupil a ponořil se sedmkrát do Jordánu podle slova mu Boího. A jeho tělo bylo opět jako tělo malého chlapce. Byl čist. 15 Vrátil se k mu Boímu s celým svým průvodem. Přiel a postavil se před něho a řekl: “Hle, poznal jsem, e není Boha na celé zemi, jenom v Izraeli. A nyní přijmi prosím od svého sluebníka projev vděčnosti.” 16 Elía odpověděl: “Jakoe iv je Hospodin, v jeho slubách stojím, nevezmu nic.” Třeba e ho nutil, aby si něco vzal, on odmítl. 17 Potom Naamán řekl: “Tedy nic? Ké je tvému sluebníku dáno tolik prsti, kolik unese pár mezků, nebo tvůj sluebník u nebude připravovat zápalné oběti ani obětní hody jiným bohům než Hospodinu. 18 Toliko v této věci a Hospodin tvému sluebníku odpustí: Kdy můj pán vstupuje do domu Rimónova, aby se tam klaněl, a opírá se o mou ruku, i já se v Rimónově domě skláním. Kdy se tedy v Rimónově domě budu sklánět, a Hospodin tvému sluebníku tuto věc odpustí!” 19 On mu řekl: “Jdi v pokoji.” 20 řekl si Géchází, mládenec Elíi, mu Boího: “Hle, můj pán uetřil toho Aramejce Naamána, kdy nevezal z jeho ruky, co přivezl. Jakoe iv je Hospodin, poběím za ním a něco si od něho vezmu.” 21 A Géchází se za Naamánem rozběhl. Kdy Naamán spatřil, e za ním běí, seskočil z vozu, el mu vstříc a řekl: “Je vechno v pořádku?” 22 Odpověděl: “V pořádku. Můj pán mě posílá se vzkazem: “Hle, právě ke mně přili z Efrajimského pohoří dva mládenci z prorockých áků. Dej jim talent stříbra a dvoje sváteční aty!” 23 Naamán řekl: “Vezmi si laskavě dva talenty.” A jetě ho nutil. Zavázal oba talenty stříbra do dvou vaků, k tomu dvoje sváteční roucho, a dal to dvěma svým mládecům, aby to před ním nesli. 24 Kdy přiel na kopec, vzal si to od nich a doma uložil. Mu propustil a oni odeli. 25 Sám pak veel a postavil se před svého pána. Elía se ho zeptal: “Odkudpak, Géchází?” Odpověděl: “Tvůj sluebník nikam neel.” 26 Elía mu řekl: “Co jsem v duchu nebyl při tom, kdy se mu obrátil ze svého vozu a el ti vstříc? Copak je čas brát stříbro a brát aty a olivoví či vinice, brav či skot, otroky či otrokyně? 27 Proto Naamánovo malomocenství navěky ulpí na tobě a na tvém potomstvu.” I vyel od něho malomocný, bílý jako sníh.

2.Královská 6

1 Proroctví áci řekli Elíovi: “Hle, místo, kde před tebou sedáváme, je pro nás těsné. 2 Pojd’me k Jordánu, vezmeme si odtamtud kadý jeden trám a uděláme si místo, kde bychom sedávali.” Řekl: “Jděte!” 3 Ale jeden z nich řekl: “Buď tak laskav a pojd’ se svými sluebníky.” Odpověděl: “Ano, půjdu.” 4 I el s nimi. Přili k Jordánu a začali kácet stromy. 5 Při poráení stromu se jednomu z nich stalo, e mu elezná sekera spadla do vody. Vykřikl a zvolal: “Ach, můj pane, je vypůjčená!” 6 Mu Boí se otázal: Kam padla?” Kdy mu to místo ukázal, uřízl Elía dřevo, hodil je tam a elezo vyplavalo. 7 Pak řekl: “Přitáhni si je!” On vztáhl ruku a vzal si je. 8 Kdykoli se aramejský král chystal do boje proti Izraeli, radíval se se svými sluebníky: “Můj tábor bude na tom a tom místě.” 9 Mu Boí vak izraelskému králi vdycky vzkazoval: “Dej si pozor a netáhni tímto místem, protoe tam táboří Aramejci!” 10 Izraelský král posílal zvědy na místo, které mu mu Boí označil a před ním ho varoval, aby se tam měl na pozoru; stalo se tak ne jednou nebo dvakrát. 11 Ta věc pobouřila mysl aramejského krále; svolal své sluebníky a řekl jim: “Proč mi neoznámíte, kdo z naich donáí izraelskému králi?” 12 Jeden z jeho sluebníků řekl: “Nikoli, králi, můj pane. Je to prorok Elía, který je v Izraeli. Ten oznamuje izraelskému králi i ta slova, která vysloví ve své Ionici.” 13 On poručil:

“Jděte zjistit, kde je, a já ho dám zajmout.” Oznamili mu: “Hle, je v Dótanu.” 14 Poslal tam koně a vozy a silný oddíl vojska. Přitáhli v noci a oblehli město. 15 Za časného jitra vstal sluha mue Boího, vyel ven, a hle, vojsko s koni a vozy obkličovalo město. Mládenc Elíovi řekl: “Běda, můj pane, co teď budeme dělat?” 16 Odvětil: “Neboj se, protoe s námi je jich víc ne s nimi.” 17 Potom se Elía modlil: “Hospodine, otevři mu prosím oči, aby viděl!” Tu Hospodin otevřel mládenci oči a on uviděl horu plnou koní a ohnivých vozů okolo Elíi. 18 Kdy se k němu Aramejci začali stahovat, modlil se Elía k Hospodinu: “Raň tento pronárod zaslepeností!” I ranil je zaslepeností podle Elíova slova. 19 Elía jim řekl: “To není ta cesta ani to město. Pojd’te za mnou, dovedu vás k mui, kterého hledáte.” A dovedl je do Samaří. 20 Sotva vstoupili do Samaří, Elía řekl: “Hospodine, otevři jim oči, a vidí.” Hospodin jim otevřel oči a spatřili, e jsou uprostřed Samaří. 21 Kdy je uviděl izraelský král, řekl Elíovi: “Můj otče, mám je dát pobít?” 22 Řekl mu: “Nepobíjej. Co jsi je zajal svým mečem a lukem, abys je pobil? Předlo jim chléb a vodu, a jedí a pijí. Pak a jdou ke svému pánu.” 23 Připravil jim tedy velkou hostinu. Kdy se najedli a napili, propustil je a oni odeli ke svému pánu. A aramejské hordy u nikdy nevpadly do izraelské země. 24 Po nějakém čase Ben-hadad, král aramejský, shromádil celý svůj tábor, vytáhl a oblehl Samaří. 25 V Samaří nastal veliký hlad, nebo je dlouho obléhali, a byla oslí hlava za osmdesát ekelů stříbra a čtvrtka díky holubího trusu za pět ekelů stříbra. 26 Kdy izraelský král obcházel hradby, vykřikla na něho jedna ena: “Pomoz, králi, můj pane!” 27 Odpověděl: “Nepomůe-li ti Hospodin, jak bych ti mohl pomoci já? Něčím z humna nebo lisu?” 28 A král se jí zeptal: “Co je ti?” Odvětila: “Tato ena mi řekla: “Dej sem svého syna a dnes jej sníme. Mého syna sníme zítra.” 29 Tak jsme mého syna uvařily a snědly. Ale kdy jsem jí druhého dne řekla: “Dej sem svého syna a sníme jej”, ona svého syna ukryla.” 30 Kdy král uslyel slova té eny, roztrhl své roucho. Jak obcházel hradby, lid viděl, e má na těle vespod íněnou suknicu. 31 I řekl: “A se mnou Bůh udělá, co chce, jestlie Elía, syn áfatův, dnes nepřijde o hlavu.” 32 Elía seděl ve svém domě a starí seděli s ním, kdy k němu poslal jednoho ze svých muů. Ale jetě ne posel k němu vstoupil, řekl prorok starím: “Víte, e ten vrahův syn poslal, aby mi uali hlavu? Nue, a bude posel přicházet, zavřete dveře, zapřete ty dveře proti němu. Co nejsou za ním slyet kroky jeho pána?” 33 Jetě k nim mluvil, kdy posel k němu sestoupil. A král řekl: “Hle, toto zlo je od Hospodina. Co jetě mohu od Hospodina očekávat?”

2.Královská 7

1 Elía řekl: “Slyte slovo Hospodinovo. Toto praví Hospodin: “Zítra v tuto dobu bude v samařské bráně míra bílé mouky za ekel a dvě míry ječmene budou za ekel.” 2 Nato odpověděl títono, o jeho ruku se král opíral, mui Boímu: “I kdyby Hospodin otevřel nebeské propustě, jakpak se toto slovo uskuteční?” Prorok řekl: “Hle, uvidí to na vlastní oči, ale jíst z toho nebude.” 3 U vchodu do brány byli čtyři malomocní. Řekli si vespolek: “Nač tu sedíme? Abychom zemřeli? 4 Jestlie řekneme: Vejdeme do města - ve městě je hlad a zemřeme tam. A jestlie zůstaneme sedět zde, také zemřeme. Pojd’me tedy, přeběhněme do aramejského tábora. Jestlie nás nechají naivu, budeme ít; jestlie nás usmrtí, zemřeme.” 5 Za setmění se vydali do aramejského tábora. Doli na jeho okraj, a hle, nikdo tam nebyl. 6 Panovník toti způsobil, e Aramejci uslyeli ve svém táboře zvuk vozů, zvuk koní, zvuk velikého vojska. Řekli si mezi sebou: “Hle, izraelský král najal proti nám chetejské a egyptské krále a ti na nás táhnou.” 7 Za setmění se dali na útěk. Opustili své stany, koně a osly i tábor tak, jak byl, a utekli, aby si zachránili ivot. 8 Malomocní přili na okraj tábora, veli do jednoho stanu, najedli se a napili. Vynesli odtud stříbro, zlato i roucha, odeli a tajně to uložili. Pak se vrátili, veli do jiného stanu, vynesli odtud věci, odeli a také je tajně uložili. 9 Potom si vespolek řekli: “Neměli bychom takto jednat. Tento den je dnem radostné zprávy a my jsme zticha. Budeme-li vyčkávat a do ranního úsvitu, stihne nás trest. Pojd’me to tedy ohlásit v královském domě.” 10

Přili k městské bráně a volali na vrátného. Oznámili mu: “Veli jsme do aramejského tábora, a hle, nikdo tam nebyl, nikdo se neozýval. Byli tam jen přivázaní koně a osli, a stany zůstaly tak, jak byly.” 11 Ten zavolal ostatní vrátné a ti to oznámili uvnitř královského domu. 12 Král v noci vstal a řekl svým sluebníkům: “Chci vám oznámit, co nám provedli Aramejci. Vědí, e hladovíme. Vyli z tábora, aby se ukryli v poli. Řekli si: “Vyjdou z města, pochyťme je ivé a vtrhneme do města.” 13 Jeden z jeho sluebníků odpověděl: “A vezmou pět koní z těch, kteří ve městě jetě zůstali. Ti budou představovat celé mnoství Izraele, které zůstává ve městě, anebo celé mnoství Izraele, které zahyne. Pustíme je a uvidíme.” 14 Vzali dvě spřeení koní a král je pustil směrem k aramejskému táboru. Poručil osádce: “Jeďte se podívat!” 15 Jeli tedy za nimi a k Jordánu. Vude po cestě bylo plno výstroje a výzbroje, kterou Aramejci ve zmatku odhazovali. Poslové se vrátili a oznámili to králi. 16 Pak vytáhl lid a vyloupil aramejský tábor. A tak se stalo, e míra bílé mouky byla za ekel a dvě míry ječmene byly za ekel, podle Hospodinova slova. 17 Král ustanovil títonoe, o jeho ruku se opíral, správcem brány. Lid ho vak v bráně ulapal k smrti, jak to předpověděl mu Boí tehdy, kdy k němu král sestoupil. 18 Stalo se, co mu Boí králi předpověděl: “Zítřa v tuto dobu budou v samařské bráně dvě míry ječmene za ekel a míra bílé mouky bude za ekel.” 19 Tehdy odpověděl títono mui Boímu: “I kdyby Hospodin otevřel nebeské propustě, jakpak se toto slovo uskuteční?” On řekl: “Hle, uvidí to na vlastní oči, ale jíst z toho nebude.” 20 Tak se mu té stalo: Lid ho v bráně ulapal k smrti.

2.Královská 8

1 Potom mluvil Elía k eně, jejího syna vzkřísil: “Vstaň a jdi, ty i tvůj dům, a pobývej kdekoli jako host, protoe Hospodin přivolal hlad. Ten ji přiel do země a potrvá sedm let.” 2 ena se zařídila podle slova mue Boího. Odela se svým domem a po sedm let pobývala jako host v pelitejské zemi. 3 Kdy sedm let uplynulo, vrátila se ta ena z pelitejské země a la prosit krále o svůj dům a o své pole. 4 Král právě rozmlouval s Géchazím, mládencem mue Boího. Řekl: “Vyprávěj mi o vech velikých skutcích, které Elía učinil!” 5 Zrovna kdy králi vyprávěl, jak vzkřísil mrtvého, ta ena, jejího syna vzkřísil, přila prosit krále o svůj dům a o své pole. Géchazí řekl: “Králi, můj pane, to je ta ena a to je její syn, kterého Elía vzkřísil.” 6 Král se eny vyptával a ona mu o tom vyprávěla. Pak o ní král uloil jednomu dvořanovi: “A je jí vráceno ve, co jí patří, i vechen výnos pole ode dne, kdy opustila zemi, a do nynějka!” 7 Elía přiel do Damaku. Ben-hadad, král aramejský, byl nemocen. Oznámili mu: “Přiel sem mu Boí.” 8 Král nařídil Chazaelovi: “Vezmi s sebou dar, jdi mui Boímu vstříc a dota se skrze něho Hospodina, zda vyvážnu z této nemoci iv.” 9 Chazael mu tedy el vstříc a vzal s sebou dar, vechno, co bylo v Damaku nejlepího, náklad pro čtyřicet velbloudů. Přiel a postavil se před něho se slovy: “Posílá mě k tobě tvůj syn Ben-hadad, král aramejský, s dotazem: “Vyvážnu z této nemoci iv?” 10 Elía mu odpověděl: “Jdi, vyřid’ mu: “Určitě vyvážne iv”. Hospodin mi vak ukázal, e určitě zemře.” 11 Potom mu znehybněla tvář, mu Boí nadobro strnul a pak se rozplakal. 12 Chazael se otázal: “Proč můj pán pláče?” Odvětil: “Protoe vím, jakého zla se dopustí vůči Izraelcům: Jejich pevnosti vypálí ohněm, jejich jinochy povradí mečem, jejich pacholátka rozdrť a jejich těhotné poroztíná.” 13 Chazael mu řekl: “Copak je tvůj sluebník pes, e by se dopustil něčeho tak straného?” Elía řekl: “Hospodin mi ukázal, e bude králem nad Aramem.” 14 On pak odeel od Elí a přiel ke svému pánu. Ten se ho otázal: “Co ti řekl Elía?” Odvětil: “Řekl mi, e určitě vyvážne iv.” 15 Ale druhého dne vzal prostěradlo, namočil je do vody a rozprostřel mu je na obličej, a on zemřel. Místo něho se stal králem Chazael. 16 V pátém roce vlády Jórama, syna izraelského krále Achaba, za Jóafata, krále judského, se stal králem Jóram, syn Jóafatův, král judský. 17 Bylo mu dvaatřicet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě osm let. 18 Chodil po cestě králů izraelských, jak to činil dům Achabův; jeho enou byla toti dcera Achabova. Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích. 19 Ale Hospodin nechtěl

na Judu uvést zkázu kvůli Davidovi, svému sluebníku, protoe mu přislíbil, e dá jemu i jeho synům planoucí světlo po vechny dny. 20 Za jeho dnů se Edómci vymanili z područí Judy a ustanovili nad sebou krále. 21 Jóram vytáhl s celou svou vozbou do Sáiru. Vstal v noci a udeřil na Edómce, kteří ho obklíčili, a na velitele vozby; ale lid utekl ke svým stanům. 22 Edóm se tedy vymanil z područí Judy, jak je tomu dodnes. Tehdy, v onen čas, se vymanila i Libna. 23 O ostatních příbězích Jóramových, o vem, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 24 I ulehl Jóram ke svým otcům a byl pohřben vedle svých otců v Městě Davidově. Po něm se stal králem jeho syn Achazjá. 25 V dvanáctém roce vlády izraelského krále Jórama, syna Achabova, se stal králem Achazjá, syn Jóramův, král judský. 26 Achazjáovi bylo dvaadvacet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě jeden rok. Jeho matka se jmenovala Atalja; byla to dcera Omrího, krále izraelského. 27 Chodil po cestě domu Achabova a dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, jako dům Achabův. Byl toti s domem Achabovým spřízněn. 28 Vypravil se s Jóramem, synem Achabovým, do války proti aramejskému králi Chazaelovi, do Rámotu v Gileádu. Ale Aramejci Jórama ranili. 29 Král Jóram se vrátil, aby se léčil v Jizreelu z ran, které mu Aramejci v Rámě zasadili, kdy válčil proti Chazaelovi, králi aramejskému. Achazjá, syn Jóramův, král judský, sestoupil do Jizreelu podívat se na Jórama, syna Achabova, protoe byl nemocný.

2.Královská 9

1 Prorok Elía zavolal jednoho z prorockých áků a řekl mu: “Opásej si bedra, do ruky vezmi tuto nádobku oleje a jdi do Rámotu v Gileádu. 2 A tam přijde, poohlédni se po Jehúovi, synu Jóafata, syna Nimího. Přijde, řekne, aby vstal ze středu svých bratří, a zavede ho do nejzazího pokojíka. 3 Pak vezme nádobku s olejem, vyleje mu jej na hlavu a řekne: “Toto praví Hospodin: Pomazal jsem tě za krále nad Izraelem.” Otevře dveře a dá se bez otálení na útěk.” 4 Mládenec, byl to prorocký mládenec, el do Rámotu v Gileádu. 5 Přiel, kdy velitelé vojska právě zasedali. Řekl: “Mám něco pro tebe, veliteli.” Jehú se tázal: “Pro koho z nás vech?” Odpověděl: “Pro tebe, veliteli.” 6 Jehú vstal a veel dovnitř a on mu vylil na hlavu olej. Řekl mu: “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Pomazal jsem tě za krále nad Hospodinovým lidem, nad Izraelem. 7 Vybije dům svého pána Achaba. Tak pomstím prolitou krev svých sluebníků proroků i krev vech Hospodinových sluebníků, ji prolila Jezábel. 8 Celý Achabův dům zahyne. Vyhladím z Achabova domu toho, jen močí na stěnu, a v Izraeli zajatého i zanechaného. 9 Achabovu domu učiním jako domu Jarobeáma, syna Nebatova, a jako domu Baei, syna Achijáova. 10 Jezábelu seerou psi na dílu pole v Jizreelu a nikdo ji nepohřbí.” Potom otevřel dveře a utekl. 11 Kdy Jehú vyel k sluebníkům svého pána, tázali se ho: “Je ve v pořádku? Proč k tobě ten zřetěnek přiel?” Řekl jim: “Víte přece, e jaký mu, takové jeho tlachání.” 12 Odpověděli: “Klame. Pověz nám, co se děje!” Tu řekl: “Tak a tak ke mně mluvil. Řekl: “Toto praví Hospodin: Pomazal jsem tě za krále nad Izraelem.” 13 Kadý vzal rychle své roucho a poloili mu je pod nohy na schody, zatroubili na polnice a provolávali: “Jehú se stal králem!” 14 Tak se spikl Jehú, syn Jóafata, syna Nimího, proti Jóramovi. Jóram hájil tenkrát s celým Izraelem Rámot v Gileádu proti aramejskému králi Chazaelovi. 15 Pak se král Jóram vrátil, aby se v Jizreelu léčil z ran, které mu zasadili Aramejci, kdy bojoval proti aramejskému králi Chazaelovi. Jehú řekl: “Jste-li se mnou, a se nikdo nepokusí dostat se z města a oznámit to v Jizreelu.” 16 Jehú nasedl na vůz a jel do Jizreelu, nebo tam leel Jóram a judský král Achazjá tam sestoupil podívat se na Jórama. 17 Stráný, který stál v Jizreelu na věi, spatřil přijíždět Jehúovu tlupu a volal: “Vidím nějakou tlupu!” Jóram poručil: “Vyli jim vstříc jezdce, aby se zeptal, zda je ve v pořádku.” 18 Jezdec jim jel na koni vstříc a řekl: “Toto praví král: “Je ve v pořádku?” Jehú na to: “Co je ti do pořádku? Otoč se a zařaď se za mne!” Stráný hlásil: “Posel dojel a k nim, ale nevrací se.” 19 Jóram poslal na koni druhého jezdce. Ten dojel k nim a řekl: “Toto praví král: “Je ve v pořádku?” Jehú odpověděl: “Co je ti do pořádku? Otoč se a zařaď se za mne!”

20 Stráný opět hlásil: “Dojel a k nim, ale nevrací se. Podle jízdy je to Jehú, syn Nimího, nebo jede zřetěně.” 21 Jóram poručil: “Zapřahej!” Zapřáhli tedy do jeho vozu. I vyjel izraelský král Jóram i judský král Achazjá, kadý na svém voze, a vyjeli vstříc Jehúovi; setkali se s ním na dílu pole Nábota Jizreelského. 22 Kdy Jóram spatřil Jehúa, zeptal se ho: “Je ve v pořádku, Jehú?” Jehú odpověděl: Jakýpak pořádek, kdy trvá smilstvo tvé matky Jezábely a mnoství jejích čárů?” 23 Jóram obrátil vůz a dal se na útěk. Na Achazjáe zavolal: “Achazjái, zrada!” 24 Jehú napjal luk a zasáhl Jórama mezi lopatky. íp mu pronikl srdcem a on se na voze zhroutil. 25 Jehú řekl jeho títonosi Bidkarovi: “Seber ho a vyhod’ ho na díl pole Nábota Jizreelského. Vzpomeň si: Kdy jsme spolu jezdívali se spřením za jeho otcem Achabem, Hospodin nad ním vynesl tento výnos: 26 “Co jsem nedávno neviděl prolitou krev Nábota a jeho synů? je výrok Hospodinův. Proto ti dám odplatu na tomto dílu pole, je výrok Hospodinův.” Seber ho nyní a vyhod’ ho na ten díl pole podle Hospodinova slova.” 27 Judský král Achazjá to viděl a dal se na útěk směrem na Bét-hagan. Jehú ho pronásledoval a volal: “Také toho ubijte!” Ranili ho na voze na svahu Gúru u Jibleámu, ale Achazjá ujel do Megida a tam zemřel. 28 Jeho sluebníci ho převezli do Jeruzaléma a pohřbili ho v Městě Davidově v jeho hrobě vedle jeho otce. 29 V jedenáctém roce vlády Jórama, syna Achabova, se stal Achazjá králem nad Judou. 30 Ne přijel Jehú do Jizreelu, Jezábel o vem uslyela. Namalovala si oči líčidlem, okráčila si hlavu a vyhlíela z okna. 31 Kdy Jehú vstoupil do brány, zvolala: “Je ve v pořádku, Zimrí, vrahu svého pána?” 32 Pozdvihl tvář k oknu a zvolal: “Kdo je se mnou? Kdo?” Dva tři dvořané na něho vyhlédli. 33 Poručil: “Shod’te ji!” A shodili ji dolů. Její krev vystříkla na stěnu a na koně. Ti ji ulapali. 34 Pak Jehú vstoupil, jedl a pil. Nařídil: “Postarejte se o tu prokletou a pohřbete ji. Je to dcera královská.” 35 li tedy, aby ji pohřbili, ale nenali z ní nic ne lebku, nohy a ruce. 36 Vrátili se a oznámili mu to. Tu řekl: “To je to Hospodinovo slovo, které vyhlásil skrze svého sluebníka Elijáe Tibejského: “Na dílu pole v Jizreelu budou psi rát tělo Jezábely.” 37 A Jezábelina mrtvola bude na dílu pole v Jizreelu jako hnůj na poli, take nikdo neřekne: Toto je Jezábel.”

2.Královská 10

1 Achab měl v Samaří sedmdesát synů. Jehú napsal dopisy a poslal je do Samaří, k velitelům Jizreelu, starím a vychovatelům synů Achabových: 2 “Hned, jak vám dojde tento dopis - máte syny svého pána, máte i vozbu a koně, opevněné město a zbroj -, 3 vyhlédněte si ze synů svého pána někoho, kdo je dobrý a vhodný, a dosad’te ho na trůn jeho otce a bojujte za dům svého pána.” 4 Oni se vak převelice báli a řekli: “Hle, neobstáli před ním ani dva králové, jak obstojíme my?” 5 Správce domu a správce města i starí a vychovatelé vzkázali tedy Jehúovi: “Jsme tvými sluebníky a uděláme vechno, co nám poručí. Za krále nedosadíme nikoho, udělej, co uzná za dobré.” 6 Napsal jim druhý dopis: “Jste-li se mnou a chcete-li mě poslouchat, vezměte hlavy vech synů svého pána a přijd’te ke mně zítra v tuto dobu do Jizreelu!” Králových synů bylo sedmdesát, byli u významných lidí města a ti je vychovávali. 7 Jakmile jim dopis doel, chopili se králových synů, vech sedmdesát pobili, jejich hlavy sloili do koů a poslali je do Jizreelu. 8 Posel přiel a oznámil mu: “Přinesli hlavy králových synů.” Jehú nařídil: “Slote je na dvě hromady u vchodu do brány, budou tam a do rána.” 9 Ráno vyel, zastavil se a řekl vemu lidu: “Vy jste spravedliví. Ano, já jsem se spikl proti svému pánu a zabil jsem ho. Kdo vak pobil vechny tyto? 10 Z toho můžete poznat, e nic z Hospodinova slova, které Hospodin promluvil proti Achabovu domu, nepadlo na zem. Hospodin vykonal, o čem mluvil skrze svého sluebníka Elijáe.” 11 Jehú pak pobil vechny, kdo zbyli v Jizreelu z Achabova domu, vechny jeho významné lidi, důvěrné přátele i kněze; nenechal vyváznout nikoho. 12 Pak se vydal do Samaří. el cestou přes Bét-eked pastýřů. 13 I nalezl Jehú bratry judského krále Achazjáe a otázal se: “Kdo jste?” Oni odpověděli: “Jsme Achazjáovi bratři. Přili jsme popřát pokoj synům krále a synům paní.” 14 Jehú rozkázal: “Pochyťte je ivé.” I chytili je ivé a pobili u cisterny v Bét-

ekedu, dva a čtyřicet mužů. Ádného z nich neponechali. 15 Odtud odešel a setkal se s Jónadabem, synem Rekábovým, který mu vyjel vstříc. Pozdravil ho a otázal se ho: “Myslí to se mnou upřímně jako já s tebou?” Jónadab řekl: “Zcela jistě!” Nato Jehú: “Podej mi ruku.” I podal mu ruku a vystoupil k němu na vůz. 16 Jehú pravil: “Pojeď se mnou a pohleď na moji horlivost pro Hospodina.” A jeli spolu v jeho voze. 17 Kdy přijeli do Samaří, pobil a vyhladil vechny, kdo Achabovi v Samaří zůstali, podle slova Hospodina, které promluvil k Elijáovi. 18 Potom Jehú shromádlil vechny lid a řekl jim: “Achab málo sloužil Baalovi, Jehú mu bude sloužit více. 19 Svolejte nyní ke mně vechny Baalovy proroky, vechny jeho ctitele a vechny jeho kněze, a ádný nechybí, nebo uspořádám pro Baala veliký obětní hod. Nikdo, kdo by chyběl, nezůstane naivu.” Jehú jednal úskočně; chtěl vyhubit Baalovy ctitele. 20 Pak Jehú rozkázal: “Připravte Baalovi slavnostní shromádlění.” Svolali je. 21 Jehú obeslal celý Izrael. Přili vichni Baalovi ctitelé; nebylo nikoho, kdo by nepřiel. Vstoupili do Baalova domu, takže Baalův dům byl plný, hlava na hlavě. 22 Správci nad atnou Jehú nařídil: “Vydávej roucha vem Baalovým ctitelům.” I vydal jim roucha. 23 Pak vstoupil do Baalova domu Jehú a Jónadab, syn Rekábův. Řekl Baalovým ctitelům: “Rozhlédněte se a zjistěte, zda tu s vámi není někdo ze slubebníků Hospodinových, zda tu jsou jen ctitelé Baalovi.” 24 I li připravit obětní hody a zápalné oběti. Jehú pak postavil venku osmdesát mužů a nařídil: “Jestli někomu unikne někdo z mužů, které jsem vám vydal do rukou, zaplatí to ivotem.” 25 Kdy se dokončila příprava zápalné oběti, nařídil Jehú běcům a títonoům: “Výrazte a bijte je. A nikdo neujde!” Pobili je ostrým mečem. Běci a títonoi je pak vyházeli a pronikli a do svatyně Baalova domu. 26 Vynesli z Baalova domu posvátné sloupy a spálili je. 27 Vyvrátili Baalův sloup, vyvrátili i Baalův dům a proměnili jej v hnojitě, jak je tomu dodnes. 28 Tak vyhladil Jehú Baala z Izraele. 29 Jehú se vak neodvrátil od hříchů Jarobeáma, syna Nebatova, který svedl Izraele k hříchu, od zlatých býčků, kteří byli v Bét-elu a v Danu. 30 Hospodin řekl Jehúovi: “Poněvad jsi dobře udělal, co je v mých očích správné, poněvad jsi Achabovu domu učinil vechno tak, jak jsem to měl v úmyslu, tvoji synové do čtvrtého pokolení budou sedět na izraelském trůnu.” 31 Ale Jehú nedbal na to, aby se řídil celým srdcem podle zákona Hospodina, Boha Izraele, neodvrátil se od hříchů Jarobeáma, který svedl Izraele k hříchu. 32 V těch dnech začal Hospodin Izraele okleovat. Chazael jej porazil na celém izraelském pomezí 33 od Jordánu na východ slunce, v celém území Gileádu, patřícím Gádovi i Rúbenovi a Manasesovi, od Aróeru, který je v úvalu Arnónu, v Gileádu i Báanu. 34 O ostatních příbězích Jehúových, o vem, co konal, o vech jeho bohatýrských činech se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských. 35 I ulehl Jehú ke svým otcům a pohřbili ho v Samaří. Po něm se stal králem jeho syn Jóachaz. 36 Jehú kraloval nad Izraelem v Samaří dvacet osm let.

2. Královská 11

1 Kdy Atalja, matka Achazjáova, viděla, e její syn zemřel, rozhodla se vyhubit vechno královské potomstvo. 2 Ale Jóeba, dcera krále Jórama, sestra Achazjáova, vzala Jóae, syna Achazjáova, a unesla ho zprostřed královských synů, kteří měli být usmrceni, a ukryla ho i jeho kojnou v pokojíku s lůky. Skryli ho před Ataljou, takže nebyl usmrcen. 3 Schovával se u ní v Hospodinově domě po est let, zatímco v zemi kralovala Atalja. 4 V sedmém roce obeslal Jójada velitele setnin, tělesnou strá a běce, uvedl je k sobě do Hospodinova domu a uzavřel s nimi smlouvu. V Hospodinově domě je zavázal přísahou a pak jim ukázal králova syna. 5 Prikázal jim: “Uděláte tuto věc: Třetina z vás, kteří přicházíte v den odpočinku a jste na strái u královského domu, 6 i třetina od brány Súru a třetina od brány za domem běců budete střídavě na strái u domu. 7 Dvě skupiny z vás, vichni, kteří v den odpočinku odcházíte, zůstanete na strái u Hospodinova domu při králi. 8 Obklopíte krále, kadý se zbraní v ruce. Kdo by chtěl vniknout do vaich oddílů, bude usmrcen. Buďte s králem při jeho vycházení a vcházení.” 9 Velitelé setnin učinili vechno, co jim kněz Jójada prikázal. Kadý vzal své mue, kteří li v den odpočinku do sluby, i ty, kteří v den odpočinku

ze sluby odcházeli, a přili ke knězi Jójadovi. 10 Kněz vydal velitelům setnin kopí a títy krále Davida, které byly v Hospodinově domě. 11 Běci se rozestavili kadý se svou zbraní v ruce od pravé strany domu a k levé straně domu, při oltáři i při domě, aby byli kolem krále. 12 Jójada vyvedl králova syna, vložil na něj královskou čelenku a předali mu Hospodinovo svědectví. Dosadili ho za krále a pomazali ho, tleskali rukama a provolávali: “A ije král!” 13 Kdy Atalja uslyela hlas lidu, který se sběhl, přila k lidu do Hospodinova domu. 14 Podívala se, a hle, král stojí podle řádu na svém stanoviti, velitelé a trubači u krále, vechen lid země se raduje a troubí na trubky. Atalja roztrhla své roucho a vykřikla: “Spiknutí! Spiknutí!” 15 Kněz Jójada vydal příkaz velitelům setnin, ustanoveným nad vojskem. Řekl jim: “Vyved'te ji středem oddílů. Kdo by el za ní, a zemře mečem!” Kněz toti řekl: “A není usmrcena v domě Hospodinově.” 16 Přinutili ji, aby vstoupila na cestu, kudy vjíždějí koně do královského domu, a tam byla usmrcena. 17 Jójada pak uzavřel smlouvu mezi Hospodinem a králem i lidem, e budou lidem Hospodinovým, i smlouvu mezi králem a lidem. 18 Vechen lid země přiel k Baalovu domu a strhli jej; jeho oltáře i jeho obrazy nadobro roztrhli a Baalova kněze Matána zabil před oltáři. Kněz pak ustanovil nad Hospodinovým domem dohled. 19 Potom vzal velitele setnin, tělesnou strá a běce i vechen lid země a vedli krále dolů z Hospodinova domu; branou běců přili do královského domu, kde zasedl na královský trůn. 20 Vechen lid země se radoval a v městě nastal klid. - Atalju usmrtili mečem v královském domě.

2.Královská 12

1 Jóaovi bylo sedm let, kdy začal kralovat. 2 V sedmém roce vlády Jehúovy se stal králem a kraloval v Jeruzalémě čtyřicet let. Jeho matka se jmenovala Sibja a byla z Beer-eby. 3 Jóa činil to, co je správné v Hospodinových očích, po vechny své dny, poněvad ho vyučoval kněz Jójada. 4 Avak posvátná návrí neodstranili, lid dále obětoval a pátil na posvátných návrích kadidlo. 5 Jóa řekl kněím: “Vechno stříbro ze svatých darů, které bude přineseno do Hospodinova domu, toti stříbro, jím se běně platí, stříbro za osoby podle kněského ocenění, vechno stříbro, které někdo dobrovolně přinese do Hospodinova domu, 6 a kněi berou k sobě, kadý od lidí svého obvodu, a z toho se bude opravovat, co je na domě pokozeno, vechny vzniklé kody.” 7 Ale kdy do dvacátého třetího roku vlády krále Jóae kněi pokozené části domu jetě neopravili, 8 předvolal král Jóa kněze Jójadu a ostatní kněze a vytkl jim: “Proč neopravujete pokozené části domu? Přestanete brát stříbro od lidí svého obvodu, protoe je určeno na opravu pokozených částí domu.” 9 Kněi svolili, e nebudou brát od lidu stříbro, ale také e nebudou opravovat pokozené části domu. 10 Kněz Jójada vzal jednu truhlu, vydlabal v jejím víku otvor a dal ji vedle oltáře, napravo od místa, kudy se vchází do Hospodinova domu, a tam dávali kněi, stráci prahu, vechno stříbro přináené do Hospodinova domu. 11 Kdy viděli, e je v truhle hodně stříbra, přicházeli královský písař i velekněz a zavázali do měců spočítané stříbro, které se v Hospodinově domě nalezlo. 12 Pak dávali odpočítané stříbro těm, kdo pracovali v Hospodinově domě jako dohlíitelé, a ti je vydávali tesařům a stavebním dělníkům pracujícím na Hospodinově domě, 13 zedníkům a kameníkům, i na opatřování dřeva a tesaného kamene k opravě pokozených částí Hospodinova domu a na vechno ostatní, co bylo třeba na opravu domu vynaloit. 14 Avak stříbrné misky, kletě na knoty, kropenky, trubky, vekeré nádoby zlaté a stříbrné pro Hospodinův dům nebyly pořizeny ze stříbra přináené do Hospodinova domu, 15 poněvad je dávali těm, kdo pracovali jako dohlíitelé na opravách Hospodinova domu. 16 Od mužů, kterým dávali stříbro do rukou, aby je vydávali těm, kdo pracovali, nepoadovali vyúčtování, poněvad ti jednali poctivě. 17 Stříbro z obětí za vinu a stříbro z obětí za hřích nebylo přináeno do Hospodinova domu; náleelo kněím. 18 Tehdy vytáhl aramejský král Chazael do boje proti Gatu a dobyl jej. Kdy se Chazael chystal táhnout na Jeruzalém, 19 Jóa, král judský, vzal vechny svaté dary, které oddělili jako svaté Jóafat a Jóram i Achazjá, jeho otcové, králové judtí, i svoje svaté dary, té vechno zlato, které se nacházelo v pokladech

Hospodinova domu i domu královského, a poslal ve Chazaelovi, králi aramejskému, a ten od Jeruzaléma odtáhl. 20 O ostatních příbězích Jóaových, o vem, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 21 Jeho sluebníci povstali a zosnovali spiknutí a ubili Jóae v domě Miló, kdy sestupoval do Sily. 22 Ubili ho k smrti jeho sluebníci Józabad, syn imeátin, a Józabad, syn ómerův. Pohřbili ho vedle jeho otců v Městě Davidově. Po něm se stal králem jeho syn Amasjá.

2.Královská 13

1 V třináctém roce vlády judského krále Jóae, syna Achazjáova, se stal králem nad Izraelem v Samaří Jóachaz, syn Jehúův. Kraloval sedmnáct roků. 2 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, a chodil v hříích Jarobeáma, syna Nebatova, který svedl Izraele k hříchu; neupustil od nich. 3 Proto vzplanul Hospodin proti Izraeli hněvem. Vydal je po vechen ten čas do rukou aramejského krále Chazaela a do rukou Ben-hadada, syna Chazaelova. 4 Jóachaz vak prosil Hospodina o shovívavost a Hospodin ho vyslyel. Viděl totiž, jak je Izrael utlačován, e jej utlačuje král aramejský. 5 Hospodin dal Izraeli zachránce, take se z aramejského područí vymanili. Izraelci zase bydlili ve svých stanech jako dříve. 6 Jen od hříchů domu Jarobeáma, který svedl Izraele k hříchu, neupustili, ale chodili v nich. V Samaří zůstal stát dokonce posvátný kůl. 7 Hospodin neponechal Jóachazovi z válečného lidu více ne padesát jezdců a deset vozů a deset tisíc pěích. Aramejský král je totiž zničil tak, e byli jako prach při mlácení. 8 O ostatních příbězích Jóachazových, o vem, co konal, i o jeho bohatýrských činech se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských. 9 I ulehl Jóachaz ke svým otcům a pohřbili ho v Samaří. Po něm se stal králem jeho syn Jóa. 10 V třicátém sedmém roce vlády judského krále Jóae se stal králem nad Izraelem v Samaří Jóa, syn Jóachazův. Kraloval estnáct let. 11 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích. Neupustil od ádných hříchů Jarobeáma, syna Nebatova, který svedl Izraele k hříchu, nýbr chodil v nich. 12 O ostatních příbězích Jóaových, o vem, co konal, i o jeho bohatýrských činech, jak bojoval s Amasjáem, králem judským, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských. 13 I ulehl Jóa ke svým otcům a na jeho trůn dosedl Jarobeám. Jóa byl pohřben v Samaří vedle králů izraelských. 14 Elía těce onemocněl a umíral. Tehdy k němu sestoupil izraelský král Jóa, rozplakal se nad ním a zvolal: “Můj otče, můj otče! Vozataji Izraele!” 15 Elía mu řekl: “Vezmi luk a ípy.” Přinesl k němu tedy luk a ípy. 16 Řekl izraelskému králi: “Napni rukou luk.” I napjal jej rukou. Elía poloil své ruce na ruce královy. 17 A nařídil: “Otevři okno na východ!” Kdy je otevřel, Elía řekl: “Střel!” Střelil a on řekl: “íp záchrany Hospodinovy, íp záchrany proti Aramovi. Úplně pobije Arama v Afeku.” 18 Potom Elía řekl: “Vezmi ípy.” Vzal je tedy. Řekl izraelskému králi: “Střílej k zemi.” Vystřelil třikrát třikrát a přestal. 19 Tu se na něho mu Boí rozlítil. Vykřikl: “Měls vystřelit pětkrát nebo estkrát, pak bys pobil Arama úplně! Nyní pobije Arama jen třikrát.” 20 I zemřel Elía a pohřbili ho. Nastávajícího roku vpadly do země hordy Moábců. 21 Kdy Izraelci pohřbívali jednoho mue, spařili takovou hordu. I hodili toho mue do hrobu Elíova. Jakmile mu přiel do styku s Elíovými kostmi, oil a postavil se na nohy. 22 Chazael, král aramejský, utlačoval Izraele po vechny dny Jóachazovy vlády. 23 Ale Hospodin jim byl milostiv. Slitovával se nad nimi a obracel se k nim pro svou smlouvu s Abrahamem, Izákem a Jákobem. Nechtěl je zničit a a do nynějka je od své tváře neodvrhl. 24 I umřel Chazael, král aramejský. Po něm se stal králem jeho syn Ben-hadad. 25 A Jóa, syn Jóachazův, získal zase z rukou Ben-hadada, syna Chazaelova, města, která zabral ve válce Chazael jeho otcí Jóachazovi. Jóa ho třikrát porazil a získal izraelská města nazpět.

2.Královská 14

1 V druhém roce vlády izraelského krále Jóae, syna Jóachazova, se stal králem Amasjá, syn Jóaův, král judský. 2 Bylo mu pětadvacet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě dvacet devět let. Jeho matka se jmenovala Jóadan a byla z Jeruzaléma. 3 Činil to, co je správné v Hospodinových očích, ne vak jako David, jeho otec. Vechno činil tak, jak to činil jeho otec Jóa. 4 Avak posvátná návrí neodstranili, lid dále obětoval a páčil na posvátných návrích kadidlo. 5 Jakmile bylo království pevně v jeho rukou, pobil ze svých sluebníků ty, kteří ubili krále, jeho otce. 6 Ale syny vrahů neusmrtil, nebo je napsáno v knize Mojíova zákona, e Hospodin přikázal: “Nebudou usmrcováni otcové kvůli synům a synové nebudou usmrcováni kvůli otcům, nýbr kadý bude usmrčen za svůj hřích.” 7 Pobil Edómce v Solném údolí, deset tisíc muů, a v bitvě se zmocnil Sely a přejmenoval ji na Jokteel, jak je tomu dodnes. 8 Tehdy poslal Amasjá posly k izraelskému králi Jóaovi, synu Jóachaza, syna Jehúova, se vzkazem: “Pojd’, utkáme se.” 9 Jóa, král izraelský, poslal Amasjáovi, králi judskému, odpověď: “Na Libanónu vzkázalo trní libanónskému cedru: “Dej svou dceru za enu mému synovi.” I přelo tudy libanónské polní zvíře a to trní rozlapalo. 10 Vítězně jsi pobil Edómce, proto se tvé srdce tak vypíná. Uívej si slávy, ale sed’ doma! Proč si zahrává se zlem? Abys padl ty i Juda s tebou?” 11 Ale Amasjá neposlechl. Proto Jóa, král izraelský, vytáhl a utkali se, on a Amasjá, král judský, u Bét-eme, jen patřil Judovi. 12 Juda byl před tváří Izraele poraen; kadý utíkal ke svému stanu. 13 Judského krále Amasjáe, syna Jóae, syna Achazjáova, izraelský král Jóa v Bét-emei zajal. Pak přitáhl do Jeruzaléma a prolomil jeruzalémské hradby od Efrajimské brány a k bráně Nároní v délce čtyř set loket. 14 Pobral vechno zlato a stříbro a vechno náčiní, které se nacházelo v Hospodinově domě a mezi poklady domu královského, i rukojmí a vrátil se do Samaří. 15 O ostatních příbězích Jóaových, o tom, co konal, i o jeho bohatýrských činech, jak bojoval s Amasjáem, králem judským, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských. 16 I ulehl Jóa ke svým otcům a byl pohřben v Samaří vedle izraelských králů. Po něm se stal králem jeho syn Jarobeam. 17 Amasjá, syn Jóaův, král judský, il po smrti izraelského krále Jóae, syna Jóachazova, jetě patnáct let. 18 O ostatních příbězích Amasjáových se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 19 Kdy proti němu v Jeruzalémě zosnovali spiknutí, utekl do Lakie. Ale poslali za ním do Lakie vrahy a usmrtili ho tam. 20 Potom ho převezli na koních a byl pohřben v Jeruzalémě v Městě Davidově vedle svých otců. 21 Vechen judský lid pak vzal Azarjáe, kterému bylo estnáct let, a dosadili ho za krále po jeho otci Amasjáovi. 22 On vystavěl Élat a navrátil jej Judovi, poté co král Amasjá ulehl ke svým otcům. 23 V patnáctém roce vlády judského krále Amasjáe, syna Jóaova, se stal králem v Samaří Jarobeám, syn Jóaův, král izraelský. Kraloval jedenačtyřicet roků. 24 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích. Neupustil od ádných hříchů Jarobeáma, syna Nebatova, který svedl Izraele k hříchu. 25 Znovu získal pomezí Izraele od cesty do Chamátu a k Pustému moři podle slova Hospodina, Boha Izraele, které promluvil skrze svého sluebníka Jonáe, syna Amítajova, proroka z Gat-chéferu. 26 Hospodin toti viděl přetrpké pokoření Izraele, jak zajatého, tak zanechaného; nebylo nikoho, kdo by Izraeli pomohl. 27 Hospodin se přece nerozhodl vymazat jméno Izraele zpod nebes. Zachránil je skrze Jarobeáma, syna Jóaova. 28 O ostatních příbězích Jarobeámových, o vem, co konal, i o jeho bohatýrských činech, jak bojoval a jak znovu získal Izraeli Damaek a judský Chamát, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských. 29 I ulehl Jarobeám ke svým otcům, ke králům izraelským. Po něm se stal králem jeho syn Zekarjá.

2.Královská 15

1 V dvacátém sedmém roce vlády izraelského krále Jarobeáma se stal králem Azarjá, syn Amasjáův, král judský. 2 Bylo mu estnáct let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě dvaapadesát let. Jeho matka se jmenovala Jekolja a byla z Jeruzaléma. 3 Činil to, co je správné v Hospodinových očích, zcela jak to činil jeho otec Amasjá. 4 Avak posvátná návrí neodstranili, lid dále obětoval a páčil na posvátných

návrích kadidlo. 5 Hospodin krále ranil, take byl malomocný a do dne své smrti; bydlel v odděleném domě. Králův syn Jótam byl správcem domu a soudil lid země. 6 O ostatních příbězích Azarjáových, o vem, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 7 I ulehl Azarjá ke svým otcům a pohřbili ho vedle jeho otců v Městě Davidově. Po něm kraloval jeho syn Jótam. 8 V třicátém osmém roce vlády judského krále Azarjáe se stal králem nad Izraelem v Samaří Zekarjá, syn Jarobeámův. Kraloval est měsíců. 9 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, jak se toho dopoutěli jeho otcové. Neupustil od hříchů Jarobeáma, syna Nebatova, který svedl Izraele k hříchu. 10 Proti němu se spikl alúm, syn Jábeův. Ubil ho před lidem k smrti a stal se místo něho králem. 11 O ostatních příbězích Zekarjáových se píše v Knize letopisů králů izraelských. 12 Takové bylo Hospodinovo slovo, které promluvil k Jehúovi: “Tvoji synové do čtvrtého pokolení budou sedět na izraelském trůnu.” Tak se i stalo. 13 V třicátém devátém roce vlády judského krále Uzijáe se stal králem alúm, syn Jábeův. Kraloval v Samaří jeden měsíc. 14 Potom přitáhl Menachém, syn Gadíův, z Tirsy. Přiel do Samaří, ubil v Samaří alúna, syna Jábeova, k smrti a stal se místo něho králem. 15 O ostatních příbězích alúmových i o spiknutí, které zosnoval, se píše v Knize letopisů králů izraelských. 16 Tehdy Menachém vybil Tipsach a vechno, co v něm bylo, i jeho území u od Tirsy; vybil je, poněvad mu neotevřelo brány. Vechny těhotné v něm poroztinal. 17 V třicátém devátém roce vlády judského krále Azarjáe se stal králem Menachém, syn Gadíův. Kraloval nad Izraelem v Samaří deset let. 18 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích. Po vechny dny své vlády neupustil od hříchů Jarobeáma, syna Nebatova, který svedl Izraele k hříchu. 19 Do země vtrhl Púl, král asyrský. Menachém dal Púlovi tisíc talentů stříbra, aby si zajistil jeho pomoc a upevnil království ve svých rukou. 20 Menachém vymáhal to stříbro na Izraeli, na vech bohatýrských válečnících, aby je mohl odvést asyrskému králi, padesát ekelů stříbra na jednoho mue. Asyrský král odtáhl a nezůstal tam v zemi. 21 O ostatních příbězích Menachémových, o vem, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů izraelských. 22 I ulehl Menachém ke svým otcům. Po něm se stal králem jeho syn Pekachjá. 23 V padesátém roce vlády judského krále Azarjáe se stal králem nad Izraelem v Samaří Pekachjá, syn Menachémův. Kraloval dva roky. 24 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích. Neupustil od hříchů Jarobeáma, syna Nebatova, který svedl Izraele k hříchu. 25 Tu se proti němu spikl jeho titono Pekach, syn Remaljáův, a ubil ho v Samaří v paláci královského domu, té Argóba a Arjéha. Bylo s ním padesát mužů, Gileádovců. Usmrtil ho a stal se místo něho králem. 26 O ostatních příbězích Pekachjáových, o vem, co konal, se píše v Knize letopisů králů izraelských. 27 V padesátém druhém roce vlády judského krále Azarjáe se stal králem nad Izraelem v Samaří Pekach, syn Remaljáův. Kraloval dvacet let. 28 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích. Neupustil od hříchů Jarobeáma, syna Nebatova, který svedl Izraele k hříchu. 29 Za dnů Pekacha, krále izraelského, vtrhl do země Tiglat-pileser, král asyrský. Zabral Ijón, Ábel-bét-maaku, Janóach, Kede, Chasór, Gileád a Galileu, celou zemi Neftalí, a vystěhoval je do Asýrie. 30 Hóea, syn Élův, zosnoval spiknutí proti Pekachovi, synu Remaljáovu. Ubil ho k smrti a stal se místo něho králem v dvacátém roce vlády Jótama, syna Uzijáova. 31 O ostatních příbězích Pekachových, o vem, co konal, se píše v Knize letopisů králů izraelských. 32 V druhém roce vlády izraelského krále Pekacha, syna Remaljáova, se stal králem Jótam, syn Uzijáův, král judský. 33 Bylo mu dvacet pět let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě estnáct let. Jeho matka se jmenovala Jerúa; byla to dcera Sádokova. 34 Činil to, co je správné v Hospodinových očích, zcela jak to činil jeho otec Uzijá. 35 Avak posvátná návrí neodstranili, lid dále obětoval a páčil na posvátných návrích kadidlo. Vystavěl Horní bránu Hospodinova domu. 36 O ostatních příbězích Jótamových, o vem, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 37 V oněch dnech začal Hospodin posílat proti Judovi Resína, krále aramejského, a Pekacha, syna Remaljáova. 38 I ulehl Jótam ke svým otcům a byl pohřben u svých otců v městě svého otce Davida. Po něm se stal králem jeho syn Achaz.

2.Královská 16

1 V sedmnáctém roce vlády Pekacha, syna Remaljáova, se stal králem Achaz, syn Jótamův, král judský. 2 Achazovi bylo dvacet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě estnáct let. Nečinil, co je správné v očích Hospodina, jeho Boha, jako činil jeho otec David. 3 Chodil po cestě králů izraelských. Dokonce dal svého syna provést ohněm podle ohavností pronárodů, které Hospodin před Izraelci vyhnal. 4 Obětoval a páčil kadidlo na posvátných návrších a na pahorcích a pod kadým zeleným stromem. 5 Tehdy vytáhli Resín, král aramejský, a Pekach, syn Remaljáův, král izraelský, do boje proti Jeruzalému. Oblehli Achaza, ale nic proti němu v boji nezmohli. 6 Toho času získal Resín, král aramejský, nazpět Élat pro Aram a vypudil Judejce z Élatu. Do Élatu vstoupili Edómci a sídlí tam a dodnes. 7 Proto poslal Achaz posly k Tiglat-pileserovi, králi asyrskému, s prosbou: “Jsem tvůj otrok a tvůj syn. Vytáhni a vysvobod’ mě ze spárů krále aramejského a ze spárů krále izraelského, kteří proti mně povstali.” 8 Achaz vzal stříbro a zlato, které se nacházelo v Hospodinově domě a mezi poklady domu královského, a poslal je králi asyrskému darem. 9 Asyrský král jej vyslyel. I vytáhl asyrský král proti Damaku, zmocnil se ho a vystěhoval jej do Kíru. Resína dal usmrtit. 10 Král Achaz se odebral do Damaku, aby se tam setkal s Tiglat-pileserem, králem asyrským. Kdy uviděl oltář, který byl v Damaku, poslal král Achaz knězi Urijáovi nákres oltáře a plán vech prací. 11 Kněz Urijá postavil tedy oltář přesně tak, jak vzkázal král Achaz z Damaku. Kněz Urijá tak učinil jetě před příchodem krále Achaza z Damaku. 12 Kdy král z Damaku přiel a viděl oltář, přistoupil k oltáři a obětoval na něm. 13 Zapálil na něm svou zápalnou obě a obě přídatnou, vykonal svou úlitbu a pokropil oltář krví z obětí pokojných. 14 Bronzový oltář, který byl před Hospodinem, dal přemístit z místa před Hospodinovým domem, z místa mezi novým oltářem a Hospodinovým domem, a umístil jej stranou nového oltáře, k severu. 15 Potom přikázal král Achaz knězi Urijáovi: “Na velkém oltáři bude zapalovat jitřní oběti zápalné a přídatnou obě večerní, ale i zápalnou obě královu i jeho obě přídatnou; dále zápalnou obě veho lidu země a jejich obě přídatnou a jejich úlitby. A bude jej kropit vekerou krví zápalné oběti a vekerou krví obětního hodu. Bronzový oltář mi bude sloužit k drobnopravectví.” 16 Kněz Urijá učinil vechno přesně podle příkazu krále Achaza. 17 Potom král Achaz odsekal lity podstavců a sňal z nich nádre. Dal té sejmut moře z bronzových býků, kteří byli pod ním, a dal je na kamenné dládění. 18 Dal té pozměnit u Hospodinova domu krytou chodbu dne odpočinku, kterou postavili při domě, i zvlátní královský vchod kvůli králi asyrskému. 19 O ostatních příbězích Achazových, o tom, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 20 I ulehl Achaz ke svým otcům a byl pohřben vedle svých otců v Městě Davidově. Po něm se stal králem jeho syn Chizkijá.

2.Královská 17

1 Ve dvanáctém roce vlády judského krále Achaza se stal králem nad Izraelem v Samaří Hóea, syn Élův. Kraloval devět let. 2 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, ne vak jako izraeltí králové, kteří byli před ním. 3 Proti němu vytáhl almaneser, král asyrský, a Hóea se stal jeho sluebčníkem a musel mu odvádět dávky. 4 Potom odhalil asyrský král Hóeovo spiknutí, e toti poslal posly k Sóovi, králi egyptskému, a asyrskému králi u nepřináel pravidelné roční dávky. Proto jej asyrský král spoutal a vsadil do aláře. 5 Asyrský král táhl celou zemí, přitáhl a k Samaří a obléhal je tři léta. 6 V devátém roce Hóeovy vlády dobyl asyrský král Samaří. Vystěhoval Izraele do Asýrie a usadil jej v Chalachu a Chabóru při řece Gózanu a v městech médských. 7 Stalo se to proto, e synové Izraele hřeili proti Hospodinu, svému Bohu, který je vyvedl z egyptské země z područí faraóna, krále egyptského. Oni se vak báli bohů jiných 8 a řídili se zvyklostmi pronárodů, které Hospodin před Izraelci vyhnal, i ustanoveními, která vydali králové izraeltí. 9 Izraelci podnikali věci, které nemohly obstát před Hospodinem, jejich Bohem: nastavěli si

posvátná návrí ve vech svých městech, jak při hlídkové věi, tak v opevněném městě, 10 postavili si posvátné sloupy a kůly na kdejakém vysokém pahorku a pod kdejakým zeleným stromem 11 a pálili tam na vech posvátných návrích kadidlo jako pronárody, které Hospodin před nimi vystěhoval. Dopoutěli se zlých věcí, a tak uráli Hospodina. 12 Slouili hnusným modlám, ačkoliv jim Hospodin řekl: “Nic takového nedělejte.” 13 Hospodin varoval Izraele i Judu skrze kadého proroka a kadého vidoucího: “Odvráte se od svých zlých cest, dbejte na mé příkazy a na má nařízení podle celého zákona, který jsem přikázal vaim otcům a který jsem vám poslal skrze své sluebníky proroky.” 14 Neuposlechli, ale byli tvrdoijní jako jejich otcové, kteří nevěřili Hospodinu, svému Bohu. 15 Zavrhl jeho nařízení i jeho smlouvu, kterou uzavřel s jejich otcí, i jeho výstrahy, jimi je varoval, a chodili za modlářským přeludem a přeludem se stali, následovali pronárody, které byly kolem nich, ačkoli jim Hospodin přikázal, aby byly kolem nich, ačkoli jim Hospodin přikázal, aby nejednali jako ony. 16 Ale oni opustili vechna přikázání Hospodina, svého Boha, a odlili si sochu, dva býčky, udělali si posvátný kůl, klaněli se vekerému nebeskému zástupu a slouili Baalovi. 17 Prováděli své syny a dcery ohněm, obírali se větěním a hadačstvím a propůjčovali se k činům, které jsou zlé v Hospodinových očích, a tak ho uráli. 18 Hospodin se na Izraele velice rozhněval a odvrhl jej od své tváře, nezůstal nikdo, jenom kmen Juda. 19 Ale ani Juda nedbal na příkazy Hospodina, svého Boha. Řídil se zvyklostmi, které zavedl Izrael. 20 Proto Hospodin vechno potomstvo Izraele zavrhl, pokořil je a vydal je do rukou plenitelů, a je vřbec od sebe odmrtil. 21 Kdy odtrhl Izraele od domu Davidova, dosadili za krále Jarobeáma, syna Nebatova. Jarobeám odvrátil Izraele od Hospodina a svedl jej k velikému hřích. 22 A Izraelci chodili ve vech hřích Jarobeámových, kterých se dopustil, a neupustili od nich. 23 Proto Hospodin odvrhl Izraele od své tváře, jak mu předpovídal skrze vechny své sluebníky proroky. Vystěhoval Izraele z jeho země do Asýrie, jak je tomu dodnes. 24 Asyrský král přivedl lid z Babylóna, Kútu, Avy, Chamátu a Sefarvajimu a usadil jej v samařských městech místo Izraelců. Dostali do vlastnictví Samařsko a sídlili v jeho městech. 25 Tam se na začátku svého pobytu Hospodina nebáli; proto na ně Hospodin poslal lvy, kteří je dávali. 26 Tu řekli asyrskému králi: “Pronárody, které jsi přestěhoval a usadil v samařských městech, neznají řád Boha té země. Proto na ně poslal lvy a ti jim přináejí smrt, protoe neznají řád Boha té země.” 27 Asyrský král přikázal: “Dovedte tam jednoho z kněí, které jste odtud vystěhovali. A lidé jdou a bydlí tam a on a je učí řádu Boha té země!” 28 Tak přiel jeden z kněí, které vystěhovali ze Samaří, a usadil se v Bét-elu. Učil je, jak by se měli bát Hospodina. 29 Kadý pronárod si udělal svého boha a postavil jej v domě na posvátných návrích, která udělali Samařané. Kadý pronárod to udělal ve svém městě, v něm bydlel. 30 Mui babylontí udělali Sukót-benóta, mui z Kútu udělali Nergala, mui z Chamátu udělali Aímu. 31 Avíjci udělali Nibchaza a Tartaka, Sefarvajci spalovali své syny v ohni Adramelekovi a Anamelekovi, bostvům sefarvajským. 32 Báli se sice i Hospodina, ale dělali si kněze posvátných návrí ze spodiny lidu. Ti za ně obětovali v domě posvátných návrí. 33 Báli se Hospodina, ale slouili rovně svým bostvům podle obyčeje těch pronárodů, z nich byli přestěhováni. 34 A dodnes jednají podle dřívějích obyčejů; Hospodina se nebojí a nejednají podle přísluných nařízení a přísluného řádu, podle zákona a podle přikázání, je vydal Hospodin synům Jákoba, jemu dal jméno Izrael. 35 S těmi Hospodin uzavřel smlouvu a přikázal jim: “Nebudete se bát jiných bohů, nebudete se jim klanět ani jim slouit ani jim obětovat. 36 Jenom Hospodina, který vás vyvedl z egyptské země s velikou silou a se vztaenou paí, se budete bát, jemu se budete klanět a jemu obětovat. 37 Budete dbát na nařízení a řády, na zákon i přikázání, které pro vás napsal, a plnit je po vechny dny. Nebudete se bát jiných bohů. 38 Nezapomínejte na smlouvu, kterou jsem s vámi uzavřel, a jiných bohů se nebojte. 39 Budete-li se bát Hospodina, svého Boha, on vás vysvobodí z rukou vech vaich nepřátel.” 40 Ale oni neuposlechli, nřbr jednali podle svého dřívějího obyčeje. 41 A tak se ty pronárody sice bály Hospodina, ale přitom slouily svým tesaným modlám i se svými syny a vnuky. Jednají dodnes tak, jak jednali jejich otcové.

1 V třetím roce vlády izraelského krále Hóey, syna Élova, se stal králem Chizkijá, syn Achazův, král judský. 2 Bylo mu dvacet pět let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě dvacet devět let. Jeho matka se jmenovala Abí; byla to dcera Zekarjáova. 3 Činil to, co je správné v Hospodinových očích, zcela jak to činil jeho otec David. 4 Odstranil posvátná návrí, rozbil posvátné sloupy, skácel posvátný kůl, na kusy roztloukl bronzového hada, kterého udělal Mojí a jemu a do oněch dnů Izraelci pálili kadidlo; nazvali jej Nechután. 5 Doufal v Hospodina, Boha Izraele. Po něm u nebyl mezi velmi judskými králi ádný jemu podobný, ani mezi těmi, kteří byli před ním. 6 Přimkl se k Hospodinu, neodstoupil od něho, dbal na jeho příkázání, jak je Hospodin vydal Mojíovi. 7 A Hospodin byl s ním. Ve vem, co podnikl, měl úspěch. Vzbouřil se i proti králi asyrskému a neslouil mu. 8 Vybil Pelitejce a po Gázu, dobyl jejich území, jak hlídkovou věž, tak opevněné město. 9 Ve čtvrtém roce vlády krále Chizkijáe, co byl sedmý rok vlády izraelského krále Hóey, syna Élova, vytáhl almaneser, král asyrský, proti Samaří a oblehl je. 10 Dobyli je koncem třetího roku. V estém roce Chizkijáovy vlády, co byl devátý rok vlády izraelského krále Hóey, bylo Samaří dobyto. 11 Asyrský král vystěhoval Izraele do Asýrie a usadil jej v Chalachu a v Chabóru při řece Gózanu a v městech médských. 12 To proto, e neposlouchali Hospodina, svého Boha, a přestupovali jeho smlouvu. Neposlouchali a nečinili nic z toho, co přikázal Mojí, sluebník Hospodinův. 13 V čtrnáctém roce vlády krále Chizkijáe vytáhl Sancheríb, král asyrský, proti vem opevněným městům judským a zmocnil se jich. 14 Proto poslal Chizkijá, král judský, poselství asyrskému králi do Lakie: “Prohřeil jsem se, odejdi ode mne. Cokoli na mne vloí, ponesu.” I uloil král asyrský judskému králi Chizkijáovi tři sta talentů stříbra a třicet talentů zlata. 15 Chizkijá tedy odevzdal vechno stříbro, které se nacházelo v Hospodinově domě a mezi poklady domu královského. 16 V onen čas odsekal Chizkijá zlato z dveří Hospodinova chrámu i z paení dveří, které kdysi dal on, judský král, sám potáhnout, a vydal je asyrskému králi. 17 Asyrský král poslal nejvyšího velitele a nejvyšího dvořana a nejvyšího číníka z Lakie ke králi Chizkijáovi do Jeruzaléma se silným vojskem. Vytáhli a přili k Jeruzalému. Vytáhli, přili a zastavili se u strouhy Horního rybníka, který je u silnice k Valchárovu poli. 18 Zavolali na krále. Vyel k nim Eljakím, syn Chilkijáův, který byl správcem domu, ebna, písař, a Jóach, syn Asafův, kancléř. 19 Nejvyší číník na ně zavolal: “Povězte Chizkijáovi: Toto praví velkokrál, král asyrský: Na co vlastně spoléhá? 20 Říká: “Pouhé slovo přinese radu i zmuilost k boji.” Nue, na koho spoléhá, e se proti mně bouří? 21 Hle, spoléhá se teď na Egypt, na tu nalomenou třtinovou hůl. Kdokoli se o ni opře, tomu pronikne dlaní a propíchne ji. Takový je farao, král egyptský, vůči vem, kteří na něho spoléhají. 22 Řeknete snad: “Spoléháme na Hospodina, svého Boha”, ale je známo, e Chizkijá odstranil jeho posvátná návrí a jeho oltáře a e Judovi a Jeruzalému poručil: “Pouze před tímto oltářem v Jeruzalémě se budete klanět.” 23 Vsad' se tedy nyní s mým pánem, asyrským králem. Dám ti dva tisíce koní, dokáe-li k nim sehnat jezdce. 24 Jak bys mohl odrazit jediného místodritele z nejmeních sluebníků mého pána, i kdy se spoléhá na Egypt pro jeho vozbu a jízdu! 25 Copak jsem vytáhl bez Hospodina proti tomuto místu, abych je zničil? Hospodin mi nařídil: Vytáhni proti této zemi a znič ji!” 26 Eljakím, syn Chilkijáův, a ebna a Jóach odpověděli nejvyšímu číníkovi: “Mluv raději ke svým sluebníkům aramejsky, vdy rozumíme. Nemluv s námi judsky, aby to neslyel lid, který je na hradbách.” 27 Ale nejvyší číník jim odvětil: “Zdalipak mě můj pán poslal, abych mluvil tato slova k tvému pánovi a k tobě? Zdali ne k muům, kteří obsadili hradby a budou jíst svá lejna a pít svou moč spolu s vámi?” 28 Nejvyší číník se postavil a volal judsky co nejhlasitěji. Křičel: “Slyte slovo velkokrále, krále asyrského! 29 Toto praví král: A vás Chizkijá nepodvádí, protoe vás nedokáe vysvobodit z jeho rukou! 30 A vás Chizkijá nevede k spoléhání na Hospodina slovy: “Hospodin nás určitě vysvobodí a toto město nebude vydáno do rukou asyrského krále!” 31 Neposlouchejte Chizkijáe. Toto praví král asyrský: Sjednejte se mnou dohodu a vyjděte ke mně. Kadý z vás bude jíst ze své vinné révy a ze svého fíkovníku a pít vodu ze své cisterny, 32 dokud nepřijdu a nevezmu vás do země stejné, jako je země vae, do země obilí a motu, do země chleba a vinic,

do země oliv, oleje a medu. Budete ít, nezemřete. Neposlouchejte Chizkijáe. Jen vás podněcuje slovy: “Hospodin nás vysvobodí.” 33 Zdali někdo z bohů pronárodů vysvobodil svou zemi z rukou asyrského krále? 34 Kde byli bohové Chamátu a Arpádu? Kde byli bohové Sefarvajimu, Heny a Ivy? Co vysvobodili Samaří z mých rukou? 35 Který ze vech bohů těch zemí vysvobodil svou zemi z mých rukou? e by Hospodin vysvobodil z mých rukou Jeruzalém?” 36 Lid mlčel. Ani slůvkem mu neodpovídal. Králův příkaz toti zněl: “Neodpovídejte mu.” 37 Eljakím, syn Chilkijáův, správce domu, ebna, písar, a Jóach, syn Asafův, kanclér, přili k Chizkijáovi s roztreným rouchem a oznámili mu slova nejvyího čínika.

2.Královská 19

1 Kdy to král Chizkijá uslyel, roztrhl své roucho, zahalil se íněnou suknicí a veel do Hospodinova domu. 2 Poslal Eljakíma, který byl správcem domu, písare ebnu a starí z kněí zahalené íněnými suknicemi k proroku Izajáovi, synu Amósovu. 3 Měli mu vyřídit: “Toto praví Chizkijá: Tento den je den souení, trestání a poniování; plod je připraven vyjít z lůna, ale rodička nemá sílu k porodu. 4 Ké Hospodin, tvůj Bůh, slyí vechna slova nejvyího čínika, kterého poslal jeho pán, král asyrský, aby haněl Boha ivého. Ké jej Hospodin, tvůj Bůh, potrestá za ta slova, která slyel. Pozdvihni hlas k modlitbě za pozůstatek lidu, který tu je.” 5 Sluebníci krále Chizkijáe přili k Izajáovi. 6 Izajá jim řekl: “Vyřid’te svému pánu: Toto praví Hospodin: Neboj se těch slov, která jsi slyel, jimi mě hanobili sluhové asyrského krále. 7 Hle, uvedu do něho ducha, uslyí zprávu a vrátí se do své země. V jeho zemi jej nechám padnout mečem.” 8 Kdy se nejvyí číník vracel, uslyel, e asyrský král odtáhl od Lakíe. Zastihl ho, jak bojuje proti Libně. 9 Asyrský král toti uslyel o Tirhákovi, králi kúském: “Hle, vytáhl proti tobě do boje!” Poslal znovu k Chizkijáovi posly se vzkazem: 10 “Toto vyřid’te Chizkijáovi, králi judskému: A tě nepodvede tvůj Bůh, na něho spoléhá, e Jeruzalém nebude vydán do rukou asyrského krále. 11 Hle, slyel jsi o tom, co učinili králové asyrův vem zemím, e je zničili jako klaté. A ty bys byl vysvobozen? 12 Zda bohové těch pronárodů, jim přinesli zkázu moji otcové, mohli vysvobodit Gózan, Cháran, Resef a syny Edenu, kteří byli v Telasáru? 13 Kde je král Chamátu a král Arpádu a král města Sefarvajimu, Heny a Ivy?” 14 Chizkijá vzal dopisy z ruky poslů, přečetl je a pak vstoupil do Hospodinova domu a rozloil je před Hospodinem. 15 Chizkijá se před Hospodinem modlil: “Hospodine, Boe Izraele, který sídlí nad cheruby, ty sám jsi Bůh nade vemi královstvími země. Ty jsi učinil nebesa i zemi. 16 Nakloň, Hospodine, své ucho a sly, otevři, Hospodine, své oči a viz! Sly slova Sancheríbova, která vzkázal, aby haněl Boha ivého. 17 Opravdu, Hospodine, králové asyrův zničili pronárody i jejich země. 18 Jejich bohy vydali ohni, protoe to nejsou bohové, nýbr dílo lidských rukou, dřevo a kámen, proto je zničili. 19 Ale ted’ Hospodine, Boe ná, zachraň nás prosím z jeho rukou, a poznají vechna království země, e ty, Hospodine, jsi Bůh, ty sám!” 20 I vzkázal Izajá, syn Amósův, Chizkijáovi: “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Slyel jsem, kdy ses ke mně modlil kvůli Sancheríbovi, králi asyrskému. 21 Toto je slovo, které o něm promluvil Hospodin: Pohrdá tebou, vysmívá se ti panna, dcera sijónská! Potřásá nad tebou hlavou dcera jeruzalémská. 22 Koho jsi haněl a hanobil? Proti komu jsi povýil hlas a oči pyně vzhůru zvedl? Proti Svatému Izraele. 23 Svými posly jsi pohaněl Panovníka, kdy jsi řekl: “Se svou nespočetnou vzbou jsem vytáhl do horských výin na libanónské stráně. Pokácím tam statné cedry, skvělé cyprie, vstoupím do jeho nejzazích koutů, do křovin a hájů. 24 Já jsem vykopal studny a napil se cizí vody, svými chodidly jsem vysuil vechny průplavy Egypta.” 25 Co jsi neslyel, e zdávna jsem to připravoval, u za dnů dávnověkých to chystal? Nyní to uskutečním. V hromady sutin se změní opevněná města. 26 Jejich bezmocní obyvatelé jsou vyděeni a zostuzeni, jsou jako bylina polní, zelenající se býlí, tráva na střechách, rez v obilí nepoatém. 27 Vím o tobě, a sedí či vychází a vchází, jak proti mně běsní. 28 Protoe proti mně tak běsní a tvá drzost stoupá do mých úí, provleču ti chřípím kruh a do úst vloím uzdu. Odvedu tě cestou, po ní jsi přiel. 29 Toto ti bude znamením: V tomto

roce budete jíst, co vyrostete samo, i druhý rok to, co samo vzejde, ale třetí rok sejte a sklízíte, vysazujte vinice a jezte jejich plody. 30 Ti z Judova domu, kteří vyvážnou a zůstanou, opět se zakoření a vydají ovoce. 31 Z Jeruzaléma vyjde pozůstatek lidu a z hory Sijónu ti, kdo vyvážli. Horlivost Hospodina zástupů to učiní!” 32 Proto praví Hospodin o králi asyrském toto: “Nevejde do tohoto města. Ani íp tam nevstřelí, se títy proti němu nenastoupí, násep proti němu nenavrí. 33 Cestou, kterou přiel, se zase vrátí, do tohoto města nevejde, je výrok Hospodinův. 34 Budu títem tomuto městu, zachráním je kvůli sobě a kvůli Davidovi, svému sluebníku.” 35 Stalo se pak té noci, e vyel Hospodinův anděl a pobil v asyrském táboře sto osmdesát pět tisíc. Za časného jitra, hle, vichni byli mrtví, vude mrtvá těla. 36 Sancheríb, král asyrský, odtáhl pryč a vrátil se do Ninive a usadil se tam. 37 Kdy se klaněl v chrámě svého boha Nisroka, Adramelek a Sareser, jeho synové, ho zabili mečem a unikli do země Araratu. Po něm se stal králem jeho syn Esarchadón.

2.Královská 20

1 V oněch dnech Chizkijá smrtelně onemocněl. Přiel k němu prorok Izajá, syn Amósův, a řekl mu: “Toto praví Hospodin: Udělej pořizení o svém domě, protoe zemře, nebude ít.” 2 Chizkijá se otočil tváří ke zdi a takto se k Hospodinu modlil: 3 “Ach, Hospodine, rozpomeň se prosím, e jsem chodil před tebou opravdově a se srdcem nerozděleným a e jsem činil, co je dobré v tvých očích.” A Chizkijá se dal do velikého pláče. 4 Izajá jetě nevyel z vnitřního dvora, kdy se k němu stalo slovo Hospodinovo: 5 “Vra se a vyřid’ Chizkijáovi, vévodovi mého lidu: Toto praví Hospodin, Bůh Davida, tvého otce: Vyslyel jsem tvou modlitbu, viděl jsem tvé slzy. Hle, uzdravím tě. Třetího dne vstoupí do Hospodinova domu. 6 Přidám k tvým dnům patnáct let. Vytrhnu tebe i toto město ze spárů asyrského krále. Budu títem tomuto městu kvůli sobě a kvůli Davidovi, svému sluebníku.” 7 Izajá poručil: “Vezměte suché fíky.” Vzali je a přiloili na vřed a Chizkijá zůstal naivu. 8 Chizkijá se otázal Izajáe: “Co bude znamením, e mě Hospodin uzdraví a e třetího dne vstoupím do Hospodinova domu?” 9 Izajá mu odpověděl: “Toto ti bude znamením od Hospodina, e Hospodin splní slovo, je promluvil: Má stín postoupit o deset stupňů nebo se má o deset stupňů vrátit?” 10 Chizkijá řekl: “Snadněji se stín o deset stupňů nachýlí, ne aby se vrátil o deset stupňů nazpět.” 11 Prorok Izajá tedy volal k Hospodinu. A on vrátil stín na stupních, po nich sestoupil, na stupních Achazových, o deset stupňů nazpět. 12 V ten čas poslal Beródak-baladán, syn Baladánův, král babylónský, Chizkijáovy dopisy a dar, nebo uslyel, e Chizkijá onemocněl. 13 Chizkijá vyslechl posly a ukázal jim celou svou klenotnici, stříbro a zlato, různé balzámy, výborný olej i svou zbrojnici a vechno, co se nacházelo mezi jeho poklady. Nebylo nic, co by jim Chizkijá ve svém domě a v celém svém vladařství nebyl ukázal. 14 Prorok Izajá přiel ke králi Chizkijáovi a zeptal se ho: “Co říkali ti mui a odkud k tobě přili?” Chizkijá odpověděl: “Přili z daleké země, z Babylóna.” 15 Zeptal se: “Co viděli v tvém domě?” Chizkijá odvětil: “Viděli vechno, co je v mém domě. Nebylo nic, co bych jim nebyl ze svých pokladů ukázal.” 16 I řekl Izajá Chizkijáovi: “Sly slovo Hospodinovo: 17 Hle, přijdou dny a bude odneseno do Babylóna vechno, co je v tvém domě, poklady, které nahromadili tvoji otcové a do tohoto dne. Nic tu nezbude, praví Hospodin. 18 I některé tvé syny, kteří z tebe vzejdou, které zplodí, vezmou a stanou se kletěnci v paláci krále babylónského.” 19 Chizkijá na to Izajáovi řekl: “Dobré je slovo Hospodinovo, které jsi mluvil.” A dodal: “Jen kdy bude za mých dnů opravdový pokoj.” 20 O ostatních příbězích Chizkijáových, o vech jeho bohatýrských činech a jak udělal rybník a vodovod, jím přivedl vodu do města, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 21 I ulehl Chizkijá ke svým otcům. Po něm se stal králem jeho syn Menae.

2.Královská 21

1 Menaemu bylo dvanáct let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě padesát pět let. Jeho matka se jmenovala Chefsíbah. 2 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, podle ohavností pronárodů, které Hospodin před Izraelci vyhnal. 3 Znovu vybuodoval posvátná návří, která jeho otec Chizkijá zničil, nastavěl oltáře Baalovi a udělal posvátný kůl, jak to činil Achab, král izraelský. Klaněl se vekerému nebeskému zástupu a slouil mu. 4 Zbudoval oltáře v Hospodinově domě, o něm Hospodin řekl: “V Jeruzalémě dám spočinout svému jménu.” 5 Na obou nádvořích Hospodinova domu nastavěl oltáře vekerému nebeskému zástupu. 6 Svého syna provedl ohněm, větil z oblaků a obíral se hadačstvím, ustanovil vyvolávače duchů a jasnovidce; dopoutěl se mnohého, co je zlé v očích Hospodina, a tak ho uráel. 7 Tesanou modlu Aéry, kterou udělal, umístil do domu, o něm řekl Hospodin Davidovi a jeho synu alomounovi: “V tomto domě a v Jeruzalémě, který jsem vyvolil ze veh izraelských kmenů, dám navěky spočinout svému jménu. 8 U nikdy nedopustím, aby noha Izraele byla vyhnána z půdy, kterou jsem dal jejich otcům, jen kdy budou bedlivě činit vechno, jak jsem jim přikázal, podle celého zákona, který jim přikázal můj sluebník Mojí.” 9 Neposlechli. Menae je svedl, e se dopoutěli horích věcí ne pronárody, které Hospodin před Izraelem vyhladil. 10 Ale Hospodin mluvil skrze své sluebníky proroky: 11 “Protoe se judský král Menae dopoutí těchto ohavností, horích, ne jakých se dopoutěli před ním Emorejci, e svedl k hříchu svými hnusnými modlami té Judu, 12 toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Hle, já uvedu zlo na Jeruzalém a na Judu. Kadému, kdo o tom uslyí, bude znít v obou uích. 13 Nad Jeruzalémem natáhnu měřicí ňůru jako nad Samařím a spustím olovnici jako na dům Achabův. Vydrhnu Jeruzalém, jako se vydrhne mísa, vydrhne se a překlolí. 14 Pozůstatek svého dědictví zavrhnů, vydám je do rukou jeho nepřátel, v lup a plen vem jeho nepřátelům, 15 protoe se dopoutějí toho, co je zlé v mých očích, a uráejí mě ode dne, kdy vyli jejich otcové z Egypta, a dodnes.” 16 Také nevinné krve prolil Menae velice mnoho, a jí naplnil Jeruzalém od jednoho konce k druhému. Navíc tu byl jeho hřích, kterým svedl k hříchu Judu, take se dopoutěl toho, co je zlé v Hospodinových očích. 17 O ostatních příbězích Menaeho, o vem, co konal, i o jeho hříchu, jím zhřeil, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 18 I ulehl Menae ke svým otcům a byl pohřben v zahradě svého domu, v zahradě Uzově. Po něm se stal králem jeho syn Amón. 19 Amónovi bylo dvaadvacet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě dva roky. Jeho matka se jmenovala Meulemet; byla to dcera Charúsova z Jotby. 20 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, jako se toho dopoutěl jeho otec Menae. 21 Chodil po veh cestách, po nich chodil jeho otec, slouil hnusným modlám, jim slouil jeho otec, a klaněl se jim. 22 Opustil Hospodina, Boha svých otců, a nechodil po cestě Hospodinově. 23 Amónovi sluebníci se proti němu spikli a usmrtili krále v jeho domě. 24 Ale lid země pobil ty, kteří se proti králi Amónovi spikli. Lid země pak dosadil místo něho za krále jeho syna Jójjáe. 25 O ostatních příbězích Amónových, o tom, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 26 Pohřbili ho v jeho hrobě v zahradě Uzově. Po něm se stal králem jeho syn Jójjá.

2.Královská 22

1 Jójjáovi bylo osm let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě jedenatřicet let. Jeho matka se jmenovala Jedída; byla to dcera Adajáe z Boskatu. 2 Činil to, co je správné v Hospodinových očích, chodil po veh cestách svého otce Davida a neuchyloval se napravo ani nalevo. 3 V osmnáctém roce vlády Jójjáovy poslal král písáře áfana, syna Asaljáe, syna Meulámova, do Hospodinova domu. Řekl mu: 4 “Vystup k veleknězi Chilkijáovi, a připraví stříbro, které bylo doneseno do Hospodinova domu a které od lidu vybrali stráci prahu. 5 Vydá se těm, kdo pracují jako dohlíitelé v Hospodinově domě, a oni je

budou dávat těm, kdo pracují při Hospodinově domě na opravách pokožené části domu: 6 řemeslníkům, stavebním dělníkům a zedníkům, i k nákupu dřeva a tesaného kamene k opravě domu. 7 Přitom není třeba dělat vyúčtování za stříbro, které se jim vydá, protoe jednají poctivě.” 8 Velekněz Chilkijá řekl písari áfanovi: “Nalezl jsem v Hospodinově domě knihu Zákona.” Chilkijá dal tu knihu áfanovi a on ji četl. 9 Poté písar áfan vstoupil ke králi a podal králi hláení. Řekl: “Tvoji sluebníci vyzvedli stříbro, které se nacházelo v domě, a vydali je těm, kdo pracují jako dohlíitelé v Hospodinově domě.” 10 Dále písar áfan králi oznámil: “Kněz Chilkijá mi předal knihu.” A áfan ji před králem četl. 11 Kdy král uslyel slova knihy Zákona, roztrhl své roucho. 12 Potom král přikázal knězi Chilkijáovi, Achíkamovi, synu áfanovu, Akbórovi, synu Míkajáovu, písari áfanovi a Asajáovi, královskému sluebníku: 13 “Jděte se dotázat Hospodina ohledně mne i lidu a celého Judska, pokud jde o slova této nalezené knihy. Vdy je proti nám rozníceno veliké Hospodinovo rozhořčení za to, e nai otcové neposlouchali slova té knihy a nejednali podle toho veho, co je v ní o nás napsáno.” 14 Kněz Chilkijá, Achíkam, Akbór, áfan a Asajá se odebrali k prorokyni Chuldě, manelce alúma, syna Tikvy, syna Charchasova, stráce rouch. Bydlela v Jeruzalémě v Novém Městě. Mluvili s ní. 15 Odvětila jim: “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Vyřid’te mui, který vás ke mně poslal: 16 Toto praví Hospodin: Hle, uvedu zlo na toto místo a na jeho obyvatele podle vech slov té knihy, kterou četl judský král. 17 Protoe mě opustili a jiným bohům pálili kadidlo, a tak mě uráli vím tím, co svýma rukama udělali, roznítlo se mé rozhořčení na toto místo a neuhasne. 18 A králi judskému, který vás poslal dotázat se Hospodina, vyřid’te: Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Pokud jde o slova, která jsi slyel: 19 Protoe tvé srdce zjihlo a pokořil ses před Hospodinem, kdy jsi uslyel, co jsem mluvil proti tomuto místu a proti jeho obyvatelům, e tu bude spou a zlořečení, protoe jsi roztrhl své roucho a přede mnou plakal, vyslyel jsem tě, je výrok Hospodinův. 20 Proto tě připojím ke tvým otcům, bude uloen do svého hrobu v pokoji a tvé oči nespátří nic z toho zla, které uvedu na toto místo.” I podali toto hláení králi.

2.Královská 23

1 Král obeslal vechny starí z Judy a z Jeruzaléma, aby se k němu shromádili. 2 Potom vystoupil král do Hospodinova domu a s ním vichni judtí mui a vichni obyvatelé Jeruzaléma, i kněí a proroci, vekerý lid, malí i velicí. I předčítal jim vechna slova Knihy smlouvy, nalezené v Hospodinově domě. 3 Poté se král postavil na své stanovité a uzavřel před Hospodinem smlouvu, e budou následovat Hospodina a zachovávat jeho příkazy, svědectví a nařízení z celého srdce a z celé due a plnit slova této smlouvy, jak jsou napsána v této knize. Vechen lid se za smlouvu postavil. 4 Nato král přikázal veleknězi Chilkijáovi a jeho kněským zástupcům i strácům prahu, aby vynesli z Hospodinova chrámu vechny předměty zhotovené pro Baala, Aéru a vekerý nebeský zástup. Venku za Jeruzalémem na polích kidrónských je spálili a prach z nich odnesli do Bét-elu. 5 Zakázal činnost recům, které dosadili judtí králové a kteří pálili kadidlo na posvátných návrích judských měst a v okolí Jeruzaléma, i těm, kteří pálili kadidlo Baalovi, slunci, měsíci, souhvězdím a vekerému nebeskému zástupu. 6 Dal vynést z Hospodinova domu posvátný kůl ven za Jeruzalém do Kidrónského úvalu. V Kidrónském úvalu jej spálil, rozdrtil na prach a prach z něho rozházel po hrobech prostého lidu. 7 Zbořil domečky zasvěcenců bohyně lásky, které byly v prostoru Hospodinova domu, v nich eny tkaly stany pro Aéru. 8 Přivedl vechny kněze z judských měst a poskvrnil posvátná návrí, na nich kněí pálili kadidlo, od Geby a po Beer-ebu. Zbořil posvátná návrí u bran, i to, které bylo u vchodu do brány Jóuy, velitele města, nalevo, vchází-li se do městské brány. 9 Kněí těchto posvátných návrí nesměli vystupovat k oltáři Hospodinovu v Jeruzalémě, směli ovem jíst nekvaené chleby se svými bratřimi. 10 Poskvrnil i Tófet v Údolí syna Hinómova, aby u nikdo neprovedl svého syna nebo dceru ohněm k poctě Molekově. 11 Odstranil koně, které judtí králové darovali k poctě slunce, od vchodu do

Hospodinova domu a po síň kletěnce Netan-meleka, která byla ve sloupořadí; sluneční vozy spálil ohněm. 12 Král také zbořil oltáře, které byly na střeě, v Achazově pokojíku, a které udělali judtí králové, i oltáře, které udělal na obou nádvořích Hospodinova domu Menae; pospíil si odstranit je odtud a prach z nich dal rozházet v Kidrónském úvalu. 13 Té posvátná návrí naproti Jeruzalému, jině od Hory zkázy, je vybudoval alomoun, král izraelský, pro Atoretu, ohyzdnou modlu Sidóňanů, pro Kemóe, ohyzdnou modlu Moábců, a pro Milkóma, ohavnou modlu Amónovců, král poskvrnil. 14 Posvátné sloupy roztřít, posvátné kůly skácel a místa po nich naplnil lidskými kostmi. 15 Také oltář v Bét-elu, posvátné návrí, které udělal Jarobeám, syn Nebatův, jen svedl Izraele k hříchu, také tento oltář i s posvátným návrím zbořil; posvátné návrí spálil a rozdrtil na prach a spálil i posvátný kůl. 16 Pak se Jójjá ohlédl a spatřil hroby, které byly na té hoře. Dal z těch hrobů vyzvednout kosti a spálil je na oltáři. Tak jej poskvrnil podle Hospodinova slova, které provolal mu Boí, jen tyto události předpověděl. 17 Král se otázal: “Co je to za náhrobek, který vidím?” Muové města mu odvětili: “To je hrob mue Boího, který přiel z Judy a předpověděl tyto události, to, co jsi učinil s bételským oltářem.” 18 Poručil: “Nechte ho v klidu. A nikdo nehýbá jeho kostmi.” Uetřili tedy jeho kosti i kosti proroka, který přiel ze Samaří. 19 Vechny domy na posvátných návrích v samařských městech, které udělali izraeltí králové a jimi uráeli Hospodina, Jójjá odstranil; naloil s nimi stejným způsobem, jako to učinil v Bét-elu. 20 Vechny kněze posvátných návrí, kteří tam byli, obětoval na oltářích, na nich spaloval lidské kosti. Potom se vrátil do Jeruzaléma. 21 Král vydal rozkaz vekerému lidu: “Slavte hod beránka Hospodinu, svému Bohu, jak je psáno v této Knize smlouvy.” 22 Takový hod beránka nebyl slaven ode dnů soudců, kteří soudili Izraele, ba ani po vechny dny králů izraelských a králů judských. 23 A v osmnáctém roce vlády krále Jójjáe se v Jeruzalémě slavil takový Hospodinův hod beránka. 24 Jójjá také vymýtil vyvolavače duchů zemřelých, jasnovidce, domácí bůky, hnusné modly i velijaké ohyzdné bůky, které bylo mono vidět v zemi judské a v Jeruzalémě. Tak se naplnila slova zákona napsaná v knize, kterou našel kněz Chilkijá v Hospodinově domě. 25 Nebyl mu podoben ádný král před ním, který by se obrátil k Hospodinu celým svým srdcem a celou svou duí a celou svou silou a činil ve podle zákona Mojíova. A ani po něm nepovstal ádný jemu podobný. 26 Avak Hospodin neupustil od svého velikého planoucího hněvu, kterým vzplanul proti Judovi pro vechny uráky, jimi ho uráel Menae. 27 Hospodin řekl: “Odvrhnu od sebe i Judu, jako jsem odvrhl Izraele. Zavrhnú toto město, které jsem vyvolil, Jeruzalém, i tento dům, o něm jsem prohlásil: Zde bude dlít mé jméno.” 28 O ostatních příbězích Jójjáových, o vem, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 29 Za jeho dnů táhl farao Néko, král egyptský, na pomoc králi asyrskému k řece Eufratu. Král Jójjá vyel proti němu. Farao jej usmrtil v Megidu, sotva ho spatřil. 30 Jeho sluebníci jej mrtvého odvezli z Megida, přivezli do Jeruzaléma a pohřbili ho v jeho hrobě. Lid země vzal Jójjáova syna Jóachaza, pomazali ho a dosadili za krále po jeho otci. 31 Jóachazovi bylo třiadvacet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě tři měsíce. Jeho matka se jmenovala Chamútal; byla to dcera Jirmejáe z Libny. 32 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, zcela tak, jak se toho dopoutěli jeho otcové. 33 Farao Néko jej spoutal u Ribly v zemi Chamátu, aby u nekraloval v Jeruzalémě, a uvalil na zemi poplatek sto talentů stříbra a talent zlata. 34 Farao Néko dosadil za krále Eljakíma, syna Jójjáova, místo jeho otce Jójjáe a změnil mu jméno na Jójakím. Jóachaza odvedl do Egypta a on tam zemřel. 35 Jójakím musel faraónovi odvádět stříbro a zlato. Proto vyměřil zemi daně, aby mohl odvádět přísluný obnos podle faraónova rozkazu. Podle svého výměru vymáhal stříbro a zlato na kadém, i na lidu země, aby je mohl odvádět faraónovi Nékovi. 36 Jójakímovi bylo dvacet pět let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě jedenáct let. Jeho matka se jmenovala Zebúda; byla to dcera Pedajáe z Rúmy. 37 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, zcela tak, jak se toho dopoutěli jeho otcové.

1 Za jeho dnů přitáhl Nebúkadnesar, král babylónský, a Jójakím byl po tři roky jeho sluebníkem. Ale potom se proti němu vzbouřil. 2 Hospodin na něho poslal hordy Kaldejců, hordy Aramejců, hordy Moábců a hordy Amónovců. Poslal je na Judu, aby jej zničil podle slova, které vyřkl Hospodin skrze své sluebníky proroky. 3 Ano, Judu postihlo to, co vylo z úst Hospodinových. Hospodin jej odehnal od své tváře za Menaeovy hříchy, za vechno, čeho se dopustil, 4 i za nevinnou krev, kterou prolil a jí naplnil Jeruzalém. To nehodlal Hospodin odpustit. 5 O ostatních příbězích Jójakímových, o vem, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 6 I ulehl Jójakím ke svým otcům. Po něm se stal králem jeho syn Jójakín. 7 A egyptský král u nikdy ze své země nevytáhl, protoe babylónský král zabral od Egyptského potoka a k řece Eufratu vechno, co předtím patřilo králi egyptskému. 8 Jójakínovi bylo osmnáct let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě tři měsíce. Jeho matka se jmenovala Nechuta; byla to dcera Elnátanova z Jeruzaléma. 9 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, zcela tak, jak se toho dopoutěl jeho otec. 10 V té době přitáhli sluebníci Nebúkadnesara, krále babylónského, k Jeruzalému. Město bylo obleeno. 11 Potom dorazil Nebúkadnesar, král babylónský, k městu, které jeho sluebníci obléhali. 12 Jójakín, král judský, vyel ke králi babylónskému, on i jeho matka, jeho sluebníci, velitelé i dvořané. Král babylónský jej vzal do zajetí v osmém roce svého kralování. 13 Odvezl odtud vechny poklady Hospodinova domu i poklady domu královského. Osekal vechny zlaté předměty, které dal zhotovit alomoun, král izraelský, pro Hospodinův chrám, podle slova Hospodinova. 14 Přestěhoval celý Jeruzalém, vechny velitele, vechny udatné bohatýry, deset tisíc přesídlenců, vechny tesaře a kováře; kromě chudiny z lidu země tam nikdo nezůstal. 15 Přestěhoval do Babylóna Jójakína i královu matku, královy eny, jeho dvořany a přední v zemi, odvedl je jako přesídlence z Jeruzaléma do Babylóna. 16 Odvedl i vechny válečníky, sedm tisíc mužů, a tesaře a kováře, tisíc mužů, vesměs mužů schopné boje. Král babylónský je přivedl do Babylóna jako přesídlence. 17 A Matanjáe, strýce Jójakínova, dosadil král babylónský za krále místo něho. Změnil mu jméno na Sidkijá. 18 Sidkijáovi bylo jedenadvacet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě jedenáct let. Jeho matka se jmenovala Chamútal; byla to dcera Jirmejáe z Libny. 19 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, zcela tak, jak se toho dopoutěl Jójakím. 20 Bylo to proto, e Hospodin svým hněvem stíhal Jeruzalém i Judu, a je od své tváře i zavrhl. Sidkijá se vzbouřil proti babylónskému králi.

2.Královská 25

1 V devátém roce Sidkijáova kralování, v desátém měsíci, desátého dne toho měsíce, přitáhl Nebúkadnesar, král babylónský, s celým svým vojskem proti Jeruzalému, poloil se proti němu a zbudovali dokola obléhací val. 2 Město bylo obleeno do jedenáctého roku vlády krále Sidkijáe. 3 Devátého dne čtvrtého měsíce, kdy u tvrdě doléhal na město hlad a lid země neměl co jíst, 4 byly hradby města prolomeny. Vichni bojovníci uprchli v noci branou mezi hradbami u královské zahrady. Kolem celého města byli Kaldejci. Král se dal cestou k pustině. 5 Kaldejské vojsko krále pronásledovalo a dostihlo ho na Jeriských pustinách. Celé jeho vojsko se od něho rozprchlo. 6 Krále chytili a přivedli jej k babylónskému králi do Ribly, kde nad ním vynesli rozsudek. 7 Sidkijáovy syny před jeho očima popravili; Sidkijáe oslepil a spoutal ho bronzovými řetězy a odvedl ho do Babylóna. 8 Sedmého dne pátého měsíce v devatenáctém roce vlády Nebúkadnesara, krále babylónského, přitáhl do Jeruzaléma Nebúzarádán, velitel tělesné stráe, sluebník babylónského krále. 9 Vypálil Hospodinův dům i dům královský a vechny domy v Jeruzalémě; vechny význačné domy vypálil ohněm. 10 Celé kaldejské vojsko, které bylo s velitelem tělesné stráe, zbořilo hradby kolem Jeruzaléma. 11 Zbytek lidu, který zůstal v městě, a přeběhlíky, kteří přeběhli k babylónskému králi, ten zbývající houf, Nebúzarádán, velitel tělesné stráe, přestěhoval. 12 Část chudiny země ponechal velitel tělesné stráe jako vinaře a rolníky. 13 Bronzové

sloupy, které byly u Hospodinova domu, podstavce i bronzové moře, které bylo v Hospodinově domě, Kaldejci rozbili a měď z nich odvezli do Babylóna. 14 Pobrali i hrnce, lopatky, kletě na knoty a pánvičky a vechno bronzové náčiní potřebné k bohoslužbě. 15 Také kadidelnice a kropenky, jak zlaté, tak stříbrné, velitel tělesné stráže pobral. 16 Bronzu ze vech těch předmětů, ze dvou sloupů, jednoho moře a podstavců, které dal zhotovit alomoun pro Hospodinův dům, bylo tolik, e se nedal ani zvážit. 17 Jeden sloup byl osmnáct loket vysoký a na něm byla bronzová hlavice tři lokte vysoká a kolem hlavice mřížování a granátová jablka. To ve bylo z bronzu. Právě tak vypadal druhý sloup včetně mřížování. 18 Velitel tělesné stráže vzal Serajáe, hlavního kněze, i Sefanjáe, druhého kněze, a tři strážce prahu. 19 Z města vzal jednoho dvořana, který dohlíel na bojovníky, a pět mužů z těch, kdo směli patřit na královu tvář, kteří byli v městě, i písaře, velitele vojska, jen povolával lid země do sluby, a edesát mužů z lidu země, kteří byli ve městě. 20 Velitel tělesné stráže Nebúzaradán je vzal a dovedl k babylónskému králi do Ribly. 21 Babylónský král je dal v Rible v zemi chamátské popravit. Tak byl Juda přestěhován ze své země. 22 Nad lidem, který byl ponechán v judské zemi, který tam ponechal Nebúkadnesar, král babylónský, ustanovil správcem Gedaljáe, syna Achíkama, syna áfanova. 23 Kdy uslyeli vichni velitelé vojsk i jejich mustvo, e babylónský král ustanovil správcem Gedaljáe, přišli ke Gedaljáovi do Mispý. Byl to Jimael, syn Netanjáův, Jóchanan, syn Karéachův, Serajá, syn Tachumeta Netófské ho, a Jaazanjá, syn Maakaanův, kadý se svým mustvem. 24 Gedaljá je i jejich mustvo příseně ujistil: “Nebojte se stát se kaldejskými sluebníky. Zůstaňte v zemi, slute babylónskému králi a povede se vám dobře.” 25 Avak v sedmém měsíci přiel Jimael, syn Netanjáe, syna Elíamova, z královského potomstva, s deseti muži a ubili Gedaljáe k smrti, i Judejce, kteří byli s ním v Mispě. 26 Pak se vechen lid, malí i velicí, i velitelé vojsk sebrali a přitáhli do Egypta, protoe se báli Kaldejců. 27 Ve třicátém sedmém roce po přestěhování Jójakína, krále judského, dvacátého sedmého dne dvanáctého měsíce, udělil babylónský král Evíl-merodak v tom roce, kdy začal kralovat, milost Jójakínovi, králi judskému, a propustil ho z vězení. 28 Mluvil s ním vlídně a jeho křeslo dal postavit výe ne křesla králů, kteří byli u něho v Babylóně. 29 Změnil také jeho vězeňský at a on pak po vechny dny svého ivota jídal kadodenně před ním chléb. 30 Ve, co potřeboval, mu bylo kadodenně králem poskytováno, den co den, po vechny dny jeho ivota.

1.Paralipomenon 1

1 Adam, ét, Enó, 2 Kénan, Mahalalel, Jered, 3 Henoch, Metúelach, Lámech, 4 Noe, ém, Chám a Jefet. 5 Synové Jefetovi: Gomer a Mágog a Mádaj, Jávan a Túbal, Meek a Tíras. 6 Synové Gomerovi: Akenaz, Dífat a Togarma. 7 Synové Jávanovi: Elía a Tarí, Kitejci a Ródanci. 8 Synové Chámovi: Kú a Misrajim, Pút a Kenaan. 9 Synové Kúovi: Seba, Chavila a Sabta, Raema a Sabteka. Synové Raemovi: eba a Dedán. 10 Kú pak zplodil Nimroda; ten se stal na zemi prvním bohatýrem. 11 Misrajim zplodil Lúd'any a Anámce, Lehábany a Naftúchany 12 i Patrúsany a Kaslúchany - z nich vzeli Pelitejci - a Kaftórce. 13 Kenaan zplodil Sidóna, svého prvorozeného, a Chéta, 14 Jebúsejce, Emorejce a Girgaejce 15 té Chivejce, Arkejce a Síňana, 16 Arvád'ana, Semárce a Chamáana. 17 Synové émovi: Élam a Aúr, Arpakád a Lúd a Aram, Ús a Chұл, Geter a Meek. 18 Arpakád zplodil elacha a elach zplodil Hebera. 19 Heberovi se narodili dva synové, jméno jednoho bylo Peleg (to je Rozčlenění), nebo za jeho dnů byla země rozčleněna, a jméno jeho bratra bylo Joktán. 20 Joktán pak zplodil Almódada a elefa, Chasarmáveta a Jeracha, 21 Hadórama, Úzala a Diklu, 22 Ébala, Abímaela a ebu, 23 Ofíra, Chavílu a Jóbaba; ti všichni jsou synové Joktánovi. 24 ém, Arpakád, elach, 25 Heber, Peleg, Reú, 26 Serúg, Náchor, Terach, 27 Abram, to je Abraham. 28 Synové Abrahamovi: Izák a Izmael. 29 Toto jsou jejich rodopisy: Izmaelův prvorozený Nebajót, dále Kédar a Abdeel a Mibsám, 30 Míma a Dúma a Masa, Chadad a Téma, 31 Jetúr, Náfi a Kedma. To jsou synové Izmaelovi. 32 Synové Abrahamovy eniny Ketúry: ta porodila Zimrána a Jokána, Medána a Midjána, Jibáka a úacha. Synové Jokánovi: eba a Dedán. 33 Synové Midjánovi: Éfa a Éfer a Chanók, Abída a Eldáa; ti všichni jsou synové Ketúřini. 34 Abraham zplodil Izáka. Synové Izákovi: Ezau a Izrael. 35 Synové Ezauovi: Elífaz, Reúel a Jeú, Jaelam a Kórach. 36 Synové Elífazovi: Téman, Ómar, Sefí a Gátam, Kénaz a Timna a Amálek. 37 Synové Reúelovi: Nachat, Zerach, ama a Míza. 38 Synové Seírovi: Lótan a óbal, Sibeón a Ana a Dión, Eser a Dían. 39 Synové Lótanovi: Chorí a Hómam; Lótanova sestra byla Timna. 40 Synové óbalovi: Alján a Manachat a Ébal, efí a Ónam. Synové Sibeónovi: Aja a Ana. 41 Synové Anovi: Dión. Synové Diónovi: Chamrán a Ebán, Jitrán a Keran. 42 Synové Eserovi: Bilhán a Zaavan a Jaakan. Synové Díanovi: Ús a Aran. 43 Toto jsou králové, kteří kralovali v edómské zemi, dříve ne kraloval král synům izraelským: Bela, syn Beórův, a jeho město se jmenovalo Dinhaba. 44 Kdy Bela zemřel, stal se po něm králem Jóbab, syn Zerachův, z Bosry. 45 Kdy zemřel Jóbab, stal se po něm králem Chuam z témanské země. 46 Kdy zemřel Chuam, stal se po něm králem Hadad, syn Bedadův, který porazil Midjána na Moábském poli. Jeho město se jmenovalo Avít. 47 Kdy zemřel Hadad, stal se po něm králem Samla z Masreky. 48 Kdy zemřel Samla, stal se po něm králem aúl z Rechobótu nad Řekou. 49 Kdy zemřel aúl, stal se po něm králem Baal-chanan, syn Akbórův. 50 Kdy zemřel Baal-chanan, stal se po něm králem Hadad. Jeho město se jmenovalo Paí a jméno jeho eny bylo Mehetabel; byla to dcera Matredy, vnučka Mé-zahabova. 51 Kdy Hadad zemřel, stali se pohlaváři Edómu: pohlavár Timna, pohlavár Alja, pohlavár Jetet, 52 pohlavár Oholíbama, pohlavár Ela, pohlavár Pínon, 53 pohlavár Kenaz, pohlavár Téman, pohlavár Mibsár, 54 pohlavár Magdíel a pohlavár Iram. To byli edómtí pohlaváři.

1.Paralipomenon 2

1 Toto jsou synové Izraelovi: Rúben, imeón, Lévi a Juda, Isachar a Zabulón, 2 Dan, Josef a Benjamín, Neftalí, Gád a Aer. 3 Synové Judovi: Ér, Ónan a ela; tyto tři se mu narodili z dcery úovy, Kenaanky. Judův prvorozený Ér vak byl v očích Hospodinových zlý, a proto jej Hospodin usmrtil. 4 Judova snacha Támar mu porodila Peresa a Zeracha. Vech Judových synů bylo pět. 5 Synové Peresovi: Chesrón a Chámul. 6 Synové Zerachovi: Zimrí, Étan a Héman, Kalkol a Dára, celkem pět. 7 Synové Karmího: Akár (to je Zkáza), který přivedl na Izraele zkázu tím, e se dopustil zpronevěry při provádění klatby. 8 Synové Étanovi: Azarjá. 9 Synové Chesrónovi, kteří se mu narodili: Jerachmeel, Rám a Kelúbaj. 10 Rám zplodil Amínadaba a Amínadab zplodil Nachóna, předáka Judovců. 11 Nachón zplodil Salmu a Salma zplodil Bóaza. 12 Bóaz zplodil Obéda a Obéd zplodil Jiaje. 13 Jiaj zplodil prvorozeného Elíaba, druhého Amínadaba, třetího imeu, 14 čtvrtého Netaneela, pátého Radaje, 15 estého Osema, sedmého Davida 16 a jejich sestry Serúju a Abígajilu. Synové Serújini: Abaj, Jóab a Asáel; tyto tři. 17 Abígajil porodila Amasu; otec Amasův byl Jeter Izmaelský. 18 Káleb, syn Chesrónův, zplodil tyto syny s manelkou Azúbou a s Jeriótou: Jeera, óbaba a Ardóna. 19 Kdy Azúba zemřela, vzal si Káleb Efratu a ta mu porodila Chúra. 20 Chúr zplodil Urího a Urí zplodil Besaleela. 21 Potom Chesrón veel k dceři Makíra, otce Gileádova, a vzal si ji; bylo mu edesát let, kdy mu porodila Segúba. 22 Segúb zplodil Jáira; ten měl třiadvacet měst v gileádské zemi. 23 Geúr a Aram vak jim vzali Jáirovy vesnice, Kenat a jeho osady, edesát měst. Ti vichni jsou synové Makíra, otce Gileádova. 24 Po Chesrónově smrti veel Káleb k Efratě. Chesrónova manelka byla Abíja; porodila mu Achúra, otce Tekóje. 25 Synové Jerachmeela, Chesrónova prvorozeného, byli: prvorozený Rám, pak Búna a Oren a Osen a Achijá. 26 Jerachmeel měl jetě druhou manelku, jménem Atáru; ta byla matkou Ónamovou. 27 Synové Ráma, prvorozeného Jerachmeelova, byli: Maas, Jamín a Eker. 28 Synové Ónamovi byli: amaj a Jáda. Synové amajovi: Nádab a Abíur. 29 Jméno Abíurovy manelky bylo Abíchajil; ta mu porodila Achbána a Molída. 30 Synové Nádabovi: Seled a Apajim. Seled zemřel bez synů. 31 Synové Apajimovi: Jií. Synové Jiího: ean. Synové eanovi: Achlaj. 32 Synové Jády, amajova bratra: Jeter a Jónatan; Jeter zemřel bez synů. 33 Synové Jónatanovi: Pelet a Záza. To byli synové Jerachmeelovi. 34 ean neměl syny, jenom dcery. Měl vak egyptského otroka, který se jmenoval Jarcha. 35 I dal ean svému otroku Jarchovi za manelku svou dceru a ta mu porodila Ataje. 36 Ataj zplodil Nátana a Nátan zplodil Zábada. 37 Zábad zplodil Eflála a Eflál zplodil Obéda. 38 Obéd zplodil Jehúa a Jehú zplodil Azarjáe. 39 Azarjá zplodil Chelesa a Cheles zplodil Eleásu. 40 Eleása zplodil Sismaje a Sismaj zplodil alúma. 41 alúm zplodil Jekamjáe a Jekamjá zplodil Elíamu. 42 Synové Káleba, bratra Jerachmeelova: Méa, jeho prvorozený, ten byl otcem Zífa, a synové Maréi, otce Chebrónova. 43 Synové Chebrónovi: Kórach, Tapúach, Rekem a ema. 44 ema zplodil Rachama, otce Jorkoamova, a Rékem zplodil amaje. 45 Syn amajův: Maón; Maón byl otec Bét-surův. 46 Kálebova enina Éfa porodila Chárana, Mósu a Gázeza. Cháran zplodil Gázeza. 47 Synové Johdajovi: Regem, Jótam a Géan, Pelet, Éfa a aaf. 48 Kálebova enina Maaka porodila ebera a Tirchanu. 49 Porodila té aafa, otce Madmany, evu, otce Makbeny i otce Gibeje; Kálebova dcera byla Aksa. 50 To byli synové Kálebovi. Syn Chúra, prvorozeného Efratina: óbal, otec Kirjat-jearímu, 51 Salma, otec Betléma, Cháref, otec Bét-gáderu. 52 Syny óbala, otce Kirjat-jearímu, byli Haróe, polovina Menúchoanů 53 a čeledi kirjatjearímské: Jitrejci, Pútejci, umatejci a Miraejci, z kterých vzeli Soreatejci a Etaólcí. 54 Synové Salmovi: Betlémané a Netófané, Atróané, Bét-joábané a polovina Manachaanů a Sorejci. 55 Čeledi sóferské, obývající Jaebes: Tireaané, imeaané, Súkaané; to jsou Kinejci, pocházející z Chamata, otce Bét-rekabova.

1.Paralipomenon 3

1 Toto jsou synové Davidovi, kteří se mu narodili v Chebrónu: prvorozený Amnón z Achínóamy Jizreelské, druhý Daníjel z Abígajily Karmelské, 2 třetí Abalóm, syn Maaky, dcery geúrského krále Talmaje, čtvrtý Adoníjáš, syn Chagíty, 3 pátý efatjáš z Abítaly, estý Jitreám z jeho manelky Egly. 4 est se mu jich narodilo v Chebrónu, kde kraloval sedm roků a est měsíců, třicet tři roky pak kraloval v Jeruzalémě. 5 A tito se mu narodili v Jeruzalémě: Simea, Sóbab, Nátan a alomoun, tito čtyři z Bat-úy, dcery Amíelovy. 6 Té Jibchár, Eliáma a Elífelet, 7 Nógah, Nefeg a Jafía, 8 Eliáma, Eljáda a Elífelet, těchto devět. 9 Ti vichni jsou synové Davidovi kromě synů enin; Támar byla jejich sestra. 10 Syn alomounův byl Rechabeám a jeho syn byl Abijáš, jeho syn Ása, jeho syn Jóafat, 11 jeho syn Jóram, jeho syn Achazjáš, jeho syn Jóa, 12 jeho syn Amasjáš, jeho syn Azarjáš, jeho syn Jótam, 13 jeho syn Achaz, jeho syn Chizkijáš, jeho syn Menaé, 14 jeho syn Amón, jeho syn Jójáš. 15 Synové Jójášovi: prvorozený Jóchanan, druhý Jójakím, třetí Sidkijáš, čtvrtý alúm. 16 Synové Jójakímovi: jeho syn Jekonjáš, jeho syn Sidkijáš. 17 Synové vězně Jekonjše: jeho syn ealtiel, 18 dále Malkíram, Pedajáš a enasar, Jekamjáš, Hóama a Nedabjáš. 19 Synové Pedajášovi: Zerubábel a imeí. Zerubábelův syn byl Meulám a Chananjáš a jejich sestra byla elomít. 20 Dále Chaúba, Óhel, Berekjáš, Chasadjáš, Júab-chesed, těchto pět. 21 Syn Chananjášův: Pelatjáš a Jeajáš, synové Refajášovi, synové Arnánovi, synové Obadjášovi, synové ekanjášovi. 22 Synové ekanjášovi: emajáš. Synové emajášovi: Chatú, Jigál a Baríach, Nearjáš a afat, těchto est. 23 Syn Nearjášův: Eljóenaj, Chizkijáš a Azríkam, tito tři. 24 Synové Eljóenajovi: Hódavjáš, Eljaíb a Pelajáš, Akúb a Jóchanan, Delajáš a Ananí, těchto sedm.

1.Paralipomenon 4

1 Synové Judovi: Peres, Chesrón a Karmí, Chúr a óbal. 2 Reajá, syn óbalův, zplodil Jachata a Jachat zplodil Achúmaje a Lahada. To jsou čeledi soreatejské. 3 Z otce Étama jsou tito: Jizreel, Jima a Jidbá; jejich sestra se jmenovala Haslelponí. 4 Penúel byl otec Gedóra a Ezer otec Chuího. To jsou synové Chúra, prvorozeného Efratina, otce Betléma. 5 Achúr, otec Tekóje, měl dvě manelky: Cheleu a Naaru. 6 Naara mu porodila Achuzama, Chefera, Témního a Acharího. To jsou synové Naařini. 7 Synové Cheleini: Seret, Jesochar a Etnán. 8 Kós zplodil Anúba a Sóbebu a čeledi Acharchela, syna Harumova. 9 Jaebes byl vánější než jeho bratři; jeho matka ho pojmenovala Jaebes se slovy: “Porodila jsem ho s trápením.” 10 Jaebes vzýval Boha Izraele takto: “Ké bys mi dal poehnutí a rozmnožil mé území! Ké by tvá ruka byla se mnou a zbavila mě zlého, aby na mne nedolehlo trápení!” A Bůh splnil, oč ádal. 11 Kelúb, bratr úchův, zplodil Mechíra; ten je otec Etónův. 12 Etón zplodil Bét-ráfu, Paseacha a Techinu, otce Ír-nachae. To jsou muové Réky. 13 Synové Kenazovi: Otníel a Serajá. Synové Otníelovi: Chatat. 14 Meónótaj zplodil Ofru a Serajá zplodil Jóaba, otce Gé-charáimu (to je Údolí řemeslníků); byli tam totiž řemeslníci. 15 Synové Káleba, syna Jefunova: Irú, Éla a Naam. Synové Élovi: Kenaz. 16 Synové Jehalelélovi: Zíf a Zífa, Tírja a Asarel. 17 Syn Ezrův: Jeter a Mered, Efer a Jalón. Jeter zplodil Mirjama a amaje a Jibacha, otce Etemóova. 18 Jeho manelka Jehúdija porodila Jereda, otce Gedóru, a Chebera, otce Sóka, a Jekutiela, otce Zanóachu. To jsou synové Bitji, dcery faraónovy, kterou pojal Mered. 19 Synové Hódijáovy manelky, sestry Nachama, otce Keílova: Hagarmí a Etemóa Maakatský. 20 Synové ímónovi: Amnón a Rina, Ben-chanan a Tilón. Synové Jiího: Zóchet a Ben-zóchet. 21 Synové ély, syna Judova: Ér, otec Léky, a Laeda, otec Maréi, a čeledi pracující v dílně na bělostné plátno v Bét-abéji, 22 Jokím a muové Kozeby a Jóa a Sáraf, kteří opanovali Moába, a Jaúbí-lechem. To jsou starobylé příběhy. 23 Byli to hrncíři, sadaři a vinaři, sídlili tam u krále v jeho slubách. 24 Synové imeónovi: Nemúel a Jamín, Jaríb, Zerach a aúl, 25 jeho syn alúm, jeho syn Mibsám, jeho syn Mima. 26 Synové Mimovi: jeho syn Chamúel, jeho syn Zakúr, jeho syn imeí. 27 imeí měl estnáct synů a est dcer. Jeho bratři neměli mnoho synů; celá jejich čeleď se nerozmnožila tak jako Judovci. 28 Sídlili v Beer-ebě, Móladě a Chasar-úalu, 29 v Bilze, v Esemu a v Tóladu, 30 v Bétúelu, Chormě a Siklagu, 31 v Bét-markabótu, v Chasar-súsimu, v Bét-bireji a v aarajimu. To byla jejich města a do Davidova kralování. 32 Jejich dvorce byly v Étamu a Ajinu, v Rimónu, v Tokenu a v Aanu, v pěti městech. 33 Vechny jejich dvorce, které leely kolem těchto měst a k Baalu, byly jejich sídliti; byly zaznamenány v rodovém seznamu. 34 Dále to byl Meóbab a Jamlék a Jóa, syn Amasjáův 35 Jóel a Jehú, syn Jóibjáe, syna Serajáe, syna Asíelova, 36 a Eljóenaj, Jaakoba a Jeóchajá, Asajá a Adíel, Jesímiel a Benajá 37 a Zíza, syn ífího, syna Alóna, syna Jedajáe, syna imrího, syna emajáova. 38 Tito jmenovitě uvedení byli předáky ve svých čeledích; jejich otcovský rod se mnohonásobně rozmohl. 39 Proto li směrem ke Gedóru na východ od údolí, aby hledali pastvu pro svůj brav. 40 Nali pastvu tučnou a dobrou a zemi na vechny strany otevřenou, poklidnou a pokojnou; shledali, a tamní předelí obyvatelé pocházejí z Cháma. 41 Tito jmenovitě zapsaní přili za dnů judského krále Jechizkijáe a pobořili jejich stany i příbytky, které tam našli, zničili je jako klaté, jak je tomu dodnes. Usadili se tam místo nich, protoe tam byla pastva pro jejich brav. 42 Dále z nich, totiž ze imeónovců, odelo pět set mužů do pohoří Seíru; v jejich čele byli Pelatjá, Nearjá, Refajá a Uzíel, synové Jieího. 43 Pobili pozůstatek Amálekovců, kteří kdysi vyvázli; tam sídlí dodnes.

1.Paralipomenon 5

1 Synové Rúbena, prvorozeného syna Izraelova; byl sice prvorozený, ale kdy poskvrnil loe svého otce, bylo jeho prvorozenství přeneseno na syny Josefa, syna Izraelova, take zůstal bez zápisu prvorozenství do rodového seznamu. 2 Převahu mezi svými bratry měl Juda; z něho měl vzejít vévoda, ale prvorozenství náleelo Josefovi. 3 Synové Rúbena, prvorozeného syna Izraelova: Chanók a Palú, Chesrón a Karmí. 4 Synové Jóelovi: jeho syn emajá, jeho syn Góg, jeho syn imeí, 5 jeho syn Míka, jeho syn Reajá, jeho syn Baal 6 a jeho syn Beera, kterého dal přestěhovat asyrský král Tilgat-pilneser; byl rúbenským předákem. 7 Jeho bratři podle čeledí, zapsaní v rodových seznamech podle svých rodopisů: náčelník Jeíel a Zekarjá 8 a Bela, syn Azaza, syna emy, syna Jóelova; ten sídlil v Aróeru a a k Nebó a Baal-meónu; 9 na východě pak sídlil a k okraji stepi při řece Eufratu; jejich stáda se toti v gileádské zemi rozmnoila. 10 Za dnů Saulových vedli válku s Hagejci, kteří jim padli do rukou; pak se usadili v jejich stanech po celé východní straně Gileádu. 11 Gádovci sídlili naproti nim v báanské zemi a k Salce. 12 Jóel byl náčelník a afam druhý po něm, pak Jaenaj a afat v Báanu. 13 Jejich bratři po otcovských rodech: Míkael, Meulám a eba, Jóraj a Jaekán, Zía a Eber, těchto sedm. 14 To byli synové Abíchajila, syna Chúrího, syna Jaróacha, syna Gileáda, syna Míkaela, syna Jeíaje, syna Jachdóa, syna Búzova. 15 Achí, syn Abdíela, syna Gúního, byl náčelník otcovského rodu. 16 Sídlili v Gileádu, v Báanu a jeho vesnicích a na vech pastvinách áronských, kam a vybíhají. 17 Ti vichni byli zapsaní do rodových seznamů za dnů judského krále Jótama a za dnů izraelského krále Jarobeáma. 18 Rúbenovců, Gádovců a polovice Manasesova kmene, udatných mužů nosících tít a meč a lučitníků vycvičených k boji, schopných vycházet do boje, bylo čtyřicet čtyři tisíce sedm set edesát. 19 Vedli boj s Hagejci, s Jetúrem, s Nafíem a s Nódabem. 20 Dostalo se jim proti nim pomoci, take jim byli vydáni do rukou Hagejci i vichni jejich spojenci; úpěli v boji k Bohu a on jejich prosby přijal, protoe v něho doufali. 21 Odvedli jejich stáda: padesát tisíc velbloudů, dvě stě padesát tisíc kusů bravu a dva tisíce oslů i sto tisíc osob. 22 Padlých, skolených mečem, bylo mnoho, nebo ten boj byl od Boha. Sídlili tam pak místo nich a do zajetí. 23 Synové poloviny kmene Manasesova sídlili v zemi od Báanu k Baal-chermónu, toti k Seníru a Chermónskému pohoří; bylo jich mnoho. 24 Toto byli náčelníci otcovského rodu: Efer, Jieí, Elíel a Azríel, Jirmejá a Hódavjá a Jachdíel, stateční bohatýři, muové proslulí, náčelníci otcovských rodů. 25 Avak zpronevěřili se Bohu svých otců a smilnili s bostvy národů země, které Bůh před nimi vyhladil. 26 Bůh Izraele tedy probudil ducha asyrského krále Púla, toti ducha asyrského krále Tilgat-pilnesera; ten je dal přestěhovat, toti Rúbenovce, Gádovce a polovinu kmene Manasesova, a přivedl je k Chalachu, Chabóru a Háře a k řece Gózanu, kde jsou dodnes. 27 Synové Léviho: Gerón, Kehat a Merarí. 28 Synové Kehatovi: Amrám, Jishár, Chebrón a Uzíel. 29 Synové Amrámovi: Áron a Mojí; a Mirjam. Synové Áronovi: Nádab a Abíhú, Eleazar a Ítamar. 30 Eleazar zplodil Pinchasa, Pinchas zplodil Abíúu, 31 Abíúa zplodil Bukího, Bukí zplodil Uzího, 32 Uzí zplodil Zerachjáe, Zerachjá zplodil Merajóta, 33 Merajót zplodil Amarjáe, Amarjá zplodil Achítúba, 34 Achítúb zplodil Sádoka, Sádok zplodil Achímaasa, 35 Achímaas zplodil Azarjáe, Azarjá zplodil Jóchanana, 36 Jóchanan zplodil Azarjáe; to je ten, který slouil jako kněz v domě, jej vybudoval alomoun v Jeruzalémě. 37 Azarjá zplodil Amarjáe, Amarjá zplodil Achítúba, 38 Achítúb zplodil Sádoka, Sádok zplodil alúma, 39 alúm zplodil Chilkijáe, Chilkijá zplodil Azarjáe, 40 Azarjá zplodil Serajáe a Serajá zplodil Jósadaka; 41 Jósadak pak el do zajetí, kdy Hospodin prostřednictvím Nebúkadnesara dal přestěhovat Judu a Jeruzalém.

1.Paralipomenon 6

1 Synové Léviho: Geróm, Kehat a Merarí. 2 Toto jsou jména synů Gerómových: Libní a imeí. 3 Synové Kehatovi: Amrá, Jishár, Chebrón a Uzíel. 4 Synové Merarího: Machlí a Muí. To jsou čeledi Léviho podle otcovských rodů. 5 Ke Gerómovi patří: jeho syn Libní, jeho syn Jachat, jeho syn Zima, 6 jeho syn Jóach, jeho syn Idó, jeho syn Zerach, jeho syn Jeotraj. 7 Synové Kehatovi: jeho syn Amínadab, jeho syn Kórach, jeho syn Asír, 8 jeho syn Elkána, jeho syn Ebjásaf, jeho syn Asír, 9 jeho syn Tachat, jeho syn Uríel, jeho syn Uzijá, jeho syn aúl. 10 A synové Elkánovi: Amasaj a Achímót. 11 Elkána: Synové Elkánovi: jeho syn Sófaj, jeho syn Nachat, 12 jeho syn Elíab, jeho syn Jerócham, jeho syn Elkána. 13 A synové Samuelovi: prvorozený Vaní a Abijá. 14 Synové Merarího: Machlí, jeho syn Libní, jeho syn imeí, jeho syn Uza, 15 jeho syn imea, jeho syn Chagijá, jeho syn Asajá. 16 Toto jsou ti, které ustanovil David, aby zpívali v domě Hospodinově od chvíle, kdy tam spočinula schrána. 17 Přisluhovali zpěvem před příbytkem stanu setkávání a do doby, kdy alomoun vybudoval v Jeruzalémě dům Hospodinův. Ve své slubě stáli podle svého pořádku. 18 Ti, kteří tu stáli, a jejich synové: Ze synů Kehatových: Héman, zpěvák, syn Jóela, syna Samuela, 19 syna Elkány, syna Jeróchama, syna Elíela, syna Tóacha, 20 syna Súfa, syna Elkány, syna Machata, syna Amasaje, 21 syna Elkány, syna Jóela, syna Azarjée, syna Sefanjée, 22 syna Tachata, syna Asíra, syna Ebjásafa, syna Kóracha, 23 syna Jishára, syna Kehata, syna Léviho, syna Izraelova. 24 A jeho bratr Asaf, stojící mu po pravici, Asaf, syn Berekjée, syna imey, 25 syna Míkaela, syna Baasejée, syna Malkijée, 26 syna Etního, syna Zeracha, syna Adajée, 27 syna Étana, syna Zimy, syna imeího, 28 syna Jachata, syna Geróma, syna Léviho. 29 A jejich bratří, synové Merarího, kteří jim stáli po levici: Étan, syn Kíiho, syna Abdího, syna Malúka, 30 syna Chaabjée, syna Amasjée, syna Chilkijée, 31 syna Amsího, syna Baního, syna emera, 32 syna Machlího, syna Muího, syna Merarího, syna Léviho. 33 A jejich bratří Lévijci byli pověřeni vekerou slubou při příbytku Boího domu. 34 Áron pak a jeho synové obraceli v dým, co bylo přináeno na oltář pro zápalné oběti a na oltář pro kadidlo při vekerém díle ve velesvatyni, a vykonávali smírčí obřady za Izraele podle toho, co přikázal Mojí, Boí slubník. 35 Toto jsou synové Áronovi: jeho syn Eleazar, jeho syn Pinchas, jeho syn Abíua, 36 jeho syn Bukí, jeho syn Uzí, jeho syn Zerachjá, 37 jeho syn Merajót, jeho syn Amarjá, jeho syn Achítúb, 38 jeho syn Sádok, jeho syn Achímaas. 39 A toto jsou jejich sídlitě při jejich hraditích na jejich území, sídlitě pro syny Áronovy, pro čeleď kehatskou, nebo jim připadl první los. 40 Dali jim Chebrón v zemi judské s okolními pastvinami. 41 Avak pole u města a dvorce dali Kálebovi, synu Jefunovu. 42 Synům Áronovým dali útočná města Chebrón, Libnu s pastvinami, Jatír, Etemóu s pastvinami, 43 Chílez s pastvinami, Debír s pastvinami, 44 Aán s pastvinami a Bét-eme s pastvinami. 45 Od pokolení Benjamínova dostali Gebu s pastvinami, Alemet s pastvinami a Anatót s pastvinami. Vech jejich měst pro jejich čeledi bylo třináct. 46 Zbývající Kehatovci podle čeledi svého pokolení dostali losem deset měst od poloviny pokolení Manasesova. 47 Gerómovci dostali pro své čeledi třináct měst od pokolení Isacharova, od pokolení Aerova, od pokolení Neftalíova a od pokolení Manasesova v Báanu. 48 Meraríovci dostali losem pro své čeledi dvanáct měst od pokolení Rúbenova, od pokolení Gádova a od pokolení Zabulónova. 49 Izraelci dali Léviocům města s pastvinami. 50 Od pokolení Judovců, od pokolení imeónovců a od pokolení Benjamínovců jim losem přidělili tato města, která uvedli jmenovitě. 51 Některé z čeledi Kehatovců dostaly města od pokolení Efrajimova na jeho území. 52 Přidělili jim útočná města ekem s pastvinami v pohoří Efrajimském, Gezer s pastvinami, 53 Jokmeám s pastvinami, Bét-chorón s pastvinami, 54 Ajalón s pastvinami a Gat-rimón s pastvinami. 55 Od poloviny pokolení Manasesova dostaly zbývající čeledi Kehatovců Anér s pastvinami a Bileám s pastvinami. 56 Gerómovci podle čeledi dostali od poloviny pokolení Manasesova Gólan v Báanu s pastvinami a Atarót s pastvinami. 57 Od pokolení Isacharova Kede s pastvinami, Dobrat s pastvinami, 58 Rámot s pastvinami a Aném s pastvinami. 59 Od pokolení Aerova Máal s pastvinami, Abdón s pastvinami, 60 Chúkok s

pastvinami a Rechób s pastvinami. 61 Od pokolení Neftalího Kede v Galileji s pastvinami, Chamón s pastvinami a Kirjatajim s pastvinami. 62 Zbývající Meraríovci dostali od pokolení Zabulónova Rimónó s pastvinami, Tábor s pastvinami, 63 na druhé straně Jordánu pak, na východ od Jordánu, proti Jerichu, od pokolení Rúbenova Beser ve stepi s pastvinami, Jahsu s pastvinami, 64 Kedemót s pastvinami a Mefaat s pastvinami. 65 A od pokolení Gádova Rámot v Gileádu s pastvinami, Machanajim s pastvinami, 66 Chebón s pastvinami a Jaezer s pastvinami.

1.Paralipomenon 7

1 K synům Isacharovým patřil Tóla a Púa, Jaúb a imrón, tito čtyři. 2 Synové Tólovi: Uzí, Refajá, Jeriel, Jachmaj, Jibsám a emúel, náčelníci otcovských rodů Tólových, stateční bohatýři, podle svých rodopisů; jejich počet za dnů Davidových činil dvacet dva tisíce est set. 3 Synové Uzího: Jizrachjá. Synové Jizrachjáovi: Míkael, Obadjá, Jóel, Jijjá, těch pět, vichni náčelníci. 4 Při nich bylo třicet est tisíc mužů ve vojenských bojových houfech, podle svých rodopisů po otcovských rodech; měli toti mnoho en a synů. 5 A jejich bratři, statečných bohatýřů, po vech čeledech Isacharových bylo osmdesát sedm tisíc; vichni byli zapsáni do seznamů rodů. 6 Benjamín: Bela, Beker a Jedíael, tito tři. 7 A synové Belovi: Esbón, Uzí, Uzíel, Jerimót a Írí, těchto pět, náčelníci otcovských rodů, stateční bohatýři; do seznamu rodů jich bylo zapsáno dvacet dva tisíce třicet čtyři. 8 Synové Bekerovi: Zemíra, Jóa, Elíezer, Eljóenaj, Omrí, Jeremót, Abijá, Anatót a Alemet; tito vichni jsou synové Bekerovi. 9 Do seznamu rodů, podle svých rodopisů byli zapsáni jako náčelníci otcovských rodů, stateční bohatýři, celkem dvacet tisíc dvě stě. 10 Synové Jedíaelovi: Bilhán. A synové Bilhánovi: Jeú, Binjamín, Ehúd, Kenaana, Zétan, Tarí a Achíachar. 11 Tito vichni jsou synové Jedíaelovi, podle náčelníků rodů, stateční bohatýři, sedmnáct tisíc dvě stě těch, kteří byli schopní k vojenské slubě a vycházet do boje. 12 Synové Írovi: upím a Chupím. Synové Achérovi: Chuím. 13 Synové Neftalího: Jachasíel, Gúní, Jeser a alúm, synové Bilhy. 14 Synové Manasesovi: Asríel, kterého mu porodila jeho ena; jeho aramejská enina porodila Makíra, otce Gileádova. 15 A Makír vzal enu pro Chupíma a upíma; jméno jeho sestry bylo Maaka. Jméno druhorozeného bylo Selofchad; a Selofchad měl jen dcery. 16 Maaka, ena Makírova, porodila syna a pojmenovala ho Pere; jeho bratr se jmenoval ere; a jeho synové: Úlam a Rekem. 17 Synové Úlamovi: Bedán. To jsou synové Gileáda, syna Makírova, syna Manasesova. 18 Jeho sestra Moleket porodila Íhóda, Abíezera a Machlu. 19 A synové emídovi byli Achján, ekem, Likchí a Aníam. 20 Synové Efrajimovi: útelach, jeho syn Bered, jeho syn Tachat, jeho syn Eleada, jeho syn Tachat, 21 jeho syn Zábad, jeho syn útelach, Ezer a Elead. Ale povradili je domorodci, mui z Gatu, nebo přitáhli, aby zabrali jejich stáda. 22 Po mnoho dnů truchlil jejich otec Efrajim a jeho bratři přili, aby ho potěili. 23 Pak veel ke své eně, ta otěhotněla a porodila syna; dal mu jméno Bería (to je V netěstí), nebo byla v jeho domě v netěstí. 24 Jeho dcerou byla eera; ta vybudovala Bét-chorón Dolní a Horní a Uzen-eeru. 25 A jeho syn byl Refach a Reef, jeho syn Telach, jeho syn Tachan, 26 jeho syn Laedán, jeho syn Amíhud, jeho syn Elíama, 27 jeho syn Nón, jeho syn Jozue. 28 Jejich trvalé vlastnictví a sídlitě: Bét-el s vesnicemi, na východě Naarán, na západě Gezer s vesnicemi, ekem s vesnicemi, a do Aje s vesnicemi. 29 V rukou synů Manasesových byl Bét-eán s vesnicemi, Taenak s vesnicemi, Megido s vesnicemi, Dór s vesnicemi. V těch místech sídlili synové Josefa, syna Izraelova. 30 Synové Aerovi: Jimna, Jiva, Jiví, Bería a jejich sestra Serach. 31 Synové Beríovi: Cheber a Malkíel; to je otec Birzavitův. 32 Cheber zplodil Jafleta, ómera, Chótama a jejich sestru úu. 33 Synové Jafletovi: Pásak, Bimhál a Avát; to jsou synové Jafletovi. 34 Synové emerovi: Achí a Rohga, Jechuba a Arám. 35 Synové Helema, jeho bratra: Sófach, Jimna, éle a Ámal. 36 Synové Sófachovi: Súach, Charnefer, úal, Berí a Jimra, 37 Beser, Hód, ama, ila, Jitrán a Beéra. 38 Synové Jeterovi: Jefune, Pispa a Ara. 39 Synové Ulovi: Árach, Chaníel a Risja. 40 Ti vichni jsou synové Aerovi, náčelníci otcovských rodů, zkuení stateční bohatýři, náčelníci předáků. Počet zapsaných do seznamu rodů pro vojenskou slubu a do boje činil dvacet est tisíc mužů.

1.Paralipomenon 8

1 Benjamín zplodil Belu, svého prvorozeného, Abela jako druhého, Achracha jako třetího, 2 Nóchu jako čtvrtého a Ráfu jako pátého. 3 Synové Belovi byli: Adár, Géra, Abíhúd, 4 Abíúa, Naamán, Achóach, 5 Géra, efúfan a Chúram. 6 To jsou synové Echúdovi, náčelníci rodů obyvatel Geby, kteří je přestěhovali do Manachatu, 7 toti Naamán, Achijá a Géra; ten je přestěhoval; té zplodil Uzu a Achíchuda. 8 acharajim zplodil syny na Moábském poli poté, co propustil své eniny Chúimu a Baaru; 9 se svou enou Chodeí zplodil Jóbaba, Sibju, Méu, Malkáma, 10 Jeúsa, Sekejáe a Mirmu; to jsou jeho synové, náčelníci rodů. 11 S Chúimou zplodil Abítúba a Elpaala. 12 Synové Elpaalovi: Eber, Mieám, emed - ten vybudoval Óno a Lód s vesnicemi -, 13 Bería a ema; to jsou náčelníci rodů obyvatel Ajalónu; ti zahnali na útěk obyvatele Gatu. 14 Dále Achjó, áak a Jeremót, 15 Zebadjá, Arad a Eder, 16 Míkael, Jipa a Jócha, synové Beríovi, 17 Zebadjá, Meulám, Chizkí a Cheber, 18 Jimeraj, Jizlía a Jóbab, synové Elpaalovi, 19 Jakím, Zikrí a Zabdí, 20 Elíenaj, Siletaj a Elíel, 21 Adajá, Berejá a imrat, synové imeího, 22 Jipán, Eber a Elíel, 23 Ebdón, Zikrí a Chánan, 24 Chananjá, Élam a Antótijá, 25 Jifdejá a Penúel, synové áakovi, 26 ameraj, echarjá a Ataljá, 27 Jaarejá, Elijá a Zikrí, synové Jerochámovi. 28 To jsou náčelníci rodů podle rodopisů, náčelníci, kteří sídlili v Jeruzalémě. 29 V Gibeónu pak sídlili: Otec Gibeónu, jeho ena se jmenovala Maaka 30 a jeho prvorozený syn Abdón, pak Súr, Kí, Baal a Nádab, 31 Gedór, Achjó a Zeker. 32 Miklót zplodil imeu. Také ti sídlili naproti svým bratrům v Jeruzalémě, se svými bratry. 33 Nér zplodil Kíe, Kí zplodil Saula, Saul zplodil Jónatana, Malkíúu, Abínádaba a Ebaala. 34 Synem Jónatanovým byl Meríb-baal. Meríb-baal zplodil Míku. 35 Synové Míkovi: Pítón, Melek, Taeréa a Achaz. 36 Achaz zplodil Jójadu, Jójada zplodil Alemeta, Azmáveta a Zimrího, Zimrí zplodil Mósu. 37 Mósa zplodil Bineu; jeho syn byl Ráfa, jeho synem Eleása a jeho synem Ásel. 38 Ásel měl est synů. Toto jsou jejich jména: Azríkam, Bokrú, Jimáel, earjá, Obadjá a Chánan. Ti vichni jsou synové Áselovi. 39 Synové jeho bratra Eeka: Úlam, jeho prvorozený, druhý Jeú a třetí Elífelet. 40 Synové Úlamovi byli stateční bohatýři, lučitníci; měli mnoho synů a vnuků, celkem sto padesát. Ti vichni pocházeli ze synů Benjamínových.

1.Paralipomenon 9

1 Vichni z Izraele byli zapsáni do seznamu rodů. Zde jsou ti, kdo byli zapsáni do Knihy králů izraelských. Juda pro svou zpronevěru byl přestěhován do Babylóna. 2 Kdo dříve sídlili v městech svého trvalého vlastnictví, Izrael, kněží, levité a chrámoví nevolníci, 3 pocházející z Judovců, Benjamínovců, Efrajimovců a Manasesovců, sídlili nyní v Jeruzalémě: 4 Útaj, syn Amíhuda, syna Omrího, syna Imrího, syna Báního ze synů Peresa, syna Judova. 5 Ze íloanů Asajá, prvorozený, a jeho synové. 6 Ze synů Zerachových Jeúel a jejich bratří, celkem est set devadesát. 7 Ze synů Benjamínových Salú, syn Meuláma, syna Hódavjáe, syna Hasenuova, 8 a Jibnejá, syn Jerochámův, a Éla, syn Uzího, syna Mikrího, a Meulám, syn efatjáe, syna Reúela, syna Jibnijáova, 9 a jejich bratří podle rodopisů, celkem devět set padesát est. Ti vichni mui byli náčelníci otcovských rodů. 10 Z kněží: Jedajá, Jójariáb a Jakín, 11 Azarjá, syn Chilkijáe, syna Meuláma, syna Sádoka, syna Merajóta, syna Achítúba, představeného Boího domu. 12 Adajá, syn Jerocháma, syna Pachúra, syna Malkijáova, Maesaj, syn Adíela, syna Jachzéry, syna Meuláma, syna Meilemíta, syna Imerova, 13 a jejich bratří, náčelníci otcovských rodů, tisíc sedm set edesát statečných bohatýrů pro sluebné dílo Boího domu. 14 Z lévijců: emajá, syn Chaúba, syna Azríkama, syna Chaabjáe ze synů Merarího. 15 Bakbakar, Chere a Gálal, Matanjá, syn Míky, syna Zikrího, syna Asafova. 16 Obadjá, syn emajáe, syna Gálala, syna Jedútúnova, a Berekjá, syn Ásy, syna Elkánova, bydlící ve dvorcích nétofských. 17 Vrátní: alúm, Akúb, Talmón a Achíman a jejich bratří; alúm byl náčelníkem 18 a je a dosud při východní královské bráně. To jsou vrátní z táborů Léviovců. 19 alúm, syn Kóreho, syna Ebjásafa, syna Kórachova, a jeho bratří z rodu Kórachovců byli správci sluebného díla a střeili prahy stanu; jejich otcové byli správci Hospodinova tábora a střeili vstup. 20 A Pinchas, syn Eleazarův, byl dříve jejich představeným; Hospodin byl s ním. 21 Zekarjá, syn Meelemjáův, byl vrátným při vchodu do stanu setkávání. 22 Vech prověřených vrátných prahů bylo dvě stě dvanáct. Byli zapsáni do seznamu rodů ve svých dvorcích. David a Samuel, vidoucí, je ustanovili k stálé slubě. 23 Oni a jejich synové byli na stráí u bran domu Hospodinova, domu stanu. 24 Vrátní byli na čtyřech stranách: na východě, na západě, na severu a na jihu. 25 A jejich bratří měli přicházet ze svých dvorců vdy ve stanovené době, aby spolu s nimi sloužili po sedm dnů. 26 Tito byli ustanoveni k stálé slubě: čtyři bohatýrtí vrátní; byli to lévijci, byli správci komor a pokladů Boího domu. 27 Jiní ponocovali kolem Boího domu, nebo na nich bylo dret strá a ráno co ráno otvírat. 28 Dalí měli na starosti sluebné náčiní, v určitém počtu je přináeli dovnitř a vynáeli ven. 29 Někteří měli pod dohledem náčiní a svaté předměty, bílou mouku, víno a olej, kadidlo a vonné látky. 30 Někteří kněží synové mísili masti z vonných látek. 31 A Matitjá z lévijců, prvorozený Kórachovce alúma, byl ustanoven k stálé slubě u pánví. 32 Někteří Kehatovci, někteří z jejich bratří, měli na starosti rovnání předkladných chlebů, měli je připravovat vdycky v den odpočinku. 33 Toto jsou zpěváci, náčelníci lévijských rodů; dleli v komorách, uvolněni od jiných prací. Ve dne i v noci byli toti v pohotovosti ke svému dílu. 34 Toto jsou náčelníci lévijských rodů podle rodopisů, náčelníci, kteří sídlili v Jeruzalémě. 35 V Gibeónu sídlili: otec Gibeónu Jeíel, jeho ena se jmenovala Maaka 36 a jeho prvorozený syn Abdón, pak Súr, Kí, Baal, Nér a Nádab, 37 Gedór a Achjó, Zekarjá a Miklót. 38 Miklót pak zplodil imeama. Také ti sídlili naproti svým bratřím v Jeruzalémě se svými bratry. 39 Nér zplodil Kíe a Kí zplodil Saula. Saul zplodil Jónatana a Malkíúu a Abínádaba a E-baala. 40 Synem Jónatanovým byl Meríb-baal. Meríb-baal zplodil Míku. 41 Synové Míkovi: Pitón, Melek a Tachróa. 42 Achaz pak zplodil Jaeru, Jaera zplodil Alemeta, Azmáveta a Zimrího, Zimrí zplodil Mósu. 43 Mósa zplodil Bineu; jeho synem byl Refajá, jeho synem byl Eleása, jeho synem byl Ásel. 44 Ásel měl est synů. Toto jsou jejich jména: Azríkam, Bokrú, Jimáel, earjá, Obadjá a Chánan. Toto jsou synové Áselovi.

1.Paralipomenon 10

1 Pelitejci bojovali proti Izraeli. Izraeltí mui před Pelitejci utíkali a padali pobiti v pohoří Gilbóa. 2 Pelitejci se pustili za Saulem a za jeho syny. I pobili Pelitejci Saulovy syny Jónatana, Abínádaba a Malkíúu. 3 Pak zesílil boj proti Saulovi. Objevili ho lukostřelci a postřelili ho. 4 Saul řekl svému zbrojnoi: “Vytas meč a probodni mě jím, ne přijdou ti neobřezanci, aby mě nezneuctili.” Zbrojno vak nechtěl, velmi se bál. Saul tedy uchopil meč a nalehl na něj. 5 Kdy zbrojno viděl, e Saul zemřel, také on nalehl na meč a zemřel. 6 Tak zemřeli Saul, jeho tři synové a celý jeho dům, zemřeli zároveň. 7 Kdy vichni izraeltí mui, kteří byli v dolině, viděli, e bojovníci utekli a e Saul i jeho synové zemřeli, opoutěli svá města a utíkali. Pelitejci přili a usadili se v nich. 8 Pelitejci přili druhého dne, aby obrali pobité, a nali Saula a jeho syny padlé v pohoří Gilbóa. 9 Obrali ho a odnesli jeho hlavu a jeho zbroj a poslali kolovat po pelitejské zemi jako radostné poselství pro své modlářské stvůry i pro lid. 10 Jeho zbroj uložili v domě svých bohů a jeho lebku přibili v domě Dágonově. 11 Vichni z Jábee v Gileádu uslyeli o vem, co se Saulem provedli Pelitejci. 12 Vichni válečníci se vypravili, odnesli mrtvé tělo Saulovo i mrtvá těla jeho synů, přinesli je do Jábee a pochovali jejich kosti pod posvátným stromem v Jábei. Poté se postili sedm dní. 13 Tak zemřel Saul pro svoji zpronevěru; zpronevěřil se Hospodinu, protoe nedbal na Hospodinovo slovo. Dokonce se dotazoval větího ducha. 14 Hospodina se nedotazoval, proto jej Hospodin usmrtil a převedl království na Davida, syna Jiajova.

1.Paralipomenon 11

1 Celý Izrael se shromádlil k Davidovi do Chebrónu. Řekli: “Hle, jsme tvá krev a tvé tělo. 2 U tenkrát, kdy byl králem Saul, vyváděl a přiváděl jsi Izraele ty. Tobě Hospodin, tvůj Bůh, řekl: “Ty bude pást Izraele, můj lid, ty bude vévodou nad mým izraelským lidem.” 3 Pak přili vichni izraelští starí ke králi do Chebrónu a David s nimi v Chebrónu uzavřel před Hospodinem smlouvu. I pomazali Davida za krále nad Izraelem podle Hospodinova slova skrze Samuela. 4 David el s celým Izraelem na Jeruzalém, to je na Jebús; obyvatelé té země byli Jebúsejci. 5 Obyvatelé Jebúsu Davidovi řekli: “Sem nevstoupí.” Ale David dobyl skalní pevnost Sijón, to je Město Davidovo. 6 David řekl: “Kdo udeří na Jebúsejce první, stane se vůdcem a velitelem.” První pronikl nahoru Jóab, syn Serújin, a tak se stal vůdcem. 7 David se usadil ve skalní pevnosti; proto ji nazvali Město Davidovo. 8 Pak vybudoval město kolem dokola počínaje od Miló. Ostatní části města opravil Jóab. 9 David se stále více vzmáhal a Hospodin zástupů byl s ním. 10 Toto byli vůdci Davidových bohatýrů, kteří byli při něm jako mocná opora jeho království spolu s celým Izraelem; ustanovili jej králem podle Hospodinova slova o Izraeli. 11 Toto je výčet Davidových bohatýrů: Jáobeám, syn Chachmóního, vůdce osádek. Ten zamával kopím a naráz jich proklál na tři sta. 12 Po něm Eleazar, syn Dóda Achóchijského; to byl jeden z těch tří bohatýrů. 13 Ten byl s Davidem v Pas-damímu, kdy se tam Pelitejci shromádlili k boji. Byl tam díl pole, celý osetý ječmenem. Lid utíkal před Pelitejci. 14 Bohatýři se postavili doprostřed toho dílu pole, osvobodili jej a Pelitejce pobili. Hospodin způsobil veliké vysvobození. 15 Tři z těch třiceti vůdců sestoupili na skálu k Davidovi do jeskyně Adulámu. Pelitejský tábor leel v dolině Refájců. 16 David byl tehdy ve skalní skrýi a výstný znak Pelitejců byl tenkrát u Betléma. 17 Tu David zatouil: “Kdo mi dá napít vody z betlémské studny, která je u brány?” 18 Ti tři vtrhli do pelitejského tábora, načerpali vodu z betlémské studny, která je u brány, a přinesli ji Davidovi. David ji vak nechtěl pít, nýbr vykonal jí úlitbu Hospodinu. 19 Řekl: “Můj Boe, nech jsem dalek toho, abych udělal něco takového. Co mohu pít krev těch mužů? Nasadili svůj ivot. Přinesli mi ji s nasazením ivota.” Proto se jí nechtěl napít. To vykonali ti tři bohatýři. 20 Také Abaj, bratr Jóabův, byl vůdce tří. I on zamával kopím a proklál jich na tři sta. Mezi těmi třemi byl nejproslulejší. 21 Z těch tří byl váenější ne druzí dva a byl jejich velitelem, ale oněm třem prvním se nevyrovnal. 22 Benajá, syn Jójady, syna zdatného mue z Kabseelu, mue mnoha činů, ubil dva moábské reky a sestoupil a ubil v jámě lva; byl tehdy sníh. 23 Ubil té Egypana vysokého pět loket; Egypan měl v ruce kopí jako tkalcovské vratidlo. Sestoupil k němu s holí, vytrhl Egypanovi kopí z ruky a jeho vlastním kopím ho zabil. 24 Toto vykonal Benajá, syn Jójadův. A byl mezi těmi třemi bohatýry proslulý. 25 Z těch třiceti byl nejváenější, ale oněm třem prvním se nevyrovnal. David ho přidělil ke své tělesné strái. 26 Následují stateční bohatýři Asáel, bratr Jóabův, Elchánan, syn Dóda z Betléma, 27 amót Harórský, Cheles Pelónský, 28 Íra, syn Íkee Tekójského, Abíezer Anatótský, 29 Sibekaj Chúatský, Ílaj Achóchejský, 30 Mahraj Netófský, Cheled, syn Baany Netófského, 31 Ítaj, syn Ríbaje z Gibeje Benjamínovců, Benajá Pireatónský, 32 Chúraj z úvalů Gaaských, Abíel Arbátský, 33 Azmávet Bacharúmský, Eljachba aalbónský. 34 Proslulí byli Jónatan Gizónský, syn agéa Hararského, 35 Achíam, syn Sakara Hararského, Elífal, syn Úrův, 36 Chefer Mekeratský, Achijá Pelónský, 37 Chesró Karmelský, Naaraj, syn Ezbajův, 38 Jóel, bratr Nátanův, Mibchár, syn Hagrího, 39 Selek Amónský, Nachraj Berótský, zbrojno Jóaba, syna Serújina, 40 Íra Jitrejský, Gáreb Jitrejský, 41 Urijá Chetejský, Zábad, syn Achlájův, 42 Adína, syn ízy Rúbenského, vůdce Rúbenců, s nimi bylo oněch třicet, 43 dále Chánan, syn Maakův, a Jóafat Mitnejský, 44 Uzijá Aterátský, ama a Jeíel, synové Chótama Aróerského, 45 Jedíael, syn imrího, a jeho bratr Jócha Tisejský, 46 Elíel Machavímský, Jeríbij a Jóavjá, synové Elnaamovi, a Jitma Moábský, 47 Elíel a Obéd a Jaasíel Mesóbajti.

1.Paralipomenon 12

1 Toto jsou bohatýři, kteří přili za Davidem do Siklagu, kde se zdroval před Saulem, synem Kíovým, jeho spolubojovníci. 2 Byli vyzbrojeni lukem, bojovali pravou i levou rukou, kamením i ípy z luku. Pocházeli z Benjamína, ze Saulových bratrů. 3 Vůdcem byl Achíezer, pak Jóa, synové emaje Gibeatského, Jeziel a Pelet, synové Azmávetovi, Beraka a Jehú Anatótský, 4 Jimajá Gibeónský, jeden z třiceti bohatýřů a nad třiceti, 5 Jirmejá a Jachaziel, Jóchanan a Józabad Gederatský, 6 Eleúzaj a Jerímót, Baaljá, emarjá a efatjá Charífský, 7 Elkána a Jijjá, Azarel, Jóezer a Jáobeám, Korchíjci, 8 Jóela a Zebadjá, synové Jerocháma z Gedóru. 9 Z Gádovců přeli k Davidovi do skalní skrýe na pou udatní bohatýři, schopní bojovníci vyzbrojení títem a otěpem, s tváří lvů a hbitostí gazel na horách. 10 Vůdcem byl Ezer, druhý byl Obadjá, třetí Elíab, 11 čtvrtý Mimana, pátý Jirmejá, 12 estý Ataj, sedmý Elíel, 13 osmý Jóchanan, devátý Elzabad, 14 desátý Jirmejá, jedenáctý Makbanaj. 15 To byli Gádovci, vůdcové vojska, ti mladí nad setninou, ti starí nad plukem. 16 To jsou ti, kteří překročili Jordán v prvním měsíci, kdy se rozvodnil a vyžil ze svých břehů, kteří rozehnali nepřátele po vech dolinách na východ i na západ. 17 Také jiní z Benjamínovců a Judejců přili k Davidovi do skalní skrýe. 18 David jim vyel vstříc a takto je oslovil: “Přicházíte-li ke mně v pokoji, abyste mi pomohli, ze srdce rád se s vámi spojím. Jestlie mě vak chcete vyzradit mým protivníkům, i kdy na mých rukou nelpí násilí, a to Bůh naich otců vidí a ztrestá.” 19 Tu vyzbrojil duch Boí Amasaje, vůdce osádek. Řekl: “Jsme s tebou, Davide, jsme při tobě, synu Jiajův. Pokoj, pokoj tobě, pokoj i tvým pomocníkům, vdy tvůj Bůh ti pomáhá.” David je přijal a ustanovil je vůdci oddílů. 20 Také někteří z Manasea odpadli k Davidovi, kdy vytáhl s Pelitejci do boje proti Saulovi. Nepomáhali vak Pelitejcům, protoe pelitejská kníata se usnesla poslat Davida pryč s odůvodněním: “Za cenu naich hlav odpadne ke svém pánu Saulovi.” 21 Kdy se ubíral do Siklagu, odpadli k němu z Manasesa Adnach, Józabad, Jedíael, Míkael, Józabad, Elíhu a Siltaj, vůdci iků z Manasesa. 22 Ti pomohli Davidovi proti nepřátelské hordě. Vichni to byli udatní bohatýři. Stali se ve vojsku veliteli. 23 Den ze dne přicházely Davidovi posily, take jeho tábor vzrostl jako tábor Boí. 24 Toto je výčet oddílů vyzbrojených k vojenské slubě, těch, kteří přili k Davidovi do Chebrónu, aby na něho podle Hospodinova rozkazu přenesli Saulovo království. 25 Judovců ozbrojených títem a otěpem est tisíc osm set, vyzbrojených k vojenské slubě; 26 ze imeónovců sedm tisíc jedno sto bohatýřů udatných v boji; 27 z Léviovců čtyři tisíce est set; 28 Jójada, vévoda Áronovců, měl s sebou tři tisíce sedm set muů. 29 Mládeneček Sádok byl udatný bohatýř. Z domu jeho otce bylo dvaadvacet velitelů. 30 Z Benjamínovců, Saulových bratrů, tři tisíce. Větina jich toti dosud vykonávala stráni slubu domu Saulovu. 31 Z Efrajimovců dvacet tisíc osm set udatných bohatýřů, proslulých ve svých otcovských rodech. 32 Z poloviny pokolení Manasesova osmnáct tisíc, kteří byli uvedeni jménem a určeni k tomu, aby Davida ustanovili králem. 33 Z Isacharovců přili znalci časů, kteří poučovali Izraele, co má dělat. Jejich vůdců bylo dvě stě; vichni jejich bratrů si řídili jejich pokyny. 34 Ze Zabulóna vytáhlo vojsko připravené k boji se vemi válečnými zbraněmi, padesát tisíc muů odhodlaných bez váhání nastoupit. 35 Z Neftalího tisíc velitelů a s nimi třicet sedm tisíc muů ozbrojených títem a kopím. 36 Z Dana dvacet osm tisíc est set muů připravených k boji. 37 Z Aera vytáhlo vojsko čtyřicet tisíc muů připravených k boji. 38 Ze Zajordání z Rúbena, Gáda a z poloviny kmene Manasesova sto dvacet tisíc muů v plné zbroji do boje. 39 Ti vichni byli bojovníci odhodlaní nastoupit do bitevní řady; přili v pokoji do Chebrónu, aby ustanovili Davida králem nad celým Izraelem. Té vechen ostatní Izrael hodlal jednomyslně Davida ustanovit králem. 40 Pobyli tam s Davidem tři dny. Jedli a pili, co jim jejich bratrů připravili. 41 A jejich susedé a od Isachara, Zabulóna a Neftalího přiváeli na oslech, velbloudech, na mezcích i dobytčatech chléb, mouku, pletence suených fíků, suené hrozny, víno a olej a přiváděli mnoství skotu a bravu, nebo v Izraeli zavládla radost.

1.Paralipomenon 13

1 David se radil s veliteli nad tisíci a nad sty, s kadým vojevůdcem. 2 David řekl celému shromádnění Izraele: “Pokládáte-li to za vhodné a za pokyn od Hospodina, naeho Boha, poleme vzkaz svým ostatním bratřím do vech izraelských území a současně i kněím a lévijcům do jejich měst a na jejich pastviny, aby se k nám shromádili. 3 Přeneseme k nám schránu naeho Boha; za dnů Saulových jsme ji nevyhledávali.” 4 Celé shromádnění s tím souhlasilo, vechen lid ten návrh pokládal za správný. 5 Proto David svolal celý Izrael, od ramene řeky Egyptské a k cestě do Chamátu, aby přenesli Boí schránu z Kirjat-jearímu. 6 Pak David a celý Izrael táhli do Baaly u Kirjat-jearímu v Judsku, aby odtud vynesli schránu Boha Hospodina, který sídlí nad cheruby, jeho jméno je vzýváno. 7 Vezli Boí schránu na novém povozu z domu Abínádabova. Povez řídili Uza a Achjó. 8 David a celý Izrael bujaře křepčili před Bohem a zpívali za doprovodu citar, harf, bubínku, cymbálů a pozounů. 9 Kdy přili ke Kídonovu humnu, napřáhl Uza ruku, aby uchopil schránu, protoe spřeení vybočilo z cesty. 10 Hospodin vzplanul proti Uzovi hněvem a zabil ho, protoe napřáhl ruku na schránu. Zemřel tam před Bohem. 11 Té David vzplanul, e se Hospodin prudce obořil na Uzu, a proto nazval to místo Peres-uza (to je Uzovo zbořenisko); jmenuje se tak dodnes. 12 V onen den pojala Davida bázeň před Bohem. Řekl: “Jak bych mohl vnést Boí schránu a k sobě?” 13 Proto David Boí schránu nepřenesl k sobě do Města Davidova, nýbr ji dal dopravit do domu Obéd-edóma Gatského. 14 Boí schrána zůstala při domě Obéd-edómově; byla v jeho domě po tři měsíce. Hospodin poehnal Obéd-edómovu domu i vemu, co mu patřilo.

1.Paralipomenon 14

1 Týrský král Chíram poslal k Davidovi posly; poslal mu cedrové dřevo, zedníky a tesaře, aby mu postavili dům. 2 David poznal, e jej Hospodin potvrdil za krále nad Izraelem, e jeho království bude kvůli jeho izraelskému lidu velice povzneseno. 3 David si v Jeruzalémě vzal dalí eny a zplodil dalí syny a dcery. 4 Toto jsou jména těch, kteří se mu narodili v Jeruzalémě: amúa a óbab, Nátan a alomoun, 5 Jibchár, Elíua a Elpelet, 6 Nógah, Nefeg a Jafía, 7 Elíama, Beeljáda a Elífelet. 8 Kdy Pelitejci uslyeli, e David byl pomazán za krále nad celým Izraelem, vytáhli vichni Pelitejci Davida hledat. David o tom uslyel a vytáhl proti nim. 9 Pelitejci přitáhli a vpadli do doliny Refájců. 10 David se doptával Boha: “Mám proti Pelitejcům vytáhnout? Vydá mi je do rukou?” Hospodin mu odpověděl: “Vytáhni, vydám ti je do rukou!” 11 Vystoupili tedy do Baal-perasímu a tam je David pobil. David prohlásil: “Bůh jako prudké vody prolomil mým prostřednictvím řady mých nepřátel.” Proto pojmenovali to místo Baal-perasím (to je Pán průlomu). 12 Pelitejci tam zanechali své bohy a David je dal spálit ohněm. 13 Pelitejci potom znovu vpadli do doliny. 14 David se opět doptával Boha. Bůh mu odpověděl: “Netáhni za nimi. Obejdi je a napadni je směrem od balzámovníků. 15 Jakmile uslyí v korunách bazámovníků elest kroků, vyrazí do boje, nebo Bůh vyjde před tebou a pobije tábor Pelitejců.” 16 David vykonal, co mu Bůh přikázal. Pobili tábor Pelitejců od Gibeónu a do Gezeru. 17 David se stal proslulým ve vech zemích. Hospodin způsobil, e strach z něho dolehl na vechny národy.

1.Paralipomenon 15

1 David nastavěl v Městě Davidově domy pro sebe, připravil i místo pro Boí schránu a postavil pro ni stan. 2 Tehdy David řekl: “Boí schránu nesmí nést nikdo kromě lévijců, protoe je vyvolil Hospodin, aby nosili Hospodinovu schránu a vdycky u ní přísluhovali.” 3 David svolal celý Izrael do Jeruzaléma, aby vynesli Hospodinovu schránu na místo, které pro ni připravil. 4 David tedy shromádlil Áronovce a lévijce: 5 Z Kehatovců předáka Uríela a sto dvacet jeho bratrů. 6 Z Meraríovců předáka Asajáe a dvě stě dvacet jeho bratrů. 7 Z Gerómovců předáka Jóela a sto třicet jeho bratrů. 8 Z Elisáfanců předáka emajáe a dvě stě jeho bratrů. 9 Z Chebrónovců předáka Elíela a osmdesát jeho bratrů. 10 Z Uzíelovců předáka Amínadaba a sto dvanáct jeho bratrů. 11 David povolal kněze Sádoka a Ebjátara a lévijce Uríela, Asajáe, Jóela, emajáe, Elíela a Amínadaba. 12 Nařídil jim: “Vy jste představitelé lévijských rodů. Posvěte se spolu se svými bratry. Vynesete schránu Hospodina, Boha Izraele, na místo, které jsem pro ni připravil. 13 e jste při tom ponejprv nebyli, Hospodin, ná Bůh, se prudce na nás obořil, protoe jsme se ho nedotázali podle řádu.” 14 Kněi a lévijci se tedy posvětili a vynesli schránu Hospodina, Boha Izraele. 15 Léviovcí nesli Boí schránu na ramenou na sochorech, jak podle Hospodinova slova přikázal Mojí. 16 David také lévijským předákům nařídil, aby ustanovili své bratry zpěváky, kteří by radostně hlaholili na hudební nástroje, harfy, citary a zvučné cymbály. 17 I ustanovili lévijci Hémana, syna Jóelova, a z jeho bratrů Asafa, syna Berekjáova, a z Meraríovců, jejich bratrů, Éтана, syna Kúajáova. 18 A na střídání s nimi jejich bratry Zakarjáe, Bena, Jaazíela, emíramóta, Jechíela, Uního, Elíaba, Benajáe, Maasejáe, Matitjáe, Elíflehúa, Miknejáe, Obéd-edóma a Jeíela, vrátné. 19 Zpěváci Héman, Asaf a Étan zvučně hráli na měděné cymbály. 20 Zekarjá, Aziel, emíramót, Jechiel, Uní, Elíab, Maasejá a Benajá doprovázeli vysoký zpěv na harfy, 21 Matitjá, Elíflehú, Miknejá, Obéd-edóm, Jeiel a Azazjá doprovázeli hluboký zpěv na citary. 22 Kenanjá, předák lévijců, určených k přenáení schrány, byl pověřen dozorem při přenáení; vyznal se v těchto věcech. 23 Berekjá a Elkána byli při schráně vrátnými. 24 Kněi ebanjá, Jóafat, Netaneel, Amasaj, Zekarjá, Benajá a Elíezer troubili před Boí schránou na pozouny. Obéd-edóm a Jechijá byli také vrátnými při schráně. 25 David, izraeltí starí a velitelé nad tisíci radostně vystupovali se schránou Hospodinovy smlouvy z Obéd-edómovu domu. 26 Protoe Bůh prokázal svou pomoc lévijcům, kteří nesli schránu Hospodinovy smlouvy, obětovali sedm býčků a sedm beranů. 27 David byl oděn plátěnkou z bělostného plátna, stejně tak vichni lévijci, kteří nesli schránu, zpěváci a Kenanjá, předák zpěváků při přenáení. David měl na sobě té lněný efód. 28 Celý Izrael vystupoval se schránou Hospodinovy smlouvy za ryčného trubení polnic a za zvuku pozounů, cymbálů, harf a citar. 29 Kdy schrána Hospodinovy smlouvy vstupovala do Města Davidova, Míkal, dcera Saulova, se právě dívala z okna. Viděla krále Davida, jak poskakuje a křepčí, a v srdci jím pohrdla.

1.Paralipomenon 16

1 Boí schránu přinesli a umístili ji uprostřed stanu, který pro ni David postavil. I přináeli před Bohem zápalné a pokojné oběti. 2 Kdy David dokončil obětování zápalných a pokojných obětí, poehnal lidu v Hospodinově jménu. 3 Pak podělil kadého z Izraele, kadého mue i enu, bochníčkem chleba a datlovým a hrozinkovým koláčem. 4 Potom určil lévijce, kteří by přísluhovali u Hospodinovy schrány a připomínali Hospodina, Boha Izraele, vzdávali mu chválu a oslavovali jej. 5 Asaf byl představeným, jeho zástupcem byl Zekarjá. Jeiel, emíramót, Jechiel, Matitjá, Eliab, Benajá, Obéd-edóm a Jeiel hráli na harfy a citary, Asaf na zvučné cymbály. 6 Kněi Benajá a Jachaziel hráli kadodenně na pozouny před schránou Boí smlouvy. 7 Tehdy onoho dne nařídil David poprvé, aby Asaf a jeho bratři vzdávali Hospodinu chválu: 8 Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, 9 zpívejte mu, pějte almy, přemýlejte o vech jeho divech, 10 honoste se jeho svatým jménem, a se raduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! 11 Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. 12 Připomínejte divy, je vykonal, jeho zázraky a rozsudky jeho úst, 13 potomkové Izraele, jeho sluebніка, Jákobovi synové, jeho vyvolení! 14 Je to Hospodin, ná Bůh, kdo soudí celou zemi. 15 Věčně pamatujte na jeho smlouvu, na slovo, je přikázal tisícům pokolení. 16 Uzavřel ji s Abrahamem, přísahou ji stvrdil Izákovi, 17 stanovil ji Jákobovi jako nařízení, Izraeli jako smlouvu věčnou: 18 “Dám ti kenaanskou zemi za dědičný úděl!” 19 Na počet vás byla malá hrstka, byli jste tam hosty. 20 Putovali od jednoho pronároda ke druhému, z jednoho království dál k jinému lidu. 21 On vak nedovolil nikomu, aby je utlačoval, káral kvůli nim i krále: 22 “Nesahejte na mé pomazané, ublíit mým prorokům se chraňte!” 23 Zpívej Hospodinu, celá země! Zvěstujte den ze dne jeho spásu, 24 vypravujte mezi pronárody o jeho slávě, mezi vemi národy o jeho divech, 25 nebo Hospodin je veliký, nejvyi chvály hodný, budí bázeň, je nad vechny bohy. 26 Vechna bostva národů jsou bůci, ale Hospodin učinil nebe. 27 Před jeho tváří velebná důstojnost, moc a potěení na svatém místě jeho. 28 Lidské čeledi, přiznejte Hospodinu, přiznejte Hospodinu slávu a moc, 29 přiznejte Hospodinu slávu jeho jména! Přineste dar, vstupte před něj, v nádheře svatyně se klaňte Hospodinu! 30 Svíjej se před ním, celá země! Pevně je zaloen svět, nic jím neotřese. 31 Nebesa se zaradují, rozjásá se země, mezi národy se bude říkat: “Hospodin kraluje!” 32 Moře i s tím, co je v něm, se rozburáci, pole zazní jáсотem, i vechno, co je na něm. 33 Tehdy zaplesají stromy v lese vstříc Hospodinu, e přichází soudit zemi. 34 Chválu vzdejte Hospodinu, protoe je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. 35 Rcete: Zachraň nás, ó Boe, nae spásu, shromádi a vytrhni nás z pronárodů; tvému svatému jménu budeme vzdávat chválu, budeme tě chválit chvalozpěvem. 36 Poehnán bud’ Hospodin, Bůh Izraele, od věků a na věky!” A vechen lid a řekne: “Amen. Chvalte Hospodina!” 37 Tam před schránou Hospodinovy smlouvy zanechal David Asafa a jeho bratry, aby kadodenně, podle denního rozvrhu, před schránou přísluhovali. 38 Obéd-edóma a jeho edesát osm bratří i Obéd-edóma, syna Jedítúnova, a Chósu zanechal jako vrátné. 39 Kněze Sádoka a jeho bratry kněze zanechal před Hospodinovým příbytkem na posvátném návří v Gibeónu, 40 aby kadodenně zrána i zvečera obětovali Hospodinu na oltáři zápalné oběti, a to podle veho toho, co je zapsáno v Hospodinově zákoně, který vydal Izraeli. 41 S nimi byli Héman a Jedútún a ostatní čistí, kteří byli uvedeni jmény, aby vzdávali chválu Hospodinu, nebo jeho milosrdenství je věčné. 42 Héman a Jedútún měli s sebou pozouny, zvučné cymbály a nástroje k Boímu zpěvu. Jedútúnovci byli u brány. 43 I odeel vechen lid, kadý do svého domu. A David se obrátil ke svému domu, aby mu udělil poehnání.

1.Paralipomenon 17

1 Kdy David u sídlil ve svém domě, řekl proroku Nátanovi: “Hle, já sídlím v domě cedrovém a schrána Hospodinovy smlouvy je pod stanovými houněmi.” 2 Nátan Davidovi odpověděl: “Udělej ve, co má na srdci, nebo Bůh je s tebou.” 3 Ale té noci se stalo Boží slovo k Nátanovi: 4 “Jdi a řekni mému sluebčníku Davidovi: Toto praví Hospodin: Ty mi nebudeš budovat dům, v něm bych sídlil. 5 Nesídlil jsem v domě od toho dne, kdy jsem vyvedl Izraele, a do dne tohoto. Putoval jsem se stanem, ale příbytek jsem neměl. 6 A jsem přecházel s celým Izraelem kudykoli, zdalipak jsem kdy řekl některému z izraelských soudců, jemu jsem přikázal pást můj lid: “Proč mi nezbudujete cedrový dům?” 7 Nyní tedy promluví takto k mému sluebčníku Davidovi: Toto praví Hospodin zástupů: Vzal jsem tě z pastvin od stáda, abys byl vévodou nad mým lidem, nad Izraelem. 8 Byl jsem s tebou, a jsi el kamkoli. Vyhladil jsem před tebou vechny tvé nepřátele. Tvé jméno jsem učinil tak veliké, jako je jméno velikánů na zemi. 9 I svému lidu, Izraeli, jsem připravil místo a zasadil jej; tam bude bydlet a u nikdy nebude znepokojován, u jej nebudou vysávat bídáci jako dřív. 10 Ode dnů, kdy jsem správou svého izraelského lidu pověřil soudce, podrobil jsem ti vechny nepřátele. Oznamuji ti, e Hospodin vybuduje dům tobě. 11 A se naplní tvé dny a ty odejde ke svým otcům, dám po tobě povstat tvému potomku z tvých synů a upevním jeho království. 12 Ten mi vybuduje dům a já upevním jeho trůn navěky. 13 Já mu budu Otcem a on mi bude synem. Svoje milosrdenství mu neodejmu, jako jsem odňal tomu, který byl před tebou. 14 Ustanovím jej ve svém domě a ve svém království navěky. Jeho trůn bude navěky upevněn.” 15 Nátan k Davidovi promluvil ve smyslu vech těchto slov a celého tohoto vidění. 16 Král David pak veel, usedl před Hospodinem a řekl: “Co jsem, Hospodine Boe, a co je můj dům, e jsi mě přivedl a sem? 17 A i to bylo v tvých očích málo, Boe. Dokonce přislubuje domu svého sluebníka dlouhá léta. Shlédl jsi na mě, jako bych byl člověk vysoké hodnosti, Hospodine Boe. 18 Co můe David jetě dodat k slávě, kterou jsi dal svému sluebčníku? Vdy ty zná svého sluebníka. 19 Hospodine, kvůli svému sluebčníku a podle svého srdce jsi učinil celou tuto velikou věc a dal o vech těchto velikých věcech vědět. 20 Hospodine, není ádného jako ty, není Boha kromě tebe, podle toho veho, co jsme na vlastní ui slyeli. 21 Kdo je jako tvůj izraelský lid, jediný pronárod na zemi, jej si Bůh přiel vykoupit za lid; učinil sis jméno velikými a hroznými činy, kdy jsi vypudil pronárody před svým lidem, který sis vykoupil z Egypta. 22 Ty jsi stanovil, aby tvůj izraelský lid byl tvým lidem navěky, a sám ses jim stal, Hospodine, Bohem. 23 Nyní tedy, Hospodine Boe, a se navěky věrné ukáe tvé slovo, které jsi promluvil o svém sluebčníku a o jeho domu. Učiň, jak jsi promluvil. 24 A se navěky osvědčí jako věrné a veliké tvé jméno, a se říká: Hospodin zástupů, Bůh Izraele, je Izraeli Bohem. A dům tvého sluebníka Davida a je před tebou pevný. 25 Nebo ty, Boe, jsi svému sluebčníku ohlásil, e mu vybuduje dům. Proto tvůj sluebník nael odvahu modlit se před tebou. 26 Ano, Hospodine, ty sám jsi Bůh. Přislíbil jsi svému sluebčníku takové dobrodiní. 27 Nyní tedy poehnej laskavě domu svého sluebníka, aby trval před tebou navěky. Dá-li mu, Hospodine, poehnání, bude poehnán navěky!”

1.Paralipomenon 18

1 Potom David porazil Pelitejce a podrobil si je a vyrval Gat a jeho vesnice z rukou Pelitejců. 2 Porazil i Moábce. Moábci se stali Davidovými otroky a odváděli dávky. 3 David také porazil u Chamátu Hadad-ezera, krále Sóby, kdy táhl, aby nad řekou Eufratem vztyčil znamení své moci. 4 David zajal tisíc jeho koní k vozům a sedm tisíc jezdců a dvacet tisíc pěáků. Vechny koně k vozům David ochromil, zanechal koně jen ku stu vozům. 5 Hadad-ezerovi, králi Sóby, přili na pomoc Aramejci z Damaku. David pobil z Aramejců dvaadvacet tisíc mužů. 6 Pak David umístil do damaského Aramu výsostná znamení. Tak se i Aramejci stali Davidovými otroky a odváděli dávky. Hospodin Davida zachraňoval, a el kamkoli. 7 David také pobral zlaté títy, které na sobě měli Hadad-ezerovi sluebníci, a přinesl je do Jeruzaléma. 8 Z Tibchatu a Kúnu, Hadad-ezerových měst, pobral David velké množství bronzu; z něho udělal alomoun bronzové moře a sloupy i bronzové nádoby. 9 Kdy Toú, král Chamátu, uslyel, e David porazil celé vojsko Hadad-ezera, krále Sóby, 10 poslal svého syna Hadórama ke králi Davidovi, aby mu popřál pokoje a dobrořečil mu za jeho boj a vítězství nad Hadad-ezerem, e jej porazil; Hadad-ezer vedl toti s Toúem války. Hadóram přinesl velijaké předměty zlaté, stříbrné a měděné. 11 I ty král David zasvětil Hospodinu se stříbrem a zlatem, které vzal od vech pronárodů, od Edómců, Moábců, Amónovců, Pelitejců a Amáleka. 12 Abaj, syn Serújin, pobil z Edómců v Solném údolí osmnáct tisíc mužů. 13 V Edómu umístil David výsostná znamení. Vichni Edómci se stali Davidovými otroky. Hospodin Davida zachraňoval, a el kamkoli. 14 David kraloval nad celým Izraelem a prosazoval právo a spravedlnost pro vechen svůj lid. 15 Jóab, syn Serújin, byl vrchním velitelem, Jóafat, syn Achílúdův, byl kancléřem. 16 Sádok, syn Achítúbův, a Abímelek, syn Ebjátarův, byli kněími. ava byl písařem. 17 Benajá, syn Jójadův, byl nad Keretejci a Peletejci. Davidovi synové byli pobočníky krále.

1.Paralipomenon 19

1 Potom se stalo, e zemřel král Amónovců Nácha a po něm se ujal království jeho syn. 2 I řekl David: “Prokái milosrdenství Chanúnovi, synu Náchaovu. Vdy jeho otec prokazoval milosrdenství mně.” David tedy poslal posly, aby ho potěil v zármutku nad otcem. Davidovi sluebníci přili k Chanúnovi do země Amónovců, aby ho potěili. 3 Amónovtí velitelé vak Chanúna podněcovali: “Tobě se zdá, e David chce uctít tvého otce? e k tobě poslal těitele? Nepřili k tobě jeho sluebníci spíe proto, aby prozkoumali a rozvrátili zemi?” 4 Chanún dal tedy Davidovy sluebníky oholit, dal uříznout jejich roucho do poloviny, a do rozkroku, a tak je propustil. 5 I li. Kdy to o těch muích oznámili Davidovi, poslal jim naproti, protoe ti mui byli velice zhanobeni. Král nařídil: “Zůstaňte v Jerichu, dokud vám brady neobrostou; pak se vrátíte.” 6 Amónovci viděli, e zavini Davidovu nelibost. Proto Chanún s Amónovci poslal tisíc talentů stříbra, aby si najali koně k vozům a jezdce od Aramejců z Dvojříčí, Aramejců z Maaky a ze Soby. 7 Najali si třicet dva tisíce koní k vozům od krále z Maaky a jeho lid. Ti přitáhli a utábořili se proti Médebě. Také Amónovci se shromádili ze svých měst a přitáhli do boje. 8 Kdy to David uslyel, poslal Jóaba s celým vojem bohatýrů. 9 Amónovci vytáhli a seřadili se k boji u vchodu do města. Králové, kteří přitáhli, stáli stranou v poli. 10 Kdy Jóab spatřil, e má proti sobě bitevní řady vpředu i vzadu, vybral si nejlepší ze vech izraelských mladíků a seřadil je proti Aramejcům. 11 Zbytek lidu podřídil svému bratru Abajovi. I seřadili se proti Amónovcům. 12 Řekl: “Budou-li mít Aramejci nade mnou převahu, přijde mi na pomoc. Budou-li mít Amónovci převahu nad tebou, přijdu ti na pomoc já. 13 Bud’ rozhodný! Vzchopme se! Za ná lid, za města naeho boha! Hospodin nech učiní, co uzná za dobré.” 14 Jóab a lid, který byl s ním, se dali do boje proti Aramejcům; ti před ním utekli. 15 Kdy Amónovci viděli, e Aramejci utíkají, utekli také oni před jeho bratrem Abajem a veli do města. Jóab pak přiel do Jeruzaléma. 16 Kdy Aramejci viděli, e jsou Izraelem poraeni, poslali posly, aby přivedli Aramejce, kteří byli za Řekou. V jejich čele byl ófak, velitel Hadad-ezerova vojska. 17 Oznámili to Davidovi a on shromádil celý Izrael, překročil Jordán, přitáhl k nim a seřadil se proti nim. David se seřadil k boji proti Aramejcům a ti s ním bojovali. 18 Aramejci se vak dali před Izraelem na útěk. David pobil koně od sedmi tisíc aramejských vozů a čtyřicet tisíc pěáků, usmrtil té ófaka, velitele vojska. 19 Kdy Hadad-ezerovi sluebníci viděli, e jsou Izraelem poraeni, uzavřeli s Davidem příměří a slouili mu. Aramejci pak u nikdy nechtěli jít Amónovcům na pomoc.

1.Paralipomenon 20

1 Na přelomu roku, v době, kdy králové táhnou do boje, vedl Jóab vojenskou výpravu, hubil zemi Amónovců a oblehl Rabu. David vak zůstal v Jeruzalémě. Jóab udeřil na Rabu a rozbořil ji. 2 David sňal z hlavy jejich Krále korunu. Shledal, e váí talent zlata; byl do ní vsazen drahokam. Bývala pak na hlavě Davidově. Z města odvezl té velké množství kořisti. 3 Lid, který byl v něm, odvedl a přidělil k pilám, elezným pičákům a sekyrám. Tak David naloil se velmi městy Amónovců. Pak se David i vechen lid vrátili do Jeruzaléma. 4 O něco později dolo k boji s Pelitejci v Gezeru. Tehdy ubil Sibekaj Chúatský Sipaje z rodu obrů; ti byli pokořeni. 5 Kdy se znovu strhl boj s Pelitejci, Elchánan, syn Jaírův, ubil Lachmího, bratra Goliáe Gatského. Násada jeho kopí byla jako tkalcovské vratidlo. 6 A opět se strhl boj v Gatu. Tam byl obrovitý mu, který měl po esti prstech, celkem čtyřadvacet prstů. Ten také pocházel z obrů. 7 Kdy tupil Izraele, ubil ho Jónatan, syn imey, Davidova bratra. 8 Ti pocházeli z gatských obrů. Padli do rukou Davida a rukou jeho sluebníků.

1.Paralipomenon 21

1 Proti Izraeli povstal satan a podnítil Davida, aby sečetl Izraele. 2 David poručil Jóabovi a předákům lidu: “Jděte, spočítejte Izraele od Beer-eby a k Danu a podejte mi zprávu, chci znát jejich počet.” 3 Jóab králi namítl: “Nech Hospodin zvětí svůj lid třeba stokrát. Co nejsou ti vichni, králi, můj pane, sluebníky mého pána? Proč to chce můj pán zjistit? Proč se má Izrael provinit?” 4 Královo rozhodnutí bylo vak pro Jóaba nezvratné. Jóab vyl a proel celý Izrael. Pak přiel do Jeruzaléma. 5 Jóab odevzdal Davidovi celkový součet lidu: Veho Izraele bylo jeden milión a sto tisíc mužů schopných tasit meč a Judy čtyři sta sedmdesát tisíc mužů schopných tasit meč. 6 Léviho a Benjamína do nich Jóab nezapočítal, nebo královo rozhodnutí pokládal za ohavnost. 7 Byla to zlá věc i v očích Boích, proto Bůh Izraele ranil. 8 David volal k Bohu: “Velmi jsem zhřeil, e jsem učinil tuto věc. Nyní přenes prosím vinu svého sluebníka, nebo jsem si počínal jako velký pomatenec.” 9 Hospodin promluvil ke Gádovi, Davidovu vidoucímu: 10 “Jdi a promluv k Davidovi: Toto praví Hospodin: Chystám na tebe trojí. Jedno z toho si vyber a já tak s tebou naloím.” 11 Gád přiel k Davidovi a řekl mu: “Toto praví Hospodin: Zvol si: 12 Tři roky hladu, nebo tři měsíce být ničen protivníky a stíhán mečem nepřátel, anebo po tři dny Hospodinův meč, toti mor v zemi, a Hospodinův anděl bude řířit zkázu po celém izraelském území. Nue tedy, co mám vyřídit tomu, který mě poslal?” 13 David Gádovi odvětil: “Je mi velmi úzko. Nech prosím upadnu do rukou Hospodinu, nebo jeho slitování je přenesmírné, jen a nepadnu do rukou lidských.” 14 Hospodin tedy dopustil na Izraele mor. I padlo z Izraele sedmdesát tisíc mužů. 15 Bůh vyslal k Jeruzalému anděla, aby v něm řířil zkázu. Ale kdy řířil zkázu, Hospodin shlédl a pojala ho lítost nad tím zlem. Řekl andělu, jen řířil zkázu: “Dost! Ji přestaň!” Hospodinův anděl stál právě u humna Ornána Jebúsejského. 16 David se rozhlédl a uviděl Hospodinova anděla, jak stojí mezi zemí a nebem. V ruce měl tasený meč, napřaený na Jeruzalém. David a starí, zahalení v íněná roucha, padli tváří k zemi. 17 David volal k Bohu: “Co jsem sčítání lidu nenařídil já sám? Já sám jsem zhřeil, já sám jsem se dopustil takového zla! Co vak učinily tyto ovce? Hospodine, můj Boe, buď tedy tvá ruka proti mně a proti domu mého otce, jen a ta pohroma nestíhá tvůj lid!” 18 Hospodinův anděl nařídil Gádovi, aby Davidovi řekl: “A David vystoupí a vystaví Hospodinu oltář na humně Ornána Jebúsejského.” 19 David vystoupil podle Gádova slova, je promluvil v Hospodinově jménu. 20 Ornán se obrátil a spatřil toho anděla; jeho čtyři synové, kteří byli s ním, se skrývali a Ornán mlátil penici. 21 Kdy David doel k Ornánovi, Ornán vzhlédl a uviděl Davida. Vyl z humna a dvakrát se Davidovi poklonil tváří k zemi. 22 David Ornánovi řekl: “Přenech mi to místo, své humno. Chci na něm vybudovat Hospodinu oltář. Dej mi je za plnou cenu stříbra, a je od lidu odvrácena pohroma.” 23 Ornán Davidovi odvětil: “Vezmi si je. A král, můj pán, udělá, co uzná za dobré. Hle, přidám dobytek k zápalným obětem a smyky jako dříví, té penici jako obětní dar. To ve dám.” 24 Ale král David Ornánovi řekl: “Nikoli. Odkoupím to od tebe za plnou cenu stříbra. Vdy nemohu přinést Hospodinu, co je tvé, nemohu obětovat zápalnou obě darovanou.” 25 David tedy dal Ornánovi za to místo obnos esti set ekelů zlata. 26 I vybuoval tam David Hospodinu oltář, obětoval zápalné a pokojné oběti a vzýval Hospodina. Ten mu odpověděl ohněm seslaným z nebe na oltář pro zápalné oběti. 27 Hospodin pak poručil andělu, aby schoval meč do pochvy. 28 V té době, kdy David zjistil, e jej Hospodin na humně Ornána Jebúsejského vyslyel, začal tam obětovat. 29 Ale Hospodinův příbytek, který zhotovil Mojí na pouti, i oltář pro zápalné oběti byly v té době na posvátném návrí v Gibeónu. 30 Tam David nemohl chodit, aby se dotazoval Hospodina, nebo byl mečem Hospodinova anděla přestraen.

1.Paralipomenon 22

1 David prohlásil: “Zde bude dům Hospodina Boha, zde bude mít Izrael oltář k zápalným obětem. 2 David poručil soustředit ty, kdo pobývali v izraelské zemi jako hosté, a udělal z nich lamače, kteří připravovali kvádry pro stavbu Boího domu. 3 David také připravil mnoho eleza na čepy pro křídla bran a na skoby a tak mnoho mědi, e se ani nedala zváit. 4 Také cedrového dřeva bezpočet; to mnoství cedrového dřeva přiváeli Davidovi Sidóňané a Týřané. 5 David řekl: “Můj syn alomoun je jetě mladíček útlého věku. Má-li vybudovat Hospodinův dům do mohutné výe, aby proslul nádherou po vech zemích, musím pro to konat přípravy.” Proto David jetě před svou smrtí vykonal mnoho příprav. 6 Pak zavolal svého syna alomouna a přikázal mu, aby Hospodinu, Bohu Izraele, vybuoval dům. 7 David alomounovi řekl: “Můj synu, já sám jsem měl v úmyslu vybudovat dům pro jméno Hospodina, svého Boha. 8 Stalo se vak ke mně slovo Hospodinovo: “Prolil jsi mnoho krve, vedl jsi velké války. Nebude budovat dům pro mé jméno, protoe jsi na zemi přede mnou prolil mnoho krve. 9 Hle, narodí se ti syn. Ten bude muem odpočinutí. Jemu dám odpočinout od vech jeho okolních nepřátel. Vdy jeho jméno bude alomoun (to je Pokojný). Za jeho dnů poskytnu Izraeli pokoj a mír. 10 On vybuduje dům pro mé jméno. On se stane mým synem a já mu budu Otcem. Jeho královský trůn nad Izraelem upevním navěky.” 11 Nue, můj synu, nech je s tebou Hospodin. Se zdarem vybuduje dům Hospodina, svého Boha, jak to o tobě vyřkl. 12 Ké ti Hospodin dá prozíravost a rozumnost, a tě ustanoví nad Izraelem, abys dbal na zákon Hospodina, svého Boha. 13 Jen tehdy bude mít zdar, bude-li bedlivě plnit nařízení a řády, které Hospodin přikázal Mojíovi pro Izraele. Buď rozhodný a udatný! Neboj se a neděs! 14 Hle, i ve svém trápení jsem pro Hospodinův dům připravil sto tisíc talentů zlata, milión talentů stříbra, mědi a eleza tolik, e se ani nedá zváit. Připravil jsem té dřevo a kámen. A ty k tomu jetě přidá. 15 S tebou bude při díle mnoho dělníků, lamačů, kameníků a tesařů, kadý, kdo je dovedný v nějakém díle. 16 Zlata, stříbra, mědi a eleza je bezpočet. Dej se do práce a nech je s tebou Hospodin!” 17 David přikázal vem izraelským předákům, aby jeho synu alomounovi byli nápomocni: 18 “Co není Hospodin, vá Bůh, s vámi? Dal vám odpočinout ode vech okolních nepřátel. Vydal mi do rukou obyvatele země. Země je podmaněna Hospodinu a jeho lidu. 19 Nyní se tedy ze srdce a z due dotazujte Hospodina, svého Boha, a dejte se do budování svatyně Boha Hospodina, abyste mohli vnést schránu Hospodinovy smlouvy a svaté Boí náčiní do domu, který bude pro Hospodinovo jméno vybudován.”

1.Paralipomenon 23

1 Kdy David zestárl a byl sytý dnů, ustanovil za krále nad Izraelem svého syna Alomouna. 2 Shromádl vechny izraelské velitele, kněze a Lévijsce. 3 Lévijsi byli sečteni od třicetiletých výe; seznam jednotlivců činil třicet osm tisíc mužů. 4 Z nich bylo čtyřadvacet tisíc pověřeno dohledem nad dílem domu Hospodinova, est tisíc bylo správci a soudci, 5 čtyři tisíce vrátnými a čtyři tisíce oslavovaly Hospodina na nástroje, které dal k oslavování Hospodina udělat. 6 David je rozdělil do tříd 7 podle Geróna, Kehata a Merarího, synů Léviho. Ke Gerónovi patří Laedán a imeí. 8 Synové Laedánovi byli tři: Přední byl Jechiel, pak Zétam a Jóel. 9 Synové imeího: elómít, Chaziel a Háran. Ti tři byli v Laedánových rodech přední. 10 Synové imeího: Jáchat, Zina, Jeú a Bería. To byli čtyři synové imeího. 11 Jáchat byl přední, Zina druhý; Jeú a Bería neměli mnoho synů, byli tedy v jednom rodovém soupisu. 12 Synové Kehatovi byli čtyři: Amrám, Jishár, Chebrón a Uzíel. 13 Synové Amrámovi: Áron a Mojí. Áron byl oddělen, aby střeil svatost velesvatyně, on i jeho synové, aby pálił před Hospodinem kadidlo a přisluhoval mu a navěky v jeho jménu udílel poehnání. 14 Mojí byl mu Boí. Jeho synové byli jmenováni s kmenem Léviho. 15 Synové Mojíovi byli Geróm a Elíezer. 16 Synové Gerómovi: přední ebúel. 17 Synové Elíezerovi: přední Rechabjá. Elíezer neměl jiné syny, zato synové Rechabjáovi se velmi rozmnoili. 18 Synové Jishárovi: přední elómít. 19 Synové Chebrónovi: přední Jeriá, druhý Amarjá, třetí Jachaziel, čtvrtý Jekameám. 20 Synové Uzíelovi: přední Míka, druhý Jijjá. 21 Synové Merarího: Machlí a Múi. Synové Machlího: Eleazar a Kí. 22 Eleazar zemřel, ani měl syny; měl dcery. Vzali si je jejich bratrance, synové Kíovi. 23 Synové Múiho byli tři: Machlí, Éder a Jeremót. 24 To jsou Léviovci podle svých otcovských rodů, přední v rodech, povolání do sluby a zapsaní do jmenného seznamu podle jednotlivců, konající sluebné dílo pro Hospodinův dům, a to od dvacetiletých výe. 25 David toti řekl: “Hospodin, Bůh Izraele, dal svému lidu odpočinutí. Navěky bude přebývat v Jeruzalémě. 26 Lévijsi u tedy nebudou nosit příbytek a vechno náčiní potřebné k jeho obsluze.” 27 Proto podle posledního Davidova rozkazu byli do seznamu zahrnuti Léviovci od dvacetiletých výe. 28 Byli dáni k ruce Áronovým synům, aby slouili v Hospodinově domě, na jeho nádvořích a v komorách, aby dbali na čistotu veho svatého a konali v Boím domě slubu; 29 aby měli na starosti rovnání předkladných chlebů, bílou mouku pro přídavné oběti, oplatky nekvaených chlebů, pánve a mísy, různé odměrky a míry; 30 aby nastoupili kadé ráno k vzdávání chval a oslavování Hospodina, a právě tak i večer; 31 aby před Hospodinem ustavičně přisluhovali při obětování zápalných obětí Hospodinu ve dnech odpočinku, o novoluních a v určených časech, a to v tom počtu, jak určuje jejich řád. 32 Konali strání slubu při stanu setkávání, strání slubu při svatyni a strání slubu u svých bratrů, synů Áronových, při slubě v domě Hospodinově.

1.Paralipomenon 24

1 Třídy synů Áronových: Synové Áronovi byli Nádab, Abíhú, Eleazar a Ítamar. 2 Nádab a Abíhú zemřeli dříve ne jejich otec a neměli syny. Jako kněží sloužili Eleazar a Ítamar. 3 David i Sádok ze synů Eleazarových a Achímelek ze synů Ítamarových je rozdělili do slueb podle jejich povolání. 4 Ukázalo se, e synové Eleazarovi jsou co do počtu předních mužů četnější ne synové Ítamarovi. Podle toho je rozdělili: předních mužů ze synů Eleazarových bylo podle otcovských rodů estnáct, synů Ítamarových podle otcovských rodů osm. 5 Rozdělili je navzájem losem, nebo předáci svatyně a předáci Boží měli být ze synů Eleazarových a ze synů Ítamarových. 6 Písař z Léviho rodu emajá, syn Netaneelův, sepsal lévijsce před králem a předáky, před knězem Sádokem a Achímelekem, synem Ebjátarovým, a předními z otcovských rodů kněských a lévijských. Jeden rod byl určen Eleazarovi a jetě jeden, jiný byl určen Ítamarovi. 7 První los padl na Jójaríba, druhý na Jedajáe, 8 třetí na Cháríma, čtvrtý na Seórima, 9 pátý na Malkijáe, estý na Mijámina, 10 sedmý na Kósa, osmý na Abijáe, 11 devátý na Jéuu, desátý na ekanjáe, 12 jedenáctý na Eljaíba, dvanáctý na Jákima, 13 třináctý na Chupu, čtrnáctý na Jeebába, 14 patnáctý na Bilgu, estnáctý na Iméra, 15 sedmnáctý na Chezíra, osmnáctý na Pisesa, 16 devatenáctý na Petachjáe, dvacátý na Jechezkela, 17 jedenadvacátý na Jakína, dvaadvacátý na Gamúla, 18 třiadvacátý na Delajáe, čtyřadvacátý na Maazjáe. 19 Toto jsou povolání do sluby, aby vstupovali do Hospodinova domu podle svého řádu za dozoru svého otce Árona, jak mu jej přikázal Hospodin, Bůh Izraele. 20 Ostatní Léviovci: ze synů Amrámových úbael, ze synů úbaelových Jechdejá. 21 Za Rechabjáe: přední ze synů Rechabjáových Jijjá. 22 Za Jishára: elomót, ze synů elomótových Jáchat. 23 Synové Jerijáovi: Amarjá byl druhý, Jachazíel třetí, Jekameám čtvrtý. 24 Synové Uzíelovi: Míka. Ze synů Míkových: ámir. 25 Bratr Míkův byl Jijjá. Ze synů Jijjáových Zekarjá. 26 Synové Merarího: Machlí a Múi, synové jeho syna Jaazijáe. 27 Synové Merarího: za Jaazijáe jeho syn a óham, Zákur a Ibrí. 28 Za Machlího Eleazar, ale ten neměl syny. 29 Za Kíe synové Kíovi, Jerachmeel. 30 Synové Múiho: Machlí, Éder a Jerímót. To jsou Léviovci podle svých otcovských rodů. 31 Ty rovně vylosovali, předního stejně jako nejmladšího bratra, aby byli po boku svým bratřím, synům Áronovým, před králem Davidem i před Sádokem a Achímelekem a předními muži z otcovských rodů kněských a lévijských.

1.Paralipomenon 25

1 David a velitelé vojska přidělili té slubu synům Asafovým, Hémanovým a Jedútúnovým, aby vyhlaovali proroctví při citaře, harfě a při cymbálech. Seznam mužů, konajících slubné dílo: 2 Ze synů Asafových Zákur, Josef, Netanjá a Asaréla. Synové Asafovi byli k ruce Asafovi, kdy z králova pověření vyhlaoval proroctví. 3 Za Jedútúna est Jedútúnových synů: Gedaljá, Serí, Jeajá, Chaabjá a Matitjá; byli k ruce svému otci Jedútúnovi, jen vyhlaoval proroctví při citaře k chvále a oslavě Hospodina. 4 Za Hémana synové Hémanovi: Bukijá, Matanjá, Uzíel, ebúel, Jerímót, Chananjá, Chananí, Elíata, Gidaltí, Rómamtí-ezer, Jobekáa, Malótí, Hótir a Machaziót. 5 Ti vichni jsou synové Hémana, králova vidoucího, podle Boích slov o pozdviení rohu. Bůh dal Hémanovi čtrnáct synů a tři dcery. 6 Ti vichni byli k ruce svému otci při zpěvu v Hospodinově domě s cymbály, haframi a citarami, ke slubě v domě Boím z králova pověření, k ruce Asafovi, Jedútúnovi a Hémanovi. 7 Jejich počet spolu s jejich bratry vyučenými Hospodinovu zpěvu byl dvě stě osmdesát osm, samých mistrů. 8 Losy pro strání slubu vrhli jak malému, tak velikému, mistru i učedníkovi. 9 První z Asafova rodu byl vylosován Josef, druhý Gedaljá; ten a jeho bratři a synové, celkem dvanáct mužů. 10 Třetí Zákur, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 11 Čtvrtý Jisrí, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 12 Pátý Netanjá, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 13 estý Bukijá, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 14 Sedmý Jesaréla, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 15 Osmý Jeajá, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 16 Devátý Matanjá, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 17 Desátý imeí, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 18 Jedenáctý Azarel, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 19 Dvanáctý Chaabjá, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 20 Podle třináctého losu úbael, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 21 Podle čtrnáctého Matitjá, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 22 Podle patnáctého Jeremót, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 23 Podle estnáctého Chananjá, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 24 Podle sedmnáctého Jobekáa, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 25 Podle osmnáctého Chananí, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 26 Podle devatenáctého Malótí, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 27 Podle dvacátého Elijata, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 28 Podle dvacátého prvního Hótir, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 29 Podle dvacátého druhého Gidaltí, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 30 Podle dvacátého třetího Machaziót, jeho synové a bratři, celkem dvanáct. 31 Podle dvacátého čtvrtého Rómamtí-ezer, jeho synové a bratři, celkem dvanáct.

1.Paralipomenon 26

1 Oddíly vrátných; z Kórachovců: Meelemjá, syn Kóreho ze synů Asafových. 2 Synové Meelemjáovi: prvorozený Zekarjá, druhý Jedíael, třetí Zebadjá, čtvrtý Jatniel, 3 pátý Élam, estý Jóchanan, sedmý Eljóenaj. 4 Synové Obéd-edómovi: prvorozený emajá, druhý Józabad, třetí Jóach, čtvrtý Sákar, pátý Netaneel, 5 estý Amíel, sedmý Jisakar, osmý Peúletaj, jemu Bůh poehnal. 6 Jeho synu emajáovi se narodili synové, kteří se stali vladaři svého rodu, nebo to byli udatní bohatýři. 7 Synové emajáoi: Otní a jeho bratři Refael, Obéd a Elzábad, ti stateční; Elíhú a Semakjá. 8 Ti vichni pocházeli ze synů Obéd-edómových; jejich synové a bratři byli stateční mui, schopní k slubě, celkem dvaadesát Obéd-edómovců. 9 Té Meelemjá měl osmnáct synů a bratří, statečných muů. 10 Synové Chósy ze synů Merarího: imrí byl přední, ačkoli nebyl prvorozený, ale jeho otec ho ustanovil za předního, 11 druhý byl Chilkijá, třetí Tebaljá, čtvrtý Zekarjá; vech synů a bratří Chósových bylo třináct. 12 To jsou oddíly vrátných, přední z muů, kteří drelí stráe po boku svých bratří při slubě v Hospodinově domě. 13 Jak o malém, tak o velkém losovali podle jejich otcovského rodu a podle jednotlivých bran. 14 Los východní brány padl elemjáovi; jeho syn Zekarjá byl prozíravý rádce. Losovali a na něj padl los severní brány. 15 Na Obéd-edóma pak jiní a na jeho syny los zásobárny. 16 Na upíma a Chósa západní brána, která vede k silnici vzhůru; strá stála vedle stráe. 17 Na východní straně bylo est lévijců, na severní straně denně čtyři, na jiní straně denně čtyři, při zásobárně po dvou. 18 V sloupořadí na západní straně čtyři, na silnici u sloupořadí dva. 19 To jsou oddíly vrátných z Kórachovců a Meraríovců. 20 Dalí lévijci: Achijá byl nad sklady Boího domu i nad sklady svatých věcí. 21 Synové Laedánovi, Gerónovci, přední z rodu Laedánova: Laedán Gerónský měl Jechielího. 22 Synové Jechielího Zétam a jeho bratr Jóel byli nad sklady Hospodinova domu. 23 Amránci, Jishárci, Chebrónci a Ozíelci: 24 ebúel, syn Geróma, syna Mojíova, se stal představeným nad sklady. 25 Jeho bratr Elíezer měl syny Rechabjáe, Jeajáe, Jórama, Zikrího a elomóta. 26 Ten elomót a jeho bratři byli nad vemi sklady svatých věcí, které oddělil jako svaté král David a přední z rodů, velitelé nad tisíci a nad sty a jiní velitelé vojska. 27 Z válečné kořisti to oddělili jako svaté ku podpoře Hospodinova domu. 28 Vecho, co oddělil jako svaté vidoucí Samuel, Saul, syn Kíův, Abnér, syn Nérův, Jóab, syn Serújin, cokoli kdo oddělil jako svaté, vkládal do rukou elomóta a jeho bratří. 29 Z Jishárců Kenanjá a jeho synové byli určeni pro práci mimo chrám, za správce a soudce nad Izraelem. 30 Z Chebrónců Chaabjá a jeho bratří, tisíc sedm set statečných, byli určeni k dozoru nad Izraelem od Zajordání na západ pro vecho dílo Hospodinovo a pro královskou slubu. 31 U Chebrónců byl Jerijá přední z Chebrónců, jejich čeledí a rodů. Ve čtyřicátém roce Davidova kralování byli vyhledáváni a mezi nimi nalezeni stateční bohatýři v gileádskému Jaezeru. 32 Jeho statečných bratří bylo dva tisíce sedm set předních osob z rodů. Král David je ustanovil nad Rúbenovci, Gádovci a nad polovinou kmene Manases ve vech věcech Boích i královských.

1.Paralipomenon 27

1 Izraelci podle přísluného seznamu, přední z rodů, velitelé nad tisíci a nad sty a správci, kteří byli ve slubách krále pro různé úkoly oddílů, jak měly nastupovat a končit slubu, měsíc po měsíci, po vechny měsíce v roce. Kadý oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 2 Nad prvním oddílem pro první měsíc byl Jáobeám, syn Zabdíelův; jeho oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 3 Ze synů Peresových byl předním ze vech velitelů vojska pro první měsíc. 4 Nad oddílem pro druhý měsíc byl Dódaj Achóchijský se svým oddílem a vévoda Miklót; jeho oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 5 Velitelem třetího voje pro třetí měsíc byl Benajá, syn předního kněze Jójady; jeho oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 6 Tý Benajá byl jedním ze třiceti bohatýrů a byl nad těmi třiceti. V jeho oddílu byl jeho syn Amízábad. 7 Čtvrtý pro čtvrtý měsíc byl Asáel, bratr Jóabův, a po něm jeho syn Zebadjá; jeho oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 8 Pátý pro pátý měsíc měl velitele amhúta Jizraského; jeho oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 9 estý pro estý měsíc byl Íra, syn Ílee Tekójského; jeho oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 10 Sedmý pro sedmý měsíc byl Cheles Pelónský z Efrajimovců; jeho oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 11 Osmý pro osmý měsíc byl Sibekaj Chúatský ze Zerachejců; jeho oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 12 Devátý pro devátý měsíc byl Abíezer Anatótský z Benjamínců; jeho oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 13 Desátý pro desátý měsíc byl Mahraj Netófský ze Zerachejců; jeho oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 14 Jedenáctý pro jedenáctý měsíc byl Benajá Pireatónský z Efrajimovců; jeho oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 15 Dvanáctý pro dvanáctý měsíc byl Cheldaj Netófský z Otníela; jeho oddíl měl dvacet čtyři tisíce mužů. 16 Izraelským kmenům veleli: Rúbenovi vévoda Elíezer, syn Zikríův, imeónovi efatjá, syn Maakův, 17 Lévimu Chaabjá, syn Kemúelův, Áronovi Sádok, 18 Judovi Elíhú z bratrů Davidových, Isacharovi Omrí, syn Míkaelův, 19 Zabulónovi Jimajá, syn Obadjáův, Neftalímu Jerímót, syn Azríelův, 20 Efrajimovcům Hóea, syn Azazjáův, polovině kmene Manases Jóel, syn Pedajáův, 21 druhé polovině Manasesa v Gileádu Jidó, syn Zekarjáův, Benjamínovi Jaasíel, syn Abnérův, 22 Danovi Azarel, syn Jeróchamův. To byli velitelé izraelských kmenů. 23 David ani nepožizoval součet od dvacetiletých níe, nebo Hospodin řekl, e Izraele rozmnoí jako nebeské hvězdy. 24 Jóab, syn Serújin, sice začal se sčítáním, ale nedokončil je. Kvůli tomu toti postihlo Izraele Hospodinovo rozlíčení. Proto se jejich součet ani do součtu v letopisech krále Davida nedostal. 25 Nad královskými sklady byl Azmávet, syn Adíelův, nad sklady na polích, ve městech, vesnicích a věích Jónatan, syn Uzijáův. 26 Nad těmi, kdo pracovali na polích, nad rolníky byl Ezrí, syn Kelúbův, 27 nad vinicemi imeí Rámatský a nad sklady vína na vinicích Zabdí ifmejský, 28 nad olivami a fíkovníky v níině Baal-chanan Gederský a nad sklady oleje Jóa, 29 nad skotem, který se pásł v áronu, itraj áronský a nad skotem v dolinách áfat, syn Adlajův, 30 nad velbloudy Obíl Izmaelský, nad oslicemi Jechdejá Meronótský, 31 nad ovceci a kozami Jazíz Hagrejský. Ti vichni byli předními správci jmění krále Davida. 32 Jónatan, Davidův strýc, rádce, mistr a písař spolu s Jechíelem, synem Chakmóního, byli s královými syny. 33 Achítofel byl královým rádcem a Chúaj Arkíjský královým přítelem; 34 po Achítofelovi Jójada, syn Benajáův, a Ebjáatar. Velitelem králova vojska byl Jóab.

1.Paralipomenon 28

1 David shromádlil do Jeruzaléma vechny izraelské předáky, předáky kmenů a předáky oddílů, kteří byli v králových slubách, té velitele nad tisíci a nad sty i správce jmění a stád krále a jeho synů spolu s dvořany a bohatýry, kadého statečného bohatýra. 2 Král David povstal a řekl: “Slyte mě, moji bratří a můj lide! Já sám jsem měl v úmyslu vybudovat dům odpočinutí pro schránu Hospodinovy smlouvy, pro podno nohou naeho Boha. U jsem začal se stavebními přípravami. 3 Ale Bůh mi řekl: “Ty nemůže vybudovat dům pro mé jméno, nebo jsi vedl mnoho bojů a prolil jsi mnoho krve.” 4 Hospodin, Bůh Izraele, si vyvolil z celého domu mého otce mne, abych byl navěky králem nad Izraelem. Z Judy si toti vyvolil vévodu a z domu Judova dům mého otce a mezi syny mého otce nael zalíbení ve mně. Tak mě ustanovil králem nad celým Izraelem. 5 Ze vech mých synů, a Hospodin mi dal synů mnoho, si vyvolil mého syna alomouna, aby usedl na Hospodinův královský trůn nad Izraelem. 6 Řekl mi: “Tvůj syn alomoun, ten vybuduje můj dům a má nádvoří, nebo jsem si ho vyvolil za syna. Já mu budu Otcem. 7 Jeho království upevním navěky, jestlie bude rozhodně dodrovat mé příkazy a právní ustanovení tak jako dnes.” 8 A nyní před zraky celého Izraele, Hospodinova shromádlění, a před sluchem naeho Boha: Bedlivě se vdy dotazujte na vechny příkazy Hospodina, svého Boha, abyste si udreli tu dobrou zemi a mohli ji předat svým synům do dědictví navěky.” 9 “Ty pak, můj synu alomoune, poznávej Boha svého otce a slu mu celým srdcem a ochotnou myslí. Hospodin zkoumá srdce vech, postřehne kadý výtvar mysli. Bude-li se ho dotazovat, dá se ti najít, jestlie ho opustí, odvrhne tě navdy. 10 Nyní hled', Hospodin tě vyvolil, abys mu vybuodoval dům, svatyni. Bud' rozhodný a jednej!” 11 David předal svému synu alomounovi plán předsíně, jednotlivých částí domu, jeho pokladnic a přístřeků, jeho vestavěných pokojíků i domu pro příkrov schrány, 12 té plán veho, jak si to představoval, nádvoří Hospodinova domu a vech okolních komor, skladů při boím domě a skladů pro svaté věci, 13 seznam tříd knějí a lévijců, rozpis vekerého sluebného díla při Hospodinově domě, soupis veho náčiní k slubě při Hospodinově domě. 14 Pro vekeré zlaté náčiní k různým slubám předal zlato podle váhy, pro vekeré stříbrné náčiní, pro vekeré náčiní k různým slubám stříbro podle váhy, 15 pro zlaté svícny a zlaté kahánky na nich zlato podle váhy svícnu a kahánků, pro stříbrné svícny stříbro podle váhy svícnu a kahánků, na kadý svícen zvlá podle potřeby; 16 dále zlato podle váhy pro stoly na rovnání předkladných chlebů, na kadý stůl zvlá, té stříbro na stříbrné stoly, 17 na vidlice, kropenky i konve zlato čisté a zlato podle váhy na koflíky, na kadý koflík zvlá, té stříbro podle váhy na stříbrné koflíky, na kadý koflík zvlá, 18 na kadidlový oltář přetavené zlato podle váhy; dále plán vozu a zlatých cherubů, rozprostírajících křídla a zastírajících schránu Hospodinovy smlouvy. 19 “To ve bylo zapsáno rukou Hospodinovou, abych mohl prozíravě připravit plán vekerého díla.” 20 David řekl svému synu alomounovi: “Bud' rozhodný a udatný, jednej! Neboj se a neděs! Hospodin Bůh, můj Bůh, bude s tebou. Nenechá tě klesnout a neopustí tě, dokud vekeré dílo prací na Hospodinově domě nedokončí. 21 A tu jsou třídy knějí a lévijců pro vekerou práci při Boím domě. S tebou pak budou předáci a vechen lid při vekerém díle, aby se vechna práce konala dobrovolně a moudře a podle kadého tvého slova.”

1.Paralipomenon 29

1 Potom řekl král David celému shromádkení: “Mého syna alomouna si vyvolil Bůh jako jediného, ač je mladíček útlého věku a dílo je obrovské. Nejde totiž o hrad pro člověka, ale pro Boha Hospodina. 2 Pro dům svého Boha jsem připravil, co jsem mohl: zlato pro zlaté náčiní, stříbro pro stříbrné, měď pro měděné, elezo pro elezné, dřevo pro dřevěné, kameny karneolové pro vsazování, kameny pestře zbarvené a různé drahokamy i množství mramoru. 3 A jelikož mám v domě svého Boha zalíbení, přidávám pro dům svého Boha i ze svého vlastního jmění zlato a stříbro navíc k tomu vezmu, co jsem připravil pro svatyni: 4 tři tisíce talentů ofírského zlata, sedm tisíc talentů přetaveného stříbra k oblození stěn domu, 5 pro různé věci ze zlata a pro různé věci ze stříbra, pro veškeré dílo vyráběné řemeslníky. Kdo by chtěl dnes něco ze svého dobrovolně obětovat pro Hospodina?” 6 Předáci rodů izraelských kmenů, velitelé nad tisíci a nad sty i královští úředníci přinášeli dobrovolné dary. 7 Na dílo Božího domu odevzdali pět tisíc talentů zlata a deset tisíc darejků, deset tisíc talentů stříbra a osmáct tisíc talentů mědi a sto tisíc talentů eleza. 8 Kdo pak měl nějaké drahé kamení, odevzdal je na poklad Hospodinova domu do rukou Jechíela Gerónského. 9 Lid se radoval z toho, co bylo dobrovolně darováno, a z celého srdce se odevzdávaly dobrovolné dary Hospodinu. Také král David se především radoval. 10 I dobrořečil David Hospodinu před zraky celého shromádkení. Řekl: “Poehnan jsi, Hospodine, Boe Izraele, naeho otce, od věků a na věky. 11 Hospodine, tvá je velikost a bohatýrská síla, skvělost, stálost a velebnost, vechno, co je na nebi a na zemi, je tvé. Hospodine, tvé je království, ty jsi vyvýšen nade vším jako hlava. 12 Bohatství a sláva pocházejí od tebe, ty panuješ nade vším, máš v rukou moc a bohatýrskou sílu, vyvýšení a utvrzení vešho je v tvých rukou. 13 Nyní, Boe ná, vzdáváme ti chválu a oslavujeme tvé skvělé jméno. 14 Vždyť co jsem já a co je můj lid, a máme monost takto přinášet dobrovolné dary? Od tebe pochází vechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou. 15 My jsme před tebou jen hosté a příchodí jako vichni nai otcové. Naše dny na zemi jsou jako stín a naděje není. 16 Hospodine, Boe ná, vechno toto množství, je jsme připravili, abychom vybudovali dům tobě, tvému svatému jménu, pochází z tvé ruky. Tobě patří vechno. 17 Poznal jsem, můj Boe, a ty zkoumáš srdce a e máš zalíbení v přímosti. Přinesl jsem vechny tyto dobrovolné dary z přímého srdce. A nyní vidím, jak radostně ti přináší dobrovolné dary tvůj lid, který je zde. 18 Hospodine, Boe Abrahama, Izáka a Izraele, našich otců, zachovej navěky to, co si tvůj lid ve svém srdci předsevzal, a jejich srdce si připrav pro sebe. 19 Dej, a můj syn alomoun z celého srdce dbá na tvé příkazy, na tvá svědectví a na tvá nařízení, aby vykonal vechno, co je třeba k vybudování hradu, k němu jsem vykonal přípravy.” 20 Potom David vyzval celé shromádkení: “Dobrořečte Hospodinu, svému Bohu!” A celé shromádkení dobrořečilo Hospodinu, Bohu svých otců, padli na kolena a klaněli se Hospodinu i králi. 21 Druhého dne připravili Hospodinu oběti. Obětovali Hospodinu oběti zápalné: tisíc býků, tisíc beranů a tisíc beránků s příslušnými úlitbami, množství obětí za celého Izraele. 22 Onoho dne jedli a pili před Hospodinem s velikou radostí. Potom vyhlásili podruhé alomouna, syna Davidova, králem a pomazali jej Hospodinu za vévodu a Sádoka za kněze. 23 I dosedl alomoun na Hospodinův trůn jako král místo svého otce Davida a provázel ho zdar a celý Izrael ho poslouchal; 24 té vichni předáci a bohatýři, také vichni synové Davida se králi alomounovi podrobili. 25 Hospodin alomouna před zraky celého Izraele nesmírně vyvýšil. Dal mu takovou královskou velebnost, jakou před ním neměl žádný král nad Izraelem. 26 David, syn Jiajův, kraloval nad celým Izraelem. 27 Kraloval nad Izraelem čtyřicet let, sedm let kraloval v Chebrónu a třicet tři léta kraloval v Jeruzalémě. 28 I zemřel v utěšeném stáří nasycen dny, bohatstvím a slávou. Po něm kraloval jeho syn alomoun. 29 Příběhy krále Davida jsou od začátku a do konce zapsány v příbězích Samuela, vidoucího, v příbězích proroka Nátana a v příbězích Gáda, jen měl dar vidění, 30 spolu se vším, co se týká jeho království a bohatýrských činů i vešho, co se s ním a s Izraelem i se všemi královstvími okolních zemí v oněch časech událo.

2.Paralipomenon 1

1 Alomoun, syn Davidův, pevně vládl svému království a Hospodin, jeho Bůh, byl s ním a nesmírně jej vyvýšil. 2 Alomoun vydal rozkaz celému Izraeli, velitelům nad tisíci a nad sty, soudcům a všem předákům z celého Izraele, totiž představitelům rodů, 3 a ubírali se, Alomoun s celým shromážděním, na posvátné návrší v Gibeónu; tam byl Boží stan setkávání, který na pouťi zhotovil Mojžíš, sloubebník Hospodinův. 4 Boží schránku dal ovšem David přenést z Kirjat-jearimu na místo, které pro ni připravil v Jeruzalémě, kde pro ni postavil stan. 5 Avšak bronzový oltář, který zhotovil Besaleel, syn Uriho, syna Chúrova, umístil před Hospodinovým příbytkem a tam se ho Alomoun se shromážděním dotazoval. 6 Alomoun tam před Hospodinem obětoval na bronzovém oltáři, který byl u stanu setkávání, obětoval na něm tisíc zápalných obětí. 7 Té noci se Alomounovi ukázal Bůh a řekl mu: “Ádejs, co ti mám dát.” 8 Alomoun Bohu odpověděl: “Ty jsi prokazoval velké milosrdenství mému otci Davidovi a mne jsi po něm ustanovil za krále. 9 Nyní, Hospodine Bože, nech se prokáže spolehlivost tvého slova daného mému otci Davidovi. Ty jsi mě přece ustanovil za krále nad lidem tak početným, jako je prach země. 10 Dej mi tedy moudrost a umění, abych dovedl před tímto lidem vycházet a vcházet. Vždy kdo by mohl soudit tento tvůj lid, jen je tak četný?” 11 Bůh Alomounovi řekl: “Protože má na srdci toto a neádal jsi bohatství, skvosty ani slávu, ani bezivotí těch, kdo tě nenávidí, ba neádal jsi ani dlouhý věk, ale požádal jsi pro sebe o moudrost a umění, jak soudit můj lid, nad ním jsem tě ustanovil za krále, 12 budou ti dány moudrost a umění, ale dám ti i bohatství, skvosty a slávu, takže se ti nevyrovná žádný z králů, kteří byli před tebou, ani z těch, co přijdou po tobě.” 13 Od stanu setkávání na posvátném návrší, které je v Gibeónu, přišel Alomoun do Jeruzaléma a ujal se království nad Izraelem. 14 Alomoun nashromádl vozy a jezdecké koně; měl tisíc čtyři sta vozů a dvanáct tisíc jezdeckých koní. Rozmístil je ve městech pro vozbu a u sebe v Jeruzalémě. 15 Král měl v Jeruzalémě stříbra a zlata jako kamení a cedrů jako planých fíků, jakých roste mnoho v Přímořské nížině. 16 Koně, které měl Alomoun, přicházeli z Egypta. Karavany králových překupníků kupovaly stáda koní za pevnou cenu. 17 Při návratu přiváželi z Egypta vůz za šest set ekelů stříbra a koně za sto padesát. Jejich prostřednictvím se tak vyváeli všem králům chetejským a aramejským. 18 Alomoun se rozhodl vybudovat dům Hospodinovu jménu a sobě dům královský.

2.Paralipomenon 2

1 alomoun stanovil počet sedmdesáti tisíc nosičů břemen, osmdesáti tisíc kameníků v horách a nad nimi tři tisíce est set dozorců. 2 alomoun poslal Chúramovi, králi týrskému vzkaz: “Jako jsi jednal s mým otcem Davidem a posílal mu cedry, aby si vybuodoval pro sebe dům k bydlení, tak jednej i se mnou. 3 Hle, buduji dům jménu Hospodina, svého Boha. Chci mu jej oddělit jako svatý, aby se tam před ním pátilo kadidlo z vonných látek, pravidelně se rovnaly chleby a ráno i večer, té ve dnech odpočinku, o novoluních a při slavnostech Hospodina, naeho Boha, aby se přináely zápalné oběti za Izraele navěky. 4 Dům, který buduji, bude veliký, nebo ná Bůh je větí ne vichni bohové. 5 Kdo vak má tolik síly, aby jemu mohl vybudovat dům? Vdy jej nemohou pojmout nebesa, ani nebesa nebes. A kdo jsem já, abych mu buodoval dům? Leda abych před ním pátil kadidlo. 6 Nyní mi poli odborníka, který by uměl pracovat se zlatem, stříbrem, mědí a elezem, s látkou nachovou, karmínovou a purpurově fialovou a uměl by vyřezávat řezby, aby pracoval s odborníky, kteří jsou u mne v Judsku a v Jeruzalémě, které zjednal můj otec David. 7 Poli mi té z Libanónu dřevo cedrové, cypřiové a algumímové. Vím toti, e tvoji sluebníci dovedou kácet libanónské stromy. Moji sluebníci tam budou spolu s tvými sluebníky 8 a připraví mi dosti dřeva, nebo dům, který buduji, má být veliký a obdivuhodný. 9 Hle, pro drvotěpy kácející stromy, pro tvé sluebníky, budu dodávat dvacet tisíc kórů drcené penice, dvacet tisíc kórů ječmene, dvacet tisíc batů vína a dvacet tisíc batů oleje.” 10 Chúram, král týrský, poslal alomounovi písemnou odpověď: “Protoe Hospodin miluje svůj lid, dal mu za krále tebe.” 11 Chúram řekl dále: “Poehnán buď Hospodin, Bůh Izraele, on učinil nebesa i zemi, on dal králi Davidovi syna moudrého, prozíravého a důvtipného, který vybuduje dům Hospodinu a sobě dům královský. 12 Nyní ti tedy posílám důvtipného odborníka Chúrama, 13 syna jedné eny z dcer danských, jeho otec byl Týřan; ten umí pracovat se zlatem a stříbrem, s mědí, elezem, kamenem a dřevem, s látkami nachovými, purpurově fialovými, s bělostným plátnem a látkami karmínovými, dovede vyřezávat velijaké řezby a ve dovedně vyřeit. A je mu dovoleno pracovat s tvými odborníky i s odborníky mého pána, tvého otce Davida. 14 Nyní a jen posílá můj pán svým sluebníkům, jak řekl, penici a ječmen, olej a víno. 15 My budeme na Libanónu kácet stromy podle vekeré tvé potřeby a budeme ti je dováet po moři jako vory do Jafy; odtud si je pak dopraví do Jeruzaléma.” 16 alomoun po sčítání, které provedl jeho otec David, spočítal vechny mue, kteří pobývali v izraelské zemi jako hosté; bylo jich sto padesát tři tisíce est set. 17 Z nich udělal sedmdesát tisíc nosičů břemen, osmdesát tisíc kameníků v horách a tři tisíce est set dozorců, aby přidrovali lid k práci.

2.Paralipomenon 3

1 alomoun začal budovat v Jeruzalémě Hospodinův dům na hoře Mórija, kde se Hospodin ukázal jeho otci Davidovi, na místě, které připravil David, na humně Ornána Jebúsejského. 2 S budováním začal druhého dne druhého měsíce ve čtvrtém roce svého kralování. 3 alomounem byly stanoveny pro stavbu Boího domu tyto rozměry základů: délka v loktech podle staré míry byla edesát loket, ířka dvacet loket. 4 Předsíň, která byla vpředu po celé íři domu, byla dlouhá dvacet loket a vysoká sto dvacet loket; uvnitř ji obloili čistým zlatem. 5 Velkou síň obloil cypřiovým dřevem a to pokryl výborným zlatem, na něm dal zhotovit palmy a řetízkové ozdoby. 6 Pro zvýení lesku obloil síň drahokamy; zlato bylo zlato parvajimské. 7 Zlatem pokryl síň, trámy, prahy, stěny a dveře a do stěn vyryl cheruby. 8 Pak udělal síň velesvatyně; vpředu byla po celé íři domu, dlouhá byla dvacet loket a iroká té dvacet loket. Pokryl ji esti sty talenty výborného zlata. 9 Váha hřebů činila padesát ekelů zlata; té vrchní pokojíky pokryl zlatem. 10 Pro síň velesvatyně dal umně zhotovit dva cheruby a dal je pozlatit. 11 Délka křídel těch cherubů byla celkem dvacet loket; jedno křídlo dlouhé pět loket se dotýkalo stěny síně a druhé křídlo dlouhé pět loket se dotýkalo křídla druhého cheruba. 12 Křídlo jednoho cheruba dlouhé pět loket se dotýkalo stěny síně, kdeto druhé křídlo dlouhé pět loket bylo spojeno s křídlem cheruba druhého. 13 Roztaená křídla těchto cherubů byla dvacet loket dlouhá; stáli na nohou tváří k síni. 14 Zhotovil také oponu z látky pupurově fialové, nachové a karmínové a z bělostného plátna a na ni dal udělat cheruby. 15 Před domem udělal dva sloupy vysoké třicet pět loket, hlavice na vrcholu byla vysoká pět loket. 16 Zhotovil i řetízkové ozdoby jako pro svatostánek a dal je na hlavice sloupů; udělal té sto granátových jablek a zavěsil je na řetízkové ozdoby. 17 Sloupy postavil před chrám, jeden z pravé a druhý z levé strany; pravý pojmenoval Jakín a levý pojmenoval Bóaz.

2.Paralipomenon 4

1 Dále zhotovil bronzový oltář dvacet loket dlouhý, dvacet loket široký a deset loket vysoký. 2 Odlil té moře o průměru deseti loket, okrouhlé, pět loket vysoké; dalo se obepnout měřicí nůrou dlouhou třicet loket. 3 Pod okrajem je dokola vroubily ozdoby v podobě býků, deset na jeden loket; lemovaly moře dokola. Dvě řady býků byly odlity spolu s mořem. 4 Moře spočívalo na dvanácti býcích; tři byli obráceni na sever, tři na západ, tři na jih a tři na východ. Na nich bylo moře položeno a zadky vech byly obráceny dovnitř. 5 Bylo na dlaň silné a jeho okraj byl udělán jako okraj poháru nebo rozkvetlé lilie. Pojalo tři tisíce batů. 6 Udělal té deset nádrí, pět jich dal napravo, pět nalevo; byly určeny k omývání. Oplachovali v nich to, co patřilo k zápalným obětem. Moře bylo určeno k umývání kněží. 7 Udělal té deset zlatých svícňů podle předpisu a dal je do chrámu, pět napravo a pět nalevo. 8 Udělal té deset stolů a postavil je do chrámu, pět napravo a pět nalevo; udělal té sto zlatých kroupenek. 9 Udělal té nádvoří pro kněze a veliký dvůr, té dveře do dvora; jejich křídla obloil bronzem. 10 Moře postavil po pravé straně domu k jihovýchodu. 11 Chúram udělal té hrnce, lopaty a kroupenky. Tak dokončil Chúram práci, kterou dělal králi alomounovi pro Boží dům: 12 dva sloupy a kulovité hlavice na vrcholu obou sloupů, dvoje mřížování, aby obě kulovité hlavice na vrcholu sloupů přikrývalo; 13 čtyři sta granátových jablek k obojímu mřížování, po dvou řadách granátových jablek na jedno mřížování, aby obě kulovité hlavice na sloupech přikrývalo; 14 dále udělal stojany a na stojany udělal nádre, 15 jedno moře a pod ně dvanáct býků jako podstavce, 16 i hrnce, lopaty, vidlice a vechny přísluné předměty udělal Chúram králi alomounovi pro Hospodinův dům; byly z letěného bronzu. 17 Král je dal odlévat v jordánském okrsku mezi Sukótem a Seredou do forem v zemi. 18 alomoun udělal vech těchto předmětů převeliké množství; na váhu mědi se nehledělo. 19 alomoun také udělal vechny předměty, které byly pro Boží dům: zlatý oltář a stoly pro předkladné chleby, 20 svícny a jejich kahánky potaené lístkovým zlatem, aby hořely před svatostánkem podle předpisu, 21 dále květ, kahánky a kletě na knoty ze zlata; bylo to nejlepší zlato; 22 té noe, kroupenky, číše a pánve potaené lístkovým zlatem. Udělal i vchod do domu; vnitřní dveře do velesvatyně a dveře hlavní lodi chrámové byly ze zlata.

2.Paralipomenon 5

1 Tak byla ukončena vechna práce, kterou vykonal alomoun pro Hospodinův dům. alomoun tam pak vnesl svaté dary svého otce Davida; stříbrné a zlaté i ostatní předměty uložil mezi poklady Božího domu. 2 Tehdy alomoun svolal do Jeruzaléma shromáždění izraelských starších, vechny představitele dvanácti pokolení a předáky izraelských rodů, aby vynesli schránu Hospodinovy smlouvy z Města Davidova, totiž ze Sijónu. 3 Ke králi se shromádili všichni izraeltí muži ve svátek, to je v sedmém měsíci. 4 Když všichni izraeltí starší přišli, zvedli lévijci schránu 5 a vynesli nahoru schránu a stan setkávání i vechny svaté předměty, které byly ve stanu; to ve vynesli lévijští kněží. 6 Král alomoun a celá izraelská pospolitost, která se kolem něho před schránou sešla, obětovali tolik brávy a skotu, e nemohl být pro množství spočítán ani sečten. 7 Kněží vnesli schránu Hospodinovy smlouvy na její místo do svatostánku domu, do velesvatyně, pod křídla cherubů. 8 Cherubové rozprostírali křídla nad místem, kde byla schrána, také cherubové zakrývali shora schránu i její tyče. 9 Tyče však byly tak dlouhé, e jejich konce bylo vidět u schrány před svatostánkem, avak zvenčí viditelné nebyly; je to tam a dodnes. 10 Ve schráně nebylo nic než dvě desky, které tam dal Mojžíš na Chorebu, kde Hospodin uzavřel smlouvu s Izraelci, když vyšli z Egypta. 11 Když kněží vycházeli ze svatyně, všichni přítomní kněží se posvětili bez ohledu na svou třídu. 12 Všichni lévijští zpěváci, patřící k Asafovi, Hémanovi a Jedútúnovi, se syny a bratry, oblečení v roucho z bělostného plátna, stáli s cymbály, harfami a citarami na východ od oltáře a s nimi bylo sto dvacet kněží troubících na pozouny. 13 Trubači a zpěváci hráli a zpívali zároveň, aby Hospodinova chvála a oslava zněla jednohlasně; když se začalo hrát na pozouny a cymbály a jiné hudební nástroje, chválili Hospodina, protože je dobrý a e jeho milosrdenství je věčné. I naplnil oblak ten dům, dům Hospodinův, 14 také kněží kvůli tomu oblaku nemohli konat slubu, nebo Boží dům naplnila Hospodinova sláva.

2.Paralipomenon 6

1 Tehdy alomoun řekl: “Hospodin praví, e bude přebývat v mrákotě. 2 Vybuđoval jsem ti sídlo, kde bude přebývat, vzneené obydlí, po vechny věky.” 3 Pak se král obrátil a ehnał celému shromáđení Izraele; celé shromáđení Izraele přítom stálo. 4 Řekl: “Poehnán buď Hospodin, Bůh Izraele, který vlastními ústy mluvil k mému otci Davidovi a vlastní rukou naplnil, co řekl: 5 “Ode dne, kdy jsem svůj lid vyvedl z egyptské země, nevyvolil jsem v ádném z izraelských kmenů město k vybudování domu, aby tam dlelo mé jméno, ani jsem nevyvolil nikoho, aby byl vévodou nad Izraelem, mým lidem. 6 Ale vyvolil jsem Jeruzalém, aby tam dlelo mé jméno, a vyvolil jsem Davida, aby byl nad Izraelem, mým lidem.” 7 Můj otec David měl v úmyslu vybudovat dům jménu Hospodina, Boha Izraele. 8 Hospodin vak mému otci Davidovi řekl: “Má sice dobrý úmysl vybudovat mému jménu dům, 9 avak ten dům nezbuđuje ty, nýbr tvůj syn, který vzejde z tvých beder; ten vybuđuje dům mému jménu.” 10 Hospodin splnil své slovo, které vyřkl. Nastoupil jsem po svém otci Davidovi, dosedl podle Hospodinova slova na izraelský trůn a vybuđoval jsem dům jménu Hospodina, Boha Izraele. 11 Uloil jsem tam schránu, v ní je Hospodinova smlouva, kterou uzavřel se syny Izraele.” 12 Pak se alomoun v přítomnosti celého shromáđení Izraele postavil před Hospodinův oltář a rozprostřel dlaně. 13 alomoun toti uđělal bronzový stupeň a dal jej doprostřed nádvoří; byl pět loket dlouhý, pět loket iroký a tři lokte vysoký. Postavil se na něj před celým shromáđením Izraele, poklekl na kolena, dlaně rozprostřel k nebi 14 a řekl: “Hospodine, Boe Izraele, není Boha tobě podobného na nebi ani na zemi. Ty zachovává smlouvu a milosrdenství svým sluebníkům, kteří chodí před tebou celým srdcem. 15 Ty jsi zachoval svému sluebníku, mému otci Davidovi, co jsi mu přislíbil. Vlastními ústy jsi přislíbil a vlastní rukou jsi to naplnil, jak je dnes zřejmé. 16 Nyní, Hospodine, Boe Izraele, zachovej svému sluebníku, mému otci Davidovi, to, co jsi mu přislíbil slovy: “Nebude přede mnou vyhlazen následník z tvého rodu, jen bude sedět na izraelském trůnu, budou-li ovem tvoji synové dbát na svou cestu a řídit se mým zákonem, jako ses jím řídil přede mnou ty.” 17 Nyní tedy, Hospodine, Boe Izraele, nech se prokáe spolehlivost tvého slova, které jsi promluvil ke svému sluebníku Davidovi. 18 Ale můe Bůh opravdu sídlit s člověkem na zemi, kdy nebesa, ba ani nebesa nebes tě nemohou pojmout, nato tento dům, který jsem vybuđoval? 19 Hospodine, můj Boe, skloň se k modlitbě svého sluebníka a k jeho prosbě o smilování a vysly lkání a modlitbu, kterou se tvůj sluebník před tebou modlí. 20 A jsou tvé oči upřeny na tento dům ve dne i v noci, na místo, o kterém jsi řekl, e tam dá spočinout svému jménu. Vyslychej modlitbu, kterou se tvůj sluebník bude modlit obrácen k tomuto místu. 21 Vyslychej prosby svého sluebníka i Izraele, svého lidu, které se budou modlit obrázení k tomuto místu, vyslychej z místa svého přebývání, z nebes, vyslychej a odpoutěj. 22 Jestlie se někdo prohřeí proti svému blinímu a ten by mu uloil, aby se zaklínal přísahou, a on by tu přísahu sloil před tvým oltářem v tomto domě, 23 ty sám vysly z nebes, zasáhni a rozsud' své sluebníky; odpla svévolníkovi, uval na jeho hlavu, čeho se dopustil, a prohlá spravedlivého za spravedlivého a odměň jej podle jeho spravedlnosti. 24 Bude-li poraen Izrael, tvůj lid, od nepřítelů pro hřích proti tobě, ale navrátí se, vzdají chválu tvému jménu a budou se před tebou modlit a prosit o smilování v tomto domě, 25 vysly z nebes a odpus Izraeli, svému lidu, hřích a uveď je zpět do země, kterou jsi dal jim a jejich otcům. 26 Uzavřou-li se nebesa a nebude dé pro hřích proti tobě, a budou-li se modlit obrázení k tomuto místu a vzdávat chválu tvému jménu a odvrátí se od svých hříchů, protoe jsi je pokořil, 27 vysly z nebes a odpus svým sluebníkům a Izraeli, svému lidu, hřích, vdy je vyučuje dobré cestě, po ní by měli chodit, a dej dé své zemi, kterou jsi dal svému lidu do dědictví. 28 Bude-li v zemi hlad, bude-li mor, obilná rez či sně, kobyłky nebo jiná havě, budou-li ho v zemi jeho bran suovat nepřátelé či jakákoli rána a jakákoli nemoc, 29 vysly kadou modlitbu, kadou prosbu, kterou bude mít kterýkoli člověk ze veho tvého izraelského lidu, kadý, kdo pozná svou ránu a svou bolest a rozprostře své dlaně obrázení k tomuto domu. 30 Vysly z nebes, ze sídla, kde přebývá, a odpus, odpla kadému podle vech jeho cest, nebo zná jeho srdce - vdy ty sám jediný zná přece srdce lidských synů -, 31 aby se tě báli,

aby chodili po tvých cestách po vechny dny, kdy budou ít na půdě, kterou jsi dal naim otcům. 32 Také přijde-li cizinec, který není z Izraele, tvého lidu, ze vzdálené země kvůli tvému velikému jménu, tvé mocné ruce a tvé vztaené pai, přijdou-li a budou se modlit obrácení k tomuto domu, 33 vysly z nebes, ze sídla, kde přebývá, a učiň ve, oč k tobě ten cizinec bude volat, aby poznaly tvé jméno vechny národy země a bály se tě jako Izrael, tvůj lid, aby poznaly, e se tento dům, který jsem vybudoval, nazývá tvým jménem. 34 Vytáhne-li tvůj lid do boje proti nepřátelům po cestě, kterou je pole, a budou-li se modlit k tobě směrem k tomuto městu, které jsi vyvolil a k domu, který jsem vybudoval tvému jménu, 35 vysly z nebes jejich modlitbu a prosbu a zjednej jim právo. 36 Zhřeí-li proti tobě, nebo není člověka, který by nehřeil, a ty se na ně rozhněvá a vydá je nepříteli, aby je zajali a jaté vedli do země vzdálené nebo blízké, 37 a oni si to v zemi, do ní byli jako zajatci odvedeni, vezmou k srdci, obrátí se a budou tě v zemi svého zajetí prosit o smilování: “Zhřeili jsme, provinili jsme se, svévolně si vedli”, 38 navrátí-li se tedy k tobě celým srdcem a celou duí v zemi svého zajetí, v zemi těch, kdo je odvedli do zajetí, a budou se modlit směrem ke své zemi, kterou jsi dal jejich otcům, k městu, které jsi vyvolil, a k domu, který jsem vybudoval tvému jménu, 39 vysly z nebes, ze sídla, kde přebývá, jejich modlitbu a prosby a zjednej jim právo; odpus svému lidu, čím proti tobě zhřeili. 40 Nyní, můj Boe, nech jsou prosím tvé oči otevřené a ui ochotné slyet modlitbu na tomto místě. 41 Nyní tedy povstaň, Hospodine Boe, k místu svého odpočinku, ty sám i schrána tvé moci. Tvoji kněí a obléknou spásu, Hospodine Boe, a se tvoji věrní radují z dobrých věcí. 42 Hospodine Boe, neodmítej pomazaného svého, pamatuj na milosrdenství prokazované svému sluebníku Davidovi.”

2.Paralipomenon 7

1 Kdy alomoun dokončil svou modlitbu, sestoupil z nebe oheň a pohltil zápalnou obě i díly obětního hodu a dům naplnila Hospodinova sláva. 2 Kněží nemohli do Hospodinova domu vstoupit, nebo Hospodinova sláva naplnila Hospodinův dům. 3 A všichni Izraelci viděli sestupující oheň i Hospodinovu slávu nad domem, klesli na dlabu tváří k zemi, klaněli se a vzdávali chválu Hospodinu, protože je dobrý a je jeho milosrdenství je věčné. 4 A král i veškerý lid slavili před Hospodinem obětní hod. 5 Král alomoun obětoval k obětnímu hodu dvacet dva tisíce kusů skotu a sto dvacet tisíc kusů brávy. Tak zasvětil král s veškerým lidem Boží dům. 6 Kněží stáli na svých místech, té lévijci s hudebními nástroji k oslavě Hospodina; ty dal zhotovit král David, aby jimi vzdávali Hospodinu chválu, protože jeho milosrdenství je věčné. Chválili Hospodina, jak je pověřil David. Kněží naproti nim troubili a celý Izrael stál. 7 alomoun posvětil střed nádvoří, které je před Hospodinovým domem, nebo tam přinesl zápalné oběti a tučné díly pokojných obětí, protože bronzový oltář, který dal alomoun zhotovit, nemohl pojmout zápalnou a přídavnou oběť a tučné díly. 8 V onen čas slavil alomoun a s ním celý Izrael slavnost po sedm dní, převeliké shromáždění od cesty do Chamátu a k Egypťskému potoku. 9 Osmého dne konali slavnostní shromáždění; zasvěcení oltáře slavili sedm dní, té slavnost trvala sedm dní. 10 Dvacátého třetího dne sedmého měsíce lid propustil; šel do svých stanů radostně a s dobrou myslí pro to, co dobrého učinil Hospodin Davidovi a alomounovi i Izraeli, svému lidu. 11 Tak dokončil alomoun zdárně dům Hospodinův i dům královský a všechno, co si předsevzal udělat v domě Hospodinově i ve svém domě. 12 Tu se v noci ukázal alomounovi Hospodin a řekl mu: “Vyslyšel jsem tvou modlitbu a vyvolil jsem si toto místo za dům pro oběti. 13 Uzavřeli nebesa, takže nebude detě, přikáží-li kobyčkám, aby hubily zemi, polí-li na svůj lid mor, 14 a můj lid, který se nazývá svým jménem, se pokoří a bude se modlit a vyhledávat mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hříchy a uzdravím jejich zemi. 15 Mé oči budou otevřené a mě ušlechtlé slyšel modlitbu na tomto místě. 16 Nyní jsem tento dům vyvolil a oddělil jako svatý, aby tam navěky dlelo mé jméno; mé oči a mé srdce tam budou po všechny dny. 17 A co se tebe týče, bude-li chodit přede mnou, jako chodil tvůj otec David, jednat podle všeho, co jsem ti přikázal, a dodržovat má nařízení a práva, 18 upevním trůn tvého království podle smlouvy uzavřené s tvým otcem Davidem, a z tvého rodu nebude vyhlazen vládce Izraele. 19 Jestliže se však odvrátíte a opustíte má nařízení a má přikázání, která jsem vám vydal, a půjdete sloužit jiným bohům a klanět se jim, 20 vytrhnu vás ze své země, kterou jsem vám dal, a zavrhnou od své tváře tento dům, který jsem oddělil jako svatý pro své jméno, a vydám jej za pořekadlo a předmět výsměchu mezi všemi národy. 21 Nad tímto domem, který byl nejvyšší ze všech, ustrne každý kolemjdoucí a řekne: “Proč Hospodin takto naložil s touto zemí a s tímto domem?” 22 A bude se odpovídat: “Protože opustili Hospodina, Boha svých otců, který je vyvedl z egyptské země, a chytli se jiných bohů, klaněli se jim a sloužili jim. Proto na ně uvedl všechno toto zlo.”

2.Paralipomenon 8

1 Po uplynutí dvaceti let, během nich alomoun stavěl dům Hospodinův i dům svůj, 2 vystavěl i města, která mu dal Chúram, a usadil tam Izraelce. 3 Pak táhl alomoun do Chamát-sóby a zmocnil se jí. 4 Vybudoval té Tadmór v pouti a vechna města skladů v Chamátu. 5 Pak vybudoval Bét-chorón Horní a Bét-chorón Dolní, opevněná města s hradbami, vraty a závorami, 6 i Baalat a vechna města pro sklady. Ta patřila alomounovi, té vechna města pro vozbu a města pro koně a ve, co alomoun s tak velkým zaujetím budoval v Jeruzalémě i na Libanónu a v celé zemi, v ní vládl. 7 Vechen lid, který zbyl z Chetejců, Emorejců, Perizejců, Chivejců a Jebúsejců, kteří nebyli z Izraele, 8 toti z jejich synů ty, kteří po nich v zemi zbyli, které Izraelci zcela nevyhubili, podrobil alomoun nuceným pracím, a tak je tomu a dodnes. 9 Z Izraelců vak alomoun neudělal otroky na svém díle; ti byli bojovníky a veliteli jeho osádek, veliteli jeho vozby a jízdy. 10 Správců představených nad pracemi pro krále alomouna bylo dvě stě padesát, ti panovali nad lidem. 11 Faraónovu dceru vyvedl alomoun z Města Davidova do domu, který jí vystavěl. Řekl si toti: “Moje ena nemůe bydlet v domě Davida, krále izraelského, nebo místa, kam vstoupila Hospodinova schrána, jsou svatá.” 12 Tehdy začal alomoun obětovat Hospodinu zápalné oběti na Hospodinově oltáři, který vybudoval před chrámovou předsíní, 13 podle kadodenního pořádku, podle Mojíova příkazu pro přináení obětí ve dnech odpočinku, o novoluních a při slavnostech, třikrát za rok, ve svátek nekvaených chlebů, ve svátek týdnů a ve svátek stánků. 14 Podle rozhodnutí svého otce Davida postavil kněze k slubě podle jejich tříd a lévijce k jejich povinnostem, aby chválili Boha a konali před kněími slubu podle kadodenního pořádku, té vrátne roztrídil do oddílů k jednotlivým branám ve smyslu příkazu Davida, mue Boího. 15 Co se týká kněí a lévijců, neuchýlili se od králova příkazu v ádné věci, ani ve správě pokladů. 16 Tak bylo dohotoveno celé alomounovo dílo, ode dne, kdy byly poloeny základy domu Hospodinova, a do jeho dokončení, kdy byl Hospodinův dům dostavěn. 17 Tehdy táhl alomoun do Esjón-geberu a k Elótu při mořském pobřeí v edómské zemi. 18 Chúram mu poslal po svých sluebnících lodě a sluebníky znalé moře. Dopluli se alomounovými sluebníky a do Ofíru a přivezli odtamtud králi alomounovi čtyři sta padesát talentů zlata.

2.Paralipomenon 9

1 I královna ze Sáby uslyela zprávu o alomounovi a přijela do Jeruzaléma vyzkouet ho hádankami. Přijela s velmi okázalým doprovodem, s velbloudy nesoucími balzámy, velké množství zlata a drahokamy. Přila k alomounovi a mluvila s ním o vem, co měla na srdci. 2 alomoun jí zodpověděl vechny její otázky; ani jedna otázka nebyla pro alomouna tak tajemná, e by ji nezodpověděl. 3 Kdy královna ze Sáby viděla alomounovu moudrost a dům, který vybudoval, 4 i jídlo na jeho stole, zasedání jeho hodnostářů, pohotovost jeho sluebnictva a jejich oděvy, jeho číníky a jejich oděvy, i jeho vyvýšenou chodbu, kudy vcházel do Hospodinova domu, zůstala bez dechu. 5 Řekla králi: “Co jsem slyela ve své zemi o tvém podnikání i o tvé moudrosti, je pravda. 6 Nevěřila jsem těm slovům, dokud jsem nepřila a nespatriła to na vlastní oči. A to mi nebyla sdělena ani polovina z množství tvé moudrosti. Překonal jsi pověst, kterou jsem slyela. 7 Blaze tvým mužům, blaze těmto tvým sluebníkům, kteří jsou ustavičně v tvých slubách a naslouchají tvé moudrosti. 8 Poehnán buď Hospodin, tvůj Bůh, který si tě oblíbil a dosadil tě na svůj trůn, abys byl králem před Hospodinem, svým Bohem. Protoe si tvůj Bůh zamiloval Izraele, aby trval navěky, ustanovil tě nad ním králem, abys zjednával právo a spravedlnost.” 9 Pak dala králi sto dvacet talentů zlata, velmi mnoho balzámů a drahokamy. U nikdy tu nebyl takový balzám, jaký dala královna ze Sáby králi alomounovi. 10 Také sluebníci Chúramovi a sluebníci alomounovi, kteří dopravovali zlato z Ofiru, přivezli al gumimové dřevo a drahokamy. 11 Z al gumimového dřeva dal král udělat ochozy pro dům Hospodinův i pro dům královský, i citary a harfy pro zpěváky. Nic takového nikdo v zemi judské předtím nespatrił. 12 Král alomoun splnil královně ze Sáby kadé přání, je vyslovila; dal jí víc, ne co ona přivezla králi. Pak se odebrala i se svými sluebničky do své země. 13 Váha zlata, které bylo přiváeno alomounovi za jeden rok, činila est set edesát est talentů 14 mimo zlato, je přináeli kupci a obchodníci; i vichni arabtí králové a místodritelé země přináeli alomounovi zlato a stříbro. 15 Král alomoun dal udělat dvě stě pavéz z tepaného zlata; na jednu pavézu vynaloil est set ekelů tepaného zlata. 16 Dále dal udělat tři sta titů z tepaného zlata; na jeden tít vynaloil tři sta ekelů zlata. Král je pak dal uloit do domu Libanónského lesa. 17 Král dal také udělat veliký trůn ze slonoviny a obloil jej čistým zlatem. 18 Trůn měl est stupňů a podnoí ze zlata, spojené s trůnem. Po obou stranách sedadla byla u trůnu opěradla a vedle opěradel stáli dva lvi. 19 Na esti stupních tam stálo z obou stran dvanáct lvů. Nic takového nebylo zhotoveno v ádném království. 20 Vechny nádoby, z kterých král alomoun pil, byly zlaté a vechny předměty domu Libanónského lesa byly potaeny lístkovým zlatem; nic nebylo ze stříbra; to v alomounově době nemělo cenu. 21 Král měl lodě, plující do zámoří s Chúramovými sluebničky. Zámořské lodě přijíděly jednou za tři roky a přiváely zlato a stříbro, slonovinu, opice a pávy. 22 Král alomoun tak převýil vechny krále země bohatstvím i moudrostí. 23 Vichni králové země vyhledávali alomouna, aby slyeli jeho moudrost, kterou mu Bůh vloil do srdce. 24 Kadý přináel svůj dar: předměty stříbrné a zlaté, plátě, zbroj, balzámy, koně, mezky, a to rok co rok. 25 alomoun měl také ustájeno čtyři tisíce koní k vozům a dvanáct tisíc jezdeckých koní. Rozmístil je ve městech pro vozbu a u sebe v Jeruzalémě. 26 Tak se stal vladařem nad vemi králi od Řeky a k zemi pelitejské a a k hranicím Egypta. 27 Král měl v Jeruzalémě stříbra jako kamení a cedrů jako planých fíků, jakých roste mnoho v Přímořské níně. 28 alomounovi přiváděli koně z Egypta i z ostatních zemí. 29 O ostatních přiběžích alomounových, prvních i posledních, se píe, jak známo, v přiběžích proroka Nátana, v proroctví Achijáe íloského a v prorockých viděních vidoucího Jeeda proti Jarobeámovi, synu Nebatovu. 30 alomoun kraloval v Jeruzalémě nad celým Izraelem čtyřicet let. 31 I ulehl alomoun ke svým otcům a pohřbili ho v městě jeho otce Davida. Po něm se stal králem jeho syn Rechabeám.

2.Paralipomenon 10

1 Rechabeám se odebral do ekemu. Do ekemu toti přiel celý Izrael, aby ho ustanovil králem. 2 Jarobeám, syn Nebatův, se o tom doslechl v Egyptě, kam uprchl před králem alomounem, a vrátil se z Egypta. 3 Poslali pro něj a povolali ho zpět. Jarobeám přiel s celým Izraelem a promluvili k Rechabeámovi: 4 “Tvůj otec nás sevřel tvrdým jhem. Ulehči nám nyní tvrdou slubu svého otce a těké jho, které na nás vložil, a my ti budeme sloužit.” 5 Rechabeám jim řekl: “Po třech dnech se opět ke mně vrate.” A lid se rozešel. 6 Král Rechabeám se radil se starci, kteří byli v slubách jeho otce alomouna, dokud ještě žil. Ptal se: “Jak vy radíte? Co mám tomuto lidu odpovědět?” 7 Promluvili k němu takto: “Jestli bude k tomuto lidu dobrý a přívětivý, jestli jim dá laskavou odpověď, budou po vechny dny tvými slubebníky.” 8 On však nedbal rady starců, kterou mu dávali, a radil se s mladíky, kteří s ním vyrostli a teď byli v jeho slubách. 9 Těch se zeptal: “Co radíte vy? Jak máme odpovědět tomuto lidu, který mi řekl: “Ulehči nám jho, které na nás vložil tvůj otec?”” 10 Mladíci, kteří s ním vyrostli, k němu promluvili takto: “Toto řekni lidu, který k tobě promluvil slovy: “Tvůj otec nás obtížil jhem, ty však nám je ulehči.” Promluv k nim takto: “Můj malík je tlustí ne bedra mého otce. 11 Tak tedy můj otec na vás vložil těké jho? Já k vašemu jhu ještě přidám. Můj otec vás trestal bičí, já však vás budu trestat důtkami.” 12 Třetího dne přiel Jarobeám a vešel lid k Rechabeámovi, jak král nařídil: “Třetího dne se ke mně navrate.” 13 Král lidu odpověděl tvrdě, král Rechabeám nedbal rady starců. 14 Promluvil k nim podle rady mladíků: “Obtížím vás jhem a ještě k němu přidám. Můj otec vás trestal bičí, já však vás budu trestat důtkami!” 15 Král lidu nevyslyšel, nebo to bylo řízení Boží. Hospodin tak splnil slovo, které ohlásil Jarobeámovi, synu Nebatovu, skrze Achijáe íloského. 16 Kdy celý Izrael uviděl, že je král nevyslyšel, dal lid králi tuto odpověď: “Jaký podíl máme v Davidovi? Nemáme dědictví v synu Jiajovu. Kadyž ke svým stanům, Izraeli! Nyní pohleď na svůj dům, Davide!” A celý Izrael se rozešel ke svým stanům. 17 Proto Rechabeám kraloval pouze na Izraelci usedlými v judských městech. 18 Král Rechabeám vyslal Hadoráma, který byl nad nucenými pracemi, ale Izraelci ho ukamenovali k smrti. Král Rechabeám byl nucen skočit do vozu a utéci do Jeruzaléma. 19 Tak se vzbouřil Izrael proti domu Davidovu, a to trvá dodnes.

2.Paralipomenon 11

1 Kdy přiel Rechabeám do Jeruzaléma, shromádlil dům Judův a Benjamínův, sto osmdesát tisíc vybraných bojovníků, aby bojovali s Izraelem a vrátili království Rechabeámovi. 2 I stalo se slovo Hospodinovo k emajáovi, mui Boímu: 3 “Řekni judskému králi Rechabeámovi, synu alomounovu, a celému Izraeli na území Judy a Benjamína: 4 Toto praví Hospodin: Netáhněte a nebojujte proti svým bratrům. Kadý a se vrátí do svého domu, nebo se to stalo z mé vůle.” Uposlechli tedy Hospodinových slov a vrátili se z výpravy proti Jarobeámovi zpět. 5 Rechabeám se usídlil v Jeruzalémě a vystavěl v Judsku opevněná města. 6 Vystavěl Betlém, Étam a Tekóu, 7 Bét-súr, Sóko a Adulám, 8 Gat, Maréu a Zíf, 9 Adórajim, Laki a Azéku, 10 Soreu, Ajalón a Chebrón; to jsou opevněná města v Judovi a Benjamínovi. 11 Zesílil pevnosti, dal jim vévody i zásoby potravy, oleje a vína 12 a do každého jednotlivého města pavézy a otěpy. Nesmírně je posílil. Patřil mu Juda a Benjamín. 13 Kněí a lévijci z celého Izraele ze vech území se k němu přidali. 14 Lévijci opustili své pastviny i své dravy a odeli do Judska a do Jeruzaléma, protoe je Jarobeám se svými syny vyloučil, aby neslouili Hospodinu jako kněí. 15 Sám si ustanovil kněze pro posvátná návří, pro běsy a pro býčky, které udělal. 16 Za lévijci pak odcházeli ze vech izraelských kmenů ti, kteří si předsevzali hledat Hospodina, Boha Izraele. Přicházeli do Jeruzaléma obětovat Hospodinu, Bohu svých otců. 17 Posilovali judské království a po tři léta dodávali odvahu Rechabeámovi, synu alomounovu. Po tři léta toti chodili cestou Davida a alomouna. 18 Rechabeám si vzal za enu Machalatu, dceru Jerímóta, syna Davidova, a Abíhajilu, dceru Elíaba, syna Jiajova. 19 Porodila mu syny: Jeúe, emarjáe a Zahama. 20 Po ní si vzal Maaku, dceru Abalómovu. Ta mu porodila Abijáe, Ataje, Zízu a elomíta. 21 Nade vechny své eny a eniny miloval Rechabeám Maaku, dceru Abalómovu. Měl osmnáct en a edesát enin a zplodil dvacet osm synů a edesát dcer. 22 Do čela postavil Rechabeám Abijáe, syna Maaky, jako vévodu mezi jeho bratry, nebo ho chtěl dosadit za krále. 23 Ostatní své syny po úvaze rozdělil do vech území Judy a Benjamína po vech opevněných městech a bohatě je zaopatřil. Vyádal jim mnoství en.

2.Paralipomenon 12

1 Kdy se Rechabeámo království upevnilo a utvrdilo, opustil Hospodinův zákon a celý Izrael s ním. 2 V pátém roce vlády krále Rechabeáma vytáhl íak, král egyptský, proti Jeruzalému, protoe se zpronevěřili Hospodinu, 3 s tisícem a dvěma sty vozů a se edesáti tisíci jezdců. Lid, který s ním přiel z Egypta, Lúbijce, Sukejce a Kúijce, nebylo mono spočítat. 4 Dobyl opevněná města, která byla v Judsku, a přitáhl a k Jeruzalému. 5 Tu přiel prorok emajá k Rechabeámovi a judským velitelům, kteří se před íakem stáhli do Jeruzaléma. Řekl jim: “Toto praví Hospodin: “Vy jste opustili mne a já teď opoutím vás a ponechám vás v moci íakově.” 6 Izraeltí velitelé i král se pokořili a řekli: “Hospodin je spravedlivý.” 7 Kdy Hospodin viděl, e se pokořili, stalo se slovo Hospodinovo k emajáovi: “Pokořili se, neuvedu na ně zkázu, ale dám jim brzy monost úniku; mé rozhořčení na Jeruzalém nebude vylito skrze íaka. 8 Stanou se vak jeho otroky, aby poznali, co znamená slouit mně a co otročit královstvím zemí.” 9 íak, král egyptský, vytáhl proti Jeruzalému a pobral poklady domu Hospodinova i poklady domu královského; pobral vechno. Pobral i zlaté títy, které pořídil alomoun. 10 Místo nich pořídil král Rechabeám títy bronzové a svěřil je velitelům běců, kteří střeili vchod do královského domu. 11 Kdykoli král vcházel do Hospodinova domu, přicházeli běci a přináeli je a zase je odnáeli do místnosti pro běce. 12 e se tak pokořil, Hospodinův hněv se od něho odvrátil a nezničil ho úplně, nebo i v Judsku bylo leccos dobrého. 13 Král Rechabeám pevně vládl v Jeruzalémě. Bylo mu jedenačtyřicet let, kdy začal kralovat, a kraloval sedmnáct let v Jeruzalémě, v městě, které Hospodin vyvolil ze vech izraelských kmenů, aby tam spočinulo jeho jméno. Jeho matka se jmenovala Naama; byla to Amónka. 14 Dopoutěl se toho, co je zlé, nebo se nedotazoval Hospodina upřímným srdcem. 15 O příbězích Rechabeámových, prvních i posledních se píše, jak známo, v příbězích proroka emajáe a vidoucího Ida, kde se uvádí rodokmen. Mezi Rechabeámem a Jarobeámem byly po vechna ta léta války. 16 I ulehl Rechabeám ke svým otcům a byl pohřben v Městě Davidově. Po něm se stal králem jeho syn Abijá.

2.Paralipomenon 13

1 V osmnáctém roce vlády krále Jarobeáma se stal králem nad Judou Abijá. 2 Kraloval v Jeruzalémě tři léta. Jeho matka se jmenovala Míkaja; byla to dcera Urielova z Gibeje. Válka mezi Abijáem a Jarobeámem trvala dál. 3 Abijá vypravil do boje vojsko, válečné bohatýry, čtyři sta tisíc vybraných mužů. Jarobeám seřadil do boje proti němu osm set tisíc vybraných mužů, udatných bohatýrů. 4 Abijá stál na hoře Semarajimu, která je v Efrajimském pohoří, a odtud volal: “Slyte mě, Jarobeáme i celý Izraeli! 5 Co nevíte, e Hospodin, Bůh Izraele, dal navěky království nad Izraelem Davidovi? Jemu a jeho synům je potvrdil smlouvou soli. 6 Avak Jarobeám, syn Nebatův, sluebník alomouna, syna Davidova, povstal a vzbouřil se proti svému pánu. 7 Shromádili se k němu muži bohaprázdní a ničemové a rozhodně se postavili proti alomounovu synovi Rechabeámovi. Rechabeám byl mladý a zbabělý a nedokázal jim čelit. 8 A teď si říkáte, e chcete čelit Hospodinovu království, je je v rukou synů Davidových? Je vás ohromné množství a máte při sobě zlaté býčky, které vám udělal Jarobeám jako bohy. 9 Ale co jste nevyhnali Hospodinovy kněze Áronovce a lévijce? Nenadělali jste si kněží jako národy jiných zemí? Kdokoli přiel, mohl být za mladého býčka a sedm beranů pověřen, aby byl knězem neboha. 10 Naím Bohem je Hospodin; my jsme ho neopustili. Kněží, synové Áronovi, i lévijci řádně slouží Hospodinu. 11 Ráno co ráno a večer co večer obracejí zápalné oběti v obětní dým, pálí vonná koření, rovnají chléb na stůl z čistého zlata, starají se o zlatý svícen a jeho kahánky, aby hořely večer co večer. My dríme strá před Hospodinem, naím Bohem. Vy jste ho vak opustili. 12 Hle, nám je v čele Bůh. Jeho kněží hlaholí zvučnými trubkami proti vám. Izraelci, nebojujte proti Hospodinu, Bohu svých otců, nebo nebudete mít zdar!” 13 Jarobeám provedl se zálohou obchvat a přitáhl na ně zezadu. Tak byli před Judou a záloha vzadu za ním. 14 Kdy se Judejci rozhlédli, viděli, e je čeká boj vpředu i vzadu. Úpěnlivě volali k Hospodinu a kněží troubili na trubky. 15 Pak judtí muži spustili válečný pokřik. Za pokřiku judských mužů porazil Bůh Jarobeáma a celý Izrael před Abijáem a Judou. 16 Izraelci se před Judou dali na útěk; Bůh jim je vydal do rukou. 17 Abijá a jeho lid jim způsobili velikou poráku, take z Izraele padlo a bylo skoleno pět set tisíc vybraných mužů. 18 V té době byli Izraelci pokořeni a Judejci se vzmožili, nebo se opírali o Hospodina, Boha svých otců. 19 Abijá pronásledoval Jarobeáma a dobyl na něm města Bét-el s vesnicemi, Jeánu s vesnicemi a Efrón s vesnicemi. 20 Za dnů Abijáových se moc Jarobeáмова u nepozvedla. Hospodin jej porazil, take zemřel. 21 Ale Abijá vládl pevně. Pojal čtrnáct žen a zplodil dvaadvacet synů a estnáct dcer. 22 O ostatních příbězích Abijáových, o jeho činech i slovech se píše ve výkladu proroka Ida. 23 I ulehl Abijá ke svým otcům a pohřbili ho v Městě Davidově. Po něm se stal králem jeho syn Ása. Za jeho dnů ila země v míru deset let.

2.Paralipomenon 14

1 Ása činil to, co bylo dobré a správné v očích Hospodina, jeho Boha. 2 Odstranil cizí oltáře a posvátná návrí, roztránil posvátné sloupy a pokácel posvátné kůly. 3 Judovi poručil, aby se dotazoval Hospodina, Boha svých otců, a plnil zákon a přikázání. 4 Ze vech judských měst odstranil posvátná návrí a kadidlové oltáříky. Za něho ilo království v míru. 5 V Judsku stavěl opevněná města, nebo země ila v míru. ádná válka se v těch letech proti němu nevedla. Hospodin mu dopřál klidu. 6 Ása řekl Judovi: “Vystavějme tato města, obeeňme je hradbami s věmi, vraty a závorami, dokud je nae země v klidu. Dotazovali jsme se Hospodina, naeho Boha, dotazovali jsme se ho a on nám dopřál klid na vech stranách.” Stavěli tedy a dařilo se jim to. 7 Ása měl vojsko, tři sta tisíc mužů z Judy, nosících pavězy a otěpy, dvě stě osmdesát tisíc z Benjamína, kteří nosili títy a stříleli z luku. Vichni byli udatní bohatýři. 8 Proti nim vytáhl Kúijec Zerach se statisícovým vojskem a třemi sty vozy; přitáhl a k Marée. 9 Ása vytáhl proti němu. Seřadili se k bitvě v údolí Sefaty u Maréi. 10 Ása volal k Hospodinu, svému Bohu. Řekl: “Hospodine, jen ty jsi s to pomoci, postaví-li se mocný proti bezmocnému. Pomož nám, Hospodine, ná Boe, nebo ty jsi nae opora. V tvém jménu jsme přitáhli proti tomuto davu. Hospodine, ty jsi ná Bůh, proti tobě člověk nic nezmůe!” 11 I porazil Hospodin Kúijce před Ásou a před Judou. Kúijci se dali na útěk. 12 Ása se svým lidem je pronásledoval a ke Geraru. Kúijci padli, ádný z nich nevyvázl iv; byli rozdrčení před Hospodinem a před jeho táborem. Judejci odnesli velké množství kořisti. 13 Vybili vechna města v okolí Geraru, na ně dolehl strach z Hospodina. Vyloupili vechna města a bylo v nich velké množství lupu. 14 Vybili také stany chovatelů stád a pobrali mnoho ovcí a velbloudů. Pak se vrátili do Jeruzaléma.

2.Paralipomenon 15

1 Na Azarjáovi, synu Ódedovu, spočinul duch Boží. 2 Vyšel před Ásu a řekl mu: “Posly mě, Áso i celý Judo a Benjamíne. Hospodin bude s vámi, kdy vy budete s ním. Budete-li se dotazovat na jeho slovo, dá se vám nalézt. Jestli ho opustíte, opustí vás. 3 Mnoho let býval Izrael bez pravého Boha, bez kněze - učitele a bez zákona. 4 Kdy se vak ve svém souení obraceli k Hospodinu, Bohu Izraele, a hledali ho, dával se jim nalézt. 5 V oněch dobách nebylo mono pokojně vycházet a vcházet, nebo mezi velmi obyvateli země vládly obrovské zmatky. 6 Docházelo ke sráčkám mezi pronárodem a pronárodem, mezi městem a městem, nebo Bůh je uvedl ve zmatek velijakým souením. 7 Jednejte tedy rozhodně, nechť vae ruce neochabnou, nebo vae jednání bude odměněno!” 8 Kdy Ása uslyšel tato slova a proroctví proroka Azarjáe, syna Ódedova, vzchopil se a vymýtil ohyzdné modly z celé země judské i z Benjamína a z měst, která dobyl v Efrajimském pohoří, a obnovil Hospodinův oltář před Hospodinovou předsíní. 9 Pak shromádlil celého Judu i Benjamína a z kmene Efrajimova, Manasesova a imeónova ty, kteří u nich pobývali jako hosté; přelo k němu toti mnoho lidí z Izraele, kdy viděli, e je s ním Hospodin, jeho Bůh. 10 Třetího měsíce, v patnáctém roce Ásova kralování, se shromádlili do Jeruzaléma. 11 Z kořisti, kterou přihnali, obětovali onoho dne Hospodinu sedm set kusů hovězího dobytka a sem tisíc ovcí a koz. 12 Zavázali se smlouvou, e se budou dotazovat na slovo Hospodina, Boha svých otců, celým svým srdcem a celou svou duí. 13 A kadý, kdo by se nedotazoval Hospodina, Boha Izraele, propadne smrti, a malý nebo velký, a mu nebo ena. 14 Přísahali Hospodinu mocným hlasem a nadeným hlaholem za zvuku trubek a polnic. 15 Z té přísahy se radoval celý Juda. Přísahali celým srdcem, e ho budou hledat s vekerým zanícením, aby se jim dal najít. A Hospodin jim dopřál klid na vech stranách. 16 Také svou matku Maaku zbavil král Ása jejího královského postavení, za to, e udělala nestvůrnou modlu pro Aéru. Ása její nestvůrnou modlu podal, rozdrtil na padr a spálil v Kidrónském úvalu. 17 I kdy z Izraele nebyla odstraněna posvátná návrí, přece srdce Ásovo bylo po vechny jeho dny cele při Hospodinu. 18 Svaté dary svého otce i své svaté dary, stříbro, zlato a různé předměty, přinesl do Božího domu. 19 A do pětatřicátého roku Ásova kralování nebyla ádná válka.

2.Paralipomenon 16

1 V třicátém estém roce Ásova kralování vytáhl Baea, král izraelský, proti Judsku. Vystavěl Rámu, aby zabránil judskému králi Ásovi vycházet a vcházet. 2 Ása tehdy vynesl z pokladů domu Hospodinova a domu královského zlato a stříbro a poslal je Ben-hadadovi, králi aramejskému, který sídlil v Damaku, se vzkazem: 3 “Máme spolu smlouvu. Měli ji i můj otec a tvůj otec. Zde ti posílám stříbro a zlato. Nue, zru svou smlouvu s izraelským králem Baeou, a ode mne odtáhne.” 4 Ben-hadad krále Ásu uposlechl a poslal velitele se svými vojsky proti izraelským městům. Vybili Ijón, Dan, Ábel-majim a vechna města skladů v kmeni Neftalí. 5 Kdy to Baea uslyel, přestal stavět Rámu a své dílo přeruil. 6 Král Ása sebral celé Judsko, aby z Rámy odnáeli kámen a dřevo, z nich stavěl Baea, a vystavěl z toho Gebu a Mispu. 7 V té době přiel k judskému králi Ásovi Chananí, vidoucí, a řekl mu: “Poněvad jsi hledal oporu u krále aramejského a neopírá se o Hospodina, svého Boha, vymkla se ti vojska krále aramejského z ruky. 8 Co neměli Kúijci a Lúbijci početné vojsko, obrovské mnoství vozů a jezdců? Kdy jsi vak hledal oporu u Hospodina, dal ti je do rukou. 9 Nebo oči Hospodinovy obzírají celou zemi, take se mohou vzchopit ti, jejich srdce je cele při něm. Ale v této věci jsi jednal jako pomatenec, a od nynějska bude muset válčit.” 10 Ása se na vidoucího rozlítil a dal ho vsadit do aláře; tak ho ta věc rozzuřila. V oné době Ása ukřivdil mnohým z lidu. 11 Hle, o příbězích Ásových, prvních i posledních, se píše dále v Knize králů judských a izraelských. 12 V třicátém devátém roce svého kralování onemocněl Ása přetěkou nemocí nohou. Ale ani ve své nemoci se nedotazoval Hospodina, nýbr vyhledal jen lékaře. 13 I ulehl Ása ke svým otcům a zemřel v jednačtyřicátém roce svého kralování. 14 Pohřbili ho v jeho hrobce, kterou si dal vytesat v Městě Davidově; uložili ho na lůko plné balzámů a dovedně připravených masť a zapálili mu převeliký oheň.

2.Paralipomenon 17

1 Místo Ásy se stal králem jeho syn Jóafat. Ten pevně vládl nad Izraelem. 2 Do vech opevněných judských měst dal vojsko a na judském území i v efrajimských městech, která dobyl jeho otec Ása, umístil výsostné znaky. 3 Hospodin byl s Jóafatem, nebo chodil po cestách, jimi chodíval dříve jeho otec David, a nedotazoval se baalů. 4 Dotazoval se Boha svého otce a řídil se jeho příkázáními, ne jak to činil Izrael. 5 Hospodin upevnil království v jeho ruce a celý Juda dával Jóafatovi dary, take měl mnoho bohatství i slávy. 6 Jeho srdce bylo naplněno hrdostí, e chodí po cestách Hospodinových; proto také odstranil z Judy posvátná návrí a posvátné kůly. 7 V třetím roce svého kralování vyslal své správce Ben-chajila, Obadjáe, Zekarjáe, Netaneela a Míkajáe, aby učili v judských městech. 8 S nim poslal lévijce: emajáe, Netanjáe, Zebadjáe, Asáela, emiramóta, Jónatana, Adónijáe, Tobijáe a Tób-adónijáe, lévijce, a s nimi kněze Eliámu a Jórama. 9 Ti učili v Judsku. Měli s sebou Knihu zákona Hospodinova, obcházeli vechna judská města a vyučovali lid. 10 Strach z Hospodina dolehl na vechna království těch zemí, které byly kolem Judy, take proti Jóafatovi nebojovala. 11 Někteří z Pelitejců přináeli Jóafatovi dary a stříbro jako daň; také Arabové mu přiváděli brav: sedm tisíc sedm set beranů a sedm tisíc sedm set kozlů. 12 Jóafat se stával stále mocnějším. V Judsku vystavěl hradiska a města pro sklady. 13 V judských městech podnikal velká díla. V Jeruzalémě měl bojovníky, udatné bohatýry. 14 Toto jsou povolání do sluby podle jednotlivých otcovských rodů: Juda měl velitele nad tisíci: velitele Adnu s třemi sty tisíci udatnými bohatýry, 15 vedle něho velitele Jóchanana s dvěma sty osmdesáti tisíci mui, 16 dále Amasjáe, syna Zikrího, dobrovolníka Hospodinova, s dvěma sty tisíci udatnými bohatýry; 17 z Benjamína byl udatný bohatýr Eljáda s dvěma sty tisíci těch, kteří byli vyzbrojeni luky a títy, 18 dále Józabad se sto osmdesáti tisíci vyzbrojenými vojáky. 19 Ti byli ve slubách samého krále, kromě těch, které král umístil do opevněných měst v celém Judsku.

2.Paralipomenon 18

1 Jóafat měl nesmírné bohatství a slávu. Spřiznil se s Achabem. 2 Po několika letech sestoupil k Achabovi do Samaří. Achab pro něho i pro lid, který byl s ním dal porazit mnoho ovcí a koz i hovězího dobytka a pak se ho snail zlákat k výpravě proti Rámotu v Gileádu. 3 Achab, král izraelský, se otázal Jóafata, krále judského: “Půjde se mnou proti Rámotu v Gileádu?” On mu odpověděl: “Ve válce jsme jedno, já jako ty, můj lid jako tvůj lid.” 4 Nato Jóafat izraelskému králi řekl: “Dota se ještě dnes na slovo Hospodinovo.” 5 Izraelský král shromádlil proroky, čtyři sta mužů, a řekl jim: “Máme jít do války proti Rámotu v Gileádu, nebo mám od toho upustit?” Odpověděli: “Jdi, Bůh jej vydá králi do rukou.” 6 Ale Jóafat se zeptal: “Copak tu u není ádný prorok Hospodinův, abychom se dotázali skrze něho?” 7 Izraelský král Jóafatovi odpověděl: “Je tu ještě jeden muž, skrze něho bychom se mohli dotázat Hospodina, ale já ho nenávidím, protoe mi neprorokuje nic dobrého, nýbr po vechny dny jen zlo. Je to Míkajá, syn Jimlův.” Jóafat řekl: “Nech král tak nemluví!” 8 Izraelský král tedy povolal jednoho dvořana a řekl: “Rychle přiveď Míkajáe, syna Jimlova.” 9 Král izraelský i Jóafat, král judský, seděli kadý na svém trůnu slavnostně oblečení, seděli na humně u vchodu do samařské brány a vichni proroci před nimi prorokovali. 10 Sidkijá, syn Kenaanův, si udělal elezné rohy a říkal: “Toto praví Hospodin: Jimi bude trkat Arama, dokud neskoná.” 11 Tak prorokovali vichni proroci: “Vytáhni proti Rámotu v Gileádu. Bude mít úspěch. Hospodin jej vydá králi do rukou!” 12 Posel, který el zavolat Míkajáe, mu domlouval: “Hle, slova proroků jedněmi ústy ohlají králi dobré věci. A je tvá řeč jako řeč kadého z nich, mluv o dobrých věcech!” 13 Míkajá odpověděl: “Jakoe iv je Hospodin, budu mluvit to, co řekne můj Bůh.” 14 Kdy přiel ke králi, král mu řekl: “Míko, máme jít do války proti Rámotu v Gileádu, nebo mám od toho upustit?” On odpověděl: “Vytáhněte, budete mít úspěch. Budou vám vydáni do rukou.” 15 Král ho okřikl: “Kolikrát tě mám zapřísahat, abys mi v Hospodinově jménu nemluvil nic ne pravdu?” 16 Míkajá odpověděl: “Viděl jsem vechen Izrael rozptýlený po horách jako ovce, které nemají pastýře. - Hospodin řekl: “Zůstali bez pánů, a se kadý v pokoji vrátí domů.” 17 Izraelský král řekl Jóafatovi: “Neřekl jsem ti, e mi nebude prorokovat nic dobrého, nýbr jen zlo?” 18 Ale Míkajá pokračoval: “Tak tedy sly slovo Hospodinovo. Viděl jsem Hospodina sedícího na trůně. Vechen nebeský zástup stál po jeho pravici a levici. 19 Hospodin řekl: “Kdo zláká izraelského krále Achaba, aby vytáhl a padl u Rámotu v Gileádu?” Ten říkal to a druhý ono. 20 Tu vystoupil jakýsi duch, postavil se před Hospodina a řekl: “Já ho zlákám.” Hospodin mu pravil: “Čím?” 21 On odpověděl: “Vyjdu a stanu se zrádným duchem v ústech vech jeho proroků.” Hospodin řekl: “Ty ho zláká, ty to dokáe. Jdi a učíš to!” 22 A nyní, hle, Hospodin dal zrádného ducha do úst vech těchto tvých proroků. Hospodin ti ohlásil zlé věci.” 23 Sidkijá, syn Kenaanův, přistoupil, uhodil Míkajáe do tváře a řekl: “Jakou cestou přeel Hospodinův duch ode mne, aby mluvil skrze tebe?” 24 Míkajá mu řekl: “To uvidí v onen den, a vejde do nejzazího pokojíku, aby ses ukryl.” 25 Izraelský král nařídil: “Seberte Míkajáe a odveďte ho k veliteli města Amónovi a ke královi synu Jóaovi. 26 Vyřídíte: “Toto praví král: Tady toho vsaďte do vězení a dávejte mu jen kousek chleba a trochu vody, dokud se nenavrátím v pokoji!” 27 Ale Míkajá řekl: “Jestlie se vrátí zpět v pokoji, nemluvil skrze mne Hospodin.” A připojil: “Slyte to, vichni lidé!” 28 Král izraelský i Jóafat, král judský, vytáhli proti Rámotu v Gileádu. 29 Izraelský král řekl Jóafatovi, e se přestrojí, a vyjede do boje. Dodal: “Ty ovem obleč své roucho.” Tak se izraelský král přestrojil a vyjeli do boje. 30 Aramejský král přikázal velitelům své vozby: “Nebojujte ani s malým ani s velkým, ale jen se samým izraelským králem!” 31 Kdy velitelé vozby spatřili Jóafata, řekli si: “To je izraelský král!” Obklopili ho, aby bojovali proti němu. Tu Jóafat vyrazil válečný pokřik a Hospodin mu pomohl; tak je Bůh od něho odlákal. 32 Kdy velitelé vozby viděli, e to není izraelský král, odvrátili se od něho. 33 Kdosi vak bezděčně napjal luk a zasáhl izraelského krále mezi články pancíře. Král řekl svému vozataji: “Obra a odvez mě z bojité, jsem raněn.” 34 Ale boj se toho dne tak vystupňoval, e izraelský král musel zůstat na voze proti Aramejcům a do večera a v čas

západu slunce zemřel.

2.Paralipomenon 19

1 Judský král Jóafat se v pokoji vrátil do svého domu v Jeruzalémě. 2 Tu proti němu vyel vidoucí Jehú, syn Chananího, a řekl králi Jóafatovi: “Bude pomáhat svévolnému a milovat ty, kdo nenávidí Hospodina? Kvůli tomu se na tebe Hospodin rozhněval. 3 Přece vak se na tobě nalo i něco dobrého: Odstranil jsi ze země posvátné kůly a dotazoval ses Boha upřímným srdcem.” 4 Jóafat sídlil v Jeruzalémě. Pak zase vycházel mezi lid od Beer-eby a k Efrajimskému pohoří a navracel je k Hospodinu, Bohu jejich otců. 5 V zemi ustanovil soudce, ve vech opevněných městech judských, v každém z nich. 6 Soudcům nařídil: “Dbejte na to, co děláte, vdy nevykonáváte soud lidský, ale soud Hospodinův. On je s vámi, kdy vynáíte rozsudek. 7 A je nyní nad vámi strach z Hospodina; konejte vechno bedlivě. U Hospodina, naeho Boha, neobstojí ádné bezpráví ani stranění osobám ani úplatkářství.” 8 Také v Jeruzalémě ustanovil Jóafat některé lévijce, kněze a představené izraelských rodů, aby vykonávali Hospodinův soud a rozhodovali ve sporech těch, kteří by se s nimi obraceli do Jeruzaléma. 9 Král jim přikázal: “Konejte vechno v Hospodinově bázni, věrně a z celého srdce, 10 a to při každém sporu, se kterým by k vám přili vai bratři bydlící ve svých městech; a to bude spor o krevní zločin nebo o zákon a přikázání či o nařízení a řády. Varujte je, aby se neproviňovali proti Hospodinu, a vás a vae bratry nepostihne jeho rozlícení. Tak čiňte a budete bez viny! 11 Hle, nejvyí kněz Amarjá bude nad vámi ve vem, co se týká Boích věcí, a Zebadjá, syn Jimaelův, vévoda domu Judova, bude nad vámi ve vem, co se týká záleitostí královských. A jako úředníci tu budou s vámi lévijci. Buďte rozhodní a jednejte. A Hospodin bude s tím, kdo je dobrý.”

2.Paralipomenon 20

1 Potom se stalo, e vytáhli Moábci a Amónovci a s nimi někteří z amónských spojenců do války proti Jóafatovi. 2 Tu přili a oznámili Jóafatovi: “Vytáhlo proti tobě veliké mnoství z krajin za mořem, od Aramejců. Hle, jsou v Chasesón-támaru, to jest v Ěn-gedí.” 3 Jóafat se dotázal s bázní Hospodina. Vyhlásil také po celém Judsku púst. 4 Judejci se shromádili, aby hledali pomoc od Hospodina. Také ze vech judských měst přili hledat Hospodina. 5 Jóafat stanul ve shromáďení Judejců a obyvatel Jeruzaléma v Hospodinově domě před novým nádvořím 6 a řekl: “Hospodine, Boe naich otců, copak nejsi ty Bůh na nebi, který vládne nade vemi královstvími pronárodů? Má v rukou moc a bohatýrskou sílu, nikdo se ti neműe zpěčovat. 7 Co jsi to nebyl ty, ná Boe, jen jsi vyhnal obyvatele této země před Izraelem, svým lidem? Dal jsi ji navěky potomkům Abrahama, svého přítele. 8 Usídlili se v ní a vybudovali ti v ní svatyni tvému jměnu. Řekli: 9 “Jestlie na nás přijde něco zlého, meč soudu, mor či hlad, postavíme se před tento dům a před tebe, protoe v tomto domě dlí tvé jměno, a ve svém souení budeme k tobě volat, a ty nás vyslyí a zachrání.” 10 Nyní pohled’ na Amónovce a Moábce i na horu Seír, kudy jsi Izraeli nedovolil projít, kdy přicházal z egyptské země; uhnul od nich a nevyhladil je. 11 Hle, jak nám odplácejí. Přitáhli nás vyhnat z tvého vlastnictví, které jsi nám určil. 12 Boe ná, co je nebude soudit? Nemáme sílu proti tomuto velikému mnoství, které táhne proti nám. Nevíme, co máme dělat, proto vzhlííme k tobě.” 13 Vichni Judejci stáli před Hospodinem i se svými dětmi, enami a syny. 14 Tu sestoupil uprostřed shromáďení duch Hospodinův na Jachzíela, syna Zekarjáe, syna Benajáe, syna Jeíela, syna Matanjáova, lévijce ze synů Asafových, 15 a ten pravil: “Pozorně naslouchejte, vichni Judejci a obyvatelé Jeruzaléma, i ty, králi Jóafate. Toto vám praví Hospodin: “Nebojte se a neděste se tohoto velikého mnoství.” Boj není vá, ale Boí. 16 Zítřa proti nim sestupte, a budou vystupovat do Svahu květů. Potkáte je na konci úvalu směrem k pouti Jerúelu. 17 Vy přitom bojovat nemusíte. Postavte se, Judejci a obyvatelé Jeruzaléma, stůjíte a uvidíte, jak vás Hospodin zachrání. Nebojte se a neděste se a zítřa proti nim vytáhněte! Hospodin bude s vámi.” 18 Nato Jóafat padl na kolena tváří k zemi a vichni Judejci i obyvatelé Jeruzaléma padli před Hospodinem a klaněli se mu. 19 Potom povstali lévijci z Kehatovců a Kórachovců, aby chválili Hospodina, Boha Izraele, hlasem velice mocným. 20 Za časného jitřa vytáhli na tekójskou pou. Kdy vycházeli, Jóafat se postavil a řekl: “Slyte mě, Judejci i obyvatelé Jeruzaléma! Věřte v Hospodina, svého Boha, a budete nepohnutelní; věřte jeho prorokům a bude vás provázet zdar.” 21 Po poradě s lidem rozestavil před Hospodinem zpěváky, aby chválili jeho velebnou svatost. li před ozbrojenci a provolávali: “Chválu vzdejte Hospodinu, jeho milosrdenství je věčné.” 22 V ten čas, kdy se dali do jáсотu a chval, vyslal Hospodin zálohy proti Amónovcům a Moábcům i proti hoře Seíru, proti těm, kteří přitáhli na Judejce, a byli poraeni. 23 Amónovci a Moábci se toti postavili proti obyvatelům hory Seíru, aby je vyhladili jako klaté. Kdy pak skoncovali s obyvateli Seíru, pomohli jedni druhým do zkázy. 24 Kdy vstoupili Judejci na výinu s výhledem na pou, a obrátili se směrem k tomu shluku, spatřili jen mrtvá těla leící na zemi; nikdo nevyvázl. 25 Pak přiel Jóafat a jeho lid posbírat kořist. Nali tam u mrtvých těl mnoství majetku a vzácné výzbroje; získali pro sebe tolik, e to nemohli unést. Kořist sbírali tři dny, tak byla hojná. 26 Čtvrtého dne se shromádili v dolině Beraka (to je Dobrořečení), protoe tam dobrořečili Hospodinu. Proto se to místo nazývá Dolina dobrořečení a dodnes. 27 Potom se vichni judtí i jeruzalémtí s Jóafatem v čele vraceli s radostí do Jeruzaléma, protoe je Hospodin naplnil radostí z vítězství nad nepřáteli. 28 Přili s harfami, citarami a trubkami do Jeruzaléma, do Hospodinova domu. 29 Strach před Bohem dolehl na království vech zemí, kdy slyela, jak Hospodin bojoval proti nepřítelům Izraele. 30 Jóafatovo království ilo v míru a jeho Bůh mu dopřál klid na vech stranách. 31 Jóafat se stal králem nad Judou. Bylo mu třicet pět let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě dvacet pět let. Jeho matka se jmenovala Azúba; byla to dcera ilchího. 32 Chodil po cestě svého otce Ásy. Neodchýlil se od ní, ale činil to, co je správné v Hospodinových očích. 33 Jenom neodstranili posvátná návrí; lid jetě nestál srdcem

cele při Bohu svých otců. 34 O ostatních příbězích Jóafatových, prvních i posledních, se dále píše v Příbězích Jehúa, syna Chananiho, je byly pojaty do Knihy králů izraelských. 35 Ale potom se Jóafat, král judský, spolčil s Achazjám, králem izraelským, a ten ho svedl k svévolným činům. 36 Spolčil se s ním, aby mohl udělat lodě k plavbě do zámoří. Ty lodě dělali v Esjón-geberu. 37 Elíezer, syn Dódavahův z Maréi, vak prorokoval a řekl Jóafatovi: “e jsi se spolčil s Achazjám, Hospodin přeruil, co jsi udělal.” Lodě ztroskotaly a nemohly plout do zámoří.

2.Paralipomenon 21

1 I ulehl Jóafat ke svým otcům a byl pohřben vedle svých otců v Městě Davidově. Po něm se stal králem jeho syn Jóram. 2 Jóram měl bratry, dalí syny Jóafatovy: Azarjée a Jechiela, Zekarjée a Azarjée, Míkaela a efatjée. Ti vichni jsou synové Jóafata, krále izraelského. 3 Jejich otec jim dal mnoho darů, stříbro, zlato a jiné výtečné věci, té opevněná města v Judsku; království dal Jóramovi, protoe ten byl prvorozený. 4 Kdy se Jóram ujal království svého otce a pevně vládl, vyvradil mečem vechny své bratry i některé izraelské velitele. 5 Jóramovi bylo dvaatřicet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě osm let. 6 Chodil po cestě králů izraelských, jak to činil dům Achabův; jeho enou byla toti dcera Achabova. Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích. 7 Ale Hospodin nechtěl na dům Davidův uvést zkázu, a to kvůli smlouvě, kterou s Davidem uzavřel, jak mu přislíbil, e dá jemu i jeho synům planoucí světlo po vechny dny. 8 Za jeho dnů se Edómci vymanili z područí Judy a ustanovili nad sebou krále. 9 Jóram vytáhl se svými veliteli i s celou vozbou. Vstal v noci a udeřil na Edómce, kteří ho obklíčili, a na velitele vozby. 10 Edóm se vak vymanil z područí Judy, jak je tomu dodnes. Tehdy, v onen čas, se vymanila z jeho područí i Libna, protoe opustil Hospodina, Boha svých otců. 11 Dělal také na judských horách posvátná návrí a sváděl k modloslubě obyvatele Jeruzaléma a zaváděl Judu na scestí. 12 Byl mu doručen list od proroka Elijée: “Toto praví Hospodin, Bůh Davida, tvého otce: “Za to, e jsi nechodil cestami svého otce Jóafata ani cestami Ásy, krále judského, 13 ale chodil jsi po cestě králů izraelských a sváděl jsi k modloslubě Judu a obyvatele Jeruzaléma - jako sváděl k modloslubě dům Achabův -, a dokonce jsi vyvradil své bratry, dům svého otce, kteří byli lepší ne ty, 14 hle, Hospodin tvrdě napadne velikou pohromou tvůj lid, tvé syny i eny i vechno tvé jmění. 15 Těce onemocní střevní chorobou, a ti vyhřeznou střeva pro nemoc zhorující se den ze dne.” 16 Hospodin popudil proti Jóramovi Pelitejce a Araby, kteří sousedili s Kúijci. 17 Ti přitáhli, vtrhli do Judska a odvěkli do zajetí s vekerým jměním, které nali v královském domě, i jeho syny a eny; nezůstal mu ádný syn ne Jóachaz, nejmladí ze synů. 18 Po tom vem jej Hospodin tvrdě napadl nevyhléčitelnou střevní chorobou. 19 Po určité době, asi do dvou let, vyhřezla mu v důsledku jeho choroby střeva a on za straných bolestí zemřel. Lid pro něho nespaloval vonné látky jako pro jeho otce. 20 Bylo mu dvaatřicet let, kdy začal kralovat a kraloval v Jeruzalémě osm let. Odeel a nikomu se nezastesklo. Pohřbili ho v Městě Davidově, avak nikoli v hrobech královských.

2.Paralipomenon 22

1 Po Jóramovi dosadili obyvatelé Jeruzaléma za krále jeho nejmladšího syna Achazjáe; vechny jeho starší bratry totiž vyvradila horda, která vnikla do tábora s Araby. Králem se tedy stal Achazjá, syn Jórama, krále Judského. 2 Achazjáovi bylo dvaadváct let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě jeden rok. Jeho matka se jmenovala Atalja; byla to dcera Omrího. 3 I on chodil po cestách domu Achabova, nebo jeho matka mu radila k svévolnostem. 4 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, jako dům Achabův, nebo ti mu po smrti jeho otce byli rádci k jeho vlastní zkáze. 5 Na jejich radu také táhl s izraelským králem Jóramem, synem Achabovým, do války proti aramejskému králi Chazaelovi do Rámotu v Gileádu. Ale Aramejci Jórama ranili. 6 Vrátil se, aby se léčil v Jizreelu z ran, které mu zasadili v Rámě, kdy válčil proti Chazaelovi, králi aramejskému. Azarjá, syn Jóramův, král judský, sestoupil do Jizreelu podívat se na Jórama, syna Achabova, protože byl nemocný. 7 Bylo to od Boha, a el Achazjá k Jóramovi; proto byl zničen. Po svém příchodu vyjel s Jóramem k Jehúovi, synu Nimího, kterého Hospodin pomazal, aby vyhladil Achabův dům. 8 Kdy Jehú konal soud nad Achabovým domem, nael judské velitele i syny bratrů Achazjáových, kteří byli v Achazjáových slubách, a vyvradil je. 9 Hledal i Achazjáe. Chytili ho, kdy se ukrýval v Samaří. Přivedli ho k Jehúovi a usmrtili. Pak ho pohřbili, nebo si řekli: "Je to syn Jóafata, který se celým svým srdcem dotazoval na Hospodinovo slovo." Z domu Achazjáova nebyl nikdo způsobilý kralovat. 10 Kdy Atalja, matka Achazjáova, viděla, e její syn zemřel, rozhodla se vyhubit vechno královské potomstvo Judova domu. 11 Ale Jóabat, dcera králova, vzala Jóae, syna Achazjáova, a unesla ho zprostřed královských synů, kteří měli být usmrceni. Dala ho s jeho kojnou do pokojíka s lůžky. A tak ho Jóabat, dcera krále Jórama, ena kněze Jójady, protože to byla Achazjáova sestra, skryla před Ataljou, a ta ho neusmrtila. 12 Schovával se u nich v Boím domě po est let, zatímco v zemi kralovala Atalja.

2.Paralipomenon 23

1 V sedmém roce se Jójada vzchopil a vzal s sebou velitele setnin: Azarjáe; syna Jerochámova, Jimáela, syna Jóchananova, Azarjáe, syna Óbedova, Maasejáe, syna Adajáova, a Elíafata, syna Zikrího, aby uzavřeli smlouvu. 2 Obcházeli Judsko a shromádili ze vech judských měst lévijce i představitele izraelských otcovských rodů a přili do Jeruzaléma. 3 Celé shromáďení uzavřelo v Boím domě smlouvu s králem. Jójada jim řekl: “Hle, králův syn! Bude kralovat, jak mluvil Hospodin o Davidových synech. 4 Uděláte tuto věc: Třetina z vás, kteří přicházíte v den odpočinku, kněi a lévijci i stráci prahů, bude zde, 5 třetina bude v královském domě, třetina v Základové bráně a vechen lid na nádvořích Hospodinova domu. 6 Nikdo a nevchází do Hospodinova domu, jen kněi a slubu konající lévijci; ti mohou vejít, poněvad jsou posvěceni. Vechen lid bude na strái u Hospodinova domu. 7 Lévijci obklopí krále, kadý se zbraní v ruce. Kdo by veel do domu, bude usmrcen. Buďte s králem při jeho vycházení a vcházení.” 8 Lévijci i celý Juda učinili ve, co jim kněz Jójada prikázal. Kadý vzal své mue, ty, kteří li v den odpočinku do sluby, i ty, kteří v den odpočinku ze sluby odcházeli; kněz Jójada toti ádný oddíl ze sluby nepropustil. 9 Kněz Jójada vydal velitelům setnin kopí a títy i títy krále Davida, které byly v Boím domě. 10 Postavil vechen lid, kadého s otěpem v ruce, od pravé strany domu k levé straně domu, při oltáři i při domě, aby byli kolem krále. 11 Králova syna vyvedli, vloili na něj královskou čelenku a předali mu Hospodinovo svědectví. Dosadili ho za krále, Jójada a jeho synové ho pomazali a provolávali: “A ije král!” 12 Kdy Atalja uslyela hlas lidu, který se sběhl a oslavoval krále, přila k lidu do Hospodinova domu. 13 Podívala se, a hle, král stojí na svém stanoviti při vchodu, velitelé a trubači u krále, vechen lid země se raduje a troubí na trubky, jsou tu zpěváci s hudebními nástroji i hlasatelé oslavující krále. Atalja roztrhla své roucho a zvolala: “Spiknutí! Spiknutí!” 14 Kněz Jójada poručil, aby vyli velitelé setnin, ustanovení nad vojskem. Řekl jim: “Vyvedte ji středem oddílů. Kdo by el za ní, bude usmrcen mečem.” Kněz toti řekl: “neusmrcujte ji v domě Hospodinově!” 15 Přinutili ji, aby la ke vchodu Koňské brány u královského domu, a tam ji usmrtili. 16 Jójada pak uzavřel smlouvu mezi sebou, vím lidem a králem, e budou lidem Hospodinovým. 17 Vechen lid přiel k Baalovu domu a strhli jej; jeho oltáře i jeho obrazy roztržili a Baalova kněze Matána zabili před oltáři. 18 Nad Hospodinovým domem ustanovil Jójada dohled lévijských kněi, jak je David rozdělil pro slubu domu Hospodinova. Přináeli Hospodinu zápalné oběti s radostí a zpěvem, jak je psáno v zákoně Mojíově, podle pokynů Davidových. 19 K branám Hospodinova domu postavil vrátné, aby nemohl vstoupit nikdo, kdo byl jakkoli nečistý. 20 Potom vzal velitele setnin, urozené a mocné z lidu i vechen lid země a vedl krále dolů z Hospodinova domu. Středem Horní brány přili do královského domu a posadili krále na královský trůn. 21 Vechen lid země se radoval a v městě nastal klid. - Atalju usmrtili mečem.

2.Paralipomenon 24

1 Jóaovi bylo sedm let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě čtyřicet let. Jeho matka se jmenovala Sibja a byla z Beer-eby. 2 Jóa činil to, co je správné v Hospodinových očích, po vechny dny kněze Jójady. 3 Jójada mu opatřil dvě eny; i zplodil syny a dcery. 4 Potom si Jóa předsevzal obnovit Hospodinův dům. 5 Shromádlil kněze a lévijce a rozkázal jim: “Vyjděte do judských měst a vybírejte ode veho Izraele kadoročně stříbro na opravu domu vaeho Boha. A pospěte si s tou věcí.” Lévijci vak nepospíchali. 6 Král předvolal Jójadu, jejich hlavu, a otázal se ho: “Proč ses nestaral, aby lévijci přináeli z Judska a Jeruzaléma poplatek pro stan svědectví, uloený Izraeli Mojíem, sluebníkem Hospodinovým, a celým shromádním? 7 Vdy ta svévolná Atalja a její synové násilím vnikli do Boího domu a vechny svaté předměty Hospodina domu věnovali baalům.” 8 Král poručil, aby zhotovili truhlu, kterou dali do brány Hospodina domu při její vnější straně. 9 V Judsku i v Jeruzalémě vyhlásili, aby byl Hospodinu přinesen poplatek uloený Izraeli na pouti Mojíem, sluebníkem Boím. 10 Vichni velitelé i vechen lid s radostí přináeli poplatky a házeli je do truhly, a byla plná; 11 potom byla truhla předána prostřednictvím lévijců královské správě. Kdy viděli, e je v truhle hodně stříbra, přiel králův písař a dohlíitel hlavního kněze, truhlu vyprázdnili a odnesli ji zpátky na její místo. Tak to dělali den co den a sebrali mnoství stříbra. 12 Král i Jójada je vydávali tomu, kdo pracoval na sluebném díle při Hospodinově domě. Byli tu dělníci, kameníci a jiní řemeslníci, kteří obnovovali Hospodinův dům, i ti, kteří opracovávali elezo a měď na opravu Hospodina domu. 13 Kdo konali to dílo, dali se do práce a dílo jim rostlo pod rukama. Uvedli Boí dům do původního stavu a zpevnili jej. 14 Kdy byli hotovi, přinesli před krále a Jójadu stříbro, je zůstalo. Ten z něho dal udělat pro Hospodinův dům různé nádoby, nádoby pro slubu i pro obětování, misky, nádoby zlaté a stříbrné. V Hospodinově domě přináeli pravidelně oběti po vechny Jójadovy dny. 15 Jójada byl stár a sytý dnů, kdy zemřel. Kdy umíral, bylo mu sto třicet let. 16 Pohřbili ho v Městě Davidově s králi, nebo konal dobro v Izraeli i před Bohem a v jeho domě. 17 Po Jójadově smrti přili judtí velmoové, poklonili se před králem a král je vyslechl. 18 Opustili dům Hospodina, Boha svých otců, a začali slouit posvátným kůlům a modlářským stvůrám. Pro toto provinění postihlo Judu a Jeruzalém Boí rozlícení. 19 Posílal k nim proroky, aby je přivedli zpět k Hospodinu. Ti je varovali, ale oni neposlouchali. 20 Duch Boí vyzbrojil Zekarjée, syna kněze Jójady. Postavil se proti lidu a řekl jim: “Toto praví Bůh: Proč přestupujete Hospodinovy příkazy? Nepotkáte se se zdarem. Poněvad jste opustili Hospodina, opustí on vás.” 21 Spikli se proti němu a na králův příkaz ho na nádvoří Hospodina domu ukamenovali. 22 Král Jóa nebyl pamětliv milosrdenství, které mu prokázal Jójada, jen mu byl otcem. Zavrادل jeho syna, který umíraje řekl: “A to Hospodin vidí a volá k odpovědnosti.” 23 Na přelomu roku vytáhlo proti Jóaovi aramejské vojsko, vtrhlo do Judska a Jeruzaléma, vyhladilo v lidu vechny jeho velitele a celou kořist poslali králi do Damaku. 24 Ačkoliv aramejské vojsko přitáhlo v malém počtu mužů, Hospodin jim vydal do rukou mnohem větší vojsko, poněvad Juda opustil Hospodina, Boha svých otců. Tak vykonali na Jóaovi soud. 25 Kdy od něho odtáhli a opustili ho těce nemocného, spikli se proti němu jeho sluebníci pro prolitou krev synů kněze Jójady a zavrادili ho na jeho lůku; tak zemřel. Pohřbili ho v Městě Davidově, ale nepohřbili ho v královských hrobech. 26 Spikli se proti němu tito: Zábad, syn Amónky imeáty, a Józabad, syn Moábky imríty. 27 O jeho synech, o mnoství jím uloených daní i o znovuzřízení domu Boího se dále píše ve výkladu Knihy králů. Po něm se stal králem jeho syn Amasjá.

2.Paralipomenon 25

1 Amasjá se stal králem v pětadvaceti letech a kraloval v Jeruzalémě dvacet devět let. Jeho matka se jmenovala Jóadan a byla z Jeruzaléma. 2 Činil to, co je správné v Hospodinových očích, ne vak celým srdcem. 3 Jakmile bylo království pevně v jeho rukou, zavrادل ze svých slubníků ty, kteří ubili krále, jeho otce. 4 Ale jejich syny neusmrtil, nebo je napsáno v Zákoně, v Knize Mojíově, e Hospodin přikázal: “Otcové nezemřou za syny a synové nezemřou za otce, nýbr kadý zemře za svůj hřích.” 5 Amasjá shromádil Judu a ustanovil pro celého Judu a Benjamína podle otcovských rodů velitele nad tisíci a velitele nad sty. Dvacetileté a starí sečetl a shledal, e jich je tři sta tisíc vybraných mužů, schopných vycházet do boje, zacházet s otěpem a pavézou. 6 Z Izraele najal sto tisíc udatných bohatýrů za sto talentů stříbra. 7 Tu k němu přiel mu Boí a řekl: “Králi, a s tebou netáhne vojenský zástup Izraele, poněvad Hospodin není s Izraelem, s nikým z Efrajimovců. 8 Ale táhni sám a pus se rozhodně do boje, jinak Bůh přivodí před tváří nepřítele tvůj pád. Bůh má dost síly, aby pomohl i přivodil pád.” 9 Amasjá řekl mui Boímu: “Co vak udělat s tím stem talentů, které jsem dal houfu z Izraele?” Mu Boí odpověděl: “Hospodin ti můe dát mnohokrát víc ne tohle.” 10 Amasjá je tedy oddělil, toti houf, který k němu přiel z Efrajimu, aby li zpět do svých domovů. Ti vzplanuli proti Judovi velikým hněvem a velice rozhněvání se vraceli do svých domovů. 11 Amasjá se vzchopil, vedl svůj lid, přitáhl do Solného údolí a pobil Seírovce, deset tisíc mužů. 12 Z těch, co zůstali naivu, zajali Judovci deset tisíc, dovedli je na vrchol skály a z vrcholku té skály je svrhli; vichni se roztrřítli. 13 Mezitím lidé z houfu, který Amasjá přiměl k návratu, aby s ním netáhl do bitvy, vpadli do judských měst od Samaří a do Bét-chorónu. Pobili v nich tři tisíce mužů a nabrali mnoho loupee. 14 Kdy Amasjá přitáhl po vítězství nad Edómci, přinesl bohy Seírovců a přijal je za bohy; klaněl se před nimi a páčil jim kadidlo. 15 Hospodin vzplanul proti Amasjáovi hněvem a poslal k němu proroka. Ten mu řekl: “Proč se dotazuje bohů lidu, kteří svůj lid z tvých rukou nevysvobodili?” 16 Kdy k němu takto mluvil, řekl mu Amasjá: “Co tě udělali královým poradcem? Přestaň u, proč tě mají ubít?” Prorok tedy přestal, jen dodal: “Poznal jsem, e Bůh se rozhodl uvalit na tebe zkázu, protoe jsi to učinil a mou radu neposlouchá!” 17 Judský král Amasjá se poradil a vzkázal izraelskému králi Jóaovi, synu Jóachaza, syna Jehúova: “Pojd', utkáme se!” 18 Jóa, král izraelský, poslal Amasjáovi, králi judskému, odpověď: “Na Libanónu vzkázalo trní libanónskému cedru: “Dej svou dceru za enu mému synovi.” Vtom tudy přelo libanónské polní zvíře a to trní rozlapalo. 19 Řekl sis: “Hle, pobil jsem Edómce.” Proto se tvé srdce tak vypíná, touí po slávě. Ted' vak sed' doma. Proč si zahrává se zlem? Abys padl ty i Juda s tebou?” 20 Ale Amasjá neposlechl. Bylo to od Boha, e je vydá do rukou Jóaovi, protoe se dotazovali bohů Edómu. 21 Jóa, král izraelský, vytáhl a utkali se, on a Amasjá, král judský, u Bét-eme, jen patřil Judovi. 22 Juda byl před tváří Izraele poraen; kadý utíkal ke svému stanu. 23 Judského krále Amasjáe, syna Jóae, syna Jóachazova, izraelský král Jóa v Bét-emei zajal a přivlekl ho do Jeruzaléma. Prolomil jeruzalémské hradby od Efrajimské brány a k bráně Nároní v délce čtyř set loket. 24 Pobral vechno zlato a stříbro a vechno náčiní, které se nacházelo v Boím domě u Obéd-edóma, i poklady domu královského a rukojmí a vrátil se do Samaří. 25 Amasjá, syn Jóaův, král judský, il po smrti izraelského krále Jóae, syna Jóachazova, jetě patnáct let. 26 O ostatních příbězích Amasjáových, prvních i posledních, se dále píe v Knize králů judských a izraelských. 27 Od chvíle, kdy se Amasjá odvrátil do Hospodina, osnovali proti němu v Jeruzalémě spiknutí. Utekl do Lakíe. Ale poslali za ním do Lakíe vrahy a usmrtili ho tam. 28 Potom ho převezli na koních a pohřbili ho vedle jeho otců v městě Judově.

2.Paralipomenon 26

1 Vechen judský lid vzal Uzijáe, kterému bylo estnáct let, a dosadil ho za krále po jeho otci Amasjáovi. 2 On vystavěl Elót a navrátil jej Judovi, poté co král Amasjá ulehl ke svým otcům. 3 Uzijáovi bylo estnáct let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě dvaapadesát let. Jeho matka se jmenovala Jekolja a byla z Jeruzaléma. 4 Činil to, co je správné v Hospodinových očích, zcela jak to činil jeho otec Amasjá. 5 Dotazoval se Boha za dnů Zekarjáe, jen rozuměl Boímu vidění. Ve dnech, kdy se dotazoval Hospodina, provázel ho Bůh zdarem. 6 Vytáhl a válčil s Pelitejci a strhl hradby města Gatu, hradby Jabne a hradby Adódu. Vystavěl města kolem Adódu na území Pelitejců. 7 Bůh mu pomáhal proti Pelitejcům, proti Arabům sídlícím v Gúr-baalu a Meúnejcům. 8 Amónci odevzdávali Uzijáovi dary. Jeho jméno proniklo a k branám Egypta, nebo velice upevnil svou moc. 9 Uzijá vystavěl v Jeruzalémě věe, a to nad Nároní branou, nad Údolní branou a při rohu hradeb, a opevnil je. 10 Vystavěl věe i ve stepi a vyhloubil tam mnoho cisteren. Měl mnoho stád v Přímořské níině a na rovině, oráče a vinaře na horách a na vinohradech. Miloval toti půdu. 11 Uzijá měl rovně vojsko vycvičené k boji, schopné vycházet po houfech do boje podle seznamu povolanych do sluby, pořizeného písarem Jeielem a dozorcem Maasejám pod dohledem Chananjáe z králových velitelů. 12 Celkový počet představitelů otcovských rodů byl dva tisíce est set udatných bohatýrů. 13 Pod jejich dohledem byly vojenské oddíly čítající tři sta sedm tisíc pět set mužů velké vojenské síly, vycvičených k boji, aby pomáhali králi proti nepříteli. 14 Uzijá opatřil pro vechny oddíly títy, otěpy, přilby, pancíře, luky a praky na vrhání kamenů. 15 V Jeruzalémě zhotovil důmyslně vymylené válečné stroje; ty byly na věich a cimbuřích k vrhání střel a velkých kamenů. Jeho jméno se rozneslo do daleka, nebo se mu dostalo podivuhodné pomoci, take upevnil svou moc. 16 Jakmile svou moc upevnil, jeho srdce se stalo domýlivým, a se úplně zkazil a zpronevěřil Hospodinu, svému Bohu. Vstoupil do Hospodinova chrámu, aby páлил kadidlo na kadidlovém oltáři. 17 Tu za ním vstoupil kněz Azarjá a s ním osmdesát Hospodinových kněží, statečných mužů. 18 Ti se postavili proti králi Uzijáovi a řekli mu: “Tobě, Uzijái, nepřisluí pálit kadidlo Hospodinu, nebo to je záleitost kněží, synů Áronových, posvěcených k tomu, aby pálili kadidlo. Odejdi ze svatyně, poněvad ses zpronevěřil. To ti u Hospodina Boha k slávě nebude.” 19 Uzijá se rozběsnil. V ruce měl kadidelnici, aby páлил kadidlo. Jakmile se vůči kněím rozběsnil, vyrazilo se mu na čele malomocenství před očima kněží v Hospodinově domě u kadidlového oltáře. 20 Azarjá, hlavní kněz, i ostatní kněží se k němu obrátili, a hle, byl na čele malomocný. S hrůzou ho odtud vykázali. I on sám se snail spěně vyjít, nebo Hospodin ho ranil. 21 Král Uzijá byl malomocný a do své smrti. Jako malomocný bydlel v odděleném domě, poněvad byl vyobcován z Hospodinova domu. Jeho syn Jótam byl správcem královského domu a soudil lid země. 22 O ostatních příbězích Uzijáových, prvních i posledních, píe Izajá, syn Amósův, prorok. 23 I ulehl Uzijá ke svým otcům a pohřbili ho vedle jeho otců na poli u pohřebitě králů. Řekli toti: “Byl malomocný.” Po něm kraloval jeho syn Jótam.

2.Paralipomenon 27

1 Jótamovi bylo dvacet pět let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě estnáct let. Jeho matka se jmenovala Jerúa; byla to dcera Sádokova. 2 Činil to, co je správné v Hospodinových očích, zcela jak to činil jeho otec Uzijá. Avak do Hospodinova chrámu nevstoupil. Lid dál propadal zkáze. 3 Jótam vystavěl Horní bránu Hospodinova domu; také mnoho stavěl na hradbě Ófelu. 4 V judském pohoří vystavěl města a v lesnatých krajích stavěl hrady a věe. 5 Válčil s králem Amónovců a přemohl je. Amónovci mu dodali toho roku sto talentů stříbra a deset tisíc kórů penice a deset tisíc ječmene. To mu odváděli Amónovci i ve druhém a třetím roce. 6 Jótam pevně vládl, poněvad setrvával na svých cestách před Hospodinem, svým Bohem. 7 O ostatních příbězích Jótamových, o vech jeho válkách a cestách, se dále píše v Knize králů izraelských a judských. 8 Bylo mu dvacet pět let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě estnáct let. 9 I ulehl Jótam ke svým otcům a pohřbili ho v Městě Davidově. Po něm se stal králem jeho syn Achaz.

2.Paralipomenon 28

1 Achazovi bylo dvacet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě estnáct let. Nečinil, co je správné v Hospodinových očích, jako činil jeho otec David. 2 Chodil po cestě králů izraelských. Dokonce odlil sochy baalů. 3 Pálil kadidlo v Údolí syna Hinómova a spaloval své syny ohněm podle ohavností pronárodů, které Hospodin před Izraelci vyhnal. 4 Obětoval a pálil kadidlo na posvátných návrších a na pahorcích a pod kadým zeleným stromem. 5 Proto ho vydal Hospodin, jeho Bůh, do rukou aramejského krále. Aramejci ho porazili a zajali z jeho vojska velký počet zajatců a odvěkli je do Damaku. Byl vydán té do rukou krále izraelského, který mu způsobil velikou poráku. 6 Pekach, syn Remaljáův, povradil v Judsku v jediném dni sto dvacet tisíc mužů, samé statečné muže; opustili Hospodina, Boha svých otců. 7 Zikrí, efrajimský bohatýr, zavrnil králova syna Maasejáe, Azríkama, představeného domu, a Elkánu, který byl druhý po králi. 8 Izraelci zajali u svých bratrů dvě stě tisíc mužů, synů a dcer a uloupili u nich obrovskou kořist. Kořist odvezli do Samaří. 9 Tam vak byl Hospodinův prorok jménem Obéd. Ten vyel naproti oddílu přicházejícímu do Samaří. Řekl jim: “Hle, Hospodin, Bůh vaich otců, vydal ve svém rozhořčení Judu do vaich rukou. Ale vy jste vradili tak zběsile, e to volá a do nebes. 10 A ted’ jste si usmyslili, e Judejce a obyvatele Jeruzaléma ujařmíte jako své otroky a otrokyně. Neproviňujete se tím právě vy sami vůči Hospodinu, svému Bohu? 11 Slyte mě nyní a propuste zajatce, které jste u svých bratrů zajali. Vdy Hospodin proti vám plane hněvem.” 12 Tu povstali někteří z efrajimských představitelů, Azarjá, syn Jóchananův, Berekjá, syn Meilemótův, Jechizkijá, syn alúmův, a Amasa, syn Chadlajův, proti těm, kteří přili z válečného taení, 13 a řekli jim: “Nepřivádějte sem ty zajatce! Chcete, abychom se provinili proti Hospodinu a připojili k naim hříchům a proviněním dalí? Vdy naich vin je beztak mnoho a hněv Boí plane proti Izraeli.” 14 Ozbrojenci se tedy v přítomnosti velitelů a celého shromáďení vzdali zajatců i lupu. 15 Tu povstali mui uvedení jménem, ujali se zajatců a ze získané kořisti oblékli vechny nahé. Oblékli je a obuli, dali jim najíst a napít, oetřili je a vechny, kdo únavou klesali, dopravili na oslech a převedli do Jericha, Palmového města, k jejich bratrům. Potom se vrátili do Samaří. 16 V ten čas poslal král Achaz ke králům asyrským prosbu, aby mu poskytlí pomoc. 17 Edómci toti znovu přitáhli a některé v Judsku pobili nebo zajali. 18 Také Pelitejci vpadli do měst v Přímořské níině a v jiním Judsku a dobyli Bét-eme, Ajalón, Gederót, Sóko s jeho vesnicemi, Timnu s jejími vesnicemi, Gimzo s jeho vesnicemi a usídlili se tam. 19 Hospodin toti pokořoval Judu kvůli Achazovi, králi izraelskému, nebo si počínal v Judsku bezohledně a zpronevěřoval se Hospodinu. 20 I přitáhl k němu Tiglat-pileser, král asyrský, ale jeho moc neupevnil, jen ho suoval. 21 Ačkoliv Achaz vydrancoval Hospodinův dům i dům královský a domy velmoů a dal vechno asyrskému králi, nepomohlo mu to. 22 I v čase souení se dále zpronevěřoval Hospodinu. Takový byl král Achaz. 23 Obětoval damaským bohům, kteří způsobili jeho poráku. Řekl: “Bohové aramejských králů, ti jim pomáhají; budu jim obětovat a pomohou i mně.” Ale oni přivodili pád jemu i celému Izraeli. 24 Achaz tedy sebral nádoby Boího domu, osekal v Boím domě zlaté předměty, dveře Hospodinova domu uzavřel a udělal si v Jeruzalémě oltáře na kadém nároí. 25 V kadém judském městě udělal posvátná návrší, aby tam pálil kadidlo jiným bohům; tím uráel Hospodina, Boha svých otců. 26 O ostatních jeho přiběžích, o vech jeho cestách, prvních i posledních, se dále píe v Knize králů judských a izraelských. 27 I ulehl Achaz ke svým otcům a pohřbili ho v městě, v Jeruzalémě. Ale nevnesli ho do hrobů králů izraelských. Po něm se stal králem jeho syn Chizijjá.

2.Paralipomenon 29

1 Chizkijáovi bylo dvacet pět let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě dvacet devět let. Jeho matka se jmenovala Abija; byla to dcera Zekarjáova. 2 Činil to, co je správné v Hospodinových očích, zcela jak to činil jeho otec David. 3 V prvním měsíci prvního roku svého kralování otevřel dveře Hospodinova domu a opravil je. 4 Přivedl kněze a lévijce a shromádlil je na východní straně prostranství. 5 Řekl jim: “Slyte mě, lévijci! Teď se posvěte, posvěte i dům Hospodina, Boha svých otců, a vynesete ze svatyně, co je nečisté. 6 Nai otcové se zpronevěřili, činili to, co je zlé v očích Hospodina, naeho Boha, a opustili ho, odvrátili svou tvář od Hospodinova příbytku, obrátili se k němu zády. 7 Dokonce zavřeli dveře předsíně, zhasili kahánky, nepálili kadidlo a neobětovali ve svatyni Boha Izraele zápalné oběti. 8 Proto Judu a Jeruzalém postihlo Hospodinovo rozlíčení a učinil je obrazem hrůzy a předmětem úděsu a poklebků, jak to vidíte na vlastní oči. 9 Právě proto nai otcové padli mečem, nai synové a nae dcery i nae eny upadli do zajetí. 10 Teď vak mám v úmyslu uzavřít smlouvu s Hospodinem, Bohem Izraele, aby od nás odvrátil svůj planoucí hněv. 11 Moji synové, nebud'te teď liknaví, vdy vás Hospodin vyvolil, abyste stáli v jeho slubách, byli jeho sluhy a pálili mu kadidlo.” 12 Lévijci povstali: Z Kehatovců Machat, syn Amasajův, a Jóel, syn Azarjáův, z Meraríovců Kí, syn Abdíův, a Azarjá, syn Jehalelelův; z Gerónovců Jóach, syn Zimův, a Eden, syn Jóachův. 13 Z Elísáfanovců imrí a Jeíel, z Asafovců Zekarjá a Matanjá, 14 z Hémanovců Jechiel a imeí a z Jedútúnovců emajá a Uzíel. 15 Ti shromádlili své bratry, posvětili se podle králova rozkazu na základě Hospodinových slov přili očistit Hospodinův dům. 16 Kněí veli dovnitř, do Hospodinova domu, aby jej očistili. Vynesli vechnu nečistotu, kterou nali v Hospodinově chrámu, do nádvoří Hospodinova domu a lévijci to od nich přejímali a vynáli ven do Kidrónského úvalu. 17 S posvěcováním začali první den prvního měsíce a osmý den tého měsíce veli do Hospodinovy předsíně; Hospodinův dům posvěcovali dalších osm dní; estnáctý den prvního měsíce skončili. 18 Přili dovnitř ke králi Chizkijáovi a hlásili: “Očistili jsme celý Hospodinův dům, oltář pro zápalné oběti s vekerým přísluenstvím i stůl pro předkladné chleby s vekerým přísluenstvím. 19 Vechny předměty, které Achaz za svého kralování ve své zpronevěře odvrhl, jsme dali na místo a oddělili jako svaté. Hle, jsou před Hospodinovým oltářem.” 20 Král Chizkijá shromádlil za časného jitra velmoe města a vystoupil k Hospodinovu domu. 21 Přivedli sedm býčků, sedm beranů, sedm beránek a sedm kozlů jako obě za hřích: za království, za svatyni a za Judu. Kněím Áronovcům nařídil obětovat zápalnou obě na Hospodinově oltáři. 22 Poráli skot a kněí chytali krev a kropili směrem k oltáři, poráli berany a krví kropili směrem k oltáři, poráli beránky a krví kropili směrem k oltáři. 23 Pak přivedli před krále a před shromádlění kozly jako obě za hřích. Poloili na ně ruce, 24 kněí je porazili a jejich krví očistili oltář od hřichu. Tak vykonali smírčí obřady za celý Izrael, nebo král celému Izraeli nařídil obětovat obě zápalnou i obě za hřích. 25 Postavil v Hospodinově domě lévijce s cymbály, harfami a citarami podle příkazů Davida a Gáda, králova vidoucího, a Nátana, proroka. Ten příkaz toti vydal Hospodin skrze své proroky. 26 I stáli lévijci s Davidovými nástroji a kněí s trubkami. 27 Chizkijá nařídil, aby na oltáři obětovali zápalné oběti. Ve chvíli, kdy se začalo se zápalnou obětí, začal i zpěv k počtě Hospodinu za doprovodu trubek a nástrojů Davida, krále izraelského. 28 Celé shromádlění se klanělo, zněl zpěv a hlaholily trubky. To vechno trvalo, dokud neskončila zápalná obě. 29 Kdy obětování skončilo, poklekl král se vemi, kteří byli s ním, a klaněli se. 30 Král Chizkijá s velmoi nařídil lévijcům, aby chválili Hospodina slovy Davida a Asafa, vidoucího. Chválili ho plni radosti, padli na kolena a klaněli se. 31 Potom opět Chizkijá nařídil: “Protoe jste uvedeni v kněský úrad pro Hospodina, přistupte a přineste do Hospodinova domu dary k obětním hodům a oběti děkovné.” Shromádlění přineslo dary k obětním hodům a oběti děkovné a kadý, kdo měl k tomu ochotné srdce, i oběti zápalné. 32 Počet zápalných obětí, které shromádlění přineslo, činil sedmdesát kusů skotu, sto beranů a dvě stě beránek, ve pro zápalnou obě Hospodinu. 33 Jiných svatých darů bylo est set kusů skotu a tři tisíce kusů bravu. 34 Ale kněí bylo málo, take nestačili ze vech zápalných obětí

stahovat kůe. Proto jim pomáhali jejich bratří lévijci, dokud nebylo dílo skončeno a dokud se neposvětili vichni kněi; lévijci se toti posvěcovali pohotověji ne kněi. 35 A také zápalných obětí z tučných dílů obětí pokojných a úliteb k zápalné oběti bylo velmi mnoho. Tak byla obnovena sluba v Hospodinově domě. 36 Chizkijá se vím lidem se radoval z toho, co Bůh lidu připravil, nebo ve se sběhlo nečekaně.

2.Paralipomenon 30

1 Potom obeslal Chizkijá celý Izrael a Judu a napsal listy Efrajimovi a Manasesovi, aby přili do Hospodinova domu v Jeruzalémě a slavili hod beránka Hospodinu, Bohu Izraele. 2 Král se dohodl se svými velmoi i s celým shromádním v Jeruzalémě, e budou hod beránka slavit v druhém měsíci. 3 Nemohli jej toti slavit v určený čas, protoe se neposvětilo dost kněi a lid se nestačil shromádit do Jeruzaléma. 4 Král i celé shromádní to pokládali za správné. 5 Usnesli se, e dají v celém Izraeli, od Beer-eby a do Danu, provolat, aby vichni přili do Jeruzaléma slavit hod beránka Hospodinu, Bohu Izraele, nebo mnozí jej neslavili tak, jak bylo předepsáno. 6 Běci proli s listy od krále a od jeho velmoů celým Izraelem a Judou a podle králova příkazu provolávali: “Izraelci, navrate se k Hospodinu, Bohu Abrahama, Izáka a Izraele, a on se navrátí k těm pozůstalým z vás, kteří vyvázli z moci asyrských králů. 7 Nebud’te jako vai otcové a jako vai bratří, kteří se Hospodinu, Bohu svých otců, zpronevěřili. Proto dopustil, e vzbuzují úas, jak sami vidíte. 8 Nyní nebud’te tvrdoíjní jako vai otcové, poddejte se Hospodinu, přijd’te k jeho svatyni, kterou navěky oddělil jako svatou. Slute Hospodinu, svému Bohu, a jeho planoucí hněv se od vás odvrátí. 9 Kdy se obrátíte k Hospodinu, dojdou vai bratří a vai synové slitování u těch, kteří je zajali, a navrátí se do této země. Vdy Hospodin, vá Bůh, je milostivý a slitovný a svou tvář neodvrátí od vás, kdy se k němu navrátíte.” 10 Běci procházeli zemí Efrajimovou a Manasesovou od města k městu a do Zabulónu. Vude se jim posmívali a zesměňovali je. 11 Jen někteří z kmene Aerova, Manasesova a Zabulónova přili v pokoře do Jeruzaléma. 12 Avak v Judsku způsobil Bůh svou mocí, e jim dal jednomyslnost, take plnili příkaz krále a velmoů podle Hospodinova slova. 13 Do Jeruzaléma se shromádlilo mnoství lidu, aby v druhém měsíci slavili svátek nekvaených chlebů; shromádní bylo velmi početné. 14 Začali odstraňovat oltáře, které byly v Jeruzalémě; odstranili i vechna vykuřovadla a vhodili je do Kidrónského úvalu. 15 Čtrnáctého dne druhého měsíce zabíjeli velikonočního beránka. Kněi a lévijci se se zahanbením posvětili a přinesli do Hospodinova domu zápalné oběti. 16 Stáli na svých stanovitích podle přísluných řádů, podle zákona Mojíe, mue Boího. Kněi kropili krví, kterou brali od lévijců. 17 Protoe ve shromádní bylo mnoho těch, kdo se neposvětili, lévijci, kteří zabíjeli velikonoční beránky, dbali, aby kadého, kdo nebyl čistý, posvětili Hospodinu. 18 Velká část lidu, mnozí z kmenů Efrajimova, Manasesova, Isacharova a Zabulónova, se toti neočistili. Jedli velikonočního beránka, ale ne tak, jak bylo předepsáno. Chizkijá se za ně modlil: “Dobrotivý Hospodin nech zprostí viny 19 kadého, kdo se upřímným srdcem dotazoval na slovo Boha Hospodina, Boha svých otců, i kdy neproli očiováním ve svatyni.” 20 Hospodin Chizkijáe vyslyel a lid uzdravil. 21 I slavili Izraelci, kteří se seli do Jeruzaléma, slavnost nekvaených chlebů s velikou radostí po sedm dní a lévijci i kněi chválili Hospodina den co den, chválili na nástrojích Hospodinovu moc. 22 Chizkijá promluvil k srdci vech lévijců, kteří s mocným zaujetím slouili Hospodinu. Připravovali hody pokojných obětí, po sedm dní slavnostního shromádní jedli a pěli chválu Hospodinu, Bohu svých otců. 23 I usneslo se celé shromádní, e budou pokračovat ve slavnosti jetě dalších sedm dní. A radostně pokračovali po sedm dní. 24 Chizkijá, král judský, věnoval pro shromádní tisíc býčků a sedm tisíc ovcí. Také velmoové věnovali pro shromádní tisíc býčků a deset tisíc ovcí. Mnoství kněi se posvětilo. 25 Celé shromádní judské se radovalo, kněi a lévijci i celé shromádní, vichni, kteří přili z Izraele, i ti, kteří dříve přili ze země izraelské a ili pohostinu v Judsku. 26 V Jeruzalémě byla veliká radost, jaká v Jeruzalémě nebyla ode dnů izraelského krále alomouna, syna Davidova. 27 Potom lévijtí kněi povstali a lidu udělili poehnání. Jejich hlas byl vyslyen a jejich modlitba vela a do jeho svatého příbytku, do nebe.

2.Paralipomenon 31

1 Kdy to vechno skončilo, vechen Izrael, ti, kteří se seli, vyli do judských měst a roztrítli posvátné sloupy, pokáceli posvátné kůly a pobořili posvátná návrí a oltáře v celém Judsku a Benjamínsku i na území Efrajimově a Manasesově, a to dokonale. Pak se vichni Izraelci vrátili do svých měst, kadý do svého území. 2 Chizkijá zařadil kněze a lévijce do jednotlivých tříd, kadého podle přidělené kněské a lévijské sluby, jednak při obětech zápalných a pokojných, jednak při přísluhování, děkování a chválení v branách Hospodinových táborů. 3 Král přispěl ze svého majetku na zápalné oběti, aby byly obětovány ráno i večer, na zápalné oběti ve dnech odpočinku, o novoluních a při slavnostech, jak je předepsáno v Hospodinově zákoně. 4 Také nařídil lidu, obyvatelům Jeruzaléma, aby dávali dary kněm a lévijcům, aby byli v Hospodinově zákoně pevní. 5 Jak se ta výzva rozšířila, Izraelci přináeli mnoství prvotin obilí, motu, čerstvého oleje, medu i veho, co se urodilo na poli. Té desátky ze veho přináeli v hojnosti. 6 Také Izraelci a Judejci, kteří bydleli v městech judských, odváděli desátky ze skotu a bravu i desátky ze svatých darů, zasvěcených Hospodinu, jejich Bohu. Přináeli a dávali je na hromady. 7 Začali ve klást na hromady třetího měsíce a skončili sedmého měsíce. 8 Kdy Chizkijá a velmoové přili a spatřili hromady, dobrořečili Hospodinu i Izraeli, jeho lidu. 9 Chizkijá se kněi a lévijců vyptával na ty hromady. 10 Azarjá, hlavní kněz z domu Sádokova, mu odpověděl: “Od chvíle, kdy začali přináet obě pozdvihování do Hospodinova domu, je jídla do sytosti a jetě hodně zůstává, nebo Hospodin svému lidu poehnal. Tak mnoho toho zůstalo.” 11 Chizkijá proto nařídil připravit v Hospodinově domě komory. Připravili je 12 a pak tam věrně vnáeli obě pozdvihování, desátek i svaté dary. Nad nimi jako představený byl lévijec Kónanjá a jeho bratr imeí byl jeho zástupce. 13 Jechiel, Azazjá, Nachat, Asáel, Jerimót, Józabad, Eliel, Jismakjá, Machat a Benajá byli dohlíiteli pod velením Kónanjáe a jeho bratra imeího podle ustanovení krále Chizkijáe a Azarjáe, představeného domu Boího. 14 Lévijec Kóre, syn Jimny, vrátný u východní brány, byl nad dobrovolnými Boími dary, aby vydával, co pocházelo z Hospodinovy oběti pozdvihování a z velesvatých darů. 15 Jemu k ruce byli Eden, Minjamín, Jéua, emajá, Amarjá a ekanjá v městech kněských, aby svědomitě z toho vydávali svým bratřím podle tříd, jak velkému tak malému. 16 Kromě toho i těm muského pohlaví od tříletých výe, kteří byli v seznamech, kadému, kdo přicházel do Hospodinova domu plnit denní úkol svých sluebních povinností podle jednotlivých tříd. 17 Kněské seznamy se pořizovaly podle otcovských rodů, rovně lévijské, od dvacetiletých výe podle jejich povinností v jednotlivých třídách. 18 Seznamy platily i pro vechny jejich děti, eny, syny a dcery, pro celé shromáďení, pokud se věrně posvětili, aby byli svatí. 19 Kněi Áronovci, ijící z polí a pastvin svých měst, měli v kadém městě jménem uvedené mue, kteří vydávali podíly kadému z kněi a kadému z lévijců, kdo byl v seznamu. 20 Tak to učinil Chizkijá v celém Judsku. Činil, co bylo dobré, správné a pravdivé před Hospodinem, jeho Bohem. 21 Při celém, díle, které začal pro slubu v domě Boím a pro zákon a přikázání, dotazoval se svého Boha; činil je celým svým srdcem a dílo se mu dařilo.

2.Paralipomenon 32

1 Po těchto událostech a skutcích věrnosti přitáhl Sancheríb, král asyrský. Přitáhl do Judska, oblehl opevněná města a nařídil, aby mu prolomili hradby. 2 Kdy uviděl Chizkijá, e Sancheríb přitáhl a e se chystá do boje proti Jeruzalému, 3 dohodl se s velmoi a bohatýry, e zasypou vodní prameny, které byly vně za městem, a ti mu poskytli pomoc. 4 Shromádilo se množství lidu a zasypali vechny prameny i potok, který protékal středem země. Řekli: “Proč mají asyrtí králové najít tolik vody, a přitáhnou?” 5 Král vládl pevně. Dal se do přestavby celé hradební zdi, která byla samá trhlina, a vyhnal ji a po věe. Zvenčí vystavěl dalí hradební zeď. Opravil té Miló v Městě Davidově a pořídil množství otěpů a títů. 6 Nad lidem ustanovil vojenské velitele a shromádil je k sobě na prostranství v bráně města. Promluvil jim k srdci: 7 “Buďte rozhodní a udatní, nebojte se a neděste se asyrského krále ani toho hlučícího davu, který je s ním. S námi je někdo větí ne s ním. 8 S ním je pae lidská, ale s námi je Hospodin, ná Bůh, aby nám pomohl a vedl nae boje.” Lid se spolehl na slova Chizkijáe, krále judského. 9 Potom Sancheríb, král asyrský, kdy s celou svou brannou mocí stál proti Lakíi, poslal své sluebníky do Jeruzaléma k Chizkijáovi, králi judskému, a k celému Judovi, který byl v Jeruzalémě, se vzkazem: 10 “Toto praví Sancheríb, král asyrský: Na co spoléháte, e chcete zůstat v obleeném Jeruzalémě? 11 Nesvedl vás Chizkijá? Umoří vás hladem a ízní, kdy říká: “Hospodin, ná Bůh, nás vysvobodí ze spárů asyrského krále.” 12 Copak ten Chizkijá neodstranil posvátná návrí a oltáře a nenařídil Judovi a Jeruzalému: “Jen před jediným oltářem se budete klanět a na něm budete pálit kadidlo”? 13 Nevíte, co jsem udělal já a moji otcové vem národům zemí? Copak dokázali bohové pronárodů těch zemí vysvobodit svou zemi z mých rukou? 14 Který ze vech bohů těch pronárodů, které moji otcové vyhubili jako klaté, dokázal svůj lid vysvobodit z mých rukou? e by vá Bůh dokázal vysvobodit z mých rukou vás? 15 A vás Chizkijá nepodvádí a a vás nesvádí; nevěřte mu! ádný bůh ádného pronároda ani království nedokázal vysvobodit svůj lid z mých rukou ani z rukou mých otců. Ani vai bohové vás z mých rukou nevysvobodí.” 16 A jetě dál mluvili jeho sluebníci proti Hospodinu Bohu a proti jeho sluebníku Chizkijáovi. 17 Psal také dopisy, jimi haněl Hospodina, Boha Izraele. Říkal o něm: “Jako nevysvobodili bohové pronárodů těch zemí svůj lid z mých rukou, tak nevysvobodí ani Bůh Chizkijáův svůj lid z mých rukou.” 18 Volali zplna hrdla judsky na jeruzalémský lid, který byl na hradbách, aby na ně padl strach a hrůza, aby dobyli město. 19 Mluvili o Bohu Jeruzaléma jako o bozích národů země, díle lidských rukou. 20 Proto se král Chizkijá a prorok Izajá, syn Amósův, modlili a úpěnlivě volali k nebesům. 21 Hospodin poslal anděla a zahubil v táboře asyrského krále vechny bohatýry, vévody a velitele. Král musel s ostudou odtáhnout zpět do své země. Kdy veel do domu svých bohů, ti, kteří vzeli z jeho lůna, jej tam srazili mečem. 22 Hospodin zachránil Chizkijáe a obyvatele Jeruzaléma z rukou Sancheríba, krále asyrského, i z rukou ostatních nepřátel a zabezpečil je ze vech stran. 23 Mnozí přináeli do Jeruzaléma dary Hospodinu i vzácné dary Chizkijáovi, králi judskému. Od té chvíle byl v očích vech pronárodů vyvýený. 24 V oněch dnech Chizkijá smrtelně onemocněl. Modlil se k Hospodinu a ten k němu promluvil a dal mu zázračné znamení. 25 Ale Chizkijá za prokázané dobrodiní nebyl vděčný, jeho srdce se stalo domýlivým. Proto jej i Judu a Jeruzalém postihlo Hospodinovo rozlícení. 26 Pak se Chizkijá za pýchu svého srdce pokořil, on i obyvatelé Jeruzaléma, a Hospodinův hněv na ně za dnů Chizkijáových nedolehl. 27 Chizkijá měl bohatství a převelikou slávu. Nahromadil poklady stříbra, zlata, drahokamů, balzámů, títů i velijakých vzácných předmětů. 28 Měl sklady pro úrodu obilí, pro mot a čerstvý olej, i stáje pro dobytek veho druhu a ve stájích stáda dobytka. 29 Nastavěl si města a měl mnoho bravu i skotu, nebo mu Bůh dal velice mnoho jmění. 30 Chizkijá zasypal horní vody Gichónu a svedl je spodem přímo na západ do Města Davidova. Vechno Chizkijáovo počínání provázal zdar. 31 Jenom tehdy, kdy k němu byli posláni vyslanci kníat babylónských, aby se dotazovali na zázračné znamení, které se stalo v té zemi, jej Bůh opustil. Tak jej podrobil zkouce, aby poznal vechno, co je v jeho srdci. 32 O ostatních příbězích Chizkijáových i o jeho

zboných činech se dále píše ve Vidění proroka Izajáe, syna Amósova, zapsaném v Knize králů judských a izraelských. 33 I ulehl Chizkijá ke svým otcům a pohřbili ho ve svahu při hrobech Davidovců. Celý Juda a obyvatelé Jeruzaléma mu při jeho smrti prokázali poctu. Po něm se stal králem jeho syn Mene.

2.Paralipomenon 33

1 Menaemu bylo dvanáct let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě padesát pět let. 2 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, podle ohavností pronárodů, které Hospodin před Izraelci vyhnal. 3 Znovu vybudoval posvátná návrí, která jeho otec Chizkijá zbořil, nastavěl oltáře baalům a udělal posvátné kůly a klaněl se vekerému nebeskému zástupu a slouil mu. 4 Zbudoval oltáře v Hospodinově domě, o něm Hospodin řekl: “V Jeruzalémě bude navěky dlít mé jméno.” 5 Na obou nádvořích Hospodinova domu nastavěl oltáře vekerému nebeskému zástupu. 6 Svě syny provedl v Údolí syna Hinómova ohněm, větil z oblaků a obíral se hadačstvím a čarováním, ustanovil vyvolavače duchů a jasnovidce; dopoutěl se mnohého, co je zlé v očích Hospodina, a tak ho uráel. 7 Tesanou sochu modly, kterou udělal, umístil do Boího domu, o něm Bůh řekl Davidovi a jeho synu alomounovi: “V tomto domě a v Jeruzalémě, který jsem vyvolil ze vech izraelských kmenů, dám navěky spočinout svému jménu. 8 U nikdy nedopustím, aby noha Izraele musela odejít z půdy, kterou jsem připravil pro vae otce, jen kdy budou bedlivě činit vechno, jak jsem jim přikázal, podle celého zákona, nařízení a řádů vydaných skrze Mojíe.” 9 Menaie vak Judu a obyvatele Jeruzaléma svedl, e se dopoutěli horích věcí ne pronárody, které Hospodin před Izraelci vyhladil. 10 Hospodin mluvil k Menaemu a jeho lidu, ale ti mu nevěnovali pozornost. 11 Proto na ně Hospodin přivedl velitele vojska asyrského krále. Menaeho lapili, provlékli mu chřípím hák, spoutali ho bronzovými řetězy a odvedli do Babylóna. 12 V nouzi prosil Hospodina, svého Boha, o shovívavost a hluboce se před Bohem svých otců pokořil. 13 Modlil se k němu a on přijal a vyslyel jeho prosbu a přivedl jej zpět do Jeruzaléma, aby dál kraloval. Tak poznal Menaie, e jenom Hospodin je Bůh. 14 Potom vystavěl vnějí hradební zed' Města Davidova v úvalu západně od Gíchónu směrem k Rybné bráně a dál kolem Ófelu a zvedl ji velmi vysoko. Ve vech opevněných městech v Judsku ustanovil velitele vojsk. 15 Odstranil z Hospodinova domu vechny cizí bohy a sochy, té vechny oltáře, které nastavěl na hoře Hospodinova domu a v Jeruzalémě; vyházal je z města ven. 16 Opravil Hospodinův oltář a obětoval na něm oběti pokojné a obě díků. Nařídil Judovi, aby slouil Hospodinu, Bohu Izraele. 17 Lid vak stále obětoval na posvátných návrích, ale jen Hospodinu, svému Bohu. 18 O ostatních příbězích Menaeho, o jeho modlitbě k Bohu i o slovech vidoucích, kteří k němu mluvili jménem Hospodina, Boha Izraele, se dále píe v příbězích králů izraelských. 19 O jeho modlitbě i o tom, jak Bůh jeho prosby přijal, o kadém jeho hříchu a o jeho zpronevěře, o místech, kde stavěl posvátná návrí a postavil posvátné kůly a tesané modly, to před svým pokořením, se dále píe v příbězích Chózajových. 20 I ulehl Menaie ke svým otcům a pohřbili ho u jeho domu. Po něm se stal králem jeho syn Amón. 21 Amónovi bylo dvaadvacet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě dva roky. 22 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, jako se toho dopoutěl jeho otec Menaie. Amón obětoval vem tesaným modlám, které udělal jeho otec a slouil jim. 23 Ale před Hospodinem se nepokořil, jako se pokořil jeho otec Menaie. Naopak, Amón vinu jen rozmnooval. 24 Jeho sluebníci se proti němu spikli a usmrtili ho v jeho domě. 25 Ale lid země pobil vechny, kteří se proti králi Amónovi spikli. Lid země pak dosadil místo něho za krále jeho syna Jóijáe.

2.Paralipomenon 34

1 Jójíáovi bylo osm let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě jedenatřicet let. 2 Činil to, co je správné v Hospodinových očích, chodil po cestách svého otce Davida a neuchyloval se napravo ani nalevo. 3 V osmém roce svého kralování, jetě jako mladík, se začal dotazovat na slovo Boha svého otce Davida a ve dvanáctém roce začal očíovat Judu a Jeruzalém od posvátných návrí, posvátných kůlů a tesaných i litých model. 4 V jeho přítomnosti strhli oltáře baalů; oltáříky pro vykuřování kadidlem, které byly nahoře na nich, pokácel posvátné kůly, tesané i lité modly roztržil napadr a rozházel po hrobech těch, kdo jim obětovali. 5 Kostí kněží spálil na jejich oltářích. Tak provedl očistu Judy a Jeruzaléma. 6 V městech kmene Manasesova, Efrajimova a imeónova a po Neftalího a v okolních pustinách 7 zbořil oltáře; posvátné kůly a tesané modly rozdrtil napadr, po celém území izraelském pokácel vechny oltáříky pro vykuřování kadidlem. Potom se vrátil do Jeruzaléma. 8 V osmnáctém roce svého kralování, kdy očistil zemi i dům, poslal áfana, syna Asaljáova, Masejáe, velitele města, a kancléře Jóacha, syna Jóachazova, aby opravili dům Hospodina, jeho Boha. 9 Přili k veleknězi Chilkijáovi, aby mu odevzdali stříbro, které bylo doneseno do Boího domu, které lévijci, stráci prahu, vybrali od kmene Manasesova a Efrajimova, ode vech, kdo zůstali z Izraele, od celého Judy a Benjamína i od obyvatelů Jeruzaléma. 10 Ti je vydali těm, kdo pracovali jako dohlíitelé v Hospodinově domě, aby je vydávali dělníkům, kteří pracovali při Hospodinově domě na opravách pokozené části domu. 11 Dávali je řemeslníkům a stavebním dělníkům k nákupu tesaného kamene a dřeva k vazbám a trámům budov, které judtí králové nechali zpustnout. 12 Mui konali dílo poctivě. Nad nimi byli dohlíitelé Jachat a Obadjá, lévijci z Meraríovců, dále Zekarjá a Meulám z Kehatovců, aby je řídili. Vichni lévijci uměli hrát na hudební nástroje. 13 Nad nosiči a těmi, kdo řídili vechny dělníky při různých pracích, byli lévijtí písari, dozorcí a vrátní. 14 Kdy se vynáelo stříbro, které bylo doneseno do Hospodinova domu, našel kněz Chilkijá knihu Hospodinova zákona, vydaného skrze Mojíe. 15 Chilkijá ohlásil písari áfanovi: “Našel jsem v Hospodinově domě knihu Zákona.” Chilkijá dal tu knihu áfanovi. 16 áfan knihu přinesl králi a podal králi o tom hláení: “Tvoji sluebniči vykonali ve, co jim bylo uloen. 17 Stříbro, které se nacházelo v Hospodinově domě, vyzvedli a vydali dohlíitelům a dělníkům.” 18 Dále písar áfan králi oznámil: “Kněz Chilkijá mi předal knihu.” A áfan ji před králem četl. 19 Kdy král uslyel slova Zákona, roztrhl své roucho. 20 Potom král přikázal Chilkijáovi a Achíkamovi, synu áfanovu, Abdónovi, synu Míkovu, písari áfanovi a Asajáovi, královskému sluebniču: 21 “Jděte se dotázat Hospodina ohledně mne i lidu, který zůstal v Izraeli a Judsku, pokud jde o slova této nalezené knihy. Vdy je na nás vylito velké Hospodinovo rozhořčení za to, e nai otcové nedbali na Hospodinovo slovo a nejednali podle toho veho, co je v této knize napsáno.” 22 Chilkijá s těmi, kdo byli u krále, se odebral k prorokyni Chuldě, manelce alúma, syna Tokhata, syna Chasrova, stráce rouch. Bydlela v Jeruzalémě v Novém Městě. Mluvili s ní o těch věcech. 23 Odvětila jim: “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Vyřid'te mui, který vás ke mně poslal: 24 Toto praví Hospodin: “Hle, uvedu zlo na toto místo a na jeho obyvatele, podle vech kleteb zapsaných v té knize, kterou četli před judským králem. 25 Protoe mne opustili a jiným bohům pálili kadidlo, a tak mě uráeli vím tím, co svýma rukama udělali, vylilo se mé rozhořčení na toto místo a neuhasne.” 26 A králi judskému, který vás poslal dotázat se Hospodina, vyřid'te: Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: “Pokud jde o slova, která jsi slyel: 27 Protoe tvé srdce zjihlo a pokořil ses před Bohem, kdy jsi uslyel, co mluvil proti tomuto místu a proti jeho obyvatelům, protoe ses přede mnou pokořil a roztrhl jsi své roucho a přede mnou plakal, vyslyel jsem tě, je výrok Hospodinův. 28 Proto tě připojím k tvým otcům, bude uloen do svého hrobu v pokoji a tvé oči nespátrí nic z toho zla, které uvedu na toto místo a na jeho obyvatele.” I podali toto hláení králi. 29 Král obeslal a shromádil vechny starí z Judy a z Jeruzaléma. 30 Potom vystoupil král do Hospodinova domu i vichni judtí mui a obyvatelé Jeruzaléma, kněží a lévijci, vekerý lid, velcí i malí. I předčítal jim vechna slova Knihy smlouvy, nalezené v Hospodinově domě. 31 Poté se král

postavil na své stanovité a uzavřel před Hospodinem smlouvu, e budou následovat Hospodina a zachovávat jeho příkazy, svědectví a nařízení z celého srdce a z celé due a plnit slova smlouvy, jak jsou napsána v této knize. 32 Zavázal k tomu vechny, kdo byli v Jeruzalémě a v Benjamínovi. Obyvatelé Jeruzaléma tedy jednali podle smlouvy Boha, Boha svých otců. 33 Jójjá odstranil vechny ohavnosti ze vech zemí, které patřily Izraelcům. Nařídil vem, kdo byli v Izraeli, aby slouili Hospodinu, svému Bohu. Neodchýlili se od Hospodina, Boha svých otců, po vechny jeho dny.

2.Paralipomenon 35

1 Potom slavil Jójjá v Jeruzalémě hod beránka Hospodinu. Čtrnáctého dne prvního měsíce zabíjeli velikonočního beránka. 2 Zavázal kněze, aby plnili své povinnosti, a povzbudil je pro slubu v Hospodinově domě. 3 Lévičům, posvěceným pro Hospodina, kteří měli poučovat vechen Izrael, nařídil: “Svatou schránu dejte do domu, který vybuodoval izraelský král alomoun, syn Davidův. U ji nebudete nosit na ramenou. Teď slute Hospodinu, svému Bohu, a Izraeli, jeho lidu. 4 Ustavte se podle svých otcovských rodů, podle přísluných tříd, podle výnosu Davida, krále izraelského, a ustanovení jeho syna alomouna. 5 Postavte se ve svatyni podle rozčlenění otcovských rodů svých bratří z lidu, aby odpovídalo rozdělení lévičů podle rodů. 6 Zabijte velikonočního beránka, posvěte se a buďte připraveni poslouit svým bratřím, a tak splnit Hospodinovo slovo, které vydal skrze Mojíe.” 7 Jójjá věnoval lidu ovce, beránky a kůzlata, to ve k velikonočním hodům pro kadého přítomného, celkem třicet tisíc kusů, k tomu tři tisíce kusů skotu; to ve z královského majetku. 8 Jeho velmoové věnovali dobrovolně dary lidu, kněm a lévičům: Chilkijá, Zekarjá a Jechiel, představení domu Boího, dali kněm k velikonočním hodům dva tisíce est set kusů bravu a tři sta kusů skotu. 9 Kónanjá a jeho bratří emajá a Netaneel, dále Chaabjá, Jeíel a Józabad, předáci lévičů, věnovali lévičům k velikonočním hodům pět tisíc kusů bravu a pět set kusů skotu. 10 Kdy byla bohosluba připravena, stoupli si kněi podle králova příkazu na svá místa a lévičci se seřadili podle svých tříd. 11 Zabíjeli velikonoční beránky. Kněi kropili krví, kterou brali z jejich rukou, a lévičci stahovali kůe. 12 Oddělovali části pro zápalnou obě, kdy dávali přiděly lidu podle rozčlenění otcovských rodů, a přináeli je Hospodinu darem, jak je předeepsáno v Knize Mojíově; právě tak si počínali při skotu. 13 Připravili velikonočního beránka na ohni podle řádu, ale co bylo posvěceno, vařili v hrncích, kotlících a mísách a spěně roznáeli vemu lidu. 14 Potom jej připravili také pro sebe a pro kněze. Zatímco kněi Áronovci obětovali zápalné oběti a tuk a do noci, lévičci připravovali jídlo pro sebe a pro kněze Áronovce. 15 Také zpěváci Asafovci stáli podle Davidova příkazu na svých místech. Asaf, Héman a Jedútún, vidoucí králův, té vrátní jednotlivých bran se ze své sluby nevzdálili, protoe jejich bratří lévičci připravovali jídlo i pro ně. 16 Tak byla v onen den uspořádána celá Hospodinova bohosluba; slavil se hod beránka a obětovaly se na Hospodinově oltáři zápalné oběti podle příkazu krále Jójjáe. 17 Izraelci, přítomní toho času na hodu beránka, slavili jetě po sedm dní svátek nekvaených chlebů. 18 V Izraeli nebyl takový hod beránka slaven ode dnů proroka Samuela; ani ádný z izraelských králů neslavil takový hod beránka, jaký slavil Jójjá, kněi, lévičci a celý Juda i přítomní Izraelci a obyvatelé Jeruzaléma. 19 Bylo to v osmnáctém roce Jójjáova kralování, kdy se slavil tento hod beránka. 20 Po tom vem, kdy Jójjá dal do pořádku Hospodinův dům, táhl Néko, král egyptský, aby bojoval u Karkemie na Eufratu. Jójjá proti němu vytáhl. 21 Néko k němu poslal posly se vzkazem: “Co je ti do mých věcí, judský králi? Dnes netáhnu proti tobě, bojuji s jiným domem. Bůh řekl, e si mám prospíit. Ustup Bohu, který je se mnou, a tě neuvrhne do zkázy.” 22 Ale Jójjá mu neuhnul, chopil se příležitosti bojovat s ním. Neposlechl Nékových slov, která byla z úst Boích. Přitáhl na pláň u Megida, aby tu bojoval. 23 Krále Jójjáe zasáhli střelci. Král řekl svým sluebníkům: “Odneste mě, protoe jsem těce raněn.” 24 Sluebníci ho přenesli z válečného vozu, aby ho na jiném voze, který měl s sebou, odvezli a dopravili do Jeruzaléma. Zemřel a byl pohřben v hrobech svých otců. Celý Juda a Jeruzalém nad Jójjáem truchlili. 25 Jeremjá sloil na Jójjáe alozpěv. Vichni zpěváci a zpěvačky opěvují Jójjáe ve svých alozpěvech a podnes. To se stalo v Izraeli zvykem a dále se o tom píe v alozpěvech. 26 O ostatních příbězích Jójjáových i o jeho zboných činech, odpovídajících tomu, co je psáno v zákoně Hospodinově, 27 o jeho příbězích prvních i posledních, se dále píe v Knize králů izraelských a judských.

2.Paralipomenon 36

1 Lid země vzal Jójjáova syna Jóachaza a dosadil ho za krále v Jeruzalémě po jeho otci. 2 Jóachazovi bylo třiatdvacet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě tři měsíce. 3 Egyptský král jej v Jeruzalémě sesadil a zemi uložil poplatek sto talentů stříbra a talent zlata. 4 Za krále nad Judou a Jeruzalémem dosadil jeho bratra Eljakíma a změnil mu jméno na Jójakím. Jóachaza, jeho bratra, dal Néko odvésti do Egypta. 5 Jójakímovi bylo dvacet pět let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě jedenáct let. Dopoutěl se toho, co je zlé v očích Hospodina, jeho Boha. 6 Přitáhl na něj Nebúkadnesar, král babylónský, spoutal ho bronzovými řetězy a dopravil ho do Babylóna. 7 Část předmětů Hospodinova domu odvezl Nebúkadnesar do Babylóna a dal je do svého babylónského chrámu. 8 O ostatních příbězích Jójakímových i o ohavnostech, jich se dopoutěl, i o tom, co jej postihlo, se dále píše v Knize králů izraelských a judských. Po něm se stal králem jeho syn Jójakín. 9 Jójakínovi bylo osm let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě tři měsíce a deset dní. Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích. 10 Na přelomu roku ho dal král Nebúkadnesar přivést do Babylóna a s ním i vzácné předměty Hospodinova domu. Za krále nad Judou a Jeruzalémem dosadil jeho bratra Sidkijáe. 11 Sidkijáovi bylo jedenadvacet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě jedenáct let. 12 Dopoutěl se toho, co je zlé v očích Hospodina, jeho Boha. Nepokořil se před prorokem Jeremjášem a před výrokem Hospodinovým. 13 Dokonce se vzbouřil proti králi Nebúkadnesarovi, který jej zavázal při Bohu přísahou, byl tvrdohlavý a troufalého srdce a nenavrátil se k Hospodinu, Bohu Izraele. 14 Rovně i vichní kněží předáci a lid se mnohokrát zpronevěřili, jednali podle kdejakých ohavností pronárodů a poskvřili Hospodinův dům, který si oddělil jako svatý v Jeruzalémě. 15 Hospodin, Bůh jejich otců, k nim nepřetržitě posílal své posly, protože měl soucit se svým lidem i se svým příbytkem. 16 Oni však Boží posly zesměšňovali, pohrdali jeho slovy a jeho proroky prohlašovali za podvodníky, takže Hospodinovo rozhořčení dolehlo na jeho lid a nebyl, kdo by ho zhojil. 17 Přivedl na ně kaldejského krále, jen mečem vyvradil ve svatyni jejich mladé muže, neměl soucit s mladými muži ani s pannami, ani se starci a kmety; Bůh mu vechny vydal do rukou. 18 Také vechny předměty Hospodinova domu, velké i malé, poklady Hospodinova domu a poklady královny a jeho velmožů, to ve odvezl do Babylóna. 19 Dům Boží spálili, jeruzalémské hradby strhli, vechny jeho paláce vypálili a vechno vzácné zařízení bylo zničeno. 20 Pozůstatek lidu, jen unikl meči, přestěhoval do Babylóna. Stali se otroky, sloužili jemu a jeho synům a do doby, kdy se kralování ujali Perané. 21 Tak se naplnilo slovo Hospodinovo, které mluvil ústy Jeremjáe: “Dokud si země nevynahradí své dny odpočinku, bude odpočívat po vechny dny, co bude zpustoena, a se vyplní sedmdesát let.” 22 V prvním roce vlády Kýra, krále perského, se splnilo slovo Hospodinovo, které mluvil ústy Jeremjáe. Hospodin vzbudil ducha perského krále Kýra, e dal po celém svém království rozhlásit a také zapsat: 23 “Toto praví Kýros, král perský: “Hospodin, Bůh nebes, mi dal vechna království země. Pověřil mě, abych mu vybudoval dům v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdokoli z vás, ze vecho jeho lidu - Hospodin, jeho Bůh, buď s ním - se mu vydá na cestu.”

Ezdrá 1

1 V prvním roce vlády Kýra, krále perského, se splnilo slovo Hospodinovo, které mluvil ústy Jeremjáe. Hospodin vzbudil ducha perského krále Kýra, e dal po celém svém království rozhlásit a také zapsat: 2 “Toto praví Kýros, král perský: “Hospodin, Bůh nebes, mi dal vechna království země. Pověřil mě, abych mu vybudoval dům v Jeruzalémě, který je v Judsku. 3 Kdokoli z vás, ze vecho jeho lidu - Bůh buď s ním - se mu vydá na cestu do Jeruzaléma, který je v Judsku, a stavět dům Hospodina, Boha Izraele, toho Boha, který je v Jeruzalémě. 4 Kadého, kdo zůstal na kterémkoli místě jako host, nech podpoří místní obyvatelé

stříbrem a zlatem, majetkem a dobytkem spolu s dobrovolnými oběťmi pro Boží dům v Jeruzalémě.” 5 Tu se vydali na cestu představitelé judských a benjamínských rodů, kněží a levité, vichni, jejich ducha probudil Bůh, aby stavěli Hospodinův dům v Jeruzalémě. 6 Celé okolí je podpořilo stříbrnými nádobami a zlatem, majetkem a dobytkem i vzácnými dary kromě toho, co obětovali dobrovolně. 7 Král Kýros také vydal předměty Hospodinova domu, které Nebúkadnesar odnesl z Jeruzaléma a dal do domu svého boha. 8 Perský král Kýros je předal správci pokladu Mitredatovi, aby je sečtené odevzdal judskému předáku ébasarovi. 9 Toto je jejich soupis: třicet zlatých obětních misek, tisíc stříbrných obětních misek, dvacet devět jiných misek, 10 třicet zlatých koflíků, čtyři sta deset náhradních stříbrných koflíků, tisíc jiných nádob. 11 Vech zlatých a stříbrných nádob bylo pět tisíc čtyři sta. To vechno přinesl ébasar, kdy byli přivedeni přesídlenci z Babylóna do Jeruzaléma.

Ezdrá 2

1 Toto jsou příslušníci judského kraje, kteří přili ze zajetí, přesídlenci, které do Babylóna přesídlil babylónský král Nebúkadnesar. Navrátili se do Jeruzaléma a do Judska, každý do svého města. 2 Přili se Zerubábelem, Jéuou, Nechemjáem, Serajáem, Reelajáem, Mordokajem, Bilánem, Misparem, Bigvajem, Rechúmém a Baanou. Soupis mužů izraelského lidu: 3 Synů Pareóových dva tisíce sto sedmdesát dva; 4 synů efatjáových tři sta sedmdesát dva; 5 synů Arachových sedm set sedmdesát pět; 6 synů Pachatmoábových, toti synů Jéuových a Jóabových, dva tisíce osm set dvanáct; 7 synů Élamových tisíc dvě stě padesát čtyři; 8 synů Zatóových devět set čtyřicet pět; 9 synů Zakajových sedm set edesát; 10 synů Baního est set čtyřicet dva; 11 synů Bebajových est set dvacet tři; 12 synů Azgadových tisíc dvě stě dvacet dva; 13 synů Adoníkamových est set edesát est; 14 synů Bigvajových dva tisíce padesát est; 15 synů Adínových čtyři sta padesát čtyři; 16 synů Aterových, toti Jechizkijáových, devadesát osm; 17 synů Besajových tři sta dvacet tři; 18 synů Jórových sto dvanáct; 19 synů Chaumových dvě stě dvacet tři; 20 synů Gibarových devadesát pět; 21 synů betlémských sto dvacet tři; 22 mužů netófských padesát est; 23 mužů anatótských sto dvacet osm; 24 synů azmávetských čtyřicet dva; 25 synů kirjatarimských, kefirských a beerótských sedm set čtyřicet tři; 26 synů rámských a gebských est set dvacet jeden; 27 mužů mikmásských sto dvacet dva; 28 mužů bételských a ajských dvě stě dvacet tři; 29 synů neboských padesát dva; 30 synů magbíských sto padesát est; 31 synů druhého Élama tisíc dvě stě padesát čtyři; 32 synů Charimových tři sta dvacet; 33 synů lódských, chadíských a ónoských sedm set dvacet pět; 34 synů jeriských tři sta čtyřicet pět; 35 synů Senáových tři tisíce est set třicet. 36 Kněží: synů Jedajáových z domu Jéuova devět set sedmdesát tři; 37 synů Imerových tisíc padesát dva; 38 synů Pachúrových tisíc dvě stě čtyřicet sedm; 39 synů Charimových tisíc sedmnáct. 40 Levité: synů Jéuových a Kadmielových, toti synů Hódavjáových, sedmdesát čtyři. 41 Zpěváci: synů Asafových sto dvacet osm. 42 Synové vrátných: synů alúmových, synů Aterových, synů Talmónových, synů Akúbových, synů Chatítových, synů obajových, vech sto třicet devět. 43 Chrámoví nevolníci: Synové Síchovi, synové Chasúfovi, synové Tabaótovi, 44 synové Kérosovi, synové Síahovi, synové Padónovi, 45 synové Lebánovi, synové Chagábovi, synové Akúbovi, 46 synové Chágabovi, synové amlajovi, synové Chananovi, 47 synové Gidélovi, synové Gacharovi, synové Reajáovi, 48 synové Resínovi, synové Nekódovi, synové Gazamovi, 49 synové Uzovi, synové Paséachovi, synové Besajovi, 50 synové Asnovi, synové Meúnejců, synové Nefúsejců, 51 synové Bakhúkovi, synové Chakúfovi, synové Charchúrovi, 52 synové Baslútovi, synové Mechídovi, synové Charovi, 53 synové Barkósovi, synové Síserovi, synové Tamachovi, 54 synové Nesíachovi a synové Chatífovi. - 55 Synové sluebníků alomounových: synové Sótajovi, synové Sóferetovi, synové Perúdovi, 56 synové Jaelovi, synové Darkónovi, synové Gidélovi, 57 synové efatjáovi, synové Chatílovi, synové Pokereta Sebjajimského, synové Amíovi, 58 vech chrámových nevolníků a synů alomounových sluebníků

tři sta devadesát dva. 59 Tito vyli z Tel-melachu, z Tel-chari, z Kerúb-adánu a Imeru, ale nemohli prokázat, e jejich otcovský rod a původ je z Izraele: 60 synů Delajáových, synů Tóbijáových a synů Nekódových est set padesát dva. 61 A z kněských přísluníků synové Chobajáovi, synové Kósovi a synové Barzilaje, který si vzal za enu jednu z dcer Barzilaje Gileádského a je nazýván jejich jménem. 62 Ti hledali svůj rodokmen v seznamu rodů, ale marně; proto byli vyloučeni z kněství jako nezpůsobilí. 63 Místodřící jim zapověděl jíst ze svatých přídělů kněských, pokud nebude ustanoven kněz pro posvátné losy urím a tumím. 64 Celé shromáďení dohromady čítalo čtyřicet dva tisíce tři sta edesát duí, 65 mimo jejich otroky a otrokyně, jejich bylo sedm tisíc tři sta třicet sedm. Měli také dvě stě zpěváků a zpěvaček. 66 Koní bylo sedm set třicet est, mezků dvě stě čtyřicet pět, 67 velbloudů čtyři sta třicet pět, oslů est tisíc sedm set dvacet. 68 Někteří představitelé rodů přinesli po svém příchodu k domu Hospodinovu do Jeruzaléma dobrovolné dary pro Boí dům, aby jej mohli postavit na jeho základech. 69 Podle svých moností dali na chrámový poklad pro to dílo edesát jeden tisíc zlatých darejků a pět tisíc hřiven stříbra a sto kněských suknic. 70 I usadili se kněí, levité a někteří z lidu i zpěváci, vrátní a chrámoví nevolníci ve svých městech; vechen Izrael se usadil ve svých městech.

Ezdrá 3

1 Kdy nastal sedmý měsíc a Izraelci ji byli v městech, shromáďil se lid jednomyslně do Jeruzaléma. 2 Júea, syn Jósadakův, s bratry kněími a Zerubábel, syn ealtielův, se svými bratry začali budovat oltář Bohu Izraele, aby na něm mohli obětovat zápalné oběti, jak je předešáno v zákoně Mojíe, mue Boího. 3 Zřídili oltář na jeho původních základech, nebo ili ve strachu z národů zemí, a obětovali na něm zápalné oběti Hospodinu, zápal jitří a večerní. 4 Potom slavili svátek stánků, jak je předešáno. Kadý den přináeli zápalné oběti v počtu stanoveném pro onen den. 5 Vedle nich také kadodenní zápalnou obě, obě při kadém novoluní a při vech slanostech zasvěcených Hospodinu, mimo ve, co kdo Hospodinu obětoval dobrovolně. 6 V první den sedmého měsíce začali obětovat zápalné oběti Hospodinu, i kdy jetě nebyly poloeny základy Hospodinova chrámu. 7 Dali peníze kameníkům a tesařům, potravu, nápoj a olej Sidóňanům a Týřanům, aby dopravovali cedrové dříví z Libanónu k moři do Jafy podle povolení, které jim dal perský král Kýros. 8 Druhého roku druhého měsíce po svém příchodu k Boímu domu do Jeruzaléma začali Zerubábel, syn ealtielův, a Júea, syn Jósadakův, s ostatními bratry kněími a levity, se vemi, kteří přili ze zajetí do Jeruzaléma, ustanovovat levity starí dvaceti let, aby řídili dílo Hospodinova domu. 9 Tak nastoupili společně Júea se syny a bratry, Kadmiel se syny, synové Judovi, také synové Chenadadovi se syny a bratry levity, aby řídili postup práce při díle Boího domu. 10 Kdy stavitelé Hospodinova chrámu kladli základy, ustanovili kněze s pozouny, oblečené do svátečních rouch, a levity, syny Asafovy, s cymbály, aby chválili Hospodina podle řádu izraelského krále Davida. 11 Opěvovali Hospodina a vzdávali mu chválu a čest, e je dobrý, e jeho milosrdenství nad Izraelem je věčné. A vechen lid mohutným hlaholem chválil Hospodina, e byly poloeny základy Hospodinova domu. 12 Mnozí z kněí a levitů i představitelů rodu, starci, kteří viděli dřívější dům, dali se do hlasitého pláče, kdy byly kladeny základy tohoto domu před jejich očima. Mnozí vak radostně hlaholili, a se to rozléhalo. 13 Radostný hlahol nebylo mono rozeznat od pláče lidu. Lid toti hlaholil tak mohutným hlaholem, e se to rozléhalo dodaleka.

Ezdrá 4

1 Kdy Judovi a Benjamínovi protivníci uslyeli, e synové přesídlenců budují chrám Hospodinu, Bohu

Izraele, 2 dostavili se k Zerubábelovi a k představitelům rodů s návrhem: “Budeme stavět s vámi, nebo se dotazujeme vaeho Boha stejně jako vy. Obětujeme mu ode dnů asyrského krále Esar-chadóna, který nás sem přesídlil.” 3 Ale Zerubábel a Jéua i ostatní představitelé izraelských rodů jim odpověděli: “Vy s námi nemůžete stavět dům naeho Boha. Hospodinu, Bohu Izraele, budeme stavět my sami, jak nám přikázal král Kýros, král perský!” 4 Lid země bral odvahu judskému lidu a pohrůkami jej odrazoval od stavby. 5 Podpláceli proti nim rádce, aby ruili jejich plány, po vechny dny perského krále Kýra a do kralování perského krále Dareia. 6 I za kralování Xerxova, na začátku jeho kralování, sepsali na obyvatele Judska a Jeruzaléma alobu. 7 Také za dnů Artaxerxa psali Bilám, Mitredat a Tabel s ostatními svými druhy perskému králi Artaxerxovi; list byl napsán aramejským písmem i jazykem. 8 Kancléř Rechům a písař imaj napsali králi Artaxerxovi následující dopis proti Jeruzalému, 9 toti Rechům, kancléř, a imaj, písař, s ostatními svými druhy, soudcové, vládní zmocněnci, správní a berní úředníci, lidé z Uruku, z Babylóna, Elamci z úanu 10 a ostatní národy, které veliký a slavný Asenapar zajal a přesídlil do měst samařských a do ostatního Zaeufratí. Nue, 11 toto je opis dopisu, který mu poslali: “Králi Artaxerxovi, tvoji otroci ze Zaeufratí. Nue: 12 Známobud’ králi, e idé, kteří odeli od tebe, přili sem do Jeruzaléma a stavějí toto odbojně a protivící se město. Chtějí dokončit hradby, u spojují základy. 13 Nue, známobud’ králi, bude-li toto město vystavěno a jeho hradby dokončeny, e u nebudou odvádět daně, dávky z úrod ani jiné poplatky, take královská pokladna utrpí kodu. 14 Protoe vak my okouíme dobrodiní paláce, nenáleí se, abychom přihlíeli, jak je král odírán; proto posíláme králi tuto zprávu. 15 Nech se hledá v knize zápisů tvých otců. Nalezne v knize zápisů a dozví se, e toto město je odbojně a působilo kody králům i krajům. Odedávna v něm docházelo ke vzpourám. Proto bylo to město zpustoeno. 16 Oznamujeme králi: Bude-li město vystavěno a jeho hradby dokončeny, nezůstane ti v Zaeufratí ádný podíl!” 17 Král poslal výnos: “Rechůmovi, kancléři, a imajovi, písaři, i ostatním jejich druhům, kteří bydlí v Samaří a v ostatním Zaeufratí: Pokoj! Nue, 18 list, který jste nám poslali, byl mi slovo za slovem přečten. 19 Vydal jsem rozkaz, aby se hledalo, a shledalo se, e to město odedávna povstává proti králům a e v něm docházelo k odboji a ke vzpouře. 20 V Jeruzalémě byli i mocní králové a panovali nad celým Zaeufratím a vybírali daně, dávky z úrod a jiné poplatky. 21 Nue, vydejte rozkaz, a je zabráněno těm muům dostavět město, dokud nevydám přísluný rozkaz. 22 Buďte opatrní, nejednejte v této věci nedbale, aby nevznikla královskému dvoru veliká koda!” 23 Jakmile Rechům, písař imaj a jejich druhové přečetli opis listu krále Artaxerxa, rychle přitáhli do Jeruzaléma k idům a zabránili jim ve stavbě násilím a mocí. 24 Tak byla také zastavena práce na Boím domě v Jeruzalémě a zůstala zastavena a do druhého roku kralování perského krále Dareia.

Ezdrá 5

1 Proroci Ageus a Zacharjá, syn Idův, prorokovali idům v Judsku a v Jeruzalémě ve jménu Boha Izraele a napomínali je. 2 Tu se vzchopili Zerubábel, syn ealtielův, a Jéua, syn Jósadakův, a začali budovat Boí dům v Jeruzalémě. A ti Boí proroci při nich stáli a posilovali je. 3 Tehdy k nim přiel Tatenaj, místodritel zaeufratský, a etar-bóznaj se svými druhy a ptali se jich: “Kdo vám dal rozkaz stavět tento dům a obnovovat tuto svatyni?” 4 Odpověděli jsme jim tedy a sdělili jména muů, kteří budovu stavěli. 5 A oko Boí bdělo nad idovskými starými, take jim nebránili stavět, dokud by nedolo hláení Dareiovi a nebyl od něho doručen list v této záleitosti. 6 Opis dopisu, který poslal Tatenaj, místodritel zaeufratský, a etar-bóznaj a jeho druhové, úředníci ze Zaeufratí, králi Dareiovi. 7 Poslali mu zprávu, v ní bylo napsáno: “Králi Dareiovi neruený pokoj! 8 Známobud’ králi, e jsme přili do judského kraje k domu velikého Boha. Ten je stavěn z kamenných kvádrů a do zdí se kladou trámy. Práce se koná svědomitě a dílo roste pod rukama. 9 Ptali jsme se těch starích, kdy jsme s nimi mluvili: Kdo vám dal rozkaz stavět tento dům a

obnovovat tuto svatyni? 10 Také jsme se zeptali na jejich jména, abychom ti je mohli oznámit. Zapsali jsme jména mužů stojících v čele. 11 Oni nám podali tuto zprávu: “Jsme sluebníci Boha nebes i země a stavíme tento dům, který u byl postaven dříve před mnoha lety. Stavěl a dokončil jej veliký izraelský král. 12 Kdy vak nai otcové rozhněvali Boha nebes, vydal je do rukou Kaldejce Nebúkadnesara, krále babylónského. Ten zbořil tento dům a lid přesídlil do Babylóna. 13 Ale v prvním roce Kýra, krále nad Babylónem, vydal král Kýros rozkaz ke stavbě tohoto Boího domu. 14 Také nádoby z Boího domu, zlaté a stříbrné, které Nebúkadnesar odnesl z jeruzalémského chrámu a vnesl do chrámu babylónského, dal vynést král Kýros z babylónského chrámu a rozkázal je vydat mui jménem ébasar, kterého ustanovil místodritelem. 15 Poručil mu: Vezmi tyto nádoby a jdi, slo je v jeruzalémském chrámě. Boí dům buď postaven na původním místě!” 16 Onen ébasar přiel poloit základy Boího domu v Jeruzalémě. Od té doby se buduje a dosud a jetě není dokončen. 17 Nyní tedy, uzná-li král za dobré, a se hledá v královských archivech tam v Babylóně, zda je tomu tak, e král Kýros vydal rozkaz ke stavbě tohoto Boího domu v Jeruzalémě. Nech je nám sdělena králova vůle v této záležitosti.”

Ezdrá 6

1 Král Dareios tedy vydal rozkaz, aby se hledalo v archivu mezi poklady sloenými kdesi v Babylóně. 2 Konečně nali v médské krajině v pevnosti Achmetě jeden svitek, v něm stálo: “Zápis: 3 V prvním roce svého kralování vydal král Kýros rozkaz o domě Boím v Jeruzalémě: Tento dům buď zase postaven na místě, kde se obětují oběti. A je od základů opraven. Jeho výka budi edesát loket, jeho írka také edesát loket. 4 Tři vrstvy budou vdy z kamenných kvádrů a jedna vrstva z nových trámů. Náklad bude uhrazen z královské pokladny. 5 Také zlaté a stříbrné nádoby z Boího domu, které odnesl Nebúkadnesar z jeruzalémského chrámu a donesl do Babylóna, a jsou vráceny, a přijdou do jeruzalémského chrámu na původní místo a jsou sloeny v Boím domě.” 6 “Proto, Tatenaji, místodriteli zaeufratský, a etar-bóznaji se svými druhy, úředníci, kteří jste v Zaeufratí: Nevmějte se do té záležitosti 7 a nerute práci na tom Boím domě! Judský místodritel s idovskými starími a stavějí dům Boí na jeho původním místě. 8 Vydal jsem rozkaz, co máte udělat pro idovské starí, pokud jde o stavbu Boího domu. Z královských prostředků, z daní ze Zaeufratí, buď svědomitě a bez průtahu proplácen těm mužům potřebný obnos. 9 Ve nezbytné, býci, berani a beránci k zápalným obětem pro Boha nebes, penice, sůl, víno a olej, a jsou vydávány jeruzalémským kněím podle jejich poadavků na kadý den bez nedbalosti, 10 aby mohli přináet vonné dary, libé Bohu nebes, a modlit se za ivot krále a jeho synů. 11 Vydal jsem té rozkaz: Kadému, kdo by přestoupil tento výnos, buď vyrván trám z jeho domu a on na něm pověen a přibit; a jeho dům a je učiněn hnojitěm. 12 Bůh, který chce, aby tam přebývalo jeho jméno, a zničí kadého krále i národ, který by vztáhl ruku a přestoupil tento výnos a zbořil by Boí dům v Jeruzalémě. Já, Dareios, jsem vydal tento rozkaz. A je svědomitě prováděn!” 13 Tatenaj, místodritel zaeufratský, a etar-bóznaj se svými druhy jednali svědomitě podle pokynů krále Dareia. 14 idovtí starí stavěli a dílo se jim dařilo, jak prorokovali proroci Ageus a Zacharjá, syn Idův. Stavbu dokončili podle rozkazu Boha Izraele a podle rozkazu Kýra, Dareia a Artaxerxa, králů perských. 15 Dům byl dostavěn třetího dne měsíce adaru a v estém roce kralování krále Dareia. 16 I slavili Izraelci, kněí, levité i ostatní synové přesídlenců s radostí posvěcení domu Boího. 17 Při posvěcení Boího domu obětovali sto býků, dvě stě beranů, čtyři sta beránků a jako obě za hřích celého Izraele dvanáct kozlů, podle počtu izraelských kmenů. 18 Ustanovili kněze podle tříd i levity podle skupin, aby vykonávali v Jeruzalémě bohoslubu, jak je psáno v Knize Mojíově. 19 Potom čtrnáctého dne prvního měsíce slavili synové přesídlenců hod beránka. 20 Kněí i levité se do jednoho očistili. Vichni byli čistí. Zabíjeli velikonočního beránka pro vechny syny přesídlenců, pro své bratry kněze i pro sebe. 21 I jedli Izraelci, kteří se vrátili z přesídlení, i kadý, kdo se k nim připojil a oddělil od nečistoty pohanů

v zemi, aby se dotazoval Hospodina, Boha Izraele. 22 Po sedm dní slavili s radostí slavnost nekvaených chlebů, protoe Hospodin jim způsobil radost, kdy jim naklonil srdce asyrského krále, aby je podpořil při díle Boího domu, domu Boha Izraele.

Ezdrá 7

1 Po těchto událostech, za kralování perského krále Artaxerxa, přiel Ezdrá, syn Serajáe, syna Azarjáe, syna Chilkijáe, 2 syna alúma, syna Sádoka, syna Achítúba, 3 syna Amarjáe, syna Azarjáe, syna Merajóta, 4 syna Zerachjáe, syna Uzího, syna Bukího, 5 syna Abíúy, syna Pinchasa, syna Eleazara, syna Árona, nejvyššího kněze. 6 Tento Ezdrá vyel z Babylóna. Byl to znalec Zákona, zběhlý v zákoně Mojíově, který vydal Hospodin, Bůh Izraele. Král mu dal ve, oč ádal, protoe nad ním byla ruka Hospodina, jeho Boha. 7 S ním se vydali do Jeruzaléma i někteří Izraelci, kněi a levité, zpěváci, vrátní a chrámoví nevolníci v sedmém roce krále Artaxerxa. 8 Přiel do Jeruzaléma pátého měsíce tého sedmého roku jeho kralování. 9 Na první den prvního měsíce byl stanoven nástup cesty z Babylóna a prvního dne pátého měsíce přiel do Jeruzaléma, protoe nad ním byla dobrotivá ruka jeho Boha. 10 Ezdrá bádal s upřímným srdcem v Hospodinově zákoně, jednal podle něho a vyučoval v Izraeli nařizením a právům. 11 Toto je opis listu, který vydal král Artaxerxes knězi Ezdráovi, znalci Zákona, znalému znění příkazů Hospodinových a jeho nařizení Izraeli: 12 “Artaxerxes, král králů knězi Ezdráovi, znalci zákona Boha nebes: Rozhodnutí. Nue: 13 Vydal jsem rozkaz, e kadý z izraelského lidu, z jeho kněi a levitů v mém království, kdo touí jít do Jeruzaléma, mŭe jít s tebou, 14 protoe jsi vyslán králem a jeho sedmi rádci, abys dohlédl na Judsko a na Jeruzalém podle zákona svého Boha, který má v ruce. 15 Donese tam stříbro a zlato, které král a jeho rádcové dobrovolně obětovali Bohu Izraele, jeho příbytek je v Jeruzalémě, 16 i vechno stříbro a zlato, které dostane po celé babylónské krajině spolu s dobrovolnými oběťmi lidu a kněi, kteří je budou dobrovolně obětovat pro dům svého Boha v Jeruzalémě. 17 Za to stříbro svědomitě nakoupí býky, berany a beránky s příslunými obětními dary a úlitbami a bude je obětovat na oltáři v domě vaeho Boha v Jeruzalémě. 18 Se zbytkem stříbra a zlata učiňte, co ty a tvoji bratři budete pokládat za dobré, v souladu s vůlí vaeho Boha. 19 Předměty, které ti jsou předány pro slubu v domě tvého Boha, odevzdej před Bohem v Jeruzalémě. 20 Ostatní své výdaje za potřeby pro dům tvého Boha uhradí z královské pokladny. 21 Já, král Artaxerxes, jsem vydal rozkaz pro vechny stráce pokladu v Zaeufratí: Vechno, oč vás poádá kněz Ezdrá, znalec zákona Boha nebes, a je svědomitě vykonáno, 22 a do jednoho sta talentů stříbra, do sta kórů penice, do sta batů vína a sta batů oleje, a soli bez omezení. 23 Vechno, co rozkáe Bůh nebes, a se přesně vykoná pro dům Boha nebes, aby se nerozlítal na královo království a na jeho syny. 24 Buď vám také známo, e ádnému knězi ani levitovi, zpěvákovi, vrátnému, chrámovému nevolníkovi a sluebníku Boího domu se nesmějí vyměřit daně, dávky z úrod a jiné poplatky. 25 Ty, Ezdrá, podle moudrosti svého Boha, která je ti svěřena, ustanoví soudce a rozhodčí, kteří budou rozhodovat pře veho lidu v Zaeufratí, toti vech, kteří se znají k zákonům tvého Boha. A kdo je neznají, ty budete vyučovat. 26 Nad kadým, kdo nebude svědomitě zachovávat zákon tvého Boha a zákon království, bude vynesena rozsudek smrti nebo vyhnanství, peněité pokuty nebo vězení.” 27 Poehnán buď Hospodin, Bůh naich otců, e vloil do srdce králi, aby obnovil lesk Hospodinova domu v Jeruzalémě, 28 a e mi příznivě naklonil krále a jeho rádce i vechny významné královy velmoe. Vzchopil jsem se tedy, protoe nade mnou byla ruka Hospodina, mého Boha, a shromádil jsem představitele Izraele, aby li se mnou.

Ezdrá 8

1 Toto jsou představitelé svých rodů a seznam rodů těch, kteří se mnou vyli z Babylóna za kralování krále Artaxerxa: 2 Z Pinchasových synů Geróm, z Ítamarových synů Daniél, z Davidových synů Chatú. 3 Z ekanjáových synů... , z Pareóových synů Zekarjá; spolu s ním bylo zapsáno do seznamu rodů sto padesát mužů. 4 Z Pachat-moábových synů Eljóenaj, syn Zerachjáův, a s ním dvě stě mužů. 5 Z ekanjáových synů Jachíezelův syn a s ním tři sta mužů. 6 Z Adínových synů Ebed, syn Jónatanův, a s ním padesát mužů. 7 Z Élamových synů Jeajá, syn Ataljáův, a s ním sedmdesát mužů. 8 Z efatjáových synů Zebadjá, syn Míkaelův, a s ním osmdesát mužů. 9 Z Jóabových synů Óbadjá, syn Jechielův, a s ním dvě stě osmnáct mužů. 10 Z elómítových synů syn Jósifjáův a s ním sto edesát mužů. 11 Z Bébajových synů Zekarjá, syn Bébajův, a s ním dvacet osm mužů. 12 Z Azgádových synů nejmladí syn Jóchanan a s ním sto deset mužů. 13 Z Adoníkamových synů ti poslední. Jejich jména jsou: Elípelet, Jeíel a emajá a s nimi edesát mužů. 14 Z Bigvajových synů Útaj a Zabúd a s ním sedmdesát mužů. 15 Shromádil jsem je u řeky, která vtéká do Ahavy. Tam jsme tábořili tři dny. Pátral jsem mezi lidem a kněžími, ale nenašel jsem tam ani jednoho z levitů. 16 Proto jsem poslal pro představitele, pro Elíezera, Aríela, emajáe, Elnatana, Jaríba, druhého Elnatana, Nátana, Zekarjáe a Meulama, i pro učeného Jójaríba a Elnatana. 17 Dal jsem jim vzkaz pro Ida, představitele místa Kasifji; naučil jsem je, co mají mluvit k Idovi a k jeho bratrům, chrámovým nevolníkům v místě Kasifji, aby nám přivedli sluhy pro dům naeho Boha. 18 Dobrotivá ruka naeho Boha byla nad námi, takže nám přivedli prozíravého muže ze synů Machlího, syna Léviho, syna Izraelova, a to erebjáe s jeho syny a bratry, celkem osmnáct; 19 dále Chaabjáe a s ním Jeajáe ze synů Merarího s jeho bratry a jejich syny, celkem dvacet. 20 A chrámových nevolníků, které dal David a velmoové k slubě levitům, bylo dvě stě dvacet. Ti všichni byli uvedeni jménem. 21 Tam u řeky Ahavy jsem vyhlásil půst, bychom se před svým Bohem pokořili a vyprosili si u něho pro sebe, pro své děti a i pro vechn svůj majetek přímou cestu. 22 Ostýchal jsem se totiž ádat od krále ozbrojený doprovod a jízdu, aby nám na cestě pomáhali proti nepříteli; řekli jsme králi: “Dobrotivá ruka naeho Boha je nade všemi, kdo ho hledají, ale jeho moc a hněv je proti všem, kdo ho opoutějí.” 23 Proto jsme se postili a prosili jsme v této věci svého Boha, a on nae prosby přijal. 24 Pak jsem oddělil dvanáct kněských předáků; k nim erebjáe, Chaabjáe a s nimi deset jejich bratrů. 25 Odváil jsem jim stříbro a zlato i předměty jako obě pozdvihování pro dům naeho Boha, to, co obětoval král se svými rádci a jeho velmoové i vechn Izrael, který tam byl. 26 Odváil a předal jsem jim set padesát talentů stříbra, stříbrných nádob za sto talentů, zlata sto talentů, 27 dvacet zlatých koflíků po tisíci darejcích a dva předměty z výborného nazlátlého bronzu, ádoucí jako zlato. 28 Přitom jsem jim řekl: “Jste svatí Hospodinu, i tyto předměty jsou svaté. Toto stříbro a zlato je dobrovolný obětní dar pro Hospodina, Boha vašich otců. 29 Bedlivě to opatrujte, dokud to neodváíte před předáky kněží a levitů i předáky izraelských rodů v Jeruzalémě v komorách Hospodinova domu.” 30 Kněží a levité převzali odváené stříbro a zlato i předměty, aby je dopravili do Jeruzaléma, do domu naeho Boha. 31 Dvanáctý den prvního měsíce jsme se vydali od řeky Ahavy na cestu do Jeruzaléma a ruka naeho Boha byla nad námi. Vysvobozovala nás z rukou nepřátel a těch, kteří nám, na cestě strojili úklady. 32 Přili jsme do Jeruzaléma a strávili jsme tam tři dny. 33 Čtvrtého dne bylo odváeno stříbro, zlato i předměty v domě naeho Boha a předáno knězi Meremótovi, synu Úrijáovu, za přítomnosti Eleazara, syna Pinchasova, a za přítomnosti levitů Józabada, syna Jéuova, a Nóadjáe, syna Binújova, 34 vechno podle počtu a váhy. Hned také byla zapsána celková váha. 35 Synové přesídlenců, kteří přili ze zajetí, přinesli zápalné oběti Bohu Izraele: dvanáct býků za celý Izrael, devadesát set beranů, sedmdesát sedm beránků, dvanáct kozlů v obě za hřích, vechno jako zápalnou oběť pro Hospodina. 36 Královská nařízení odevzdali královským satrapům a místodritelům v Zaeufratí a ti podporovali lid i Boží dům.

1 Kdy byly vyřízeny tyto záležitosti, přistoupili ke mně předáci a řekli: “Izraelský lid, ani kněží a levité, se neoddělili od národů zemí, páchají ohavnosti Kenaanců, Chetejců, Perizejců, Jebúsejců, Amónců, Moábců, Egypanů a Emorejců. 2 Berou sobě i svým synům za eny jejich dcery. Tak se mísí svaté símě s národy zemí. Předáci a představenstvo v této zpronevěře vedou.” 3 Kdy jsem tu zprávu uslyšel, roztrhl jsem svůj at i řízu, rval jsem si vlasy i vousy a seděl jsem jako omráčený. 4 Tu se ke mně shromádili vichni, kdo se třásli před slovy Boha Izraele pro zpronevěru přesídlenců. Ale já jsem seděl jako omráčený a do večerní oběti. 5 Při večerní oběti jsem se probral ze své trýzně a s roztrhnutým atem i řízou jsem klesl na kolena a rozprostřel ruce k Hospodinu, svému Bohu. 6 Volal jsem: “Můj Boe, stydím se a hanbím pozdvihnout k tobě svou tvář, Boe můj. Nae nepravosti se nám rozmohly a nad hlavu, nae provinění vzrostlo a k nebi. 7 Ode dnů svých otců a dodnes jsme se velice proviňovali. Pro své nepravosti jsme byli spolu se svými králi a kněžími vydáni do rukou králů zemí, pod meč, do zajetí, v loupe i k veřejnému zahanbení, jak je tomu i dnes. 8 Je to nyní malý okamik, co se nám dostalo smilování Hospodina, naeho Boha, který nám zachoval hrstku těch, kdo vyvázli, a dal nám zakotvit na svém svatém místě. Ná Bůh nám dopřál, e se nae oči rozjasnily, dal nám pookřát v naem otroctví. 9 Byli jsme otroky, ale ná Bůh nás v naem otroctví neopustil. Příznivě nám naklonil perské krále a dal nám pookřát. Mohli jsme obnovit dům svého Boha a vystavět, co bylo v troskách. Byl naí zátitou v Judsku i v Jeruzalémě. 10 Ale nyní, co máme povědět po tom vem, Boe ná? Opustili jsme tvé příkazy, 11 které jsi vydal prostřednictvím svých sluebníků proroků. Prohlásil jsi: “Země, kterou jdete obsadit, je země znečistěná nečistotou národů zemí, jejich ohavnostmi, kterými ji ve své nečistotě naplnili od jednoho konce po druhý. 12 Proto nedávejte své dcery jejich synům a jejich dcery neberte pro své syny! Neusilujte nikdy o pokoj s nimi ani o dobrodiní od nich! Buďte rozhodní a budete úivat dobrých darů země a navěky ji podrobíte pro své syny.” 13 Po tom vem, co na nás přilo pro nae zlé skutky a pro nai velikou vinu, jsi nás ty, Boe ná, nepotrestal za nae nepravosti, jak jsme zaslouili, ale dal jsi nám takto vyvážnout. 14 Co budeme zase poruovat tvé příkazy a znovu se příznit s těmi ohavnými národy? Co by ses na nás nerozhněval, take bys nás úplně zničil, e by ádný nezůstal a nevyvázl? 15 Hospodine, Boe Izraele, ty jsi spravedlivý, proto nás dodnes zůstala hrstka těch, kdo vyvázli. Jsme tu teď před tebou se svou vinou, přestoe pro takové věci nelze před tebou obstát.”

Ezdrá 10

1 Zatímco se Ezdrá modlil, vyznával hříchy a v pláči se před Boím domem vrhl k zemi, shromádilo se k němu z Izraele převeliké shromádkění mužů, en i děti a lid se dal do usedavého pláče. 2 Tu promluvil ekanjá, syn Jechielův, ze synů Élamových, a řekl Ezdráovi: “Zpronevěřili jsme se svému Bohu, kdy jsme si přivedli eny cizinky z národů země. Přesto je jetě pro Izraele naděje. 3 Uzavřeme nyní smlouvu se svým Bohem, e propustíme vechny eny cizinky i jejich děti podle rozhodnutí Panovníka i těch, kdo se třesou před příkazem naeho Boha. A se stane podle Zákona! 4 Vstaň! To bude tvůj úkol. My jsme s tebou. Buď rozhodný a jednej!” 5 Ezdrá vstal a vyzval předáky kněží, levitů i veho Izraele k přísaze, e budou jednat podle toho slova. A oni přísahali. 6 Pak odeel Ezdrá od Boího domu a el do komory Jóchanana, syna Eljaíbova. Veel tam, nejedl chleba a nepil vody a truchlil nad zpronevěrou přesídlenců. 7 Dali rozhlásit vem synům přesídlenců v Judsku a Jeruzalémě, aby se shromádili do Jeruzaléma. 8 Nedostaví-li se někdo do tří dnů podle rozhodnutí předáků a starích, vechen jeho majetek propadne klatbě a on bude vyloučen ze shromádkění přesídlenců. 9 K třetímu dni se shromádili do Jeruzaléma vichni mui judtí a benjamíntí. Bylo to dvacátého dne devátého měsíce. Vechen lid se usadil na prostranství u Boího domu. Chvěli se kvůli té věci i kvůli deům. 10 Tu povstal kněz Ezdrá a řekl jim: “Zpronevěřili jste se, e jste si přivedli eny cizinky. Rozmnoili jste provinění Izraele. 11 Nyní vzdejte chválu Hospodinu, Bohu svých otců, a jednejte

podle jeho vůle. Oddělte se od národů země a od en cizinek!” 12 Celé shromáďení hlasitě odpověďelo: “Ano, budeme jednat podle tvého slova. 13 Avak lidu je mnoho a je doba deů. Nemůeme stát venku. To není záleitost, která se vyřídí za den nebo dva, vdy tohoto přestupku se dopustilo mnoho z nás. 14 A nai předáci zastupují celé shromáďení. Kadý, kdo si v naich městech přivedl enu cizinku, přijde v určený čas a s ním starí přísluného města a jeho soudcové. Je třeba, abychom od sebe odvrátili planoucí hněv svého Boha a odstranili tuto věc.” 15 Jen Jónatan, syn Asáelův, a Jachzejá, syn Tikvův, se postavili proti tomu, a Meulám a levita abetaj je podporovali. 16 Ale synové přesídlenců to učinili tak, e kněz Ezdrá si oddělil mue, představitele rodů, vechny jmenovitě podle jejich otcovských rodů. Zasedli prvního dne desátého měsíce, aby věc vyeřřili. 17 Do prvního dne prvního měsíce dokončili eřření u vech muů, kteří si přivedli eny cizinky. 18 Ukázalo se, e z kněských synů si přivedli eny cizinky tito: ze synů Jéuy, syna Jósadakova, a z jeho bratrů: Maasejá, Elíezer, Jaríb a Gedaljá. 19 Podáním ruky slíbili, e své eny propustí. Za své provinění obětovali berana. 20 Ze synů Imerových: Chanani a Zebadjá. 21 Ze synů Charimových: Maasejá, Elijá, emajá, Jechiel a Uzijá. 22 Z Pachúrových synů: Eljóenaj, Maasejá, Jimael, Netanel, Józabad a Eleasa. 23 Z levitů: Józabad, imeí, Kelajá čili Kelíta, Petachjá, Júda a Elíezer. 24 Ze zpěváků: Eljaíb. Z vrátných: alum, Telem a Úri. 25 Z ostatního Izraele: Z Pareóových synů: Ramjá, Jizijá, Malkijá, Mijamín, Eleazar, Malkijá a Benajá. 26 Z Élamových synů: Matanjá, Zekarjá, Jechiel, Abdí, Jeremót a Elijá. 27 Ze Zatúových synů: Eljóenaj, Eljaíb, Matanjá, Jeremót, Zabad a Azíza. 28 Z Beabajových synů: Jóchanan, Chananjá, Zabaj, Atlaj. 29 Z Baníových synů: Meulam, Malúk, Adajá, Jaúb, eal, Jeramót. 30 Z Pachat-moábových synů: Adna, Kelal, Benajá, Maasejá, Matanjá, Besalel, Binúj a Menae. 31 Dále Charimovi synové: Elíezer, Jijá, Malkijá, emajá, imeón, 32 Binjamín, Malúk, emarjá. 33 Z Chaúmových synů: “Matenaj, Matata, Zabad, Elípelet, Jeremaj, Menae, imeí. 34 Z Baníových synů: Maadaj, Amram a Úel, 35 Benajá, Bedjá, Keluhí, 36 Vanjá, Meremót, Eljaíb, 37 Matanjá, Matenaj, Jaasaj, 38 Baní, Binúj, imeí, 39 elemjá, Nátan, Adajá, 40 Maknadbaj, aaj, araj, 41 Azarel, elemjá, emarjá, 42 alúm, Amarjá, Jósef. 43 Z Nébových synů: Jeiel, Matitjá, Zabad, Zebína, Jadaj, Jóel, Benajá. 44 Ti vichni si vzali eny cizinky. Byly mezi nimi i eny, s nimi u zplodili syny.

Nehemjá 1

1 Příběhy Nehemjáe, syna Chakaljáova. V měsíci kislevu dvacátého roku, kdy jsem byl na hradě v úanu, 2 přiel Chanani, jeden z mých bratrů, s mui z Judska. Zeptal jsem se jich na Judejce, na ty zbylé, kteří uli zajetí, a na Jeruzalém. 3 Řekli mi: “Ti zbylí, kteří zůstali tam v té krajině a nebyly zajati, jsou vystaveni veliké zlobě a potupě. Jeruzalémské hradby jsou pobořeny a brány zničeny ohněm.” 4 Kdy jsem slyel ta slova, usedl jsem a plakal. Truchlil jsem několik dní, postil jsem se před Bohem nebes a modlil se k němu. 5 Říkal jsem: “Ach, Hospodine, Boe nebes, Boe veliký a hrozný, který zachovává smlouvu a jsi milosrdný k těm, kdo tě milují a zachovávají tvá přikázání. 6 Ké je tvé ucho ochotné slyet a oči tvé pohotové vidět, abys vyslyel modlitbu svého sluebníka, kterou se před tebou modlím ustavičně dnem i nocí za syny Izraele, tvoje sluebníky. Vyznávám hřích synů izraelských, kterých jsme se proti tobě dopustili; hřeili jsme i já a dům mého otce. 7 Počínali jsme si vůči tobě hanebně, nezachovávali jsme přikázání, řady a práva, které jsi vydal svému sluebníku Mojíovi. 8 Rozpomeň se prosím na slovo, které jsi přikázal svému sluebníku Mojíovi: “Zpronevěříte-li se, já sám vás rozptýlím mezi národy. 9 Kdy se vak obrátíte ke mně a budete má přikázání zachovávat a podle nich jednat, pak i kdyby někteří z vás byly zahrání a na okraj světa, i odtamtud je shromáďím a přivedu na místo, které jsem vyvolil, aby tam přebývalo mé jméno.” 10 Vdy to jsou tvoji sluebníci, tvůj lid, který jsi vykoupil svou velikou mocí a silnou rukou. 11 Ach Panovníku, ké je tvé ucho ochotné vyslyet modlitbu tvého sluebníka i modlitbu tvých sluebníků, kteří usilují ít v bázni tvého jména. A dopřej dnes zdaru svému sluebníku a dej mu najít u

onoho mue slitování.” Byl jsem toti královským číníkem.

Nehemjá 2

1 V měsíci nisanu dvacátého roku Artaxerxova kralování, kdy před králem bylo víno, vzal jsem víno a podal je králi. Nikdy jsem před ním nebyval ztrápený. 2 Tu mi král řekl: “Proč vypadá tak ztrápeně? Vdy nejsi nemocný! Bezpochyby se něčím trápí.” Velmi jsem se ulekl 3 a řekl jsem králi: “A ije král na věky! Jak bych neměl vypadat ztrápeně, kdy město, kde jsou hroby mých otců, leí v troskách a jeho brány jsou zničeny ohněm!” 4 Král mi na to řekl: “Co si tedy přeje?” Pomodlil jsem se k Bohu nebes 5 a odpověděl jsem králi: “Jestlie to král uzná za vhodné a jestlie tvůj sluebník doel tvého zalíbení, propus mě do Judska, kde jsou hroby mých otců, bych město znovu vystavěl.” 6 Král, vedle něho seděla královna, se mě zeptal: “Jak dlouho potrvá tvá cesta a kdy se vrátí?” Králi se zalíbilo mě propustit, jakmile jsem udal určitý čas. 7 Řekl jsem králi: “Jestlie to král uzná za vhodné, nech jsou mi dány doporučující listy pro místodritele v Zaeufatí, aby mi poskytl doprovod, dokud nepřijdu do Judska, 8 a také list pro správce královských obor Asafa, aby mi dodal dříví na trámy k branám hradu při domě Boím, na městské hradby i na dům, k němu se mám vydat.” Král mi je dal, nebo dobrotivá ruka mého Boha byla nade mnou. 9 Kdy jsem přiel k místodritelům v Zaeufatí, dal jsem jim královské doporučující listy. Král také se mnou poslal velitele vojska a jezdce. 10 Jakmile to uslyel Sanbalat Chorónský a Tóbijá, ten amónský otrok, popadla je straná zlost, e přiel někdo, komu jde o dobro synů Izraele. 11 Tak jsem přiel do Jeruzaléma. Po třech dnech tamního pobytu 12 jsem vstal v noci spolu s několika mui, ale neoznámil jsem nikomu, co mi můj Bůh vložil do srdce, abych udělal pro Jeruzalém. Neměl jsem s sebou ádné zvíře kromě toho, na něm jsem jel. 13 Vyjel jsem v noci Údolní branou směrem k Dračí studni a k Hojné bráně. Přitom jsem si pozorně vímal pobořených jeruzalémských hradeb a bran zničených ohněm. 14 Pak jsem pokračoval k Studničné bráně a ke královskému rybníku; zde vak nebylo místo pro zvíře, aby se mnou prolo. 15 Ubíral jsem se tedy v noci vzhůru úvalem a pozorně jsem si vímal hradeb. Pak jsem se obrátil, vjel jsem Údolní branou a vrátil se zpět. 16 Představenstvo nevědělo o tom, kde jsem chodil a co dělám; dosud jsem toti nic neoznámil Judejcům, ani kněím ani lechtě ani představenstvu ani ostatním, kteří pracovali na tom díle. 17 Ted’ jsem jim řekl: “Sami vidíte, jak zle jsme postieni. Jeruzalém je v troskách, jeho brány jsou zničeny ohněm. Pojd’te a stavějme jeruzalémské hradby. A nebudeme nadále v potupě.” 18 Sdělil jsem jim, jak dobrotivá ruka mého Boha byla nade mnou, také i slova, je mi řekl král. Odpověděli: “Nue, dejme se do stavby!” I vzchopili se k dobrému dílu. 19 Kdy o tom uslyel Sanbalat Chorónský, Tóbijá, ten amónský otrok, a Geem Arabský, vysmívali se nám. S pohrdáním nám říkali: “Do čeho se to poutíte? Chcete se bouřit proti králi?” 20 Nato jsem jim odpověděl a řekl: “Sám Bůh nebes způsobí, e se nám to podaří. My jsme jeho sluebníci. Dali jsme se do stavby. Vy vak nemáte ádný podíl ani právo ani památku v Jeruzalémě.”

Nehemjá 3

1 I dal se velekněz Eljaíb se svými bratry kněími do stavby Ovčí brány. Kdy vsadili vrata, posvětili ji, posvětili ji a po vě Meá, a stavěli dál a k věi Chananeelu. 2 Vedle něho stavěli mui z Jericha; vedle něho také stavěl Imrího syn Zakúr. 3 Rybnou bránu stavěli synové Senáovi. Vyztuili ji trámy a vsadili vrata se zámky a závorami. 4 Vedle nich opravoval Meremót, syn Úrijáe, syna Kósova; vedle nich také opravoval Meulám, syn Berekjáe, syna Meézabelova; vedle nich také opravoval Baanův syn Sádok. 5 Vedle nich opravovali Tekójtí; jejich vzneení vak nesklonili íji k slubě pro svého Pána. 6 Starou bránu opravovali

Paséachův syn Jójada a Besódjáův syn Meulám. Vyztuili ji trámy a vsadili vrata se zámky a závorami. 7 Vedle nich opravoval Melatjá Gibeónský a Jadón Meronótský, té mui z Gibeónu a z Mispy, je patří pod správu zaeufratského místodritele. 8 Vedle něho opravoval Charhajáův syn Uzíel, jeden ze zlatníků, a vedle něho opravoval Chananjá, jeden z mastičkářů; ustali a u jeruzalémské iroké hradby. 9 Vedle nich opravoval Chúrův syn Refajá, správce poloviny jeruzalémského obvodu. 10 Vedle nich také opravoval Charúmafův syn Jedajá hned naproti svému domu. Vedle něho opravoval Chaabnejáův syn Chatú. 11 Dalí úsek spolu s Pecnou věi opravoval Charimův syn Malkijá a Pachat-moábův syn Chaúb. 12 Vedle něho spolu se svými dcerami opravoval Locheův syn alúm, správce druhé poloviny jeruzalémského obvodu. 13 Údolní bránu opravoval Chanún a obyvatelé Zanóachu. Vystavěli ji a vsadili vrata se zámky a závorami; opravili tisíc loket hradeb a po Hnojnu bránu. 14 Hnojnu bránu opravoval Rekábův syn Malkijá, správce obvodu bétkeremského; vystavěl ji a vsadil vrata se zámky a závorami. 15 Studničnou bránu opravoval Kol-chozův syn alúm, správce obvodu Mispy; ten ji vystavěl, zastřeil a vsadil vrata se zámky a závorami; opravil také hradbu při vodojemu u královské zahrady a po schody vedoucí dolů z Města Davidova. 16 Za ním opravoval Azbúkův syn Nechemjá, správce poloviny obvodu bétsúrského, a naproti hrobům Davidovým, po umělou vodní nádr a dům bohatýrů. 17 Za ním také opravovali levité za vedení Baníova syna Rechúma. Vedle něho opravoval Chaabjá, správce poloviny obvodu keílského, za svůj obvod. 18 Za ním opravovali jejich bratři za vedení Chenadadova syna Bavaje, správce druhé poloviny obvodu keílského. 19 Vedle něho také opravoval Jéuův syn Ezer, správce Mispy, dalí úsek naproti přístupu ke zbrojnici v rohu hradby. 20 Za ním horlivě opravoval Zabajův syn Barúk dalí úsek od rohu a ke vchodu do domu nejvyššího kněze Eljaíba. 21 Za ním opravoval Meremót, syn Úrijáe, syna Kósova, dalí úsek od vchodu do domu Eljaíbova a na konec Eljaíbova domu. 22 Za ním opravovali kněi, mui z jordánského okrsku. 23 Za ním dále naproti svým domům, opravovali Binjamín a Chaúb; za ním, vedle svého domu, opravoval Azarjá, syn Maasejáe, syna Ananejáova. 24 Za ním opravoval Chenadadův syn Binúj dalí úsek od Azarjáova domu a po roh hradby, po nároí. 25 Úzajův syn Pálal opravoval naproti rohu a vysoké věi vyčnívající nad domem královým na nádvoří pro stráe; za ním Pareóův syn Pedajá. 26 Chrámoví nevolníci sídlili na Ófelu a opravovali proto na východě naproti Vodní bráně a tamní vyčnívající věi. 27 Za ním opravovali Tekójtí dalí úsek naproti vyčnívající vysoké věi a po zed' na Ófelu. 28 Od Koňské brány dál opravovali kněi, kadý naproti svému domu. 29 Za nimi opravoval naproti svému domu Imerův syn Sádok a za ním opravoval ekanjáův syn emajá, stráce Východní brány. 30 Za ním opravoval dalí úsek elemjáův syn Chananjá a Salafův estý syn Chanún; za ním opravoval Berekjáův syn Meulám naproti své komůrce. 31 Za ním opravoval Malkijá, jeden ze zlatníků, a po dům chrámových nevolníků a obchodníků, naproti Stráné bráně, k přístřeku na nároí. 32 Mezi přístřekem na nároí a Ovčí branou opravovali zlatníci a obchodníci. 33 Jakmile uslyel Sanbalat, e stavíme hradby, vzplanul a velice se rozzlobil. Vysmíval se Judejcům 34 a mluvil před svými bratry a před vojskem samařským takto: “Do čeho se to poutějí ti idovtí uboáci? To je máme nechat? Budou snad obětovat a dokončí to jetě dnes? Oiví snad z hromad prachu kameny přepálené ohněm?” 35 Ale Tóbijá amónský stál vedle něho a řekl: “Jen a si stavějí! A přiběhne lika, protrhne jejich kamennou hradbu.” 36 “Sly, Boe ná, e jsme v opovření. Obra jejich hanění na jejich hlavu! Vydej je, aby se stali kořistí a zajatci cizí země. 37 Nepřikrývej jejich nepravost, a není jejich hřích před tebou smazán, nebo podněcují proti těm, kdo stavějí.” 38 Stavěli jsme hradby dále, byly ji zpoloviny hotovy, protoe lid byl srdcem při práci.

Nehemjá 4

1 Jakmile uslyeli Sanbalat a Tóbijá, Arabové, Amónci a Adód'ané, e obnova jeruzalémských hradeb pokračuje, e se trhliny opět uzavírají, velmi vzplanuli. 2 Vzájemně se smluvili, e vytáhnou proti

Jeruzalému do boje a e v něm vyvolají zmatek. 3 Modlili jsme se ke svému Bohu a stavěli proti nim na obranu stráe ve dne v noci. 4 Juda říkal: “Síla nosičů je podlomena, vude jsou hromady sutin, nejsme schopni hradby dostavět.” 5 Nai protivníci říkali: “Nic nepoznají a nic nepostřehnout, dokud mezi ně nevtrhneme. Pobijeme je a to dílo překazíme.” 6 Avak Judejci, kteří sídlili v jejich blízkosti, přicházeli a varovali nás znovu a znovu: “Ze vech míst, kam se obrátíte, jdou proti nám!” 7 Proto jsem postavil strá pod svatým místem při hradbách na nechráněných úsecích. Postavil jsem tam lid podle čeledí s meči, kopími a luky. 8 Kdy jsem vechno přehléd, el jsem a řekl lehticům, představenstvu a ostatnímu lidu: “Nebojte se jich, pamatujte na Panovníka velikého a budícího bázeň! Bojujte za své bratry, syny a dcery, eny a domy!” 9 Jakmile nai nepřátelé uslyeli, e je nám ve známo, pochopili, e Bůh překazil jejich záměr. My vichni jsme se vrátili na hradby, kadý ke svému dílu. 10 Avak od onoho dne pracovala na díle jen polovina mých lidí, zatímco druhá polovina byla ozbrojena kopími, títy, luky a pancíři. Velmoové stáli při celém domě judském. 11 Ti, kdo stavěli hradby, nosiči břemen i nakladači, pracovali jednou rukou na díle a v druhé drelí zbraň. 12 Vichni, kdo stavěli, měli meč připásaný na bedrech a tak stavěli, a vedle mne stál trubač. 13 Řekl jsem lehticům, představenstvu a ostatnímu lidu: “Dílo je veliké a rozsáhlé a my jsme rozdělení po hradbách daleko od sebe. 14 Uslyíte-li z některého místa zvuk polnice, shromáďte se tam k nám. Ná Bůh bude bojovat za nás.” 15 A pokračovali jsme v díle; polovina muů drela kopí od svítání a do soumraku. 16 V té době jsem také řekl lidu: “Kadý se svým sluebníkem nocujte uprostřed Jeruzaléma; v noci nás budou střit a ve dne pracovat.” 17 Nikdo z nás si nesvlékal at, ani já ani moji bratři ani moji lidé ani strání, které jsme měli při sobě...

Nehemjá 5

1 Strhl se pak veliký křik lidu, zvlátě en, proti jejich bratřím Judejcům. 2 Jedni říkali: “Je nás mnoho s naimi syny a dcerami, musíme shánět obilí, abychom měli co jíst a zůstali naivu.” 3 Jiní říkali: “Svá pole, vinice a domy dáváme do zástavy, abychom sehnali obilí v tom hladu.” 4 Jiní opět říkali: “Musili jsme si vypůjčit na svá pole a vinice peníze na daň pro krále. 5 A přece jsme se svými bratry jedno tělo, nae děti jsou jako jejich děti. Jene my musíme své syny a dcery prodávat do otroctví, některé z naich dcer se ji otrokyněmi staly, a nemůeme nic proti tomu dělat. Nae pole a vinice patří jiným.” 6 Kdy jsem slyel jejich křik a tato slova, vzplanul jsem hněvem. 7 Rozhodl jsem se, e proti lehticům a představenstvu povedu při. Vytkl jsem jim: “Půjčujete svým bratřím na lichvářský úrok”, a svolal jsem proti nim velké shromáďení. 8 Řekl jsem jim: “My jsme vykoupili, pokud nám bylo mono, své bratry Judejce, prodané pohanům. Naproti tomu vy své bratry prodáváte, aby byli prodáváni nám.” Zmlkli a nenali slov. 9 Pokračoval jsem: “Co děláte, není dobré. Co nemáte ít v bázni před naím Bohem a uvarovat se pohanění ze strany pohanů, naich nepřátel? 10 Také já, moji bratři a moji lidé, bychom od nich mohli poadovat úrok z peněz a obilí. Upustíme vak od toho dluhu. 11 Vrate jim jetě dnes jejich pole, vinice, olivoví a domy i příslunou částku peněz, obilí, motu a čerstvého oleje, za ně jste jim půjčku poskytli.” 12 Odpověděli: “Vrátíme a nic od nich nebudeme poadovat. Uděláme to tak, jak jsi řekl.” Svolal jsem tedy kněze a zavázal lid přísahou, e toto slovo dodr. 13 Také jsem vytřepal záhyby svého roucha a řekl jsem: “Právě tak nech vytřepe Bůh kadého mue, který toto slovo nedodr, z jeho domu a vlastnictví; tak buď vytřepán a vyprázdněn.” Nato celé shromáďení odpovědělo: “Amen.” I chválili Hospodina, a lid to slovo dodrel. 14 Také ode dne, kdy mě král ustanovil místodritelem v zemi judské, od dvacátého roku a do třicátého druhého roku krále Artaxerxa, po dobu dvanácti let, jsem ani já ani moji bratři nebrali místodritelské příjmy. 15 Dřívější místodritelé, moji předchůdci, zatěovali toti lid tím, e na něm vymáhali mimo pokrm a víno čtyřicet ekelů stříbra, rovně jejich lidé vykořisovali lid. Já vak jsem tak nejednal z bázně před Bohem. 16 Nadto jsem se účastnil oprav hradeb. Pole jsme neskupovali, ale vichni moji lidé tam byli

zapojeni do díla. 17 Judejci a představenstvo, sto padesát osob, mimo ty, kteří k nám přicházeli z okolních pohanů, sedali u mého stolu. 18 Bylo třeba každý den připravovat jednoho býka a est vybraných ovcí. Dále byla pro mě připravována drůbež a jednou za deset dní množství různého vína. Přitom jsem neuplatňoval nárok na místodritelské příjmy, protože na tomto lidu u těce spočívala sluba. 19 “Pamatuj na mne, Boe můj, v dobrém, na všechno, co jsem pro tento lid učinil.”

Nehemjá 6

1 Kdy se doneslo Sanbalatovi, Tóbijáovi, Geemovi Arabskému a ostatním naim nepřátelům, e jsem dostavěl hradby, tak v nich nezbylo trhliny - ovem do té doby jsem ještě nevsadil vrata do bran -, 2 poslal ke mně Sanbalat a Geem se vzkazem: “Přijď, sejdeme se spolu v některé vsi na pláni Ónu.” Zamýleli vak provést mi něco zlého. 3 Poslal jsem k nim tedy posly se vzkazem: “Dělám veliké dílo, proto nemohu odejít. Mělo by se to dílo snad přeruit tím, e bych je opustil a sestoupil k vám?” 4 Stejný vzkaz mi poslali čtyřikrát a já jsem jim pokadě stejně odpověděl. 5 Stejným způsobem poslal ke mně Sanbalat po páté svého sluebніка, a to s otevřeným dopisem. 6 Bylo v něm napsáno: “Proslýchá se mezi pohany, i Gamu to říká, e ty a Judejci pomýlíte na vzpouru, e proto staví hradby, a ty sám prý se chce stát jejich králem. 7 Také jsi prý ustanovil proroky, aby o tobě v Jeruzalémě provolávali: “To je král judský.” Tato slova se jistě donesou ke králi. Proto přijď, poradíme se spolu.” 8 Odpověděl jsem mu: “Nic z toho, co říká, se nestalo. Ty sám sis to vymyslel.” 9 Ti vichni nás chtěli zastrait. Říkali si: “Upustí od díla a ono se neuskuteční.” “Proto nyní, Boe, posilni mé ruce!” 10 Vstoupil jsem do domu emajáe, syna Delajáe, syna Mehétabelova, který il odloučeně. Řekl: “Sejděme se v domě Boím, uvnitř chrámu; musíme vak zavřít chrámová vrata, protože se tě chystají zavradiť; v noci přijdou, aby tě zavradiť.” 11 Odpověděl jsem: “Člověk jako já má prchat? Co můe někdo jako já vstoupit do chrámu a zůstat naivu? Nevstoupím.” 12 Zjistil jsem toti, e ho Bůh neposlal. To proroctví mluvil proti mně, protože ho najali Tóbijá a Sanbalat. 13 Byl najat proto, abych ze strachu tak jednal a zhřeil. Chtěli toho vyuít, aby popinili mé jméno a potupili mě. 14 “Pamatuj, můj Boe, na Tóbijáe a na Sanbalata, na tyto jejich skutky, a také na prorokyni Nóadju a na ostatní proroky, kteří mě zastraovali.” 15 Hradby byly úplně dostavěny dvacátého pátého dne měsíce elúlu, za dvaapadesát dní. 16 Jak o tom uslyeli vichni nai nepřátelé a spatřili to vichni pohané z okolí, velice zmalomyslněli. Poznali toti, e toto dílo bylo vykonáno s pomocí naeho Boha. 17 V oněch dnech judtí lechtici často posílali dopisy Tóbijáovi a od Tóbijáe přicházeli dopisy jim. 18 Mnozí v Judsku s ním toti byli spjati přísahou, nebo byl zetěm Arachova syna ekanjáe a jeho syn Jóchanan si vzal dceru Berekjáova syna Meuláma. 19 Také ho přede mnou vychvalovali a má slova donáli jemu. A Tóbijá posílal dopisy, aby mě zastraoval.

Nehemjá 7

1 Kdy byly dostavěny hradby, vsadil jsem vrata. Byli také ustanoveni vrátní, zpěváci a levité. 2 Pak jsem dal ohledně Jeruzaléma příkaz svému bratru Chananímu a správci hradu Chananjáovi, který byl muem věrnějším a bohabojnějším ne mnozí jiní. 3 Řekl jsem jim: “Jeruzalémské brány nesmějí být otvírány dříve, ne slunce začne hřát; a kdy stráci uzavřou vrata, vy zajistěte závory. Stráe budou stavěny z obyvatelů Jeruzaléma, každý bude mít své stanovité naproti svému domu.” 4 Město bylo rozlehlé a veliké, ale lidu v něm bylo málo a domy nebyly dostavěny. 5 Tu mi můj Bůh vložil do srdce, abych shromádlil lechtice, představenstvo i lid, aby byli zapsáni do seznamu rodů. Nael jsem písemný záznam o rodu těch, kteří přili dříve, a nael jsem v něm napsáno: 6 Toto jsou přísluníci judského kraje, kteří přili ze zajetí, přesídlenci,

kteřé pŕesídlil babylónský křál Nebúkadnesar. Navřátili se do Jeruzaléma a do Judska, kadý do svého města. 7 Pŕili se Zerubábelem, Jéuou, Nechemjáem, Azarjáem, Raamjáem, Nachamaním, Mordokajem, Bilámem, Misperetem, Bigvajem, Nechúmem a Baanou. Soupis muů izraelského lidu: 8 Synů Pareóových dva tisíce sto sedmdesát dva; 9 synů efatjáových tŕi sta sedmdesát dva; 10 synů Arachových est set padesát dva; 11 synů Pachat-moábových, toti synů Jéuových a Jóabových, dva tisíce osm set osmnáct; 12 synů Élamových dvanáct set padesát čtyři; 13 synů Zatúových osm set čtyřicet pět; 14 synů Zakajových sedm set edesát; 15 synů Binújových est set čtyřicet osm; 16 synů Bebajových est set dvacet osm; 17 synů Azgadových dva tisíce tŕi sta dvacet dva; 18 synů Adoníkamových est set edesát sedm; 19 synů Bigvajových dva tisíce edesát sedm; 20 synů Adínových est set padesát pět; 21 synů Aterových, toti Chizkijáových, devadesát osm; 22 synů Chaumových tŕi sta dvacet osm; 23 synů Besajových tŕi sta dvacet čtyři; 24 synů Charífových sto dvanáct; 25 synů gibeónských devadesát pět; 26 muů betlémských a netófských sto osmdesát osm; 27 muů anatótských sto dvacet osm; 28 muů bétazmávetských čtyřicet dva; 29 muů kirjatjearímských, kefírských a beerótských sedm set čtyřicet tŕi; 30 muů rámských a gebských est set dvacet jeden; 31 muů mikmáských sto dvacet dva; 32 muů bételských a ajských sto dvacet tŕi; 33 muů z druhého Neba padesát dva; 34 synů druhého Élama dvanáct sed padesát čtyři; 35 synů Charimových tŕi sta dvacet; 36 synů jeriských tŕi sta čtyřicet pět; 37 synů lódských, chadídských a ónoských sedm set dvacet jeden; 38 synů Seáových tŕi tisíce devět set třicet. 39 Kněi: synů Jedajáových z domu Jéuova devět set sedmdesát tŕi; 40 synů Imerových tisíc padesát dva; 41 synů Pachúrových dvanáct set čtyřicet sedm; 42 synů Charimových tisíc sedmnáct. 43 Levité: synů Jéuových, toti Kadmielových, toti synů Hódevových, sedmdesát čtyři. 44 Zpěváci: synů Asafových sto čtyřicet osm. 45 Vřatni: synů alúmových, synů Aterových, synů Talmónových, synů Akúbových, synů Chatítových a synů obajových sto třicet osm. 46 Chřamoví nevolníci: synové Síchovi, synové Chasúfovi, synové Tabaótovi, 47 synové Kérosovi, synové Síaovi, synové Padónovi, 48 synové Lebánovi, synové Chagábovi, synové almajovi, 49 synové Chananovi, synové Gidélovi, synové Gacharovi, 50 synové Reajáovi, synové Resínovi, synové Nekódovi, 51 synové Gazamovi, synové Uzovi, synové Paséachovi, 52 synové Besajovi, synové Meúnejců, synové Nefíesejců, 53 synové Bakbúkovi, synové Chakúfovi, synové Charchúrovi, 54 synové Baslítovi, synové Mechídovi, synové Charovi, 55 synové Barkósovi, synové Síserovi, synové Tamachovi, 56 synové Nesíachovi a synové Chatífovi. 57 Synové sluebniů alomounových: synové Sótajovi, synové Sóferetovi, synové Perídovi, 58 synové Jaalovi, synové Darkónovi, synové Gidélovi, 59 synové efatjáovi, synové Chatílovi, synové Pokereta Sebjajimského a synové Amónovi. 60 Vech chřamových nevolniů a synů alomounových sluebniů tŕi sta devadesát dva. 61 Tito vyli z Tel-melachu, z Tel-chari, z Kerúb-adónu a Imeru, ale nemohli prokázat, e jejich otcovský rod a původ je z Izraele: 62 synů Delajáových, synů Tóbijáových a synů Nekódových est set čtyřicet dva. 63 A z kněi synové Chobajáovi, synové Kósovi a synové Barzilaje, který si vzal za enu jednu z dcer Barzilaje Gileádského a je nazýván jejich jménem. 64 Ti hledali svůj rodokmen v seznamu rodů, ale marně; proto byli vyloučeni z kněství jako nezpůsobilí. 65 Místodřící jim zapověděl jíst ze svatých pŕídělů kněských, pokud nebude ustanoven kněz pro posvátné losy urím a tumím. 66 Celé shromáďení dohromady čítalo čtyřicet dva tisíce tŕi sta edesát duů, 67 mimo jejich otroky a otrokyně, jich bylo sedm tisíc tŕi sta třicet sedm. Měli také dvě stě čtyřicet pět zpěváků a zpěvaček. 68 Velbloudů bylo čtyři sta třicet pět, oslů est tisíc sedm set dvacet. 69 Z pŕedstavitelů rodů někteři pŕispěli na dílo. Místodřící dal na chřamový poklad tisíc zlatých darejků, padesát kropenek, pět set třicet kněských suknic. 70 Pŕedstavitelé rodů dali na chřamový poklad pro potřeby díla dvacet tisíc zlatých darejků a dva tisíce dvě stě hřiven stŕíbra. 71 A toho, co dal ostatní lid, bylo dvacet tisíc zlatých darejků, dva tisíce hřiven stŕíbra a edesát sedm kněských suknic. 72 I usadili se kněi, levité, vřatni, zpěváci i někteři z lidu a chřamoví nevolníci i vechen Izrael ve svých městech. Kdy nastal sedmý měsíc, byli ji Izraelci ve svých městech.

Nehemjá 8

1 Vechen lid se shromádil jednomyslně na prostranství před Vodní branou a vyzvali znalce Zákona Ezdráe, aby přinesl knihu Mojíova zákona, který vydal Hospodin Izraeli. 2 Kněz Ezdrá tedy přinesl Zákon před shromádění muů i en, vech, kteří byli schopni rozumět, aby jej slyeli, prvního dne měsíce sedmého. 3 Četl z něho na prostranství před Vodní branou od svítání a do poledne muům i enám, těm, kteří byli schopni rozumět. Vechen lid pozorně naslouchal slovům z knihy Zákona. 4 Znalec zákona Ezdrá stál na dřevěném leení, které k tomu účelu zhotovili; po pravici vedle něho stál Matitjá, ema, Anajá, Úrijá, Chilkijá a Maasejá, po levici pak Pedajá, Míael, Malkijá, Chaum, Chabadána, Zekarjá a Meulám. 5 I otevřel Ezdrá knihu před zraky veho lidu, stál toti výe ne ostatní lid. Kdy ji otevřel, vechen lid povstal. 6 Ezdrá dobrořečil Hospodinu, Bohu velikému, a vechen lid odpověděl s pozdvienýma rukama: “Amen, amen.” Padli na kolena a klaněli se Hospodinu tváří a k zemi. 7 Nato Jéua, Baní, erebjá, Jamín, Akúb, abetaj, Hódijá, Maasejá, Kelíta, Azarjá, Józabad, Chanan a Pelajá, levité, vysvětlovali lidu Zákon, zatímco lid stál na svém místě. 8 Četli z knihy Boího zákona po oddílech a vykládali smysl, aby lid rozuměl tomu, co četli. 9 Nehemjá, který byl místodřícím, a kněz Ezdrá, znalec Zákona, a levité, kteří vysvětlovali lidu Zákon, řekli vem lidu: “Dnení den je svatý Hospodinu, vaemu Bohu. Netruchlete a neplačte.” Vechen lid toti plakal, kdy slyel slova Zákona. 10 Dále jim řekl: “Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a pošlejte dárky těm, kdo nemají nic připraveno. Dnení den je zajisté svatý naemu Pánu. Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaí zátitou.” 11 Také levité utěovali vechen lid: “Utíte se. Dnení den je svatý, netrapte se!” 12 I rozeel se vechen lid, aby jedli a pili a posílali dárky; uspořádali velmi radostnou slavnost, protoe porozuměli slovům, která jim byla zvěstována. 13 Na druhý den se pak shromádili představitelé rodů ze veho lidu, kněi a levité ke znalci Zákona Ezdráovi, aby si vyloili slova Zákona. 14 Nali toti zapsáno v Zákoně, jej Hospodin vydal skrze Mojíe, e Izraelci mají při slavnosti v sedmém měsíci sídlit ve stáncích 15 a vyhlásit a rozhlásit ve vech svých městech a v Jeruzalémě: “Vyjděte na hory, přineste větve oliv lechtěných i planých i myrtové a palmové a jiných listnatých stromů, abyste mohli udělat stánky, jak je psáno.” 16 Lid vyel, přinesli větve a udělali stánky, kadý na své střee nebo na dvorku i na nádvořích Boího domu, na prostranství u Vodní brány a na prostranství u Efrajimovy brány. 17 Celé shromádění těch, kdo se vrátili ze zajetí, si udělalo stánky a sídlili v nich, co Izraelci nedělali od dob Jozua, syna Núnova, a do onoho dne. Byla z toho převeliká radost. 18 Z knihy Boího zákona se četlo den co den, od prvního a do posledního dne. Po sedm dní slavili slavnost. Osmého dne bylo slavnostní shromádění, jak je ustanoveno.

Nehemjá 9

1 Dvacátého čtvrtého dne toho měsíce se Izraelci shromádili k postu v íněných rouchách a s prstí na hlavě. 2 Izraelovi potomci se oddělili ode vech cizinců. Stáli a vyznávali své hříchy i nepravosti svých otců. 3 Povstávali ze svých míst, kdy četli čtyřikrát za den z knihy Zákona Hospodina, svého Boha, a čtyřikrát se vyznávali a klaněli Hospodinu, svému Bohu. 4 Na výstupek pro levity se postavili Jéua a Baní, Kadmiel, ebanjá, Buní, erebjá, Baní, Kenaní a velmi hlasitě úpěli k Hospodinu, svému Bohu. 5 Pak vyzvali levité Jéua a Kadmiel, Baní, Chaabnejá, erebjá, Hódijá, ebanjá a Petachjá lid: “Povstaňte, dobrořečte Hospodinu, svému Bohu, po vechny věky. A dobrořečí tvému slavnému jménu, vyvýenému nad kadé dobrořečení a chválu. 6 Ty, Hospodine, jsi ten jediný, ty jsi učinil nebe, nebesa nebes a vechen jejich zástup, zemi i ve, co je na ní, moře i ve, co je v nich. Sám to vechno zachovává při ivotě a nebeské zástupy se ti klanějí. 7 Ty, Hospodine, jsi Bůh; ty jsi vyvolil Abrama a vyvedls jej z Ur-kasdímu a dals mu jméno Abraham. 8 Shledal jsi, e jeho srdce je ti věrné, a uzavřel jsi s ním smlouvu, e zemi Kennanců,

Chetejců, Emorejců a Perizejců, Jebúsejců a Girgajjců dá jeho potomstvu. Dostal jsi svému slovu, nebo jsi spravedlivý. 9 Viděl jsi utrpení našich otců v Egyptě a slyel jsi jejich úpění u Rákosového moře. 10 I učinil jsi znamení a zázraky proti faraónovi a proti všem jeho slugebníkům i proti všemu lidu jeho země, protože jsi poznal, jak se nad nimi zpučně vyvyovali. Tak sis učinil jméno, jaké má a dodnes. 11 Rozpoltil jsi před nimi moře a oni prošli mořem po suchu; ale jejich pronásledovatele jsi uvrhl do hlubin jako kamen do dravých vod. 12 Ve dne jsi je vodil sloupem oblakovým, v noci sloupem ohnivým, aby jím osvětloval cestu, po ní by šli. 13 Sestoupil jsi na horu Sínaj a mluvil jsi s nimi z nebe, vydal jsi jim přímé řady a spolehlivá naučení, dobrá nařízení a příkázání. 14 Učinil jsi jim známý svůj svatý den odpočinku, příkazy, nařízení a zákon jsi jim vydal skrze svého slugebníka Mojše. 15 Dal jsi jim chléb z nebe, kdy hladověli, vyvedl jsi jim vodu ze skaliska, kdy žíznil. A řekl jsi jim, aby šli obsadit zemi, o které jsi s pozvednutím ruky přísáhl, že jim ji dá. 16 Ale oni, naši otcové, se zpučně vyvyovali, byli tvrdohlaví a neposlouchali tvé příkazy. 17 Odmítli poslouchat a ani si nevzpomněli na divuplné skutky, které jsi pro ně činil. Byli tvrdohlaví a vzali si vzdorně do hlavy, že se vrátí do svého otroctví. Ty jsi však Bůh ochotný odpoutět, milostivý a soucitný, shovívavý a nesmírně milosrdný, proto jsi je neopustil. 18 Dokonce si odlili sochu býčka a řekli: "To je tvůj Bůh, který tě vyvedl z Egypta". Dopustili se straného rouhání. 19 Avak ty jsi je v nesmírném slitování na pouti neopustil. Ve dne od nich neodcházel sloup oblakový, který je vodil po cestě, a v noci sloup ohnivý, který jím osvětloval cestu, po ní by šli. 20 Dával jsi svého dobrého ducha, aby je poučoval. Neodnímal jsi jim od úst svou manu a dával jsi jim vodu, kdy žíznil. 21 Po čtyřicet let ses o ně na pouti staral, nic jim nescházelo, plátě jim nezvetely a nohy jim neotekly. 22 Potom jsi jim dal království a národy, přidělil jsi jim každý kout. Obsadili zemi Síchonovu, totiž zemi krále Chebónského, i zemi báanského krále Óga. 23 Rozmnožil jsi jejich syny jako hvězdy nebeské, uvedls je do země, o ní jsi řekl jejich otcům, aby šli obsadit. 24 A synové do té země šli a obsadili ji. Pokořil jsi před nimi obyvatele země, Kenaance, a vydals jim je do rukou, i jejich krále a národy země, aby s nimi naloili podle své vůle. 25 Dobyli opevněná města a írnou zemi a obsadili domy plné velijakých dobrých věcí, vytesané nádre, vinice, olivovníky a množství ovocného stromů. Jedli a nasýtli se, ztučnili a šli v rozkoj z tvé veliké dobroty. 26 Ale začali být vzpurní a bouřili se proti tobě. Tvůj zákon zavrhl a vradili tvé proroky, kteří je varovali, aby je obrátili zpět k tobě. Dopustili se straného rouhání. 27 Proto jsi je vydal do rukou jejich protivníků, aby je suovali. Kdy však v dobách svého souení úpěli k tobě, tys je z nebe vyslychal a z nesmírného slitování jsi jim dával vysvoboditele, aby je vysvobozovali z rukou jejich protivníků. 28 Ale jen si oddechli, zase páchali, což je před tebou zlé. Proto jsi je nechal napospas jejich nepřátelům, aby nad nimi panovali. Kdy však opět k tobě úpěli, tys je z nebe vyslychal a ve svém slitování je nesčetněkrát zachraňoval. 29 Dával jsi jim výstrahu, abys je přivedl zpět ke svému zákonu. Oni se však zpučně vyvyovali, neposlouchali tvé příkazy a prohřeovali se proti tvým řádům, které dávají život tomu, kdo se jimi řídí. Umíněně se obraceli zády, byli tvrdohlaví a neposlouchali. 30 Měl jsi s nimi trpělivost po mnohá léta. Skrze své proroky jsi jim dával výstrahu svým duchem, ale neposlouchali. Proto jsi je vydal do rukou národů cizích zemí. 31 Ale z nesmírného slitování jsi s nimi neskoncoval a neopustil jsi je, protože jsi Bůh milostivý a soucitný. 32 Nyní tedy, náš Boe, Boe veliký, mocný a budící bázeň, který zachovává smlouvu a milosrdenství, nepokládej za málo všechny ty útrapy, které dolehly na nás, na náš krále, předáky, kněze a proroky, na náš otce a na všechny tvůj lid od doby asyrských králů a dodnes. 33 Ty jsi spravedlivý ve všem, což na nás přilo, nebo jsi jednal věrně, kdyždeto my jsme si počínali svévolně. 34 Naši králové, předáci, kněží a otcové se neřídili tvým zákonem, nedbali na tvá příkázání a na tvá svědectví, kterými jsi je varoval. 35 Ve svém království, přes tvoji mnohou dobrotu, kterou jsi jim prokazoval, v írě a írné zemi, kterou jsi jim dal, neslouili tobě a neodvrátili se od svých zlých skutků. 36 Proto jsme dnes otroky. V té zemi, kterou jsi dal našim otcům, aby jedli její plody a dobroty, jsme otroky. 37 Její bohatá úroda připadá králům, které jsi nad námi ustanovil pro náš hřích; vládnou nad námi těly i nad našim dobytkem, jak se jim zlíbí. Jsme ve velikém souení."

Nehemjá 10

1 Vzhledem k tomu vemu uzavíráme a sepisujeme pevnou dohodu zpečetěnou naimi předáky, levity a kněimi. 2 Pečetě připojili místodřící Nehemjá, syn Chakaljáův, a Sidkijá, 3 Serajá, Azarjá, Jirmejá, 4 Pachúr, Amarjá, Malkijá, 5 Chatú, ebanjá, Malúk, 6 Charim, Meremót, Obadjá, 7 Daníel, Gintón, Barúk, 8 Meulam, Abijá, Mijamín, 9 Maazjá, Bilgaj a emajá. To jsou kněi. 10 Levité: Azanjáův syn Jéua, Binúj ze synů Chénadadových, Kadmiel 11 a jejich bratří ebanjá, Hódijá, Kelíta, Pelajá, Chanan, 12 Míka, Rechób, Chaabjá, 13 Zakúr, erebjá, ebanjá, 14 Hódijá, Baní a Benínu. 15 Představitelé lidu: Pareó, Pachat-moáb, Élam, Zatú, Baní, 16 Buní, Azgád, Bebaj, 17 Adonijá, Bigvaj, Adín, 18 Ater, Chizkijá, Azúr, 19 Hódijá, Chaum, Besaj, 20 Charíf, Anatót, Nébjaj, 21 Magpía, Meulám, Chezír, 22 Meézabel, Sádok, Jadúa, 23 Pelatjá, Chanan, Anajá, 24 Hóea, Chananjá, Chaúb, 25 Lóche, Pilchá, obek, 26 Rechúm, Chaabna, Maasejá 27 a Achijá, Chanan, Anan, 28 Malúk, Charim a Baana. 29 Ostatní lid, kněi, levité, vrátní, zpěváci, chrámoví nevolníci a vichni, kdo se oddělili od národů zemí k Boímu zákonu, také jejich eny, synové a dcery, kadý, kdo to byl schopn pochopit, 30 připojovali se ke svým vzneeným bratřím. Přicházeli a přísene se zaklínali, e budou ít podle Boího zákona, který byl vydán skrze Boího sluebníka Mojíe, a e budou zachovávat a plnit vechna přikázání Hospodina, naeho Pána, jeho práva a jeho nařízení. 31 Prohlásili: “Nebudeme dávat své dcery národům země a jejich dcery nebudeme brát pro své syny. 32 Kdy budou přináet národy země v den odpočinku k prodeji různé zboží a obilí, v den odpočinku, toti ve svatý den, je od nich nebudeme brát. Sedmého léta necháme pole ladem a nebudeme vymáhat dluhy. 33 Budeme se podřizovat příkazům a odevzdávání třetiny ekelu ročně pro slubu v domě naeho Boha, 34 na předkladné chleby, na pravidelný obětní dar, na pravidelnou obě zápalnou ve dnech odpočinku a o novoluních, na slavnosti, na svaté dávky, na smírčí oběti za hřích za Izraele, vűbec na vechno dílo domu naeho Boha. 35 Losem jsme rozvrhli dodávky dříví mezi kněze, levity a lid, jak je mají přináet do domu naeho Boha podle naich otcovských rodů ve stanovené časy rok co rok, aby bylo zapalováno na oltáři Hospodina, naeho Boha, jak je psáno v Zákoně. 36 Také budeme přináet prvotiny ze svých rolí a provotiny veho ovoce z kadého stromu rok co rok do Hospodinova domu. 37 I prvorozené ze svých synů a ze svého dobytka, jak je psáno v Zákoně, prvorozené ze svého skotu a bravu, budeme přináet do domu svého Boha kněim, kteří konají slubu v domě naeho Boha. 38 Také první část z obilní tluče, z naich obětních dávek, z ovoce kadého stromu, z motu a z čerstvého oleje budeme přináet kněim do komor při domě naeho Boha a desátky z naí půdy budeme odvádět levitům; levité sami a vybírají desátky ve vech městech, která s námi slouí Hospodinu. 39 Kněz z rodu Áronova bude s levity, kdy budou vybírat desátky. Levité předají desátý díl z desátků do domu naeho Boha, do komor ve skladiti. 40 Do těch komor toti budou přináet Izraelci i levití přísluníci obětní dávky z obilí, z motu a z čerstvého oleje. Tam je nádobí svatyně i kněi konající slubu i vrátní a zpěváci. Dům svého Boha neopustíme.”

Nehemjá 11

1 Předáci lidu se usadili v Jeruzalémě. Ostatní lid losoval, aby vybral vdy jednoho z deseti, který by se usadil ve svatém městě Jeruzalémě; devět dalších zůstalo v jiných městech. 2 Lid ehnal vem muům, kteří se dobrovolně rozhodli, e se usadí v Jeruzalémě. 3 Toto jsou představitelé krajin, kteří se usadili v Jeruzalémě a v judských městech. Kadý se usadil ve svém trvalém vlastnictví ve svém městě, Izraelci, kněi, levité, chrámoví nevolníci a synové sluebníků alomounových. 4 V Jeruzalémě se usadili někteří Judovci a Benjamínovci. - Z Judovců: Atajá, syn Uzijáe, syna Zekarjáe, syna Amarjáe, syna efatjáe, syna

Mahalalelova ze synů Peresových. 5 Dále Maasejá, syn Báruka, syna Kol-choza, syna Chazajáe, syna Adajáe, syna Jójariíba, syna Zekarjáe, přísluníka íloského. 6 Vech synů Peresových sídlících v Jeruzalémě bylo čtyři sta osmdesát est bojeschopných mužů. 7 A toto byli Benjamínovci: Salu, syn Meuláma, syna Jóeda, syna Pedajáe, syna Kólajáe, syna Maasejáe, syna Ítiela, syna Jeajáova. 8 Mimo něho Gabaj-salaj, celkem devět set dvacet osm. 9 Zikríův syn Jóel byl nad nimi dohlíitelem a Senúův syn Juda byl jako druhý nad městem. 10 Z kněí: Jójariíbův syn Jedajá, Jakín, 11 Serajá, syn Chilkijáe, syna Meulama, syna Sádoka, syna Merajóta, syna Achítúbova, představený domu Boího, 12 a jejich bratří, kteří konali slubu v domě, celkem osm set dvacet dva. Dále Adajá, syn Jerochama, syna Pelaljáe, syna Amsího, syna Zekarjáe, syna Pachúra, syna Malkijáova, 13 a jeho bratří, představitelé rodů, celkem dvě stě čtyřicet dva. Dále Amasaj, syn Azarela, syna Achazaje, syna Meilemóta, syna Imerova, 14 a jejich bratří, udatní mui, celkem sto dvacet osm. Dohlíitelem nad nimi byl Zabdíel, syn velikých. 15 Z levitů: emajá, syn Chaúba, syna Azríkama, syna Chaabjáe, syna Búniova, 16 a abetaj a Józabad z předních levitů; ti dohlíeli na slubu vně domu Boího. 17 Dále Matanjá, syn Míky, syna Zabdího, syna Asafova, přední modlitebník začínající chvalozpěvy; a jako druhý z jeho bratří Bakbukjá. Dále Abda, syn amúy, syna Galala, syna Jedútúnova. 18 Vech levitů bylo ve svatém městě dvě stě osmdesát čtyři. 19 Vrátní: Akúb, Talmón a jejich bratří. Stráců bran bylo sto sedmdesát dva. - 20 Ostatní Izrael, kněí a levité, byli ve vech městech judských, kadý ve svém dědictví. 21 Chrámoví nevolníci se usadili na Ófelu; Sícha a Gipa byli nad chrámovými nevolníky. 22 Dohlíitelem levitů v Jeruzalémě byl Uzí, syn Baního, syna Chaabjáe, syna Matanjáe, syna Míkova, ze synů Asafových, kteří zpívali při slubách v Boím domě. 23 Platil toti pro ně příkaz krále Davida, aby den co den věrně zpívali. 24 Petachjá pak, syn Meézabelův, ze synů Zeracha, syna Júdova, byl králi k ruce, aby vyřizoval vechny záležitosti lidu. 25 Z Judovců se usadili někteří při dvorcích na svých polích v Kirjat-arbě a v jejích vesnicích, v Díbonu a jeho vesnicích, v Jekabseelu a jeho dvorcích 26 a v Jeúe, v Móladě a v Bét-peletu, 27 v Chasar-úalu a v Beer-ebě a jejích vesnicích, 28 v Siklagu a v Mekóně a jejích vesnicích, 29 v Én-rimónu, v Soreji a v Jarmútu. 30 Osídlili také Zanóach, Adulám a jejich dvorce, Lakí a jeho polnosti, Azeku a její vesnice, take přebývali od Beer-eby a po Hinómské údolí. 31 Benjamínovci z Geby osídlili Mikmás, Aju, Bét-el a jeho vesnice, 32 Anatót, Nób, Ananju, 33 Chasór, Rámu, Gitajim, 34 Chadíd, Seboím, Nebalat, 35 Lód a Óno a údolí řemeslníků. 36 Některé oddíly levitů v Judsku byly přemístěny k Benjamínovi.

Nehemjá 12

1 Toto jsou kněí a levité, kteří se vrátili spolu se Zerubábelem, synem ealtielovým, a s Jéou: Serajá, Jirmejá, Ezra, 2 Amarjá, Malúk, Chatú, 3 ekanjá, Rechum, Meremót, 4 Idó, Ginetoj, Abijá, 5 Mijamín, Maadjá, Bilga, 6 emajá, Jójariíb, Jedajá, 7 Salú, Amók, Chilkijá a Jedajá. To jsou přední kněí se svými bratry za dnů Jéuových. 8 A levité: Jéua, Binúj, Kadmiel, erebjá, Juda a Matanjá; ten se svými bratry řídil sborový zpěv; 9 jejich bratří Bakbukjá a Uni stáli naproti nim při vykonávání strání sluby. 10 Jéua zplodil Jójakíma; Jójakím zplodil Eljaíba; Eljaíb Jójadu. 11 Jójada zplodil Jónatana; Jónatan zplodil Jadúu. 12 Za dnů Jójakímových byli kněími tito představitelé rodů: rodu Serajáova Merajá, Jirmejáova Chananjá, 13 Ezrova Meulam, Amarjáova Jóchanan, 14 Malúkova Jónatan, ebanjáova Josef, 15 Charimova Adna, Merajótova Chelkaj, 16 Idova Zekarjá, Ginetónova Meulam, 17 Abijáova Zikrí, Minjamínova a Móadjáova Piltaj, 18 Bilgova amúa, emajáova Jónatan, 19 Jójariíbova Matenaj, Jedajáova Uzí, 20 Salajova Kalaj, Amókova Eber, 21 Chilkijáova Chaabjá, Jedajáova Netanel. 22 Za dnů Eljaíbových, Jójadových, Jóchananových a Jadúových byli zapsáni představitelé rodů levitských i kněí a do kralování perského Dareia. 23 Levití přísluníci, představitelé rodů, byli zapsáni do Knihy letopisů a do dnů Eljaíbova syna Jóchanana. 24 Přední levité: Chaabjá, erebjá a Kadmielův syn Jéua a jejich bratří, kteří

stáli naproti nim, aby podle příkazu Davida, mue Boího, vzdávali chválu a čest Hospodinu, střídavě sbor po sboru. 25 Matanjá a Bakjbukjá, Obadjá, Meulam, Talmón, Akúb byli stráci bran; střeili skladitě u bran. 26 Ti byli za dnů Jójakíma, syna Jéuy, syna Jósadakova, a za dnů místodritele Nehemjáe a kněze Ezdráe, znalce Zákona. 27 K posvěcení jeruzalémských hradeb vyhledali a přivedli do Jeruzaléma levity ze vech jejich míst, aby uspořádali radostnou slavnost posvěcení spojenou s díkůvzdáním a zpěvem za doprovodu cymbálů, harf a citar. 28 Tu se shromádili přísluníci pěveckých sborů z okrsku kolem Jeruzaléma a z netófských dvorců, 29 z Bét-gilgálu a z polností Geby a Azmávetu; zpěváci si toti vystavěli dvorce okolo Jeruzaléma. 30 Kněí a levité se očistili, pak očistili lid i brány a hradby. 31 Prikázal jsem judským velmoům, aby vystoupili na hradby, a postavil jsem dva velké děkovné sbory. Jeden el doprava po hradbách k bráně Hnojné. 32 Za nimi el Hóajá s polovinou judských velmoů 33 a Azarjá, Erza, Meulam, 34 Juda, Binjamín, emajá a Jirmeá. 35 Z kněstva tu byli s trubkami Zekarjá, syn Jónatana, syna emajáe, syna Matanjáe, syna Míkajáe, syna Zakúra, syna Asafova, 36 a jeho bratří emajá a Azarel, Milalaj, Gilalaj, Maaj, Netanel, Juda a Chananí s hudebními nástroji Davida, mue Boího, a před nimi znalec Zákona Ezdrá. 37 U Studničné brány, která byla naproti nim, vystoupili po schodech Města Davidova a pokračovali přístupem na hradby při Davidově paláci a k Vodní bráně na východě. 38 Druhý děkovný sbor se jim ubíral naproti. Za ním jsem el já s druhou polovinou lidu po hradbách, podél Pecné vře a k široké hradbě, 39 podél Efrajimovy brány, Staré brány a Rybné brány při vři Chananeelu a vři Meá a k Ovčí bráně. Zůstali jsme stát ve Strání bráně. 40 Oba děkovné sbory se zastavili na nádvoří Boího domu, i já s polovinou představenstva, 41 kněí Eljakím, Maasejá, Minjamín, Míkajá, Eljóenaj, Zekarjá, Chananjá s trubkami, 42 Maasejá, emajá, Eleazar, Uzí, Jóchanan, Malkijá, Élam a Ezer. Zpěváci zvučně zpívali za řízení Jizrachjáe. 43 V onen den také obětovali veliké oběti a radovali se, nebo jim Bůh připravil převelikou radost. I eny a děti se radovaly, take se radostné veselí Jeruzaléma rozléhalo dodaleka. 44 V onen den byli ustanoveni někteří za správce komor pro sklady, obětní dávky, prvotiny a desátky, aby v nich uskladňovali částky z městských polností určené Zákonem kněím a levitům. Juda se toti radoval z kněí a levitů, připravených 45 dret strá svého Boha a dbát na očiování. I zpěváci a vrátní konali slubu podle nařízení Davida a jeho syna alomouna. 46 Odedávna toti, u za dnů Davidových a Asafových, vzdávali přední zpěváci zpěvem Bohu chválu a čest. 47 Proto za dnů Zerubábelových i za dnů Nehemjáových odváděl celý Izrael přísluné částky na kadý den pro zpěváky a vrátné; odděloval je jako svaté dávky pro levity a levité z nich oddělovali svaté dávky pro Áronovce.

Nehemjá 13

1 V onen den bylo lidu předčítáno z Knihy Mojíovy a nalo se v ní napsáno, e Amónec ani Moábec nesmí nikdy vstoupit do Boího shromádění. 2 Nevyli toti synům Izraele vsříc s chlebem a vodou, ale najali proti nim Bileáma, aby jim zlořečil; ná Bůh vak obrátil zlořečení v poehnání. 3 Kdy uslyeli ten zákon, rozhodli se vyloučit z Izraele vechny přimíence. 4 Někdy předtím kněz Eljaíb, určený za správce komor domu naeho Boha, spřízněný s Tóbijáem, 5 uvolnil pro něho velkou komoru, kam byly dříve dávány obětní dary, kadidlo, nádobí a desátky z obilí, motu a čerstvého oleje, určené levitům, zpěvákům a vrátným, a obětní dávky pro kněze. 6 Kdy se to ve stalo, nebyl jsem v Jeruzalémě. V třicátém druhém roce vlády babilónského krále Artaxerxa jsem se toti odebral ke králi. Po nějaké době jsem si vyádal od krále propuštění. 7 Jak jsem přiel do Jeruzaléma, hned jsem porozuměl, jakého zla se dopustil Eljaíb kvůli Tóbijáovi tím, e pro něho uvolnil komoru v nádvořích Boího domu. 8 Velice mě to pohorilo. Dal jsem vechny věci Tóbijáova domu vyházet z komory ven. 9 Rozkázal jsem, aby komory vyčistily, a znovu jsem do nich dal věci Boího domu, obětní dary a kadidlo. 10 Dozvěděl jsem se také, e levitům nebyly dávány částky, take se vichni rozprchli ke svým polím, levité i zpěváci konající slubu. 11 Měl jsem o to spor s

představenstvem a ptal jsem se: “Proč je Boží dům oputěn?” Shromádl jsem levity a dosadil je na jejich místa. 12 A vechen Juda přinášel do skladů desátky z obilí, motu a čerstvého oleje. 13 Za skladníky jsem určil kněze elemjáe, znalce Zákona Sádoka a z levitů Pedajáe; jim k ruce byl Chanan, syn Zakúra, syna Matanjáova; ti byli pokládáni za spolehlivé a měli za úkol vydávat příděly svým bratřím. - 14 “Pamatuj na mne, Boe můj, kvůli tomu a nevyma mou oddanost, kterou jsem prokázal domu svého Boha a jeho slubám!” 15 V oněch dnech jsem v Judsku viděl, e někteří lisují hrozny v den odpočinku, e přináejí pytle obilí a nakládají na osly, a také e přináejí do Jeruzaléma víno, hrozny a fíky a velijaká břemena v den odpočinku. Varoval jsem je toho dne, kdy prodávali potraviny. 16 I Týřané tu byli usazení; přináeli ryby a velijaké zboží a prodávali v den odpočinku Judovcům, a to přímo v Jeruzalémě. 17 Měl jsem o to spor s judskými lechtici a ptal jsem se jich: “Jakého zla se to dopoutíte? Znesvěcujete den odpočinku! 18 Co právě tak nejednali vai otcové? Proto ná Bůh uvedl vechno toto zlé na nás a na toto město. A vy jej zase popoužíte k hněvu proti Izraeli tím, e znesvěcujete den odpočinku.” 19 Kdy přede dnem odpočinku padl na jeruzalémské brány stín, rozkázal jsem, aby byla zavřena vrata a aby je neotvírali dříve ne po dni odpočinku. Některé ze svých sluebníků jsem postavil k branám, aby nikdo nenosil břemena v den odpočinku. 20 Kdy kupci a prodavači velijakého zboží nocovali jednou i dvakrát vně Jeruzaléma, 21 varoval jsem je a vytýkal jsem jim: “Proč nocujete před hradbami? Bude-li se to opakovat, vztáhnu na vás ruku.” Od té doby v den odpočinku nepřicházeli. 22 Pak jsem přikázal levitům, aby se očistili a přili střeit brány, aby byl svěcen den odpočinku. - “Pamatuj na mne, Boe můj, také kvůli tomu a měj se mnou soucit podle svého hojného milosrdenství!” 23 V oněch dnech jsem také viděl, e si idé brali adódské, amónské a moábské eny. 24 Jejich děti pak mluvily zpoloviny adódsky, ale nedovedly mluvit idovsky. Hovořily jazykem toho či onoho lidu. 25 Měl jsem s nimi o to spor a zlořečil jsem jim, některé mue jsem bil a rval za vousy a zapřisáhl jsem je při Bohu: “Nedávejte své dcery jejich synům a neberte jejich dcery svým synům a sobě! 26 Co se právě tím neprohřeil izraelský král alomoun? Mezi mnohými národy nebylo krále jemu podobného. Byl milován Bohem, který jej určil za krále nad celým Izraelem. A přece i jeho svedly eny cizinky ke hříchu. 27 Máme snad mlčet, kdy vás slyíme, e pácháte vechno to veliké zlo, e se zpronevřujete naemu Bohu a berete si eny cizinky?” 28 Jeden syn nejvyššího kněze Jójady, syna Eljaíbova, byl zetěm Sanbalata Chorónského. Toto jsem od sebe odehnal. - 29 “Pamatuj na ně, Boe můj, e poskvřnili kněství i smlouvu kněskou a levitskou!” - 30 Tak jsem je očistil od veho cizího. Stanovil jsem povinnosti kněí a levitů, kadému podle jeho díla, 31 i pro přináení dříví v určených lhůtách, i pro prvotiny. - “Pamatuj na mne, Boe můj, v dobrém.”

Ester 1

1 Stalo se to za dnů Achaveróových; to byl Achaveró, který kraloval nad sto dvaceti sedmi krajinami od Indie a po Kú. 2 Za oněch dnů, kdy král Achaveró seděl na svém královském trůnu na hradě v úanu, 3 v třetím roce svého kralování uspořádal hodokvas pro vechny své velmoe a sluebníky. Vojentí činitelé pertí a médtí, lechta a správcové krajin byli shromádleni před ním. 4 Po mnoho dní, toti po sto osmdesát dnů, přitom vystavoval na odiv bohatství své královské slávy a skvostnou nádheru své velikosti. 5 Kdy pak ty dny skončily, uspořádal král pro vechen lid, co byl na hradě v úanu, od největšího po nejmenšího, sedmidenní hodokvas na nádvoří v zahradě královského paláce. 6 Sněhobílé tkaniny lněné a bavlněné i látky purpurově fialové byly zavěšeny na bělostných a arlatových provazech, provlečených stříbrnými kruhy na mramorových sloupech. Zlatá a stříbrná lehátka stála na mozaikové dlabě z alabastru a mramoru, z perleti a drahokamů. 7 Nápoje se podávaly ve zlatých nádobách, z nich kadá byla jiná. A vína královského bylo mnoho, jak se na krále sluí. 8 Na králův pokyn se popíjelo dle libosti. Tak toti uloil král vem hodnostářům svého domu, aby kadému vyhověli podle přání. 9 Také královna Vati pořádala hostinu

pro eny v královském domě krále Achaveróe. 10 Sedmého dne, kdy se král rozjařil vínem, nařídil Mehúmanovi, Bizetovi, Charbónovi, Bigtovi, Abagtovi, Zetarovi a Karkasovi, sedmi dvořanům, obsluhujícím krále Achaveróe, 11 aby před něho přivedli královnu Vati s královskou korunou. Chtěl národům a velmoům ukázat její krásu; byla toti půvabného vzhledu. 12 Ale královna Vati se zdráhala přijít, jak jí vzkázal král po dvořanech. Král se velice rozlítil a vzplanul hněvem. 13 Obrátil se na mudrce znalé časů, nebo tak se královny záležitosti předkládaly vem znalcům zákonů a práv světských i náboenských. 14 Nejblíe mu byli Karena, etar, Admata, Tarí, Meres, Marsena a Memúkan, sedm perských a médských velmoů, kteří směli hledět na královu tvář a v království zaujímali první místo. 15 Otázal se: “Co se má podle zákona stát s královnou Vati za to, e neučinila, co jí po dvořanech vzkázal král Achaveró?” 16 Tu řekl Memúkan před králem a velmoi: “Královna Vati se provinila nejen proti králi, ale i proti vem velmoům a proti vem národům, které ijí ve vech krajinách krále Achaveróe. 17 Zpráva o královnině činu se donese jistě ke vem enám a uvede jejich manely v jejich očích v nevánost, a se bude říkat: “Král Achaveró nařídil, aby před něho přivedli královnu Vati, a ona nepřila!” 18 Jetě dnes stejně odpovědí kněny perské a médské, a uslyí o královnině činu, vem královským velmoům a bude z toho příli nevánosti a mrzutosti. 19 Uzná-li to král za vhodné, a vydá královské nařizené, které se zapíe mezi zákony perské a médské a nebude přestupováno, e Vati u nesmí předstoupit před krále Achaveróe; a její královskou hodnost a dá král druhé, lepší ne je ona. 20 A se vyhláka, kterou král vydá, rozhlásí po celém jeho království - a to je obrovské -, vechny eny budou prokazovat úctu svým manelům od největího a po nejmeního.” 21 Králi i velmoům se ten návrh zalíbil a král učinil podle slov Memúkanových. 22 Poslal dopisy do vech královských krajin, vude do vech krajin jejich písmem a vude do vech národů v jejich jazyku, aby kadý mu vládl ve svém domě a aby mluvil řečí svého lidu.

Ester 2

1 Po těchto událostech, kdy rozhořčení krále Achaveróe opadlo, vzpomněl si na Vati, na to, co učinila, i na to, jak o ní bylo rozhodnuto. 2 Tu řekli královí panoi, kteří ho obsluhovali: “Nech jsou vyhledány pro krále dívky, panny půvabného vzhledu! 3 Král nech ustanoví ve vech krajinách svého království dohlitele, aby shromádili vechny dívky, panny půvabného vzhledu, na hrad v úanu do enského domu pod dohled královského kletěnce Hegaje, stráce en, kde se jim poskytne náleitá péče. 4 Ta dívka, která se králi zalíbí, stane se královnou místo Vati.” Králi se návrh zalíbil a učinil tak. 5 Na hradě v úanu byl jeden id jménem Mordokaj, syn Jaíra, syna imeího, syna Kíova, Benjamínek. 6 Byl přestěhován z Jeruzaléma s přesídlenci, kteří byli přestěhováni spolu s judským králem Jekonjáem, kterého přestěhoval babylónský král Nebúkadnesar. 7 Vychovával Hadasu neboli Esteru, dceru svého strýce, protoe neměla otce ani matku. Byla to dívka krásné postavy a půvabného vzhledu. Po smrti jejího otce a její matky ji Mordokaj přijal za dceru. 8 Kdy se rozhlásil králův výrok, toti jeho zákon, a mnoho dívek bylo shromáděno na hradě v úanu pod dohled Hegajův, byla vzata i Ester do královského domu pod dohled Hegaje, stráce en. 9 Dívka se mu zalíbila a získala jeho náklonnost. Neprodleně jí poskytl náleitou péči i přiděly jídla. Přidělil jí té sedm vyhlédnutých dívek z královského domu a přemístil ji i její dívky do nejlepší části enského domu. 10 Ester neoznámila nic o svém lidu a o svém původu, protoe jí Mordokaj přikázal, aby to neoznamovala. 11 Mordokaj se denně procházel před nádvořím enského domu, aby se dozvěděl, jak se Esteře daří a co se s ní děje. 12 Na kadou dívku přicházela řada, aby vela ke králi Achaveróovi, po uplynutí dvanácti měsíců, podle zákona pro eny. Tak dlouho toti trvaly přípravy: est měsíců mazání myrhovým olejem a est měsíců balzámy s ostatní náleitou enskou péčí. 13 Pak vcházela dívka ke králi. Ve, oč si řekla, jí bylo dáno, kdy měla z enského domu vejít do domu krále. 14 Za večera vela a za jitra se vracela do druhého enského domu pod dohled královského kletěnce aagaze,

stráce enin. Ke králi u nevela, ledae by si ji král oblíbil; pak byla zavolána jmenovitě. 15 Kdy přila řada na Esteru, dceru Abíchajila, strýce Mordokajova, kterou Mordokaj přijal za dceru, aby vela ke králi, neádala nic, ne co řekl královský kletěnc Hegaj, stráce en. A Ester získala přízeň vech, kdo ji spatřili. 16 Tak byla Ester vzata ke králi Achaveróovi do jeho královského domu desátého měsíce, to je měsíce tebetu, v sedmém roce jeho kralování. 17 Král si Esteru zamiloval nade vechny eny; získala jeho přízeň a náklonnost nade vechny panny. Na hlavu jí vloil královskou korunu a ustanovil ji královnou místo Vati. 18 Potom král uspořádal veliký hodokvas pro vechny své velmoe a sluebníky, hostinu k Esterině poctě. Poskytl také krajinám úlevy a udílel pocty, jak se sluí na krále. 19 Kdy se podruhé shromaďovaly panny, seděl Mordokaj v královské bráně. 20 Ester dosud nic neoznámila o svém původu a o svém lidu, jak jí Mordokaj přikázal. Řídila se jeho slovy, jako kdy byla u něho a on ji vychovával.- 21 V oněch dnech, kdy Mordokaj seděl v královské bráně, rozlítli se Bigtan a Tere, dva královi dvořané ze stráců prahu, a chtěli vztáhnout ruku na krále Achaveróe. 22 Ale Mordokaj se o té věci dozvěděl, oznámil to královně Esteře a Ester to řekla Mordokajovým jménem králi. 23 Záleitost se vyetřila, vina byla prokázána a oba byli pověeni na kůl. Pak to bylo zapsáno před králem do Knihy letopisů.

Ester 3

1 Po těch událostech povýil král Achaveró Hamana, syna Hamedatova, Agagovce, a povznesl jej. Postavil jeho křeslo nad křesla vech velmoů, které měl při sobě. 2 Vichni královi sluebníci, kteří zasedali v královské bráně, klekali a klaněli se před Hamanem, nebo tak přikázal král. Ale Mordokaj neklekal a neklaněl se. 3 Královi sluebníci, kteří zasedali v královské bráně, se Mordokaje tázali: “Proč přestupuje králův příkaz?” 4 Říkali mu to den co den, ale on jako by je neslyel. Tak to oznámili Hamanovi, aby viděli, ob stojí-li Mordokajovo odůvodnění. Oznámil jim toti, e je id. 5 Kdy si Haman viml, e Mordokaj před ním nekleká a e se neklaní, byl pln rozhořčení. 6 Bylo mu vak příli málo vztáhnout ruku na Mordokaje samotného, protoe mu oznámili, z jakého lidu Mordokaj pochází. Proto Haman usiloval vyhladit v celém Achaveróově království vechny idy, lid Mordokajův. 7 V prvním měsíci, to je v měsíci nisanu, v dvanáctém roce vlády krále Achaveróe vrhali před Hamanem púr, to znamená los, pro jednotlivé dny a měsíce a po dvanáctý, to je měsíc adar. 8 Tu řekl Haman králi Achaveróovi: “Je tu jakýsi lid, roztrouený a oddělený mezi národy po vech krajinách tvého království. Jejich zákony jsou odchylné od zákonů vech národů a zákony královskými se neřídí. Král z toho nemá ádný prospěch, kdy je trpí. 9 Uzná-li král za vhodné, nech dá písemný příkaz, aby byli zahubeni. Odvám do rukou úředníků deset tisíc talentů stříbra, aby je uloili do královských pokladů.” 10 Král sňal z ruky svůj pečetní prsten a dal jej Agagovci Hamanovi, synu Hamedatovu, protivníkovi idů. 11 Potom řekl král Hamanovi: “Je ti dáno to stříbro i ten lid; nalo s ním, jak uzná za dobré.” 12 Třináctého dne prvního měsíce byli povoláni královtí písari a bylo zapsáno ve, co přikázal Haman královským satrapům a místodritelům v jednotlivých krajinách a velmoům z jednotlivých národů, pro kadou krajinu jejím písmem a pro kadý národ jeho jazykem. Psalo se jménem krále Achaveróe a pečtilo se královým prstenem. 13 Dopisy byly poslány po rychlých poslech do vech králových krajin, aby vyhladili, povradili a zahubili vechny idy od mládence po starce, děti i eny, v jednom dni, třináctého dne dvanáctého měsíce - to je měsíc adar; a kořist po nich aby si vzali jako lup. 14 Opis spisu měl být vydán jako zákon vude ve vech krajinách a zveřejněn vem národům, aby byly přichystány na ten den. 15 Spěně vyjeli rychlí poslové, jak král uloil, sotvae byl ten zákon na hradě v úanu vydán. Král a Haman pak zasedli k pití, zatímco v městě úanu zavládl rozruch.

Ester 4

1 Mordokaj se dozvěděl o vem, co se stalo. Roztrhl svůj at, oblékl ínéné roucho a posypal si hlavu popelem. Vyel doprostřed města a převelice hořekoval. 2 Tak doel a před královskou bránu; do královské brány toti nebylo dovoleno vejít v ínéném rouchu. 3 A vude, v kadé krajině, kamkoli se dostal králův výrok, toti jeho zákon, konali idé veliké smuteční obřady s postem, pláčem a naříkáním; mnohým se staly lůkem ínéné roucho a popel. 4 Tu přily Esteriny dívky a její kletěnci a oznámili jí to. Královnu sevřela nesmírná úzkost. Poslala aty, aby Mordokaje oblékli a sňali z něho ínéné roucho, ale on je nepřijal. 5 Ester tedy zavolala Hatáka z královských dvořanů, který byl ustanoven osobně pro ni, a přikázala mu, aby od Mordokaje vyzvěděl, co se děje a proč si tak počíná. 6 Haták vyel k Mordokajovi na městské prostranství před královskou branou. 7 Mordokaj mu oznámil vecho, co ho potkalo, i obnos stříbra, které Haman slíbil odváit do královských pokladů za idy, aby byli zahubeni. 8 Dal mu také opis vydaného zákona o jejich vyhlazení, který byl vydán v úanu, aby jej ukázal Esteře a oznámil jí to, té aby jí vyřídil příkaz, a vejde ke králi prosit ho o milost a přimluvit se u něho za svůj lid. 9 Haták přiel a oznámil Esteře Mordokajův vzkaz. 10 Ester vak řekla Hatákovi a přikázala mu vyříditi Mordokajovi: 11 “Vichni královi sluebníci i lid králových krajin vědí, e pro kadého mue i enu, kteří by bez pozvání veli do vnitřního nádvoří ke králi, platí jediný zákon - usmrtit! Jen ten, k němu král vztáhne zlaté ezlo, zůstane naivu. Já jsem u třicet dní nebyla zavolána, abych vela ke králi.” 12 Esteřin vzkaz oznámili Mordokajovi. 13 Mordokaj vak vzkázal Esteře: “Nedomnívej se, e v domě králově vyvázne ivotem, jediná ze vech idů. 14 Bude-li v tuto chvíli skutečně mlčet, úleva a osvobození přijde idům odjinud, ale ty a dům tvého otce zahynete. Kdo ví, zda jsi nedosáhla královské hodnosti právě pro chvíli, jako je tato.” 15 Ester dala odpovědět Mordokajovi: 16 “Jdi, shromad’ vechny idy, kteří jsou v úanu, a postěte se za mne. Nejezte a nepijte po tři dny, v noci ani ve dne. Také já a mé dívky se budeme takto postit. Potom půjdu ke králi, třebae to není podle zákona. Mám-li zahynout, zahynu.” 17 Mordokaj odeel a učinil vecho, co mu Ester přikázala.

Ester 5

1 Třetího dne si Ester oblékla královské roucho a stanula na vnitřním nádvoří králova domu proti královu domu. Král seděl na svém královském trůnu v královském domě proti vchodu do domu. 2 Jakmile spatřil královnu Esteru stojící na nádvoří, získala jeho přízeň. Král vztáhl k Esteře zlaté ezlo, které drel v ruce. Ester se přiblíila a dotkla se hlavice ezla. 3 Tu jí král řekl: “Co ti je, královno Ester? Jaká je tvá ádost? A do poloviny království ti bude dáno.” 4 Ester odpověděla: “Uzná-li král za vhodné, nech král s Hamanem přijde dnes na hostinu, kterou jsem pro něho připravila.” 5 Král řekl: “Rychle jděte pro Hamana, a se splní Esteřino přání!” I přiel král s Hamanem na hostinu, kterou Ester připravila. 6 Kdy popíjeli víno, řekl král Esteře: “Jaká je tvá prosba? Bude ti splněna. Jaká je tvá ádost? A do poloviny království ti bude vyhověno.” 7 Ester odpověděla: “Toto je má prosba a ádost: 8 Jestlie jsem získala královu přízeň a jestlie král uzná za vhodné splnit mou prosbu a vyhovět mé ádosti, nech opět přijde král s Hamanem na hostinu, kterou pro ně připravím; zítra pak učiním, jak praví král.” 9 Onoho dne vyel Haman rozradostněný a rozjařený. Avak kdy spatřil v královské bráně Mordokaje, e nepovstal ani se před ním netrásl strachem, byl naplněn Haman proti Mordokajovi rozhořčením. 10 Ale ovládl se a el domů. Pak poslal pro své oblíbence a pro svou enu Zere. 11 Vypočítával jim slávu svého bohatství a mnoství svých synů i vecho, čím ho král povýil a povznesl nad velmoe a královy sluebníky. 12 A pokračoval: “Kromě toho nepozvala královna Ester na hostinu, kterou připravila, nikoho jiného ne mne spolu s králem, a také na zítřek jsem k ní pozván spolu s králem. 13 Ale z toho veho nic nemám, dokud se musím dívat na toho

ida Mordokaje, jak sedí v královské bráně.” 14 Tu mu řekla jeho ena Zere i vichni jeho oblíbenci: “A udělají kůl vysoký padesát loket, a ráno řekni králi, aby naň Mordokaje pověsili. Jdi na hostinu s králem radostně.” Hamanovi se ta řeč líbila a dal udělat kůl.

Ester 6

1 Oné noci spánek od krále prchal. Poručil tedy, aby přinesli Knihu letopisů památných událostí a ty byly králi předčítány. 2 Nael se zápis, jak Mordokaj oznámil na Bigtanu a Teree, dva královny dvořany ze stráců prahu, e chtěli na krále Achaveróe vztáhnout ruku. 3 Král se otázal: “Jaká pocta a jaké povýení byly za to Mordokajovi uděleny?” Královní panoi, kteří ho obsluhovali, odvětili: “Nedostal vůbec nic.” 4 Tu se král otázal: “Kdo je na nádvoří?” Mezitím přiel na vnější nádvoří králova domu Haman promluvit si s králem, aby dal pověsit Mordokaje na kůl, který pro něho připravil. 5 Panoové řekli králi: “To je Haman, stojí na nádvoří.” A král řek: “A vstoupí!” 6 Haman vstoupil a král se ho otázal: “Co se má stát s muem, kterého chce král poctít?” Haman si v duchu řekl: “Koho jiného ne mne by chtěl král poctít?” 7 A odvětil králi: “Mui, kterého chce král poctít, 8 a přinesou královské roucho, které oblékal král, a přivedou koně, na něm jezdil král, a na jeho hlavu a vloí královskou korunu. 9 Roucho a kůň a jsou odevzdány do rukou některého z královských velmoů a lechticů, oni a obléknou mue, kterého chce král poctít, a ho na koni provedou po městském prostranství a před ním provolávají: Tak se jedná s muem, kterého chce král poctít!” 10 Nato řekl král Hamanovi: “Pospě, vezmi roucho a koně, jak jsi pověděl, a učiň tak idu Mordokajovi, který sedí v královské bráně. Nezanedbej ani slova z toho, co jsi pověděl!” 11 Haman tedy vzal roucho a koně, oblékl Mordokaje a provedl jej na koni po městském prostranství a provolával před ním: “Tak se jedná s muem, kterého chce král poctít!” 12 Mordokaj se vrátil do královské brány, zatímco Haman spěchal domů smuten a se zakrytou hlavou. 13 Vypravoval své eně Zerei a vem svým oblíbencům vecko, co ho potkalo. I řekli mu jeho mudrci a jeho ena: “Je-li Mordokaj, který je počátkem tvého pádu, původu idovského, nic proti němu nezmůe, ale podlehne mu.” 14 Jetě s ním rozmlouvali, kdy dorazili královi dvořané a spěně odvedli Hamana na hostinu, kterou připravila Ester.

Ester 7

1 I přiel král s Hamanem opět, aby popíjeli ve společnosti královny Estery. 2 Také tohoto druhého dne, kdy popíjeli víno, otázal se král Estery: “Jaká je tvá prosba, královno Ester? Bude ti splněna. Jaká je tvá ádost? A do poloviny království bude ti vyhověno.” 3 Královna Ester odpověděla: Jestlie jsem získala tvou přízeň, králi, a uzná-li král za vhodné, nech je mi na mou prosbu darován můj ivot a na mou ádost můj lid. 4 Vdy jsme byli prodáni, já i můj lid, aby nás vyhladili, povradili a zahubili. Kdybychom byli prodáni jen za otroky a otrokyně, mlčela bych, nebo takové souení by nebylo hodno, aby se jím král obtěoval.” 5 Zeptal se král Achaveró, zeptal se královny Estery: “Kdo je to a kde je ten, který se opováil udělat něco takového?” 6 Ester odpověděla: “Tím protivníkem a nepřítelem je ten zloduch Haman.” Haman zůstal před králem a královnou ochromen. 7 Rozhořčený král povstal od popíjení vína a odeel do zahrady u paláce. Haman přistoupil, aby si od královny Estery vyprosil ivot, nebo viděl, e na něj dopadne králova zloba. 8 Kdy se král vracel ze zahrady u paláce do domu, kde popíjeli víno, padl Haman právě na pohovku, na ní byla Ester. Tu se král rozkřikl: “To chce dokonce u mne v domě učinit královně násilí?” Sotva to slovo z králových úst vylo, zakryli Hamanovi tvář. 9 Charbóna, jeden z kletěnců, prohodil před králem: “Vdy je tu také kůl, jej připravil Haman pro Mordokaje, který promluvil ve prospěch králův. Stojí u Hamanova domu, vysoký padesát loket.” A král řekl: “Pověste ho na něj!” 10 Pověsili tedy

Hamana na kůl, který postavil pro Mordokaje, a královo rozhořčení se uklidnilo.

Ester 8

1 Onoho dne dal král Achaveró královně Esteře dům Hamana, protivníka idů. A Mordokajovi se dostalo přístupu před krále, protoe Ester oznámila, čím jí je. 2 Král sňal svůj pečetní prsten, který dal odebrat Hamanovi, a dal jej Mordokajovi. A Ester ustanovila Mordokaje nad Hamanovým domem. 3 Ester se vak znovu přimlouvala před králem, padla mu k nohám a s pláčem ho prosila o milost, aby odvrátil pohromu, chystanou Agagovcem Hamanem, a to, co zamýlel proti idům. 4 Král vztáhl k Esteře zlaté ezlo; tu Ester vstala, postavila se před krále 5 a řekla: “Jestlie král uzná za vhodné a já jsem získala jeho přízeň, jestlie to král povauje za přijatelné a má ve mně zalíbení, nech je napsáno, aby vrátili ty dopisy obsahující záměr Agagovce Hamana, syna Hamedatova, v nich dal napsat, aby ve vech královských krajinách zahubili idy. 6 Nebo jak bych mohla přihlíet pohromě, která má postihnout můj lid? Jak bych mohla přihlíet záhubě svého rodu?” 7 Král Achaveró královně Esteře a idu Mordokajovi odvětil: “Hle, dům Hamanův jsem dal Esteře a jeho samého pověsili na kůl za to, e vztáhl na idy ruku. 8 Vy sami teď napíte idům, jak uznáte za vhodné, královým jménem, a zapečete královým prstenem. Ale spis napsaný jednou královým jménem a zapečetěný královým prstenem nelze vzít zpět.” 9 I byli tehdy, třiadvacátého dne třetího měsíce, to je měsíce sívánu, povoláni královí písaři a bylo napsáno vechno, jak to přikázal Mordokaj, idům a satrapům, místodritelům a správcům krajin od Indie a po Kú, celkem sto dvaceti sedmi krajinám. Pro každou krajinu jejím písmem a pro každý národ jeho jazykem, i idům jejich písmem a jazykem. 10 Napsal dopisy jménem krále Achaveróe, zapečetil královým prstenem a rozeslal je po rychlých jízdách poslech, kteří jezdili na říských lehkonohých ořích, chovaných v hřebčincích. 11 Král dal idům vude po vech městech právo, aby se shromádili a postavili na obranu svých ivotů, aby vyhladili, povradili a zahubili vechnu válečnou moc národa a krajiny těch, kteří by je napadli, i s dětmi a enami, a kořist po nich aby si vzali jako lup, 12 a to v jediném dni ve vech krajinách krále Achaveróe, třináctého dne dvanáctého měsíce, to je měsíce adaru. 13 Opis spisu a je vydán jako zákon vude ve vech krajinách a zveřejněn vem národům, aby toho dne byli idé přichystáni vykonat pomstu nad svými nepřáteli. 14 Rychlí poslové, kteří jezdili na říských lehkonohých ořích, spěně vyrazili pobízení královým rozkazem, sotvae byl ten zákon ha hradě v úanu vydán. 15 Mordokaj vyel od krále v královském rouchu z purpurově fialové látky a sněhobílého plátna, s velkou zlatou korunou a plátem z bělostného plátna a arlatu. Město úan jávalo a radovalo se. 16 idům vzelo světlo a radost, veselí a pocta. 17 Také vude ve vech krajinách a vude ve vech městech, kamkoli se dostal králův výrok, toti jeho zákon, nastaly idům dny radosti a veselí, hostin a pohody. A mnozí z národů země se připojovali k idům, nebo na ně padl strach ze idů.

Ester 9

1 Dvanáctého měsíce, to je měsíce adaru, v jeho třináctý den, kdy králův výrok, toti jeho zákon, měl být proveden, v den, který chtivě vyhlíeli nepřátelé idů, aby se jich zmocnili, dolo k zvratu: naopak idé se zmocnili těch, kdo je nenáviděli. 2 idé se shromádili ve svých městech ve vech krajinách krále Achaveróe, aby vztáhli ruku na ty, kdo jim chystali pohromu. Nikdo před nimi neobstál, nebo strach z nich padl na vechny národy. 3 Vichni správcové krajin a satrapové, místodritelé a královí úředníci podporovali idy, protoe na ně padl strach z Mordokaje. 4 Mordokaj měl toti v králově domě veliký vliv a la o něm pověst po vech krajinách, protoe ten mu Mordokaj získával vliv stále větí. 5 idé pobili vechny své nepřátele; bili je mečem a pobíjeli, a do vyhubení. Naloili s těmi, kdo je nenáviděli, jak se jim

zlíbilo. 6 Na hradě v úanu idé zabili a zahubili pět set mužů. 7 I Parandatu a Dalfóna a Aspatu 8 a Póratu a Adalju a Arídatu 9 a Parmatu a Arísaje a Aridaje a Vajzatu, 10 deset synů Hamedatova syna Hamana, protivníka idů, zabili, ale nevztáhli ruce po lupu. 11 Toho dne se donesl ke králi počet zabitých na hradě v úanu. 12 Král řekl královně Esteře: “Na hradě v úanu idé zabili a zahubili pět set mužů a vech deset synů Hamanových. Co asi učinili v ostatních královských krajinách? Jaká je tvá prosba? Bude ti splněna. Jaká je tvá ádost? Bude ti vyhověno.” 13 Ester odvětila: “Uzná-li král za vhodné, a je idům v úanu dovoleno také zítra jednat podle dnes platného zákona, a deset synů Hamanových a pověsí na kůl.” 14 A král souhlasil, aby se tak stalo. V úanu byl vydán zákon a deset Hamanových synů pověsili. 15 idé v úanu se shromádili také čtrnáctého dne měsíce adaru a zabili v úanu tři sta mužů, ale nevztáhli ruce po lupu. 16 I ostatní idé v krajinách králových se shromádili, aby se postavili na obranu svých ivotů a zajistili si klid od svých nepřátel, a z těch, kdo je nenáviděli, zabili sedmdesát pět tisíc mužů, ale nevztáhli ruce po lupu. 17 Bylo to třináctého dne měsíce adaru a čtrnáctého dne byl klid. Ten den učinili dnem radostného hodování. 18 V úanu se idé shromádili třináctého a čtrnáctého dne tého měsíce a patnáctého dne nastal klid. Ten den učinili dnem radostného hodování. 19 Proto rozptýlení idé, sídlící ve venkovských městech, slaví čtrnáctého dne měsíce adaru radostné hodování a den pohody a jeden druhému posílá dárky. 20 Mordokaj pak tyto události sepsal a poslal dopisy vem idům, blízkým i dalekým, ve vech krajinách krále Achaveróe. 21 Uloil jim, aby kadým rokem slavili čtrnáctého a patnáctého dne měsíce adaru 22 památku na dny, v nich si idé odpočinuli od svých nepřátel, a na měsíc, který jim přinesl zvrát, místo starosti radost, místo smutku den pohody; aby je slavili jako dny radostného hodování a aby posílal jeden druhému dárky a chudým dary. 23 A idé přijali za obyčej, co začali dělat a co jim Mordokaj napsal: 24 e Agagovec Haman, syn Hamedatův, protivník vech idů, osnoval záměr proti idům, jak by je zahubil, e házel púr, toti los, aby je vyděsil a zahubil. 25 Ale kdy ona vela před krále, nařídil král, dokonce písemně, obrátit jeho zlý záměr, který osnoval proti idům, na jeho hlavu, a pověsili jej i jeho syny na kůl. 26 Proto nazvali ty dny púrim podle slova púr. Proto kvůli vemu, co bylo v té listině řečeno, co přitom viděli a co je postihlo, 27 ustanovili idé a přijali za obyčej pro sebe a pro své potomstvo i pro vechny, kdo se k nim připojí, e neopomenou slavit tyto dva dny pravidelně kadého roku a v určený čas, jak je psáno. 28 Tyto dny budou připomínány a slaveny v kadém pokolení a v kadé čeledi, v kadé krajině a v kadém městě; tyto dny púrimu nebudou mezi idy opomíjeny a památka na ně v jejich potomstvu nezanikne. 29 Také královna Ester, dcera Abíchajilova, psala s idem Mordokajem jetě jednou, aby dodala váhy ustavující listině o purímu. 30 Dopisy poslali vem idům do vech sto dvaceti sedmi krajin Achaveróova království, slova pokoje a pravdy, 31 aby dodrovali v určený čas tyto dny púrimu, jak jim stanovil id Mordokaj a královna Ester; stejně stanovili pro sebe i pro své potomstvo zachovávat jejich posty a nářky. 32 Esteřiným výrokem bylo stanoveno zachovávat púrim a bylo to zapsáno do knihy.

Ester 10

1 Král Achaveró podrobil zemi i mořské ostrovy nuceným pracím. 2 Vechny jeho význačné a bohatýrské činy i přesné údaje o velikém vlivu Mordokaje, kterého král povýil, jsou, jak známo, zapsány v Knize letopisů králů médských a perských. 3 Nebo id Mordokaj byl první po králi Achaveróovi; byl veliký u idů a oblíbený u mnoství svých bratří, pečoval o dobro svého lidu a usiloval o pokoj vekerého svého potomstva.

Jób 1

1 Byl mu v zemi Úsu jménem Jób; byl to mu bezúhonný a přímý, bál se Boha a vystříhal se zlého. 2 Narodilo se mu sedm synů a tři dcery. 3 Jeho stáda čítala sem tisíc ovcí, tři tisíce velbloudů, pět set spřežení skotu a pět set oslic. Měl také velmi mnoho sluebnictva. Ten mu předčil vechny syny dávnověku. 4 Jeho synové strojivali doma hodokvasy, kadý ve svůj den, a zvali i své tři sestry, aby s nimi hodovaly a pily. 5 Kdy uplynuly dny hodokvasu, Jób pro ně posílal a posvěcoval Je. Za časného jitra obětoval oběti zápalné za kadého z nich; říkal si toti: “Moná, e moji synové zhřeili a zlořečili v srdci Bohu.” Tak činil Jób po vechny dny. 6 Nastal pak den, kdy přili synové Boí, aby předstoupili před Hospodina; přiel mezi ně i satan. 7 Hospodin se satana zeptal: “Odkud přichází?” Satan Hospodinu odpověděl: “Procházel jsem zemi kříem kráem.” 8 Hospodin se satana zeptal: “Zdalipak sis viml mého sluebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to mu bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého.” 9 Satan vak Hospodinu odpověděl: “Copak se Jób bojí Boha bezdůvodně? 10 Vdy jsi ho ze vech stran ohradil, rovně jeho dům a vechno, co má. Dílu jeho rukou ehná a jeho stáda se na zemi rozmohla. 11 Ale jen vztáhni ruku a zasáhni vechno, co má, hned ti bude do očí zlořečit.” 12 Hospodin na to satanovi odvětil: “Nue, měj si moc nade vím, co mu patří, pouze na něho ruku nevztahuj.” A satan od Hospodina odeel. 13 Nastal pak den, kdy Jóbovi synové a dcery hodovali a pili víno v domě svého prvorozeného bratra. 14 Tu přiel k Jóbovi posel a řekl: “Právě orali s dobyt看em a při něm se popásaly oslice. 15 Vtom přitrhli ebovci, pobrali je a čeled’ pobili ostřím meče. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to.” 16 Jetě nedomluvil, kdy přiel dalí a řekl: “Z nebe spadl Boí oheň, zachvátil ovce a čeled’ pozřel. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to.” 17 Jetě nedomluvil, kdy přiel dalí a řekl: “Kaldejci rozdělení do tří houfů napadli velbloudy, pobrali je a čeled’ pobili ostřím meče. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to.” 18 Jetě nedomluvil, kdy přiel dalí a řekl: “Tvoji synové a dcery hodovali a pili víno v domě svého prvorozeného bratra. 19 Vtom se zvedl od poutě silný vítr a opřel se ze vech čtyř stran do domu. Ten se na mladé lidi zřítíl a oni zahynuli. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to.” 20 Tu Jób povstal, roztrhl svou řízu a oholil si hlavu. Potom padl k zemi, klaněl se 21 a pravil: “Z ivota své matky jsem vyel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo bud’ poehnáno.” 22 Při tom vem se Jób nijak neprohřeil a neřekl proti Bohu nic nepatřičného.

Jób 2

1 A nastal opět den, kdy synové Boí přili, aby předstoupili před Hospodina; přiel mezi ně i satan, aby i on předstoupil před Hospodina. 2 Hospodin se satana zeptal: “Odkud přichází?” Satan Hospodinu odpověděl: “Procházel jsem zemi kříem kráem.” 3 Hospodin se satana zeptal: “Zdalipak sis viml mého sluebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to mu bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého. Ve své bezúhonnosti setrvává dosud, ačkoli jsi mě proti němu podnítíl, abych ho bezdůvodně mořil.” 4 Satan vak Hospodinu odpověděl: “Kůi za kůi! Za sebe samého dá člověk vechno, co má. 5 Ale jen vztáhni ruku a dotkni se jeho kostí a jeho masa, hned ti bude do očí zlořečit.” 6 Hospodin na to satanovi odvětil: “Nue, měj si ho v moci, avak uetři jeho ivot.” 7 A satan od Hospodina odeel a ranil Jóba od hlavy k patě oklivými vředy. 8 Jób vzal střep, aby se mohl krábat, a posadil se do popela. 9 Jeho ena mu vak řekla: “Jetě se drí své bezúhonnosti? Zlořeč Bohu a zemři.” 10 Ale on jí odpověděl: “Mluví jako nějaká bláhová ena. To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdeto věci zlé přijímat nebudeme?” Při tom vem se Jób svými rty neprohřeil. 11 O vem tom zlém, co Jóba potkalo, se doslechli jeho tři přátelé a přili kadý ze svého místa: Elífaz Témanský, Bildad úchský a Sófar Naamatský. Dohodli se spolu, e mu půjdou projevít soustrast a potěit ho. 12 Rozhlíeli se po něm u zdaleka, ale nemohli ho poznat. Propukli v hlasitý pláč, roztrhli své řízy a rozhazovali nad hlavou k nebi prach. 13 Seděli potom spolu s ním na zemi po sedm dní a noci a slova k němu ádný nepromluvil, nebo viděli, e jeho bolest je nesmírná.

Jób 3

1 Pak otevřel Jób ústa a zlořečil svému dni. 2 Jób mluvil takto: 3 “A zanikne den, kdy jsem se zrodil, noc, kdy bylo řečeno: “Je počat mu.” 4 A se onen den stane temnotou, shůry Bůh a po něm nepátrá, svítání a se nad ním nezaskví. 5 Temnota a erá smrt a jsou jeho zastánci, a se na něj snese temné mračno, zatmění dne a na něj náhle padne. 6 A tu noc, tu mrákota a vezme, a se netějí, e je mezi dny roku, do počtu měsíců a se nedostane. 7 Ta noc a je neplodná, ádné plesání a do ní nepronikne. 8 A ji ztratí, kdo zaklínají den, ti, kdo dovedou vyburcovat livjátana. 9 Hvězdy a se zatmí, neli začne svítat, a nevzejde světlo, kdy je bude očekávat, aby nespátrila řasy zory, 10 nebo neuzavřela ivot mé matky, neskrýla trápení před mým zrakem. 11 Proč jsem nezemřel hned v lůně, nezahynul, sotvae jsem vyel ze ivota matky? 12 Proč jsem byl brán na kolena a nač kojen z prsů? 13 Leel bych teď v klidu, spal bych, doel odpočinku 14 spolu s králi a zemskými rádci, jim z toho, co zbudovali, zbyly trosky, 15 nebo s velmoi, co měli plno zlata a domy si naplnili stříbrem, 16 nebo jako zahrabaný potrat - nebyl bych tu, jako nedonoený plod, který nespátril světlo. 17 Svévolníci přestanou tam bouřit, zemdlení tam dojdou odpočinku, 18 věžňové jsou rovně bez starostí, neslyí křik poháněče, 19 malý i velký jsou si tam rovni, otrok je tam svobodný, bez pána. 20 Proč dopřává Bůh bědnému světlo, ivot těm, kdo mají v dui hořkost, 21 kdo touebně čekají na smrt - a ona nejde, ač ji vyhledávají víc ne skryté poklady, 22 těm, kdo radostí by jásalí a veselili se, e nali hrob? 23 A proč mui, kterému je cesta skryta, ji Bůh zatarasil? 24 Místo abych pojedl, jen vzdychám, nářek ze mne tryská jako voda; 25 čeho jsem se tolik strachoval, to mě postihlo, dolehlo na mě to, čeho jsem se lekal. 26 Nepoznal jsem klidu ani míru ani odpočinutí - a přila bouře.”

Jób 4

1 Na to navázal Elífaz Témanský slovy: 2 “Neponese těce, zkusí-li to někdo s tebou mluvit? Kdo se vak dokáe zdret domluv? 3 Hle, tys napomínal mnohé, ruce ochablé jsi posiloval, 4 tvé domluy pozvedaly klopýtajícího, podlomená kolena jsi utvrzoval. 5 Teď dolo na tebe a těce to nese, sotva tě to zasáhlo, hned naplněn jsi hrůzou. 6 Nedůvěřuje u ve svou bohaboynost? Nedává ti naději tvůj bezúhonný ivot? 7 Jen se rozpomeň, kdo z nevinných kdy zhynul? Kde upadli přímí do záhuby? 8 Pokud jsem já viděl, jen ti, kdo se obírají ničemnostmi, ti, kdo rozsívají trápení, je také sklídí. 9 Hynou Boím dechem, kdy zavane jeho hněv, je s nimi konec. 10 Lev řve, kňučí mladý lvíček, lvícatům jsou zuby vyraeny. 11 Bez úlovku hyne lev a lví mládřata se rozeběhnou. 12 Cosi se ke mně přikradlo, mé ucho zachytilo elest; 13 při přemítání o nočních viděních, kdy na lidi se snáí mrákota, 14 přepadl mě strach a třásl jsem se, vechny kosti se mi strachem chvěly, 15 kdy jakýsi duch mě míjel, chlupy se mi zjeily po těle. 16 Stanul - ale jeho zjev jsem nerozeznal, jen podoba jakási stanula před mým zrakem a v tichu jsem slyel hlas: 17 “Co je člověk spravedlivější ne Bůh, čistí mu ne jeho Učinitel?” 18 Nemůe-li věřit vlastním sluebníkům, shledává-li omylnost i na andělech, 19 tím spí na těch, kteří přebývají ve hliněných domech a svým základem tkví v prachu; ty rozmáčkne snadněji ne mola. 20 Ne se setká ráno s večerem, u budou rozdrzeni, neli si to uvědomí, navdy zhynou. 21 Bývá s nimi vytreno i jejich stanové lano; umírají, ale ne v moudrosti.

Jób 5

1 Jen si volej, odpoví ti někdo? Na koho ze svatých se obrátí? 2 Poetilce zabíjí vztek, árlivost usmrcuje

prostoduché. 3 Viděl jsem, jak poetilec zakořenil, vím vak, e jeho příbytek propadne zatracení, 4 Jeho synům záchrana se vzdálí, v bráně budou zdeptáni, nevysvobodí je nikdo. 5 Hladový sní jeho sklizeň, i z trní si ji vezme, íznivý po jeho majetku baí. 6 Ničemnost přec nevzchází z prachu, trápení neklíčí z půdy, 7 Člověk je vak zrozen pro trápení a jiskry, aby létaly vzhůru. 8 Spíe bych se dotazoval Boha, svoji záleitost předloil bych Bohu, 9 který dělá věci veliké a nevyzpytatelné, nesčíslné divy: 10 Dává mi dé, polím sesílá vláhu, 11 poníené staví na vysoké místo, zarmoucení docházejí spásy; 12 chytrákům vak hatí plány, aby jejich ruce neprovedly to, čeho jsou schopni; 13 moudré jejich chytrostí dovede lapit, take záměr potměilců nadobro se zvrtné: 14 ve dne s temnotou se střetávají, v pravé poledne tápou jak v noci; 15 uboáka od meče zachraňuje, z jejich úst a z jejich pevné ruky; 16 a tak nuzný má naději, ale podlost musí zavřít ústa. 17 Věru, blaze člověku, jeho Bůh trestá; kázeň Vemocného neodmítej. 18 On působí bolest, ale té obváe rány, co rozdrtí, vyléčí svou rukou. 19 Z esti souení tě vysvobodí, v sedmi nezasáhne tě nic zlého, 20 vykoupí tě ze smrti v čas hladu a za války z moci meče, 21 před bičem jazyka bude ukryt, nebude se bát, a přijde zhouba, 22 vysměje se zhoubě, hladomoru; a neboj se zemské zvěře, 23 vdy bude mít smlouvu s kamením na poli a polní zvěř bude ít pokojně s tebou, 24 shledá, e je pokoj ve tvém stanu, dohlédne-li na svůj příbytek, neshledá hřích, 25 shledá, e tvé potomstvo je četné, tvoji potomci e jsou jak bylina země, 26 do hrobu sestoupí ve zralosti, jako se svái poaté obilí ve svůj čas. 27 Hle, toto jsme vyzpytovali, tak je tomu. Poslechni a sám to pozná.”

Jób 6

1 Jób na to odpověděl: 2 “Ké by bylo dobře zváeno mé hoře a mé netěstí na váky přiloeno! 3 Věru, těi je ne mořský písek, e se mi a slova pletou, 4 nebo ve mně vězí střely Vemocného, můj duch se napájí jejich jedem, seřadily se proti mně hrůzy Boí. 5 Hýká snad divoký osel, kdy má mladou trávu, bučí snad býk nad svou pící? 6 Co lze bez soli jíst něco mdlého? Má nějakou chu vaječný bílek? 7 títím se dotýkat toho, co by můj chléb znečistilo. 8 Ké přijde, oč ádám, a ké Bůh dá, v co naději skládám, 9 aby mě Bůh ráčil rozmáčknot jak mola, pohnout rukou, odlomit mě z kmene. 10 Bylo by to pro mne potěním, navzdor nelítostným bolestem bych poskakoval, nebo slova Svatého jsem nezatajil. 11 Kde naberu sílu, abych to přečkal? Kdy to skončí, abych to vydrel? 12 Je snad z kamene má síla a mé tělo z bronzu? 13 Copak mi pomoci není? Záchrana je mi odepřena? 14 Kdo své milosrdenství blinímu odepírá, ten opoutí bázeň Vemocného. 15 Mí bratři jsou věrolomní, nestálí jak potok, jak koryta potoků, které se vytrácejí, 16 jsou kalné od ledu, kdy sníh nad nimi taje, 17 v čas léta se vypařují, jeho árem mizejí ze svého místa, 18 jen strukami jejich tok se vine, plynou v pustotu a zanikají. 19 Vyhlíely je karavany z Témy, s nadějí k nim hleděly výpravy ze eby, 20 za své doufání vak musely se stydět, přili k nim a zklamaly se. 21 I vy jste teď, jako byste nebyly, při tom děsném pohledu vás jala bázeň. 22 Řekl jsem snad: “Dejte mi” či: “Plate za mne vlastním zboím” 23 nebo: “Zachraňte mě z rukou protivníka” či snad: “Vykupte mě z rukou ukrutníků” ? 24 Poučte mě a já zmlknu, vysvětlete mi, v čem jsem chybil. 25 Přímá slova mohou zjiřit ránu, a co sledujete, e mi stále domlouváte? 26 Chcete mě snad kárat za má slova? Copak mluví do větru ten, kdo si zoufá? 27 Věru, metáte los o sirotka, svého druha jste ochotni prodat. 28 Buďte tak laskavi a obraťte se ke mně, co bych vám mohl do očí lhát? 29 Zadrte, a nespáchá se podlost, zadrte, a je tady jetě moje spravedlnost! 30 Co můe být na mém jazyku nějaká podlost? Nepozná mé patro to, co vede do netěstí?”

Jób 7

1 Zdali není člověk na zemi podroben v slubu, nejsou jeho dny jako dny nádeníka? 2 Jako baí otrok po

stínu a jak nádeník čeká na výdělek, 3 tak se mi dostaly dědictvím daremné měsíce, noci plné trápení se staly mým údělem. 4 Kdy uléhám, ptám se: “Kdy u vstanu?” a pak zase: “Kdy se snese večer?” Syt jsem toho, na lůku se převalovat do rozbřesku. 5 Mé tělo je obaleno červy a strupy plnými prachu, kůže mi puká a mokvá. 6 Rychleji ne tkalcův člunek uběhly mé dny, skončily v naprosté beznaději. 7 Boe, pomni, e můj ivot uprchne jak vítr a nic dobrého u nikdy nespátrí mé oči. 8 Neuzří mě oko, je mě vídávalo, budou-li mě tvoje oči hledat, nebudu tu. 9 Oblak se rozplyne, zmizí; stejně kdo sestoupí do podsvětí, u nevystoupí, 10 nevrátí se nikdy zpět do svého domu, neobjeví se u na svém místě. 11 A tak bránit nemohu svým ústům, mluví ze mne úzkost mého ducha, lká ze mne hořkost mé due. 12 Jsem snad moře nebo dračí netvor, e proti mně staví stráž? 13 Řeknu-li si: “Potějí mě moje loe, mé lůko mi ulehčí v mém lkání”, 14 děsí mě skrze sny a přepadá mě viděními, 15 e bych spíe volil zardouení, spíe smrt ne kruté trápení. 16 ivot se mi zprotivil, nechci ít věčně, u mě nech, mé dny jsou pouhý vánek. 17 Co je člověk, e mu přiřkládá význam, e se jím zabývá v srdci, 18 e na něj dohlíí kadého rána a kadou chvíli ho zkouí? 19 Proč svůj zrak ode mne neodvrátí, nenechá mě ani slinu polknout? 20 Zhřeil-li jsem, co mám podle tebe dělat, hlídači lidí? Proč sis mě vzal za terč, a jsem se stal břemenem sám sobě? 21 Proč mi přestupek můj nepromine, nesejme ze mne mou vinu? Ji uléhám do prachu a a mě bude za úsvitu hledat, nebudu ji.”

Jób 8

1 Na to navázal Bildad úchský slovy: 2 “Chce takhle rozprávět jetě dlouho? Slova tvých úst jsou jako prudký vítr. 3 Co Bůh křiví právo, Vemocný snad překrucuje spravedlnost? 4 Jestlie tví synové se proti němu prohřeili, vydal jsi v moc jejich nevěrnosti. 5 Bude-li vak za úsvitu hledat Boha a o milost prosit Vemocného, 6 bude-li ryzí a přímý, jistě bude nad tebou bdít a obnoví tvůj příbytek pro tvou spravedlnost. 7 Pakli toho, cos měl prve, bylo málo, převelice vzroste, co bude mít potom. 8 Jen se zeptej předelého pokolení, a co vyzkoumali jejich otcové, buď hotov slyet. 9 Jsme tu jenom od včerejka, nic jsme nepoznali, nae dny jsou na zemi jen stínem. 10 Oni tě vak poučí, řeknou ti vichno, a ze svého srdce pronesou řeč. 11 Copak roste rákos, kde není baina? Můe bez vody vzrůst síí? 12 Jetě raí, posekat je nelze, a schne dřívě ne ostatní tráva. 13 Tak je tomu se stezkami vech, kteří na Boha zapomněli, naděje rouhače přijde vniveč; 14 ve své důvěřivé jistotě se zklame, jeho doufání - to pavučina. 15 Opře se o svůj dům, ale ten neobstojí, podrí se ho, on vak nebude stát. 16 Na slunci je plný mízy, jeho výhonek přerůstá ze zahrady, 17 jeho kořeny se proplétají kamennými valy, lze jej vidět i v kamenných domech. 18 Je-li vak vyhlazen ze svého místa, ono se ho zřekne: “Nikdy jsem tě nevidělo.” 19 Hle, takové jsou radosti jeho cesty; z jeho prachu vyraí hned jiný. 20 Ovem, bezúhonného Bůh nezavrhně ani ruku zlovolníků neposílí. 21 Jistě naplní tvá ústa smíchem a hlaholem tvé rty. 22 Kdo tě nenávidí, budou oblečení v hanbu, po stanu svévolných nezbude nic.”

Jób 9

1 Jób na to odpověděl: 2 “Vskutku vím, je tomu tak, co můe člověk být před Bohem spravedlivý? 3 Kdo by s ním chtěl vésti spor, z tisíce otázek jedinou nezodpoví. 4 On má srdce moudré a nesmírnou sílu, co dojde pokoje ten, kdo se mu vzepře? 5 On přenáí hory, ne by se kdo nadál, převrací je v hněvu; 6 zemí pohne z místa, a se její sloupy chvějí. 7 Slunci rozkáe - a nesmí vzejít, zapečeuje i hvězdy, 8 sám nebesa roztahuje, kráčí po hřebenech mořských vln, 9 on udělal souhvězdí Lva, Orióna i Plejády a souhvězdí jiní. 10 Dělá věci veliké a nevyzpytatelné, nesčíslné divy. 11 Jde-li mimo mne, nevidím ho, mjí-li mě, ani ho nepostřehnu. 12 Jestlie co uchwátí, kdo ho donutí to vrátit, kdopak se ho zeptá: “Co to dělá?” 13 Bůh, ten

hněv svůj neodvrací, sami pomocníci Netvora se před ním musí shrbit. 14 Jak bych mu já tedy mohl odpovídat? Jak bych před ním volil svoje slova? 15 Jemu neuměl bych odpovědět, i kdybych byl spravedlivý; svého Soudce jenom o milost bych prosil. 16 A kdybych i zavolal, aby mi odpověděl, nevěřím, e přál by sluchu mému hlasu. 17 Vdy mě zachvacuje vichrem, bezdůvodně rozmnohuje moje rány, 18 ani oddechnout mi nedá a jen hořkostmi mě sytí. 19 Má-li kdo nesmírnou sílu, má ji on, a co se týče soudu, kdopak jiný mě předvolá? 20 I kdybych byl spravedlivý, za svévolníka mě prohlásí má ústa, a kdybych byl bezúhonný, prohlásí mě za křivého. 21 Jsem bezúhonný. Nic na sebe nevím. Protiví se mi u ivot. 22 Je to jedno, proto říkám: On skoncuje s bezúhonným jako se svévolníkem. 23 A kdy bičem náhle usmrcuje, ze zoufalství nevinných si činí posměch. 24 Země byla vydána v moc svévolníka a on přikrývá tvář jejich soudců; kdy ne on, kdo tedy? 25 Mé dny byly rychlejší ne spěný posel, uprchly a neily dobra, 26 prolétly jak rákosové čluny, jako orel na kořist se vrhající. 27 Řeknu-li si: Zapomenu na své lkání, smutku zanechám a pookřeji, 28 hned se veho toho trápení zas lekám, nebo vím, e trest mi nepromine. 29 Jestlie jsem si svévolně vedl, co se budu namáhat pro nějaký přelud? 30 I kdybych se umyl sněhem, dlaně si očistil louhem, 31 přece bys mě vnořil do takové jámy, e by si mě hnusil i můj at. 32 On přec není jako já, abych mu odpovídal, abychom v soud veli spolu. 33 Není mezi námi rozhodčího, jen by vloil ruku na nás oba. 34 Ké by odňal ode mne svou hůl a nepřepadal mě jak postrach. 35 Mluvil bych a nebál se ho, ale v mém případě tomu tak není.

Jób 10

1 ivot mě omrzel, dám ted' volný průchod svému lkání, budu mluvit v hořkosti své due. 2 Řeknu Bohu: Za svévolníka mě nepokládej, dej mi vědět, proč vede spor se mnou. 3 K čemu je ti dobré, e mě týrá? Zprotivil se ti výtvar tvých rukou, e dává zářit záměrům svévolníků? 4 Copak má tělesné oči, co se dívá stejně jako člověk? 5 Jsou tvoje dny jako dny člověka, léta tvá jako dny mue, 6 e vyhledává můj přečin a e pátrá po mém hříchu? 7 Vdy ví, e svévolník nejsem, a e nikdo nevysvobodí z tvé ruky. 8 Tvé ruce mě ztvárnily a udělaly se vím vudy, a ted' najednou mě hubí. 9 Prosím, upamatuj se, e jsi mě učinil jako hlínu a e mě obrací v prach. 10 Co jsi mě nenalil do nádoby jako mléko a jako sýr nenechal srazit? 11 Přioděl jsi mě kůi a masem, propletls mě lachami a kostmi, 12 nakládal jsi se mnou milosrdně, dals mi ivot a tvůj dohled střeil mého ducha. 13 Ale ve svém srdci ukryls toto - bylo to tvým úmyslem, to vím - : 14 e proti mě bude ve střehu, jestlie zhřeím, e nenechá bez trestu můj přečin. 15 Běda mně, kdybych byl svévolně jednal! Ač jsem spravedlivý, hlavu nepozvedám, hanbou přesycen vidím své pokoření. 16 Kdybych se pozvedal, jak lev bys mě honil, svoji divuplnou moc bys opět na mně zjevil. 17 Stavěl bys proti mně nové svědky, stupňoval své roztrpčení na mě, vystřídaly by se u mne celé voje. 18 Proč jsi mě vyvedl z matčina lůna! Ké bych byl zhynul a ádné oko mě nespatriilo. 19 Byl bych, jako bych nikdy nebyl, byl bych nesen ze ivota matky k hrobu. 20 Co není mých dnů tak málo? Ké by toho nechal a odstoupil ode mne, abych trochu okřál, 21 dřív ne půjdu tam, odkud návratu není, do země temnot a eré smrti, 22 do země temné jak mračno, do era smrti, kde není řádu, kde záblesk svítání je jako mračno.”

Jób 11

1 Na to navázal Sófar Naamatský slovy: 2 “Má takové mnoství slov zůstat bez odpovědi? Má mluvka být v právu? 3 Mohou lidé k tomu, co povídá, mlčet? Má ty se dál vysmívat a nikdo tě neusadí? 4 Říká: “Co jsem zastával, je ryzí, jsem před tebou čistý.” 5 Jen kdyby Bůh promluvil a otevřel rty proti tobě, 6 prozradil by ti taje moudrosti: dvojnásobný trest k záchraně vede. Věz, e Bůh chce zapomenout na tvé

nepravosti. 7 Dokáže vystihnout Boha či obsáhnout dokonalost Vemocného, 8 je nebesa převyuje? Co chce dělat? Hlubí je ne podsvětí. Co o tom ví? 9 Její míra je delší než země, šířka jejího moře. 10 Chce-li změnit, uzavřít, svolat, kdo ho odvrátí? 11 Ano, on zná falešníky, vidí ničemnosti - a srozuměn není. 12 Může tupec dostat rozum? Narodí se hříbě divokého osla jako člověk? 13 Jestliže teď napraví své srdce a vztáhne své ruce k Bohu, 14 jestliže dá ruce pryč od ničemností, nepřipustí, aby ve tvém stanu přebývala podlost, 15 tedy pozdvihne tvář bez poskvrny, bude jak odlitý z bronzy, nepocítí bázně, 16 zapomene na trápení, bude ve tvých vzpomínkách jak voda, která uplynula. 17 Nadejde ti věk jasnější nad poledne, chmury obrátí se v jitra. 18 Doufej, naděje ti kyne, pohled, bude uléhat v bezpečí. 19 Bude odpočívat a nikdo tě nevyděsí, získat tebe budou si přát mnozí, 20 kdesi svévolníkům vypoví zrak, ztratí útočiště, jejich nadějí je: vydechnout dui.”

Jób 12

1 Jób na to odpověděl: 2 “Vy jste vskutku ten pravý lid, s vámi vyměřte moudrost! 3 Ale já mám také rozum jako vy, nejsem zpozdilejší než vy; kdopak tohle neví? 4 Jsem k posměchu i vlastnímu příteli, jemu Bůh odpoví, kdy volá; v posměchu je spravedlivý, bezúhonný. 5 Bezstarostný smýlí o zániku pohrdavě, sám stojí pevně, kdy nohy jiných vrávorají! 6 Stany zhoubců zůstávají nerušené, v bezpečí jsou ti, kdo popouzejí Boha, i ten, kdo chce Boha mít v své moci. 7 Avak dobytka se zeptej, poučí tě, nebeského ptactva, ono ti to poví, 8 poučí tě i křoviska země, mořské ryby vyprávět ti budou. 9 Kdo z nich vech by nevěděl, e ruka Hospodinova to učinila 10 a e v jeho ruce jeivot veho, co ije, duch kadého lidského tvora. 11 Zda nezkouí ucho slova jako patro ochutnává pokrm? 12 Co jen u kmetů je moudrost a rozumnost pouze v dlouhém věku? 13 Moudrost, ta je u Boha, i bohatýrská síla, u něho je rozvaha i rozum. 14 Co rozboří, nikdo nezbuduje, zavře dveře za někým a otevřít je nelze. 15 Kdy zadrží vody, přijde sucho, kdy je vypustí, pak podvracejí zemi. 16 U něho je moc i pohotová pomoc, patří mu, kdo chybuje, i ten, kdo svádí. 17 Rádce odvádí vysvlečené, ze soudců činí zřetěnce, 18 pouta králů rozvazuje, pásem ovazuje jejich bedra, 19 kněze odvádí vysvlečené, vyvrací prastaré rody, 20 odnímá řeč spolehlivým, starcům bere soudnost, 21 opovřením zahrne urozené, uvolňuje hráze řeči, 22 odkrývá hlubiny temnot a na světlo vyvádí, co je v eru smrti, 23 pronárodům dává vzrůst i zánik, rozprostírá pronárody i odvádí je, 24 bere rozum náčelníkům lidu země, zavádí je do bezcestných pustot, 25 aby tápali v temnotě beze světla, ano, zavádí je jako opilého.

Jób 13

1 Hle, to všechno spatřilo mé oko, mé ucho to vyslechlo, rozumím tomu. 2 Co víte vy, to vím také, nejsem zpozdilejší než vy. 3 Ano, budu mluvit se Vemocným, obhájit se chci před Bohem. 4 Ale vy jste iřitelé klamu, lékaři k ničemu, vy vichni. 5 Ké byste konečně zmlkli, bylo by to od vás moudré. 6 Slyte, jak se budu hájit, důvody mých rtů sledujte s pozorností. 7 To v zájmu Boha mluvíte podlost, mluvíte lest kvůli němu? 8 Chcete se zastávat Boha nebo vést spor místo něho? 9 Bude-li vás zkoumat, dopadnete dobře? Či ho chcete obloudit, jako lze obloudit člověka? 10 Tvrdě vás potrestá, budete-li jednat pokoutně a stranit. 11 Co vás neohromí jeho vznešenost, nepadne na vás strach z něho? 12 Vae připomínky jsou pořekadla z popela, čím se oháníte, je pouhá hlína. 13 Zmlkněte přede mnou, a mohu mluvit, pak a se přese mne přese cokoli. 14 Chci nasadit svou kůi, dát svůjivot v sázku. 15 I kdyby mě zabil a já u neměl co očekávat, přece bych chtěl před ním obhájit své cesty. 16 Vdy on je má spása. Rouhač k němu nemá přístup. 17 Slyte, slyte mou řeč, dopřejte sluchu tomu, co vám sdělím. 18 Hled'te, předkládám svou při,

vím, e budu uznán spravedlivým. 19 Kdo chce se mnou vésti spor? Budu-li mlčet, zhynu. 20 Jen dvojí mi, Boe, nečiň, a nebudu se před tebou skrývat: 21 Vzdal ode mne svoji ruku a strach z tebe a mě nepřepadá. 22 Zavolej, a já se ozvu, nebo budu mluvit já, a odpoví mi. 23 Kolik je mých nepravostí a mých hříchů? Dej mi poznat mou nevěrnost a hřích. 24 Proč skrývá svou tvář a pokládá mě za svého nepřítele? 25 Chce postrait odvátý list, honit suché stéblo? 26 Věru, znamená si na mě trpké věci, přičítá mi nepravosti mého mládí, 27 svírá do klády mé nohy, dává pozor na vechny mé stezky, zanáí si kadou lápotu mých nohou. 28 Člověk se rozpadá jako něco zetlelého, jako příkrývka rozeraná moly.

Jób 14

1 Člověk narozený z eny má krátký věk, avak nepokoje do sytosti. 2 Jako květ vzejde a zvadne, prchá jako stún a neobstojí. 3 Přesto na něj upírá svůj zrak a přivádí mě na soud s tebou. 4 Kdo dokáe, aby čisté vzelo z nečistého? Vůbec nikdo. 5 Jestlie jsou stanoveny jeho dny, počet jeho měsíců je ve tvé moci, nepřekročí cíl, jej jsi mu vytkl. 6 Odvra od něho své oči, a si pooddechne jako nádeník, který je rád, e má den za sebou. 7 Stromu zbývá aspoň naděje, e i kdy podat, začne rait znovu a e jeho výhonky růst nepřestanou, 8 by odumřel jeho kořen v zemi a na prach ztrouchnivěl jeho pařez. 9 Jak ucítí vodu, pučí znovu, rozvětví se jako mladý stromek. 10 Zemře-li mu, rozpadne se. Zhyne-li člověk, kam se poděl? 11 Z moře se vytratí vody, řeka opadne a vyschne; 12 člověk ulehne a nepovstane a dokud nebesa budou, neprocitne, ze spánku se neprobudí. 13 Ké bys mě skryl v podsvětí a schoval mě, ne pomine tvůj hněv, stanovil mi lhůtu a pamatoval na mě. 14 Kdyby mohl oít mu, jen zemřel, čekal bych po vechny dny své sluby, a budu vystřídán. 15 Zavolal bys a já bych se ozval, a se ti zasteskne po díle tvých rukou. 16 A kdybys pak počítal mé kroky, nedbal bys u mého hřichu, 17 zapečetěna by byla do uzlíku má nevěrnost, moji nepravost bys zastřel. 18 Také hora se rozpadne a zřítí, i skála se pohne z místa; 19 voda kameny omílá, svým proudem odplaví prach země; tak ničí naději člověka. 20 Dotírá na něho vytrvale, dokud neodejde, mění jeho tvář a vyhostí ho. 21 Neví, jsou-li jeho synové ve cti, není mu známo, jsou-li v nevánosti. 22 Tělo bolestmi ho souí, sám nad sebou truchlí.”

Jób 15

1 Na to navázal Elífaz Témanský slovy: 2 “Můe moudrý člověk hlásat tak naduté vědomosti, naplnit si břicho větrem od východu? 3 Obhajovat se slovem, je k ničemu není, řečmi, které neprospějí? 4 Ty sám poruuje bázeň Boí, rozjímat před Bohem znemoňuje. 5 Tvá ústa jsou zajedno s tvou nepravostí, jazyk chytrácký jsi zvolil. 6 Ne já, nýbr tvá ústa tě usvědčují ze svévole, tvoje rty vypovídají proti tobě. 7 Jsi snad zrozen jako první z lidí, přielš na svět dříve ne pahorky? 8 Vyslechls důvěrný rozhovor Boí, e strhuje jen na sebe moudrost? 9 Co ví, abychom to nevěděli, čemu rozumí, a nám to není známé? 10 edivý i kmet jsou mezi námi, věkem ctihodnější ne tvůj otec. 11 Boí útěchy jsou tobě málo, kdy láskyplně s tebou mluví? 12 Co tě připravuje o rozum? Proč blýská očima? 13 Svým duchem se staví proti Bohu, vypoutí z úst nehorázná slova. 14 Co je člověk? Je snad bez poskvrny? Co můe být spravedlivý, kdo se zrodil z eny? 15 Hle, on ani na své svaté nedá a nebesa nejsou v jeho očích bez poskvrny, 16 co teprve ohavný a zvrhlý člověk, který pije podlost jako vodu? 17 Poslouchej mě, co ti sdělím. Budu ti vyprávět, co jsem uzřel, 18 co hlásali moudří, co jim netajili jejich otcové, 19 ti, jim jediným byla dána země, take cizák mezi nimi nepřecházel: 20 Svévolník se úzkostlivě chvěje po vechny dny, hrůzovládci počet jeho let je ukryt. 21 Jeho ui slyí zvuk stralivých zvěstí, v čas pokoje přijde na něj zhoubce. 22 Nevěří, e by se z temnot vrátil - je vyhlédnut pro meč. 23 Poplaeně bloudí, e není chléb, ví, e je mu připraven den temnot.

24 Souení a úzkosti ho přepadají, dotírají na něho jako král k útoku připravený, 25 nebo vztáhl ruku proti Bohu, počínal si vyzývavě proti Vemocnému, 26 rozběhl se proti němu se skloněnou íjí, pod hustým krunýřem svých tíů. 27 Svoji tvář zahalil tukem, ztučněl na slabinách. 28 Usadil se ve zničených městech, v neobývatelných domech, hrozících zřícením. 29 Nezůstane bohatý a jeho statek neobstojí, jeho majetek se na zemi nerozmúe. 30 Nevyjde z temnot, jeho výhonek seehne plamen; sám zajde dechem svých úst. 31 Ač nevěří v alebnost, bude jí zaveden, výměnou sklídí zase jen fale. 32 Ne vyprí jeho den, plné odměny se dočká, jeho ratolest se nebude zelenat, 33 bude jako vinná réva, kdy shazuje nedozrálé hrozny, nebo jak oliva shazující květy. 34 Spolek rouhačů zůstane neplodný, oheň zhltná stany úplatkářů; 35 plodí trápení a rodí ničemnosti, jejich lůno připravuje lest.”

Jób 16

1 Jób na to odpověděl: 2 “Slyel jsem u mnoho podobného, těíte mě vichni jen trápením. 3 Kdypak skončí to mluvení do větru? Co tě rozjitřuje, e tak odpovídá? 4 Také bych mohl mluvit jako vy, kdybyste vy byli na mém místě, ohánět se proti vám slovy, potřásat nad vámi hlavou. 5 Já bych vám vak svými ústy dodával odvahu, svými rty bych etrně projevil soustrast. 6 Promluví-li, nezůstanu uetřen bolesti, kdy od toho upustím, co ztratím? 7 Naplňuje mě teď, Boe, malomyslností, e jsi zpustoil celou mou pospolitost. 8 Zasáhl jsi mě, mám na to svědka, je jím má vychrtlost, ta mi to do očí dokazuje. 9 Jeho hněv mě rozsápal, zanevřel na mě, skřípe na mě svými zuby; můj protivník zaostruje na mě svůj zrak. 10 Dokořán na mně otvírají ústa, potupně mě políčkují a vichni se na mě hrnou. 11 Bůh mně dal v plen padouchovi, napospas mě vydal spárům svévolníků. 12 il jsem poklidně, on vak mnou zacloumal, uchopil mě za íji a roztrítíl mě; učinil mě svým terčem. 13 Obklíčili mě jeho střelci, nelítostně roztríná mé ledví, moji luč vylévá na zem. 14 Drásá mě, jsem celý rozdrásaný, doráí na mě jako bohatýr. 15 Na svou zjizvenou kůi jsem si vzal ínici, svůj roh jsem do prachu sklonil. 16 Tvář mi opuchla od pláče, na má víčka padlo ero smrti, 17 ač násilí na mých rukou nelpí a má modlitba je ryzí. 18 Země, krev mou nepřikrývej, můj křik a nenajde místa klidu! 19 Ale nyní, hle, mám svědka na nebesích, můj přímluvce je na výínách. 20 A se mi přátelé posmívají, moje oko hledí v slzách k Bohu. 21 Ké je mui dáno hájit se před Bohem, lidskému synu před jeho bliním. 22 Vdy a přejde počet mých let, půjdu stezkou, z ní se nenavrátím.

Jób 17

1 Na duchu jsem zlomen, mé dny dohasly, jen hrob mi zbývá. 2 Co posměků zakouím, stále mě napadají, oka nezamhouřím. 3 Slo u sebe za mě záruku, kdo jiný by se zaručil rukoudáním? 4 Jejich srdce prozíravosti jsi zbavil, a proto je nevyvíví. 5 Přátelům se pochlebuje, vlastním synům vypovídá zrak. 6 Učinil mě pořekadlem lidu, tím, na něj se plivá. 7 Můj zrak pohasl hořem, vechny mé údy jsou u jen stín. 8 Poctiví nad tím asnou, nevinný je pobouřen rouhačem. 9 Spravedlivý se vak přidrí své cesty, kdo má čisté ruce, bude jetě odvánějí. 10 Vy vichni, obrate se a pak přijďte, moudrého vak mezi vámi nenacházím. 11 Mé dny pomíjejí, moje záměry se hatí, přání mého srdce ztroskotala. 12 Noc vydávají za den, mluví o světle, kde temnota je blízko. 13 I kdybych měl naději, podsvětí bude mým domem, loe si ustelu ve tmách. 14 Jámě řeknu: “Tys můj otec”, červům: “Matko má, má sestro.” 15 Kde mám jakou naději a splnění mé naděje kdo spatří? 16 Závory podsvětí zapadnou, a se spolu do prachu uloíme.”

Jób 18

1 Na to navázal Bildad úchský slovy: 2 “Jak dlouho jetě povedete tyhle řeči? Rozvate to a pak budem mluvit. 3 Proč jsme ceněni jak dobytek, jsme snad nečistí ve vaich očích? 4 Ty, který sám sebe v hněvu rozsápává, kvůli tobě má být oputěna země, má se skála přemístit ze svého místa? 5 Avak světlo svévolníka zhasne, plamen jeho ohně nezazáří, 6 světlo v jeho stanu ztemní, zhasne nad ním jeho kahan. 7 Těsno bude jeho rázným krokům, vlastní plány přivedou ho k pádu, 8 nohama se zaplete do sítě, prochází se po pletivu nad pastí, 9 za patu se chytí do osidla, zadrhne se kolem něho smyčka. 10 Na zemi je ukryt na něj provaz, nástraha na něho na pěině. 11 Ze vech stran ho přepadají hrůzy, enou se mu v patách. 12 A vychrtne jeho síla, bědy a mu připraví pád! 13 A po kusech sírá jeho kůi, a mu Kníe smrti pozře údy. 14 Vytren z bezpečí svého stanu musí kráčet v náruč Krále hrůzy. 15 V jeho stanu se zabydlí, co mu nepatřilo, po jeho příbytku bude roztrouena síra. 16 Zdola mu uschnou kořeny a svrchu mu uvadnou větve. 17 Jeho památka vymizí ze země, nezůstane po něm nikde jméno. 18 Vyenou ho ze světla do temnot, zapudí ho pryč ze světa. 19 Nezůstane mu nástupce a následník v jeho lidu, z místa, kde pobývá, nikdo nevyvázne. 20 Nad jeho dnem strnou děsem na západě, na východě se jich zmocní hrůza. 21 Tak to dopadne s příbytky bídáků, s místem, kde neznali Boha.”

Jób 19

1 Jób na to odpověděl: 2 “Jak dlouho jetě mě budete trápit a mučit svými řečmi? 3 Nejméně desetkrát u jste mi utrhali na cti. Vy se nestydíte se mnou tak nestoudně jednat? 4 I kdybych opravdu chybil, mé pomýlení zůstane na mně. 5 Chcete se opravdu nade mne vynáet a tupit mě svými domluvami? 6 Uznejte přece, e mi Bůh křivdí, zatáhl kolem mne loveckou sí. 7 Úpím-li pro násilí, zůstávám bez odpovědi, o pomoc volám a zastání není. 8 Mou cestu zahradil zdí, e nemohu projít, mé stezky obestřel temnem. 9 Mou slávu ze mne svlékl a sňal korunu z mé hlavy. 10 Ze vech stran mě boří, abych zael, vyvrátil mou naději jako strom. 11 Rozpálil se na mě hněvem, povauje mě za svého protivníka. 12 Společně přitáhly jeho houfy, navrily proti mně svou cestu a táboří kolem mého stanu. 13 Mé bratry ode mne vzdálil, moji známí se mi odcizili, 14 moji příbuzní mě opustili, kdo se ke mně znali, zapomněli na mě. 15 Hosté mého domu i mé sluky mě pokládají za cizího, v jejich očích jsem cizozemec. 16 Kdy zavolám na otroka, neodpoví, svými ústy se ho musím doproovat. 17 Můj dech se okliví i mé eně, vlastním dětem páchnu. 18 I padoui se mě tíí, kdy chci povstat, spílají mi, 19 vichni moji důvěrní přátelé si mě hnují, ti, které jsem miloval, se ke mně obracejí zády. 20 Jsem vyzáblý, kost a kůe, vyvázl jsem jenom s kůi kolem zubů. 21 Smilujte se, smilujte se nade mnou, přátelé moji, nebo se mě dotkla ruka Boí. 22 Proč mě pronásledujete jako Bůh a nemůete se nasytit mého masa? 23 Ké by byly mé řeči sepsány, vyznačeny jako nápis 24 rydlem elezným a olovem, do skály trvale vytesány! 25 Já vím, e můj Vykupitel je iv a jako poslední se postaví nad prachem. 26 A kdyby mi i kůi sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, 27 já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mé ledví po tom prahne v mé nitru. 28 Říkáte: “Jak ho chytit?” Ve mně prý je příčina veho. 29 Lekejte se meče. Mečem na nepravosti je rozhořčení. Poznáte soud Vemocného.”

Jób 20

1 Na to navázal Sófár Naamatský slovy: 2 “Jak tak o tom přemítám, musím odporovat, proto abych si pospíil. 3 Důtku, je mě uráí, vyslechnout musím, ale můj rozumný duch mi velí odpovědět. 4 Co neví, e je to tak odjakiva, od chvíle, co byl člověk postaven na zemi, 5 e plesání svévolníků trvá krátce a radost

rouhačů jen okamik? 6 I kdy ve své povznesenosti se vypíná a k nebi a jeho hlava se dotýká oblaků, 7 navdy zanikne tak jako jeho výkal, a kdo jej vídali, řeknou: “Kde je?” 8 Odlétne jak sen a nenajdou ho, bude zaplaen jako vidění noční. 9 Oko, je ho spatřovalo, u ho nezahlédne, nikdo ho na jeho místě neuvidí. 10 Jeho synové se budou chtít zalíbit nuzným, vlastníma rukama vrátí, co svou silou získal. 11 I kdy jeho kosti jsou plny mladistvé svěesti, i ta s ním ulehne do prachu. 12 A si mu zloba připadá v ústech sladká a přechovává ji pod jazykem, 13 kochá se v ní, nevzdá se jí, zadruje ji na svém patře, 14 jeho pokrm se mu v útrokách změní, stane se mu ve vnitřnostech zmijím jedem. 15 Nahltal se majetku, ale vyzvrátí jej, Bůh mu jej vyene z břicha. 16 Bude sát zmijí jed, hadí jazyk ho zabije. 17 Nebude se dívat na tekoucí vody, na řeky, potoky medu a mléka. 18 Výtěek vrátí, nezhltně jej, nad ziskem z obchodu nebude jásat. 19 Odstrkoval a opoutěl nuzné, uchvátil dům, ač jej nestavěl. 20 V nitru vak nepoznal klidu, to, po čem dychtil, ho nezachrání. 21 Před jeho ravostí nic neobstálo, proto jeho blahobyt nebude trvalý. 22 Při nejhojnějším nadbytku mu bude úzko, dopadnou na něho ruce vech bédných. 23 Jen a si plní své břicho, Bůh na něho sele svůj planoucí hněv, jeho útroby zasáhne sprkou ípů. 24 Bude prchat před eleznou zbrojí a postřelí ho bronzový luk. 25 Štřela pronikne mu zády, blesk jeho lučí; zajde obklopen přízraky. 26 Vechna temnota je pro něj uchována, pohltí ho oheň, který nerozdmýchal člověk, zle dopadne v jeho stanu i ten, kdo vyvázl. 27 Nebesa zjeví jeho nepravost a země povstane proti němu. 28 Víno z jeho domu se nepřestěhuje jinam, rozplyne se v den Boího hněvu. 29 To je úděl svévolného člověka, určený Bohem, Bohem mu přiřčené dědictví.

Jób 21

1 Jób na to odpověděl: 2 “Poslouchejte dobře mou řeč, potěíte mě tím. 3 Strpte, abych té promluvil; a domluvím, posmíveje se. 4 Týká se mé lkání jen člověka? Co nemám důvod být netrpělivý? 5 Obráte se ke mně, uasnete; dejte si na ústa ruku: 6 Kdy se rozpomínám, jsem naplněn hrůzou, mého těla se zmocňuje zděení. 7 Proč naivu zůstávají svévolníci? Doijí se vysokého věku, rozmohou se, kupí statky, 8 své potomstvo mají pevně kolem sebe, své potomky mají před očima, 9 v jejich domech je pokoj beze strachu, Boí hůl na ně nedopadá. 10 Jejich býk nebývá připoutěn nadarmo, jejich kráva se otelí a nezmetá. 11 Vypoutějí jako stádo své nezvedence a jejich děti skotačí. 12 Hulákají při bubínku a citaře a radují se za zvuku flétny. 13 Tráví své dny v pohodě a do podsvětí sestupují v miku. 14 Bohu říkají: “Jdi pryč od nás, nechcem o tvých cestách vědět. 15 Kdo je Vemocný, e mu máme slouit, co nám prospěje obracet se na něj?” 16 Avak svůj blahobyt nemají v svých rukou. Nech jsou mi vzdáleny záměry svévolníků. 17 Jak náhle hasne kahan svévolníků a přicházejí na ně bědy! Bůh jim dá za úděl útrapy v svém hněvu, 18 jsou jak sláma ve větru a jako plevy uchvácené vichrem. 19 Bůh prý uchovává jejich ničemnosti jejich synům. Ké splatí přímo jemu, aby to poznal! 20 Ké na vlastní oči spatří svou bídu, vypije si kalich rozhořčení Vemocného. 21 Zajímá ho, co se stane s jeho domem po něm, kdy je počet jeho měsíců odměřen? 22 Bude někdo učit Boha vědomostem? On soudí přece i vysoko postavené. 23 Jeden zemře v plném květu, zcela bezstarostný, klidný, 24 jeho díka je plná mléka a jeho kosti jsou prosáklé morkem. 25 Druhý zemře s hořkou duí, ani okusil co dobrého. 26 Společně ulehnu do prachu a pokryjí je červi. 27 Hle, já vím, co zamýlíte, vaím záměrem je způsobit mi příkoří. 28 Říkáte zajisté: “Kde je dům urozeného? Kde je stan, v něm přebývali svévolníci?” 29 Co jste se neptali mimojdoucích, neporozuměli jste jejich znamením? 30 V den béd bude zlý uetřen, bude odnesen v den hrozné prchlivosti. 31 Kdo mu vytkne jeho cestu, kdo mu odplatí za to, co napáchal? 32 A bude odnesen do hrobky, nad jeho rovem se bude bdít. 33 Hroudy v jámě budou mu lehké; potáhnou se za ním vichni lidé, bude jich před ním bezpočet. 34 Jak mě chcete těit takovými přeludy? Vae odpovědi - samá věrolomnost.”

Jób 22

1 Na to navázal Elífaz Témanský slovy: 2 “Znamená před Bohem něco mu? Věřu, prozíravý dbá na svoje činy. 3 Co se Vemocný zajímá o tvou spravedlnost, jsou mu tvoje bezúhonné cesty ziskem? 4 Trestá tě snad za to, e se ho bojí, za to s tebou vchází v soud? 5 Tvá zloba je velká, tvá nepravost nekonečná. 6 Bezdůvodně jsi bral zástavu od bratří, svlékal jsi z nich at a nechával je nahé, 7 znaveného neosvěils vodou, hladovému odepřel jsi chleba. 8 Země patří tomu, kdo má pevnou pai, bude na ní sídlit ten, koho Bůh milostivě přijal. 9 Tys vak s prázdnou posílal pryč vdovy, pae sirotků jsi drtil. 10 Proto jsou kolem tebe osidla, náhlý strach tě plní hrůzou, 11 pro tmu nevidí a spousty vod tě přikrývají. 12 Co není Bůh vysoko nad nebesy? Pohleď vzhůru na hvězdy, jak jsou vyvýeny. 13 A ty říká: “Copak Bůh ví, skrze temné mrákoty co mŕe soudit? 14 Oblaka ho zahalují, take nevidí; prochází se kdesi po obvodu nebes.” 15 Chce se dret stezky dávnověku, po ní chodívají muové propadlí ničemnostem, 16 kteří byli zasaeni, ačkoli čas nenadeel, proudem zatopeni do základů? 17 Říkávali Bohu: “Jdi pryč od nás.” Co jiného jim měl Vemocný udělat? 18 Jejich domy naplňoval blahobytem. Nech jsou mi vzdáleny záměry svévolníků! 19 Spravedliví to uvidí a zaradují se, nevinný se jim vysměje: 20 “Zničení jsou ti, kdo na nás útočili, a co po nich zbylo, pozřel oheň.” 21 Měj se k Bohu důvěrněji, a uije pokoje. Vzejde ti z toho jen uitek. 22 Přijímej z jeho úst naučení, vkládej si do srdce jeho slova. 23 Vráti-li se k Vemocnému, bude vybudován, vzdálí-li od svého stanu podlost. 24 Odlo do prachu svá zlatá zrnka, mezi potoční skaliska ofirské zlato. 25 Pak bude Vemocný sám tvým zlatem, bude ti hromadou stříbra. 26 Ve Vemocném najde svoje blaho, bude pozvedat svoji tvář k Bohu. 27 Bude-li ho prosit, vyslyí tě, a ty bude plnit svoje sliby. 28 Rozhodne-li se pro něco, stane se tak, a na tvých cestách bude zářit světlo. 29 A budou jiní poníeni, řekne: “Ó pýcho!” Bůh zachrání ty, kdo klopi oči. 30 Zachrání toho, kdo není bez viny; bude zachráněn pro čistotu tvých rukou.”

Jób 23

1 Jób na to odpověděl: 2 “Také dnes zní moje lkání vzpurně, vzdychám pod rukou, která mě tíí. 3 Ké bych věděl, kde ho najdu. Vydal bych se k jeho sídlu, 4 předloil bych mu svou při a plno důkazů by podala má ústa. 5 Chtěl bych vědět, jakými slovy by odpověděl, porozumět tomu, co mi řekne. 6 Ukáe svou velkou moc, a povede spor se mnou? Nikoli, jistě by mi dopřál sluchu. 7 Jako přímý bych se před ním obhajoval, navdy unikl bych svému soudci. 8 Půjdu-li vpřed, není nikde, jestlie zpět, té ho nepostřehnu, 9 jestlie něco učiní vlevo, neužřím ho, skryje-li se vpravo, neuvídím to. 10 Zato on zná moji cestu; a mě zkouí, vyjdu jako zlato. 11 Má noha se přidrela jeho kroků, drel jsem se jeho cesty, neodhýlil jsem se, 12 od příkazů jeho rtů jsem neodstoupil, řeči jeho úst jsem střeil víc ne vlastní cíle. 13 Rozhodne-li se k čemu, kdo to zvrátí? Udělá, co se mu zachce. 14 Jistě splní, co mi určil, má k tomu dost moci. 15 Proto se ho hrozím, chci mu porozumět, ale mám z něho strach. 16 Bůh naplnil úzkostí mé srdce, Vemocný mě naplnil hrůzou. 17 Jen proto jsem v temnotách provdy neumkl, e se přede mnou zahalil mračnem.

Jób 24

1 Kdy nejsou před Vemocným skryty časy, proč ti, kdo ho znají, jeho dny nepostřehnou? 2 Mocní posouvají mezníky, pasou uchvácené stádo, 3 odvádějí osla sirotkům a vdově berou býka do zástavy, 4

uboáky odstrkují z cesty; musejí se skrývat vichni utitění v zemi. 5 Ti jsou jak divocí oslové v pousti: vycházejí za svou prací, za úsvitu hledají si pokrm, v pustině hledají chléb pro omladinu. 6 Sklízají z pole, je není jejich, oberou vinici svévolníka. 7 Nocují nazí, protoe nemají oděv ani přikrývku v chladu; 8 prudkými horskými deti promočeni nemají útočitě, ke skále se tisknou. 9 Tamti uchvacují sirotka od prsu, vymáhají zástavu od utitěného. 10 Tito chodí nazí, bez oděvu, hladoví snáejí cizím snopy; 11 mezi jejich zídkami lisují olej, lapou ve vinných lisech a mají ízeň, 12 ston umírajících zaznívá z města, proklání volají o pomoc. Avak tyto nepatřičnosti Bůh nepůsobí. 13 Tamti se bouří proti světlu, neznají se k Boím cestám, nesetrvávají na jeho stezkách. 14 Za světla povstává vrah a vradí utitěného uboáka, i v noci se plíí jako zloděj. 15 Té oko cizolníka se drí v přítmí, říká: “Nikdo mě nespatri”, tvář si zahaluje roukou. 16 Za tmy se do domů vloupávají, za dne se zamykají, o světle nechtějí vědět. 17 Jim vem je jitro erem smrti, s hrůzami eré smrti se znají. 18 Takového rychle vezme voda, jeho úděl na zemi je zlořečený, neobrací se na cestu do vinic. 19 Suchopár a ár pohlcuje sněhové vody a podsvětí ty, kdo hřeí. 20 A na něho zapomene i matčino lůno, a si na něm pochutnají červi; nebude ho nikdy vzpomenuo. Podlost bude roztrřitěna jako dřevo. 21 Odírá neplodnou, která nerodí, a vdově neprokáe dobrodiní. 22 I vzneené zachovává Bůh svou mocí; povstane-li, nikdo si není ivotem jist. 23 Dopřává člověku bezpečí a on se má oč opřít, ale oči má upřené na jejich cesty. 24 Nakrátko jsou povýeni a u zanikají, sehnuti jsou jako ti, co hynou, vadnou jako vrky klasů. 25 Není tomu tak? Kdo obviní mě ze li? Kdo moji řeč za nic nemá?”

Jób 25

1 Na to navázal Bildad úchský slovy: 2 “Vladařství a strach jsou v ruce toho, jen na svých výinách působí pokoj. 3 Je mono jeho houfy sečíst? Nad kým nevzchází jeho světlo? 4 Co mŭe člověk být před Bohem spravedlivý a čistý ten, kdo se zrodil z eny? 5 Jestlie ani měsíc nesvítí jasně, nejsou-li ani hvězdy čisté před jeho zrakem, 6 co teprve lidský červ, lidský syn, červíček pouhý!”

Jób 26

1 Jób na to odpověděl: 2 “Jak pomŭe tomu, komu chybí síla? Jak zachrání vysílené rámě? 3 Jak poradí tam, kde chybí moudrost? Jak seznámí s tím, co skýtá hojnou pomoc? 4 Komu povídá ta slova? Čí to dech vychází z tebe? 5 Stíny zemřelých se úzkostně chvějí, i vody dole a co v nich přebývá. 6 Podsvětí je před ním obnaeno, řie zkázy nepřikryta. 7 On roztáhl sever nad pustotou, nad nicotou zavěsil zemi, 8 vody zabaluje do oblaků, mračno pod nimi se neprotrhne; 9 svůj trůn zahaluje, rozprostírá nad ním oblak. 10 Na vodní hladině vykrouil obzor, kde končí světlo i tma. 11 Sloupy nebes se chvějí a trnou, kdy okřikne vody; 12 svou mocí vzdouvá moře, svou rozumností Netvora zdolal. 13 Jeho duch dal nebesům velkolepost, jeho ruka proklála útočného hada. 14 Hle, to je jen část jeho cest; zaslechli jsme o něm pouhý elest, kdo mŭe porozumět hřímání jeho bohatýrské síly?”

Jób 27

1 Jób pak pokračoval v pronáení svých průpovědí takto: 2 “Jakoe iv je Bůh, on upírá mi právo, Vemocný naplnil hořkostí mou dui. 3 Ale dokud budu dýchat, dokud Boí dech bude v mých chřípích, 4 mé rty nevysloví podlost a můj jazyk nebude hovořit lstivě. 5 Jsem dalek toho prohlásit vás za spravedlivé,

dokud nezhytnu, své bezúhonnosti se nevzdám, 6 setrvám ve spravedlnosti a neochabnu, srdce nebude mě hanět za ádný můj den. 7 Můj nepřítel vak a je na tom jako svévolník, a ten, kdo proti mně povstává, jako bídák. 8 Jakou naději na zisk má rouhač, vezme-li mu Bůh ivot? 9 Bude Bůh poslouchat jeho křik, a bude v tísní? 10 Najde blaho ve Vemocném, bude přivolávat Boha v kadém čase? 11 Chci vás poučit o Boí moci, netajit, jak tomu je s Vemocným. 12 Hle, sami jste to vichni užřeli, proč se tedy oddáváte přeludům? 13 Toto je před Bohem úděl člověka svévolného, dědictví ukrutníků, je dostanou od Vemocného: 14 Rozmnoí-li se jejich synové, přijde na ně meč, jejich potomci se nenasytí chlebem; 15 ty co vyvážnou, ty pohřbí smrt, jejich vdovy nebudou je oplakávat. 16 Kdyby někdo nakupil stříbra jak prachu a navrtil oděvů jak hlíny, 17 co navří, to oblékne spravedlivý a stříbro připadne nevinnému. 18 Svůj dům postavil jako mol, jako chatrč, kterou si udělal hlídač. 19 Boháč ulehne a u se nesebere, ne rozevře oči, nebude tu. 20 Hrůzy ho dostihnou jako příval vod, vichřice ho zachvátí v noci, 21 odnese ho východní vítr a bude pryč, vichr jej odvane z jeho místa. 22 Tím ho Bůh postihne nelítostně, před jeho rukou bude marně prchat. 23 Budou nad ním tleskat rukama a uklíbnou se nad místem, kde býval.”

Jób 28

1 Stříbro má své nalezitě a zlato místo, kde se čistí, 2 elezo se získává z prachu, z rudy se taví měď. 3 Člověk překonává tmu, prozkoumává v říi eré smrti temný kámen do kadého koutku. 4 Prorái achtu daleko od místa, kde přebývá. Zapomenuti, bez půdy pod nohama, na laně se houpou a kývají, vzdáleni lidem. 5 Země, z ní vzchází chléb, je vespod zpřevracena jakoby ohněm; 6 v jejím kamení je loisko safírů, jsou v něm i zlatá zrnka. 7 Dravý pták tam nezná stezku, oko luňáka ji nezahlédne, 8 mládě elmy po ní nelapalo, lev po ní nevtleče kořist. 9 Člověk vztáhl ruku po křemeni, hory zpřevracel a do základů, 10 do skal vytesal toly, jeho oko spatřilo kdejaký skvost, 11 zamezil prosakování proudících vod, a co se tají v zemi, vynái na světlo. 12 Ale moudrost, kde se najde? Kde je místo rozumnosti? 13 Člověk nezná její cenu, v zemi ivých se nenajde. 14 Propastná tůň praví: “Ve mně není”, moře říká: “Já ji nemám”. 15 Nelze ji získat za lístkové zlato, její hodnota se nevyvái stříbrem, 16 nemúe být zaplacena ofířským zlatem, vzácným karneolem či safírem. 17 Nedá se srovnat se zlatem či se sklem ani směnit za věci z ryzího zlata, 18 nato za korál a křiál; moudrost má větí cenu ne perly. 19 Nedá se srovnat s kúským topasem, nedá se zaplatit nejčistím zlatem. 20 Odkud tedy přichází moudrost? Kde je místo rozumnosti? 21 Je utajena před očima veho ivého, zahalena i před nebeským ptactvem. 22 Řie zkázy a smrt říkají: “Pouze jsme zaslechly pověst o ní.” 23 Jenom Bůh rozumí její cestě, on zná také její místo, 24 nebo on dohlédne a do končin země, vidí ve, co je pod nebem. 25 Kdy větru udělil prudkost a vody odměrkou změřil, 26 kdy deti stanovil cíl a cestu bouřnému mračnu, 27 hned tehdy ji viděl a vyprávěl o ní, učinil ji nepohnutelnou a také ji prozkoumal 28 a řekl člověku: “Hle, bát se Panovníka, to je moudrost, vystříhat se zlého, to rozumnost.”

Jób 29

1 Jób pak pokračoval v pronáení svých průpovědí takto: 2 “Ké by mi bylo jako za předelých měsíců, jako za dnů, kdy mě Bůh střeil, 3 kdy jeho kahan mi nad hlavou zářil a já jsem temnotou el v jeho světle, 4 jako se mi vedlo za dnů mé svěsti, kdy můj stan byl místem důvěrného rozhovoru s Bohem, 5 kdy jetě Vemocný byl při mně a kolem mne moje čeled, 6 kdy se mé nohy koupaly ve smetaně a skála mi vylévala potoky oleje. 7 Kdy jsem procházel branou vzhůru k městu, abych na náměstí zaujal své místo, 8 mladíci, jak mě viděli, ztichli, kmeti povstávali a zůstali stát, 9 velmoi se vystříhali řečí, kladli si na ústa ruku, 10

hlas vévodů tichl, jazyk jim přilnul k patru. 11 Čí ucho o mně slyelo, ten mi blahorečil, a oko, které mě vidělo, svědčilo pro mě, 12 e jsem utištěného zachránil, kdy volal o pomoc, i sirotka, který neměl, kdo by mu pomohl. 13 ehnání hynoucího se snáelo na mne a srdce vdovy jsem pohnul k plesání. 14 Oblékal jsem spravedlnost, to byl můj oděv; jak říza a turban bylo mi právo. 15 Slepému jsem byl okem a kulhavému nohou, 16 uboákům jsem byl otcem, spor neznámých jsem rozsuzoval, 17 bídákovi jsem vak zvyráel tesáky, ze zubů mu vyrval kořist. 18 Říkal jsem: “Zahynu se svým hnízdem a rozmnoím své dny jako Fénix. 19 Můj kořen se rozloží při vodách, na mém větroví bude nocovat rosa. 20 Moje sláva se mi bude obnovovat a můj luk v mé ruce bude stále pruný.” 21 Poslouchali mě a na mě čekávali, umlkali při mé radě; 22 po mém slovu u nic neměnili, má řeč na mě kanula jak rosa. 23 Čekávali na mě jako na dě, otvírali ústa jak po jarním deti. 24 Usmíval jsem se na ně, kdy ztráceli víru, a oni neodmítali světlo mé tváře. 25 Kdy jsem volil cestu k nim, seděl jsem v čele, bydlel jsem jako král mezi houfy, jako ten, kdo těi truchlivé.

Jób 30

1 Avak nyní se mi vysmívají ti, kteří jsou mladí ne já, jejich otců jsem si váil tak málo, e jsem je nestavěl ani ke svým ovčáckým psům. 2 K čemu je mi síla jejich rukou, kdy zhynula jejich svěst? 3 Nouzí a hladověním vyčerpání ohlodávají suchopár od včerejka pustý, zpustoený, 4 trhají lebedu mezi křovím a kořen kručinky jim je chlebem. 5 Byli vypuzeni z obce, pokřikovali za nimi jako za zlodějem; 6 musejí bydlet ve srázných úvalech, v podzemních slujích a pod útesy, 7 hýkají v křoví, zalezlí pod kopřivami, 8 bloudové, bezejmenní, ze země vymrskaní. 9 A teď jsem jim předmětem popěvků a řečí; 10 hnuší si mě a vzdalují se ode mne, nestydí se mi do tváře plivat. 11 Bůh rozvázal mé stanové lano, pokořil mě, a oni vechny zábrany odhodili. 12 Vystávají z pravé strany jako roj, podráejí mi nohy, navrili proti mně cesty svých bēd, 13 rozkopali moji stezku, usilují o můj pád a nebrání jim nikdo. 14 Jakoby irokou průrvou přicházejí, valí se uprostřed trosek. 15 Proti mně se obrátily hrůzy, jako vítr pronásledují mě za lechetnost, jako oblak odplynula moje spása. 16 A nyní je vylita má due ve mně, chopily se mě dny pokoření. 17 V noci mě bodá v kostech, hlodá mě bolest neutuchající. 18 Pro úpornou bolest se změnil můj oděv, sevřela mě jako pás suknic; 19 jsem smeten do bláta, podoben prachu a popelu. 20 Volám k tobě o pomoc, a ty mi neodpovídá, stojím tu, měj pro mě pochopení. 21 Změnil ses mi v krutého protivníka, strojí mi úklady svou mocnou rukou. 22 Unáí mě větrem jako na voze, a mě opoutějí smysly. 23 Vím, e mě předá smrti, přivede do domu, kde se setká vechno ivé. 24 Nikdo nepodá ruku do sutin, kdyby z nich hynoucí o pomoc volal. 25 Neplakal jsem snad za kruných dnů, nestaral jsem se o uboáka? 26 Dobro jsem s nadějí očekával, a přilo zlo, čekal jsem na světlo, a přilo mračno. 27 Mé útroby neklidně vřou, mám před sebou dny utrpení. 28 Chodím zarmoucen, ačkoli nepálí slunko, povstávám ve shromáďení a volám o pomoc. 29 Stal jsem se bratrem akalů, druhem ptrosů. 30 Kůe na mně zčernala, kosti mám horkostí rozpálené. 31 Má citara zní při truchlení, moje flétna při hlasu plačících.”

Jób 31

1 “Uzavřel jsem smlouvu se svýma očima, jak bych se tedy směl ohlíet za pannou? 2 Jaký je úděl od Boha shůry, dědictví od Vemocného z výin? 3 Zdali ne bēdy pro bídáka a netěstí pro pachatele ničemností? 4 Nevidí snad Bůh mé cesty a nepočítá vechny mé kroky? 5 Jestlie jsem licoměrně jednal a moje noha spěchala za lstí, 6 a mě Bůh zváí na vákách spravedlnosti a pozná mou bezúhonnost. 7 Jestlie se můj krok odchýlil z cesty a mé srdce si lo za mýma očima nebo poskvrna ulpěla na mých dlaních, 8 a jiný sní, co

zaseju, a moji potomci a jsou vykořehněni. 9 Jestlie se mé srdce dalo zlákat cizí enou a já jsem strojil nástrahy u dveří svého druha, 10 a moje ena jinému mele a jiní a se sklánějí nad ní. 11 Byla by to přece mrzkost, nepravost hodná odsouzení, 12 byl by to oheň, jen zírá v říi zkázy, který do kořenů zničí vechnu mou úrodu. 13 Jestlie jsem poruil právo svého otroka či otrokyně, kdy se mnou vedli spor, 14 co bych měl udělat, a Bůh povstane, co mu odvětim, a mě bude stíhat? 15 Co ten, který mě učinil v mateřském ivotě, neučinil i jeho, nebyl to tý, který nás připravil v lůně? 16 Jestlie jsem odmítl nuzákovo přání, oči vdovy nechal hasnout v beznaději 17 a sám pojídal své sousto, ani z něho té sirotek jedl - 18 ten přec od mládí u se mnou rostl jak u otce, také vdovu jsem od ivota své matky vodil -, 19 jestlie jsem viděl hynoucího bez oděvu, e se uboák čím přikrýt nemá, 20 jestlie mi jeho bedra neehnala za to, e se ohřívá vlnou mých jehňat, 21 jestlie má ruka hrozila sirotkovi, ač jsem v bráně viděl, e mu mohu pomoci, 22 a mi odpadne lopatka od ramene a pae se mi vylomí z kloubu. 23 Propadl bych jistě strachu, bědám Boím, na nic bych se nevzmohl před jeho vzneeností. 24 Jestlie jsem svou důvěru sloil v zlato, třpytivému zlatu říkal: “V tebe doufám”, 25 jestlie jsem se radoval, e jsem tak zámoný, e má ruka nabyla úctyhodného jmění, 26 jestlie jsem viděl světlo sluneční, jak září, a měsíc, jak skvostně pluje po obloze, 27 a mé srdce potají se dalo zlákat, abych polibek svých úst jim rukou poslal, 28 i to by byla nepravost hodná odsouzení, nebo bych tím zapřel Boha shůry. 29 Jestlie jsem se zaradoval ze zániku toho, kdo mě nenáviděl, a byl rozjařen, e potkalo ho něco zlého - 30 vdy jsem nedal svým ústům zhřeit, nevyprooval jsem si pro něho kletbu, 31 lidé z mého stanu si nestěovali: “Ké by nám dal trochu masa, nejsme syti”, 32 cizinec nezůstával přes noc venku, pocestnému jsem otvíral dveře -, 33 jestlie jsem po lidsku své přestoupení skrýval, nepravost svou tajně uloil v své hrudi, 34 e bych se byl lekal početného davu a e bych se opovření lidských čeledí děsil, pak a zmlknu a nevyjdu ze dveří. 35 Ké bych měl někoho, kdo by mě vyslyel! Zde je mé znamení. A mi Vemocný odpoví. Můj odpůrce sepsal zápis. 36 Klidně si jej vloím na rameno, ovinu si jej jak věnec. 37 O kadém svém kroku mu povím, jako vévoda přistoupím k němu. 38 Jestlie má půda proti mně křičela a její brázdy přitom plakaly, 39 jestlie jsem její sílu spotřeboval bez placení a její vlastníky odbýval, 40 a místo penice vzejde trní, místo ječmene býlí.” Zde končí Jóbova slova.

Jób 32

1 Tu přestali oni tři mui Jóbovi odpovídat, protoe byl ve vlastních očích spravedlivý. 2 Zato vzplanul hněvem Elíhú, syn Berakeela Búzského z čeledi Rámovy; jeho hněv vzplanul proti Jóbovi, protoe se pokládal za spravedlivějšího ne Bůh. 3 Jeho hněv vzplanul i proti jeho třem nepřátelům, protoe nenali správnou odpověď a Jóba prohlaovali za svévolníka. 4 Elíhú se slovy k Jóbovi vyčkával, protoe ostatní byli věkem starí ne on. 5 Elíhú vak viděl, e v ústech oněch tří muů není vhodná odpověď, proto vzplanul hněvem. 6 Na to tedy navázal Elíhú, syn Berakeela Búzského, slovy: “Co se týče let, jsem mladí, kdeto vy jste kmeti, proto jsem se ostýchal a obával vám sdělit, co vím. 7 Řekl jsem si: A promluví léta, ti, kteří mají let mnoho, a s moudrostí seznamují. 8 Avak je to duch člověku daný, dech Vemocného, jen lidi činí rozumnými. 9 Nejsou vdycky moudří ti, kdo mají mnoho let, starci nemusejí vdy rozumět právu. 10 Proto říkám: Poslyte mě. Rovně já chci sdělit, co vím. 11 Hle, čekal jsem na vae slova, naslouchal jsem vaí rozumnosti, a co svými slovy vystihnete. 12 Snail jsem se vám porozumět, avak Jóba nikdo neusvědčil, ádný z vás neodpověděl na jeho řeči. 13 Neříkejte: “My jsme nali moudrost; Bůh ho odvane jak plevu, a ne člověk.” 14 Jób svá slova nezaměřil proti mně, nebudu mu odpovídat vaimi řečmi. - 15 Jsou zděni, u neodpovídají, slova jim u dola. 16 Čekám, ale oni nepromluví, stojí tu a neodpovídají. 17 Přispěji tedy já svým dílem, rovně já chci sdělit, co vím. 18 Jsem naplněn slovy, těsno je duchu v mém nitru. 19 Hle, mé nitro je jako víno, které nemá průdch, jako nové měchy, je pukají. 20 Musím mluvit, aby se mi ulevilo; otevřu rty a odpovím. 21 Nebudu nikomu stranit, nechci nikomu lichotit; 22 nevím, co je lichocení, to by

Jób 33

1 Ty, Jóbe, sly dobře mou řeč, vem mým slovům dopřej sluchu. 2 Pohled', otevírám ústa, pod mým patrem promlouvá můj jazyk. 3 Má řeč tryská z upřímného srdce, mé rty mluví o poznání vytríbeném. 4 Boí duch mě učinil, dech Vemocného mě oivil. 5 Můe-li, odpovídej, předlo mi svou při, postav se! 6 Hle, já budu tvými ústy před Bohem, i já jsem jen kus hlíny. 7 Hle, nemusí tě přepadat strach ze mne, ani moje naléhání tebe tíit. 8 Řekl jsi to přede mnou a já jsem tvá slova slyel: 9 "Ryzí jsem, prost přestoupení, jsem bez úhony, bez nepravosti. 10 Hle, Bůh proti mně záminky hledá, pokládá mě za nepřítele, 11 sevřel do klády mé nohy a sřeí vechny mé stezky." 12 Hle, odpovídám ti: Zde nejsi v právu, nebo Bůh je větí ne člověk. 13 Proč s ním vede spor? e svými slovy neodpovídá? 14 Bůh přece promluví jednou i podruhé, a člověk to nepostřehne. 15 Ve snu, ve vidění nočním, kdy na lidi padá mrákota, v dřímotě na lůku, 16 tehdy otvírá lidem ucho a zpečeuje varování, je jim dal, 17 aby člověka odvedl od toho, co páchá, aby mue chránil před vypínavostí, 18 aby jeho dui uetřil před jámou a jeho ivot aby nezael hubící sřelou. 19 Bolestmi je kárán na svém loi, stálým svárem v kostech, 20 take jeho ivot si okliví pokrm a jeho due vytouené jídlo. 21 Jeho tělo se očividně ztrácí, vystupují kosti, které nebývalo vidět. 22 Jeho due se blíí jámě a jeho ivot jisté smrti. 23 Bude-li s ním anděl, tlumočník, jeden z tisíců, a poví-li, e je to přímý člověk, 24 tehdy Bůh se nad ním smiluje a řekne: "Vykup ho, a do jámy nesestoupí; mám za něho výkupné." 25 Jeho tělo bude svěejí ne v mládí, vrátí se do dnů dospívání. 26 Bude-li prosit Boha a on v něm najde zalíbení, ukáe mu svou tvář za hlaholu polnic a člověku vrátí jeho spravedlnost. 27 Bude zpívat před lidmi a řekne: "Hřeil jsem a převracel, co bylo přímé, ale nebylo mi odplaceno stejným." 28 Bůh vykoupil jeho dui, aby neodela do jámy, jeho ivot smí hledět na světlo. 29 To ve učiní Bůh pro mue dvakrát i třikrát, 30 aby odvrátil jeho dui od jámy a přivedl ke světlu, do světla ivých. 31 Poslouchej mě, Jóbe, pozorně, mlč, já budu mluvit. 32 Bude-li co říci, odpověz mi, promluv, chci pro tebe spravedlnost. 33 Nebude-li mít co říci, poslouchej mě, mlč a já ti zprostředkuji moudrost."

Jób 34

1 Na to navázal Elíhú slovy: 2 "Vy moudří, slyte mé řeči, vy vědoucí, naslouchejte mi. 3 Ucho přece přezkuuje řeči, patro vychutnává pokrm. 4 Vólme si, co je právo, a zvíme mezi sebou, co je dobré. 5 Jób řekl: "Jsem spravedlivý, a Bůh upírá mi právo. 6 Mám lhát? Proti svému právu mluvit? Zasáhl mě zkázonosný íp, avak ne pro přestoupení." 7 Který mu je jako Jób? Prý pije výsměch jako vodu, 8 spolčuje se s pachateli ničemností, obcuje se svévolnými lidmi; 9 řekl: "Mui není k ničemu mít zalíbení v Bohu." 10 Proto mě slyte, rozumní muové: Daleko je Bůh od svévole, Vemocný od bezpráví. 11 Podle toho, co člověk udělá, odplatí jemu, s kadým nakládá podle jeho stezky. 12 Opravdu, Bůh nejedná svévolně, Vemocný právo nepokříví. 13 Kdo mu dal pod dohled zemi a kdo před něho poloil celý svět? 14 Kdyby měl na mysli jenom sebe a svého ducha i dech k sobě zpět stáhl, 15 tu by vechno tvorstvo rázem vyhynulo, člověk by se obrátil v prach. 16 Má-li tedy rozum, posly toto, dopřej sluchu tomu, co říkám. 17 Co můe panovat ten, kdo nenávidí právo? Nebo Úctyhodného, jen je spravedlivý, prohlásí za svévolníka? 18 Je snad mono říci králi: "Ty ničemo" nebo urozeným: "Svévolníku"? 19 Bůh nestrání velmoům, nedá přednost vánému před nuzákem, protoe vichni jsou dílem jeho rukou. 20 Umírají v okamení, třeba o půlnoci. Lid se zachvěje, kdy odcházejí; i vzneený je odvolán, ani kdo hne rukou. 21 Na cesty kadého jsou upřeny jeho oči, on kadý krok vidí. 22 Není temnoty ani era smrti, kde by se mohli skrýt pachatelé

ničemností. 23 Na nikoho nevkládá nic navíc, e by se musel s Bohem soudit. 24 Ctihodné bije, nemusí nic vyetřovat, jiné staví na ta místa; 25 je obeznámen s jejich dílem, podvrátí je za noc a jsou rozdrceni. 26 Potrestá je jako svévolníky, kadý na to bude hledět, 27 za to, e se odchýlili pryč od něho a neměli uznání pro ádnou jeho cestu, 28 take se a k němu donesl křik nuzných a slyel křik utitěných. 29 Kdy zůstane klidný, kdo ho smí prohlásit za svévolníka? Kdy skrývá tvář, kdo ho může spatřit? A přece bdí nad pronárody i jednotlivci, 30 aby nekraloval člověk - rouhač a nestal se svědcm lidu. 31 Sluší se doznat Bohu: "Snám svůj trest, nebudu u pohorlivě jednat. 32 Poučuj mě o tom, na co nestačí můj pohled. Spáchal-li jsem podlost, u tak neučiním." 33 Má snad odplácet dle tvého, kdy ty jeho názor za nic nemá? Ty bys to měl rozhodnout, ne já. Pověz, co ví! 34 Rozumní muové mi přisvědčí a moudrý mu mi bude naslouchat: 35 "Jób nemluví uváeně, jeho slova nejsou prozíravá. 36 Je třeba jednou provdy Jóba přezkouet, protoe odpovídá jako muové propadlí ničemnostem. 37 Vdy ke svému hříchu přidává nevěrnost, mezi námi si výsměně tleská a má mnoho řečí proti Bohu."

Jób 35

1 Na to navázal Elíhú slovy: 2 "Myslí si, e je to podle práva říkat: "Moje spravedlnost převyuje Boí?" 3 Říkat: "Co z toho má? Co mi prospěje, nebudu-li hřit?" 4 Odpovím ti několika slovy, i tvým přátelům, kteří jsou s tebou. 5 Pohled' na nebe a viz, popatř na mraky vysoko nad sebou. 6 Jestlie jsi zhřeil, čeho jsi dosáhl proti němu? Bude-li tvých přestoupení sebevíc, co mu tím udělá? 7 Jestlie jsi jednal spravedlivě, co jsi mu dal, co přijal z tvé ruky? 8 Jen člověka jako ty zasáhne tvá svévole, lidského syna tvá spravedlnost. 9 Lidé křičí pro mnoství útisku, volají o pomoc pro tvrdou pai mocných, 10 a nikdo se nezeptá: "Kde je Bůh, můj Učinitel, který dává člověku i v noci prozpěvovat, 11 vyučuje nás a nikoli zvířata zemská a činí nás moudřejší nad nebeské ptactvo?" 12 Potom jim ovem neodpovídá, kdy křičí pro pýchu zlovolných. 13 Bůh přece nedá sluchu fali, Vemocný na to ani nepohlédne, 14 zvlátě kdy o něm prohlauje: "Nedívá se na to". Tvá pře je před ním, jen na něho čekej! 15 Jestlie tedy nestíhá hněvem a nestará se příli o zpupnost, 16 Jób si otevírá ústa do větru a neuváeně vede zbytečné řeči."

Jób 36

1 Elíhú dále pokračoval slovy: 2 "Měj se mnou trochu trpělivosti a sdělím ti, e jetě mám o Bohu co říci. 3 Začnu se svým věděním zdaleka a přiznám svému Učiniteli spravedlnost, 4 nebo opravdu má slova nejsou klam; před tebou je člověk dokonalých vědomostí. 5 Hle, Bůh je úctyhodný, nezavrhne bez příčiny, je úctyhodný silou i srdcem. 6 Nenechá naivu svévolníka, ale utitěným dopomůe k právu. 7 Od spravedlivého neodvrací zrak; s králi je na trůn dosazuje navdy a jsou vyvýeni. 8 Jsou-li vak spoutáni řetězy, chyceni do provazů utrpení, 9 oznamuje jim, čeho se dopustili, e se rozbujela jejich přestoupení, 10 otvírá jim ucho pro napomenutí a vyzývá je, aby se odvrátili do ničemností. 11 Poslechnou-li, budou-li mu slouit, dokončí své dny v pohodě a v rozkoích svá léta. 12 Neposlechnou-li, sejdou hubící střelou a zahynou pro svou nerozvánost. 13 Kdo jsou rouhavého srdce, přispívají k hněvu, nevolají o pomoc, ani kdy je spoutá. 14 Proto zemře jejich due v mládí a jejich ivot skončí se zasvěcenci smilstva. 15 Utitěného zachrání skrze jeho utrpení, otevře mu ucho skrze útlak. 16 To on tě odládá z jícnu souení; abys měl kolem volný prostor, bez stísněnosti, a poklidný stůl plný tučnosti. 17 Chce-li se svévolně přít, pře tě přivede před soud. 18 A tě rozhoření nezláká k tleskání a velké výkupné a tě nesvede z cesty. 19 Vytrhne tě volání o pomoc, kdy se souí a napíná vechnu svou sílu? 20 Nedychti po noci, která odvede národy z jejich míst. 21 Bedlivě dbej, aby ses neobracel k ničemnosti a nevolil ji raději ne utrpení. 22 Hle, jak

nedostupný je Bůh ve své síle! Kdo je učitel podobný jemu? 23 Kdo smí dohlíet na jeho cestu? Kdo smí říci: “Jedná podle”? 24 Pamatuj, e má vyvyovat jeho dílo, je lidé opěvují. 25 Vichni lidé je vyhlíejí, avak člověk přihlíí jen zdáli. 26 Hle, Bůh je vyvýený, nad nae poznání, počet jeho let je nevyzpytatelný. 27 Přitahuje vodní kapky, padají jako dé a v jeho záplavu se mění, 28 kdy se z mračen valí proudy a hojně skrápějí člověka. 29 Rozumí někdo rozprostření mraků, hromobití v jeho stánku? 30 Hle, nad tím rozprostírá světlo a přikrývá kořeny moře. 31 Povede při s lidmi ten, jen dává hojný pokrm. 32 Dlaněmi se chápe světla blesků, přikazuje jim zasáhnout útočníka. 33 Ohlauje ho jeho hromový hlahol, dokonce i stádo ohlauje jeho příchod.

Jób 37

1 Mé srdce se z toho chvěje, chtělo by vyskočit ze svého místa. 2 Naslouchejte bedlivě burácení jeho hlasu, rachotu, který mu vychází z úst. 3 Nechá jej dunět pod celým nebem a jeho světlo září a k okrajům země. 4 Za ním rve jeho hlas, on hřmí svým důstojným hlasem a nezadruje blesky, kdy se jeho hlas rozléhá. 5 Podivuhodně hřmí Bůh svým hlasem, dělá veliké věci, nad nae poznání: 6 sněhu velí: “Padej na zem” a deti: “A při”, a dé padá v mocných proudech. 7 Na ruku kadého člověka klade svoji peče, aby vichni lidé, které učinil, nabyli poznání: 8 Zvěř vchází do doupat a přebývá v svých peleích; 9 vichřice vyráí ze své komnaty a severák přináí chlad; 10 svým dechem vyvolává Bůh led, e zamrzají hladiny vod; 11 oblak obtěkává vláhou, svým bleskem rozhání mračno, 12 a to se točí a převrací, jak on určí, a ve, co mu přikáe, vykoná na tváři okrsku země; 13 uívá ho jako metly nebo k dobru své země, jako důkazu milosrdenství. 14 Dopřej tomu sluchu, Jóbe, postůj, zda pochopí Boí divy. 15 Ví snad, co jimi Bůh míní, kdy ozáří oblak svým bleskem? 16 Ví něco o tom, jak plují oblaka, a vůbec něco o divech Vevědoucího? 17 Ty, jemu horkem hne at, kdy země znehybní pod jiním větrem, 18 dovedl bys jako on vzklenout oblohu pro mraky, pevnou jak lité zrcadlo? 19 Seznam nás s tím, co mu máme říci. Nic nedokáeme pro temnotu. 20 Ohlásí mu někdo, e hodlám mluvit? Řekne si někdo o to, aby byl zničen? 21 Nelze se dívat do světla blesků tehdy, kdy září v mracích; a se přeene vítr, pročistí je. 22 Od severu přichází zlatavá záře, třpyt kolem Boha budící hrůzu; 23 avak Vemocného nenajdeme. Je vzneený v síle, ale soudem a přísnou spravedlností nechce pokořovat. 24 A se ho proto lidé bojí; nehledí na ádného, kdo spoléhá na své moudré srdce.”

Jób 38

1 Na to odpověděl Jóbovi ze smrtě Hospodin slovy: 2 “Kdo to zatemňuje úradek Boí neuváenými slovy? 3 Nue, opásej si bedra jako mu, budu se tě ptát a poučí mě. 4 Kde jsi byl, kdy jsem zakládal zemi? Pověz, ví-li něco rozumného o tom. 5 Ví, kdo stanovil její rozměry, kdo nad ní natáhl měřící nůru? 6 Do čeho jsou zaputěny její podstavce, kdo kladl její úhelný kámen, 7 zatímco jitřní hvězdy společně plesaly a vichni synové Boí propukli v hlahol? 8 Kdo sevřel moře vraty, kdy se valilo z lůna země, 9 kdy jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, 10 kdy jsem mu stanovil meze, poloil závory a vrata 11 a řekl: “A sem smí přijít, ale ne dál; zde se sloí tvé nespoutané vlnobití!” 12 Zdali jsi ty někdy za svých dnů dal příkaz jitru a vykázal jitřence její místo, 13 aby se chopila okrajů země a svévolníci byli z ní vytřeseni? 14 Země se mění jak hlína pod pečetidlem, ale oni tu stojí, ač jsou jen at. 15 Svévolníkům bude odepřeno světlo a zvednutá pae bude přeraena. 16 Přiel jsi a ke zřídlu moře, procházel ses po dně propastné tůně? 17 Byly ti odkryty brány smrti, brány eré smrti jsi spatřil? 18 Postřehls celou ři země? Pověz, zná-li to vechno. 19 Kde je cesta k obydlí světla? Kde má své místo temnota? 20 Můe je vykázat

do jejich hranic? Má ponětí o stezkách k jejich domu? 21 Tuil jsi, e se jednou narodí a jak velký bude počet tvých dnů? 22 Přiel jsi někdy ke skladům sněhu, spatřil jsi sklady krupobití, 23 které si etřím pro časy souení, pro den války a boje? 24 Kde je cesta k místu, kde se dělí světlo? Odkud se ene na zemi východní vítr? 25 Kdo vyryl koryta povodni a bouřnému mračnu cestu, 26 aby prelo na liduprázdnou zemi, na pou, v ní člověka není, 27 aby se napojila místa pustá a zpustoená a vzela mladá tráva? 28 Má snad dé otce? Kdo zplodil krůpěje rosy? 29 Z čího lůna vyel led? Kdo rodí nebeské jíní? 30 Vody tuhnu na kámen, zamrzá hladina propastné tůně. 31 Dovede spoutat mihotavý třpyt Plejád nebo rozvázat pouta Orióna? 32 Vyvede hvězdy zvířetníku v pravý čas a povede souhvězdí Lva s jeho mladými? 33 Ví, jaké jsou řády nebes? Ty jsi je ustanovil, aby dozírala na zemi? 34 Pozvedne svůj hlas k oblaku, aby tě přikryla spousta vod? 35 Posílá snad pro blesky, aby přily a ohlásily se ti: “Tu jsme”? 36 Kdo dal ibisovi moudrost a kouhoutovi rozum? 37 Kdo je tak moudrý, aby sečetl mraky? Kdo sloí nebeské měchy, 38 kdy prach se v slitinu spojí a hroudy k sobě přilnou? 39 Můe ulovit pro lva kořist a uspokojit lačnost lvícat, 40 kdy se krčí v peleích, číhají ve svém doupěti v houť? 41 Kdo opatří úlovek krkavci, kdy jeho mlád'ata volají k Bohu a bloudí bez potravy?

Jób 39

1 Zná čas vrhu skalních kozoroců? Opatrovals laň, kdy rodí? 2 Počítá měsíce, kdy jsou březí, a zná čas jejich vrhu, 3 jak se skloní, vrhnou svá mlád'ata, svých bolestí pozbyvají? 4 Jak jejich mlád'ata sílí, volně si rostou, odběhnou a u se k nim nevracejí? 5 Kdo vypustil divokého osla na svobodu, kdo uvolnil řemení stepnímu oslu, 6 jemu jsem za domov vykázal pustinu, solnou pláň za příbytek? 7 Posmívá se městskému hluku, neposlouchá povyk poháněče, 8 na horách slídí po pastvě, pídí se po zeleni. 9 Bude ti chtít jednoroeč slouit či nocovat u tvého krmelce? 10 Připoutá jednoroece provazem k brázdě, bude snad za tebou doliny vláčet? 11 Důvěřuje mu, protoe má tak velkou sílu? Ponechá mu výtěek své práce? 12 Věřil bys mu, e tvé zrno sveze a shromádí na tvůj mlat? 13 Ptrosice mává křídlem, není to vak peru s brky čápa; 14 svá vejce ponechává na zemi a zahřívá je v prachu, 15 zapomíná, e je noha můe rozlápnout a polní zvěř zdupat. 16 Se svými mlád'aty zachází tvrdě, jako by nebyla její, nemá strach, e bude její námaha marná. 17 Bůh toti odepřel dát jí moudrost, nedal jí ani díl rozumnosti. 18 Kdy se vak vyplaena vymrtí, je jí k smíchu kuň i s jezdcem. 19 Dal jsi snad koni bohatýrskou sílu, přiřídil jsi jeho íji hřívou? 20 Docílí, aby poskakoval jako luční kobylka? Jeho vzneené frkání vzbuzuje strach, 21 v dolině hrabe nohama, rozjařen silou, má-li vytáhnout proti ozbrojencům, 22 vysmívá se strachu, neděsí se, před mečem se neobrací. 23 Toulec nad ním chřestí, blýská se kopí a otěp, 24 s burácením se řítí po zemi, a se chvěje, nedá na nic ne na zvuk polnice, 25 zařehtá, kdykoli polnice zazní, zdaleka větrí bitvu, povely velitelů a válečný ryk. 26 Řídí se snad sokol tvým rozumem, kdy vzlétne, rozprostře křídla k jihu? 27 Co se na tvůj rozkaz vznese orel, aby si vysoko udělal hnízdo? 28 Přebývá a nocuje na skále, na skalním útesu, nepřístupném místě. 29 Odtud vyhlíí pokrm, dodaleka hledí jeho oči. 30 Jeho mlád'ata sřebají krev, a kde jsou skolení, tam je i on.”

Jób 40

1 Hospodin dále řekl Jóbovi toto: 2 “Smí se člověk přít se Vemocným? Smí ho kárat? Ten, kdo Boha obvinil, a odpovídá.” 3 Jób na to Hospodinu odpověděl: 4 “Co ti odpovím, kdy jsem tak bezvýznamný! Kladu si na ústa ruku. 5 Jednou jsem u promluvil a nevím co odpovědět, ba i podruhé, ale nemohu pokračovat.” 6 Na to odpověděl Jóbovi ze smrtě Hospodin slovy: 7 “Nue, opásej si bedra jako mu, budu

se tě ptát a poučí mě. 8 Chce vskutku ruit můj soud, prohlásit mě za svévolníka a sám zůstat spravedlivý? 9 Zdalipak má pai jako Bůh a jako on hřímá svým hlasem? 10 Ozdob se tedy důstojností a vyvýeností, oblékni si velebnost a vzneenost. 11 Vylej vechnu prchlivost svého hněvu, pohled' na kadého pyného a sni ho, 12 pohled' na kadého pyného a zkru ho, sraz na místě svévolníky, 13 ukryj je vechny společně do prachu, jejich tvář ova pro úkryt v zemi. 14 Potom ti vzdám chválu i já, e tvá pravice tě zachránila. 15 Pohled' jen na behemóta, i jeho jsem učinil jako tebe; on jako dobytče ere trávu. 16 Pohled', jakou má sílu v bedrech, jak mocné jsou svaly jeho břicha. 17 Napřímí ocas jako cedr, lachy jeho stehen jsou propletené, 18 jeho kosti jsou bronzové válce, jeho hnáty jako elezný sochor. 19 On byl na počátku Boích cest; jen jeho Učinitel mŕe na něj s mečem. 20 Pastvu mu poskytují hory, kde dovádí veliká zvěř polní, 21 uléhá pod lotosem, skryt ve třtině a bahnu. 22 Lotos jej zastírá svým stínem, potoční topoly ho obklopují. 23 A hle, vzdme-li se řeka, neustoupí, důvěřuje si, i kdy se mu Jordán do tlamy valí. 24 Kdo se mu postaví do očí a provleče mu chřípím smyčku? 25 Vytáhne udicí livjátana a zkrotí provazem jeho jazyk? 26 Vloí mu do chřípí sítěnou houev, probodne mu čelist hákem? 27 Bude se tě doproovat o smilování a pokorně s tebou mluvit? 28 Uzavře snad s tebou smlouvu, abys jej vzal provdy za otroka? 29 Mŕe si s ním pohrávat jak s ptáčkem? Uváe ho pro své děvečky? 30 Budou o něj společníci smlouvat, rozkouskují si ho kupčící? 31 Propíchnu mu kŕi bodci, jeho hlavu rybářskými harpunami? 32 Zkus na něho vloit ruku! Pomysli na boj, a neudělá to.

Jób 41

1 Hle, čekat na něho je oidné, při pohledu na něho se člověk hrouť. 2 Není odválivce, který by ho drádil. Kdo potom ob stojí přede mnou? 3 Kdo mi napřed něco dal, abych mu to splatil? Pod celým nebem vechno je mé. 4 Nemohu mlčet o jeho údech, nemluvit o jeho bohatýrské síle a jeho výborné stavbě těla. 5 Kdo odkryl jeho oděv a přistoupil k němu s udidly dvojitými? 6 Kdo otevřel vrata jeho tlamy? Strach jde z jeho zubů. 7 Jeho hřbet je jako řady títů těsně uzavřených pod pečetí, 8 dotýkají se jedny druhých, vítr mezi ně nevnikne; 9 jeden přilétá k druhému, jsou pevně sevřeny, nelze je oddělit. 10 Jeho kýcháním se rozehává světlo, jeho oči jsou jak řasy jitřenky, 11 z úst mu vycházejí pochodně, unikají ohnivě jiskry, 12 z nozder mu vystupuje kouř jak z hrnce nad ohněm z rákosí rozdmýchaným, 13 jeho dech rozhavuje uhlí, z tlamy mu lehá plamen, 14 v jeho íji dříme síla, před ním se kadý zkroueně chvěje, 15 laloky mu přiléhají k tělu jak ulité, netřesou se, 16 jeho srdce je slité, tvrdé jako kámen, slité jako spodní ernov. 17 Kdy se zvedne, sami bohové se leknou, při tom hrozném třesku jsou bez sebe strachy, 18 meč, jen by ho zasáhl, tu ránu nevydrí, ani kopí, vrená střela či hrot ípu. 19 elezo má za slámu, bronz za trouchnivé dřevo, 20 íp z luku ho nezaene na útěk, kameny z praku se před ním mění v stébla slámy, 21 kyj má jen za slaměné stéblo, posmívá se, kdy přiletí chvějící se otěp. 22 Vespod má ostny podobné střepům, vleče se blátem jako smyk na obilí, 23 způsobuje, e to v hlubině vře jako v hrnci, moře je pro něj jak kelímek na masti, 24 nechává za sebou světélkující dráhu, a se zdá, e propastná tuň zedivěla. 25 Na prachu země mu není podobného, kdo by byl prost veho děsu. 26 Na vechno vysoké pohlíí svrchu, nad vemi elmami je králem.”

Jób 42

1 Jób na to Hospodinu odpověděl: 2 “Uznávám, e vechno mŕe a e ádný záměr tobě není neproveditelný. 3 Kdo smí nerozváně zatemňovat úradek Boí? Ano, hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl. Jsou to věci pro mě příli divuplné, které neznám. 4 Rač mě vyslyet a nech mě mluvit; budu se tě ptát a poučí mě. 5 Jen z doslechu o tobě jsem slýchal, teď vak jsem tě spatřil vlastním okem. 6 Proto odvolávám a lituji veho v

prachu a popelu.” 7 Kdy Hospodin k Jóbovi domluvil tato slova, řekl Elífazovi Témanskému: “Můj hněv plane proti tobě a oběma tvým přátelům, protoe jste o mně nemluvili náležitě jako můj sluebník Jób. 8 Vezměte tedy za sebe sedm býčků a sedm beranů a jděte k mému sluebníku Jóbovi. Obětujte za sebe zápalnou obě a můj sluebník Jób a se za vás modlí. Já ho přijmu milostivě a nepotrestám vás za vae poblouzení, e jste o mně nemluvili náležitě jako můj sluebník Jób.” 9 I li Elífaz Témanský, Bildad úchský a Sófár Naamatský učinit, co jim Hospodin nařídil. A Hospodin Jóba milostně přijal. 10 Hospodin také změnil Jóbův úděl, poté co se modlil za své přátele, a dal mu veho dvojnásob, ne míval. 11 I přili k němu vichni jeho bratři a vechny sestry a vichni jeho dřívější známí, aby s ním v jeho domě pojedli chléb. Projevovali mu soustrast a snaili se ho potěit po vem tom zlu, je na něj Hospodin uvedl, a kadý mu daroval po kesítě a zlatém krouku. 12 A Hospodin Jóbovi ehnal ke konci více ne na začátku, take měl čtrnáct tisíc ovcí a koz, est tisíc velbloudů, tisíc spřeení skotu a tisíc oslic. 13 Měl také sedm synů a tři dcery. 14 Jednu nazval Jemíma, druhou Kesía a třetí Keren-ha-púk. 15 Po celé zemi se nenaly tak krásné eny, jako byly dcery Jóbovy. Otec jim dal dědictví jako jejich bratrům. 16 Jób potom il jetě sto čtyřicet let a viděl své syny i syny svých synů do čtvrtého pokolení. 17 I zemřel Jób stár a sytý dnů.

almy 1

1 Blaze mui, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříných, který neseává s posměvači, 2 nýbr si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. 3 Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemu listů neuvadá. Ve, co podnikne, se zdaří. 4 Se svévolníky je tomu jinak: jsou jak plevy hnané větrem. 5 Na soudu svévolní neobstojí, ani hříní v shromáždění spravedlivých. 6 Hospodin zná cestu spravedlivých, ale cesta svévolníků vede do záhuby.

almy 2

1 Proč se pronárody bouří, proč národy kují marné plány? 2 Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a pomazanému jeho: 3 “Zpřetrháme jejich pouta, jejich provazy pryč odhodíme.” 4 Ten, jen trůní v nebesích, se směje, Panovníkovi jsou k smíchu. 5 Jednou k nim promluví v hněvu, ve svém rozlícení je naplní děsem: 6 “Já jsem ustanovil svého krále na Sijónu, na své svaté hoře!” 7 Přednesu Hospodinovo rozhodnutí. On mi řekl: “Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil. 8 Poádej, a národy ti předám do dědictví, v trvalé vlastnictví i dálavy země. 9 Rozdrť je eleznou holí, rozbije je jak nádobu z hlíny.” 10 Nue, králové, mějte rozum, dejte na výstrahu, soudcové země! 11 Slute Hospodinu s bázní a jásejte s chvěním. 12 Líbejte syna, a se nerozhněvá, a na cestě nezhyne, jestlie jen málo vzplane hněvem. Blaze vem, kteří se k němu utíkají!

almy 3

1 alm Davidův, kdy prchal před svým synem Abalómem. 2 Hospodine, jak mnoho je těch, kteří mě souí, mnoho je těch, kdo proti mně povstávají! 3 Mnoho je těch, kteří o mně prohlaují: “Ten u Boha spásu nenalezne.” 4 Ze vech stran jsi mi vak, Hospodine, útem, tys má sláva, ty mi pozvedá hlavu. 5 Pozvedám hlas k Hospodinu, a on ze své svaté hory mi u odpovídá. 6 Ulehnu, usnu a probudím se, nebo Hospodin

mě podepírá. 7 Nebojím se davu desetitisíců, kteří kolem proti mně se kladou. 8 Povstaň, Hospodine, zachraň mě, můj Boe! Rozbije čelisti vem mým nepřítelům, svévolníkům zvyráí zuby. 9 V Hospodinu je spása. S tvým lidem je tvoje poehnutí!

almy 4

1 Pro předního zpěváka za doprovodu strunných nástrojů. alm Davidův. 2 Kdy volám, odpověz mi, Boe mé spravedlnosti! V souení mi zjedná volnost. Smiluj se nade mnou, vysly mou modlitbu! 3 “Urození, dlouho jetě bude tupena má sláva? Milujete marnost, vyhledáváte le. 4 Vězte, Hospodin pro svého věrného koná divy. Hospodin slyí, kdy k němu volám. 5 Jste tím pobouřeni, nezřete vak. Přemítejte o tom v srdci na loi a buďte zticha. 6 Obě spravedlnosti mu obětujte, důvěřujte Hospodinu.” 7 Mnozí říkají: “Kdo nám dá út dobrých věcí?” Avak nad námi a vzejde jas tvé tváře, Hospodine! 8 Mému srdci dává větí radost, ne mívají oni z hojných ní a vinobraní. 9 Pokojně uléhám, pokojně spím, nebo ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dává bydlet.

almy 5

1 Pro předního zpěváka ke hře na flétnu. alm Davidův. 2 Hospodine, přej sluchu mým slovům, měj porozumění pro mou zneklidněnou mysl. 3 Pozornost mi věnuj, kdy o pomoc volám, můj Králi, můj Boe, vdy se modlím k tobě! 4 Hospodine, ty můj hlas uslyí zrána, ráno ti připravím obě a budu čekát. 5 Ty nejsi bůh, který má zálibu ve svévoli, zlý nemůe být u tebe hostem, 6 tobě nesmějí na oči potřetěnci, nenávidí vechny, kdo páchají ničemnosti, 7 do záhuby vrhá ty, kdo livě mluví. Kdo prolévá krev a jedná lstivě, toho má Hospodin v ohavnosti. 8 Já vak pro tvé hojné milosrdenství smím přicházet do tvého domu, smím se klanět před tvým svatým chrámem ve tvé bázni. 9 Hospodine, ve své spravedlnosti mě veď navzdory těm, kdo proti mně sočí, svou cestu přede mnou učíň přímou. 10 Vdy na jejich ústa není spolehnutí, jejich nitro je zdroj zhouby, jejich hrdlo je hrob otevřený, na jazyku samé úlisnosti. 11 Odhal jejich vinu, Boe, a doplatí na své plány, zavrhni je pro tak čtené jejich nevěrnosti, vdy vzdorují tobě! 12 A se zaradují vichni, kdo se k tobě utíkají; věčně budou plesat, kdy je bude chránit, jásosem tě budou oslavovat ti, kdo milují tvé jméno. 13 Spravedlivému, Hospodine, ehná, jako pavézou ho obklopuje přízní.

almy 6

1 Pro předního zpěváka za doprovodu osmistrunných nástrojů. alm Davidův. 2 Nekárej mě, Hospodine, ve svém hněvu, netrestej mě ve svém rozhořčení! 3 Smiluj se nade mnou, Hospodine, chřadnu, Hospodine, uzdrav mě, mé kosti trnou děsem. 4 Má due je tolik vyděená, a ty, Hospodine, dokdy bude váhat? 5 Vra se, Hospodine, braň mě, pro své milosrdenství mě zachraň! 6 Mezi mrtvými tě nebude nic připomínat; co ti v podsvětí vzdá někdo chválu? 7 Vyčerpán jsem nářkem, kadé noci smáčím svou poduku pláčem, skráním slzami své loe. 8 Zrak mi slábne hořem, kalí se mi vinou vech mých protivníků. 9 Pryč ode mne vichni, kdo pácháte ničemnosti! Hospodin můj hlasitý pláč slyí, 10 Hospodin slyí mou prosbu, moji modlitbu Hospodin přijme. 11 Hanba a velký děs padnou na vechny mé nepřátele. Pryč odtáhnou v náhlém zahanbení.

almy 7

1 Tklivá píseň Davidova, kterou zpíval Hospodinu kvůli Benjamínci Kúovi. 2 Hospodine, Boe můj, k tobě se utíkám, zachraň mě a vytrhni z rukou vech, kdo mě stíhají, 3 aby mě jako lev nerozsápál ten, který odvléká, a kdo by vytrhl, není. 4 Hospodine, Boe můj, jestlie jsem něco spáchal, jestlie lpí bezpráví na mých dlaních, 5 jestlie jsem odplácel zlem tomu, který mi přál pokoj, nebo z prázdných ohledů jsem etřil protivníka, 6 a nepřítel stíhá moji dui, chytí a zalape do země můj ivot, a uvede v prach mou slávu. 7 Povstaň, Hospodine, ve svém hněvu, proti zuřivosti protivníků mých se zvedni, bděle při mně stůj na soudu, k němu jsi dal příkaz. 8 Pospolitost národů a kolem tebe stane, k soudu nad nimi se navra na výinu. 9 Sám Hospodin povede při s lidmi. Dopomoz mi, Hospodine, k právu, podle mé spravedlnosti a bezúhonnosti. 10 Ké je konec zlobě svévolníků. Dej, a spravedlivý stojí pevně, Boe spravedlivý, jen zkoumá srdce a ledví! 11 títem je mi Bůh, on zachraňuje ty, kdo mají přímé srdce. 12 Bůh je spravedlivý soudce; kadý den má Bůh proč vzplanout hněvem. 13 Co si znovu člověk nebrousí svůj meč? Napíná svůj luk a míří, 14 smrtonosnou zbraň si chystá, ípy ohnivé si připravuje. 15 Počíná-li ničemnosti, zplodí trápení a zrodí křivdy. 16 Kope jámu, vyhloubí ji, spadne vak do pasti, kterou chystá. 17 To, čím jiné trápí, jemu se na hlavu vrátí, jeho násilnictví na lebku mu padne. 18 Budu vzdávat chválu Hospodinu, e je spravedlivý, budu zpívat almy jménu Hospodina, Boha nejvyšího.

almy 8

1 Pro předního zpěváka podle gatského způsobu. alm Davidův. 2 Hospodine, Pane ná, jak vzneené je tvoje jméno po ví zemi! Svou velebnost vyvýil jsi nad nebesa. 3 Ústy nemluvnat a kojenců jsi vybuoval mocný val proti svým protivníkům a zastavil nepřítele planoucího pomstou. 4 Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, je jsi tam upevnil: 5 Co je člověk, e na něho pamatuje, syn člověka, e se ho ujímá? 6 Jen maličko jsi ho omezil, e není roven Bohu, korunuje ho slávou a důstojností. 7 Svěřuje mu vládu nad dílem svých rukou, vechno pod nohy mu klade: 8 vechen brav a skot a také polní zvířata 9 a ptactvo nebeské a mořské ryby, i netvora, který se prohání po mořských stezkách. 10 Hospodine, Pane ná, jak vzneené je tvoje jméno po ví zemi!

almy 9

1 Pro předního zpěváka. Podle mút-labben. alm Davidův. 2 Hospodine, celým svým srdcem ti vzdávám chválu, o vech divuplných činech tvých chci vypravovat. 3 Budu se radovat, jásosem tě oslavovat, tvému jménu, Nejvyší, pět almy. 4 Moji nepřátelé obrátí se nazpět, upadnou a zhynou před tvou tváří, 5 protoes mi zjednal právo, obhájils mě, usedl jsi na trůn, soudce spravedlivý. 6 Okřikl jsi pronárody, do záhuby svrhl svévolníka, jejich jméno zahladil jsi navěky a navdy. 7 Po nepříteli zůstaly provdy jen trosky. Vyvrátil jsi jejich města, i památka na ně zala. 8 Hospodin vak bude trůnit věčně, soudnou stolicí má připravenou. 9 Rozsoudí svět spravedlivě, povede při národů dle práva. 10 Hospodin je zdeptanému nedobytným hradem, v dobách souení je hradem nedobytným. 11 V tebe nech doufají, do znají tvé jméno. Vdy ty, kdo se dotazují po tvé vůli, neopoutí, Hospodine. 12 Pějte almy Hospodinu, který na Sijónu trůní, oznamujte mezi lidmi jeho skutky. 13 Za prolitou krev k odpovědnosti volá, pamatuje na ni, na úpění poníených nezapomněl. 14 Hospodine, smiluj se nade mnou, pohleď, jak mě poníují ti, kteří mě nenávidí,

smiluj se ty, jen mě zvedá z bran smrti! 15 O vech chvályhodných činech tvých chci vypravovat v branách sijónské dcery, budu jásat nad tím, es mě spasil. 16 Pronárody klesly do pasti, ji udělaly, v síti, kterou nastraily, uvízla jim noha. 17 Hospodin tu zřejmě zjednal právo: svévolník uvízl v léčce přichystané vlastní rukou. - Higgájón. 18 Do podsvětí se navrátí svévolníci, vechny pronárody, je na Boha zapomněly. 19 Uboák vak nikdy neupadne v zapomnění; naděje poníených nikdy neztroskotá. 20 Povstaň, Hospodine, a si člověk nezakládá na své moci, a u pronárody stanou před tvým soudem! 21 Hospodine, zdr je strachem, a si pronárody uvědomí, e jsou jenom lidé.

almy 10

1 Hospodine, proč jen stojí v dáli, v dobách souení se skrývá? 2 Poníený je pro zpupnost svévolníka v jednom ohni. A se zapletou v těch piklech, které vymýlejí! 3 Kdy svévolník chválí, pak jen pro své choutky, kdy chamtivec dobrořečí, znevauje Hospodina. 4 Svévolník ve zpupném hněvu říká: “Bůh nic nevypátrá, Bůh tu není.” Odtud vechny jeho pikle. 5 Úspěné jsou jeho cesty v kadé době, vysoko jsou od něho tvé soudy, soptí proti vem svým protivníkům. 6 Říkává si v srdci: “Mnou nic neotřese. Z pokolení do pokolení mě nepotká nic zlého.” 7 V ústech má jen samou kletbu, lest a útisk, na jazyku trápení a ničemnosti. 8 Na nádvořích číhá na čekané, v skrýích vradí nevinného, jeho oči pasou po bezbranném. 9 Číhá v úkrytu jak v houtí lev, číhá na poníeného, aby se ho zmocnil, zmocnil se ho, do sítě ho vtáhl. 10 Plíí se a krčí a bezbranní upadají do jeho spárů. 11 Říkává si v srdci: “Bůh ve zapomíná, skryl svou tvář, nikdy nic neuvidí.” 12 Povstaň, Hospodine Boe, pozvedni svou ruku, nezapomeň na poniované! 13 Smí svévolník znevaovat Boha, říkat si v srdci: “Ty nic nevypátrá”? 14 Ty vak vidí trápení a hoře. Shlédne a ve vezme do svých rukou. Bezbranný se spoléhá na tebe, sirotkovi poskytuje pomoc. 15 Přeraz pai svévolníka, pai zlého. Jeho svévoli vypátrá, nic ti neunikne. 16 Hospodin je Králem navěky a navdy, pronárody zmizí z jeho země. 17 Tubu pokorných vyslýchá, Hospodine, jejich srdce posiluje, má pozorné ucho, 18 zjedná právo sirotkovi, právo zdeptanému; člověk na zemi u nebude vzbuzovat strach.

almy 11

1 Pro předního zpěváka, Davidův. Utíkám se k Hospodinu. Pročpak mi říkáte: “Jen si lítej, ptáče, po té vaí hoře! 2 Hle, jak svévolníci luk u napínají, ípy na tětivu kladou, aby skláli ve tmách ty, kdo mají přímé srdce. 3 Kdy se vechno od základů hroutí, co dokáe spravedlivý?” 4 Hospodin je ve svém svatém chrámu, Hospodin má trůn svůj na nebesích. Jeho oči hledí, jeho pohled zkoumá lidské syny. 5 Hospodin zkoumá spravedlivého i svévolníka; toho, kdo miluje násilí, z té due nenávidí. 6 Sele na svévolníky dé havého uhlí a hořící síry, jejich údělem se stane houcí vichr. 7 Hospodin je spravedlivý, miluje ve, co je spravedlivé; jeho tvář pohlíí na přímého.

almy 12

1 Pro předního zpěváka za doprovodu osmistrunného nástroje, alm Davidův. 2 Hospodine, pomoz! Se zboným je konec, berou za své věrní mezi lidmi. 3 Jeden druhého svou řečí álí, mluví úlisnými rty a obojakým srdcem. 4 Ké Hospodin zcela vymytí ty úlisné rty, jazyk, co se velikásky chvástá, 5 ty, kdo říkají: “Ná jazyk převahu nám zaručuje, máme přece ústa. Kdo je naím Pánem?” 6 “Pro útlak poníených,

pro sténání uboáků teď povstanu,” praví Hospodin, “daruji spásu tomu, proti němu svévolník soplí.” 7 Co vysloví Hospodin, jsou slova ryzí, stříbro přetavené do kadlubu v zemi, sedmkrátě protříbené. 8 Ty je, Hospodine, bude střeit, navěky nás bude chránit před tím pokolením; 9 kolem obcházejí svévolníci a vzmáhá se mezi lidmi neurvalost.

almy 13

1 Pro předního zpěváka, alm Davidův. 2 Dlouho jetě, Hospodine, na mě ani nevzpomene? Dlouho jetě chce mi svou tvář skrývat? 3 Dlouho jetě musím sám u sebe hledat rady, strastmi se den ze dne v srdci souit? Dlouho jetě se bude můj nepřítel proti mně vyvyovat? 4 Shlédni, Hospodine, Boe můj, a odpověz mi! Rozjasni mé oči, a neusnu spánkem smrti, 5 a nepřítel neřekne: “Zdolal jsem ho!” Moji protivníci budou jásat, zhroutím-li se. 6 Já v tvé milosrdenství vak doufám, moje srdce jása nad tvou spásou. Budu zpívat Hospodinu, nebo se mě zastal.

almy 14

1 Pro předního zpěváka, Davidův. Bloud si v srdci říká: “Bůh tu není.” Vichni kazí, zohavují, na co sáhnou, nikdo nic dobrého neudělá. 2 Hospodin na lidi pohlíí z nebe, chce vidět, má-li kdo rozum, dotazuje-li se po Boí vůli. 3 Zpronevěřili se vichni, zvrhli se do jednoho, nikdo nic dobrého neudělá, naprosto nikdo. 4 Co nevědí vichni, kdo páchají ničemnosti, kdo jedí můj lid, jako by jedli chleba, ti, kdo Hospodina nevzývají, 5 e se jednou třást budou strachem? S pokolením spravedlivého je Bůh. 6 Radu poníeného ostouzíte, ale Hospodin je jeho útočitě. 7 Ké u přijde Izraeli ze Sijónu spása! A Hospodin změní úděl svého lidu, bude Jákob jásat, Izrael se zaraduje.

almy 15

1 alm Davidův. Hospodine, kdo smí pobývat v tvém stanu, kdo smí bydlet na tvé svaté hoře? 2 Ten, kdo ije bezúhonně, ten, kdo jedná spravedlivě, ten, kdo ze srdce zastává pravdu, 3 nemá pomlouvačný jazyk, druhému nedělá nic zlého, na svého druha nekydá hanu, 4 pohrdá tím, kdo je hoden zavření, váí si těch, kdo se bojí Hospodina, nemění, co odpřisáhl, by i ke své kodě, 5 nepůjčuje na lichvářský úrok, nedá se podplatit proti nevinnému. Ten, kdo takto jedná, nikdy se nezhroutí.

almy 16

1 Pamětní zápis; Davidův. Ochránuj mě, Boe, utíkám se k tobě! 2 Pravím Hospodinu: “Ty jsi, Panovníku, moje dobro, nad tebe není.” 3 Svatým, těm, kteří jsou v této zemi, pravím, těm vzneeným, je jsem si oblíbil nade vechno: 4 “Útrapy si rozmnoují, kdo běhají za jinými bohy. Ani trochu krve v úlitbu jim nedám, jejich jméno nepřejde mi přes rty.” 5 Hospodin je podíl mně určený, je můj kalich; můj los drí pevně, Hospodine. 6 Měřicí provazce mi padly v kraji blaha, moje dědictví je velkolepé! 7 Dobrořečím Hospodinu, on mi radí, i v noci mě moje ledví napomíná. 8 Hospodina stále před oči si stavím, je mi po

pravici, nic mnou neotřese. 9 Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo, 10 nebo v moci podsvětí mě neponechá, nedopustí, aby se tvůj věrný octl v jámě. 11 Stezku ivota mi dává poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho.

almy 17

1 Modlitba; Davidova. Hospodine, sly při spravedlivou, věnuj pozornost mému bédování, dopřej sluchu mé modlitbě z bezelstných rtů. 2 Ty sám vynes nade mnou rozsudek; tvoje oči vidí, kde je právo. 3 Zkoumal jsi mé srdce, dozíral jsi v noci, tříbil jsi mě, nic ti neuniklo, ani úmysl, jen nepřel mi přes rty. 4 Pokud jde o lidské činy, slovu tvých rtů věren vyvaroval jsem se stezek rozvratníka. 5 Dr mé kroky ve svých stopách, aby moje nohy neuklouzly. 6 K tobě volám a ty odpoví mi, Boe, nakloň ke mně ucho, sly, co říkám. 7 Uka divy svého milosrdenství, spasiteli těch, kdo před útočníky se k pravici tvé utíkají. 8 Ochraňuj mě jako zřítelnici oka, skryj mě ve stínu svých křídel 9 před svévolníky, kteří zahubit mě chtějí, úhlavními nepřáteli, kdy mě obkličují. 10 Tukem obrostlo jim srdce, jejich ústa mluví zpupně. 11 Kruhem svírají mě při kadičském kroku, slídí zrakem, jak mě dostat k zemi. 12 Můj nepřítel podobá se lvu, jen lační po kořisti, je jak lvíče, které číhá vskrytu. 13 Povstaň, Hospodine, předejdi jej, sraz ho! Ké mi dá tvůj meč vyváznout z moci svévolníka 14 a tvá ruka, Hospodine, z moci lidí, lidí věku tohoto, jejich podílem je pouze ivot. Ty jim ze svých zásob plní břicho, sytí se i synové a zbytek nechávají nemluvnatům. 15 Já vak ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, a procitnu, budu se sytit tvým zjevem.

almy 18

1 Pro předního zpěváka. alm Hospodinova sluebníka Davida, který přednáel slova této písne Hospodinu v den, kdy jej Hospodin vysvobodil ze spárů vech jeho nepřátel i z rukou Saulových. 2 Privil: Miluji tě vroucně, Hospodine, moje sílo. 3 Hospodine, skalní títe můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Boe můj, má skálo, utíkám se k tobě, títe můj a rohu spásy, nedobytný hrade! 4 Kdy jsem vzýval Hospodina, jemu patří chvála, byl jsem zachráněn před svými nepřáteli. 5 Ovinuly mě provazy smrti, zachvátily mě dravé proudy Ničemníka, 6 provazy podsvětí se kolem mne stáhly, dostihly mě léčky smrti. 7 V souení jsem vzýval Hospodina, k svému Bohu o pomoc jsem volal. Uslyel můj hlas ze svého chrámu, mé volání proniklo a k jeho sluchu. 8 Země se zachvěla, roztrásla se, hory v základech se hnuly, chvěly se před jeho plamenným hněvem. 9 Z chřípí se mu valil dým, z úst sírající oheň, planoucí řeřavé uhlí. 10 Sklonil nebesa a sestupoval, pod nohama černé mračno. 11 Na cheruba usedl a letěl a vznáel se na perutích větru. 12 Temno učinil svou skrýí, stánkem kolem sebe, temné vodstvo, mračna prachu. 13 Mračna se hnala před jeho jasem, krupobití a hořící uhlí. 14 Hospodin na nebi zaburácel, Nejvyší vydal svůj hlas, krupobití a hořící uhlí. 15 Vyslal své ípy a rozehnal mračna, mnostvím blesků je uvedl v zmatek. 16 Tu se objevila koryta vod, základy světa se obnaily, kdy jsi, Hospodine, zaútočil, kdy jsi zadul svým hněvivým dechem. 17 Vztáhl ruku z výe, uchopil mě, vytáhl mě z nesmírného vodstva. 18 Nepříteli mocnému mě vyrval, těm, kdo nenáviděli mě, kdo zdatnější byli. 19 Přepadli mě v den mých béd, ale Hospodin mě podepíral, 20 učinil mě volným; ubránil mě, protoe si mě oblíbil. 21 Hospodin mi odplatil podle mé spravedlnosti, odměnil mě podle čistoty mých rukou, 22 nebo jsem dbal na Hospodinovy cesty, neodvrátil jsem se svévolně od svého Boha. 23 Vechny jeho řády jsem měl na zřeteli, neodvrhl jeho nařízení. 24 Jeho jsem se dokonale drel, varoval se nepravosti. 25 Podle mé spravedlnosti mě Hospodin odměňoval, podle čistoty mých rukou, tak jak jevila se jemu. 26 Ty věrnému osvědčuje věrnost, mui dokonalému svou dokonalost, 27 ryzímu svou ryzost osvědčuje, s neupřímným se vak poutí do zápasu. 28 Ty lid poníený

zachraňuje, ale povýšené nutí sklopit oči. 29 Ty mi rozsvěcuje světlo, Hospodine. Můj Bůh září do mých temnot. 30 S tebou proběhnu i nepřátelskou vřavou, se svým Bohem zdolám hradbu, 31 s Bohem, jeho cesta je tak dokonalá! To, co řekne Hospodin, je protříbené. On je títem vech, kteří se k němu utíkají. 32 Kdo je Bůh krom Hospodina, kdo je skála, ne-li Bůh ná! 33 Bůh, který mě opásává statečností a mou cestu činí dokonalou, 34 ten dává mým nohám hbitost laně, na mých posvátných návrších mi dopřává stanout, 35 učí bojovat mé ruce a mé pae napnout bronzový luk. 36 Podal jsi mi tít své spásy, tvoje pravice mě podepírá, tvá mírnost mé síly rozmnoila. 37 Dals volnost mým krokům, nohy se mi nepodvrtnou. 38 Budu stíhat nepřátele, dopadnu je. Nevrátím se zpět, dokud je neudolám. 39 Rozdrtím je, e u nepovstanou, pod nohy mi padnou. 40 Opásals mě statečností k boji; ty, kdo povstávají proti mně, sám srazí. 41 Obrátil jsi na útěk mé nepřátele, navdy umlčím ty, kdo mě nenávidí. 42 Budou volat o pomoc, a nespasí je nikdo, volat k Hospodinu, ale neodpoví. 43 Roztluču je, budou jako prach ve větru, smetu je jak bláto z ulic. 44 Dals mi vyváznout z rozbrojů lidu, vůdcem pronárodů jsi mě ustanovil. Slouit bude mi i lid, který jsem neznal. 45 Na slovo mě uposlechnou, cizinci se budou vtírat do mé přízně. 46 Cizinci jak tráva zvadnou, vypoťácejí se ze svých hradi. 47 iv je Hospodin! Bud' poehnána moje skála, vyvýen bud' Bůh, má spása! 48 Bůh, jen mě pověřil vykonáním pomsty, národy mi podrobuje. 49 Vysvoboditeli od nepřátel, pozvedá mě nad ty, kdo proti mně povstávají, ty mě násilníku vyrve. 50 Proto ti vzdám, Hospodine, mezi pronárody chválu, budu zpívat almy tvému jménu. 51 Velká vítězství dopřává svému králi, prokazuje milosrdenství svému pomazanému, Davidovi, a jeho potomstvu navěky!

almy 19

1 Pro předního zpěváka. alm Davidův. 2 Nebesa vypravují o Boí slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. 3 Svoji řeč předává jeden den druhému, noc noci sděluje poznatky. 4 Není to řeč lidská, nejsou to slova, takový hlas od nich nelze slyet. 5 Jejich tón zvučí celičkou zemí, zní jejich hovor po irém světě. Bůh slunci na nebi postavil stan. 6 Ono jak enich z komnaty vyjde, vesele jako rek, kdy běí k cíli. 7 Vychází na jednom okraji nebes, probíhá obloukem k druhému konci a nic se neskryje před jeho árem. 8 Hospodinův zákon je dokonalý, udruje při ivotě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkuený jím zmoudří. 9 Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost v srdci. Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo. 10 Hospodinova bázeň je čistá, obtojí navdy. Hospodinovy řády jsou pravda, jsou nejvý spravedlivé, 11 nad zlato vzácnější, nad mnoství ryzího zlata, sladí ne med, ne včelí med z plástve. 12 Jsou poučením i pro tvého sluebníka, kdy na ně dbá, má odměnu hojnou. 13 Kdo mŕe rozpoznat bludy? Zpros mě i vin, je jsou mi skryty. 14 Té před opoválivci chraň svého sluebníka, nedopus, aby mi vládli. Pak budu bez vady a shledán čistý, prost mnoství nevěrností. 15 Ké se ti líbí řeč mých úst i to, o čem rozjímám v srdci, Hospodine, má skálo, vykupiteli můj!

almy 20

1 Pro předního zpěváka. alm Davidův. 2 Ké ti v den souení Hospodin odpoví, ké je ti hradem jméno Boha Jákobova! 3 Ké ti sele pomoc ze svatyně, ké tě podepírá ze Sijónu! 4 Ké má na paměti vechny tvé obětní dary, ké tvou obě zápalnou rád přijme. 5 Ké ti dá, po čem tvé srdce touí, ké splní kadý tvůj záměr! 6 Budeme plesat nad tvým vítězstvím, vztyčíme praporce ve jménu svého Boha. Ké splní Hospodin vechna tvá přání! 7 Nyní vím, e Hospodin dá svému pomazanému vítězství, on mu odpoví ze svého svatého nebe bohatýrskými činy své vítězné pravice. 8 Jedni se honosí vozy, jiní koňmi, ale my připomínáme jméno Hospodina, svého Boha. 9 Oni klesali, a padli, my jsme povstali a přetrváme. 10 "Hospodine, pomoz!"

Král a nám odpoví v den, kdy budem volat.

almy 21

1 Pro předního zpěváka. alm Davidův. 2 Hospodine, král se raduje z tvé moci, nad tvým vítězstvím vděčně jásá. 3 Splnil jsi mu touhu jeho srdce, prosbě jeho rtů jsi neodepřel. 4 Vyels mu vstříc tědrým poehnáním, na hlavu mu klade korunu z ryzího zlata. 5 O ivot tě prosil; daroval jsi mu jej do nejdelích časů, navěky a navdy. 6 Dík tvému vítězství je velká jeho sláva, obestřel jsi ho velebnou důstojností. 7 Učinils ho navdy poehnáním, oblauje ho radostí z tvé přítomnosti. 8 Vdy král doufá v Hospodina; pro milosrdenství Nejvyšího jím nic neotřese. 9 Tvá ruka si najde vechny nepřátele, tvá pravice nalezne ty, kdo tě nenávidí. 10 Rozpálí je jako pec v čas, kdy se objeví, Hospodine. Ve svém hněvu je Bůh pohlít, pozře je oheň. 11 Vyhubí ze země jejich plod a jejich potomstvo mezi lidmi. 12 Ačkoli ti chystali zlý konec a vymýleli pikle, nepořídí. 13 Poloí je na lopatky, napne proti nim tětivy svých luků. 14 Pozvedni se, Hospodine, ve své moci! Budem zpívat a pět almy o tvé bohatýrské síle.

almy 22

1 Pro předního zpěváka. Podle "Laně za ranních červánků". alm Davidův. 2 Boe můj, Boe můj, proč jsi mě opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám. 3 Boe můj, volám ve dne, a neodpovídá, nemohu se ztiit ani v noci. 4 Ty jsi ten Svatý, jen trůní obklopen chválami Izraele. 5 Otcové nai doufali v tebe, doufali, tys jim dal vyváznout. 6 Úpěli k tobě a unikli zmaru, doufali v tebe a nebyli zahanbeni. 7 Já vak jsem červ a ne člověk, potupa lidství, povrhel lidu. 8 Vem, kdo mě vidí, jsem jenom pro smích, klebí se na mě, potřásají hlavou: 9 "Svěř to Hospodinu!" "A mu dá vyváznout, a ho vysvobodí, kdy si ho oblíbil!" 10 Ty jsi mě vyvedl z ivota matky, chovals mě v bezpečí u jejích prsou. 11 Na tebe jsem odkázán u z lůna, z ivota mé matky ty jsi můj Bůh. 12 Nebud' mi vzdálen, blízko je souení, na pomoc nikoho nemám! 13 Mnoství býků mě kruhem svírá, báantí tuři mě obstoupili. 14 Rozevírají na mě tlamu jak řvoucí lev, kdy trhá kořist. 15 Rozlévám se jako voda, vechny kosti se mi uvolňují, jako vosk je mé srdce, rozplynulo se v mém nitru. 16 Jako střep vyschla má síla, jazyk mi přisedl k patru. Vrhá mě do prachu smrti! 17 Smečka psů mě kruhem svírá, zlovolná tlupa mě obkličuje; sápour se jako lev na mé ruce a nohy, 18 mohu si spočítat vechny své kosti. Pasou se na mně svým zrakem. 19 Dělí se o mé roucho, losují o můj oděv. 20 Nebud' mi vzdálen, Hospodine, má sílo, pospě mi na pomoc! 21 Vysvobod' mou dui od meče, chraň jediné, co mám, před psí tlapou; 22 zachraň mě ze lví tlamy, před rohy jednoroců! - A tys mi odpověděl. 23 O tvém jménu budu vyprávět svým bratřím, ve shromádnění tě budu chválit. 24 Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho! Ctěte ho, vichni potomci Jákobovi, celé Izraelovo potomstvo, ij před ním v bázni! 25 Nepohrdl poníeným, v opovření ho neměl. Kdy trpěl příkoří, neukryl před ním svou tvář, slyel, kdy k němu o pomoc volal. 26 Od tebe vzejde mi chvála ve velikém shromádnění. Své sliby splním před těmi, kdo se ho bojí. 27 Pokorní budou jíst dosyta, budou chválit Hospodina ti, kdo se na jeho vůli dotazují. Vae srdce bude ít navdy. 28 Rozpomenou se a navrátí se k Hospodinu vechny dálavy země. Tobě se budou klanět vechny čeledi pronárodů. 29 Vdy Hospodinu náleí kralovat, i nad pronárody vládnout. 30 Vichni tuční v zemi, ti, kdo jedli a kdo se klaněli, vichni, kteří sestupují v prach, musí před ním padnout na kolena; a jejich due si ivot nezachová. 31 Potomstvo bude mu slouit. O Panovníku budou vyprávět dalšímu pokolení, 32 to přijde a bude hlásat jeho spravedlnost lidu, který se zrodí: "To učinil on!"

almy 23

1 alm Davidův. Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. 2 Dopřává mi odpočívat na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, 3 naivu mě udruje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. 4 I kdy půjdu roklí eré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vdy se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potějí. 5 Prostírá mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potírá, kalich mi po okraj plní. 6 Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou velmi dny mého ití. Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelích časů.

almy 24

1 Davidův; alm. Hospodinova je země se vím, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí. 2 To on základ na mořích jí kladl, pevně ji usadil nad vodními proudy. 3 Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě? 4 Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten, kdo nezneuije mou dui, ten, kdo nepřisáhá lstivě. 5 Ten dojde poehnaní od Hospodina, spravedlnosti od Boha, své spáasy. 6 To je pokolení těch, kdo se na jeho vůli dotazují. Ti, kdo hledají tvou tvář - to Jákob. 7 Brány, zvedněte výe svá nadpraí, výe se zvedněte, vchody věčné, a můe vejít Král slávy. 8 Kdo to je Král slávy? Hospodin, mocný bohatýr, Hospodin, bohatýr v boji. 9 Brány, zvedněte výe svá nadpraí, výe se zvedněte, vchody věčné, a můe vejít Král slávy. 10 Kdo to je Král slávy? Hospodin zástupů, on je Král slávy!

almy 25

1 Davidův. K tobě, Hospodine, pozvedám svou dui, 2 v tebe doufám, Boe můj, ké nejsem zahanben, a nade mnou moji nepřátelé nejásají. 3 Ano, nebude zahanben, kdo skládá naději v tebe, zahanbeni budou věrolomní, vyjdou s prázdnou. 4 Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách. 5 Ved' mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vdy jsi Bůh, má spása, kadodenně skládám svou naději v tebe. 6 Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti. 7 Nepřipomínej si hříchy mého mládí, moje nevěrnosti, pamatuj na mě se svým milosrdenstvím pro svou dobrotivost, Hospodine. 8 Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříným cestu. 9 On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě. 10 Vechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodrují jeho smlouvu a svědectví. 11 Pro své jméno, Hospodine, odpus mi mou nepravost, je velká. 12 Jak je tomu s muem, jen se bojí Hospodina? Ukáe mu cestu, kterou si má zvolit. 13 Jeho due se uhostí v dobru, jeho potomstvo obdrí zemi. 14 Hospodinovo tajemství patří těm, kdo se ho bojí, ve známost jim uvádí svou smlouvu. 15 Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy. 16 Obra ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak poníený. 17 Mému srdci přibývá souení. Vyved' mě z úzkostí. 18 Pohled' na mé pokoření, na moje trápení, sejmi ze mne vechny hříchy. 19 Pohled', jak mnoho je mých nepřátel, jak zavile mě nenávidí. 20 Ochraňuj můj ivot, vysvobod' mě, a nejsem zahanben, vdy se utíkám k tobě. 21 Bezúhonnost a přímost mě chrání, svou naději skládám v tebe. 22 Boe, vykup Izraele ze veho souení!

almy 26

1 Davidův. Dopomoz mi, Hospodine, k právu. Il jsem bezúhonně, neochvějně doufal v Hospodina. 2 Hospodine, zkoumej mě a podrob zkouce, protřib moje ledví a mé srdce! 3 Tvoje milosrdenství mám před očima, řídím se tvou pravdou. 4 Neseďávám s alebníky, nescházím se s potměilci. 5 Schůzky zlovolníků nenávidím, mezi svévolníky nezasednu. 6 Umývám si ruce v nevinnosti, při tvém oltáři se drím, Hospodine, 7 aby bylo slyet mé hlasité díkůvzdání, abych vyprávěl o vech tvých divech. 8 Hospodine, zamiloval jsem si dům, v něm bydlí, místo, kde má příbytek tvá sláva. 9 Nesme spolu s hříníky mou dui a můj ivot s těmi, kdo krev prolévají, 10 kterým na rukou lpí mrzkost, jejich pravice je plná úplatků. 11 Já přec iji bezúhonně, vykup mě, smiluj se nade mnou! 12 Moje noha stojí na rovině, v shromáděních budu dobrořečit Hospodinu.

almy 27

1 Davidův. Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je zátita mého ivota, z koho bych měl strach? 2 Kdy se na mě vrhli zlovolníci, aby pozřeli mé tělo, protivníci, moji nepřátelé, sami klopýtli a padli. 3 Kdyby se proti mně poloilo vojsko, mé srdce nepocítí bázeň, kdyby proti mně i bitva vzplála, přece budu doufat. 4 O jedno jsem prosil Hospodina a jen o to budu usilovat: abych v domě Hospodinově směl bydlet po vechny dny, co iv budu, abych patřil na Hospodinovu vlídnost a zpytoval jeho vůli v chrámu. 5 On mě ve zlý den schová ve svém stánku, ukryje mě v skrýi svého stanu, na skálu mě zvedne. 6 Ji ted' zvedám hlavu nad své nepřátele kolem. V jeho stanu budu obětovat své oběti za hlaholu polnic, budu zpívat, prozpěvovat almy Hospodinu. 7 Hospodine, sly můj hlas, kdy volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi! 8 Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: "Hledejte mou tvář." Hospodine, tvář tvou hledám. 9 Svoji tvář přede mnou neukryvej, v hněvu nezamítej svého sluebníka. Ty jsi byl má pomoc, neodvrhuj mě a neopoutěj, Boe, moje spáso. 10 I kdyby mě opustil můj otec, moje matka, Hospodin se mě vdy ujme. 11 Hospodine, uka mi svou cestu, veď mě rovnou stezkou navzdory těm, kdo proti mně sočí. 12 Nevydávej mě zvůli mých protivníků! Zvedli se proti mně křiví svědkové, i ten, z něho násilí číí. 13 Jak bych nevěřil, e budu hledět na Hospodinovu dobrotivost v zemi ivých! 14 Naději slo v Hospodina. Buď rozhodný, buď udatného srdce, naději slo v Hospodina!

almy 28

1 Davidův. K tobě, Hospodine, volám, nebuď ke mně hluchý, skálo moje. Neozve-li se mi, budu podoben těm, kteří sestupují v jámu. 2 Vysly moje prosby, k tobě o pomoc ted' volám, pozvedám své ruce k svatostánku tvé svatyně. 3 Mezi lidi svévolné mě nezařazuj, mezi pachatele ničemností. S bliním rozmlouvají o pokoji, ale v srdci mají zlobu. 4 Nalo s nimi podle jejich skutků, podle jejich zlého počínání. Nalo s nimi podle díla jejich rukou, podle zásluhy jim odpla. 5 Kdy jim nezáleí na Hospodinových skutcích a na díle jeho rukou, rozmetá je a víc nezbuduje. 6 Poehnán buď Hospodin, e vyslyel mé prosby! 7 Hospodin je síla má a tít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem doel, proto v srdci jásam, svou písni mu budu vzdávat chválu. 8 Hospodin je síla svého lidu, spásná zátita svého pomazaného. 9 Zachraň svůj lid a ehnej dědictví svému, buď mu pastýřem a nes jej na ramenou věčně!

almy 29

1 alm Davidův. Přiznejte Hospodinu, synové Boí, přiznejte Hospodinu slávu a sílu. 2 Přiznejte Hospodinu slávu jeho jména, v nádheře svatyně klanějte se Hospodinu. 3 Hospodinův hlas burácí nad vodami, zahřímá Bůh slávy, Hospodin nad mocným vodstvem. 4 Hospodinův hlas je plný moci, Hospodinův hlas je plný důstojnosti. 5 Hospodinův hlas poráí cedry, Hospodin poráí cedry libanónské. 6 Nutí poskakovat Libanón jak býčka, Sirjón jako mládě jednohoce. 7 Hospodinův hlas křee plameny ohně. 8 Hospodinův hlas nutí pou svíjet se v křeči, Hospodin nutí svíjet se v křeči pou Káde. 9 Hospodinův hlas nutí laně k porodu, sloupává z lesních stromů kůru a ve v jeho chrámu volá: "Sláva!" 10 Hospodin trůnil nad potopou, Hospodin bude trůnit jako král navěky. 11 Hospodin dává svému lidu sílu, Hospodin ehná svůj lid pokojem.

almy 30

1 alm. Píseň při posvěcení Hospodinova domu. Davidův. 2 Hospodine, tebe vyvyuji, nebo jsi mě vytáhl z hlubin, nedopřáls mým nepřátelům, aby se nade mnou radovali. 3 Hospodine, Boe můj, k tobě jsem volal o pomoc a uzdravils mě. 4 Vyvedl jsi mě z podsvětí, Hospodine, zachovals mě při ivotě, abych nesestoupil v jámu. 5 Pějte almy Hospodinu, jeho věrní, vzdejte chválu tomu, co připomíná jeho svatost, 6 nebo jeho hněv je na okamik, jeho přízeň vak na celý ivot. Večer se uhostí pláč, a ráno vechno plesá. 7 V dobách pohody jsem řekl: Mnou nikdy nic neotřese. 8 Hospodine, svou přízní jsi mocnou učinil mou horu. Ukryls tvář a zděsil jsem se. 9 K tobě, Hospodine, volám, tebe, Panovníku, prosím: 10 Jaký uitek vzejde z mé krve, sestoupím-li v jámu? Co ti prach vzdá chválu, bude hlásat tvoji věrnost? 11 Hospodine, sly a smiluj se nade mnou, buď mi pomocníkem, Hospodine. 12 Můj nárek jsi změnil v taneční rej, vysvlékls mě z íněného roucha, opásal jsi mě radostí, 13 aby má sláva ti pěla almy a ji neumkla. Hospodine, Boe můj, budu ti vzdávat chválu věčně.

almy 31

1 Pro předního zpěváka. alm Davidův. 2 Hospodine, utíkám se k tobě, ké nejsem na věky zahanben; pomoz mi vyváznout pro svou spravedlnost! 3 Skloň ke mně své ucho, pospě, vysvobod' mě, buď mi skálou zátitnou, buď opevněným domem pro mou spásu. 4 Tys můj skalní tít a pevná tvrz má, ved' mě pro své jméno a doved' mě k cíli. 5 Vyvleč mě z té sítě, ji mi nastraili, vdy jsi zátita má. 6 Svého ducha kladu do tvých rukou, vykoupils mě, Hospodine, Boe věrný. 7 Nenávidím ty, kdo se drí alebných přeludů, já spoléhám na Hospodina. 8 Z tvého milosrdenství se budu radovat a budu jásat, e jsi shlédl na mé pokoření. Vdy ty ví, co suuje mou dui. 9 Nevydal jsi mě do rukou nepřitele, dopřáls volnosti mým nohám. 10 Hospodine, smiluj se, vdy se tak souím, zrak mi slábne hořem, moje due i mé tělo chřadnou. 11 V strastech pomíjí můj ivot, moje léta v nářku, pro mou nepravost mi ubývá sil a mé kosti slábnou. 12 Potupen jsem velmi protivníky, a sousedy nejvíc; známí ze mne mají strach, spatří-li mě venku, vyhnou se mi. 13 Seel jsem jim z mysli jako mrtvý, jako rozbitá nádoba. 14 Z mnoha stran pomluvy slyím. Kolkolem děs! Smlouvají se na mě, kují pikle, chtějí mi vzít ivot. 15 Já vak, Hospodine, důvěřuji tobě, pravím: "Ty jsi můj Bůh, 16 moje budoucnost je ve tvých rukou." Vysvobod' mě z rukou nepřátel a těch, kdo pronásledují mě. 17 Rozjasni tvář nad svým sluebníkem, ve svém milosrdenství mě zachraň. 18 Hospodine, ké nejsem zahanben, kdy tě volám; a jsou zahanbeni svévolníci, a v podsvětí zmlknou. 19 A oněmějí zrádné rty, je mluví proti spravedlivému tak urálivě, zpupně, s pohrdáním. 20 Jak nesmírná je tvoje dobrotivost, kterou jsi uchoval těm, kdo se tě bojí, a prokázal těm, kteří se k tobě utíkají, před zraky vech lidí. 21 Ukrývá je u sebe v své skrýi před srocením, před jazyky svárlivými schovává je v stánku. 22

Poehnán buď Hospodin, e mi prokázal divy svého milosrdenství v nepřístupném městě! 23 A já jsem si ukvapeně řekl: "Jsem zapuzen, nechce mě u vidět." Avak vyslyel jsi moje prosby, kdy jsem k tobě o pomoc volal. 24 Milujte Hospodina, vichni jeho zboní, Hospodin své věrné opatruje, odplácí vak plnou měrou těm, kteří si vedou zpupně. 25 Buďte rozhodní a buďte udatného srdce, vichni, kdo čekáte na Hospodina!

almy 32

1 Davidův; poučující. Blaze tomu, z něho je nevěrnost sňata, jeho hřích je přikryt. 2 Blaze člověku, jemu Hospodin nepravost nepočítá, v jeho duchu není záludnosti. 3 Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronáříkal. 4 Ve dne v noci na mně těce leela tvá ruka, vysýchal mně morek jako v letním áru. 5 Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: "Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti." A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj. 6 Proto a se kadý věrný k tobě modlí v čas, kdy lze tě jetě nalézt. I kdyby se vzdulo mocné vodstvo, k němu nedosáhne. 7 Tys má skrýe, ty mě chrání před souením, nad tím, e jsem vyvázl, zaplesá vechno kolem. 8 Dám ti prozíravost, ukáu ti cestu, kterou půjde, budu ti radit, spočine na tobě mé oko. 9 Nebuďte jako kůň či mezek bez rozumu: toho zdobí ohlávka a uzda na zkrocení, jinak ho u sebe neudr. 10 Mnoho bolestí postihne svévolníka, toho vak, kdo doufá v Hospodina, obklopuje milosrdenství. 11 Radujte se z Hospodina a jásejte, spravedliví, plesejte vichni, kdo máte přímé srdce!

almy 33

1 Zaplesejte, spravedliví, Hospodinu, přímým lidem sluí se ho chválit. 2 Hospodinu vzdejte chválu při citaře, zpívejte mu almy s harfou o deseti strunách. 3 Zpívejte mu novou píseň, hrejte dobře za hlaholu polnic. 4 Nebo slovo Hospodinovo je přímé, v kadém svém díle je věrný. 5 Miluje spravedlnost a právo, Hospodinova milosrdenství je plná země. 6 Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak vechen jejich zástup. 7 Jako hrází drí pohromadě mořské vody, vodstva propastí uloíl v zásobnicích. 8 Boj se Hospodina, celá země, vichni obyvatelé světa, ijte v jeho bázni! 9 Co on řekl, to se stalo, jak přikázal, tak ve stojí. 10 Záměry národů Hospodin maří, lidem úmysly hatí. 11 Záměry Hospodinovy platí věčně, úmysly jeho srdce po vechna pokolení. 12 Blaze národu, jemu je Hospodin Bohem, lidu, jej si zvolil za dědictví. 13 Hospodin se dívá z nebe, vidí vechny lidské syny, 14 ze svého pevného trůnu shlíí na vechny, kdo obývají zemi. 15 On utvořil srdce kadého z nich, on té rozumí vem jejich skutkům. 16 Král se nezachrání velkým vojskem, rek se nevyprostí velkou zmuilostí. 17 Sele kůň, k záchraně nepostačí, velkou silou svou k úniku nepomue. 18 Ale oko Hospodinovo bdí nad těmi, kdo se ho bojí, nad těmi, kdo čekají na jeho milosrdenství, 19 aby ze smrti je vysvobodil, naivu je zachoval v čas hladu. 20 Nae due s touhou vzhlíí k Hospodinu, on je nae pomoc, ná tít. 21 Z něho se raduje nae srdce, my doufáme v jeho svaté jméno. 22 Tvoje milosrdenství buď, Hospodine, s námi; na tebe s důvěrou čekáme!

almy 34

1 Davidův, kdy změnil své chování před abímelekem, a ten ho vypudil a on odeel. 2 Dobrořečit budu Hospodinu v kadém čase, z úst mi bude znít vdy jeho chvála. 3 O Hospodinu mluv s chloubou, moje due,

a to slyší pokorní a radují se. 4 Velebte Hospodina se mnou, vyvyujme spolu jeho jméno. 5 Dotázal jsem se Hospodina a odpověděl mi, vysvobodil mě od veho, čeho jsem se lekal. 6 Kdo na něho budou hledět, rozzáří se, rdít se nemusejí. 7 Tento ponížený volal a Hospodin slyel, ve vem souení byl jeho spása. 8 Hospodinův anděl se položí tábořem kolem těch, kteří se bojí Boha, a bude je bránit. 9 Okuste a užijte, e Hospodin je dobrý. Blaze mui, který se utíká k němu. 10 Ijte v Hospodinově bázni, jeho svatí, vdy kdo se ho bojí, nemají nedostatek. 11 I lvíčata strádají a hladovějí, ale nic dobrého nechybí těm, kdo se dotazují Hospodina. 12 Pojd'te, synové, poslyte mě, vyučím vás Hospodinově bázni. 13 Jak je tomu s muem, který si oblíbil ivot, jen miluje dny, v nich by uil dobra? 14 Střeí před zlobou svůj jazyk a své rty před záludnými řečmi. 15 Vyhýbá se zlu a koná dobro, vyhledává pokoj a snaí se o něj. 16 Oči Hospodinovy jsou obráceny k spravedlivým, kdy volají o pomoc, on nakloní své ucho. 17 Hospodinova tvář se vak obrací proti pachatelům zla, vymytí ze země kadou památku po nich. 18 Ty, kdo úpěli, Hospodin slyel, ze vech souení je vysvobodil. 19 Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkruei v srdci, zachraňuje lidi, jejich duch je zdeptán. 20 Mnoho zla doléhá na spravedlivého, Hospodin ho vak ze veho vysvobodí. 21 Ochraňuje vechny jeho kosti, nebude mu zlomena ani jedna. 22 Svévolníku připraví smrt jeho zloba, a kdo nenávidí spravedlivého, ponese vinu. 23 Hospodin vykoupí due svých sluebíků, nikdo z těch, kteří se k němu utíkají, vinu neponese.

almy 35

1 Davidův. Hospodine, ved' spor s těmi, kdo vedou spor se mnou, bojuj proti těm, kdo proti mně boj vedou. 2 Chop se pavézy a títu, na pomoc mi povstaň, 3 rozmáchni se kopím a sekerou proti těm, kdo mě pronásledují, a řekni mi: "Jsem tvoje spása." 4 A se hanbí, a se stydí ti, kdo o ivot mi ukládají. A táhnou zpět, a se zardí ti, kdo zlo mi strojí. 5 A jsou jako plevy hnané větrem, a na ně udeří anděl Hospodinův, 6 a je jejich cesta ztemnělá a kluzká, a je Hospodinův anděl bude stíhat. 7 Bez důvodů sí mi nastraili, bez důvodů na mne vykopali jámu. 8 A na něj přikvačí znenadáni zkáza, do sítě, ji nastrail, a sám se chytí, do zkázy a padne. 9 Má due vak bude jásat Hospodinu, bude se veselit z jeho spásy. 10 Kadá kost ve mně řekne: "Hospodine, kdo je tobě roven? Poníženého ty vysvobozuje z moci silnějšího, poníženého uboáka od uchvatitele." 11 Zlovolní svědkové povstávají, ptají se mne na to, o čem nevím. 12 Za dobro mi odplácejí zlobou, stojím tu jak osiřelý. 13 Já, kdy byli nemocni, jsem chodil v rouchu íněném a pokořoval jsem se postem. Ale moje modlitba se mi do klína vrátí. 14 Choval jsem se, jako by byl postien můj druh či bratr, byl jsem sehnut, sklíčen smutkem jak truchlící matka. 15 Avak při mém pádu s radostí se shlukli; shlukli se proti mně, ani jsem co tuil, sami zbiti drásali mě, nedali si pokoj. 16 Rouhali se, klebili se kodolibě a cenili na mě zuby. 17 Jak dlouho chce přihlíet, Panovníku? Zachovej mou dui před zkázou, kterou mi přichystali, jediné, co mám, chraň před lvíčaty. 18 Vzdám ti chválu ve velikém shromáďení a budu tě chválit před početným lidem. 19 A se nade mnou mí zrádní nepřátelé neradují, a nemhouří oči, kdo mě bez důvodu nenávidí. 20 To, co řeknou, není ku pokoji, nýbr proti mírumilovným v zemi; myslí jen na záludnosti. 21 Otevírají si na mě ústa, říkají: "Dobře ti tak! U to vidíme na vlastní oči." 22 Hospodine, ty vidí a nejsi hluchý, Panovníku, nebuď mi vzdálen! 23 Probuď se, postav se za mé právo, za mou při, můj Boe, Panovníku. 24 Hospodine, Boe můj, podle své spravedlnosti mi zjednej právo, a se nade mnou neradují. 25 A si v srdci neřikají: "Dobře mu tak, to jsme chtěli!" A neřeknou: "Zhltli jsme ho." 26 A se zardí hanbou ti, kdo se radují ze zla, které mě postihlo. A poleje stud a hanba ty, kdo se nade mne tolik vypínají. 27 A vak plesají a radují se, kdo mi přejí spravedlnost, a říkají stále: "Hospodin je velký, přeje pokoj svému sluebíku." 28 O tvé spravedlnosti bude pak hovořit můj jazyk, kadý den tě bude chválit.

almy 36

1 Pro předního zpěváka. Pro Hospodinova sluebníka, Davidův. 2 Tak zní vzpurný výrok svévolníka: "Nemám v srdci místo pro strach z Boha." A to do očí mu říká. 3 Lichotí si ve svých očích, a tak bude shledán vinným, hodným nenávisti. 4 Slova jeho úst jsou ničemná a lstivá, přestal jednat rozumně a dobře. 5 Vymýlí si na svém lůku ničemnosti, postavil se na nedobrou cestu, netítí se zlého. 6 Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá a k nebi, tvoje věrnost se dotýká mraků. 7 Tvoje spravedlnost je jak mocné horstvo, propastná tuň nezměrná jsou tvoje soudy; zachraňuje lidi i dobytek, Hospodine. 8 Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Boe! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel. 9 Osvějí se tím nejtučnějším z tvého domu, z potoka svých rozkojí jim napít dává. 10 U tebe je pramen ití, kdy ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo. 11 Uchovej své milosrdenství těm, kdo tě znají, a svou spravedlnost těm, kdo mají přímé srdce. 12 Ké na mě nevtrhne zpupná noha, ruka svévolných ké ze mne neučiní tvance! 13 Ano, pachatelé ničemností padli, jsou sraeni, nejsou schopni povstat.

almy 37

1 Davidův. Nevzruuj se kvůli zlovolníkům, nezávid' těm, kdo jednají podle. 2 Uvadají rychle jako tráva, jak zelené býlí zvadnou. 3 Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost. 4 Hledej blaho v Hospodinu, dá ti ve, oč poádá tvé srdce. 5 Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. 6 Dá, e tvoje spravedlnost zazáří jak světlo, jako polední jas tvoje právo. 7 Zti se před Hospodinem a čekej na něj. Nevzruuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle. 8 Odlo hněv a zanech rozhořčení, nevzruuj se, a se nedopustí zlého, 9 nebo zlovolníci budou vymýceni, ale kdo naději skládá v Hospodina, obdrí zemi. 10 Jetě maličko a bude po svévolníkovi, vimne-li si jeho místa, bude prázdné. 11 Ale pokorní obdrí zemi a bude je blait dokonalý pokoj. 12 Proti spravedlivému strojí svévolník pikle, skřípe proti němu svými zuby. 13 Je vak Panovníkovi jen k smíchu, vdy on vidí, e jeho den přijde. 14 Svévolníci tasí meč, luk napínají, chtějí srazit poníeného a uboáka, zabít ty, kdo chodí přímou cestou. 15 Jejich meč vak jim do srdce vnikne, jejich luky budou zpřeráeny. 16 Lepí je to málo, co má spravedlivý, ne bohatství mnoha svévolníků, 17 nebo svévolníkům budou přeraeny pae, kdeto spravedlivé Hospodin vdy podepírá. 18 Hospodinu jsou známy dny bezúhonných, jejich dědictví potrvá věčně. 19 V čase zlém nebudou zahanbeni, najedí se dosyta i za dnů hladu. 20 Avak svévolníci zhynou, nepřátelé Hospodinovi se vytratí jak půvab lučin, vytratí se v dýmu. 21 Svévolník si půjčuje a k splácení se nemá, spravedlivý se vak slituje a dává. 22 Poehnaní, ti obdrí zemi, zlořečení budou vymýceni. 23 Hospodin činí krok mue pevným, nael zalíbení v jeho cestě. 24 I kdyby klesal, nikdy neupadne, nebo Hospodin podpírá jeho ruku. 25 Od své mladosti, a jsem u starý, jsem neviděl, e by byl opuťen spravedlivý, nebo e by jeho potomci ebrali o chléb. 26 Slituje se kdykoli a vypomue půjčkou, také jeho potomci jsou poehnaním. 27 Odstup od zla, konej dobro, navěky pak bude bydlet v zemi, 28 nebo Hospodin miluje právo a své věrné neopoutí. Pod jeho ochranou budou věčně, kdeto plémě svévolníků bude vymýceno. 29 Spravedliví obdrí zemi a budou v ní bydlet navdy. 30 Ústa spravedlivého pronaejí moudrost, jeho jazyk vyhlauje právo. 31 Má v svém srdci Boí zákon, jeho kroky nezakolísají. 32 Svévolník vak číhá na spravedlivého, chce ho utvat k smrti. 33 Ale Hospodin ho v jeho ruce neponechá, nedopustí, aby svévolně byl souzen. 34 Slo naději v Hospodina, dr se jeho cesty; povýí tě a obdrí zemi a spatří, jak budou svévolníci vymýceni. 35 Viděl jsem krutého svévolníka: Rozpínal se jako bujně křoví; 36 odeel a není, hledal jsem ho, nebyl k nalezení. 37 Přidruj se bezúhonného, hled' na přímého; pokojný mu bude mít potomstvo. 38 Zato vzpurní budou do jednoho vyhlazeni, potomstvo svévolníků bude vymýceno. 39 Hospodin je spása spravedlivých, zátitou v čas souení jim bývá. 40 Hospodin jim pomáhá

a vyváznout jim dává, dá jim z moci svévolníků vyváznout a zachrání je, protoe se k němu utíkají.

almy 38

1 alm Davidův, k připamatování. 2 Nekárej mě, Hospodine, ve svém rozlícení, netrestej mě ve svém rozhořčení, 3 nebo na mě dopadly tvé ípy, těce na mě dopadla tvá ruka. 4 Pro tvůj hrozný hněv u není na mém těle zdravé místo, pro můj hřích pokoje nemá jediná kost ve mně. 5 Nad hlavu mi přerostly mé nepravosti, jako těžké břemeno mě tíí. 6 Páchnou, hnisají mé rány pro mou poetilost. 7 Zhrouceně, a k zemi sehnut celé dny se sklíčen smutkem vláčím. 8 Mé ledví je v jednom ohni, nezbylo nic zdravého v mém těle. 9 Jsem ochromen, zcela zdeptán, křičím a mé srdce sténá. 10 Před sebou má, Panovníku, vechny moje tuby a můj nářek utajen ti není. 11 Selhává mi srdce, opoutí mě síla a mým očím hasne světlo. 12 Kdo mě milovali, moji druzi, odtáhli se pro mou ránu, moji nejblií opodál stojí. 13 Ti, kdo mi o ivot ukládají, nastraili léčku, kdo mi chtějí kodit, vedou zhoubné řeči, po celé dny vymýlejí záludnosti. 14 Já vak neslyím, jsem jako hluchý, jako němý, ani ústa neotevřu. 15 Stal se ze mne člověk, který neslyí a neodmlouvá, 16 nebo na tebe jen, Hospodine, čekám, Panovníku, Boe můj, ké bys odpověděl! 17 Pravím: A nemají ze mne radost, budou se nade mne vypínat, uklouzne-li mi noha. 18 Můj pád je u blízko, stále mám před sebou svoji bolest. 19 Přiznávám se ke své nepravosti a svého hřichu se lekám. 20 Moji nepřátelé ivotem jen kypí, mnoho je těch, kdo mě zrádně nenávidí. 21 Ti, kdo odplácejí za dobrotu zlobou, za to, e se snaím o dobro, mě osočují. 22 Hospodine, ty mě neopoutěj, nevzdaluj se ode mne, můj Boe, 23 na pomoc mi pospě, Panovníku, moje spáso!

almy 39

1 Pro předního zpěváka, pro Jedútúna. alm Davidův. 2 Řekl jsem si: Budu dbát na svoje cesty, abych se jazykem neprohřeil. Budu dret na uzdě svá ústa, dokud budu před sebou mít svévolníka. 3 Byl jsem zticha, mlčel jsem jak němý, ale nic se nezlepilo, má bolest se rozjitřila. 4 Srdce pálilo mě v hrudi, v zneklidněné mysli mi plál oheň. Promluvil jsem svým jazykem takto: 5 Hospodine, dej mi poznat, kdy přijde můj konec a kolik dnů je mi vyměřeno, a vím, kdy ze světa sejdu. 6 Hle, jen na píd' odměřils mi dnů a jako nic je před tebou můj věk. Člověk je jen vánek pouhý, i kdyby stál pevně. 7 Kadý itím putuje jak přelud, hluku nadělá, ten vánek pouhý, kupí majetek a neví, kdo to shrábne. 8 A tak jakou mám naději, Panovníku? Moje očekávání se upíná jen k tobě. 9 Vysvobod' mě ode vech mých nevěrností, nedopoutěj, aby bloud mě tupil! 10 Ji jsem němý, neotevřu ústa, vdy je to tvé dílo. 11 Odejmi u ode mne svou ránu, hynu pod tvou pádnou rukou! 12 Kdy někoho za nepravost napomíná tresty, rozkládá jak mol to, po čem dychtil. Člověk je jen vánek. 13 Hospodine, vysly mou modlitbu, přej mi sluchu, kdy o pomoc volám, nebud' k mému pláči hluchý. Vdy jsem u tebe jen hostem, příchozím, jako vichni otcové moji. 14 Odvra ode mne svůj pohled, abych okřál, dřív ne odejdu a nebudu ji.

almy 40

1 Pro předního zpěváka. Davidův, alm. 2 Vechnu naději jsem sloil v Hospodina. On se ke mně sklonil, slyel mě, kdy o pomoc jsem volal. 3 Vytáhl mě z jámy zmaru, z tůně bahna, postavil mé nohy na skálu, dopřál mi bezpečně kráčet 4 a do úst mi vloil novou píseň, chvalozpěv naemu Bohu. Uvidí to mnozí a

pojme je bázeň, budou doufat v Hospodina. 5 Blaze mui, který doufá v Hospodina, k obludám se neobrací, ani k těm, kteří se uchylují ke li. 6 Mnoho divů jsi u vykonal, můj Boe, Hospodine, ve tvých úmyslech s námi se ti nevyrovná nikdo. Chci je rozhlaovat, mluvit o nich, je jich tolik, e je vypovědět nelze. 7 Obětní hod ani obě přídavnou sis nepřál, nýbr protesals mi ui; neádals obě zápalnou ani obě za hřích. 8 Tu jsem řekl: Hle, přicházím, jak ve svitku knihy o mně stojí psáno. 9 Plnit, Boe můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru. 10 Zvěstoval jsem spravedlnost ve velikém shromádnění. e v tom svým rtům nezbraňuji, ví sám, Hospodine. 11 Spravedlnost tvou jsem ve svém srdci neskryl, hovořil jsem o tvé pravdě a tvé spáse. Nezatajil jsem tvé milosrdenství a věrnost velikému shromádnění. 12 Ty mně, Hospodine, neodepře svoje slitování. Ké mě stále opatruje tvoje milosrdenství a věrnost! 13 Tolik zla mě obklopilo, e mu není počtu. Postihly mě moje nepravosti, e nemohu ani vzhlédnout. Je jich víc ne vlasů na mé hlavě, odvalu jsem pozbyl. 14 Hospodine, rač mě vysvobodit, Hospodine, na pomoc mi pospě! 15 A se zardí hanbou vichni, kteří mi o ivot ukládají a vzít mi jej chtějí, a táhnou zpět, a se stydí ti, kdo mi zlo přejí. 16 Za svou hanebnost a vzbuzují úděs ti, kdo mi říkají: “Dobře ti tak!” 17 A jsou veselí a radují se z tebe vichni, kteří tě hledají; a říkají stále: “Hospodin je velký” ti, kdo milují tvou spásu. 18 Ač jsem ponížený uboák, Panovník přec na mě myslí. Tys má pomoc, vysvoboditel můj, neotálej u, můj Boe!

almy 41

1 Pro předního zpěváka. alm Davidův. 2 Blaze tomu, kdo má pochopení pro nuzného, Hospodin ho ve zlý den zachrání. 3 Hospodin ho bude ochraňovat, zachová mu ivot, bude mu na zemi blaze. Zvůli nepřátel ho nevydávej! 4 Hospodin ho podepře na loi v jeho mdlobách. V nemoci mu změni celé lůko! 5 Pravím: Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav mě, nebo jsem proti tobě zhřeil. 6 Nepřátelé o mně kodolibě mluví: “Kdy u zemře? Kdy zanikne jeho jméno?” 7 Přijde-li se kdo podívat, alebně mluví, spřádá v srdci ničemnosti, vyjde ven a mluví. 8 Vichni, kdo mě nenávidí, eptají si o mě, zlo mi strojí: 9 “A na něj dolehne slovo Ničemníka; ulehl, u nepovstane.” 10 I ten, s ním jsem il v pokoji a jemu jsem důvěřoval, ten, jen můj chléb jedl, vypíná se nade mne a zvedá patu. 11 Ty vak, Hospodine, smiluj se a dej mi povstat, abych jim to splatil. 12 e sis mě oblíbil, poznám z toho, e nade mnou nezazní ryk nepřítel. 13 Ujal ses mne pro mou bezúhonnost, postavils mě navěky před svou tvář. 14 Poehnán bud’ Hospodin, Bůh Izraele, od věků na věky. Amen. Amen.

almy 42

1 Pro předního zpěváka. Poučující, pro Kórachovce. 2 Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí due má po tobě, Boe! 3 Po Bohu ízním, po ivém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boí tváří? 4 Slzy jsou chléb můj ve dne i v noci, kdy se mne kadý den ptají: “Kde je tvůj Bůh?” 5 Vzpomínám na to a dui vylévám v sobě, jak jsem se v čele zástupu brával k Boímu domu, jak zvučně plesal a vzdával chválu hlučící dav, kdy slavil svátek. 6 Proč se tak trpce rmoutí, má due, proč ve mně úzkostně sténá? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jen jemu, své spáse. 7 Můj Boe, due se ve mně tak trpce rmoutí, proto mé vzpomínky za tebou spějí z krajiny jordánské, z chermónských končin, od hory Miseáru. 8 Propastná tůně na tůni volá v hukotu peřejí tvých, vechny tvé příboje, tvá vlnobití se přese mne valí. 9 Ké ve dne přikáe Hospodin milosrdenství svému a v noci své písni být se mnou! Modlím se k Bohu ivota mého, 10 promlouvám k Bohu, své skále: “Proč na mě zapomíná, proč musím chodit zármutkem sklíčen v sevření nepřítel?” 11 Smrtelnou ranou mým kostem jsou protivníci, kteří mě tupí, kdy se mě kadý den ptají: “Kde

je tvůj Bůh?” 12 Proč se tak trpce rmoutí, má due, proč ve mně úzkostně sténá? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh.

almy 43

1 Dopomoz mi, Boe, k právu, ujmi se mého sporu, dej mi vyváznout před bezboným pronárodem, před člověkem záludným a podlým! 2 Tys přece moje zátita, Boe. Proč zanevřel jsi na mě, proč stále chodit mám zármutkem sklíčen v sevření nepřítele? 3 Seli své světlo a svoji věrnost; ty a mě vedou, ty a mě přivedou k tvé svaté hoře, k příbytku tvému, 4 a já tam přistoupím k boímu oltáři, k Bohu, zdroji své jásavé radosti, a hrou na citaru ti budu vzdávat chválu, Boe, můj Boe! 5 Proč se tak trpce rmoutí, má due, proč ve mně úzkostně sténá? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh.

almy 44

1 Pro předního zpěváka; pro Kórachovce, poučující. 2 Boe, na vlastní ui jsme slýchali vyprávění svých otců o činu, který jsi vykonal za jejich dnů, za dnů dávných. 3 Pronárody jsi vyhnal svou rukou, je vak jsi zasadil jako révu; rozdrtils národy, je vak jsi propustil na svobodu. 4 Nezmocnili se země svým mečem, vítězství jim nedobyla jejich pae, nýbr tvá pravice, tvoje pae, a světlo tvé tváře, nebo jsi v nich nael zalíbení. 5 Jenom ty jsi můj Král, Boe! Rozhodni, a Jákob bude spasen. 6 S tebou jsme nabrali na rohy své protivníky, útočníky podupali jsme v tvém jménu. 7 Proto na svůj luk se nespolehám, ani meč mě nezachrání; 8 před protivníky jen tys nás spasil, a ty, kdo nás nenáviděli, jsi zahanbil. 9 Po vechny dny byl Bůh naí chloubou, tvému jménu chceme vzdávat chválu věčně. 10 Teď jsi vak na nás zanevřel a musíme se stydět, s naimi zástupy do boje nevychází. 11 Před protivníkem nás nutí ustupovat, oloupili nás ti, kdo nás nenávidí. 12 Vydává nás jako ovce na poráku, rozptýlils nás mezi pronárody. 13 Lacino jsi prodal svůj lid, ádný zisk jsi z toho neměl. 14 Dovoluje sousedům nás tupit, svému okolí jsme pro smích, pro poklebký. 15 Pronárodům učinils nás pořekadlem, národy nad námi potřásají hlavou. 16 Neustále mám před sebou svoje zostuzení, tváře mi pokrývá hanba, 17 kdy slyím, jak se utrhač rouhá, kdy mě souí mstivost nepřítele. 18 To vechno nás postihlo, ač na tebe jsme nezapomínali, nezradili jsme tvou smlouvu. 19 Nae srdce se neodklonilo jinam, nae kroky neodbočily z tvé stezky, 20 i kdy jsi nás deptal v kraji draků, kdy jsi nás zahalil v ero smrti. 21 Kdybychom na jméno svého Boha zapomněli, k bohu cizímu své ruce rozepjali, 22 co by to Bůh neodhalil? Zná přece tajnosti srdce. 23 Kvůli tobě jsme vraděni denně, mají nás za ovce na zabití. 24 Vzbud' se, proč spí, Panovníku? Procitni a nezanevři na nás provdy! 25 Proč skrývá svou tvář? Proč na nae pokoření, na ná útisk zapomíná? 26 Nae due leí v prachu, nae hrud' je přititěna k zemi. 27 Na pomoc nám povstaň, vykup nás pro svoje milosrdenství!

almy 45

1 Pro předního zpěváka, podle “Lilií”. Pro Kórachovce; poučující, píseň lásky. 2 Slavnostní řeč mi ze srdce tryská, své dílo přednesu králi; jazyk můj - hbitého písaře rydlo: 3 Ty nejkrásnějí ze synů lidských, z tvých rtů se line milost, proto ti Bůh navěky ehná! 4 Boky si opásej, bohatýre, mečem, svou velebnou důstojností, 5 se zdarem do boje důstojně vyjed' za pravdu, mírnost a spravedlnost, svou pravicí dokáe

činy, je vzbudí bázeň. 6 Má ostré ípy, národy padnou ti k nohám, zasáhne srdce nepřátel, králi! 7 Tvůj trůn, ó boský, bude stát věčně a navdy, tvým ezlem královským je ezlo práva. 8 Miluje spravedlnost, nenávidí zvůli; proto tě, boský, pomazal Bůh tvůj olejem veselí nad tvoje druhy. 9 Celé tvé roucho myrhou, aloe, kasií voní, z paláců zdobených slonovou kostí hra strun zní pro radost tobě. 10 Královské dcery se skvějí v tvých skvostech, královna ve zlatě z Ofíru ti stojí po pravici. 11 Sly, dcero, pohleď, nakloň své ucho, zapomeň na svůj lid, na otcův dům, 12 nebo král zatouí po tvé kráse; je to tvůj pán a jemu se klaněj. 13 I dcera Týru svůj dar ti nese, naklonit si tě chtějí boháči z lidu. 14 Královská dcera v celé své slávě ji čeká uvnitř, svůj at má protkaný zlatem. 15 V zářivém oděvu ji vedou králi a za ní její panenské druky, k tobě je uvádějí. 16 Průvod se ubírá v radostném jáсотu, vstupuje v královský palác. 17 Namísto otců bude mít syny, učiní je velmoi po celé zemi. 18 Tvé jméno budu připomínat po vechna pokolení; proto ti národy budou vzdávat chválu navěky a navdy.

almy 46

1 Pro předního zpěváka; pro Kórachovce, píseň vysokým hlasem. 2 Bůh je nae útočitě, nae síla, pomoc v souení vdy velmi osvědčená. 3 Proto se bát nebudeme, by se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří. 4 A si jejich vody hučí, a se pění, a se hory pro jejich zpupnost třesou! 5 Řeka svými toky oblauje město Boí, svatyni příbytku Nejvyšího. 6 Nepohne se, Bůh je v jeho středu, Bůh mu pomáhá hned při rozbřesku jitra. 7 Pronárody hlučí, království se hroutí, jen vydá hlas a země se rozplývá. 8 Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad ná nedobytný. 9 Pojd'te jen, pohleďte na Hospodinovy skutky, jak úasné činy v zemi koná! 10 Činí přítr válkám a do končin země, třítí luky, láme kopí, spaluje v ohni válečné vozy. 11 "Dost u! Uznejte, e já jsem Bůh. Budu vyvyován mezi pronárody, vyvyován v zemi." 12 Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad ná nedobytný.

almy 47

1 Pro předního zpěváka; pro Kórachovce, alm. 2 Lidé vech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně. 3 Hospodin, Nejvyší, vzbuzuje bázeň, on je Král velký nad celou zemí. 4 Podrobí nám lidská společenství, národy k nohám nám sloí. 5 Vybral nám za ná dědičný podíl chloubu Jákoba, jeho si zamiloval. 6 Bůh vystoupil vzhůru za hlaholu, Hospodin za zvuku polnic. 7 Zpívejte almy Bohu, zpívejte almy, zpívejte almy naemu Králi, zpívejte almy! 8 Vdy Bůh je Král nad celou zemí, zpívejte almy k poučení. 9 Bůh kraluje nad vemi pronárody, Bůh sedí na svém svatém trůnu. 10 Kníata lidských společenství se shromádila, jsou lidem Abrahamova Boha. Vdy títy země náleejí Bohu nesmírně vyvýenému.

almy 48

1 almová píseň, pro Kórachovce. 2 Veliký je Hospodin, nejvyší chvály hodný ve městě naeho Boha, na své svaté hoře. 3 Krásně se vypíná k potěe celé země Sijónská hora, ten nejzazí Sever, sídlo velkého Krále. 4 Bůh v jeho palácích proslul jako hrad nedobytný. 5 Hle, kdy se králové umluvili a přitáhli spolu, 6 sotva je spatřili, strnuli, děsem se rozutekli. 7 Zachvátilo je tam úzkostné chvění, náhlá křeč jako tu, která rodí. 8 Větrem od východu třítí taríské lodě. 9 O čem jsme slýchali, to jsme uviděli ve městě Hospodina

zástupů, ve městě naeho Boha: a navěky je Bůh činí pevným. 10 Na mysli nám tane tvé milosrdenství, Boe, zde, uprostřed tvého chrámu. 11 Jak tvé jméno, Boe, tak i tvoje chvála zní a do končin země. Tvá pravice je plná spravedlnosti. 12 Raduje se hora Sijón, jásají judské dcery nad tím, jak soudí. 13 Obejděte Sijón, vydejte se kolem spočítat jeho vě. 14 Pozorně si povimněte valů, jeho paláce si prohlédněte a přítímu pokolení vyprávějte: 15 “Tento Bůh je Bůh ná navěky a navdy; on sám nás povede věčně.”

almy 49

1 Pro předního zpěváka. Pro Kórachovce, alm. 2 Slyte to, vichni lidé, vichni obyvatelé světa, naslouchejte, 3 a jste rodu prostého anebo urození, boháči i uboáci. 4 Moje ústa budou vyhlaovat moudrost, mé srdce bude rozjímat o rozumnosti. 5 Nakloním své ucho ku příslovím, při citaře předloím svou hádanku i výklad. 6 Proč bych se bál ve zlých dnech, kdy mě obklopují zvrhlí zákodníci, 7 kteří spoléhají na své jmění a svým velkým bohatstvím se chlubí? 8 Nikdo nevykoupí ani bratra, není schopen vyplatit Bohu sám sebe. 9 Výkupné za lidský ivot je tak velké, e se kadý musí provdy zřící toho, 10 e by natrvalo, neustále il a nedočkal se zkázy. 11 Vdy vidí, e umírají moudří, hynou stejně jako hlupák nebo tupec a své jmění zanechají jiným. 12 Ti vak myslí, e tu jejich domy budou věčně, jejich příbytky po vechna pokolení, svými jmény nazývají role. 13 Ale člověk, by byl ve cti, nemusí ani noc přečkat; podobá se zvířatům, je zajdou. 14 To je cesta těch, kdo bláznovství se drí; za nimi jdou ti, kdo si libují v jejich řečech. 15 enou se jak ovce do podsvětí, sama smrt je pase. Zrána je polapou lidé přímí, a co vytvořili, zhltnou podsvětí, trvání to nemá. 16 Avak mne Bůh ze spárů podsvětí vykoupí, on mě přijme! 17 Jen se neboj, bohatne-li někdo a mnoí-li slávu svého domu; 18 zemře, nic nevezme s sebou, jeho sláva za ním nesestoupí. 19 I kdy zaiva si dobrořečil: “Chválí tě, e sis to zařídil tak dobře”, 20 musí se přidat k pokolení svých otců, kteří nikdy nezahlédnou světlo. 21 Člověk, by byl ve cti, nemusí mít rozum, podobá se zvířatům, je zajdou.

almy 50

1 alm pro Asafa. Bůh sám, Bůh Hospodin promluvil a volá zemi od slunce východu a po západ. 2 Ze Sijónu, místa dokonalé krásy, zaskvěl se Bůh, 3 přichází Bůh ná a nehodlá mlčet. Před ním jde oheň sírající, vichřice běsní kolem něho. 4 Nebesa shůry i zemi volá, povede při se svým lidem. 5 “Shromáďte mi mé věrné, ty, kdo při oběti přijali mou smlouvu!” 6 Nebesa hlásají jeho spravedlnost, Bůh sám bude soudcem. 7 “Sly, můj lide, budu mluvit, Izraeli, svědčím proti tobě, já jsem Bůh, tvůj Bůh jsem. 8 Má aloba se netýká tvých obětí, tvé zápaly mám před sebou stále. 9 Nevezmu si býčka z tvého domu, kozly ze tvých ohrad. 10 Vechna lesní zvěř mi patří i dobytek na tisíci horách, 11 v horách vím o kadém ptáku, polní havě té mám kolem sebe. 12 Kdybych měl hlad, neřeknu si tobě, mně patří svět se vím, co je na něm. 13 Jídám snad já maso z tura nebo napájím se kozlí krví? 14 Přines Bohu obě díků a plň svoje sliby Nejvyšímu! 15 A mě potom bude v den souení volat, já tě ubráním a ty mě bude oslavovat.” 16 Ale svévolníkovi Bůh praví: “Nač odříkává má nařízení, proč si bere do úst moji smlouvu? 17 Ty přec nenávidí kázeň, ty má slova za sebe jen hází. 18 Spatří zloděje a běí k němu, s cizoloníky má podíl. 19 Ústa propůjčuje k zlému, svůj jazyk jsi spřáhl se lstí. 20 Usedne a mluví proti bratru, kydá hanu na syna své matky. 21 To jsi dělával, a já jsem mlčel. Domníval ses, e jsem jako ty. Vznám proti tobě obalobu. 22 Pochopte to, vy, kdo na Boha jste zapomněli, a vás nerozsápu a nikdo vás nevytrhne. 23 Mne oslaví ten, kdo přinese obě díků, ten, kdo jde mou cestou; tomu dám zakusit Boí spásu.”

almy 51

1 Pro předního zpěváka. alm Davidův, 2 kdy k němu přiel prorok Nátan, protoe veel k Bat-ebě. 3 Smiluj se nade mnou, Boe, pro milosrdenství svoje, pro své velké slitování zahlad' moje nevěrnosti, 4 moji nepravost smyj ze mne dokonale, očis mě od mého hříchu! 5 Doznávám se ke svým nevěrnostem, svůj hřích mám před sebou stále. 6 Proti tobě samému jsem zhřeil, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích. A tak se ukáe spravedlivý v tom, co vyřkne, ryzí ve svém soudu. 7 Ano, zrodil jsem se v nepravosti, v hříchu mě počala matka. 8 Ano, v opravdovosti má zalíbení, dává mi poznávat tajuplnou moudrost. 9 Zbav mě hříchu, očis yzopem a budu čistý, umyj mě, budu bělejší nad sníh. 10 Dej, a slyím veselí a radost, a jásají kosti, je jsi zdeptal. 11 Odvra svou tvář od mých hříchů, zahlad' vechny moje nepravosti. 12 Stvoř mi, Boe, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha. 13 Jen mě neodvrhuj od své tváře, ducha svého svatého mi neber! 14 Dej, a se zas veselím z tvé spásy, podepři mě duchem oddanosti. 15 Budu učít nevěrné tvým cestám a hříníci navrátí se k tobě. 16 Vysvobod' mě, abych nebyl vinen krví, Boe, Boe, moje spáso, a plesá můj jazyk pro tvou spravedlnost. 17 Panovníku, otevři mé rty, a má ústa hlásají tvou chválu. 18 Obě, kterou bych dal, se ti nezalíbí, na zápalných obětech ti nezáleí. 19 Zkrouený duch, to je obě Bohu. Srdcem zkroueným a zdeptaným ty, Boe, nepohrdá! 20 Proka dobro Sijónu svou přízní, vybuduj jeruzalémské hradby. 21 Pak se ti zalíbí oběti spravedlnosti, zápalny a celopaly, pak ti budou na oltáři obětovat býčky.

almy 52

1 Pro předního zpěváka. Poučující, Davidův, 2 kdy přiel Edómece Dóeg a oznámil Saulovi: "David veel do Achímelekova domu." 3 Proč se chlubí zlem, ty bohatýre? Boí milosrdenství po vechny dny trvá! 4 Jen zhoubu tvůj jazyk splétá, má ho ostrý jako břitvu, pleticháři. 5 Zlo miluje víc ne dobro, klam více ne spravedlivé slovo. 6 Miluje kadé podvratné slovo, jazyku lstivý. 7 Proto Bůh tě smete provdy, popadne tě, ze stanu tě vyrve, vykoření tě ze země ivých. 8 A to spatří spravedliví, zmocní se jich bázeň a posměně o něm řeknou: 9 "Ano, byl to mu, jen nepokládal za zátitu Boha, ve své veliké bohatství doufal, zakládal si na své zhoubné moci." 10 Ale já jsem jako zelenající se oliva v domě Boím. Doufám v Boí milosrdenství navěky a navdy. 11 Navěky ti budu vzdávat chválu, nebo jsi to způsobil ty. Naději jsem sloil ve tvé jméno, je tak dobré ke tvým věrným.

almy 53

1 Pro předního zpěváka, při tanečním reji. Poučující, Davidův. 2 Bloud si v srdci říká: "Bůh tu není." Vichni kazí a bezprávně kdecu zohavují, nikdo nic dobrého neudělá. 3 Bůh na lidi pohlíí z nebe, chce vidět, má-li kdo rozum, dotazuje-li se po Boí vůli. 4 Odpadli vak vichni, zvrhli se do jednoho, nikdo nic dobrého neudělá, naprosto nikdo. 5 Co nevědí ti, kdo páchají ničemnosti, kdo jedí můj lid, jako by jedli chleba, ti, kdo Boha nevzývají, 6 e se jednou třást budou strachem, strachem, jaký jetě nebyl? Kosti toho, kdo tě oblehl, Bůh rozmetá, zahanbí je, protoe je Bůh zavrhl. 7 Ké u přijde Izraeli ze Sijónu spása! A Bůh změní úděl svého lidu, bude Jákob jásat, Izrael se zaraduje.

almy 54

1 Pro předního zpěváka za doprovodu strunných nástrojů. Poučující, Davidův, 2 kdy přili Zifejci a řekli Saulovi: “David se přece skrývá u nás.” 3 Boe, pro své jméno mě zachraň, ujmi se mé pře svou bohatýrskou silou. 4 Sly moji modlitbu, Boe, naslouchej slovům mých úst. 5 Povstali proti mně cizáci, ukrutníci oivot mi ukládají, na Boha neberou zřetel. 6 Avak Bůh mi poskytuje pomoc, Panovník je s těmi, kdo mě podpírají. 7 Ké to zlo odrazí na ty, kdo proti mně sočí! Ve své věrnosti je umlč. 8 Ochotně ti budu obětovat, vzdávat chválu, Hospodine, tvému jménu, protoe je dobré. 9 Ze veho souení jsi mě vysvobodil, pád nepřátel spatřilo mé oko.

almy 55

1 Pro předního zpěváka za doprovodu strunných nástrojů. Poučující, Davidův. 2 Dopřej, Boe, modlitbě mé sluchu, neskrývej se před mou prosbou. 3 Věnuj mi pozornost, odpověz mi, lkám a sténám, zmateně se toulám, 4 nebo nepřítel mi spílá, svévolník mě tísní, chtěli by mě zlomit ničemnostmi, tvou proti mně plni vzteku. 5 Srdce se mi v hrudi svírá, přepadly mě hrůzy smrti, 6 padá na mě strach a chvění, zděení mě zachvátilo. 7 Pravím: Ké bych měl křídla jako holubice, uletěl bych, usadil se jinde. 8 Ano, daleko bych letěl, pobýval bych v pouti, 9 spěchal do bezpečí před náporem větru, před vichřicí. 10 Ve zmatek je uved', Panovníku, jazyky jim rozdvoj, v městě vidím násilí a sváry, 11 ve dne v noci po hradbách se plíí, ničemnost a trápení jsou v jeho středu, 12 v jeho středu běsní zhouba, týrání a lest se nehnou z ulic. 13 Není to nepřítel, kdo mě tupí, to bych přece snesl; nade mne se nevypíná ten, který mě nenávidí, před tím bych se ukryl, 14 jsi to vak ty, člověk jako já, můj druh a přítel! 15 Ten nejlepí vztah nás pojil, za bouřného jáсотu jsme chodívali do Boího domu. 16 A je překvapí smrt, a zaiva sejdou do podsvětí! Jen zloba je v jejich doupatech, je v jejich středu. 17 A já volám k Bohu, Hospodin mě spasí. 18 Večer, zrána, za poledne lkám a sténám. - Vyslyel můj hlas! 19 On vykoupí mě z války, daruje mi pokoj, ač jich proti mně je tolik. 20 Slyí Bůh a pokoří je, on, jen odedávna trůní, kdy se změnit nechtějí a nebojí se Boha. 21 Leckdo vztáhne ruku na ty, kteří v pokoji s ním ijí, jeho smlouvu znesvěcuje. 22 Lichotek má plná ústa, ale v srdci válku. Hladí nad olej jsou jeho slova, ale jsou to vytasené meče. 23 Na Hospodina slo svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil. 24 Ty je, Boe, srází v jámu zkázy. Ti, kdo prolévají krev a stavějí ve na lsti, nedoijí ani poloviny svých dnů. Já vak doufám v tebe!

almy 56

1 Pro předního zpěváka, podle “Němé holubice dále”. Pamětní zápis, Davidův, kdy se ho v Gatu zmocnili Pelitejci. 2 Smiluj se nade mnou, Boe, nebo po mně lape člověk, válečník mě denně utiskuje. 3 Denně po mně lapou ti, kteří proti mně sočí, těch, kdo zpupně válčí proti mně, je mnoho. 4 Přichází den strachu, já vak doufám v tebe. 5 V Boha, jeho slovo chválím, v Boha doufám, nebojím se, co mi můe udělat tělo? 6 Denně překrucují moje slova, vymýlejí na mě kdecu zlého. 7 Srocují se, číhají a stopují mě, o mé bezivotí usilují. 8 Vyváznout je nechá za ty ničemnosti? Takové lidi sraz, Boe, svým hněvem! 9 O mém vyhanství si vede záznam; ukládej si do měchu mé slzy. Co je v svých záznamech nemá? 10 Jednou se mí nepřátelé obrátí zpět, v den, kdy provolám: “Teď vím, e Bůh je při mně!” 11 V Boha, jeho slovo chválím, v Hospodina, jeho slovo chválím, 12 v Boha doufám, nebojím se, co mi můe udělat člověk? 13 Boe, sliby tobě dané splním, přinesu ti obě chvály, 14 nebo jsi mě vysvobodil z jisté smrti. Co jsi neuetřil moje nohy podvrtnutí, abych před Bohem směl chodit dál ve světle ivých?

almy 57

1 Pro předního zpěváka, jako “Nevyhlazuj!” Davidův, pamětní zápis, kdy uprchl před Saulem do jeskyně. 2 Smiluj se nade mnou, Boe, smiluj se nade mnou, k tobě se utíká moje due. Utíkám se do stínu tvých křídel, dokud nepomine zhoubné nebezpečí. 3 Volám k Bohu Nejvyššímu, k Bohu, jen za mě dokončí zápas. 4 Sele pomoc z nebe, zachrání mě, potupí toho, kdo po mně lape. Bůh sele své milosrdenství a věrnost. 5 Mezi lvy být musím, s těmi uléhám, kdo srí ohněm, s lidmi, jejich zuby jsou kopí a ípy, jejich jazyk je ostrý meč. 6 Povznes se a nad nebesa, Boe, a nad celou zemí vzejde tvoje sláva! 7 Nastraili sí mým krokům, člověk mě chtěl zlomit; vykopali na mě jámu, spadli do ní sami. 8 Mé srdce je připraveno, Boe, mé srdce je připraveno, budu zpívat, prozpěvovat almy. 9 Probuď se, má slávo! Probuď se u, citaro a harfo, a jitřenku vzbudím. 10 Panovníku, chci ti mezi lidmi vzdávat chválu, mezi národy ti budu zpívat almy; 11 vdy tvé milosrdenství a k nebi sahá, a do mraků tvoje věrnost. 12 Povznes se a nad nebesa, Boe, a nad celou zemí a je tvoje sláva!

almy 58

1 Pro předního zpěváka, jako: “Nevyhlazuj!” Davidův, pamětní zápis. 2 Opravdu svou němotou hlásáte spravedlnost? Lidé, soudíte dle práva? 3 V zemi jednáte, jak podlé srdce velí, razíte si cestu násilím svých rukou. 4 Svévolníci, ti se odrodili hned v matčině lůně, z mateřského ivota se lháři dali bludnou cestou. 5 Mají jedu jako hadi, jsou jak hluchá zmije, kdy si zacpe uši, 6 aby neslyela kouzelnický epot zaklínače zkueného v zaklínání. 7 Boe, vylámej jim zuby v ústech, vyraz tesáky těch lvíčat, Hospodine! 8 A se rozplynou jak traticí se vody, a se tomu, kdo napne luk, ztupí ípy. 9 A se ztratí jako slizký pl, jako potracený plod, který neuzřel slunce. 10 Dříve ne co pochopí, u trním pod hrnci vám budou, smete je víchr, a svěi či zprahlé. 11 Radovat se bude spravedlivý, a uzří tu pomstu, omyje si nohy v krvi svévolníka. 12 A lidé si řeknou: “Spravedlivý ovoce se dočkal. Ano, Bůh to je, kdo na zemi soud koná.”

almy 59

1 Pro předního zpěváka, jako: “Nevyhlazuj!” Davidův, pamětní zápis, kdy Saul dal střeit dům, aby ho usmrtil. 2 Vysvobod' mě od mých nepřátel, můj Boe, buď mi hradem proti útočníkům. 3 Vysvobod' mě od těch, kdo páchají ničemností, zachraň mě před těmi, kdo prolévají krev. 4 Hle, jak nástrahy mi strojí, mocní srocují se proti mně, ne snad pro nevěrnost nebo můj hřích, Hospodine, 5 sbíhají se, aby zakročili, ne vak kvůli nepravosti. Vzbud' se, pojd' mi vsťříc a pohled'! 6 Hospodine, Boe zástupů, ty jsi Bůh Izraele. Procitni a ztrestej vechny pronárody, neměj slitování s nikým, kdo by věrolomně páchal ničemností. 7 K večeru se navracejí, skučí jako psi a pobíhají kolem města. 8 Hle, co chrlí jejich ústa! Mezi jejich rty jsou meče, e prý: “Kdo to slyí?” 9 Ty se jim vak, Hospodine, směje, vechny pronárody jsou ti k smíchu. 10 Moje sílo, budu se tě dret! Bůh je přece hrad můj nedobytný. 11 Bůh můj milosrdný jde přede mnou, Bůh mi dá, e spatřím pád těch, kdo proti mně sočí. 12 Jen je nepobíjej, aby můj lid nezapomněl; rozeen je mocí svou a sraz je, ty jsi ná tít, Panovníku! 13 Hříchem svých úst, slovem svých rtů, vlastní pýchou a jsou polapeni za kletbu a za le, které vyřkli. 14 Skoncuj v rozhořčení, skoncuj s nimi, a poznají, e Bůh vládne v Jákobovi i v dálavách země! 15 K večeru se navracejí, skučí jako psi a pobíhají kolem města. 16 Za potravou sem a tam se honí, kdy se nenasytí, zůstávají přes noc. 17 Já vak budu zpívat o tvé síle,

nad tvým milosrdenstvím hned zrána budu plesat. Vdy ses mi stal nedobytným hradem, útočitém v den souení mého. 18 Moje sílo, o tobě chci almy zpívat. Bůh je přece hrad můj nedobytný, Bůh můj milosrdný.

almy 60

1 Pro předního zpěváka, podle "Lilie svědectví". Pamětní zápis, Davidův, k vyučování, 2 kdy válčil s Aramejci z Dvojříčí a s Aramejci ze Sóby; po návratu pobil Joáb Edómce v Solném údolí, dvanáct tisíc mužů. 3 Zanevřels na nás, Boe, prolomils nae řady, stíhal nás hněv tvůj. Navra se k nám! 4 Zemí jsi oťrásl, roztěpil jsi ji; scel její trhliny, nebo se hrouť! 5 Vlastnímu lidu dals okusit tvrdost, dals nám pít víno, a závra nás jímá. 6 Dopustils, aby ti, kdo se tě bojí, korouhev k ústupu před lukem zvedli. 7 Aby tvoji milí byli zachováni, pomoz svou pravicí, odpověz nám! 8 Bůh ve své svatyni promluvil: "S jáсотem rozdělím ekem, rozměřím dolinu Sukót. 9 Mně patří Gileád, mně patří Manases, Efrajim, přilba mé hlavy, Juda, můj palcát. 10 Moáb je mé umývadlo, na Edóm hodím svůj střevíc. Spus, Peliteo, proti mně válečný ryk!" 11 Kdoe mě uvede do nepřístupného města? Kdo mě dovedl a do Edómu? 12 Co ne, Boe, ty, jen zanevřel jsi na nás? Co s naimi zástupy bys nevytáhl, Boe? 13 Před protivníkem buď nae pomoc, je alebné čekat spásu od člověka. 14 S Bohem statečně si povedeme, on rozlape nae protivníky.

almy 61

1 Pro předního zpěváka, za doprovodu strunného nástroje. Davidův. 2 Sly, Boe, mé bědování, mé modlitbě pozornost věnuj, 3 z končin země k tobě volám se sklíčeným srdcem. Doved' mě na skálu, je pro mě strmá, 4 ty jsi moje útočité a pevná vě proti nepříteli. 5 Chci navěky pobývat v tvém stanu, utéci se do skrýe tvých křídel. 6 Ty jsi, Boe, slyel moje sliby. Do vlastnictví dals mi ty, kteří se bojí tvého jména. 7 Přidávej dny králi, a jsou jeho léta jako celá pokolení, 8 a před Bohem trůní věčně. Připrav milosrdenství a věrnost, a ho opatrují! 9 A tak budu tvému jménu navdy zpívat almy, den co den budu plnit své sliby.

almy 62

1 Pro předního zpěváka, podle Jedútúna. alm Davidův. 2 Jen v Bohu se ztií due má, od něho vzejde mi spása. 3 Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nikdy nic neotřese. 4 Jak dlouho budete napadat člověka? Zabitím hrozíte vichni jak stěna nahnutá, jako zeď podkopaná. 5 Stále se radí, jak strhnout ho z výe, ve lhaní zálibu nali, ehnají ústy, zlořečí v nitru. 6 Jen zmlkni před Bohem, due má, vdy on mi naději vlévá. 7 Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nic neotřese. 8 Má spása a sláva je v Bohu, on je má mocná skála, v Bohu mám útočité. 9 Lide, v kadý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! Bůh je nae útočité. 10 Lidé jsou jen vánek, urození jsou jen livé zdání. Na váze stoupají vzhůru, dohromady jsou lehčí ne vánek. 11 Neslibujte si nic od útisku, nedejte se álit tím, e něco uchvátíte, k jmění, by i přibývalo, neupněte srdce. 12 Bůh promluvil jednou, dvojí věc jsem slyel: Bohu patří moc, 13 i milosrdenství je, Panovníku, tvoje. Ty kadému splatí podle jeho skutků.

almy 63

1 alm Davidův, kdy byl v Judské poušti. 2 Boe, tys Bůh můj! Hledám tě za úsvitu, má due po tobě ízní. Mé tělo touhou po tobě hyne ve vyschlé, prahnoucí, bezvodé zemi. 3 Proto tě vyhlídím ve svatyni, chci spatřit tvoji sílu a slávu; 4 tvé milosrdenství je lepší než ivot, mé rty tě chválí zpěvem. 5 Proto ti ehnám po celý ivot, v tvém jménu pozvedám dlaně. 6 Má due se sytí nejučnejší stravou, moje rty plesají, má ústa zpívají chválu. 7 Kdy si tě na lůku připomínám, o tobě rozjímám za nočních hlídek, 8 e jsi mou pomocí býval, ve stínu křídel tvých plesám. 9 Má due přilnula k tobě, tvá pravice mě pevně drží. 10 Ti, kdo mi chystají zkázu a o ivot ukládají, sestoupí v nejhlubší útroby země; 11 vydání napospas meči za kořist akalům padnou. 12 Král se vak bude radovat; Bůh bude chloubou vech, kdo přísahají při něm, a budou zacpána ústa těm, kdo zrádně mluví.

almy 64

1 Pro předního zpěváka. alm Davidův. 2 Vysly, Boe, moje lkání, chraň mě, a mohu ít beze strachu z nepřítele, 3 skryj mě, kdy se zlovníci tajně radí, kdy se bouří, kdo páchají ničemností, 4 kdo si nabrousili jazyky jak meče, namířili ípy jedovatých řečí, 5 aby zákeřně stříleli na bezúhonného! Znenadání na něj vystřelí bez jakékoli bázně. 6 Utvrzují se v zlém rozhodnutí, počítají, jak by nastraili léčky, říkají si: “Kdo nás mŕe spatřit? 7 A si kdo chce slídí po podlostech, nastavili jsme to dokonale, a si slídil slídí, hluboké je nitro člověka i jeho srdce.” 8 Bůh vak znenadání na něj vystřelí íp; budou samá rána. 9 Jejich jazyk je sklátí, kadý, kdo je spatří, se jim vyhne. 10 Vichni lidé se budou bát, budou rozhlaovat Boí skutek a pochopí jeho dílo. 11 Spravedlivý se bude radovat z Hospodina a utíkat se k němu; on bude chloubou vech, kdo mají přímé srdce.

almy 65

1 Pro předního zpěváka, alm Davidův, píseň. 2 Ztíením se sluí tebe chválit, Boe, na Sijónu, plnit tobě sliby. 3 K tobě, jen modlitby slyí, přichází vekeré tvorstvo. 4 Přemohly mě nepravosti, naich nevěrností jenom ty nás zproští. 5 Blaze tomu, koho vyvolí a přijme, aby směl pobývat ve tvých nádvořích. Tam se budem sytit dary tvého domu, tvého svatého chrámu. 6 Ve své spravedlnosti nám odpovídá činy budícími bázeň, Boe, nae spáso, naděje vech končin země i zámořských dálek, 7 jen jsi upevnil svou mocí hory, opásán bohatýrskou silou, 8 jen konejí hukot moří, hukot jejich vlnobití i vřavu národů. 9 Z tvých znamení jímá bázeň obyvatele vech končin, tam, kde jitro nastává i kde se snáí večer, vechno naplňuje plesem. 10 Navtěvuje zemi, hojností ji zahrnuje, velmi bohatou ji činí. Boí potok je naplněn vodou, pečuje jim o obilí, ano, má o zemi péči: 11 zavlauje brázdy, kypří hroudy, vydatnými prkami ji činí vláčnou, ehná tomu, co z ní raí. 12 Ty svou dobrotou celý rok korunuje, ve tvých stopách kane tučnost, 13 kane na pastviny v stepi, a pahorky jásosem se opásaly. 14 Louky se oděly stády, doliny se halí obilím, zvučí hlaholem a zpěvem.

almy 66

1 Pro předního zpěváka, alm Davidův, píseň. Hlahol Bohu, celá země! 2 Pějte almy k slávě jeho jména, jeho chválu írte chvalozpěvem. 3 Řekněte Bohu: Jakou bázeň vzbuzují tvé činy! Pro tvoji nesmírnou moc se vtírají v tvou přízeň i tví nepřítelé. 4 A se ti klaní celá země a zpívá ti almy, a zpívá almy tvému jménu. 5

Pojďte, pohleďte na Boží skutky, tím, co koná mezi lidskými syny, vzbuzuje bázeň. 6 Moře obrátil v sou, řeku přeli suchou nohou; radujme se tady z něho! 7 Věčně vládne svou bohatýrskou silou, pronárody sleduje svým zrakem. Odbojníci a se nevyvyují! 8 Dobrořečte, národy, naemu Bohu, zvučně rozhlaujte jeho chválu. 9 Zachoval nás při ivotě, nedopustil, aby nám uklouzly nohy. 10 Ano, zkouel jsi nás, Boe, protřibil jsi nás, jako se tříbí stříbro: 11 zavedls nás do lovecké sítě, téké břemeno jsi nám na bedra vloil. 12 Dopustils, e člověk nám po hlavách jezdil, li jsme ohněm, vodou, vyvedl jsi nás vak a dal hojnost veho. 13 Vstoupím se zápalnou obětí do tvého domu, splním ti své sliby, 14 je moje rty vyslovily, je v souení vyřkla moje ústa. 15 V obě zápalnou ti přinesu to nejtučnější, s obětním dýmem z beranů připravím skot i kozly. 16 Pojďte, slyte, vichni bohabojní, budu vám vyprávět, co mi Bůh prokázal. 17 Svými ústy jsem volával k němu, svým jazykem jsem ho vyvyoval. 18 Kdybych se snad upnul srdcem k ničemnosti, byl by mě Panovník nevyslyel. 19 Bůh vak slyel, mé modlitbě věnoval pozornost. 20 Poehnán buď Bůh, e mou modlitbu nezamítl a své milosrdenství mi neodepřel.

almy 67

1 Pro předního zpěváka za doprovodu strunných nástrojů. Zpívaný alm. 2 Ké je nám Bůh milostiv a dá nám poehnání, ké nad námi rozjasní svou tvář! 3 A je známa na zemi tvá cesta, mezi vemi pronárody tvoje spása! 4 Ké ti, Boe, lidé vzdají chválu, ké ti vzdají chválu vichni lidé! 5 A se národy radují, a zaplesají, nebo soudí lidi podle práva, spravuje národy země. 6 Ké ti, Boe, lidé vzdají chválu, ké ti vzdají chválu vichni lidé! 7 Země vydala své plody, Bůh nám ehná, Bůh ná. 8 Bůh nám dává svoje poehnání. Nech se ho bojí vechny dálavy země!

almy 68

1 Pro předního zpěváka, Davidův. Zpívaný alm. 2 Povstane Bůh, a rozprchnou se jeho nepřátelé, na útěk se před ním dají, kdo ho nenávidí. 3 Odvane je jako dým. Tak jako taje vosk před árem ohně, tak zhynou před Bohem svévolníci. 4 Spravedliví se vak zaradují a jásozem budou oslavovat Boha, budou se radostně veselit. 5 Prozpěvujte Bohu, pějte almy jeho jménu, upravujte cestu tomu, který jede pustinami. Hospodin je jeho jméno, jásozem ho oslavujte. 6 Otec sirotků, obhájce vdov je Bůh v obydlí svém svatém. 7 Bůh, jen osamělé usazuje v domě, vyvádí vězně k astnému ivotu; odbojníci vak zůstanou ve vyprahlé zemi. 8 Boe, kdy jsi táhl v čele svého lidu, kdy jsi kráčel pustým krajem, 9 třásla se země, kanuly krůpěje z nebe před Bohem ze Sínaje, před Bohem, Bohem Izraele. 10 tědrým přívalem jsi skrápěl své dědictví, Boe, kdy se země vysílila, pečoval jsi o ni. 11 Tvoje stádce se v ní usadilo. Boe, ve své dobrotě má péči o poníeného! 12 Panovník pronáí výrok. Nesmírný je zástup en, je radostnou zvěst nesou: 13 “Pádí králové i se zástupy, pádí, hospodyně rozdělují kořist. 14 Zůstanete leet mezi ohradami? Jak se blytí stříbrem potaená křídla holubice, perutě zlatavě zelenavé! 15 U jí Vemohoucí rozehnal ty krále! To tys přikryl sněhem erý Salmón.” 16 Horou bohů je hora Báan, hora Báan je hora strmých tíů. 17 Proč, vy strmé horské tíy, úkosem shlííte na horu, na ní se usadit zatouil Bůh? Tam bude Hospodin přebývat natrvalo. 18 Boích vozů jsou desetitisíce, tisíce tisíců. Panovník je mezi nimi, ze Sínaje táhne do svatyně. 19 Vystoupil jsi na výinu, ty, kdo byli v zajetí, jsi vedl, mnohé z lidí přijals darem, odbojníci vak museli zůstat v pouti, Hospodine, Boe! 20 Poehnán buď Panovník, den ze dne za nás nosí břímě. Bůh je nae spása. 21 Bůh je Bohem, jen nás zachraňuje. Je to on, Panovník Hospodin, kdo vyvádí z tenat smrti. 22 Ano, Bůh rozdrtí nepřítelům hlavu, téměř tomu, který se ve vinách brodí. 23 Panovník řekl: “Vyvedu z Báanu, vyvedl jsem i z hlubin moře 24 a noha tvá je rozdrtí v krvi, a jazyk tvých psů má z nepřítel podíl.”

25 Vichni spatřili tvůj průvod, Boe, průvod mého Boha, mého Krále, do svatyně. 26 Napřed li zpěváci, za nimi hudebníci, uprostřed s bubínky dívky. 27 V shromážděních dobrořečte Bohu, Hospodinu, vy z pramene Izraele! 28 Tady je Benjamín, nejmladí, jen se stal nad nimi pánem, nad veliteli Judy a jeho oddíly, nad veliteli Zabulóna, veliteli Neftalího. 29 Byl to příkaz tvého Boha. Nech se tvá moc, Boe, mocně prokazuje v tom, co pro nás koná 30 ze svého chrámu nad Jeruzalémem. Králové ti budou přinášet dary. 31 Oboř se na tu divou zvěř v rákosí, na stádo turů mezi býčky národů, na toho, který se vrhá do bláta kvůli úlomku stříbra. Rozpra národy válkychtivé! 32 A přijdou egyptští velmoové, a Kú vztáhne ruce vstříc Bohu. 33 Království země, zpívejte Bohu, zapějte almy Panovníku, 34 tomu, jen jezdí po nebi, po nebi odvěkém. Hle, vydal hlas, hlas plný moci. 35 Uznejte Boí moc! Jeho vzneenost se klene nad Izraelem, jeho moc do mraků strmí. 36 Bůh ze tvých svatyní vzbuzuje bázeň, Bůh Izraele. On dává moc a udatnost lidu. Poehnán buď Bůh!

almy 69

1 Pro předního zpěváka, podle "Lilií". Davidův. 2 Zachraň mě, můj Boe, vody mi pronikly k dui! 3 V bahně hlubiny se topím, není na čem stanout, do hlubokých vod se nořím, dravý proud mě vleče. 4 Volám do umdlení, hrdlo zanícené, Boha vyhlídám, a zrak mi vypovídá. 5 Víc ne vlasů na mé hlavě je těch, kdo mě bez důvodů nenávidí; zdatní jsou, kdo umlčet mě chtějí, zrádní nepřátelé! Co jsem neuchvátil, mám teď vracet. 6 Ty znáš, Boe, moji poetilost, čím jsem se kdy provinil, ti není skryto. 7 Kvůli mně vak a se nemusejí hanbit, kdo sloili svou nadějí v tebe, Panovníku, Hospodine zástupů, a kvůli mně se nemusejí stydět ti, kdo tě hledají, Boe Izraele! 8 Snáním potupu přec kvůli tobě, stud pokryl mé tváře. 9 Za cizího mě mají mí bratři, cizincem jsem pro syny své matky, 10 nebo horlivost o tvůj dům mě strávila, tupení těch, kdo tě tupí, padlo na mne. 11 Postil jsem se, vyplakal si oči, ale v potupu se mi to obrátilo. 12 Oblékl jsem si íněné roucho a stal se pro ně pořekadlem. 13 O mně klevetí, kdo sedávají v bráně, pijani si o mně popěvují. 14 Ale má modlitba spěje, Hospodine, k tobě, je čas přízně, Boe nejvý milosrdný, odpověz mi, věrný dárce spásy, 15 vysvobod' mě z bahna, a se neutopím! Ké jsem vysvobozen z rukou těch, kteří mě nenávidí, z hlubokých vod. 16 A mě neodvleče dravý vodní proud, a hlubina mě nepohltí, a nade mnou studnice nezavře ústa! 17 Odpověz mi, Hospodine, vdy tvé milosrdenství je dobrotivé, pro své velké slitování shlédni na mne, 18 neskrývej tvář před svým sluebníkem, kdy se souím, pospě, odpověz mi, 19 buď mi blízko, zastaň se mne, vykup mě kvůli mým nepřátelům! 20 Ty ví, jak jsem tupen, ostouzen a haněn, má před sebou vechny moje protivníky. 21 Srdce potupou mi puká, jsem jak ochrnulý. Na soucit jsem čekal, ale marně; na ty, kdo by potěili - nenael se nikdo. 22 Do jídla mi dali luč, kdy jsem íznil, dali mi pít ocet. 23 Jejich stůl se jim staň osidlem a těm, kdo jsou s nimi zajedno, buď léčkou. 24 Dej, a se jim zatmí v očích, aby neviděli, jejich bedra ustavičně zbavuj síly. 25 Vylej na ně svůj hrozný hněv, tvůj planoucí hněv a postihne je. 26 Jejich hraditě a zpustne, v jejich stanech a nebydlí nikdo. 27 Nebo toho, kterého jsi ty zbil, pronásledovali, vypravují o bolesti těch, které jsi proklál. 28 Sečti jejich nepravosti, a před tebou nejsou spravedliví. 29 Nech jsou vymazáni z knihy ívých, nezapsáni mezi spravedlivé. 30 Jsem poníen, bolestí se souím, avak hradem je mi, Boe, tvoje spása. 31 Písni budu chválit jméno Boí, velebit je budu díkůvzdáním. 32 Hospodin to přijme raději ne býka, býčka s paznehty a rohy. 33 Pokorní to spatří a budou mít radost; kdo se dotazujete na Boí vůli, okřeje v srdci. 34 Vdy Hospodin uboáky slyí, nepohrdá svými, kdy jsou uvězněni. 35 A ho chválí nebesa i země, moře se vím, co se v nich hemí, 36 nebo Bůh zachrání Sijón a zbuduje judská města; budou tam sídlit a je mít ve vlastnictví. 37 Potomstvo jeho sluebníků je bude dědičně dret; budou v nich bydlet ti, kdo milují jeho jméno.

almy 70

1 Pro předního zpěváka. Davidův, k připamatování. 2 Boe, vysvobod' mě, Hospodine, na pomoc mi pospě! 3 A se zardí hanbou ti, kdo mi oivot ukládají, a táhnou zpět, a se stydí ti, kdo mi zlo přejí. 4 Za svou hanebnost a musí couvnout ti, kdo mi říkají: "Dobře ti tak!" 5 A jsou veselí a radují se z tebe vichni, kteří tě hledají; a říkají stále: "Bůh je velký" ti, kdo milují tvou spásu. 6 Poníený jsem a ubohý, Boe, pospě ke mně! Tys má pomoc, vysvoboditel můj, neotálej, Hospodine!

almy 71

1 Utíkám se k tobě, Hospodine, ké nikdy nejsem zahanben! 2 Pro svou spravedlnost mě vysvobod', pomoz mi vyváznout, skloň ke mně své ucho, buď mou spásou. 3 Buď mi skalním příbytkem a budu se tam uchylovat stále. Rozhodls o mé záchraně, tys můj skalní tít, moje pevná tvrz! 4 Boe můj, pomoz mi vyváznout z moci svévolníka, z rukou bídáka a násilníka. 5 Ty jsi přece má naděje, Panovníku Hospodine, v tebe u od mládí doufám. 6 Na tebe jsem odkázán u ze ivota matky, oddělil sis mě v matčině nitru, chvalozpěv můj o tobě bude znít stále. 7 Za zázrak mě mnozí měli, tys byl moje mocné útočité. 8 Z mých úst plně zní tvá chvála, den co den tě oslavuji. 9 Nezamítej mě v čas stáří, neopoutěj mě, kdy pozbývám sil. 10 Nepřátelé se u na mě domlouvají, ti, kdo mě hlídají, společně se radí, 11 prohlašují: "Bůh ho opustil, puste se za ním, chopte se ho, nevysvobodí ho nikdo." 12 Nevzdaluj se ode mne, můj Boe, Boe, na pomoc mi pospě! 13 A zahynou v hanbě, kdo mě osočují, potupa a stud a halí ty, kdo zlo mi strojí. 14 Já vak budu vytrvale čekat a vdy víc a nade ve tě budu chválit. 15 O tvé spravedlnosti budou má ústa vypravovat, kadého dne svědčit o tvé spáse, a přece nestačím vechno vypovědět. 16 Přicházím s bohatýrskými činy Panovníka Hospodina; tvoji spravedlnost, jenom tvoji, budu připomínat. 17 Od mladosti, Boe, jsi mě vyučoval a já dosud oznamuji tvoje divy. 18 Ani ve stáří a edinách mě, Boe, neopoutěj, dokud neseznámím toto pokolení se skutky své pae a s tvou bohatýrskou silou vechny, kteří přijdou. 19 Boe, tvoje spravedlnost a k výinám sahá, vykonals veliké věci. Boe, kdo je tobě roven! 20 Ty jsi mi dal zakusit četná zlá souení a zase mi ivot vrací a z propasti země přivádí mě nazpět. 21 Ty mě stále činí větím, útěchou mě zahrnuje. 22 A já strunným nástrojem ti budu vzdávat chválu, Boe můj, za tvoji věrnost, s citarou ti budu zpívat almy, Svatý Izraele. 23 A plesají mé rty, kdy ti zpívám almy, i má due tebou vykoupená. 24 A můj jazyk bude o tvé spravedlnosti hovořit kadodenně, budou se rdít hanbou ti, kdo mi strojili zlé věci.

almy 72

1 alomounův. Boe, předej své soudy králi a svou spravedlnost královskému synu, 2 aby obhajoval tvůj lid spravedlivě a tvé poníené podle práva. 3 Hory přinesou lidu pokoj a pahorky spravedlnost. 4 Zjedná právo poníeným z lidu, dá zvítězit synům uboáka, zdeptá utlačovatele. 5 Budou se tě bát, dokud bude slunce, dokud potrvá měsíc, po vechna pokolení. 6 Sestoupí jak dé na posečenou louku, jako vláha svlaující zemi. 7 V jeho dnech rozkvete spravedlivý, bude hojný pokoj, dokud nezanikne měsíc. 8 A panovat bude od moře a k moři, od Řeky do dálav země. 9 Divá sběř se před ním bude krčit, prach budou lízat jeho nepřátelé. 10 Králové Tarie a ostrovů přinesou dary, budou odvádět daň králové eby a Seby. 11 Vichni králové se mu budou klanět, vechny národy mu budou slouit. 12 Vysvobodí uboáka, jen volá o pomoc, poníeného, jen nemá pomocníka. 13 Bude mít soucit s nuzným uboákem, ubohým zachrání ivot. 14 Vykoupí je z útisku a od násilí, jejich krev mu bude drahocená. 15 A je iv! Budou mu dávat zlato z eby,

ustavičně se za něj modlit, ehnat mu neustále. 16 Země bude oplývat obilím, je se bude vlnit i po vrcholech hor, jeho klasy budou jako libanónské cedry, obyvatelé měst pokvetou jak bylina země. 17 Jeho jméno bude věčné, dokud potrvá slunce, poroste jeho jméno. Budou si jím ehnat, vechny národy ho budou blahoslavít. 18 Buď poehnán Bůh Hospodin, Bůh Izraele; jedině on koná divy. 19 Buď navěky poehnáno jeho slavné jméno, celou zemi nech naplní jeho sláva! Amen, amen. 20 Končí modlitby Davida, syna Jiajova.

almy 73

1 alm. Pro Asafa. Jak je Bůh dobrý k Izraeli, k těm, kdo jsou čistého srdce! 2 Avak moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sely z cesty, 3 nebo jsem záviděl potřetěncům, kdy jsem viděl svévolné, jak pokojně si ijí. 4 Smrt je do okovů jetě nesevěřela, jejich tělo kypí, 5 nevědí, co je to lidské plahočení, nebývají postieni jako jiní lidé. 6 Jejich náhrdelníkem je zpupnost, násilnictví atem, do něho se halí. 7 Jejich oko vystupuje z tuku, provaluje se smýlení srdce. 8 Vysmívají se a mluví zlomyslně, povýenou řečí utiskují druhé. 9 Do úst nebesa si berou, jazykem prosmýčí zemi. 10 A lid se za nimi hrne lokat vodu plným doukem. 11 Říkávají: “Co se to Bůh dozví? Copak to Nejvyšší pozná?” 12 Ano, to jsou svévolníci: bez starostí věčně kupí jmění. 13 Tedy zbytečně jsem si uchoval ryzí srdce a dlaně omýval nevinností? 14 Kadý den se na mě sypou rány, kadé ráno bývám trestán. 15 Kdybych řekl: “Budu mluvit jako oni”, věrolomně bych opustil pokolení tvých synů. 16 Přemýlel jsem, jak se v tom vem vyznat, nesnadné se mi to zdálo. 17 Teprv kdy jsem vstoupil do svatyně Boí, pochopil jsem, jaký vezmou konec. 18 Věřu, staví je na kluzké cesty, do zkázy je srazí. 19 Jaký úděs náhle vzbudí, hrůzou se obrátí vniveč do jednoho. 20 Jako snem po procitnutí, Panovníku, pohrdne jejich přeludem, a se vzbudí. 21 Kdy bylo mé srdce roztrpčené, kdy se jitřilo mé ledví, 22 byl jsem tupec, nic jsem neznal, jak dobytče jsem před tebou býval. 23 Já vak chci být ustavičně s tebou, uchopils mě za pravici, 24 povede mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijme. 25 Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. 26 Ač mé tělo i mé srdce chřadne, Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl. 27 Hle, ti, kdo se tobě vzdálí, zhynou. Ty umlčí kadého, kdo poruí ti věrnost. 28 Mně vak v Boí blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočitě, proto vyprávím o vech tvých činech.

almy 74

1 Poučující, pro Asafa. Boe, zanevřel jsi na nás natrvalo? Tvůj hněv dýmá proti ovcím, které pase. 2 Rozpomeň se na svou pospolitost, kterou jsi před věky získal, na svůj dědičný kmen, jej sis vykoupil, na horu Sijón, kde bydlí. 3 Zaměř kroky vzhůru k trvající spouti, ve svatyni nepřítel ve zničil. 4 Ve tvém shromáďení zněl řev protivníků, svá vítězná znamení tu postavili. 5 Ví se, e tak, jako kdy se zvedá iročina vzhůru v spleti stromů, 6 nyní otloukali řezby ve svatyni sekerou a mlatem. 7 Tvou svatyni podpálili a příbytek tvého jména znesvětili, strhli k zemi. 8 V srdci si řekli: “Jejich rod úplně vyhubíme!” Vypálili vechna místa Boích shromáďení v zemi. 9 Svá znamení nevidíme, proroka u není, neví nikdo z nás, co přijde. 10 Jak dlouho se, Boe, smí protivník rouhat? Smí nepřítel znevaovat trvale tvé jméno? 11 Proč stahuje ruku nazpět? Zvedni svou pravici z klína, skoncuuj s nimi! 12 Bůh je můj Král odedávna, on uprostřed země koná spásné činy. 13 Svou mocí jsi rozkymácel moře, drakům na vodách roztrřítils hlavy, 14 rozdrtil jsi hlavy livjátana, dals ho serat hordě divé sběře, 15 rozpoltil jsi skálu, vytryskl pramen i potok, vysuil jsi mocné říční toky. 16 Tobě patří den, i noc je tvoje, tys upevnil světlo noci i slunce, 17 ty sám jsi vytyčil vekerá pomezí země, vytvořils léto i zimu. 18 Hospodine, rozpomeň se na rouhání

nepřítele, na zbloudilý lid, jen zneváil tvé jméno. 19 Nevydávej ivot své hrdličky dravci, na ivot svých poníených nikdy nezapomeň, 20 přihlédni ke smlouvě! Plno doupat násilí je v temných koutech země. 21 Ké zdeptaný není znovu tupen, poníený uboák a chválí tvoje jméno! 22 Povstaň, Boe, a své pře se ujmi, rozpomeň se, e ti bloud utrhá denně. 23 Nezapomeň na křik protivníků, na ten ustavičně stoupající hukot útočníků!

almy 75

1 Pro předního zpěváka, jako: “Nevyhlazuj!” alm; pro Asafa, píseň. 2 Vzdáváme ti chválu, Boe, vzdáváme ti chválu! Tvé jméno je blízko, vypráví se o tvých divech. 3 “Já určím tu chvíli, kdy vykonám soud dle práva. 4 Země se rozplyne se vemi, kdo na ní sídlí; já jsem to, kdo dává pevnost jejím sloupům.” 5 Potřetěncům říkám: Nechte ztřetěností! Říkám svévolníkům: Nezvedejte rohy! 6 Nezvedejte svoje rohy vzhůru, nemluvte s tak drzou íjí! 7 Nikdo od východu, nikdo od západu, nikdo od hornaté poutě, 8 jenom Bůh je soudce: jednoho poníí, druhého povví. 9 Hospodin má v ruce kalich: víno kvasí, je plné příměšků, z něho nalévá a vypijí je i s kaly a do dna vichni svévolníci země. 10 A já to budu navěky hlásat, budu zpívat almy Jákobovu Bohu. 11 A vem svévolníkům srazím rohy, rohy spravedlivého se zvednou.

almy 76

1 Pro předního zpěváka. Za doprovodu strunných nástrojů. alm pro Asafa. Píseň. 2 V judské zemi je znám Bůh, má velké jméno v Izraeli. 3 V álemu je jeho stánek, jeho obydlí je na Sijónu. 4 Roztřítil tam střely ohnivé i s lukem, títy, meče, válku. 5 Vzneený, jak jasně září nad horami rozsápaných! 6 Zarputilci za kořist ti padli, dřímají svůj sen; vem válečníkům ochrnuly ruce. 7 Pohrozils, Jákobův Boe, a mrákota obestřela válečné vozy i koně. 8 Ty vzbuzuje bázeň. Kdo před tebou ob stojí, kdy vzplane hněvem? 9 Svou při jsi vyhlásil z nebe. Země ila hned v bázni a v míru, 10 kdy Bůh povstal k soudu pro záchranu vech pokorných v zemi. 11 Rozhořčením stíhá lidi a je ti to k chvále, po svém rozhořčení opáe se pozůstatkem lidu. 12 Učiňte slib a splňte jej Hospodinu, svému Bohu! Vichni kolem něho a přinesou poctu tomu, jen vzbuzuje bázeň, 13 tomu, který krotí ducha vojevůdců a vzbuzuje bázeň v králích země.

almy 77

1 Pro předního zpěváka, podle Jedútúna. Pro Asafa, alm. 2 Úpěnlivě volám k Bohu, volám k Bohu, ké mi přeje sluchu! 3 V den svého souení se dotazuji Panovníka, v noci k němu vztahuji své ruce bez umdlení, má due se utěit nedá. 4 Připomínám si Boha a sténám, přemítám a jsem na duchu skleslý. 5 Nutí moje oči k bdění, jsem vzruen a nejsem schopen slova. 6 Myslím na dny dávnověké, na pradávna léta. 7 V noci si připomínám, jak jsem na struny hrával, v srdci přemítám a duch můj hloubá: 8 Zatvrdil se Panovník na věky věků? Nikdy u svou přízeň neprojeví? 9 Je snad jeho milosrdenství pryč natrvalo? Nebude u mluvit v dalších pokoleních? 10 Co Bůh zapomněl na smilování? V hněvu uzavřel zdroj svého slitování? 11 Pravím: V tom tkví moje bolest, e se změnila pravice Nejvyšího. 12 Skutky Hospodinovy si připomínám, připomínám si onen tvůj div z dávnověku. 13 Rozjímám o vech tvých činech a přemítám o tvých skutcích. 14 Boe, tvá cesta je svatá. Který bůh je velký jako Bůh ná? 15 Ty jsi Bůh, jen činí divy! Svoji moc jsi dal národům poznat. 16 Svůj lid jsi vykoupil vlastní paí, syny Jákobovy, Josefovy. 17 Spatřily tě vody, Boe,

vody tě spatřily a svíjely se v křeči, ba i tůně propastně se hnuly. 18 Z oblaků se lily proudy vod, hrom duněl v mračnech, rozletěly se tvé ípy. 19 Přivalilo se tvé hromobití, nad světem se rozsvítily blesky, země se pohybovala a třásla. 20 Tvá cesta la mořem, mnostvím vod tvá stezka, ani bylo znát tvé stopy. 21 Svůj lid jsi vedl jak stádce rukou Mojíe a Árona.

almy 78

1 Poučující. Pro Asafa. Lide můj, naslouchej učení mému, k slovům úst mých nakloň ucho, 2 otevřu svá ústa ku přísloví, předloím hádanky dávnověké. 3 Co jsme slýchali a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, 4 nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divech, je konal. 5 Stanovil svědectví v Jákobovi, vydal zákon v Izraeli a přikázal naim otcům, aby s tím seznamovali své syny, 6 aby o tom vědělo budoucí pokolení, synové, kteří se zrodí. Ti to budou dále vyprávět svým synům, 7 aby sloili důvěru v Boha a na Boí skutky nezapomínali, aby zachovávali vdy jeho přikázání, 8 a nebyli jako jejich otcové, to umíněné, vzdorné pokolení, pokolení nestálého srdce, jeho duch nezůstal věrný Bohu. 9 Lukem vyzbrojeni Efrajimci otočili se v den bitvy. 10 Nedbali na smlouvu Boí, podle jeho zákona ít odepřeli, 11 zapomněli na jeho skutky, na divy, je jim dal shlédnout. 12 On před jejich otcí činil divy v zemi egyptské na Sóanském poli. 13 Moře rozpoltil a převedl je, jako hráz postavil vody. 14 Ve dne oblakem je vodil, po celou noc září ohně. 15 Rozpoltil na pouti skály, dal jim pít hojně jak z propastných tůní, 16 bystřiny vyvedl ze skalního títu, nechal plynout vodstva jako řeky. 17 Hřeili vak proti němu opět. Vzdorovali v tom vyprahlém kraji Nejvyímu, 18 srdcem pokoueli Boha, chtěli stravu podle vlastní vůle. 19 A reptali proti Bohu: “Můe Bůh prostřít stůl v pouti? 20 Do skály sic udeřil a potoky vod tekly proudem. Můe vak dát také chleba nebo opatřit pro svůj lid maso?” 21 Hospodin se rozlítíl, kdy to ve slyel. Oheň prudce vzplanul proti Jákobovi, hněv vylehl proti Izraeli, 22 nebo nevěřili Bohu, nedoufali v jeho spásu. 23 Přesto vydal příkaz mračnům shůry, zotevíral vrata nebes 24 a jako dé spoutěl na ně manu, aby jedli, nebeské obilí jim dával. 25 Člověk jísti směl chléb mocných, stravu sesílal jim do sytosti. 26 Dal na nebi vanout východnímu větru, jiní vítr přivedl svou mocí 27 a dé masa na ně spustil, tolik jako prachu, pernatého ptactva jak mořského písku, 28 nechával je padat rovnou do tábora okolo příbytků jejich. 29 Najedli se víc ne do sytosti, dopřál jim to, čeho byli chtiví. 30 Nepřela je chtivost. Měli jetě pokrm v ústech, 31 kdy proti nim vylehl hněv Boí. Zahubil jejich velmoe, izraelské junáky v prach srazil. 32 Přes to ve hřeili dále, nevěřili jeho divům. 33 Tu učinil konec jejich dnům, e přely jako vánek, jejich léta přeal náhlým děsem. 34 Kdykoli je hubil, dotazovali se po jeho vůli, za úsvitu hledávali opět Boha, 35 připomínali si, e Bůh býval jejich skála, e Bůh nejvyí byl jejich vykupitel. 36 Ale klamali ho svými ústy, jazykem mu lhali, 37 v svém srdci nestáli při něm, nezůstali věrni jeho smlouvě. 38 Ale on se slitovával, zprooval je nepravostí, nevydal je zkáze, často odvrátil svůj hněv a nedal zcela procitnout svému rozhořčení, 39 pamatoval, e jsou jenom tělo, vítr, který zavane a u se nevrací. 40 Kolikrát mu v pouti vzdorovali, jakou trýzeň působili mu v tom pustém kraji! 41 Zas a zase pokoueli Boha, činili výčitky Svatému Izraele. 42 Nepřipomínali jeho sílu, den, kdy je vykoupil z moci protivníka, 43 kdy činil svá znamení v Egyptě a své zázraky na Sóanském poli. 44 Ramena řek i bystřiny proměnil v krev, take se nemohli napít. 45 Seslal na ně mouchy, aby je síraly, áby, které jim přinesly zkázu. 46 Co se urodilo, vydal hmyzu, kobyilkám plod jejich práce. 47 Jejich révu zničil krupobitím a smokvoně mrazem. 48 Jejich dobytek vydal v plen krupobití a ohnivým střelám jejich stáda. 49 Tak je stůhal svým planoucím hněvem, hněvem hrozným, prchlivostí, soueními, řadou poslů zkázy. 50 Dával průchod svému hněvu, jejich due neuetřil smrti, vydal moru v plen ve ivé. 51 Vecho prvorozené v Egyptě pobil, prvotiny plodivé síly v Chámových stanech. 52 Ale svůj lid vedl jako ovce, jako stádo je převedl poutí, 53 vodil je bezpečně,

strach mít nemuseli, jejich nepřátele pohltilo moře. 54 Dovedl je a k území své svatyně, k této hoře, kterou pravicí svou získal. 55 Vypudil před nimi pronárody, jejich zem rozměřil na dědictví, v jejich stanech ubytoval izraelské kmeny. 56 Ale pokoueli ho a vzdorovali Bohu nejvyššímu a nedbali na svědectví jeho, 57 odpadali, byli věrolomní jak otcové jejich, selhávali jako záludný luk. 58 Na posvátných návrších ho uráeli, svými modlami ho podnítili k árlivosti. 59 Bůh se rozlítil, kdy to ve slyel, velmi si zprotivil Izraele: 60 opovrhl svým příbytkem v ílu, stanem, v něm přebýval mezi lidmi. 61 Vydal do zajetí svoji sílu, svoji čest do rukou protivníka 62 a svůj lid vydal v plen meči, proti svému dědictví vzplál prchlivostí. 63 Jejich junáky seehl oheň, jejich panny svatebních chval nepoznaly. 64 Jejich kněží padli mečem, jejich vdovy neplakaly. 65 A pak se Panovník probudil jak ze sna, jak bohatýr rozjařený vínem, 66 zezadu bil svoje protivníky, uvedl na ně potupu věčnou. 67 Zprotivil si Josefův stan, Efrajimův kmen si nevyvolil, 68 zvolil si kmen Judův, horu Sijón, tu si zamiloval. 69 Svou svatyni vybudoval jak výiny nebes, navěky ji zaloil jak zemi. 70 Davida si zvolil, svého sluebníka, povolal ho ze salaí, 71 od ovcí s jehňaty ho přivedl, aby pásł Jákoba, jeho lid, Izraele, jeho dědičný díł. 72 A pásł je s bezúhonným srdcem, rukou zkuenou je vodil.

almy 79

1 alm pro Asafa. Boe, vtrhly pronárody do dědictví tvého, tvůj svatý chrám poskvrnily, Jeruzalém obrátily v hromady sutin! 2 Mrtvoly tvých sluebníků daly za potravu nebeskému ptactvu, těla tobě věrných zemské zvěři. 3 Prolévaly jejich krev okolo Jeruzaléma jak vodu, a nebyl, kdo by je pohřbil. 4 Tupení svých sousedů jsme vystaveni, svému okolí jsme pro smích, pro poklebký. 5 Dlouho jetě, Hospodine? Chce se pořád hněvat? Bude tvoje rozhorlení planout jako oheň? 6 Vylej svoje rozhořčení na pronárody, je neznají se k tobě, na království, která nevzývají tvoje jméno; 7 vdy pozřely Jákoba a zpusoily jeho nivy. 8 Nepřipomínej nám staré nepravosti, pospě nám vstříc se svým slitováním, jsme naprosto vyčerpáni. 9 Boe, nae spáso, pomoz nám pro slávu svého jména, vysvobod' nás, zpros nás hříčů pro své jméno! 10 Proč by měly pronárody říkat: "Kde je ten jejich Bůh?" Ké by pronárody poznaly před naším zrakem pomstu za prolitou krev tvých sluebníků. 11 Ké k tobě pronikne sténání věžňů! Mocnou paí svou zachovej syny smrti! 12 Naim sousedům vra sedminásobně do klína potupu, jí potupili tebe, Panovníku. 13 My, tvůj lid - ovce, je pase, budeme ti navěky, po vechna pokolení, vzdávat chválu a vyprávět o tvých chvályhodných činech.

almy 80

1 Pro předního zpěváka. Podle "Lilií". Svědectví pro Asafa. alm. 2 Naslouchej, pastýři Izraele, ty, jen Josefa jak ovce vodí, zaskvěj se, jen trůní nad cheruby, před kmeny Efrajim, Benjamín, Manases! 3 Vzbud' svou bohatýrskou sílu a přijď zachránit nás. 4 Boe, obnov nás, uka jasnou tvář a budem zachráněni. 5 Hospodine, Boe zástupů, jak dlouho bude dýmat hněvem při modlitbách svého lidu? 6 Chlebem slzí jsi je krmil, pít jsi jim dal slzy plnou měrou. 7 Pro sousedy jsme předmětem sváru, nepřátelům pro smích. 8 Boe zástupů, obnov nás, uka jasnou tvář a budem zachráněni! 9 Vinnou révu z Egypta jsi vyňal, vypudil jsi pronárody a ji jsi zasadil. 10 Připravil jsi pro ni vechno, zapustila kořeny a rozrostla se v zemi. 11 Hory přikryla svým stúnem, její ratolesti jsou jak Boí cedry, 12 rozloila výhonky a k moři a své úponky a k Řece. 13 Proč pobořils její zídky? Aby trhali z ní vichni, kdo jdou kolem? 14 Rozrývá ji kanec z lesa a spásá ji polní havě. 15 Boe zástupů, navra se, shlédni z nebe, popatř, ujmi se té révy, 16 kmene, který pravice tvá zasadila, letorostu, jej sis vypěstoval. 17 Spálena je ohněm, porubána,

zachmuřil jsi tvář a hynou. 18 Nad muem své pravice dr svoji ruku, nad synem člověka, letorostem, jej sis vypěstoval. 19 Nikdy se tě nespustíme, zachovej nám ivot, a můeme vzývat tvoje jméno. 20 Hospodine, Boe zástupů, obnov nás, uka jasnou tvář a budem zachráněni!

almy 81

1 Pro předního zpěváka, podle gatského způsobu. Pro Asafa. 2 Plesejte Bohu, naí síle, hlaholte Bohu Jákobovu! 3 Prozpěvujte almy, bijte v buben, hrejte na líbeznou citaru a harfu, 4 při novoluní zatrubte na polnice, při úplňku v den naeho svátku. 5 Takové je nařízení v Izraeli a řád Jákobova Boha. 6 Svědectví uloil v Josefovi, kdy vytáhl na egyptskou zemi, kde jsem slýchal řeč, kterou jsem neznal. 7 Jeho záda břemene jsem zbavil, i ko odloily jeho ruce. 8 V souení jsi volal a já jsem tě bránil, odpověděl jsem ti skryt v rachotu hromu, tam při Vodách sváru jsem tě zkouel. 9 Sly, můj lide, svědčím proti tobě, ké bys mě poslechl, Izraeli. 10 Nesmí mít cizího boha, nebude se klanět cizáckému bohu! 11 Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě přivedl z egyptské země. Otevři svá ústa, naplním je. 12 Neuposlechl mě lid můj, Izrael mi povolný být nechtěl. 13 Nechal jsem je tedy být s tím zarputilým srdcem, a si jdou za svými plány. 14 Kdyby mě vak můj lid uposlechl, kdyby Izrael mými cestami chodil, 15 brzy bych pokořil jeho nepřátele, obrátil bych ruku proti jeho protivníkům. 16 Ti, kdo Hospodina nenávidí, vtírali by se do jeho přízně, věčně by trval čas jeho lidu, 17 bělí peničnou by ho sám krmil. Medem ze skály tě budu sytit!

almy 82

1 alm pro Asafa. V shromáďení bohů postavil se Bůh, vykoná soud mezi bohy: 2 “Dlouho jetě chcete soudit proti právu, stranit svévolníkům? 3 Dopomozte nuznému a sirotkovi k právu, poníenému a chudému zjednejte spravedlnost, 4 pomozte vyváznout nuznému uboáku, svévolným ho vytrhněte z rukou!” 5 Nic nevědí, nic nechápou, chodí v tmách, a celá země v základech se hroutí. 6 “Ač jsem řekl: >Jste bohové, vichni jste synové Nejvyšího

almy 83

1 Píseň. alm pro Asafa. 2 Boe, nebud' zticha, nemlč, Boe, nezůstávej v klidu! 3 Hled', jak tvoji nepřátele hlučí, kdo tě nenávidí, pozvedají hlavu, 4 kují proti tvému lidu tajné plány, radí se proti těm, které skrývá: 5 “Pojďme,” praví, “vyhled' me je, a národem nejsou, a se nikdy jména Izraele ani nevzpomene!” 6 Tak se spolu svorně uradili, uzavřeli proti tobě smlouvu 7 stany edómské a Izmaelci, Hagrejci i Moáb, 8 Gebal, Amón s Amálekem, Pelitea, ti, kdo sídlí v Týru, 9 Aúr se k nim také přidal. Paí synů Lotových se stali. 10 Nalo s nimi jako s Midjánem, jako se Síserou, jako s Jabínem v Kíonském úvalu: 11 u Én-dóru byli vyhlazeni, mrvou na roli se stali. 12 Nalo s jejich kníaty jak s Orébem a Zébem, s vemi jejich vojevůdci jako se Zebachem, se Salmunou, 13 kteří řekli: “Zaberme si Boí nivy!” 14 Boe můj, dej, a jsou jako chmýří, jako stéblo unáené větrem! 15 Jako poár, kdy stravuje lesy, jako plameny, kdy seehují hory, 16 tak je postihni svou bouří, svou smrtí je vyděs. 17 Pohanou jim pokryj líce, aby hledali tvé jméno, Hospodine. 18 A jsou zahanbeni, vyděeni navdy, a se rdí a hynou, 19 a poznají, e ty jediný, jen Hospodin má jméno, jsi ten nejvyší nad celou zemí!

almy 84

1 Pro předního zpěváka. Podle gatského způsobu. Pro Kórachovce, alm. 2 Jak je tvůj příbytek milý, Hospodine zástupů! 3 Má due zmírá steskem po Hospodinových nádvořích, mé srdce i mé tělo plesají vstříc ivému Bohu! 4 Vdy i vrabec přístřeí si najde, vlatovka si staví hnízdo u tvých oltářů, aby svá mlád'ata zde uloila, Hospodine zástupů, můj Králi a můj Boe! 5 Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vdycky chválit. 6 Blaze člověku, jen sílu hledá v tobě, těm, kteří se vydávají na pou. 7 Kdy Dolinou balzámovníků se ubírají, učiní ji pramenitěm, včasný dé ji halí poehnáním. 8 Pokračují stále s novou silou, objeví se před svým Bohem na Sijónu. 9 Hospodine, Boe zástupů, sly modlitbu mou, naslouchej, Jákobův Boe! 10 Ty jsi tít ná, Boe, pohled', na tvář svého pomazaného rač shlédnout. 11 Den v tvých nádvořích je lepší ne tisíce jinde; raději chci stát před prahem domu svého Boha, ne prodlévat v stanech svévolnosti, 12 vdy Hospodin Bůh je tít a slunce, Hospodin je dárce milosti a slávy, ádné dobro neodepře těm, kdo ijí bezúhonně. 13 Hospodine zástupů, blaze člověku, jen doufá v tebe!

almy 85

1 Pro předního zpěváka. Pro Kórachovce, alm. 2 Hospodine, projevoval jsi své zemi přízeň, úděl Jákobův jsi změnil. 3 Snímal jsi ze svého lidu nepravosti, prikryval jsi vechny jeho hřích. 4 Svou prchlivost odkládal jsi zcela, přestával jsi planout hněvem. 5 Navra se k nám, Boe, nae spáso, učin konec svému rozlícení! 6 Chce se na nás hněvat věčně? Stíhat hněvem vechna pokolení? 7 Co nám nenavrátí ivot, aby se tvůj lid z tebe radoval? 8 Uka nám, Hospodine, své milosrdenství, uděl nám svou spáso! 9 Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin, zajisté vyhlásí pokoj pro svůj lid, své věrné, jenom a se k své hlouposti nevracejí! 10 Ano, jeho spása je blízko těm, kdo se ho bojí, v naí zemi bude přebývat sláva. 11 Setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení. 12 Ze země vyraí pravda, z nebe bude shlíet spravedlnost. 13 Hospodin dopřeje dobrých časů, svou úrodu vydá nae země. 14 Před ním půjde spravedlnost a on bude kráčet její cestou.

almy 86

1 Modlitba Davidova. Hospodine, nakloň ucho, odpověz mi, jsem tak poníený, zuboený. 2 Ochraňuj mě, jsem tvůj věrný, spas, můj Boe, svého sluebníka, který v tebe doufá. 3 Smiluj se nade mnou, Panovníku, po celé dny k tobě volám. 4 Vlej do due svého sluebníka radost, k tobě, Panovníku, pozvedám svou dui, 5 nebo ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízí odpuštění; ke vem, kdo tě volají, jsi nejvý milosrdný. 6 Dopřej, Hospodine, mé modlitbě sluchu, věnuj pozornost mým prosbám. 7 V den svého souení volám k tobě a ty mi odpoví. 8 Panovníku, není ti rovného mezi bohy a tvým činům se nic nevyrovná. 9 Vechny pronárody, tvoje dílo, se ti přijdou klanět, Panovníku, budou oslavovat tvoje jméno, 10 protoe jsi veliký a koná divy; jedině ty jsi Bůh. 11 Hospodine, uka mi svou cestu, budu ít podle tvé pravdy, soustřed' mou mysl na bázeň tvého jména. 12 Celým srdcem, Panovníku, Boe můj, ti budu vzdávat chválu, tvoje jméno věčně oslavovat, 13 vdy tvé velké milosrdenství je se mnou; z nehlubího podsvětí jsi vytrhl mou dui. 14 Boe, povstávají proti mně opoválivci, o ivot mi ukládá smečka ukrutníků, na tebe se neohlíí. 15 Ty vak, Panovníku, jsi Bůh slitovný a milostivý, shovívavý, nejvý milosrdný, věrný. 16 Shlédni na mne, smiluj se nade mnou, dej svou sílu svému sluebníku, vítězství synu své sluebnice! 17 Uka na mně dobré znamení, a

to vidí, kdo mě mají v nenávisti, a jsou zahanbeni, e jsi, Hospodine, moje pomoc, moje potěšení!

almy 87

1 Pro Kórachovce, zpívaný alm. Na posvátných horách zaloil svůj chrám. 2 Hospodin miluje brány Sijónu nad vechny příbytky Jákobovy. 3 Slavné věci hlásány jsou v tobě, město Boí! 4 Připomenu Rahaba i Bábel jakoto ty, kdo mě znají, také Peliteu a Týr s Kúem, kadý z nich se zrodil tady. 5 O Sijónu řeknou: V něm se zrodil ten i onen, a sám Nejvyšší jej činí pevným. 6 Při soupisu lidských společenství Hospodin si zaznamená: Kadý z nich se zrodil tady. 7 A dají se do zpěvu a tance: Vechna spása pramení mi z tebe!

almy 88

1 almová píseň, pro Kórachovce. Pro předního zpěváka, pro zpěv při tanečním reji. Poučující, pro Hémana Ezrachejského. 2 Hospodine, Boe, má spáso, ve dne i v noci před tebou úpím; 3 ké vstoupí moje modlitba k tobě, nakloň ucho k mému bédování! 4 Samým zlem se sytí moje duše, k podsvětí spěje můjivot. 5 Jsem počítán k těm, co sestupují v jámu, jsem jako mu, který pozbyl síly. 6 Jsem odloen mezi mrtvé jako skolení, co leí v hrobech, na které u ani nevzpomene, kteří jsou zbaveni ochrany tvých rukou. 7 Odloils mě do nejhlubí jámy, do temnoty hlubin. 8 Leí na mně tíha tvého rozhořčení, velmi svými příboji mě trýzní. 9 Znamé jsi mi vzdálil, zhnusils mě jim, jsem uvězněn, nemám východiska. 10 Oči mám zkalené utrpením, po celé dny jsem tě, Hospodine, volal, vztahoval jsem k tobě dlaně. 11 Co pro mrtvé bude konat svoje divy? Povstanou snad stíny a vzdají ti chválu? 12 Co se o tvém milosrdenství vypráví v hrobě? O tvé věrnosti v říi zkázy? 13 Co jsou známy v temnotě tvé divy, tvoje spravedlnost v zemi zapomnění? 14 Hospodine, pomoz, k tobě volám, ráno má modlitba přichází k tobě. 15 Hospodine, proč jsi na mě zanevřel a svou tvář přede mnou skrývá? 16 Jsem poníen a od mládí hynu, snám tvé hrůzy, nevím si rady. 17 Přehnal se přese mne výheň tvého hněvu, děsuplné rány tvé mě umlčely, 18 ze vech stran se na mě denně hrnou jako vody, vechny najednou mě obkličují. 19 Přítele a druha jsi mi vzdálil, jenom temnoty se ke mně znají!

almy 89

1 Poučující, pro Étana Ezrachejského. 2 O Hospodinově milosrdenství chci zpívat věčně, svými ústy v známost uvádět tvou věrnost po vechna pokolení. 3 Pravím: Tvoje milosrdenství je zbudováno navěky, v nebesích jsi pevně zaloil svou věrnost, 4 řekls: “Uzavřel jsem smlouvu se svým vyvoleným, přísahal jsem Davidovi, svému slubečníku: 5 Dám, e tvé potomstvo bude navěky stát pevně, já jsem zbudoval tvůj trůn pro vechna pokolení.” 6 Nebesa ti, Hospodine, vzdávají za tvůj div chválu, shromáďení svatých velebí tvou věrnost. 7 Vdy kdo v oblacích se můe Hospodinu rovnat? Kdo z Boích synů se podobá Hospodinu? 8 Straný je Bůh v kruhu svatých, nesmírný, budící bázeň ve vech kolem sebe. 9 Hospodine, Boe zástupů, kdo je jako ty? Jsi nepřemoitelný, Hospodine, a tvá věrnost tě provází vudy. 10 Umí zvládnout zpupné moře, zkrotit jeho vzduté vlny. 11 Netvora jsi zdeptal, jako bys ho proklál, mocnou paí jsi rozpráil svoje nepřátele. 12 Tvá jsou nebesa, tvá je i země, zaloil jsi svět a vechno, co je na něm. 13 Ty jsi stvořil jih i sever, i Tábor a Chermón plesají v tvém jménu. 14 V své pai má bohatýrskou sílu, tvá ruka je mocná, tvá pravice pozdviená. 15 Spravedlnost a právo jsou pilíře tvého trůnu, před tebou jde milosrdenství a

věrnost. 16 Blaze lidu, který zná vítězný hlahol, který chodí ve světle tvé tváře, Hospodine. 17 Budou jásat kadý den v tvém jménu, pozvedá je tvoje spravedlnost, 18 nebo ty jsi leskem jejich moci; tvou přízní se ná roh zvedá. 19 tít ná patří Hospodinu, ná král Svatému Izraele. 20 Ve vidění promluvil jsi jednou ke svým věrným. Řekls: “Poskytl jsem bohatýru pomoc, povýil jsem vybraného z lidu. 21 Nalezl jsem Davida, svého sluebніка, pomazal jsem ho svým olejem svatým. 22 Pevně bude moje ruka při něm, udatným ho učiní má pae. 23 Nepřítel ho nepřekvapí a bídák ho nepokoří. 24 Před ním potru jeho protivníky, porazím ty, kdo ho nenávidí. 25 Bude s ním mé milosrdenství a věrnost, jeho roh se pozvedne v mém jménu. 26 I na moře vloím jeho ruku a jeho pravici na řeky. 27 On mě bude vzývat: >Tys můj Otec, můj Bůh, moje spásná skála

almy 90

1 Modlitba Mojíe, mue Boího. Panovníku, u tebe jsme měli domov v kadém pokolení! 2 Ne se hory zrodily, ne vznikl svět a země, od věků na věky jsi ty, Boe. 3 Ty člověka v prach obrací, praví: “Zpět, synové Adamovi!” 4 Tisíc let je ve tvých očích jako včerejek, jen minul, jako jedna noční hlídka. 5 Jako povodeň je smete, prchnou jako spánek, jsou jak tráva, která odkvétá hned ráno: 6 zrána rozkveté a u odkvétá, večer uvadne a uschne. 7 Pro tvůj hněv spějeme k svému konci zděni tvým rozhořčením. 8 Před sebe si klade nae nepravosti, do světla své tváře nae tajné hříchy. 9 Pro tvou prchlivost nae dny pomíjejí a jako vzdech doznívají nae léta. 10 Počet naich let je sedmdesát roků, jsme-li při síle, pak osmdesát, a mohou se pynit leda trápením a ničemnostmi; kvapem uplynou a v letu odcházíme. 11 Kdo zná sílu tvého hněvu, tvou prchlivost, jak by se tě nebál? 12 Nauč nás počítat nae dny, a získáme moudrost srdce. 13 Vra se, Hospodine! Jetě dlouho se chce hněvat? Měj se svými sluebніky soucit, 14 nasy nás svým milosrdenstvím hned ráno a po vechny dny se budeme radovat a plesat. 15 Tolik radosti nám dopřej, kolik bylo dnů, v nich jsi nás pokořoval, a let, v nich se nám zle vedlo. 16 Nech se na tvých sluebніcích ukáe tvé dílo a tvá důstojnost na jejich synech! 17 Vlídnost Panovníka, Boha naeho, buď s námi. Upevni nám dílo naich rukou, dílo naich rukou učiň pevným!

almy 91

1 Kdo v úkrytu Nejvyího bydlí, přečká noc ve stínu Vemocného. 2 Říkám o Hospodinu: “Mé útočitě, má pevná tvrz je můj Bůh, v něj doufám.” 3 Vysvobodí tě z osidla lovce, ze zhoubného moru. 4 Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly má útočitě; pavézou a krytem je ti jeho věrnost. 5 Nelekej se hrůzy noci ani ípu, který létá ve dne, 6 moru, jen se plíí temnotami, nákazy, je íří zhoubu za poledne. 7 By jich po tvém boku padlo tisíc, by i deset tisíc tobě po pravici, tebe nestihne nic takového. 8 Na vlastní oči to spatří, uzří odplatu, je stihne svévolníky. 9 Má-li útočitě v Hospodinu, u Nejvyího svůj domov, 10 nestane se ti nic zlého, pohroma se k tvému stanu nepřiblíí. 11 On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na vech tvých cestách. 12 Na rukou tě budou nosit, aby sis o kámen nohu neporanil; 13 po lvu a po zmiji lapat bude, polape lvíče i draka. 14 Dám mu vyváznout, nebo je mi oddán, budu jeho hradem, on zná moje jméno. 15 A mě bude volat, odpovím mu, v souení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou, 16 dlouhých let dopřeji mu do sytosti, ukáí mu svoji spásu.

almy 92

1 Zpívaný alm. Píseň ke dni odpočinku. 2 Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyší, pět almy, 3 hlásat zrání tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost 4 při nástroji o deseti strunách, s harfou, při hře na citaru. 5 Hospodine, svými skutky působí mi radost, plesám nad činy tvých rukou: 6 Tvoje činy, Hospodine, jsou tak velkolepé, tvoje záměry jsou přehluboké! 7 Tupec o tom neví, hlupák tomu nerozumí. 8 Svévolníci bují jako plevel, vichni pachatelé ničemností rozkvétají, aby byli navdy vyhlazeni. 9 Ty vak, Hospodine, jsi navěky vyvýšený. 10 Ano, tvoji nepřátelé, Hospodine, ano, tvoji nepřátelé zhynou, vichni pachatelé ničemností budou rozpráeni. 11 Můj roh jsi vak vyvýil jako roh jednohoce, olej nejčistší jsi na mne vylil. 12 Moje oko shlívá na ty, kdo proti mně sočí, moje ucho slyší o zlovolných útočnicích. 13 Spravedlivý roste jako palma, rozrůstá se jako libanónský cedr. 14 Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích naeho Boha, 15 jetě v edinách ponosou plody, zůstanou statní a svěí, 16 aby hlásali, e Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není!

almy 93

1 Hospodin kraluje! Oděl se důstojností. Oděl se Hospodin, opásal se mocí. Pevně je zaloen svět, nic jím neotřese. 2 Tvůj trůn pevně stojí odedávna. Ty jsi od věčnosti. 3 Zvedají řeky, Hospodine, zvedají řeky svůj hlas, zvedají řeky své vlnobití. 4 Nad hukot mohutných vodstev, nad vznosné příboje mořské je vzneenější Hospodin na výině. 5 Tvá svědectví jsou naprosto věrná. A tvému domu přísluší svatost do nejdelích časů, Hospodine!

almy 94

1 Boe mstiteli, Hospodine, Boe mstiteli, zaskvěj se! 2 Povznes se výe, ty soudce země, dej odplatu pyným. 3 Dlouho jetě svévolníci, Hospodine, dlouho jetě svévolníci budou jásat? 4 Chrlí drzé řeči, chvástají se vichni pachatelé ničemností 5 a deptají tvůj lid, Hospodine, činí příkoří dědictví tvému, 6 vradí vdovu a bezdomovce, sirotky zabíjejí. 7 Říkají: “Hospodin nevidí, Bůh Jákobův to nepostřehne.” 8 Přijdete na to, vy tupci z lidu, hlupáci, pochopíte to někdy? 9 Neslyí snad ten, jen učinil ucho? Nedívá se snad ten, jen vytvořil oko? 10 Neumí snad trestat ten, jen kárá pronárody, ten, jen učí člověka, co by měl vědět? 11 Hospodin zná smýlení lidí; jsou pouhý vánek. 12 Blaze mui, jeho, Hospodine, kárá, jeho svým zákonem vyučuje: 13 Dopřeje mu klidu ve zlých dnech, zatímco se bude kopat jáma svévolníku. 14 Vdy Hospodin lid svůj neodvrhne, své dědictví neopustí. 15 Na soudu opět zavládne spravedlnost, půjdou za ní vichni, kteří mají přímé srdce. 16 Kdo se mne zastane proti zlovolníkům? Kdo se za mne postaví proti pachatelům ničemností? 17 Kdyby mi Hospodin nepomáhal, zakrátko bych bydlel v říi ticha. 18 Řeknu-li: “U ujídí mi noha”, podepře mě tvé milosrdenství, Hospodine. 19 Kdy v mém nitru roste neklid, naplní mě útěcha tvá potěním. 20 Můe být tvým spojencem trůn zhouby, který proti právu jen trápení plodí? 21 Napadají dui spravedlivou, nevinnou krev viní ze svévole. 22 Ale Hospodin je můj hrad nedobytný, můj Bůh je má útočitná skála. 23 Obrátí proti nim jejich ničemnosti, umlčí je jejich vlastní zlobou, umlčí je Hospodin, Bůh ná!

almy 95

1 Pojd'te, zaplesejme Hospodinu, oslavujme hlaholem skálu své spásy, 2 vstupme před jeho tvář s

díkůvzdáním, oslavujme ho hlaholem almů! 3 Hospodin je velký Bůh, je velký Král nad všemi bohy. 4 On má v svých rukou hlubiny země, temena hor patří jemu. 5 Jeho je moře, on sám je učinil, sou vytvořily jeho ruce. 6 Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. 7 On je náš Bůh, my lidé, jež on pase, ovce, je vodí svou rukou. Uslyšíte-li dnes jeho hlas, 8 nezatvrzujte svá srdce jako při sváru v Meribě, jako v den pokouení na pouti v Masse, 9 kde mě vai otcové pokoueli, kde mě chtěli zkouet, i kdy viděli mé činy. 10 Po čtyřicet let mi bylo na obtí to pokolení. Řekl jsem si: Je to lid bloudící srdcem, k mým cestám se nezná. 11 Proto jsem se v hněvu zapřisáhl: Nevejdou do mého odpočinutí!

almy 96

1 Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu, celá země! 2 Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jeho jménu, zvěstujte den ze dne jeho spásu, 3 vypravujte mezi pronárody o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho divcích, 4 nebo veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný, budí bázeň, je nad všechny bohy. 5 Věchna bostva národů jsou bůci, ale Hospodin učinil nebe. 6 Před jeho tváří velebná důstojnost, moc a lesk v svatyni jeho. 7 Lidské čeledi, přiznejte Hospodinu, přiznejte Hospodinu slávu a moc, 8 přiznejte Hospodinu slávu jeho jména! Přineste dar, vstupte do nádvoří jeho, 9 v nádheře svatyně se klaňte Hospodinu! Svíjej se před ním, celá země! 10 Říkejte mezi pronárody: Hospodin kraluje! Pevně je založen svět, nic jím neotřese. On povede při národů podle práva. 11 Nebesa se zaradují, rozjásá se země, moře i s tím, co je v něm, se rozburácí, 12 pole zazní jásotem, i všechno, co je na něm. Tehdy zaplesají všechny stromy v lese 13 vsťíc Hospodinu, e přichází, e přichází soudit zemi. On bude soudit svět spravedlivě a národy podle své pravdy.

almy 97

1 Hospodin kraluje! Zajásej, země, raduj se, ostrovů množství! 2 Oblak a mrákota jsou kolem něho, spravedlnost a právo jsou pilíře jeho trůnu. 3 ene se před ním oheň, kolkolem seehne jeho protivníky. 4 Nad světem planou světla jeho blesků, země to vidí a svíjí se v křeči. 5 Hory se před Hospodinem jako vosk taví, před Pánem vekeré země. 6 Nebesa hlásají jeho spravedlnost a všechny národy vidí jeho slávu. 7 Budou zahanbeni vichni, kteří slouí modlám, kdo se chlubí svými bůky; jemu se vichni bohové klanějí. 8 Sijón to slyí a raduje se, jásají dcery judské nad tvými soudy, Hospodine. 9 Vdy ty, Hospodine, jsi nejvyšší nad celou zemí, neskonale převyšuje všechny bohy. 10 Vy, kdo milujete Hospodina, mějte v nenávisti zlo, on střelí due svých věrných, svévolníkům je z rukou vytrhuje. 11 Pro spravedlivého je zaseto světlo, radost pro ty, kteří mají přímé srdce. 12 Radujte se, spravedliví, z Hospodina, vzdejte chválu tomu, co připomíná jeho svatost!

almy 98

1 alm. Zpívejte Hospodinu píseň novou, nebo učinil podivuhodné věci, zvítězil svou pravicí, svou svatou paí! 2 Hospodin dal poznat svoji spásu, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost, 3 na své milosrdenství se rozpomenul, na svou věrnost domu Izraele. Spatřily všechny dálavy země spásu našeho Boha. 4 Hlahol Hospodinu, celá země, dejte se do plesu, pějte almy, 5 pějte Hospodinu almy při citaře,

při cítě nech zazvučí almy; 6 s doprovodem trub a polnic hlaholte před Hospodinem Králem! 7 A se moře s tím, co je v něm, rozburácí, svět i ti, kdo na něm sídlí, 8 dlaněmi nech zatleskají řeky, s nimi a plesají hory 9 vsťíc Hospodinu, e přichází, aby soudil zemi. On bude soudit svět spravedlivě a národy podle práva.

almy 99

1 Hospodin kraluje! Národy trnou. Trůní na cherubech! Země se zmítá. 2 Velký je Hospodin na Sijónu, nad vechny národy vyvýený. 3 Nech vzdávají chválu tvému jménu, velkému a budícímu bázeň - je svaté! 4 Silou Krále je láska k právu. Ty jsi určil právní řády; právo, spravedlnost v Jákobovi ty sám vykonává. 5 Vyvyujte Hospodina, naeho Boha, klanějte se před podnoím jeho nohou - je svaté! 6 Mojí a Áron byli z jeho kněí, Samuel z těch, kdo vzývali jeho jméno; k Hospodinu volali a on jim odpovídal. 7 Promlouval k nim z oblačného sloupu; dbali na jeho svědectví a na nařízení, která jim dal. 8 Hospodine, Boe ná, ty jsi jim odpovídal, byl jsi jim Bohem, jen promíjí, i kdy jsi jejich skutky stíhal pomstou. 9 Vyvyujte Hospodina, naeho Boha, klanějte se směrem k jeho svaté hoře, nebo Hospodin, ná Bůh, je svatý!

almy 100

1 alm k díkůvdání. Hlahol Hospodinu, celá země! 2 Radostně slu Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem! 3 Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase. 4 Vstupte do jeho bran s díkůvdáním, do nádvoří jeho s chvalozpěvem! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu, 5 nebo Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do vech pokolení!

almy 101

1 Davidův. alm. O milosrdenství a soudu chci zpívat, tobě, Hospodine, prozpěvovat almy. 2 Obezřetně půjdu bezúhonnou cestou. Kdy u ke mně přijde? Budu ít v bezúhonnosti srdce ve svém domě: 3 Nebude mi vzorem, co ničemník páchá. Nenávidím, co dělají odpadlíci, nepropadnu tomu. 4 A mi je vzdálena neupřímnost srdce, nechci mít nic se zlem. 5 Kdo pomlouvá bližního, toho umlčím. Kdo má pyné oči a naduté srdce, toho nestrpím. 6 Vyhlédnu si v zemi věrné lidi, aby se mnou přebývali. Kdo jde bezúhonnou cestou, ten bude v mých slubách. 7 Nesmí přebývat v mém domě, kdo záludně jedná. Kdo proradně mluví, na oči mi nesmí. 8 Kadé ráno budu umlčovat vechny svévolníky v zemi, a tak vymýtím z Hospodinova města vechny pachatele ničemností.

almy 102

1 Modlitba pro poníeného, kdy je sklíčen a vylévá před Hospodinem své lkání. 2 Hospodine, vysly mou modlitbu, ké k tobě pronikne moje volání! 3 Neukryvej přede mnou tvář v den souení mého, nakloň ke mně ucho, v den, kdy volám, pospě, odpověz mi! 4 Mé dny se v dým obracejí, mé kosti jsou rozpálené jak ohnitě. 5 Jak zlomená bylina schne moje srdce, i svůj chléb jíst zapomínám; 6 od samého naříkání jsem

vyzáblý na kost. 7 Podobám se pelikánu v pouti, jsem jak sova v rozvalinách, 8 probdím celé noci, jsem jak ptáče, je na střee osamělo. 9 Celé dny mě moji nepřátelé tupí, klnou mi a za potřetěnce mě mají, 10 popel jím jak chleba, nápoj slzami si ředím 11 pro tvůj hrozný hněv a pro tvé rozlícení; tys mě vyzvedl a srazil. 12 Mé dny jsou jak stín, který se prodluue, usychám jako bylina. 13 Ty vak, Hospodine, ty zůstává věčně, bude připomínán ve vech pokoleních. 14 Ty povstane, slituje se nad Sijónem, je čas smilovat se nad ním, nastala ta chvíle! 15 Vdy tvým sluebníkům je v něm milý kadý kámen a nad jeho sutinami je přepadá lítost. 16 A budou se bát Hospodinova jména pronárody, tvé slávy vichni králové země, 17 protoe Hospodin vybuduje Sijón, ukáe se ve své slávě 18 a k modlitbě bezmocných se skloní, jejich modlitbami nepohrdne. 19 Pro budoucí pokolení je to psáno, aby lid, jen bude stvořen, chválil Hospodina, 20 e pohleděl ze svých svatých výin, e Hospodin shlédł z nebe na zem, 21 vyslyel sténání vězňů, osvobodil syny smrti, 22 aby na Sijónu vyprávěli o Hospodinově jménu, aby v Jeruzalémě řili jeho chválu, 23 a se tam shromádí v jedno národy a království a budou slouit Hospodinu. 24 Na té cestě pokořil mou sílu a moje dny zkrátil. 25 Pravím: Boe můj, uprostřed mých dnů mě odtud neber! z pokolení do pokolení půjdou tvá léta. 26 Dávno jsi zaloil zemi, i nebesa jsou dílo tvých rukou. 27 Ta zaniknou, a ty bude trvat, vechno zvetí jako roucho, vymění je jako at a ve se změní. 28 Ale ty jsi stále tý a bez konce jsou tvoje léta. 29 Budou zde přebývat synové tvých sluebníků, jejich potomstvo bude před tebou stát pevně.

almy 103

1 Davidův. Dobrořeč, má due, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu! 2 Dobrořeč, má due, Hospodinu, nezapomínej na ádné jeho dobrodiní! 3 On ti odpoutí vechny nepravosti, ze vech nemocí tě uzdravuje, 4 vykupuje ze zkázy tvůj ivot, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním, 5 po celý tvůj věk tě sytí dobrem, tvé mládí se obnovuje jako mládí orla. 6 Hospodin zjednává spravedlnost a právo vem utlačeným. 7 Dal poznat své cesty Mojíovi, synům Izraele svoje skutky. 8 Hospodin je slitovný a milostivý, shovívavý, nejvý milosrdný; 9 nepovede pořád spory, nebude se hněvat věčně. 10 Nenakládá s námi podle naich hříchů, neodplácí nám dle naich nepravostí. 11 Jak vysoko nad zemí je nebe, tak mohutně se klene jeho milosrdenství nad těmi, kdo se ho bojí; 12 jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje nae nevěrnosti. 13 Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. 14 On ví, e jsme jen stvoření, pamatuje, e jsme prach. 15 Člověk, jeho dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí; 16 sotva ho ovane vítr, u tu není, u se neobjeví na svém místě. 17 Avak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí, jeho spravedlnost i se syny synů, 18 s těmi, kteří dodrují jeho smlouvu, kteří pamatují na jeho ustanovení a plní je. 19 Hospodin si postavil trůn na nebesích, vemu vládne svou královskou mocí. 20 Dobrořečte Hospodinu, jeho andělé, vy silní bohatýři, kteří plníte, co řekne, vdy posluni jeho slova! 21 Dobrořečte Hospodinu, vechny jeho zástupy, vy, kdo jste v jeho slubách a plníte jeho vůli! 22 Dobrořečte Hospodinu, vechna jeho díla, na vech místech jeho vlády. Dobrořeč, má due, Hospodinu!

almy 104

1 Dobrořeč, má due, Hospodinu! Hospodine, Boe můj, jsi neskonale velký, oděl ses velebnou důstojností. 2 Halí se světlem jak plátěm, rozpíná nebesa jako stanovou plachtu. 3 Mezi vodami si klene síně, z mračen si vůz činí a vznáí se na perutích větru. 4 Z vichrů si činí své posly, z ohnivých plamenů sluhy. 5 Zemi jsi zaloil na pilířích, aby se nehnula navěky a navdy. 6 Propastnou tůň jsi přikrył jako atem. Nad

horami stály vody; 7 pohrozils a na útěk se daly, rozutekly se před tvým hromovým hlasem. 8 Kdy vystoupila horstva, klesly do údolí, do míst, která jsi jim určil. 9 Mez, kterou jsi stanovil, u nepřekročí, nepřikryjí znovu zemi. 10 Prameny vysílá do potoků, které mezi horami se vinou. 11 Napájejí vekerou zvěř polí, divocí osli tu hasí ízeň. 12 Při nich přebývá nebeské ptactvo, ozývá se v ratolestech. 13 Ze svých síní zavlauje hory, země se sytí ovocem tvého díla. 14 Dává růst trávě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb. 15 Dává víno pro radost lidskému srdci, a se tvář leskne víc ne olej; chléb dodá lidskému srdci síly. 16 Hospodinovy stromy se sytí vláhou, libanónské cedry, které on zasadil. 17 A tam hnízdí ptactvo, na cypřiích má domov čáp. 18 Horské títy patří kozorocům, skaliska jsou útočištěm pro damany. 19 Učinil jsi měsíc k určování času, slunce ví, kdy k západu se schýlit. 20 Přivádí tmu, noc se snese, celý les se hemí zvěří; 21 lvíčata řvou po kořisti, na Bohu se doadují stravy. 22 Slunce vychází a stahují se, v doupatech se ukládají k odpočinku. 23 Člověk vyjde za svou prací a koná slubu a do večera. 24 Jak nesčetná jsou tvá díla, Hospodine! Vechno jsi učinil moudře; země je plná tvých tvorů. 25 Tu je veliké a iré moře: hemí se v něm nespočetných ivočichů maličkých i velkých, 26 plují po něm lodě. Vytvořil jsi livjátana, aby v něm dováděl. 27 A to ve s nadějí vzhlíí k tobě, e jim dá v pravý čas pokrm; 28 rozdává jim a oni si berou, otevře ruku a nasytí se dobrým. 29 Skryje-li tvář, propadají děsu, odejme-li jejich ducha, hynou, v prach se navracejí. 30 Sesílá-li svého ducha, jsou stvořeni znovu, a tak obnovuje tvářnost země. 31 Hospodinova sláva potrvá věčně! Hospodin se bude radovat ze svého díla. 32 Shlédne na zemi a ta se třese, dotkne se hor a kouří se z nich. 33 Budu zpívat Hospodinu po celý svůj ivot, svému Bohu zpívat almy, dokud budu. 34 Ké mu je příjemné moje přemítání! Hospodin je moje radost. 35 Ké hříníci vymizí ze země, ké svévolníci nejsou! Dobrořeč, má due, Hospodinu! Haleluja.

almy 105

1 Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, 2 zpívejte mu, pějte almy, přemýlejte o vech jeho divech, 3 honoste se jeho svatým jménem, a se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! 4 Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. 5 Připomínejte divy, je vykonal, jeho zázraky a rozsudky jeho úst, 6 potomkové Abrahama, jeho sluebníka, Jákobovi synové, jeho vyvolení! 7 Je to Hospodin, ná Bůh, kdo soudí celou zemi. 8 Věčně pamatuje na svou smlouvu, na slovo, je přikázal tisícům pokolení. 9 Uzavřeli ji s Abrahamem, přísahou ji stvrdil Izákovi, 10 stanovil ji Jákobovi jako nařízení, Izraeli jako smlouvu věčnou: 11 “Dám ti kenaanskou zemi za dědičný úděl!” 12 Na počet jich byla malá hrstka, byli tam jen hosty. 13 Putovali od jednoho pronároda ke druhému, z jednoho království dál k jinému lidu. 14 On vak nedovolil nikomu, aby je utlačoval, káral kvůli nim i krále: 15 “Nesahejte na mé pomazané, ublíit mým prorokům se chraňte!” 16 Ne přivolal na zemi hlad, ne kadou hůl chleba zlomil, 17 vyslal u před nimi mue, Josefa, který byl prodán do otroctví. 18 Sevřeli mu nohy do okovů, do elez se dostal, 19 a do chvíle, kdy dolo na jeho slovo, kdy řeč Hospodinova ho protříbila. 20 Poslal pro něj král a pout ho zbavil, vládce národů ho osvobodil. 21 Učinil ho pánem svého domu, vládcem vekerého svého jmění, 22 aby jeho velmoe k sobě připoutal a moudrosti učil jeho starce. 23 Pak přiel Izrael do Egypta, v zemi Chámově byl Jákob hostem. 24 Hospodin velice rozplodil svůj lid, dopřál mu, aby zdatností předčil protivníky, 25 jejich srdce změnil, take začali jeho lid nenávidět a zálučně jednat s jeho sluebníky. 26 Poslal k nim Mojíe, svého sluebníka, s Áronem, jeho si zvolil. 27 Jeho znamení jim předváděli, zázraky v Chámově zemi. 28 Soslal temnotu a zatmělo se, a nikdo se neodvážil vzepřít jeho slovu. 29 Jejich vody proměnil v krev, ryby nechal leknout. 30 V zemi se jim vyrojila abí havě, našla i do královských komnat. 31 Rozkázal a přiletěly mouchy a na celé jejich území komáři. 32 Přívaly deů jim změnil v krupobití, ohnivými plameny bil jejich zemi. 33

Potloukl jim vinice a fíkovníky, v jejich území polámal stromy. 34 Rozkázal a snesly se kobyly, nesčetné roje ravého hmyzu. 35 Seraly jim ve, co v zemi rostlo, seraly jim plody polí. 36 Vechno prvorozené jim v zemi pobil, kadou prvotinu jejich plodné síly. 37 Ale své vyvedl se stříbrem a zlatem, nikdo z jejich kmenů neklopýtł. 38 Egypt se radoval, e u táhnou, nebo strach z nich na něj padł. 39 Jako závěs rozestíral oblak, ohněm svítíval jim v noci. 40 ádali a přiřnal jim křepelky, chlebem nebeským je sytil. 41 Otevřel skálu a vody tekly proudem, valily se jako řeka vyprahlými kraji. 42 Nebo pamatoval na své svaté slovo a na Abrahama, svého sluebníka. 43 Vyvedl svůj lid - a veselili se, svoje vyvolené - a plesali. 44 Daroval jim země pronárodů, výsledek námahy národů obdřeli, 45 aby dbali na jeho nařizení a zachovávali jeho zákony. Haleluja.

almy 106

1 Haleluja. Chválu vzdejte Hospodinu, protoe je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. 2 Kdo vylíčí bohatýrské činy Hospodina, kdo rozhlásí vechnu chválu o něm? 3 Blaze těm, kteří se drí práva, tomu, kdo si v kadém čase vede spravedlivě. 4 Hospodine, rozpomeň se na mě pro přízeň, jí svůj lid zahrnuje, navtiv mě svou spásou, 5 abych směl spatřit dobro tvých vyvolených, abych se radoval radostí národa tvého, abych společně s tvým dědictvím o tobě s chloubou mluvil. 6 Zhřeili jsme u se svými otci, provinili jsme se, svévolně si vedli. 7 Nai otcové v Egyptě nepochopili tvé divy, tvé hojné milosrdenství si nepřipomínali, vzepřeli se při moři, při moři Rákosovém. 8 On vak je zachránil pro své jméno, aby v známost uvedl svou bohatýrskou sílu. 9 Obořil se na Rákosové moře a vyschlo, propastnými tůněmi je vedl jako poutí. 10 Zachránil je z rukou toho, kdo je nenáviděl, vykoupil je z rukou nepřítelů. 11 Jejich protivníky přikryly vody, nezůstal z nich ani jeden. 12 Tehdy uvěřili jeho slovům, do zpěvu se dali k jeho chvále. 13 Rychle vak na jeho činy zapomněli, nečekali trpělivě na jeho pokyn. 14 Chtivostí se dali strhnout v pouti, pokoueli Boha v pustém kraji. 15 On jim splnil jejich prosbu, ale stihl je pak úbytěmi. 16 V táboře ártili na Mojíe, na Árona, jen byl Hospodinův svatý; 17 tu se rozevřela země, Dátana pohltila a přikryla Abírámův spolek. 18 Proti jejich spolku vylehl oheň, svévolníky seehl plamen. 19 Na Chorébu udělali býčka, klaněli se slité modle, 20 zaměnili svoji Slávu za podobu býka, býloravce. 21 Zapomněli na Boha, svou spásu, který v Egyptě konal tak velké věci, 22 v zemi Chámově úasné divy, bázeň vzbuzující činy u Rákosového moře. 23 U vyhlásil jejich vyhlazení, ale Mojí, jeho vyvolený, postavil se před ním do trhliny a odvrátil jeho zkázonosné rozhořčení. 24 Předáoucí zem si zprotivili, nevěřili jeho slovu, 25 eħrali v svých stanech, Hospodina neposlechli. 26 Pozvedl k přísaze proti nim svou ruku, e je v té pouti nechá padnout, 27 e jejich símě rozhodí mezi pronárody, e je rozpráí do vech zemí. 28 Pak se spřáhli s Baal-peórem, jedli při obětních hodech k počtě mrtvých model. 29 Svým jednáním uráeli Hospodina, proto je postihla pohroma. 30 Povstal Pinchas k vykonání soudu, pohroma se zastavila; 31 bylo mu to připočteno jako spravedlnost a navěky, do vech pokolení. 32 U Meribských vod ho rozlítli, kvůli nim zle pochodil i Mojí, 33 nebo se vzepřeli jeho duchu, jeho rty pronesly nerozvánost. 34 Nevyhledili národy, o nich Hospodin mluvil, 35 smísili se s pronárody, učili se dělat to, co ony. 36 Slouili jejich modlářským stvůrám a ty se jim staly léčkou; 37 obětovali své syny a své dcery běsum. 38 Nevinnou krev prolévali, krev svých synů a dcer, které obětovali modlářským stvůrám Kenaanu; proléváním krve zhanobili zemi. 39 Tak se poskvrnili svými činy, svým jednáním poruili věřnost. 40 Hospodin vzplál hněvem proti svému lidu, svoje dědictví si zhnusil, 41 vydal je do rukou pronárodů, vládli jim ti, kdo je měli v nenávisti. 42 Utiskovali je jejich nepřátelé, byli jimi pokořeni, dostali se do područí. 43 Mnohokrát je vysvobodil; svými nápady vak vzpírali se opět, ale na svou nepravost jen dopláceli. 44 On jejich souení viděl, slyel jejich bėdování, 45 kvůli nim si připomínal svoji smlouvu, ve svém velkém milosrdenství měl s nimi soucit. 46 Dal jim dojít slitování u vech, kteří je odvěkli do

zajetí. 47 Hospodine, zachraň nás, ná Boe, shromádi nás z pronárodů, tvému svatému jménu budeme vzdávat chválu, budeme tě chválit chvalozpěvem. 48 Poehnán bud' Hospodin, Bůh Izraele, od věků a na věky! A vechen lid a řekne: "Amen." Haleluja.

almy 107

1 Chválu vzdejte Hospodinu, protoe je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! 2 Tak a řeknou ti, kdo byli Hospodinem vykoupeni, ti, které vykoupil z rukou protivníka, 3 které shromádil ze vech zemí, od východu, od západu, severu i moře. 4 Bloudili poutí, cestou pustin, město sídla Boího vak nenalezli. 5 íznili a hladověli, byli v dui skleslí. 6 A kdy ve svém souení úpěli k Hospodinu, vytrhl je z tísně: 7 sám je vedl přímou cestou, aby doli k městu jeho sídla. 8 Ti a vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, je pro lidi koná: 9 dosyta dal najíst lačným, hladovým dal plno dobrých věcí. 10 Seděli v temnotách eré smrti, v elezných poutech a v poníení, 11 nebo se vzepřeli tomu, co řekl Bůh, zneváli úradek Nejvyšího. 12 Trápením pokořil jejich srdce, klesali, a nikde ádná pomoc. 13 A kdy ve svém souení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně: 14 vyvedl je z temnot eré smrti, sám zpřetrhal jejich pouta. 15 Ti a vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, je pro lidi koná: 16 rozrazil bronzová vrata, elezné závory zlomil. 17 Poetilci pro svou cestu nevěrnosti, pro své nepravosti byli pokořeni. 18 Kadý pokrm se jim hnusil, dospěli a k branám smrti. 19 A kdy ve svém souení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně: 20 seslal slovo své a uzdravil je, zachránil je z jámy. 21 Ti a vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, je pro lidi koná, 22 a mu obětují obě díků, a s plesáním vypravují o vech jeho skutcích. 23 Ti, kteří se vydávají na lodích na moře, kdo konají dílo na nesmírných vodách, 24 spatřili Hospodinovy skutky, jeho divy na hlubině. 25 Poručil a povstal bouřný vichr, jen do výe zvedl vlnobití. 26 Vználi se k nebi, řítili se do propastných tůní, ztráceli v té spouti hlavu. 27 V závratí jak opilí se potáceli, s celou svou moudrostí byli v koncích. 28 A kdy ve svém souení úpěli k Hospodinu, vyvedl je z tísně: 29 utiil tu bouři, ztichlo vlnobití. 30 Zaradovali se, kdy se uklidnilo, on pak je dovedl do přístavu, jak si přáli. 31 Ti a vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, je pro lidi koná, 32 a ho vyvyují v shromázení lidu, v zasedání starích a ho chválí! 33 Řeky mění v pou a vodní zřídla v suchopáry, 34 v solné pláně írnou zemi pro zlobu těch, kdo v ní sídlí. 35 Pou v jezero mění a zem vyprahlou ve vodní zřídla. 36 Tam usadil ty, kdo hladověli, zbudovali město, sídlo Boí. 37 Pole oseli, vinice vysázeli, sklidili úrodu hojnou. 38 ehнал jim a velmi se rozrostli, ani dobytka jim neubylo. 39 Jich vak ubývalo, ohýbali se pod tíhou zla a strastí, 40 kdy je ten, jen mŭe vylít opovření i na kníata, zavedl do bezcestných pustot. 41 Avak uboáku se stal v poníení hradem a čeledi jeho lidu rozmnoil jak ovce. 42 Přímí lidé to vidí a radují se, ale kadá podlost musí zavřít ústa. 43 Kdo je moudrý, a dbá těchto věcí a Hospodinovu milosrdenství a hledí porozumět!

almy 108

1 Píseň, alm Davidův. 2 Mé srdce je připraveno, Boe, budu zpívat, prozpěvovat almy, rovně moje sláva! 3 Probud' se u, citaro a harfo, a jitřenku vzbudím. 4 Hospodine, chci ti mezi lidmi vzdávat chválu, mezi národy ti budu zpívat almy; 5 vdy tvé milosrdenství nad nebe sahá, a do mraků tvoje věrnost. 6 Povznes se a nad nebesa, Boe, a nad celou zemí a je tvoje sláva! 7 Aby tvoji milí byli zachováni, pomoz svou pravicí, odpověz mi! 8 Bůh ve své svatyni promluvil: "S jáсотem rozdělím ekem, rozměřím dolinu Sukót. 9 Mně patří Gileád, mně patří Manases, Efrajim, přilba mé hlavy, Juda, můj palcát. 10 Moáb je mé umývadlo, na Edóm hodím svůj střevíc, proti Peliteji válečný ryk spustím." 11 Kdoe mě uvede do

nepřístupného města? Kdo mě dovedl a do Edómu? 12 Co ne, Boe, ty, jen zanevřel jsi na nás? Co s naimi zástupy bys nevytáhl, Boe? 13 Před protivníkem buď nae pomoc, je alebné čekat spásu od člověka. 14 S Bohem statečně si povedeme, on rozlope nae protivníky.

almy 109

1 Pro předního zpěváka, alm Davidův. Boe, má chválo, nestav se hluchým, 2 kdy se na mě rozevřela ústa svévolná a lstivá! Zrádným jazykem mě napadají, 3 slovy nenávistnými mě zasypali, bojují proti mě bez důvodu. 4 Osočují mě za moji lásku, zatímco se modlím. 5 Za dobro mě zavalují zlobou, za mou lásku nenávisť. 6 Postav proti němu svévolníka, po jeho pravici alobce a stane. 7 A dopadne jako svévolník, a bude souzen; jeho modlitba a je mu počítána za hřích. 8 Dny a jsou mu ukráceny, jeho pověření a převezme jiný. 9 Jeho synové a sirotky se stanou, jeho ena vdovou. 10 Jeho synové a toulají se po ebrotě, ze svých rozvalin a chodí prosit. 11 Na vechno, co má, a políčí si lichvář, co vytěl, cizáci a loupí. 12 A nemá nikoho, kdo by mu nadále prokázal milosrdenství, kdo by se smiloval nad sirotky po něm. 13 Jeho potomstvo buď vymýceno, jeho jméno smazáno buď v přítím pokolení. 14 A Hospodin pamatuje na nepravost jeho otců a hřích jeho matky vymazán a není. 15 A je má Hospodin ustavičně před očima, a vymýtí ze země památku po nich 16 za to, e nepamatoval na milosrdenství, ale pronásledoval člověka poníeného a ubohého, chtěl usmrtit zkrueného v srdci. 17 Miloval zlořečení, a ho postihne! O poehnání nestál, a se ho vzdálí! 18 Zlořečení oblékal jak aty; a mu pronikne nitrem jak voda, a mu prostoupí kosti jak olej. 19 A mu je jako roucho, kterým se halí, opaskem, kterým se přepásává ustavičně. 20 To a si vyslouí od Hospodina ti, kteří mě osočují, kteří proti mně zlovolně mluví. 21 Ty vak, Panovníku Hospodine, uka na mně pro své jméno, jak je tvé milosrdenství dobrotivé, vysvobod' mě! 22 Jsem poníený uboák, v nitru mám zraněné srdce. 23 Odcházím jako stín, který se prodluuje, jako luční kobylka jsem smeten. 24 V kolenou se podlamuji postem, bez oleje chátrá moje tělo. 25 Jsem jim jenom pro potupu, jak mě vidí, potřásají hlavou. 26 Pomoz mi, můj Boe, Hospodine, podle svého milosrdenství mě zachraň, 27 aby poznali, e tvá ruka to byla, es to učinil ty, Hospodine. 28 Jen a zlořečí, ale ty ehnej! Kdy povstali, a je stihne hanba, a tvůj sluebník se zaraduje. 29 Stud a poleje ty, kdo mě osočují, hanbou a se zahalí jak plátem. 30 Moje ústa vzdají Hospodinu velkou chválu, mezi mnohými ho budu chválit, 31 nebo stanul po pravici uboáku, aby ho zachránil před jeho soudci.

almy 110

1 Davidův, alm. Výrok Hospodinův mému pánu: “Zasedni po mé pravici, já ti poloím tvé nepřátele za podnoí k nohám.” 2 Hospodin vztáhne ezlo tvé moci ze Sijónu. Panuj uprostřed svých nepřátel! 3 Tvůj lid přijde dobrovolně v den, kdy pohotovost svolá; v nádheře svatyně jak rosa z lůna úsvitu se objeví tvé mustvo. 4 Hospodin přísahal a nebude elet: Ty jsi kněz navěky podle Malkisedekova řádu. 5 Panovník ti bude po pravici, rozdrť v den svého hněvu nepřátelské krále. 6 Bude soudit pronárody - plno mrtvol vude -, on rozdrť hlavu velké země. Cestou z potoka pít bude, proto vztyčí hlavu.

almy 111

1 Haleluja. Chválu vzdávám Hospodinu celým srdcem, v kruhu přímých, v shromádění. 2 Činy

Hospodinovy jsou velké, vyhledávané velmi, kdo zálibu v nich nali. 3 Velebné a důstojné je jeho dílo, jeho spravedlnost trvá navdy. 4 On zajistil památku svým divům; Hospodin je milostivý, plný slitování. 5 Dal potravu těm, kdo se ho bojí, navěky je pamětliv své smlouvy. 6 Svému lidu ohlásil své mocné činy, a mu dá dědictví pronárodů. 7 Činy jeho rukou jsou pravda a právo, všechna jeho ustanovení jsou věrná, 8 spolehlivá navěky a navdy, pravdou a přímostí vytvořená. 9 Seslal svému lidu vykoupění, ustanovil navěky svou smlouvu; svatý, bázeň budící je jeho jméno. 10 Počátek moudrosti je bát se Hospodina; velice jsou prozíraví vichni, kdo tak činí. Jeho chvála trvá navdy!

almy 112

1 Haleluja. Blaze mi, jen se bojí Hospodina, jen velikou zálibu má v jeho přikázáních! 2 Jeho potomci se stanou bohatými v zemi, pokolení přímých bude poehnáno. 3 Jmění, bohatství má ve svém domě, jeho spravedlnost trvá navdy. 4 Ve tmách vzchází přímým světlo; Bůh je milostivý, plný slitování, spravedlivý. 5 Dobře bývá mi, jen se smiluje a půjčí a své věci spravuje dle práva: 6 nezhroutí se nikdy, spravedlivý zůstane v paměti věčně. 7 Nemusí se bát zlé zprávy, jeho srdce pevně doufá v Hospodina. 8 Jeho srdce má oporu v Bohu, nebojí se, jednou spatří pád svých protivníků. 9 Rozděluje, dává uboákům, jeho spravedlnost trvá navdy, jeho roh se zvedne v slávě. 10 Svévolník na to zlostně hledí, skřípe zuby a odvahu ztrácí; choutky svévolníků přijdou vniveč.

almy 113

1 Haleluja. Chvalte, Hospodinovi slubečníci, chvalte jméno Hospodina! 2 Jméno Hospodinovo buď poehnáno nyní i navěky. 3 Od východu slunce a na západ chváleno buď jméno Hospodina. 4 Hospodin je vyvýšen nad velmi národy, nad nebesa strmí jeho sláva. 5 Kdo je jako Hospodin, ná Bůh, jen tak vysoko trůní? 6 Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi. 7 Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje uboáka 8 a pak ho posadí vedle kníat, vedle kníat svého lidu. 9 Neplodnou usazuje v domě jako astnou matku synů. Haleluja.

almy 114

1 Kdy vyl Izrael z Egypta, Jákobův dům z lidu temné řeči, 2 stal se Juda Bojí svatyní, Izrael Boím vladařstvím. 3 Moře to vidělo a dalo se na útěk, Jordán se nazpět obrátil, 4 Hory poskakovaly jako berani a pahorky jako jehňata. 5 Moře, co je ti, e utíká, Jordáne, e se zpět obrací? 6 Hory, proč poskakujete jako berani, a vy, pahorky, jako jehňata? 7 Chvěj se, země, před Pánem, před Bohem Jákobovým! 8 On proměňuje skálu v jezero, křemen v prameny vod.

almy 115

1 Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav pro své milosrdenství a pro svou věrnost! 2 Proč by měly pronárody říkat: “Kde je ten jejich Bůh?” 3 Ná Bůh je v nebesích a všechno, co chce, koná. 4 Jejich

modly jsou stříbro a zlato, dílo lidských rukou. 5 Mají ústa, a nemluví, mají oči, a nevidí, 6 mají uši, a neslyší, mají nosy, a necítí, 7 rukama nemohou hmatat, nohama nemohou chodit, z hrdla nevydají hlásku. 8 Jim jsou podobní ti, kdo je zhotovují, kadý, kdo v ně doufá. 9 Izraeli, doufej v Hospodina, je tvou pomocí a títem. 10 Áronův dome, doufej v Hospodina, je tvou pomocí a títem. 11 Vy, kdo se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, je vám pomocí a títem. 12 Hospodin na nás pamatuje, on nám ehná: ehná domu Izraele, ehná domu Áronovu, 13 ehná těm, kteří se bojí Hospodina, jak malým, tak velkým. 14 Hospodin a vás rozmnoží, vás i vaše syny! 15 Jste Hospodinovi poehnaní; on učinil nebesa i zemi. 16 Nebesa, ta patří Hospodinu, zemi dal vak lidem. 17 Mrtví nechválí u Hospodina, nikdo z těch, kdo sestupují v říi ticha. 18 Avak my budeme Hospodinu dobrořečit nyní i navěky. Haleluja.

almy 116

1 Hospodina miluji; on slyší můj hlas, moje prosby, 2 sklonil ke mně ucho. Po vechny své dny chci k němu volat. 3 Ovinuly mě provazy smrti, přepadly mě úzkosti podsvětí; nacházím jen souení a strasti. 4 Vžívám vak Hospodinovo jméno: Hospodine, prosím, zachraň miivot! 5 Hospodin je milostivý, spravedlivý, ná Bůh se slitovává. 6 Hospodin je ochránce nezkuených: byl jsem vyčerpán, a dopřál mi zvítězit. 7 Můe opět odpočinout, moje due, nebo Hospodin se tě zastal. 8 Ubránils mě před smrtí, mé oko před slzami, moje nohy před zvrtnutím. 9 Před Hospodinem smím dále chodit v zemi ivých. 10 Uvěřil jsem, proto mluvím; byl jsem velmi pokořený. 11 Ukvapeně jsem si říkal: Kadý člověk je lhář. 12 Jak se mám odvděčit Hospodinu, e se mne tolikrát zastal? 13 Zvednu kalich spásy a budu vžívát Hospodinovo jméno. 14 Svoje sliby Hospodinu splním před vekerým jeho lidem. 15 Velkou cenu má v Hospodinových očích oddanost jeho věrných a k smrti. 16 Hospodine, prosím, já jsem tvůj sluebník, sluebník tvůj, syn tvé sluebnice. Ty jsi mi rozvázal pouta. 17 Tobě obětují obě díků a budu vžívát Hospodinovo jméno. 18 Svoje sliby Hospodinu splním před vekerým jeho lidem, 19 v nádvořích Hospodinova domu, Jeruzaléme, v tvém středu. Haleluja.

almy 117

1 Chvalte Hospodina, vechny národy, vichni lidé, chvalte ho zpěvem, 2 nebo se nad námi mohutně klene jeho milosrdenství. Hospodinova věrnost je věčná! Haleluja.

almy 118

1 Chválu vzdejte Hospodinu, protoe je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! 2 A vyzná Izrael: Jeho milosrdenství je věčné! 3 A vyzná Áronův dům: Jeho milosrdenství je věčné! 4 A vyznají ti, kteří se bojí Hospodina: Jeho milosrdenství je věčné! 5 V souení jsem volal Hospodina, Hospodin mi odpověděl, daroval mi volnost. 6 Hospodin je při mně, nebojím se. Co by mi mohl udělat člověk? 7 Hospodin je při mně, mezi mými pomocníky, spatřím pád těch, kdo mě nenávidí. 8 Lépe utíkat se k Hospodinu, ne doufat v člověka. 9 Lépe utíkat se k Hospodinu, ne doufat v kníata. 10 Vechny pronárody mě obklíčily; odrazil jsem je v Hospodinově jménu. 11 Oblehly mě, ano, obklíčily; odrazil jsem je v Hospodinově jménu. 12 Oblehly mě jako vosy; zhasly jak planoucí trní, odrazil jsem je v Hospodinově jménu. 13 Udeřil jsi na mě tvrdě, abych padl. Hospodin je moje pomoc, 14 Hospodin je síla má i moje píseň; stal se mou spásou. 15

Ze stanů spravedlivých zní plesání nad spásou. Hospodinova pravice koná mocné činy! 16 Hospodinova pravice se vyvíjela, Hospodinova pravice koná mocné činy! 17 Nezemřu, budu ít, budu vypravovat o Hospodinových činech. 18 Hospodin mě přísně trestal, ale nevydal mě smrti. 19 Brány spravedlnosti mi otevřete, vejdu jimi vzdávat chválu Hospodinu. 20 Toto je Hospodinova brána, skrze ni vcházejí spravedliví. 21 Tobě vzdávám chválu, es mi odpověděl; stal ses mou spásou. 22 Kámen, jej zavrhlí stavitelé, stal se kamenem úhelným. 23 Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před naimi zraky. 24 Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. 25 Prosím, Hospodine, pomoz! Prosím, Hospodine, dopřej zdaru! 26 Poehnaný, jen přichází v Hospodinově jménu. ehnáme vám z Hospodinova domu. 27 Hospodin je Bůh, dává nám světlo. Slavte svátek ratolestí, k rohům oltáře se ubírejte. 28 Ty jsi můj Bůh, tobě vzdávám chválu, vyvyuji tě, můj Boe. 29 Chválu vzdejte Hospodinu, protoe je dobrý, jeho milosrdenství je věčné!

almy 119

1 Blaze těm, kdo vedou bezúhonný ivot, těm, kdo ijí tak, jak učí Hospodinův zákon. 2 Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědectví, těm, kdo se na jeho vůli dotazují celým srdcem. 3 Ti podlosti nepáchají, jeho cestami se berou. 4 Ty jsi vydal svá ustanovení, aby se přesně dodrovala. 5 Ké jsou moje cesty pevně zaměřeny k dodrování tvých nařízení. 6 Nebudu zahanben tehdy, budu-li brát zřetel na vechna tvá přikázání. 7 Z přímého srdce ti vzdávám chválu, e se smím učit tvým spravedlivým soudům. 8 Chci tvá nařízení dodrovat, jen mě nikdy neopoutěj! 9 Jak si mladík udrí svou stezku čistou? Musí se vdy dret tvého slova. 10 Dotazuji se na tvoji vůli celým srdcem, nedej, abych zbloudil od tvých přikázání. 11 Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřeit. 12 Poehnán bud', Hospodine, vyučuj mě v tom, co nařizuje. 13 Mé rty budou vypravovat o vech soudech tvých úst. 14 Veselím se z cesty tvých svědectví více ne ze veho jmění. 15 O tvých ustanoveních přemýlím, na zřeteli mám tvé stezky. 16 Nařízení tvá jsou pro mne potěním, nezapomínám na tvé slovo. 17 Zastávej se svého sluebніка a budu ít, chci se dret tvého slova. 18 Otevři mi oči, a mám na zřeteli divy ze Zákona tvého. 19 Jsem na zemi jenom hostem, neukrývej přede mnou svá přikázání. 20 V dui se stravuji touhou po tvých soudech v kadé době. 21 Oboří se na opoválivce, na proklatce, kteří pobloudili od tvých přikázání. 22 Sejmi ze mne potupu a pohrdání, nebo tvá svědectví zachovávám. 23 I kdy vládci zasednou a umluví se na mě, tvůj sluebník bude přemýlet o tvých nařízeních, 24 tvá svědectví budou nadále mým potěním, jsou to moji rádci. 25 Do prachu je přitisknuta moje due, zachovej mi ivot podle svého slova. 26 Vyprávěl jsem o svých cestách - tys mi odpověděl, vyučuj mě v tom, co nařizuje. 27 Dej mi porozumět cestě svých ustanovení, chci přemýlet o tvých divuplných činech. 28 Moje due se rozplývá alem, pozvedni mě podle svého slova. 29 Odvra ode mne cesty klamu, podle svého Zákona se nade mnou smiluj. 30 Zvolil jsem si cestu věrnosti, stavím si před oči tvé soudy. 31 Přimkl jsem se k tvým svědectvím, nedej, Hospodine, abych byl zahanben! 32 Poběím cestou tvých přikázání, dal jsi mému srdci volnost. 33 Uka mi cestu svých nařízení, Hospodine, důsledně ji budu zachovávat. 34 Dej mi rozum a budu tvůj Zákon zachovávat, budu se ho dret celým srdcem. 35 Ved' mě po cestě svých přikázání, oblíbil jsem si ji. 36 Ke svým svědectvím nakloň mé srdce, nikoli k zitnosti. 37 Odvracej mé oči, a nehledí na alebnost, na své cestě mi zachovej ivot. 38 Splň své slovo svému sluebníkovi, jen ije v tvé bázni. 39 Odvra ode mne potupu, které se lekám, tvé soudy jsou dobrotivé. 40 Po tvých ustanoveních tak touím, svou spravedlností mi zachovej ivot. 41 Ké na mě sestoupí tvé milosrdenství, Hospodine, i tvá spása, jak jsi řekl, 42 a já dám odpověď tomu, kdo mě tupí, nebo doufám ve tvé slovo. 43 Nikdy nezbavuj má ústa slova pravdy, nebo čekám na tvůj soud. 44 Tvého Zákona se budu dret ustavičně, navěky a navdy. 45 Volně budu chodit, na tvá ustanovení se dotazuji. 46 O tvých svědectvích před králi budu mluvit a nebudu zahanben. 47 Tvá přikázání jsou pro mne potěním, já

jsem si je zamiloval. 48 Dlaně vztahuji k tvým příkázáním, já jsem si je zamiloval, chci přemýlet o tvých nařízeních. 49 Pamatuj na slovo dané svému sluebníku, jím jsi ve mně očekávání vzbudil. 50 Je mi útechou v mém pokoření, e tvá řeč mi zachová ivot. 51 Oповálivci se mi velice posmívají, já se od tvého Zákona neuchýlím. 52 Připomínám si tvé dávné soudy, Hospodine, v tom útěchu najdu. 53 Seehuje mě zuřivost svévolníků, těch, kdo opustili tvůj Zákon. 54 Nařízení tvá si zpívám jako almy v domě, kde jsem jenom hostem. 55 V noci si připomínám tvé jméno, Hospodine, tvého Zákona se drím. 56 Mně připadl tento úkol: ustanovení tvá zachovávat. 57 Pravím: Hospodine, tys můj úděl, drím se tvých slov. 58 O shovívavost tě prosím celým srdcem, smiluj se nade mnou, jak jsi řekl. 59 Uvauji o svých cestách, k tvým svědectvím obracím své nohy. 60 Pospíchám a neotálím tvé příkazy dodrovat. 61 Ovinují mě provazy svévolníků, nezapomínám vak na tvůj Zákon. 62 Vstávám o půlnoci, abych ti vzdal chválu za tvé spravedlivé soudy. 63 Jsem druhem vech, kteří se tě bojí a tvých ustanovení se drí. 64 Tvého milosrdenství je, Hospodine, plná země, vyučuj mě v tom, co nařizuje. 65 Prokázal jsi dobro svému sluebníku podle svého slova, Hospodine. 66 Nauč mě okouet a znát, co je dobré, já tvým příkázáním věřím. 67 Dokud jsem se nepokořil, bloudíval jsem, nyní dodruji, co jsi řekl. 68 Jsi dobrý a prokazuje dobro, vyučuj mě v tom, co nařizuje. 69 Oповálivci mě mrzce popinili, já vak zachovávám ustanovení tvá celým srdcem. 70 Bezcitné je jejich tučné srdce, mně vak je tvůj Zákon potěním. 71 Byl jsem pokořen a bylo mi to k dobru, naučil jsem se tvým nařízením. 72 Zákon tvých úst je mi draí ne tisíce hřiven zlata nebo stříbra. 73 Ruce tvé mě učinily pevným, dej mi rozum, a se naučím tvým příkázáním. 74 Ti, kdo se tě bojí, spatří mě a budou se radovat, nebo čekám na tvé slovo. 75 Hospodine, vím, e tvé soudy jsou spravedlivé, pokořils mě pravdou. 76 Ké se projeví tvé milosrdenství a potěí mě, jak jsi svému sluebníku řekl. 77 Ké mě zahrne tvé slitování a budu ít, tvůj Zákon je pro mne potěním. 78 Oповálivce a stihne hanba za to, e mi křivdí, já o tvých ustanoveních přemýlím. 79 Navrátí se ke mně ti, kdo se tě bojí, ti, kdo tvá svědectví znají. 80 Ké je mé srdce bezúhonné podle tvých nařízení, a nejsem zahanben. 81 Moje due chřadne touhou po tvé spáse, čekám na tvé slovo. 82 Zrak mi slábne, vyhlím tvé slovo, kdy u mě potěí? 83 Vedlo se mi jako měchu v kouři, na tvá nařízení jsem vak nezapomněl. 84 Kolikpak dnů zbývá tvému sluebníku? Kdy nad těmi, kdo mě pronásledují, vykoná soud? 85 Oповálivci mi kopou jámy bez ohledu na tvůj Zákon. 86 Vechna tvá příkázání jsou pravda. Pronásledují mě neprávem, pomoz! 87 Bezmála u se mnou v zemi skoncovali, já vak tvá ustanovení neopustím. 88 Podle svého milosrdenství mi zachovej ivot, svědectví tvých úst se budu dret. 89 Věčně, Hospodine, stojí pevně v nebesích tvé slovo. 90 Z pokolení do pokolení trvá tvá věrnost, upevnil jsi zemi a ta stojí. 91 Podle tvých soudů ve stojí dodnes, to vechno jsou tvoji sluebníci. 92 Kdyby mi tvůj Zákon nebyl potěním, dávno bych v svém pokoření zhynul. 93 Na tvá ustanovení nezapomenu nikdy, protoe mi jimi zachovává ivot. 94 Tobě patřím, buď má spása, na tvá ustanovení se dotazuji. 95 Svévolníci na mě čekají, aby mě zahubili, já se snaím porozumět tvým svědectvím. 96 Vidím, e ve spēje k svému konci, příkázání tvé má nekonečný prostor. 97 Jak jsem si tvůj Zákon zamiloval! Kadý den o něm přemýlím. 98 Nad nepřátele mě činí moudřejím tvá příkázání, navěky jsou moje. 99 Jsem prozíravějí ne vichni moji učitelé, nebo přemýlím o tvých svědectvích. 100 Rozumu jsem nabyt víc ne starci, nebo tvá ustanovení zachovávám. 101 Před kadou zlou stezkou jsem zdrel své kroky, drel jsem se tvého slova. 102 Neodchyluji se od tvých soudů, nebo ty mi ukazuje cestu. 103 Jak lahodnou chu má, co ty říká! Sladí ne med je to pro má ústa. 104 Z tvých ustanovení jsem nabyt rozumnosti, proto nenávidím kadou stezku klamu. 105 Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku. 106 Co jsem přísahal, to splním, drím se tvých spravedlivých soudů. 107 Byl jsem velice pokořen, Hospodine, podle svého slova mi zachovej ivot. 108 Ké se ti líbí, Hospodine, dobrovolné oběti mých úst, nauč mě svým soudům. 109 Ustavičně dávám v sázku ivot, nezapomínám vak na tvůj Zákon. 110 Svévolníci osidlo mi nastraili, avak od tvých ustanovení jsem nepobloudil. 111 Tvá svědectví budou mým dědictvím věčně, z nich se veselí mé srdce. 112 V srdci jsem se rozhodl plnit tvá nařízení navěky a do důsledků. 113 Nenávidím obojetné lidi, miluji tvůj Zákon. 114 Tys má skrý a tít můj, čekám na tvé slovo. 115 Pryč ode mne, zlovolníci! Budu zachovávat příkázání svého Boha. 116 Podpírej mě, jak jsi řekl, a

budu ít, v mých nadějích mě nezahanbuj. 117 Buď mi oporou a budu spasen, stále budu hledět na tvá nařízení. 118 Zhrdá vemi, kdo zbloudili od tvých nařízení, protoe záludně klamou. 119 Vechny svévolníky v zemi odklízí jak strusku, proto jsem si zamiloval tvá svědectví. 120 Strachem před tebou se chvěje mé tělo, bojím se tvých soudů. 121 Vykonávám soud a spravedlnost, neponechej mě těm, kdo mě utlačují. 122 Zasad' se za svého sluebníka k jeho dobru, aby mě opoválivci neutlačovali. 123 Zrak mi slábne, vyhlídím tvou spásu, výrok tvé spravedlnosti. 124 Nalo se svým sluebníkem podle svého milosrdenství, vyučuj mě v tom, co nařizuje. 125 Jsem tvůj sluebník, učiň mě rozumným, abych poznal tvá svědectví. 126 Hospodine, je čas jednat, tvůj Zákon se poruuje. 127 Ano, miluji tvá přikázání víc ne zlato, víc ne zlato ryzí. 128 Vechna ustanovení chci ve vem správně plnit, nenávidím kadou stezku klamu. 129 Tvá svědectví jsou divuplná, proto je má due zachovává. 130 Kam tvá slova proniknou, tam vzchází světlo, nezkuení nabývají rozumnosti. 131 Dychtivě otvírám ústa, touím po tvých přikázáních. 132 Shlédni na mne, smiluj se nade mnou podle toho, jak soudívá ty, kdo milují tvé jméno. 133 Upevni mé kroky tím, cos řekl, dej, a ádná ničemnost mě neovládne. 134 Vykup mě z útlaku lidí, chci se tvých ustanovení dret. 135 Svou jasnou tvář uka svému sluebníku, vyučuj mě v tom, co nařizuje. 136 Proudem se mi řinou slzy z očí, e se nedodruje tvůj Zákon. 137 Ty jsi, Hospodine, spravedlivý, přímý ve svých soudech. 138 Přikázal jsi, aby tvá svědectví byla spravedlnost a naprostá pravda. 139 Horlivost mě sírá, moji protivníci zapomněli na tvá slova. 140 Co jsi řekl, je důkladně protříbené, tvůj sluebník si to zamiloval. 141 Já jsem nepatrný, pohrdaný člověk, avak na tvá ustanovení jsem nezapomněl. 142 Věčně spravedlivá je tvá spravedlnost, tvůj Zákon je pravda. 143 Souení a úzkost na mě doléhají, přikázání tvá jsou pro mne potěním. 144 Spravedlnost tvých svědectví je věčná, dej mi rozum a budu ít. 145 Celým srdcem volám: Odpověz mi, Hospodine, chci tvá nařízení zachovávat. 146 Volám k tobě, buď má spása, chci se tvých svědectví dret. 147 Dřív ne začne svítat, na pomoc tě volám, čekám na tvé slovo. 148 Mé oči se budí dřív ne noční hlídky a přemýlím o tom, co jsi řekl. 149 Podle svého milosrdenství mě vysly, Hospodine, podle svého soudu mi zachovej ivot. 150 Blíí se u, kdo se enou za mrzkostmi, vzdalují se od Zákona tvého. 151 Ty jsi, Hospodine, blízko, vechna tvá přikázání jsou pravda. 152 Dávno je mi z tvých svědectví známo, es jim dal navěky pevný základ. 153 Pohled' na mé pokoření, braň mě, vdy na tvůj Zákon nezapomínám. 154 Ujmi se mé pře a zastaň se mne, zachovej mi ivot, jak jsi řekl. 155 Svévolníkům je vzdálena spása, protoe se nedotazují na tvá nařízení. 156 Nesmírné je, Hospodine, tvoje slitování, podle svých soudů mi zachovej ivot. 157 Mnoho je těch, kdo mě pronásledují a souí, já se vak od tvých svědectví neodchýlím. 158 Na věrolomné se dívám s oklivostí, nedří se toho, co jsi řekl. 159 Hled', jak jsem si tvá ustanovení zamiloval, Hospodine, podle svého milosrdenství mi zachovej ivot. 160 To hlavní v tvém slovu je pravda, kadý soud tvé spravedlnosti je věčný. 161 Bez důvodů mě pronásledují velmoové, mé srdce má strach jen z tvého slova. 162 Veselím se z toho, co jsi řekl, jako ten, kdo nael velkou kořist. 163 Nenávidím klam, hnuší se mi, miluji tvůj Zákon. 164 Chválívám tě sedmkrát za den za tvé spravedlivé soudy. 165 Hojný pokoj mají ti, kdo milují tvůj Zákon, o nic neklopýtnou. 166 S nadějí vyhlídím tvoji spásu, Hospodine, a tvá přikázání plním. 167 Má due se drí tvých svědectví, velice jsem si je zamiloval. 168 Tvých ustanovení a tvých svědectví se drím, má před sebou vechny moje cesty. 169 Ké mé bédování dolehne a k tobě, Hospodine, dej mi rozum podle svého slova. 170 Ké má prosba dojde k tobě, vysvobod' mě, jak jsi řekl. 171 Chvalozpěv a vytryskne mi ze rtů, nebo mě svým nařízením učí. 172 A můj jazyk opěvuje, co jsi řekl, vechna tvá přikázání jsou spravedlivá. 173 Na pomoc mi podej svoji ruku, tvá ustanovení jsem si zvolil. 174 Hospodine, touím po tvé spáse, tvůj Zákon je pro mne potěním. 175 Ké má due ije a mŕe tě chválit; ké mi pomáhají tvoje soudy. 176 Bloudím jako zatoulané jehně, hledej svého sluebníka, vdy jsem na tvá přikázání nezapomněl!

1 Poutní píseň. K Hospodinu v souení jsem volal, on mi odpověděl. 2 Hospodine, vysvobod' mě od zrádných rtů, od jazyka záludného. 3 Co ti patří, co tě stihne, záludný jazyku? 4 Ostré ípy bohatýra, houcí kručinkové uhle. 5 Běda mi, musím dlít jako host v Meeku, pobývat při stanech Kédarců! 6 Pobývám u dlouho u toho, kdo nenávidí pokoj. 7 Promluvím-li o pokoji, oni odpovědí válkou.

almy 121

1 Píseň k pouti. Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? 2 Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi. 3 Nedopustí, aby uklouzla tvá noha, nedříme ten, jen tě chrání. 4 Ano, nedříme a nespí ten, jen chrání Izraele. 5 Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. 6 Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. 7 Hospodin tě chrání ode veho zlého, on chrání tvůj ivot. 8 Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky.

almy 122

1 Poutní píseň, Davidova. Zaradoval jsem se, kdy mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu! 2 A nae nohy ji stojí ve tvých branách, Jeruzaléme. 3 Jeruzalém je zbudován jako město semknuté v jediný celek. 4 Tam nahoru vystupují kmeny, Hospodinovy to kmeny, Izraeli na svědectví, vzdát Hospodinovu jménu chválu. 5 Tam jsou postaveny soudné stolce, stolce Davidova domu. 6 Vyproujte Jeruzalému pokoj: Ké v klidu ijí ti, kdo tě milují! 7 Ké je na tvých valech pokoj, ké se tvé paláce těj klidu! 8 Pro své bratry, pro své druhy vyhlauji: "Budi v tobě pokoj!" 9 Pro dům Hospodina, naeho Boha, usilují o tvé dobro.

almy 123

1 Poutní píseň. Pozvedám své oči k tobě, jen v nebesích trůní. 2 Hle, jak oči sluebníků k rukám jejich pánů, jako oči sluebnice k rukám její paní, tak vzhlíejí nae oči k Hospodinu, naemu Bohu, dokud se nad námi nesmiluje. 3 Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi! Dositya jsme zakusili pohrdání. 4 Nae due u dosyta zakusila posměchu sebejistých a pohrdání pyných.

almy 124

1 Poutní píseň, Davidova. Kdyby sám Hospodin nebyl při nás - Izrael a řekne -, 2 kdyby sám Hospodin nebyl při nás, kdy proti nám povstali lidé, 3 zaiva by nás tehdy zhltili v hněvu, jím proti nám vzpláli. 4 Tehdy by nás zatopily vody, dravý proud by se přes nás valil, 5 tehdy by se přes nás převalily vzduuté vody. 6 Poehnán buď Hospodin, e za kořist nás nedal jejich zubům! 7 Unikli jsme jako ptáče z osidla lovců. Osidlo je protreno, unikli jsme! 8 Nae pomoc je ve jménu Hospodina; on učinil nebesa i zemi.

almy 125

1 Poutní píseň. Kdo doufají v Hospodina, jsou jak hora Sijón: nepohne se, strmí věčně. 2 Kolem Jeruzaléma jsou hory, kolem svého lidu je Hospodin, nyní i navěky. 3 Nesetrvá ezlo zvuře na údělu spravedlivých, aby snad nevztáhli spravedliví své ruce k podlostem. 4 Hospodine, proka dobro dobrým, těm, kdo mají přímé srdce! 5 Ale ty, kdo uhýbají na své křivolaké stezky, zaene Hospodin s pachateli ničemností. Pokoj s Izraelem!

almy 126

1 Poutní píseň. Kdy Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jak ve snu. 2 Tehdy nae ústa naplnil smích a ná jazyk plesal. Tehdy se říkalo mezi pronárody: "Hospodin s nimi učinil velké věci." 3 Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se. 4 Hospodine, změň ná úděl, jako mění potoky na jihu země! 5 Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet. 6 S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá, s plesáním vak přijde, a ponese snopy.

almy 127

1 Poutní píseň, alomounova. Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeí-li město Hospodin, nadarmo bdí strány. 2 Nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení, zatímco Bůh dopřává svému milému spánek. 3 Hle, synové jsou dědictví od Hospodina, mzdou od něho plod lůna. 4 Čím jsou ípy v ruce bohatýra, tím jsou synové zplození v mládí. 5 Blaze mui, který jimi naplnil svůj toulec! Nebudou zahanbeni, a budou v bráně jednat s nepřáteli.

almy 128

1 Poutní píseň. Blaze kadému, kdo se bojí Hospodina, kdo chodí po jeho cestách! 2 Co rukama vytěí, bude i jíst. Blaze tobě, bude s tebou dobře. 3 Tvá ena bude jak plodná réva uvnitř tvého domu, tvoji synové jak olivové ratolesti kolem tvého stolu. 4 Hle, jak bývá poehnáno mui, jen se bojí Hospodina. 5 Hospodin a poehná ti ze Sijónu, abys viděl dobro Jeruzaléma po vechny dny svého ití, 6 abys uviděl syny svých synů. Pokoj s Izraelem!

almy 129

1 Poutní píseň. Jak často mě u od mládí suovali - Izrael a řekne -, 2 jak často mě u od mládí suovali, ale nepřemohli. 3 Po zádech mi orali oráči, vyorali dlouhé brázdy. 4 Hospodin je spravedlivý, postraňky těch svévolníků přreal. 5 S hanbou zpět a táhnou vichni, kteří nenávidí Sijón! 6 A jsou jak tráva na střechách, ta uschne dřív, ne je vytrhána. 7 Jí si ten, kdo ne, dlaň nenaplní, ani náruč ten, jen sbírá snopy. 8 Neřeknou jim ti, kdo půjdou kolem: "Poehnání Hospodinovo buď s vámi! ehnáme vám v Hospodinově jménu."

almy 130

1 Poutní píseň. Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, 2 Panovníku, vysly můj hlas! Ké tvé ucho pozorně vyslechne moje prosby. 3 Bude-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku? 4 Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuje bázeň. 5 Skládám naději v Hospodina, má due v něho naději skládá, čekám na jeho slovo. 6 Má due vyhlíí Panovníka víc ne strání jitro, kdy drí strá k jitru. 7 Čekej, Izraeli, na Hospodina! U Hospodina je milosrdenství, hojné je u něho vykoupení, 8 on vykoupí Izraele ze vech jeho nepravostí.

almy 131

1 Poutní píseň, Davidova. Nemám, Hospodine, domýlivé srdce ani povýený pohled. Neenu se za velkými věcmi, za divy, je nevystihnu, 2 nýbr chovám se klidně a tie. Jako odstavené dítě u své matky, jako odstavené dítě je ve mně má due. 3 Čekej, Izraeli, na Hospodina nyní i navěky.

almy 132

1 Poutní píseň. Hospodine, rozpomeň se na Davida, na vekerou jeho usilovnou péči, 2 jak se zapřisáhl Hospodinu, zavázal se slibem Přesilnému Jákobovu: 3 “Nevejdu do stanu svého domu, nevstoupím na roho svého loe, 4 očím nedopřeji spánku ani víčkům podřimnutí, 5 dokud nenaleznu Hospodinu místo, příbytek Přesilnému Jákobovu!” 6 A hle, v Efratě jsme o ní uslyeli, nali jsme ji na Jaarských polích. 7 Vstupme do jeho příbytku, klanějme se před podnoím jeho nohou. 8 Povstaň, Hospodine, k místu svého odpočinku, ty sám i schrána tvé moci! 9 Tvoji kněí a obléknou spravedlnost, tvoji věrní a plesají. 10 Pro Davida, svého sluebníka, neodmítej svého pomazaného. 11 Hospodin přísahal Davidovi na svou věrnost - nevezme to nazpět: “Toho, jen vzejde z tvých beder, dosadím po tobě na trůn. 12 Dodří-li tvoji synové mou smlouvu i toto mé svědectví, jemu je budu učit, navdy budou té jejich synové sedat na tvém trůnu.” 13 Hospodin si toti zvolil Sijón, zatouil jej mít za sídlo: 14 “To je místo mého odpočinku navdy, usídlím se tady, nebo po něm touím. 15 Jeho stravě budu hojně ehnat, jeho uboáky budu sytit chlebem. 16 Jeho kněím dám za oděv spásu, jeho věrní budou zvučně plesat. 17 Zde dám pučet Davidovu rohu, svému pomazanému budu pečovat o planoucí světlo. 18 Jeho nepřátelům dám za oděv hanbu, ale na něm se bude jeho čelenka třpytit.”

almy 133

1 Poutní píseň, Davidova. Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně! 2 Jako výborný olej na hlavě, jen kane na vous, na vous Áronovi, kane mu na výstřih roucha. 3 Jak chermónská rosa, která kane na sijónské hory. Tam udílí Hospodin své poehnání, ivot navěky.

almy 134

1 Poutní píseň. Dobrořečte Hospodinu, vichni Hospodinovi sluebníci, kteří stojíte v Hospodinově domě za nočního času. 2 Pozvedejte ruce ke svatyni, dobrořečte Hospodinu! 3 Hospodin ti ehnej ze Sijónu; on

učinil nebesa i zemi.

almy 135

1 Haleluja. Chvalte Hospodinovo jméno, chvalte je, Hospodinovi sluebníci, 2 kteří stojíte v Hospodinově domě, v nádvořích domu naeho Boha. 3 Chvalte Hospodina, nebo Hospodin je dobrý, pějte almy jeho jménu, nebo je líbezné. 4 Hospodin si vyvolil Jákoba, za zvlátní vlastnictví přijal Izraele. 5 Já přec vím, e Hospodin je velký, ná Pán je nade vechny bohy. 6 Vechno, co Hospodin chce, to činí na nebesích i na zemi, v mořích i ve vech propastných tůních. 7 Přivádí mlhu od končin země, dé provází blesky, ze svých zásobnic vyvádí vítr. 8 Prvorozené Egypta pobil od člověka po dobytče. 9 Znamení a zázraky sesílal na tebe, Egypte, na faraóna, na vechny jeho sluebníky. 10 Pobil mnohé pronárody a zahubil smělé krále, 11 krále Emorejců Síchona a báanského krále Óga i vechna království Kenaanu. 12 Jejich země předal do dědictví, do dědictví Izraeli, svému lidu. 13 Hospodine, tvé jméno je věčné, bude připomínán ve vech pokoleních, Hospodine. 14 Hospodin svůj lid obhájí, bude mít se svými sluebníky soucit. 15 Modly pronárodů jsou stříbro a zlato, dílo lidských rukou. 16 Mají ústa, a nemluví, mají oči, a nevidí. 17 Mají ui, a nic nezaslechnou, v jejich ústech není dechu. 18 Jim podobni jsou ti, kdo je zhotovují, kadý, kdo v ně doufá. 19 Dome Izraelův, dobrořeč Hospodinu, dome Áronův, dobrořeč Hospodinu. 20 Dome Léviův, dobrořeč Hospodinu, vy, kdo se bojíte Hospodina, dobrořečte Hospodinu. 21 Poehnán buď Hospodin ze Sijónu, ten, který přebývá v Jeruzalémě. Haleluja.

almy 136

1 Chválu vzdejte Hospodinu, protoe je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. 2 Chválu vzdejte Bohu bohů, jeho milosrdenství je věčné. 3 Chválu vzdejte Pánu pánů, jeho milosrdenství je věčné. 4 Jedině on koná velké divy, jeho milosrdenství je věčné. 5 Nebesa učinil důmyslně, jeho milosrdenství je věčné. 6 Zemi na vodách překlenul oblohou, jeho milosrdenství je věčné. 7 Učinil veliká světla, jeho milosrdenství je věčné. 8 Slunce, aby vládlo ve dne, jeho milosrdenství je věčné. 9 Měsíc a hvězdy, aby vládly v noci, jeho milosrdenství je věčné. 10 Ranil Egypt v jeho prvorozených, jeho milosrdenství je věčné. 11 A vyvedl Izraele z jeho středu, jeho milosrdenství je věčné. 12 Pevnou rukou a vztaenou paí, jeho milosrdenství je věčné. 13 On rozdělil Rákosové moře ve dvě, jeho milosrdenství je věčné. 14 A převedl Izraele jeho středem, jeho milosrdenství je věčné. 15 Faraóna s vojskem smetl do Rákosového moře, jeho milosrdenství je věčné. 16 Svůj lid vodil poutí, jeho milosrdenství je věčné. 17 Pobil velké krále, jeho milosrdenství je věčné. 18 Zahubil vzneené krále, jeho milosrdenství je věčné. 19 Krále Emorejců Síchona, jeho milosrdenství je věčné. 20 A báanského krále Óga, jeho milosrdenství je věčné. 21 Jejich země předal do dědictví, jeho milosrdenství je věčné. 22 Do dědictví Izraele, svého sluebníka, jeho milosrdenství je věčné. 23 Kdy jsme byli poníeni, rozpomněl se na nás, jeho milosrdenství je věčné. 24 A vyrval nás naim protivníkům, jeho milosrdenství je věčné. 25 Vekerému tvorstvu dává pokrm, jeho milosrdenství je věčné. 26 Chválu vzdejte Bohu nebes, jeho milosrdenství je věčné.

almy 137

1 U řek babylónských, tam jsme sedávali s pláčem ve vzpomínkách na Sijón. 2 Svě citary jsme v té zemi

zavěsili na topoly, 3 kdy nás ti, kdo nás odvěkli, vybízeli tam ke zpěvu, trýznitelé k radovánkám: “Zaspívejte nám některý ze sijónských zpěvů!” 4 Jak bychom vak mohli zpívat píseň Hospodinovu v té cizí zemi? 5 Jestli, Jeruzaléme, na tebe zapomenu, a mi má pravice slouit zapomene. 6 A mi jazyk přilne k patru, nebudu-li si tě připomínat, nebudu-li Jeruzalém považovat za svou svrchovanou radost. 7 Připomeň synům Edómu, Hospodine, den Jeruzaléma, jak volali: “Bořte! Bořte do základů!” 8 Záhube propadlá babylónská dcero, blaze tomu, kdo ti odplatí za skutky spáchané na nás. 9 Blaze tomu, kdo tvá nemluvnata uchopí a roztrítí o skálu.

almy 138

1 Davidův. Celým svým srdcem ti vzdávám chválu, přímo před bohy ti zpívám almy, 2 klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost; svou řeč jsi vyvýil nad kadé své jméno. 3 Odpověděl jsi mi v den, kdy jsem tě volal, dodal jsi mé dui sílu. 4 Hospodine, vichni králové země ti vzdají chválu, a uslyí, co jsi vyřkl. 5 Budou zpívat o Hospodinových cestách, nebo sláva Hospodinova je velká. 6 Hospodin je vyvýený, ale hledí na poníeného, zdálky pozná domýlivce. 7 I kdy jsem v souení, ty mi zachová ivot, vztáhne ruku proti hněvu mých nepřátel a tvá pravice mě spasí. 8 Hospodin za mě dokončí zápas. Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopoutěj dílo vlastních rukou!

almy 139

1 Pro předního zpěváka. Davidův, alm. Hospodine, zkoumá mě a zná mě. 2 Ví o mně, a sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. 3 Sleduje mou stezku i místo, kde leím, vechny moje cesty jsou ti známy. 4 Jetě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, ví u vechno. 5 Sevřel jsi mě zezadu i zpředu, svou dlaň jsi poloil na mě. 6 Nad mé chápání jsou tyto divy, jsou nedostupné, nestačím na to. 7 Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří? 8 Zamířím-li k nebi, jsi tam, a kdy si ustelu v podsvětí, také tam bude. 9 I kdybych vzlétl na křídlech jitřní záře, chtěl přebývat při nejzazím moři, 10 tvoje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí. 11 Kdybych řekl: Snad mě přikryje tma, i noc kolem mne se stane světlem. 12 ádná tma pro tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo. 13 Tys to byl, kdo utvořil mé ledví, v ivotě mé matky jsi mě utkal. 14 Tobě vzdávám chválu za činy, je budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom. 15 Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí, kdy jsem byl v skrytosti tvořen a hněten v nejhlubích útrokách země. 16 Tvé oči mě viděly v zárodku, vechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív ne jediný z nich nastal. 17 Jak si váím divů, které koná, Boe! Nesmírný je jejich počet, 18 sčel bych je, ale je jich víc ne písku. Sotva procitnu, jsem s tebou. 19 Ké bys, Boe, skolil svévolníka. Pryč ode mne, vy, kdo proléváte krev! 20 Dovolávají se tě při svých pletichách, zneuívají tvé jméno tvoji protivníci. 21 Nemám nenávidět, Hospodine, ty, kdo nenávidí tebe? S odporem pohlíet na ty, kdo se proti tobě zvedli? 22 Nenávidím je, rozhodně nenávidím, jsou to také moji nepřátelé. 23 Boe, zkoumej mě, ty zná mé srdce, zkouej mě, ty zná můj neklid, 24 hled', zda jsem neseel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved'!

almy 140

1 Pro předního zpěváka. alm Davidův. 2 Vysvobod' mě, Hospodine, od člověka zlého, chraň mě proti násilníku, 3 proti těm, kdo mají v srdci zlé úmysly a den ze dne se srocují k bojům, 4 jazyky si ostří jako hadi, za rty mají jed jak zmije. 5 Ochraňuj mě, Hospodine, před rukama svévolníka, chraň mě proti násilníku, proti těm, kdo zamýlejí podrazit mi nohy. 6 Pyní osidlo mi nastraili, sí z provazů na cestu rozestřeli, nachystali na mě léčky. 7 Pravím Hospodinu: Ty jsi můj Bůh! Přej sluchu mým prosbám, Hospodine. 8 Hospodine, Panovníku, moje mocná spáso, hlavu kryje mi v den bitvy. 9 Nepřivoluj, Hospodine, k choutkám svévolníka, nedej, aby vyly jeho plány, a se nevypíná. 10 Na hlavu těch, kdo mě obkličují, a padne trápení, na něm se jejich rty umluvily. 11 A na ně dopadne havé uhlí, a je Bůh do ohně srazí, do vířivých proudů, aby nepovstali. 12 Pomlouvač se v zemi neudrží, zlovolného násilníka stihne náhlá zkáza. 13 Vím, e Hospodin obhájí poníeného, e uboákům zjedná právo. 14 Ano, spravedliví vzdají tvému jménu chválu, přímí budou bydlet před tvou tváří!

almy 141

1 alm Davidův. Hospodine, k tobě volám, pospě ke mně, dopřej sluchu mému hlasu, kdy tě volám! 2 Jako kadidlo a míří má modlitba k tobě, pozdviení mých rukou jak večerní obě. 3 Hospodine, postav strá k mým ústům, přede dveře mých rtů hlídku, 4 nedej, aby se mé srdce přiklonilo ke zlu, a se nedopustím svévolnosti s mui, kteří páou ničemnosti; jejich vlídnosti okouet nechci. 5 Spravedlivý a mě třeba bije, pokládám to za milosrdenství, a mě trestá, je to pro mou hlavu olej, má hlava to neodmítne, v jejich netěstí se za ně jetě budu modlit. 6 A jsou jejich soudci svreni na úbočí skály, ale spravedliví a slyí, e vlídná jsou má slova. 7 Jako kdy se v zemi vechno seká a poltí, k jícnu podsvětí se sypou nae kosti. 8 K tobě, Panovníku Hospodine, pozvedám své oči, utíkám se k tobě, nevydej mě smrti, 9 ochraňuj mě před osidlem na mě políčeným, před léčkami pachatelů ničemností! 10 Svévolníci a se chytí do svých tenat, kdeto já a projdu!

almy 142

1 Poučující, Davidův. Modlitba, kdy byl v jeskyni. 2 Volám k Hospodinu, úpím, volám k Hospodinu, prosím, 3 před ním vylévám své lkání, o svém souení mu vypovídám. 4 Jsem na duchu skleslý, ale ty zná moji stezku! Na cestě, jí kráčím, osidlo mi nastraili. 5 Pohled' napravo a uží: není tu nikoho, kdo by se ke mně znal, nemám kam utéci, není tu, kdo by měl o mě péči. 6 Úpím k tobě, Hospodine, pravím: Tys mé útočitě, tys můj podíl v zemi ivých! 7 Věnuj pozornost mému bédování, jsem zcela vyčerpán. Vysvobod' mě od pronásledovatelů, jsou zdatnější ne já. 8 Vyved' mě ze aláře, abych vzdával chválu tvému jménu. Obstoupí mě spravedliví, ty se mě zastane.

almy 143

1 alm Davidův. Hospodine, sly mou modlitbu, přej sluchu mým prosbám, odpověz mi pro svou pravdu, pro svou spravedlnost. 2 Nevcházej v soud se svým sluebníkem, vdy před tebou nikdo z ivých není spravedlivý. 3 Nepřítel mě pronásleduje, můj ivot tiskne k zemi, do temnot mě vsadil jak od věků mrtvé. 4 Jsem skleslý na duchu, srdce mi usedá v nitru. 5 Připomínám si dávné dny, rozjímám o vech tvých skutcích, přemýlím o činech tvých rukou, 6 rozpínám své ruce k tobě, má due po tobě ízní jak vyprahlá

země. 7 Pospě, odpověz mi, Hospodine, můj duch dokonává, neukryvej přede mnou svou tvář, nebo se budu podobat těm, kdo sestupují v jámu. 8 Ohlas mi zrána své milosrdenství, nebo doufám v tebe. Dej mi poznat cestu, po ní mám jít, nebo k tobě pozvedám svou duši. 9 Vysvobod' mě od nepřátel, Hospodine, u tebe si hledám úkryt. 10 Nauč mě plnit tvou vůli, vdy jsi můj Bůh. Ké mě tvůj dobrotivý duch vede po rovné zemi! 11 Pro své jméno mi zachovej, Hospodine, iivot, ve své spravedlnosti mě vyved' ze souení, 12 ve svém milosrdenství umlč mé nepřátele, přived' nazmar vechny moje protivníky, vdy jsem tvůj sluebník!

almy 144

1 Davidův. Poehnán buď Hospodin, má skála, který učí bojovat mé ruce a mé prsty válčit! 2 Moje milosrdenství a moje pevná tvrz, můj nedobytný hrad, můj vysvoboditel, můj útěk, k němu se utíkám, on mi můj lid podmaňuje. 3 Hospodine, co je člověk, e ho bere na vědomí, co syn člověka, e na něj myslí? 4 Člověk se podobá vánku, jeho dny jsou jak stín pomíjivé. 5 Hospodine, nakloň nebesa a sestup! Dotkni se hor a bude se z nich kouřit. 6 Udeř bleskem, rozptyl nepřátele, vypus své ípy a uveď je v zmatek, 7 vztáhni ruku z výše, vyprosti mě a vysvobod' z nesmírného vodstva, z rukou cizozemců! 8 Jejich ústa mluví alebně, jejich pravice je pravice zrádná! 9 Boe, chci ti zpívat novou píseň, s harfou o deseti strunách budu ti pět almy. 10 Ty, jen dává spásu králům, jen Davida, svého sluebníka, vyprouje od zhoubného meče, 11 vyprosti mě a vysvobod' z rukou cizozemců! Jejich ústa mluví alebně, jejich pravice je pravice zrádná. 12 Ké jsou nai synové jak těpy, krásně urostlí v svém mládí. Nae dcery a jsou jako sloupy vytesané podle chrámového vzoru. 13 Nae sýpky a jsou plné, a skýtají hojnost veho. Naich ovcí a je na tisíce, desetitisíce vude vůkol, 14 ná skot a je březí. A nás nepostihne vpád a odvlékání, a nezazní alostný křik na ulicích. 15 Blaze lidu, jemu se tak daří. Blaze lidu, jeho Bohem je Hospodin!

almy 145

1 Chvalozpěv Davidův. Chci tě vyvyovat, Boe můj a Králi, tvému jménu dobrořečit navěky a navdy. 2 Po vechny dny ti chci dobrořečit a tvé jméno chválit navěky a navdy. 3 Veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný, jeho velikost nelze vyzpytovat. 4 Vechna pokolení chválí tvoje skutky zpěvem, hlásají tvé bohatýrské činy. 5 Tvoje velebnost je důstojná a slavná, chci přemýlet o tvých divuplných dílech. 6 Vichni budou mluvit o tvých mocných, bázeň vzbuzujících skutcích, i já budu vypravovat o tvé velikosti. 7 Budou říit ve, co připomíná tvoji velkou dobrotivost, budou jásat, jak jsi spravedlivý. 8 Hospodin je milostivý, plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný. 9 Hospodin je ke vem dobrotivý, nade vím, co učinil, se slitovává. 10 Ké ti vzdají chválu, Hospodine, vekeré tvé skutky, ké ti tvoji věrní dobrořečí, 11 a hovoří o tvém slavném kralování, a promluví o tvé bohatýrské síle, 12 aby lidem uváděli ve známost tvé bohatýrské činy a slávu a důstojnost království tvého. 13 Tvoje království je království vech věků, tvoje vláda přečká vechna pokolení. Ve vech svých slovech je Hospodin věrný, je svatý ve vech svých skutcích. 14 Hospodin podpírá vechny klesající a vechny sehnuté napřimuje. 15 Oči vech s nadějí vzhlíejí k tobě a ty jim v pravý čas dává pokrm, 16 otvírá svou ruku a ve své přízni sytí vechno, co ije. 17 Hospodin je spravedlivý ve vech svých cestách, milosrdný ve vech svých skutcích. 18 Hospodin je blízko vem, kteří volají k němu, vem, kdo ho volají opravdově. 19 Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí, slyí, kdy volají o pomoc, a zachrání je. 20 Vechny, kdo ho milují, Hospodin ochraňuje, ale vechny svévolníky vyhlazuje. 21 Z mých úst zazní chvála Hospodinu, jeho přesvatému jménu bude dobrořečit vechno tvorstvo navěky a navdy.

almy 146

1 Haleluja. Chval, due má, Hospodina! 2 Hospodina budu chválit po celý svůjivot, svému Bohu zpívat almy, co iv budu. 3 Nedoufejte v kniata, v člověka, u něho záchrany není. 4 Jeho duch odchází, on se vrací do své země, tím dnem berou za své jeho plány. 5 Blaze tomu, kdo má ku pomoci Boha Jákobova, kdo s nadějí vzhlíí k Hospodinu, svému Bohu, 6 jen učinil nebesa i zemi s mořem a vím, co k nim patří, jen navěky zachovává věrnost. 7 Utitěným dopomáhá k právu, hladovým chléb dává. Hospodin osvobozuje vězně. 8 Hospodin otvírá oči slepým, Hospodin sehnuté napřimuje, Hospodin miluje spravedlivé. 9 Hospodin ochraňuje ty, kdo jsou bez domova, ujímá se sirotka i vdovy, svévolným vak mate cestu. 10 Hospodin bude kralovat věčně, Bůh tvůj, Sijóne, po vechna pokolení. Haleluja.

almy 147

1 Haleluja. Je tak dobré Bohu naemu pět almy, rozkoná a líbezná je chvála. 2 Hospodin buduje Jeruzalém, shromaduje rozehnané z Izraele, 3 uzdravuje ty, kdo jsou zkrueni v srdci, jejich rány obvazuje. 4 On určuje počet hvězd, on kadou vyvolává jménem. 5 Velký je ná Pán, je velmi mocný, jeho mylení obsáhnout nelze. 6 Hospodin se ujímá pokorných, svévolníky snijuje a k zemi. 7 Pějte Hospodinu píseň díků, zpívejte naemu Bohu almy při citaře, 8 tomu, který zahaluje nebe mračny, který připravuje zemi detě, který dává na horách růst trávě, 9 tomu, který zvířatům potravu dává, i krkavčím mlád'atům, kdy křičí. 10 Netěí ho síla koně, nemá zalíbení v svalech mue. 11 Hospodin má zalíbení v těch, kdo se ho bojí, v těch, kdo čekají na jeho milosrdenství. 12 Jeruzaléme, chval zpěvem Hospodina, chval, Sijóne, svého Boha! 13 On upevnil závory v tvých branách, poehnal tvým synům v tobě. 14 Na tvém území ti zjednal pokoj, bělí peničnou tě sytí. 15 Na zem vysílá svůj výrok, rychle běí jeho slovo. 16 Dává sníh jak vlnu, sype jíní jako popel. 17 Rozhazuje kroupy jako sousta chleba, kdo odolá jeho mrazu? 18 Sele slovo své a taje, káe vát větru a plynou vody. 19 Oznamil své slovo Jákobovi, nařízení svá a soudy Izraeli. 20 Tak ádnému z pronárodů neučinil, jeho soudy nepoznaly. Haleluja.

almy 148

1 Haleluja. Chvalte Hospodina z nebes, chvalte ho ve výinách! 2 Chvalte ho, vichni jeho andělé, chvalte ho, vechny jeho zástupy. 3 Chvalte ho, slunce s měsícem, chvalte ho, vechny jasné hvězdy. 4 Chvalte ho, nebesa nebes, rovně vody nad nebesy, 5 chvalte Hospodinovo jméno! Vdy on přikázal, a bylo to stvořeno, 6 on tomu dal povstat navěky a navdy, nařízení, které vydal, nepomine. 7 Ze země a chválí Hospodina netvoři a vechny propastné tůně, 8 oheň, krupobití, sníh i mlha, bouřný vichr, který plní jeho slovo, 9 horstva a vechny pahorky, ovocné stromy a vechny cedry, 10 zvěř a vechna dobytčata, plazi, okřídlené ptactvo, 11 králové země a vechny národy, vladaři a vichni soudci země, 12 jinoi i panny, starci i mladí. 13 A chválí Hospodinovo jméno, pouze jeho jméno je vyvýené, jeho velebnost je nad zemí i nebem. 14 Vyvýil roh svého lidu k chvále vech svých věrných, synů Izraele, lidu, který je mu blízký. Haleluja.

almy 149

1 Haleluja. Zpívejte Hospodinu píseň novou, jeho chválu v shromáždění věrných! 2 A se Izrael raduje ze svého Tvůrce, a synové Sijónu jásají nad svým Králem, 3 a tanečním rejem chválí jeho jméno, a mu pění almy při bubnu a při citaře. 4 Hospodin má ve svém lidu zalíbení, pokorné oslaví spásou. 5 Věrní a jásají v slávě, a plesají na svých loích. 6 A svým hrdlem vyvyšují Boha, s dvojsečným mečem v svých rukou, 7 aby nad pronárody konali pomstu, tresty na národech, 8 aby spoutali řetězy jejich krále, eleznými okovy ty, kdo jsou u nich ve cti, 9 aby na nich vykonali soud, jak o tom psáno. Je to čest pro všechny jeho věrné. Haleluja.

almy 150

1 Haleluja. Chvalte Boha v jeho svatyni, chvalte ho i na obloze, ji sklenul svou mocí, 2 chvalte ho za jeho bohatýrské činy, chvalte ho pro jeho nesmírnou velikost! 3 Chvalte ho zvukem polnice, chvalte ho harfou a citarou, 4 chvalte ho bubnem a tancem, chvalte ho strunami a flétnou, 5 chvalte ho zvučnými cymbály, chvalte ho cymbály dunivými! 6 Vечно, co má dech, a chválí Hospodina! Haleluja.

Příslaví 1

1 Příslaví alomouna, syna Davidova, krále Izraele, 2 jak poznat moudrost a kázeň, jak pochopit výroky rozumnosti, 3 jak si prozíravě osvojit kázeň, spravedlnost, právo a přímou, 4 aby prostoduí byli obdařeni chytrostí, mladík poznáním a důvtipem. 5 Bude-li naslouchat moudrý, přibude mu znalostí, a rozumný získá schopnost 6 porozumět přísloví a jinotaji, slovům mudrců i jejich hádankám. 7 Počátek poznání je bázeň před Hospodinem, moudrostí a kázní pohrdají poetilci. 8 Můj synu, poslouvej otcovo kárání a matčíným poučováním neopovrhuj. 9 Budou ti půvabným věncem na hlavě a náhrdelníkem na tvém hrdle. 10 Můj synu, kdyby tě lákali hříníci, nepřivoluj! 11 Kdyby tě přemlouvali: "Pojď s námi, vraedné úklady nastavíme, počíháme si na nevinného bez důvodu, 12 pohltíme je, jako podsvětí pohlcuje ívé, bezúhonní budou jako ti, kdo sestupují do jámy, 13 přijdeme si na rozličný drahocenný majetek a domy kořistí si naplníme, 14 spoj svůj úděl s námi, budeme mít vichni jeden měec" - 15 můj synu, nechod' s nimi jejich cestou, zdruj svou nohu od jejich stezky, 16 nebo jejich nohy běí za zlem, pospíchají prolévat krev. 17 Je zbytečné sypat pod sí, kdy to kadý okřídlenec vidí. 18 Oni vak strojí ty vraedné úklady proti sobě, číhají na vlastní dui. 19 Takové jsou stezky vech, kdo za ziskem se honí; ten stojí své pány ivot. 20 Moudrost pronikavě volá na ulici, na náměstích vydává svůj hlas. 21 Volá na nároí plném hluku, pronáí své výroky u vchodů do městských bran: 22 "Dokdy budete, vy prostoduí, milovat prostoduchost, dokdy posměvači budou mít zálibu v posmívání, hlupáci poznání nenávidět? 23 Obráte se, kdy vám domlouvám. Hle, nechám na vás proudit svého ducha, uvedu vám ve známou svá slova: 24 Protoe jsem volala, a vy jste odmítali, ruce jsem vztahovala, a nikdo na to nedbal, 25 kadé mé radě jste se vyhýbali, nedali jste na mé domlouvání, 26 i já se budu smát, a budete v bídě, budu se vysmívat, a na vás přijde strach, 27 a na vás přijde strach jako ničivá bouře a vae bída se přiene jako vichřice, a na vás přijde souení a tíseň. 28 Tehdy mě budou volat, a neodpovím, budou mě hledat za úsvitu, a nenaleznou, 29 protoe měli poznání v nenávisti a bázeň před Hospodinem si nezvolili, 30 nedali na mou radu, kadou mou domluvu zneváli. 31 Budou jíst plody své cesty, přesytí se svými plány. 32 Prostoduché zavradí jejich odmítavost, hlupáky zahubí jejich netečnost. 33 Ale kdo mě poslouchá, v bezpečí bude bydlet a ít klidně, beze strachu z něčeho zlého."

Příslaví 2

1 Můj synu, jestlie přijme mé výroky, uchová-li mé příkazy ve svém nitru, 2 abys věnoval pozornost moudrosti a naklonil své srdce k rozumnosti, 3 jestlie přivolá porozumění a hlasitě zavolá na rozumnost, 4 bude-li ji hledat jako stříbro a pátrat po ní jako po skrytých pokladech, 5 tehdy pochopí, co je bázeň před Hospodinem, a dojde k poznání Boha. 6 Nebo moudrost dává Hospodin, poznání i rozumnost pochází z jeho úst. 7 Pro přímé má pohotovou pomoc, je títem těm, kdo ijí bezúhonně, 8 chrání stezky práva a střeí cestu svých věrných. 9 Tehdy porozumí spravedlnosti, právu a přímosti, vezmu, co zanechává dobré stopy. 10 Nebo moudrost vejde do tvého srdce a poznání oblaí tvou dui. 11 Tvou stráí stane se důvtip, rozumnost tě bude chránit. 12 Ochrání tě před zlou cestou, před kadým, kdo proradně mluví, 13 před těmi, kdo opoutějí přímé stezky a chodí po temných cestách, 14 kdo se radují, kdy páchají zlo, jásají nad zhoubnými proradnostmi, 15 jejich stezky jsou křivolaké; jsou neupřímní na kadém kroku. 16 Moudrost tě ochrání před cizí enou, před cizinkou, která se lísá svými řečmi, 17 která opoutí druha svého mládí, a na smlouvu svého Boha zapomíná. 18 Propadla smrti i se svým domem, její stopy směřují do řie stúnů. 19 Nikdo z těch, kdo k ní vcházejí, se nevrátí, stezek ivota nedosáhne. 20 Ké bys jen chodil po cestě dobrých a bedlivě dbal na stezky spravedlivých. 21 Nebo zemi budou obývat přímí a zůstanou v ní bezúhonní. 22 Ale svévolníci budou ze země vyati, věrolomní budou z ní vyrváni.

Příslaví 3

1 Můj synu, na mé učení nezapomínej, a tvé srdce příkazy mé dodruje. 2 Prodlouí ti dny a léta ivota a přidají ti pokoj. 3 A tě neopoutí milosrdenství a věrnost! Přiva si je na hrdlo, napi je na tabulku svého srdce. 4 Tak najde milost a uznání v očích Boích i lidských. 5 Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. 6 Poznávej ho na vech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky. 7 Nebuď moudrý sám u sebe, boj se Hospodina, od zlého se odvra. 8 To dá tvému tělu zdraví a svěest tvým kostem. 9 Cti Hospodina ze svého majetku i prvotinami z celé své úrody! 10 Bohatě se naplní tvé sýpky, motem budou přetékat tvé kádě. 11 Neodvrhuj, můj synu, Hospodinovo kárání, neprotiv se jeho domlouvání. 12 Vdy Hospodin domlouvá tomu, koho miluje, jako otec synu, v něm našel zalíbení. 13 Blaze člověku, jen nael moudrost, člověku, jen doel rozumnosti. 14 Nabýt jí je lepší neli nabýt stříbra, její výnos je nad ryzí zlato. 15 Je drahocennější ne perly, nevyrovnej se jí ádné tvé skvosty. 16 V její pravici je dlouhověkost, v její levici bohatství a čest. 17 Její cesty vedou k blaenosti, vechny její stezky ku pokoji. 18 Stromem ivota je těm, kdo se jí chopí, blaze těm, kdo se jí drí. 19 Hospodin moudrostí zaloil zemi, nebesa upevnil rozumností, 20 propastné tůně se jeho věděním rozpoltily a mraky vydaly krůpěje rosy. 21 Můj synu, a toto ti nesejde z očí. Zachovej si pohotovost a důvtip. 22 To dá tvé dui ivot a milost tvému hrdlu. 23 Tehdy půjde bezpečně svou cestou, tvá noha se neporaní. 24 Ulehne-li, nebude se strachovat, ulehne a příjemný bude tvůj spánek. 25 Neboj se náhlého strachu, a přijde spou na svévolníky. 26 Hospodin bude po tvém boku, bude střeit před pastí tvou nohu. 27 Neodpírej dobrodiní těm, kteří je potřebují, je-li v tvé moci je prokázat. 28 Neříkej svému bličnímu: “Jdi a přijď” zase a dám ti to zítra”, kdy to má s sebou. 29 Nechystej nic zlého na svého bliního, který s tebou důvěřivě bydlí. 30 S nikým neměj spory bez důvodu, jestlie se proti tobě nedopustil zlého. 31 Nezávid’ násilníkovi, ádnou z jeho cest si nezvol. 32 Nebo Hospodin má neupřímného v ohavnosti, s přímými vak je v důvěrném obecnství. 33 Hospodinovo prokletí spočívá na domě svévolníka, jeho poehnání na obydlí spravedlivých. 34 Vysmívá se posměvačům, pokorným vak dává milost. 35 Čest připadne moudrým do dědictví, hlupáci si vak odnesou hanbu.

Příslaví 4

1 Synové, slyte otcovské kárání, pozornost věnujte poznávání rozumnosti. 2 Vdy jsem vám předal výborné znalosti, moje učení neopoutějte: 3 Kdy jsem byl jako syn u svého otce, útlý jedináček při své matce, 4 on mě vyučoval, říkával mi: “Dr se celým srdcem mých slov, dbej na mé příkazy a bude iv. 5 Získej moudrost, získej rozumnost. Na výroky mých úst nezapomeň, neodchyl se od nich. 6 Neopoutěj ji, bude tě střeit. Miluj ji, bude tě chránit. 7 Počátek moudrosti je: Sna se získat moudrost, za vechno své jmění získej rozumnost. 8 Obklop se jí, vyvíjí tě; oslaví tě, kdy ji obejmeme. 9 Vloí ti na hlavu půvabný věnec, ozdobnou korunu ti předá. 10 Sly, můj synu, přijmi mé výroky, iv bude mnoho let. 11 Cestě moudrosti jsem tě učil, vodil tě stopami přímosti. 12 Půjde-li jimi, kroky tvé neuvíznou, jestlie pobějí, neklopýtne. 13 Napomenutí se chop a neochabuj, dodruj je, to je tvůj ivot. 14 Nevcházej na stezku svévolníků, cestou zlých se neubírej. 15 Vyhni se jí, nechod' po ní, odstup od ní a jdi dál. 16 Neusnou, kdy nespáchají něco zlého, o spánek jsou připraveni, kdy někoho nepřivedou k pádu. 17 Chlebem svévole se iví, vínem násilí se napájí. 18 Stezka spravedlivých je jak jasné světlo, které svítí stále víc, a je tu den. 19 Cesta svévolníků je vak jako soumrak, nevědí, o co klopýtne. 20 Můj synu, věnuj pozornost mým slovům, k mým výrokům nakloň ucho. 21 A nesejdou ti z očí, střez je v hloubi srdce. 22 Dají ivot těm, kteří je nalézají, a zdraví celému jejich tělu. 23 Především střez a chraň své srdce, vdy z něho vychází ivot. 24 Odvracej svá ústa od fale a od svých rtů vzdal neupřímnost. 25 Tvé oči a hledí rovně, zpřímá před sebe se dívej. 26 Sleduj stopy svých nohou, vechny tvé cesty a jsou pevné. 27 Napravo ani nalevo se neuchyluj, odvra od zlého svou nohu.

Příslaví 5

1 Můj synu, věnuj pozornost mé moudrosti, nakloň své ucho k mé rozumnosti, 2 dbej na obezřetné rady, poznání a zachovávají tvé rty. 3 Ze rtů cizí eny sice kape med, a její jazyk je hladí ne olej, 4 nakonec je vak hořká jako pelyněk, ostrá jak dvojsečný meč. 5 Její nohy sestupují k smrti, její kroky uvíznou v podsvětí. 6 Nevysleduje stezku ivota, její stopy se motají, neví kam. 7 Proto, synové, poslyte mě, neodvracejte se od výroků mých úst. 8 A jde tvá cesta daleko od ní, nepřibliuj se ke dveřím jejího domu, 9 a nevydá svou důstojnost jiným, ukrutníkovi svá léta, 10 a se tvou silou nesytí cizáci a ovocem tvého trápení dům cizí. 11 Nakonec bude skučet, a celé tvé tělo zchátrá. 12 Řekne: “Jak jsem mohl nenávidět napomínání? Jak mohlo mé srdce znevaovat domlouvání? 13 Svoje vychovatele jsem neposlouchal, nenaslouchal jsem svým učitelům. 14 Málem bych byl propadl nejhorímu uprostřed shromáždění a pospolitosti.” 15 Pij vodu z vlastní nádre, tu, je vyvěrá z tvé studnice. 16 Mají se tvé prameny roztékat ven do iroka jako vodní toky? 17 Tobě mají patřit, tobě jedinému, a ne cizím spolu s tebou. 18 Buď poehnán tvůj zdroj, raduj se z eny svého mládí, 19 z milované laně, z líbezné srny; její prsy a tě vdycky opojují, kochej se v jejím milování ustavičně. 20 Proč by ses kochal, můj synu, v cizačce, proč bys v náručí cizinku svíral? 21 Cesty člověka jsou Hospodinu zřejmé, on sleduje vechny jeho stopy. 22 Svévolníka polapí jeho zločiny, bude spoután provazy svého hříchu. 23 Nedbal na napomenutí, proto zemře; bloudí pro svou velkou poetilost.

Příslaví 6

1 Můj synu, jestli se zaručil za svého druha nebo se zavázal rukoudáním za cizáka 2 a zapletl se výroky svých úst, a výroky svých úst se chytil, 3 udělej, můj synu, toto: Hleď se vyprostit. Dostal ses do rukou svého druha. Jdi, vrhni se do bláta a naléhej na svého druha. 4 Nedopřej svým očím spánku, ani zdřímnout nedávej svým víčkům. 5 Jak gazela vytrhni se z rukou, jako ptáče z rukou čihařových. 6 Jdi k mravenci, lenochu, dívej se, jak ije, a zmoudří. 7 Ač nemá ádného vůdce, dozorce či vládce, 8 opatřuje si v létě pokrm, o ních sklízí svou potravu. 9 Jak dlouho, lenochu, bude leet? Kdy se probudí ze svého spánku? 10 Trochu si pospí, trochu zdřímne, trochu sloí ruce v klín a poleí si 11 a tvá chudoba přijde jak pobuda a tvá nouze jako ozbrojenec. 12 Ničemný člověk, mu propadlý ničemnostem, má plná ústa fale, 13 mrká očima, nohama cosi naznačuje, svými prsty ukazuje. 14 V srdci má proradnost, osnuje zlo v kadém čase, vyvolává sváry. 15 Proto náhlá pohroma ho stihne, bude nenadále rozdrčen a nezhojí ho nikdo. 16 Těchto est věcí Hospodin nenávidí a sedmá je mu ohavností: 17 přezíravé oči, zrádný jazyk, ruce, které prolévají nevinnou krev, 18 srdce osnující ničemné plány, nohy rychle spěchající za zlem, 19 křivý svědek, který ří li, a ten, kdo vyvolává mezi bratry sváry. 20 Dodruj, můj synu, otcovy příkazy, a matčíným poučováním neopovrhuj. 21 Přiva si je natrvalo k srdci, oviň si je kolem hrdla. 22 Povedou tě, kamkoli půjde, kdy bude leet, budou tě střeit, procitne a budou s tebou rozmlouvat. 23 Vdy příkaz je světlem a vyučování osvěcuje, domluvy a kárání jsou cesty k ivotu: 24 Budou tě střeit před patnou enou, před úlisným jazykem cizinky. 25 Nedychti v srdci po její kráse, a tě svými řasami neuchvátí! 26 Nevěstce zaplatí bochníčkem chleba, ena jiného vak loví drahou dui. 27 Můe si kdo shrnout do klína oheň a nespálit si aty? 28 Co můe někdo chodit po havém uhlí, a nepopálit si nohy? 29 Tak dopadne ten, kdo vchází k eně svého druha; nezůstane bez trestu, kdo se jí dotkne. 30 Nepohrdá se zlodějem, e kradl, aby se nasytil, kdy měl hlad. 31 Je-li vak přistien, nahradí to sedmeronásobně, dá vechen majetek svého domu. 32 Kdo s enou cizoloí, nemá rozum, k vlastní zkáze to činí. 33 Sklidí jen rány a hanbu a jeho potupa nebude smazána. 34 Nebo árlivost rozpálí mue, ten bude v den pomsty nelítostný. 35 Nepřijme ádný dar na usmířenou, nepovolí, i kdybys sebevíc úplatků dával.

Příslaví 7

1 Můj synu, dbej na mé výroky, chovej mé příkazy ve svém nitru. 2 Dbej na mé příkazy a bude iv, střež moje učení jak zřítelnici oka. 3 Přiva si je k prstům, napi je na tabulku svého srdce. 4 Moudrosti řekni: “Jsi moje sestra”, rozumnost nazvi svou příbuznou, 5 aby tě střeila před cizí enou, před cizinkou, která lichotí svými řečmi. 6 Jednou jsem vyhlíel mříí z okna svého domu 7 a díval jsem se na prostoduché; pozoroval jsem mezi těmi synky mladíka, který neměl rozum. 8 Přecházel ulici kolem jejího nároí, vykročil směrem k jejímu domu 9 na sklonku dne, za soumraku, pod zátitou temnoty noční. 10 A hle, ena mu jde vstříc v nevěstčím úboru se záludným srdcem. 11 Je halasná, dotěrná, její nohy nemají doma stání. 12 Hned je na ulici, hned na náměstí, na kadém nároí úklady strojí. 13 Uchopí jej, políbí ho, s nestoudnou tváří mu řekne: 14 “Vystrojila jsem pokojné obětní hody, vyplnila jsem dnes svoje sliby. 15 Proto jsem ti vyla vstříc a za úsvitu jsem tě hledala, a jsem tě nala. 16 Prostřela jsem na své lehátko přehozy, pestrá egyptská prostěradla. 17 Navoněla jsem své lúko myrhou, aloe a skořicí. 18 Pojď, opájejme se laskáním a do jitra, potěme se milováním. 19 Mu není doma, odeel na dalekou cestu. 20 Váček s penězi vzal s sebou, vrátí se domů a v den úplňku.” 21 Naklonila si ho mnohým přemlouváním, svými úlisnými rty ho svedla. 22 Hned el za ní jako vůl na poráku, jako poetilec v poutech k potrestání, 23 ne mu íp rozetne játra; spěchá do osidla jako ptáče, neví, e mu jde o ivot. 24 Nyní tedy, synové, slyte mě, věnujte pozornost výrokům mých úst. 25 A tvé srdce nesejde na její cesty, na její pěiny se nedej zavést. 26 Mnohé u sklála, přivedla k pádu, vichni, i ti nejzdatnější, byli od ní zavražděni. 27 Její dům - to cesty do podsvětí, vedoucí do komor smrti.

Příslaví 8

1 Copak moudrost nevolá, nevydává rozumnost svůj hlas? 2 Na nejvyším místě, nad cestou, na křiovatce stojí. 3 Při branách, kudy se chodí do města, u vchodu pronikavě volá: 4 “Na vás, mui, volám, můj hlas je určen synům lidským. 5 Prostduů, pochopte, v čem je chytrost, hlupáci, pochopte, v čem je rozum! 6 Slyte! Vyhlaui, co je směrodatné, otevírám rty a plyne z nich přímst. 7 O pravdě hovoří můj jazyk, mým rtům se svévole hnuší. 8 Vechny výroky mých úst jsou spravedlivé, není v nich nic potměilého či faleného. 9 Vechny jsou správné pro toho, kdo porozumí, přímé těm, kdo naleznou poznání. 10 Přijměte mé napomenutí, nikoli stříbro, spíe poznání, ne převýborné ryzí zlato. 11 Moudrost je lepší ne perly, nevyrovnaí se jí ádné skvosty. 12 Já, Moudrost, bydlím s chytrostí, nalézám obezřetné poznání. 13 Bázeň před Hospodinem znamená nenávidět zlo; nenávidím povýenost, pýchu, cestu zlou, proradná ústa. 14 U mne je rada i pohotová pomoc, jsem rozumnost, u mne je bohatýrská síla. 15 Skrže mne kralují králové a vydávají spravedlivá nařízení vládcí, 16 skrže mne velí velitelé a vichni urození soudí spravedlivě. 17 Já miluji ty, kdo milují mne, a kdo mě za úsvitu hledají, naleznou mne. 18 Bohatství a čest jsou u mne, ustavičný dostatek i spravedlnost. 19 Mé ovoce je lepší ne ryzí a čisté zlato, má úroda je nad výborné stříbro. 20 Chodím stezkou spravedlnosti a pěinami práva, 21 abych dala dědictví těm, kdo mě milují. Já naplním jejich pokladnice. 22 Hospodin mě vlastnil jako počátek své cesty, dříve ne co konal odedávna. 23 Od věků jsem ustanovena, od počátku, od pravěku země. 24 Jetě nebyly propastné tůně, kdy jsem se zrodila, jetě nebyly prameny vodami obtěkány. 25 Kdy jetě byly hory ponořeny, před pahorky jsem se narodila. 26 Jetě ne učinil zemi a vechno kolem a první hroudy pevniny, 27 kdy upevňoval nebesa, byla jsem při tom, kdy vymezoval obzor nad propastnou tůní, 28 kdy seshora zavěoval mračna, kdy sílily prameny propastné tůně, 29 kdy kladl moři jeho meze, aby vody nevystupovaly z břehů, kdy vymezoval základy země, 30 byla jsem mu věrně po boku, byla jsem jeho potěním den ze dne a radostně si před ním hrála v kadý čas. 31 Hraji si na jeho pevné zemi; mým potěním je být s lidskými syny. 32 Nyní tedy, synové, slyte mě: Blaze těm, kdo dbají na mé cesty. 33 Slyte napomenutí a buďte moudří; nevyhýbejte se tomu! 34 Blaze člověku, který mě poslouchá, bdí u mých dveří den ze dne a střeí veřeje mého vchodu. 35 Vdy ten, kdo mě nalézá, našel iivot a doel u Hospodina zalíbení. 36 Kdo hřeí proti mně, činí násilí své dui; vichni, kdo mě nenávidí, milují smrt.

Příslaví 9

1 Moudrost si vystavěla dům, vytesala sedm sloupů. 2 Porazila dobytče, smísila víno a prostřela svůj stůl. 3 Vyslala své dívky, volá na vrcholu městských výin: 4 “Kdo je prostduchý, a se sem uchýlí!” Toho, kdo nemá rozum, zve: 5 “Pojďte, jezte můj chléb a pijte víno, které jsem smísila, 6 nechte prostduchosti a budete ivi, kráčeíte cestou rozumnosti!” 7 Kdo napomíná posměvače, dojde pohany, kdo domlouvá svévolníku, poskvrní se! 8 Nedomlouvej posměvači, aby tě nezačal nenávidět. Domlouvej moudrému a bude tě milovat. 9 Moudrému dej a bude jetě moudřejší, pouč spravedlivého a přibude mu znalostí. 10 Začátek moudrosti je bázeň před Hospodinem a poznat Svatého je rozumnost. 11 Nebo skrže mne se rozhojní tvé dny, přibude ti let ivota. 12 Jsi-li moudrý, k svému prospěchu jsi moudrý, jsi-li posměvač, sám na to doplatí. 13 Paní Hloupost je halasná, prostduchá, vůbec nic nezná. 14 Sedá u vchodu do svého domu, na křesle na městských výinách, 15 a volá na mimojdoucí, kteří jdou po přímých stezkách: 16 “Kdo je prostduchý, a odbočí sem!” Toho, kdo nemá rozum, zve: 17 “Kradená voda je sladká a pokoutný chléb blaí.” 18 Ale on neví, e je tam říe stínů a e v hlubinách podsvětí jsou ti, je pozvala.

Příslaví 10

1 Příslaví alomounova. Syn moudrý dělá radost otci, kdeto syn hloupý působí al matce. 2 Neprávem nabyté poklady neprospějí, kdeto spravedlnost vysvobodí od smrti. 3 Hospodin nedopustí, aby hladověl spravedlivý, kdeto choutkám svévolníků činí přítr. 4 Zchudne, kdo pracuje zahálčivou dlaní, kdeto pilné jejich ruka obohatí. 5 Kdo v létě sklízí, je syn prozíravý, kdo prospí ně, je pro ostudu. 6 Mnohé poehnáání spočine na hlavě spravedlivého, kdeto v ústech svévolníků se skrývá násilí. 7 Památka spravedlivého bude k poehnáání, kdeto jméno svévolníků zpráchniví. 8 Kdo je moudrého srdce, přijímá příkazy, kdeto kdo je poetilých rtů, ten padne. 9 Kdo ije bezúhonně, ije bezpečně, kdeto kdo chodí křivolakými cestami, bude odhalen. 10 Kdo mrká okem, působí trápení, a kdo je poetilých rtů, ten padne. 11 Ústa spravedlivého jsou zdrojem ivota, kdeto v ústech svévolníků se skrývá násilí. 12 Nenávist vyvolává sváry, kdeto láska přikrývá vechna přestoupení. 13 Na rtech rozumného se nalézá moudrost, kdeto hůl dopadne na hřbet toho, kdo je bez rozumu. 14 Moudří uchovávají poznání, kdeto ústa poetilce přináejí zkázu. 15 Majetek bohatého je jeho pevnou tvrzí, chudoba nuzných je jejich zkázou. 16 Výdělek spravedlivého slouí k ivotu, výtěk svévolníkův k hříchu. 17 Ukazuje stezku k ivotu, kdo dbá na napomenutí, kdeto kdo si domluv nevímá, zavádí na scestí. 18 Kdo skrývá nenávist za zrádné rty, i ten, kdo íří pomluvy, je hlupák. 19 Mnohomluvnost nezůstává bez přestoupení, kdeto kdo krotí své rty, je prozíravý. 20 Jazyk spravedlivého je výborné stříbro, srdce svévolníků nestojí za nic. 21 Rty spravedlivého připravují pastvu mnohým, ale poetilci umírají na to, e jsou bez rozumu. 22 Hospodinovo poehnáání obohacuje a trápení s sebou nepřináí. 23 Radostnou hrou je pro hlupáka mrzké jednáání, kdeto pro rozumného mue moudrost. 24 Čeho se leká svévolník, to na něj přijde, kdeto touha spravedlivých se splní. 25 Kdy se přiene vichřice, je po svévolníkovi, kdeto spravedlivý má základ věčný. 26 Jako ocet zubům a kouř očím, tak je lenoch těm, kteří ho posílají. 27 Bázeň před Hospodinem přidává dnů, kdeto svévolníkům se léta zkrátí. 28 Očekávání spravedlivých je radostné, kdeto naděje svévolníků přijde vniveč. 29 Cesta Hospodinova je zátitou bezúhonnému, kdeto zkázou pro ty, kdo páchají ničemnosti. 30 Spravedlivý se nikdy nezhroutí, kdeto svévolníci zemi nezabydlí. 31 Ústa spravedlivého plodí moudrost, kdeto jazyk proradný bude vyat. 32 Rty spravedlivého vědí, v čem má Bůh zalíbení, kdeto ústa svévolníků znají jen proradnost.

Příslaví 11

1 Falené váhy jsou Hospodinu ohavností, kdeto v přesném závaí má zalíbení. 2 Za zpupností přichází hanba, kdeto s umírněnými je moudrost. 3 Přímé vede bezúhonnost, kdeto věrolomné zahubí pokřivenost. 4 V den prchlivosti neprospěje majetek, kdeto spravedlnost vysvobodí od smrti. 5 Spravedlnost napřimuje bezúhonnému cestu, kdeto svévolník svou svévolí padne. 6 Spravedlnost přímé vysvobodí, kdeto věrolomní se lapí do svých choutek. 7 Kdy zemře člověk svévolný, naděje přijde vniveč, vniveč přijde očekávání ničemníků. 8 Spravedlivý bývá zachován, je-li v souení, kdeto svévolník se dostane na jeho místo. 9 Rouhač ústy uvádí druha do zkázy, kdeto spravedliví budou zachovááni věděním. 10 Kdy je dobře spravedlivým, město jásá, kdy zhynou svévolníci, plesá. 11 ehnáním přímých se město pozvedá, kdeto ústy svévolníků se boří. 12 Kdo je bez rozumu, pohrdá svým druhem, kdeto mu rozumný mlčí. 13 Utrhač, kudy chodí, roznáí důvěrnosti, kdeto kdo je duchem věrný, ukryje to. 14 Pro nerozvané vedení padá lid, kdeto v mnoství rádců je záchrana. 15 Velmi zle dopadne ten, kdo se zaručil za cizího, kdeto kdo zaručování nenávidí, je v bezpečí. 16 Ulehtilá ena se drí cti, kdeto ukrutníci se drí bohatství. 17 Mu

milosrdný činí dobře i sám sobě, kdeto nelítostný drásá i vlastní tělo. 18 Svévolníka výdělek z jeho práce zklame, kdeto kdo rozsévá spravedlnost, má mzdu jistou. 19 Tak spravedlnost vede k ivotu, kdeto kdo se ene za zlem, spěje k smrti. 20 Hospodin má v ohavnosti lidi faleného srdce, kdeto zalíbení má v těch, jejich cesta je bezúhonná. 21 Zlý zaručeně nezůstane bez trestu, kdeto potomstvo spravedlivých bude uetřeno. 22 Zlatý krouek na rypáku vepře je ena krásná, ale svéhlavá a rozmarná. 23 Touhou spravedlivých je jen dobro, kdeto nadějí svévolníků je prosadit se zuřivostí. 24 Někdo rozdává a přibývá mu stále, kdeto ten, kdo je skoupý, mívá nedostatek. 25 Due tědrá bude nasycena tukem, a kdo občerstvuje, bude té občerstven. 26 Na toho, kdo zadruje obilí, láteří národ, kdeto ehnání se snáí na hlavu toho, kdo je prodává. 27 Kdo usilovně hledá dobro, hledá Boí zalíbení, kdeto kdo se pídí po zlu, toho zlo postihne. 28 Kdo doufá ve své bohatství, padne, kdeto spravedliví budou rait jako listí. 29 Kdo rozvrací svůj dům, zdědí vítr, a poetilec bude otrokem toho, kdo je moudrého srdce. 30 Ovoce spravedlivého je jako strom ivota, a kdo se ujímá duí, je moudrý. 31 Hle, spravedlivý dochází na zemi odplaty, tím spíe svévolník a hříník.

Příslloví 12

1 Kdo miluje napomenutí, miluje poznání, kdeto kdo domluvy nenávidí, je tupec. 2 Dobrý dochází u Hospodina zalíbení, kdeto pleticháře prohlauje Hospodin za svévolníka. 3 Svévolí se nikdo nezajistí, kořen spravedlivých se nezviklá. 4 ena statečná je korunou svého manela, kdeto ostudná mu je jako kostier v kostech. 5 Spravedliví přemýlejí o právu, svévolníci rozvaují o lsti. 6 Slova svévolníků jsou vraedné úklady, kdeto přímé jejich ústa vysvobodí. 7 Svévolníci budou podvráceni a nebudou ji, kdeto dům spravedlivých obstojí. 8 Mu bude chválen pro svá prozíravá ústa, kdeto ten, kdo má zvrácené srdce, upadne v pohrdání. 9 Lépe je být zlehčován a mít otoka, ne pokládat se za slavného a nemít chleba. 10 Spravedlivý cítí i se svým dobyt看em, kdeto nitro svévolníků je nelítostné. 11 Kdo obdělává svou půdu, nasytí se chlebem, kdeto kdo následuje povaleče, nemá rozum. 12 Svévolník dychtivě loví kdejaké zlo, kdeto kořen spravedlivých vydává dobro. 13 Zlovolník se chytí do přestupků svých rtů, kdeto spravedlivý vyvázne ze souení. 14 Ovocem svých úst se kadý dobře nasytí, skutek rukou se člověku vrátí. 15 Poetilci zdá se, e je jeho cesta přímá, kdeto kdo poslouchá rady, je moudrý. 16 U poetilce se jeho hoře pozná tý den, kdeto chytrý přikryje hanbu. 17 Kdo íří pravdu, hlásá spravedlnost, kdeto křivý svědek lest. 18 Někdo tlachá, jako by probodával mečem, kdeto jazyk moudrých hojí. 19 Pravdivé rty se zajistí navdy, kdeto jazyk zrádný na okamik. 20 Lest mají v srdci ti, kdo osnují zlo, kdeto radost ti, kdo radí ku pokoji. 21 ádná ničemnost nezasáhne spravedlivého, kdeto svévolníci okusí zlého vrchovatě. 22 Zrádné rty jsou Hospodinu ohavností, kdeto zalíbení má v těch, kdo prosazují pravdu. 23 Chytrý člověk poznání skrývá, kdeto srdce hlupáků poetilosti provolává. 24 Ruka pilných bude vládnout, kdeto zahálka vede do poroby. 25 Obavy lidské srdce tíí, ale dobré slovo vrací radost. 26 Spravedlivý prozkoumává svému příteli cestu, kdeto svévolníky jejich cesta zavede. 27 Zahálčivý nebude si péci úlovek, kdeto vzácným jměním pro člověka je píle. 28 Na stezce spravedlnosti je ivot, tato cesta nesměřuje k smrti.

Příslloví 13

1 Syn otcovským káráním zmoudří, kdeto posměvač pohrůky neposlouchá. 2 Ovoce svých úst se kadý dobře nají, due věrolomných okusí násilí. 3 Kdo hlídá svá ústa, střeí svůj ivot, kdo se poklebuje, toho stihne zkáza. 4 Lench jen touí a ničeho nedosáhne, kdeto pilní se nasytí tukem. 5 Spravedlivý nenávidí jakýkoli klam, kdeto svévolník vzbuzuje nelibost a hnus. 6 Spravedlnost chrání toho, kdo ije bezúhonně,

kdeto svévole vyvrací hříníka. 7 Leckdo se vydává za bohatého, ačkoli nic nemá, někdo se vydává za chudého, a má velké jmění. 8 Bohatstvím se člověk může vyplatit, kdeto chudý vyhroování neslychá. 9 Světlo spravedlivých radostně září, kdeto svévolníkům svítlna hasne. 10 Ze zpupnosti vzniká jen hádka, kdeto u těch, kdo si dají poradit, je moudrost. 11 Jmění snadno nabyté se zmenuje, kdeto kdo shromažďuje vlastní práci, tomu přibývá. 12 Dlouhým čekáním zemdlívá srdce, kdeto splněná touha je stromem ivota. 13 Kdo pohrdá slovem, přivádí se do záhuby, kdeto kdo se bojí příkázání, dochází odplaty. 14 Učení moudrého je zdrojem ivota, pomůže uniknout léčkám smrti. 15 Prozíravost zjednává přízeň, kdeto věrolomní vytrvávají na své cestě. 16 Kdo je chytrý, počíná si podle poznání, kdeto hlupák roztruuje poetilost. 17 Svévolný posel propadne zkáze, kdeto věrný vyslanec přináí zdraví. 18 Chudoba a hanba stihnou toho, kdo se vyhýbá trestu, kdeto kdo dbá na domluvu, bude váený. 19 Kdy se naplní touha, je sladko v dui, kdeto hlupákům se hnuší odvrátit se od zlého. 20 Kdo chodívá s moudrými, stane se moudrým, kdeto tomu, kdo se přátelí s hlupáky, se povede zle. 21 Hříníky stíhá zlo, kdeto spravedlivým je odplatou dobro. 22 Dobrý zanechá dědictví vnukům, kdeto jmění hříníka bývá uchováno pro spravedlivého. 23 Úhor dává chudým mnoho pokrmu, ale bývá ničen bezprávím. 24 Kdo etří hůl, nenávidí svého syna, kdeto kdo jej miluje, trestá ho včas. 25 Spravedlivý se nají dosyta, kdeto břicho svévolníků trpí nedostatkem.

Přísloví 14

1 Moudrá ena buduje svůj dům, kdeto poetilá jej vlastníma rukama boří. 2 Kdo se bojí Hospodina, chodí přímo, kdeto kdo jím pohrdá, chodí cestou neupřímnosti. 3 Z úst poetilce vyrůstá povýenost, kdeto moudré jejich rty sřeí. 4 Kde není skot, je čistý lab, kdeto hojná úroda bývá, kde jsou silní býci. 5 Spolehlivý svědek nele, kdeto křivý svědek íří li. 6 Posměvač hledá moudrost, ale marně, kdeto rozumný má poznání usnadněné. 7 Jdi z cesty mui hloupému, nebo na jeho rtech poznání nenalezne. 8 Moudrost chytrého je v tom, e rozumí své cestě, kdeto poetilost hlupáků je v záludnosti. 9 Obě za vinu je poetilcům směná, kdeto u přímých nalézá zalíbení. 10 Jen srdce zná hořkost vlastní due, ani do jeho radosti se nikdo cizí nemůže vmísit. 11 Dům svévolníků bude vyhlazen, kdeto stánek přímých bude vzkvétat. 12 Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede k smrti. 13 Také při smíchu bolívá srdce a na konci radosti bývá al. 14 Odpadlík se sytí svými cestami, kdeto člověk dobrý tím, co je mu dáno. 15 Prostoduchý kdečemu důvěřuje, kdeto chytrý promýlí své kroky. 16 Moudrý se bojí a odvrací se od zlého, kdeto hlupák se vypíná a cítí se v bezpečí. 17 Nedočkavý se dopoutí poetilosti a pletichář je nenáviděn. 18 Prostoduí dědí poetilost, kdeto chytří jsou korunováni poznáním. 19 Zlí se skloní před dobrými a svévolníci u bran spravedlivého. 20 Chudého nemá rád ani jeho druh, kdeto mnoho je těch, kdo milují bohatého. 21 Kdo pohrdá svým druhem, hřeí, kdeto blaze tomu, kdo se slitovává nad utitěnými. 22 Co nebloudí ti, kdo osnují zlé věci? Kdeto milosrdenství a věrnost provází ty, kdo chystají dobro. 23 Kadé trápení je k uitku, ale pouhé mluvení vede k nedostatku. 24 Korunou moudrých je jejich bohatství, ale poetilost hlupáků zůstává poetilostí. 25 Pravdivý svědek druhé vysvobodí, kdeto lstivý íří li. 26 V bázni před Hospodinem má člověk pevné bezpečí a útočité pro své syny. 27 Bázeň před Hospodinem je zdroj ivota, pomůže uniknout léčkám smrti. 28 V mnoství lidu spočívá důstojnost krále, kdeto úbytek národa je zkáza pro vládce. 29 Shovívavý oplývá rozumností, kdeto ukvapený vystavuje na odiv poetilost. 30 Mírné srdce je tělu k ivotu, kdeto árlivost je jako kostier. 31 Kdo utiskuje nuzného, tupí toho, kdo jej učinil, kdeto ctí ho ten, kdo se nad uboákem slitovává. 32 Svévolník bude sraen zlem, je páchá, kdeto spravedlivý má útočité i při smrti. 33 V srdci rozumného spočívá moudrost, kdeto co je v nitru hlupáků, se pozná. 34 Spravedlnost vyvyuje pronárody, kdeto hřích je národům pro potupu. 35 Král má zalíbení v prozíravém sluebníku, kdeto jeho prchlivost dolehne na toho, kdo jedná ostudně.

Příslaví 15

1 Vlídna odpověď odvrací rozhořčení, kdeto slovo, které ubliuje, popouzí k hněvu. 2 Jazyk moudrých přináí dobré poznání, kdeto ústa hlupáků chrlí poetilost. 3 Oči Hospodinovy jsou na kadém místě, pozorně sledují zlé i dobré. 4 Mírný jazyk je stromem ivota, kdeto pokřivený rozkládá ducha. 5 Poetilec znevauje otcovské kárání, kdeto kdo na domluvy dbá, jedná chytre. 6 Dům spravedlivého je rozsáhlou klenotnicí, kdeto z výtěku svévolníkovy vzejde rozvrat. 7 Rty moudrých rozsívají poznání, ale ne tak srdce hlupáků. 8 Hospodinu je ohavností obě svévolníků, kdeto v modlitbě přímých má zalíbení. 9 Hospodinu je ohavností cesta svévolníka, ale miluje toho, kdo následuje spravedlnost. 10 Tvrdý trest postihne toho, kdo opoutí stezku, kdo domluvy nenávidí, zemře. 11 I podsvětí, říe zkázy, je na očích Hospodinu, tím spíe srdce synů lidských. 12 Posměvač nemiluje toho, kdo mu domlouvá, k moudrým nechodí. 13 Radostným srdcem zkrásní tvář, kdeto trápení srdce ubíjí ducha. 14 Rozumné srdce hledá poznání, kdeto ústa hlupáků se honí za poetilostí. 15 Vechny dny utitěného jsou zlé, kdeto kdo je dobré myslí, má hody kadodenně. 16 Je lépe mít málo a bát se Hospodina, ne mít velký poklad a s ním neklid. 17 Lepí je jídlo ze zeleniny a k tomu láska, ne z vykrmeného býka a s tím nenávisť. 18 Vznětlivý mu rozněcuje sváry, kdeto shovívavý spory uklidňuje. 19 Cesta lenocha je zarostlá trním, kdeto stezka přímých je upravená. 20 Syn moudrý dělá radost otci, kdeto člověk hloupý pohrdá svou matkou. 21 Z poetilosti se raduje, kdo nemá rozum, kdeto rozumný mu chodí přímo. 22 Plány selou bez společné porady, kdeto při mnoství rádců se uskuteční. 23 Člověk má radost, kdy mŭe dát odpověď, jak je dobré slovo v pravý čas! 24 Stezka ivota vede prozíravého vzhůru, aby unikl podsvětí dole. 25 Hospodin strhne dům pyných, kdeto mezníky vdovy vytyčuje. 26 Zlé plány jsou Hospodinu ohavností, kdeto vlídna řeč je čistá. 27 Kdo se ene za ziskem, rozvrací svůj dům, kdeto kdo o dary nestojí, bude iv. 28 Srdce spravedlivého rozjímá, co odpovědět, kdeto ústa svévolníků chrlí samou zlobu. 29 Hospodin je daleko od svévolníků, kdeto modlitbu spravedlivých vyslychá. 30 Zářivý pohled vlévá do srdce radost, dobrá zpráva vzpruuje kosti. 31 Ucho, které poslouchá ivotodárné domluvy, bude přebývat mezi moudrými. 32 Kdo se vyhýbá trestu, nevái si vlastního ivota, kdeto kdo domluvy poslouchá, získává rozum. 33 Bázeň před Hospodinem napomíná k moudrosti, slávu předchází pokora.

Příslaví 16

1 Člověku je dáno pořádat, co má na srdci, ale na Hospodinu záleí, co odpoví jazyk. 2 Člověku se vechny jeho cesty zdají ryzí, ale pohnutky zpytuje Hospodin. 3 Svěř Hospodinu své počínání a tvé plány budou zajitěny. 4 Hospodin učinil ve k svému cíli, i svévolníka pro zlý den. 5 Hospodin má kadého domýlivce v ohavnosti, zaručeně nezůstane bez trestu. 6 Milosrdenstvím a věrností se usmiřuje provinění a bázeň před Hospodinem odvrací od zlého. 7 Líbí-li se Hospodinu cesty člověka, vede ku pokoji s ním i jeho nepřátele. 8 Lepí je maličko se spravedlností ne mnoho výtěků s bezprávím. 9 Člověk uvauje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin. 10 Na rtech králových je boský výrok, při soudu se jeho ústa nezpronevěří. 11 Vahadla i správné misky patří Hospodinu, vechna závaí jsou jeho dílem. 12 Králům se hnusí svévolně jednat, vdy spravedlnost upevňuje trůn. 13 Králové mají zalíbení ve spravedlivých rtech, a toho, kdo mluví přímo, milují. 14 Královo rozhořčení je poselstvo smrti, ale moudrý mu je usmíří. 15 V jasné tváři králově je ivot, jeho přízeň je jak oblak s jarním detem. 16 Získat moudrost je lepí ne ryzí zlato a získat rozumnost je výbornější ne stříbro. 17 Přímí se na své dráze odvracejí od zlého; střeí svůj ivot, kdo hlídá svou cestu. 18 Pýcha předchází pád, domýlivost klopýtnutí. 19 Je lépe být poníeného

ducha s pokornými, ne se dělit o kořist s pynými. 20 Kdo je prozíravý ve slovu, nalézá dobro, blaze tomu, kdo doufá v Hospodina. 21 Kdo je moudrého srdce, je nazýván rozumným; lahodná řeč přidává znalosti. 22 Prozíravost je zdrojem života těm, kdo ji mají, ale kárat poetilce je poetilost. 23 Srdce moudrého dává jeho ústům prozíravost a na jeho rty přidává znalosti. 24 Pláství medu je řeč vlídná, lahodou dui a uzdravením kostem. 25 Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede k smrti. 26 Ten, kdo se plahočí, plahočí se pro sebe, popohánějí ho vlastní ústa. 27 Ničema vyhrabává zlo, na jeho rtech jako by byl spalující oheň. 28 Proradný člověk vyvolává sváry a klevetník rozlučuje důvěrné přátele. 29 Násilník svého bližního láká a svádí ho na nedobrou cestu. 30 Kdo přimhuřuje oči, myslí na proradnost, kdo svírá rty, u dokonal zlo. 31 ediny jsou ozdobnou korunou, lze je nalézt na cestě spravedlnosti. 32 Lepí je shovívavý ne bohatýr, a kdo ovládá sebe, je nad dobyvatele města. 33 Los se vytahuje ze záňadří, ale kadé rozhodnutí je od Hospodina.

Příslaví 17

1 Lepí suchá skýva a k tomu klid ne dům plný obětních hodů a spory. 2 Prozíravý otrok panuje nad synem, který dělá ostudu, a mezi bratry mu připadne dědictví. 3 Na stříbro kelímek, na zlato pec; srdce vak Hospodin prozkoumává. 4 Zlé je věnovat pozornost ničemným rtům, klamně dopřávat sluchu zkázonosnému jazyku. 5 Kdo se posmívá chudému, tupí toho, kdo jej učinil, kdo má radost z bēd, ten bez trestu nezůstane. 6 Korunou starců jsou vnuci, ozdobou synů otcové. 7 Nesluí bloudovi mnoho řečí, tím méně urozenému řeči livé. 8 Jako vzácný kámen je úplatek v očích dárce, kamkoli se obrátí, má úspěch. 9 Kdo stojí o lásku, přikrývá přestoupení, ale kdo je přetřásá, rozlučuje důvěrné přátele. 10 Pohrůka zapůsobí na rozumného víc ne na hlupáka sto ran. 11 Jen o vzpouře usiluje zlý, ale bude proti němu vyslán nelítostný posel. 12 Raději potkat medvědici zbavenou mláďat ne hlupáka s jeho poetilostí. 13 Tomu, kdo za dobré odplácí zlým, zlo se nehne z domu. 14 Protrhne vodní hráz, kdo začne svár, přestaň dřív, ne propukne spor. 15 Prohlásit svévolníka za spravedlivého a spravedlivého za svévolníka, to obojí je Hospodinu ohavností. 16 K čemu peníze v ruce hlupáka? Chce koupit moudrost? Vdy nemá rozum! 17 V kadičkém čase miluje přítel, zrodil se bratrem pro doby souení. 18 Člověk bez rozumu dává ruku a svému druhovi se zaručuje. 19 Má rád přestoupení, kdo má rád hádky, kdo si zvyje vchod, říká si o zkázu. 20 Kdo má falené srdce, nenajde dobro, kdo má proradný jazyk, upadne do zla. 21 Kdo zplodil hlupáka, sobě k alu ho zplodil, otec blouda nemue mít radost. 22 Radostné srdce hojí rány, kdeto ubitý duch vysuuje kosti. 23 Svévolník po straně přijímá úplatek, tak převrací stezky práva. 24 Na tváři rozumného se zračí moudrost, ale oči hlupáka tēkají po končínách země. 25 Hloupý syn působí svému otci hoře a své rodičce hořkost. 26 Pokutovat spravedlivého není dobré, nato urozené bít pro příměst. 27 Kdo se krotí v řeči, má správné poznání, kdo je klidného ducha, je rozumný člověk. 28 I poetilec, kdy mlčí, mue být pokládán za moudrého, nechá-li rty zavřené, za rozumného.

Příslaví 18

1 Za svými choutkami jde, kdo se zříká druhých, pohotově rozpoutává sváry. 2 Hlupák si nelibuje v rozumnosti, nýbr v obnaování svého srdce. 3 Kam vejde svévolník, vchází opovření a potupa s hanbou. 4 Hluboké vody jsou slova z úst mue, potok plný vody, zdroj moudrosti. 5 Není dobré nadrovať svévolníkovi a odstrčit na soudu spravedlivého. 6 Hlupáka zavedou jeho rty do sporu, jeho ústa volají po výprasku. 7 Ústa přinesou hlupákovu zkázu, jeho rty jsou léčkou jeho dui. 8 Řeči klevetníkovy jsou jak pamlsky, sestoupí a do nejvnitřnějších útrob. 9 Ten, kdo při své práci otálí, je bratrem zhoubce. 10 Pevná

vě je Hospodinovo jméno, k němu se uteče spravedlivý jak do hradu. 11 Pevnou tvrzí je boháčovi jeho majetek, jeví se mu jako nedostupná hradba. 12 Srdce člověka bývá před pádem zpupné, kdeto slávu předchází pokora. 13 Odpoví-li kdo dřív, ne vyslechl, to poctilost a hanba pro něj. 14 Muný duch snáí nemoc, ale ducha ubitého kdo unese? 15 Rozumné srdce získává poznání, ucho moudrých je vyhledává. 16 Dar otvírá člověku dveře, uvádí ho i k velmoům. 17 Kdo při sporu mluví první, jeví se spravedlivý, pak přijde druhá strana a podrobí ho zkouce. 18 Losování činí přítr svárům, odtrhne od sebe i zarputilce. 19 Zhrzený bratr je nepřístupnější ne pevná tvrz a sváry jsou jako závora paláce. 20 Nitro člověka se sytí ovocem úst, sytí je úroda rtů. 21 V moci jazyka je ivot i smrt, kdo ho rád pouívá, nají se jeho plodů. 22 Kdo nael enu, nael dobro a doel u Hospodina zalíbení. 23 Chudák prosí o smilování, ale boháč odpovídá tvrdě. 24 Přátelit se s kdekým je ke kodě; kdo vak miluje, přilne víc ne bratr.

Přísloví 19

1 Lepí je chudák ijící bezúhonně ne faleník a k tomu hlupák. 2 Bez poznání nemue být nikdo dobrý, kdo je zbrklý, hřeí. 3 Poctilostí si člověk podvrací cestu, ale jeho srdce má zlost na Hospodina. 4 Majetek zjednává víc a víc přátel, nuzáka se i přítel zřekne. 5 Křivý svědek nezůstane bez trestu, neunikne ten, kdo íří li. 6 Urozenému pochlebují mnozí, se tědrým muem se přátelí kdekdo. 7 Chudáka nenávidí vichni jeho bratři, tím spí se mu vzdalují jeho přátelé. Kdo se honí za slovy, nemá z toho nic. 8 Kdo získal rozum, má rád svůj ivot, kdo dbá na rozumnost, najde dobro. 9 Křivý svědek nezůstane bez trestu, zahyne ten, kdo íří li. 10 Nepřísluí blahobyť hlupákovi, nato otroku vlada nad kníaty. 11 Prozíravost činí člověka shovívavým, promíjet přestupky je jeho ozdobou. 12 Jak řev mladého lva je králova zlost, jak rosa na bylinu jeho přízeň. 13 Netěstím pro otce je syn hlupák; svárlivá ena jak neustálé zatékání vody. 14 Dům a majetek lze zdědit po otcích, ale prozíravá ena je od Hospodina. 15 Lenost uvede do mrákot; zahálčivá due bude hladovět. 16 Kdo zachovává prikázání, střeí svůj ivot, zemře, kdo jeho cestami zhrdá. 17 Hospodinu půjčuje, kdo se nad nuzným smilovává, on mu odplatí jeho dobročinnost. 18 Trestej syna, dokud je naděje, a nechtěj mu přivodit smrt! 19 Velká vznětlivost volá po pokutě, odpustí-li, bude muset přidat. 20 Poslechni radu, přijmi i trest, abys byl napřítě moudrý. 21 Člověk má v srdci mnoho plánů, ale úradek Hospodinův ob stojí. 22 Na člověku se ádá, aby byl milosrdný; chudák je na tom lépe ne lhář. 23 Bázeň před Hospodinem vede k ivotu; nasycen přečká noc a nic zlého tě nepostihne. 24 Lenoch sáhne rukou do mísy, ale k ústům u ji nevrátí. 25 Bij posměvače a prostoduchý se stane chyřejím, domluv rozumnému a porozumí poznání. 26 Kdo týrá otce a vyhání matku, je syn hanebný a hnusný. 27 Přestane-li, synu, poslouchat kárání, od výroků poznání zbloudí. 28 Ničemný svědek se posmívá právu a ústa svévolníků hltají ničemnosti. 29 Na posměvače jsou schystány soudy, na hřbet hlupáků výprask.

Přísloví 20

1 Víno je posměvač, opojný nápoj je křikloun; kdo se v něm kochá, ten moudrý není. 2 Král budí hrůzu, jako kdy zařve mladý lev; kdo ho rozlítí, hřeí sám proti sobě. 3 Je ctí pro mue upustit od sporu, kdejaký poetilec jej vak rozpoutává. 4 Na podzim lenoch neorá, o ních bude ebrat, ale nic nebude. 5 Jak hluboké vody je rada v srdci mue, mu rozumný z ní čerpá. 6 Mnoho lidí rozhlauje své milosrdenství, ale mue spolehlivého kdo najde? 7 Spravedlivý ije bezúhonně; blaze bude po něm jeho synům! 8 Král sedí na soudném stolci a očima převívá ve, co je zlé. 9 Kdo mŭe říci: “Zachoval jsem si ryzí srdce, jsem čistý, bez hříchů”? 10 Dvojí závaí a dvojí míra, obojí je Hospodinu ohavností. 11 U na chlapci se z jeho způsobů pozná, zda bude v jednání ryzí a přímý. 12 Ucho, které slyí, a oko, které vidí, obojí učinil

Hospodin. 13 Nemiluj spánek, a nezchudne, nech oči otevřené a nasytí se chlebem. 14 “patné, patné”, říká kupující, ale jen poodejde, u se tím chlubí. 15 Někdo má zlato a mnoství perel, ale nejdrahocennější skvost jsou rty plné poznání. 16 aty zadr tomu, kdo se zaručuje za cizáka, a kdy za cizinku, vezmi od něho zástavu. 17 Někomu je lahodný chléb klamu, ale nakonec má plná ústa těrku. 18 Úmysly se zajiují poradou, boj ved’ s rozvahou. 19 Utrhač, kudy chodí, vynáí důvěrnosti, nezaplétej se tedy s mluvku. 20 Kdo zlořečí otcí a matce, tomu zhasne jeho světlo v nejhlubí tmě. 21 Dědictví, na jeho počátku je nečestnost, nebývá nakonec poehnané. 22 Neříkej: “Odplatím za zlo!” Čekej na Hospodina a on tě zachrání. 23 Dvojí závaí je Hospodinu ohavností, falené váhy nejsou nic dobrého. 24 Kroky mue určuje Hospodin; jak by mohl člověk rozumět své cestě? 25 Člověku je léčkou nerozváně říci: “Je to zasvěceno”, a po slibu si to rozmýlet. 26 Moudrý král převívá svévolníky, dá je přejet koly mlátícího vozu. 27 Lidský duch je světlo od Hospodina; to propátrá vechny nejvnitřnější útroby. 28 Milosrdenství a věrnost chrání krále, milosrdenstvím podepře svůj trůn. 29 Ozdobou jinochů je jejich síla, důstojností starců jsou ediny. 30 Jizvy a modřiny vydrhnou patnost a rány pročistí nejvnitřnější útroby.

Příslaví 21

1 Královo srdce je v Hospodinových rukou jako vodní toky; nakloní je, kam se mu zlíbí. 2 Člověku se vechny jeho cesty zdají přímé, ale srdce zpytuje Hospodin. 3 Prosazovat spravedlnost a právo je před Hospodinem výbornější ne obě. 4 Pýcha očí a nadutost srdce, ač jsou svévolníkům světlem, jsou hříchem. 5 Plány jsou pilnému k uitku, ale kadý, kdo se ukvapuje, bude mít nedostatek. 6 Poklady dobývané zrádným jazykem jsou jen odváty přelud těch, kdo vyhledávají smrt. 7 Svévolníky zachvátí zhouba, kterou rozpoutali, nebo odmítali zjednat právo. 8 Klikatá je cesta mue proradného, ryzí člověk v jednání je přímý. 9 Lépe je bydlet na stře v koutku ne se svárlivou enou ve společném domě. 10 Svévolník je chtivý zlého, v jeho očích nenalezne slitování ani přítel. 11 Kdy pokutují posměvače, prostoduchý zmoudří, kdy je k prozíravosti veden moudrý, nabývá poznání. 12 Spravedlivý prozíravě vede v patrnosti dům svévolníka; svévolníky vyvrací pro jejich zlobu. 13 Kdo před křikem nuzného si zacpe ui, bude také volat, a odpověď nedostane. 14 Tajný dar tlumí hněv a postranní úplatek prudké rozhořčení. 15 Prosazovat právo je radostí spravedlivému, ale zkázou pachatelům ničemnosti. 16 Člověk zbloudiví z cesty prozíravosti spočine v shromáždění říe stínů. 17 Nedostatek pozná, kdo miluje radovánky, kdo miluje víno a olej, nezbohatne. 18 Výkupným za spravedlivého bude svévolník, za přímé lidi věrolomník. 19 Lépe je bydlet v zemi pusté ne se enou svárlivou a zlostnou. 20 ádoucí poklad a olej jsou v obydlí moudrého, kdeto hloupý člověk je prohýří. 21 Kdo jde za spravedlností a milosrdenstvím, najde ivot, spravedlnost a slávu. 22 Moudrý vstoupí do města bohatýrů a srazí batu, na ni spoléhali. 23 Kdo střeí svá ústa a jazyk, střeí svou dui před souením. 24 Pyný opoválivec jménem posměvač jedná bezmezně zpupně. 25 Lenocha usmrtí choutky, nebo jeho ruce odmítají práci; 26 choutky ho stravují neustále, ale spravedlivý dává a neetří. 27 Obě svévolníků je ohavností, tím spíe, kdy se přináí s mrzkým záměrem. 28 Livý svědek zahyne, ale mu, který vypoví, co slyel, bude mít poslední slovo. 29 Svévolník vystupuje s nestoudnou tváří, přímý jde vak rovnou cestou. 30 ádná moudrost, ádná rozumnost, ádný úradek nic nesvedou proti Hospodinu. 31 Kůň je strojen pro den boje, ale vítězství je u Hospodina.

Příslaví 22

1 Výborné jméno je nad hojné bohatství, lepší ne stříbro a zlato je přízeň. 2 Boháč a chudák se střetávají, Hospodin učinil oba. 3 Chytrý vidí nebezpečí a ukryje se, kdeto prostodui půjdou dál a doplatí na to. 4

Pokoru doprovází bázeň před Hospodinem, bohatství, sláva a ivot. 5 Háky a osidla jsou na cestě faleníka; kdo střeí svůj ivot, vzdaluje se od nich. 6 Zasně u chlapce do jeho cesty, neodchýlí se od ní, ani kdy zestárne. 7 Boháč panuje nad chudáky, dluník se stává otrokem věřitele. 8 Kdo rozsévá bezpráví, sklídí ničemnost, hůl jeho prchlivosti vezme za své. 9 Kdo hledí vlídným okem, bude poehán, nebo dal ze svého chleba nuznému. 10 Vyeň posměvače a odejde i svár, ustane pře i hanba. 11 Kdo miluje čistotu srdce a má ulechtilé rty, tomu bude přítelem i král. 12 Hospodin dohlíí na pravé poznání, ale slova věrolomného vyvrací. 13 Lench říká: “Venku je lev! Na náměstí by mě zadávil.” 14 Ústa cizaček jsou hluboká jáma; na koho se Hospodin rozhněvá, ten tam spadne. 15 Vězí-li v srdci chlapce poetilost, trestající hůl ji od něho vzdálí. 16 Kdo utiskuje nuzného, aby mu přibylo, nebo kdo dává bohatému, bude mít nedostatek. 17 Nakloň své ucho a sly slova moudrých, zaměř srdce k tomu, co jsem poznal. 18 Bude ti k blahu, bude-li je ve svém nitru zachovávat, budou rovně pohotově na tvých rtech. 19 Abys na Hospodina spoléhal, poučím tě dnes - ano, tebe. 20 Zdali jsem ti ji dříve nenapsal rady a poznání, 21 abych tě poučil o spolehlivé jistotě slov pravdy, abys mohl pravdivě odpovědět tomu, kdo tě poslal? 22 Neodírej nuzného, vdy nic nemá, po utitěném nelapej v bráně. 23 Nebo jejich spor povede Hospodin, uchvátí ivot jejich uchvatitelům. 24 Nepřítel se s hněvivým člověkem a s muem vznětlivým se nestýkej, 25 a se nepřizpůsobí jeho stezkám a nenastraí léčku své dui. 26 Nebud' mezi těmi, kdo dají druhému ruku, kdo se zaručují za půjčku, 27 nemá-li čím splatit; proč ti má někdo vzít pod tebou lůko? 28 Nepřenaej dávné mezníky, které zasadili tvoji otcové. 29 Viděls mue, který je zběhlý v svém díle? Před králi bude stávat; nebude stávat před bezvýznamnými.

Přísloví 23

1 Jestlie zasedne k jídlu s vladařem, dobře rozva, co je před tebou. 2 Nasadí si nů na hrdlo, bude-li nenasytý. 3 Nedychti po jeho pochoutkách, je to oidný pokrm. 4 Netvi se za bohatstvím, z vlastního rozumu toho zanech. 5 Jen letmo na ně pohlédne, u není! Vdycky si opatří křídla, jak orel odlétne k nebi. 6 Nejez pokrm nepřejícího, nedychti po jeho pochoutkách! 7 Vdy je to due vypočítavá. Říká ti: “Jez a pij”, ale jeho srdce s tebou není. 8 Snědené sousto zvrátí a pokazí svá vlídná slova. 9 Nedomlouvej hlupákovi, nebo pohrdne tvou prozíravou řečí. 10 Neposunuj dávné mezníky a nevstupuj na pole sirotků, 11 nebo jejich zastánce je mocný, on povede jejich spor proti tobě. 12 Ber si k srdci napomenutí a pozorně naslouchej výrokům poznání. 13 Nepřipravuj chlapce o trest! Nezemře, kdy mu nabije holí. 14 Nabije mu holí a jeho ivot vysvobodí od podsvětí. 15 Můj synu, bude-li tvé srdce moudré, zaraduje se i moje vlastní srdce. 16 Zajásá mé ledví, kdy tvé rty budou mluvit, co je správné. 17 A tvé srdce nezávidí hříníkům, ale a horlí pro bázeň před Hospodinem po vechny dny. 18 Vak to budoucnost ukáe! Tvá naděje nebude zmařena. 19 Ty, můj synu, poslouvej a zmoudří, ved' své srdce touto cestou: 20 Nebývej mezi pijany vína, mezi routy masa, 21 vdy pijan a rout přijdou na mizinu, dřímota je oblékne v cáry. 22 Poslouchej otce, on tě zplodil, a matkou nepohrdej, kdy zestárla. 23 Pravdu získej a nekupči moudrostí, kázní a rozumností. 24 Otec spravedlivého velice jása, zplodil moudrého a raduje se z něho. 25 A se raduje tvůj otec i tvá matka, tvoje rodička a jása. 26 Můj synu, dej mi své srdce, a si tvé oči oblíbí mé cesty. 27 Vdy nevěstka je hluboká jáma, těsná studna je cizinka. 28 Číhá jak zákeřník a zaviní, e přibývá mezi lidmi věrolomných. 29 Komu zbude “Ach” a komu “Běda”? Komu sváry? Komu plané řeči? Komu zbytečné modřiny? Komu zkalený zrak? 30 Těm, kdo se zdrují u vína, kdo chodí okouet kořeněný nápoj. 31 Nehled' na víno, jak se rdí, jak jiskří v poháru. Vklouzne hladce 32 a nakonec utkne jako had a típne jako zmije. 33 Tvé oči budou hledět na nepřístojnosti, z tvého srdce budou vycházet proradné řeči. 34 Bude ti, jako bys leel v srdci moře, jako bys leel s rozbitou hlavou. 35 “Zbili mě a nic mě nebolí, ztloukli mě a nevím o tom. A procitnu, vyhledám to zas a zase.”

Příslaví 24

1 Nezávid' zlým lidem a nedychti být s nimi, 2 nebo jejich srdce rozjímá, jak připravit zhoubu, a jejich rty mluví, aby potrápily. 3 Moudrostí se dům buduje, rozumností se zajijuje; 4 kde je poznání, tam se komory naplňují vím drahocenným a příjemným majetkem. 5 Moudrý mu je mocný, a kdo má poznání, upevňuje svou sílu. 6 Boj veď s rozvahou, ve mnoství rádců je vítězství. 7 Příli vysoko je moudrost pro poetilého, ten v bráně neotevře ústa. 8 Kdo přemýlí, jak páchat zlo, toho nazvou pletichářem. 9 Vymýlet poetilost je hřích, posměvač se lidem hnusí. 10 Bude-li v čas souení liknavý, bude se svou silou v úzkých. 11 Vysvobod' ty, kdo jsou vlečeni na smrt; co se neujme těch, kdo se potácejí na popravu? 12 Řekne-li: "My jsme to nevěděli", co ten, který zpytuje nitro, tomu nerozumí? Ten, který chrání tvůj ivot, to neví? On odplatí člověku podle jeho činů. 13 Můj synu, jez med, je dobrý, plástev medu je tvému patru sladká. 14 Právě tak poznávej moudrost pro svou dui. Kdy ji najde, má budoucnost, tvá naděje nebude zmařena. 15 Svévolníku, nestroj úklady obydlí spravedlivého a nepleň místo, kde on odpočívá! 16 Spravedlivý, i kdy sedmkrát padne, zase povstane, svévolníci zaklopýtou a zle končí. 17 Neraduj se z pádu svého nepřítel, nejásej nad jeho klopýtutím ani v srdci, 18 nebo to Hospodin uvidí a bude to zlé v jeho očích a odvrátí od něho svůj hněv. 19 Nerozčiluj se kvůli zlovolníkům, nezávid' svévolníkům. 20 Zlý ádnou budoucnost nemá, svévolníkům zhasne světlo. 21 Můj synu, boj se Hospodina a krále a nezaplétej se s lidmi vrtkavými; 22 kdo ví, kdy se na ně náhle snese zničující pohroma od obou? 23 I toto jsou výroky moudrých: Stranit osobám při soudu není dobré. 24 Kdo řekne svévolníkovi: "Jsi spravedlivý", na toho bude láteřit lid, na toho zanevrou národy. 25 Ti, kdo mu domluví, dojdou blaha, a budou poehnáni vím dobrým. 26 Na rty líbá ten, kdo dává správné odpovědi. 27 Zajisti své dílo venku, starej se o ně na svém poli a potom si postaví i dům. 28 Nebud' bezdůvodně svědkem proti blinímu! Chce svými rty klamat? 29 Neříkej: "Jak jednal se mnou, tak budu jednat s ním, odplatím kadému podle jeho činů". 30 el jsem kolem pole mue lenivého, kolem vinice člověka bez rozumu, 31 a hle, byla celá zarostlá plevem, celý její povrch pokrývaly kopřivy a její kamenná zeď byla pobořena. 32 Kdy jsem na to hleděl, vzal jsem si to k srdci, přijal jako napomenutí to, co jsem viděl: 33 Trochu si pospí, trochu zdřímne, trochu sloí ruce v klín a poleí si 34 a tvá chudoba přijde jak pobuda a tvá nouze jako ozbrojenec.

Příslaví 25

1 Toto jsou rovně přísloví alomounova, která sebrali muové judského krále Chizkijáe. 2 Sláva Boí je věc ukrýt, sláva králů je věc prozkoumat. 3 Výiny nebes, hlubiny země a srdce králů nelze prozkoumat. 4 Odstraní-li se ze stříbra struska, výrobek se zlatníkovi povede; 5 odstraní-li se svévolník z blízkosti krále, jeho trůn bude upevněn spravedlností. 6 Před králem se nevypínej a na místo velmoů se nestav. 7 Lépe bude, řekne-li ti: "Vystup sem", ne kdy tě poní před urozeným, jak na vlastní oči vídá. 8 Nezačínej unáhleně spor; jinak co si nakonec počne, a tě tvůj bliní zahanbí? 9 Veď svůj spor se svým bliním, ale nevyzrad' tajemství jiného, 10 jinak tě bude tupit, kdo o tom uslyí, a nepřestanou tě pomlout. 11 Jako zlatá jablka se stříbrnými ozdobami je vhodně pronesené slovo. 12 Zlatý nosní krouek či náhrdelník z třpytivého zlata je kárající mudrc slyícímu uchu. 13 Jako chladný sníh o ních je spolehlivý vyslanec těm, kdo ho poslali. Občerství dui svého pána. 14 Oblaka s větrem, ale bez detě, to je mu, který klame slibováním darů. 15 Vůdce se dá přemluvit trpělivostí a měkký jazyk láme kosti. 16 Najde-li med, jez s mírou, jinak se jím přesytí a zvrátí jej. 17 Chod' do domu svého bliního jen zřídka, jinak se tě přesytí a bude tě nenávidět. 18 Palcát a meč a naostřený íp je ten, kdo vydává proti svému blinímu křivé svědectví.

19 Jako vykotlaný zub a kulhavá noha je spoléhat se na věrolomného v den souzení. 20 Svlékat aty v chladný den či nalévat do louhu ocet je zpívat písně srdci sklíčenému. 21 Hladoví-li ten, kdo tě nenávidí, nasy jej chlebem, ízní-li, napoj ho vodou, 22 tím shrne řeřavé uhlí na jeho hlavu a Hospodin ti odplatí. 23 Severní vítr přihání dé a hněvivý obličej pokoutní řeči. 24 Lépe je bydlet na stře v koutku ne se svárlivou enou ve společném domě. 25 Jak chladná voda znavené dui je dobrá zpráva z daleké země. 26 Zkalený pramen a zkaená studánka je spravedlivý kolísající před svévolníkem. 27 Není dobré jíst příliš mnoho medu a není slavné zkoumat slávu druhých. 28 Město se strenými hradbami je mu, který se neovládá.

Příslloví 26

1 Jako sníh v létě a dé ve ni, tak se nehodí k hlupákovi sláva. 2 Vrabec přeletuje, vlatovka poletuje, bezdůvodné zlořečení nezasáhne. 3 Na koně bič, na osla uzdu, na hřbet hlupáků hůl. 4 Neodpovídej hlupákovi podle jeho poetilosti, abys nebyl jako on. 5 Odpověz hlupákovi podle jeho poetilosti, aby se sám sobě nezdál moudrý. 6 Nohy si mrzačí, zakusí příkoří, kdo posílá vzkaz po hlupákovi. 7 Slabé jsou nohy chromého i přísloví v ústech hlupáků. 8 Jako oblázek vloený do praku je pocta vzdaná hlupákovi. 9 Jako trn v ruce opilého, tak přísloví v ústech hlupáků. 10 Jako střelec, který chce všechno zasáhnout, je ten, kdo najímá hlupáka a kdejaké tuláky. 11 Jako se pes vrací ke svému zvratku, tak hlupák opakuje svou poetilost. 12 Uvidí-li mue, který si připadá moudrý, věz, e hlupák má víc naděje ne on. 13 Lenoch říká: “Na cestě je lvíče, v ulicích je lev.” 14 Dveře se otáčejí ve svém čepu a lenoch na svém loi. 15 Lenoch sáhne rukou do mísy, ale je mu zatěko vrátit ji k ústům. 16 Lenoch si připadá moudřejší ne sedm zkušeně odpovídajících. 17 Chytá psa za ui, kdo se rozlítí ve sporu, který se ho netýká. 18 Jako pomatený, který střílí ohnivě ípy a smrtící střely, 19 tak jedná mu, který obelstí bliného a řekne: “Já jsem jen ertoval.” 20 Není-li u dřevo, uhasne oheň, není-li klevetník, utichne svár. 21 Uhlí do výhně, dříví na oheň - tím je svárlivý mu pro vzplanutí sporu. 22 Řeči klevetníkovy jsou jak pamlsky, sestoupí a do nejvnitřnějších útroh. 23 Stříbrná poleva na hliněném střepu jsou planoucí rty, ale zlé srdce. 24 Na rtech má přetvářku, kdo nenávidí, ve svém nitru chová lest. 25 Mluví-li přívětivě, nevěř mu. Vdy v jeho srdci je sedmerá ohavnost; 26 nenávist mŕe podvodně zakrýt, ale ve shromáždění bude jeho zloba odhalena. 27 Kdo kope jámu, padne do ní, a kdo valí balvan, na toho se zvrátí. 28 Zrádný jazyk nenávidí ty, na které dotírá, úlisná ústa přivodí pád.

Příslloví 27

1 Neclub se zítřejím dnem, vdy neví, co den zrodí. 2 A tě chválí cizí a ne tvá vlastní ústa, cizinec a ne tvoje rty. 3 Těký je kámen, písek má váhu, ale hoře, je působí poetilec, je těi ne obojí. 4 Rozhořčení je kruté, hněv je jak povodeň, ale před árlivostí kdo obstojí? 5 Lepí jsou zjevná kárání ne skrývaná láska. 6 Věrně jsou míněny lehy od milujícího, ale záludné jsou polibky nenávidícího. 7 Sytý lape i po plástvi medu, kdeto hladovému je kadá hořkost sladká. 8 Jako pták vyplaený z hnízda je mu, který prchá ze svého místa. 9 Olej a kadidlo jsou pro radost srdci, přítel je sladí ne chtění vlastní due. 10 Svého přítele a přítele svého otce neopoutěj, ale v den svých běd nechod' ani do domu vlastního bratra. Lepí je blízký soused ne vzdálený bratr. 11 Buď moudrý, můj synu, dělej radost mému srdci, abych mohl odpovědět tomu, kdo mě tupí. 12 Chytrý vidí nebezpečí a skryje se, prostoduí jdou dál a doplatí na to. 13 aty zadr tomu, kdo se zaručuje za cizáka, a kdy za cizinku, vezmi od něho zástavu. 14 Kdo za časného jitra příliš hlasitě dobrořečí svému blinímu, tomu se to bude počítat za zlořečení. 15 Neustálé zatékání vody v době

deů a svárlivá ena jsou toté; 16 kdo ji chce zvládnout, chce zvládnout vítr, pravicí chytá olej. 17 elezo se ostří elezem a jeden ostří tvář druhého. 18 Kdo hlídá fíkovník, bude jíst jeho plody, a kdo sřeí svého pána, získá vánost. 19 Jako se na vodě zrcadlí tvář, tak srdce člověka na člověku. 20 Podsvětí, řie zkázy, se nenasytí; nenasytí se ani oči člověka. 21 Na stříbro kelímek, na zlato pec; a mu prověřuje ústa, která ho chválí. 22 Kdybys poetilce roztloukl v hmodíři na padr tloukem, poetilost z něho nedostane. 23 Dobře si vímej, jak vypadá tvůj brav, starej se pečlivě o svá stáda, 24 vdy ádná klenotnice není věčně plná, ani královská čelenka nepřetrvá vechna pokolení. 25 Tráva se poseká, ukáe se otava, sklízí se píce z hor, 26 z beránků má oděv, za kozly koupí pole, 27 má dostatek kozího mléka k své obivě i k obivě své rodiny, má ivobytí pro své děvečky.

Příslví 28

1 Svévolníci utíkají, i kdy je nikdo nepronásleduje, ale spravedliví ijí v bezpečí jako lvíče. 2 Kdy je v zemi nevěrnost, bývá v ní mnoho velmoů, ale člověk rozumný a znalý udrí řád. 3 Chudý mu, který utiskuje nuzné, je jako dé, který odplavuje půdu a nedává chléb. 4 Ti, kteří opoutějí Zákon, vychvalují svévolníka, ale ti, kteří jej zachovávají, se jim stavějí na odpor. 5 Lidé zlí nerozumějí právu, kdeto ti, kdo hledají Hospodina, rozumějí vemu. 6 Lepí je chudák ijící bezúhonně ne falený obojetník, by bohatý. 7 Rozumný syn dodruje Zákon, ale kdo se přátelí se routy, dělá svému otci hanbu. 8 Kdo rozmnouje svůj statek lichvou a úrokem, shromadřuje jej pro toho, kdo se smilovává nad nuznými. 9 Odvrací-li se někdo od slyení Zákona, i jeho modlitba je ohavností. 10 Kdo svede přímé na patnou cestu, padne sám do jámy, kterou přichystal, ale bezúhonní nabudou dobrého dědictví. 11 Boháč se zdá sám sobě moudrý, ale nuzný, který má rozum, ho prohlédne. 12 Kdy jásají spravedliví, je to nádherné, ale kdy se pozdvihují svévolníci, člověk se ukrývá. 13 Kdo kryje svá přestoupení, nebude mít zdar, ale kdo je vyznává a opoutí, dojde slitování. 14 Blaze člověku, který se stále bojí Boha, ale kdo zatvdí své srdce, upadne do netěstí. 15 Řvoucí lev a sápadící se medvěd je svévolný vladař nad nuzným lidem. 16 Vévoda bez rozumu znamená mnoho útisku. Kdo nenávidí zítlost, bude dlouho iv. 17 Člověk obtíený vradou spěje k jámě; nikdo ho nezadrų! 18 Kdo ije bezúhonně, bude zachráněn, ale falený obojetník rázem padne. 19 Kdo obdělává svou půdu, nasytí se chlebem, kdeto kdo následuje povaleče, nasytí se chudobou. 20 Věrný mu má mnoho poehnání, ale kdo se ene za bohatstvím, nezůstane bez trestu. 21 Stranit někomu není dobré. Leckdo se proviní pro skývu chleba. 22 Závistivec se honí za majetkem a neví, e na něj přijde nedostatek. 23 Kdo domlouvá člověku, dojde později vděku spíe ne ten, kdo má úlisný jazyk. 24 Kdo odírá otce a matku a říká: “To není ádný přestupek”, je společníkem zhoubce. 25 Nadutec podněcuje spor, ale kdo spoléhá na Hospodina, bude nasycen tukem. 26 Kdo spoléhá na svůj rozum, je hlupák, ale kdo ije moudře, unikne zlému. 27 Kdo dává chudému, nebude mít nedostatek, ale kdo dělá, e nevidí, sklídí hojnost kleteb. 28 Kdy se pozdvihují svévolníci, člověk se skrývá, kdy vak mizí, rozhojní se spravedliví.

Příslví 29

1 Kdo zatvdí iji proti domluvám, bude nenadále rozdrčen a nezhojí ho nikdo. 2 Kdy přibývá spravedlivých, lid se raduje, panuje-li svévolník, lid vzdychá. 3 Kdo miluje moudrost, působí radost svému otci, ale kdo se přátelí s nevěstkami, mrhá majetek. 4 Král zajistí zemi právem, ale kdo ji vydírá dávkami, pustoí ji. 5 Mu, který lichotí blinímu, rozprostírá sí jeho krokům. 6 V přestoupení zlého člověka je léčka, ale spravedlivý plesá a raduje se. 7 Spravedlivý zná při nemajetných, svévolník pro takové poznání nemá porozumění. 8 Posměvači pobuřují město, kdeto moudří hněv odvracejí. 9 Kdy se moudrý

soudí s poetilcem, ten se rozčiluje a posmívá bez ustání. 10 Krveíznivci nenávidí bezúhonného, kdeto přímí usilují zachránit mu ivot. 11 Hlupák soptí, co mu dech stačí, ale moudrý se vdycky ovládne. 12 Kdy vládce věnuje pozornost klamnému slovu, vichni jeho sluhové se stanou svévolníky. 13 Chudý a utlačovatel se střetávají, ale oběma dal světlo očí Hospodin. 14 Jestlie král soudí nuzné podle pravdy, jeho trůn bude upevněn provdy. 15 Hůl a domluva dávají moudrost, ale bezuzdný mladík dělá ostudu své matce. 16 Rozhojní se přestupky, kde se rozhojňují svévolníci, ale spravedliví spatří jejich pád. 17 Trestej svého syna, připraví ti odpočinek, zpřijemní ti ivot. 18 Není-li ádného vidění, lid pustne, ale blaze tomu, kdo zachovává Zákon. 19 Otroka nelze ukáznit slovy; chápe sice, ale odezva ádná. 20 Spatřili mue ukvapeného v řeči, věz, e hlupák má víc naděje ne on. 21 Kdy někdo otroka od mládí hýčká, bude mít nakonec příivníka. 22 Hněvivý člověk podnítl svár a vznětlivý napáchá mnoho přestupků. 23 Člověka poníí jeho povýenost, kdeto kdo je poníeného ducha, dojde slávy. 24 Kdo se dělí se zlodějem, nenávidí vlastní ivot: slyí kletbu, a nic neprozradí. 25 Kdo se třese před lidmi, ten klade sobě léčku, kdo vak doufá v Hospodina, má v něm svůj hrad. 26 Mnozí usilují naklonit si vladaře, ale soudcem vech je Hospodin. 27 Spravedlivým se hnuší podlý člověk, svévolníkovi se hnuší, kdo jde přímou cestou.

Příslaví 30

1 Slova Agúra, syna Jákeova. Výnos. Výrok toho mue k Itíelovi, k Itíelovi a Ukalovi. 2 Já jsem nejtupějí z muů a lidskou rozumnost nemám. 3 Moudrosti jsem se neučil ani jsem si neosvojil poznání Svatého. 4 Kdo vystoupil do nebe i sestoupil? Kdo si nabral vítr do hrstí? Kdo svázal vody do plátě? Kdo vytyčil vechny dálavy země? Jaké je jeho jméno a jaké je jméno jeho syna? Vdy je zná. 5 Vechna Boí řeč je protříbená, on je títem těch, kteří se k němu utíkají. 6 K jeho slovům nic nepřidávej, jinak tě potrestá a bude shledán lhářem. 7 O dvě věci tě prosím; neodpírej mi je, dřívě ne umřu: 8 Vzdal ode mne álení a livé slovo, nedávej mi chudobu ani bohatství! Opatřuj mě chlebem podle mé potřeby, 9 tak abych přesycen neselhal a neřekl: “Kdo je Hospodin?” ani abych z chudoby nekradl a nezneuctil jméno svého Boha. 10 Nepomlouvej otroka před jeho pánem, aby ti nezlořečil a ty bys pykal za svou vinu. 11 Je pokolení, které zlořečí svému otci a své matce neehná, 12 pokolení, které se pokládá za čisté, ale není umyto od své píny, 13 pokolení, je zvysoka hledí a přezíravě zvedá víčka, 14 pokolení, jeho zuby jsou meče a jeho pičáky jsou dýky, aby poíralo v zemi utitěné a uboáky mezi lidmi. 15 Upír má dvě dcery: “Dej! Dej!” - Tyto tři věci se nenasytí a čtyři neřeknou: “Dost”: 16 podsvětí a neplodné lůno, země, která se nenasytí vodou, a oheň, jen neřekne: “Dost!” 17 Oko, které se vysmívá otci a pohrdá poslušností matky, vyklovou havrani od potoka, nebo je sezobou supí mlád'ata. 18 Tyto tři věci mám za podivuhodné a čtyři nemohu pochopit: 19 cestu orla po nebi, cestu hada po skále, cestu lodi v srdci moře a cestu mue při dívce. 20 Stejně je tomu s cestou cizoloné eny: pojí, otre si ústa a řekne: “Nedopustila jsem se ničemnosti.” 21 Pod třemi věcmi se chvěje země a čtyři nemůe unést: 22 otroka, který kraluje, blouda, který se přesytí chlebem, 23 vdanou enu, která není milována, a sluku, která vyene svou paní. 24 Tito čtyři jsou na zemi nejmení, a přece znamenití mudrci: 25 mravenci, národ bez síly, a přece si zajiuje v létě pokrm; 26 damani, národ bez moci, a přece si staví obydlí v skalách; 27 kobyly, které nemají krále, a přece vechny vytáhnou válečně seřazeny; 28 jetěrka, kterou můe vzít do ruky, a přece bývá v královských palácích. 29 Tito tři pěkně vykračují a čtyři pěkně pochodují: 30 lev, bohatýr mezi zvířaty, před nikým neustoupí; 31 oř silných beder nebo kozel a král se svým válečným lidem. 32 Jsi bloud, vynáí-li se; má-li nějaký záměr, ruku na ústa! 33 Stloukáním smetany vznikne máslo, tlak na nos přivodí krvácení, tlak hněvu vyvolá spor.

Příslaví 31

1 Slova krále Lemúela, výnos, jím ho napomínala jeho matka: 2 Co mám říci, můj synu? Co, synu ivota mého? Co, synu mých slibů? 3 Nevydávej své síly enám a svoje cesty tomu, co ničí krále. 4 Nehodí se králům, Lemóeli, nehodí se králům být pijany vína a vládcům touit po opojném nápoji, 5 aby nikdo z nich v opilosti nezapomněl na Boí nařízení a nepřevrátil při nikoho z utitěných. 6 Dejte opojný nápoj hynoucímú a víno těm, kterým je hořko, 7 a se napije a zapomene na svou chudobu a na své plahočení ji nevzpomíná. 8 Otevři svá ústa za němého, za právo vech postiených, 9 ústa otevři, sud' spravedlivě a zastaň se utitěného a uboáka. 10 enu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější ne perly. 11 Srdce jejího mue na ni spoléhá a nepostrádá kořist. 12 Prokazuje mu jen dobro a ádné zlo po celý svůj ivot. 13 Stará se o vlnu a o len, pracuje s chutí vlastníma rukama. 14 Podobna obchodním lodím zdaleka přivává svůj chléb. 15 Jetě za noci vstává dát potravu svému domu a příkazy slukám. 16 Vyhlédne si pole a získá je, z ovoce svých rukou vysází vinici. 17 Bedra si opáe silou a posílí své pae. 18 Okusí, jak je dobré její podnikání. Její svítlna nehasne ani v noci. 19 Vztahuje ruce po přeslenu, svými prsty se chápe vřetena. 20 Dlaň má otevřenou pro utitěného a ruce vztahuje k uboáku. 21 Nebojí se o svůj dům, kdy sněí, celý její dům je oblečen do dvojího atu. 22 Zhotovuje si příkrývky. Z jemného plátna a arlatu je její oděv. 23 Uznáván je v branách její manel, kdy zasedá se starími země. 24 Zhotovuje plátno na prodej a pásy dodává kupci. 25 Síla a důstojnost je jejím atem, s úsměvem hledí vstříc přítím dnům. 26 Její ústa promlouvají moudře, na jazyku mívá vlídné naučení. 27 Pozorně sleduje chod svého domu a chleba lenosti nejí. 28 Její synové povstávají a blahořečí jí, té její manel ji chválí: 29 "Statečně si vedly mnohé dcery, ale ty je vechny předčí." 30 Klamavá je líbeznot, pomíjivá krása; ena, je se bojí Hospodina, dojde chvály. 31 Dejte jí z ovoce jejích rukou, a jí chválí v branách její činy!

Kazatel 1

1 Slova Kazatele, syna Davidova, krále v Jeruzalémě. 2 Pomíjivost, samá pomíjivost, řekl Kazatel, pomíjivost, samá pomíjivost, vechno pomíjí. 3 Jaký uitek má člověk ze veho svého pachtění, z toho, jak se pod sluncem pachtí? 4 Pokolení odchází, pokolení přichází, ale země stále trvá. 5 Slunce vychází, slunce zapadá a dychtivě tíhne k místu, odkud opět vzejde. 6 Vítr spěje k jihu, stáčí se k severu, točí se, točí, spěje dál, a se zas oklikou vrátí. 7 Vechny řeky spějí do moře, a moře se nepřeplní; do místa, z něho vytékají, se zase vracejí k novému koloběhu. 8 Vechny věci jsou tak únavné, e se to ani nedá vypovědět; nenasytí se oko viděním, nenaplní se ucho slyením. 9 Co se dalo, bude se dít zase, a co se dělalo, bude se znovu dělat; pod sluncem není nic nového. 10 Je něco, o čem lze říci: Hleď, to je cosi nového? I to bylo v dávných dobách, které byly před námi. 11 Nelze podret v paměti věci minulé; a ani budoucí, které nastanou, nezůstanou v paměti těch, kteří budou potom. 12 Já, Kazatel, jsem byl králem nad Izraelem v Jeruzalémě. 13 Předsevzal jsem si, e moudře propátrám a prozkoumám ve, co se pod nebem děje. Úmornou lopotu vloil Bůh lidským synům, a tak se lopotí. 14 Viděl jsem vechno, co se pod sluncem děje, a hle, to ve je pomíjivost a honba za větrem. 15 Co je pokřivené, nelze napřimit, a čeho se nedostává, nelze spočítat. 16 Rozmlouval jsem se svým srdcem: Hle, nabyl jsem větí a hojnější moudrosti ne ti vichni, kdo byli v Jeruzalémě přede mnou, mé srdce nabylo mnoho moudrosti a vědění. 17 Předsevzal jsem si, e poznám moudrost, poznám i zřetěnost a pomatenost. Poznal jsem vak, e i to je honička za větrem, 18 nebo kde je mnoho moudrosti, jí i mnoho hoře, a čím víc vědění, tím víc bolesti.

Kazatel 2

1 Řekl jsem si v srdci: Nue, teď to zkusím s radovánkami a popřeji si dobrého. A hle, také to je pomíjivost! 2 O smíchu jsem řekl: Je to zřetěnost, o radosti pak: Co to provádí? 3 Usmyslel jsem si, e své tělo osvěím vínem, ačkoli mé srdce tíhne k moudrosti, a e se chopím té pomatenosti, dokud nezjistím, co dobrého pod nebem mají lidí synové z toho, co konají ve vyměřených dnech svého ivota. 4 Podnikal jsem velkolepá díla, postavil jsem si domy, vysázal vinice, 5 zaloil si zahrady a sady a v nich vysadil kdejaké ovocné stromoví, 6 zřídil jsem si i vodní nádre pro zavlaování lesních porostů. 7 Nakoupil jsem si otroků a otrokyň a měl jsem i doma narozenou čeled', stád skotu a bravu jsem měl víc ne vichni, kdo byli v Jeruzalémě přede mnou. 8 Nahromadil jsem si také stříbro a zlato a zabral i vlastnictví králů a krajin; opatřil jsem si zpěváky a zpěvačky i rozkoe synů lidských, milostnice. 9 Stal jsem se velikým a předčil jsem vechny, kteří byli v Jeruzalémě přede mnou; nadto při mně stála má moudrost. 10 V ničem, co si ádali mé oči, jsem jim nebránil, svému srdci jsem neodepřel ádnou radost a mé srdce se zaradovalo ze veho, za čím jsem se pachtil, a to byl můj podíl ze veho mého pachtění. 11 I pohlédl jsem na vechno, co bylo mýma rukama vykonáno, na své klopotné pachtění, a hle, vechno je pomíjivost a honba za větrem; a ádný uitek z toto pod sluncem není. 12 I pohlédl jsem a viděl moudrost i zřetěnost a pomatenost. Jaký člověk nastoupí po králi, jeho si ustanovili před tím? 13 Shledal jsem, e moudrost nese více uitku ne pomatenost, jako světlo dává větí uitek ne tma. 14 Moudrý má v hlavě oči, kdeto hlupák chodí ve tmě. Avak i to jsem poznal, e tý úděl potká oba dva. 15 V srdci jsem si řekl: Co potkává hlupáka, potká i mne. Nač jsem tedy byl tak nadmíru moudrý? A v srdci jsem usoudil, e i to je pomíjivost. 16 Vdy po moudrém ani po hlupákovi nezůstane památka navěky; vechno, co bylo, bude v přítích dnech zapomenuto. Moudrý umírá stejně jako hlupák. 17 Pojal jsem nenávist k ivotu, zoklivilo se mi, co se pod sluncem děje. To ve je pomíjivost a honba za větrem. 18 Pojal jsem v nenávist vechno své klopotné pachtění pod sluncem, nebo jeho plody zanechám člověku, který bude po mně. 19 Kdo ví, bude-li moudrý nebo pomatený, přesto se vak zmocní veho, čeho jsem se při své moudrosti pod sluncem klopotně dopachtil. Také to je pomíjivost. 20 Odvrátil jsem se od toho se srdcem plným zoufalství nad vím svým klopotným pachtěním pod sluncem. 21 Někerý člověk se pachtí moudře, dovedně a prospěně, ale musí svůj podíl předat člověku, který se s tím nepachtil. Také to je pomíjivost a prapatná věc. 22 Vdy co má člověk z vekerého svého pachtění, z honičky za ádostmi svého srdce, z toho, jak se pod sluncem pachtí? 23 Vechny jeho dny jsou samá bolest a jeho lopota je plná hoře; jeho srdce mu nedá spát ani v noci. I to je pomíjivost. 24 Není pro člověka dobré jíst a pít a při svém pachtění se aspoň pomět? Shledal jsem, e i to je z Boí ruky. 25 Vdy kdo jídal a dopřál si víc ne já? 26 Bůh dal člověku, který je mu milý, dává moudrost a poznání i radost. Hříníka vak nechá lopotit se, shánět a hromadit věci, které nakonec musí předat tomu, kdo se zalíbí Bohu. Také to je pomíjivost a honba za větrem.

Kazatel 3

1 Vechno má určenou chvíli a vekeré dění pod nebem svůj čas: 2 Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat; 3 je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat; 4 je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat; 5 je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat; 6 je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat; 7 je čas roztrhávat i čas seívat, čas mlčet i čas mluvit; 8 je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje. 9 Jaký uitek má ten, kdo pracuje, ze veho svého pachtění? 10 Viděl jsem lopotu, kterou Bůh uloil lidským synům, a tak se lopotí. 11 On vechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti, jene člověk nevystihne začátek ani konec díla, je Bůh koná. 12 Poznal jsem, e není pro něho nic lepího, ne se radovat a konat v ivotě dobro. 13 A tak je tomu s kadým člověkem: to, e jí a pije a okusí při vekerém svém pachtění dobrých věcí, je dar Boí. 14 Poznal jsem, e ve, co činí Bůh, zůstává navěky; nic k tomu nelze přidat ani z toho ubrat. A Bůh to

učinil, aby lidé ili v bázni před ním. 15 Co se děje, bylo odedávna, a co bude, i to bylo; a Bůh vyhledává, co zalo. 16 Dále jsem pod sluncem viděl: na místě práva - svévole, na místě spravedlnosti - svévole. 17 Řekl jsem si v srdci: Spravedlivého i svévolníka bude soudit Bůh, nastane čas soudu nad vím děním, nad vím, co se koná. 18 Řekl jsem si v srdci: To se stane kvůli synům lidským, aby je Bůh tříbil, aby nahlédli, e je to s nimi jako se zvířaty. 19 Vdy úděl synů lidských a úděl zvířat je stejný: Jedni jako druzí umírají, jejich duch je stejný, člověk nemá ádnou přednost před zvířaty, nebo vechno pomíjí. 20 Ve spěje k jednomu místu, vechno vzniklo z prachu a ve se v prach navrácí. 21 Kdo ví, zda duch lidských synů stoupá vzhůru a duch zvířat sestupuje dolů k zemi? 22 Shledal jsem, e není nic lepšího, ne kdy se člověk raduje z toho, co koná, nebo to je jeho podíl. Kdo mu dá nahlédnout, co se stane po něm?

Kazatel 4

1 Znovu jsem pohleděl na vechen útisk, který se pod sluncem děje. Hle, slzy utiskovaných, a oni jsou bez utěitele, jejich utiskovatelé mají v rukou moc, a oni jsou bez utěitele. 2 Vychvaloval jsem mrtvé, kteří dávno zemřeli, více neli ivé, kteří jetě ijí. 3 Ale nad oboje líp je na tom ten, kdo jetě není a nevidí zlo, které se pod sluncem děje. 4 Viděl jsem té vechno pachtění i ve, co prospěného se koná, a jak přitom jeden na druhého árlí. Také to je pomíjivost a honba za větrem. 5 Hlupák skládá ruce v klín a uírá se. 6 Lepí na dlaň odpočinku ne hrstě plné pachtění a honby za větrem. 7 A znovu jsem pohleděl, jak vechno pod sluncem je pomíjivé. 8 Někdo je sám a nikoho nemá, ani syna ani bratra, a vechno jeho pachtění nebere konce, jeho oko se bohatství nenasytí. “Pro koho se pachtím a sám se připravuji o pohodlí?” Také to je pomíjivost a úmorná lopota. 9 Lépe dvěma ne jednomu, mají dobrou mzdu ze svého pachtění. 10 Upadne-li jeden, druh jej zvedne. Běda samotnému, který upadne; pak nemá nikoho, kdo by ho zvedl. 11 Také leí-li dva pospolu, je jim teplo; jak se má vak zahřát jeden? 12 Přepadnou-li jednoho, postaví se proti nim oba. A nit trojitá se teprv nepřetrhne! 13 Lepí nuzný moudrý chlapec ne starý král, ale hloupý, který nedovede přijmout poučení. 14 Vyel z vězení a stal se králem, narodil se jako chud’as a doel království. 15 Shledal jsem, e vichni iví, ti, kdo chodí pod sluncem, byli při tom druhém, při chlapci, jen nastoupil po něm. 16 Nesčetný byl vechen lid, jemu byl v čele, ale radovat se z něho nebude u přítí pokolení. Věru i to je pomíjivost a honba za větrem. 17 Dej si pozor na kadý krok, kdy jde do Boího domu. Pohotovějí buď k slyení ne k přináení obětí jak hlupáci; ti ani nevědí, e činí něco zlého.

Kazatel 5

1 Ústa spěně neotvírej, neukvapuj se v srdci, kdy má pronést slovo před Bohem; vdy Bůh je v nebi a ty na zemi, tak a jsou nemnohá tvá slova. 2 Po mnohé lopotě přichází sen; hlupák se ozývá mnoha slovy. 3 Ty, kdy se zaváe Bohu slibem, splň jej bez mekání, nebo v hlupácích nemá Bůh zalíbení. Co slíbí, to splň! 4 Lépe je, kdy neslibuje, ne kdy slíbí a neplní. 5 Nedovol svým ústům, aby svedla ke hříchu tvé tělo, neříkej před Boím poslem: “To byl omyl.” Proč se má Bůh rozlítit pro to, cos řekl, a zničit dílo tvých rukou? 6 Kde mnoho snů, tam samá pomíjivost, samá prázdná slova. Ty se vak boj Boha! 7 Uvidí-li, e je v kraji chudých utiskován, e je znásilňováno právo a spravedlnost, nediv se té zvůli; vyí hlídá vysokého a nad nimi jsou jetě vyí. 8 Ale při tom vem vydává země uitek, vdy pole slouí i králi. 9 Kdo miluje peníze, peněz se nenasytí, kdo miluje hojnost, nemá nikdy dosti. Také to je pomíjivost. 10 Kdy se rozmnouje jmění, mnoí se i příivníci. Jaký prospěch z toho mívá vlastník? Ledae se na to můe dívat. 11 Sladký je spánek toho, kdo pracuje, a jí málo nebo mnoho, ale boháčovi nedopřeje spánku sytost. 12 Je zlý neduh, který jsem pod sluncem viděl: vlastníkovi je ke zlému bohatství, je střeí. 13 Po úmorné lopotě můe o

bohatství přijít a syn, jeho zplodil, stojí s prázdnou rukou. 14 Jako vyel z ivota své matky, nahý zase odchází, jak přiel, a za svoje pachtění si nic neodnese, ani co by se do ruky vello. 15 A také to je zlý neduh: Kadý odejde, jak přiel; jaký uitek má z toho, e se pachtil a honil vítr? 16 Nadto po vechny dny jídal ve tmě, a takového hoře, nemoci a hněvu! 17 Hle, co jsem shledal: Je dobré a pěkné, aby člověk jedl a pil a měl se dobře při vekerém klopotném pachtění pod sluncem v časných dnech ivota, které mu dal Bůh, nebo to je jeho podíl. 18 Tak je tomu s kadým člověkem; to, e mu Bůh dal bohatství a poklady i monost úivat jich, brát svůj podíl a radovat se při svém pachtění, je dar Boí. 19 Ten toti příli nemyslí na dny svého ivota, protoe Bůh oblauje jeho srdce radostí.

Kazatel 6

1 Je zlo, které jsem pod sluncem viděl, a je mezi lidmi časté: 2 Někomu Bůh dává bohatství a poklady i slávu, take nepostrádá pro sebe nic z toho veho, po čem touí. Bůh vak mu nedá monost toho úivat a má z toho uitek někdo cizí. To je pomíjivost a zlý neduh. 3 Kdyby někdo zplodil synů sto a byl iv mnoho let a bylo sebevíc dnů jeho věku, pokud dobra neuil a nebyl řádně pohřben, pravím, e mrtvý plod je na tom lépe ne on. 4 Veel do pomíjivosti, zapadl v temnotách a temnotou je přikryto jeho jméno; 5 ani slunce nespatriil, nic nepoznal a má klidu víc ne onen člověk. 6 A kdyby il dvakrát tisíc let a dobra neokusil, zdali oba neodejdou do stejného místa? 7 Vechno lidské pachtění je pro ústa, due ukojena není. 8 A jakou má přednost moudrý před hlupákem? Co má z ivota utitěný, i kdyby ít uměl? 9 Lepí je, co vidí oči, ne za čím se ene due; i to je pomíjivost a honba za větrem. 10 Cokoli vzniklo, dávno dostalo své jméno. A je známo, e ten, jen byl nazván Adam (to je Člověk), nemůe se přít s tím, který má převahu nad ním. 11 Čím více slov, tím více pomíjivosti. A jaký uitek má z toho člověk? 12 Kdo můe vědět, co je člověku v ivotě k dobru, v časných dnech jeho pomíjivého ití, je jako stín mu plynou? Kdo oznámí člověku, co pod sluncem nastane po něm?

Kazatel 7

1 Dobré jméno je nad výborný olej a den smrti nad den narození. 2 Lépe je jít do domu truchlení ne vejít do domu hodování, nebo tam je zřejmé, jak kadý člověk skončí, a ivý si to můe vzít k srdci. 3 Lepí je hoře ne smích, nebo zachmuřelá tvář prospívá srdci. 4 Srdce moudrých je v domě truchlení, ale srdce hlupáků v domě radovánek. 5 Lépe je slyet důtku od moudrého ne poslouchat opěvování od hlupáků, 6 nebo jako praskot trní pod hrcem je smích hlupáka. I to je pomíjivost. 7 Útlak i z moudrého udělá ztřetěnce a dar ničí srdce. 8 Lepí je zakončení věci ne její počátek, lepí je trpělivost neli povýenost. 9 Nepropukej v náhlé hořekování, nebo hořekování si hoví v klíně hlupáků. 10 Neříkej: “Čím to je, e dny dřívější byly lepí ne tyto?” To není moudré, ptá-li se na to. 11 Dobrá je moudrost, jako i dědictví, uitečná těm, kdo vidí slunce; 12 být ve stínu moudrosti je jako být ve stínu peněz, avak uitečnější je poznat moudrost: ta zachovává ivot tomu, kdo ji má. 13 Pohled’ na Boí dílo! Kdo můe narovnat, co on zkřivil? 14 V den dobrý úivej dobra a v den zlý si uvědom, e ten i onen učinil Bůh proto, aby se člověk nedozvěděl, co bude po něm. 15 To vechno jsem viděl ve dnech své pomíjivosti: Spravedlivý hyne i při své spravedlnosti a svévolník dlouho ije i při své zlobě. 16 Nebud’ příli spravedlivý ani nadmíru moudrý; proč by ses měl zničit? 17 Nebud’ příli svévolný a nebud’ jako pomatenec; proč bys umíral, ne vyprí tvůj čas? 18 Bude dobře, kdy se tohoto přidrí a ono nespustí ze zřetele; vdy kdo se bojí Boha, ujde obojímu. 19 Moudrost dává moudrému více síly, ne jakou má deset mocných v městě. 20 Není na zemi člověka spravedlivého, aby konal dobro a nehřeil. 21 Nevímej si vech řečí, které se vedou, abys neuslyel, jak tě zlehčuje tvůj

otrok. 22 Sám v srdci ví, es i ty častokrát zlehčoval druhé. 23 To vechno jsem chtěl vyzkouet moudrostí; řekl jsem si: Budu moudrý. Ale moudrost se ode mne vzdalovala. 24 Daleko je to, co se stalo, hluboko, přehluboko; kdo to nalezne? 25 Zaměřil jsem se cele na to, abych poznal a prozkoumal a vyhledal moudrost a smysl veho, abych poznal i hloupou svévoli a zřetěnou pomatenost. 26 A přicházím na to, e trpčí ne smrt je ena, je-li léčkou, je-li její srdce sí a ruce pouta. Kdo je Bohu milý, unikne jí, hříník jí vak bude lapen. 27 Hled', na to jsem přiel, řekl Kazatel, kdy jsem porovnával jedno s druhým, abych se dopídil smyslu, 28 jej jsem stále hledal a nenalézal: Mezi tisíci jsem nael jednoho člověka, ale enu jsem mezi těmi velmi nenalezl. 29 Hled', jenom na to jsem přiel, e Bůh sice učinil člověka přímého, ten vak vyhledává samé smylenky.

Kazatel 8

1 Kdo se vyrovná moudrému a kdo zná výklad věcí? Moudrost prosvítí člověku tvář, i tvrdost jeho tváře se změní. 2 Pravím: Dbej na králův rozkaz, a to kvůli přísaze Boí. 3 Neodcházej náhle od něho, nestůj při zlé věci; nebo on mŕe učinit vechno, co se mu zlíbí. 4 Vdy královo slovo má moc a kdo mu řekne: "Co to dělá?" 5 Kdo dbá na příkazy, neokusí nic zlého, srdce moudrého ví, e nastane čas soudu. 6 Nad kadým děním nastane čas soudu; na člověku je mnoho zlého. 7 Nikdo neví, co nastane; kdo oznámí člověku, jak bude? 8 Není člověka, jen by měl svého ducha v moci, nezadrí jej, nemá moc nade dnem smrti; z toho boje není východiska, svévole nezachrání toho, kdo ji páchá. 9 To vechno jsem viděl, kdy jsem si předsevzal zabývat se vím, co se pod sluncem děje v čase, kdy má člověk moc nad člověkem a působí mu zlo. 10 Hned nato jsem pohleděl na pohřbené svévolníky; přicházivali a odcházeli ze svatého místa a ve městě se zapomínalo, jak jednali. Také to je pomíjivost. 11 Poněvad nad zločinem není hned vykonán rozsudek, tíhne srdce lidských synů k páchání zla. 12 Přestoe hříník páchá zlo stokrát a lhůta se mu prodluuje, já vím, e dobře bude těm, kdo se bojí Boha, těm, kdo se bojí jeho tváře. 13 Avak svévolníkovi se dobře nepovede, ivot se mu ani o den neprodlouí, bude jako stín, protoe nemá bázeň před Boí tváří. 14 Dalí pomíjivost, která se na zemi vyskytuje: Jsou spravedliví, které jako by poznamenalo dílo svévolníků, a jsou svévolníci, které jako by poznamenalo dílo spravedlivých. Řekl jsem si, e i to je pomíjivost. 15 I vychvaloval jsem radost, protoe pro člověka není pod sluncem nic lepšího ne jíst a pít a radovat se. To ho provází při jeho pachtění ve dnech ivota, které mu Bůh pod sluncem dopřál. 16 Jakmile jsem si předsevzal poznat moudrost, viděl jsem, co je na zemi lopoty; ve dne ani v noci člověk neokusí spánku. 17 Spatřil jsem té, e vekeré dílo Boí, dílo, které se pod sluncem koná, není člověk schopen postihnout; a se při tom hledání pachtí sebevíc, vechno nepostihne. Ani moudrý, řekne-li, e zná to či ono, není schopen vechno postihnout.

Kazatel 9

1 O tom vem jsem uvaoval a ve vem tom jsem zjistil, e spravedliví a moudří i jejich práce jsou v ruce Boí. Člověk neví, co milovat ani co nenávidět, cíl veho je před ním. 2 Vechno je u vech stejné: stejný úděl má spravedlivý i svévolný, dobrý a čistý i nečistý, obětující i neobětující; dobrý je na tom jako hříník, přísahající jako ten, kdo se přísahat bojí. 3 Na vem, co se pod sluncem děje, je zlé to, e vichni mají stejný úděl a e srdce lidských synů je naplněno zlobou; po celý svůj ivot mají v srdci samé zřetěnosti a pak se odeberou k mrtvým. 4 Kdo tedy bude vyvolen? Vichni, kdo ijí, mají naději. Vdy ivý pes je na tom lépe ne mrtvý lev. 5 iví toti vědí, e zemrou, mrtví nevědí zhola nic a nečeká je ádná odměna, jejich památka je zapomenuta. 6 Jak jejich láska, tak jejich nenávist i jejich horlení dávno zanikly a nikdy

se ji nebudou podílet na ničem, co se pod sluncem děje. 7 Jdi, jez svůj chléb s radostí a popíjej své víno s dobrou myslí, nebo Bůh ji dávno nael zalíbení ve tvém díle. 8 Tvé aty a jsou v kadé době bílé a tvá hlava a nepostrádá vonný olej. 9 Uívej ivota se enou, kterou sis zamiloval, po vechny dny svého pomíjivého ivota. To ti je pod sluncem dáno po vechny dny tvé pomíjivosti, to je tvůj podíl v ivotě při tvém klopotném pachtění pod sluncem. 10 Vechno, co má vykonat, konej podle svých sil, nebo není díla ani mylenky ani poznání ani moudrosti v říi mrtvých, kam odejde. 11 Opět jsem pod sluncem viděl, e běh nezávisí na snaze hbitých ani boj na bohatýrech ani chléb na moudrých ani bohatství na rozumných ani přízeň na těch, kdo mají poznání, ale jak kdy kadému z nich přeje čas a příležitost. 12 Vdy člověk ani nezná svůj čas. Je jako ryby, které se chytají do zlé sítě, a jako ptáci chytaní do osidla. Jako na ně, tak i na lidské syny bývá políčeno ve zlý čas, který je náhle přepadá. 13 Také jsem spatřil pod sluncem tuto moudrost a jevila se mi veliká: 14 Bylo malé město a v něm hrstka muů. Tu přitáhl na ně velký král, obklíčil je a zbudoval proti němu mohutné náspy. 15 Nael se pak v něm nuzný moudrý mu, který by byl to město svou moudrostí zachránil, ale nikdo si na toho nuzného mue ani nevzpomněl. 16 Řekl jsem si: Lepí je moudrost ne síla, třebae modrostí toho nuzáka pohrdli a jeho slova nebyla slyena. 17 Slova moudrých v klidu vyslechnutá jsou lepí ne křik toho, který panuje nad hlupáky. 18 Moudrost je lepí ne válečné zbraně, mnoho dobrého vak zničí jediný hříník.

Kazatel 10

1 Mrtvé mouchy způsobí, e mastičkářův olej páchne a kvasí; stejně působí petka pomatenosti, je-li ceněna víc ne moudrost a čest. 2 Moudrý má srdce na pravém místě, hlupák na nepravém. 3 Pomatenec, i kdy jde po cestě, je bez rozumu, o kadém vak říká: “To je pomatenec!” 4 Zvedne-li se proti tobě vladařova nevole, své místo neopoutěj, mírnost müe zabránit velikým hříchům. 5 Zlo, je jsem pod sluncem vídal, je omyl, k němu dochází u mocnáře: 6 Na vysoké místo se dosadí pomatenec, kdeto schopní zůstávají sedět dole. 7 Viděl jsem otroky na ořích, kdeto kníata jak otroky chodit pěky. 8 Kdo kope jámu, spadne do ní, toho, kdo strhává zeď, utkne had. 9 Kdo láme kámen, přichází k úrazu, kdo típe dříví, je při tom ohroen. 10 Ztupí-li se sekera a nenaostří-li se znovu, je nutno víc napnout síly. Uitečná a prospěná je moudrost. 11 Utkne-li had, dřívě ne byl zaříkán, zaklínač pranic neprospěje. 12 Slova z úst moudrému příjemně plynou, kdeto hlupáka vlastní rty pohlcují. 13 Sotvae promluví, prozradí pomatenost, a kdy domluví, zlou zřetěnost. 14 Pomatenec má plno řečí. Co nastane, člověk neví, a kdo mu oznámí, co bude po něm? 15 Hlupáci se unavují pachtěním, nevědí ani, kudy jít do města. 16 Běda tobě, země, je-li tvým králem chlapec a tvá kníata hodují z jitra! 17 Blaze tobě, země, je-li tvůj král vzneeného rodu a tvá kníata jídají v náleítý čas pro posilnění, a ne pro opilství. 18 Pro lenoení sesouvá se krov, pro nečinnost rukou zatéká do domu. 19 K obveselení se strojí pokrm a radost ivotu dává víno; peníze vyřeí vechno. 20 Králi nezlořeč ani v myslí, boháčovi nezlořeč ani v pokojíku, kde uléhá, nebo nebeské ptactvo roznese ten hlas, okřídlenec vyzradí kadé slovo.

Kazatel 11

1 Poutěj svůj chléb po vodě, po mnoha dnech se s ním shledá. 2 Rozdej svůj díl mezi sedm, ba i osm, neví, co zlého se na zemi stane. 3 Jestlie mraky se naplní, spustí se na zemi dé; jestlie strom padne k jihu či na sever, zůstane na místě, kam padl. 4 Kdo příli dá na vítr, nebude síť, kdo hledí na mraky, nebude sklízet. 5 Jako neví, jaká je cesta větru, jak v ivotě těhotné vznikají kosti, tak nezná dílo Boha, který to vechno koná. 6 Rozsévej své símě zrána, nedopřej svým rukám klidu do večera, nebo neví, zda se zdaří to

či ono, či zda obojí je stejně dobré. 7 Sladké je světlo a vidět slunce je milé očím. 8 I kdy se člověk dojde mnoha let, a se z nich raduje ze vech, ale na dny temnoty a pamatuje, e jich bude mnoho. Cokoli přijde, je pomíjivost. 9 Raduj se, jinochu, ze svého mládí, úvej pohody ve svém jinoství a jdi si cestami svého srdce, za vidinou svých očí. Věz vak, e tě za to vechno Bůh postaví před soud. 10 Hoře si ze srdce vyklidí a dr si od těla zlo, vdy mládí a úsvit jsou pomíjivé.

Kazatel 12

1 Pamatuj na svého Stvořitele ve dnech svého jinoství, ne nastanou zlé dny a ne se dostaví léta, o kterých řekne: “Nemám v nich zalíbení”; 2 ne se zatmí slunce a světlo, měsíc, hvězdy, a vrátí se po deti mraky. 3 V ten den se začnou třást strácové domu a muové zdatní se zkříví a mlečky nechají práce a bude jich málo, a ty, kdo hledí z oken, obestře temnota, 4 a zavrou se dveře do ulice a ztíí se hlas mlýnku a vstávat se bude za veholu ptactva a vechny zpěvy budou znít přidueně. 5 A člověk se bude bát výek a úrazů na cestě; a rozkvete mandloň a těce se povleče kobylka a kapara ztratí účinnost. Člověk se vydá do svého věčného domu a ulicí budou obcházet ti, kdo naříkají nad mrtvými. 6 Pamatuj na svého Stvořitele, ne se přetrhne stříbrný provaz a rozbije se mísa zlatá a dbán se roztrítí nad zřídlem a kolo u studny se zláme. 7 A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal. 8 Pomíjivost, samá pomíjivost, řekl Kazatel, vechno pomíjí. 9 Zbývá jen dodat, e Kazatel byl moudrý, lid stále poznání vyučoval; přemýlel a bádal a sloil přísloví mnohá. 10 Kazatel se snail najít výstiná slova; tak bylo zapsáno, co je pravé, slova pravdy. 11 Slova moudrých jsou jako bodce, jako vbité hřeby jsou slova sběratelů, pastýřem jediným proslovená. 12 Nadto pak zbývá, synu můj, říci: Přijmi poučení! Spisování mnoha knih nebere konce a mnohé hloubání unaví tělo. 13 Závěr veho, co jsi slyel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka vechno závisí. 14 Vekeré dílo Bůh postaví před soud, i ve, co je utajeno, a dobré či zlé.

Píseň písní 1

1 Nejkrásnější z písní alomounových. 2 Ké políbí mě polibkem svých úst! Vdy lepší je tvé laskání ne víno. 3 Příjemně voní tvé oleje, nejčistí olej - tvé jméno. Proto tě dívky milují. 4 Táhni mne za sebou! Dáme se v běh. Král uvedl mě do svých komnat. Budeme jásat, radovat se z tebe, připomínat tvé laskání, opojnější ne víno. Právem tě vichni milují. 5 Černá jsem, a přece půvabná, jeruzalémské dcery, jak stany Kédarců, jako stanové houně alomounovy. 6 Nehleďte na mne, e jsem a dočerna opálená, e mě tak oehlo slunce. To synové mé matky se proti mně rozohnili: uložili mi vinice hlídat, neuhlídala jsem vak vinici vlastní. 7 Pověz mi ty, kterého tolik miluji, kde bude pást, kde nechá odpočívát stáda za poledne! Proč musím být jako zahalená poběhlice při stádech tvých druhů? 8 “Jestlie to sama neví, nejkrásnější z en, vyjdi po lepějších stád a kůzlátka svá pas u pastýřských kolib.” 9 Ke klisně vozu faraónova jsem tě připodobnil, má přítelkyně. 10 Půvabné jsou tvé tváře přívěsky ozdobené, tvé hrdlo ovinuté ňůrou perel. 11 Přívěsky zlaté ti uděláme, poseté stříbrem. 12 Pokud je při stole král, vydává nard můj svou vůni. 13 Voničkou myrhy je pro mne můj milý, spočívá na mých prsou. 14 Hroznem henny je pro mne můj milý v éngedských vinicích. 15 Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak jsi krásná, oči tvé jsou holubice. 16 Jak jsi krásný, milý můj, jsi líbezný! A nae lůko samá zeleň. 17 Trámoví naeho domu je z cedrů, detění cypřiové.

Píseň písní 2

1 Jsem kvítek áronský, lilie v dolinách. 2 Jako lilie mezi trním, tak má přítelkyně mezi dcerami. 3 Jako jablň mezi lesními stromy, tak můj milý mezi syny. Usedla jsem ádostivě v jeho stínu, jeho ovoce mi sládne na rtech. 4 On mě uvedl do domu vína, jeho prapor nade mnou je láska. 5 Občerstvěte mě koláči hroznovými, osvěte mě jablky, nebo jsem nemocna láskou. 6 Jeho levice je pod mou hlavou, jeho pravice mě objímá. 7 Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, při gazelách a při polních laních: nebud'te a nezburcujte lásku, dokud nebude chtít sama. 8 Hlas mého milého! Hle, právě přichází, hory přeskakuje, přenáí se přes pahorky. 9 Gazele se podobá můj milý nebo koloukovi. Hle, právě stojí za naí zídka, nahlíí do oken, dívá se mřiováním. 10 Můj milý se ozval, řekl mi: "Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojď!" 11 Hle, zima pominula, lijavce přely, jsou tytam. 12 Po zemi se objevují květy, nadeel čas prořezávat révu, hlas hrdličky je slyet v naí zemi. 13 Fíkovník nasadil první plody, voní kvítky vinné révy. Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojď!" 14 Holubičko moje v rozsedlinách skály, v úkrytu nad strí, dopřej mi zahlédnout tvou tvář, dovol mi hlas tvůj slyet. Jak lahodný je tvůj hlas! Jak půvabnou má tvář! 15 "Liky nám schyťte, litičky malé, plenící vinice, vinice nae, kdy kvetou!" 16 Můj milý je můj a já jsem jeho, on pase v liliích. 17 Ne zavane den a stíny dají se v běh, přiběhni, milý můj, podoben gazele či koloukovi na Béterských horách.

Píseň písní 3

1 Noc co noc hledala jsem na svém lůku toho, kterého tolik miluji. Hledala jsem ho, a nenalezla. 2 Teď vstanu a obejdu město, ulice, náměstí, vyhledám toho, kterého tolik miluji. Hledala jsem ho, a nenalezla. 3 Nali mě stráci obcházející město: "Toho, kterého tolik miluji, jste tu neviděli?" 4 Potom, jen co jsem od nich odela, hned jsem našla toho, kterého tolik miluji. Uchopila jsem ho a u ho nepustím, dokud ho nepřivedu do domu své matky, do pokojíku té, je mě počala. 5 Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, při gazelách a při polních laních: nebud'te a nezburcujte lásku, dokud nebude chtít sama. 6 "Kdo je ta, je vystupuje z poutě jako sloup dýmu, ovanuta vůní kadidlovou z myrhy a z nejjemnějšího koření kupeckého?" 7 Hle, jeho loe - loe alomouna, edesát bohatýrů okolo stojí, bohatýrů z Izraele. 8 Vichni drí v rukou meče, vycvičení k boji, kadý po boku má meč proti nočnímu děsu. 9 Nosítka král si zhotovil, král alomoun, ze stromů libanónských. 10 Sloupky k nim zhotovil stříbrné, opěradlo zlaté, sedadlo purpurové. Vnitřek je obloen láskou jeruzalémských dcer. 11 Vyjděte jen a pohleďte, sijónské dcery, na krále alomouna, na korunu, jí ho korunovala jeho matka v den jeho svatby, v den, kdy jeho srdce naplnila radost.

Píseň písní 4

1 Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak jsi krásná, oči tvé jsou holubice pod závojem, vlasy tvé jsou jako stáda koz, které se hrnou z hory Gileádu. 2 Zuby tvé jsou jako stádo ovcí před stříháním, je z broditě vystupují, a kadá z nich vrhne po dvou, ádná z nich neplodná nezůstane. 3 Jako karmínová ňůrka jsou tvé rty, ústa tvá půvabu plná. Jak rozpuklé granátové jablko jsou tvoje skráně pod závojem. 4 Tvé hrdlo je jak Davidova vě z vrstev kamene zbudovaná, tisíc na ní zavěno títů, samých pavéz bohatýrů. 5 Dva prsy tvé jsou jak dva kolouci, dvojčátka gazelí, která se v liliích pasou. 6 Ne zavane den a stíny dají se v běh, vydám se k myrhové hoře, k pahorku kadidlovému. 7 Celá jsi krásná, přítelkyně moje, poskvrny na tobě není. 8 Se mnou z Libanónu, nevěsto má, se mnou z Libanónu půjde. Rozhlédne se z vrcholu Amány, z vrcholu Seníru a Chermónu, ze lvích doupat, z hor leopardů. 9 Učarovala jsi mi, sestro má, nevěsto, učarovala jsi mi jediným pohledem svých očí, jediným článkem svého náhrdelníku. 10 Oč krásnější je tvé laskání, sestro má, nevěsto, oč lepší je tvé laskání ne víno. Vůně tvých olejů nad vechny balzámy. 11 Ze rtů

ti kane strdí, má nevěsto, pod tvým jazykem je med a mléko, a vůně tvých atů je jak vůně Libanónu. 12 Zahrada uzavřená jsi, sestro má, nevěsto, uzavřený val, zapečetěný pramen. 13 Vydává vůni jako sad s jablky granátovými, s výtečným ovocem, hennou i nardem, 14 s nardem a afránem, pukvorcem, skořicí, se vím kadidlovým stromovým, myrhou a aloe, se velmi balzámy nejlepími. 15 Jsi pramen zahradní, studna vody ivé, bystřina z Libanónu. 16 Probud' se, vánku severní, přijď, vánku jiní, a voní moje zahrádka, a její balzámy proudí jak bystřiny, a přijde do své zahrady můj milý a jí výtečné ovoce její.

Píseň písní 5

1 Do zahrady své jsem přiel, sestro má, nevěsto, sbíral jsem svou myrhu a svůj balzám, z plástve jsem jedl svůj med, pil víno své a mléko. Jezte, přátelé, a pijte, opájejte se laskáním. 2 Spím, ale srdce mé bdí. Sly, milý můj klepe: "Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubice má, má bezúhonná, vdy mám hlavu plnou rosy, v kadeřích krůpěje noční." 3 Svlékla jsem aty, mám je zas oblékat? Umyla jsem si nohy, mám si je zapinit?" 4 Můj milý prostrčil otvorem ruku a celé mé nitro ze zachvělo před ním. 5 Vstala jsem otevřít milému svému. Z rukou mi kanula myrha, myrha stékala z mých prstů na rukoje zástrčky. 6 Ne jsem vak milému otevřela, můj milý odbočil jinam. ivot ze mne prchal, kdy ke mně mluvil. Hledala jsem ho, a nenalezla, volala jsem ho, a neodpověděl mi. 7 Nali mě stráci obcházející město, zbili mě, zranili mě, přehoz mi strhli stráci hradeb. 8 Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, jestlie najdete mého milého, co mu sdělíte? e jsem nemocna láskou. 9 Jaký je tvůj milý, e je nad Miláčka, ty nejkrásnější z en? Jaký je tvůj milý, e je nad Miláčka, e nás tak zapřísahá? 10 Můj milý je běloskvoucí i červený, významnější nad tisíce jiných. 11 Jeho hlava je třpytivé zlato ryzí, jeho kadeře jsou trsy palmových plodů, černé jako havran. 12 Jeho oči jsou jako holubi nad potůčky vod, v mléce se koupou, podobné vsazeným drahokamům. 13 Jeho líce jsou jak balzámový záhon, schránky kořených vůní, jeho rty jsou lilie, z nich kane tekutá myrha. 14 Jeho ruce jsou válce zlaté tariem posázené, jeho břicho je mistrné dílo ze slonoviny safíry vykládané. 15 Jeho stehna jsou sloupy z bílého mramoru, spočívající na patkách z ryzího zlata. Vzhled má jak Libanón, je ztepilý jak cedr. 16 Patro jeho úst je přeslaské, on sám je přeádoucí skvost. Takový je milý můj, takový je můj přítel, jeruzalémské dcery.

Píseň písní 6

1 Kam odeel tvůj milý, ty nejkrásnější z en? Kam se obrátil tvůj milý? Budeme ho s tebou hledat. 2 Můj milý sestoupil do své zahrady k záhonům balzámovým, aby v zahradách pásal a trhal lilie. 3 Já jsem svého milého a můj milý je můj, on pase v liliích. 4 Krásná jsi, přítelkyně má, jak Tirsá, půvabná jak Jeruzalém, straná jako vojsko pod praporci. 5 Odvra ode mne své oči, vdy mě uhranuly! Vlasy tvé jsou jako stáda koz, které se hrnou z Gileádu. 6 Zuby tvé jsou jako stádo březích ovcí, je z broditě vystupují a kadá z nich vrhne po dvou, ádná z nich neplodná nezůstane. 7 Jak rozpuklé granátové jablko jsou tvoje skráně pod závojem. 8 By tu bylo edesát královen a osmdesát enin a dívek bez počtu, 9 ona jediná je holubice moje, moje bezúhonná, jedinečná ze své matky, přečistá z té, je ji porodila. Spatřily ji dcery, blahoslavily ji, královny i eniny jí vzdaly chválu. 10 "Kdo je ta, je jak Jitřenka shlíí, krásná jako Luna, čistá jako houcí Slunce, straná jako vojsko pod praporci?" 11 Sestoupil jsem do zahrady ořechové podívat se na poupátka do údolí, podívat se, zda u pučí vinná réva, zda rozkvetly granátové stromy. 12 Sám nevím, jak jsem se dostal do Amínádíbových vozů.

Píseň písní 7

1 “Obra se, obra se, ulamítka, obra se, obra se, chceme tě vidět.” Co na ulamítce uvidíte? e tančí táborový tanec! 2 Jak krásné jsou tvé nohy v opáncích, kníecí dcero! Křivky tvých boků jsou jako náhrdelníky, dílo umělcových rukou. 3 Tvůj pupek je pěkně vykrouená mísa, ké nechybí v ní vonné víno! Tvé břicho je stoh peničný, obrostlý liliemi. 4 Dva prsy tvé jsou jak dva kolouci, dvojčátka gazelí. 5 Tvé hrdlo je jak vě ze slonoviny, tvé oči - rybníky v Chebónu u brány Batrabímské. Tvůj nos je jak libanónská vě, zkoumavě hledící k Damaku. 6 Tvá hlava se tyčí jako Karmel, vrkoče tvé hlavy jsou jak purpur. Král je těmi kadeřemi spoután. 7 Jak krásná, jak líbezná jsi, lásko, při hrách milostných! 8 Postavou se podobá palmě a svými prsy hroznům datlí. 9 Řekl jsem: “Vystoupím na palmu, abych se zmocnil plodů.” Tvé prsy a jsou hrozny révovými, dech tvého chřípí a jablky voní, 10 patro tvých úst a je jako nejlepší víno. Jedině pro mého milého stéká, plyne i ve spánku ze rtů. 11 Já jsem svého milého, on dychtí jen po mně. 12 Pojd', můj milý, vyjděme na pole, přenocujeme v keřích henny. 13 Časně zrána půjdeme do vinic, pohledíme, zda pučí vinná réva, zda její květ se rozvil, zda rozkvetly granátové stromy. Tam tě zahrnu laskáním. 14 Voní jablíčka lásky a vechny výtečné plody nad naimi dveřmi, nové i staré. Schovala jsem je pro tebe, můj milý.

Píseň písní 8

1 Ké bys byl jako můj bratr, který sál z prsů mé matky! A bych tě nalezla někde venku, políbila bych tě a nikdo by mnou pohrdat nesměl. 2 Odvedla bych si tě, uvedla tě do domu své matky a tam bys mě poučoval. Dala bych ti pít kořenné víno, ávu ze svých granátových jablek. 3 Jeho levice je pod mou hlavou, jeho pravice mě objímá. 4 Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, nebud'te a nezburcujte lásku, dokud nebude chtít sama. 5 Kdo je ta, je vystupuje z poutě, opřena o svého milého? Zburcovala jsem tě pod jabloní, kde tě počala tvá matka, kde tě počala ta, je tě porodila. 6 Polo si mě na srdce jako peče, jako peče na své rámě. Vdy silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob árlivost lásky. ár její - ár ohně, plamen Hospodinův. 7 Lásku neuhasí ani velké vody a řeky ji nezaplaví. Kdyby za lásku chtěl někdo dávat vechno jmění svého domu, sklidil by jen pohrdání. 8 “Maličkou máme sestru, prsy jetě nemá. Co s tou sestrou uděláme v den, kdy o ni přijdou smlouvat? 9 Jestlie je hradbou, stříbrné cimbuří na ní postavíme, jestlie je dveřmi, zahradíme je cedrovou deskou.” 10 “Já jsem hradba, mé prsy jsou jako věe.” Tehdy stala jsem se v jeho očích tou, která nalézá pokoj. 11 Vinici měl alomoun v Baal-hamónu; svěřil tu vinici hlídačům; za její ovoce kadý mu přinést musí tisíc ekelů stříbra. 12 “Má vinice patří mně, jen mně samotnému. Měj si ten tisíc, alomoune, a dvě stě pro ty, kdo hlídají ovoce její. 13 Ty, která prodlévá v zahradách, kde druhové sledují hlas tvůj, ozvi se mi!” 14 “Uprchni, milý můj, podoben gazele či koloukovi na balzámových horách.”

Izajá 1

1 Vidění Izajáe, syna Amósova, které viděl o Judsku a Jeruzalému za dnů Uzijáe, Jótama, Achaza a Chizkijáe, králů judských. 2 Slyte, nebesa, naslouchej, země, tak promluvil Hospodin: “Syny jsem vychoval, pečoval o ně, ale vzepřeli se mi. 3 Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne vak Izrael nezná, můj lid je nechápavý.” 4 Ach, pronárode hříný, lide obtíený vinou, potomstvo zlovolníků, synové ířící zkázu! Opustili Hospodina, Svatého, Boha Izraele, zneváili, odcizili se mu. 5 Nač vás jetě bít? Jste jen umíněnější. Hlava je celá chorá a celé srdce zemdlené. 6 Od hlavy a k patě nic zdravého není.

Samá modřina a jizva i čerstvá rána, nejsou vymačkány ani obvázány ani oetřeny olejem. 7 Vae země je zpustoená, vae města vypálená ohněm, vai půdu vám před očima vyírají cizáci; je zpustoená, cizáky podvrácená. 8 Dcera sijónská zůstala jako chatrč na vinici, jako budka v okurkovém poli, jako obleené město. 9 A kdyby Hospodin zástupů nám neponechal hrstku těch, kdo přeili, byli bychom jako Sodoma, podobni Gomoře bychom byli. 10 Slyte slovo Hospodinovo, sodomí náčelníci, naslouchejte naučení naeho Boha, lide gomorský. 11 “K čemu je mi mnoství vaich obětních hodů, praví Hospodin. Přesytil jsem se zápalných obětí beranů i tuku vykrmených dobytčat, nemám zájem o krev býčků, beránků a kozlů. 12 e se mi chodíte ukazovat! Kdo po vás chce, abyste lapali má nádvoří? 13 Nepřináejte u alebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností, i novoluní, dny odpočinku a svolaná shromáďení; ničemnost a slavnostní shromáďení, to nemohu vystát. 14 Z due nenávidím vae novoluní a slavnosti, jsou mi jen na obtí, jsem vyčerpán, kdy je musím snáet. 15 Kdy rozprostíráte své dlaně, zakrývám si před vámi oči. A se modlíte sebevíc, neslyím. Vae ruce jsou celé od krve. 16 Omyjte se, očiste se, odklid'te mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo. 17 Učte se činit dobro. Hledejte právo, zakročte proti násilníku, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy. 18 Pojd'te, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vae hříchy byly jako arlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna. 19 Budete-li povolní a poslechnete, budete poívat dobrých darů země. 20 Kdy vak odmítnete a budete se zpěčovat, bude vás poírat meč.” Tak promluvila Hospodinova ústa. 21 Běda! Nevěstkou se stalo město věrné! Bývalo plné práva, přebývala v něm spravedlnost, teď jsou v něm vrahové. 22 Tvé stříbro se stalo struskou, tvé víno je smíené s vodou, 23 tvoji velmoi jsou umíněnci, spolčenci zlodějů. Kdekdo miluje úplatek a rád bere dary; sirotkovi právo nezjednájí a pře vdovy se k nim nedostane. 24 Takový je výrok Pána, Hospodina zástupů, Přesilného, Boha Izraele: “Ach, jak se potěím na svých protivnících, vykonám pomstu na svých nepřátelích! 25 Obrátím na tebe svou ruku, vytavím tvou strusku, jako louhem odloučím vechny tvé přimíeniny. 26 A vrátím ti soudce, jako byli na počátku, tvoje rádce, jako byli zprvu; pak tě budou nazývat městem spravedlnosti, městem věrným.” 27 Sijón bude vykoupen soudem a ti v něm, kdo se obrátí, spravedlností. 28 Zkáza nevěrných a hříníků vak bude stejná, zajdou ti, kdo opustili Hospodina. 29 Budou zahanbeni pro mohutné stromy, po nich jste dychtili, budete se stydět za zahrady, které jste si zvolili. 30 Budete jako posvátný strom, jemu vadne listí, jako zahrada, v ní není vody. 31 Nejzdatnější bude koudelí a jeho skutky jiskrou; vzplane spolu obojí a nikdo to nehasí.

Izajá 2

1 Slovo o Judsku a Jeruzalému, je ve vidění přijal Izajá, syn Amósův. 2 I stane se v posledních dnech, e se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit vechny pronárody. 3 Mnohé národy půjdou a budou se pobízet: “Pojd'te, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učít svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit.” Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. 4 On bude soudit pronárody, on ztrestá národy mnohé. I překují své meče na radlice svá kopí na vinařské noe. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se ji cvičit v boji. 5 Nue, dome Jákobův, choďme v Hospodinově světle! 6 Odmrtil jsi svůj lid, Jákobův dům, protoe jsou plni východního pohanství, větí z mraků jako Pelitejci, s dětmi cizáků si podávají ruce. 7 Jeho země je plná stříbra a zlata, jeho poklady jsou nepřeborné, jeho země je plná koní a jeho vozům není konce. 8 Jeho země je plná bůků, klanějí se dílu svých rukou, tomu, co vyrobili svými prsty. 9 Člověk se hrbí, mu se poniuje, a ty jim nepromine. 10 Zalez do skal, schovej se v prachu ze strachu před Hospodinem, před jeho velebnou důstojností! 11 Poníen bude zpupný pohled člověka, sehnuta bude lidská povýenost; v onen den bude vyvýen jedině Hospodin. 12 Nebo den Hospodina zástupů přijde na kadou pýchu a povýenost, na vechno, co se povznáí - to bude sniéno -, 13 na vechny

cedry Libanónu, vysoké a vzosné, na vechny báanské duby, 14 na vechny vysoké hory a na vechny pahorky vyvýené, 15 na kadou vypínající se vě a na kadou strmou hradbu, 16 na vechny zámořské lodě i na vekerou okázalost. 17 Sehnuta bude zpupnost člověka, poníena bude lidská povýenost, v onen den bude vyvýen jedině Hospodin. 18 Bůkové nadobro vymizejí. 19 Lidé zalezou do jeskyň v skalách a do kvír v prachu země ze strachu před Hospodinem, před jeho velebnou důstojností, a povstane, aby nahnal zemi strach. 20 V onen den člověk předhodí potkanům a netopýrům své bůky stříbrné i bůky zlaté, které mu vyrobili, aby se jim klaněl. 21 Zaleze do skalních rozsedlin a do strí ve skaliskách ze strachu před Hospodinem, před jeho velebnou důstojností, a povstane, aby nahnal zemi strach. 22 Přestaňte u s člověkem, který nemá ne dech svého chřípí. Jakoupak má cenu?

Izajá 3

1 Hle, Pán, Hospodin zástupů, ji odnímá Jeruzalému a Judsku oporu i podpěru, vechnu oporu chleba i vechnu oporu vody, 2 bohatýra i bojovníka, soudce i proroka, větce i starce, 3 velitele i vzneeného, rádce i zručného řemeslníka a zkueného zaříkávače. 4 Za velitele dám jim chlapce, vládnout jim budou výrostkové. 5 V lidu bude popohánět jeden druhého, druh druha, chlapec zaútočí na starého, bezectný na váeného. 6 Člověk uchopí svého bratra z otcovského domu a řekne: “Má plá, buď naím náčelníkem! Měj si tyto rozvaliny v moci.” 7 On se vak v onen den ohradí: “Nebudu ranhojičem, nemám doma ani chléb ani plá. Nečiňte mě náčelníkem lidu!” 8 Jeruzalém klopýtl a Judsko padlo; jejich jazyk a jejich skutky byly proti Hospodinu a do očí vzdorovali jeho slávě. 9 Nestoudnost jejich tváře proti nim svědčí, jako Sodoma svůj hřích vystavují a neskrývají. Běda jim, připravili si zlou odplatu. 10 Řekněte: “Spravedlivému bude dobře, bude jíst ovoce svých skutků.” 11 Běda, zle bude svévolníku, tomu se dostane odplaty za to, co páchal. 12 A můj lid - pacholata jsou jeho poháněči a vládnou mu eny. Můj lide, ti, kdo řídí tvé kroky, jsou svůdci a matou cestu tvého putování. 13 Hospodin se postavil, povede spor, stojí, aby vedl při s národy. 14 Hospodin zahajuje soud se starými svého lidu a s velmoi jeho: “Spásali jste vinici, máte ve svých domech, oč jste obrali utitěného. 15 Jak to, e deptáte můj lid a drtíte tvář utitěných?” je výrok Panovníka, Hospodina zástupů. 16 I řekl Hospodin: “Dcery sijónské se vypínají, chodí s pozdvienou íjí, svůdně hledí, cupitavě chodí, na nohou jim chřestí nákotníky.” 17 Panovník proto zachvátí téměř dcer sijónských praivinou, Hospodin obnaí jejich spánky. 18 V onen den odejme Panovník okrasné nákotníky, náčelky a půlměsíčky, 19 náunice, náramky a závojíčky, 20 čelenky a řetízky, stuky, talismany a amulety, 21 prsteny a nosní krouky, 22 slavnostní roucha a přehozy, átky a váčky, 23 zrcátka i koilky, turbany a řízy. 24 A stane se, e bude namísto balzámu hnis a místo pásu smyčka, místo pracných účesů lysina, místo skvostného roucha íněný pás a vypálené znamení na místě krásy. 25 Tvoji mui, Sijóne, padnou mečem a bohatýři v boji. 26 Rmoutit se a truchlit budou brány Sijónu; o ve připravený bude sedět na zemi.

Izajá 4

1 Sedm en se chytí jednoho mue v onen den. Řeknou: “Budeme jíst vlastní chléb a odívat se vlastními aty, jenom a se jmenujeme tvým jménem, zbav nás naí potupy.” 2 V onen den bude výhonek Hospodinův chloubou a slávou, plod země důstojností a okrasou pro ty z Izraele, kdo vyvázli. 3 Kdo zůstane na Sijónu a kdo zbude v Jeruzalémě, bude zván svatým, kadý zapsaný k ivotu v Jeruzalémě. 4 A Panovník smyje pínu dcer sijónských a odplaví krev ze středu Jeruzaléma duchem soudu, duchem houcím. 5 A nad kadým místem hory sijónské i nad kadým jejím shromáděním stvoří Hospodin ve dne oblak, toti kouř, a plameny

ohnivé záře v noci: to bude baldachýn nad vekerou slávou, 6 stánek, který dá stín před denním horkem, útočité a úkryt před přívalem i detem.

Izajá 5

1 Zaspívám svému milému píseň mého milého o jeho vinici: “Můj milý měl vinici na úrodném svahu. 2 Zkypřil ji, kameny z ní vybral a vysadil ulechtilou révu. Uprostřed ní vystavěl vě i lis v ní vytesal a čekal, e vydá hrozny; ona vak vydala odporná pláňata. 3 Teď tedy, obyvateli Jeruzaléma a mui judský, rozhodněte spor mezi mnou a mou vinicí. 4 Co se mělo pro mou vinici jetě udělat a já pro ni neudělal? Kdy jsem očekával, e vydá hrozny, jak to, e vydala odporná pláňata? 5 Nyní vás tedy poučím, co se svou vinicí udělám: Odstráním její ohrazení a přijde vniveč, pobořím její zídky a bude polapána. 6 Udělám z ní spou, nebude u prořezána ani okopána a vzejde bodláčí a křoví, mrakům zakáú zkrápět ji detem.” 7 Vinice Hospodina zástupů je dům izraelský a mui judtí sadbou, z ní měl potěení. Čekal právo, avak hle, bezpráví, spravedlnost, a hle, jen úpění. 8 Běda těm, kteří připojují dům k domu a slučují pole s polem, take nezbyvá ádné místo, jako byste jen vy byli usedlíci v zemi. 9 V úích mi zní slovo Hospodina zástupů: “Ano, zпустnou četné domy, i velké a pěkné budou liduprázdné. 10 Deset jiter vinice vydá jediný bat a chómer osevu vydá jedinou éfu.” 11 Běda těm, kteří za časného jitra táhnou za opojným nápojem a a do setmění je rozpaluje víno. 12 Citara a harfa, bubínek a píala a víno jsou na jejich pitkách, ale na dílo Hospodinovo neberou zřetel a dílo jeho rukou nevidí. 13 Proto bude můj lid vystěhován, nebo nemá poznání. I nejváenější budou hladovět, jeho hlučící dav bude prahnout ízní. 14 Podsvětí roztáhne svůj chřtán a dokořán rozevře svou tlamu. Do něho sestoupí jeho důstojnost i jeho hlučící dav, jeho hukot a jásot. 15 Sehnut bude člověk a poníen mu, oči zpupné budou poníeny. 16 Hospodin zástupů se vak vyvíjí soudem a svatý Bůh se prokáe svatým spravedlností. 17 Jako na své pastvině se tam budou pást beránci, a kde zůstaly trosky po zbohatlících, budou jíst bezdomovci. 18 Běda tě, kdo v provazech alby vlečou nepravost, jako by v postraňcích táhli povoz hříchu, 19 a říkají: “Nech urychlí a uspíí své dílo, a je uvidíme; nech se přiblíí a uskuteční úradek Svatého Boha Izraele, a jej poznáme.” 20 Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké! 21 Běda těm, kdo jsou moudří ve vlastních očích a rozumní sami před sebou. 22 Běda bohatýrům zdatným v pití vína, muům udatným v míchání opojných nápojů, 23 těm, kdo za úplatek ospravedlňují svévolníka a spravedlivým upírají spravedlnost. 24 Proto jako jazyky ohně stravují strnitě a suchá tráva mizí v plamenech, tak ztrouchniví jejich kořen a jejich květ odlétne jako prach, nebo odvrhli zákon Hospodina zástupů a řečí Svatého, Boha Izraele, pohrdli. 25 Proto plane Hospodin hněvem proti svému lidu; a napřáhne na něj ruku a udeří jej, budou se chvět hory, mrtvol bude jako smetí na ulicích. Tím vím se jeho hněv neodvrátí a jeho ruka zůstane napřaená. 26 I vztyčí korouhev k dalekému pronárodu, hvizdem jej přivolá od končin země. Hle, přijde rychle a hbitě. 27 Nikdo v něm nebude znavený, nikdo nebude klopýtat, nikdo nezdřímne, nikdo nebude spát, nikomu se nerozváe pás na bedrech, nikomu se nepřetrhne řemínek u opánků. 28 Jeho střely budou naostřené, vechny jeho luky připravené, kopyta jeho koní budou jako křemen a kola jeho vozů jako vichr. 29 Bude řvát jako lvíce, řvát bude jako lvíčata, zavrčí, popadne úlovek, odveče a nevyrvé mu jej nikdo. 30 V onen den se nad ním bude rozléhat jakot jakoby jakot moře. Pohlédne-li kdo na zemi, hle, skličující temnota; světlo ztemnělo jejím erem.

Izajá 6

1 Toho roku, kdy zemřel král Uzijá, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vznosném trůnu a lem

jeho roucha naplňoval chrám. 2 Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po esti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnáel. 3 Volali jeden k druhému: “Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.” 4 Od hlasu volajícího se pohnuly podvaly prahů a dům se naplnil dýmem. 5 I řekl jsem: “Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů.” 6 Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů. V ruce měl havý uhlík, který vzal kletěmi z oltáře, 7 dotkl se mých úst a řekl: “Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen.” 8 Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: “Koho polu a kdo nám půjde?” I řekl jsem: “Hle, zde jsem, poli mne!” 9 Odpověděl: “Jdi a řekni tomuto lidu: “Poslouchejte a poslouchejte, nic nepochopíte, dívejte se, dívejte, nic nepoznáte.” 10 Srdce toho lidu obal tukem, zacpi mu uši, zalep mu oči, aby očima neviděl, uima neslyšel, srdcem nepochopil, neobrátil se a nebyl uzdraven.” 11 Tu jsem řekl: “Dlouho jetě, Panovníku?” On odpověděl: “Dokud nezpustnou města a nebudou bez obyvatel a domy bez lidí a role se nepromění v spou.” 12 Hospodin odvede ty lidi daleko a v zemi bude mnoho míst oputěno. 13 Zůstane-li v ní jen desetina, i ta bude zajata a přijde vniveč jako posvátný strom, jako dub, po jeho skácení zbude jen pahýl. Tento pahýl bude símě svaté.

Izajá 7

1 Za dnů Achaza, syna Jótama, syna Uzijáova, krále judského, vytáhl Resín, král aramejský, a s ním Pekach, syn Remaljáův, král izraelský, do války proti Jeruzalému, ale nic proti němu v boji nesvedli. 2 Domu Davidovu bylo oznámeno: “Aram táboří v Efrajimsku.” I zachvělo se srdce královo i srdce jeho lidu, jako se chvějí lesní stromy ve větru. 3 Hospodin řekl Izajáovi: “Vyjdi Achazovi naproti ty a tvůj syn earjaúb na konec strouhy z Horního rybníka, na silnici k Poli valchářovu. 4 Řekni mu: Zachovej klid a neboj se, neklesej na mysli kvůli těm dvěma čadícím oharkům, e hněvem plane Aramejec Resín a syn Remaljáův. 5 Nedbej, e Aram i Efrajim a syn Remaljáův se dohodli proti tobě na zlé věci: 6 “Vytáhneme proti Judovi, vyděsíme jej a dobudeme jej pro sebe a uděláme v něm králem Tabealova syna.” 7 Toto praví Panovník Hospodin: “Nedojde k tomu a nestane se to. 8 Hlavou Aramu je Damaek a hlavou Damaku Resín. Do edesáti pěti let ztroskotá Efrajim, take nebude lidem; 9 hlavou Efrajimu je Samaří a hlavou Samaří syn Remaljáův. Nebudete-li stálí ve víře, neobstojíte!” 10 Hospodin promluvil znovu k Achazovi: 11 “Vyádej si znamení od Hospodina, svého Boha, buď dole z hlubin nebo nahoře z výin.” 12 Achaz odpověděl: “Nechci ádat a nebudu pokouet Hospodina.” 13 I řekl Izajá: “Slyte, dome Davidův! Co je vám málo zkouet trpělivost lidí, e chcete zkouet i trpělivost mého Boha? 14 Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je S námi Bůh). 15 Bude jíst smetanu a med, aby dovedl zavrhnout zlé a volit dobré. 16 Jetě ne bude chlapec umět zavrhnout zlé a volit dobré, bude oputěna země, z jejích obou králů má hrůzu. 17 Na tebe, na tvůj lid a na dům tvého otce Hospodin v těch dnech, jakých nebylo ode dne, kdy Efrajim odpadl od Judy, přivede asyrského krále.” 18 V onen den hvizdem přivolá Hospodin mouchy z delty řeky egyptské a včely z asyrské země. 19 Přiletí a vechny se snesou do roklí v úvalech, do skalních rozsedlin, na vechny houtiny a na vechny mokřiny. 20 V onen den Panovník břitvou, kterou si najme za Řekou, toti asyrským králem, dočista oholí kadou hlavu i chlupy na nohou a ostříhá bradu. 21 V onen den zůstane člověku jedna kravka a dvě ovce. 22 Nadojí vak tolik mléka, e bude jíst smetanu, nebo smetanu a med bude jíst každý, kdo bude zanechán v zemi. 23 V onen den na místech, kde nyní vyrůstá tisíc révových keřů za tisíc ekelů stříbra, bude jen bodláčí a křoví. 24 Jen s ípy a lukem bude mono tudy projít, nebo bodláčím a křovím zaroste celá země. 25 A na ádnou z horských strání, které byly obdělávány motykou, nebude moci vstoupit pro samé bodláčí a křoví. Budou výběhem pro býky a drahami pro ovce.

Izajá 8

1 Hospodin mi řekl: “Vezmi si velkou tabulku a napi na ni běným způsobem: “Rychle za kořistí spěchá lupič.” 2 I vzal jsem si spolehlivé svědky: kněze Urijáe a Zekarjáe, syna Jeberekjáova. 3 Přiblížil jsem se k prorokyni, a ona počala a porodila syna. Hospodin mi řekl: “Dej mu jméno: “Rychle za kořistí spěchá lupič”. 4 Nebo dříve ne bude chlapec umět volat “otče” a “matko”, bude odneseno bohatství Damaku a kořist ze Samaří před krále asyrského.” 5 A dál jetě mluvil Hospodin ke mně takto: 6 “Protoe tento lid zavrhl íloaské vody poklidně tekoucí a veselí se s Resínem a synem Remaljáovým, 7 hle, proto Panovník na ně uvede vody Řeky, dravé a mnohé, krále asyrského s celou jeho slávou. I vystoupí ze vech svých řeči a bude se valit přes vechny své břehy. 8 Zabočí k Judovi, zaplaví jej a bude se valit dál, bude mu sahat a k hrdlu. Jeho rozpjatá křídla vyplní prostor tvé země, ó Immanueli!” 9 Běsněte si, národy, zděsíte se, naslouchejte, vechny daleké země, přepásejte se, zděsíte se, přepásejte se, zděsíte se. 10 Dohodněte se, dohoda bude zmařena, mluvte si, ani slovo neobstojí, nebo s námi je Bůh - Immanuel! 11 Toto mi praví Hospodin, kdy mě pevně uchopil svou rukou a varoval mě, abych nechodil cestou tohoto lidu: 12 “Neříkejte zrada vemu, čemu říká zrada tento lid, a čeho se bojí, toho vy se nebojte a nestrachujte.” 13 Dosvědčujte svatost Hospodina zástupů! Jeho se bojte a strachujte. 14 Vám bude svatyní, ale oběma domům izraelským kamenem úrazu a skálou, o kterou budou klopýtat, bude osidlem a léčkou obyvatelům Jeruzaléma. 15 Mnozí z nich klopýtnou, padnou a roztrhají se, uvíznou v léčce a chytí se. 16 “Zava svědectví a zapeče zákon mezi mými učedníky.” 17 Budu očekávat Hospodina, ačkoli skryl tvář před domem Jákobovým, s nadějí budu na něho čekat. 18 Hle, já a děti, které mi dal Hospodin, jsme v Izraeli znameními a zázraky od Hospodina zástupů, který přebývá na hoře Sijónu. 19 Řeknou vám: “Dotazujte se duchů zemřelých a jasnovidců, kteří sípají a mumlají.” Co se lid nemá dotazovat svého Boha? Na ivé se má ptát mrtvých? 20 K zákonu a svědectví! Co oni neříkají takové slovo, e mu z něho nevzejde jitřní záře? 21 Lid bude procházet zemí zatvrzelý a hladový. A protoe bude mít hlad, rozlítí se a bude zlořečit svému králi i Bohu s tváří pozvednutou vzhůru. 22 Podívá se k zemi, a hle, jen souení a temnota, skličující ponurost, erý soumrak, do něho bude zahrán. 23 Avak tato sklíčená země ponurá nezůstane. Jako zprvu byla země Zabulón a země Neftalí zlehčena, tak nakonec bude přivedena ke cti s Přímořím a Zajordáním i Galileou pronárodů.

Izajá 9

1 Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi eré smrti, zazáří světlo. 2 Rozmnožil jsi národ, rozhojnil jsi jeho radost; budou se před tebou radovat, jako se radují ve ních, tak jako jásají ti, kdo se dělí o kořist. 3 Nebo jho jeho břemene a hůl na jeho záda i prut jeho poháněče zlomí jako v den Midjánu. 4 Pak kadá bota obouvaná do válečné vřavy a kadý plá vyválený v prolité krvi budou k spálení, budou potravou ohně. 5 Nebo se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jeho rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: “Divuplný rádce, Boský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.” 6 Jeho vladařství se rozíří a pokoj bez konce spočine na trůně Davidově a na jeho království. Upevní a podepře je právem a spravedlností od toho času a navěky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní. 7 Slovo poslal Panovník proti Jákobovi a dopadlo na Izraele. 8 Vechen lid o tom zvěděl, Efrajim i obyvatelé Samaří. V pýe a velikáství srdce vak říkají: 9 “Co bylo z cihel, spadlo, vystavíme to z kvádrů; smokvoně byly vykáceny, nahradíme je cedry.” 10 I pozvedl Hospodin proti nim protivníky - Resína - a popudil proti nim jejich nepřátele: 11 z východu Arama, ze západu Pelitejce, aby plnými ústy poírali Izraele. Tím vím se

jeho hněv neodvrátil a jeho ruka zůstává napřaena. 12 Avak lid se neobrátil k tomu, který ho bil, Hospodina zástupů se nedotazovali. 13 Proto Hospodin odsekl od Izraele hlavu i ocas, palmovou ratolest i sítinu v jediný den. 14 Stařec a vznešený jsou ona hlava a prorok učící klam je onen ocas. 15 Vůdcové tohoto lidu se stali svůdci a ti, kdo se dají vést, jsou ztraceni. 16 Proto neměl Panovník radost z jeho jinochů a nad jeho sirotky a vdovami se neslitoval, protoe vichni jsou to rouhači a zlovolníci, bludně mluví kadá ústa. Tím vím se jeho hněv neodvrátil a jeho ruka zůstává napřaena. 17 Avak jejich svévole hoří jako oheň, poírá bodláčí a křoví, zapaluje houtiny lesa a kouř se vířivě vznáí. 18 Země se zatměla pro prchlivost Hospodina zástupů a lid se stal potravou ohně; nikdo nemá soucit ani s bratrem. 19 Hltá, co je napravo, a zůstává hladový, poírá nalevo, a sytý není, poírá maso své vlastní pae, 20 Manases Efrajima, Efrajim Manasesa a na Judu se vrhají společně. Tím vím se jeho hněv neodvrátil a jeho ruka zůstává napřaena.

Izajá 10

1 Běda těm, kdo nařizují ničemná nařízení těm, kdo předpisují plahočení, 2 nuzným odnímají monost obhajoby, utitěné mého lidu zbavují práva; jejich kořistí jsou vdovy a sirotky olupují. 3 Co si počnete v den navtívení, a se z dálky přiene zkáza? Ke komu se utečete o pomoc, kde zanecháte svoji slávu? 4 Nezbude ne sklonit se mezi vězně či zůstat leet mezi zabitými. Tím vím se jeho hněv neodvrátil a jeho ruka zůstává napřaena. 5 “Běda Asýrii, metle mého hněvu, té holi, skrze kterou projeví svůj hrozný hněv. 6 Posílám ji na rouhavý pronárod, proti lidu, proti němu plane má prchlivost; dávám jí příkaz, aby kořistila a kořistila, loupila a loupila, aby jej lapala jako hlínu na ulicích. 7 Ona si to vak představit nedovede, neuvauje o tom v svém srdci, myslí jen na to, jak by vyhubila, jak by vymýtila nemálo pronárodů. 8 Říká: “Co nejsou mí velitelé zároveň králi? 9 Co nedopadlo Kalno jako Karkemí? Nebo Chamát jako Arpád a Samaří jako Damaek?” 10 Jako sáhla moje ruka po královstvích bůků - a jejich tesané modly byly nad jeruzalémské i nad samařské -, 11 copak s Jeruzalémem a jeho modlářskými stvůrami nenaloím, jako jsem naloil se Samařím a jeho bůky?” 12 A Panovník přivede ke konci celé své dílo na hoře Sijónu a v Jeruzalémě, řekne: “Ztrestám asyrského krále pro ovoce jeho velikáského srdce, i to, co je v jeho povýených očích proslavené, 13 nebo řekl: “Vykonal jsem to silou své ruky a svou moudrostí - vdy se v tom vyznám. Zruil jsem hranice národů, co nakupily, to jsem vydrancoval a jako býk jsem svrhl vládce z trůnu. 14 Jako hnízdo nalezla má ruka bohatství národů; jako se vybírají opuštěná vejce, tak jsem vybral celou zemi. Nikdo ani křídlem nezamával, nikdo zobák neotevřel a nepípl.” 15 Co se smí sekera holedbat nad toho, kdo jí seká? A pila povyovat se nad toho, kdo jí řee? Jako by metla mohla vihat toho, kdo ji zvedá, nebo hůl se vynáet, e není dřevo.” 16 Proto pole Pán, Hospodin zástupů, na asyrské vypasence úbytě a pod asyrskou slávou to zapraská praskotem ohně. 17 Světlo Izraelovo se stane ohněm a jeho Svatý plamenem. Ten bude hořet a pozře její křoví a bodláčí v jediný den. 18 I slávu jejího lesa a sadu stráví se vím vudy, jako choroba úírá chorého. 19 Stromů v jejím lese zůstane tak málo, e je spočítá i chlapec. 20 V onen den se pozůstatek Izraele s uprchlíky domu Jákobova nebude u opírat o toho, který ho bije, ale bude se věrně opírat o Hospodina, Svatého, Boha Izraele. 21 Pozůstatek se vrátí, pozůstatek Jákoba, k Bohu - bohatýru. 22 Nebo i kdyby bylo tvého lidu, Izraeli, jak mořského písku, vrátí se k němu jen pozůstatek. Je rozhodnut skoncovat, jako záplava se valí spravedlnost. 23 Ano, Panovník, Hospodin zástupů, se rozhodl učinit konec, a to po celé zemi. 24 Proto Panovník, Hospodin zástupů, praví toto: “Můj lide, který bydlí na Sijónu, neboj se Asýrie. Bije tě metlou a zvedá na tebe hůl jako kdysi Egypt. 25 Jetě jen kratičký čas a můj hrozný hněv skončí; je vak můj hněv zničí.” 26 Hospodin zástupů nad ní zamává bičem, jako kdy bil Midjána na Havraní skále, a zdvihne svou hůl na moře jako kdysi na Egypt. 27 V onen den ti spadne z ramen její břímě a její jho z íje, jho se z tebe sesmekne jak po oleji. 28 U táhne

na Aját, proel Migrónem a zbroj si v Michmásu sloil. 29 Proli průsmykem. Řekli: “Přenocujeme v Gebě.” Ráma se třásla, Saulova Gibeá se dala na útěk. 30 Pronikavě křič, galímská dcero, Lajo, napjatě poslouchej, odpověz, Anatóte. 31 V Madméně je poplach, gebímtí obyvatelé hledají zátitu. 32 Jetě dnes stane v Nóbu a rukou mávne proti hoře sijónské dcery, proti pahorku jeruzalémskému. 33 Hle, Pán, Hospodin zástupů, hrozivou silou klestí větvoví, pyně se tyčící stromy jsou porubány, i ty nejvyšší jsou poníženy. 34 elezem bude vysekáno lesní houtí, Libanón padne rukou Vzneeného.

Izajá 11

1 I vzejde proutek z pařezu Jiajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce. 2 Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy. 3 Bázní Hospodinovou bude prodchnut. Nebude soudit podle toho, co vidí oči, nebude rozhodovat podle toho, co slyší uši, 4 nýbrž bude soudit nuzně spravedlivě, o pokorných v zemi bude rozhodovat podle práva. ezem svých úst bude bít zemi, dechem svých rtů usmrtí svévolníka. 5 Jeho bedra budou opásána spravedlností a jeho boky přepásá věrnost. 6 Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lvíče i írný dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit. 7 Kráva se bude popásat s medvědicí, jejich mláďata budou odpočívát spolu, lev jako dobytče bude rát slámu. 8 Kojenec si bude hrát nad děrou zmije, baziliku do doupěte sáhne ručkou odstavené dítě. 9 Nikdo u nebude páchat zlo a řířit zkázu na celé mé svaté hoře, nebo zemi naplní poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře. 10 V onen den budou pronárody vyhledávat kořen Jiajův, vztyčený jako korouhev národům, a místo jeho odpočinutí bude slavné. 11 V onen den jetě podruhé vztáhne Panovník ruku, aby získal pozůstatek svého lidu, který zůstal v Asýrii, Egyptě, Patrósu, Kúí, Élamu, ineáru, Chamátu a na ostrovech mořských. 12 Povznese korouhev k pronárodům a posbírá rozehnané z Izraele a rozptýlené Judejce shromádí ze čtyř stran země. 13 Ustane árlivost Efrajimova, budou vyhlazeni Judovi protivníci, Efrajim nebude árlit na Judu a Juda nebude osočovat Efrajima, 14 nýbrž společně se vrhnou na úbočí Pelitejců k moři, i syny východu oloupí spolu, vztáhnou svoji ruku na Edóm a Moáb, poslouchat je budou i synové Amónovi. 15 Klatbou stihne Hospodin záliv Egyptského moře, zamává rukou proti Řece v prudkém větru, roztěpí ji v sedm ramen, take ji bude mono přejít v opáncích. 16 Tak vznikne silnice pro pozůstatek jeho lidu, jen zůstal v Asýrii, jako tomu bylo v den, kdy Izrael vystupoval z egyptské země.

Izajá 12

1 V onen den řekne: “Vzdávám tobě chválu, Hospodine! Rozhněval ses na mě, tvůj hněv se vak odvrátil a potěils mě. 2 Hle, Bůh je má spása, doufám a jsem beze strachu. Hospodin, jen Hospodin je má zátita a píseň, stal se mou spásou.” 3 S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy. 4 V onen den řeknete: “Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno! Uvádějte národům ve známost jeho skutky. Připomínejte, e jeho jméno je vyvýené. 5 Zpívejte Hospodinu, nebo vykonal důstojné činy, a o tom zví celá země!” 6 Jásej a plesej, ty, která bydlí na Sijónu, nebo Veliký je ve tvém středu - Svatý Izraele.

Izajá 13

1 Výnos o Babylónu, který přijal ve vidění Izajá, syn Amósův: 2 “Vztyčte korouhev na lysé hoře,

vzkřikněte na ně, zamávejte rukou, a vejdu branami urozených. 3 Vydal jsem příkaz svým posvěceným, povolal jsem k vykonání svého hněvu i své bohatýry, jásající nad mou důstojností. 4 Sly hluk na horách jakoby početného lidu, sly hukot království, shromážděných pronárodů: Hospodin zástupů sbírá vojsko k boji. 5 Z daleké země přicházejí, a od končin nebes, přichází Hospodin se zbrojí hrozného hněvu, aby pohubil celou zemi. 6 Kvilte, blízko je den Hospodinův, přijde od Vemocného jak zhouba. 7 Proto kadá ruka ochabne a kadý člověk odvahu ztratí. 8 Budou plni hrůzy, zachvátí je bolesti a křeče, jako rodička se budou svíjet. Strnule bude zírat jeden na druhého, ve tváři plamenem vzplanou. 9 Hle, přichází den Hospodinův, nelítostný, s prchlivostí a planoucím hněvem, aby zemi změnil v spou a vymýtil z ní její hříchy. 10 Nebeské hvězdy a souhvězdí se nezatrpytí svým světlem, slunce se při svém východu zatmí, měsíc svým světlem nezazáří. 11 A budu stíhat zlobu světa a nepravost svévolníků. Učiním přítr pýe opoválivců, poním troufalost ukrutníků. 12 Způsobím, e člověk bude vzácnější ne ryzí zlato, člověk bude nad zlato z Ofíru. 13 Ořesu toti nebesy a země se pohne ze svého místa prchlivostí Hospodina zástupů v den jeho planoucího hněvu. 14 Jako vyplaená laň a jako stádo, je neshromaďuje nikdo, tak se obrátí kadý ke svému lidu, kadý uteče do své země. 15 Kadý, koho najdou, bude skolen, kadý, koho chytí, padne mečem. 16 Jejich nemluvnata budou rozdrvena před jejich zraky, jejich domy budou vypleněny, jejich eny zneuctěny. 17 Hle, já podním proti vám Médy, kteří si nevái stříbra, nemají zálibu v zlatě. 18 Svými luky rozdrtí chlapce, nad plodem ivota se neslitují, s vaimi syny nebudou mít soucit. 19 Babylón, skvost mezi královstvími, pyná okrasa Kaldejců, dopadne jako Sodoma a Gomora, vyvrácené Bohem. 20 U nikdy nebude osídlen, nebude obydlen po vechna pokolení. ádný Arab si tam nepostaví stan, pastýři tam nenechají odpočívát stáda, 21 nýbr divá sběr tam bude odpočívát, v jejich domech bude plno výrů, přebývat tam budou ptrosi, běsové tam budou poskakovat. 22 V jeho palácích budou výt hyeny a v chrámech rozkoe akalové. Jeho čas se přiblíil, dny nebudou mu prodloueny.”

Izajá 14

1 Hospodin se slituje nad Jákobem a znovu vyvolí Izraele. Dá jim odpočinout v jejich zemi, přidruí se k nim i bezdomovec a připojí se k domu Jákobovu. 2 Národy je toti samy dovedou na jejich místo a Izraelův dům je dostane do dědictví v Hospodinově zemi jako otroky a otrokyně. Tak zajmou ty, kdo je prve zajali, a budou panovat nad svými poháněči. 3 V den, kdy ti dá Hospodin odpočinout od tvého trápení a nepokoje, od tvrdé otročiny, jí jsi byl zotročen, 4 pronese o babylónském králi pořekadlo: “Jak pominul poháněč, jak pominula knuta!” 5 Hospodin polámal hůl svévolníků, ezlo vládců, 6 je zběsile bilo národy ranami bez ustání, hněvivě vládlo pronárodům nezdrotným pronásledováním. 7 V míru odpočala celá země, vechno zvučně plesá. 8 I cyprie se radují nad tebou i libanónské cedry od chvíle, kdy jsi padl: “U nevstane ten, kdo nás kácel!” 9 I nejhlubí podsvětí je kvůli tobě rozrueno, čeká na tvůj příchod, probudilo kvůli tobě přízraky, vech vojevůdců země. Vechny krále pronárodů přimělo vstát ze svých trůnů. 10 Ti vichni se ozvou a řeknou tobě: “Také jsi jako my pozbyl síly? U jsi nám podoben! 11 Do podsvětí byla svrena tvá pýcha, hlučný zvuk tvých harf. Má ustláno na hnilobě, přikrývku má z červů.” 12 Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitřenky synu! Jak jsi sraen k zemi, zotročovateli pronárodů! 13 A v srdci sis říkal: “Vystoupím na nebesa, vyvýím svůj trůn nad Boí hvězdy, zasednu na Hoře setkávání na nejzazím Severu. 14 Vystoupím na posvátná návrí oblaků, s Nejvyím se budu měřit.” 15 Ted’ jsi svren do podsvětí, do nejhlubí jámy! 16 Kdo tě uvidí, budou se dívat a divit: “To je ten mu, který zneklidňoval zemi a otrásal královstvími? 17 Svět měnil v pou, bořil jeho města, vězně nikdy nepropoutěl domů.” 18 Vichni králové pronárodů, vichni leí slavně ve svých hrobkách, 19 ale tebe pohodili mimo hrob jak ohavný výhonek; jsi jako atem přikryt zavrácenými porubanými mečem, svrenými do kamenité jámy, jsi jak polapaná mrina, 20 nebude připojen k nim v hrobě. Vdy jsi ničil vlastní zemi, vlastní lid jsi vrátil. O

potomstvu zlovolníků nebude navěky zmínky. 21 “Připravte jeho synům jatky pro nepravost otců! Nepovstanou, nezmocní se země a svět nezaplň městy.” 22 “Já povstanu proti nim, je výrok Hospodina zástupů, vymýtím jméno Babylóna i pozůstatek po něm, nástupce i následníka, je výrok Hospodinův. 23 Proměním jej v hnízditě sýček a ve slatiny, vymetu jej pometlem zkázy, je výrok Hospodina zástupů.” 24 Hospodin zástupů přísáhl: “Jak jsem si předsevzal, tak se stane, a pro co jsem se rozhodl, to se uskuteční: 25 Rozdrtím Aúra ve své zemi, rozlapu ho na svých horách a z nich sejmu jeho jho. Z ramene jim bude sňato jeho břímě.” 26 To je rozhodnutí učiněné o celé zemi a to je pae napřaená proti vem pronárodům. 27 Kdy Hospodin zástupů rozhodl, kdo to zruí? Jeho pae je napřaena, kdo ji odvrátí? 28 V roce, kdy zemřel král Achaz, byl zjeven tento výnos: 29 “Neraduj se, celá Peliteo, e je polámána hůl, která tě bije, nebo z hadího kořene vzejde bazilik a jeho plodem bude létající ohnivý had. 30 Prvorození nuzných budou mít pastvu a uboáci budou odpočívát v bezpečí. Tvůj kořen vak umořím hladem a pozůstatek tvého lidu zajde. 31 Kvílej, bráno! Křič, město! Celá Pelitea bude v zmatku. Nebo od severu se u valí dým a nikdo nezůstává stranou svých shromadi.” 32 Co odpovědět poslům toho pronároda? Hospodin zaloil Sijón, k němu se přivinou utitění jeho lidu.

Izajá 15

1 Výnos o Moábovi: Přes noc zajisté bude vyhuben Ar Moábský, zajde! Přes noc zajisté bude vyhuben Kír Moábský, zajde! 2 Vystoupí v Díbónu do domu, na posvátná návrí, aby plakal. Nad Nebó, nad Médebou bude Moáb kvílet. Na kadé hlavě lysina, kadá brada ostříhána. 3 V jeho ulicích se opasují íněnými suknicemi, na jeho střeách a náměstích ve kvílí, rozplývá se v pláči. 4 Úpí Chebón i Eleále, jejich hlas a v Jahasu je slyet. Proto křičí na poplach moábtí ozbrojenci, jejich due je poplaená. 5 Moje srdce úpí nad Moábem. Jeho uprchlíci jsou a u Soáru, v Eglat-eliiji. Po lúchítském svahu vystupují s pláčem. Na cestě do Chóronajimu propukají v úpění nad zkázou. 6 Po nimrímských vodách zbude zpusťování, uschne tráva, bude po rostlinách, nezbude nic zeleného. 7 Proto zbytek toho, na čem pracovali, co si uchovali, přenesou přes Topolový úval. 8 Úpění obchází územím Moába, jeho kvílení zní a do Eglajimu, jeho kvílení zní a do Beer-élímu. 9 Vdy dímónské vody jsou plné krve. Proto jetě více dopustím na Dímón: lva na Moábce, kteří vyvázli, i na ty, kteří zůstali v zemi.

Izajá 16

1 Poletě beránka Vládci země ze Sély poutí na horu sijónské dcery. 2 I budou jako vyplaení ptáci, vyhnaní z hnízda, moábské dcery při arnónských brodech. 3 “Svolejte radu, učíte rozhodnutí. V samé poledne a je tvůj stín jak noc, ukryj zahnané, neprozrad' vyplaené; 4 Moábe, a moji zahnaní jsou tvými hosty, před zhoubcem buď jejich skrýí. Utlačovatel, ten vezme za své, zhouba skončí. Ze země vymizejí ti, kdo ji podupali. 5 Trůn bude upevněn milosrdenstvím a dosedne na něj v Davidově stanu ten, jen bude soudit věrně, vyhledávat právo, rázně uplatňovat spravedlnost.” 6 Slýchali jsme o pýe Moába přepyného, o pyné jeho povýenosti a bezmezné zpupnosti; k ničemu nejsou jeho vásty. 7 Proto bude Moáb kvílet nad Moábem, vichni budou kvílet. Touhou po kírcharsetských hrozinkových koláčích budou vzdychat úplně zdeptáni. 8 Vdy zvadly viničné terasy Chebónu, sibemská vinná réva. Páni pronárodů otloukli to ulechlité révoví, je dosahovalo a k Jaezeru, vinulo se a k pouti, jeho výhonky se rozbujely a pronikly za moře. 9 Proto pláči s plačícím Jaezerem, nad sibemskou vinnou révou. Svlaui tě svými slzami, Chebóne a Eleále, nebo při tvé letní sklizni a tvém vinobraní přestane vae výskání. 10 Přestaly v sadu radost a jásoť, na vinicích se u neplesá a nehlaholí, nikdo nelisuje v lisu víno, tvému výskání jsem učinil přítr. 11 Proto

vechno ve mně nad Moábem jak citara sténá, mé nitro lká nad Kír-cheresem. 12 A se Moáb ukáe před svými bohy a na posvátné návrší se dotrmácí, a vstoupí do své svatyně, aby se modlil, ničeho nedosáhne. 13 Toto je slovo, které u tehdy Hospodin promluvil o Moábovi. 14 Nyní Hospodin promluvil: “Za tři léta, jako jsou léta nádeníka, zlehčena bude sláva Moábova u celého jeho početného davu; zůstane mu malá, bezvýznamná hrstka.”

Izajá 17

1 Výnos o Damaku: “Hle, Damaek přestane být městem, stane se hromadou sutin. 2 Oputěná města Aróeru budou patřit stádům; tam budou odpočívat a nikdo je nevyděsí. 3 Zanikne pevnost v Efrajimu i království v Damaku. S pozůstatkem Aramejců to padne jako se slávou Izraelců, je výrok Hospodina zástupů.” 4 “V onen den vybledne Jákobova sláva a jeho tučné tělo zhubne. 5 Bude tomu, jako kdy se při ni sklízí obilí, kdy se do náručí shromaďují klasy, jako kdy se klasy posbírají v dolině Refájců. 6 Zbudou pak jen paběrky jako při sráení oliv, dvě tři olivky na samém vrku a čtyři pět na plodných větvích, je výrok Hospodina, Boha Izraele.” 7 V onen den vzhlédne člověk k tomu, který ho učinil, a jeho oči budou patřit k Svatému Izraele. 8 U nebude vzhlíet k oltářům, dílu vlastních rukou, ani nebude patřit na to, co vyrobil svými prsty, na posvátné kůly a kadidlové oltářiky. 9 V onen den budou jeho zátitná města jako oputěná a houtím zarostlé vrcholky, je pronárody opustily před syny Izraele; zpusnou. 10 Vdy jsi zapomněla na Boha, svou spásu, nepamatovala jsi na svoji zátitnou skálu. Proto vysazuje sadbu rozkoí a pěstuje cizokrajnou révu. 11 V den, kdy je sází, oplocuje je, za jitra pečuje, aby tvá setba vyraila. Ale eň prchne v den nemoci a bolesti nevyléčitelné. 12 Běda! Hluk četných čeledí lidských hlučí jak hlučící moře, hukot národů hučí podoben hukotu dravých vod. 13 Národy hučí jak hukot mnohých vod, leč okřikne je a utekou daleko, hnány jako plevy větrem po horách a jako chmýří ve vichřici. 14 Z večera jetě plno hrůzy, a ne vzejde jitra, je po vem. Takový je úděl těch, kteří nás plení, los těch, kdo nás olupují.

Izajá 18

1 Běda zemi okřídleného hmyzu při řekách Kúe; 2 posílá vyslance po moři, po vodní hladině v plavidlech áchorových. Jděte, poslové hbití, k urostlému pronárodu s lesklou pleť, k lidu daleko iroko obávanému, k pronárodu nesrozumitelné řeči, který poraené polapává, jeho zemi protékají řeky! 3 Vichni obyvatelé světa, vy, kdo přebýváte na zemi, a se vyzdvihne na horách korouhev, uvidíte, a se zatroubí na polnici, uslyíte. 4 Nebo Hospodin mi praví toto: “Klidně budu přihlíet ze svého stanovité, budu jak sálavé horko v záři slunce, jako rosný oblak v horku ní. 5 Předě němi, kdy odkvete réva a květenství se promění ve zrající hrozen, tu se jalové výhonky odřeou vinařským noem a odnoe se odstraňují, vylamují. 6 Vesměs budou zanechány dravému ptactvu hor a zvířectvu země, take dravé ptactvo na nich stráví léto a vekeré zvířectvo země na nich bude zimovat.” 7 V onen čas bude přináena Hospodinu zástupů pocta od urostlého lidu s lesklou pleť, od lidu iroko daleko obávaného, od pronároda nesrozumitelné řeči, který poraené polapává, jeho zemi protékají řeky. Přinese ji na místo, kde přebývá jméno Hospodina zástupů, na horu Sijón.

Izajá 19

1 Výnos o Egyptu: Hle, Hospodin jede na rychlém oblaku a vjíždí do Egypta. Egypťské modly se před ním kymácejí, Egypt svou odvahu nadobro ztratil. 2 “Popudím Egypťany proti Egypťanům a bude bojovat bratr proti bratru a přítel proti příteli, město proti městu, království proti království. 3 Egypt bude na duchu zlomen, jeho záměry zmatu, budou se dotazovat model a zaklínačů i duchů zemřelých a jasnovidců. 4 Vydám Egypt v moc tvrdých pánů a mocný král bude nad nimi vládnout”, je výrok Pána, Hospodina zástupců. 5 Vody se vypaří, ne dojdou k moři, a řeka vyschne a vysuší se, 6 říční ramena budou páchnout, voda v egypťských kanálech opadne a vyschne, třtina a rákos zvadnou. 7 Lučiny při Nilu, při ústí Nilu, a vechna setba u Nilu uschne, bude odváta a nebude u. 8 Tu se budou rybáři rmoutit a truchlit, vichni, kdo vrhají udici do Nilu; ochabnou, kdo na vodní hladině rozestírají sítě. 9 Zklamání budou pěstitelé lnu, česačky i tkalci bílého plátna. 10 Podpěry země budou vyvráceny, bude smutno v dui vem, kdo pracují za mzdu. 11 Jací poetilci jsou sóantí velmoové! Moudří rádcové faraónovi, vae rada je hloupá. Jak můžete říci faraónovi: “Jsem syn moudrých, syn dávných králů?” 12 Kdepak jsou tví moudří? A ti to oznámí, vědí-li, jaký je úradek Hospodina zástupců o Egyptu. 13 Poetile si počínají sóantí velmoové, velmoové memfidtí propadli klamu. Zavedli Egypt na scestí ti, kdo byli pilířem jeho kmenů, 14 Hospodin namíchal do jeho nitra ducha závratí, take zavedli Egypt na scestí ve vem jeho počínání, jako kdy opilec vrávorá ve vlastních zvracích. 15 Egyptu se nepodaří ádné dílo, a je koná hlava nebo ocas, palmová ratolest nebo síť. 16 V onen den bude Egypt jako eny: bude se třást strachem před mávnutím ruky Hospodina zástupců, a proti němu mávne. 17 Země judská se stane postrachem Egypta; a mu ji kdokoli připomene, Egypt dostane strach z úradku, který nad ním vynesl Hospodin zástupců. 18 V onen den bude v egypťské zemi pět měst hovořících kenaanským jazykem a přísahajících při Hospodinu zástupců; jednomu se bude říkat “Město pobořené”. 19 V onen den bude mít Hospodin oltář uprostřed egypťské země a posvátný sloup při jejich hranicích bude zasvěcen Hospodinu. 20 Bude to znamením a svědectvím o Hospodinu zástupců v egypťské zemi. Kdy budou volat k Hospodinu kvůli utiskovatelům, pole jim zachráncé, aby je obhájil a vysvobodil je. 21 Hospodin se dá poznat v Egyptě; Egypťané poznají v onen den Hospodina a budou ho uctívat obětním hodem a obětním darem, budou Hospodinu skládat a plnit sliby. 22 Hospodin udeří na Egypt, udeří i vyléčí, a oni se obrátí k Hospodinu; on přijme jejich prosby a vyléčí je. 23 V onen den povede silnice z Egypta do Asýrie, take Asyřané budou chodit do Egypta a Egypťané do Asýrie a Egypťané budou uctívat Hospodina spolu s Asyřany. 24 V onen den vytvoří Izrael s Egyptem a Asýrií trojici; bude poehnaním uprostřed země, 25 protoe Hospodin zástupců mu bude ehnat takto: “Poehnan bud’ lid můj egypťský a dílo mých rukou Asýrie a mé dědictví Izrael.”

Izajá 20

1 Toho roku, v něm tartán poslaný asyrským králem Sargónem přitáhl k Adódu, bojoval proti němu a dobyl jej, 2 v onen čas promluvil Hospodin skrze Izajáe, syna Amósova: “Jdi a odpásej si z beder íněnou suknicí a zuj si opánky z nohou.” On tak učinil a chodil nahý a bosý. 3 I řekl Hospodin: “Jako chodí můj sluebník Izajá nahý a bosý po tři roky na znamení a předzvěst pro Egypt a pro Kú, 4 tak poene asyrský král zajatce egypťské a vysídlence kúské, mladíky i starce, nahé a bosé, s odhaleným zadkem, Egyptu k hanbě. 5 Budou plni děsu a hanby pro Kú, k němu vzhlíeli, a pro Egypt, jím se chlubili. 6 Obyvatelé toho pobřeí v onen den řeknou: “Hle, tak to dopadlo s tím, k němu jsme vzhlíeli, k němu jsme se utíkali o pomoc, aby nás vysvobodil od asyrského krále. Jak bychom mohli vyváznout my?”

Izajá 21

1 Výnos o přímořské stepi: Jako vichřice prohánějící se Negebem přijde ze stepi, z obávané země. 2 Dostalo se mi tvrdého vidění: “Věrolomník jedná věrolomně a zhoubce hubí. Přitáhni, Élame, oblehni, Méde! Vem vzdechů učiním přítr.” 3 Proto jsou má bedra plná smrtelných úzkostí, křeče se mne zmocnily jako rodičky. Jsem zkruen tím, co slyším, hrozím se toho, co vidím. 4 Mé srdce vrávorá, náhlá hrůza mě jímá, kýžený soumrak se mi změnil v otřesnou chvíli. 5 Chystá se stolování, prostírá se ubrus, jí se a pije. Vzhůru, velitelé, namate své títy! 6 Nebo Panovník mi praví toto: “Jdi, postav hlídku; a oznámí, co uvidí. 7 Uvidí-li vozbu, koňská spřežení, jízdu na oslech, jízdu na velbloudech, a sleduje pozorně, velmi pozorně.” 8 I zvolal jako lev: “Na hlídce, Panovníku, stojím stále, po celé dny, a na své strání stanovité se stavím po vechny noci.” 9 Hle, tu přijídí vůz, mu, koňské spřežení! On hlásí: “Padl, padl Babylón a vechny tesané modly jeho bostev jsou roztrženy o zem!” 10 Můj podupaný lide, synu mého humna! Co jsem slyel od Hospodina zástupů Boha Izraele, to vám oznamuji. 11 Výnos o Dúmě: Volají na mě ze Seíru: “Stráce, kolik zbývá z noci? Stráce, kolik zbývá z noci?” 12 Stráce praví: “Přichází jitro, ale ještě je noc. Chcete-li pátrat, pátrejte! Navrate se, přijďte!” 13 Výnos proti Arábii: Budete nocovat v arabské divočině, karavany Dedánců. 14 Vstříc íznivému! Neste vodu! Obyvatelé země Témy, vyjděte s chlebem naproti tvanci! 15 Vdy prchli před meči, před mečem taseným, před lukem napjatým, před tíhou boje. 16 Panovník mi praví toto: “Do roka, jako jsou léta nádeníka, zanikne vekerá sláva Kédaru. 17 A Kédarcům zůstane pranepatrný počet bohatýrských lučitníků.” Tak promluvil Hospodin, Bůh Izraele.

Izajá 22

1 Výnos o Údolí vidění: Co je s tebou, e jsi celé vystoupilo na střechy, 2 město plné hluku, halasu, město rozjařené? Skolení tvoji nebyli skoleni mečem, nezemřeli v boji. 3 Do jednoho prchli vichni tvoji náčelníci; byli jati bez výstřelu z luku. Vichni tvoji zastiení byli do jednoho jati v dáli na útěku. 4 Proto jsem řekl: “Odvrate ode mne oči, a hořekuji a pláči; nesnate se mě těit nad zhoubou dcery mého lidu!” 5 Nebo den poděení a polapání a rozruchu, den Panovníka, Hospodina zástupů, nastal v Údolí vidění, den zhroucení zdí a křiku o pomoc k hoře. 6 Élam zvedl toulec, má vozy s posádkou a koně, a Kír obnail tít. 7 Nejlepší z tvých dolin jsou plny vozů; jezdci zaujali postavení před branami. 8 Odkryto bylo Judovo zatížení. Onoho dne jsi vzhlíel k výzbroji Domu lesa. 9 Viděli jste, jak mnoho bylo průlomů do města Davidova a shromaďovali jste vodu z Dolního rybníka. 10 Pořídili jste soupis domů v Jeruzalémě a strhávali jste domy pro zpevnění hradeb. 11 Mezi obojími hradbami jste zřídili nádr pro vodu Starého rybníka. Nevzhlíeli jste vak k tomu, který ve způsobil, a neohlíeli jste se na toho, který to odedávna připravoval. 12 Onoho dne Panovník, Hospodin zástupů, vyzval k pláči a k nářku a k vyholení lysiny a k přepásání íněnou suknicí, 13 a hle, veselí a radost, poráení dobytka a zabíjení ovcí, jedení masa a pití vína. “Jezme a pijme, stejně zítra zemřeme!” 14 Mému sluchu vak Hospodin zástupů zjevil: “Tato vae nepravost jistotně nedojde smíření, zemřete”, praví Panovník, Hospodin zástupů. 15 Toto praví Panovník, Hospodin zástupů: Jdi, vydej se k tomu hodnostáři, promluv k ebnovi, správci domu: 16 “Co tu pohledává, koho tu má, es tu vytesal pro sebe hrob? Dal sis hrob vytesat vysoko, dal sis vyhloubit příbytek ve skále! 17 Hle, Hospodin tě odvrhe, odvrhne tě, ty hrdino, zabalí tě, 18 smotá, jako klubko tě svine, jako míč tě odhodí do iroiré země. Tam umře a tam skončí tvé slavné vozy, pohano domu svého pána. 19 Srazím tě z tvého postavení; ze svého úřadu bude svren. 20 V onen den povolám svého sluebníka Eljakíma, syna Chilkijáova. 21 Obléknu ho do tvé suknice, připevním mu tvoji erpu, tvou vladařskou moc vloím do jeho rukou a stane se otcem obyvatel Jeruzaléma i Judova domu. 22 Na jeho rameno vloím klíč domu Davidova; kdy otevře, nikdo nezavře, a kdy zavře, nikdo neotevře. 23 Zarazím ho jako hřeb na spolehlivém místě a stane se stolcem slávy otcovského domu. 24 Ale zavěsí se na něj vechna váha otcovského domu, výhonky a odnoe, vechny malé nádoby, jak misky, tak i vechny dbány.” 25 “V onen den,

je výrok Hospodina zástupů, povolí hřeb zaraený na spolehlivém místě, zlomí se, spadne a náklad, který je na něm, se zničí.” Tak promluvil Hospodin.

Izajá 23

1 Výnos o Týru: Kvilte, zámořské lodě! Týr je vypleněn, je bez domu, je bez přístavu; z Kitejské země to bylo rozhláeno. 2 Zmlkňte, obyvatelé pobřeí! Bylo v tobě plno sidónských obchodníků, mořeplavců. 3 Přes velké vody dopravovali výnos zemí, setbu od Delty a sklizeň od Nilu; byls tritěm pronárodů. 4 Styď se, Sidóne! Vdy prohlásilo moře, mořská pevnost řekla: “Nepracuji k porodu a nerodím ani nevychovávám jinochy, o panny nepečuji.” 5 Jakmile ta zpráva dojde Egypanům, budou se nad zprávou o Týru svíjet v křeči. 6 Přeplovte se do Tarie, obyvatelé pobřeí, kvilte! 7 To e je vá rozjařený Týr? Jeho původ je v dávnověku; nohy ho nosí do daleka, tam se usazuje. 8 Kdo takto rozhodl o Týru, který udílel koruny panovnické? Jeho obchodníci byli kníaty a jeho kramáři nejváenějími v zemi. 9 Hospodin zástupů tak rozhodl, aby zlomil pýchu ví nádhery, aby zlehčil vechny nejváenějí v zemi. 10 Rozlej se jako Nil po své zemi, taríská dcero; u tu není hráz. 11 Hospodin vztáhl ruku na moře, oťrásl královstvími, vydal příkaz proti Kenaanu o zničení jeho zátit. 12 Vyhlásil: “U nikdy nebude jásat, násilím potupená panno, dcero sidónská! Ke Kitejcům! Vstaň, přeplav se! Ani tam nenajde odpočinutí.” 13 Pohleď na zemi Kaldejců; ten lid tu u není. Asýrie ji určila divé sběři. Postavili obléhací věe, paláce strhli, město obrátili v rozvaliny. 14 Kvilte, zámořské lodě, vae zátita je vypleněna! 15 V onen den bude Týr zapomenut na sedmdesát let, jako by to byly dny jediného krále; do uplynutí sedmdesáti let se Týru povede jako v té písniče o nevěstce: 16 “Vezmi citaru, obcházej město, nevěstko zapomenutá, hezky hrej, zpívej píseň za písni, a se připomene.” 17 Po uplynutí sedmdesáti let navtíví Hospodin Týr a ten se vrátí ke své nevěstčí mzdě; bude smilnit se vemi královstvími světa, co jich je na zemi. 18 Ale jeho obchodní zisk a jeho nevěstčí mzda se stanou svatým majetkem Hospodinovým. Nebudou uloeny ani uschovány; jeho obchodní zisk bude patřit těm, kteří přebývají před tváří Hospodinovou, aby se dosyta najedli a dobře oblékli.

Izajá 24

1 Hle, Hospodin vyplení zemi a zpustóí ji, rozvrátí její tvářnost a rozpráí její obyvatele. 2 Bude na tom stejně lid i kněz, otrok i jeho pán, sluka i její paní, kupující i prodavač, věřitel i dluník, lichvář i zadluený. 3 Země bude zcela vypleněna a vyloupena; toto slovo promluvil Hospodin. 4 Truchlit, vadnout bude země, chřadnout, vadnout bude svět, nejvzneenějí z lidu země budou chřadnout. 5 Zhanobena je země svými obyvateli, nebo přestoupili zákony, změnili nařizení, poruili věčnou smlouvu. 6 Proto pozře zemi prokletí, kdo v ní přebývají, budou pykat; proto obyvatelé země zajdou v áru a zůstane lidí maličko. 7 Bude truchlit mot, zvadne vinná réva, vichni, jejich srdce se raduje, budou vzdychat. 8 Ustane veselí bubnů, pomine hluk rozjařených, ustane veselí citary. 9 Nebudou pít za zpěvu víno, opojný nápoj pijákům zhořkne. 10 Zbořeno bude pusté město, vchod do kadého domu bude zatarasen. 11 V ulicích bude alostný křik pro víno, nastane večer vekeré radosti, veselí se vystěhuje ze země. 12 Ve městě zůstane hrozná spou, zničena, rozbita bude brána. 13 I bude uprostřed země, mezi národy, tak jako kdy se sráejí olivy, jako paběrky, kdy končí vinobraní. 14 Vude pozvednou svůj hlas a budou plesat, nad důstojností Hospodinovou budou jásat i při moři. 15 Proto vzdejte Hospodinu čest i na východě, jménu Hospodina, Boha Izraele, na ostrovech mořských. 16 Od kraje země jsme slyeli prozpěvovat: “Sláva spravedlivému!” Já jsem vak řekl: “Je mi zle! Je mi zle! Běda mi!” Věrolomní jednají věrolomně, věrolomní se dopoutějí věrolomnosti. 17 Postrach, propast, past na tebe, obyvateli země! 18 Kdo uteče před hlučícím

postrachem, padne do propasti, a kdo vyleze z propasti, do pasti se lapí, otevřou se nebeské propusti shora a budou se třást základy země. 19 Země se rozlomí, země se rozkymácí, země se rozpadne. 20 Země se rozvrávorá, bude jak opilec, bude se zmítat jako budka. Dolehne na ni její nevěrnost, i padne a u nepovstane. 21 V onen den Hospodin ztrestá nebeský zástup na výni i pozemské krále na zemi. 22 Budou sebráni, jako je sebrán vězeň do jámy, a budou zavřeni pod zámek; po mnohých pak dnech budou potrestáni. 23 Zardí se bledá luna, zastydí se árné slunko, a se Hospodin zástupů ujme kralování na hoře Sijónu a v Jeruzalémě před svými starými v slávě.

Izajá 25

1 Hospodine, ty jsi můj Bůh! Tebe budu vyvyovat, vzdávat chválu tvému jménu, nebo činí podivuhodné věci, tvé odvěké úradky jsou věrná pravda. 2 Obrátil jsi město v hromadu sutin, opevněné město v rozvaliny. Palác cizáků z města zmizel, nebude vystavěn navěky. 3 Proto tě bude cít lid mocný, bude se tě bát město ukrutných pronárodů. 4 Byl jsi zátitou slabého, v souení zátitou uboáka, útočitém před přívalem i stínem v horku. Dech ukrutníků je jak příval na zeď, 5 jako horko ve vyprahlém kraji. Hřmotící cizáky pokoří jak horko stínem oblaku, prozpěvující ukrutníci budou poníeni. 6 Hospodin zástupů připraví na této hoře vem národům hostinu tučnou, hostinu s vyzrálým vínem, jídla tučná s morkem, víno vyzrálé a přečítěné. 7 Na této hoře odstraní závoj, který zahaluje vechny národy, příkrývku, která příkrývá vechny pronárody. 8 Panovník Hospodin provdy odstraní smrt a setře slzu z kadé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země; tak promluvil Hospodin. 9 V onen den se bude říkat: “Hle, to je ná Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něho jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, e nás spasil.” 10 Ruka Hospodinova spočine na této hoře, ale Moáb bude zalapán, jako bývá lapána sláma do hnoje, 11 rozpřáhne tam potom ruce jako je rozpřahuje plavec při plavání; Bůh poníí jeho pýchu i obratnost jeho rukou. 12 Tvé opevnění, tvé nedobytné hradby svalí, sníí a srazí k zemi, a do prachu.

Izajá 26

1 V onen den se bude zpívat v judské zemi tato píseň: “Mocné je nae město! Jako hradby a val mu Bůh dal spásu.” 2 Otevřete brány, a vejde spravedlivý národ, který zachovává věrnost. 3 Stvoření opírající se o tebe chrání pokojem, pokojem, nebo v tebe doufá. 4 Doufejte v Hospodina věčně, nebo Hospodin, jen Hospodin je skála věků. 5 On sehnul obyvatele výiny, město nedostupné, on je sniuje, a k zemi je sniuje, a do prachu je sráí. 6 Polape je noha, nohy utitěného a kroky slabých. 7 Stezka spravedlivého je přímá; spravedlivému sám urovnává dráhu Boe přímý. 8 Také na stezce tvých soudů, Hospodine, skládáme naději v tebe, nae due touí po tvém jménu, chce si připomínat tebe. 9 Má due v noci po tobě touí, můj duch ve mně za úsvitu tebe hledá. Kdy vykonává své soudy na zemi, obyvatele světa se učí spravedlnosti. 10 Dává-li se milost svévolníku, spravedlnosti se nenaučí; v zemi správných řádů bude jednat podle, na Hospodinovu důstojnost nebude hledět. 11 Hospodine, ruka tvá je pozvednuta, a oni to přehlíejí. Ale zahanbeni spatří, jak ty horlí pro svůj lid; tvé protivníky pozře oheň. 12 Hospodine, jenom ty nám můe zjednat pokoj, tak jako jsi nám odplatil za vechny nae skutky. 13 Hospodine, Boe ná, byli jsme pod mocí jiných, nikoli tvou, budeme vak připomínat jedině tvé jméno! 14 Mrtví neobivnou, stíny nepovstanou, nebo jsi je ztrestal, zahladils je, kadou památku na ně jsi zničil. 15 Rozmnoil jsi národ, Hospodine, rozmnoil jsi národ, oslavil ses, daleko jsi rozířil vechny hranice země. 16 Hospodine, po tobě se v souení svém ohlíeli, vylévali tiché prosby, kdys je káral. 17 Jako před porodem těhotná se svíjí a v bolestech křičí, takoví jsme byli před tvou tváří Hospodine. 18 Svíjeli jsme se jako těhotní, a porodili jsme jen vít.

Zemi jsme vítězství nezískali, nepadli obyvatelé světa. 19 Tvoji mrtví obivnou, má mrtvá těla vstanou! Probud'te se, plesejte, kdo přebýváte v prachu! Vdy tvá rosa je rosou světél, porazí i zemi stínů. 20 Nue, lide můj, ji vejdi do svých komnat a zavři za sebou dveře. Skryj se na chvíli, dokud hrozný hněv se nepřene. 21 Hle, Hospodin vychází ze svého místa, aby ztrestal nepravost obyvatel země. I odhalí země krev prolitou na ní a nebude ji přikrývat povraděné.

Izajá 27

1 V onen den Hospodin ztrestá svým tvrdým, velkým a pevným mečem livjátana, hada útočného, livjátana, hada svinutého; zabije draka v moři. 2 V onen den zpívejte o vinici, je dává ohnivě víno. 3 “Já Hospodin ji sřeím, kadou chvíli ji zavlauji. Aby ji nic nepostihlo, nocí dnem ji budu sřeit. 4 Rozhořčen u na ni nejsem. Kdyby mi dávala bodláčí a křoví, zvedl bych proti ní boj a rázem bych ji spálil. 5 A se chopí mé zátity a uzavře se mnou pokoj, a se mnou uzavře pokoj. 6 Přijdou dny, kdy Jákob zapustí kořeny, kdy bude pučet a rozkvete Izrael a naplní tvář světa svými plody.” 7 Bil ho snad Bůh, jako bil ty, kdo bili jeho? Byl snad zavražděn jako jiní, kdo jím byli zavražděni? 8 Vyhnal jsi ji, vyhostils ji, tak jsi s ní vedl spor. Odklidil ji svým ostrým větrem, kdy zavál od východu. 9 Právě tím bude usmířena Jákobova nepravost. A z něho sejme hřích, vydá toto ovoce: se vemi kameny oltáře naloí jako s kusy vápence, které se roztloukají. Nezůstanou stát posvátné kůly ani kadidlové oltářičky. 10 Opevněné město zpustne, bude jak bydlitě zavrené a pout oputěná; bude se tam pást býček, odpočívát tam a spásat jeho ratolesti. 11 A jeho snítky uschnou a polámou se, přijdou eny a spálí je. Ten lid nic nechápe; proto ten, který jej učinil, se nad ním neslituje, jeho Tvůrce se nad ním nesmiluje. 12 I stane se v onen den, e Hospodin vymlátí klasy od Řeky a k potoku Egyptskému; to vy, synové Izraelovi, budete sbíráni jeden po druhém. 13 V onen den zaduje na velikou polnici a přijdou ti, kdo bloudí bez domova v zemi asyrské, i ti, kdo byli vyhnáni do egyptské země, a budou se klanět Hospodinu na svaté hoře v Jeruzalémě.

Izajá 28

1 Běda pyné koruně efrajimských opilců, nádherné ozdobě, květu vadnoucejmu, městu leícímu na vrchu nad írným údolím; jsou zmoeni vínem. 2 Hle, Panovníkův silný a udatný přijde jako příval krupobití, jako zhoubná bouře; jako příval vod, jak dravé proudy je srazí pěstí k zemi. 3 Nohama bude polapána pyná koruna efrajimských opilců, 4 nádherná ozdoba, vadnoucí květ, město leící na vrchu nad írným údolím. Bude jako raný fík, ne nastane léto: jen ho někdo uvidí, u jej má v hrsti a zhltně jej. 5 V onen den se Hospodin zástupů stane ozdobnou korunou a nádherným věncem pozůstatku svého lidu 6 a duchem práva tomu, kdo zasedá na soudu, i zmuilostí těm, kdo vracejí boj k bráně. 7 Také tito blouzní z vína, po opojném nápoji se potácejí: kněz i prorok blouzní z opojného nápoje, jsou pomateni vínem, po opojném nápoji se potácejí, blouzní při viděních, při rozhodování kolísají. 8 Vechny stoly jsou plné zvratků, samý výkal, místa není. 9 Koho vyučit poznání? Komu vyloít zvěst? Odkojeným dětem, od prsů odstaveným? 10 Stále jenom: vášť na vášť, vášť na vášť, tlach na tlach, tlach na tlach, troku sem, troku tam. 11 Proto nesrozumitelnou řečí a cizím jazykem promluví k tomuto lidu ten, 12 který mu říkal: “Zde je místo odpočinutí, nechte odpočinout znaveného, zde je místo míru!” Nechtěli vak slyet. 13 Slovo Hospodinovo jim bude: “vášť na vášť, vášť na vášť, tlach na tlach, tlach na tlach, troku sem, troku tam.” Jen a jdou, vak klesnou zpět a ztroskotají, padnou do léčky a uvíznou v ní. 14 Proto slyte slovo Hospodinovo, chvastouni, vládnoucí nad tímto lidem v Jeruzaléme! 15 Říkáte: “Uzavřeli jsme smlouvu se smrtí a sjednali jsme úmluvu s podsvětím. Valí se bičující příval? Vak se přene, nás nezasáhne, vdy jsme si svým útočitém

učinili le a skryli jsme se v klamu.” 16 Proto praví toto Panovník Hospodin: “Já to jsem, kdo za základ položil na Sijónu kámen, kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější; kdo věří, nemusí spěchat. 17 Za měřicí nůru beru právo, za olovnici spravedlnost. Livé útočitě smete krupobití a skrýti zaplaví vody. 18 Vae smlouva se smrtí bude zrušena a vae úmluva s podsvětím neobstojí. Valí se bičující příval! A se přeene, budete po něm jak zdupaná země. 19 Kdykoli se přiene, sebere vás. Jitro co jitro se přeene, dnem i nocí. Hrůza ochromí ty, kdo pochopí tu zvěst.” 20 Lůko bude krátké, nebude mnoho narovnat se, a příkrývka úzká, e se do ní nezavine. 21 Jako na hoře Perasímu povstane Hospodin, chvět se bude země jak v dolině Gibeónské. Vykona své dílo, dílo jemu nevlastní, udělá svou práci, práci jemu cizí. 22 Nechovejte se u jako chvastouni, a vám nemusí být přitaena pouta. Slyel jsem od Panovníka, Hospodina zástupů, e je konec s celou zemí, e je rozhodnuto. 23 Naslouchejte a slyte můj hlas, pozorně sledujte a slyte mou řeč. 24 Copak oráč oře, kypří a vláčí svou roli bez ustání, aby mohl síť? 25 Kdy urovná její povrch, rozsívá hned kopr, rozhazuje kmín, seje na určená místa penici, proso i ječmen a na okraj paldu. 26 K takovému řádu ho vycvičil a vyučil jeho Bůh. 27 Kopr se nemlátí smykem a po kmínu se nejezdí koly vozů, nýbr kopr se vyklepává prutem a kmín holí. 28 Zrno na chléb se drtí, ale ne zcela; mlátí se, vjídí se na ně koly vozů a spřením, ale nerozdrtí se. 29 Také toto pochází od Hospodina zástupů. Podivuhodný je ve svém úradku, veliký ve své pohotové pomoci.

Izajá 29

1 Běda tobě, Aríeli, Aríeli, město, v něm se utábořil David! Jen pokračujte rok za rokem, a probíhá koloběh svátků, 2 ale dokročím na Aríela a nastane zármutek a smutek. Pak mi vskutku bude arielem, oltářním ohnitěm! 3 Ze vech stran se proti tobě utábořím, sevřu tě obleením, navrím proti tobě náspy. 4 Bude sníeno, ze země bude mluvit, tvá řeč přidueně zazní z prachu. Tvůj hlas bude znít ze země jako hlas ducha zemřelých, z prachu bude řeč tvá sípat. 5 Bude proti tobě dav cizáků jak zvířeny prach, ukrutníků dav jak záplava plev. Stane se to náhle, znenadání. 6 Od Hospodina zástupů bude město postieno hromobitím a zemětřesením a mocným burácením, vichrem a smrtí a plamenem sírajícího ohně. 7 A bude to jako sen, jak noční vidění: shluk vech pronárodů, které vytáhly do boje proti Aríeli; vechny vytáhly do boje proti němu a jeho pevnostem, aby na něj dokročily. 8 Bude to vak, jako kdy lačný má sen: zdá se mu, e jí, a kdy procitne, má prázdnou dui. Nebo jako kdy má sen íznivý: zdá se mu, e pije, a kdy procitne, je ochablý a jeho due prahne. Tak dopadne shluk vech pronárodů, které vytáhly do boje proti hoře Sijónu. 9 asněte a ustrňte! Oslepněte, buďte slepí! Jsou opilí, ale ne vínem, potácejí se, ne vak po opojném nápoji. 10 To Hospodin vylil na vás ducha mrákoty, zavřel vae oči, toti proroky, a zahalil vae hlavy, toti vidoucí. 11 Vidění toho veho vám bude jako slova zapečetěné knihy. Dají ji tomu, kdo umí číst, se slovy: “Přečti to.” On vak odpoví: “Nemohu, je zapečetěná.” 12 I bude kniha předána tomu, kdo neumí číst, se slovy: “Přečti to.” A on odpoví: “Neumím číst.” 13 Panovník praví: “Protoe se tento lid přiblihuje ke mně ústy a ctí mě svými rty, ale svým srdcem se ode mne vzdaluje a jejich bázeň přede mnou se stala jen naučeným lidským příkazem, 14 proto i já budu dále podivuhodně jednat s tímto lidem, divně, předivně. Zanikne moudrost jeho moudrých a rozumnost jeho rozumných bude zakryta.” 15 Běda těm, kdo své záměry skrývají hluboko před Hospodinem, v temnotách konají své činy a říkají: “Kdopak nás vidí a kdo o nás ví?” 16 Je to vae převrácenost, jestlie je hrnčír oceňován stejně jako hlína. Co říká dílo tom, kdo je udělal: “On mě neudělal”? Co výtvor řekne o svém tvůrci: “On ničemu nerozumí”? 17 Potrvá to jenom velmi krátce a Libanón se změní v sad a sad bude mít cenu lesa. 18 I uslyí v onen den hluí slova knihy a oči slepých prohlédnou z temnoty a ze tmy. 19 Pokorní se znovu budou radovat z Hospodina a nejuboejí z lidí budou jásat vstříc Svatému Izraele. 20 Pryč zmizí ukrutník, po posměvači bude veta, vyhlazeni budou vichni, kdo jsou pohotovi k ničemnosti, 21 kteří svým slovem svádějí člověka k hříchu, tomu, kdo je v

bráně kárá, kladou léčky a spravedlivého strhují do nicoty. 22 Proto praví toto Hospodin, který vykoupil Abrahama, o domu Jákobově: “Jáko u nepozná hanbu, ani mu nezblednou líce, 23 uží svoje děti, dílo mých rukou, ve svém středu. Budou dosvědčovat svatost mého jména, budou dosvědčovat svatost Svatého Jákobova, budou se třást před Bohem Izraele. 24 Zbloudilí duchem poznají rozumnost, mému naučení se budou učit reptalové.”

Izajá 30

1 “Běda, synové umínění, je výrok Hospodinův, uskutečňujete záměry, ale ne moje, uzavíráte závazky, ale ne v mém duchu, vríte hřích na hřích. 2 Odcházíte a sestupujete do Egypta, ale mých úst jste se nedoptali, zátitu hledáte u faraóna, utíkáte se do stínu Egypta. 3 Ale faraónova zátita vám bude k hanbě a utíkání do stínu Egypta k potupě. 4 Vai velmoi jsou v Sóanu a poslové dosáhli Chánesu; 5 vichni se zklamou v lidu, který jim neprospěje, nebude jim ku pomoci ani ku prospěchu, ale k ostudě a hanbě.” 6 Výnos o zvířatech v Negebu: Do země souení a tísně, kde jsou lvice a lvi mezi nimi, zmije a ohnivý létající had, přiváejí Judejci na hřbetě oslů svůj majetek a na hrbech velbloudů své poklady lidu, který jim neprospěje. 7 Egyptská pomoc je prázdný přelud. Proto jsem je nazval: “Obluda vyřízená.” 8 Nyní jsi, napi to před nimi na desku, zaznamenej do knihy a zůstane to svědectvím do posledního dne, navdy, navěky. 9 Nebo je to lid vzpurný, synové prolhaní, synové, kteří nechtějí poslouchat Hospodinův zákon. 10 Říkají vidoucím: “Nedívejte se”, a těm, kdo mají dar vidění: “Neukazujte nám, co je správné! Jen nám pochlebujte, jen nás balamute! 11 Opuste cestu, odbočte ze stezky, přestaňte se Svatým Izraele!” 12 Proto praví Svatý Izraele toto: “Poněvad pohrdáte tímto slovem a spoléháte na útisk a převrácenost a o ně se opíráte, 13 proto vám tato nepravost bude jako rozestupující se trhlina v bortící se nedostupné hradbě, je se zhrouťí náhle, znenadáni. 14 Bude to, jako kdy někdo roztrhne hliněný dbán napadr, nelítostně, e se nenajde po rozbití ani střípek, aby se v něm dal přenést oheň z ohnitě či nabrat voda z loue.” 15 Nebo toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: “V obrácení a ztíení bude vae spása, v klidu a důvěře vae vítězství. Vy vak nechcete, 16 říkáte: “Nikoli! Utečeme na koních.” A vskutku budete utíkat. “Ujedeme na lehkonožích.” A vskutku vai pronásledovatelé budou lehkonoží. 17 Jeden tisíc vás uteče před pohrůkou jediného, před pohrůkou pěti utečete vichni, a zůstanete jako opuštěná erď na vrcholu hory, jako korouhev na pahorku.” 18 Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat, vyvíí se, slituje se nad vámi. Vdy Hospodin je Bohem práva, blaze těm, kdo ho očekávají. 19 Nebo lid bude sídlit na Sijónu, v Jeruzalémě. Nebude u nikdy plakat. Milostivě se nad tebou smiluje, a bude úpěnlivě volat; uslyí a odpoví ti. 20 Ač vám dával Panovník chléb souení a vodu útlaku, on, tvůj učitel, u se nebude dret stranou. Na vlastní oči uží svého učitele 21 a na vlastní uí uslyí za sebou slovo: “To je ta cesta, jděte po ní”, a budete chtít doprava nebo doleva. 22 Pak prohlásí své stříbrem potaené vytesané modly i pozlacené lité modly za nečisté a jako nečisté je rozmetá. Řekne jim: “Táhni!” 23 A Hospodin dá dé tvé setbě, jí oseje roli; chléb z úrody role bude vydatný a výivný. V onen den se bude pást tvůj dobytek na irých lukách. 24 Býci a osli, obdělávající roli, budou ráť avnatou a slanou píci, nakypřenou lopatou a vidlemi. 25 Na kadé vysoké hoře a na kadém vyvýeném pahorku budou potůčky tekoucích vod, v den velkého vradění, kdy padnou vše. 26 A bude světlo bledé lunny jako světlo árného slunka a světlo slunka bude sedmkrát větí, jako světlo sedmi dnů, v den, kdy Hospodin ováe zlomeniny svého lidu a rány jemu zasazené uzdraví. 27 Hle, jméno Hospodinovo přichází zdáli. Jeho planoucí hněv se mocně zvedá. Rty mu překypují hrozným hněvem, jeho jazyk je jak sírající oheň. 28 Jeho dech je jako rozvodněný potok a k hrdlu sahající. Bude prosívat pronárody řeetem jejich alebnosti, čelisti národů sevře uzdu svodu. 29 Dáte se do zpěvu jako v noci, kdy se zasvěcuje svátek, srdce se naplní radostí jako tomu, kdo jde za zvuku píal, aby vstoupil na Hospodinovu horu, ke Skále Izraele. 30 Hospodin se ohlásí svým velebným hlasem, dá pocítit svou dopadající pai v prudkém

hněvu, v plameni sírajícího ohně, blýskáním a průtrí mračen a kamenným krupobitím. 31 Aúr, jen jiné bil holí, zděsí se Hospodinova hlasu. 32 Kadé vihnutí metlou, které mu Hospodin zasadí, dopadne za zvuku bubínků a citar; vybojuje proti němu bitvy pouhým mávnutím ruky. 33 Nebo odedávna je u připraven Tófet, árovitě hluboké a iroké, i pro krále. Na jeho hranici je mnoho ohně a dříví, jako proud síry je zapálí dech Hospodinův.

Izajá 31

1 Běda těm, kdo sestupují pro pomoc do Egypta, na koně spoléhají, doufají ve vozy, e jich je mnoho, v jízdu, e je velmi zdatná; ale ke Svatému Izraele nevzhlíejí, nedotazují se Hospodina. 2 Leč i on je moudrý. Přivodí zlé věci, neruí svá slova. Povstane proti domu zlovolníků, proti pomoci vyádané od těch, kdo páchají ničemnosti. 3 Egypt - to jsou jenom lidé, a ne Bůh, jejich koně tělo, a ne duch. Kdy Hospodin napřáhne svou ruku, tu klopýtne ten, kdo poskytuje pomoc, a padne ten, kdo ji přijímá: vichni spolu zhynou. 4 Hospodin mi pravil toto: “Jako vrčí lev a lvíče nad úlovkem, i kdyby proti němu svolali vechny pastýře - jejich křik ho nepoděsí, před jejich halasem se nebude krčit -, tak sestoupí Hospodin zástupů k boji na horu Sijón, na její pahorek. 5 Jako ptáci, kteří obletují hnízda, tak bude Hospodin zástupů títem Jeruzalému, zatítí a vysvobodí, uetří a vyprostí.” 6 Vrate se k tomu, od něho jste daleko odpadli, synové Izraele. 7 Nebo v onen den kadý z vás zavrhne své bůky stříbrné i svoje bůky zlaté, je jste si vlastníma rukama hříně vyrobili. 8 “Aúr padne, ne vak mečem mue, pozře jej meč, ne vak lidský. I kdyby utekl před mečem, jeho jinoi budou podrobeni nuceným pracím. 9 I jeho skála odtáhne v děsu, před Hospodinovou korouhví se zděsí jeho velmoové”, je výrok Hospodina, který má oheň na Sijónu a pec v Jeruzalémě.

Izajá 32

1 Hle, král bude kralovat spravedlivě a velmoové budou vládnout podle práva. 2 Kadý z nich bude jako skrýe před větrem a úkryt před průtrí mračen, jak tekoucí vody ve vyprahlém kraji, jako stín mohutné skály v íznivé zemi. 3 Oči těch, kdo vidí, se neodvrátí, ui těch, kdo slyí, budou pozorně naslouchat. 4 Srdce nerozumných nabude poznání, jazyk koktavých bude hovořit hbitě a jasně. 5 Bloud u nebude zván lechetný, potměilci nebude se říkat velkomyslný. 6 Vdy bloud mluví bludy a jeho srdce páchá ničemnosti, dopoutí se rouhání a scestně mluví proti Hospodinu. Hladovou dui nechává lačnou a íznícímu neposkytne nápoj. 7 Zbraně potměilcovy jsou zhoubné, jen k mrzkostem radí, chce zničit utitěné klamnými slovy, kdy se uboák dovolává práva. 8 lechetný vak dává ulechtilé rady a v ulechtilem jednání setrvává. 9 eny sebejisté, vzhůru, slyte můj hlas! Bezstarostné dcery, popřejte mému výroku sluchu! 10 Do roka a do dne se budete chvět, vy bezstarostné, nebo je konec s vinobraním, sklizeň se nedostaví. 11 Děste se, vy sebejisté, chvějte se, vy bezstarostné, vysvlečte se, obnate se, bedra si ínicí přepásejte. 12 Bijí se v prsa, naříkají pro skvělá pole, pro úrodný vinný kmen, 13 pro roli mého lidu, je vydává trní a bodláčí, ano i pro domy plné veselí v rozjařeném městě. 14 Nebo palác zchátrá, hluk města ustane. Návrí se stránou věi budou navěky jeskyněmi, budou obveselením divokých oslů a pastvinou stád. 15 A bude na nás vylit z výe duch, pou se stane sadem a sad bude mít cenu lesa. 16 I na pouti bude přebývat právo a v sadu se usídlí spravedlnost. 17 Spravedlnost vytvoří pokoj, spravedlnost zajistí klid a bezpečí navěky. 18 Můj lid bude sídlit na nivách pokoje, v bezpečných příbytcích, v klidných místech odpočinku, 19 i kdyby na les spadlo krupobití a město bylo srovnáno se zemí. 20 Blaze vám, kteří budete osévat zemi vude zavlaovanou a necháte volně běhat býka a osla.

Izajá 33

1 Běda tobě, který íří zhoubu a sám nejsi huben, který jedná věrolomně, ač se vůči tobě nikdo věrolomně nezachoval. A dokončí zhoubu, propadne sám zhoubě, a dovrí věrolomnost, bude věrolomně naloeno s tebou. 2 Hospodine, slituj se nad námi, v tebe skládáme naději! Bud' paí svého lidu kadé ráno i naí spásou v čase souení. 3 Národy se rozprcháávají před mocným hřmotem, před tvou vyvýeností se pronárody rozptylují. 4 Kořist vám bude sebrána, jako by ji sebral hmyz, jako přepadávají kobylky, tak bude napadena. 5 Vyvýen je Hospodin, jen přebývá na výině, naplňuje Sijón spravedlností a právem. 6 Bude věrnou jistotou tvé budoucnosti, klenotnicí spásy, moudrosti a poznání, jejím pokladem je bázeň před Hospodinem. 7 Hle, muové Aríela úpějí na ulicích, poslové pokoje hořce pláčou. 8 Silnice jsou liduprázdné, pocestní přestali chodit. Smlouva se porouje, města jsou v nevánosti, člověk nemá cenu. 9 Truchlí, chřadne země, zahanben je Libanón a vadne. áron podobá se pustině, Báan i Karmel shazují listí. 10 "Nyní povstanu," praví Hospodin, "nyní se vyvým, nyní se zvednu!" 11 Obtékáte senem, porodíte slámu. Vá dech je oheň a pozře vás. 12 Národy budou vypalovány jako vápno, jako posekané trní vzplanou v ohni. 13 Slyte, vzdálení, co činím, poznejte, blízcí, mou bohatýrskou sílu! 14 Hříníci na Sijónu dostali strach, rouhačů se zmocnilo úzkostné chvění: Kdo z nás můe pobývat u sírajícího ohně? Kdo z nás můe pobývat u věčného áru? 15 Ten, kdo ije spravedlivě a mluví, co je správné, a zavrhuje zisk z vydírání, ten, kdo třepe rukama, e nevezme úplatek, kdo si zacpe ui, aby neslyel výzvu k prolévání krve, kdo zavírá oči, aby nepřihlíel ke zlu, 16 ten bude přebývat na výinách; nepřístupné vrcholky skal mu budou nedobytným hradem, bude mu dán chléb, vody mu potečou neustále. 17 Tvoje oči uzří krále v jeho kráse, spatří zemi rozprostírající se do dálky. 18 Tvé srdce bude rozjímat o někdejí hrúze: Kde je ten, kdo předpisoval daně? Kde je výběřčí? Kde ten, kdo počítával vše? 19 Nespatří u nestoudný lid, lid temné řeči, která se poslouchat nedá, směného jazyka, jemu rozumět nelze. 20 Pohled' na Sijón, město naich slavností! Tvé oči spatří Jeruzalém, nivu poklidnou, stan, který nebude stren, jeho kolíky nikdy nebudou vytreny a z jeho provazů se ádný nepřetrhne. 21 Nebo tam je ná Vzneený, Hospodin. Je to místo, kde jsou řeky, říční ramena přeiroká; nevydá se tam veslice a vznosný koráb tam nepřeplyje. 22 Hospodin je ná soudce, Hospodin je ná zákonodárce, Hospodin je ná král, on nás spasí. 23 Tvé provazy povolily, nebudou schopné udret stěeň ani napnout plachtu. Tehdy bude rozdělena hojná kořist, i kulhaví si naloupí lup. 24 Nikdo z obyvatel neřekne: "Jsem nemocen." Lidu, který tam bydlí, bude odputěna nepravost.

Izajá 34

1 Přistupte, pronárody, a slyte, národy, pozorně poslouchajte! A to slyí země se vím, co je na ní, svět i ve, co na něm vzchází! 2 Hospodin je rozlícen na vechny pronárody, rozhořčen na vechny jejich zástupy. Zničí je jako klaté, vydá je na poráku. 3 Jejich skolení budou pohozeni, bude se táhnout puch z jejich mrtvol, hory se rozplynou v jejich krvi. 4 Rozkladu propadne vechen nebeský zástup: nebesa se svinou jako kniha a vechen jejich zástup bude padat, jako opadáává listí z vinné révy a padavče z fíkovníku. 5 Můj meč na nebi je zpit hněvem. Hle, sestupuje vykonat soud nad Edómem, nad lidem, nad ním jsem vyhlásil klatbu. 6 Hospodinův meč je samá krev a od tuku je mastný, je od krve jehněčí a kozlí, od tuku z beraních ledvin. Nebo Hospodin má obětní hod v Bosře, v zemi edómské veliké obětní poráení. 7 Klesnou zároveň jednoroci i býci a tuři, jejich země bude zpita krví, jejich prach nasákne tukem. 8 Je to den Hospodinovy pomsty, rok odplaty v soudní při Sijónu. 9 Potoky Edómu se změní v smůlu a jeho prach v síru, jeho země se stane hořící smolou. 10 Nevyhasne v noci ani ve dne, kouř z ní bude stoupat věčně.

Po vechna pokolení zůstane v troskách, nikdo u nikdy skrze ni neprojde. 11 Obsadí ji sova a sýček, výr a krkavec v ní budou bydlet. Bude nad ní nataena měřicí ňůra pustoty a sputěna olovnice prázdnoty. 12 Její lehtici tam nebudou povolávání ke královské hodnosti, vichni její velmoové nebudou ničím. 13 V jejích palácích poroste hloí, na jejích pevnostech bodláčí a trní. Budou tam nivy akalů a tráva pro ptrosy. 14 Bude se tam setkávat divá sběř s hyenami a běsové budou na sebe pokřikovat. Bude si tam hovět upír a najde si odpočinek. 15 Uhnízdí se tam zmije ípová a naklade vejce, kdy se háďata vylíhnou, bude je chovat ve svém stínu. Také supi se tam shromádí, sup vedle supa. 16 Hleďte v knize Hospodinově a čtěte: “Jediná z těch příer tam nebude chybět, ani jedna z nich nebude scházet, nebo ústa Boí to přikázala a jeho duch je shromádí.” 17 On sám tento los jim nechal padnout, jeho ruka jim měřicí ňůrou přidělila tuto zemi. Obsadí ji navěky, budou v ní bydlet po vechna pokolení.

Izajá 35

1 Pou i suchopár se rozveselí, rozjásá se pustina a rozkveté kvítím. 2 Bujně rozkveté, radostně bude jásat a plesat. Bude jí dána sláva Libanónu, nádhera Karmelu a áronu. Ty uzří slávu Hospodinovu, nádheru naeho Boha. 3 Dodejte síly ochablým rukám, pevnosti kolenům klesajícím. 4 Řekněte nerozhodným srdcím: “Buďte rozhodní, nebojte se! Hle, vá Bůh přichází s pomstou, Bůh, který odplácí, vás přijde spasit.” 5 Tehdy se rozevřou oči slepých a otevřou se u hluchých. 6 Tehdy kulhavý poskočí jako jelen a jazyk němého bude plesat. Na pouti vytrysknou vody, potoky na pustině. 7 Ze sálající stepi se stane jezero a z íznivé země vodní zřídla. Na nivách akalů bude odpočívát dobytek, tráva tam poroste jako rákosí a sítí. 8 Bude tam silnice a cesta a ta se bude nazývat cestou svatou. Nebude se po ní ubírat nečistý, bude jen pro lid Boí. Kdo půjde po této cestě, nezbloudí, i kdyby to byli poetilci. 9 Nebude tam lev, dravá zvěř na ni nevstoupí, vůbec se tam nevyskytne, nýbr půjdou tudy vykoupení. 10 Ti, za ně Hospodin zaplatil, se vrátí. Přijdou na Sijón s plesáním a věčná radost bude na jejich hlavách. Dojdou veselí a radosti, na útěk se dají starosti a nářek.

Izajá 36

1 Ve čtrnáctém roce vlády krále Chizkijáe vytáhl Sancheríb, král asyrský, proti vem opevněným městům judským a zmocnil se jich. 2 Asyrský král poslal nejvyšího číníka z Lakie do Jeruzaléma ke králi Chizkijáovi se silným vojskem. Ten se zastavil u strouhy Horního rybníka, který je u silnice k Valchářovu poli. 3 Vyel k němu Eljakím, syn Chilkijáův, který byl správcem domu, ebna, písař, a Jóach, syn Asafův, kancléř. 4 Nejvyší číník na ně zavolal: “Povězte Chizkijáovi: Toto praví velkokrál, král asyrský: Na co vlastně spoléhá? 5 Říká: “Pouhé slovo přinese radu i zmuilost k boji.” Nue, na koho spoléhá, e se proti mně bouří? 6 Hle, spoléhá na Egypt, na tu nalomenou třtinovou hůl. Kdokoli se o ni opře, tomu pronikne dlaní a propíchne ji. Takový je farao, král egyptský, vůči vem, kteří na něho spoléhají. 7 Řekne mi snad: “Spoléháme na Hospodina, svého Boha”, ale je známo, e Chizkijá odstranil jeho posvátná návrí a jeho oltáře a e Judovi a Jeruzalému poručil: “Pouze před tímto oltářem se budete klanět.” 8 Vsad se tedy nyní s mým pánem, asyrským králem. Dám ti dva tisíce koní, dokáe-li k nim sehnat jezdce! 9 Jak bys mohl odrazit jediného místodritele z nejmeních sluebníků mého pána, i kdy se spoléhá na Egypt pro jeho vozbu a jízdu! 10 Copak jsem vytáhl bez Hospodina proti této zemi, abych ji zničil? Hospodin mi nařídil: Vytáhni do této země a znič ji!” 11 Eljakím, ebna a Jóach odpověděli nejvyšímu číníkovi: “Mluv raději ke svým sluebníkům aramejsky, vdy rozumíme. Nemluv na nás judsky, aby to neslyel lid, který je na hradbách.” 12 Ale nejvyší číník odvětil: “Zdalipak mě můj pán poslal, abych mluvil tato slova k tvému

pánovi a k tobě? Zdali ne k muům, kteří obsadili hradby a budou jíst svá lejna a pít svou moč spolu s vámi?” 13 Nejvyšší číník se postavil a volal judsky co nejhlasitěji: “Slyte slova velkokrále, krále asyrského! 14 Toto praví král: “A vás Chizkijá nepodvádí”, protoe vás nedokáe vysvobodit! 15 A vás Chizkijá nevede k spoléhání na Hospodina slovy: “Hospodin nás určitě vysvobodí a toto město nebude vydáno do rukou asyrského krále!” 16 Neposlouchejte Chizkijáe. Toto praví král asyrský: “Sjednejte se mnou dohodu a vyjděte ke mně. Kadý z vás bude jíst ze své vinné révy a ze svého fíkovníku a pít vodu ze své cisterny, 17 dokud nepřijdu a nevezmu vás do země stejné, jako je země vae, do země obilí a motu, do země chleba a vinic.” 18 Jen a vás Chizkijá nepodněcuje slovy: “Hospodin nás vysvobodí.” Zdali někdo z bohů pronárodů vysvobodil svou zemi z rukou asyrského krále? 19 Kde byli bohové Chamátu a Arpádu? Kde byli bohové Sefarvajimu? Co vysvobodili z mých rukou Samaří? 20 Který ze vech bohů těchto zemí vysvobodil svou zemi z mých rukou? e by Hospodin vysvobodil z mých rukou Jeruzalém?” 21 Oni vak mlčeli. Ani slůvkem mu neodpovídali. Králův příkaz toti zněl: “Neodpovídejte mu.” 22 Eljakím, syn Chilkijáův, správce domu, ebna, píář, a Jóach, syn Asafův, kancléř, přili k Chizkijáovi s roztřeným rouchem a oznámili mu slova nejvyššího číníka.

Izajá 37

1 Kdy to král Chizkijá uslyel, roztrhl své roucho, zahalil se íněnou suknicí a veel do Hospodinova domu. 2 Poslal Eljakíma, který byl správcem domu, písáře ebnu a starí z kněí, zahalené íněnými suknicemi, k proroku Izajáovi, synu Amósovu. 3 Měli mu vyřídít: “Toto praví Chizkijá: Tento den je den souení, trestání a poniování; plod je připraven vyjít z lůna, ale rodička nemá sílu k porodu. 4 Ké Hospodin, tvůj Bůh, slyí slova nejvyššího číníka, kterého poslal jeho pán, král asyrský, aby se rouhal Bohu ivému. Ké jej Hospodin, tvůj Bůh, potrestá za ta slova, která slyel. Pozdvihni hlas k modlitbě za pozůstatek lidu, který tu je.” 5 Sluebníci krále Chizkijáe přili k Izajáovi. 6 Izajá jim řekl: “Vyřid’te svému pánu: Toto praví Hospodin: Neboj se těch slov, která jsi slyel, jimi mě hanobili sluhové asyrského krále. 7 Hle, uvedu do něho ducha, e uslyí zprávu a vrátí se do své země. V jeho zemi jej nechám padnout mečem.” 8 Kdy se nejvyšší číník vracel, uslyel, e asyrský král odtáhl od Lakie. Zastihl ho, jak bojuje proti Libně. 9 Asyrský král toti uslyel o Tihákovi, králi kúském: “Vytáhl proti tobě do boje!” Kdy to uslyel, poslal k Chizkijáovi posly ze vzkazem: 10 “Toto vyřid’te Chizkijáovi, králi judskému: A tě nepodvede tvůj Bůh, na něho spoléhá, e Jeruzalém nebude vydán do rukou asyrského krále. 11 Hle, slyel jsi o tom, co učinili králové asyrští vem zemím, e je zničili jako klaté. A ty bys byl vysvobozen? 12 Zda bohové těch pronárodů, jim přinesli zkázu moji otcové, mohli vysvobodit Gozan, Cháran, Resef a syny Edenu, kteří byli v Telasáru? 13 Kde je král Chamátu a král Arpádu a král města Sefarvajimu, Heny a Ivy?” 14 Chizkijá vzal dopisy z ruky poslů, přečetl je a pak vstoupil do Hospodinova domu a rozloil je před Hospodinem. 15 Chizkijá se modlil k Hospodinu: 16 “Hospodine zástupů, Boe Izraele, který sídlí nad cheruby, ty sám jsi Bůh nade vemi královstvími země. Ty jsi učinil nebesa i zemi. 17 Nakloň, Hospodine, své ucho a sly, otevři, Hospodine, své oči a viz! Sly vechna slova Sancheríba, který vyslal posly, aby haněli Boha ivého. 18 Opravdu, Hospodine, králové asyrští zničili vechny země, pronárody i jejich zemi. 19 Jejich bohy vydali ohni, protoe to nejsou bohové, nýbr dílo lidských rukou, dřevo a kámen, proto je zničili. 20 Ale teď, Hospodine, Boe ná, zachraň nás z jeho rukou, a poznají vechna království země, e ty jsi Hospodin, ty sám.” 21 I vzkázal Izajá, syn Amósův, Chizkijáovi: “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Modlil ses ke mně kvůli Sancheríbovi, králi asyrskému. 22 Toto je slovo, které o něm promluvil Hospodin: Pohrdá tebou, vysmívá se ti panna, dcera sijónská! Potřásá nad tebou hlavou dcera jeruzalémská. 23 Koho jsi haněl a hanobil? Proti komu jsi povýil hlas a oči pyně vzhůru zvedl? Proti Svatému Izraele. 24 Svými sluebníky jsi pohaněl Panovníka, kdy jsi řekl: “Se svou nespočetnou vzbou jsem vytáhl do horských výin, na

libanonské stráně. Pokácím tam statné cedry, skvělé cyprie, vstoupím a do jeho nejvyšších končin, do křovin a hájů. 25 Já jsem vykopal studny a napil se vody, svými chodidly jsem vysuil vechny průplavy Egypta.” 26 Co jsi neslyel, e zdávna jsem to připravoval, u za dnů dávnověkých to chystal? Nyní to uskutečním: V hromady sutin se změní opevněná města. 27 Jejich bezmocní obyvatelé jsou vyděnění a zostuzení, jsou jako bylina polní, zelenající se býlí, tráva na střechách, rez v obilí nepoatém. 28 Vím o tobě, a sedí či vychází a vchází, jak proti mně běsní. 29 Protoe proti mně tak běsní a tvá drzost stoupá do mých uí, provleču ti chřípím kruh a do úst vloím uzdu. Odvedu tě cestou, po ní jsi přiel.” 30 Toto ti bude znamením, Chizkijái: V tomto roce budete jíst, co vyroste samo, i druhý rok, co samo vzejde, ale třetí rok sejte a sklízajte, vysazujte vinice a jezte jejich plody. 31 Ti z Judova domu, kteří vyvážnou a zůstanou, opět se zakoření a vydají ovoce. 32 Z Jeruzaléma vyjde pozůstatek lidu a z hory Sijónu ti, kdo vyvážli. Horlivost Hospodina zástupů to učiní. 33 Proto praví Hospodin o králi asyrském toto: “Nevejde do tohoto města. Ani íp tam nevstřelí, se títy proti němu nenastoupí, násep proti němu nenavrí. 34 Cestou, kterou přiel, se zase vrátí, do tohoto města nevejde, je výrok Hospodinův. 35 Budu títem tomuto městu, zachráním je kvůli sobě a kvůli Davidovi, svému sluebníku.” 36 Tu vyel Hospodinův anděl a pobil v asyrském táboře sto osmdesát pět tisíc. Za časného jitra, hle, vichni byli mrtví, vude mrtvá těla. 37 Sancheríb, král asyrský, odtáhl pryč a vrátil se do Ninive a usadil se tam. 38 Kdy se klaněl v chrámu svého boha Nisrocha, Adramelek a Sareser, jeho synové, ho zabili mečem a unikli do země Araratu. Po něm se stal králem jeho syn Esarchadón.

Izajá 38

1 V oněch dnech Chizkijá smrtelně onemocněl. Přiel k němu prorok Izajá, syn Amósův, a řekl mu: “Toto praví Hospodin: Udělej pořizení o svém domě, protoe zemře, nebude ít.” 2 Chizkijá se otočil tváří ke zdi a takto se k Hospodinu modlil: 3 “Ach, Hospodine, rozpomeň se prosím, e jsem chodil před tebou opravdově a se srdcem nerozděleným a e jsem činil, co je dobré v tvých očích.” A Chizkijá se dal do velikého pláče. 4 Tu se k Izajáovi stalo slovo Hospodinovo: 5 “Jdi a vyřid’ Chizkijáovi: Toto praví Hospodin, Bůh Davida, tvého otce: “Vyslyel jsem tvou modlitbu, viděl jsem tvé slzy. Hle, přidám k tvým dnům patnáct let. 6 Vytrhnu tebe i toto město ze spárů asyrského krále. Budu tomuto městu títem.” 7 Toto ti bude znamením od Hospodina, e Hospodin splní to slovo, je promluvil: 8 Hle, o deset stupňů nazpět vrátím sluncem vrený stín, který sestoupil po stupních Achazových.” A slunce se vrátilo o deset stupňů na stupních, po nich sestoupilo. 9 Zápis Chizkijáe, krále judského, o jeho nemoci, a jak se ze své nemoci navrátil k ivotu: 10 Ji jsem si říkal: “Uprostřed svých dnů se do bran podsvětí odeberu, je mi odečten zbytek mých let.” 11 Říkal jsem si: “Nikdy u nespátrím Hospodina, Hospodina v zemi ivých, člověka u nikdy nezahlédnu, přiřadím se k obyvatelům té říe zapomnění. 12 Moje obydlí je streno a stěhuje se ode mne jak pastýřský stan. Svinul jsem svůj ivot jako tkadlec dílo. On sám odřízl mě od osnovy. Do dnešního večera jsi se mnou hotov! 13 Stavěl jsem si před oči a do jitra, e mi jako lev rozdrtví vechny kosti. Do dnešního večera jsi se mnou hotov. 14 Jako rorejs a jeřáb, tak sípám, kvílím jako holubice, zemdlely mé oči upírající se na výinu. Panovníku, jsem v tísní, zasad’ se o mne! 15 Proč bych dále mluvil? Vdy to, co mi řekl, učiní bezpochyby. Doputuji vekerá svá léta s hořkostí své due. 16 Panovníku, kvůli tomuhle se ije? il můj duch pro tohle ve, co zail? Uzdrav mě a zachovej mi ivot! 17 Hle, ta hořkost přehořká mi byla ku pokoji. Ty sám vytrhl jsi z jámy zániku mou dui, za sebe jsi odhodil vechny mé hříchy. 18 Vdy podsvětí nevzdává ti chválu, smrt tě nedovede chválit, ti, kdo sestoupili do jámy, u nevyhlíejí tvou věrnost. 19 ivý, jenom ivý, vzdá ti chválu jako já dnes, otec seznámí s tvou věrností své syny. 20 Hospodine, buď mou spásou! Budeme hrát na strunné nástroje po vechny dny svého ití v Hospodinově domě.” 21 Izajá poručil: “A přinesou suché fíky, potřou mu vřed a zůstane naivu.” 22 Chizkijá se otázal: “Co bude znamením, e

vstoupím do Hospodinova domu?”

Izajá 39

1 V ten čas poslal Meródak-baladán, syn Baladánův, král babylónský, Chizkijáovi dopisy a dar; uslyel toti, e onemocněl a zotavil se. 2 Chizkijá měl z nich radost a ukázal poslům svou klenotnici, stříbro a zlato, různé balzámy, výborný olej i celou svou zbrojnici a vechno, co se nacházelo mezi jeho poklady. Nebylo nic, co by jim Chizkijá ve svém domě a v celém svém vladařství nebyl ukázal. 3 Prorok Izajá přiel ke králi Chizkijáovi a zeptal se ho: “Co říkali ti mui a odkud k tobě přili?” Chizkijá odpověděl: “Přili ke mně z daleké země, z Babylóna.” 4 Zeptal se: “Co viděli v tvém domě?” Chizkijá odvětil: “Viděli vechno, co je v mém domě. Nebylo nic, co bych jim nebyl ze svých pokladů ukázal.” 5 I řekl Izajá Chizkijáovi: “Sly slovo Hospodina zástupů! 6 Hle, přijdou dny a bude odneseno do Babylóna vechno, co je v tvém domě, poklady, které nahromadili tvoji otcové a do tohoto dne. Nic tu nezbude, praví Hospodin. 7 I některé tvé syny, kteří z tebe vzejdou, které zplodí, vezmou a stanou se kletěnci v paláci krále babylónského.” 8 Chizkijá na to Izajáovi řekl: “Dobré je slovo Hospodinovo, které jsi mluvil.” A dodal: “A je za mých dnů opravdový pokoj.”

Izajá 40

1 “Potěte, potěte můj lid,” praví vá Bůh. 2 Mluvte k srdci Jeruzaléma, provolejte k němu: Čas jeho sluby se naplnil, odpykal si své provinění. Vdy z Hospodinovy ruky přijal dvojnásobně za vechny své hříchy. 3 Hlas volajícího: “Připravte na pouti cestu Hospodinu! Vyrovnejte na pustině silnici pro naeho Boha! 4 Kadé údolí a je vyvýeno, kadá hora a pahorek snieny. Pahorkatina a v rovinu se změni a horské hřbety v pláně. 5 I zjeví se Hospodinova sláva a vechno tvorstvo společně spatří, e promluvila Hospodinova ústa.” 6 Hlas toho, jen praví: “Volej!” I otázal se: “Co mám volat?” “Vechno tvorstvo je tráva a vechna jeho spolehlivost jak polní kvítí. 7 Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův. Věru, lid je pouhá tráva. 8 Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha naeho je stálé navěky.” 9 Výstup si na horu vysokou, Sijóne, který nese radostnou zvěst, co nejvíc zesil svůj hlas, Jeruzaléme, který nese radostnou zvěst, zesil jej, neboj se! Řekni judským městům: “Hle, vá Bůh! 10 Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho pae se ujme vlády. Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek. 11 Jak pastýř pase své stádo, beránky svou paí shromaďuje, v náručí je nosí, březí ovečky etrně vede.” 12 Kdopak svou hrstí odměřil vodstvo a pídí nebesa změřil? Kdo shrnul v odměrku vechen prach země a hory odváil na vahadlech, pahorky na vákách? 13 Kdo změřil Hospodinova ducha a byl mu rádce a vedl ho k poznání? 14 Kohopak o radu ádal, aby rozumnosti nabyl, aby ho poučil o stezce práva, naučil poznání a seznámil ho s cestami rozumnosti? 15 Hle, pronárody jsou jako kapka ve vědru, jak práek na vahách. Ale on pozvedá ostrovy jak smítko. 16 Dříví Libanónu by na oheň nestačilo, jeho zvěř by nestačila pro zápalnou obě. 17 Vechny pronárody nejsou před ním ničím, jsou mu méně neli nic, ne nicota. 18 Ke komu připodobníte Boha? Jakou podobu mu prisoudíte? 19 Řemeslník odleje modlu a zlatotepec ji potáhne zlatem, stříbrné řetízky přidělá zlatník. 20 Chudák, který na takovou obě nemá, vybere dřevo, které netrouchniví, a vyhledá zručného řemeslníka, aby mu zhotovil modlu, je by se neviklala. 21 Co o tom nevíte? Co jste neslyeli? Neoznámili vám to u na počátku? Co nechápete, kdo poloil základy zemi? 22 Ten, který sídlí nad obzorem země, její obyvatelé jsou jako kobyly, ten, který nebesa jak závoj roztahuje a napíná je jako stan k obývání. 23 Ten hodnostáře za nic nemá a jako s nicotou nakládá se soudci země. 24 Sotva byli zasazeni, sotva byli zaseti, sotva jejich odno kořeny do země zapustila, zaduje na ně a oni schnou a vichr je odnái

jako slámu. 25 “Ke komu mě chcete připodobnit, aby mi byl roven?” praví Svatý. 26 “K výině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto vechno?” Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a vechny volá jménem; má obrovskou sílu a úasnou moc, nechybí mu ani jedna. 27 Proč říká, Jákobe, proč, Izraeli, mluví takto: “Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlíí mé právo”? 28 Copak neví? Copak jsi neslyel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. 29 Od dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. 30 Mladíci jsou zemdlení a unavení, jinoi se potácejí, klopýtají. 31 Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznáejí se jak orlové, běí bez únavy, jdou bez umdlení.

Izajá 41

1 “Zmlkněte přede mnou, ostrovy, národy a se oblečou v sílu, a se přiblíí, a potom promluví, přístupme společně k soudu. 2 Kdo vzbudil od východu mue, jemu v patách kráčí spravedlnost? Poddává mu pronárody, podrobuje krále. Jeho mečem rozmetá je v prach, jeho lukem jako rozházenou slámu. 3 ene je a sám klidně projde stezkou, na kterou jeho noha dosud nevstoupila. 4 Kdo to uskutečnil a vykonal? Ten, jen od počátku povolává vechna pokolení. Já Hospodin jsem první, já budu té u posledních věcí.” 5 Spatří to ostrovy a uleknou se, končiny země se roztřesou, přiblíí se a přijdou. 6 Navzájem si budou pomáhat a bratr bude povzbuzovat bratra: “Bud’ rozhodný!” 7 Řemeslník pobízí zlatníka, kovotepec kováře. Praví: “Spojme to! Bude to dobré!” Pak upevní modlu hřeby, aby se nevyklala. 8 “A ty, Izraeli, sluebníku můj, Jákobe, tebe jsem vyvolil, potomku Abrahama, mého přítele, 9 tebe jsem vychvátil z končin země, zavolal jsem tě z odlehlých míst, řekl jsem ti: “Ty jsi můj sluebník, tebe jsem vyvolil, nezavrhl jsem tě.” 10 Neboj se, vdy já jsem s tebou, nerozhléj se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvalu, pomocí ti budu, budu tě podpírat pravicí své spravedlnosti. 11 Hle, budou se stydět a hanbit vichni, kdo proti tobě planou hněvem, budou jak nic a zahynou odpůrci tvoji. 12 Bude je hledat, ale nenajde ty, kdo na tebe doráejí; budou jak nic, naprostá nicota, ti, kdo proti tobě válčí. 13 Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, drím tě za pravici, pravím ti: “Neboj se, já jsem tvá pomoc.” 14 Neboj se, červíčku Jákobův, hrstko Izraelova lidu. Já jsem tvá pomoc, je výrok Hospodinův, tvůj vykupitel je Svatý Izraele. 15 Hle, učiním tě okovaným smykem na mlácení, novým, z obou stran ostrým. Bude mlátit a drtit hory, s pahorky naloí jako s plevami. 16 Rozevěje je a odnese je vítr, bouřlivý víchr je rozptýlí, ty vak bude jásat k chvále Hospodina, bude se chlubit Svatým Izraele.” 17 “Utítění uboáci hledají vodu, ale ádná není; jazyk jim ízní prahne. Já Hospodin jim odpovím, já, Bůh Izraele, je neopustím. 18 Na holých návrích otevřu vodní proudy, uprostřed plání prameny vod, pou v jezero změním a zemi vyprahlou ve vodní zřídla. 19 V pouti dám vyrůst cedrům, akáciím, myrtě a olivám, na pustině vysadím cypři, platan i zimostráz spolu, 20 aby viděli a poznali, přesvědčili se a vichni pochopili, e toto učinila ruka Hospodinova a e to stvořil Svatý Izraele.” 21 “Předlote svůj spor, praví Hospodin, předstupte se svými důkazy, praví Král Jákobův. 22 Předstupte a oznamte nám, co se má přihodit. Oznamte, co bylo na počátku, vezmem si to k srdci. Chceme poznat budoucnost, ohlaste nám, co má nastat. 23 Oznamte, co bude následovat, a poznáme, e vy jste bohové. Jen předved’te něco dobrého či zlého, podíváme se a společně to uvidíme. 24 Hle, vy jste pouhé nic a vae skutky nestojí za nic. Zvolit vás je ohavnost.” 25 “Vzbudil jsem mue od severu a přiel od východu slunce. Vzývá mé jméno. Přichází! Kníata jsou jako hlína, on jako hrnčíř, jen lape jí. 26 Kdo oznámil to od začátku, abychom to věděli, oznámil kdysi dávno, abychom mohli říci: “Je to správné”? Nikdo nic neoznámil, nikdo nic neohlásil, nikdo vai řeč neslyel. 27 Já první zvěstuji Sijónu: “Hle, u tu jsou!” a Jeruzalému dám toho, jen nese radostnou zvěst. 28 Dívám se a nikde nikdo, ádný rádce mezi nimi. Zeptal bych se jich, co odpovědí. 29 Hle, vichni jsou ničemnost pouhá, k ničemu nejsou jejich činy; jejich lité modly jsou jen vítr a nicota.”

Izajá 42

1 “Zde je můj sluebník, jeho podepírám, můj vyvolený, v něm jsem nael zalíbení. Vloil jsem na něho svého ducha, aby vyhlásil soud pronárodům. 2 Nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyet na ulici. 3 Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. Soud vyhlásí podle pravdy. 4 Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi soud nevykoná. I ostrovy čekají na jeho zákon.” 5 Toto praví Bůh Hospodin, který stvořil nebesa a roztáhl je, zemi překlenul i s tím, co na ní vzchází, jen dává dech lidu na ní a ducha těm, kdo po ní chodí: 6 “Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, 7 abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze aláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě. 8 Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám, svou chválu nepostoupím modlám. 9 Hle, u nastalo, co bylo na počátku, teď oznamuji nové věci. Dříve ne vyraí, vám je ohlauji.” 10 Zpívejte Hospodinu píseň novou! A zní jeho chvála ze vech končin země. Ti, kteří se vydávají na moře, i to, čeho je moře plno, ostrovy a ti, kdo na nich bydlí, 11 a pozvednou svůj hlas, i pou a její města, dvorce, v nich sídlí Kédar, a plesají obyvatelé Sely a výskají z vrcholků hor. 12 A vzdají čest Hospodinu, a mu chvalořečí na ostrovech. 13 Hospodin jak bohatýr se vyrazit u chystá, svou horlivost jak bojovník rozněcuje, pozvedá bojový pokřik, proti nepřátelům svým si bohatýrsky vede. 14 “Byl jsem příli dlouho zticha. Mám dál mlčet? Přemáhat se? Mám jen sténat, těce jak rodička vzdychat a přitom po dechu lapat? 15 Hory a pahorky postihnu suchem, nechám uschnout kadou rostlinu na nich. V ostrovy proměním řeky, jezera vysuím. 16 Slepé povedu cestou, ji neznají, stezkami, o nich nic nevědí, je budu vodit. Tmu před nimi změním v světlo, pahorkatiny v rovinu. Toto jsou věci, je učiním, od toho neupustím. 17 Ustoupí nazpět polití studem ti, kteří doufají v tesané modly, kdo říkají slitým modlám: “Jste nai bohové.” 18 “Slyte, hluí, prohlédněte, slepí, a vidíte! 19 Kdo byl slepý, ne-li můj sluebník? Kdo byl hluchý jako můj posel, jeho jsem vyslal? Kdo byl slepý jako ten, za něho jsem zaplatil, slepý jak sluebník Hospodinův? 20 Mnoho jsi viděl, ale nedbal jsi na to. S uima otevřenýma neslyel nic.” 21 Pro vlastní spravedlnost se Hospodinu zalíbilo vyvýit a zvelebit zákon. 22 Lid je vak oloupený a popleněný, jinoi vichni spoutáni, vsazení do vězení. Stali se loupenou kořistí a není, kdo by vysvobodil, jsou vydáni v plen a není, kdo by řekl: “vra to.” 23 Kdo z vás tomu dopřeje sluchu? Kdo pozorně vyslechne, co bude následovat? 24 Kdo vydal Jákoba v plen? A Izraele těm, kteří loupí? Co to nebyl Hospodin, proti němu jsme zhřeili? Nechtěli jsme chodit po jeho cestách, jeho zákon jsme neposlouchali. 25 Proto na něj vylil své hněvivé rozhořčení, krutou válku; plameny vylehly, a Jákob nic nepoznal, hořelo, a nebral si to k srdci.

Izajá 43

1 Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákohe, tvůrce tvůj, Izraeli: “Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. 2 Půjde-li přes vody, já budu s tebou, půjde-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjde-li ohněm, nespálí se, plamen tě nepopálí. 3 Nebo já Hospodin jsem tvůj Bůh, Svatý Izraele, tvůj spasitel. Jako výkupné jsem dal za tebe Egypt, Kú a Sebu dal jsem místo tebe. 4 Protoe jsi v očích mých tak drahý, vzácný, protoe jsem si tě zamiloval, dám za tebe mnohé lidi a národy za tvůj ivot. 5 Neboj se, já budu s tebou. Tvé potomstvo přivedu od východu, shromádím tě od západu. 6 Severu poručím: “Vydej!” a jihu: “Nezadruj!” Přived’ mé syny zdaleka a mé dcery od končin země, 7 kadého, kdo se nazývá mým jménem a koho jsem stvořil ke své slávě, koho jsem vytvořil a učinil.” 8 Vyved’ ten lid slepý, ačkoli má oči, ty hluché, ač mají ui. 9 A se vespolek shromádí vechny pronárody, národy a se spolu

sejdou. Kdo z nich co oznámí? Kdo z nich nám ohlásí, co bylo na počátku? A postaví své svědky a ospravedlní se! Lidé o tom uslyší a řeknou: “Je to pravda.” 10 “Mými svědky jste vy, je výrok Hospodinův, a můj sluebník, jeho jsem vyvolil. Tak mě poznáte a uvěříte mi a pochopíte, e to jsem já. Předem mnou nebyl vytvořen Bůh a nebude ani po mně. 11 Já, já jsem Hospodin, kromě mne ádný spasitel není. 12 Já jsem oznamoval a zachraňoval, já jsem ohlaoval, a nikdo cizí mezi vámi. Jste moji svědkové, je výrok Hospodinův, a já jsem Bůh! 13 Já jsem byl dřív ne první den a není, kdo by z mých rukou vysvobodil. Kdo zvrátí, co já vykonám?” 14 Toto praví Hospodin, vá vykupitel, Svatý Izraele: “Kvůli vám polu do Babylóna a srazím vechny ty útočné hady, Kaldejce, plesající na lodicích. 15 Já Hospodin jsem vá Svatý, stvořitel Izraele, vá Král.” 16 Toto praví Hospodin, který razí cestu mořem, dravými vodami stezku, 17 jen přivádí vozbu i koně, vojsko a válečnou moc i dokáe, e pospolu lehnou a nepovstanou, dohořeli, zhasli jako knot. 18 “Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítejte. 19 Hle, činím něco docela nového a u to raí. Nevíte o tom? Já povedu poutí cestu, pustou krajinou řeky. 20 Čest mi vzdá zvěř pole, akalové i ptosi; obdařil jsem pou vodou a pustou krajinu řekami, abych napojil svůj vyvolený lid. 21 Lid, jej jsem vytvořil pro sebe, ten bude vyprávět o mých chvályhodných činech.” 22 “Nebyl jsem to já, koho jsi vzýval, Jákobe, kvůli mně ses neobtěoval, Izraeli! 23 Svě jehňátko v obě zápalnou jsi pro mne nepřivedl, nectil jsi mě svými obětními hody. Nenutil jsem tě slouit mi obětními dary, ani kadidlem jsem tě neobtěoval. 24 Vonné koření jsi mi za stříbro nenakoupil, tukem svých obětí jsi mě neobčerstvil. Jenom svými hříchy chtěls mě nutit k slubě, svými nepravostmi jsi mě obtěoval. 25 Já, já sám vymau kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu. 26 Připomeň mi to, můem se spolu soudit, sám si spočítej, pro co bys mohl být ospravedlněn. 27 Tvůj otec byl první, který zhřeil, tvoji mluvčí mi byli nevěrní. 28 Správce svatyně jsem zbavil posvěcení, Jákoba jsem vydal klatbě, Izraele zhanobení.”

Izajá 44

1 “A nyní sly, Jákobe, můj sluebníku, Izraeli, jeho jsem vyvolil. 2 Toto praví Hospodin, který tě učinil, který tě vytvořil v ivotě matky a pomáhá ti: Neboj se, Jákobe, můj sluebníku, Jeurúne, jeho jsem vyvolil. 3 Já vyleji vody v místa zprahlá ízní, bystřiny na suchou zemi. Já vyleji svého ducha na tvé potomstvo a své poehnání na ty, kteří z tebe vzejdou. 4 Porostou jak mezi trávou, budou jako topoly při tekoucích vodách. 5 Onen řekne: “Já jsem Hospodinův” a jiný se nazve jménem Jákobovým, dalí si napíe na ruku: “Jsem Hospodinův” a dá si čestné jméno Izrael.” 6 Toto praví Hospodin, král Izraele, jeho vykupitel, Hospodin zástupů: “Já jsem první i poslední, kromě mne ádného Boha není. 7 Kdo je jako já? Jen a se ozve! A to oznámí, a mi to předloí! Od chvíle, kdy jsem navěky ustavil svůj lid, kdo mu oznamuje, co přijde a co má nastat? 8 Nestrachujte se! Nebuďte zmateni. Co jsem ti ve neohlaoval a neoznamoval u předem? Vy jste moji svědkové. Co je Bůh kromě mne? Jiné skály není, já o ádné nevím.” 9 Výrobci model jsou vichni k ničemu; modly, které mají za ádoucí, jim nijak neprospějí. Jejich svědkové, ti nic nevidí a nic nevědí, jsou jen pro ostudu. 10 Kdo si boha vyrábí, jen modlu si odlévá; nebude z toho mít ádný prospěch. 11 A vechny jeho společníky poleje stud. Řemeslníci jsou pouzí lidé. A se sem vichni shromádí, a se tu postaví; propadnou strachu a zastydí se spolu. 12 Kovář kuje modlu, pracuje při houcím uhlí, kladivem jí dává tvar, zhotovuje ji silou své pae; přitom hladoví do vysílení, nemue se ani napít, ač umdlévá. 13 Tesař natahuje ňůru, rudkou načrtává modlu, opracovává ji dláty, rozměřuje kruidlem, a jí dá podobu mue, honosný vzhled člověka, a usadí ji v domě. 14 Dá si porazit cedry nebo vezme dub, drnák či křemelák, vypěstoval si je mezi lesními stromy. Zasadil jasan a dé mu dal vzrůst. 15 Pro člověka je to na topení, něco z toho vezme a ohřeje se. Bud' zatopí a upeče chleba, nebo zhotoví boha a klaní se mu, udělá z toho modlu a hrbí se před ní. 16 Polovinu spálí pod masem, které bude jíst, upeče pečeni a nasytí se.

Přitom se ohřeje a zvolá: “To jsem se zahřál, je mi teplo!” 17 Z toho, co zůstalo, si udělá boha, modlu, před kterou se hrbí a jí se klaní a k ní se modlí a adoní: “Vysvobod’ mě, jsi přece můj bůh!” 18 Nevědí nic a nechápou, mají oči zalepené a nevidí, jejich srdce nevnímá. 19 Ale on si to nebere k srdci, chybí mu poznání a rozum, aby si řekl: “Polovinu jsem spálil, na havém uhlí jsem napekl chleba a upekl maso a jedl jsem, ze zbytku jsem udělal tuhle ohavnost a hrbím se před palkem.” 20 Kdo se zabývá popelem, toho zavádí bláhovost srdce, ten svůjivot nevysvobodí, ani se neptá: “Není to, co mám v pravici, pouhý klam?” 21 “Pamatuj na to, Jákobe, pamatuj, Izraeli, e jsi můj sluebník. Já jsem tě utvořil, jsi můj sluebník, Izraeli, u mne nebude zapomenut. 22 Zaenu tvou nevěru jak mračno a jako oblak tvé hříchy. Navra se ke mně, já tě vykoupím.” 23 Plesejte, nebesa, vdy Hospodin to vykoná, hlalolte, nejhlubí útroby země, a zvučně plesají hory, les a vechny jeho stromy, nebo Hospodin vykoupí Jákoba a proslaví se v Izraeli. 24 Toto praví Hospodin, tvůj vykupitel, který tě vytvořil v ivotě matky: “Já jsem Hospodin, já konám vechno: sám nebesa roztahuji, překlenul jsem zemi. Kdo byl se mnou?” 25 Hospodin ruí znamení vanilů a z větců činí pomatence, obrací mudrce nazpět a jejich poznání mate. 26 Potvrzuje slovo svého sluebníka, plní rozhodnutí ohláené svými posly. Jeruzalému on praví: “Bude osídlen!” a judským městům: “Budete zbudována! Pozvednu jej z trosek.” 27 Hlubině on praví: “Vyschni! Vysuím tvé vodní proudy.” 28 O Kýrovi praví: “Hle, můj pastýř. Vyplní kadé mé přání. Řekne Jeruzalému: “Bude vybudován!” A chrámu: “Bude zaloen!”

Izajá 45

1 Toto praví Hospodin o svém pomazaném, o Kýrovi: “Já jsem ho uchopil za pravici, polapu před ním pronárody, rozváu opasky na bedrech králů, zotevírám před ním vrata, brány u nebudou zavírány. 2 Já půjdu před tebou, vyrovnám nerovnosti, rozrazím bronzová vrata, elezné závory zlomím. 3 Tobě dám poklady v temnotě skryté i sklady nejtajnější a pozná, e já jsem Hospodin, který tě volá jménem, Bůh Izraele. 4 Kvůli svému sluebníku Jákobovi, kvůli Izraeli, vyvolenci svému, jsem tě zavolal tvým jménem; dal jsem ti čestné jméno, ač jsi mě neznal. 5 Já jsem Hospodin a jiného u není, mimo mne ádného Boha není. Přepásal jsem tě, ač jsi mě neznal, 6 aby poznali od slunce východu a na západ, e kromě mne nic není. Já jsem Hospodin a jiného u není. 7 Já vytvářím světlo a tvořím tmu, působím pokoj a tvořím zlo, já Hospodin konám vechny tyto věci.” 8 Nebesa, vydejte krůpěje shůry, a kane z oblaků spravedlnost; nech se otevře země a urodí se spása a spravedlnost vyraí s ní. “Já Hospodin to stvořím.” 9 Běda tomu, kdo se chce přít se svým tvůrcem, střep z hliněných střepů! Co smí hlína říci svému tvůrci: “Co to dělá?” a tvůj výrobek: “On nemá ruce”? 10 Běda tomu, kdo by řekl otci: “Cos to zplodil?” Nebo eně: “Cos to porodila?” 11 Toto praví Hospodin, Svátý Izraele, jeho tvůrce: “Ptejte se mě na ty věci, které přijdou! Ohledně mých synů, díla mých rukou, budete mi něco přikazovat? 12 Zemi jsem učinil já a člověka na ní jsem stvořil. Já jsem vlastníma rukama roztáhl nebesa a vekerému jejich zástupu jsem vydal příkazy. 13 Já jsem jej vzbudil ke spravedlnosti a napřímím vechny jeho cesty. On zbuduje moje město, propustí mé přesídlence bez placení, bez úplatku,” praví Hospodin zástupů. 14 Toto praví Hospodin: “Co vytěil Egypt a co vyzískala země Kú, přejde k tobě a bude tvoje; i Seba jci, mui obrovití, půjdou ze tebou, přijdou v řetězech, budou se ti klanět a předkládat ti prosby. Jenom u tebe je Bůh a jiného u není, bohové nejsou nic.” 15 Věru, ty jsi Bůh skrytý, Bůh Izraele, spasitel. 16 Vechny je poleje stud a hanba, společně odtáhnou zahanbeni ti, kdo zhotovují modlářské výtvořry. 17 Izrael je spasen Hospodinem spásou věčnou. Stydět a hanbit se nebudete navěky, nikdy. 18 Toto praví Hospodin, stvořitel nebe, onen Bůh, jen vytvořil zemi, jen ji učinil, ten, jen ji upevnil na pilířích; nestvořil ji, aby byla pustá, vytvořil ji k obývání: “Já jsem Hospodin a jiného u není. 19 Nemluvil jsem potají, v temném místě země, neřekl jsem potomstvu Jákobovu: Hleďte mě v pustotě. Já Hospodin vyhlauji spravedlnost, prohlauji právo. 20 Shromáděte se

a přijďte, přiblíže se spolu, vy, kdo jste vyvázli z pronárodů. Neuvědomují si, e se nosí s modlou vytesanou ze dřeva, e se modlí k bohu, jen nemůe spasit. 21 Sdělte to dál, přiblíže se! Jen a se poradí spolu. Kdo to od pradávna ohlaoval? Kdo to oznamoval předem? Copak ne já, Hospodin? Kromě mne jiného Boha není! Bůh spravedlivý a spasitel není mimo mne. 22 Obráte se ke mně a dojdete spásy, vekeré dálavy země. Já jsem Bůh a jiného u není. 23 Při sobě samém jsem přísahal, z mých úst vyla spravedlnost, slovo, které se zpět nenavráí. Předem mnou kadý klesne na kolena a kadý jazyk odpřisáhne: 24 “Jenom v Hospodinu - řekne o mně - je spravedlnost i moc.” Přijdou k němu a budou se stydět vichni ti, kdo proti němu pláli vzdorem. 25 U Hospodina nalezne spravedlnost a jím se bude chlubit vechno potomstvo Izraele.

Izajá 46

1 Běl klesl, Nébo se zhroutil, jejich modlářské stvůry byly naloeny na zvěř a na dobytek, ten náklad, který jste nosili, to břímě k zemdlení. 2 Zvířata se zhroutila, klesla spolu, břímě nebyla s to zachránit; oni musí do zajetí. 3 “Slyte mě, dome Jákobův, vichni, kdo jste zůstali domu Izraelovu, vy, kteří jste chováni ji od ivota matky, od matčina lůna na rukou noeni: 4 Já sám a do vaeho stáří, a do edin vás budu nosit. Já jsem vás učinil a já vás ponesu, budu vás nosit a zachráním.” 5 “Komu mě připodobníte, a s kým mě srovnáte, komu mě přirovnáte, abychom si byli podobni? 6 Z měce sypou zlato a na váze odvaují stříbro, najmou si zlatníka, aby jim udělal boha a pak se hrbí a klanějí. 7 Nosí ho na rameni, přenáejí ho, postaví jej na podstavec, a on stojí, ze svého místa se nehne. Úpějí k němu, ale on se jim neozve, z jejich souení je nezachrání. 8 Připomeňte si to, vzmute se, vezměte si to k srdci, nevěrníci. 9 Pamatujte na to, co bylo na počátku od věků! Já jsem Bůh a jiného u není, jsem Bůh a nic není jako já. 10 Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se jetě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním. 11 Od východu povolávám dravce, ze vzdálené země mue své volby. Jak jsem slíbil, tak to uskutečním, jak jsem si předsevzal, tak to splním. 12 Naslouchejte mi, vy zarputilci, vzdálení od spravedlnosti: 13 Přiblíil jsem svoji spravedlnost, daleko u není, nebude u prodlévat má spása. Obdařím Sijón spásou, oslavím se v Izraeli.”

Izajá 47

1 Sestup a sed' v prachu, panno, dcero babylónská! Sed' na zemi, připravena o trůn, kaldejská dcero! U tě nebudou nazývat změkčilou a zhýčkanou. 2 Chop se mlýnku a mel mouku! Odkryj závoj, zvedni vlečku, odkryj nohy, přebroď řeky! 3 A se odkryje tvá nahota, a se ukáe tvá hanba. Vykonám pomstu, nikdo mi nezabrání. 4 Ná vykupitel je Svatý Izraele. Jeho jméno je Hospodin zástupů. 5 Sed' zticha, vstup do tmy, kaldejská dcero! U nikdy tě nenazvou paní královských říí. 6 Na svůj lid jsem se rozlítíl, své dědictví znesvětit jsem nechal, vydal jsem je do tvé ruky. Neměla jsi s nimi slitování, svým jhem jsi i starce velmi obtíila. 7 Řekla jsi: “Navěky budu paní!” Nikdy sis nic k srdci nebrala, nepamatovalas na poslední věci. 8 Proto sly teď toto, poitkářko, je trůní v bezpečí a v srdci si namlouvá: “Nade mne u není! Já nebudu sedět jako vdova, nepoznám, co je to ztratit děti.” 9 Dolehne na tebe obojí naráz, v jediném dni, bezdětnost i vdovství; dolehnou na tebe plnou měrou navzdory spoustě tvých kouzel a nesčíslným zaklínadlům. 10 Ve své zlobě cítila ses bezpečná a řeklas: “Nikdo mě nevidí.” Tvá moudrost a tvé vědění tě svedly na scestí. Říkala sis v srdci: “Jsem jenom já a nikdo víc u není.” 11 Dolehne na tebe zlo a nebude je umět odčarovat, postihne tě netěstí a zaehnat je nedokáe. Dolehne na tebe náhlý zmar, ani si to nestačí uvědomit. 12 Postav se tu se svým zaklínáním, se spoustou svých kouzel, jimi se od mládí

zaměstnává! Snad bude mít úspěch, snad naene strachu. 13 Zmalátnělas přes svá velká rozhodnutí. Jen a se postaví a zachrání tě ti, kdo pozorují nebesa, kdo zírají na hvězdy, kdo při novoluní uvádějí ve známost, co by tě mohlo potkat. 14 Hle, jsou jako sláma, spálí je oheň. Ti nevysvobodí z moci plamene ani vlastní ivot. Nezbude ani havé uhlí pro ohřátí ani oheň, u něho by bylo mono sedět. 15 Tak dopadnou ti, jimi se zaměstnává, s nimi obchoduje u od svého mládí. Kadý z nich na svých cestách zbloudí, nespatri tě nikdo.

Izajá 48

1 Slyte to, dome Jákobův, vy, kdo jménem Izraelovým se nazýváte a z vod Judových jste vyli, vy, kdo při Hospodinově jménu přísaháte, připomínáte si Boha Izraele, ne vak pravdivě a spravedlivě. 2 Podle města svatého se nazývají, hledají oporu v Bohu Izraele, jeho jméno je Hospodin zástupů. 3 “Co se stalo na počátku, oznámil jsem předem, z mých úst to vylo, ohlásil jsem to; náhle jsem zasáhl a stalo se to. 4 Přestoe jsem věděl, jak jsi zatvrzelý, e tvá íje je elezná spona a tvé čelo z bronzu, 5 oznamoval jsem ti vechno předem; dříve ne co nastalo, jsem ti to ohlaoval, abys neříkal: “To udělala má modlářská stvůra, má tesaná a moje litá modla dala k tomu příkaz.” 6 Slyels o tom. Ted’ se na to vechno dívej! A co vy? Co také něco oznámíte? Od nynějka ti chci ohlaovat nové věci, utajené, e o nich nic neví. 7 Právě ted’ jsou stvořeny, nikoli předtím, přede dnekem jsi o nich nic neslyel a říci nemůe: “Hle, já to znám.” 8 Nic jsi neslyel, nic jsi nepoznal, tvé ucho předtím nic nezaslechlo. Vím, e jsi věrolomník věrolomný, říká se ti přece nevěrník u ze ivota matky; 9 zdroval jsem svůj hněv pro své jméno, pro svou chválu jsem se kvůli tobě krotil, nevyhladil jsem tě. 10 Hle, přetavil jsem tě, ne vak jako stříbro, vyzkouel jsem tě v tavící peci utrpení. 11 Kvůli sobě, kvůli sobě samému to dělám. Co smí být mé jméno znesvěceno? Svou slávu nikomu nedám.” 12 “Poslouchej mě, Jákobe, Izraeli, můj povolany. Já, já jsem ten první, já jsem i poslední. 13 Ano, moje ruka zaloila zemi, má pravice nebesa rozvinula; zavolám-li na ně, stanou tady spolu. 14 Vy vichni se shromad’te a slyte: Kdo z nich oznámil tyto věci? Hospodin jej miluje, on splní jeho záměr proti Babylónu; jeho pae zasáhne Kaldejce. 15 Já sám jsem to prohlásil, já jsem ho povolal, přivedl jsem ho a jeho cesta bude zdárná. 16 Přistupte ke mně a slyte toto: Od počátku nemluví potají, od chvíle, kdy se to začalo dít, jsem při tom.” A nyní mne posílá Panovník Hospodin a jeho duch. 17 Toto praví Hospodin, tvůj vykupitel, Svatý Izraele: “Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Já tě vyučuji tomu, co je ku prospěchu, uvádím tě na cestu, po ní půjde. 18 Jen kdybys dal pozor na má přikázání, byl by tvůj pokoj jako řeka a tvá spravedlnost jako mořské vlny, 19 tvého potomstva by bylo jako písku a těch, kteří vzejdou z tvého lůna, jako jeho zrněk; nebylo by vyato a zahlazeno přede mnou jeho jméno.” 20 “Odejděte z Babylóna, prchněte od Kaldejců! S plesáním to oznamujte, vude rozhlaujte, rozneste to a do končin země, rcete: “Hospodin vykoupil Jákoba, svého sluebníka.” 21 Nebudou íznit, a je povede vyschlými kraji, vodu ze skály jim vyvede jak bystřinu, rozpoltí skálu a v hojnosti potekou vody.” 22 “Nemají pokoj svévolníci,” praví Hospodin.

Izajá 49

1 Slyte mě, ostrovy, daleké národy, dávejte pozor! Hospodin mě povolal z ivota mateřského; od nitra mé matky připomínal moje jméno. 2 Učinil má ústa ostrým mečem, skryl mě ve stínu své ruky. Udělal ze mne výborný íp, ukryl mě ve svém toulci. 3 Řekl mi: “Ty jsi můj sluebník, Izrael, v tobě se oslavím.” 4 Já jsem vak řekl: “Nadarmo jsem se namáhal, svou sílu jsem vydal pro nicotný přelud.” A přece: U Hospodina je mé právo, můj výdělek u mého Boha. 5 A nyní praví Hospodin, který mě vytvořil jako

svého sluebніка u v ivotě matky, abych k němu přivedl Jákoba nazpět, by i nebyl shromáďen Izrael. Stal jsem se váeným v Hospodinových očích, můj Bůh je zátita moje. 6 On dále řekl: “Nestačí, abys byl mým sluebńíkem, který má pozvednout Jákobovy kmemy a přivést zpátky ty z Izraele, kdo byli uetřeni; dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končiny země.” 7 Toto praví Hospodin, vykupitel Izraele, jeho Svatý, tomu, který je v opovření, jeho má kdejaký pronárod v ohavnosti, sluebńíku vládců: “Spatřil tě králové a povstanou, a velmoové se skloní, kvůli Hospodinu, který je věrný, kvůli Svatému Izraele, který tě vyvolil.” 8 Toto praví Hospodin: “Odpovím ti v čase přízně, pomohu ti v den spásy, bude tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu, abys pozvedl zemi a zpustoená dědictví vrátil, 9 abys řekl vězňům: “Vyjděte”, těm, kdo jsou v temnotách: “Ukate se!” Při cestách se budou pást a na vech holých návrších naleznou pastvu. 10 Nebudou hladovět ani íznit, nebude je ubíjet sálající step a sluneční ár, nebo je povede ten, jen se nad nimi slitovává, a dovede je ke zřídľům vod. 11 Na vech svých horách učiním cestu, mé silnice budou vyvýeny. 12 Hle, jedni přijdou zdaleka, jiní od severu a jiní od moře a jiní ze země Síňanů.” 13 Plesejte, nebesa, a jásej, země, a zvučně plesají hory, vdy Hospodin potěil svůj lid, slitoval se nad svými ujařmenými! 14 Sijón říkával: “Hospodin mě opustil, Panovník na mě zapomenul.” 15 Copak můe zapomenout ena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního ivota? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. 16 Hle, vyryl jsem si tě do dlaní, tvé hradby mám před sebou stále. 17 Tvoji synové u dospíchají. Ti, kdo tě bořili a ničili, od tebe odtáhnou. 18 Rozhlédni se kolem a viz: Tito vichni se shromáďí a přijdou k tobě. Jakoe iv jsem já, je výrok Hospodinův, jimi vemi se okrálí jako okrasou, ozdobí se jimi jako nevěsta. 19 Tvé trosky a tvá zpustoená města, tvá pobořená země ti teď budou příli těsné pro mnoství obyvatel, a odtáhnou ti, kdo tě hubili. 20 Opět ti budou říkat synové tvé bezdětnosti: “Toto místo je mi těsné! Dej mi prostor, a mám kde sídlit.” 21 V srdci si řekne: “Kdo mi zplodil tyto syny? Byla jsem bez dětí, bez manela, přestěhovaná a zapuzená. Kdo je vychoval? Zůstala jsem zcela sama, kde se tito vzali?” 22 Toto praví Panovník Hospodin: “Hle, pokynu rukou pronárodům, k národům vztáhnou svou korouhev; v náručí přinesou tvé syny, tvé dcery budou nesený na ramenou. 23 Králové budou tvými pěstouny a jejich kněny tvými chůvami. Klanět se ti budou tváří k zemi, budou lízat prach tvých nohou. I pozná, e já jsem Hospodin, e se nezklamou ti, kdo skládají svou naději ve mne.” 24 Lze vzít bohatýru to, co pobral? Můe uniknout zajatý lid Spravedlivého? 25 Ale Hospodin praví toto: “I bohatýru je mono vzít zajatce, co pobral ukrutník, můe uniknout. Já s tvými odpůrci povedu spor, já spásu dám tvým synům. 26 Tvé utiskovatele nakrmím jejich vlastním masem, jako motem se opojí vlastní krví. I pozná vechno tvorstvo, e já Hospodin jsem tvůj spasitel a tvůj vykupitel, Přesilný Jákobův.”

Izajá 50

1 Toto praví Hospodin: “Kde je rozlukový lístek vaí matky, jím jsem ji vyhostil? Anebo je tu někdo z mých věřitelů, jemu jsem vás prodal? Hle, byli jste prodáni svou vlastní vinou, vae matka byla vyhotěna jen pro vae nevěřnosti. 2 Kdy jsem přicházel, proč tu nikdo nebyl? Volal jsem, a nikdo se neozýval. Co je má ruka tak krátká k vykoupení? Nemá k vysvobození dost síly? Hle, svou pohrůkou vysuuji moře a řeky obrací v pou; ryby v nich páchnou, protoe není vody, a lekají ízní. 3 Nebesa odívám v pochmurnou temnotu a přikrývám je íněným rouchem.” 4 Panovník Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí kadého jitra, probouzí mi ui, abych slyel jako učedníci. 5 Panovník Hospodin mi otevřel ui a já nevzdoruji ani neuhýbám nazpět. 6 Nastavuji záda těm, kteří mě bijí, a své líce těm, kdo rvou mé vousy, neukrývám svou tvář před potupami a popliváním. 7 Panovník Hospodin je moje pomoc, proto nemohu být potupen, proto tvář svou nastavuji, jako kdyby byla z křemene, a vím, e nebudu zahanben. 8 Blízko je ten, jen mi zjedná spravedlnost. Kdo chce vést se mnou spory? Postavme se spolu! Kdo bude můj odpůrce na soudu? A ke mně přistoupí! 9 Hle, Panovník

Hospodin je moje pomoc. Kdo mě chce obvinít ze svévole? Hle, ti vichní zvetí jako at, seerou je moli. 10 Kdo z vás se bojí Hospodina a poslouchá jeho sluebůníka? Kdo chodí v temnotách, kde není ádná záře, ten a doufá v Hospodinovo jméno a opře se o svého Boha. 11 Hle, vy vichní, kdo rozděláváte oheň, jiskrami se opásáte k boji. Jen chod'te ve svitu svého ohně, v jiskrách, které jste zanítily! Má ruka vám způsobí, e ulehnete v trápení.

Izajá 51

1 Slyte mě, kdo usilujete o spravedlnost, kdo hledáte Hospodina. Pohled'te na skálu, z ní jste vytesáni, na hlubokou jámu, z ní jste vykopáni. 2 Pohled'te na Abrahama, svého otce, a na Sáru, která vás v bolestech porodila. Jeho jediného jsem povolal, poehnal jsem mu a rozmnožil jsem ho. 3 Hospodin potějí Sijón, potějí vechna jeho místa, je jsou v troskách. Jeho pou změní, bude jako Eden, jeho pustina jako zahrada Hospodinova. Bude v něm veselí a radost, vzdávání díků a prozpěvování. 4 "Věnuj mi pozornost, můj lide, můj národe, naslouchej mi! Ode mne vyjde zákon a mé právo svítne vem lidem. 5 Má spravedlnost je blízko, má spása vzejde, vechny lide bude soudit má pae. Vě mne skládají nadějí ostrovy, čekají na mou pai. 6 Pozvedněte své oči k nebi, pohled'te dolů na zem! Nebesa se rozplynou jako dým a země zvetí jako roucho, rovně tak její obyvatelé pomřou. Ale má spása bude tu věčně, má spravedlnost neztroskotá." 7 "Slyte mě, kdo znáte spravedlnost, lide, v jeho srdci je můj zákon. Nebojte se lidských pomluv, neděste se jejich hanobení! 8 Moli je seerou jako roucho, larvy je seerou jako vlnu, ale má spravedlnost bude tu věčně a moje spása po vechna pokolení." 9 Probud' se, probud', oděj se mocí, Hospodinova pae! Probud' se jako za dnů dávnověku, za dávných pokolení! Co právě ty jsi neskolila obludu, neproklála draka? 10 Co právě ty jsi nevysuila moře, vody obrovské propastné tůně, a nezřídila v mořských hlubinách cestu, aby vykoupení mohli přejít? 11 Ti, za ně Hospodin zaplatil, se vrátí, přijdou na Sijón s plesáním a věčná radost bude na jejich hlavě. Dojdou veselí a radosti, na útěk se dají starosti a nářek. 12 "Já, já jsem vá utěitel. Proč se tedy bojí člověka, jen umírá, lidského syna, který je jak tráva? 13 Zapomíná na Hospodina, který tě stvořil, který roztáhl nebesa a poloil základy země. Proč má neustále, po celé dny, strach ze vzteku utiskovatele, který ti chystal zkázu? Kde je ten utiskovatel i se svým vztekem?" 14 Brzy se spoutanému otevře alář; nezemře v jámě, ani chléb mu nebude scházet. 15 "Já Hospodin, tvůj Bůh, vzdouvám moře, a jeho vlny hlučí. - Hospodin zástupů je jeho jméno. - 16 Vloil jsem ti do úst svá slova, přikryl jsem tě stínem své ruky, jako stan jsem roztáhl nebesa a poloil základy země, a řekl jsem Sijónu: "Ty jsi můj lid". 17 Probud' se, probud', povstaň, jeruzalémská dcero! Pila jsi z Hospodinovy ruky pohár jeho rozhořčení. Ten kalich, pohár závratí, jsi vypila a do dna. 18 Nikdo ji nevede, ádný ze synů, je porodila, nikdo ji neuchopil za ruku, ádný se synů, je vychovala. 19 Toto obojí tě potkalo, a kdo s tebou cítil? Zhouba a zkáza, hlad a meč. Čímpak tě potěím? 20 Tvoji synové leí vysílení na nároích vech ulic jak divoká ovce v pasti pod tíhou Hospodinova rozhořčení, pohrůek tvého Boha. 21 Proto sly toto, ty utitěná, opojená, ne vak vínem: 22 Toto praví tvůj Panovník Hospodin, tvůj Bůh, jen vede spor svého lidu: "Hle, беру ti z rukou ten pohár závratí, ten kalich, pohár mého rozhořčení; u nikdy z něho nebude pít. 23 Vkládám jej do ruky těm, kdo tě suovali, kteří ti poroučeli: "Skoľ se, kdy přicházíme kolem." A ty jsi musela nastavovat záda, byla jsi jako země, jak ulice těm, kdo po ní chodí."

Izajá 52

1 Probud' se, probud', oděj se silou, Sijóne, oděj se svými skvostnými rouchy, Jeruzaléme, město svaté, nebo u nikdy do tebe nevstoupí neobřezanec a nečistý. 2 Setřes prach a povstaň, usídlí se, Jeruzaléme,

rozraz pouta na své íji, zajatá dcero sijónská. 3 Toto praví Hospodin: “Byli jste prodáni zadarmo, bez peněz budete vykoupeni. 4 Toto praví Panovník Hospodin: Na začátku sestoupil můj lid do Egypta, aby tam pobýval jako host; na konci jej utiskovala Asýrie. 5 Co teď mám udělat? - je výrok Hospodinův. Vdy zadarmo byl vzat můj lid. Kdo mu vládne, trápí jej, a kvílí, je výrok Hospodinův. Neustále, po celé dny, je znevažováno mé jméno. 6 Můj lid vak pozná mé jméno, pozná v onen den, e to jsem já, kdo prohlašuji: “Tu jsem.” 7 Jak líbezná je, kdy po horách jdou nohy toho, jen poselství nese a ohlajuje pokoj, jen nese dobré poselství a ohlajuje spásu, jen Sijónu hlásá: “Tvůj Bůh kraluje!” 8 Sly! Tvoji strání pozvedají hlas, plesají společně, protoe na vlastní oči vidí, e Hospodin se vrací na Sijón. 9 Zvučně spolu plesejte, jeruzalémské trosky, vdy Hospodin potěil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. 10 Hospodin obnail svou svatou pai před zraky vech pronárodů. I spatří vechny dálavy země spásu naeho Boha. 11 Pryč, pryč odtud, vyjděte z Babylóna! Nedotýkejte se nečistého! Vyjděte z jeho středu! Očistete se, vy, kdo nosíte Hospodinovo náčiní! 12 Nemusíte vak odcházet nakvap, nemusíte se dávat na útěk, protoe Hospodin půjde před vámi, Bůh Izraele bude té uzavírat vá průvod. 13 “Hle, můj sluebník bude mít úspěch, zvedne se, povznese a vysoko se vyvíí. 14 Jak mnozí ztrnuli úděsem nad tebou! Jeho vzezření bylo tak znetvořené, e nebyl podoben člověku, jeho vzhled takový, e nebyl podoben lidem. 15 Avak on pokropí mnohé pronárody krví, před ním si králové zakryjí ústa, protoe spatří, co jim nebylo vyprávěno, porozumějí tomu, o čem neslyeli.”

Izajá 53

1 Kdo uvěří naí zprávě? Nad kým se zjeví pae Hospodinova? 2 Vyrostl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, e jsme po něm nedychtili. 3 Byl v opovření, kdekdo se ho zřekl, mu plný bolesti, zkouený nemocemi, jako ten, před ním si člověk zakryje tvář, tak opovřený, e jsme si ho neváili. 4 Byly to vak nae nemoci, je nesl, nae bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, e je raněn, ubit od Boha a pokořen. 5 Jene on byl proklán pro nai nevěrnost, zmučen pro nai nepravost. Trestání snáel pro ná pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. 6 Vichni jsme bloudili jako ovce, kadý z nás se dal svou cestou, jej vak Hospodin postihl pro nepravost nás vech. 7 Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na poráku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel. 8 Byl zadren a vzat na soud. Kdopak pomyslí na jeho pokolení? Vdy byl vyat ze země ivých, raněn pro nevěrnost mého lidu. 9 Byl mu dán hrob se svévolníky, s boháčem smrt nael, ačkoli se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti. 10 Ale Hospodinovou vůlí bylo zkruit ho nemocí, aby poloil svůj ivot v obě za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho iv a zdárně vykoná vůli Hospodinovu. 11 Zbaven svého trápení spatří světlo, nasytí se dny. “Tím, co zakusí, získá můj spravedlivý sluebník spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme. 12 Proto mu dávám podíl mezi mnohými a s četnými bude dělit kořist za to, e vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky.” On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných.

Izajá 54

1 Plesej, neplodná, která jsi nerodila, zvučně plesej a výskej, která ses v bolestech nesvíjela, protoe synů osamělé bude více ne synů provdané, praví Hospodin. 2 Roziř místo ve svém stanu, a napnou stanové houně tvých příbytků. Nerozpakuj se! Natáhni svá stanová lana a upevni kolíky. 3 Rozmůe se napravo i nalevo, tvé potomstvo se zmocní pronárodů a osídlí zpustoená města. 4 Neboj se, u se nemusí stydět, nebud' zahanbená, u se nemusí rdít studem. Zapomene na hanbu, kdy jsi byla neprovdána, nevzpomene na

potupu svého vdovství. 5 Tvým manelem je přece ten, jen tě učinil, jeho jméno je Hospodin zástupů, tvým vykupitelem je Svatý Izraele; nazývá se Bohem celé země. 6 Jako enu oputěnou a na duchu ztrápenou tě Hospodin povolal, enu mladosti, je byla zavřena, praví Bůh tvůj. 7 “Na maličký okamik jsem tě opustil, avak shromádím tě v převelikém slitování. 8 V návalu rozlícení skryl jsem před tebou na okamik svoji tvář, avak ve věčném milosrdenství jsem se nad tebou slitoval, praví Hospodin, tvůj vykupitel.” 9 “Je to pro mě jako za dnů Noeho, kdy jsem se přísahou zavázal, e u nikdy vody Noeho zemi nezatopí. Právě tak jsem se příseně odřekl rozlícení i pohrůek vůči tobě. 10 I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neustoupí a smlouva mého pokoje se nepohne, praví Hospodin, tvůj slitovník.” 11 “Ty utitěná, vichrem zmítaná, útěchy zbavená, hle, já ti do omítky vsadím drahokamy, za základ ti dám safíry. 12 Cimbuří ti udělám rubínová, brány berylové a celé tvé obezdění z drahokamů. 13 Vichni tví synové budou Hospodinovými učedníky; hojnost pokoje zjednám tvým synům. 14 Podpírat tě bude spravedlnost, zbavena útisku nepocítí bázně, děs se k tobě nepřiblíí. 15 A kdyby se kdo proti tobě srotil, nebude to pocházet ode mne. Kdo se proti tobě srotí, v boji proti tobě padne. 16 Hle, já jsem stvořil řemeslníka, jen rozdmychuje uhlí v oheň a zhotovuje zbraně k uívání. A já jsem stvořil iřitele zkázy, aby hubil. 17 ádná zbraň vyrobená proti tobě se nesetká se zdarem, kadý jazyk, jen proti tobě povstane na soudu, usvědčí ze svévole. Toto je dědictví Hospodinových sluebíků, jejich spravedlnost je ode mne, je výrok Hospodinův.”

Izajá 55

1 “Vzhůru! Vichni, kdo ízníte, pojd'te k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojd'te, kupujte a jezte, pojd'te a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! 2 Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, a se vae due kochá tukem! 3 Nakloňte ucho a pojd'te ke mně, slyte a budete ivi! Uzavřu s vámi smlouvu věčnou, obnovím milosrdenství věrně Davidovi prokázaná.” 4 “Hle, dal jsem ho za svědka národům, národům za vévodu a zákonodárce. 5 Hle, povolá pronárod, který nezná, pronárod, který tě nezná, přiběhne k tobě kvůli Hospodinu, tvému Bohu, za Svatým Izraele, který tě oslavil.” 6 Dotazujte se Hospodina, dokud je mono ho najít, volejte ho, dokud je blízko. 7 Svévolník a opustí svou cestu, mu propadlý ničemnostem svoje úmysly; nech se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu naemu, vdy odpoutím mnoho. 8 “Mé úmysly nejsou úmysly vae a vae cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. 9 Jako jsou nebesa vyí ne země, tak převyují cesty mé cesty vae a úmysly mé úmysly vae. 10 Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbr zavlauje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, take vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. 11 Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbr vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.” 12 “S radostí vyjdete a budete vedeni v pokoji. Hory a pahorky budou před vámi zvučně plesat a vechny stromy v poli budou tleskat. 13 Místo trní vyrostete cypři, místo plevelu vzejde myrta. To bude k oslavě Hospodinova jména, za trvalé znamení, které nebude vymýceno.”

Izajá 56

1 Toto praví Hospodin: “Dodrujte právo, jednejte spravedlivě, protoe má spása se u přiblíila, u se zjevuje má spravedlnost. 2 Blaze člověku, který tak jedná, lidskému synu, který se toho drí a dbá na to, aby neznesvěcoval den odpočinku, který se má na pozoru, aby jeho ruka neučinila nic zlého.” 3 A neříká nikdo z cizinců, kdo se připojil k Hospodinu: “Hospodin mě jistě odloučil od svého lidu.” A neříká kletěnc: “Hle, jsem strom suchý.” 4 Nebo toto praví Hospodin: “Kletěncům, kteří, dbají na mé dny

odpočinku a volí to, co si přejí, kteří se pevně drí mé smlouvy, 5 dám ve svém domě a na svých hradbách památník s jménem lepším než synů a dcer: Dám jim jméno věčné, je nebude vymýceno.” 6 Těm z cizinců, kteří se připojili k Hospodinu, aby mu sloužili a z lásky k jeho jménu se stali jeho slugebníky, praví: “Vechny, kdo dbají na to, aby neznasovali den odpočinku, kdo se pevně drí mé smlouvy, 7 přivedu na svou svatou horu a ve svém domě modlitby je oblaím radostí, jejich oběti zápalné a obětní hody dojdou na mém oltáři zalíbení. Můj dům se bude nazývat domem modlitby pro vechny národy, 8 je výrok Panovníka Hospodina, který shromáďuje zahnané z Izraele. Shromáďím k němu ještě další, k těm, kteří u k němu byli shromáďeni.” 9 Vechna polní zvířata, přijď se narat! Přijď, vechna zvířata lesů! 10 Ti, kdo jsou na stráži, jsou slepí, nikdo z nich nic neví; vichni jsou to němí psi, nedovedou ani tčkat; jen mluví ze sna, kdy ulehnu, rádi podřimují. 11 Ale jsou to psi hltaví, nenasytní. A to jsou pastýři! Bez zájmu a pochopení. Vichni jsou obráceni k svým cestám, každý za svým ziskem, odkudkoli. 12 “Přijďte! Opatřím víno, opojným nápojem se opojíme. Zítřek bude jako dneek, velký, přebohatý.”

Izajá 57

1 Spravedlivý hyne a není nikoho, kdo by si to bral k srdci. Zboní mui bývají smeteni a nikoho nezajímá, e byl spravedlivý smeten zlem. 2 Pokoje dosáhne ten, kdo jde správnou cestou. Odpočine na svém loi. 3 “Předstupte sem, vy, synové té, která větí z mraků, potomstvo cizoloníka a nevěstky! 4 Komu se tak kodolibě posmíváte? Komu e se poklebujete? Na koho vyplazujete jazyk? Co nejste děti nevěrnosti, potomstvo zrady? 5 Rozpalujete se u mohutných stromů, pod kadým zeleným stromem, v roklích, pod skalními útesy zabíjíte děti. 6 V rokli mezi hlazenými kameny je tvůj díl, ano, ty budou tvůj úděl. Také jim jsi přináela úlitbu, obětovala dary. Tohle mě má tčít? 7 Na hoře vysoko strmící zřídila sis loe, tam také stoupalas k obětním hodům. 8 Za dveřmi a veřejemi sis dělala své pamětné znamení. Ode mne ses odvrátila, odhalovala ses, vystupovala jsi na své loe, roziřovala je, s oněmi ses spřáhla, milovala jsi jejich loe, zírala jsi na znamení údu. 9 Mrhala jsi olejem pro Meleka, hýřila jsi svými mastmi, dodaleka vysílalas posly, sniovala ses a do podsvětí. 10 Znavila ses mnostvím svých cest, a neřeklas: “Nemá to význam.” Ve znamení údu jsi nalézala ivot, proto ses necítla vyčerpána. 11 Koho ses polekala a koho se bojí, e tolik le? Na mne sis ani nevzpomněla, k srdci sis to nebrala. Jen proto, e jsem byl příli dlouho zticha, nemá přede mnou bázeň. 12 Uvedu ve známost tvoji spravedlnost a tvé činy! Nic ti neprospějí. 13 A bude křičet, a si tě tvá sbírka bohů vysvobodí! Vechny je odnese vítr, odvané je vánek. Ale ten, kdo se utíká ke mně, dostane do dědictví zemi, do vlastnictví moji svatou horu.” 14 Řekne: “Navrte, navrte násep, vyrovnejte cestu, odstraňte mému lidu překáky z cesty!” 15 Toto praví Vzneený a Vyvýený, jeho přebývání je věčné, jeho jméno je Svatý: “Přebývám ve vyvýennosti a svatosti, ale i s tím, jen je zdeptaný a poníeného ducha, abych oivil ducha poníených, abych oivil srdce zdeptaných. 16 Nechci vést spory navěky, nebudu trvale rozlícen, jinak by přede mnou kadý duch zemdlel; vdy ve, co dýchá, jsem učinil sám. 17 Rozlítil jsem se, kdy se lid provinil chamtivostí, bil jsem jej, skryl jsem se v rozlícení, e se odvrátil a el cestou svého srdce. 18 Viděl jsem jeho cesty; vylčím jej vak a povedu, vrátím potěení jemu a těm, kdo s ním truchlí. 19 Stvořím ovoce rtů. Pokoj, pokoj dalekým i blízkým, praví Hospodin. Vylčím jej. 20 Svévolní budou jak vzedmuté moře, které se nemůe uklidnit, jeho vody vyvrhují pínu a kal. 21 Nemají pokoj svévolníci,” praví můj Bůh.

Izajá 58

1 “Volej z plna hrdla, bez zábran! Rozezvuč svůj hlas jako polnici! Mému lidu ohlas jeho nevěrnost, domu

Jákobovu jeho hříchy. 2 Den co den se mne dotazují, chtějí poznat moje cesty jako pronárod, jen koná spravedlnost a řád svého Boha neopoutí; na spravedlivé řády se mě doptávají, chtěli by mít Boha blízko. 3 “Proč se postíme, a nevímá si toho? Pokořujeme se, a nebere to na vědomí.” Právě v den, kdy se postíváte, hovíte svým zálibám a honíte vechny své dělníky. 4 Postíte se jenom pro spory a hádky, abyste mohli svévolně udeřit pěští. Nepostíte se tak, aby bylo slyet váš hlas na výně. 5 Co to je půst, který si přeji? Den, kdy se člověk pokořuje, kdy hlavu sklání jako rákos, ínici obléká a popelem si podestýlá? Dá se toto nazvat postem, dnem, v něm má Hospodin zalíbení? 6 Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, kadé jho rozbít? 7 Copak nemá lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utitěné, ty, kdo jsou bez přístřeí? Vidí-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? 8 Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. 9 Tehdy zavolá a Hospodin odpoví, vykřikne o pomoc a on se ozve: “Tu jsem!” Odstraní-li ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova, 10 bude-li tědrý k hladovému a nasytí-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.” 11 Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; bude jako zahrada zavlaovaná, jako vodní zřídlo, jemu se vody neztrácejí. 12 Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou, opět postaví, co zaloila minulé pokolení. Nazvou tě tím, jen zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům. 13 Jestlie v den odpočinku upustí od svých pochůzek, od prosazování svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazve-li den odpočinku rozkoným, svatý den Hospodinův přeslavným, bude-li jej slavit tak, e se vzdá svých cest, e přestane hovět svým zálibám a nepovede plané řeči, 14 tu nalezne rozko v Hospodinu “a já ti dovolím jezdit po posvátných návrích země a z dědictví tvého otce Jákoba tě budu ivit.” Tak promluvila Hospodinova ústa.

Izajá 59

1 Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyel. 2 Jsou to právě vae nepravosti, co vás odděluje od vaeho Boha, vae hříchy zahalily jeho tvář před vámi, proto neslyí. 3 Vae dlaně jsou poskvrněny krví, vae prsty nepravostí vae rty mluví klam, váš jazyk přemílá podlosti. 4 Nikdo nevolá po spravedlnosti, nikdo se nezastává pravdy. Doufají v nicotu a alebně mluví, plodí trápení a rodí ničemnosti. 5 Vyseděli baziličí vejce, snují pavoučí vlákna. Kdo by jejich vejce pozřel, zemře, rozlápne-li se, vyklouzne zmiže. 6 Jejich vlákna se nehodí na at, svými výrobky se nepřikryjí. Jejich činy jsou jen ničemnosti, na dlaních jim lpí násilné skutky. 7 Jejich nohy pádají za zlem, spěchají prolévat nevinnou krev. Zamýlejí samé ničemnosti, na jejich silnicích číhá záhuba a zkáza. 8 Cestu pokoje neznají, není práva v jejich stopách. Dělalí si křivolaké cesty, kdo se jimi ubírá, nepozná pokoj. 9 Proto se vzdálilo od nás právo, nedosahuje k nám spravedlnost. Čekáme na světlo, a je tma, na úsvit, a chodíme v eru. 10 Ohmatáváme stěnu jako slepí, hmatáme jako ti, kdo nemají zrak. V poledne klopýtáme, jako kdy se stmívá, mezi zdravými jsme jako mrtví. 11 Hned vichni mručíme jako medvědi, hned zase lkáme jako holubice. Čekáme na právo, ale ádné tu není, na spásu, a ta se vzdálila od nás. 12 Četné jsou nae nevěrnosti vůči tobě a nae hříchy svědčí proti nám, nae nevěrnosti se nás drí, známe svoje nepravosti: 13 nevěrnost a zapírání Hospodina, odklon od naeho Boha, řeči o útisku, odpadnutí, v srdci nápady a úvahy o klamných věcech. 14 Právo je úplně potlačeno, spravedlnost stojí někde v dáli, pravda klopýtá po náměstí, a co je správné, nemůe vstoupit. 15 Pravda vyprchala, kořistí stane se ten, kdo se varuje zlého. Hospodin to vak vidí a je zlé v jeho očích, e není ádného práva. 16 Vidí, e není nikoho, asne, e nikdo nezasáhne. Zachrání ho jeho pae, podepře ho jeho spravedlnost. 17 Oděl se spravedlností jako pancířem a na hlavě má prilbu spásy, oděl se rouchem pomsty, jako plátem zahalil se rozhorlením. 18 Podle vykonaných skutků odplatí svým protivníkům rozhořčením, svým nepřítelům za to, co páchali, ostrovům

odplatí za spáchané skutky. 19 I budou se bát Hospodinova jména na západě a jeho slávy na východu slunce, nebo se přivalí jako dravá řeka, kterou Hospodinův vítr ene vpřed. 20 Vykupitel přijde k Sijónu, k těm, kdo se v Jákobovi odvrátili od nevěrnosti, je výrok Hospodinův. 21 “Já pak s nimi uzavřu tuto smlouvu, praví Hospodin: Můj duch, který na tobě spočívá, a má slova, která jsem ti vložil do úst, nevzdálí se z úst tvých ani z úst tvého potomstva ani z úst potomstva tvého potomstva od nynějška a na věky,” praví Hospodin.

Izajá 60

1 “Povstaň, rozjasni se, protoe ti vzelo světlo, vzela nad tebou Hospodinova sláva. 2 Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáe se nad tebou jeho sláva. 3 K tvému světlu přijdou pronárody a králové k jasu, jen nad tebou vzejde. 4 Rozhlédni se kolem a viz, tito vichni se shromádí a přijdou k tobě; zdaleka přijdou tví synové a dcery tvé budou v náručí chovány. 5 A to spatří, rozzáří se, tvé ustraené srdce se radostně rozbuí, nebo hučící moře tě zahrne svými dary, přijde k tobě bohatství pronárodů. 6 Přikryje tě záplava velbloudů, mladých velbloudů z Midjánu a Éfy; přijdou vichni ze Sáby, ponosou zlato a kadidlo a budou radostně zvěstovat Hospodinovu chválu. 7 K tobě se shromádí vechny ovce z Kédaru, nebajóttí berani ti budou k slubám; budou přináeni na můj oltář k mému zalíbení, oslavím dům své slávy. 8 Kdoe jsou ti, kteří přilétají jako oblak? Jako holubice ke svým děrám? 9 Ke mně s nadějí vzhlíejí ostrovy a zámořské lodě u zdávna, aby tvé syny přivezly zdaleka a s nimi jejich stříbro a zlato pro jméno Hospodina, tvého Boha, pro Svatého, Boha Izraele, který tě oslavil. 10 Cizinci vystavějí tvé hradby a jejich králové ti budou k slubám. Bil jsem tě ve svém rozlícení, se zalíbením se vak nad tebou slitovávám. 11 Tvé brány budou neustále otevřené, nebudou zavírány ve dne ani v noci, aby k tobě mohly přijít pronárody se svým bohatstvím a přivést i své krále. 12 Pronárod a království, je by ti neslouily, zhynou. Takové pronárody propadnou úplné zkáze. 13 Přijde k tobě sláva Libanónu, cypři spolu s platanem a zimostřezem, aby oslavily místo mé svatyně; chci uctít podno svých nohou. 14 Zkroueni přijdou k tobě synové těch, kdo tě ujařmovali, u tvých nohou se budou kořit vichni, kteří tě znevaovali; nazvou tě “Město Hospodinovo”, “Sijón Svatého, Boha Izraele”. 15 “Místo toho, abys bylo dále oputěné, nenáviděné a bez poutníka, dám ti důstojnost navěky a veselí po vechna pokolení. 16 Bude sát mléko pronárodů, bude sát z královských prsů. Pozná, e já jsem Hospodin, tvůj spasitel, tvůj vykupitel, Přesilný Jákobův. 17 Místo bronzu přinesu zlato a místo eleza přinesu stříbro, místo dřeva bronz a místo kamení elezo. Za dohlíitele ti dám pokoj a za poháněče spravedlnost. 18 Nikdy u nebude slýcháno o násilí ve tvé zemi, o zhoubě a zkáze na tvém území. Svě hradby bude nazývat “Spása” a své brány “Chvála”. 19 U nebude mít slunce za světlo dne, ani jas měsíce ti nebude svítit. Hospodin ti bude světlem věčným, tvůj Bůh tvou oslavou. 20 Tvé slunce nikdy nezapadne, tvůj měsíc nebude ubývat, nebo Hospodin ti bude světlem věčným. Dny tvého smutku skončily. 21 Tvůj lid, vichni budou spravedliví, navěky obdrí do vlastnictví zemi, oni, výhonek z mé sadby, dílo mých rukou k mé oslavě. 22 Z nejmeního jich bude tisíc, z nejnepatrnějšího mocný národ. Já jsem Hospodin, vykonám to spěně, v pravý čas.”

Izajá 61

1 Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkrouených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, 2 vyhlásit léto Hospodinovy přízně, den pomsty naeho Boha, potěit vechny truchlící, 3 pozvednout truchlící na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha

beznaděje. Nazvou je “Stromy spravedlnosti” a “Sadba Hospodinova” k jeho oslavě. 4 Co bylo od věků v troskách, vybudují, postaví, co kdysi bylo zpusťeno, obnoví zničená města, zpusťená po celá pokolení. 5 Stanou zde cizáci a budou vám pást ovce, synové ciziny budou vaimi rolníky a vinaři. 6 Vy pak budete nazýváni “Hospodinovi kněží”, bude se vám říkat “Sluhové naeho Boha”. Budete úivat bohatství pronárodů a honosit se jejich slávou. 7 Za svou dvojí ostudu a hanbu bude nad svým podílem lid plesat, dvojí dědictví obdrží v své zemi, budou mít věčně radost. 8 “Nebo já Hospodin miluji právo, při zápalné oběti nenávidím vydírání. Jejich výdělek jim předám věrně a uzavřu s nimi smlouvu věčnou. 9 Jejich potomstvo bude známé mezi pronárody a jejich potomci uprostřed národů. Vichni, kdo je spatří, rozpoznají na nich, e oni jsou to potomstvo, jemu Hospodin ehná.” 10 Velmi se veselím z Hospodina, má due já sá k chvále mého Boha, nebo mě oděl rouchem spásy, zahalil mě plátěm spravedlnosti jak enicha, jen si jako kněz čelenku bere, a jako nevěstu, která se králí svými perky. 11 Jako země dává vzrůst tomu, co klíčí, jako zahrada dává vzklíčit tomu, co bylo zaseto, tak Panovník Hospodin dá vzklíčit spravedlnosti a chvále přede vemi pronárody.

Izajá 62

1 Kvůli Sijónu nebudu zticha, kvůli Jeruzalému si nedopřeji odpočinku, dokud jako záře nevzejde jeho spravedlnost, dokud jako pochodeň nevzplane jeho spása. 2 Pronárody spatří tvoji spravedlnost a vichni králové tvou slávu. Nazvou tě novým jménem, je určila Hospodinova ústa. 3 Bude nádhernou korunou v Hospodinově ruce a královským turbanem v dlaních svého Boha. 4 U nikdy o tobě neřeknou: “Oputěná”. A nikdy o tvé zemi neřeknou: “Zpusťená”. Budou tě nazývat: “Oblíbená” a tvou zemi: “Vdaná”, protoe si tě Hospodin oblíbil a tvá země se vdala. 5 Jako se mladík ení s pannou, tak se tví synové oení s tebou. A jako se enich veselí z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselit z tebe. 6 Na tvých hradbách, Jeruzaléme, jsem ustanovil stráce; po celý den a po celou noc a nikdy nejsou zticha. Vy, kteří připomínáte Hospodina, nedopřávejte si klidu! 7 Nedopřávejte mu klidu, dokud nepostaví Jeruzalém, dokud mu nevrátí v zemi chvalozpěv. 8 Hospodin přísáhl svou pravicí, svou mocnou paí: “U nikdy nedám tvé obilí za pokrm nepřátelům, u nikdy nebudou pít synové ciziny tvůj mot, pro který jsi namáhavě pracovala. 9 Co kdo sklídí, bude té jíst a bude chválit Hospodina, a kdo budou sbírat hrozny, budou z nich pít víno na mých svatých nádvořích.” 10 Projděte, projděte branami! Připravte lidu cestu! Vyrovnajte, vyrovnajte silnici! Odstraňte kamení! Zvedněte korouhev nad národy! 11 Hle, Hospodin dává slyet a do dálav země výzvu: “Vyřid'te dceři sijónské: Hle, přichází tvá spása!” Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek. 12 Nazvou je “Lid svatý”, “Hospodinovi vykoupení”. A tebe nazvou “Vyhledávaná”, “Město neoputěné”.

Izajá 63

1 Kdo to přichází z Edómu, kdo v rouchu rudém jde z Bosry? Kdo je ten v úboru velebném, hrdě kráčejíci ve své velké síle? “Já, který právem vyhlauji, e na vítězství stačím.” 2 Proč je tvůj úbor krvavě zbarven a tvé roucho jak toho, jen v lisu lape? 3 “Sám jsem lapal v lisovací kádi a nikdo z národů se mnou nebyl. Rozhněván jsem po nich lapal, rozlapal jsem je v svém rozhořčení, a áva z nich mi roucho postříkala, poskvrnil jsem si celý oděv. 4 Den pomsty měl jsem v srdci, nastalo milostivé léto pro vykoupené. 5 Rozhlédl jsem se, ale nebylo pomocníka, uasl jsem, opora ádná. K vítězství mi dopomohla vlastní pae, oporou mi bylo moje rozhořčení. 6 Rozhněván jsem rozdupal národy, opojil jsem je svým rozhořčením; jejich mízu jsem nechal stékat k zemi.” 7 Milosrdenství Hospodinovo budu připomínat, Hospodinovy chvályhodné činy, vechno, jak Hospodin nás odměňoval, velkou jeho dobrotu k izraelskému domu. On je

odměňoval podle svého slitování, podle svého velikého milosrdenství. 8 Prohlásil: “Vdy oni jsou můj lid, synové, kteří nebudou klamat.” Stal jsem se jim spasitelem. 9 Kadým jejich souením byl suován a anděl stojící před jeho tváří je zachraňoval; svou láskou a shovívavostí je vykupoval, bral je na svá ramena a nosil je po vechny dny dávné. 10 Oni se vak vzpírali a trápili jeho svatého ducha, proto se jim změnil v nepřítele, sám bojoval s nimi. 11 Avak jeho lid se rozpomínal na dny dávné, na dny Mojíovy. Kde je ten, jen vyvedl je z moře s pastýři svých ovcí? Kde je ten, jen do nitra mu vložil svatého ducha svého? 12 Ten, který je po pravici Mojíově vedl svou proslavenou paí, který před nimi rozpoltil vodstvo, a tak si učinil jméno věčné? 13 Propastnými tůněmi je vedl jako koně poutí, ani neklopýtli, 14 jako dobytek sestupující na pláň. Hospodinův duch je vedl do místa odpočinutí. Tak jsi vedl svůj lid a proslavil jsi své jméno. 15 Pohlédni z nebes a podívej se ze svého svatého, proslaveného obydlí! Kde je tvé horlení a bohatýrská síla? Tvé cituplné nitro a tvé slitování jsou mi uzavřeny? 16 Jsi přece ná Otec! Abraham nás nezná, Izrael, ten o nás neví. Hospodine, tys ná Otec, ná vykupitel odedávna, to je tvé jméno. 17 Proč jsi nás nechal zbloudit, Hospodine, ze svých cest? Zatvrdil jsi nae srdce, aby se tě nebálo. Navra se kvůli svým sluebníkům, kvůli kmenům svého dědictví! 18 Dočasně si tvůj svatý lid přivlastnili, tvou svatyni polapali nai protivníci. 19 My jsme tvoji odedávna. Jim jsi nepanoval, nazývání nebyli tvým jménem. 20 Ké bys protrhl nebesa a sestoupil dolů, hory by se před tvou tváří potácely.

Izajá 64

1 Jako kdy oheň spaluje suché rotí a uvádí do varu vodu, tak dá poznat svým protivníkům své jméno. Pronárody se budou před tebou chvět. 2 Kdy jsi konal hrozné činy, jich jsme se nenadáli, sestoupils, a hory se před tvou tváří potácely. 3 Od věků se něco takového neslyelo, k sluchu neproniklo, oko nespatriilo, e by jiný bůh, mimo tebe, učinil něco pro toho, kdo na něj čeká. 4 Zasazuje se o toho, kdo s radostí koná spravedlnost, o ty, kdo na tebe pamatují na tvých cestách. Hle, byl jsi rozlícen, e jsme hřeili, na tvých cestách odvěkých vak budeme zachráněni. 5 Jako nečistí jsme byli vichni, vechna nae spravedlnost jako poskvrněný at. Uvadli jsme vichni jako listí, nae nepravosti nás unáely jako vítr. 6 Nebylo nikoho, kdo by vzýval tvé jméno, kdo by procitl a pevně se tě chopil, nebo jsi před námi ukryl svou tvář a nechal nás zmítat se pod mocí nai nepravosti. 7 Ale nyní, Hospodine, tys ná Otec! My jsme hlína, tys ná tvůrce, a my vichni jsme dílo tvých rukou. 8 Nebud’ u tak rozlícen, Hospodine, nai nepravost u nikdy nepřipomínej. Prosíme, hled’, vichni jsme tvůj lid. 9 Svatá města tvá se stala poutí, poutí se stal Sijón, pustou krajinou Jeruzalém. 10 Ná svatý a proslavený dům, kde tě chválívali otcové nai, stal se spálenitěm, v troskách je ve, co nám bylo vzácné. 11 Copak můe vzhledem k tomu, Hospodine, přemáhat se, zůstat zticha a tolik nás poniovat?

Izajá 65

1 Dal jsem odpověď těm, kdo se neptali, dal jsem se nalézt těm, kdo mě nehledali. Řekl jsem: “Hle, tady jsem, jsem tady” pronárodu, který nevzýval mé jméno. 2 Po celé dny vztahoval jsem ruce k lidu svéhlavému, k těm, kdo chodí po nedobré cestě, za vlastními úmysly. 3 Je to lid, jen neustále do očí mě drádí: Obětují v zahradách, na cihlách kadidlo pálí, 4 vysedávají v hrobech, nocují v tajemných skrýích, jedí maso z vepřů a ve svých nádobách mají polévku ze závadných věcí. 5 Říkají: “Jdi si po svém, nepřistupuj ke mně, jsem pro tebe svatý.” Tito jsou v mých chřípích kouřem, ohněm, který po celé dny plane. 6 Hle, je to přede mnou zapsáno: “Nebudu zticha, dokud neodplatím. Do klína jim odplatím 7 za nepravosti vae a nepravosti vaich otců zároveň, praví Hospodin”; pálili kadidlo na horách, tupili mě na

pahorcích. “Odměřím jim do klína jejich výdělek z dřívějška.” 8 Toto praví Hospodin: “Kdy se najde v hroznu áva, říkává se: “Nemař jej, je v něm poehnání.” Tak budu jednat kvůli svým sluebníkům, aby se nic nezmařilo. 9 Dám vzejít z Jákoba potomstvu a z Judy tomu, kdo dědičně obsadí mé hory. Obsadí je moji vyvolení, budou tam přebývat moji sluebníci. 10 áron se stane pastvinou ovcí, dolina Akór místem, kde bude dobytek odpočívát. To pro můj lid, který se mne bude dotazovat. 11 Vás vak, kteří opoutíte Hospodina, kdo zapomínáte na jeho svatou horu, kdo strojíte stůl pro bůka těstí a pro bůka osudu naléváte kořeněné víno, 12 vás jsem určil meči, vy vichni se musíte k popravě sklonit, nebo jsem volal, a vy jste neodpovídali, mluvil jsem, a vy jste neposlouchali, ale konali jste, co je zlé v mých očích, a zvolili jste si, co se mi nelíbí.” 13 A tak toto praví Panovník Hospodin: “Hle, moji sluebníci budou jíst, vy vak budete hladovět. Hle, moji sluebníci budou pít, vy vak budete íznit. Hle, moji sluebníci se budou radovat, vy se vak budete stydět. 14 Hle, moji sluebníci budou plesat s pohodou v srdci, vy vak pro bolest srdce budete křičet a pro trýzeň ducha kvílet. 15 Zanecháte své jméno mým vyvoleným k vyhlaování kletby: “A tě Panovník Hospodin usmrtí!” Svě sluebníky nazve pak Bůh jménem jiným.” 16 Kdo si bude v té zemi dávat poehnání, bude si je dávat v Bohu pravém. Kdo bude v té zemi přísahat, bude přísahat při Bohu pravém. Minulá souení budou zapomenuta, ukryta před mým zrakem. 17 “Hle, já stvořím nová nebesa a novou zemi. Věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl. 18 Veselte se, jásejte stále a stále nad tím, co stvořím. Hle, já stvořím Jeruzalém k jásotu a jeho lid k veselí. 19 I já budu nad Jeruzalémem jásat a veselit se ze svého lidu. Nikdy víc u nebude v něm slyet pláč ani křik. 20 Nikdy u tam nebude dítě, které zemře v několika dnech, ani stařec, který by se nedoil plností věku, protoe bude mladíkem, kdo zemře ve stu letech. Ale hříník, by stoletý, bude zlořečen. 21 Vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jíst jejich plody. 22 Nebudou stavět, aby se tam usadil jiný, nebudou sázet, aby z toho jedl jiný. Dny mého lidu budou jako dny stromu. Co svýma rukama vytvoří, to moji vyvolení sami spotřebují. 23 Nebudou se namáhat nadarmo a nebudou rodit pro náhlý zánik, nebo jsou potomstvem těch, kdo byli Hospodinem poehnáni, oni i jejich potomci. 24 Dříve ne zavolají, já odpovím; budou jetě mluvit a já je u vyslyím. 25 Vlk a beránek se budou pást spolu a lev jako dobytek bude ráť slámu, hadu vak bude potravou prach. Nikdo u nebude páchat zlo a ířit zkázu na celé mé svaté hoře,” praví Hospodin.

Izajá 66

1 Toto praví Hospodin: “Mým trůnem jsou nebesa a podnoí mých nohou země. Kdepak je ten dům, který mi chcete vybudovat? Kdepak je místo mého odpočinutí? 2 Vechny tyto věci učinila moje ruka. Tak vznikly vechny tyto věci, je výrok Hospodinův. Laskavě pohlédnu na toho, kdo je utitěný a na duchu ubitý, kdo se třese před mým slovem.” 3 Člověk zabíjí v obě býka i ubíjí člověka, obětuje jehňátko i láme vaz psu, přináí obětní dar i krev z vepřů dává, na připomínku pálí kadidlo i dobrořečí ničemné modle. Oni si vyvolují vlastní cesty, jejich due si libuje v ohyzdných modlách. 4 Já zase vyvolím jejich zvůli a uvedu na ně, čeho se lekají, protoe jsem volal, a nikdo neodpovídal, mluvil jsem, a nikdo neposlouchal. Dopoutěli se toho, co je zlé v mých očích, a volili to, co se mi nelíbí.” 5 Slyte slovo Hospodinovo, vy, kdo se třesete při jeho slovu! Říkávají vai bratři, kteří vás nenávidí, kteří vás vypovídají pro mé jméno: “A se Hospodin oslaví, a vidíme vai radost!” Ale budou zahanbeni. 6 Sly! Hukot z města! Halas z chrámu! Hlas Hospodina, jen odplácí svým nepřátelům za to, co spáchali. 7 Dříve ne ji přepadly porodní bolesti, porodila. Dříve ne ji zachvátily porodní křeče, povila pacholíka. 8 Kdo slyel kdy něco takového? Kdo co takového spatřil? Co se zrodí země v jediném dni? Nebo pronárod snad bývá zplozen jedním rázem? Sotva se začala svíjet bolestí, u porodila sijónská dcera své syny. 9 “Co já, který otvírám ivot, nemám umonit narození? praví Hospodin. Kdy dávám plodnost, mám zavírat lůno? praví tvůj Bůh.” 10 Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní vichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, vichni, kdo jste

nad ní truchlivali. 11 Budete sít do sytosti potěnění z jejích prsů, budete s rozkojí pít plnými douky z prsů její slávy. 12 Toto praví Hospodin: “Hle, já k ní přivedu pokoj jako řeku a jako rozvodněný potok slávu pro národů. Budete sít noeni v náručí, hýčkání na kolenou. 13 Jako kdy někoho utějuje matka, tak vás budu těit. V Jeruzalémě dojdete potěnění.” 14 Uvidíte to a vae srdce se rozveselí, vae kosti budou pučet jako mladá tráva. Bude zřejmé, e Hospodinova ruka je s jeho sluebníky a e jeho hrozný hněv je proti jeho nepřátelům. 15 Hle, Hospodin přichází v ohni a jeho vozy jsou jako vichřice, aby vylil hněv svůj v prchlivosti a své hrozby v plamenech ohně. 16 Ohněm toti a mečem povede Hospodin soud s vekerým tvorstvem. Mnoho bude těch, je Hospodin skolí. 17 “Ti, kdo se v zahradách posvěcují a očiují po vzoru jednoho, který je uprostřed, ti, kdo jedí maso z vepřů a to, co je hodno opovření, dokonce myi, společně zajdou”, je výrok Hospodinův. 18 “Já zakročím proti jejich činům a úmyslům a shromádím vechny pronárody a jazyky. I přijdou a spatří mou slávu. 19 Vloím na ně znamení a ty z nich, kdo vyvážnou, vylu k pronárodům, do Tarie, do Púlu a Lúdu, k těm, co natahují lučitě, do Túbalu a do Jávanu, na daleké ostrovy, které zprávu o mně jetě neslyely ani nespatrily moji slávu; budou hlásat moji slávu mezi pronárody. 20 Přivedou také ze vech pronárodů vechny vae bratry jako obětní dar Hospodinu na koních a na vozech a na nosítkách, na mezcích a dromedárech na mou svatou horu do Jeruzaléma, praví Hospodin, tak jako budou přináet Izraelci obětní dar do Hospodinova domu v čisté nádobě. 21 Také z nich si vezmu kněze, lévijce,” praví Hospodin. 22 “Jako nová nebesa a nová země, které učiním, budou stát přede mnou, je výrok Hospodinův, tak nepohnutelně bude stát vae potomstvo a vae jméno. 23 O kadém novoluní, v kadý den odpočinku, přijde se sklonit vekeré tvorstvo přede mnou, praví Hospodin. 24 A vyjdou, spatří mrtvá těla mužů, kteří mi byli nevěrní. Jejich červ neumírá, jejich oheň neuhasne; budou stralivou výstrahou vemu tvorstvu.”

Jeremjá 1

1 Slova Jeremjáe, syna Chilkijáova, z kněi v Anatótu v zemi Benjamínově. 2 K němu se stalo slovo Hospodinovo za dnů judského krále Joijáe, syna Amónova, ve třináctém roce jeho kralování. 3 Stávalo se té za dnů judského krále Jojakíma, syna Joijáova, a do konce jedenáctého roku vlády judského krále Sidkijáe, syna Jójjáova, a do přestěhování Jeruzaléma v pátém měsíci toho roku. 4 Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 5 “Dříve ne jsem tě vytvořil v ivotě matky, znal jsem tě, dříve ne jsi vyel z lůna, posvětil jsem tě, dal jsem tě pronárodům za proroka.” 6 Nato jsem odpověděl: “Ach, Panovníku Hospodine, nevím, jak bych mluvil. Jsem přece chlapec.” 7 Ale Hospodin mi řekl: “Neříkej: Jsem chlapec. Vude, kam tě polu, půjde, a vechno, co ti přikáu, řekne. 8 Neboj se jich, já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův.” 9 Hospodin vztáhl svou ruku a dotkl se mých úst. Pak mi Hospodin řekl: “Hle, vložil jsem ti do úst svá slova. 10 Hleď, tímto dnem tě ustanovuji nad pronárody a nad kralovstvími, abys rozvracel a podvracel, abys ničil a bořil, stavěl a sázel.” 11 Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: “Co vidí, Jeremjái?” Odpověděl jsem: “Vidím mandloňový prut.” 12 Hospodin mi řekl: “Viděl jsi dobře. Bdím nad svým slovem, aby se uskutečnilo.” 13 Slovo Hospodinovo stalo se ke mně podruhé: “Co vidí?” Odpověděl jsem: “Vidím překypující hrnec obrácený sem od severu.” 14 Nato mi řekl Hospodin: “Od severu se přivalí zlo na vechny obyvatele země. 15 Hle, povolám vechny čeledi severních kralovství, je výrok Hospodinův. Přijdou a kadá postaví svou soudnou stolicí u vchodu do jeruzalémských bran, proti vem jeho hradbám kolkolem i proti vem judským městům. 16 Vyhlásím jim své soudy nad vemi jejich zlými skutky, e mě opustili; jiným bohům pálili kadidlo a klaněli se dílu svých rukou. 17 Ty vak přepásej svá bedra, povstaň a vyřid' jim vechno, co jsem ti přikázal. Jen se jich neděs, jinak tě naplním děsem z nich. 18 Hle, učinil jsem tě dnes opevněným městem, sloupem elezným a bronzovou hradbou nad celou zemí proti kralům judským, proti jejich velmoům, proti jejich kněim i proti lidu země. 19 Budou proti

tobě bojovat, ale nic proti tobě nezmohou, nebo já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův.”

Jeremjá 2

1 Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Jdi a povolávej v Jeruzalémě: Toto praví Hospodin: Připomínám ti zbonost tvého mládí, tvou lásku před sňatkem, jak jsi za mnou chodila poutí, zemí neosívanou. 3 Svatý byl Izrael Hospodinu, prvotina jeho úrody; vichni, kdo jej sírají, se proviňují, dolehne na ně zlo, je výrok Hospodinův.” 4 Slyte slovo Hospodinovo, dome Jákobův i vechny čeledi domu Izraelova. 5 Toto praví Hospodin: “Jaké bezpráví na mně nali vai otcové, e se ode mne vzdálili? Chodili za přeludem a přeludem se stali. 6 Neptali se: “Kde je Hospodin, který nás vyvedl z egyptské země, který nás vodil poutí, zemí pustou, plnou výmolů, zemí vyprahlou, zemí eré smrti, zemí, jí nikdo neprocházal, v ní člověk nesídlí.” 7 Vedl jsem vás do země sadů, abyste jedli její plody a to, co dobrého dává. Přili jste a mou zemi jste poskrvnili, moje dědictví jste zohavili. 8 Kněi se nezeptali: “Kde je Hospodin?” Nepoznali mě, kdo se obírají zákonem, pastýři mi byli nevěrní, proroci prorokovali skrze Baala, chodili za tím, co není k uitku. 9 Proto ji vedu s vámi spor, je výrok Hospodinův, povedu jej i se syny vaich synů. 10 Projděte ostrovy Kitejců a hled'te, polete do Kédaru a dobře uvaujte, hled'te, zda se něco podobného kdy stalo. 11 Zaměnil snad nějaký pronárod bohy, ač to ádní bohové nejsou? Můj lid zaměnil svou Slávu za to, co není k uitku. 12 Děste se nad tím, nebesa, ustrňte nesmírnou hrůzou, je výrok Hospodinův. 13 Dvojí zlo spáchal můj lid: Opustili mne, zdroj ivých vod, a vytesali si cisterny, cisterny rozpukané, je vodu neudrjí.” 14 “Co je Izrael otrokem? Je otrockého rodu? Proč se stal kořistí? 15 Mladí lvi nad ním řvou, vydávají hlas. Z jeho země učinili spou, jeho města jsou vypálená, jsou bez obyvatel. 16 I synové Memfidy a Tachpanchésu oholí ti ktici. 17 Co sis to nezpůsobila sama? Opustilas Hospodina, svého Boha, v čase, kdy tě vodil svou cestou. 18 Co má teď z cesty egyptské, z toho, e pije vody Nilu? Co má z cesty asyrské, z toho, e se napájí vodami Eufratu? 19 Tvá vlastní zloba tě ztrestá, tvé odvrácení se ti vymstí. Uznej a pohled', jak je to zlé a trpké, e opoutí Hospodina, svého Boha, a ze mne strach nemá, je výrok Panovníka, Hospodina zástupů.” 20 “U dávno jsi zlomila své jho, zpřetrhala svá pouta a řekla: “Nebudu slouit modlám.” Ale na kadém vysokém pahorku, pod kadým zeleným stromem se, nevěstko, rozvaluje. 21 A já jsem tě zasadil, révu ulechtilou, samou spolehlivou sadbu. Jak ses mi mohla proměnit v révu planou a cizí? 22 Kdyby ses umyla potaí, vypořtebovala přemnoho louhu, zůstane přede mnou pína tvé nepravosti, je výrok Panovníka Hospodina.” 23 “Jak mŭe říkat: “Neposkrvnila jsem se, za baaly jsem nechodila!” Podívej se na svou cestu v Údolí, přiznej, co jsi páchala, velbloudice, která se volně prohání po svých cestách. 24 Divoká oslice, navyklá pouti, touebně větrí! Kdo ji udrí v čas říje? Kadý, kdo ji hledá, nalezne ji v jejím měsíci bez námahy. 25 Chraň se, a nechodí jednou bosa a hrdlo a ti nevyschnu ízní! Ale ty jsi řekla: “Zbytečné řeči. Nikoli, miluji cizáky a za nimi půjdu.” 26 Jako je zahanben dopadený zloděj, tak propadne hanbě dŭm izraelský i s králi a velmoi, s kněimi a proroky. 27 Dřevu říkají: “Ty jsi můj otec” a kameni: “Ty jsi mě zplodil”, a ke mně se obracejí zády, nikoli tváří. Ve zlý čas volají: “Povstaň a zachraň nás!” 28 Kde jsou tví bohové, které sis udělala? A vstanou a zachrání tě ve zlý čas, vdy má tolik bohů kolik měst, Judo.” 29 “Proč se mnou vedete spor? Vichni jste mi byli nevěrní, je výrok Hospodinův. 30 Nadarmo jsem bil vae syny, nedali jste se napomenout. Vá meč poíral vae proroky jako lev, který hubí.” 31 Vy, toto pokolení, hled'te na slovo Hospodinovo: “Co jsem se stal Izraeli poutí nebo zemí temnot? Proč můj lid říká: “Chceme mít volnost, k tobě u nikdy nepůjdeme”? 32 Mŭe panna zapomenout na své perky, nevěsta na svůj svatební pás? Můj lid vak na mě zapomíná po nespočetné dny. 33 Jak prokáe, e je tvá cesta dobrá, kdy vyhledává milkování? Proto také na svých cestách učí zlým věcem. 34 Dokonce na lemu tvého roucha je krev nevinných uboáků, ač jsi je nepřistihla při vloupání. Ale při tom vem 35 říká: “Jsem nevinná, jeho hněv se jistě ode mne odvrátil.” Hle, soudím tě za to, e říká: “Já

jsem nezhřela.” 36 Proč tak lehkováně mění svou cestu? I Egyptem se zklame, jako tě zklamala Asýrie. 37 Vyběhne odtamtud s rukama nad hlavou, nebo Hospodin zavrhl to, več doufá; s nimi neuspěje.”

Jeremjá 3

1 Řekl: “Jestlie mu propustí svou enu a ona od něho odejde a vdá se za jiného, smí se k ní znovu vrátit? Co by tím země nebyla nesmírně potřísněna? Smilnila jsi s mnoha druhy, avak vra se ke mně, je výrok Hospodinův. 2 Pozdvihni své oči na holá návrí a pohleď: Kde ses neposkrvnila nevěrou? Kvůli nim jsi vysedávala při cestách jako Arab na pouti, potřísnila jsi zemi svým smilstvem, svými zlořády. 3 Byla zadrena vláha, nepříel podzimní dé, ale ty má čelo nevěstky, odvrhla jsi stud. 4 Co ani teď ke mně nezvolá: “Můj Otče, tys byl vůdce mého mládí”? 5 Ale říká: “Bude mě na věky hlídat, ustavičně stát na stráí?” Hle, mluví a páchá zlé věci, jak jen můe.” 6 Hospodin mi za dnů krále Jóijáe řekl: “Viděl jsi, co provedla ta izraelská odpadlice? Chodila na kdejakou vysokou horu i pod kdejaký zelený strom a smilnila tam. 7 Řekl jsem: Po tom vem, co provedla, se vrátí ke mně. Ale nevrátila se. Viděla ji její sestra, judská věrolomnice. 8 Pro vechno cizoloství, jeho se ta izraelská odpadlice dopustila, jsem se rozhodl, e ji propustím, a dal jsem jí rozlukový list. Ale její sestra, judská věrolomnice, se nebála, la a smilnila také. 9 Svým lehkováním smilstvem potřísnila zemi, cizoloila s kamenem i dřevem. 10 Ani po tom vem se ke mně její sestra, judská věrolomnice, neobrátila celým srdcem, nýbr licoměrně, je výrok Hospodinův.” 11 Hospodin mi řekl: “Izraelská odpadlice je spravedlivější ne ta věrolomnice judská. 12 Jdi a provolej směrem k severu tato slova: Navra se, izraelská odpadlice, je výrok Hospodinův, já se na vás neosopím, nebo jsem milosrdný, je výrok Hospodinův, nechovám hněv navěky. 13 Poznej vak svou nepravost, dopustila ses nevěry vůči Hospodinu, svému Bohu, zaměřila jsi své cesty k bohům cizím, pod kdejaký zelený strom, mne jsi neposlouchala, je výrok Hospodinův.” 14 “Navrate se, odpadlí synové, je výrok Hospodinův, nebo já jsem vá manel. Přijmu vás, po jednom z města, po dvou z čeledi, a uvedu vás na Sijón. 15 Dám vám pastýře podle svého srdce a ti vás budou pást obezřetně a prozíravě. 16 A stane se, e se v oněch dnech na zemi rozmnoíte a rozplodíte, je výrok Hospodinův. Nebude se u říkat: “Schrána smlouvy Hospodinovy”; ani jim na mysl nepřijde, nebudou ji připomínat, nebudou ji postrádat, nebude u zhotovena. 17 V onen čas nazvou Jeruzalém Hospodinovým trůnem a shromádí se v něm ke jménu Hospodina v Jeruzalémě vechny pronárody a nikdy u nebudou ít podle svého zarputilého a zlého srdce. 18 V oněch dnech se dům judský s domem izraelským vydají společně na cestu ze země na severu do země, kterou jsem dal do dědictví jejich otcům.” 19 Řekl jsem: “Jak tě mám připojit k synům a dát ti tu přeádoucí zemi, skvostné dědictví zástupů pronárodů? Domníval jsem se, e mě bude nazývat Otcem a nebude se ode mne odvracet. 20 Jako ena věrolomně opoutí svého druha, tak věrolomně jste se zachovali vůči mně, domě izraelský, je výrok Hospodinův.” 21 Na holých návrích je slyet volání, pláč a prosby synů izraelských. Zvrátili svou cestu, zapomněli na Hospodina, svého Boha. 22 “Vrate se, synové odpadlí, já vae odpadlictví vyléčím. “Zde jsme, přili jsme k tobě, nebo ty jsi Hospodin, ná Bůh. 23 Věru, klamavé jsou pahorky, halasící hory! Věru, jen v Hospodinu, naem Bohu, je spása Izraele. 24 Ohava poírala u od naeho mládí, čeho otcové těce nabyli: jejich ovce i dobytek, syny i dcery. 25 Leíme v hanbě, přikrytí pohanou, nebo jsme hřeili proti Hospodinu, svému Bohu, my i nai otcové, od svého mládí a do tohoto dne. Neposlouchali jsme Hospodina, svého Boha.”

Jeremjá 4

1 “Obrátí-li se, Izraeli, je výrok Hospodinův, obra se ke mně! Jestlie odstraní své ohyzdné modly, abych

je neměl na očích, a nebude se toulát, 2 Bude-li přísahat: “Jakoe iv je Hospodin” a dbát pravdy, soudu a spravedlnosti, pak si budou jeho jménem ehnat pronárody a budou se jím chlubit.” 3 Toto praví Hospodin muům judským i jeruzalémským: “Zorejte si úhor, nesejte do trní! 4 Obřete se kvůli Hospodinu, obřete svá neobřezaná srdce, muové judtí, obyvatelé Jeruzaléma, aby mé rozhořčení nevylehlo jako oheň a nehořelo a nikdo by je neuhasil, a to pro vae zlé skutky. 5 Oznamte v Judsku, rozhlaste v Jeruzalémě, mluvte, trubte na polnici v té zemi, volejte naplno a vyříd'te: “Shromáďte se! Vějděme do opevněných měst.” 6 Vztyčte korouhev na Sijónu! Bez prodlení prchněte do bezpečí! Od severu přivedu zlo a velikou zkázu. 7 Z houtiny vystoupil lev. Ničitel pronárodů vyrazil vpřed, vyel ze svého místa, aby z tvé země učinil spou. Tvá města budou vylidněna, budou bez obyvatel. 8 Proto se opásejte íněnou suknicí, naříkejte a bědujte, nebo se od nás neodvrátil Hospodinův planoucí hněv.” 9 “A stane se v onen den, je výrok Hospodinův, král ztratí rozvahu, ztratí rozvahu i velmoové, kněi budou naplněni děsem a proroci budou trnout.” 10 Říkám: “Ach, Panovníku Hospodine, podvedl jsi tento lid i Jeruzalém. Řekl jsi: “Budete mít pokoj” a zatím meč pronikl a k dui.” 11 V onen čas bude řečeno tomuto lidu i Jeruzalému: “ene se houcí vítr přes holá návrí v pouti na dceru mého lidu, nebude převívat, nebude pročiovat. 12 Přiene se ke mně vítr silnější ne oni; teď také já nad nimi vyhlásím soud. 13 Hle, vystupuje jako mračna, jako vichřice je jeho vozba, jeho koně jsou rychlejší ne orlové. “Běda nám budeme vyhubeni!” 14 Smyj ze svého srdce zlo, Jeruzaléme, a bude spasen. Jak dlouho bude v svém nitru přechovávat ničemné mylenky? 15 Z Danu je slyet zprávu, z Efrajimského pohoří zlověst. 16 Hle, připomeňte pronárodům, rozhlaste po Jeruzalémě: “Přicházejí hlídky z daleké země, jejich hlas se rozléhá nad judskými městy. 17 Budou kolem Jeruzaléma jako ti, kdo hlídají pole, protoe se proti mně vzbouřil, je výrok Hospodinův.” 18 Způsobí ti to tvá cesta a tvé skutky. Je to plod tvé zloby, zhořkne ti a zasáhne tvé srdce!” 19 Nitro, mé nitro! Jak se chvějí! Srdce se mi svírá, srdce mi buí, nemohu mlčet. Slyí, má due, hlas polnice, válečný ryk? 20 Zkáza za zkázou se hlásí, celá země je zpleněna. Náhle byly vypleněny mé stany, znenadáni mé stanové houně. 21 Jak dlouho budu vidět korouhev, slyet hlas polnice? 22 “Můj lid je poetilý, nezná se ke mně, jsou to synové pomatení, nemají rozum. Jsou moudří, ale ke zlému, dobro konat nedovedou.” 23 Viděl jsem zemi, a hle, je pustá a prázdná, nebesa jsou beze světla. 24 Viděl jsem hory, a hle, třesou se, vechny pahorky se otrásají. 25 Viděl jsem, a hle, nikde ádný člověk, i vechno nebeské ptactvo odletělo. 26 Viděl jsem, a hle, sad je poutí, vechna města v něm jsou podvrácena Hospodinem, jeho planoucím hněvem. 27 Toto praví Hospodin: “Celá země bude zpustoená, ale neskončím s ní docela. 28 Země nad tím bude truchlit, zachmuří se nebe shůry, nebo jsem vyhlásil, co mám v úmyslu, a neelím toho a od toho neupustím.” 29 Před hřmotem jezdců a lučitníků prchá celé město, zalezli do houtí, vystoupili na skaliska. Celé město je oputěné, není ádného, kdo by v něm bydlel. 30 Ale ty, vypleněná, co to dělá? Odívá se karmínem, zdobí se zlatými ozdobami, líčí si oči? Nadarmo se králí, záletníci tebou pohrdají, budou ti ukládat o ivot. 31 Slyím křik, jako kdy se rodička bolestí svíjí, sténání, jako kdy rodí poprvé, křik dcery sijónské, po dechu lapá, rozprostírá dlaně: “Běda mi, jsem tak bezmocná, vydána vrahů!”

Jeremjá 5

1 “Proběhněte ulicemi Jeruzaléma, prohledejte jeho náměstí, jen se dívejte a přesvědčte se, zda najdete někoho, kdo uplatňuje právo, kdo hledá pravdu, a já Jeruzalému odpustím. 2 Říkají-li: “Jakoe iv je Hospodin”, jistě přísahají křivě.” 3 Hospodine, tobě přece záleí na věrnosti. Bije je, ale bolestí se nesvíjejí, ničí je, ale tvá napomínání odmítají. Jejich tváře jsou tvrdí ne skála, odmítají se vrátit. 4 Řekl jsem: Jsou to jen nuzáci! Počínají si poetile, protoe neznají Hospodinovu cestu, řády svého Boha. 5 Půjdu tedy k velkým, promluvím s nimi, ti přece znají Hospodinovu cestu, řády svého Boha. Avak ti rovně rozlomili jho, zpřetrhali pouta. 6 Proto je zadáví lev z divočiny, zahubí je stepní vlk. U jejich měst bude

čítat levhart a rozsápe kadého, kdo z nich vyjde, nebo jejich nevěrností je tolik, tak četná jsou jejich odvrácení. 7 “Jak bych ti to mohl odpustit? Tvoji synové mě opustili a přísahají při tom, co není Bůh. Sýtím je, a oni cizoloí, v domě nevěstky si zasazují smuteční zářezy. 8 Jsou to bujní hřebci, hned jak vstanou, kadý plane vání k eně svého bliného. 9 Co je za to nemám ztrestat? je výrok Hospodinův. Co takový pronárod nemá postihnout má pomsta? 10 Výstupte na jeho zdi a ničte, ale ne docela, odstraňte jeho výhonky, protoe nepatří Hospodinu. 11 Věřolomně se vůči mně zachoval dům izraelský i dům judský, je výrok Hospodinův. 12 Zapřeli Hospodina, říkají: “On to neudělá, nepotká nás nic zlého, nepocítíme meč ani hlad. 13 Proroci přejdou jako vítr, nemají co mluvit; tak a se jim stane.” 14 Proto praví Hospodin, Bůh zástupů, toto: “Protoe mluvíte takovými slovy, hle, já vkládám svá slova do tvých úst, ta budou ohněm a tento lid bude dřívím, je pozře.” 15 “Hle, přivedu na vás zdaleka pronárod, dome izraelský, je výrok Hospodinův, pronárod mohutný, pronárod odvěký, pronárod, jeho jazyk nezná, nebude rozumět tomu, co mluví. 16 Jeho toulec je otevřený hrob, vichni jsou bohatýři. 17 Pozře tvou eň, tvůj chléb, pozře tvé syny i tvé dcery, pozře tvé ovce i tvůj dobytek, pozře tvou révu i tvé fíky, mečem vyvrátí tvá opevněná města, na ně se spoléhá.” 18 “Avak ani v oněch dnech s vámi neskoncuji docela, je výrok Hospodinův. 19 A se zeptáte: “Proč nám to vechno Hospodin, ná Bůh, učinil”, ty jim řekne: “Tak jako jste vy opustili mne a slouili ve své zemi cizím bohům, tak budete slouit cizákům v zemi, která nebude vae.” 20 “Oznamte v domě Jákobově a rozhlate v Judsku toto: 21 Sly to přece, lide pomatený, bez rozumu! Oči mají, a nevidí. Uí mají, a neslyí. 22 Co se mě nebudete bát? je výrok Hospodinův, nebudete se přede mnou svíjet bolestí? Moři jsem jako hráz poloil písek, je to řád věčný, který nepřestoupí. Bouří se, ale nic nezmuě, jeho vlny hučí, ale nepřestoupí jej. 23 Avak tento lid má srdce umíněné a vzpurné, odeli z umíněnosti. 24 Ani je nenapadlo říci: “Bojme se Hospodina, svého Boha, který dává vydatný dé, jarní i pozdní, v pravý čas, ke ni stanovené týdny nám zachovává.” 25 Vae nepravosti to vechno naruilý, vae hříchy vás zbavily dobra.” 26 “V mém lidu se objevují svévolníci, rozhlíejí se, krčí, jako ptáčníci líčí past a lapají lidi. 27 Jako klec je plná ptáků, tak jsou jejich domy plné lsti. Proto se stali velkými, zbohatli. 28 Tuční jsou, tlustí, zlé události netečně přecházejí, nikoho neobhájí, ani sirotka, a přesto je provází zdar. Za právo uboáků se na soudu nepostaví. 29 Co je za to nemám ztrestat? je výrok Hospodinův. Co takový pronárod nemá postihnout má pomsta? 30 Úděsná, otřesná věc se děje v zemi. 31 Proroci prorokují klamně, kněi vládnu na vlastní pěst a můj lid to má rád. Co vak uděláte, a nastanou věci poslední?”

Jeremjá 6

1 “Prchejte do bezpečí, synové Benjamínovi, utečte z Jeruzaléma, v Tekóji zatrubte na polnici, vztyčte znamení nad Bét-keremem, protoe ze severu vyhlíí zlo a veliká zkáza. 2 Líbeznou a rozkonou dceru sijónskou umlčím. 3 Přitáhnou k ní pastýři se svými stády, postaví si kolem ní stany a kadý spase, co bude moci. 4 Posvěte se k boji proti ní, vstaňte, vyrazme za poledne! Běda nám, nebo den se nachýlil a dlouí se večerní stíny. 5 Vstaňte, vyrazme v noci a její paláce zničme!” 6 Toto praví Hospodin zástupů: “Zporáejte stromy a navrte proti Jeruzalému násep. To město musí být celé potrestáno, uprostřed něho je útisk. 7 Jako studna uchovává vodu čerstvou, tak ono uchovává své zlo. Je v něm slyet o násilí a zhoubě, stále mám před sebou jeho chorobu a ránu. 8 Jeruzaléme, nech se napomenout, jinak se od tebe odloučím, jinak tě obrátím v zpustoený kraj, v zemi neobyvatelnou.” 9 Toto praví Hospodin zástupů: “Jako vinici a paběrkují pozůstatek Izraele. Jako vinař vlo znovu svou ruku na úponky.” 10 Ke komu mám mluvit, koho varovat, aby to slyel? Hle, jejich uí jsou neobřezané, nemohou tomu věnovat pozornost. Hle, Hospodinovo slovo je jim potupou, nelíbí se jim. 11 Jsem naplněn Hospodinovým rozhořčením, marně se snaím je ztlumit. “Vylej je na děti v ulicích i na skupiny jinochů; polapen bude zároveň mu i ena, stařec i

ten, kdo dovril své dny. 12 Jejich domy, pole, spolu s nimi i eny dostanou jiní, nebo napřáhnou svou ruku na obyvatele země, je výrok Hospodinův. 13 Od nejmenšího a po největšího vichni propadli chamtivosti, od proroka a po kněze vichni klamou. 14 Těkou ránu mého lidu léčí lehkoványými slovy: “Pokoj, pokoj!” Ale ádný pokoj není. 15 Zastyděli se, e páchali ohavnosti? Ne, ti se nestydí, neznají zahanbení. Proto padnou s padajícími, klopýtnou v čase, kdy je budu trestat, praví Hospodin.” 16 Toto praví Hospodin: “Stůjte na cestách a vyhlíejte, ptejte se na stezky věčnosti: Kde je ta dobrá cesta? Vydejte se po ní a vae due naleznou klid. Ale oni řekli: “Nepůjdeme.” 17 Ustanovil jsem nad vámi stráné: Věnujte pozornost hlasu polnice! Ale oni řekli: “Nebudeme dávat pozor.” 18 Proto slyte, pronárody, poznej, pospolitosti, co se s nimi bude dít! 19 Sly, země: Hle, já uvedu na tento lid zlé věci, ovoce jejich úmyslů, nebo nevěnovali pozornost mým slovům a můj zákon si zprotivili. 20 Nač je mi kadidlo, které přichází z eby, nejlepší vonné koření z daleké země? Vae zápalné oběti nedojdou zalíbení, vae obětní hody mi nejsou příjemné.” 21 Proto praví Hospodin toto: “Hle, kladu před tento lid překáky a klopýtnou o ně otcové spolu se syny, sousedé i druhové zhynou.” 22 Toto praví Hospodin: “Hle, ze severní země přichází lid, pronárod veliký povstává z nejdlejších koutů země. 23 Chopí se luku a otěpu, budou krutí a nebudou znát slitování, jejich hlas bude hučet jako moře, přijedou na koních seřazeni jako mui k boji proti tobě, dcero sijónská.” 24 Jen jsme o něm zaslechli zprávu, ochably nám ruce, zachvátila nás úzkost a bolestné křeče jako rodičku. 25 Nevycházej na pole, nechod' na cestu, nepřítel má meč. Kolkolem děs! 26 Opásej se ínicí, dcero mého lidu, válej se v popelu, konej smuteční obřady jako nad jednorozeným, přehořce truchli, nebo náhle přitáhne na nás zhoubce. 27 “Ustanovil jsem tě, abys přezkouel můj lid, zkoumal jeho ryzost. Pozná a přezkouí jejich cestu. 28 Vichni jsou to umíněnci umínění, utrhají, kudy chodí, jsou z bronzu a ze eleza, vichni jsou to zhoubci. 29 Měch supí, z ohně vytéká olovo, tavič nadarmo přetavuje, zlí se neodloučí. 30 Nazvou je stříbrem odvrným, nebo je odvrhl Hospodin.”

Jeremjá 7

1 Slovo, které se stalo od Hospodina k Jeremjáovi: 2 “Postav se do brány Hospodinova domu a volej tam toto slovo. Řekne: Slyte slovo Hospodinovo, vichni Judejci, kteří vcházíte těmito branami klanět se Hospodinu.” 3 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: “Napravte své cesty a své skutky a nechám vás přebývat na tomto místě. 4 Nespoléhejte na klamná slova: “Je to chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův.” 5 Jestlie napravíte své cesty a své skutky, budete-li mezi sebou zachovávat právo, 6 nebudete-li utlačovat bezdomovce, sirotka a vdovu, nebudete-li na tomto místě prolévat nevinnou krev a nebudete-li chodit ke své kodě za jinými bohy, 7 pak vás nechám přebývat na tomto místě, v zemi, kterou jsem dal vaim otcům na věky věků. 8 Ale vy spoléháte na klamná slova, je nejsou k uitku. 9 Smí se krást, vradit, cizoloit, křivě přísahat, pálit kadidlo baalům a chodit za jinými neznámými bohy? 10 A přitom přicházíte a stavíte se přede mne v tomto domě, který je nazýván mým jménem, a říkáte: “Jsme vysvobozeni.” To proto, abyste mohli páchat vechny tyto ohavnosti? 11 Co se stal ve vaich očích tento dům, který je nazýván mým jménem, úkrytem lupičů? Hle, také já vidím, je výrok Hospodinův. 12 Jen jděte do íla, na místo, kde jsem dal zpočátku přebývat svému jménu, a podívejte se, jak jsem s ním pro zlobu svého izraelského lidu naloil. 13 Nyní tedy, protoe jste se dopustili vech těch činů, je výrok Hospodinův, mluvil jsem k vám, nepřetřitě jsem mluvil, ale neposlouchali jste, volával jsem vás, ale neodpovídali jste, 14 proto naloím s domem, který je nazýván mým jménem a na který spoléháte, s místem, je jsem dal vám a vaim otcům, stejně, jako jsem naloil se ílem. 15 Odmrtím vás od své tváře, jako jsem odmrtil vechny vae bratry, vechno potomstvo Efrajimovo.” 16 “Nemodli se za tento lid, nepozvedej svůj hlas k bédování a modlitbě za ně a nenaléhej na mě, nebo tě nevyslyím. 17 Co sám nevidí, čeho se v judských městech a na ulicích Jeruzaléma dopoutějí? 18 Synové sbírají dříví, otcové

zapalují oheň a eny hnětou těsto, dělají obětní koláč pro královnu nebes a přináejí úlitby jiným bohům, aby mě uráeli. 19 Uráejí tím opravdu mne? je výrok Hospodinův. Co nedělají ostudu sami sobě?” 20 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Hle, můj hněv a mé rozhořčení se vyleje na toto místo, na lidi i dobytek, na stromoví na poli i na plody země a bude hořet a neuhasne.” 21 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: “Přidejte své zápalné oběti ke svým obětním hodům a jezte maso! 22 Nemluvil jsem k vám otcům o zápalné oběti a obětním hodů v den, kdy jsem je vyvedl ze země egyptské; ádný takový příkaz jsem jim nedal. 23 Prikázal jsem jim jedině toto: “Poslouchejte mě a budu vám Bohem a vy budete mým lidem, choďte po vech cestách, jak jsem vám prikázal, a povede se vám dobře.” 24 Ale neposlechli, své ucho nenaklonili, ili podle záměrů svého zarputilého a zlého srdce, obraceli se ke mně zády, a ne tváří, 25 a to ode dne, kdy vai otcové vyli z egyptské země, a dodnes. Posílával jsem k nim nepřetržitě vechny své sluebníky proroky, posílal jsem je denně, 26 ale neuposlechli mě, své ucho nenaklonili, zůstali tvrdoíjní a jednali hůř ne jejich otcové. 27 Vyřídí jim vechna tato slova, ale oni tě neposlechnou, bude k nim volat, a neodpovědí ti. 28 Řekne jim: Toto je pronárod, který neposlouchá Hospodina, svého Boha, a nedá se napomenout. Ztratila se věrnost, je odata od jejich úst.” 29 Odstřihni si vlasy svého zasvěcení a odhoď je, zapěj na holých návrích alozpěv, protoe Hospodin zavrhl a odmrtil pokolení, na ně se hněvá. 30 Judtí synové se dopoutěli toho, co je zlé v mých očích, je výrok Hospodinův. V domě, který je nazýván mým jménem, postavili ohyzdné modly, a tak jej poskrvnili. 31 V Tófetu, který je v Údolí syna Hinómova, postavili posvátná návrí a spalovali své syny a své dcery ohněm. To jsem jim nepřikázal, ani mi to nepřilo na mysl. 32 Proto hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy se u nebude říkat: “Tófet” ani “Údolí syna Hinómova”, nýbr “Údolí vradění”. V Tófetu se bude pohřbívát, a a nebude místo, 33 stanou se mrtvoly tohoto lidu pokrmem nebeskému ptactvu a zemskému zvířectvu, je nikdo nevyplaí. 34 Způsobím, e v judských městech a na ulicích Jeruzaléma přestane hlas veselí, hlas radosti, hlas enicha i hlas nevěsty, nebo země bude obrácena v trosky.”

Jeremjá 8

1 “V onen čas, je výrok Hospodinův, vynesou z hrobů kosti judských králů, kosti judských velmoů, kosti kněí, kosti proroků i kosti obyvatel Jeruzaléma 2 a předhodí je slunci, měsíci a celému nebeskému zástupu, které milovali a kterým slouili, za nimi chodili, jich se dotazovali a jim se klaněli. Nebudou sebrány, nebudou pohřbeny, budou jako hnůj na povrchu země. 3 A vichni ostatní, kteří zůstanou z této zlé čeledi na vech ostatních místech, kam jsem je zahnal, raději zvolí smrt neivot, je výrok Hospodina zástupů.” 4 Řekne jim: Toto praví Hospodin: “Co ti, kteří padli, u nemohou povstat? Kdo se odvrátil, nemůe se vrátit? 5 Proč se tento odpadlý jeruzalémský lid odvrátil natrvalo? Pevně se drí lsti a zdráhá se navrátit? 6 Pozorně jsem naslouchal a slyel. Není v pořádku, co mluví, nikdo nelituje zla, je spáchal, neřekne: “Čeho jsem se to dopustil!” Vichni se znovu dávají v běh jako kuň, který pádí do bitvy. 7 I čáp na nebi zná svůj čas, hrdlička, vlatovka a jeřáb dodrují čas svého příletu, ale můj lid nezná Hospodinovy řády. 8 Jak můžete říkat: “Jsme moudří, my máme Hospodinův zákon”? Ano, jene jej faluje falené rydlo písarů. 9 Stud polil moudré, zachvátil je děs, jsou polapeni. Hle, odvrhli Hospodinovo slovo, k čemu jim bude moudrost? 10 Proto dám jejich eny jiným, jejich pole podmanitelům; nebo od nejmeního a po největího vichni propadli chamtivosti. Od proroka a po kněze vichni klamou. 11 Těkou ránu dcery mého lidu léčí lehkoványými slovy: “Pokoj, pokoj!” Ale ádný pokoj není. 12 Zastyděli se, e páchali ohavnosti? Ne, ti se nestydí, neznají zahanbení. Proto padnou s padajícími, klopýtnou v čase, kdy je budu trestat, praví Hospodin.” 13 “Sklidím je nadobro, je výrok Hospodinův, na vinné révě nezbudou ádné hrozny, na fíkovníku ádné fíky, jen zvadlé listí. Pustím na ně ty, kdo se přes ně přeenou. 14 “Nač tu sedíme? Seberte se, vstupme do opevněných měst a tam zmlkne, nebo nás umlčel Hospodin, ná Bůh, napojil nás

otrávenou vodou, protoe jsme hřeili proti Hospodinu. 15 S nadějí jsme vyhlíeli pokoj, ale nic dobrého nepřichází, čas uzdravení, a hle, předěení!” 16 Od Danu je u slyet frkání jeho koní, hlučným ráním jeho hřebců se chvěje celá země. Přitáhnou a vyjedí zemi se vím, co je na ní, město i jeho obyvatele. 17 Hle, posílám na vás hady, baziliky, na ně neplatí ádné zaříkání, a utknou vás, je výrok Hospodinův.” 18 Co mohu okřát v těch strastech? Srdce mám zemdlené. 19 Hlasitě volá o pomoc dcera mého lidu ze země předaleké. Co není Hospodin na Sijónu? Jeho Král tam není? “Proč mě uráeli svými modlami, cizáckými přeludy?” 20 Minula eň, skončilo léto, a spása nikde. 21 Těkou ranou dcery svého lidu jsem těce raněn, tíí mě chmury, zmocnil se mě úděs. 22 Co není v Gileádu balzám, co tam není lékař? Proč není zhojena rána dcery mého lidu? 23 Kdo poskytne mé hlavě vodu a očím zdroj slzí, abych oplakával dnem i nocí skolené syny dcery svého lidu?

Jeremjá 9

1 Ké bych měl na poui místo, kde mohou pocestní přenocovat. Mám opustit svůj lid a odejít od nich? Nebo jsou to samí cizoloníci, shromádění věrolomných. 2 “Napínají svůj jazyk jako luk, klamem, a ne pravdou se zmocňují země. Nebo jdou od zla ke zlu a ke mně se neznají, je výrok Hospodinův. 3 Sřezte se svého druha, na ádného bratra nespolehejte, nebo kadý bratr je samý úskok a kadý druh utrhá, kudy chodí. 4 Kdekdo chce svého druha přelstít a neřekne pravdu. Učí svůj jazyk mluvit jen klam, vyčerpávají se nepravostmi. 5 Bydlí uprostřed lsti; ve své lsti se mě zdráhají poznat, je výrok Hospodinův.” 6 Proto praví Hospodin zástupů toto: “Hle, bude je tříbit a budu zkoumat, jak bych měl naloit s dcerou svého lidu. 7 íp, který zabíjí, je jejich jazyk, jejich ústa mluví lstivě. S bliním mluví o pokoji, ale ve svém nitru strojí úklady. 8 Co je za to nemám trestat? je výrok Hospodinův. Co takový pronárod nemá postihnout má pomsta? 9 Běduji a pláči nad horami, nad stepními pastvinami pěji alozpěv, e byly vypáleny; u jimi nikdo neprochází, ani bečení stád není slyet. Od nebeského ptactva a po dobytek se vechno vyplailo a odtáhlo. 10 Z Jeruzaléma učiním hromadu kamení, domov akalů, a z judských měst zpustoený kraj bez obyvatel.” 11 Kdo je tak moudrý, aby to pochopil a rozhlaoval, co k němu promluvila Hospodinova ústa? Proč přila nazmar země, je vypálenou stepí, jí nikdo neprochází? 12 Hospodin praví: “Poněvad opustili můj zákon, který jsem jim předloil, neposlouchali mě a jím se neřídili, 13 ale v zarputilosti svého srdce chodili za baaly, jak je tomu naučili jejich otcové,” 14 proto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele, toto: “Hle, nakrmím tento lid pelyňkem a napojím je otrávenou vodou, 15 rozptýlím je mezi pronárody, které neznali oni ani jejich otcové, a polu za nimi meč, dokud s nimi neskoncuji.” 16 Toto praví Hospodin zástupů: “Pochopte to a zavolejte plačky, a přijdou! Polete pro moudré eny, a přijdou! 17 A rychle přiběhnou a bědují nad námi, a z naich očí stékaají slzy a z naich řas proudí voda.” 18 Ze Sijónu je slyet hlasité bědování: “Jak jsme popleněni, velice zahanbeni! Museli jsme opustit zemi, nae příbytky strhli.” 19 “Slyte, eny, slovo Hospodinovo, nech vae ucho přijme slovo z jeho úst. Svě dcery učte bědování, jedna druhou alozpěvu. 20 Naimi okny vstoupila smrt, vnikla do naich paláců. Vyhubila děti v ulicích, jinochy na náměstí.” 21 Vyhlas: “Toto je výrok Hospodinův: Mrtvá lidská těla leí jako hnůj na povrchu pole, jak snopy za encem, je nikdo nesbírá.” 22 Toto praví Hospodin: “A se moudrý nechlubí svou moudrostí, a se bohatýr nechlubí svou bohatýrskou silou, a se boháč nechlubí svým bohatstvím. 23 Chce-li se něčím chlubit, a se chlubí, e je prozíravý a zná mne; nebo já Hospodin prokazuji milosrdenství a vykonávám na zemi soud a spravedlnost; to jsem si oblíbil, je výrok Hospodinův.” 24 “Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy potrestám vechny, kteří se obřezávají, a přesto jsou neobřezaní: 25 Egypt, Judu, Edóma, Amónovce, Moába a vechny, kdo si vyholují skráně a sídlí na stepi, nebo vechny tyto pronárody jsou neobřezané. I celý dům izraelský má neobřezané srdce!”

Jeremjá 10

1 Dome izraelský, slyte slovo, které proti vám promluvil Hospodin. 2 Toto praví Hospodin: “Neučte se cestě pronárodů a neděste se nebeských znamení, i kdy se jich děsí pronárody. 3 To, čím se řídí národy, je pouhý přelud, dřevo poraené v lese, výrobek přitesaný řemeslnou rukou. 4 Králí jej stříbrem a zlatem, hřebíky a kladivy upevňují, aby to nebylo vratké. 5 Jsou jako straák v okurkovém poli. Nemluví, musí se nosit, sami neudělají ani krok. Nebojte se jich, nemohou udělat nic zlého ani dobrého.” 6 Nikdo není jako ty, Hospodine, jsi veliký a veliké je tvé jméno pro tvou bohatýrskou sílu. 7 Kdo by se tě nebál, Králi pronárodů? Úcta patří jenom tobě! Ze vech mudrců pronárodů a ze vech království není nikdo jako ty. 8 Jsou tupí a hloupí do jednoho, dají se vodit přeludy, pouhým dřevem, 9 tepaným stříbrem dovezeným z Tarie a zlatem z Úfazu, výrobkem řemeslníka a rukou zlatníkůvých; je oděno purpurem a nachem, ale ve je výrobek dovedných řemeslníků. 10 Avak Hospodin je Bůh pravý. On je Bůh ivý a Král věčný. Před jeho rozlícením se chvěje země, pronárody neobstojí před jeho hrozným hněvem. 11 Řekněte jim toto: “Bohové, kteří neudělali nebe ani zemi, zmizí ze země i zpod nebes.” 12 On svou silou učinil zemi, svou moudrostí upevnil svět, svým rozumem napjal nebesa. 13 Kdy vydá hlas, shlukují se na nebi vody, přivádí mlhu od končin země, dé provází blesky, ze svých zásobnic vyvádí vítr. 14 Kadý člověk je tupec, neví-li, e se kadý zlatník pro své modly dočká hanby. Vdy jeho lité modly jsou klam, ducha v nich není. 15 Jsou přelud, podvodný výtvar. V čase, kdy je budu trestat, zhynou. 16 Díl Jákobův není jako oni, vdy vechno vytvořil on. Izrael je dědičným kmenem toho, jeho jméno je Hospodin zástupů. 17 Seber ze země svůj uzlík, ty která sídlí v obleení. 18 Toto praví Hospodin: “Hle, tentokrát začnu metat z praku obyvatele země a budu je souit, aby to pocítili.” 19 Běda mi pro mou těkou ránu, jsem proboden, raněn. Řekl jsem: Je to nemoc, kterou musím snáet. 20 Můj stan je zpusťen a vechna má stanová lana zpřetrhána. Moji synové ode mne odeli, nejsou tu. Není tu nikdo, kdo by jetě postavil můj stan a napjal mé stanové houně. 21 Pastýři jsou tupí, nedotazují se Hospodina. Nejsou prozíraví, vechna jejich stáda jsou rozpráena. 22 Sly, zpráva! Hle, přichází: “Velké dunění ze severní země učiní z judských měst zpusťený kraj, domov akalů.” 23 Je mi známo, Hospodine, e cesta nezávisí na člověku ani jistota kroku na tom, kdo jde. 24 Potrestej mě, Hospodine, podle práva, ale ne ve hněvu, abys mě nezničil. 25 Vylej svoje rozhořčení na pronárody, je neznají se k tobě, na čeledi, které nevzývají tvoje jméno, vdy pozřely Jákoba, pozřely ho zcela, zpusťily jeho nivy.

Jeremjá 11

1 Slovo, které se stalo k Jeremjáovi od Hospodina: 2 “Slyte slova této smlouvy. Vyhlásí je muům judským a obyvatelům Jeruzaléma. 3 Řekne jim: Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Proklet buď kadý, kdo neposlouchá slova této smlouvy, 4 jak jsem přikázal vaim otcům v den, kdy jsem je vyvedl z egyptské země, z tavicí pece elezné: Poslouchejte mě a plňte má slova, vechno, co vám přikazuji, a budete mým lidem a já vám budu Bohem. 5 Tak splním přísahu, jí jsem se zapřísáhl vaim otcům, e jim dám zemi oplývající mlékem a medem, jak je tomu dnes.” Odpověděl jsem a řekl: “Zajisté, Hospodine.” 6 Dále mi Hospodin řekl: “Vyhlas v judských městech a na ulicích Jeruzaléma vechna tato slova: Slyte slova této smlouvy a plňte je. 7 Důrazně jsem varoval vae otce ode dne, kdy jsem je vyvedl z egyptské země, a dodnes. Nepřetřítě jsem je varoval slovy: Poslouchejte mě! 8 Ale neposlouchali, ucho nenaklonili; kadý il podle svého zarputilého a zlého srdce. Proto na ně uvedu vechna slova této smlouvy, kterou jsem přikázal plnit, ale oni ji neplnili.” 9 Hospodin mi řekl: “Byla shledána zrada judských muů a obyvatelů

Jeruzaléma: 10 Vrátili se k dřívějším nepravostem svých otců, kteří se vzpírali poslouchat má slova. Chodili za jinými bohy a sloužili jim. Dům izraelský i dům judský zruily mou smlouvu, kterou jsem uzavřel s jejich otcí.” 11 Proto praví Hospodin toto: “Hle, já na ně uvedu zlé věci, jim nebudou moci ujít. Budou ke mně úpět, ale já je nevyslyším. 12 A si judská města a obyvatelé Jeruzaléma jdou úpět k bohům, jim pálí kadidlo; nebudou s to je spasit, a na ně dolehne zlý čas. 13 Vdy má tolik bohů, kolik měst, Judo. A kolik je jeruzalémských ulic, tolik oltářů jste zřídili Ohavě, oltářů pro pálení kadidla Baalovi. 14 Nemodli se za tento lid. Nepozvedej svůj hlas k bédování a modlitbě za ně. V čas, kdy budou ke mně pro to zlo volat, nebudu slyet.” 15 “Co pohledává Jákob, můj milý, v mém domě? Pletichy tam kují mnozí. Můe obětní maso přenést zlo, které tě stihne? Bude potom jásat? 16 Zelenající se olivou, krásnou a s nádherným ovocem, tě nazval Hospodin. S velikým hukotem zanítí pod ní oheň a ten stráví její ratolesti.” 17 Hospodin zástupů, který tě zasadil, promluvil proti tobě zlé věci pro zlo, jeho se dopustil dům izraelský a dům judský: aby mě uráeli, pálili kadidlo Baalovi. 18 Hospodin mi dal vědět o jejich skutcích; znám je. Kdysi jsi mi je ukázal. 19 Byl jsem důvěřivý jako beránek vedený na poráku. Nevěděl jsem, co proti mně zamýlejí. “Porazme strom i s ovocem, vytněme jej ze země ivých, a u není připomínáno jeho jméno.” 20 Hospodine zástupů, soudce spravedlivý, ty zkoumá ledví i srdce, ké spatřím tvou pomstu nad nimi. Vdy tobě jsem předložil svůj spor. 21 Proto praví Hospodin toto o anatótských muích, kteří ti ukládají o ivot. Říkají: “Neprorokuj ve jménu Hospodina a nezemře naí rukou.” 22 Proto praví Hospodin zástupů toto: “Hle, já je ztrestám. Jinoi zemřou mečem, synové a dcery jim zemřou hladem. 23 Nikdo po nich nezůstane, nebo uvedu zlé věci na anatótské mue v roce, kdy je budu trestat.”

Jeremjá 12

1 Jsi spravedlivý, Hospodine, i kdy s tebou vedu spor. Chci s tebou mluvit o tvých soudech: Proč je úspěšná cesta svévolníků? Vichni, kdo se dopoutějí věrolomnosti, ijí si v klidu. 2 Zasadil jsi je a oni zakořenili, vyrůstají a nesou plody. Jsi blízko, mají tě v ústech, ale daleko jsi jejich ledví. 3 Ty mě, Hospodine, zná a vidí mě, zkouí mé srdce, je s tebou. Vytríd' je jak ovce na poráku, zasně je ke dni pobíjení. 4 Jak dlouho jetě bude země truchlit a bylina schnout na vech polích? Pro zlobu těch, kdo na ní bydlí, jsou vyhlazována zvířata i ptactvo. Ale říkají: “Do naí budoucnosti Bůh nevidí.” 5 Běel jsi s pěimi a unavili tě; jak bys chtěl závodit s koni? V pokojné zemi ije v bezpečí, co si počne v houtinách Jordánu? 6 Vdy i tvoji bratři a dům tvého otce se vůči tobě zachovali věrolomně. Také oni z plna hrdla za tebou volali. Nevěř jim, i kdy s tebou pěkně mluví.” 7 “Svůj dům jsem opustil, odvrhl jsem své dědictví; co mi bylo nejmilejí, vydal jsem do rukou nepřátel. 8 Mé dědictví se mi stalo lvem z divočiny, vydává hlas proti mně. Proto je nemám rád. 9 Je mé dědictví pro mne kropenatý dravec? Je obklopeno dravci? Jděte, seeňte vechnu zvěř polí, přiveďte ji, a se naere. 10 Mnozí pastýři zničili mou vinici, polapali svůj podíl, můj ádoucí podíl obrátili v pou a zpustoený kraj. 11 Učinili z ní zpustoený kraj; leí přede mnou truchlivá a zpustoená. Zpustoená je celá země a není nikdo, kdo by si to bral k srdci.” 12 Po vech lysých návrích poutě přicházejí zhoubci. Hospodinův meč bude poírat od jednoho konce země ke druhému a ádný tvor nebude mít pokoj. 13 Zaseli penici, sklídí trní; vyčerpávali se bez uitku. Styďte se za to, co jste vytěili pro Hospodinův planoucí hněv. 14 Toto praví Hospodin o vech mých zlých sousedech, kteří sahají na dědictví, je dal Izraeli, svému lidu: “Hle, já je vyvrátím z jejich půdy, i dům Judův vyvrátím z jejich středu. 15 A je vyvrátím, potom se nad nimi opět slituji a přivedu kadého zpět do jeho dědictví v jeho zemi. 16 A jestlie by se pilně učili cestám mého lidu a přísahali při mém jménu: “Jakoe iv je Hospodin”, jak učili můj lid přísahat při Baalovi, pak jim bude zbudován dům mezi mým lidem. 17 Jestlie vak nebudou poslouchat, zcela vyvrátím onen pronárod a nechám jej zahynout, je výrok Hospodinův.”

Jeremjá 13

1 Toto mi řekl Hospodin: “Jdi si koupit lněný pás, dej si jej kolem beder a nesmáčeš jej ve vodě.” 2 Koupil jsem si tedy pás, jak ke mně Hospodin promluvil, a dal jsem si jej kolem beder. 3 Slovo Hospodinovo stalo se ke mně podruhé: 4 “Vezmi pás, který sis koupil a jej má kolem beder, vstaň a jdi k Eufratu a tam jej ukryj ve skalní trhlíně.” 5 I el jsem a ukryl jsem jej u Eufratu, jak mi Hospodin přikázal. 6 Po uplynutí mnoha dnů mi Hospodin opět řekl: “Vstaň a jdi k Eufratu a vezmi odtud pás, který jsem ti přikázal tam ukrýt.” 7 I el jsem tedy k Eufratu a vyhrabal jsem pás z místa, kam jsem jej ukryl. A hle, pás byl zničen, k ničemu se nehodil. 8 Tu se ke mně stalo slovo Hospodinovo: 9 “Toto praví Hospodin: Tak zničím pýchu Judy a nesmírnou pýchu Jeruzaléma. 10 Tento zlý lid, který se vzpírá slyet má slova a ije si podle svého zarputilého srdce, chodí za jinými bohy, slouží jim a klaní se jim, bude jako tento pás, který se k ničemu nehodí. 11 Jako pás přilne k bedrům mue, tak jsem k sobě přimkl celý dům izraelský a dům judský, je výrok Hospodinův, aby se mi stali lidem, jménem, chválou a oslavou. Ale neuposlechli.” 12 Proto jim vyřídí toto slovo: “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Kadý měch se plní vínem. Namítnou ti: “Copak nevíme, e se kadý měch plní vínem?” 13 Nato jim řekne: Toto praví Hospodin: Hle, já opojím vechny obyvatele této země, krále, kteří sedí na Davidovoě trůnu, kněze a proroky i vechny obyvatele Jeruzaléma, 14 a roztrhám je jednoho o druhého, otce i syny, je výrok Hospodinův; budu bez soucitu, bez lítosti a bez slitování, a je budu ničit.” 15 Slyte a naslouchejte, nebuďte domýliví, tak promluvil Hospodin. 16 Vzdejte slávu Hospodinu, svému Bohu, dříve ne způsobí tmu, dříve ne nohama narazíte o zeřelé hory. S nadějí se upínáte k světlu, ale on učinil z něho ero smrti, obesřel je černým mračnem. 17 Jestlie o tom nechcete slyet, vskrytu bude plakat má due kvůli vaí povýenosti, slzy mi proudem potečou z očí, a bude Hospodinovo stádce vedeno do zajetí. 18 Poruč králi a královně: “Sed'te v poníení, vdy spadla z vaich hlav koruna, která vás zdobila. 19 Města na jihu byla uzavřena a není nikoho, kdo by je otevřel. Celý Juda byl přestěhován, přestěhován do jednoho.” 20 Pozvedni oči a hled' na ty, kdo přicházejí od severu. “Kde je tobě svěřené stádo, ovce, je byly tvou ozdobou? 21 Co řekne, a nad tebou ustanoví tvými pohlaváry a vůdci ty, které jsi učila? Co tě pak nezachvátí porodní bolesti jako rodičku? 22 Řekne-li si v srdci: “Proč mě to potkalo?” Pro mnoství tvých nepravostí byla ti vyhrnuta sukně a bylas vydána násilí. 23 Mue snad Kúijec změnit svou kůi? Či levhart svou skvrnitost? Jak vy byste mohli jednat dobře, kdy jste se naučili páchat zlo? - 24 Rozptýlím je jako stébla slámy, je poletují ve větru z poutě.” 25 “To je tvůj los, úděl, jej jsem ti vyměřil, je výrok Hospodinův. Poněvad jsi na mě zapomněla, spoléhala ses na klam. 26 To já jsem ti zvedl sukni přes tvář a byla vidět tvá hanba, 27 tvé cizoloství a tvá vánivost, mrzký skutek tvého smilstva. Na pahorcích v poli jsem viděl tvé ohyzdné modly. Běda tobě, Jeruzaléme. Nejsi čistý! Jak dlouho jetě?”

Jeremjá 14

1 O slovu Hospodinově, které se stalo k Jeremjáovi ohledně sucha. 2 Juda truchlí, jeho brány zchátraly a chmurně klesly k zemi. Z Jeruzaléma stoupá alostný křik. 3 Jejich vzneení posílají svou čeleď pro vodu. Ta chodí k nádrím a vodu nenachází, vrací se s prázdnými nádobami. Stydí se a hanbí a zakrývá si hlavu. 4 Jsou zděni nad rolemi, nebo v zemi nenastává doba deů. Oráči se stydí, zakrývají si hlavu. 5 I laň v poli opoutí, co porodila, nebo není zeleň. 6 Na lysých návrích postávají divocí osli, větrí jako akalové, vypovídá jim zrak, nebo nejsou byliny. 7 “Jestlie mluví proti nám nae nepravosti, jednej, Hospodine, pro své jméno. Mnohokrát jsme se odvrátili, hřeili jsme proti tobě. 8 Naděje Izraele, jeho spasiteli v čase

souení! Proč jsi v zemi jako host, jak pocestný, který se zdrí jen přes noc? 9 Proč jsi jak zdrcený člověk, jak bohatýr, který není s to spasit? Ty jsi Hospodine, uprostřed nás a nazývají nás tvým jménem. Nežříkej se nás!” 10 Toto praví Hospodin o tomto lidu: “Milují toulky a své nohy neetří”; proto v nich nemá Hospodin zalíbení. Bude nyní připomínat jejich nepravost a trestat jejich hřích. 11 Hospodin mi poručil: “Nemodli se za dobro tohoto lidu. 12 Ani kdy se budou postit, nevyslyším jejich bědování, ani kdy připraví obě zápalnou a přídavnou, nenajdu v nich zalíbení. Zcela s nimi skoncuji mečem, hladem a morem.” 13 Nato jsem řekl: “Ach, Panovníku Hospodine, hle, proroci jim říkají: Nespatříte meč a hlad mít nebudete, nýbrž dám vám na tomto místě pravý pokoj.” 14 Hospodin mi řekl: “Ti proroci prorokují mým jménem klam. Neposlal jsem je a nepřikázal jsem jim to a nemluvil jsem k nim. Prorokují vám klamné vidění, nicotnou větvu a lest vlastního srdce.” 15 Toto praví Hospodin proti těm prorokům, kteří prorokují jeho jménem: “Já jsem je neposlal. To oni říkají: “V této zemi nebude meč a hlad.” Mečem a hladem vymřou ti proroci do jednoho. 16 A lid, jemu prorokovali, bude leet po ulicích Jeruzaléma sraen hladem a mečem a nikdo je nepohřbí, ani jejich eny ani jejich syny a dcery. Tak vyleji na ně jejich zlobu.” 17 Řekni jim toto slovo: Z mých očí tekou slzy dnem i nocí bez přestání, nebo těká rána rozdrtila panenskou dceru mého lidu velikou, bolestnou ranou. 18 Vyjdu-li na pole, hle, skolení mečem, přijdu-li do města, hle, zesláblí hlady; jak prorok, tak kněz procházejí zemí a nevědí si rady.” 19 “Co jsi opravdu zavrhl Judu? Tvá due si zprotivila Sijón? Proč nás bije, co pro nás není uzdravení? S nadějí jsme vyhlíeli pokoj, ale nic dobrého nepřichází, čas uzdravení, a hle předěnění. 20 Hospodine, uznáváme svou svévoli, i nepravost svých otců, hřeili jsme proti tobě. 21 Neodmítej nás vak pro své jméno, nenech zhanobit trůn své slávy. Rozpomeň se a neru svou smlouvu s námi. 22 Co jsou mezi přeludy pronárodů ti, kdo by mohli dát dé? Co nebesa vydávají detě? Nejsi to ty sám, Hospodine, ná Boe? Skládáme naději v tebe, nebo ty koná vechny tyto věci!”

Jeremjá 15

1 Hospodin mi řekl: “I kdyby se přede mne postavil Mojí a Samuel, nepřiklonil bych se k tomuto lidu. Poli jej ode mne pryč, a odejde! 2 A se tě budou ptát: “Kam máme odejít?”, řekne jim: Toto praví Hospodin: Kdo je určen smrti, propadne smrti, kdo meči, meči, kdo hladu, hladu, kdo zajetí, zajetí.” 3 Ztrestám je na čtverý způsob, je výrok Hospodinův: mečem, by zabíjel, psy, aby vláčeli, nebeským ptactvem a zemským zvířectvem, aby ralo a ničilo. 4 Učiním je obrazem hrůzy pro vechna království země kvůli Menaeovi, synu judského krále Chizkijáe, kvůli tomu, co páchal v Jeruzalémě.” 5 “Kdo s tebou bude mít soucit, Jeruzaléme? Kdo ti projeví účast? Kdo k tobě zajde, aby se zeptal, jak se ti daří? 6 Ty sám sis mě přestal vímat, je výrok Hospodinův, odeel jsi ode mne. Napřáhnu na tebe ruku a zničím tě; stálé ohledy mě unavují. 7 Převěju je lopatou na obilí v branách země, o děti připravím, zahubím svůj lid: od svých cest se neodvrátili. 8 Zůstane mi v něm víc vdov ne písku v mořích. Za poledne na ně přivedu zhoubce, na matku i na mládence. Náhle přepadnu město hněvem a hrůzou. 9 Zchřadne sedminásobná rodička, vypustí dui. Jetě za dne jí zajde slunce. Bude se stydět, rdít studem. Ty kteří zůstanou, vydám meči před tváří jejich nepřátel, je výrok Hospodinův.” 10 Běda mi, matko má, e jsi mě zrodila, mue sporu a sváru pro celou zemi. Nic jsem si nevypůjčil, nikdo mi nepůjčil, vichni mi klnou. 11 Hospodin praví: “Nepřichystal jsem ti dobro? Nesrazil jsem kvůli tobě nepřítel v čase zlém, v čase souení? 12 Dá se přerazit elezo, elezo ze severu, či bronz? 13 Tvé zboží a poklady vydám bez náhrady v plen za vechny tvé hříchy, páchané po celém tvém území. 14 Dám tě odvést tvými nepřáteli do země, kterou nezná. Rozhoří se proti vám oheň roznícený mým hněvem.” 15 Tys o tom věděl, Hospodine, pamatuj na mě a ujmi se mne. Vykonej za mne pomstu na těch, kdo mě pronásledují. Pro svou shovívavost mě odtud jetě neber. Věz, e pro tebe snáím potupu. 16 Jakmile se objevila tvá slova, pozřel jsem je. Tvá slova mi byla veselím a

radostí srdce. Nazývají mě tvým jménem, Hospodine, Boe zástupů. 17 Nesedám v kruhu těch, kdo se vysmívají, a nejásám. Kvůli tvé ruce sedím osamocen, nebo jsi mě naplnil svým hrozným hněvem. 18 Proč je má bolest trvalá a má rána nevyléčitelná a nechce se hojit? Stal ses mi tím, kdo jako by lhal, vodou nestálou. 19 Proto praví Hospodin toto: “Jestlie se obrátí, vrátím tě k sobě, stane přede mnou. Bude-li pronáet vzácná slova, nic bezcenného, bude mými ústy. Oni se musejí obrátit k tobě, ty se k nim neobracej. 20 Učinil jsem tě vůči tomuto lidu nedostupnou bronzovou hradbou. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohu tě, nebo já jsem s tebou, abych tě spasil a vysvobodil, je výrok Hospodinův. 21 Vysvobodím tě z rukou zlovolníků a vykoupím tě ze spárů katanů.”

Jeremjá 16

1 Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Neberte si enu. Nebude mít na tomto místě syny ani dcery. 3 Toto praví Hospodin o synech a dcerách zrozených na tomto místě, o jejich matkách, které je porodily, a o jejich otcích, kteří je zplodili v této zemi: 4 Zemřou na smrtelné nemoci. Nebude se nad nimi naříkat a nebudou pohřbeni. Budou hnojem na povrchu role. Skoncuje s nimi meč a hlad. Jejich mrtvolky budou za pokrm nebeskému ptactvu a zemskému zvířectvu.” 5 Toto praví Hospodin: “Nevcházej do domu smuteční hostiny, nechod' tam, kde se naříká, a neprojevuji jim soustrast, nebo já jsem tomuto lidu vzal svůj pokoj, je výrok Hospodinův, spolu s milosrdenstvím a slitováním. 6 Velcí i malí v této zemi zemřou a nebudou pohřbeni. Nebude se nad nimi naříkat a nikdo si pro ně nebude dělat smuteční zářezy ani lysinu. 7 Při truchlení nebudou lámat chléb, aby potěili toho, kdo truchlí nad mrtvým, nedají napít z kalicha útěchy těm, kdo truchlí nad otcem či matkou. 8 Nevejde ani do domu, v něm se hoduje, abys tam s nimi poseděl, pojedl a popil.” 9 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: “Hle, způsobím, e na tomto místě, před vaím zrakem a za vaich dnů přestane veselí a hlas radosti, hlas enicha a hlas nevěsty.” 10 “A oznámí tomuto lidu vechna tato slova, zeptají se tě: “Proč Hospodin promluvil proti nám vechno toto velké zlo? Jaká je nae nepravost? Jaký je ná hřích? V čem jsme hřeili proti Hospodinu, naemu Bohu?” 11 Na to jim odpoví: V tom, e mě vai otcové opustili, je výrok Hospodinův, a chodili za jinými bohy, slouili jim a klaněli se jim; mne opustili a můj zákon nedodrovali. 12 Vy vak jste činili horí věci ne vai otcové; hle, kadý z vás si ije podle svého zarputilého a zlého srdce a mne neposlouchá. 13 Z této země vás uvrhnu do země, kterou jste nepoznali vy ani vai otcové, a tam budete dnem i nocí slouit jiným bohům. U pro vás nemám ádné smilování.” 14 “Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy se u nebude říkat: “Jakoe iv je Hospodin, který vyvedl syny Izraele z egyptské země”, 15 nýbr: “Jakoe iv je Hospodin, který vyvedl syny Izraele ze severní země a ze vech zemí, kam je rozehnal”. Přivedu je zpět do země, kterou jsem dal jejich otcům.” 16 “Hle, já posílám k mnohým rybářům, je výrok Hospodinův, a ti je vyloví jako ryby, pak také polu k mnohým lovcům a ti je budou lovit na kadé hoře a na kadém pahorku a ve skalních trhlinách. 17 Mám na zřeteli vechny jejich cesty; neskryjí se přede mnou, před mým zrakem svou nepravost neschovají. 18 Napřed jim toti za jejich nepravost a za jejich hřích dvojnásobně odplatím. Znesvětili mou zemi mrinami svých ohyzdnych model a naplnili mé dědictví svými ohavnostmi.” 19 Hospodine, má sílo a má zátito, mé útočitě v den souení, k tobě přijdou pronárody ze vech dálav země a řeknou: “Jistě nai otcové v dědictví obdrelí klam, přelud, který k uitku jim nebyl.” 20 “Můe si člověk udělat bohy? ádní bohové to nejsou. 21 Proto hle, já jim dám poznat, tentokrát jim dám poznat svou moc a bohatýrskou sílu, poznají, e moje jméno je Hospodin.”

Jeremjá 17

1 Judův hřích je zapsán elezným rydlem, je vyryt diamantovým hrotem na tabulku jejich srdcí, na rohy vaich oltářů. 2 I jejich synové si připomínají jejich oltáře a posvátné kůly u zelených stromů na vysokých pahorcích. 3 “Horo má v poli, vydám v plen tvé zboží, vechny tvé poklady, tvá posvátná návrí pro hřích páchaný po celém tvém území. 4 Bude muset uvolnit své dědictví, které jsem ti dal. Dám tě tvým nepřátelům do otroctví v zemi, kterou nezná. Zanítli jste oheň mého hněvu, navěky bude hořet.” 5 Toto praví Hospodin: “Proklet buď mu, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina. 6 Bude jako jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v pouti, v zemi solných plání, kde nelze bydlet. 7 Poehnán buď mu, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu. 8 Bude jako strom zasazený u vody; své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející ár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody.” 9 “Nejúskočnější ze veho je srdce a nevyčísitelné. Kdopak je zná? 10 Já Hospodin zpytuji srdce a zkoumám ledví, já kadému splatím podle jeho cesty, podle ovoce jeho skutků.” 11 Koroptev sedí na vejcích, ale mladé nevyvede. Tak ten, kdo nabude bohatství nespravedlivě, v půlce ivota je opustí a skončí jako bloud. 12 Trůne slávy, od počátku vyvýený, místo naí svatyně, 13 naděje Izraele, Hospodine, vichni, kdo tě opoutějí, propadnou hanbě. Ti, kdo se ode mne odvracejí, jsou zapsáni v zemi stínů, protoe opustili zdroj ivých vod, Hospodina. 14 Uzdrav mě, Hospodine, a budu zdráv, spas mě a budu spasen, nebo ty jsi můj chvalozpěv. 15 Hle, oni mi říkají: “Kde je Hospodinovo slovo? A se přece splní!” 16 Nedral jsem se o to být tvým pastýřem, netouil jsem po dnu zkázy. Ty ví, co vylo z mých rtů; je to přímo před tebou. 17 Nebuď mi tím, kdo děsí. Tys mé útočitě ve zlý den. 18 A propadnou hanbě ti, kdo mě pronásledují, a já a se hanbit nemusím. A oni jsou zděni, a já a zděn nejsem. Uved' na ně zlý den a dvojnásob těkou ranou je rozdr! 19 Toto mi praví Hospodin: “Jdi a postav se v bráně synů mého lidu, jí vcházejí a vycházejí judtí králové, a ve vech jeruzalémských branách. 20 Řekni jim: Judtí králové, celé Judsko a vichni obyvatelé Jeruzaléma, kteří vcházíte těmito branami, slyte slovo Hospodinovo: 21 Toto praví Hospodin: Bedlivě dbejte, abyste nenosili břemena v den odpočinku a nepřináeli je do jeruzalémských bran. 22 Nevynáejte břemena ze svých domů v den odpočinku a nevykonávejte ádnou práci, ale a je vám den odpočinku svatý, jak jsem přikázal vaim otcům. 23 Ale neposlechli a ucho nenaklonili, nýbr zůstali tvrdoíjní, neslyeli a nepřijali napomenutí. 24 Budete-li mě opravdu poslouchat, je výrok Hospodinův, a v den odpočinku nebudete přináet břemena do bran tohoto města, ale bude vám den odpočinku svatý a nebudete v něm konat ádnou práci, 25 budou vcházet branami tohoto města králové a velmoové, kteří dosednou na Davidův trůn, budou jezdit na voze a na koních, oni i jejich velmoové, mui judtí a obyvatelé Jeruzaléma, a toto město bude trvat navěky. 26 Z judských měst a z okolí Jeruzaléma, ze země Benjamínovy, z Přímořské níiny, z pohorí, z Negebu přijdou a přinesou do Hospodinova domu obě zápalnou, obětní hod i obě přídavnou a kadidlo, přinesou i obě děkovnou. 27 Nebudete-li mě poslouchat a den odpočinku vám nebude svatý, ale budete-li v den odpočinku nosit břemena a vcházet s nimi do jeruzalémských bran, zanítím v jeho branách oheň a ten pozře jeruzalémské paláce a neuhasne.”

Jeremjá 18

1 Slovo, které se stalo od Hospodina k Jeremjáovi: 2 “Vstaň a sestup do hrnčířova domu a tam ti ohlásím svá slova.” 3 Sestoupil jsem tedy do hrnčířova domu, právě kdy pracoval na hrnčířském kruhu. 4 Ale nádoba, kterou vlastní rukou z hlíny zhotovoval, se nepovedla. Začal znovu a udělal z ní nádobu jinou; dělal, co se mu zdálo být správné. 5 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 6 “Copak nemohu naloit s vámi jako ten hrnčíř, dome izraelský? je výrok Hospodinův. Hle, jste v mých rukou jako hlína v rukou hrnčířových, dome izraelský. 7 Jednou promluví proti pronárodu a proti království, e je vyvrátím, podvrátím a zničím. 8 Avak odvrátí-li se onen pronárod od zla, je páchal a proti němu jsem mluvil, budu

litovat toho, e jsem zamýlel způsobit mu něco zlého. 9 Jindy promluví o pronárodu a o království, e je vybuduji a zasadím. 10 Budou-li se vak dopoutět toho, co je zlé v mých očích, a nebudou mě poslouchat, budu litovat toho, e jsem slíbil prokázat jim dobré věci. 11 A nyní vyříd' muům judským a obyvatelům Jeruzaléma: Toto praví Hospodin: Hle, já připravuji proti vám zlo, to zamýlím proti vám. Navrate se u kadý ze své zlé cesty, napravte své cesty a své skutky." 12 Oni vak řekli: "Zbytečné řeči. Půjdeme za svými úmysly, kadý z nás bude jednat podle svého zarputilého a zlého srdce." 13 Proto praví Hospodin toto: "Jen se dotate mezi pronárody! Kdo kdy slyel něco takového? Hružostrané věci se dopustila panna izraelská. 14 Zmizí sněhová pole ze skal Libanónu? Vyschnou snad tyto cizí vody, chladné a bystré? 15 Na mne vak můj lid zapomněl, pálí kadidlo faleným bohům. Přivedu je k pádu na jejich cestách, na stezkách věčnosti, půjdou po neschůdných, neupravených cestách. 16 Jejich země bude vzbuzovat úděs a věčný posměch, kadý kolemjdoucí bude nad ní v úděsu potřásat hlavou. 17 Jako východním větrem, tak je rozptýlím před nepřítelem. Obrátím se k nim zády, a ne tváří, v den jejich běd." 18 Ale oni řekli: "Pojd' me a něco si na Jeremjáe vymyslíme. Knězi přece nechybí zákon, mudrci úradek, proroku slovo. Pojd' me, utlučeme ho jazykem, nedáme na ádné jeho slovo." 19 Pozornost mi věnuj, Hospodine, a sly hlas těch, kdo se mnou vedou spor. 20 Co má být odměňováno dobro zlem, e mi kopu jámu? Pamatuj, jak jsem před tebou stával a mluvil v jejich prospěch a odvracel od nich tvé rozhořčení. 21 Proto vydej jejich syny hladu, vydej je na pospas meči, jejich eny a jsou bez dětí a ovdovělé a mue a skolí smrt, jejich jinoi a jsou pobiti v boji mečem. 22 Z jejich domů a se rozléhá úpění, přived' na ně znenadání hordu, nebo vykopali jámu, aby mě polapili, nastraili osidla mým nohám. 23 Ty, Hospodine, ví o kadém jejich záměru, e mi chtějí způsobit smrt. Nezprouj je viny, jejich hřích a u tebe smazán není, a jsou před tebou přivedeni k pádu, tak s nimi nalo v čas svého hněvu.

Jeremjá 19

1 Toto praví Hospodin: "Jdi a kup u hrnčírě hliněnou lahvici a s některými starími lidu a starími z kněstva 2 vyjdi do Údolí syna Hinómova, které je před Střepnou branou, a volej tam slova, která k tobě budu mluvit. 3 Řekni jim: Králové judtí a obyvatelé Jeruzaléma, slyte slovo Hospodinovo. Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Hle, já uvedu na toto místo zlo. Tomu, kdo o něm uslyší, bude znít v uích. 4 Opustili mě, cizím mi učinili toto místo a pálili na něm kadidlo jiným bohům, které neznali oni ani jejich otcové ani judtí králové, a toto místo naplnili krví nevinných. 5 Vybuodovali posvátná návří Baalova, aby Baalovi jako zápalné oběti pálili v ohni své syny. K tomu jsem jim přece nedal příkaz, ani jsem o tom nemluvil, ani mi to na mysl nepřilo. 6 Proto hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy toto místo se u nebude nazývat "Tófet" či "Údolí syna Hinómova", nýbr "Údolí vradění". 7 Na tomto místě rozbiji na střepy záměr Judy a Jeruzaléma, způsobím to, e padnou mečem před svými nepřáteli, do rukou těch, kdo jim ukládají o ivot; jejich mrtvolvy vydám za pokrm nebeskému ptactvu a zemskému zvířectvu. 8 Způsobím, e toto město bude vzbuzovat úděs a posměch; kadý kolemjdoucí nad vemi jeho ranami posměně zasykne úasem. 9 Způsobím, e budou jíst maso svých synů a maso svých dcer, jeden bude poírat maso druhého v obleení a tísní, a je budou tísnit jejich nepřátelé a ti, kdo jim ukládají o ivot. 10 Nato rozbije tu lahvici před mui, kteří půjdou s tebou, 11 a řekne jim: Toto praví Hospodin zástupů: Právě tak, jak se rozbíjí hliněná nádoba a nelze ji u opravit, rozbiji tento lid a toto město; v Tófetu se bude pohřbívat, protoe jinde místo k pohřbívání nebude. 12 Právě tak naloím s tímto místem, je výrok Hospodinův, a s jeho obyvateli. Učiním tomuto městu jako Tófetu. 13 Domy v Jeruzalémě a domy judských králů budou nečisté jako místo Tófet; to se týká vech domů, na jejich střechách se pálilo kadidlo vekerému nebeskému zástupu a konaly úlitby jiným bohům." 14 Kdy přiel Jeremjá z Tófetu, kam jej Hospodin poslal prorokovat, postavil se na nádvoří Hospodinova domu a řekl vemu lidu: 15 "Toto praví

Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Hle, já uvedu na toto město i na vechna města kolem vechno zlo, které jsem nad ním vyhlásil, nebo jsou tvrdoíjní a neposlouchají má slova.”

Jeremjá 20

1 Pachúr, syn kněze Iméra, jen byl vrchním dohlíitelem v Hospodinově domě, slyel Jeremjáe prorokovat tato slova. 2 Proto dal Pachúr proroka Jeremjáe zbít a vsadit do klády, která byla v horní Benjamínské bráně, u Hospodinova domu. 3 Nazítří, kdy Pachúr vyvedl Jeremjáe z klády, řekl mu Jeremjá: “Hospodin tě nepojmenoval Pachúr, nýbr Magór mi-sábíb (to je Kolkolem děs).” 4 Toto praví Hospodin: “Děsu vydám tebe i vechny tvé přátele. Před tvými zraky padnou mečem svých nepřátel. Celé Judsko vydám do rukou babylónskému králi. On je přestěhuje do Babylóna a pobije mečem. 5 Vydám té celou klenotnici tohoto města s vekerým jeho jměním a s vekerými jeho drahocennostmi, rovně vechny poklady judských králů vydám do rukou jejich nepřátel; uloupí je, vezmou a odnesou do Babylóna. 6 A ty, Pachúre, i vichni obyvatelé tvého domu, půjdete do zajetí; přijde do Babylóna a tam zemře a tam bude pohřben ty i vichni tvoji přátelé, jim jsi klamně prorokoval.” 7 Přemlouvals mě, Hospodine, a dal jsem se přemluvit. Zdolal jsi mě a přemohl. Po celé dny jsem jen pro smích, kadý se mi vysmívá. 8 Sotvae promluvím, upím, přivolávám násilí a zhoubu, nebo Hospodinovo slovo mi přináí jen potupu a pokleby po celé dny. 9 Řekl jsem: “Nebudu je připomínat, u nebudu v jeho jměnu mluvit”, avak je v mém srdci jak hořící oheň, je uzavřeno v mých kostech, jsem vyčerpán tím, co musím snáet, dál u nemohu. 10 Z mnoha stran pomluvy slyím. Kolkolem děs! “Udejte ho!” “Udáme ho!” Kdekdo z těch, s nimi jsem pokojně il, čeká, a se zhrouitím. “Snad se dá nachytat, pak ho přemůeme, zajmeme ho a pomstíme se mu.” 11 Ale Hospodin je se mnou jako přesilný bohatýr, proto moji pronásledovatelé upadnou a dál nebudou moci, velice se budou stydět, e nebudou mít úspěch, jejich věčná hanba nebude zapomenuta. 12 Hospodine zástupů, který zkoumá spravedlivého, ty vidí do ledví i do srdce, ké spatřím tvou pomstu nad nimi. Vdy tobě jsem předloil svůj spor. 13 Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, protoe vysvobodil uboáka z rukou zlovolníků. 14 Proklet buď den, v něm jsem se narodil. Den, v kterém mě má matka porodila, a není poehnán. 15 Proklet buď mu, jen zvěstoval mému otcí: “Narodilo se ti dítě, chlapec”, a udělal mu velkou radost. 16 A je ten mu jako města, která Hospodin nelítostně vyvrátil; a zrána slyí úpěnlivé volání a za poledne válečný povyk. 17 e mě neusmrtil hned v matčině lůně, aby mně má matka byla hrobem, aby její lůno bylo věčně těhotné! 18 Proč jsem vyel z matčina lůna? Abych viděl trápení a strasti, aby v hanbě skončily mé dny?

Jeremjá 21

1 Slovo, které se stalo od Hospodina k Jeremjáovi, kdy k němu král Sidkijá poslal Pachúra, syna Malkijáova, a Sefanjáe, syna kněze Maasejáe: 2 “Dota se prosím ohledně nás Hospodina, nebo Nebúkadnesar, král babylónský, začal proti nám válčit. Snad s námi Hospodin naloí podle své divuplné moci a on od nás odtáhne.” 3 Jeremjá jim odpověděl: “Toto vyřídíte Sidkijáovi: 4 Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Hle, odejmu válečné zbraně, které máte ve svých rukou a jimi bojujete vně hradeb proti babylónskému králi a Kaldejcům, kteří vás obléhají, a shromádím je doprostřed tohoto města. 5 A sám budu proti vám bojovat napřaenou rukou a pevnou paí, s hněvem, rozhořčením a velkým rozlícením. 6 Obyvatele tohoto města, lidi i dobytek, raním těkým morem a pomřou. 7 Potom, je výrok Hospodinův, vydám Sidkijáe, judského krále, i jeho sluebníky a lid, ty, kdo zůstanou v tomto městě po moru, meči a hladu, do rukou Nebúkadnesara, krále babylónského, do ruku jejich nepřátel, do rukou těch, kdo jim

ukládají o ivot. Ten je pobije ostrým meče, bez lítosti, bez soucitu, bez slitování.” 8 A tomuto lidu řekne: “Toto praví Hospodin: Hle, předkládám vám cestu ivota a cestu smrti. 9 Kdo bude sídlit v tomto městě, zemře mečem, hladem a morem. Kdo vak vyjde a skloní se před Kaldejci, kteří vás obléhají, zůstane naivu, jako kořist získá svůj ivot. 10 Nebo jsem obrátil svou tvář proti tomuto městu ke zlému, a ne k dobrému, je výrok Hospodinův. Bude vydáno do rukou babylónskému králi a ten je spálí ohněm.” 11 Domu judského krále řekni: “Slyte slovo Hospodinovo. 12 Dome Davidův, toto praví Hospodin: Za jitra zjednávejte právo a vysvobozujte oloupeného z rukou utiskovatele, nebo mé rozhořčení vzplane jako oheň a bude hořet, ani je kdo uhasí, a to pro vae zlé skutky. 13 Chystám se na tebe, která trůní v dolině, skálo na rovině, je výrok Hospodinův, na ty, kdo říkají: “Kdo by k nám vnikl? Kdo by se dostal do našich obydlí?” 14 Ztrestám vás podle ovoce vašich skutků, je výrok Hospodinův. Ve vašem lese zanítím oheň a ten požře ve kolem.”

Jeremjá 22

1 Toto praví Hospodin: “Sestup do domu krále judského a vyhlas tam toto slovo. 2 Řekni: Sly slovo Hospodinovo, králi judský, který sedí na trůně Davidově, ty i tvoji sluebníci i tvůj lid, ti, kdo přicházejí do těchto bran. 3 Toto praví Hospodin: Uplatňujte právo a spravedlnost, vysvobozujte oloupeného z rukou utiskovatele, netýrejte bezdomovce, sirotka a vdovu, nedopoutějte se násilí, neprolévejte na tomto místě nevinnou krev. 4 Budete-li vskutku podle tohoto slova jednat, budou branami tohoto domu vcházet králové, kteří budou sedět po Davidovi na jeho trůnu, budou jezdit na voze i na koních, král i jeho sluebníci i jeho lid. 5 Neuposlechnete-li těchto slov, přísahám při sobě, je výrok Hospodinův, e tento dům bude obrácen v trosky.” 6 Toto praví Hospodin o domě krále judského: “Byl jsi mi Gileádem a vrcholkem Libanónu. Učiním tě vak poutí, městy, je nebudou obývána. 7 Posvětím proti tobě iřitele zkázy, kadého s jeho zbrojí, ti porazí tvé nejlepší cedry a vhodí do ohně.” 8 Mnohé pronárody budou přecházet kolem tohoto města a jeden druhého se bude ptát: “Proč Hospodin takhle naloil s tímto velkým městem?” 9 Dostanou odpověď: “Protoe opustili smlouvu Hospodina, svého Boha, klaněli se jiným bohům a slouili jim.” 10 Neoplakávejte mrtvého, neprojevujte soustrast, plačte usedavě nad tím, kdo odchází, poněvad se u nevrátí a neuvidí svou rodnou zem. 11 Toto praví Hospodin o alúmovi, synu Jójjáovu, králi judském, který kraloval po svém otci Jójjáovi, a z tohoto místa odeel: “Ji se sem nevrátí. 12 Na místě, kam ho přestěhovali, zemře, tuto zemi u neuvidí.” 13 “Běda, kdo staví svůj dům nespravedlností a své pokojíky na stře bezprávím, svého bližního nutí pracovat zadarmo a jeho výdělek mu nedává. 14 Kdo říká: “Vystavím si rozměrný dům s prostornými pokojíky na stře, prorazím si v něm okna, obloím jej cedrem a natřu rudkou.” 15 Zda proto bude králem, kdy se bude naparovat v cedroví? Zдали se tvůj otec nenajedl a nenapil? Kdy uplatňoval právo a spravedlnost, tehdy se mu dobře vedlo. 16 Kdy se zastával utitěného a uboáka, tehdy bývalo dobře. Zda to neznamená, e mě znal? je výrok Hospodinův. 17 Ale tvé oči a tvé srdce nezajímá nic ne vlastní zisk, prolévání nevinné krve, páchání útisku a křivd.” 18 Proto praví Hospodin o Jójakímovi, synu Jójjáovu, králi judském, toto: “Nebudou nad ním naříkat: “Běda, můj bratře, běda, sestro!” Nebudou nad ním naříkat: “Běda, pane, běda, veličenstvo!” 19 Bude pohřben, jako se pohřbívá osel, bude vyvlečen a odhozen ven za jeruzalémské brány.” 20 “Vystup na Libanón, dcero, a křič, a zazní tvůj hlas v Báanu. Křič z Abarímu, protoe vichni tvoji milenci jsou roztrženi. 21 Mluvil jsem k tobě, dokud jsi měla klid. Řekla jsi: “Nebudu poslouchat!” Byla jsi zvyklá u od svého mládí neposlouchat můj hlas. 22 Vechny tvé pastýře spase vítr, tvoji milenci půjdou do zajetí. Tehdy se bude stydět a hanbit za vechno zlo, je jsi spáchala. 23 Ty, která ses usídlila na Libanónu, uhnízdila se na cedrech, jak bude vzdychat, a na tebe přijdou bolesti, a se bude svíjet jako rodička!” 24 “Jakoe jsem iv, je výrok Hospodinův, i kdyby byl Konjá, syn Jójakímův, král judský, pečetním prstenem na mé pravé ruce,

střhnu tě odtamtud. 25 Vydám tě do rukou těch, kdo ti ukládají oivot, do rukou těch, jich se tak leká, do rukou Nebúkadnesara, krále babylónského, a do rukou Kaldejců. 26 Uvrhnu tebe i tvou matku, která tě porodila, do jiné země, kde jste se nenarodili, a tam zemřete. 27 Ale do země, ke které se budou upínat svou duí v touze po návratu, tam se nenavrátí.” 28 Co je tento muž, Konjá, stvůrou hodnou opovření a rozbití, je nádobou neoblíbenou? Proč byli on i jeho potomstvo odvřeni a odhozeni do země, kterou neznali? 29 Země, země, země! Sly slovo Hospodinovo. 30 Toto praví Hospodin: “Zapíte tohoto muže jako bezdětného, muže, který nebude mít ve svých dnech zdar. Nikomu z jeho potomků se nepodaří dosednout na Davidův trůn a být opět v Judsku vladařem!”

Jeremjá 23

1 “Běda pastýřům, kteří hubí a rozptylují ovce mé pastvy,” je výrok Hospodinův. 2 Proto Hospodin, Bůh Izraele, praví proti těm pastýřům, pastýřům svého lidu, toto: “Mé ovce rozptylujete, rozháníte je a nedohlíte na ně. Hle, já vás za vaše zlé skutky ztrestám, je výrok Hospodinův. 3 Sám shromádím pozůstatek svých ovcí ze všech zemí, kam jsem je rozehnal, a přivedu je zpět na jejich nivy a budou plodné a rozmnoží se. 4 Ustanovím nad nimi pastýře a ti je budou pást, nebudou se jim bát ani děsit a žádná nebude pohřevána, je výrok Hospodinův.” 5 “Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy Davidovi vzbudím výhonek spravedlivý. Kralovat bude jako král a bude prozíravý a bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost. 6 V jeho dnech dojde Judsko spásy a Izrael bude přebývat v bezpečí. A nazvou ho tímto jménem: “Hospodin - naše spravedlnost”. 7 “Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy se u nebude říkat: “Jaké je Hospodin, který vyvedl syny Izraele z egyptské země”, 8 nýbrž: “Jaké je Hospodin, který vyvedl a přivedl potomstvo domu Izraelova ze severní země a ze všech zemí, kam je rozehnal”. Usadí se ve své zemi.” 9 O prorocích: “Mé srdce je zlomeno v mém nitru, všechny mé kosti se chvějí, jsem jako opilý člověk, jako mu zmožený vínem, kvůli Hospodinu, kvůli jeho svatým slovům. 10 Poněvadž země je plná cizolonců, truchlí pod kletbou a pastviny na stepi vyschly; oni však běhají za zlem a zmuile si vedou v tom, co není správné. 11 Vždy jak prorok, tak kněz se rouhají, i ve svém domě nalézám jejich zlé činy, je výrok Hospodinův. 12 Proto bude jejich cesta kluzká, budou vyhnáni do temnoty a v ní padnou; přivedu na ně zlo, rok jejich trestu, je výrok Hospodinův.” 13 Na samařských prorocích jsem viděl tuto nepatřičnost: Prorokovali ve jménu Baalově a sváděli Izraele, můj lid. 14 Také u jeruzalémských proroků jsem viděl hroznou věc: cizoloncství a neustálé klamání. Posilují ruce zlovolníků, aby se nikdo neodvrátil od svých zlých činů. Jsou pro mne vichni jako Sodoma a obyvatelé města jako Gomora. 15 Proto Hospodin zástupů praví proti těm prorokům toto: “Hle, nakrmím je pelyňkem a napojím je otrávenou vodou, protože od jeruzalémských proroků vylo rouhačství nad celou zemí.” 16 Toto praví Hospodin zástupů: “Neposlouchejte slova proroků, kteří vám prorokují, obluzují vás přeludy, ohlají vám vidění svých srdcí, a ne to, co vylo z úst Hospodinových.” 17 Stále říkají těm, kteří mě znevažují: “Hospodin promluvil: Budete mít pokoj”, a každému, kdo chodí se zarputilým srdcem, slibují: “Nedolehne na vás nic zlého.” 18 Kdo však byl v důvěrném obecnství s Hospodinem? Kdo viděl a slyel jeho slovo? Kdo věnoval pozornost jeho slovu a naslouchal? 19 Hle, vichr Hospodinův! Vzplálo rozhořčení. Vichr víří, stáčí se na hlavu svévolníků. 20 Hospodinův hněv se neodvrátí, dokud nevykoná a nesplní záměry jeho srdce. V posledních dnech to určitě pochopíte. 21 “Já jsem ty proroky neposlal, a přesto běží, nemluvil jsem k nim, a přesto prorokují. 22 Kdyby byli v důvěrném obecnství se mnou a hlásali má slova mému lidu, odvrátili by je od jejich zlé cesty a od jejich zlých skutků. 23 Jsem Bůh, jenom kdy jsem blízko? je výrok Hospodinův; jsem-li daleko, Bůh u nejsem? 24 Může se někdo skrýt ve skrýších a já ho neuvidím? je výrok Hospodinův. Nenaplňuji snad nebe i zemi? je výrok Hospodinův.” 25 “Slyel jsem, co říkají proroci, kteří v mém jménu prorokují klam. Říkají: “Měl jsem sen, měl jsem sen.” 26 Jak dlouho

jetě? Je něco v srdci proroků, kteří prorokují klam, a proroků, kteří prorokují lest svých srdcí? 27 Myslí si, e mé jméno vymytí z paměti mého lidu svými sny, které si navzájem vypravují? Tak jako zapoměli na mé jméno jejich otcové kvůli Baalovi? 28 Prorok, který má sen, a vypravuje sen, ale kdo má mé slovo, a mluví mé slovo pravdivě.” Co je slámě do obilí? je výrok Hospodinův. 29 Nnení mé slovo jako oheň, je výrok Hospodinův, jako kladivo třítící skálu?” 30 “Proto hle, já jsem proti těm prorokům, je výrok Hospodinův, kteří kradou jeden druhému má slova. 31 Hle, já jsem proti těm prorokům, je výrok Hospodinův, kteří pouívají svého jazyka a tvrdí: “Výrok Hospodinův”. 32 Hle, já jsem proti těm, kdo prorokují klamně sny, je výrok Hospodinův. Vypravují je a svádějí můj lid svými klamy a svou chvástavostí. Já jsem je ani neposlal ani nepověřil, tomuto lidu nejsou k uitku, je výrok Hospodinův.” 33 “Zeptá-li se tě tento lid, prorok nebo kněz: “Jaký je výnos Hospodinův?”, odvěti jim: “Jaký výnos? Odvrhnu vás, je výrok Hospodinův.” 34 Proroka i kněze a lid, kteří uívají rčení: “Výnos Hospodinův”, potrestám, kadého i jeho dům. 35 Takto se budete ptát jeden druhého, kadý svého bratra: “Co odpověděl Hospodin? Co Hospodin promluvil?” 36 Nebudete si u připomínat výnos Hospodinův, nebo výnosem je kadému jeho vlastní slovo. Vy překrucujete slova Boha ivého, Hospodina zástupů, naeho Boha. 37 Takto se bude ptát proroka: “Co ti odpověděl Hospodin?” a “Co Hospodin promluvil?” 38 Budete-li říkat: “Výnos Hospodinův”, tak tedy toto praví Hospodin: Protoe uíváte rčení: “Výnos Hospodinův”, vzkazují vám: Neříkejte: “Výnos Hospodinův”! 39 Hle, propůjčím vás nepříteli a odvrhnu od své tváře vás i město, které jsem dal vám i vaim otcům. 40 Uvalím na vás věčnou hanbu a věčnou potupu, která nebude zapomenuta.”

Jeremjá 24

1 Hospodin mi ukázal, hle, dva koe fíků postavené před Hospodinovým chrámem poté, co Nebúkadnesar, král babylónský, přestěhoval Jekonjáe, syna Jójakíмова, krále judského i judské velmoe, řemeslníky a kovotepce z Jeruzaléma a přivedl je do Babylóna. 2 V jednom koi byly fíky velmi dobré, jako jsou fíky rané, v druhém koi byli fíky velmi patné, tak patné, e se nedaly jíst. 3 Hospodin se mne zeptal: “Co vidí, Jeremjái?” Odvětil jsem: “Fíky. Ty dobré fíky jsou velmi dobré, ty patné jsou velmi patné, tak patné, e se nedají jíst.” 4 Tu se ke mně stalo slovo Hospodinovo: 5 “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Jako na tyto dobré fíky se dívám na judské přesídlence, které jsem pro jejich dobro poslal z tohoto místa do země Kaldejců. 6 Obracím k nim svůj zrak v dobrém, přivedu je zpět do této země. Znovu je vybuduji a u je nezbořím, zasadím je a nevykořením. 7 Dám jim srdce, aby mě poznali, e já jsem Hospodin. Budou mým lidem a já jim budu Bohem, nebo se ke mně navrátí celým srdcem. 8 Ale jako se patnými fíky, které jsou tak patné, e se nedají jíst, praví Hospodin, právě tak naloím se Sidkijáem, králem judským, a jeho velmoi, i pozůstatkem jeruzalémského lidu, s těmi, kdo zůstali v této zemi, i s těmi, kdo bydlí v zemi egyptské. 9 Učiním je obrazem hrůzy a zla pro vechna království země, potupou a pořekadlem, předmětem výsměchu a zlořečením na vech místech, kam je vyenu. 10 Polu na ně meč, hlad a mor, dokud nebudou do posledního vyhubeni ze země, kterou jsem dal jim a jejich otcům.”

Jeremjá 25

1 Slovo, které se stalo k Jeremjáovi o vekerém lidu judském čtvrtého roku vlády Jójakíma, syna Jójjáova, krále judského, co byl první rok Nebúkadnesara, krále babylónského. 2 To slovo prorok Jeremjá mluvil o vekerém lidu judském a o vech obyvatelích Jeruzaléma: 3 “Slovo Hospodinovo se ke mně stávalo od třináctého roku vlády Jójjáe, syna Amónova, krále judského, a dodnes, tedy dvacet tři léta. Já jsem k vám

mluvil, nepřetržitě jsem mluvil, ale vy jste neposlouchali. 4 Hospodin k vám posílal vechny své sluebnyky proroky, nepřetržitě je posílal, ale neposlouchali jste, ucho jste k slyení nenaklonili. 5 Říkávali: “A se kadý odvrátí od své zlé cesty a od svých zlých skutků a budete přebývat v zemi, kterou Hospodin dal vám a vaim otcům od věků na věky. 6 Nechod'te za jinými bohy, neslute jim a neklaňte se jim. Neuráejte mě dílem svých rukou a já s vámi nenaloím zle.” 7 Ale neposlouchali jste mě, je výrok Hospodinův, dílem svých rukou jste mě uráeli, sobě k zlému.” 8 Proto Hospodin zástupů praví toto: “e jste neposlouchali má slova, 9 hle, já polu pro vechny čeledi severu, je výrok Hospodinův, i pro Nebúkadnesara, krále babylónského, svého sluebnyka, a přivedu je na tuto zemi i na vechny její obyvatele i na vechny tyto okolní pronárody a vyhubím je jako klaté. Způsobím, e budou vzbuzovat úděs a posměch a budou troskami navěky. 10 Způsobím jim, e se ztratí hlas veselí a hlas radosti, hlas enicha a hlas nevěsty, hlas mlýnku i světlo lampy. 11 Tak se stane celá tato země troskami a bude budit úděs. Tyto pronárody budou slouit králi babylónskému po sedmdesát let. 12 A se naplní sedmdesát let, budu stíhat na králi babylónském a na onom pronárodu, toti na zemi Kaldejců, jejich vinu, je výrok Hospodinův, a způsobím, e bude navěky zpustoena. 13 Uvedu na tuto zemi vechna svá slova, která jsem proti ní mluvil, vechno, co je zapsáno v této knize, co prorokoval Jeremjá proti vem pronárodům. 14 I oni budou slouit četným pronárodům a velkým králům. Odplatím jim podle jejich skutků a podle díla jejich rukou.” 15 Toto mi řekl Hospodin, Bůh Izraele: “Vezmi z mé ruky tuto čii vína rozhořčení a napoj jím vechny pronárody, k nim tě posílám, 16 a pijí a vrávorají a třetí před mečem, který mezi ně polu!” 17 Vzal jsem čii z Hospodinovy ruky a napojil jsem vechny pronárody, k nim mě Hospodin poslal: 18 Jeruzalém i judská města, jeho krále, jeho velmoe, abych je obrátil v trosky, aby vzbuzovali úděs, posměch a zlořečení, jak je tomu dodnes. 19 Napojil jsem i faraóna, krále egyptského, jeho sluebnyky, jeho velmoe a vechen jeho lid 20 i vechen přimíený lid, vechny krále země Úsu, vechny krále země pelitejské, Akalón, Gázu, Ekrón i pozůstatek lidu adódského, 21 Edóma, Moába, Amónovce 22 i vechny krále Týru, vechny krále Sidónu i krále zámořských ostrovů, 23 také Dedána, Tému, Búza a vechny, kdo si vyholují skráně, 24 vechny krále Arábie i vechny krále přimíeného lidu, kteří pobývají v pouti, 25 vechny krále Zimrí, vechny krále Élamu i vechny krále Médie, 26 vechny krále severu, blízke i vzdálené, jednoho po druhé, i vechna království země, co jich je na zemi. Po nich bude pít král éak. 27 Řekne jim: “Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Pijte, opijte se, zvracejte a padněte. U nepovstanete před mečem, který mezi vás polu.” 28 Budou-li se zdráhat vzít čii z tvé ruky a pít z ní, řekne jim: “Toto praví Hospodin zástupů: Musíte pít. 29 Hle, v městě, které se nazývá mým jménem, ji začínám ono zlo, a vy byste zůstali bez trestu? Nezůstanete bez trestu, nebo povolám meč na vechny obyvatele země, je výrok Hospodina zástupů.” 30 Ty jim bude prorokovat vechna tato slova. Řekne jim: “Hospodin vydá řev z výiny, ze svého svatého obydlí vydá svůj hlas. Hlasitě řve nad svou nivou - zní to jak výskání těch, kdo lisují víno-, řve na vechny obyvatele země. 31 Hukot vřavy dolehne a do končin země, nebo Hospodin vede spor s pronárody, soudí se sám s vekerým tvorstvem, svévolníky vydá meči, je výrok Hospodinův.” 32 Toto praví Hospodin zástupů: “Hle, vyjde zlo od pronároda k pronárodu, přiene se veliký vichr z nejodlehlejších koutů země.” 33 Ti, které Hospodin v onen den skolí, zůstanou leet od jednoho konce země ke druhému. Nebude se nad nimi naříkat, nebudou sebráni, nebudou pohřbeni, budou jak hnůj na povrchu země. 34 Kvilte, pastýři, a úpěte, válejte se v prachu, vzneení vůdcové stáda! Vae dny se naplnily, půjdete na poráku, rozpráím vás, padnete, jako kdy spadne vzácná nádoba. 35 Pro pastýře nebude ádného útočitě, nebude úniku pro vzneené vůdce stáda. 36 Sly! Úpění pastýřů, kvílení vzneených vůdců stáda, nebo Hospodin pustoí jejich pastvu. 37 Pokojné nivy zajdou Hospodinovým planoucím hněvem. 38 Opoutí svůj úkryt jako lvíče. Jejich země bude zpustoena, a se jeho hudící hněv rozpálí, a jeho hněv vzplane.

1 Na začátku kralování Jójakíma, syna Jójíjóa, krále judského, stalo se od Hospodina toto slovo: 2 “Toto praví Hospodin: Postav se na nádvoří Hospodinova domu a mluv proti vem judským městům, která se přicházejí klanět do Hospodinova domu, vechna slova, která jsem ti přikázal, abys jim mluvil; nebere ani slovíčko. 3 Snad uslyší a odvrátí se každý od své zlé cesty a já budu litovat toho, e jsem s nimi chtěl zle naloit za jich zlé skutky. 4 Řekne jim: Toto praví Hospodin: Jestlie mě neuposlechnete a nebudete se řídit mým zákonem, který jsem vám vydal, 5 a nebudete-li poslouchat slova mých sluebníků proroků, které vám nepřetržitě posílám - a vy jste neposlechli! - 6 naloím s tímto domem jako se ílem a toto město vydám v zlořečení u vech pronárodů země.” 7 Kněí, proroci i vechen lid slyeli Jeremjáe mluvit v Hospodinově domě vechna tato slova. 8 Kdy Jeremjá domluvil, co mu Hospodin přikázal mluvit ke vemu lidu, kněí, proroci i vechen lid ho chytili a křičeli: “Zemře! 9 Proč jsi v Hospodinově jménu prorokoval, e tento dům bude jako ílo a e toto město bude v troskách, bez obyvatele?” Vechen lid se proti Jeremjáovi v Hospodinově domě srotil. 10 Kdy judtí velmoové slyeli tato slova, vystoupili z domu královského do Hospodinova domu a posadili se při vchodu do Hospodinovy Nové brány. 11 Kněí a proroci řekli velmoům a vemu lidu: “Tento mu zasluhuje smrt za to, co o tomto městě prorokoval, jak jste na vlastní ui slyeli.” 12 Jeremjá vem velmoům a vemu lidu odpověděl: “Hospodin mě poslal, abych prorokoval o tomto domě a o tomto městě vechna slova, která jste slyeli. 13 Nyní napravte své cesty a své skutky, poslouvejte Hospodina, svého Boha, a Hospodin bude litovat toho, e proti vám mluvil zlé věci. 14 Pokud jde o mne, jsem ve vaich rukou, nalote se mnou, jak pokládáte za dobré a správné. 15 Ale vězte, kdy mě usmríte, uvedete na sebe, na toto město i na jeho obyvatele nevinnou krev. Vdy mě k vám Hospodin opravdu posílá, abych vám přednesl vechna tato slova.” 16 Velmoové i vechen lid nato kněím a prorokům odvětili: “Tento mu nezasluhuje smrt. Vdy k nám mluvil ve jménu Hospodina, naeho Boha.” 17 Někteří mui ze starích země povstali a řekli celému shromáždění lidu: 18 “Za dnů Chizkijáe, krále judského, prorokoval Micheá Móreetský a řekl vemu judskému lidu: “Toto praví Hospodin zástupů: Sijón bude zorán jako pole, z Jeruzaléma budou sutiny, z hory Hospodinova domu návrí zarostlá křovím.” 19 Dal ho snad Chizkijá, král judský, a celý Juda usmrtit? Zdalipak se nebál Hospodina a neprosil Hospodina o shovívavost? Hospodin pak litoval, e proti nim mluvil ty zlé věci. Dopustili bychom se velikého zla sami proti sobě.” 20 V Hospodinově jménu prorokoval také mu Úrijá, syn emajáův z Kirat-jearímu. Prorokoval proti tomuto městu a proti této zemi stejnými slovy jako Jeremjá. 21 Král Jójakím a vichni jeho bohatýři i vichni velmoové slyeli jeho slova. Král ho chtěl usmrtit. Kdy o tom Úrijá uslyel, bál se a uprchl a přiel a do Egypta. 22 Ale král Jójakím poslal do Egypta mue s Elnátanem, synem Akbórovým, poslal je do Egypta. 23 Odvedli Úrijáe z Egypta a přivedli ho ke králi Jójakímovi. Ten ho zabil mečem a jeho mrtvolu pohodil u hrobů prostého lidu. 24 Avak s Jeremjáem byla ruka Achíkama, syna áfanova. Ten jej nevydal do rukou lidu, který jej chtěl usmrtit.

Jeremjá 27

1 Na začátku kralování Jójakíma, syna Jójíjóa, krále judského, stalo se k Jeremjáovi od Hospodina toto slovo. 2 Toto mi pravil Hospodin: “Udělej si pouta a jařmo a dej si je na íji. 3 Pak je poli králi Edómu, králi Moábu, králi Amónovců, králi Týru a králi Sidónu po poslech přicházejících do Jeruzaléma k Sidkijáovi, králi judskému. 4 Dá jim pro jejich panovníky tento příkaz: Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Toto řeknete svým panovníkům: 5 Já jsem učinil zemi, člověka i zvířata, která jsou na zemi, svou velikou silou a svou vztaenou paí a dávám ji tomu, kdo je toho v mých očích hoden. 6 Nyní jsem vechny tyto země dal do rukou Nebúkadnesarovi, králi babylónskému, svému sluebníku; dal jsem mu i polní zvěř, aby mu slouila. 7 Budou mu slouit vechny pronárody, i jeho synu a vnuku. Pak nadejde čas jeho zemi i jemu a podrobí si ho v slubu mnohé pronárody a velicí králové. 8 Ale pronárod či království, které by

neslouilo jemu, Nebúkadnesarovi, králi babylónskému, a které by svou íji nesklonilo pod jho babylónského krále, ten pronárod postihnu mečem a hladem a morem, je výrok Hospodinův, a je úplně vydám do jeho rukou. 9 Neposlouchejte své proroky ani své větce ani své sny ani své mrakopravce ani své čaroděje, kteří vám říkají: “Králi babylónskému slouit nebudete!” 10 Prorokují vám klam, aby vás odvedli daleko od vaí země. A já vás vyvenu a vy zahynete. 11 Ale pronárod, který vloí svou íji pod jho babylónského krále a bude mu slouit, ponechám v jeho zemi, je výrok Hospodinův, a bude ji obdělávat a v ní sídlit.” 12 K Sidkijáovi, králi judskému, jsem mluvil přesně tato slova: “Vlote svou íji pod jho babylónského krále a slute jemu i jeho lidu a budete ivi. 13 Proč bys měl umírat ty i tvůj lid mečem, hladem a morem, jak mluvil Hospodin o pronárodu, který by neslouil babylónskému králi? 14 Neposlouchejte slova proroků, kteří vám říkají: “Králi babylónskému slouit nebudete.” Prorokují vám klam. 15 Já jsem je neposlal, je výrok Hospodinův, oni prorokují v mém jménu klam, abych vás vyhnal. Zahynete vy i proroci, kteří vám prorokují.” 16 Ke kněím a ke vemu tomuto lidu jsem mluvil: “Toto praví Hospodin: Neposlouchejte slova svých proroků, kteří vám prorokují: “Hle, předměty z Hospodinova domu budou velice brzy z Babylóna vráceny.” Ti vám prorokují klam. 17 Neposlouchejte je! Slute babylónskému králi a budete ivi. Proč by toto město mělo být obráceno v trosky? 18 Jestlie jsou proroci a mají Hospodinovo slovo, a naléhavě ádají Hospodina zástupů, aby se do Babylóna nedostaly i předměty, které v domě Hospodinově a v domě krále judského a v Jeruzalémě zbyly.” 19 Toto praví Hospodin zástupů o sloupech, o bronzovém moři a o podstavcích a o zbytku předmětů, zbylých v tomto městě, 20 které nevzal Nebúkadnesar, král babylónský, kdy přestěhoval z Jeruzaléma do Babylóna Jekonjée, syna Jójakíмова, krále judského, a vechny lechtice Judska a Jeruzaléma. 21 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele, o předmětech zbylých v domě Hospodinově a v domě krále judského a v Jeruzalémě: 22 “Budou doneseny do Babylóna a budou tam a do dne, kdy je budu pohřevovat, je výrok Hospodinův; pak je dám přinést a vrátím je opět na toto místo.”

Jeremjá 28

1 Tý rok, na začátku kralování Sidkijée, krále judského, pátého měsíce čtvrtého roku, mi řekl Chananjá, syn Azúrův, prorok z Gibeónu, v Hospodinově domě za přítomnosti kněí a veho lidu: 2 “Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Jho babylónského krále jsem zlomil. 3 Do dvou let vrátím na toto místo vechny předměty Hospodinova domu, které vzal z tohoto místa Nebúkadnesar, král babylónský a odnesl je do Babylóna. 4 A Jekonjée, syna Jójakíмова, krále judského, i vechny judské přesídlence, kteří přili do Babylóna, přivedu zpět na toto místo, je výrok Hospodinův, nebo jho babylónského krále zlomím.” 5 Prorok Jeremjá odpověděl proroku Chananjáovi za přítomnosti kněí a veho lidu, stojícího v Hospodinově domě. 6 Prorok Jeremjá řekl: “Amen. Ké tak učiní Hospodin! Ké Hospodin splní tvá slova, která jsi prorokoval, e vrátí předměty Hospodinova domu a přivede zpět z Babylóna na toto místo vechny přesídlence. 7 Ale poslechni toto slovo, které ohlauji tobě i vemu lidu. 8 Proroci, kteří byli odedávna přede mnou a před tebou, prorokovali o četných zemí a proti velkým královstvím o válce a zlu a moru. 9 Prorok, který prorokoval o pokoji, byl uznán za proroka, kterého opravdu poslal Hospodin, a kdy dolo na slovo toho proroka.” 10 I sňal prorok Chananjá z íje proroka Jeremjée jařmo a zlomil je. 11 Chananjá řekl za přítomnosti veho lidu: “Toto praví Hospodin: Tak zlomím do dvou let jho Nebúkadnesara, krále babylónského, které je na íji vech národů.” Nato prorok Jeremjá odeel svou cestou. 12 Potom, kdy prorok Chananjá zlomil jařmo na íji proroka Jeremjée, stalo se k Jeremjáovi slovo Hospodinovo: 13 “Jdi a řekni Chananjáovi: Toto praví Hospodin: Zlomil jsi jařma dřevěná a udělal jsi místo nich jařma elezná. 14 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Na íji vech těchto pronárodů vloím jho elezné, aby slouily Nebúkadnesarovi, králi babylónskému, a budou mu slouit. Dal jsem mu i polní zvěř.” 15 Dále řekl prorok

Jeremjá proroku Chananjáovi: “Sly, Chananjái, Hospodin tě neposlal. Ty jsi svedl tento lid ke klamnému doufání. 16 Proto Hospodin praví toto: Hle, zapudím tě z povrchu země. Do roka zemře, protoe jsi scestně mluvil o Hospodinu.” 17 A prorok Chananjá zemřel tý rok, sedmého měsíce.

Jeremjá 29

1 Toto jsou slova dopisu, který poslal prorok Jeremjá z Jeruzaléma přesídlencům, zbytku starích, kněm, prorokům a vemu lidu, které přestěhoval Nebúkadnesar z Jeruzaléma do Babylóna, 2 kdy musel odejít z Jeruzaléma král Jekonjá, královna, dvořané, velmoové judtí a jeruzalémští i tesaři a kováři. 3 Poslal jej po Eleasovi, synu áfanovu, a po Gemerjáovi, synu Chilkijáovu, které vyslal Sidkijá, král judský, k Nebúkadnesarovi, králi babylónskému, do Babylóna. 4 “Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele, vem přesídlencům, které jsem přestěhoval z Jeruzaléma do Babylóna: 5 Stavějte domy a bydlete v nich, vysazujte zahrady a jezte jejich plody. 6 Berte si eny, plod'te syny a dcery. Berte eny pro své syny, provdávejte své dcery za mue, a rodí syny a dcery, rozmnoujte se tam, a vás neubývá. 7 Usilujte o pokoj toho města, do něho jsem vás přestěhoval, modlete se za ně k Hospodinu, nebo v jeho pokoji i vy budete mít pokoj. 8 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Nedejte se podvádět svými proroky, kteří jsou uprostřed vás, ani svými větci. Neposlouchejte své sny, které míváte. 9 Prorokují vám klam v mém jménu, já jsem je neposlal, je výrok Hospodinův. 10 Toto praví Hospodin: A se vyplní sedmdesát let Babylóna, navtívím vás a splním na vás své dobré slovo, e vás přivedu zpět na toto místo. 11 Nebo to, co s vámi zamýlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to mylenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti. 12 Budete mě volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyím. 13 Budete mě hledat a naleznete mě, kdy se mne budete dotazovat celým svým srdcem. 14 Dám se vám nalézt, je výrok Hospodinův, a změním vá úděl, shromádím vás ze vech pronárodů a ze vech míst, kam jsem vás vyhnal, je výrok Hospodinův, a přivedu vás zpět na místo, odkud jsem vás přestěhoval.” 15 “Říkali jste: “Hospodin nám v Babylóně vzbudil proroky.” 16 Toto praví Hospodin o králi, který sedí na Davidově trůnu, a o vem lidu, který sídlí v tomto městě, o vaich bratřích, kteří s vámi při přesídlení neodeli. 17 Toto praví Hospodin zástupů: Hle, polu na ně meč, hlad a mor, naloím s nimi jako s trpkými fíky, které se nedají jíst, jak jsou odporné. 18 Budu je pronásledovat mečem, hladem a morem. Učiním je obrazem hrůzy pro vechna království země, předmětem kletby, úděsu, posměchu a potupy ve vech pronárodech, kam jsem je vyhnal, 19 protoe neposlouchali má slova, je výrok Hospodinův, kdy jsem k nim posílal své sluebníky proroky. Posílal jsem je nepřetržitě, ale ani vy jste neposlouchali, je výrok Hospodinův. 20 Vy vichni přesídlenci, které jsem poslal z Jeruzaléma do Babylóna, slyte Hospodinovo slovo. 21 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele, o Achabovi, synu Kólajáovu, a o Sidkijáovi, synu Maasejáovu, kteří vám prorokují v mém jménu klam: Hle, vydám je do rukou Nebúkadnesara, krále babylónského; on je dá před vaima očima zabít. 22 Proto se bude mezi velmi judskými přesídlenci v Babylóně zlořečit slovy: “A s tebou Hospodin naloí jako se Sidkijáem a Achabem, které král babylónský prail na ohni”, 23 protoe se dopoutěli v Izraeli hanebnosti, cizoloili s enami svých bliních, a co mluvili v mém jménu, byl klam, co jsem jim nepřikázal. Já to vím a jsem toho svědkem, je výrok Hospodinův.” 24 emajáovi Nechelamskému řekni: 25 “Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Ty jsi posílal svým jménem vemu lidu, který je v Jeruzalémě, a knězi Sefanjáovi, synu Maasejáovu, a vem kněm dopisy: 26 “Hospodin tě ustanovil knězem místo kněze Jójady, abys byl dohlitelem v domě Hospodinově nad každým potřetěným, nad tím, kdo vystupuje jako prorok, abys jej mohl dát do klády či do obojku. 27 Proč jsi tedy neokřikl Jeremjáe Anatótského, který u vás vystupuje jako prorok? 28 Vdy i k nám do Babylóna poslal vzkaz: Bude to dlouho trvat; stavějte domy, bydlete v nich, vysazujte zahrady a jezte jejich plody”.” 29 Kněz Sefanjá přečetl tento dopis proroku Jeremjáovi. 30 I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremjáovi: 31 “Poli vzkaz

vem přesídlencům: Toto praví Hospodin o emajáovi Nechaelamském: e vám emajá prorokoval, ačkoli jsem ho neposlal, a svedl vás ke klamnému doufání, 32 proto praví Hospodin toto: Hle, ztrestám emajáe Nechelamského i jeho potomstvo. Nebude mít nikoho, kdo by bydlel uprostřed tohoto lidu, a neuvidí dobré věci, které svému lidu učiním, je výrok Hospodinův, protoe scestně mluvil proti Hospodinu.”

Jeremjá 30

1 Slovo, které se stalo k Jeremjái od Hospodina: 2 “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Napi si do knihy vechna slova, která jsem k tobě mluvil. 3 Nebo hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, e změníím úděl svého lidu, Izraele i Judy, praví Hospodin, a přivedu je zpět do země, kterou jsem dal jejich otcům. A obsadí ji.” 4 Toto jsou slova, která promluvil Hospodin o Izraeli a Judovi. 5 Toto praví Hospodin: “Slyeli jsme děsuplný hlas. Strach a nikde pokoj. 6 Jen se ptejte, podívejte se, zda rodí mu. Proč jsem viděl kadého mue s rukama na bedrách jako rodičku, a vechny tváře byly sinalé. 7 Běda, bude to veliký den, bez obdoby, čas souení pro Jákoba, ale bude z něho zachráněn.” 8 “V onen den, je výrok Hospodina zástupů, zlomím jeho jho na tvé íji a zpřetrhám tvá pouta. Nebudou u slouit cizáků, 9 budou slouit Hospodinu, svému Bohu, a Davidovi, svému králi, kterého jim vzbudím.” 10 “Ty, Jákobe, můj sluebníku, neboj se, je výrok Hospodinův, neděš se, Izraeli. Hle, já tě zachráním, i kdy jsi daleko, i tvé potomky, ze země zajetí. Jákob se vrátí a bude ít v míru, bezstarostně, a nikdo jej nevyděsí. 11 Já budu s tebou, je výrok Hospodinův, a zachráním tě. Učiním konec vem pronárodům, mezi ne jsem tě rozpráil, ale s tebou neskončím docela. Potrestám tě ovem podle práva, bez trestu tě neponechám.” 12 Toto praví Hospodin: “Nevyléčitelné je tvé poranění, bolestná je tvá rána. 13 Nikdo nevede tvou při, tvá otevřená rána se nehojí, nezaceluje. 14 Vichni tvoji milenci na tebe zapomněli, nevyhledávají tě. Ranou nepřítelů jsem tě ranil, nelítostným pokáráním pro mnoství tvých nepravostí, pro tvé nesčíslné hříchy. 15 Proč křičí pro svou těkou ránu, e je tvá bolest nevyléčitelná? Způsobil jsem ti to pro mnoství tvých nepravostí, pro tvé nesčíslné hříchy. 16 Avak vichni, kdo tě poírají, budou pozřeni, vichni tvoji protivníci do jednoho půjdou do zajetí. Kdo tě plení, budou popleněni, vechny, kdo tě loupí, vydám k oloupení. 17 Zahojím a vyléčím tvé rány, je výrok Hospodinův. Nazývali tě zapuzenou: říkali o tobě: “To je ten Sijón, nikdo jej nevyhledává.” 18 Toto praví Hospodin: “Hle, změníím úděl Jákobových stanů, slituji se nad jeho příbytky. Město bude vystavěno na svých sutinách a palác bude obýván podle svého řádu. 19 Zazní jejich děkovná píseň a hlasitý smích. Rozmnoím je, nebude jich ubývat, oslavím je, nebude jich málo. 20 Jeho synů bude jako kdysi, jeho pospolitost přede mnou obstojí. Vechny jeho utlačovatele ztrestám. 21 Jeho vzneený vůdce bude pocházet z něho, jeho vládce vzejde z jeho středu. Dovolím mu přiblíit se a on bude ke mně přistupovat. Kdo by se sám mohl odváit ke mně přistupovat? je výrok Hospodinův. 22 Budete mým lidem a já vám budu Bohem.” 23 Hle, vichr Hospodinův! Vzplálo rozhořčení. Vichr je tu hostem, stáčí se na hlavu svévolníků. 24 Hospodinův planoucí hněv se neodvrátí, dokud nevykoná a nesplní záměry jeho srdce. V posledních dnech to pochopíte.

Jeremjá 31

1 V onen čas, je výrok Hospodinův, budu Bohem vem čeledím Izraele a oni budou mým lidem. 2 Toto praví Hospodin: “Milost na pouti našel lid, který vyvázl před mečem. Jdu, abych přinesl mír Izraeli.” 3 Hospodin se mi ukázal zdaleka: “Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství. 4 Znovu tě zbuduji a bude zbudována, panno izraelská. Znovu se ozdobí bubínky a vyjde k tanci s těmi, kdo se smějí. 5 Znovu bude vysazovat vinice na samařských horách. Budou vysazovat, a ti,

kteří budou sázet, budou i sklízet. 6 Vdy u tu je den, kdy zavolají hlídači na Efrajimském pohoří: “Vzhůru, vydejme se na Sijón k Hospodinu, svému Bohu.” 7 Toto praví Hospodin: “Radostně plesejte vsťříc Jákobovi, jásejte nad tím, který je hlavou pronárodů, vzdávejte chválu, rozhlaujte: “Hospodin spasil tvůj lid, pozůstatek Izraele.” 8 Hle, přivedu je ze země severní, shromádím je z nejdlehlých koutů země. Bude mezi nimi slepý a kulhavý, těhotná, i ta, je právě porodila. Vráti se sem veliké shromádkování. 9 Přijdou s pláčem a s prosbami o smilování, já je povedu. Dovedu je k potokům, je mají vodu, cestou přímou, na ní neklopýtou. Budu Izraeli otcem, Efrajim bude můj prvorozený.” 10 Slyte, pronárody, Hospodinovo slovo, na vzdálených ostrovech oznamte toto: “Ten, který rozmetal Izraele, shromádí jej, bude jej střeit jako pastýř své stádo.” 11 Hospodin zaplatí za Jákoba, vykoupí ho z rukou silnějšího. 12 Přijdou a budou plesat na výně sijónské, budou proudit k Hospodinově dobrotě za obilím, motem a čerstvým olejem, za mladým bravem a skotem. Jejich due bude jako zavlaovaná zahrada. U nikdy nebudou tesknit. 13 Tehdy se bude v tanci radovat panna i jinoi a starci. “Jejich truchlení změním ve veselí, místo strasti jim dám útěchu a radost. 14 Dui kněží zavlaím tukem a můj lid se bude sytit mými dobrými dary, je výrok Hospodinův.” 15 Toto praví Hospodin: “V Rámě je slyet hlasité bědování, přehořký pláč. Ráchel oplakává své syny, odmítá útěchu, protoe její synové u nejsou.” 16 Toto praví Hospodin: “Přestaň hlasitě plakat a ronit slzy, vdy tu je mzda za to, co jsi vykonala, je výrok Hospodinův, vak oni se vrátí z nepřátelské země. 17 Je naděje pro tvé potomstvo, je výrok Hospodinův. Synové se vrátí na své území. 18 Zřetelně jsem slyel Efrajima, jak si stýská: “Potrestal jsi mě a byl jsem ztrestán, býval jsem jak nezkracený býček. Obra mě, chci se vrátit, vdy ty, Hospodine, jsi můj Bůh. 19 Po svém návratu chci činit pokání, po svém poučení budu se bít v prsa, stydět se a hanbit, e nesu potupu svého mládí.” - 20 Co je mi Efrajim syn tak drahý, dítě mého potěšení? Kdykoli vak o něm mluvím, znovu a znovu si ho připomínám. Proto je mé nitro nad ním zneklidněno. Slituji, slituji se nad ním, je výrok Hospodinův.” 21 Postav si milníky, vztyč ukazatele, zamysli se nad cestou upravenou, nad cestou, po ní jsi chodila. Vra se, izraelská panno, vra se do těchto svých měst! 22 Jak dlouho bude pobíhat sem a tam, dcero odpadlice? Hospodin stvoří na zemi novou věc: ena se bude ucházet o mue. 23 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: “Opět budou mluvit toto slovo v zemi judské a v jejích městech, a změním jejich úděl: “Poehnej ti Hospodin, nivo spravedlnosti, horo svatá.” 24 Bude na ní bydlet Juda a zároveň vechna jeho města, oráči i ti, kteří táhnou se stádem. 25 Občerstvím dui znavenou a kadou dui tesknící ukojím.” 26 Potom jsem se probudil a prohlédl jsem. Můj spánek mi byl příjemný. 27 “Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy oseji dům izraelský i dům judský lidmi i zvířaty. 28 A jako jsem nad nimi bděl, abych rozvracel a podvracel, bořil a ničil a kodil, tak budu nad nimi bdít, abych budoval a sázel, je výrok Hospodinův. 29 V oněch dnech u nebudou říkat: “Otcové jedli nezralé hrozny a synům trnou zuby”, 30 nýbr kadý zemře pro vlastní nepravost. Kadému, kdo jí nezralé hrozny, budou trnout zuby.” 31 “Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy uzavřu s domem izraelským i s domem judským novu smlouvu. 32 Ne takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otcí v den, kdy jsem je uchopil za ruku, abych je vyvedl z egyptské země. Oni mou smlouvu poruili, ale já jsem zůstal jejich manelem, je výrok Hospodinův. 33 Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíi jim jej do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. 34 U nebude učit kadý svého bližního a kadý svého bratra: “Poznávejte Hospodina!” Vichni mě budou znát, od nejmenšího do největšího z nich, je výrok Hospodinův. Odpustím jim jejich nepravost a jejich hřích u nebudu připomínat.” 35 Toto praví Hospodin, který dává slunce za světlo ve dne, měsíc a hvězdy za světlo v noci podle svých ustanovení, který vzdouvá moře, take jeho vlny hučí, jeho jméno je Hospodin zástupů: 36 “Jestlie přestanou tato ustanovení přede mnou platit, je výrok Hospodinův, také potomstvo Izraele nebude přede mnou u ani pronárodem po vechny dny.” 37 Toto praví Hospodin: “Jestlie budou změřena nebesa nahoře a prozkoumány základy země dole, i já zavrhnou vechno potomstvo Izraele, kvůli vemu, čeho se dopustili, je výrok Hospodinův.” 38 “Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy toto město bude opět vystavěno pro Hospodina, od věe Chananeelu a k bráně Nároní. 39 Odtud vyjde měřící ňůra přímo k pahorku Garébu a stočí se do Goje. 40

Celá dolina s mrtvými těly a popelem z obětí i vechna lada a k úvalu Kidrónskému, a k rohu brány Koňské na východě, to ve bude svaté pro Hospodina. U nikdy to nebude vyvráceno ani zbořeno.”

Jeremjá 32

1 Slovo, které se stalo od Hospodina k Jeremjáovi v desátém roce vlády Sidkijáe, krále judského; ten rok byl rok osmnáctý vlády Nebúkadnesarovy. 2 Tehdy vojsko babylónského krále obléhalo Jeruzalém a prorok Jeremjá byl uvězněn na nádvoří stráží při domě judského krále. 3 Uvěznil ho Sidkijá, judský král. Řekl: “Proč prorokuje: “Toto praví Hospodin: Hle, vydám toto město do rukou babylónského krále a ten je dobude. 4 Ani Sidkijá, král judský, nevyvázne z rukou Kaldejců. Určitě bude vydán do rukou babylónského krále, bude s ním mluvit ústy k ústům a pohlédne mu do očí. 5 Ten zavede Sidkijáe do Babylóna a bude tam, dokud jej nenavtívím, je výrok Hospodinův. I kdy budete proti Kaldejcům bojovat, nic se vám nezdaří.” 6 Jeremjá řekl: “Stalo se ke mně slovo Hospodinovo. 7 Hle, přijde k tobě Chanameel, syn tvého strýce alúma, s nabídkou: “Kup si mé pole v Anatótu, protože má výkupní právo.” 8 Kdy ke mně podle Hospodinova slova přiel Chanameel, syn mého strýce, na nádvoří stráží, řekl mi: “Kup prosím mé pole, které je v Anatótu v zemi Benjamínově, nebo má právo získat je do vlastnictví; má totiž výkupní právo, kup si je.” I poznal jsem, e to je slovo Hospodinovo. 9 Koupil jsem tedy od Chanameela, syna svého strýce, pole, které je v Anatótu, a odváil jsem mu stříbro, sedmnáct ekelů stříbra. 10 Napsal jsem listinu, zapečetil, povolal jsem svědky a odváil na vahách stříbro. 11 Pak jsem vzal kupní listinu, jak zapečetěnou podle nařízených směrnic, tak otevřenou, 12 a dal jsem tu kupní listinu Bárukovi, synu Nerijáe, syna Masejáova, v přítomnosti Chanameela, syna svého strýce, a v přítomnosti svědků, kteří podepsali kupní listinu, v přítomnosti vech Judejců, kteří se usadili na nádvoří stráží. 13 Bárukovi jsem v jejich přítomnosti přikázal: 14 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Vezmi tyto listiny, tu kupní listinu zapečetěnou i listinu otevřenou, a vlo je do hliněné nádoby, aby se uchovaly po mnoho dní. 15 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Opět se v této zemi budou kupovat domy, pole i vinice!” 16 Potom, kdy jsem dal kupní listinu Bárukovi, synu Nerijáovu, modlil jsem se k Hospodinu: 17 “Ach, Panovníku Hospodine, hle, ty jsi učinil nebesa i zemi svou velikou mocí a svou vztaenou paí. Tobě není nic nemoného. 18 Prokazuje milosrdenství tisícům a splácí nepravost otců do klína jejich synů, kteří přijdou po nich. Ty jsi Bůh veliký, bohatýr, jeho jméno je Hospodin zástupů, 19 veliký v úradku a mocný v skutcích, tvé oči jsou otevřené na vechny cesty synů lidských, abys kadému odplatil podle jeho cest a podle ovoce jeho skutků. 20 Ty jsi činil znamení a zázraky v zemi egyptské a a do tohoto dne, jak v Izraeli, tak mezi velmi lidmi. Tak sis učinil jméno, jak je tomu v tento den. 21 Vyvedl jsi Izraele, svůj lid, ze země egyptské se znameními a zázraky, pevnou rukou a vztaenou paí a za velké bázně. 22 Dal jsi jim tuto zemi, o ní ses zapřisáhl jejich otců, e jim ji dá, zemi, oplývající mlékem a medem. 23 Kdy vak veli a dostali ji, neposlouchali tě a tvým zákonem se neřídili. Nic z toho, co jsi jim přikázal konat, nečinili. Proto jsi na ně přivolal vechno toto zlo. 24 Hle, náspy! Přitáhli k tomuto městu, aby je dobyli. Město bude vydáno do rukou Kaldejců, kteří proti němu bojují; padne mečem, hladem a morem. Co jsi mluvil, to se stane, ty sám na to bude patřit. 25 A ty, Panovníku Hospodine, mi teď říká: “Kup si stříbro pole a povolej svědky!” Vdy město bude vydáno do rukou Kaldejců.” 26 I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremjáovi: 27 “Hle, já jsem Hospodin, Bůh vekeého tvorstva. Je pro mne něco nemoného? 28 Proto praví Hospodin toto: Hle, vydám toto město do rukou Kaldejců a do rukou Nebúkadnesara, krále babylónského, a ten je dobude. 29 Přitáhnou Kaldejci a budou proti tomuto městu bojovat, zaloí v tomto městě oheň a spálí je i vechny domy, na jejich střeách pálili kadidlo Baalovi a přináeli úlitby jiným bohům, aby mě uráli. 30 Vdy Izraelci i Judejci se u od svého mládí dopoutěli toho, co je zlé v mých očích, Izraelci mě uráli tím, co si vlastníma rukama udělali, je výrok Hospodinův. 31 Toto město mi bylo jen pro hněv a rozhořčení

ode dne, kdy je vystavěli, a do toho dne, kdy je vymýtím od své tváře, 32 pro vechno zlo, které Izraelci i Judejci páchali, aby mě uráeli, oni, jejich králové, velmoové, kněží i proroci, judtí muové i obyvatelé Jeruzaléma. 33 Obrátili se ke mně zády a ne tváří; ačkoli jsem je poučoval nepřetržitě a horlivě, neposlouchali a nepřijímali napomenutí. 34 Ohyzné modly umístili v domě, který se nazývá mým jménem, a tak jej potřísnili. 35 Baalovi vybudovali posvátná návrí, která jsou v Údolí syna Hinóмова, a prováděli své syny a dcery ohněm Molekovi. To jsem jim nepřikázal, ba ani mi na mysl nepřilo, e se budou dopoutět takových ohavností, a tím svedou Judu k hříchu.” 36 Proto nyní toto praví Hospodin, Bůh Izraele, o tomto městě, o něm říkáte, e bude vydáno do rukou krále babylónského mečem, hladem a morem: 37 “Hle, já je shromádím ze vech zemí, do nich jsem je ve svém hněvu, rozhořčení a velikém rozlícení rozehnal. Přivedu je zpět na toto místo a usadím je v bezpečí. 38 Budou mým lidem a já jim budu Bohem. 39 Dám jim jedno srdce a jednu cestu, aby se mě báli po vechny dny, aby dobře bylo jim i jejich synům po nich. 40 Uzavřu s nimi smlouvu věčnou, e u jim nepřestanu prokazovat dobro. Do jejich srdcí dám bázeň přede mnou, aby ode mne neodstupovali. 41 Budu se z nich veselit, z celého srdce a z celé due prokazovat dobro; v té zemi je opravdu zasadím.” 42 Toto praví Hospodin: “Jako jsem uvedl na tento lid vechno to veliké zlo, tak na ně uvedu vechno to dobro, které jsem jim slíbil. 43 A budou kupovat pole v této zemi, o ní říkáte: “Je zpustoená, není v ní člověka ani dobytka, je vydáno do rukou Kaldejců.” 44 Budou kupovat pole za stříbro, sepisovat listiny, zapečeovat je, přivádět svědky v zemi Benjamínově, v okolí Jeruzaléma, v městech judských, v městech vrchoviny, v městech Přímořské níiny i v městech Negebu, protoe jejich úděl změním, je výrok Hospodinův.”

Jeremjá 33

1 I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremjáovi podruhé, kdy byl jetě ve vazbě v nádvoří stráí: 2 “Toto praví Hospodin, který to učiní, Hospodin, který vytvoří, co zůstane nepohnutelné, Hospodin je jeho jméno. 3 Volej ke mně a odpovím ti. Chci ti oznámit veliké a nedostupné věci, které nezná.” 4 Toto praví Hospodin, Bůh Izraele, o domech tohoto města a o domech judských králů, které byly stremy kvůli náspům a kvůli meči, 5 kdy se Judejci chystali do boje s Kaldejci: “Budou naplněny mrtvými těli lidí, které zabiji ve svém hněvu a rozhořčení, protoe jsem skryl svou tvář před tímto městem kvůli vemu zlu, které páchali. 6 Hle, jeho ránu zahojím a vyléčím, uzdravím je a zjevím jim hojnost pokoje a pravdy. 7 Změním úděl Judy i úděl Izraele a vybuduji je jako na začátku. 8 Očistím je ode vech jejich nepravostí, jimi proti mně hřeili, a odpustím jim vechny nepravosti, jimi proti mně hřeili a jimi se mi vzepřeli. 9 A já budu mít jméno k veselí, chvále a oslavě mezi vemi pronárody na zemi, a uslyí o vem dobru, které pro svůj lid učiním. Budou se chvět strachem a rozčilením pro vechno to dobro a pro vechen pokoj, který svému lidu zjednám. 10 Toto praví Hospodin: Říkáte: “Toto místo leí v troskách. V judských městech není člověka ani dobytka. Jeruzalémské ulice jsou zpustoené, bez člověka, bez obyvatele, bez dobytka.” Opět zde vak bude slyet 11 hlas veselí, hlas radosti, hlas enicha a hlas nevěsty, hlas těch, kteří vybízejí: “Chválu vzdejte Hospodinu zástupů, protoe Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné.” Budou tu i ti, kteří přináejí do Hospodinova domu děkovnou obě. Změním toti úděl této země jako na počátku, praví Hospodin. 12 Toto praví Hospodin zástupů: Na tomto místě, které je v troskách, bez člověka a bez dobytka, i ve vech jeho městech budou opět nivy pastýřů, kde budou s ovceami odpočívát. 13 Ve městech vrchoviny i ve městech Přímořské níiny i ve městech Negebu, v zemi Benjamínově i v okolí Jeruzaléma a v městech judských budou opět procházet ovce pod rukama toho, který je počítá, praví Hospodin.” 14 “Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy splním to dobré slovo, které jsem vyhlásil o domě Izraelově a o domě Judově. 15 V oněch dnech a v onen čas způsobím, aby Davidovi vyrazil výhonek spravedlivý, a ten bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost. 16 V oněch dnech dojde Judsko spásy,

Jeruzalém bude přebývat v bezpečí a takto jej nazvou: "Hospodin - nae spravedlnost." 17 Toto praví Hospodin: Nebude vyhlazen Davidovi následník na trůnu Izraelova domu. 18 Ani lévijským kněm nebude vyhlazen přede mnou ten, kdo by přináel oběti zápalné, v dým obracel obě přídavnou a po vechny dny připravoval obětní hod." 19 I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremjáovi: 20 "Toto praví Hospodin: Podaří-li se vám zruít moji smlouvu se dnem a moji smlouvu s nocí, take nebude dne ani noci v určený čas, 21 pak bude zruena i má smlouva s Davidem, mým sluebníkem, a nebude mít syna, který by kraloval na jeho trůnu, i s lévijskými kněmi, mými sluhy. 22 Jak je nesčíslný nebeský zástup a nezměřitelný mořský písek, tak rozmnoím potomstvo Davida, svého sluebníka, i lévijců, kteří mi slouí." 23 I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremjáovi: 24 "Nevidí, co tento lid mluví? Obě čeledi, které Hospodin vyvolil, prý zavrhl. Můj lid znevaují, jako by pro ně nebyl u ani pronárodem. 25 Toto praví Hospodin: Jakoe jsem ustanovil svou smlouvu se dnem a nocí jako směrnici pro nebe i zemi, 26 právě tak nezavrhnou potomstvo Jákoba a Davida, svého sluebníka; z jeho potomstva budu brát vládce pro potomstvo Abrahamovo, Izákovo a Jákobovo, a změním jejich úděl a slituji se nad nimi."

Jeremjá 34

1 Slovo, které se stalo od Hospodina, k Jeremjáovi, kdy Nebúkadnesar, král babylónský, a vechno jeho vojsko a vechna království země ovládaná jeho rukou i vechny národy bojovali proti Jeruzalému a proti vem jeho městům: 2 "Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Jdi a řekni Sidkijáovi, králi judskému: Toto praví Hospodin: Hle, vydám toto město do rukou babylónského krále a ten je vypálí. 3 Ani ty mu z rukou neunikne. Určitě bude chycen, bude mu vydán do rukou. Pohlédne babylónskému králi do očí a on s tebou bude mluvit ústy k ústům. Přejde do Babylóna. 4 Ale sly slovo Hospodinovo, Sidkijái, králi judský, toto o tobě praví Hospodin: Nezemře mečem, 5 zemře pokojně. Jako spalovali vonné látky k poctě tvých otců, králů dřívějších, kteří byli před tebou, tak je budou spalovat i tobě. Budou nad tebou naříkat: "Běda, pane!" Já jsem promluvil to slovo, je výrok Hospodinův." 6 Prorok Jeremjá mluvil v Jeruzalémě k Sidkijáovi, králi judskému, vechna tato slova. 7 Vojsko babylónského krále bojovalo proti Jeruzalému a proti vem zbylým judským městům, proti Lakíi a Azece; z opevněných judských měst zůstala jen tato města. 8 Slovo, které se stalo od Hospodina k Jeremjáovi, kdy král Sidkijá uzavřel s vekerým lidem v Jeruzalémě smlouvu o vyhláení svobody: 9 "Kadý a propustí svého hebrejského otroka a kadý svou hebrejskou otrokyni na svobodu, aby nikdo z Judejců neotročil svému bratru." 10 Vichni velmoové i vechen lid, kteří přistoupili k smlouvě, uposlechli a kadý propustil svého otroka i svou otrokyni na svobodu, take jim u neslouili. Uposlechli a propustili je. 11 Ale potom zas obrátili a donutili k návratu otroky a otrokyně, které propustili na svobodu. Podmanili si je opět za otroky a otrokyně. 12 I stalo se od Hospodina k Jeremjáovi slovo Hospodinovo. 13 "Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem uzavřel smlouvu s vaimi otcí v den, kdy jsem je vyvedl z egyptské země, z domu otroctví: 14 "Koncem sedmého roku propustíte kadý svého hebrejského bratra, který se ti prodal. Bude ti slouit est let a pak ho propustí od sebe na svobodu." Ale vai otcové mě neposlechli a nenaklonili ucho. 15 Vy jste dnes obrátili a učinili jste, co je správné v mých očích, kdy jste kadý vyhlásil svému blinímu volnost. Smlouvu jste uzavřeli přede mnou v domě, který se nazývá mým jménem. 16 Ale pak jste opět obrátili a mé jméno jste znesvětili. Donutili jste k návratu kadý svého otroka a otrokyni, které jste propustili na svobodu. Podmanili jste si je opět, aby byli vaimi otroky a otrokyněmi. 17 Proto Hospodin praví toto: Protoe jste mě neuposlechli a nevyhlásili kadý svobodu svému bratru a blinímu, hle, vyhlauji proti vám, je výrok Hospodinův, volnost meči, moru a hladu. Učiním vás obrazem hrůzy pro vechna království země. 18 Vydám mue, kteří přestupují mou smlouvu, kteří neplní slova smlouvy, kterou přede mnou uzavřeli. Rozali býčka na dvě poloviny a proli mezi jeho díly. 19 Velmoové judtí i velmoové jeruzalémtí, dvořané i kněi a

vechen lid země proli mezi díly býčka. 20 Vydám je do rukou jejich nepřátel, do rukou těch, kteří jim ukládají o ivot. Jejich mrtvoly budou za pokrm nebeskému ptactvu a zemskému zvířectvu. 21 I Sidkijáe, krále judského, a jeho velmoe vydám do rukou jejich nepřátel, do rukou těch, kteří jim ukládají o ivot, do rukou vojska babylónského krále, které od vás odtáhlo. 22 Hle, dám příkaz, je výrok Hospodinův, a přivedu je zpět na toto město. Budou proti němu bojovat, dobudou je a vypálí je. Z judských měst učiním zpustoený kraj, budou bez obyvatele.”

Jeremjá 35

1 Slovo, které se stalo k Jeremjáovi od Hospodina za dnů Jójakíma, syna Jójjáova, krále judského. 2 “Jdi do domu Rekábejců, promluv k nim a doved’ je do jedné ze síní Hospodinova domu a dej jim pít víno.” 3 Vzal jsem tedy Jaazanjáe, syna Jeremjáe, syna Chabasinjáova, a jeho bratry a vechny jeho syny, celý dům Rekábejců. 4 Uvedl jsem je do Hospodinova domu, do síně synů Chánana, syna Jigdaljáe, mue Boího; ta byla vedle síně velmoů, která byla nad síní Maasejáe, syna alúmova, stráce prahu. 5 Postavil jsem před syny Rekábejců kalichy plné vína a čie a řekl jsem jim: “Napijte se vína!” 6 Ale oni odmítli: “Nebudeme pít víno, nebo ná otec Jónadab, syn Rekábův, nám přikázal: “Nebudete nikdy pít víno ani vy ani vai synové! 7 Domy nestavějte, semeno nerozsívejte a vinice nevysazujte, nic vám nebude patřit. Budete po vechny své dny přebývat ve stanech a tak budete ít po mnohé dny na této zemi, v ní jste jen hosté.” 8 Uposlechli jsme svého otce Jónadaba, syna Rekábova, ve vem, co nám přikázal, take nepijeme víno po vechny své dny ani my ani nae eny ani nai synové ani nae dcery, 9 nestavíme domy, abychom v nich bydleli, nemáme vinice ani pole a nesejeme. 10 Přebýváme ve stanech. Uposlechli jsme. Konáme přesně to, co nám přikázal ná otec Jónadab. 11 Kdy vtrhl Nebúkadnesar, král babylónský, do země, řekli jsme si: “Pojďte, vejděme před vojskem Kaldejců a před vojskem Aramejců do Jeruzaléma.” Proto přebýváme v Jeruzalémě.” 12 I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremjáovi: 13 “Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Jdi a řekni muům judským a obyvatelům Jeruzaléma: Co nepřijmete napomenutí a neuposlechnete mých slov? je výrok Hospodinův. 14 Rekábejci plní slova Jónadaba, syna Rekábova, který zakázal svým synům pít víno. Nepijí je a dodnes, protoe poslouchají příkaz svého otce. A já jsem k vám mluvil, nepřetřitě jsem mluvil, ale vy jste mě neposlouchali. 15 Posílal jsem k vám vechny své sluebníky proroky, nepřetřitě jsem je posílal se slovy: “Obráte se kadý od své zlé cesty, napravte své jednání, nechod’te za jinými bohy, neslute jim. Budete bydlet v zemi, kterou jsem dal vám i vaim otcům.” Ale nenaklonili jste své ucho a neuposlechli jste mě. 16 Synové Jónadaba, syna Rekábova, plní příkaz svého otce, který jim dal; mne vak tento lid neposlouchá. 17 Proto Hospodin, Bůh zástupů, Bůh Izraele, praví toto: Hle, uvedu na Judu i na vechny obyvatele Jeruzaléma vechno zlo, je jsem proti nim vyhlásil, protoe jsem k nim mluvíval, a neposlouchali, volával jsem na ně, a neodpovídali.” 18 A domu Rekábejců Jeremjá řekl: “Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Protoe jste byli posluni příkazu svého otce Jónadaba, zachovávali jste vechny jeho příkazy a konali jste přesně to, co vám přikázal, 19 proto Hospodin zástupů, Bůh Izraele, praví toto: Z rodu Jónadaba, syna Rekábova, nebude vyhlazen ten, kdo by stál v mých slubách po vechny dny.”

Jeremjá 36

1 Ve čtvrtém roce vlády Jójakíma, syna Jójjáova, krále judského, stalo se od Hospodina k Jeremjáovi toto slovo: 2 “Vezmi si svitek knihy a napi do něho vechna slova, která jsem k tobě mluvil o Izraeli a Judovi i o vech pronárodech ode dne, kdy jsem k tobě promluvil, ode dnů Jójjáových a dodnes. 3 Snad a dům

judský uslyší o vem zlu, které jim zamýlím učinit, odvrátí se kadý od své zlé cesty a já jim jejich nepravost a jejich hřích odpustím.” 4 Jeremjá tedy zavolal Báruka, syna Nerijáova. Báruk zapsal do svitku knihy vechna slova z Jeremjáových úst, která k němu Hospodin mluvil. 5 Pak Jeremjá Bárukovi přikázal: “Jsem ve vazbě a nesmím chodit do Hospodinova domu. 6 Ale ty jdi a ze svitku, do něho jsi zapsal Hospodinova slova z mých úst, předčítej lidu v domě Hospodinově v den postu, předčítej je i vem Judejcům, kteří přijdou ze svých měst. 7 Snad padnou na kolena a budou prosit před Hospodinem o smilování a kadý se odvrátí od své zlé cesty. Vdy veliký je hněv a rozhořčení, o něm Hospodin tomuto lidu mluvil!” 8 Báruk, syn Nerijáův, učinil vechno, co mu přikázal prorok Jeremjá, a četl v Hospodinově domě z knihy Hospodinova slova. 9 V pátem roce vlády Jójakíma, syna Jójjáova, krále judského, v devátém měsíci, vyhlásili púst před Hospodinem pro vechen lid v Jeruzalémě i pro vechen lid, přicházející do Jeruzaléma z judských měst. 10 Báruk předčítal z knihy Jeremjáova slova vemu lidu v Hospodinově domě v síni písaře Gemarjáe, syna áfanova, na horním nádvoří u vchodu do Nové brány Hospodinova domu. 11 Míkajá, syn Gemarjáe, syna áfanova, slyel z té knihy vechna Hospodinova slova. 12 Seel dolů do královského domu do síně písařovy, kde zasedali vichni velmoové: písař Eliáma, Delajá, syn emajáův, Elnátan, syn Akbórův, Gemarjá, syn áfanův, a Sidkijá, syn Chananjáův. Byli tam vichni velmoové. 13 Mikajá jim oznámil vechna slova, která slyel, kdy Báruk lidu předčítal z knihy. 14 Vichni ti velmoové poslali k Bárukovi Jehúdího, syna Netanjáe, syna elemjáe, syna Kúího, se vzkazem: “Vezmi s sebou svitek, z něho jsi lidu předčítal, a pojď.” Báruk, syn Nerijáův, vzal s sebou svitek a přiel k nim. 15 Vyzvali jej: “Posad’ se a předčítej nám.” Báruk jim tedy předčítal. 16 Kdy slyeli vechna ta slova, chvěli se jeden jako druhý strachem a řekli Bárukovi: “Vechna tato slova musíme oznámit králi.” 17 Poádali Báruka: “Sděl nám, jak jsi vechna tato slova napsal. Z jeho úst?” 18 Báruk jim odpověděl: “Vlastními ústy ke mně vechna toto slova pronáel a já jsem je zapisoval černidlem do knihy.” 19 Velmoové Bárukovi řekli: “Jdi a skryj se i s Jeremjáem, a nikdo neví, kde jste!” 20 Pak veli ke králi do dvorany. Svitek uschovali v síni písaře Eliámy a oznámili králi vechna ta slova. 21 Král poslal Jehúdího pro svitek. Ten jej vzal ze síně písaře Eliámy a předčítal z něho králi i vem velmoům, kteří stáli kolem krále. 22 Král bydlel v zimmím domě, byl toti devátý měsíc, a na ohniti před ním hořelo. 23 Jak Jehúdí přečetl tři čtyři sloupce, král je ze svitku odřízl noíkem a házel je do ohně na ohniti, a celý svitek na ohniti shořel. 24 Král ani jeho sluebníci se nezachvěli strachem a neroztrhli svá roucha, kdy slyeli vechna ta slova. 25 Ačkoli Elnátan, Delajá a Gemarjá na krále naléhali, aby svitek nepálil, neuposlechl je. 26 Král přikázal Jerachmeelovi, synu královskému, Serajáovi, synu Azríelovu, a elemjáovi, synu Abdeelovu, aby písaře Báruka i proroka Jeremjáe jali; Hospodin je vak ukryl. 27 I stalo se k Jeremjáovi slovo Hospodinovo poté, kdy král spálil svitek se slovy, která zapsal Báruk z Jeremjáových úst: 28 “Znovu si vezmi jiný svitek a napi na něj vechna předelá slova, která byla na svitku předelém, který Jójakím, král judský, spálil. 29 A Jójakímovi, králi judskému, řekni: Toto praví Hospodin: Ty jsi ten svitek spálil a řekl jsi: “Proč jsi na něm napsal, e určitě přitáhne babylónský král a přinese této zemi zkázu, take v ní nebudou lidé ani dobytek?” 30 Proto praví Hospodin o Jójakímovi, králi judském, toto: Nebude mít nikoho, kdo by seděl na Davidově trůnu. Jeho mrtvola bude pohozena na denním vedru a na nočním chladu. 31 Jej i jeho potomky a jeho sluebníky za jejich nepravosti ztrestám. Uvedu na ně a na obyvatele Jeruzaléma i na mue judské vechno to zlo, které jsem jim ohlásil, a oni neposlechli.” 32 Jeremjá vzal tedy jiný svitek, dal je písaři Bárukovi, synu Nerijáovu, a ten do něho zapsal z Jeremjáových úst vechna slova té knihy, kterou Jójakím, král judský, v ohni spálil. Bylo k nim přidáno jetě mnoho podobných slov.

Jeremjá 37

1 Král Sidkijá, syn Jójjáův, se stal králem místo Konjáe, syna Jójakímova. Ustanovil ho králem v zemi

judské Nebúkadnesar, král babylónský. 2 Ale ani on ani jeho sluebníci ani lid země neuposlechli slov Hospodinových, která mluvil skrze proroka Jeremjáe. 3 Král Sidkijá poslal Jehúkala, syna elemjáova, a kněze Sefanjáe, syna Maasejáova, k proroku Jeremjáovi se vzkazem: “Modli se prosím za nás k Hospodinu, naemu Bohu.” 4 Jeremjá vcházel a vycházel uprostřed lidu, dosud jej nedali do aláře. 5 Faraónovo vojsko vytáhlo z Egypta. Kdy Kaldejci, kteří obléhali Jeruzalém, uslyeli o nich zprávu, odtáhli od Jeruzaléma. 6 I stalo se k proroku Jeremjáovi slovo Hospodinovo: 7 “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Toto řekněte králi judskému, který vás ke mně poslal, abyste se mě dotazovali. Hle, vojsko faraónovo, které vám vytáhlo na pomoc, se navrátí do své země, do Egypta, 8 a vrátí se Kaldejci, budou bojovat proti tomuto městu, dobudou je a vypálí. 9 Toto praví Hospodin: Nepodvádějte sami sebe slovy: “Kaldejci od nás určitě odejdou.” Ti neodejdou! 10 I kdybyste pobili celé kaldejské vojsko, které proti vám bojuje, take by zůstali jen mui skolení, kadý z nich by ve svém stanu povstal a toto město by vypálili.” 11 Kdy kaldejské vojsko odtáhlo od Jeruzaléma před vojskem faraónovým, 12 vyel Jeremjá z Jeruzaléma a el do země Benjamínovy, aby se tam ujal svého podílu uprostřed lidu. 13 U byl v Benjamínské bráně, kde byl dohlíitel jménem Jirijá, syn elemjáe, syna Chananjáova; ten proroka Jeremjáe chytil. Řekl: “Chce přeběhnout ke Kaldejcům!” 14 Jeremjá odpověděl: “Mýlí se, nepřecházím ke Kaldejcům.” Ale Jirijá Jeremjáe neposlouchal, chytil ho a dovedl k velmoům. 15 Velmoové se na Jeremjáe rozlíteli, zbili ho a dali ho do vězení v domě písaře Jónatana, který proměnili v alář. 16 Jeremjá se dostal do sklepení, toti do kobek. Pobyl si tam mnoho dní. 17 Pak pro něj král Sidkijá poslal, přijal ho tajně ve svém domě a zeptal se ho: “Je nějaké slovo od Hospodina?” Jeremjá odpověděl: “Je”, a pokračoval: “Bude vydán do rukou babylónského krále.” 18 Potom se Jeremjá krále Sidkijáe tázal: “Čím jsem proti tobě a tvým sluebníkům a proti tomuto lidu zhřeil, e jste mě dali do aláře? 19 Kde jsou vai proroci, kteří vám prorokovali: “Král babylónský nepřitáhne proti vám ani proti této zemi”? 20 Ted’ posly prosím, králi, můj pane, předkládám ti prosbu o smilování: Neuposílej mě zpět do domu písaře Jónatana, abych tam nezemřel.” 21 Král Sidkijá přikázal dát Jeremjáe pod dohled na nádvoří stráí. Kadý den mu dávali z ulice pekařů bochníček chleba, dokud nebyl vechen chléb ve městě sněden. Tak Jeremjá pobýval v nádvoří stráí.

Jeremjá 38

1 efatjá, syn Matánův, Gedaljá, syn Pachúrův, Júkal, syn elemjáův, a Pachúr, syn Malkijáův, slyeli slova, která mluvil Jeremjá ke vemu lidu: 2 “Toto praví Hospodin: Kdo zůstane v tomto městě, zemře mečem, hladem nebo morem, ale kdo vyjde ke Kaldejcům, zůstane naivu a jako kořist získá svůj ivot, zůstane iv. 3 Toto praví Hospodin: Toto město bude určitě vydáno do rukou vojska babylónského krále a ten je dobude.” 4 Proto řekli velmoové králi: “Nech je ten mu usmrcen, vdy oslabuje ruce bojovníků, kteří v tomto městě zbývají, i ruce veho lidu, kdy jim mluví podobná slova. Ten mu neusiluje o pokoj pro tento lid, nýbr o zlo.” 5 Král Sidkijá odpověděl: “Hle, je ve vaich rukou, nebo král proti vám nic nezmůe.” 6 Chopili se tedy Jeremjáe a vhodili ho do cisterny Malkijáe, syna královského, která byla na nádvoří stráí. Spustili tam Jeremjáe po provazech. V cisterně nebyla voda, jen bláto, take se Jeremjá topil v blátě. 7 Kúijec Ebedmelek, dvořan, který byl v králově domě, uslyel, e Jeremjáe dali do cisterny. Kdy král seděl v Benjamínské bráně, 8 vyel Ebedmelek z královského domu a promluvil ke králi: 9 “Králi, můj pane, zle si počínali tito mui, e to vechno proroku Jeremjáovi provedli. Vhodili ho do cisterny, aby tam dole umřel hlady; ve městě u není ádný chléb.” 10 Král Kúijci Ebedmelekovi přikázal: “Vezmi s sebou odtud třicet muů a vytáhni proroka Jeremjáe z cisterny, ne tam zemře.” 11 Ebedmelek vzal tedy s sebou mue, veel do královského domu dolů do skladu, vzal odtud roztrhané hadry a rozedrané aty a spustil je po provazech Jeremjáovi do cisterny. 12 Kúijec Ebedmelek řekl Jeremjáovi: “Podlo si ty roztrhané a rozedrané hadry

do podpaí pod provazy.” Jeremjá to tak udělal. 13 Pak táhli Jeremjáe na provazech a vytáhli ho z cisterny. Jeremjá opět pobýval na nádvoří stráí. 14 Král Sidkijá si dal přivést proroka Jeremjáe k třetímu vchodu do Hospodinova domu. Král Jeremjáovi pravil: “Ptám se tě na Hospodinovo slovo. Nic přede mnou nezatajuj!” 15 Jeremjá Sidkijáovi odpověděl: “Kdy ti je oznámím, copak mě nevydá na smrt? A kdy ti poradím, neposlechne mě.” 16 Král Sidkijá Jeremjáovi tajně přísáhl: “Jakoe iv je Hospodin, který nám dal tento ivot, nevydám tě na smrt ani do rukou těch mužů, kteří ti ukládají o ivot.” 17 I řekl Jeremjá Sidkijáovi: “Toto praví Hospodin, Bůh zástupů, Bůh Izraele: Jestlie vyjde k velmoům babilónského krále, zůstane sám naivu a toto město nebude vypáleno; zůstane naivu ty i tvůj dům. 18 Jestlie vak k velmoům babilónského krále nevyjde, bude toto město vydáno do rukou Kaldejců a ti je vypálí. Ani ty jim z rukou neunikne.” 19 Král Sidkijá Jeremjáovi odvětil: “Obávám se Judejců, kteří přeběhli ke Kaldejcům, e mě Kaldejci vydají do jejich rukou a ti naloí se mnou podle své zvůle.” 20 Jeremjá odpověděl: “Nevydají. Uposlechni prosím Hospodina, jak ti ohlauji, a povede se ti dobře a zůstane naivu. 21 Jestlie se bude zdráhat vyjít, nastane to, co mi Hospodin ukázal: 22 Hle, vechny eny které zůstaly v domě judského krále, budou vyvedeny k velmoům babilónského krále a řeknou: “Podněcovali tě a přemohli tě muové, kteří ti slibovali pokoj. Ted’, kdy tvé nohy tonou v bahně, stáhli se zpět.” 23 Vechny tvé eny a tvé syny vyvedou ke Kaldejcům. Ani ty jim z rukou neunikne. Bude chycen rukou babilónského krále a toto město bude vypáleno.” 24 Sidkijá pravil Jeremjáovi: “A se nikdo o těchto slovech nedoví, a nezemře. 25 Jestlie velmoové uslyí, e jsem s tebou mluvil, a přijdou k tobě a řeknou ti: “Pověz nám, co jsi s králem mluvil, nic před námi nezatajuj a nevydáme tě na smrt. A co král mluvil s tebou?”, 26 řekne jim: “Předloil jsem králi prosbu o smilování, aby mě nedával opět do domu Jónatanova, abych tam nezemřel.” 27 I přili k Jeremjáovi vichni velmoové a vyslyčali ho. On jim pověděl vechno tak, jak král přikázal. Mlčky od něho odeli a nikdo o té věci neuslyel. 28 Jeremjá pobýval na nádvoří stráí a do dne, kdy byl Jeruzalém dobyt. I stalo se při dobývání Jeruzaléma,

Jeremjá 39

1 devátého roku vlády Sidkijáe, krále judského, desátého měsíce, e přitáhl Nebúkadnesar, král babilónský, s celým svým vojskem k Jeruzalému a oblehl jej. 2 Jedenáctého roku vlády Sidkijáovy, čtvrtého měsíce, devátého dne, byly prolomeny hradby města. 3 Vichni velmoové babilónského krále vstoupili do Prostřední brány a usadili se tam: Nergal-sareser, Samgar-nebú, Sarsekím, přední z dvořanů, Nergal-sareser, přední z mágů, a vichni ostatní velitelé babilónského krále. 4 Jakmile je Sidkijá, král judský, a vichni bojovníci spatřili, uprchli. V noci vyli z města směrem ke královské zahradě branou mezi dvěma hradbami. Dali se směrem k pustině. 5 Kaldejské vojsko je pronásledovalo a dostihlo Sidkijáe na Jeriských pustinách. Chopili se ho a přivedli jej k Nebúkadnesarovi, králi babilónskému, do Ribly v zemi chamátské, kde nad ním vynesl rozsudek. 6 Babilónský král dal popravít v Rible Sidkijáovy syny před jeho očima; i vechny judské lechtice dal babilónský král popravít. 7 Sidkijáe oslepil a spoutal ho bronzovými řetězy a odvedl ho do Babilóna. 8 Královský dům i domy lidu Kaldejci vypálili, jeruzalémské hradby zbořili. 9 Zbytek lidu, který zůstal v městě, a přeběhlíky, kteří k němu přeběhli, ten zbytek lidu, který zůstal, přestěhoval Nebúzaradán, velitel tělesné stráe, do Babilóna. 10 Ty nejchudí z lidu, kteří nic neměli, zanechal Nebúzaradán, velitel tělesné stráe, v zemi judské, a dal jim onoho dne vinice a ornou půdu. 11 Nebúkadnesar, král babilónský, vydal prostřednictvím velitele tělesné stráe Nebúzaradána příkaz o Jeremjáovi: 12 “Vezmi jej do své péče a nedělej mu nic zlého. Učiň mu, oč tě poádá.” 13 I poslali tedy Nebúzaradán, velitel tělesné stráe, Nebúazbán, přední z dvořanů, Nergal-sareser, přední z mágů, a vichni hodnostáři babilónského krále 14 pro Jeremjáe a vzali jej z nádvoří stráí a předali ho Gedaljáovi, synu Achíkama, syna áfanova, aby ho přivedl do domu. Tak bydlil uprostřed

lidu. 15 K Jeremjáovi, kdy byl jetě ve vazbě na nádvoří stráí, se stalo slovo Hospodinovo: 16 “Jdi a řekni Kúijci Ebedmelekovi: Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Hle, způsobím, e dojde na má slova o tomto městě; bude to ke zlému a ne k dobrému. Stane se tak onoho dne v tvé přítomnosti. 17 Ale tebe v onen den vysvobodím, je výrok Hospodinův. Nebude vydán do rukou těch muů, kterých se leká. 18 Určitě tě zachráním, nepadne mečem a jako kořist získá svůj ivot, protoe jsi ve mne doufal, je výrok Hospodinův.”

Jeremjá 40

1 Slovo, které se stalo od Hospodina k Jeremjáovi poté, co ho Nebúzaradán, velitel tělesné stráe, propustil z Rámy; řetězy spoutaného jej vzal ze středu vech přesídlenců z Jeruzaléma a Judska, těch, kteří měli být přestěhováni do Babylóna. 2 Velitel tělesné stráe vzal tedy Jeremjáe a řekl mu: “Hospodin, tvůj Bůh, mluvil proti tomuto místu o tomto zlu. 3 A Hospodin je uvedl a učinil, jak mluvil, protoe jste proti Hospodinu hřeili a neposlouchali jste ho. Proto se vám toto stalo. 4 Nyní, hle, rozváu ti dnes řetězy na rukou. Pokládá-li za dobré jít se mnou do Babylóna, pojď, budu o tebe pečovat. Pokládá-li za zlé jít se mnou do Babylóna, nemusí chodit. Hled', celá země je před tebou. Kam pokládá za dobré a správné jít, tam jdi. 5 U se to nezvrátí. Obra se ke Gedaljáovi, synu Achíkama, syna áfanova, kterého babylónský král ustanovil správcem judských měst. Přebývej s ním uprostřed lidu nebo jdi, kam pokládá za správné jít.” A velitel tělesné stráe mu dal jídlo na cestu a dar a propustil ho. 6 Jeremjá přiel ke Gedaljáovi, synu Achíkamovu, do Misy a přebýval s ním uprostřed lidu, který byl ponechán v zemi. 7 Kdy uslyeli vichni velitelé vojsk, kteří byli se svým mustvem v poli, e babylónský král ustanovil správcem země Gedaljáe, syna Achíkamova, a e mu svěřil mue, eny a malé děti a z chudiny země ty, kteří nebyli přestěhováni do Babylóna, 8 li ke Gedaljáovi do Misy. Byli to: Jimael, syn Netanjáův, Jóchanan a Jónatan, synové Káreachovi, Serajá, syn Tanchumetův, synové Efaje Netófského a Jezanjá, syn Maakaanův, kadý se svým mustvem. 9 Gedaljá, syn Achíkama, syna áfanova, je i jejich mustvo přiseně ujistil: “Nebojte se slouit Kaldejcům. Zůstaňte v zemi, slute babylónskému králi a povede se vám dobře. 10 A já, hle, bydlím v Mispě a zastupuji vás před Kaldejci, kteří k nám přicházejí. Sklízejte víno, letní ovoce i olej, ukládejte do svých nádob a bydlíte ve svých městech, která dríte.” 11 I vichni Judejci, kteří byli v Moábsku a mezi Amónovci a v Edómsku a kteří byli ve vech zemích, uslyeli, e babylónský král zanechal Judovi pozůstatek lidu a e nad nimi ustanovil Gedaljáe, syna Achíkama, syna áfanova. 12 Vrátili se tedy vichni Judejci ze vech míst, kam byli zahrání, přili do země judské do Misy ke Gedaljáovi a sklidili velice mnoho vína a letního ovoce. 13 Jóchanan, syn Káreachův, a vichni velitelé vojsk, kteří byli v poli, přili ke Gedaljáovi do Misy 14 a řekli mu: “Zdalipak ví, e Baalis, král Amónovců, poslal Jimaela, syna Netanjáova, aby tě zabil?” Ale Gedaljá, syn Achíkamův, jim nevěřil. 15 Jóchanan, syn Káreachův, tajně navrhl Gedaljáovi v Mispě: “Kdy dovolí, půjdu a zabiji Jimaela, syna Netanjáova. Nikdo se to nedoví. Proč by měl zabít on tebe? Vichni Judejci, kteří se k tobě shromádili, byli by rozptýleni a pozůstatek judského lidu by zahynul.” 16 Ale Gedaljá, syn Achíkamův, Jóchananovi, synu Káreachovu, řekl: “Nedělej to, mluví o Jimaelovi křivě.”

Jeremjá 41

1 V sedmém měsíci přiel Jimael, syn Netanjáe, syna Elíamova, z královského potomstva, i královští hodnostáři s deseti mui ke Gedaljáovi, synu Achíkamovu, do Misy. Tam v Mispě pojedli společně chléb. 2 Jimael, syn Netanjáův, a deset muů, kteří byli s ním, pak povstali a Gedaljáe, syna Achíkama, syna

áfanova, zabili mečem. Tak usmrtil toho, kterého babylónský král ustanovil správcem země. 3 Jimael pobil i vechny Judejce, kteří byli s Gedaljáem v Mispě, i kaldejské bojovníky, kteří tam byli. 4 Druhý den po usmrcení Gedaljáe, kdy o tom jetě nikdo nevěděl, 5 přili mui ze ekemu, íla a ze Samaří, bylo jich osmdesát, s ostříhanými vousy, s roztrenými rouchy a se smutečními zářezy. Měli s sebou obětní dar a kadidlo; chtěli to přinést do Hospodinova domu. 6 Jimael, syn Netanjáův, jim vyel z Mispy vstříc, el a plakal. Kdy se s nimi setkal, řekl jim: “Pojďte ke Gedaljáovi, synu Achíkamovu.” 7 Kdy přili do středu města, tu je Jimael, syn Netanjáův, s mui, kteří byli s ním, zabil a hodil do cisterny. 8 Ale nalo se mezi nimi deset muů, kteří Jimaelovi řekli: “Neusmrcuj nás; máme v poli skryté zásoby: penici a ječmene, olej i med.” I nechal je a neusmrtil je s jejich bratřími. 9 Cisterna, do ní Jimael vhodil vechna mrtvá těla muů, které zabil s Gedaljáem, byla ta, kterou udělal král Ása, kdy bojoval proti Baeovi, králi izraelskému. Tu naplnil Jimael, syn Netanjáův, skolenými. 10 Jimael zajal celý pozůstatek lidu, který byl v Mispě, královské dcery i vechen lid, který zůstal v Mispě, nad ním ustanovil Nebúzaradán, velitel tělesné stráe, Gedaljáe, syna Achíkamova. Jimael, syn Netanjáův, je zajal a chystal se přejít k Amónovcům. 11 Kdy uslyel Jóchanan, syn Káreachův, a vichni velitelé vojsk, kteří byli s ním, o vem tom zlu, které spáchal Jimael, syn Netanjáův, 12 vzali vechno své mustvo a li bojovat proti Jimaelovi, synu Netanjáovu. Nali ho u Veliké vody v Gibeónu. 13 Kdy vechen lid, který byl s Jimaelem, spatřil Jóchanana, syna Káreachova, a vechny velitele vojsk, kteří byli s ním, zaradovali se. 14 A vechen lid z Mispy, který Jimael zajal, se obrátil a el k Jóchananovi, synu Káreachovu. 15 Ale Jimael, syn Netanjáův, s osmi mui před Jóchananem unikl a odeel k Amónovcům. 16 Pak Jóchanan, syn Káreachův, se vemi veliteli vojsk, kteří byli s ním, vzal celý pozůstatek lidu z Mispy, který přivedl zpět od Jimaela, syna Netanjáova, poté co zabil Gedaljáe, syna Achíkamova: mue, bojovníky, eny, děti i dvořany, a odvedl je z Gibeónu. 17 li a pobyli v Kinhámově útulku pro pocestné, který byl poblí Betléma. Chtěli odejít do Egypta 18 před Kaldejci, jich se báli, protoe Jimael, syn Netanjáův, zabil Gedaljáe, syna Achíkamova, kterého babylónský král ustanovil správcem země.

Jeremjá 42

1 Pak přistoupili vichni velitelé vojsk s Jóchananem, synem Káreachovým, Jizanjáem, synem Hóajáovým, a vím lidem od nejmeního do největího 2 a řekli proroku Jeremjáovi: “Dovol, abychom ti předloili svou prosbu. Modli se za nás k Hospodinu, svému Bohu, za celý tento pozůstatek lidu. Vdy nás zůstalo jen maličko z mnoha, jak na vlastní oči vidí. 3 A nám Hospodin, tvůj Bůh, oznámí, kam máme jít a co máme dělat.” 4 Prorok Jeremjá jim odpověděl: “Vyslyím vás, hle, budu se modlit k Hospodinu, vaemu Bohu, pole vaich slov. Kadé slovo, které vám Hospodin odpoví, vám oznámím. Nic vám nezatajím.” 5 Oni nato Jeremjáovi řekli: “Nech je nám Hospodin spolehlivým a věrným svědkem, jestlie se nezachováme přesně podle slova, s ním tě k nám Hospodin, tvůj Bůh pole. 6 A to bude dobré nebo zlé, Hospodina, svého Boha, k němu tě posíláme, uposlechneme, aby nám bylo dobře; budeme poslouchat Hospodina, svého Boha.” 7 Po uplynutí deseti dnů stalo se k Jeremjáovi slovo Hospodinovo. 8 Zavolal tedy Jóchanana, syna Káreachova, a vechny velitele vojsk, kteří s ním byli, a vechen lid od nejmeního do největího 9 a řekl jim: “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele, k němu jste mě poslali, abych mu předloil vae prosby: 10 Jestlie se opět usídlíte v této zemi, budu vás budovat a nikoli bořit, zasadím vás a nevyvrátím, protoe lituji těch zlých věcí, které jsem vám učinil. 11 Nebojte se babylónského krále, jeho se bojíte; nebojte se ho, je výrok Hospodinův, nebo jsem s vámi, spasím vás a vysvobodím z jeho rukou. 12 Prokáu vám slitování: On se nad vámi slituje a přivede vás zpět do vaí země. 13 Jestlie řeknete: “Nebudeme bydlet v této zemi” a nebudete chtít uposlechnout Hospodina, svého Boha, 14 řeknete-li: “Nikoli, ale půjdeme do země egyptské, kde neuvidíme válku a neuslyíme zvuk polnice a nebudeme lačnět po chlebu; tam budeme

bydlet”, 15 pak slyte nyní Hospodinovo slovo, pozůstatku judského lidu. Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Jestlie máte v úmyslu vstoupit do Egypta, abyste se tam usadili jako hosté, 16 meč, jeho se bojíte, vás tam v zemi egyptské dostihne, a hlad, jeho se obáváte, se vás bude v Egyptě dret; zemřete tam. 17 Vichni mui, kteří mají v úmyslu vstoupit do Egypta, aby tam pobývali jako hosté, zemřou mečem, hladem či morem a ádný z nich nepřeije a neunikne tomu zlu, které na ně uvedu. 18 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Jako se vylil můj hněv a mé rozhořčení na obyvatele Jeruzaléma, tak se vylije mé rozhořčení na vás, půjdete-li do Egypta. Stanete se kletbou, úděsem, zlořečením a potupou. Toto místo u neuzříte. 19 Hospodin k vám promluvil, pozůstatku judského lidu. Nechoďte do Egypta. Teď to víte, vdy vás dnes varuji. 20 Sami se svádíte. Poslali jste mě přece k Hospodinu, svému Bohu, a řekli jste: “Modli se za nás, k Hospodinu, naemu Bohu. Vechno, co řekne Hospodin, ná Bůh, nám oznam a my to učiníme.” 21 Dnes jsem vám to oznámil, ale nechcete uposlechnout Hospodina, svého Boha, v ničem, s čím mě k vám poslal. 22 Nyní tedy vězte, e zemřete mečem, hladem či morem na místě, kam chcete jít a pobývat tam jako hosté.”

Jeremjá 43

1 I domluvil Jeremjá ke vemu lidu vechna slova Hospodina, jejich Boha. Hospodin, jejich Bůh, ho toti k nim poslal se vemi těmito slovy. 2 Tu Azarjá, syn Hóajáův, a Jóchanan, syn Káreachův, a vichni ostatní zpupní mui Jeremjáovi řekli: “Co mluví, je klam. Hospodin, ná Bůh, tě neposlal se vzkazem: “Nevstupujte do Egypta, abyste tam pobývali jako hosté.” 3 To Bárúk, syn Nerijáův, tě proti nám podněcuje, aby nás vydal do rukou Kaldejců, aby nás usmrtili nebo přestěhovali do Babylóna.” 4 A Jóchanan, syn Káreachův, a nikdo z velitelů vojsk a nikdo z lidu Hospodina neuposlechli, e mají zůstat v zemi judské. 5 Jóchanan, syn Káreachův, a vichni velitelé vojsk vzali celý pozůstatek judského lidu, ty, kdo se vrátili ze vech pronárodů, kam byli zanháni, aby pobývali v zemi judské jako hosté: 6 mue, eny i děti, královské dcery i vechny, které Nebúzaradán, velitel tělesné stráe, zanechal s Gedeljáem, synem Achíkama, syna áfanova, i proroka Jeremjáe a Báruka, syna Nerijáova. 7 Vstoupili do země egyptské, Hospodina neuposlechli. Přili a do Tachpanchésu. 8 V Tachpanchésu stalo se k Jeremjáovi slovo Hospodinovo: 9 “Vezmi do rukou velké kameny a ukryj je za přítomnosti judských muů do jílu v cihelně u vchodu do faraónova domu v Tachpanchésu. 10 Řekne jim: Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Hle, já polu pro Nebúkadnesara, krále babylónského, svého sluebníka, a postavím jeho trůn na těchto kamenech, které jsem ukryl, a roztáhne na nich svůj velkolepý stan. 11 Přitáhne a bude bít egyptskou zemi. Kdo je určen smrti, propadne smrti, kdo zajetí, zajetí, kdo meči, meči. 12 V domech egyptských bohů zanítím oheň. Vypálí je a zajme. Zahalí se egyptskou zemí, jako se pastýř halí do svého atu. Pak odtud vyjde v pokoji. 13 Roztrítí posvátné sloupy v Bét-emei, který je v egyptské zemi, a domy egyptských bohů vypálí.”

Jeremjá 44

1 Slovo, které se stalo k Jeremjáovi pro vechny Judejce, kteří bydleli v egyptské zemi, kteří bydleli v Migdólu, Tachpanchésu, Memfidě a v zemi Patrósu: 2 “Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Viděli jste vechno zlo, které jsem uvedl na Jeruzalém a na vechna judská města. Hle, jsou to dnes jen trosky, nikdo v nich nebydlí, 3 a to pro jejich zlé skutky, které páchali. Uráli mě, kdy chodili pálit kadidlo a slouit jiným bohů, které neznali oni ani vy ani vai otcové. 4 Posílal jsem k vám vechny své sluebníky proroky, nepřetržitě jsem je posílal se vzkazem: “Nedopoutějte se té ohavnosti, kterou nenávidím!” 5 Ale

neposlechli a nenaklonili své ucho, aby se odvrátili od svých zlých skutků a nepálili kadidlo jiným bohům. 6 Proto se vyliho mé rozhořčení a můj hněv a hořel v městech judských a na ulicích Jeruzaléma, take se staly troskami a zpusťoeným krajem, jak je tomu dodnes.” 7 Nyní toto praví Hospodin, Bůh zástupů, Bůh Izraele: “Proč sami sobě působíte tak veliké zlo? Vytínáte ze společenství Judy mui i enu, nemluvně i kojence, take vám nezbude ani pozůstatek lidu. 8 Uráíte mě výtvyry svých rukou, kdy pálííte kadidlo jiným bohům v zemi egyptské, kam jste vstoupili, abyste tam pobývali jako hosté. Vytínáte sami sebe a stanete se zlořečením a potupou mezi velmi pronárody země. 9 Co jste zapomněli na zlé skutky svých otců a na zlé skutky judských králů a na zlé skutky jejich en i na zlé skutky své a na zlé skutky svých en, jich jste se dopoutěli v zemi judské a v ulicích Jeruzaléma? 10 Dodnes nejsou zkrueni, nebojí se, neřídí se mým zákonem ani mými nařizeními, která jsem předložil vám a vaim otcům. 11 Proto Hospodin zástupů, Bůh Izraele, praví toto: Hle, zaměřím se na vás, ale ke zlému, a celého Judu vytnu. 12 Vezmu pozůstatek judského lidu, ty, kteří pojali úmysl vstoupit do egyptské země, aby tam pobývali jako hosté: Vichni v egyptské zemi zajdou, padnou mečem či hladem, zajdou malí i velcí, zemřou mečem a hladem a stanou se kletbou, úděsem, zlořečením a potupou. 13 Ty, kdo se usadili v egyptské zemi, ztrestám mečem, hladem či morem, jako jsem ztrestal Jeruzalém. 14 Nevyvážne a nepřeiije nikdo z pozůstatku judského lidu, z těch, kteří přili do egyptské zemi, aby tam pobývali jako hosté. Nevrátí se do země judské, ačkoli celou duí prahnou po tom, aby se mohli vrátit a bydlit tam. Nevrátí se, jen někteří vyvážnou.” 15 Nato odpověděli Jeremjáovi vichni mui, kteří věděli, e jejich eny pálívaly kadidlo jiným bohům, i vechny eny, které tu stály - bylo jich veliké shromáďení -, vechen lid, který pobýval v Patrůsu v egyptské zemi: 16 “V tom, co jsi nám mluvil ve jměnu Hospodinově, tě neposlechneme. 17 Určité vak splníme vechno, co vylo z naich úst, e budeme pálit kadidlo královně nebes a e jí budeme přináet úlitby tak, jak jsme to dělávali my i nai otcové, nai králové i velmoové v městech judských a na ulicích Jeruzaléma. Tehdy jsme měli chleba dosyta, bylo nám dobře, nic zlého jsme nezakoueli. 18 Od té doby, kdy jsme přestali pálit kadidlo královně nebes a přináet jí úlitby, máme nedostatek ve vem a hyneme mečem a hladem.” 19 eny dodaly: “Jestlie pálíme kadidlo královně nebes a přináíme jí úlitby, copak jí bez vědomí svých muů pečeme obětní koláče, jimi ji zpodobňujeme, a přináíme jí úlitby?” 20 Jeremjá řekl vemu lidu, muů, enám i vemu lidu, kteří s ním vedli rozhovor: 21 “Copak si Hospodin nepřipomněl ten obětní dým z kadidla, je jste pálili v městech judských a na ulicích Jeruzaléma vy i vai otcové, vai králové a vai velmoové i lid země? Nepřilo mu to na mysl? 22 Hospodin u nemohl snést vae zlé skutky a vae ohavnosti, jich jste se dopoutěli. Proto se vae země stala troskami, úděsem a zlořečením, bez obyvatele, jak je tomu dnes. 23 Protoe jste pálili kadidlo a hřeili proti Hospodinu a neposlouchali Hospodina, e jste se neřídili jeho zákonem, jeho nařizeními ani jeho svědectvím, potkalo vás toto zlo, jak je tomu dnes.” 24 A Jeremjá řekl vemu lidu a vem enám: “Slyte slovo Hospodinovo, celý Judo v egyptské zemi. 25 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Vy i vae eny, co jste svými ústy vyslovili, to jste svými rukama naplnili. Řekli jste: “Splníme sliby, které jsme dali. Budeme pálit kadidlo královně nebes a budeme jí přináet úlitby.” Tak si tedy dodrujte své sliby, vyplňujte své sliby! 26 Ale slyte slovo Hospodinovo, vechen Judo, který pobývá v egyptské zemi: Hle, zapřísáhl jsem se při svém velikém jměnu, praví Hospodin, e mé jměno u nebude vzýváno v celém Egyptě ústy ádného judského mui, který by říkal: “Jakoe iv je Panovník Hospodin!” 27 Hle, budu nad nimi bdít ke zlému, a ne k dobrému. Vichni judtí mui, kteří jsou v egyptské zemi, do jednoho zajdou mečem a hladem. 28 Jen hrstka lidí unikne meči a vrátí se z egyptské země do země judské. A celý pozůstatek judského lidu, který přiel do egyptské země, aby tam pobýval jako host, pozná, čí slovo obstojí, zda mé či jejich. 29 A toto budete mít jako znamení, je výrok Hospodinův: Na tomto místě vás ztrestám, a tak poznáte, e má slova proti vám obstojí, vám ke zlému. 30 Toto praví Hospodin: Hle, vydám faraóna Chofru, krále egyptského, do rukou jeho nepřátel, do rukou těch, kteří mu ukládají o ivot, jako jsem vydal Sidkijáe, krále judského, do rukou Nebúkadnesara, krále babylónského, jeho nepřítel, který mu ukládal o ivot.”

Jeremjá 45

1 Slovo, které promluvil prorok Jeremjá k Bárukovi, synu Nerijáovu, kdy psal tato slova z Jeremjáových úst do knihy ve čtvrtém roce vlády Jójakíma, syna Jójjáova, krále judského. 2 “Toto praví Hospodin, Bůh Izraele, o tobě, Báruku. 3 Řekl jsi: “Běda mi, nebo Hospodin přidal k mé bolesti ještě starost. Do země vzduchám, a odpočinutí nenalézám.” 4 Toto mu poví: Toto praví Hospodin: Hle, bořím, co jsem vybudoval, vyvracím, co jsem zasadil, celou tuto zemi! 5 A ty bys chtěl pro sebe usilovat o veliké věci? Neusiluj. Nebo hle, já uvedu zlo na všechno tvorstvo v ní, je výrok Hospodinův, ale tobě dám jako kořist ivot na veškerých místech, kamkoli půjde.”

Jeremjá 46

1 Slovo Hospodinovo, které se stalo k proroku Jeremjáovi proti pronárodům. 2 O Egyptu, proti vojsku faraóna Néka, krále egyptského, který byl u řeky Eufratu u Karkemíe a kterého porazil Nebúkadnesar, král babylónský, ve čtvrtém roce vlády Jójakíma, syna Jójjáova, krále judského. 3 “Připravte tít a pavézu, chystejte se k boji! 4 Zapřahejte koně, nasedejte, jezdcí! Nastupte v přilbách, vyletěte otěpy, oblékněte krunýře! 5 Coe to vidím? Jsou naplněni děsem, ustupují zpět, jejich bohatýři jsou rozdraceni, dali se na zběsilý útěk, ani se neohlédnou. Kolkolem děs, je výrok Hospodinův. 6 A neuteče ani hbitý, a ani bohatýr neunikne! Na severu u řeky Eufratu zakopnou a padnou. 7 Kdo to vystupuje jako Nil, jako řeky, jejich vody se vzdouvají? 8 Egypt vystupuje jak Nil, jako řeky, jejich vody se vzdouvají. Řekl: “Vystoupím, přikryji zemi. Zničím město i jeho obyvatele!” 9 Vzhůru tedy, koně! Divoce se eňte, vozy! Vyjdou bohatýři, Kúijci a Pútejci, títonoi, Luďané, lučitníci. 10 Onen den bude dnem pomsty pro Panovníka, Hospodina zástupů, aby vykonal pomstu na svých protivnících. Meč bude poírat, nasytí se a vydatně se napije jejich krve. Bude to oběť pro Panovníka, Hospodina zástupů, v severní zemi, u řeky Eufratu. 11 Vystup do Gileádu, přines balzám, panno, dcero egyptská! Nadarmo jsi shromádila léky, rána se ti nezacelí! 12 Pronárody uslyely o tvém pohanění a tvého alostného křiku je plná země. Vdy bohatýr zakopne o bohatýra, oba dva společně padnou.” 13 Slovo, které promluvil Hospodin k proroku Jeremjáovi, e Nebúkadnesar, král babylónský, přitáhne a bude bít egyptskou zemi. 14 “Oznamte v Egyptě, ohlaste v Migdólu, ohlaste to v Memfidě i v Tachpanchésu! Povězte: Postav se, připrav se, meč u pozřel všechno kolem tebe. 15 Jak je moné, e byl smeten tvůj silný? Neobstál. Hospodin jej srazil. 16 Mnohokrát klopýtl, a padl. Jeden druhému říkají: “Vstaňme, vrame se ke svému lidu, do země, kde jsme se zrodili, před hubícím mečem.” 17 Tam zavolají: “Faraóne, králi egyptský, sly, hukot vřavy, lhůta prola.” 18 Jakoe iv jsem já, je výrok Krále, jeho jméno je Hospodin zástupů: jako je Tábor mezi horami a Karmel při moři, tak určitě to přijde. 19 Připrav si věci k přesídlení, trůnící dcero egyptská. Memfis bude zrušena, vyliční se, bude bez obyvatele. 20 Egypt je překrásná jalovice, ale střechek ze severu ji letí, letí. 21 I jeho oldněři uprostřed něho jsou jako vykrmení býčci. Obrátí se, utečou společně, neobstojí. I na ně přijde den jejich běd, čas, kdy budou ztrestáni. 22 Egypt bude syčet jako had, a se přiblíží vojsko, přijdou na něj jako drvoťepové se sekerami. 23 Pokácejí jeho les, je výrok Hospodinův, i kdy je neproniknutelný. Budou četnější ne kobyly, bude jich bez počtu. 24 Egyptská dcera bude zahanbena, vydána do rukou lidu ze severu.” 25 Hospodin zástupů, Bůh Izraele, praví: “Hle, já ztrestám Amóna z Théb i faraóna, Egypt, jeho bohy, jeho krále, faraóna i ty, kdo v něho doufají. 26 A vydám je do rukou těch, kdo jim ukládají o ivot, do ruku Nebúkadnesara, krále babylónského, a do rukou jeho sluebníků. A potom bude bydlet jako za dnů dřívějších, je výrok Hospodinův.” 27 “Ty, Jáko, můj sluebníku, neboj se, neděš se, Izraeli, hle, já tě

zachráním, i kdy jsi daleko, i tvé potomky ze země zajetí. Jákob se vrátí a bude ít v klidu, bezstarostně, a nikdo jej nevyděsí. 28 Ty, Jákobe, můj slubečníku, neboj se, je výrok Hospodinův. Já budu s tebou. Učiním konec vem pronárodům, mezi ně jsem tě vyhnal, ale s tebou neskončím docela, i kdy tě potrestám podle práva; bez trestu tě neponechám.”

Jeremjá 47

1 Slovo Hospodinovo, které se stalo k proroku Jeremjáovi o Pelitejcích, ne farao dobyl Gázu. 2 Toto praví Hospodin: “Hle, od severu vystupují vody a stanou se rozvodněným tokem. Zaplaví zemi se vím, co je na ní, město i ty, kdo v něm bydlí. Lidé budou úpět, kvílet bude kadý, kdo obývá zemi, 3 před dusotem kopyt jeho hřebců, před duněním jeho vozby, před hlukem jeho kol. Otcové se na syny ani neohlédnou, ochabnou jim ruce. 4 Přejde den zhouby na vechny Pelitejce. V Týru a Sidónu bude vyhlazen kadý, kdo přeíl a mohl by pomoci. Hospodin zahubí Pelitejce, pozůstatek lidu z ostrova Kaftóru. 5 Gáza si vyholí lysinu, Akalón zajde. Pozůstateku lidu z jejich doliny, dlouho si jetě bude zasazovat smuteční zářezy?” 6 Běda, Hospodinův meči! Jak dlouho si jetě nedopřeje klidu? Uklid' se do pochvy, mírni se, ustaň! 7 Jak bys mohl mít klid? Hospodin mu dal příkaz proti Akalónu a proti mořskému pobřeí. Tam jej vykázal.

Jeremjá 48

1 O Moábovi: Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: “Běda, zahubeno bude Nebó. Zahanben, dobyt bude Kirjatajim. Zahanben bude nedobytný hrad a naplněn děsem. 2 U je po chloubě Moábově v Chebónu, zamýlejí proti němu zlo: “Vzhůru, vyhlad' me jej, a není ani pronárodem!” Také ty, Madméne, zajde, meč půjde za tebou. 3 Sly křik z Chóronajimu. “Zhouba a veliká zkáza!” 4 Roztřítěn je Moáb! Je slyet úpění jeho nejmeních. 5 Do svahu lúchítského půjde v usedavém pláči. Ze stráně chóronajimské uslyí protivníci úpění nad zkázou. 6 “Utecte, zachraňte se, budete jako jalovec na pouti!” 7 Protoe spoléhá na své činy a na své poklady, i ty bude dobyt! A Kemó půjde s přesídlenci, spolu s ním jeho kněi a velmoové. 8 Na kadé město přitáhne zhoubce, ádné město se nezachrání. Dolina zahyne, rovina bude zahlazena, jak praví Hospodin. 9 Dejte Moábovi květ, nebo musí odejít, jeho města budou zpustoena, nikdo v nich nebude bydlet. 10 Proklet bud', kdo koná Hospodinovo dílo nespolehlivě! Proklet bud', kdo odpírá jeho meči krev!” 11 “Moáb byl bezstarostný od svého mládí, klidně si hověl na svém kalu. Nebyl přelíván z nádoby do nádoby, nebyl přestěhován. Proto si podrel svou příchu, jeho vůně se nezměnila.” 12 “Proto hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, a polu na něj ty, kdo stáčejí víno, a ti jej stočí, jeho nádoby vyprázdní a jejich měchy roztrhají. 13 A Moáb bude zahanben kvůli Kemóovi tak, jak byl zahanben dům izraelský kvůli Bét-elu, v něj doufal.” 14 “Jak můžete říkat: “Jsme bohatýři, válečníci schopní boje?” 15 Zahubeno bude Moáb, na jeho města vytáhne nepřítel, jeho nejlepší jinoi klesnou jako na poráce, je výrok Krále, jeho jméno je Hospodin zástupů. 16 Blíí se bědy, je dolehnou na Moába. Zlo se na něj rychle řítí. 17 Projevte mu účast vichni, kdo jste kolem něho, vichni, kdo znáte jeho jméno. Povězte: “Jak byla zlomena silná hůl, překrásný prut!” 18 Ustup ze slávy, sed' a ízni, trůnící dcero díbónská. Vytáhl na tebe zhoubce Moábu, tvé pevnosti zničil. 19 Stůj na cestě a vyhlíej, ty, je bydlí v Aróeru. Ptej se toho, kdo utekl, a té, která unikla. Zeptej se: “Co se stalo?” 20 Moáb byl zahanben, ztroskotal! Kvilte a úpějte! Oznamte v údolí Arnónu, e Moáb je zahuben.” 21 Soud přiel na rovinatou zemi, na Cholón, na Jahasu, proti Méfaatu, 22 proti Díbónu, proti Nebó, proti Bét-diblatajimu, 23 proti Kirjatajimu, proti Bét-gamúlu, proti Bét-meónu, 24 proti Kerijótu a proti Bosře i proti vem městům moábské země, vzdáleným i blízkým. 25 “Moábův roh byl odseknut, jeho pae roztrítěna, je výrok

Hospodinův. 26 Opojte ho, protoe se vyvyoval nad Hospodina! Moáb se udává svým zvratkem, také on bude na posměch. 27 Co tobě nebyl Izrael na posměch? Byl snad dopaden mezi zloději, e potřásá hlavou, kdykoli o něm mluví?” 28 “Opuste města, usad'te se na skalisku, obyvatelé Moábu! Buďte jako holubice, která hnízdí nad samou propastí. 29 Slýchali jsme o pýe Moába přepyného, o jeho domýlivosti, o pyné jeho povýenosti, o jeho nadutém srdci. 30 Já znám, je výrok Hospodinův, jeho zpupnost, k ničemu nejsou jeho vásty, k ničemu není, co dělají. 31 Proto kvílím nad Moábem, kvůli celému Moábu úpím, nad mui Kír-cheresu se bude lkát. 32 Pláču nad tebou, sibemská vinná révo, víc ne jsem plakal nad Jaezerem! Tvé úponky pronikly za moře, a k moři, Jaezeru, dosahovaly. Na tvou letní sklizeň i na tvé vinobraní vpadl zhoubce. 33 Přestaly radost a jástot v sadu i v celé moábské zemi. Zastavil jsem víno, z lisu nepoteče, nebude se u lisovat s výskáním. Výskání nebude!” 34 “Protoe křik Chebónu dolehl a do Eleále, a do Jahasu, vydávají svůj hlas od Sóaru a do Chóronajimu a Eglat-elijje; i povodí Nimrímu bude zpustoeným krajem. 35 Učiním přítr Moábovi, je výrok Hospodinův, tomu, jen vystupuje na posvátné návrí a pálí kadidlo svým bohům. 36 Proto mi bude kvůli Moábovi hlučet srdce jako píaly, mé srdce bude hlučet jako píaly pro mue Kír-cheresu, protoe vechno, co zanechal, zahyne. 37 Na kadé hlavě bude lysina, kadá brada bude přistřiěna, na vech rukou budou smuteční zářezy a na bedrech íněné suknice. 38 Na vech moábských střechách a na vech jeho prostranstvích se budou konat smuteční obřady, protoe jsem roztrřítel Moába jako nádobu, která se nelíbí, je výrok Hospodinův. 39 Jak ztroskotal! Kvilte! Jak se Moáb zahanbeně obrátil zády! Moáb bude předmětem posměchu a zděení vem, kteří jsou kolem něho.” 40 Nebo toto praví Hospodin: “Hle, zhoubce se vrhne dolů jako orel a roztáhne křídla nad Moábem, 41 dobytá budou města i hrady zdolány, srdce moábských bohatýrů v onen den bude jako srdce eny sevřené bolestí. 42 Moáb bude vyhlazen, u nebude lidem, protoe se vyvyoval nad Hospodina. 43 Postrach, propast, past na tebe, obyvateli Moábu, je výrok Hospodinův. 44 Kdo uteče před postrachem, padne do propasti, a kdo vyleze z propasti, do pasti se lapí, protoe na něj, na Moába uvedu rok potrestání, je výrok Hospodinův. 45 Ve stínu Chebónu stanou vysílení utečenci, avak z Chebónu vylehne oheň a z prostředku Síchonou plamen a pozře skráně Moába, temeno hřmotícího lidu. 46 Moábe, běda tobě, Kemóův lid zhyne. Tvoji synové budou odvedeni do zajetí, do zajetí půjdou i tvé dcery. 47 Ale v posledních dnech úděl Moábův změním, je výrok Hospodinův.” - A potud soud nad Moábem.

Jeremjá 49

1 O Amónovcích. Toto praví Hospodin: “Co Izrael nemá syny? Co nemá dědice? Proč tedy Milkóm obsadil Gáda a jeho lid se usadil v jeho městech? 2 Proto hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, v nich dám zaznít válečnému křiku proti Rabě Amónovců. Bude z ní zpustoený pahorek, její vesnice budou vypáleny a Izrael obsadí, co patřilo jejím dědicům, praví Hospodin. 3 Kvil, Chebóne, vdy je Aj vyhuben, křičte, dcery Raby, přepásejte se íněnou suknicí, naříkejte! Pobíhejte po zdech, vdy Milkóm půjde s přesídlenci, spolu se svými kněími a velmoi. 4 Proč se chlubí dolinami? e z tvé doliny prýtl voda, dcero odpadlice? Spoléhá na své poklady a říká: “Kdo by na mne přiel?” 5 Hle, přivedu na tebe postrach, je výrok Panovníka, Hospodina zástupů, ze vech stran kolem tebe. Budete rozehnáni kadý zvlá. A nebude nikoho, kdo by shromádil vyplaené. 6 Posléze vak úděl Amónovců změním, je výrok Hospodinův.” 7 O Edómu. Toto praví Hospodin zástupů: “Co u není v Témanu ádná moudrost? Ztratili rozumní rozvahu? Jejich moudrost je zmařena? 8 Utečte, obrate se, usídlete se v dolinách, obyvatelé Dedánu. Přivedu na něj bědy Ezauovy v čas, kdy jej ztrestám. 9 Jestlie na tebe přijdou sběrači hroznů, nezanechají paběrky, přijdou-li zloději v noci, zničí, co se dá. 10 Nebo já jsem odhalil Ezaua, odkryl jsem jeho skrýe, nebude se moci skrývat. Jeho potomstvo bude vyhubeno, jeho bratři i jeho susedé; nebude nikoho mít. 11 Zanech své sirotky, já je zachovám při ivotě, a ve mne doufají tvé vdovy.” 12 Toto praví Hospodin: “Hle, ti, jim

nebylo určeno pít kalich, ti jej musejí pít, a ty bys zůstal bez trestu? Nezůstane bez trestu, určitě bude pít. 13 Vdy jsem přísahal sám při sobě, je výrok Hospodinův, e Bosra bude budít úděs, stane se potupou, troskami, zlořečením a vechna její města budou navěky v troskách.” 14 Uslyel jsem zprávu od Hospodina, e mezi pronárody byl poslán vyslanec. “Shromáďte se, přijďte proti němu, vzhůru do boje! 15 Hle, mezi pronárody tě činím maličkým, opovřeným mezi lidmi. 16 Zavedla tě hrůza, kterou íří, opoválivost tvého srdce. Bydlí v skalních rozsedlinách, zmocnil ses vysokého pahorku. I kdy sis zaloil hnízdo vysoko jak orel, strhnu tě odtud, je výrok Hospodinův.” 17 Edóm bude vzbuzovat úděs. Kadý kolemjdoucí posměně zasykne úasem nad vemi jeho ranami. 18 “Jako kdy Bůh podvrátil Sodomu a Gomoru a jejich sousední města, praví Hospodin, u tam nebude nikdo sídlit a člověk tam nebude pobývat ani jako host. 19 Hle, vystupuje jako lev z jordánské houtiny na stále zelené nivy, ale v okamiku ho z nich zaenu a ustanovím nad nimi toho, jen je vyvolený. Vdy kdo je jako já? Kdo mě můe předvolat k přelíčení? A kdo je ten pastýř, který přede mnou obstojí?” 20 Proto poslyte Hospodinovo rozhodnutí, jak rozhodl o Edómu, i co zamýlí proti obyvatelům Témanu: “Nejchatrnější ze stáda je vyvlečou, a jejich niva se nad nimi zhrozí. 21 Hlukem jejich pádu se zachvěje země, jejich úpění bude slyet a u moře Rákosového. 22 Hle, zhoubce vzlétne a vrhne se dolů jako orel, roztáhne křídla nad Bosrou. A srdce edómských bohatýrů bude v onen den jako srdce eny sevřené bolestí.” 23 O Damaku. “Stydí se Chamát i Arpád, nebo slyí zlou zprávu; zmítají se hrůzou jako moře, nemohou se uklidnit. 24 Damaek klesá, obrací se na útěk, zmocnilo se ho zděnění, souení a útrapy ho zachvátily jako rodičku. 25 Jake? Nebyl snad oputěn Jeruzalém, město mé chlouby, osada, která mě obveselovala? 26 Proto jeho nejlepší padnou na jeho prostranstvích a vichni jeho bojovníci v onen den zajdou, je výrok Hospodina zástupů. 27 Na hradbách Damaku zanítím oheň a ten pozře paláce Ben-hadadovy.” 28 O Kédaru a království Chasóru, která porazil Nebúkadnesar, král babylónský. Toto praví Hospodin: “Povstaňte, táhněte na Kédar, vyhubte syny východu! 29 Vezmou jim stany i brav, jejich stanové houně i vechno náradí, odvlekou jim i jejich velbloudy a budou na ně volat: “Kolkolem děs!” 30 Utečte, rozprchněte se, usídlete se v dolinách, obyvatelé Chasóru, je výrok Hospodinův, nebo Nebúkadnesar, král babylónský, se proti vám rozhodl a má s vámi své úmysly. 31 Vstaňte, dejte se na pochod proti pronárodu poklidnému, který přebývá v bezpečí, je výrok Hospodinův, nemají vrata ani závory, bydlí osaměle. 32 Jejich velbloudi jim budou uloupeni, mnoství jejich stád bude ukořistěno. Rozptýlím je do vech větrů, ty s ostříhanými skráněmi, a přivedu na ně bědy ze vech protilehlých stran, je výrok Hospodinův. 33 Chasór se stane domovem akalů, pustinou navěky. U tam nebude pobývat ani jako host.” 34 Slovo Hospodinovo, které se stalo k proroku Jeremjáovi o Élamu na začátku kralování Sidkijáe, krále judského: 35 Toto praví Hospodin zástupů: “Hle, zlomím luk Élamu, prvotinu jejich bohatýrské síly. 36 Přivedu na Élam čtyři větry ze čtyř končin nebes a rozptýlím Élamce do vech těch větrů, take nebude pronároda, kam by élamtí vyhnanci nepřili. 37 Předěsím Élam před jejich nepřáteli, před těmi, kteří jim ukládají o ivot. Uvedu na ně zlo, svůj planoucí hněv, je výrok Hospodinův. Polu za nimi meč a skoncuji s nimi. 38 Pak postavím v Élamu svůj trůn a zničím odtud krále i velmoe, je výrok Hospodinův. 39 Ale v posledních dnech úděl Élamu změním, je výrok Hospodinův.”

Jeremjá 50

1 Slovo, které promluvil Hospodin o Babylónu, o zemi kaldejské, skrze proroka Jeremjáe: 2 “Oznamte to mezi pronárody a rozhlaste, zvedněte korouhev, rozhlaujte, nic neskrývejte, řekněte: “Babylón je dobyt, Běl je zostuzen, Marduk se děsí.” Jeho modlářské stvůry jsou zostuzeny, děsí se jeho hnusné modly!” 3 Přitáhne na něj pronárod ze severu, ten jeho zemi zpustoí, nikdo v ní nebude bydlet, ani člověk ani dobytek, vichni odejdou jako psanci. 4 “V oněch dnech a v onen čas, je výrok Hospodinův, přijdou Izraelci spolu s Judejci, budou přicházet s pláčem a hledat Hospodina, svého Boha. 5 Budou se ptát na

cestu na Sijón, tam se obrátí a řeknou: "Poďte!" A přidruží se k Hospodinu smlouvou věčnou, která nebude zapomenuta. 6 Můj lid je bloudícím stádem. Jeho pastýři jej nechali bloudit, obraceli jej k horám; chodil od hory k pahorku, na místo, kde odpočíval, zapomněl. 7 Kdokoli jej nali, poírali jej. Jejich protivníci říkali: "Nebudeme vinni, protoe hřeili proti Hospodinu, proti nivě spravedlnosti a naději svých otců, Hospodinu." 8 "Prchněte ze středu Babylóna, vyjděte z kaldejské země. Buďte jako kozlové před stádem. 9 Nebo hle, já vzbudím a přivedu proti Babylónu shromáždění velikých pronárodů ze severní země; seřadí se proti němu, odtud bude dobyt. Jejich ípy budou jako ípy bohatýra, který přivádí na sirobu, nevrátí se s prázdnou. 10 Kaldejsko se stane kořistí, vichni, kteří z něho budou kořistit, se nasytí, je výrok Hospodinův. 11 Tak vy se tedy radujete a jásáte, kdo pleníte mé dědictví! Bujně poskakujete jako jalovice při mláčení a řehtáte jako hřebci! 12 Ale vae matka se bude velice stydět, rdít se bude ta, která vás porodila; hle, bude jako poslední z pronárodů, pout, suchopár a pustina. 13 Kvůli Hospodinovu rozezlení nebude obývána, celá bude zpustoena. Kadý, kdo přejde kolem Babylóna, posměně zasykne úasem nad vemi jeho ranami. 14 Seřad'te se kolem proti Babylónu, vichni, kdo napínáte luk, střítejte na něj, neetřete ípy, vdy zhřeil proti Hospodinu! 15 Spuste proti němu ze vech stran válečný pokřik! U se vzdává, jeho pilíře padly, byly streny jeho hradby. Toto je Hospodinova pomsta. Vykonejte nad ním pomstu! Učiňte mu to, co činil on. 16 Vytňte z Babylóna rozsévače i toho, kdo se chápe srpu v čas ně! Před hubícím mečem se kadý obrátí ke svému lidu, kadý uteče do své země. 17 Izrael je zaplaená ovce, zahnali jej lvi. Nejdřív jej poíral král asyrský a teď nakonec jeho kosti hrye Nebúkadnesar, král babylónský." 18 Proto Hospodin zástupů, Bůh Izraele, praví toto: "Hle, potrestám babylónského krále a jeho zemi, jako jsem potrestal krále asyrského. 19 A přivedu Izraele zpět na jeho nivu a bude se pás na Karmelu i v Báanu a sytit se v Efrajimském pohoří a v Gileádu. 20 V oněch dnech a v onen čas, je výrok Hospodinův, budou hledat Izraelovu nepravost, ale ádná nebude, a Judův hřích, ale nebude nalezen, nebo odpustím těm, které zanechám." 21 "Proti zemi meratajimské! Táhni proti ní i na obyvatele Pekódu! Znič, zahlad' jako klaté jejich potomstvo, je výrok Hospodinův, vykonej vechno, co jsem ti přikázal! 22 Hlas boje zní zemí, veliká zkáza. 23 Jak je rozsekáno a roztrženo kladivo, které doléhalo na celou zemi, jak zpustoen je Babylón mezi pronárody! 24 Políčil jsem na tebe a byl jsi lapen, Babylóne, a nevezal jsi to na vědomí. Byl jsi nalezen i chycen, protoe ses chtěl potýkat s Hospodinem. 25 Hospodin otevřel svou pokladnici, vynesl nástroje svého hrozného hněvu. Vdy to je dílo Panovníka, Hospodina zástupů, v zemi Kaldejců. 26 Přitáhněte na něj od končin země, otevřete jeho obilnice, navrte ve na hromady, zničte to jako klaté, a mu nezůstane ani pozůstatek lidu. 27 Zničte vechny jeho býčky, a sejdou na poráku! Běda jim! Přiel jejich den, čas, kdy je ztrestám." 28 Sly! Utečenci a ti, kdo vyvázli ze země babylónské, přicházejí zvěstovat na Sijón pomstu Hospodina, naeho Boha, pomstu za jeho chrám. 29 "Vyzvěte střelce proti Babylónu, vechny, kdo napínají luk. A se utáboří kolem něho, a není vyváznutí. Odplate mu podle jeho skutků! Podle toho, co dělal, udělejte jemu! Vdy se opoválivě choval vůči Hospodinu, vůči Svatému Izraele." 30 "Jeho nejlepší padnou na jeho prostranstvích a vichni jeho bojovníci v onen den zajdou, je výrok Hospodinův." 31 "Chystám se na tebe, opoválivče! je výrok Panovníka, Hospodina zástupů. U přiel tvůj den, čas, kdy tě ztrestám. 32 Klopýtne opoválivec, padne a nebude nikoho, kdo by ho pozvedl. V jeho městech zanítím oheň a ten pozře celé jeho okolí." 33 Toto praví Hospodin zástupů: "Izraelci jsou utiskováni a Judejci s nimi. Vichni, kdo je odváděli do zajetí, je pevně uchopili a odmítli je propustit. 34 Jejich Vykupitel je vak silný, jeho jméno je Hospodin zástupů. Pevně povede jejich spor, přinese zemi pokoj a obyvatele Babylóna pokoje zbaví." 35 "Meč proti Kaldejcům! je výrok Hospodinův. I na obyvatele Babylóna a na jeho velmoe i jeho mudrce. 36 Meč na tlachaly, ukáí se jako poetilci, meč na jeho bohatýry, vyděsí se. 37 Meč na jeho koně i na jeho vozbu a na vechen přimíený lid, který je uprostřed něho; budou jako eny. Meč na jeho poklady, budou uloupeny. 38 Sucho na jeho vody, vyschnou. Vdy je to země model, kvůli příerám třetí. 39 Proto tam bude sídlit divá sběř a hyeny, usídlí se v ní ptrosi. U nikdy nebude obývána a nebude obydlena od pokolení do pokolení. 40 Jako kdy Bůh podvrátil Sodomu a Gomoru a jejich sousední města, je výrok Hospodinův, u tam nebude nikdo sídlit a člověk tam nebude pobývat ani jako host. 41 Hle, přijde

lid ze severu, veliký pronárod, a četní králové se vypraví z nejdlehlých koutů země. 42 Chopí se luku a otěpu, budou krutí a nebudou znát slitování. Jejich hlas bude hučet jako moře, přijedou na koních, seřazeni jako mui k boji proti tobě, dcero babylónská. 43 Babylónský král uslyší o nich pověst, jeho ruce ochabnou a zmocní se ho úzkost jako bolest rodičky. 44 Hle, vystupuje jako lev z jordánské houtiny na stále zelené nivy, ale v okamiku je z nich zaenu a ustanovím nad nimi toho, jen je vyvolený. Vdy kdo je jako já? Kdo mě může předvolat k přelíčení? A kdo je ten pastýř, který přede mnou obstojí? 45 Proto poslyte Hospodinovo rozhodnutí, jak rozhodl o Babylóně, i co zamýlí proti zemi Kaldejců: Nejchatrnější ze stáda je vyvečou a jejich niva se nad nimi zhrozí. 46 Voláním: “Byl dobyt Babylón!” se bude chvět země a mezi pronárody bude slyet úpění.”

Jeremjá 51

1 Toto praví Hospodin: “Hle vzbudím proti Babylónu zkázonosný vítr, proti obyvatelům onoho `srdce mých protivníků’. 2 Polu na Babylón cizáky a ti jej rozptýlí, vylidní jeho zemi, budou proti němu ze vech stran v jeho zlý den. 3 Tomu, kdo mocně napíná luk a vypíná se ve svém pancíři, pravím: S jeho jinochy nemějte soucit, vechen jeho zástup zasvěte záhubě. 4 V kaldejské zemi budou padat skolení a probodení na ulicích Babylóna. 5 Izrael a Juda nebudou vak oputěni jako vdova od svého Boha, od Hospodina zástupů, přestoe se jejich země tolik provinila proti Svatému Izraele. 6 Utečte z Babylóna, zachraňte se kadý, a pro jeho nepravost nezajdete, nebo toto je čas Hospodinovy pomsty, on mu odplatí za to, co spáchal. 7 Zlatým kalichem byl Babylón v Hospodinově ruce, opájel vechny země; pronárody pily jeho víno, proto pronárody třetily. 8 Avak Babylón náhle padne a roztrítí se. Kvilte pro něho, na jeho bolest vezměte balzám, snad bude vyléčen. 9 Léčili jsme Babylón, ale k vyléčení není. Opuste jej, pojd’me kadý do své země! Soud nad ním se dotýká nebes, a do oblak sahá.” 10 Hospodin nechal vzejít naí spravedlnost. Pojd’te, budeme na Sijónu vyprávět o díle Hospodina, svého Boha. 11 Naostřete ípy, chystejte túty! Hospodin vzbudí ducha médkých králů, protoe hodlá uvrhnout Babylón do zkázy. A Hospodinova pomsta bude pomstou za jeho chrám. 12 Vztyčte na babylónských hradbách korouhev, zesilte stráe, postavte stráné, připravte zálohy! K čemu se Hospodin odhodlal, to vykoná, to, co promluvil proti obyvatelům Babylóna. 13 Dcero babylónská, je přebývá u hojných vod a oplývá poklady, přiel tvůj konec, míra tvé zitnosti je dovrena. 14 Hospodin zástupů přísahá při sobě samém: “Naplním tě lidmi jako ravými kobytkami a budou nad tebou zpívat a výskat.” 15 On svou silou učinil zemi, svou moudrostí upevnil svět, svým rozumem napjal nebesa. 16 Kdy vydá hlas, shlukují se na nebi vody, přivádí mlhu od končin země, dé provází blesky, ze svých zásobnic vyvádí vítr. 17 Kadý člověk je tupec, neví-li, e se kadý zlatník pro své modly dočká hanby. Vdy jeho lité modly jsou klam, ducha v nich není. 18 Jsou přelud, podvodný výtvar. V čase, kdy budu trestat, zhynou. 19 Díl Jákobův není jako oni, vdy vechno vytvořil on. Izrael je dědičným kmenem toho, jeho jméno je Hospodin zástupů. 20 “Tys byl mé kladivo, má válečná výzbroj, tebou jsem rozráel pronárody, tebou jsem vrhal do zkázy království. 21 Tebou jsem rozrazil koně i jeho jezdce, tebou jsem rozrazil vůz i jeho osádku. 22 Tebou jsem rozrazil mue i enu, tebou jsem rozrazil starce i mladíka, tebou jsem rozrazil jinocha i pannu. 23 Tebou jsem rozrazil pastýře i jeho stádo, tebou jsem rozrazil orače i jeho spřeení, tebou jsem rozrazil místodritele i zemské správce.” 24 Odplatím před vaimi zraky Babylónu a vem obyvatelům Kaldejska za vechno to zlo, je spáchali na Sijónu, je výrok Hospodinův. 25 “Chystám se na tebe, horo zkázy, je výrok Hospodinův, horo zkázy pro celou zemi! Napřáhnu na tebe svou ruku, svalím tě ze skal, změním tě v horu - spálenitě. 26 Nevezmou z tebe úhelný kámen ani kámen do základů, bude věčně zpustoeným místem, je výrok Hospodinův. 27 Vztyčte v zemi korouhev, zatrubte mezi pronárody na polnici, posvěte proti němu k boji pronárody, svolajte proti němu království Ararat, Miní a Akenaz. Ustanovte proti němu úředníky, vyved’te koňstvo jako roje kobylek. 28

Posvěte proti němu k boji pronárody, krále médské, místodritele a vechny zemské správce i vechny země jim vládne. 29 Země se bude třást a svíjet bolestí, nebo Hospodin povstal proti Babylónu a zamýlí proměnit babylónskou zemi ve zpustoený kraj bez obyvatele. 30 Babylóntí bohatýři ustanou v boji a usadí se na nepřístupných vrcholcích skal, jejich bohatýrská síla vyschne, budou jako eny. Jejich příbytky budou vypáleny, závory Babylóna budou rozraeny. 31 Běec se bude potkávat s běcem, posel se bude potkávat s poslem, aby babylónskému králi podali zprávu, e okraj jeho města je dobyt, 32 e byly zabrány brody, e i to rákosí spálili ohněm a bojovníci e jsou naplněni hrůzou.” 33 Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: “Dcera babylónská je jak humno v čase, kdy se dusá. Jetě maličko, a nastane jí čas ně. 34 “Stravuje mě, ve zmatek mě uvedl Nebúkadnesar, král babylónský. Odloil mě, nádobu vyprázdněnou, chtěl mě spolknout jako drak, naplnil si břicho mými rozkoemi, teď mne odhodil. 35 Násilí spáchané na mně a mém těle padni na Babylón,” praví ta, je sídlí na Sijónu. “Moje krev na kaldejské obyvatele,” praví Jeruzalém.” 36 Proto praví Hospodin toto: “Ujmu se tvé pře, vykonám za tebe pomstu, jeho moře vysuím, zasáhnu suchem jeho prameny. 37 Babylón bude hromadou kamení, domovem akalů, bude k úděsu a posměchu, bez obyvatele. 38 Společně budou řvát jak mladí lvi, skučet jako lví mlád'ata. 39 A se rozpálí, uspořádám jim hostinu, opojím je tak, e se rozjaří, ale pak usnou spánkem věčným a neprocitnou, je výrok Hospodinův. 40 Povedu je na na poráku jako jehňata, jako berany s kozly.” 41 “Jak je lapen éak, zajata chlouba celé země! Jak je zpustoen Babylón mezi pronárody! 42 Nad Babylón vystoupí moře, bude překryt jeho hučícím vlnobitím. 43 Jeho města budou zpustoena, budou zemí bezvodou a pustou, zemí, v ní se nikdo neusadí, jí člověk neprojde. 44 Ztrestám Béla v Babylóně, vyrvu mu z úst, co zhltl, nebudou ji k němu proudit pronárody, hradby Babylóna padnou. 45 Vyjděte z něho, můj lide, zachraňte se kadý před Hospodinovým planoucím hněvem.” 46 Nezoufejte, nebojte se zprávy, která se v zemi proslýchá; v tomto roce přijde jedna zpráva a v dalím roce dalí zpráva: Násilí vládne v zemi a vládce bude proti vládci. 47 A tak, hle, přicházejí dny, kdy ztrestám modly Babylóna. Celá jeho země se bude stydět a vichni v něm padnou skoleni. 48 Nad Babylónem budou plesat nebesa i země se vím, co je v nich, nebo od severu přijdou na něj zhoubci, je výrok Hospodinův. 49 Také na Babylón dojde. Jako padali skolení v Izraeli, tak i v Babylóně budou padat skolení po celé zemi. 50 Vy, kteří jste vyvázli před mečem, jděte, nestůjte, a budete daleko, vzpomeňte na Hospodina a mějte na srdci Jeruzalém. 51 Stydíme se, vdy jsme museli vyslechnout tupení. Hanba pokryla nae tváře, protoe do svatyně Hospodinova domu vstoupili cizáci. 52 “Právě proto, je výrok Hospodinův, přicházejí dny, kdy ztrestám jeho modly a po celé jeho zemi budou naříkat skolení. 53 I kdyby Babylón a k nebi vystoupil a vyhnal mocné opevnění a k výinám, přijdou na něj ode mne zhoubci, je výrok Hospodinův.” 54 Úpěnlivé volání z Babylóna! Zkáza veliká v kaldejské zemi! 55 Hospodin hubí Babylón, vyhladí z něho velký hřmot; i kdyby jeho vlnobití hlučelo jako mnohé vody, jejich hřmot pomine. 56 Nebo přiel na něj, na Babylón, zhoubce, lapeni budou jeho bohatýři, jejich luky se polámou, nebo Bohem odplaty je Hospodin, vrchovatě jim odplatí. 57 “Opojím jeho velmoe, mudrce, místodritele, zemské správce a bohatýry a usnou věčným spánkem a neprocitnou,” je výrok Krále, jeho jméno je Hospodin zástupů. 58 Toto praví Hospodin zástupů: “Babylónské iroké hradby budou stremy do základů, jeho vysoké brány budou vypáleny ohněm. Lidé se namáhají pro nic za nic, národy se lopotí a pozře to oheň.” 59 Slovo, je přikázal prorok Jeremjá Serajáovi, synu Nerijáe, syna Machsejáova, který se vypravil do Babylóna se Sidkijáem, králem judským, ve čtvrtém roce jeho kralování. Serajá byl velitelem leení při odpočinku. 60 Vechno zlo, je mělo postihnout Babylón, zapsal Jeremjá do jedné knihy; vechna ta slova jsou napsána proti Babylónu. 61 Jeremjá řekl Serajáovi: “A přijde do Babylóna, a jej spatří, bude vechna tato slova předčítat. 62 Řekne: “Hospodine, ty jsi prohlásil o tomto místě, e je vyhladí, take v něm nebude obyvatele, vyhladí lidi i dobytek a stane se místem věčně zpustoeným.” 63 A skončí předčítání z této knihy, přiva k ní kámen a hod' ji doprostřed Eufratu. 64 Řekni: “Tak bude potopen Babylón a nepovstane ze zla, které já na něj uvedu.” Vichni zemdlejí.” Zde končí slova Jeremjáova.

1 Sidkijáovi bylo jedenadvacet let, kdy začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě jedenáct let. Jeho matka se jmenovala Chamútal; byla to dcera Jirmejáova z Libny. 2 Dopoutěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, zcela tak, jak se toho dopoutěl Jójakím. 3 Bylo to proto, e Hospodin svým hněvem stíhal Jeruzalém i Judu, a je od své tváře i zavrhl. Sidkijá se vzbuřil proti babylónskému králi. 4 V devátém roce Sidkijáova kralování, v desátém měsíci, desátého dne toho měsíce, přitáhl Nebúkadnesar, král babylónský, s celým svým vojskem proti Jeruzalému, poloili se proti němu a zbudovali proti němu dokola obléhací val. 5 Město bylo obleeno do jedenáctého roku vlády krále Sidkijáe. 6 Ve čtvrtém měsíci, devátého dne toho měsíce, kdy u tvrdě doléhal na město hlad a lid země neměl co jíst, 7 byly hradby města prolomeny. Vichni bojovníci uprchli. V noci vyli z města branou mezi hradbami u královské zahrady. Kolem celého města byli Kaldejci. Uprchlíci se dali cestou k pustině. 8 Kaldejské vojsko krále pronásledovalo a dostihlo Sidkijáe na Jeriských pustinách. Celé jeho vojsko se od něho rozprchlo. 9 Krále chytili a přivedli jej k babylónskému králi do Ribly v zemi chamátské, kde nad ním Nebúkadnesar vynesl rozsudek. 10 Babylónský král dal popravit Sidkijáovy syny před jeho očima; i vechny judské velitele dal v Rible popravit. 11 Sidkijáe babylónský král oslepil a spoutal ho bronzovými řetězy a odvedl ho do Babylóna. Vsadil ho do aláře, kde byl a do dne své smrti. 12 Desátého dne pátého měsíce v devatenáctém roce vlády Nebúkadnesara, krále babylónského, přitáhl do Jeruzaléma Nebúzaradán, velitel tělesné stráe, který stával před babylónským králem. 13 Zapálil Hospodinův dům i dům královský a vechny domy v Jeruzalémě; vechny význačné domy vypálil. 14 Celé kaldejské vojsko, které bylo s velitelem tělesné stráe, zbořilo celé hradby kolem Jeruzaléma. 15 Část chudiny a zbytek lidu, který zůstal v městě, a přeběhlíky, kteří přeběhli k babylónskému králi, ten zbývající houf, Nebúzaradán, velitel tělesné stráe přestěhoval. 16 Část chudiny země ponechal Nebúzaradán, velitel tělesné stráe, jako vinaře a rolníky. 17 Bronzové sloupy, které byly u Hospodinova domu, podstavce i bronzové moře, které bylo v Hospodinově domě, Kaldejci rozbili a vechen bronz z nich odvezli do Babylóna. 18 Pobrali i hrnce, lopatky, kletě na knoty, kropenky a pánvičky a vechno bronzové náčiní potřebné k bohoslubě. 19 Také misky, kadidelnice, kropenky, hrnce, svícny, pánvičky i obětní misky, jak zlaté, tak stříbrné, velitel tělesné stráe pobral. 20 Bronzu ze vech těch předmětů, ze dvou sloupů, jednoho moře, dvanácti bronzových býků a podstavců, které dal zhotovit král alomoun pro Hospodinův dům, bylo tolik, e se nedal ani zváit. 21 Co se sloupů týká, jeden sloup byl osmnáct loket vysoký a bylo lze jej obepnout ňůrou dvanáct loket dlouhou; silný byl na čtyři prsty a byl dutý. 22 Na něm byla bronzová hlavice. Jedna hlavice byla pět loket vysoká. Kolem hlavice bylo mříování a granátová jablka. To ve bylo z bronzu. Právě tak vypadal druhý sloup včetně granátových jablek. 23 Granátových jablek bylo po stranách devadesát est, celkem bylo na mříování dokola sto granátových jablek. 24 Velitel tělesné stráe vzal Serajáe, hlavního kněze, i Sefanjáe, druhého kněze, a tři stráce prahu. 25 Z města vzal jednoho dvořana, který dohlíel na bojovníky, a sedm mužů z těch, kdo směli patřit na královu tvář, kteří byli v městě, i písaře, velitele vojska, jen povolával lid země do sluby, a edesát mužů z lidu země, kteří byli v městě. 26 Velitel tělesné stráe Nebúzaradám je vzal a dovedl k babylónskému králi do Ribly. 27 Babylónský král je dal v Rible v zemi chamátské popravit. Tak byl Juda přestěhován ze své země. 28 Počet lidu, který dal přestěhovat Nebúkadnesar v sedmém roce své vlády, byl tento: tři tisíce dvacet tři Judejci. 29 V osmnáctém roce vlády Nebúkadnesarovy byly z Jeruzaléma přestěhovány osm set třicet dvě due. 30 Ve dvacátém třetím roce Nebúkadnesarovy vlády přestěhoval Nebúzaradán, velitel tělesné stráe, sedm set čtyřicet pět Judejců. Celkem to bylo čtyři tisíce est set duí. 31 V třicátém sedmém roce po přestěhování Jójakína, krále judského, dvacátého pátého dne dvanáctého měsíce, udělil babylónský král Evíl-merodak, v tom roce, kdy začal kralovat, milost Jójakínovi, králi judskému, a propustil ho z vězení. 32 Mluvil s ním vlídně a jeho křeslo dal postavit výe

ne křesla králů, kteří byli u něho v Babylóně. 33 Změnil také jeho vězeňský at a on pak po vechny dny svého ivota jídal kadodenně před ním chléb. 34 Ve, co potřeboval, bylo mu kadodenně babylónským králem poskytováno, den co den, a do dne jeho smrti, po vechny dny jeho ivota.

Pláč 1

1 Jak samotno sedí město, které mělo tolik lidu! Je jako vdova, ač bylo mocné mezi pronárody. Bylo kněnou mezi krajinami, a je podrobena nuceným pracím. 2 Za noci pláče a pláče, po líci slzy jí kanou, ze vech jejích milovníků není nikdo, kdo by ji potěil. Vichni její druhové se k ní zachovali věrolomně, stali se jejími nepřáteli. 3 Juda odeel do vyhnanství ponien a nesmírně ztročen. Usadil se mezi pronárody, odpočinutí nenachází. Vichni jeho pronásledovatelé ho dostihli v jeho úzkostech. 4 Cesty na Sijón truchlí, nikdo nepřichází ke slavnosti. Vechny jeho brány jsou zpusťoené, jeho kněi vzdychají, jeho panny jsou zarmoucené, hořko je sijónské dceři. 5 Její protivníci nabyli vrchu, její nepřátelé si ijí v klidu, nebo Hospodin ji zarmoutil pro mnoství jejích nevěrností. Její pacholátka odela před tváří protivníka do zajetí. 6 Odela od sijónské dcery vekerá její důstojnost. Její velmoové jsou jako jeleni, kdy nenacházejí pastvu: táhnou vysílení před tváří pronásledovatele. 7 Jeruzalém se rozpomíná ve dnech svého poniení a zmateného toulání na vechno, co míval za ádoucí ode dnů dávnověkých. Kdy jeho lid padl do rukou protivníka, nebyl nikdo, kdo by mu pomohl. Protivníci to viděli a posmívali se jeho zániku. 8 Těce zhřeila jeruzalémská dcera, proto se stala nečistou. Vichni, kdo si jí váili, ji mají za bezectnou, nebo vidí její nahotu; a ona vzdychá a odvrací se. 9 Má na lemu roucha nečistotu, nepamatovala na svůj konec. Předivně sela a není nikdo, kdo by ji potěil. “Pohled’, Hospodine, na mé poniení, jak se nepřítel vypíná.” 10 Protivník vztáhl ruku na vechno, co měla za ádoucí. Ba, vidí pronárody vcházet do své svatyně, ač jsi o nich přikázal: “Nevejdou do tvého shromáďení.” 11 Vekeren její lid vzdychá a ebrá o chléb. Za pokrm dávají vechno, co měli za ádoucí, jen aby se udreli při ivotě. “Pohled’, Hospodine, popatř, jak jsem zbavena cti.” 12 “Je vám to lhostejné, vy vichni, kteří jdete kolem? Popatřte a hleďte, je-li jaká bolest jako bolest moje, ta, která mi byla způsobena, jí mě zarmoutil Hospodin v den svého planoucího hněvu. 13 Z výiny seslal do mých kostí oheň a polapal je. Před nohy mi rozprostřel sí, obrátil mě nazpět. Učinil mě místem zpusťoeným, nečistým po vechny dny. 14 Neustále mě tlačí moje nevěrnosti, je jeho ruka spletla ve jho, dostaly se mi na íji; podlomil mou sílu, Panovník mě vydal do rukou těch, před nimi neobstojím. 15 Panovník pohrdl vemi udatnými v mém středu, svolal proti mně slavnostní shromáďení, aby rozdrtil mé junáky. Panovník polapal v lisu panenskou dceru judskou. 16 Propukám nad tím v pláč, slzy se mi proudem řinou z očí, vzdálil se ten, kdo by mě potěil, kdo by mě udrel při ivotě. Moji synové úděsem trnou, nebo nepřítel ukázal svou moc.” 17 Sijón rozpíná své ruce, není nikdo, kdo by jej potěil. Hospodin vydal Jákobovi příkaz jeho protivníkům vůkol něho. Jeruzalém je mezi nimi jako nečistý. 18 “Hospodin je spravedlivý, já jsem vzdorovala jeho ústům. Slyte tedy, vichni národové, hleďte na mou bolest. Mé panny a moji junáci odeli do zajetí. 19 Volala jsem své milence, oni mě vak oklamali. Moji kněi a moji starí hynuli v městě, kdy si vyebrávali pokrm, aby se udreli při ivotě. 20 Pohled’, Hospodine, jak se souím, v mém nitru to bouří, srdce se mi svírá v hrudi, nebo jsem zarputile vzdorovala. Venku sirobu přináel meč a v domě řádila smrt. 21 Slyeli mě, jak vzdychám, nebyl nikdo, kdo by mě potěil, vichni moji nepřátelé uslyeli o mém netěstí a veselili se, e jsi to způsobil ty. Přived’ den, který jsi vyhlásil, a budou na tom jako já. 22 Vechno zlo, je způsobili, a vstoupí před tvou tvář a nalo s nimi, jako jsi naloil se mnou za vechny mé nevěrnosti. Hluboce vzdychám a mé srdce je choré.”

Pláč 2

1 Jak zahalil oblakem ve svém hněvu Panovník sijónskou dceru! Srazil z nebe na zem okrasu Izraele. Nebyl pamětliv podnoe svých nohou v den svého hněvu. 2 Panovník pohltil bez soucitu vechny Jákobovy nivy, rozbořil ve své prchlivosti pevnosti dcery judské, srovnal se zemí, znesvětil království a jeho velmoe. 3 V planoucím hněvu srazil kadý roh Izraele, svou pravici stáhl nazpět před tváří nepřítele, vzplanul v Jákobovi jako plápolající oheň, sírající vechno vůkol. 4 Napjal svůj luk jako nepřítel, pozvedl pravici jako protivník a hubil vechny, kdo byli ádoucí oku; ve stanu sijónské dcery vylil svoje rozhořčení jako oheň. 5 Panovník byl jako nepřítel, pohltil Izraele; pohltil vechny její paláce, její pevnosti zničil, rozmnoil v dceři judské smutek a zármutek. 6 Násilně strhl své zahradě oplocení, své slavnostní shromádění zničil. Hospodin přivedl na Sijónu v zapomnění slavnost i den odpočinku, zavrhl ve svém hrozném hněvu krále i kněze. 7 Panovník zanevřel na svůj oltář, svou svatyni zruil, hradby jejích paláců vydal do rukou nepřítele. V domě Hospodinově bylo hluku jako v den slavnostního shromádění. 8 Hospodin se rozhodl zničit hradby sijónké dcery. Natáhl měřící ňuru, u neodvrátí svou ruku od ničení. Tak zarmoutil val i hradbu, rázem je po nich veta. 9 Do země se ponořily její brány, její závory zničil a roztrřítíl, její král a velmoové jsou mezi pronárody a zákona není; ani její proroci nemívají vidění od Hospodina. 10 Usedli na zem a ztichli starcové sijónské dcery, házeli si na hlavu prach, oděli se do íněných suknic. Jeruzalémské panny svěsily hlavu k zemi. 11 Zrak mi pro slzy slábne, v mém nitru to bouří, játra mi vyhřezla na zem pro tškou ránu dcery mého lidu, nebo zkomírá pachole a kojeneč na prostranstvích města. 12 Svých matek se ptají: “Kde je obilí a víno?” kdy jako smrtelně raněný zkomírají na prostranstvích města a na klíně svých matek vypoutějí dui. 13 Jaké svědectví o tobě vydám, čemu tě připodobním, jeruzalémská dcero? K čemu tě přirovnám, čím tě potěím, panno, dcero sijónská? Tvá tšká rána je veliká jak moře, kdo tě uzdraví? 14 Tvoji proroci ti zvěstovali alebná a bláhová vidění, neodhalovali tvoje nepravosti, aby změnili tvůj úděl. Vidění, která ti zvěstovali, byla alba a svody. 15 Tleskají nad tebou rukama vichni, kdo jdou kolem, syknou a potřesou hlavou nad jeruzalémskou dcerou. “Toto je město, o něm se říkalo: Místo dokonalé krásy k potěe celé země?” 16 Rozevírají na tebe ústa vichni tvoji nepřátelé, syknou, vycení zuby a řeknou: “Zhltli jsme ji. Ano, toto je den, na něj jsme čekali, nali jsme, viděli jsme.” 17 Hospodin provedl svůj záměr, splnil, co řekl, to, co přikázal ji za dnů dávnověkých. Bořil bez soucitu, dopustil, aby se nepřítel nad tebou radoval, vyvýil roh tvých protivníků. 18 Jejich srdce úpí k Panovníku; hradbo sijónské dcery, prolévej slzy potokem ve dne i v noci, neochabuj v pláči, nedopřej svým očím klidu. 19 Povstaň a běduj za noci na počátku hlídek, vylévej své srdce jako vodu před tváří Panovníka. Zvedej k němu své dlaně za ivot svých pacholátek, zkomírajících hladem na kadém nároí. 20 Pohleď, Hospodine, popatř, s kým jsi kdy tak naloil! Co mají eny jíst svůj plod, pacholátka, je hýčkají? Co v Panovníkově svatyni má být vraděn kněz a prorok? 21 Na zemi po ulicích leí mladík i stařec, mé panny a moji junáci padli mečem. Zahubil jsi je v den svého hněvu, pobíjel jsi bez soucitu. 22 Volá jako ke dni slavnostního shromádění z okolí ty, jich se děším, take v den Hospodinova hněvu nebude nikdo, kdo by vyvázl a přeil. Těm, je jsem hýčkala a vychovala, připravil můj nepřítel konec.

Pláč 3

1 Já jsem mu, jen zakusil poníení pod holí jeho prchlivosti. 2 Hnal mě a odvedl do temnoty beze světla. 3 Ano, obrací znovu a znovu svou ruku proti mně kadého dne. 4 Vetchým učinil mé tělo i kůi, roztrřítíl mé kosti. 5 Obstavěl a obklíčil mě jedem a útrapami. 6 Do temnot mě vsadil jako od věků mrtvé. 7 Postavil kolem mě zed', e nemohu vyjít, obtíil mě bronzovým řetězem. 8 Jakkoli úpím a o pomoc volám, umlčuje

mou modlitbu. 9 Zazdil mé cesty kvádry, mé stezky rozvrátil. 10 Stal se pro mne medvědem číhajícím, lvem ukrytým v skrýších. 11 Zmátl mé cesty, rozdrásal mě, způsobil, e úděsem trnu. 12 Napjal svůj luk a učinil mě terčem svých ípů. 13 Do mých ledví vystřílel obsah svého toulce. 14 Jsem pro smích vemu svému lidu, předmětem jejich popěvků kadodenně. 15 Nasytil mě hořkostmi, napojil pelyňkem. 16 Nechává mě o těrky si drtit zuby, přitiskl mě do popela. 17 Vytrhl mne z pokojného ivota, zapomněl jsem na všechno dobré. 18 Proto jsem řekl: “Je veta po mně i po mém čekání na Hospodina.” 19 Rozpomeň se na mé poníení a zmatené toulání, na pelyňek, na jed. 20 Má due se rozpomíná, rozpomíná a hroutí se ve mně. 21 Beru si vak k srdci a s důvěrou očekávám 22 Hospodinovo milosrdenství, je nepomíjí, jeho slitování, je nekončí. 23 Obnovuje se kadého rána, tvá věrnost je neskonalá. 24 “Můj podíl je Hospodin,” praví má due, proto na něj čekám. 25 Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něho naději sloí, k dui, je se na jeho vůli dotazuje. 26 Je dobré, kdy člověk potichu čeká na spásu od Hospodina. 27 Dobré je mui, jestlie nosil jho u ve svém mládí. 28 A usedne osamocen a ztichne, kdy je na něho vloil. 29 A poloí do prachu svá ústa, snad jetě naděje zbývá. 30 A nastaví líce tomu, kdo ho bije, a potupou se sytí. 31 Nebo Panovník navěky nezavrhne. 32 Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství. 33 Z rozmaru toti lidské syny nepokoří ani nezarmoutí. 34 Kdy jsou nohama deptáni vichni vězňové v zemi, 35 kdy se převrací právo mue před tváří Nejvyšího, 36 kdy se křivdí člověku v jeho při, co to Panovník nevidí? 37 Kdo řekne a stane se, kdy Panovník nepřikázal? 38 Nevychází z úst Nejvyšího zlé i dobré? 39 Na co si můe člověk naříkat, pokud ije? A si mu naříká na své hříchy. 40 Zkoumejme a zpytujme své cesty, vrame se zpět k Hospodinu. 41 Pozvedněme s dlaněmi i srdce k Bohu na nebesích. 42 My jsme byli nevěrní a vzpurní a ty jsi neodpusil. 43 Zastřel ses hněvem a stíhal jsi nás, hubil jsi bez soucitu. 44 Obestřel ses oblakem, aby modlitba k tobě nepronikla. 45 Učinil jsi nás odporným smetím uprostřed národů. 46 Rozevírají na nás ústa vichni nai nepřátelé. 47 Naím údělem se staly postrach a propast, zmar a těká rána. 48 Slzy se mi proudem řinou z očí nad těkou ranou dcery mého lidu. 49 Oči mi slzí bez ustání, bez ochabnutí, 50 dokud nepohlédne, dokud se nepodívá Hospodin z nebe. 51 Mé oko vyčerpává mou dui pláčem kvůli dcerám mého města. 52 Lovili mě jako lovci ptáče, bez důvodu, moji nepřátelé. 53 Umlčeli můj ivot v jámě a zaházeli mě kamením. 54 A nad hlavu mě zatopily vody; řekl jsem si: “Jsem ztracen.” 55 Vzával jsem tvé jméno, Hospodine, z nejhlubí jámy. 56 Slyel jsi můj hlas, nezakrývej si ucho, dopřej mi úlevu, kdy o pomoc volám. 57 Byl jsi mi blízko v den, kdy jsem tě vzýval, řekl jsi: “Neboj se!” 58 Panovníku, ujal ses mých sporů, vykoupil jsi můj ivot. 59 Viděl jsi, Hospodine, jak mi křivdí, dopomoz mi k právu. 60 Viděl jsi všechnu jejich pomstychtivost, všechnu jejich záměry vůči mně. 61 Slyel jsi, Hospodine, jak mě tupí, všechny jejich záměry proti mně, 62 řeči mých odpůrců i o čem uvaují proti mně kadého dne. 63 Popatř: a sedí nebo stojí, posměně si o mně popěvují. 64 Podle zásluhy jim odpla, Hospodine, podle skutků jejich rukou. 65 Ponech jim zavlé srdce, to bude tvá kletba na ně. 66 V hněvu je pronásleduj, dokud je nevyhledá zpod nebes, Hospodine.

Pláč 4

1 Jak zčernalo zlato, změnil se jasný zlatý třpyt! Svaté kameny leí rozmetány po nároích vech ulic. 2 Vzácní synové Sijónu, cenění nad ryzí zlato, jak jsou pokládáni za hliněné dbány, vyrobené rukou hrncíře! 3 I akalí matky podají prs, kojí svá mláďata, dcera mého lidu je vak krutá jako ptrosové na pouti. 4 Kojenci se ízní lepí jazyk k patru, pacholátka prosí o chléb, a nikdo jim nenaláme. 5 Ti, kdo jídali lahůdky, budí úděs na ulicích. Ti, kdo byli chováni v purpuru, válejí se v hnoji. 6 Větí byla nepravost dcery mého lidu neli hřích Sodomy, která byla podvrácena v okamění, ani ji zasáhla ruka. 7 Její zasněnci byli čistí ne sníh, bělejší ne mléko, brunátnější nad korály, jejich íly byly jako safír. 8 Avak nyní jejich postava potemněla víc ne saze, na ulicích je nepoznají, na kostech se jim svratila kůe, vyschla, a

byla jak dřevo. 9 Lépe jsou na tom skolení mečem neli skolení hladem, ti, kteří vykrváceli probodeni, ne ti, kdo zemřeli pro neúrodu pole. 10 eny, které bývají tak milosrdné, vařili vlastníma rukama své děti a pojídaly je při téké ráně dcery mého lidu. 11 Hospodin dovril své rozhořčení, vylil svůj planoucí hněv, zanítil na Sijónu oheň, aby jej pozřel do základů. 12 Nevěřili králové země ani vichni obyvatelé světa, e vejde protivník a nepřítel do jeruzalémských bran. 13 To pro hříchy jeho proroků, pro nepravosti kněží, kteří prolévali uprostřed něho krev spravedlivých. 14 Potáčeli se po ulicích slepí, potřísnění krví, nikdo se nesměl dotknout jejich oděvu. 15 “Odstupte! Nečistý!” volali na ně, “Odstupte! Odstupte! Nedotýkejte se!” Kdy se odpotáčeli, říkalo se mezi pronárody: “U tu nikdy nebudou hosty.” 16 Hospodin sám je rozdělil, u nikdy na ně nepohlédne. Nebrali ohled na kněze, nad starci se neslitovali. 17 Nae oči se vyčerpávaly vyhlíením pomoci, byl to vak přelud; na své hlídce jsme vyhlíeli pronárod neschopný zachránit. 18 Sledovali nás na každém kroku, abychom nechodili po svých prostranstvích, ná konec se přiblíil, nae dny se naplnili, nastal ná konec. 19 Nai pronásledovatelé byli rychlejší ne nebetí orli, zahnali nás do hor, číhali na nás v pouti. 20 Dech naeho chřípí, Hospodinův pomazaný, byl lapen do jejich jámy. A o něm jsme říkávali: “V jeho stínu budeme ít mezi pronárody.” 21 Jenom se vesel a raduj, dcero edómská, bydlící v zemi Úsu! I na tebe přijde kalich, opojí se a bude obnaena. 22 Tvá nepravost vak, dcero sijónská, skončí, Bůh tě u nikdy nenechá odvést do vyhnanství, ale tebe, dcero edómská, ztrestá za tvou nepravost a odhalí tvé hříchy.

Pláč 5

1 Rozpomeň se, Hospodine, co se nám stalo, popatř a pohleď na nai potupu! 2 Nae dědictví připadlo cizákům, nae domy cizincům. 3 Stali jsme se sirotky, nemáme otce, nae matky jsou jako vdovy. 4 Vlastní vodu pijeme za stříbro, své dřevo musíme platit. 5 Jsme pronásledováni, visí nám na íji, vynakládáme námahu a nedopřejí nám klidu. 6 Egyptu podáváme ruku, té Asýrii, abychom se nasýtli chlebem. 7 Nai otcové zhřeili, u nejsou, a my neseme jejich nepravosti. 8 Otroci se stali naimi vládci a nikdo nás z jejich rukou nevytrhne. 9 S nasazením ivota přináíme chléb, ohroováni mečem z poutě. 10 Kůe nám hne jako pec od úporného hladu. 11 Na Sijónu poniuji eny, v judských městech panny. 12 Jejich rukou jsou věni velmoové, tváře starců nejsou ctěny. 13 Junáci nosí mlýnek, mladíci klopýtají pod dřívím. 14 Starci přestali zasedat v bráně a junáci zpívat písničky. 15 Přestalo veselí naeho srdce, v truchlení se proměnil ná tanec. 16 Spadla koruna z naí hlavy, běda nám, nebo jsme hřeili. 17 Nad tím zemdlelo nae srdce, nad oním se nám zatmělo v očích, 18 nad horou Sijónem, e je tak zpustoená; honí se po ní akalové. 19 Ty, Hospodine, bude trůnit věčně, tvůj trůn přetrvá vechna pokolení. 20 Proč na nás pořád zapomíná, opustil jsi nás a do nejdelích časů? 21 Obra nás, Hospodine, k sobě a my se navrátíme, obnov nae dny jak za dnů dávnověkých. 22 Nebo jsi nás úplně zavrhl? Rozlítíl ses na nás převelice.

Ezechiel 1

1 Třicátého roku ve čtvrtém měsíci, pátého dne toho měsíce, kdy jsem byl mezi přesídlenci u průplavu Kebaru, otevřela se nebesa a měl jsem různá vidění od Boha. 2 Pátého dne toho měsíce, byl to pátý rok přestěhování krále Jójakína, 3 událo se slovo Hospodinovo ke knězi Ezechielovi, synu Buzího, v kaldejské zemi u průplavu Kebaru. Tam na něm spočinula Hospodinova ruka. 4 Viděl jsem, jak se přihnál bouřlivý vítr od severu, veliké mračno a lehající oheň; okolo něho byla zář a uprostřed ohně jakýsi třpyt oslnivého vzácného kovu. 5 Uprostřed něho bylo cosi podobného čtyřem bytostem, které se vzhledem podobaly člověku. 6 Kadá z nich měla čtyři tváře a kadá čtyři křídla. 7 Nohy měly rovné, ale chodidla

byla jako chodidla býčka, jiskřila jako vyletěný bronz. 8 Ruce měly lidské, a to pod křídly na čtyřech stranách; měly po čtyřech tvářích a křídlech. 9 Svými křídly se přimykaly jedna k druhé. Při chůzi se neotáčely, kadá se pohybovala přímo vpřed. 10 Jejich tváře se podobaly tváři lidské, zprava měly vechny čtyři tváře lví a zleva měly vechny čtyři tváře býčí a vechny čtyři měly také tváře orlí. 11 Takové byly jejich tváře; jejich křídla byla rozpjata vzhůru. Kadá se přimykala dvěma křídly k druhé a dvěma si přikrývaly těla. 12 Kadá se pohybovala přímo vpřed. Chodily podle toho, kam je vedl duch; při chůzi se neotáčely. 13 Svým vzhledem se ty bytosti podobaly hořícímu řěavému uhlí. Vypadaly jako pochodně a oheň procházel mezi bytostmi a zářil, toti z toho ohně lehal blesk. 14 A ty bytosti pobíhaly sem a tam, take vypadaly jako blýskavice. 15 Kdy jsem na ty bytosti hleděl, hle, na zemi u těch bytostí, před kadou z těch čtyř, bylo po jednom kole. 16 Vzhled a vybavení kol bylo toto: třpytila se jako chrysolit a vechna čtyři se sobě podobala; jejich vzhled a vybavení se jevilo tak, jako by bylo kolo uvnitř kola. 17 Kdy jela, mohla jet na vechny čtyři strany a při jízdě se nezatáčela. 18 Jejich loukotě byly mohutné a la z nich bázeň; ta čtyři kola měla loukotě kolem dokola plné očí. 19 Kdy se bytosti pohybovaly, pohybovala se s nimi i kola, a kdy se bytosti vznáely nad zemí, vznáela se i kola. 20 Kam je vedl duch, tam ly, tam vedl duch i kola; vznáela se spolu s nimi, nebo duch bytostí byl v kolech. 21 Kdy ony ly, jela, kdy se ony zastavily, stála, a kdy se ony vznáely nad zemí, vznáela se kola spolu s nimi, nebo duch bytostí byl v kolech. 22 Nad hlavami bytostí bylo cosi podobného klenbě jako třpyt oslnujícího křiálu rozpjatého nahoře nad jejich hlavami. 23 Pod tou klenbou pak byla jejich křídla vztaena jedno k druhému; kadá bytost měla dvě křídla, jimi se přikrývala, a kadá měla dvě křídla, jimi přikrývala své tělo. 24 I slyel jsem zvuk jejich křídel jako zvuk mnohých vod, jako hlas Vemocného, kdy se pohybovaly; bylo to jako hřmění, jako zvuk válečného tábora; kdy stály, svěsily křídla. 25 Zvuk se ířil svrchu nad klenbou, kterou měly nad hlavou; kdy stály, svěsily křídla. 26 A nahoře nad klenbou, kterou měly nad hlavou, bylo cosi, co vypadalo jako člověk. 27 I viděl jsem, jako by se třpytil oslnivý vzácný kov; vypadalo to jako oheň uvnitř i okolo; směrem od toho, co vypadalo jako bedra, nahoru a směrem od toho dolů jsem viděl, co vypadalo jako oheň ířící záři dokola. 28 Vypadalo to jako duha, která bývá na mračnu za detivého dne, tak vypadala ta záře dokola; byl to vzhled a podoba Hospodinovy slávy. Kdy jsem to spatřil, padl jsem na tvář a slyel jsem hlas mluvícího.

Ezechiel 2

1 Řekl mi: “Lidský synu, postav se na nohy; budu s tebou mluvit.” 2 Jakmile ke mně promluvil, vstoupil do mě duch a postavil mě na nohy. I slyel jsem ho k sobě mluvit. 3 Řekl mi: “Lidský synu, posílám tě k izraelským synům, k těm bouřícím se pronárodům, které se vzbouřily proti mně. Oni i jejich otcové mi byli nevěrni a do tohoto dne. 4 I synové jsou zatvrzelí a mají tvrdé srdce. Posílám tě k nim a řekne jim: “Toto praví Panovník Hospodin”, 5 a poslechnou nebo ne, jsou dům vzpurný. Poznají vak, e byl uprostřed nich prorok. 6 Ty, lidský synu, se jich neboj, neboj se ani jejich slov, kdy jsou vůči tobě zarputilí a jako trní, jako bys bydlel mezi tíry. Neboj se jejich slov a neděs se jich, jsou dům vzpurný. 7 Promluví k nim má slova, a poslechnou nebo ne; jsou to vzpurníci. 8 Ty, lidský synu, sly, co já k tobě mluvím. Nebud’ vzpurný jako ten vzpurný dům. Rozevři ústa a sněz, co ti dávám.” 9 Tu jsem viděl, e je ke mně vztaena ruka, a hle, v ní kníní svitek. 10 Rozvinul jej přede mnou a byl popsán na vnitřní i vnější straně; byly na něm napsány alozpěvy, lkání a bědování.

Ezechiel 3

1 Řekl mi: “Lidský synu, sněž, co má před sebou, sněž tento svitek a jdi, mluv k izraelskému domu.” 2 Otevřel jsem tedy ústa a on mi dal ten svitek sníst. 3 Řekl mi: “Lidský synu, nakrm své břicho a naplň své útroby tímto svitkem, který ti dávám.” Snědl jsem jej a byl mi v ústech sladký jako med. 4 Řekl mi: “Lidský synu, nyní jdi k izraelskému domu a mluv k nim mými slovy. 5 Nejsi přece posílán k lidu temné mluvy a těžkého jazyka, nýbrž k domu izraelskému, 6 ne k mnohým národům temné mluvy a těžkého jazyka, jejich řeči bys nerozuměl; kdybych tě poslal k nim, poslechli by tě. 7 Izraelský dům tě vak nebude chtít poslechnout, poněvad nejsou ochotni poslechnout mne; celý izraelský dům má tvrdé čelo a zatvrzelé srdce. 8 Hle, dávám ti tvář právě tak tvrdou, jako je jejich, a čelo právě tak tvrdé, jako je jejich. 9 Dávám ti čelo jako křemen, tvrdí ne oblázek. Neboj se jich a neděs se jich, jsou dům vzpurný.” 10 Dále mi řekl: “Lidský synu, srdcem přijmi a uima sly vechna má slova, je k tobě mluvím. 11 Nue, jdi k přesídlencům, k synům svého lidu. Bude k nim mluvit a řekne jim: “Toto praví Panovník Hospodin”, a poslechnou nebo ne.” 12 Tu mě duch zvedl a uslyel jsem za sebou mocné dunění: “Poehnána buď Hospodinova sláva vycházející ze svého místa!” 13 a zvuk křídel těch bytostí, která se vzájemně těsně dotýkala, i zvuk těch kol, vznášejících se spolu s nimi, i mocné dunění. 14 Duch mě zvedl a odnesl mě a já jsem el v duchu roztrpčen a rozhořčen, ale Hospodinova ruka na mně pevně spočívala. 15 Tak jsem přiel do Tel Abíbu k přesídlencům usazeným u průplavu Kebaru, k těm toti, kteří tam byli usazeni, a seděl jsem tam po sedm dní a vzbuzoval mezi nimi úděs. 16 Kdy uplynulo sedm dní, stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 17 “Lidský synu, ustanovuji tě strácem izraelského domu. Uslyí-li z mých úst slovo, vyřídí jim mé varování. 18 Řeknu-li o svévolníkovi: “Zemře”, a ty bys nepromluvil a svévolníka nevaroval před jeho svévolnou cestou, abys ho přivedl k ivotu, ten svévolník zemře za svou nepravost, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe. 19 Jestlie bude svévolníka varovat, ale on se od své svévole a své svévolné cesty neodvrátí, zemře pro svou nepravost, ale ty jsi svou dui vysvobodil. 20 Kdy se odvrátí spravedlivý od své spravedlnosti a bude se dopoutět bezpráví, poloím mu do cesty nástrahu a zemře. Jestlie jsi ho v jeho hříchu nevaroval, zemře a nebude pamatováno na jeho spravedlnost, kterou konal, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe. 21 Jestlie bys vak spravedlivého varoval, aby nehřeil, a on přestane hřeit, bude ít, protoe se dal varovat, a ty jsi svou dui vysvobodil.” 22 I spočinula tam na mně Hospodinova ruka a řekl mi: “Vstaň a jdi na pláň, budu tam k tobě mluvit.” 23 Vstal jsem tedy a odeel jsem na pláň. A hle, stála tam Hospodinova sláva jako tehdy, kdy jsem ji viděl u průplavu Kebaru. I padl jsem na tvář. 24 Vstoupil vak do mne duch a postavil mě na nohy a on ke mně mluvil. Řekl mi: “Jdi a zavři se uvnitř svého domu. 25 Lidský synu, hle, bude svázán provazy a spoután jimi, take nebude moci vycházet mezi ně. 26 Způsobím, e ti jazyk přilne k patru a bude němý. Nebude je u kárat; jsou dům vzpurný. 27 Ale a k tobě budu mluvit, otevřu ti ústa a řekne jim: “Toto praví Panovník Hospodin.” Kdo chce poslouchat, a poslouchá, a kdo ne, a neposlouchá; jsou dům vzpurný.”

Ezechiel 4

1 “Ty, lidský synu, sly. Vezmi si cihlu, polo ji před sebe a vyryj na ni město Jeruzalém. 2 Polo proti němu obleení: Zbuduj proti němu obléhací valy, navr proti němu násep, rozmísti proti němu vojsko a rozestav proti němu ze vech stran válečné berany. 3 Pak si vezmi eleznou pánev a polo ji jako eleznou stěnu mezi sebe a město a zaměř na ně svou tvář. Tak se octne v obleení, tím je sevře. To bude znamením pro izraelský dům. 4 Polo se pak na levý bok; vloí na něj nepravost izraelského domu a tolik dnů, kolik bude na něm leet, ponese jejich nepravost. 5 Za léta jejich nepravosti ti ukládám počet dnů, toti tři sta devadesát dní, v nich ponese nepravost izraelského domu. 6 A skončí tyto dny, lehne si podruhé, a to na pravý bok, a ponese nepravost domu judského po čtyřicet dní; ukládám ti za kadý rok jeden den. 7 Pak zaměří na obleený Jeruzalém svou tvář a svou obnaenou pai a bude proti němu prorokovat. 8 A já tě sváú

provazy, take nebude s to obrátit se z boku na bok, dokud neskončí dny svého obléhání. 9 Vezmi si penici, ječmen, boby, čočku, proso a paldu a nasyp to ve do jedné nádoby; bude si z toho připravovat pokrm po tolik dní, co bude leet na boku, bude to jíst po tři sta devadesát dní. 10 Pokrm, který bude jíst, bude váit dvacet ekelů na den; bude jej jíst vdy v jistý čas. 11 I vodu bude pít odměřenou, estinu hínu; bude pít vdy v jistý čas. 12 A pokud bude chtít jíst ječný podpopelný chléb, upeče si jej před jejich očima na lidských výkalech.” 13 Hospodin řekl: “Právě tak budou Izraelci jíst svůj pokrm nečistý mezi pronárody, kam je zaenu.” 14 Namítl jsem: “Ach, Panovníku Hospodine, já jsem se nikdy neposkrvnil; od mládí a do nynějka jsem nejedl zdechlé či rozsápané zvíře ani jsem nedal do úst závadné maso.” 15 Řekl mi: “Pohled’, dovoluji ti pouít kravinců místo lidských výkalů; na nich si připravuj pokrm.” 16 Dále mi řekl: “Lidský synu, zlámu v Jeruzalémě hůl chleba. Budou jíst chléb odváený a s obavami a vodu budou pít odměřenou a v skleslosti, 17 budou mít nedostatek chleba i vody; jeden jako druhý budou trnout děsem a zahynou pro svou nepravost.”

Ezechiel 5

1 “Ty, lidský synu, sly. Vezmi si ostrý meč; pouije ho jako holičské břitvy. Oholí si hlavu i bradu, pak si připraví váhu a rozváí to na díly. 2 Třetinu spálí na ohni uprostřed města, e se dovrují dny obleení; potom vezme dalí třetinu a rozseká ji okolo něho mečem, a třetinu rozvěje do větru, nebo s taseným mečem jim budu v zádech. 3 Hrstku toho vak vezme a zaváe do cípu svého plátě, 4 ale i z toho jetě něco odebere, hodí do ohně a spálí; odtud vyjde oheň na celý izraelský dům.” 5 Toto praví Panovník Hospodin: “To je Jeruzalém. Postavil jsem jej doprostřed pronárodů a okolo něho jsou země. 6 Vzepřel se vak proti mým řádům a nařízením svévolněji ne pronárody a země, je jsou okolo něho; mé řády zneváili a mými nařízenými se neřídili.” 7 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Poněvad hlučíte více ne pronárody, které jsou okolo vás, ale mými nařízenými se neřídíte a mé řády nezachováváte, ba ani nejednáte podle zvyklostí pronárodů, je jsou okolo vás, 8 proto praví Panovník Hospodin toto: Jsem proti tobě, Jeruzaléme, a vykonám uprostřed tebe soudy před očima pronárodů. 9 Pro vechny tvé ohavnosti vykonám v tobě, co jsem jetě nevykonal a u nikdy nic takového nevykonám. 10 Otcové budou jíst uprostřed tebe syny a synové budou jíst své otce. Tak vykonám v tobě soudy a celý pozůstatek tvého lidu rozvěji do vech větrů. 11 Jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, poněvad jsi poskrvnil mou svatyni velijakými ohyzdnými a ohavnými modlami, ani já ti nic neslevím a nebude mi tě líto, ani já nebudu znát soucit. 12 Třetina v tobě zemře morem a zajde uprostřed tebe hladem, třetina padne okolo tebe mečem a třetinu rozvěji do vech větrů a s taseným mečem jim budu v zádech. 13 Tím se dovrí můj hněv, upokojím své rozhořčení proti nim, a tak se potěím. I poznají, e já Hospodin jsem promluvil ve své árlivosti, e mé rozhořčení proti nim se dovrilo. 14 Obrátím tě v trosky a bude potupou mezi pronárody, které jsou okolo tebe, před očima kadého, kdo půjde kolem. 15 Bude pronárodům, je jsou okolo tebe, předmětem tupení a hanobení, trestu a úděsu, a budu nad tebou konat soudy v hněvu, v rozhořčení a rozhořčeným trestáním. Já Hospodin jsem promluvil. 16 Vystřelím na vás zhoubné ípy hladu, které přinesou zkázu, vystřelím je k vaí zkáze, uvedu na vás hlad a zlámu vám hůl chleba. 17 Polu na vás hlad a dravou zvěř, a bude bez dětí, projde tebou mor a krev, uvede na tebe meč. Já Hospodin jsem promluvil.”

Ezechiel 6

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, postav se proti izraelským horám a prorokuj proti nim. 3 Řekni: Hory izraelské, slyte slovo Panovníka Hospodina! Toto praví Panovník Hospodin horám a

pahorkům, řečtím a údolím: Hle, já na vás přivedu meč a zničím vae posvátná návrí. 4 Vae oltáře budou zpustoeny, vae kadidlové oltářiky rozbity. Způsobím, e vai skolení padnou před vae hnusné modly. 5 Mrtvá těla izraelských synů pohodím před jejich hnusné modly a vae kosti rozmetám okolo vaich oltářů. 6 Kdekoli sídlíte, budou města obrácena v trosky a posvátná návrí budou zpustoena, take vae oltáře budou leet v troskách a sutinách, vae hnusné modly budou roztržitény a odstraněny, vae kadidlové oltářiky skáceny a vae výtvary zahlazeny. 7 Skolení budou padat uprostřed vás, i poznáte, e já jsem Hospodin. 8 Avak ponechám vám mezi pronárody zbytek, ty, kdo vyvážnou před mečem, a budete rozmetáni do různých zemí. 9 Tu se ti z vás, kdo vyvážnou, na mě rozpomenou mezi pronárody, kam budou odvečeni do zajetí, a dopustím, aby bylo rozbito jejich smilné srdce, je se ode mne odvrátilo, a oči smilně se dívající po jejich hnusných modlách. Tím se zhnusí sami sobě pro zlo, které vemi svými ohavnostmi napáchali. 10 I poznají, e já jsem Hospodin; ne nadarmo jsem prohlásil, e jim způsobím tyto zlé věci.” 11 Toto praví Panovník Hospodin: “Udeř do dlaně, dupni nohou a řekni: “Běda izraelskému domu pro vechny zlé ohavnosti; padnou mečem, hladem a morem. 12 Vzdálený zemře morem a blízky padne mečem, kdo zůstane a bude uetřen, zemře hladem; tím se dovrí mé rozhořčení proti nim. 13 I poznáte, e já jsem Hospodin, a budou skolení leet mezi jejich hnusnými modlami okolo jejich oltářů na kadém vysokém pahorku, na vech vrcholech hor i pod kadým zeleným stromem a pod kadým koatým posvátným stromem na místě, kde připravovali libovonné oběti vem svým hnusným modlám. 14 Napřáhnu na ně svou ruku a obrátím zemi, kdekoli oni sídlí, ve zpustoený kraj, úděsnější ne je Diblatská pou. I poznají, e já jsem Hospodin.”

Ezechiel 7

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Ty, lidský synu, sly. Toto praví Panovník Hospodin o izraelské zemi: Je konec, přiel konec na vechny čtyři strany země! 3 Tvůj konec u je tady. Dám průchod svému hněvu proti tobě, budu tě soudit podle tvých cest a obrátím na tebe vechny tvé ohavnosti. 4 Nebude mi tě líto a nebudu znát soucit, obrátím tvé cesty proti tobě a tvé ohavnosti vyvstanou uprostřed tebe. I poznáte, e já jsem Hospodin.” 5 Toto praví Panovník Hospodin: “Hle, přichází zlo za zlem. 6 Přiel konec, konec přiel, bude s tebou skoncováno, hle, konec přiel! 7 Naplňuje se, obyvateli země, tvůj úděl, přichází čas, blízky je den zmatku; na horách ustane výskání. 8 U brzy na tebe vyleji své rozhořčení, tím se dovrí můj hněv proti tobě, budu tě soudit podle tvých cest a obrátím na tebe vechny tvé ohavnosti. 9 Nebude mi tě líto a nebudu znát soucit, obrátím tvé cesty proti tobě a vyvstanou tvé ohavnosti uprostřed tebe. I poznáte, e jsem to já Hospodin, kdo bije. 10 Hle, ten den, hle, přiel! Úděl se naplnil. Rozkvetla hůl, vypučela zpučnost. 11 Násilí se rozrostlo v hůl svévole. Nic nebude z nich, nic nebude z jejich hlučení s shlukování, nebude nad nimi bédováno. 12 Přiel čas, nastal ten den. Kdo kupuje, a se neraduje, kdo prodává, a netruchlí, poněvad přichází rozhorlení na vechen hlučící dav země. 13 Kdo prodává, nevrátí se k tomu, co prodal, i kdyby zůstal naivu. Vidění týkající se veho jejího hlučícího davu se nezvrátí, nikdo, kdo ije ve své nepravosti, se nevzchopí. 14 Zatroubí se na trubku a vechno bude připraveno, ale do boje nevyjde nikdo, poněvad přichází mé rozhorlení na vechen její hlučící dav. 15 Venku řádí meč a doma mor a hlad; kdo je na poli, zemře mečem, a kdo v městě, toho pozře hlad a mor. 16 A vyvážnou-li někteří z nich a budou na horách, jako holubi v roklích, budou vichni sténat, kadý pro vlastní nepravost. 17 Vechny ruce ochabnou a vechna kolena se rozplynou jak voda. 18 Lidé se přepásají íněnou suknicí, přikryje je zděení, na vech tvářích bude stud, na vech hlavách lysina. 19 Vyházejí své stříbro na ulice a zlato jim bude nečistotou. V den Hospodinovy prchlivosti je jejich stříbro a zlato nevysvobodí. Nenasytí se a své útroby si nenaplní, poněvad jejich nepravost je přivede k pádu. 20 Nádherné okrasy Boí uili ve své pýe k zhotovení obrazů svých ohavných, ohyzdných model; proto jsem jim ji změnil v nečistotu. 21

Vydám ji v lup do rukou cizáků a za kořist svévolníků v zemi, a ti ji znesvětíte. 22 Odvrátím od nich svou tvář, cizáci znesvětí můj poklad, přijdou na něj lupiči a znesvětí jej. 23 Udělej řetěz, nebo země je plná krve, je volá po soudu, a město je plné násilí. 24 Proto přivedu nejhorší z pronárodů a ti obsadí jejich domy. Učiním přítrp pýe mocných a znesvěcení budou, kdo je posvěcují. 25 Přichází tíseň, budou hledat pokoj, ale ádný nebude. 26 Valí se netěstí za netěstím a přichází zpráva za zprávou. Budou vyhledávat vidění od proroka, ale kněz bude bez zákona a starci bez soudnosti. 27 Král bude truchlit, knie se obleče v úděs a ruce lidu země ochrnou hrůzou. Naloím s nimi podle jejich cesty a za jejich zvyklosti je budu soudit. I poznají, e já jsem Hospodin.”

Ezechiel 8

1 estého roku v estém měsíci, pátého dne toho měsíce, jsem seděl ve svém domě a přede mnou seděli judtí starí. Tam na mne dolehla ruka Panovníka Hospodina. 2 Měl jsem vidění. Hle, cosi vzhledem podobného ohni. Od beder dolů to vypadalo jako oheň a od beder nahoru to vypadalo jako záře, jako třpyt oslnivého vzácného kovu. 3 Vztáhl cosi, co se podobalo ruce, uchopil mě za ktici na hlavě a duch mě vynesl mezi zemi a nebe; v Boích viděních mě přivedl do Jeruzaléma ke vchodu vnitřní brány, která je obrácena na sever, v ní je modla árlivosti, která vyvolává árlivost Hospodinovu. 4 A hle, byla tam sláva Boha Izraele. Vypadala jako tehdy, kdy jsem ji viděl na pláni. 5 I řekl mi: “Lidský synu, pozvedni své oči k severu.” Pozvedl jsem oči k severu, a hle, na sever od brány byl oltář; ta modla árlivosti byla v průchodu. 6 Řekl mi: “Lidský synu, vidí, co páchají? Jak veliké ohavnosti zde dům izraelský páchá, abych se vzdálil od své svatyně? A uvidí jetě větí ohavnosti.” 7 Uvedl mě ke vchodu do nádvoří, kde jsem spatřil jakýsi otvor ve zdi. 8 Řekl mi: “Lidský synu, prokopej se tou zdí!” Prokopal jsem se tedy zdí, a hle, jakýsi vchod. 9 Řekl mi: “Vejdi a podívej se na ty zlé ohavnosti, které zde páchají.” 10 Veel jsem a uviděl velijaká zpodobení plazů a ohyzdných zvířat a velijaké hnusné modly izraelského domu, vyryté po zdech kolem dokola. 11 A před nimi stojí sedmdesát mužů ze starích domu izraelského, uprostřed nich Jaazanjá, syn áfanův. Kadý z nich má v ruce svou kadidelnici a vzhůru stoupá oblak vonného kouře z kadidla. 12 Řekl mi: “Viděl jsi, lidský synu, co páchají starí izraelského domu potmě, kadý v pokojíku s obrazy svých model? Říkají: “Hospodin nás nevidí, Hospodin zemi opustil.” 13 Řekl mi: “A uvidí jetě větí ohavnosti, které páchají.” 14 A přivedl mě do brány Hospodinova domu, která vede k severu, a hle, sedí tam eny a oplakávají Tamúza. 15 Řekl mi: “Viděl jsi, lidský synu? A uvidí jetě větí ohavnosti ne tyto.” 16 Uvedl mě do vnitřního nádvoří Hospodinova domu, a hle, při vchodu do Hospodinova chrámu, mezi předsíní a oltářem, bylo asi dvacet pět mužů, zády ke chrámu Hospodinovu a tváří k východu; klaněli se východním směrem slunci. 17 Řekl mi: “Viděl jsi, lidský synu? Domu Judovu nestačí tyto ohavnosti, které zde páchají; navíc naplnili celou zemi násilím. Stále znovu mě uráejí, a hle, jak si k nosu pozvedají ratolest. 18 Také já budu jednat v rozhořčení, nebude mi jich líto a nebudu znát soucit. Pak budou ke mně volat mocným hlasem, ale já je nevyslyím.”

Ezechiel 9

1 I zavolal na mne mocným hlasem: “Blíí se ti, kteří budou trestat město; kadý se svou zkázonosnou zbraní v ruce.” 2 A hle, est mužů přichází cestou od Horní brány, obrácené k severu, kadý se svou ničivou zbraní v ruce. Jeden z nich je oděn lněným atem a má na bedrech písarský kalamář. Kdy přili, postavili se u bronzového oltáře. 3 Tu se přenesla sláva Boha Izraele z cheruba, na něm spočívala, k prahu domu. Hospodin zavolal mue oděného lněným atem, který měl na bedrech písarský kalamář, 4 a poručil mu:

“Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a označ znamením na čele mue, kteří vzdychají a sténají nad vami ohavnostmi, které se v něm páchají.” 5 A slyel jsem, jak ostatním poručil: “Procházejte městem za ním a bijte bez lítosti a bez soucitu. 6 Starce, mladíka, pannu, děti i eny zabíjejte, iřte zkázu. Nepřistupujte vak k nikomu z těch, na nich je znamení. Začněte od mé svatyně!” I začali od starích, kteří byli před domem. 7 Nařídil jim: “Poskvřňte dům, naplňte nádvoří skolenými; jděte!” I vyli do města a pobíjeli. 8 Kdy je pobíjeli a já zůstal sám, padl jsem na tvář a úpěl: “Běda, Panovníku Hospodine, chce uvést zkázu na celý pozůstatek Izraele, e vylévá na Jeruzalém své rozhořčení?” 9 Řekl mi: “Nepravost domu izraelského i judského je nesmírně veliká. Země je plná prolité krve a město je plné křivd. Vdy řekli: “Hospodin zemi opustil, Hospodin nic nevidí”. 10 Proto mi jich nebude líto a nebudu znát soucit. Jejich cestu obrátím na jejich hlavu.” 11 A hle, mu oděný lněným atem, s kalamářem na bedrech, podal zprávu: “Provedl jsem, co jsi mi přikázal.”

Ezechiel 10

1 Tu jsem uviděl, hle, na klenbě nad hlavou cherubů bylo cosi jako safírový kámen; ukázalo se nad nimi cosi, co se vzhledem podobalo trůnu. 2 I řekl Hospodin mui oděnému lněným atem: “Vstup do soukolí pod cherubem, naber si plné hrsti havého uhlí z místa mezi cheruby a rozhod’ po městě!” I vstoupil tam před mýma očima. 3 Cherubové stáli po pravé straně domu, kdy ten mu vstupoval, a vnitřní nádvoří naplňoval oblak. 4 Hospodinova sláva se vznesla od cheruba k prahu domu, take dům byl naplněn oblakem a nádvoří bylo plné jasu Hospodinovy slávy. 5 A zvuk křídel cherubů bylo slyet a do vnějšího nádvoří jako hlas Boha Vemocného, kdy mluví. 6 I přikázal mui oděnému lněným atem: “Naber oheň ze soukolí, z místa mezi cheruby.” On vstoupil a stanul u kola. 7 Tu jeden z cherubů vztáhl ruku z místa mezi cheruby k ohni, který byl mezi cheruby, nabral z něho a dal do hrsti mui oděnému lněným atem. Ten to vzal a vyel. 8 U cherubů bylo toti vidět pod křídly cosi podobného lidské ruce. 9 Vedle cherubů jsem viděl čtyři kola; jedno kolo u jednoho cheruba, dalí kolo u dalího cheruba. Kola vypadala jako třpyt drahokamu chrysolitu. 10 Svým vzhledem se vechna čtyři sobě podobala, jako by kolo bylo uprostřed kola. 11 Při jízdě se na vechny čtyři strany pohybovala bez zatáčení; jela vdy k místu, kam se obrátila hlava, bez zatáčení. 12 Celé tělo, záda, ruce i křídla cherubů, stejně jako kola, byla dokola plná očí, u vech čtyř kol. 13 Slyel jsem, e ta kola nazval soukolím. 14 Kadá bytost měla čtyři tváře. První byla tvář cheruba, druhá lidská, třetí lví, čtvrtá orlí. 15 A cherubové se vználi - to jsou ty bytosti, které jsem viděl u průplavu Kebaru. 16 Kdy se cherubové pohybovali, pohybovala se s nimi i kola, a kdy cherubové zvedali křídla a vznesli se nad zemi, kola se nevzdálila, zůstala při nich. 17 Kdy se zastavili, zastavila se také. Kdy se vznesli, vznesla se s nimi, nebo v nich byl duch těch bytostí. 18 I vyla Hospodinova sláva od prahu domu a stanula nad cheruby. 19 Cherubové zvedli křídla a vznesli se před mýma očima ze země. Spolu s nimi se hnula i kola. Sláva stanula u vchodu východní brány Hospodinova domu; sláva Boha Izraele byla nahoře nad nimi. 20 To jsou ty bytosti, které jsem viděl pod trůnem Boha Izraele u průplavu Kebaru. Poznal jsem, e to jsou cherubové. 21 Kadý měl čtyři tváře a čtyři křídla a pod křídly ruce podobné lidským. 22 Jejich tváře se svým vzhledem a znaky podobaly těm, které jsem viděl při průplavu Kebaru. Kadý se ubíral přímo před sebe.

Ezechiel 11

1 Tu mě duch zvedl a přenesl k východní bráně Hospodinova domu, obrácené k východu. A hle, u vchodu do brány dvacet pět mužů. Uprostřed nich jsem uviděl Jaazanjáe, syna Azúrova, a Pelatjáe, syna

Benajáova, velmoe lidu. 2 Hospodin mi řekl: “Lidský synu, to jsou ti mui, kteří vymýlejí ničemnosti a dávají v tomto městě zlou radu. 3 Říkají: “Nestavějte v blízké době domy. Město je hrnec a my jsme maso”. 4 Proto prorokuj proti nim, prorokuj, lidský synu!” 5 Duch Hospodinův se na mne snesl a Hospodin mi poručil: “Řekni: Toto praví Hospodin: Takto jste mluvili, dome izraelský, a já vím, co vstoupilo do vaeho ducha. 6 Rozmnožili jste počet skolených v tomto městě, naplnili jste skolenými jeho ulice.” 7 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Skolení, které jste v něm pohodili, jsou maso a město je hrnec; vás vak z jeho středu vyvedu. 8 Bojíte se meče a já na vás meč uvedu, je výrok Panovníka Hospodina. 9 Vyvedu vás z města, ale vydám vás do rukou cizáků. Tak nad vámi vykonám soudy. 10 Padnete mečem na izraelském pomezí. Budu vás soudit, i poznáte, e já jsem Hospodin. 11 Město se vám nestane hrncem a vy v něm nebudete masem. Budu vás soudit na izraelském pomezí. 12 I poznáte, e já jsem Hospodin, jeho nařizeními jste se neřídili a podle jeho řádů jste nejednali, nýbr jednali jste podle zvyklostí pronárodů, které jsou kolem vás.” 13 I stalo se, kdy jsem prorokoval, e Pelatjá, syn Benajáův, zemřel. Padl jsem na tvář a mocným hlasem jsem úpěl: “Běda, Panovníku Hospodine, chce skoncovat s pozůstatkem Izraele?” 14 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 15 “Lidský synu, tvým bratřím, muům z tvého příbuzenstva a celému domu izraelskému říkají obyvatelé Jeruzaléma: “Zůstaňte si daleko od Hospodina! Tato země byla dána do vlastnictví nám.” 16 Proto řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Ano, vzdálil jsem je mezi pronárody a rozptýlil po zemích; avak v zemích, do nich přili, jsem se jim stal na ten krátký čas svatyní. 17 Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Shromádním vás z pronárodů, posbírám vás ze zemí, do nich jste byli rozptýleni, a dám vám zemi izraelskou. 18 Přijdou tam a odstraní z ní vechny její ohyzdné a ohavné modly. 19 A dám jim jedno srdce a vloím do jejich nitra nového ducha, odstraním z jejich těla srdce kamenné a dám jim srdce z masa, 20 aby se řídili mými nařizeními, zachovávali moje řády a jednali podle nich. I budou mým lidem a já jim budu Bohem. 21 Ale cestu těch, jejich srdce se drí ohyzdných a ohavných model, uvalím na jejich hlavu, je výrok Panovníka Hospodina.” 22 Tu zvedli cherubové křídla a kola se vznesla spolu s nimi a sláva Boha Izraele byla nahoře nad nimi. 23 Pak se Hospodinova sláva, která byla nad středem města, vznesla a stanula nad horou na východ od města. 24 A duch mě zvedl a přenesl do Kaldejska k přesídlencům. Stalo se tak ve vidění mocí ducha Boího; a vidění, je jsem měl, se ode mne vzneslo. 25 I sdělil jsem přesídlencům vechno, co mi Hospodin ukázal.

Ezechiel 12

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, bydlí uprostřed vzpurného domu. Mají oči k vidění, ale nevidí, mají ui k slyení, ale neslyí. Jsou dům vzpurný.” 3 “Ty, lidský synu, sly. Připrav si věci k přesídlení a přestěhuj se za denního světla před jejich očima. Přestěhuje se před jejich očima ze svého místa na jiné místo. Snad nahlédnou, e jsou dům vzpurný. 4 Vynesé své věci jako věci k přesídlení za denního světla před jejich očima. Sám pak vyjde večer před jejich očima jako ti, kdo jsou přesídlováni. 5 Před jejich očima se prokopej zdí a vyjdi. 6 Vezme své věci na záda, za soumraku je přenesé, jim před očima. Zastře si tvář, abys neviděl zemi. Učinil jsem tě předzvěstí pro izraelský dům.” 7 Vykonal jsem, co mi bylo přikázáno. Za denního světla jsem vynesl své věci jako věci k přesídlení. Večer jsem se prokopál zdí a za soumraku jsem před jejich očima odnesl ty věci na zádech. 8 Za jitra se ke mně stalo slovo Hospodinovo: 9 “Lidský synu, co se tě nikdo z izraelského domu, domu vzpurného, nezeptal, co to dělá? 10 Řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Tento výnos se týká kníete v Jeruzalémě a celého domu izraelského, který je v městě. 11 A pokračuj: Já jsem předzvěstí toho, co vás čeká; co jsem dělal já, to udělají jim. Budou přesídlení, půjdou do zajetí. 12 I kníe, který je ve vaem středu, vezme za soumraku své věci na záda a vyjde. Prokopou zed', aby ho vyvedli. Zastře si tvář, aby nespátril svýma očima zemi. 13

Rozprostřel jsem na něho síť, bude lapen do mé lovecké sítě. Zavedu ho do Babylóna v kaldejské zemi, ale ani ji neuvidí a zemře tam. 14 Vechny, kdo jsou kolem něho jemu ku pomoci, i vechny jeho voje rozpráím do vech větrů a s taseným mečem jim budu v zádech. 15 I poznají, e já jsem Hospodin, a je rozptýlím mezi pronárody a rozpráím po zemích. 16 Ale určitý počet lidí z nich zachovám před mečem, hladem a morem, aby vyprávěli o vech svých ohavnostech mezi pronárody, mezi ně půjdou. I poznají, e já jsem Hospodin.” 17 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 18 “Lidský synu, bude jíst svůj chléb s třesením a pít vodu s chvěním a obavami. 19 A řekne lidu země: Toto praví Panovník Hospodin o obyvatelích Jeruzaléma v zemi izraelské: S obavami budou jíst svůj chléb a v úděsu budou pít vodu, nebo jejich země bude zpustoena, zbavena své hojnosti pro násilnosti vech svých obyvatel. 20 Obydlená města se obrátí v trosky, země se stane zpustoeným krajem. I poznáte, e já jsem Hospodin.” 21 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 22 “Lidský synu, copak to máte za pořekadlo o izraelské zemi: “Dny uběhnou a kadé vidění sele”? 23 Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Učiním konec tomuto pořekadlu, u je v Izraeli nebudou říkat. A promluv k nim: Blízko jsou dny, kdy se splní vechna vidění. 24 U nebude uprostřed izraelského domu ádné alebné vidění a lichotivá větba. 25 Kdy já Hospodin promluvím, mluvím slovo, které se splní bez odkladu. Za vaich dnů, vzpurný dome, mluvím slovo a také je splním, je výrok Panovníka Hospodina.” 26 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 27 “Lidský synu, hle, izraelský dům říká: “Vidění, které on vidí, se splní za mnoho dnů; on prorokuje pro vzdálené časy.” 28 Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin: U nebude odloeno ádné mé slovo. Promluvím slovo a ono se splní, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 13

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, prorokuj proti izraelským prorokům, kteří prorokují sami od sebe. Řekni těm, kteří prorokují podle vlastního srdce: Slyte slovo Hospodinovo! 3 Toto praví Panovník Hospodin: Běda bláznivým prorokům, kteří následují svého vlastního ducha, ale pranic neviděli. 4 Jako liky ve zříceninách jsou tvoji proroci, Izraeli. 5 Nenastoupili jste do trhlin a nezazdívali jste zeď izraelského domu, aby obstál v boji v den Hospodinův. 6 Jejich vidění je alba a jejich větba le. Říkají: “Výrok Hospodinův”, ale Hospodin je neposlal, a přece čekají na potvrzení slova. 7 Copak jste neviděli alebná vidění a nezvěštovali livou větbu? A přece říkáte: “Výrok Hospodinův”, přestoe jsem já nepromluvil.” 8 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Protoe jsou vae slova alba a vae vidění le, chystám se na vás, je výrok Panovníka Hospodina. 9 Moje ruka je pozdviena proti prorokům, kteří mají alebná vidění a větí le. Nebudou náleet do kruhu rádců mého lidu, nebudou vepsáni do soupisu izraelského domu a nevstoupí na izraelskou půdu. I poznáte, e já jsem Panovník Hospodin. 10 Znovu a znovu svádějí můj lid slovy: “Pokoj”, ač ádný pokoj není. Lid staví chatrnou stěnu, a hle, oni ji nahazují omítkou. 11 Řekni těm, kteří nahazují stěnu omítkou: Padne! Spustí se lijavec, který spláchne vechno. Nechám padat kroupy jako kameny, rozpoutá se bouřlivá vichřice, 12 a hle, zeď padne. Co vám nebylo řečeno: “Kde je to, čím jste ji nahodili?” 13 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Rozhořčen rozpoutám bouřlivou vichřici, rozhněván a rozhořčen spustím lijavec, který vechno spláchne, a kroupy jako kameny; a skoncuji s ní. 14 Zbořím zeď, kterou nahodili omítkou, srazím ji na zem a odkryje se její základ. Padne a vy skončíte uprostřed sutin. I poznáte, e já jsem Hospodin. 15 Tak dovrím své rozhořčení proti zdi i proti těm, kdo ji nahazují omítkou. Řeknu vám: U není zeď, u nejsou ti, kdo ji nahazovali, 16 toti proroci izraeltí, kteří prorokovali o Jeruzalému, a ti, kteří mívali o něm vidění pokoje, ač ádný pokoj nebyl, je výrok Panovníka Hospodina. 17 “Ty, lidský synu, sly. Postav se proti dcerám svého lidu, které prorokují podle vlastního srdce, a prorokuj proti nim. 18 Řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Běda těm, které ijí kouzelné váčky na kadé zápěstí a dělají kukly na hlavu kadé velikosti, aby lovily due. Lovíte due mého

lidu a svou dui chcete zachovat naivu? 19 Znesvěcujete mě před mým lidem pro hrst ječmene a kus chleba; svým lhaním lidu, který poslouchá li, usmrcujete due, které neměly zemřít, a při ivotě chcete zachovat due, které nemají ít.” 20 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Chystám se na vae kouzelné váčky, do nich lovíte due jako ptáky. Strhám je z vaich rukou a due, které lovíte jako ptáky, pustím. 21 A vae kukly vám strhnu a svůj lid vám vytrhnu z rukou. U nebudou úlovkem ve vaich rukou. I poznáte, e já jsem Hospodin. 22 Poněvad mučíte srdce spravedlivého podvodem, zatímco já jsem ho nechtěl zarmucovat, a posilujete ruce svévolníka, aby se neodvrátil od své zlé cesty a nebyl zachován naivu, 23 proto u nebudete mívat alebná vidění a větit větby, ale vytrhnu svůj lid z vaich rukou. I poznáte, e já jsem Hospodin.”

Ezechiel 14

1 Přili ke mně někteří ze starích izraelských a posadili se přede mnou. 2 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 3 “Lidský synu, tito muové nosí v srdci své hnusné modly a kladou před sebe svou nepravost, aby o ni klopytli. Těm mám dávat odpověď na dotazy? 4 Proto k nim promluv. Řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Kadému z domu izraelského, kdo nosí v srdci své hnusné modly a klade před sebe svou nepravost, aby o ni klopytl, a jde za prorokem, já Hospodin dám odpověď, jakou si pro své hnusné modly zaslouí. 5 A tak bude izraelský dům polapen svým vlastním srdcem, protoe vichni se mi svými hnusnými modlami odcizili. 6 Proto řekni izraelskému domu: Toto praví Panovník Hospodin: Obrate se a odvrate se od svých hnusných model, odvrate svou tvář od vech svých ohavností! 7 Já Hospodin dám odpověď kadému z izraelského domu i z bezdomovců, kdo pobývá v Izraeli a odcizil se mi, kadému, kdo nosí v srdci své hnusné modly a klade před sebe svou nepravost, aby o ni klopytl, a jde za prorokem, aby se ho na mne dotazoval. 8 Proti takovému mui obrátím svou tvář a učiním ho výstraným znamením a pořekadlem, vytnu ho ze svého lidu. I poznáte, e já jsem Hospodin. 9 Dá-li se prorok svést a promluví slovo, svedl jsem toho proroka já Hospodin. Napřáhnu na něho ruku a vyhladím ho ze svého izraelského lidu. 10 I ponese svou nepravost; nepravost dotazujícího se bude stejná jako nepravost prorokova. 11 Učiním to, aby u izraelský dům nebloudil, nevzdaloval se mi a neposkvřňoval se vemonymi svými nevěrnostmi. I budou mým lidem a já jim budu Bohem, je výrok Panovníka Hospodina.” 12 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 13 “Lidský synu, jestlie by země proti mně zhřeila a zronevěřila se a já bych na ni napřáhl svou ruku, zlámal jí hůl chleba a seslal na ni hlad, take bych z ní vymýtil lidi i dobytek, 14 a byli by v ní tito tři mui: Noe, Daniel a Jób, ti vysvobodí svou spravedlností jen sami sebe, je výrok Panovníka Hospodina. 15 Kdybych přivedl na zemi dravou zvěř, aby ji vylidnila, take by byla zpustoena a nikdo by jí kvůli zvěři neprocházel, 16 ti tři mui v ní, jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, nevysvobodí ani své syny a dcery; vysvobodí pouze sebe, země vak bude zpustoena. 17 Nebo kdybych na tu zemi uvedl meč a rozhodl bych, aby meč proel zemí, a vymýtil bych z ní lidi i dobytek, 18 ti tři mui v ní, jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, nevysvobodí ani své syny a dcery, vysvobodí pouze sebe. 19 Nebo kdybych na tu zemi poslal mor a vylil na ni své rozhořčení krveprolitím, aby z ní byli vymýceni lidé i dobytek, 20 Noe, Daniel a Jób v ní, jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, nevysvobodí ani syna ani dceru. Svou spravedlností vysvobodí jen sami sebe.” 21 Toto praví Panovník Hospodin: “I kdy polu na Jeruzalém tyto své čtyři přísne soudy: meč, hlad, dravou zvěř a mor, abych z něho vymýtil lidi i dobytek, 22 hle, zbude v něm hrstka synů a dcer, kteří vyváznou; budou vyvedeni a vyjdou k vám. Uvidíte jejich cestu a jejich skutky a najdete útěchu po zlu, které jsem uvedl na Jeruzalém, po tom vem, co jsem na něj uvedl. 23 Oni vás potěí, a uvidíte jejich cestu a jejich skutky, a poznáte, e jsem nedělal zbytečně nic z toho, co jsem v něm vykonal, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 15

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, čím předčí dřevo vinné révy ostatní druhy dřeva, čím je její odno mezi lesními stromy? 3 Bere se z něho dřevo ke zhotovení nějakého výrobku? Nebo z něho vezmou dřevo na kolík, na který se zavějuje různé náčiní? 4 Hle, přikládá se na oheň a ten je pozře; kdy oba jeho konce pozře oheň a vzplane i jeho prostředek, hodí se k nějakému výrobku? 5 Ani dokud bylo celé, nedal se z něho zhotovit žádný výrobek, co teprv, kdy konce pozřel oheň a celé vzplane, dá se z něho jetě zhotovit nějaký výrobek?” 6 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Jako jsem vydal ohni k pozření dřevo vinné révy mezi lesními stromy, tak jsem vydal obyvatele Jeruzaléma. 7 Obrátil jsem proti nim svou tvář; dostali se z ohně, ale oheň je pozře. I poznáte, e já jsem Hospodin, a se proti nim postavím. 8 Učiním ze země zpustožený kraj za to, e se mi zpronevěřili, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 16

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, seznam Jeruzalém s jeho ohavnostmi. 3 Řekni: Toto praví Panovník Hospodin dceři jeruzalémské: Původem a roditěm jsi z kenaanské země, tvůj otec byl Emorejec a tvá matka Chetejka. 4 A tvoje narození? V den tvého narození nebyla odříznuta tvá pupeční ňůra, nebyla jsi umyta vodou, abys byla čistá, nebyla jsi potřena solí ani zavinuta do plének. 5 žádné oko nad tebou nepojala lítost, aby ti aspoň něco z toho udělali ze soucitu s tebou. V den svého narození jsi byla pohozena v poli, protoe jsi vzbuzovala hnus. 6 Tu jsem el kolem tebe a uviděl jsem tě, jak se třepe ve vlastní krvi, a řekl jsem ti, kdy jsi leela ve vlastní krvi: ij! Řekl jsem ti, kdy jsi leela ve své krvi: ij! 7 Dal jsem ti růst jako tomu, co raí na poli, vyrostla jsi a jsi velká. Rozvinula ses do plného půvabu, ňadra dostala tvar, vyrostlo ti ochlupení, ale byla jsi docela nahá. 8 el jsem kolem tebe, uviděl jsem tě, a hle, byl právě tvůj čas, čas milování. I rozprostřel jsem na tebe svůj plá, přikryl jsem tvou nahotu. Pak jsem ti přísahal a veel s tebou v smlouvu, je výrok Panovníka Hospodina, a stala ses mou. 9 Umyl jsem tě vodou, smyl jsem z tebe tvoji krev a potřel jsem tě olejem. 10 Pak jsem tě oblékl do pestrého atu, obul ti opánky z tacháí kůe, ovinul ti pás z jemného plátna a zahalil tě hedvábím. 11 Ozdobil jsem tě ozdobami, na ruce jsem ti dal náramky a na hrdlo náhrdelník. 12 Navlékl jsem ti do chřípí krouek a do úí náunice, na hlavu jsem ti vložil překrásný věnec. 13 Byla jsi ozdobena zlatem a stříbrem, tvé oděvy byly z jemného plátna, hedvábí a pestrých látek, jedla jsi pokrmy z bílé mouky, medu a oleje. Stala ses nesmírně krásnou a dosáhla jsi královských poct. 14 Tvé jméno proniklo mezi pronárody pro tvou krásu; byla dokonalá pro důstojnost, kterou jsem na tebe vložil, je výrok Panovníka Hospodina. 15 Ty jsi vak spoléhala na svou krásu a zhanobila jsi své jméno smilstvím. Zahrnovala jsi svým smilstvím kadého, kdo el kolem, a to byl kdo byl. 16 A vzala jsi část svých rouch a křiklavě sis jimi vyzdobila posvátná návrí. Na nich jsi smilnila, jak tomu nikdy nebylo a nebude. 17 Vzala jsi překrásné předměty z mého zlata a stříbra, které jsem ti dal, udělala sis obrazy muského pohlaví a smilnila jsi s nimi. 18 Vzala jsi svá pestrá roucha a přikrývala jsi je jimi a kladla jsi před ně můj olej a mé kadidlo. 19 Můj chléb, který jsem ti dal, bílou mouku, olej a med, jimi jsem tě ivil, jsi kladla před ně jako libou vůni. Tak to bylo, je výrok Panovníka Hospodina. 20 Vzala jsi také své syny a dcery, které jsi mi porodila, a jim jsi je obětovala za pokrm, jako by bylo tvého smilstva málo. 21 Zabíjela jsi mé syny v obě a jim jsi je vydávala tím, e jsi je prováděla ohněm. 22 Při vech svých ohavnostech a smilstvech sis nevzpomněla na dny svého mládí, jak jsi byla docela nahá a jak ses třepala ve své krvi. 23 Po vech tvých zločinech se stalo, běda, běda tobě, je výrok Panovníka Hospodina, 24 e sis vybuodovala modlářskou svatyňku a udělala sis vyvýené místo na

kdejakém prostranství. 25 Na každém rozcestí sis vybudovala své vyvýšené místo, a tak jsi zohavila svou krásu. Svě nohy jsi roztahovala pro každého, kdo el kolem, a tak jsi mnoila své smilstvo. 26 Smilnila jsi s Egypany, se svými sousedy statného těla; tak jsi mnoila své smilstvo a uráela mne. 27 Hle, napřáhl jsem na tebe ruku, sníil tvůj příděl a vydal tě rozvánění těch, kdo tě nenávidí, dcer pelitejských, které se stydí za tvou mrzkou cestu. 28 Smilnila jsi také s Asyřany a neměla jsi nikdy dost. Smilnila jsi s nimi, a přece jsi neměla dost. 29 Rozmnoila jsi své smilstvo po zemi kenaanské i kaldejské a ani tak jsi neměla dost. 30 Jak zchátralo tvé srdce, je výrok Panovníka Hospodina, tím, e to vechno dělá, řemeslo nevázané nevěstky, 31 kdy sis vybudovala modlářskou svatyňku na kdejakém rozcestí a udělala sis vyvýšené místo na kdejakém prostranství. Ale na rozdíl od nevěstky jsi nedbala o mzdu. 32 Jako cizoloná manelka brala sis cizí místo svého mue. 33 Vem nevěstkám se dává dar, tys vak dávala dary vem svým milencům a odměňovala jsi je za to, e k tobě vcházeli z celého okolí a smilnili s tebou. 34 Tím se líí ve svém smilstvu od jiných en, ani to po tobě ádná nevěstka neudělá, e dává mzdu a nedává se mzda tobě; to je ten rozdíl. 35 Proto sly, nevěstko, slovo Hospodinovo! 36 Toto praví Panovník Hospodin: Protoe byla rozhazována tvá měď a při tvém smilstvu byla odkrývána tvá nahota před tvými milenci, před vemi tvými hnusnými, ohavnými modlami, a pro krev tvých synů, které jsi jim dala, 37 proto hle, já shromádím vechny tvé milence, s nimi ti bylo tak příjemně, vechny, které miluje, i vechny, které nenávidí. Shromádím je u tebe z celého okolí a odkryji před nimi tvou nahotu, take tě uvidí v celé tvé nahotě. 38 Budu tě soudit podle právních ustanovení o cizolonicích a vraedkyních a vydám tě krveprolití v rozhořčení a árlivosti. 39 Vydám tě do jejich rukou; tvoji modlářskou svatyňku zboří a tvá vyvýšená místa strhnou, vysvléknou tě z tvých atů, seberou tvé překrásné perky a zanechají tě zcela nahou. 40 Pak na tebe přivedou shromádění, budou tě kamenovat kameny a sekát svými meči. 41 Tvé domy spálí ohněm a vykonají nad tebou soudy před zraky mnoha en. Tak učiním přítr tvému smilství a nebude u dávat mzdu. 42 Upokojím své rozhořčení proti tobě a moje árlivost se od tebe vzdálí, uklidním se, u se nebudu uráet. 43 Protoe jsi nepamatovala na dny svého mládí, ale popouzela jsi mě tím vím, teď já uvalím tvou cestu na tvou hlavu, je výrok Panovníka Hospodina, nebude páchat své mrzkosti u velijakých svých ohavných model. 44 Hle, kadý, kdo uívá přísloví, uije o tobě tohoto: “Jaká matka, taková dcera”. 45 Jsi dcerou své matky, která si zprotivila vlastního mue i syny, jsi sestrou svých sester, které si zprotivily své mue i své syny. Vae matka byla Chetejka a vá otec Emorejec. 46 Tvou větí sestrou je Samaří se svými dcerami; ta sedí po tvé levici. Tvou mení sestrou je Sodoma se svými dcerami; ta sedí po tvé pravici. 47 Ale ty jsi nechodila jen jejich cestami, ani jsi nepáchala jen jejich ohavnosti; to ti bylo málo. Na vech svých cestách jsi byla horí ne ony. 48 Jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, tvá sestra Sodoma se svými dcerami nenapáchala tolik zla jako ty se svými dcerami. 49 Hle, toto byla nepravost tvé sestry Sodomy; pýcha, sytost chleba a sebejistý klid, který měla i se svými dcerami. Ale ruku utitěného uboáka neposilovala. 50 Povyovaly se, páchaly přede mnou ohavnost, a tak jsem je odstranil, jak jsem uznal za vhodné. 51 A Samaří, to nehřeilo ani z polovice jako ty. Tys vak rozhojnila své ohavnosti víc ne ony, take jsi ospravedlnila své sestry vemi ohavnostmi, které jsi páchala. 52 Nes tedy svou hanbu, za ní jsi odsuzovala své sestry. Pro tvé hříchy, e jsi jednala ohavněji ne ony, jeví se spravedlivějšími ne ty. Styď se a nes svou hanbu, vdy jsi ospravedlnila své sestry. 53 Změním jejich úděl, úděl Sodomy a jejich dcer, úděl Samaří a jeho dcer, a mezi nimi změním i tvůj úděl, 54 ale ponese svou hanbu a bude zahanbena za vechno, co jsi páchala; tím budou potěeny. 55 Tvá sestra Sodoma i se svými dcerami se navrátí k tomu, čím bývaly kdysi, té Samaří se svými dcerami se navrátí k tomu, čím bývaly kdysi, i ty se svými dcerami se navrátí k tomu, čím jste bývaly kdysi. 56 Co nebylo o tvé sestře Sodomě slyet z tvých úst v době tvé pýchy, 57 dokud nebyla odhalena tvá patnost? Teď nastal čas, kdy dcery Aramu a celého jeho okolí tě tupí a okolní dcery pelitejské tebou pohrdají. 58 Svou mrzkost a své ohavnosti ponese sama, je výrok Hospodinův.” 59 Toto praví Panovník Hospodin: “Budu zacházet s tebou, jako jsi ty zacházela se mnou, kdy jsi pohrdla přísahou a poruila smlouvu. 60 Avak rozpomenu se na svou smlouvu s tebou za dnů tvého mládí a ustavím s tebou smlouvu věčnou. 61 Vzpomene si na své cesty a bude zahanbena, a dostane své sestry, ty větí i mení ne ty.

Dám ti je za dcery, ale nebudou účastny tvé smlouvy. 62 Já ustavím svou smlouvu s tebou. I pozná, e já jsem Hospodin, 63 a bude si to připomínat a stydět se a u neotevře ústa pro svou hanbu, a tě smírím se sebou přes všechno, co jsi páchala, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 17

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, dej izraelskému domu hádanku a předlo mu podobenství. 3 Řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Veliký orel s velkými křídly, dlouhými perutěmi, celý opeřený, pestře zbarvený, přilétl na Libanón a vzal vrcholek cedru. 4 Utrhl vrek jeho koruny a přenesl jej do země kramářů, poloil jej v městě obchodníků. 5 Vzal sazenici té země a vsadil ji do orné půdy, vzal ji u hojných vod a zasadil jako vrbu. 6 I vyraila a stala se z ní bujná vinná réva nízkého vzrůstu; její větvoví se k němu obracelo a její kořeny byly pod ním; sazenice se stala vinnou révou, ta se rozvětvila a vyhnala ratolesti. 7 Byl vak jetě jeden veliký orel s velkými křídly a bohatě opeřený. A hle, vinná réva upnula své kořeny k němu, i své větvoví k němu vztáhla, aby ji svlaoval mimo záhony, kde byla vysazena. 8 Byla zasazena v dobrém poli u hojných vod, aby se rozvětvila a nesla plody, a stala se nádhernou révou. 9 Pověz: Toto praví Panovník Hospodin: Vydaří se? Nevytrhne ji orel i s kořeny, a neotrhá jí plody, take zaschne a všechno listí, je na ní vyrailo, uschne? Nebude třeba veliké síly a mnohého lidu, aby byla vyrvána z kořene. 10 Hle, byla zasazena; ale vydaří se? Neuschne úplně, a ji zasáhne východní vítr? Na záhonech, kde vyraila, uschne.” 11 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 12 “Řekni vzpurnému domu: Co nevíte, co tyto věci znamenají? Řekni: Hle, do Jeruzaléma přitáhl babylónský král a zajal jeho krále i velmoe a odvedl je k sobě do Babylóna. 13 Vzal z královského potomstva jednoho a uzavřel s ním smlouvu, zavázal ho přísahou a zajal mocné té země, 14 aby království bylo poníženo, aby se nepozvedlo, aby dbalo na jeho smlouvu, mělo-li obstát. 15 Ale on se proti němu vzbouřil. Poslal své posly do Egypta, aby mu dali koně a mnoho lidu. Zdaří se to? Unikne, kdo páchá takové věci? Unikne, kdo poruuje smlouvu? 16 Jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, zemře v Babylóně, v sídle toho krále, který ho ustanovil králem, jeho přísahou pohrdl a jeho smlouvu poruil. 17 Ani s velikým vojskem a s mnohými sbory nebude mu faraó nic platný v bitvě, a navří násep a zbuduje obléhačí valy, aby vyhladil mnoho duí. 18 Pohrdl přísahou, poruil smlouvu. Hle, dal na to ruku a dělá toto všechno. Neunikne.” 19 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Jakoe jsem iv, přísahu mou, kterou pohrdl, a smlouvu mou, kterou poruil, uvalím na jeho hlavu. 20 Rozprostřu na něho svou sí a bude polapen do mé lovecké sítě. Zavedu ho do Babylóna a tam se s ním budu soudit za to, e se mi zpronevřil. 21 Vichni jeho uprchlíci ve vech jeho vojích padnou mečem; kdo zůstanou, budou rozehnáni na všechny strany. I poznáte, e já Hospodin jsem promluvil.” 22 Toto praví Panovník Hospodin: “Já vezmu ratolest z vrcholku vysokého cedru a zasadím ji, z vrku jeho koruny utrhnu snítku a zasadím na vysoko čnicí hoře. 23 Zasadím ji na vyvýené hoře izraelské a vyene větve, ponese plody a stane se nádherným cedrem. Pod ním bude bydlit všechno ptactvo, všechno, co má křídla, bude bydlit ve stínu jeho větvoví. 24 Vechny stromy pole poznají, e já Hospodin jsem ponížil strom vysoký a povýil strom nízký; nechal jsem uschnout strom zelený a dal vypučet stromu suchému. Já Hospodin jsem promluvil a také to učiním.”

Ezechiel 18

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Co si myslíte, kdy říkáte o izraelské zemi toto přísloví: “Otcové jedli nezralé hrozny a synům trnou zuby”? 3 Jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, toto přísloví se u nebude mezi vámi v Izraeli říkat. 4 Hle, mně patří všechny due; jak due otcova, tak due

synova jsou mé. Zemře ta due, která hřeí. 5 Je-li někdo spravedlivý a jedná podle práva a spravedlnosti, 6 nehoduje na horách a nepozvedá oči k hnusným modlám izraelského domu, neposkvřňuje enu svého bližního a nepřibližuje se k ně v čase její nečistoty, 7 nikoho neutiskuje, dluníkovi vrací jeho zástavu, nikoho neodírá, hladovému dává svůj chléb a nahého přikrývá rouchem, 8 nepůjčuje lichvářsky a nebere úrok, odvrací se od bezpráví, vykonává pravdivý soud mezi muem a muem, 9 řídí se mými nařízeními, zachovává mé řády a jedná věrně, takový spravedlivý jistě bude ít, je výrok Panovníka Hospodina. 10 Pokud vak zplodí syna rozvratníka, který bude prolévat krev a dopoutět se proti bratru čehokoli z těchto věcí 11 a nebude činit nic z oněch věcí dobrých, ale bude hodovat na horách, poskvřňovat enu svého bližního, 12 utiskovat utitěného uboáka, druhého odírat, nevracet zástavu, pozvedat oči k hnusným modlám, dopoutět se ohavností, 13 půjčovat lichvářsky a brát úrok, bude ít? Nebude ít; dopoutěl se vech těchto ohavností, jistě zemře, jeho krev bude na něm. 14 Zplodí-li vak syna, který uvidí vechny hříchy svého otce, jich se dopoutí, a ulekne se, nebude se jich dopoutět, 15 nebude jíst na horách a pozvedat oči k hnusným modlám izraelského domu, nebude poskvřňovat enu svého bližního, 16 nebude nikoho utiskovat, neponechá si zástavu a nikoho nebude odírat, bude dávat hladovému svůj chléb a nahého přikrývat rouchem, 17 neodtáhne svou ruku od utitěného, nevezme lichvu ani úrok, nýbr bude jednat podle mých řádů a řídit se mými nařízeními, ten pro nepravost svého otce nezemře, jistě bude ít. 18 Jeho otec, protoe se dopoutěl útisku, odíral bratra a nekonal dobro mezi svým lidem, zemře pro svou nepravost. 19 Vy vak říkáte: “Proč nepyká syn za otcovu nepravost?” Bude-li syn jednat podle práva a spravedlnosti, dbát na vechna má nařízení a plnit je, jistě bude ít. 20 Due, která hřeí, ta umře; syn nebude pykat za nepravost otcovu a otec nebude pykat za nepravost synovu; spravedlnost zůstane na spravedlivém a zvůle zůstane na svévolníkovi. 21 Kdyby se svévolník odvrátil ode vech svých hříchů, jich se dopoutěl, a dbal by na vechna má nařízení a jednal podle práva a spravedlnosti, jistě bude ít, nezemře. 22 ádná jeho nevěrnost, jí se dopustil, mu nebude připomínána, bude ít pro svou spravedlnost, podle ní jednal. 23 Co si libuji v smrti svévolníka? je výrok Panovníka Hospodina. Zdalipak nechci, aby se odvrátil od svých cest a byl iv? 24 Kdy se spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a bude se dopoutět bezpráví podle vech ohavností, jich se dopoutí svévolník, měl by ít? ádné jeho spravedlivé činy, které konal, nebudou připomínány, zemře za to, e se zpronevěřil, za svůj hřích, kterým se prohřeil. 25 Vy vak říkáte: “Cesta Panovníkova není správná.” Nue, slyte, dome izraelský: Má cesta e není správná? Nejsou to vae cesty, je nejsou správné? 26 Kdy se spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a dopoutí se bezpráví, umře za to; zemře pro své bezpráví, jeho se dopoutěl. 27 Kdy se vak svévolník odvrátí od své zvůle, jí se dopoutěl, a jedná podle práva a spravedlnosti, zachová svou dui při ivotě. 28 Prohlédl toti a odvrátil se ode vech svých nevěrností, jich se dopoutěl; jistě bude ít, nezemře. 29 Avak dům izraelský říká: “Cesta Panovníkova není správná.” Mé cesty e nejsou správné, dome izraelský? Nejsou to vae cesty, je nejsou správné? 30 Proto budu soudit kadého z vás, dome izraelský, podle jeho cest, je výrok Panovníka Hospodina. Obráte se a odvráte se ode vech svých nevěrností a vae nepravost vám nebude k pádu. 31 Odhodte od sebe vechny nevěrnosti, jich jste se dopoutěli, a obnovte své srdce a svého ducha. Proč byste měli zemřít, dome izraelský? 32 Vdy já si nelibuji ve smrti toho, kdo umírá, je výrok Panovníka Hospodina. Obráte se tedy a budete ít.”

Ezechiel 19

1 Ty pak začni alozpěv nad izraelskými předáky. 2 Zapěj: Kdo byla tvá matka? Lvice, je odpočívala mezi lvy, mezi mladými lvy chovala svá lvíčata. 3 Kdy odchovala jedno ze svých lvícat, stal se z něho mladý lev, naučil se trhat kořist a poírat lidi. 4 Doslechly se o něm pronárody, byl polapen v jejich pasti; odvlekli ho za háky v chřípí do egyptské země. 5 Kdy lvice viděla, e čeká marně, pozbyla naděje. I vzala

jedno ze svých lvíčat a učinila z něho mladého lva. 6 Ten se procházel mezi lvy, stal se mladým lvem, naučil se trhat kořist a poírat lidi. 7 Bořil jejich paláce a v trosky obracel jejich města, jeho řevem zpustla země se vím, co je na ní. 8 Vypravily se na něho pronárody z okolních krajin, rozprostřely na něho svou sí, byl polapen v jejich pasti. 9 Dali jej do klece, za háky jej dovlekli ke králi babylónskému, dovlekli ho do pevností, aby ji nebylo slyet jeho řev na horách izraelských. 10 Tvá matka jako vinná réva, podobně jako ty, byla zasazena u vody; byla plodná a bujně vzrostlá pro hojnost vod. 11 Měla mohutné sněti, vhodné na ezla vladařů, svým vzrůstem se vypínala nad koaté stromy, bylo ji vidět pro její výku i množství větvoví. 12 Avak byla vyrvána v rozhořčení, pohozena na zem a východní vítr vysuil její plody. Její mohutné sněti byly ulámány, uschly a pozřel je oheň. 13 Nyní je přesazena do stepi, do země vyprahlé a íznivé. 14 Ze snětí vylehl oheň, pozřel její větve i plody; nezbyla na ní ádná mohutná sně, odno vhodná na vladařské ezlo. To je alozpěv a jako alozpěv se bude zpívat.

Ezechiel 20

1 Sedmého roku, pátého měsíce a desátého dne toho měsíce, přili někteří z izraelských starích dotazovat se Hospodina a posadili se přede mnou. 2 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 3 “Lidský synu, mluv k izraelským starím a řekni jim: “Toto praví Panovník Hospodin: Přicházíte se mě dotazovat? Jakoe jsem iv, nebudu vám dávat odpovědi na dotazy, je výrok Panovníka Hospodina.” 4 Chce je soudit, chce se ujmout soudu, lidský synu? Seznam je s ohavnostmi jejich otců, 5 řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: V den, kdy jsem si vyvolil Izraele, zvedl jsem ruku k přísaze potomstvu Jákobova domu a dal jsem se jim poznat v egyptské zemi, zvedl jsem ruku a přísáhl jim: Já jsem Hospodin, vá Bůh. 6 V onen den jsem zvedl ruku a přísahal jim, e je vyvedu z egyptské země do země, kterou jsem pro ně vyhlédl a která oplývá mlékem a medem a je skvostem vech zemí. 7 Řekl jsem jim: Odvrhněte kadý ohyzdné modly, k nim vzhlíte, a neposkvrňujte se egyptskými hnusnými modlami, já jsem Hospodin, vá Bůh. 8 Ale oni se mi vzepřeli a nechtěli mě ani slyet. ádný neodhodil ohyzdné modly, k nim vzhlíel, a neopustil egyptské hnusné modly. I řekl jsem, e na ně vyleji své rozhořčení, a tak dovrím svůj hněv proti nim uprostřed egyptské země. 9 Učinil jsem to pro své jméno, aby nebylo znesvěcováno v očích pronárodů, uprostřed nich byli, před jejich zraky jsem se jim dal poznat, kdy jsem je vyvedl z egyptské země. 10 Vyvedl jsem je tedy z egyptské země a uvedl na pou. 11 Vydal jsem jim svá nařízení a seznámil je se svými řády, skrze ně má člověk ivot, kdy je plní. 12 Dal jsem jim také své dny odpočinku, aby byly znamením mezi mnou a jimi, aby věděli, e já Hospodin je posvěcuji. 13 Ale dům izraelský se mi na pouti vzepřel, mými nařízeními se neřídili a zneváli mé řády, skrze ně má člověk ivot, kdy je plní, a hrubě znesvěcovali mé dny odpočinku. I řekl jsem, e na ně vyleji na pouti své rozhořčení, a tak s nimi skoncuji. 14 Učinil jsem to pro své jméno, aby nebylo znesvěcováno před očima pronárodů, před jejich zraky jsem je vyvedl. 15 Já jsem té zvedl ruku a přísáhl jim na pouti, e je nevedu do země, kterou jsem jim dal, do země oplývající mlékem a medem, je je skvostem vech zemí, 16 a to proto, e zneváli mé řády, neřídili se mými nařízeními a znesvěcovali mé dny odpočinku, nebo jejich srdce chodilo za jejich hnusnými modlami. 17 Ale bylo mi líto je zničit a neskoncoval jsem s nimi na pouti. 18 Jejich synům jsem na pouti řekl: “Neřid’te se nařízeními svých otců, nedbejte na jejich řády a neposkvrňujte se jejich hnusnými modlami, 19 já jsem Hospodin, vá Bůh. Řid’te se mými nařízeními, dodrujte mé řády a zachovávejte je. 20 Světe mé dny odpočinku a budou znamením mezi mnou a vámi, abyste věděli, e já jsem Hospodin, vá Bůh.” 21 Ale i synové se mi vzepřeli, neřídili se mými nařízeními, nedodrovali mé řády, skrze ně má člověk ivot, kdy je plní, a znesvěcovali mé dny odpočinku. I řekl jsem, e na ně vyleji své rozhořčení, a tak na pouti dovrím svůj hněv proti nim. 22 Ale zadrel jsem svou ruku. Učinil jsem to pro své jméno, aby nebylo znesvěceno před očima pronárodů, před jejich zraky jsem je vyvedl. 23 Já jsem té zvedl ruku a přísáhl jim na pouti, e

je rozptýlím mezi pronárody a rozpráím po zemích, 24 protoe se nedreli mých řádů a znevaovali má nařízení, znesvěcovali mé dny odpočinku a vzhlíeli k hnusným modlám svých otců. 25 A tak jsem jim dal nedobrá nařízení a řády, skrze ně nebudou mít ivot; 26 poskvrnil jsem je jejich vlastními dary, kdy prováděli ohněm ve, co otvírá lůno, abych je naplnil úděsem a oni poznali, e já jsme Hospodin. 27 Proto mluv, lidský synu, k izraelskému domu a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Vai otcové mě dál a dále hanobili tím, e se mi zronevěřovali. 28 Já jsem je uvedl do země, o ní jsem zvednutím ruky přísáhl, e ji dám jim, ale oni, jak uviděli nějaký vyvýený pahorek a nějaký listnatý strom, hned tam obětovali své oběti a přináeli tam své popouzející dary, kladli tam své libovonné oběti a vylévali tam své úlitby. 29 Řekl jsem jim: Na jakéto posvátné návří tam chodíte? Nazývají je “Posvátné návří” a dodnes.” 30 Proto řekni izraelskému domu: Toto praví Panovník Hospodin: Co se musíte poskvrňovat cestou svých otců a smilnit s jejich ohyzdnými modlami? 31 A dodnes se poskvrňujete velmi svými hnusnými modlami, přináíte své dary a provádíte své syny ohněm, a já bych vám měl dávat odpovědi na dotazy, dome izraelský? Jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, nebudu vám odpovídat na dotazy! 32 Co vám vstoupilo na mysl, určitě se nestane. Říkejte si: “Budeme jako pronárody, jako čeledi jiných zemí, budeme slouit dřevu a kameni.” 33 Jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, budu nad vámi kralovat pevnou rukou a vztaenou paí v rozhořčení, které na vás vyleji. 34 A vyvedu vás z národů a shromádím vás ze zemí, do nich jste byli rozptýleni pevnou rukou a vztaenou paí v rozhořčení, které jsem na vás vylil. 35 Uvedu vás do poutě národů a budu se tam s vámi soudit tváří v tvář. 36 Jako jsem se soudil s vaimi otcí v pouti egyptské země, tak se budu soudit s vámi, je výrok Panovníka Hospodina. 37 A provedu vás pod holí a uvedu vás do závazku smlouvy. 38 Vytrídím z vás ty, kdo se vzbouřili a byli mi nevěrní. Vyvedu je ze země jejich dočasného pobytu, ale na izraelskou půdu nevstoupí. I poznáte, e já jsem Hospodin. 39 Vy tedy, dome izraelský, slyte. Toto praví Panovník Hospodin: Jděte a slute si kadý svým hnusným modlám i nadále, nechcete-li poslouchat mne, ale neznesvěcujte u mé svaté jméno svými dary a svými hnusnými modlami. 40 Na mé svaté hoře, na vysoké hoře izraelské, je výrok Panovníka Hospodina, tam mi bude slouit celý izraelský dům, a se usadí celý v zemi, tam v nich najdu zalíbení a tam budu vyhledávat vae oběti pozdvihování a prvotiny vaich darů se velmi vaimi svatými dary. 41 Najdu ve vás zalíbení pro libou vůni vaich obětí, a vás vyvedu z národů a shromádím vás z těch zemí, do nich jste byli rozptýleni, a budu ve vás posvěcen před očima pronárodů. 42 I poznáte, e já jsem Hospodin, a vás přivedu na izraelskou půdu, do země, o ní jsem zvednutím ruky přísáhl, e ji dám vaim otcům. 43 Tam si připomenete své cesty a vechny své skutky, jimi jste se poskvrňovali, a zhnusíte se sami sobě pro vechny zlé činy, jich jste se dopoutěli. 44 I poznáte, e já jsme Hospodin, a pro své jméno s vámi naloím ne podle vaich zlých cest ani podle vaich zvrhlých skutků, dome izraelský, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 21

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, postav se směrem k jihu a vynes větbu proti polední straně a prorokuj proti lesu na poli Negebu. 3 Řekni Negebskému lesu: Sly Hospodinovo slovo! Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já v tobě zaněcuji oheň a ten v tobě pozře kadý strom zelený i kadý strom suchý. Planoucí plamen neuhasne a budou jím popáleny vechny tváře od Negebu a na sever. 4 I uzří vechno tvorstvo, e jsem je zaehl já Hospodin; neuhasne.” 5 Tu jsem řekl: “Ach, Panovníku Hospodine, říkají o mně: “Co nám nevypráví samá podobenství?” 6 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 7 “Lidský synu, postav se proti Jeruzalému a vynes větbu proti svatyním a prorokuj proti izraelské zemi. 8 Řekni izraelské zemi: Toto praví Hospodin: Chystám se na tebe a tasím svůj meč z pochvy; vyhladím z tebe spravedlivého i svévolníka. 9 Proto, abych vyhladil z tebe spravedlivého i svévolníka, tasím svůj meč z pochvy na vechno tvorstvo od Negebu a na sever. 10 I pozná vechno tvorstvo, e já Hospodin jsem tasil

svůj meč z pochvy; ji se tam nevrátí.” 11 “Ty, lidský synu, sly. Vzdychej jako bys měl polámaná bedra, hořce vzdychej před jejich zraky. 12 A se tě zeptají: “Nad čím vzdychá?”, odpoví: “Nad zprávou, která přichází”. Kadé srdce ztratí odvalu a vechny ruce ochabnou, kadý duch pohasne a vechna kolena se rozplynou jak voda. Hle, u to přichází a nastává, je výrok Panovníka Hospodina.” 13 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 14 “Lidský synu, prorokuj a řekni: Toto praví Panovník: Řekni: Meč, ano meč je naostřen a vyletěn. 15 Je naostřen, by poráel jako na jatkách, vyletěn, aby se blýskal. “Co nemáme důvod se veselit? Vdy řekl: Hůl mého syna zneváí kadý strom!” 16 Ale on dal vyletit meč, aby se ho chopil. Meč je naostřen a vyletěn, aby jej dal do ruky zabíjejícího. 17 Úpěj a kvílej, lidský synu, nebo je na můj lid, na vechny izraelské předáky propadlé meči spolu s mým lidem; proto se bij v bedra. 18 Je to zkouka: Co, kdy ádná znevaující hůl nebude? je výrok Panovníka Hospodina.” 19 “Ty, lidský synu, sly. Prorokuj a tleskni rukama: Meč dopadne dvakrát i třikrát, bude to meč skolených, meč velikého klání, krouící kolem nich. 20 Aby zakolísalo srdce a rozmnoily se pády, na vechny jejich brány jsem seslal meč, aby zabíjel. Byl udělán, aby se blýskal, je nabrouen, aby poráel. 21 Rozpřáhni se napravo, zasáhni doleva, kamkoli se zaměří tvé ostří. 22 Také já tlesknu rukama, a upokojím své rozhořčení. Já Hospodin jsem promluvil.” 23 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 24 “Ty, lidský synu, sly. Naznač si dvě cesty, jimi přijde meč babylónského krále. Obě budou vycházet z jedné země. A na rozcestí k město postav ukazatele, postav jej. 25 Naznač cestu, kterou přijde meč k Rabě Amónovců a do Judska, do opevněného Jeruzaléma. 26 Babylónský král se zastaví na křiovatce, na rozcestí obou cest, aby si vyádal větbu. Bude potřásat ípy, bude se doptávat domácích bůků a nahlíet do jater. 27 V pravici bude mít větbu ohledně Jeruzaléma, e se mají postavit berany, e se má dát povel k vrazení, e se má zvednout válečný pokřik, e se mají postavit berany proti branám a navřit násep, e se má zbudovat obléhací val. 28 Těm, kdo se zavázali přísahami, se to bude zdát alebnou větbou. On vak připomene nepravost, pro ni budou chyceni.” 29 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Protoe připomínáte svou nepravost a odhalily se vae nevěrnosti a vae hřichy se staly zřejmými ve vech vaich skutcích, protoe jste se sami připomněli, budete tou ruku chyceni. 30 Ty pak, bídný svévolníku, izraelský kníe, jeho den nadchází v čase, kdy nepravost spěje ke konci, 31 toto praví Panovník Hospodin: Sejmi turban a sundej korunu, nastává změna. Co je nízké, a je vyvýeno, a vysoké a je sníeno. 32 Sutiny, sutiny, sutiny ze veho nadělám, jaké nikdy nebyly, dokud nepřijde ten, jemu přísluší soud; já jsem ho jím pověřil.” 33 “Ty, lidský synu, sly. Prorokuj a řekni: Toto praví Panovník Hospodin o Amónovcích a o jejich utrhaní. Řekni: Meč, ano meč je tasen, aby poráel, je vyletěn, aby poíral, a se blýská. 34 Mají pro tebe alebné vidění, livě ti větí, aby tě připojili k svévolníkům s proatými hrdly. Jejich den nadchází v čase, kdy nepravost spěje ke konci. 35 Vra meč do pochvy. Budu tě soudit v místě, kde jsi byla stvořena, dcero amónská, v zemi tvého původu. 36 Vyleji na tebe svůj hrozný hněv, budu na tebe soptit oheň své prchlivosti, vydám tě do rukou surovců, kteří chystají zkázu. 37 Stane se pokrmem ohně, tvá krev bude prolita v zemi, u nebude připomínána, nebo já Hospodin jsem promluvil.”

Ezechiel 22

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Ty, lidský synu, sly. Chce vynést rozsudek? Rozsudek nad městem, v něm je prolévána krev? Seznam je se vemi jeho ohavnostmi. 3 Řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Je to město prolévající krev ve svém středu, přichází jeho čas; zhotovuje si hnusné modly a poskrvňuje se jimi. 4 Svou krví, kterou jsi prolilo, ses provinilo a svými hnusnými modlami, které jsi zhotovilo, ses poskrvnilo. Zaviniilo jsi, e se přiblíily tvé dny a docházejí tvá léta. Proto tě vydávám v potupu pronárodům a za posměch vem zemím. 5 Blízke i daleké se ti budem posmívat pro nečisté jméno a velké zmatky. 6 Hle, izraeltí předáci v tobě jsou pohotová k prolévání krve, kadý vlastní paí. 7 Otce i matku v tobě zlehčují, bezdomovce uprostřed tebe utlačují, sirotka a vdovu v tobě utiskují. 8 Pohrdá mými

svatými dary, znesvěcuje mé dny odpočinku. 9 Jsou v tobě utrhači pohotoví k prolévání krve a ti, kdo hodují na horách, páchají uprostřed tebe mrzkost. 10 V tobě syn odkrývá otcovu nahotu, v tobě poniují enu v období její nečistoty. 11 V tobě se jeden dopoutí ohavností se enou druhého, tchán mrzce poskrňuje svou snachu, bratr poniuje svou sestru, dceru svého otce. 12 V tobě berou úplatek, jsou pohotoví k prolévání krve, bere lichvářský úrok, chamtivě vydírá svého bliního a na mne zapomíná, je výrok Panovníka Hospodina. 13 Hle, udeřím pěstí do toho, co jsi uchvátilo, a to kvůli prolité krvi, která je uprostřed tebe. 14 Obstojí tvá odvaha, bude jednat rozhodně ve dnech, kdy proti tobě zakročím? Já Hospodin jsem promluvil a učiním to. 15 Rozptýlím tě mezi pronárody, rozprám tě po zemích a dokonale tě zbavím tvé nečistoty. 16 Samo se znesvětí před očima pronárodů. I pozná, e já jsem Hospodin.” 17 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 18 “Lidský synu, dům izraelský se mi stal struskou, vichni jsou pouhá měď a cín, elezo a olovo uvnitř tavicí pece, stali se struskou po tavně stříbra. 19 Proto praví Panovník Hospodin toto: Protoe jste se stali vichni struskou, hle, já vás shromádím doprostřed Jeruzaléma. 20 Jako se shromaďuje stříbro a měď, elezo, olovo a cín dovnitř tavicí pece a kolem ní se rozdmýchá oheň k tavně, tak vás shromádím ve svém hněvu a rozhořčení, vloím do pece a roztavím. 21 Shrnu vás dohromady, rozdmýchám kolem vás oheň své prchlivosti a vy se tam budete tavit. 22 Jako se taví stříbro uvnitř tavicí pece, tak budete roztaveni uprostřed města. I poznáte, e já Hospodin jsem na vás vylil své rozhořčení.” 23 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 24 “Lidský synu, řekni zemi: Ty jsi země, která není čistá, která nebude v den hrozného hněvu zavlaena. 25 Spiknutí jejich proroků je uprostřed ní; jsou jako řvoucí lev, který trhá kořist, poírají due, berou klenoty a skvosty, rozmnoují počet jejich vdov uprostřed ní. 26 Její kněží znásilňují můj zákon a znesvěcují moje svaté věci. Nerozliují svaté od nesvatého, neseznamují s rozdílem mezi nečistým a čistým, přehlíejí mé dny odpočinku, jsem mezi nimi znesvěcován. 27 Její velmoové jsou uprostřed ní jako vlci, kteří trhají kořist, prolévají krev a hubí due, nebo chamtivě shánějí zisk. 28 Její proroci jim vechno nahazují omítkou, mají alebná vidění a větí jim živé věci. Říkají: “Toto praví Panovník Hospodin”, ačkoli Hospodin nepromluvil. 29 Lid země tvrdě utlačuje kdekoho, odírá ho, pokozuje utiženého uboáka a protiprávně utlačuje bezdomovce. 30 Hledal jsem mezi nimi mue, který by zazdíval zeď a postavil se v trhlině před mou tvář za tuto zemi, abych ji neuvrhl do zkázy, ale nenael jsem. 31 Vylil jsem tedy na ně svůj hrozný hněv, v ohni své prchlivosti jsem s nimi skoncoval, jejich cestu jsem jim uvalil na hlavu, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 23

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, dvě eny byla dcerami jedné matky. 3 Smilnily v Egyptě, smilnily od svého mládí. Tam byla mačkána jejich ňadra a ohmatávány jejich panenské bradavky. 4 Starí se jmenovala Ohola a její sestra Oholíba. Byly mé a rodily syny a dcery. Jménem Ohola je míněno Samaří, Oholíba je Jeruzalém. 5 Ohola smilnila; místo aby zůstala má, vánivě se oddávala svým milencům, blízkým Asyřanům, 6 místodritelům a zemským správcům, oblečeným do fialového purpuru; vesměs to skvělým jinochům, jezdcům, jezdícím na ořích. 7 Nabízela se jim ke smilnění, vekerému výkvětu asyrských synů; poskrňovala se se vemi, jim se vánivě oddávala, se vemi jejich hnusnými modlami. 8 Nezanechala ani svého smilnění s Egypany, nebo v jejím mládí s ní léhali, ohmatávali její panenské bradavky a vylévali na ni své smilství. 9 Proto jsem ji vydal do rukou jejich milenců, do rukou asyrských synů, kterým se vánivě oddávala. 10 Ti odkryli její nahotu, vzali jí syny a dcery a zavrátili ji mečem. I stala se pověstnou mezi enami, kdy nad ní vykonali soud. 11 Její sestra Oholíba to viděla, jednala vak ve své vánivosti jetě hůř ne ona a její smilnění bylo horí ne smilstvo její sestry. 12 Vánivě se oddávala asyrským synům, místodritelům, zemským správcům, blízkým, dokonale vystrojeným, jezdcům jezdícím na ořích, vesměs to skvělým jinochům. 13 Viděl jsem, e se poskrnila, e obě jdou tou cestou. 14

A la ve svém smilnění jetě dál, kdy uviděla mue namalované na zdi, obrazy Kaldejců nakreslené rudkou, 15 přepásané pásem kolem beder, s převislými turbany na hlavách; svým vzhledem byli vichni jako osádky válečných vozů, podobou synové Babylóna, jejich rodnou zemí je Kaldejsko. 16 Jim se vánivě oddávala, kdy je spatřily její oči, a posílala k nim do Kaldejska posly. 17 Synové Babylóna k ní vcházeli na milostné lůko a poskvřňovali je svým smilněním. A kdy se s nimi poskvřňovala, odvrátila se od nich. 18 Odhalila své smilnění, odhalila svou nahotu, a já jsem se od ní odvrátil, tak jako jsem se odvrátil od její sestry. 19 Stále víc propadala svému smilnění při vzpomínce na dny svého mládí, kdy smilnila v egyptské zemi, 20 a vánivě se oddávala svým záletníkům, jejich úd je jako úd oslů a jejich výron jako výron hřebců. 21 Tak ses ohlíela po mrzkosti svého mládí, kdy v Egyptě ohmatávali bradavky tvých mladých ňader. 22 Proto, Oholíbo, toto praví Panovník Hospodin: Hle, já vzbudím proti tobě tvé milence, od kterých ses odvrátila, a přivedu je proti tobě z okolních zemí: 23 syny Babylóna a vechny Kaldejce, Pekóda, óu a Kóu, vechny syny Asýrie s nimi, skvělé jinochy, vechny místodritele, představené, osádky válečných vozů a slovtuté, vechny ty, kteří jezdí na ořích. 24 A tak proti tobě přitáhne válečná vozba a káry se společenstvím národů; pavézy, títy a přilby se nepřátelsky poloí kolem tebe. A pověřím je soudem, aby tě soudili podle svých práv. 25 Postihnu tě svou árlivostí a oni s tebou v rozhořčení naloí takto: uříznou ti nos a ui, a co po tobě zbude, padne mečem. Vezmou ti syny a dcery, a co po tobě zbude, bude poženo ohněm. 26 Svléknou ti roucho a vezmou ti okrasné předměty. 27 Tak od tebe odstráním tvou mrzkost a tvé smilstvo z egyptské země; u k nim nepozvedne oči a na Egypt u nevzpomene. 28 Toto praví Panovník Hospodin: Hle, vydávám tě do rukou těch, které nenávidí, do rukou těch, od kterých ses odvrátila. 29 Naloí s tebou nenávisťně a vezmou ti vechno, cos vytěla, a nechají tě nahou a obnaenou. A bude odkryto v celé nahotě tvé smilstvo, tvá mrzkost a tvé smilnění. 30 Toto tě postihne, protoe jsi smilnila po vzoru pronárodů, za to, e ses poskvřňovala jejich hnusnými modlami. 31 Ia jsi po cestě své sestry, a tak ti dám do ruky její kalich.” 32 Toto praví Panovník Hospodin: “Bude pít kalich své sestry, hluboký a iroký, bude příčinou smíchu a posměchu, pojme mnoho. 33 Zcela se opojí strastí, z kalicha úděsu a zpusťování, z kalicha své sestry Samaří. 34 Vypije jej do dna, rozhrýje jej na střepy, rozdrásá si ňadra, nebo já jsem promluvil, je výrok Panovníka Hospodina.” 35 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Poněvad jsi na mne zapomněla a odhodila mě za záda, sama nes následky své mrzkosti a svého smilnění.” 36 Hospodin mi řekl: “Lidský synu, chce vynést rozsudek nad Oholou a Oholíbou? Oznam jim tedy jejich ohavnosti! 37 Cizoloily a na jejich rukou je krev. Cizoloily se svými hnusnými modlami a přiváděly jim dokonce za pokrm své syny, které porodily mně. 38 A navíc mi činily toto: Tého dne poskvřňovali mou svatyni a znesvěcovaly mé dny odpočinku. - 39 Tého dne, kdy zabíjeli své syny svým hnusným modlám, vcházeli do mé svatyně, a tak ji znesvěcovaly. Toho se dopoutěli v mém domě. - 40 Ony si dokonce posílaly pro mue přicházející z dálky. Ti, kdy k nim byl poslán posel, přicházeli. Pro ně ses omývala, oči si líčila a ozdobou zdobila. 41 Sedala sis na nádherné loe, před ním byl prostřený stůl, a kladla jsi na něj moje kadidlo a můj olej. 42 Bezstarostný dav mnoství lidí halasil v městě vsťříc zpitým muům přiváděným z poutě; ti dávali enám na ruce náramky a na hlavy okrasnou korunu. 43 Řekl jsem o té, která cizolostvím sela: Jetě teď s ní páchají smilstva a ona s nimi. 44 Vcházejí k ní, jako se vchází k nevěstce. Tak vcházejí k Ohole a k Oholíbě, mrzkým enám. 45 Avak budou je soudit spravedliví muové podle práva o cizolonicích a o těch, kdo prolévají krev. Jsou to cizolonice a na jejich rukou je krev.” 46 Toto praví Panovník Hospodin: “A vystoupí proti nim shromáďení, a vydám je hrůze a oloupení. 47 Shromáďení je uhází kamením a rozseká je svými meči. Jejich syny a dcery povradí a jejich domy spálí ohněm. 48 Tak odstráním ze země mrzkost a vechny eny přijmou výstrahu a nebudou se dopoutět mrzkosti jako vy. 49 Za vai mrzkost vás budou stíhat a poneseťe hřích svého hnusného modlářství. I poznáte, e já jsem Panovník Hospodin.”

Ezechiel 24

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo v devátém roce, desátého měsíce, desátého dne toho měsíce: 2 “Lidský synu, napi si jméno dne, právě tohoto dne. Právě v tento den napadl babylónský král Jeruzalém. 3 Předlo vzpurnému domu podobenství a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Přistav hrnec, přistav, a také do něho nalej vodu. 4 Naházej do něho díly masa, samé dobré díly, kýtu a plece, naplň jej vybranými kostmi. 5 Vezmi vybraný kus bravu, kosti narovnej vespod a uveď to do největšího varu; a se v něm vaří i ty kosti.” 6 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Běda městu, v něm teče krev, hrnci, v něm zůstává připálenina, z něho připálenina nesejde. Vytahuj z něho díl po dílu, o město se nebude losovat, 7 nebo krev, kterou prolilo, zůstává uprostřed něho, nechalo ji téci na holou skálu, nevytilo ji na zem, aby ji přikryl prach. 8 A se zvedne rozhořčení, a vzplane pomsta! Nechám tu krev na holé skále a nebude přikryta.” 9 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Běda městu, v něm teče krev, teď já udělám velkou hranici. 10 Nalo hodně dříví, rozdmýchej oheň, dej maso vařit a úplně je rozvař, a se kosti připálí. 11 Prázdný hrnec postav na havé uhlí, aby se rozpálil a jeho měď se rozhavila; a se v něm roztaví jeho nečistota a jeho připálenina vezme za své. 12 Marná námaha! Mnoství jeho připáleniny z něho nesejde. Do ohně s jeho připáleninou! 13 Ve tvé nečistotě je mrzkost; pročioval jsem tě, ale neočistilo ses od své nečistoty. Nebude u čisté, dokud na tobě neuspokojím své rozhořčení. 14 Já Hospodin jsem promluvil; vak to přijde, učiním to, nepolevím, nepocítím lítost a nebudu toho elet. Budu tě soudit podle tvé cesty a tvých skutků, je výrok Panovníka Hospodina.” 15 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 16 “Lidský synu, hle, já ti náhlou ranou vezmu ádost tvých očí, ale ty nenaříkej, neplač, neuroň ani slzu. 17 Sténej potichu, nekonej smuteční obřady za mrtvé, oviň si turban, na nohy si obuj opánky, nezahaluj si vous a nejez smuteční chléb, který ti lidé přinesou.” 18 Ráno jsem o tom mluvil k lidu a večer mi zemřela ena. A já jsem ráno učinil, jak mi bylo přikázáno. 19 I řekl mi lid: “Neoznámí nám, co pro nás znamená to, co dělá?” 20 Odvětil jsem jim: “Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 21 Řekni izraelskému domu: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já znesvěťím svou svatyni, pýchu vaí moci, ádost vaich očí a libost vaí due. A vai synové a vae dcery, které zanecháte, padnou mečem. 22 Pak se zachováte tak, jak jsem se zachoval já. Nezahalíte si vous a nebude jíst smuteční chléb, který vám lidé přinesou. 23 Na hlavách budete mít turbany a na nohou opánky, nebudete naříkat ani plakat; zahynete pro své nepravosti a jen budete vzdychat jeden přes druhého. 24 Ezechiel je vám předzvěstí. Zachováte se ve vem jako on. A k tomu dojde, poznáte, e já jsem Panovník Hospodin.” 25 “Ty, lidský synu, sly. Zdali jim v ten den nevezmu jejich zátitu, jejich veselí a ozdoby, ádost jejich očí a to, k čemu tíhne jejich due, jejich syny a dcery? 26 V onen den k tobě přijde jeden z těch, kdo vyvážnou, a podá zprávu. 27 V onen den se ti otevřou ústa v přítomnosti toho, kdo vyvázl, a ty promluví a nebude u němý. Jsi jim předzvěstí. I poznají, e já jsem Hospodin.”

Ezechiel 25

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, postav se proti Amónovcům a prorokuj proti nim. 3 Řekni Amónovcům: Slyte slovo Panovníka Hospodina. Toto praví Panovník Hospodin: O mé svatyni, kdy byla znesvěcena, a o izraelské zemi, kdy byla pustoena, a o Judovu domu, kdy byli přesídlováni, jsi říkal: “Dobře jim tak!” 4 Proto hle, já tě vydám do vlastnictví synům východu a ti si v tobě postaví hraditě a zaloí si příbytky. Ti budou jíst tvé ovoce, ti budou pít tvé mléko. 5 Učiním Rabu pastvinou velbloudů a zemi Amónovců místem, kde budou odpočívát ovce. I poznáte, e já jsem Hospodin.” 6 Toto praví Panovník Hospodin: “Zatleskal jsi rukou a zadupal nohou a zcela bezostyně ses radoval nad zemí izraelskou. 7 Proto hle, já na tebe napřáhnu ruku, dám tě za kořist pronárodům, vymýtím tě z národů,

vyhubím tě ze země a vyhladím tě. I pozná, e já jsem Hospodin.” 8 “Toto praví Panovník Hospodin: Moáb a Seír říkali: “Hle, judský dům je jako vechny pronárody.” 9 Proto hle, já otevřu horský hřeben Moábův, take bude bez měst, bez svých měst a po samé hranice, bez chlouby země - Bét-jeimótu, Baal-meónu a Kirjátajimu. 10 Vydám jej spolu s Amónovci synům východu; dám jim je do vlastnictví, aby se mezi pronárody nevzpomínalo na Amónovce. 11 Také na Moábu vykonám soudy. I poznají, e já jsem Hospodin.” 12 “Toto praví Panovník Hospodin: Edómci se tvrdě mstili domu Judovu a tím, e se na něm mstili, velice se provinili. 13 Proto praví Panovník Hospodin toto: Napřáhnu na Edóm ruku a vymýtím z něho lidi i dobytek. Obrátím jej v trosky; od Témanu po Dedán budou padat mečem. 14 Pomstu nad Edómem vykonám skrze Izraele, svůj lid; oni s Edómem naloí podle mého hněvu a rozhořčení. I poznají moji pomstu, je výrok Panovníka Hospodina.” 15 “Toto praví Panovník Hospodin: Pelitejci se mstili, krutě a bezostyně se mstili a z odvěkého nepřátelství ířili zkázu. 16 Proto praví Panovník Hospodin toto: Hle, já napřáhnu na Pelitejce ruku a vyplením Keretejce. Vyhubím i pozůstatek lidu mořského pobřeí. 17 A vykonám na nich velkou pomstu, v rozhořčení je potrestám. I poznají, e já jsem Hospodin, a na nich vykonám svou pomstu.”

Ezechiel 26

1 V jedenáctém roce, prvního dně měsíce, stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, protoe Týr o Jeruzalému říká: “Ha, je rozbit, on, vrata národů, otevřel se mi vsříc, naplním se tím, co je v troskách”. 3 Proto praví Panovník Hospodin toto: Jsem proti tobě, Týre, přivedu na tebe mnohé pronárody, jako kdy moře přivádí svá vlnobití. 4 Zničí hradby Týru, zboří jeho věe; i prach z něho smetu, učiním jej holou skálou. 5 Stane se místem v moři, kde se suí síť. Já jsem promluvil, je výrok Panovníka Hospodina, lupem pronárodů se stane. 6 Jeho dcery, které jsou na poli, budou povraděny mečem. I poznají, e já jsem Hospodin.” 7 Toto praví Panovník Hospodin: “Hle, od severu přivádím na Týr Nebúkadnesara, krále babylónského, krále králů, s koni, vozy a jezdcí, a shromádění početného lidu. 8 Tvé dcery na poli povradím mečem. Zřídí proti tobě obléhací valy, navří proti tobě násep, postaví proti tobě pavězy. 9 Beranem bude buit do tvých hradeb, tvé věe rozmetá svou zbrojí. 10 Pokryje tě prach, zvířený spoustou jeho koní, tvé hradby se budou ořásat rachotem jeho jízdy, kol a vozů, a vstoupí do tvých bran, jako se vstupuje do poraeného města. 11 Kopyta jeho koní zdušají vechny tvé ulice, tvůj lid povradí mečem, posvátné sloupy tvé moci klesnou na zem. 12 Ukořistí tvé jmění, uloupí tvé zboží, zboří tvé hradby a rozmetají tvé skvělé domy; tvé kamení, dříví i prach svrhnu do vod. 13 Učiním přítr hluku tvých písní, u se nebude rozléhat zvuk tvých citar. 14 Učiním tě holou skálou, bude místem, kde se suí síť, nikdy u nebude vystavěn, nebo já Hospodin jsem promluvil, je výrok Panovníka Hospodina.” 15 Toto praví Panovník Hospodin o Týru: “Co se nebudou ostrovy ořásat rachotem tvého pádu a sténáním skolených při hrozném vradění uprostřed tebe? 16 Ze svých trůnů sestoupí vechna kníata moře, sejmou své plátě, vysvlečou svá pestrá roucha, jejich atem se stane třesení, posadí se na zem a budou se neustále třást úděsem nad tebou. 17 A začnou nad tebou pět alozpěv: “Jak jsi zmizelo z moří, ty město obydlené, vychvalované! Silné bylo na moři i se svými obyvateli, z nich padal děs na vechny sídlící kolem. 18 Nyní, v den tvého pádu, se třesou ostrovy. Mořské ostrovy pojala hrůza nad tvým zánikem”. 19 Toto praví Panovník Hospodin: “Učiním z tebe město leící v troskách, stejné jako města dávno neobydlená, přivedu na tebe propastnou tuň, přikryje tě obrovské vodstvo. 20 Srazím tě s těmi, kdo sestupují do jámy, k lidu předvěkému, usadím tě v nejhlubích útrobách země jako odvěké trosky s těmi, kdo sestupují do jámy, a nebude u obýván. Tak se proslavím v zemi ivých. 21 Dám tě za odstraující příklad, zanikne. Budou tě hledat, ale nikdy, navěky, tě nenajdou, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 27

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Ty, lidský synu, sly. Začni nad Týrem alozpěv. 3 Zapěj o Týru: Ty, který trůní nad přístupy k moři a obchoduje s národy na mnoha ostrovech, toto praví Panovník Hospodin: Týre, ty jsi říkal: “Já jsem dokonale krásný.” 4 A k srdci moře sahá tvé pomezí, tvoji stavitelé vtiskli tvé kráse dokonalost. 5 Z cypřiů senírských nadělali vechna obloení tvých korábů, libanónských cedrů pouili ke zhotovení tvých stěňů. 6 Tvá vesla udělali z báanských dubů a tvé detění vyrobili ze slonoviny a ze zimostrázů z ostrovů kitejských. 7 Tvým plachtovím bylo pestré, jemné egyptské plátno, tvou korouhví fialový purpur, přikrýval tě nach z elíských ostrovů. 8 Tvými veslaři byli obyvatelé Sidónu a Arvadu, své nejzkuenější jsi zaměstnával jako velitele lodí, Týre. 9 Starí Gebalu a jeho zkuené jsi zaměstnával spravováním toho, co chátralo, kotvily v tobě vechny mořské lodě se svými lodníky a směňovaly tvé zboží. 10 Bojovníky tvého vojska byli Perané, Lúďané a Pútejci, ve tvých zbrojnicích zavěovali títy a přilby, dodávali ti lesku. 11 S tvým vojskem byli na tvých hradbách kolem dokola synové Arvadu a na tvých věích byli Gamád’ané, zavěovali kolkolem na tvé hradby své títy, vtiskli tvé kráse dokonalost. 12 Tarí s tebou kupčil s mnostvím různého zboží. Dodával na tvé trhy stříbro, elezo, cín i olovo. 13 Obchodovali s tebou Jávan, Túbal a Meek; směňovali s tebou otroky a bronzové nádoby. 14 Koně tané i jezdecké a mezky na tvé trhy dodávali z Bét-togarmy. 15 Obchodovali s tebou synové Dedánu, mnohé ostrovy byly tvými překupníky; poctou ti přináeli sloní kly a ebenové dřevo. 16 Kupčil s tebou Aram s mnohými tvými výrobky a dodával na tvé trhy malachit, nach, pestré látky, bělostné plátno, korály a rubín. 17 Obchodovaly s tebou Judsko a izraelská země; směňovaly s tebou mínitskou penici, proso, med, olej a mastix. 18 I Damaek s tebou kupčil s mnohými tvými výrobky, s mnostvím různého zboží, s chelbónským vínem a sacharskou vlnou. 19 Dan a Jávan dodávali na tvé trhy přízi; směňovali s tebou zpracované elezo, skořici a jiné koření. 20 Dedán s tebou obchodoval s pokrývkami na sedla pro jízdu. 21 Tvými překupníky byli Arabové a vichni kédartí předáci; obchodovali s tebou s jehňaty, berany a kozy. 22 Obchodovali s tebou obchodníci éby a Raemy; dodávali na tvé trhy vechny nejvzácnější balzámy, rozmanité drahokamy a zlato. 23 Obchodovali s tebou Cháran, Kané a Eden, obchodníci éby, Asýrie a Kilmadu. 24 Ti s tebou obchodovali; na tvých tritích byla skvostná roucha, plátě fialově purpurové i pestré, barevné tkaniny, lana pletená i točená. 25 Zámořské lodě a karavany s tvým směnným zboím tě velice zaplnily a proslavily a v srdci moře. 26 Tvoji veslaři tě zavezli na iré vody, ale v srdci moře tě roztrítí východní vítr. 27 Tvůj majetek a trhy, zboží, tvoji lodníci a velitelé lodí, ti, kdo opravovali, co zchátralo, obchodníci směňující tvé zboží, vichni tvoji bojovníci, celé tvé shromádnění uprostřed tebe, vichni padnou do srdce moře v den tvého pádu. 28 Pro úpěnlivé volání tvých velitelů lodí se budou chvět pastviny. 29 Vichni veslaři vystoupí ze svých lodí, lodníci a vichni velitelé mořských lodí stanou na zemi. 30 Budou se nad tebou rozléhat jejich hlasy, budou hořce úpět, budou si na hlavu házet prach, válet se v popelu. 31 Vyholí si lysinu, opásají se íněným rouchem, budou nad tebou plakat v hořkosti due, nastane přehořký nářek. 32 Při svém bédování začnou nad tebou alozpěv, alostně zapějí: “Kdo byl umlčen jako Týr uprostřed moře?” 33 Dokud jsi vyplouval na moře za trhem, sytil jsi mnohé národy, z mnoství tvého směnného zboží bohatli králové země. 34 A je moře roztrítí v hlubokých vodách, padne tvůj směnný obchod i celé tvé shromádnění uprostřed tebe. 35 Úděs nad tebou zachvátí vechny obyvatelé ostrovů, jejich králové se budou třást hrůzou, obličeje se jim zkříví. 36 Kupčící mezi národy nad tebou syknou, bude odstraující příkladem, zanikne navěky.”

Ezechiel 28

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, řekni týrskému vévodovi: Toto praví Panovník Hospodin: Ve svém domýlivém srdci si říká: “Jsem Bůh, sedím na boském trůnu v srdci moří.” Jsi člověk, a ne Bůh, i kdy své srdce vydává za srdce boské! 3 Hle, jsi moudřejší ne Daniel, nic tajného se před tebou neutají. 4 Svou moudrostí a rozumností ses domohl blahobytu, do svých pokladnic jsi získal zlato a stříbro. 5 Mnostvím své moudrosti a svými obchody jsi rozhojnil svůj blahobyt a pro ten tvůj blahobyt se tvé srdce stalo domýlivým.” 6 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Protoe své srdce vydává za srdce boské, 7 hle, přivedu na tebe cizí, kruté pronárody; na krásu tvé moudrosti vytrasí své meče, znesvěťí tvou skvělost. 8 Spustí tě do jámy, zemře smrtí skolených v srdci moří. 9 Bude jetě prohlašovat: “Jsem Bůh”, před tím, kdo tě zabije? Jsi člověk, a ne Bůh, jsi v rukou těch, kdo tě skolí. 10 Zemře smrtí neobřezanců, rukou cizáků. Já jsem promluvil, je výrok Panovníka Hospodina.” 11 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 12 “Lidský synu, začni alozpěv nad týrským králem. Zapěj o něm: Toto praví Panovník Hospodin: Byl jsi věrným obrazem pravzoru, plný moudrosti a dokonale krásný. 13 Byl jsi v Edenu, zahradě Boí, ozdoben velmi drahokamy: rubínem, topasem, jaspisem, chrysolitem, karneolem, onyxem, safírem, malachitem a smaragdem. Tvé bubínky a flétny byly zhotoveny ze zlata; byly připraveny v den, kdy jsi byl stvořen. 14 Byl jsi zářivý cherub ochránce, k tomu jsem tě určil, pobýval jsi na svaté hoře Boí, procházel ses uprostřed ohnivých kamenů, 15 na svých cestách jsi byl bezúhonný ode dne svého stvoření, dokud se v tobě nenala podlost. 16 Pro mnoství tvých obchodů se tvé nitro naplnilo násilím a ty jsi zhřeil. I skolím tě, srazím z hory Boí, cherube ochránce, vyhladím tě zprostředka ohnivých kamenů. 17 Pro tvou krásu se stalo tvé srdce domýlivým, pro svou skvělost jsi zkazil svoji moudrost, svrhnu tě k zemi, dám tě za podívanou králům. 18 Mnostvím svých nepravostí, nepoctivostí svých obchodů jsi znesvětil své svatyně. Způsobím, e z tvého středu vylehne oheň a stráví tě, pohodím tě na zem jako popel před očima vech, kdo tě spatří. 19 Vude mezi lidmi, kde tě znají, strnou nad tebou v úděsu, stane se odstraující příkladem, zanikne navěky.” 20 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 21 “Lidský synu, postav se proti Sidónu a prorokuj proti němu. 22 Řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Jsem proti tobě, Sidóne, a budu oslaven v tvém středu. I poznají, e já jsem Hospodin; a v něm vykonám soudy, budu v něm posvěcen. 23 Selu na něj mor, krev do jeho ulic, budou uprostřed něho padat skolení, meč na něj dolehně ze vech stran. I poznají, e já jsem Hospodin.” 24 “Dům izraelský u nebude mít zhoubný trn, trní suující ze vech stran kolkolem ty, kdo jím pohrdají. I poznají, e já jsem Panovník Hospodin.” 25 Toto praví Panovník Hospodin: “Shromádím dům izraelský z národů, mezi kterými jsou rozptýleni, a budu mezi nimi posvěcen před očima pronárodů. Budou bydlet ve své zemi, kterou jsem dal Jákobovi, svému sluebníku. 26 Budou v ní bydlet bezpečně, postaví si domy, vysadí vinice, bezpečně budou bydlet, a vykonám soudy nade velmi sousedy kolem, kteří jimi pohrdají. I poznají, e já jsem Hospodin, jejich Bůh.”

Ezechiel 29

1 V desátém roce, dvanáctého dne desátého měsíce, stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, postav se proti faraónovi, králi egyptskému, a prorokuj proti němu i proti celému Egyptu. 3 Mluv: Toto praví Panovník Hospodin: Jsem proti tobě, faraóne, králi egyptský, ohromný draku, který odpočívá uprostřed svých toků a říká: “Ta řeka je má, já jsem si ji udělal.” 4 Vetknu do tvých čelistí háky a způsobím, e ryby tvých toků přilnou k tvým upinám, vytáhnu tě z tvých toků i se velmi rybami tvých toků, je přilnuly k tvým upinám. 5 Pohodím tě na pouti, tebe i vechny ryby tvých toků, dopadne na povrch pole, nebude sebrán a nebude shromáděn, dám tě za pokrm zemské zvěři a nebeskému ptactvu. 6 I poznají vichni obyvatelé Egypta, e já jsem Hospodin. To proto, e byli domu izraelskému třtinovou oporou. 7 Kdy se tě zachytili rukama, zlomil ses a rozerval jsi jim celé rámě, kdy se o tebe opřeli, roztrřil ses, a ochromils jim celá bedra.” 8 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Hle, uvedu na tebe meč a vymýtím z

tebe lidi i dobytek. 9 Egyptská země bude zpusoena a obrácena v trosky. I poznají, e já jsem Hospodin. To proto, e farao řekl: “Ta řeka je má, já jsem si ji udělal”. 10 Chystám se na tebe i na tvé toky. Obrátím egyptskou zemi v naprosté trosky, v zpusoenny kraj od Migdólu po Sevěnu a a k pomezí kúskému. 11 Neprojde jí lidská noha, neprojde jí ani noha zvířete, po čtyřicet let nebude obývána. 12 Obrátím egyptskou zemi v zpusoenny kraj, stane se jednou ze zpusoenných zemí a její města budou patřit mezi města v troskách, budou zpusoena po čtyřicet let. Egypany rozptýlím mezi pronárody a rozpráím je po zemích.” 13 Toto praví Panovník Hospodin: “Po uplynutí čtyřiceti let shromádím Egypany z národů, kam byli rozptýleni. 14 Změním úděl Egypanů a přivedu je zpět do země Patrósu, do země jejich původu, ale budou tam královstvím ponieným. 15 Budou ponienější ne jiná království a nebudou se u vypínat nad pronárody, ztenčím jejich řady, aby nad pronárody nepanovali. 16 U v ně nebude dům izraelský doufat a připomínat si nepravost tím, e by se za nimi obracel. I poznají, e já jsem Panovník Hospodin.” 17 Ve dvacátém sedmém roce, prvního dne prvního měsíce, stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 18 “Lidský synu, Nebúkadnesar, král babylónský, uloil svému vojsku těžkou otrockou slubu proti Týru. Kadá hlava je odřená a kadé rameno rozedřené. Avak mzdu za tu otrockou slubu, kterou proti Týru konal, nemá ani on ani jeho vojsko. 19 Proto praví Panovník Hospodin toto: Hle, dávám Nebúkadnesarovi, králi babylónskému, egyptskou zemi, aby odnesl její majetek, aby ukořistil, co se ukořistit dá, aby uloupil, co se uloupit dá; to bude mzdou pro jeho vojsko. 20 Jako výdělek za jeho slubu mu dám egyptskou zemi, protoe to učinil pro mne, je výrok Panovníka Hospodina. 21 V onen den způsobím, e vyraí roh domu izraelského a tobě dám otevřeně promluvit mezi nimi. I poznají, e já jsem Hospodin.”

Ezechiel 30

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, prorokuj a řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Kvílejte, ach, ten den! 3 Nebo blízko je den, blízko je den Hospodinův; den oblaku, čas pronárodů. 4 Na Egypt dolehne meč, smrtelná úzkost zachvátí Kú, a budou padat skolení v Egyptě. Vezmou mu jeho majetek, bude zbořen do základů.” 5 Kú, Pút, Lúd a vechen přimíenny lid i Kúb i synové země smlouvy s nimi padnou mečem. 6 Toto praví Hospodin: “Padnou ti, kteří jsou Egyptu oporou, klesne jeho pyná moc, padnou v něm mečem od Migdólu po Sevěnu, je výrok Panovníka Hospodina. 7 Bude zpusoenn, stane se jednou ze zpusoenných zemí a jeho města budou patřit mezi města v troskách. 8 I poznají, e já jsem Hospodin, a zaloím v Egyptě poár, a budou vichni jeho pomocníci rozdrceni. 9 V onen den vyplují ode mne na lodích poslové, aby vyděsili sebejistý Kú. V den Egypta je zachvátí smrtelná úzkost; hle, u přichází.” 10 Toto praví Panovník Hospodin: “Učiním přítr egyptskému hlučícímu davu skrze Nebúkadnesara, krále babylónského. 11 On a jeho lid s ním, kruté pronárody, budou přivedeni, aby přinesli zemi zkázu. Vytasí na Egypt své meče a naplní zemi skolenými. 12 Proměním nilská ramena v suchou zemi, vydám tu zemi do rukou zlovolníkům, rukou cizáků zpusoím zemi se vím, co je na ní; já Hospodin jsem promluvil.” 13 Toto praví Panovník Hospodin: “Zničím hnusné modly, odklidím z Memfidy bůky, z egyptské země nevezjde u ádný kníe. Selu na egyptskou zemi bázeň. 14 Zpusoím Patrós, zaloím poár v Sóanu, vykonám soudy v Thébách, 15 vyleji své rozhořčení na Sín, zátitu Egypta, vyhladím thébský hlučící dav. 16 Zaloím v Egyptě poár, Sín se bude svíjet v křeči, Théby budou rozpolceny, Memfidu sevřou protivníci za jasného dne. 17 Jinoi Ávenu a Pí-besetu padnou mečem a dívky půjdou do zajetí. 18 V Tachpanchésu potemní den, a tam bude zlomeno jařmo Egypta a bude učiněna přítr jeho pyné moci. Přikryje ho mračno a jeho dcery půjdou do zajetí. 19 Vykonám na Egyptu soudy. I poznají, e já jsem Hospodin.” 20 V jedenáctém roce, sedmého dne prvního měsíce, stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 21 “Lidský synu, zlomil jsem pai faraóna, krále egyptského, a nebudou přiloeny léky a nebude připevněna dlahá, nebude oetřena, aby se jí nevrátila síla a nechopila se meče.” 22 Proto praví Panovník Hospodin

toto: “Chystám se na faraóna, krále egyptského; přerazím mu obě pae, silnou i zlomenou, a nechám vypadnout meč z jeho ruky. 23 Rozptýlím Egypany mezi pronárody a rozpráím je po zemích. 24 Posílím pae krále babylónského a do ruky mu vloím svůj meč, ale pae faraóna zlomím; i bude před ním sténat jako sténá probodený. 25 Posílím pae krále babylónského, ale pae faraónovy poklesnou. I poznají, e já jsem Hospodin, a vloím svůj meč do ruky babylónského krále a on jej napřáhne na egyptskou zemi. 26 Rozptýlím Egypany mezi pronárody a rozpráím je po zemích. I poznají, e já jsem Hospodin.”

Ezechiel 31

1 Jedenáctého roku v třetím měsíci, prvního dne toho měsíce, stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, řekni faraónovi, králi egyptskému, i jeho hlučícímu davu: Komu se podobá ve své velikosti? 3 Hle, Aúr byl jako cedr na Libanónu, krásně rozvětvený, vrhající hluboký stín, vysokého vzrůstu, jeho vrcholek byl mezi koatými korunami. 4 Vody mu daly velikost, propastná tůň ho vyhnala do výe, její proudy protékaly kolem místa, kde byl vysazen; své potůčky vysílala ke vem stromům pole. 5 Proto se svým vzrůstem vynáel nad vechny stromy pole, jeho větve se rozrostly, ratolesti se prodlouily díky hojným vodám, kdy vyrůstal. 6 V jeho větvích hnízdilo kdejaké nebeské ptactvo, pod jeho ratolestmi se rodila kdejaká polní zvěř, v jeho stínu sídlily kdejaké početné pronárody. 7 Byl krásný svou velikostí a délkou svého větvoví, nebo zakořenil u hojných vod. 8 Nepřesahovaly ho cedry v zahradě Boí, cyprie se nevyrovnaly jeho větvím, platany nebyly jako jeho ratolesti. ádný strom v zahradě Boí se mu krásou nevyrovnal. 9 Krásným jsem jej učinil mnostvím jeho větvoví, záviděly mu vechny stromy Edenu, které byly v zahradě Boí.” 10 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Protoe se vynáí svým vzrůstem, vyhnal toti svůj vrcholek mezi koaté koruny a pro jeho výku se pozdvihlo jeho srdce, 11 vydám jej do rukou samovládce nad pronárody a ten s ním naloí podle své zvůle; zapudím ho. 12 Cizáci, nejkřutější z pronárodů, ho vytnou a odvrhnou. Jeho větvoví padne na hory a do vech údolí. Jeho ratolesti se roztrítí a padnou do vech řeči země. Vechny národy země vystoupí z jeho stínu a odvrhnou ho. 13 A padne, usadí se na něm kdejaké nebeské ptactvo, mezi jeho ratolestmi bude kdejaká polní zvěř. 14 Aby se ádný strom u vod nevynáel svým vzrůstem a nevyháněl svůj vrcholek mezi koaté koruny, aby se ádný mohutný strom nestavěl svou výkou nad ostatní stromy napájené vodami, budou vichni vydáni smrti, do nejhlubích útrob země, mezi lidské syny, k těm, kdo sestupují do jámy.” 15 Toto praví Panovník Hospodin: “V den, kdy sestoupí do podsvětí, zavřu nad ním propastnou tůň a způsobím, aby truchlila, zadrím její proudy, hojné vody budou zastaveny. Zármutkem nad ním sklíčím Libanón a vechny stromy pole pro něho povadnou. 16 Hřmotem jeho pádu ořesu pronárody, a jej srazím do podsvětí s těmi, kdo sestupují do jámy. V nejhlubích útrobach země se potěí vechny stromy Edenu, ve výborné a líbezné, co bylo na Libanónu, co bývalo napájeno vodou. 17 Také ti, kdo byli jeho paí, ti, kdo přebývali v jeho stínu mezi pronárody, sestoupí spolu s ním do podsvětí ke skoleným mečem. 18 Kterému ze stromů Edenu ses podobal slávou i velikostí? Se stromy Edenu bude sraen do nejhlubích útrob země, mezi neobřezance, bude leet mezi skolenými mečem. Tak dopadne farao i celý jeho hlučící dav, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 32

1 Dvanáctého roku ve dvanáctém měsíci, prvního dne toho měsíce, stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, začni alozpěv nad faraónem, králem egyptským. Zapěj o něm: K mladému lvu mezi pronárody jsi byl přirovnán, byl jsi jako drak v mořích, prodíral ses svými proudy, nohama jsi kalil vodu a čeřil její proudy.” 3 Toto praví Panovník Hospodin: “Rozestřu na tebe svou sí společenstvím četných

národů a vytáhnou tě mým nevodem. 4 Vyvrhnu tě na zem, pohodím tě na povrch pole, usadím na tobě kdejaké nebeské ptactvo, nasytím tebou zvěř celé země. 5 Rozházím tvé tělo po horách, hromadami tvého masa naplním údolí. 6 Proudem tvé krve napojím zemi a k horám, řečitě se naplní krví z tebe. 7 A bude zhasínat, zakryji nebesa, zatemním jejich hvězdy, slunce zakryji oblakem a měsíc nevydá světlo. 8 Zatemním nad tebou na nebi vechna jasná světla, na tvou zemi selu tmu, je výrok Panovníka Hospodina. 9 Srdce četných národů naplním hořem, a uvedu tvou zkázu ve známost mezi pronárody, v zemích, které nezná. 10 Úděsem nad tebou naplním četné národy, jejich králové strnou nad tebou hrůzou, a proti nim zamávám svým mečem, vichni se budou neustále třást o svůjivot v den tvého pádu.” 11 Toto praví Panovník Hospodin: “Dolehne na tebe meč babylónského krále; 12 meči bohatýrů srazím tvůj hlučící dav, meči vech krutých pronárodů. Ti svrhnu v záhubu pýchu Egypta; vyhlazen bude vechn jeho hlučící dav. 13 Vyhubím vechna jeho zvířata u hojných vod, nezkalí je u lidská noha, nezkalí je ani kopyta zvířat. 14 Tehdy čirými učiním jejich vody a jejich proudy potečou jako olej, je výrok Panovníka Hospodina. 15 Egyptskou zemi učiním zpustoeným krajem, zpustoena bude země se vím, co je na ní, a v ní pobiji vechny obyvatele. I poznají, e já jsem Hospodin.” 16 “To je alozpěv a jako alozpěv se bude zpívat, jako alozpěv jej budou zpívat dcery pronárodů, alozpěv nad Egyptem a vím jeho hlučícím davem, je výrok Panovníka Hospodina.” 17 Dvanáctého roku, patnáctého dne tého měsíce, stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 18 “Lidský synu, běž nad hlučícím davem Egypta, sraz jej dolů, jej i dcery pronárodů i jejich vzneené do nejhlubích útrob země s těmi, kdo sestupují do jámy. 19 Jsi snad milejší ne kdokoli jiný? Sestup, bude uloen k neobřezancům.” 20 Padnou mezi skolené mečem; meč je u předán. Odtáhněte jej i vechn jeho hlučící dav. 21 Zprostředka podsvětí nejsilnější bohatýři budou mluvit k němu a jeho pomahačům: “Sestoupili, ulehli neobřezanci skolení mečem.” 22 Tam je Asýrie a celé její shromáždění; kolem krále jsou hroby vech skolených, padlých mečem. 23 Vykázali jí hroby v nejhlubí jámě; kolem jejího hrobu je i její shromáždění, vichni skolení, padlí mečem, ti, kteří řřili děs v zemi ivých. 24 Tam je Élam, kolem jeho hrobu vechn jeho hlučící dav, vichni skolení, padlí mečem, neobřezanci, kteří sestoupili do nejhlubích útrob země; řřili svůj děs v zemi ivých, nesou hanbu s těmi, kdo sestupují do jámy. 25 Dali mu loe mezi skolenými, se vím jeho hlučícím davem. Kolem krále jsou hroby vech jeho neobřezanců, skolených mečem; řřili svůj děs v zemi ivých, nesou hanbu s těmi, kdo sestupují do jámy. Vykázali mu hrob mezi skolenými. 26 Tam je Meek-Túbal a vechn jejich hlučící dav; kolem krále jsou hroby vech neobřezanců, skolených mečem; řřili svůj děs v zemi ivých. 27 Nebudou leet s bohatýry, padli jako neobřezanci. Oni sestoupili do podsvětí se svou válečnou zbrojí a pod hlavy jim byly dány jejich meče. Jejich nepravosti vak lpí na jejich kostech, nebo děs oněch bohatýrů byl v zemi ivých. - 28 I ty, faraóne, bude zlomen, svren mezi neobřezance, ulehne ke skoleným mečem. 29 Tam je Edóm, jeho králové a vechna jeho kniata, i se svou bohatýrskou silou; jsou uloeni ke skoleným mečem, ulehli k neobřezancům, k těm, kdo sestupují do jámy. 30 Tam jsou vichni vůdcové severu a vichni Sidónané, sestoupili ke skoleným. Pro děs, který el z jejich bohatýrské síly, jsou zahanbeni; ulehli, neobřezanci, ke skoleným mečem a nesou hanbu s těmi, kdo sestupují do jámy. 31 Farao je spatří a potějí se vím tím hlučícím davem. Jsou skoleni mečem, faraó i celé jeho vojsko, je výrok Panovníka Hospodina; 32 řřil jsem jím svůj děs v zemi ivých. Uloen je faraó i vechn jeho hlučící dav mezi neobřezance ke skoleným mečem, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 33

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, mluv k synům svého lidu a řekni jim: Uvedu-li na některou zemi meč, lid země si vybere ze sebe jednoho mue a ustanoví jej strácem. 3 Kdy spatří, e na zemi přichází meč, zaduje na polnici a bude varovat lid. 4 Uslyí-li kdo hlas polnice, ale nedá se varovat a meč přijde a zachvátí jej, jeho krev padne na jeho hlavu. 5 Slyel hlas polnice, ale nedal se varovat, proto

jeho krev padne na něj; kdyby se byl dal varovat, byl by se zachránil. 6 Jestlie vak stráce uvidí meč přicházet, ale nezaduje na polnici a lid nebude varován a meč přijde a zachvátí někoho z nich, ten bude pro svou nepravost zachvácen, ale stráného budu volat za jeho krev k odpovědnosti.” 7 “Ty, lidský synu, sly. Ustanovuji tě strácem izraelského domu. Uslyší-li z mých úst slovo, vyřídí jim mé varování. 8 Řeknu-li o svévolníkovi: “Svévolníku, zemře,” a ty bys nepromluvil a nevaroval ho před jeho cestou, ten svévolník zemře za svou nepravost, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe. 9 Jestlie bude svévolníka varovat před jeho cestou, aby se od ní odvrátil, ale on se od své cesty neodvrátí, zemře pro svou nepravost, ale ty jsi svou dui vysvobodil.” 10 “Ty, lidský synu, sly. Řekni izraelskému domu: Toto říkáte: “Lpí na nás nae nevěrnosti a nae hříchy a my pro ně zahyneme. Jak budeme moci ít?” 11 Řekni jim: Jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl iv. Odvrate se, odvrate se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít, dome izraelský?” 12 “Ty, lidský synu, sly. Řekni synům svého lidu: Spravedlnost nevysvobodí spravedlivého v den jeho nevěrnosti, svévole nezpůsobí pád svévolníka v den, kdy se odvrátí od své svévole. Spravedlivý nebude moci kvůli ní zůstat naivu v den, kdy zhřeí. 13 Řeknu-li o spravedlivém, e bude ít, ale on se začne spoléhat na svou spravedlnost a dopoutět se bezpráví, nebude se připomínat ádný z jeho spravedlivých činů, ale zemře pro bezpráví, kterého se dopustil. 14 Řeknu-li o svévolníkovi: “Zemře!”, ale on se od svého hříchu odvrátí a bude jednat pole práva a spravedlnosti, 15 vrátí zástavu, nahradí, oč koho odral, bude se řídit nařízenými vedoucími k ivotu a nebude se dopoutět bezpráví, bude určitě ít a nezemře. 16 ádný z jeho hříchů, kterých se dopustil, se mu nebude připomínat, začal jednat podle práva a spravedlnosti, jistě bude ít.” 17 “Synové tvého lidu říkají: “Panovníkova cesta není správná.” Nejsou vak správné jejich cesty. 18 Odvrátí-li se spravedlivý od své spravedlnosti a dopustí se bezpráví, zemře pro ně. 19 Odvrátí-li se svévolník od svévole a bude jednat podle práva a spravedlnosti, díky tomu bude ít. 20 Vy vak říkáte: “Panovníkova cesta není správná.” Kadého z vás, dome izraelský, budu soudit podle jeho cest!” 21 Dvanáctého roku naeho přesídlení, v desátém měsíci, pátého dne toho měsíce, přiel ke mně jeden z těch, kdo vyvázli z Jeruzaléma, se slovy: “Město je vybito!” 22 Večer předtím, ne přiel ten, jen vyvázl, spočinula na mně ruka Hospodinova. Hospodin mi otevřel ústa předtím, ne ke mně ráno přiel ten, jen vyvázl. Má ústa se otevřela a u jsem nebyl němý. 23 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 24 “Lidský synu, obyvatelé oněch trosek v izraelské zemi říkají: “Abrahám byl samojediný a obdrel zemi. Nás je mnoho. Tato země byla dána do vlastnictví nám.” 25 Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Protoe jíte maso s krví, zvedáte oči ke svým hnusným modlám a proléváte krev, byste měli obdret tuto zemi? 26 Opíráte se o svůj meč, dopoutíte se ohavnosti, poskvřujete kadý enu svého bliního, a měli byste obdret zemi?” 27 “Toto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Jakoe jsem iv, ti, kteří jsou na troskách, padnou mečem. Ty, kteří jsou na poli, vydán za potravu zvěři. A ti, kteří jsou ve skalních skrýích a slujích, pomřou morem. 28 Obrátím zemi ve zpustoený a úděs budící kraj, ustane její pyná moc. Izraelské hory budou zpustoeny, nikdo jimi nebude procházet. 29 I poznají, e já jsem Hospodin, a obrátím zemi ve zpustoený a úděs budící kraj pro vechny jejich ohavnosti, jich se dopoutěli.” 30 “Ty, lidský synu, sly. Synové tvého lidu si o tobě povídají u zdí a u vchodů do domů a mluví mezi sebou, jeden s druhým: “Pojďte a poslechněte, jaké slovo vychází od Hospodina!” 31 Přicházejí k tobě, jako kdy se schází lid k rokování, a sedají si před tebou jako můj lid. Poslouchají tvá slova, ale podle nich nejednají. V ústech mají horoucí slova o tom, co udělají, ale jejich srdce tíhne za jejich mrzkým ziskem. 32 Tys pro ně jako ten, kdo horoucně a krásně zpívá a pěkně hraje. Poslouchají tvá slova, ale vůbec podle nich nejednají. 33 A to přijde, a u to nadchází, poznají, e byl mezi nimi prorok.”

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, prorokuj proti pastýřům Izraele. Prorokuj a řekni těm pastýřům: Toto praví Panovník Hospodin: Běda pastýřům Izraele, kteří pasou sami sebe. Co pastýři nemají pást ovce? 3 Pojídáte tuk, oblékáte se vlnou, poráíte vykrmené, ale ovce nepasete. 4 Neduivé jste neposílili, nemocné jste neléčili, polámanou jste neovázali, zaběhlou jste nepřivedli nazpět, po ztracené jste nepátrali, panovali jste nad nimi násilně a surově. 5 Jsou rozptýlené, jsou bez pastýře; staly se potravou vekeré polní zvěři a zůstávají rozptýleny. 6 Mé ovce bloudí vude po horách, po kdejakém vysokém pahorku, jsou rozptýleny po celé zemi a není, kdo by je hledal, kdo by po nich pátral. 7 Slyte tedy, pastýři, slovo Hospodinovo: 8 Jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, mé ovce jsou loupeny a stávají se potravou vekeré polní zvěři, protoe nemají pastýře a moji pastýři mé ovce nehledají; pasou sami sebe, ale mé ovce nepasou. 9 Proto, pastýři, slyte slovo Hospodinovo! 10 Toto praví Panovník Hospodin: Hle, chystám se na ty pastýře, budu je volat k odpovědnosti za své ovce. Nedovolím jim u pást ovce, aby místo nich pásli sami sebe. Vysvobodím své ovce z jejich chřtánu, nebudou jim potravou.” 11 Toto praví Panovník Hospodin: “Hle, já sám vyhledám své ovce a budu o ně pečovat. 12 Tak jako pastýř pečuje o své stádo, kdy je uprostřed svěřených ovcí, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze vech míst, kam byly rozptýleny v den oblaku a mrákoty. 13 Vyvedu je z národů, shromádím je ze zemí a přivedu je do jejich země. Budu je pást na izraelských horách, při potocích a na vech sídlitích v zemi. 14 Budu je pást na dobré pastvě; jejich pastviny budou na výinách izraelských hor. Budou odpočívát na dobrých pastvinách, budou se pást na tučné pastvě na horách izraelských. 15 Sám budu pást své ovce a dám jim odpočívát, je výrok Panovníka Hospodina. 16 Ztracenou vypátrám, zaběhlou přivedu zpět, polámanou ováa a nemocnou posílím, kdeto tučnou a silnou zahladím. Budu je pást a soudit.” 17 “Pokud jde o vás, mé ovce, toto praví Panovník Hospodin: Hle, já vykonám soud mezi ovcí a ovcí, mezi berany a kozly. 18 Co je vám málo vypásat nejlepší pastvu? Proč zbytek pastvy zalapáváte nohama? Pijete nejčistí vodu; proč tu ostatní nohama kalíte? 19 A moje ovce se mají pást na tom, co jste nohama zalapali, a pít to, co jste nohama zkalili? 20 Proto o nich praví Panovník Hospodin toto: Hle, já vykonám soud mezi ovcí vykrmenou a ovcí hubenou, 21 protoe odstrkujete bokem a plecemi vechna neduivá zvířata a trkáte je svými rohy, take jste je rozptýlili mimo stádo. 22 Já zachráním své ovce a nikdo je u nebude loupit. Já vykonám soud mezi ovcí a ovcí. 23 Ustanovím nad nimi jednoho pastýře, který je bude pást, Davida, svého sluebníka. Ten je bude pást a ten bude jejich pastýřem. 24 Já Hospodin jim budu Bohem a David, můj sluebník, bude uprostřed nich kníetem. Já Hospodin jsem promluvil. 25 Uzavřu s nimi smlouvu pokoje a odstraním ze země dravou zvěř, take i na pouti budou moci bezpečně sídlit a spát v divočině. 26 Obdařím je i okolí svého pahorku poeháním a v pravý čas selu vydatný dé; budou to detě poehání. 27 Polní stromoví vydá své ovoce, země vydá svou úrodu a budou na své roli v bezpečí. I poznají, e já jsem Hospodin, a rozlámu břevno jejich jha a vysvobodím je z rukou těch, kteří je zotročují. 28 U se nestanou loupeí pronárodů a zemská zvěř je nebude poírat, ale budou sídlit v bezpečí a nikdo je nevyděsí. 29 Dám jim, aby byli sadbou k slávě mého jména. Nebudou u v zemi hynout hladem, u nebudou snáet hanbu od pronárodů. 30 I poznají, e já Hospodin, jejich Bůh, jsem s nimi a oni, dům izraelský, jsou mým lidem, je výrok Panovníka Hospodina. 31 Budete mými ovcemi, ovcemi, které já pasu, vy lidé, a já vám budu Bohem, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 35

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, postav se proti Seírskému pohoří a prorokuj proti němu. 3 Řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Chystám se na tebe, Seírské pohoří. Napřáhnu na tebe ruku a obrátím tě ve zpustoený a úděs budící kraj. 4 Z tvých měst nadělám trosky, stane se zpustoeným krajem. I pozná, e já jsem Hospodin. 5 Chová odvěké nepřátelství, vydalo jsi syny izraelské napospas

meči v čase jejich béd, v čase, kdy svou nepravostí přivodili konec. 6 Proto, jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, připravím ti krveprolití a krev tě bude pronásledovat; jeliko jsi nemělo v nenávisti krev, krev tě bude pronásledovat. 7 Seírské pohoří obrátím v úděsně zpustoený kraj a vymýtím odtud kadého, kdo tudy bude procházet tam či zpět. 8 Jeho hory naplním skolenými; mečem skolení padnou na tvých pahorcích, v tvých údolích a u vech tvých potoků. 9 Obrátím tě ve věčně zpustoený kraj, tvá města u nebudou obývána. I poznáte, e já jsem Hospodin. 10 Protoe jsi říkalo: “Oba tyto pronárody a obě země budou moje a obsadíme je, i kdy je tam Hospodin”, 11 proto, jakoe jsem iv, je výrok Panovníka Hospodina, budu jednat podle tvého hněvu a tvé závisti, jak jsi jednalo ve své nenávisti vůči nim, a dám se mezi nimi poznat, a tě budu soudit. 12 I pozná, e já Hospodin jsem slyel vechna tvá znevaování, která jsi vyřklo proti izraelským horám. Říkalo jsi: “Jsou zpustoeny, jsou nám vydány za pokrm!” 13 Vyvyovali jste se nade mne svými ústy a zavalili jste mě svými slovy. Já jsem to slyel.” 14 Toto praví Panovník Hospodin: “Co bylo radostí celé země, bude zpustoeno; tak s tebou naloím. 15 Jako ses radovalo nad tím, e dědictví domu izraelského bylo zpustoeno, tak učiním tobě. Bude zpustoeno, Seírské pohoří, i celý Edóm se vím vudy. I poznají, e já jsem Hospodin.”

Ezechiel 36

1 “Ty, lidský synu, sly. Prorokuj o izraelských horách. Řekni: Izraelské hory, slyte Hospodinovo slovo! 2 Toto praví Panovník Hospodin: Nepřítel o vás říká: “Dobře vám tak! I věčná návrí se stanou naím vlastnictvím.” 3 Proto prorokuj a řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Právě za to, e vás pustoili a ze vech stran po vás lapali, take jste se staly vlastnictvím ostatních pronárodů, za to, e jste se dostaly do řeči a pomluv lidu, 4 slyte tedy, izraelské hory, slovo Panovníka Hospodina. Toto praví Panovník Hospodin horám a pahorkům, potokům a údolím, zpustoeným troskám a oputěným městům, která se stala loupeí ostatních pronárodů kolem dokola a jsou jim pro smích.” 5 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Vskutku, v ohni svého rozhorlení jsem mluvil proti ostatním pronárodům, toti proti celému Edómu, proti těm, kteří si s radostí, z celého srdce a bezostyně zabrali do vlastnictví moji zemi a uloupili její pastviny. 6 Proto prorokuj o izraelské zemi a řekni horám a pahorkům potokům a údolím: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, mluvím ve svém rozhorlení a rozhořčení nad tím, e jste musely snáet hanbu od pronárodů. 7 Proto praví Panovník Hospodin toto: Zvedám svou ruku k přísaze: Vskutku, pronárody okolo vás ponesou svou hanbu. 8 A vy, izraelské hory, vyenete své větvoví a ponesete své plody mému izraelskému lidu; jeho příchod je blízko. 9 Vdy já jsem s vámi, obrátím se k vám a budete obdělávány a osívány. 10 A rozmnoím na vás lidi, celý izraelský dům se vím vudy, města budou osídlena, a co je v troskách, bude vystavěno. 11 Ano, rozmnoím na vás lidi i dobytek, rozmnoí a rozplodí se, osídlim vás jako za vaich dávných časů. Budu jetě tědřejí ne ve vaich počátcích. I poznáte, e já jsem Hospodin. 12 Uvedu na vás lidi, Izraele, svůj lid, a ten vás obsadí, stanete se jejich dědictvím a nebudete je u připravovat o děti.” 13 Toto praví Panovník Hospodin: “Protoe o vás říkají: “Ty, země, poírá lidi a svůj vlastní národ připravuje o děti”, 14 nue, u nebude poírat lidi ani nepřivede svůj národ k pádu, je výrok Panovníka Hospodina. 15 Nedovolím, aby bylo slyet, e tě pronárody haní, nebude u snáet potupu od kdejakého lidu, nepřivede u svůj národ k pádu, je výrok Panovníka Hospodina.” 16 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 17 “Lidský synu, kdy izraelský dům sídlil na své půdě, poskvrnili ji svou cestou a svými skutky. Jejich cesta přede mnou byla jako enská nečistota. 18 Vylil jsem na ně své rozhořčení za krev, kterou na zemi proléváli, a za to, e ji poskvrnili svými hnusnými modlami. 19 Rozptýlil jsem je mezi pronárody, jsou roztroueni po zemích, soudil jsem je podle jejich cest a skutků. 20 Ale kdy přili mezi pronárody, znesvěcovali mé svaté jméno, kamkoli přili. Říkalo se o nich: “Je to lid Hospodinův, ale z jeho země museli odejít.” 21 I jala mě lítost pro mé svaté jméno, které oni, izraelský dům, znesvětili mezi pronárody, kamkoli přili. 22 Řekni

proto izraelskému domu: Toto praví Panovník Hospodin: Nečiním to kvůli vám, izraelský dome, nýbrž kvůli svému svatému jménu, které jste znesvěcovali mezi pronárody, kamkoli jste přili. 23 Opět posvětim své veliké jméno, znesvěčené mezi pronárody, jméno, které jste vy uprostřed nich znesvětili. I poznají pronárody, e já jsem Hospodin, je výrok Panovníka Hospodina, a na vás ukáí před jejich očima svou svatost. 24 Vezmu vás z pronárodů, shromádím vás ze vech zemí a přivedu vás do vaí země. 25 Pokropím vás čistou vodou a budete očitěni; očistím vás ode vech vaich nečistot a ode vech vaich hnusných model. 26 A dám vám nové srdce a do nitra vám vloím nového ducha. Odstraním z vaeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. 27 Vloím vám do nitra svého ducha; učiním, e se budete řídit mými nařízenými, zachovávat moje řády a jednat podle nich. 28 Pak budete sídlit v zemi, kterou jsem dal vaim otcům, budete mým lidem a já vám budu Bohem. 29 Zachráním vás ze vech vaich nečistot, přivolám obilí a rozhojním je a nedopustím na vás hlad. 30 Rozhojním ovoce na stromech i polní úrodu, take u neponesete mezi pronárody potupu kvůli hladu. 31 A si vzpomenete na své zlé cesty a na své nedobré skutky, budete se sami sobě oklivit pro své nepravosti a ohavnosti. 32 Nečiním to kvůli vám, je výrok Panovníka Hospodina, to vám buď známo; styď a hanbi se za své cesty, dome izraelský!” 33 Toto praví Panovník Hospodin: “V den, kdy vás očistím ode vech vaich nepravostí, osídlím města, a co je v troskách, bude vystavěno. 34 Zpustoená země bude obdělána, nebude u leet zpustoená před zraky vech, kdo jdou kolem. 35 Potom řeknou: “Tato zpustoená země je jako zahrada v Edenu: města leící v troskách, zpustlá a zbořená, jsou nyní opevněna a osídlena.” 36 I poznají pronárody, které zůstanou vůkol, e já Hospodin jsem vystavěl, co bylo zbořeno, a osázel zpustoený kraj; já Hospodin jsem to vyhlásil i vykonal. 37 Toto praví Panovník Hospodin: Opět budu izraelskému domu odpovídat na dotazy a prokáu jim toto: Rozmnoím lidi jako ovce. 38 Bude jich jak ovcí posvěcených k obětem, jak ovcí v Jeruzalémě při slavnostních shromáděních; města obrácená v trosky naplní se lidmi jako ovcemi. I poznají, e já jsem Hospodin.”

Ezechiel 37

1 Spočinula na mně ruka Hospodinova. Hospodin mě svým duchem vyvedl a postavil doprostřed pláně, na ní bylo plno kostí, 2 a provedl mě kolem nich. A hle, na té pláni bylo velice mnoho kostí a byly velice suché. 3 I otázal se mne: “Lidský synu, mohou tyto kosti oít?” Odpověděl jsem: “Panovníku Hospodine, ty to ví.” 4 Tu mi řekl: “Prorokuj nad těmi kostmi a řekni jim: “Slyte, suché kosti, Hospodinovo slovo! 5 Toto praví Panovník Hospodin těmto kostem: Hle, já do vás uvedu ducha a oivnete. 6 Dám na vás lachy, pokryji vás svalstvem, potáhnu vás kůi a vloím do vás ducha a oivnete. I poznáte, e já jsem Hospodin.” 7 Prorokoval jsem tedy, jak mi bylo přikázáno. A zatímco jsem prorokoval, ozval se hluk, nastalo dunění a kosti se přiblíovaly jedna ke druhé. 8 Viděl jsem, jak je najednou pokryly lachy a svaly a navrch se potáhly kůi, avak duch v nich jetě nebyl. 9 Tu mi řekl: “Prorokuj o duchu, lidský synu, prorokuj a řekni mu: Toto praví Panovník Hospodin: Přijď, duchu, od čtyř větrů a zaduj na tyto povraděné, a oijí!” 10 Kdy jsem prorokoval, jak mi přikázal, veel do nich duch a oni oili. Postavili se na nohy a bylo to převelmi veliké vojsko. 11 Potom mi řekl: “Lidský synu, tyto kosti, to je vechen dům izraelský. Hle, říkají: “Nae kosti uschly, zanikla nae naděje, jsme ztraceni.” 12 Proto prorokuj a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já otevřu vae hroby a vyvedu vás z vaich hrobů, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. 13 I poznáte, e já jsem Hospodin, a otevřu vae hroby a vyvedu vás z hrobů, můj lide. 14 Vloím do vás svého ducha a oivnete. Dám vám odpočinutí ve vaí zemi. I poznáte, e já Hospodin jsem to vyhlásil i vykonal, je výrok Hospodinův.” 15 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 16 “Ty, lidský synu, sly. Vezmi si jedno dřevo a napi na ně: “Judovi a synům izraelským, jeho spojencům.” Pak vezmi druhé dřevo a napi na ně: “Josefovi”, to je dřevo Efrajimovo a celého domu izraelského, jeho spojenců. 17 Přilo jedno k

druhému a bude je mít za jedno dřevo; budou v tvé ruce jedním celkem. 18 A se tě synové tvého lidu zeptají: “Nepoví nám, co to pro nás znamená?”, 19 promluv k nim: toto praví Panovník Hospodin: “Hle, já vezmu dřevo Josefovo, které je v ruce Efrajimově a izraelských kmenů, jeho spojenců, přidám k němu dřevo Judovo a učiním je dřevem jedním a budou v mé ruce jedno.” 20 A budou ta dřeva, na která jsi psal, v tvé ruce před jejich očima, 21 promluví k nim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já vezmu syny Izraele zprostřed pronárodů, kamkoli odeli, shromádím je ze vech stran a přivedu je do jejich země. 22 Učiním z nich jediný národ v zemi, na izraelských horách, a jediný král bude králem vech. Nebudou to u dva národy a nebudou u rozdělení na dvě království. 23 Nebudou se u poskrňovat svými hnusnými a ohyzdnými modlami ani ádnými svými nevěrnostmi. Zachráním je ze vech míst, kde sídlili a ve kterých hřeili, očistím je a budou mým lidem a já jim budu Bohem. 24 David, můj sluebník, bude nad nimi králem a jediným pastýřem vech, budou se řídit mými řády, budou zachovávat má nařízení a jednat podle nich. 25 Budou sídlit v zemi, kterou jsem dal Jákobovi, svému sluebníku, v ní sídlili vai otcové. Budou v ní sídlit oni i jejich synové a synové jejich synů navěky a David, můj sluebník, bude jejich kníetem navěky. 26 Uzavřu s nimi smlouvu pokoje; bude to věčná smlouva s nimi, dám jim ji a rozmnoím je a v jejich středu zřídím svou svatyni navěky. 27 Můj příbytek bude nad nimi a já jim budu Bohem a oni budou mým lidem. 28 I poznají pronárody, e já Hospodin jsem ten, kdo posvěcuje Izraele, a má svatyně bude navěky v jejich středu.”

Ezechiel 38

1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 2 “Lidský synu, postav se proti Gógovi v zemi Magógu, proti velkokníeti Meeku a Túbalu, a prorokuj proti němu. 3 Řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Chystám se na tebe, Gógu, velkokníe Meeku a Túbalu! 4 Odvedu tě, dám ti do čelistí háky a odvedu tě i celé tvé vojsko, koně i jezdce, vechny dokonale vystrojené, velké shromáďení s pavézami a títy, vechny, kdo vládnou mečem, 5 Perany, s nimi Kúany a Pútejce, vechny se títy a přilbami, 6 Gómera a vechny jeho voje, Bét-togarmu na nejzazím severu a vechny jeho voje, mnoho národů s tebou. 7 Připrav se, ano, buď připraven ty a vechny tvé sbory, které se kolem tebe shromáďily; bude jejich strácem. 8 Před mnohými dny jsi byl určen k tomu, abys na sklonku let vtáhl do země, která se zatím zotaví po meči. Její lid, shromáďený z mnohých národů na hory izraelské, které ustavičně zůstávaly pusté, bude vyveden z národů a vichni budou bezpečně bydlet. 9 Tu přitáhne a přiene se jako bouře, jako oblak přikryje zemi, ty i vechny tvé voje a mnoho národů s tebou.” 10 Toto praví Panovník Hospodin: “V onen den ti vstoupí na srdce různé věci a pojme zlý úmysl. 11 Řekne si: “Potáhnu do země neopevněných osad, půjdu na ty, kdo sídlí v klidu a bezpečí, na vechny obyvatele, kteří nemají hradby ani závory ani vrata. 12 Poberu kořist a uloupím lup.” Vztáhne svou ruku na osídlená místa, která byla kdysi v troskách, a na lid shromáďený z pronárodů, který si hledí jen stád a zboží a sídlí na Pupku země. 13 eba a Dedán, kupci z Tarie a vechna jeho lvíčata ti řeknou: “Přichází, abys pobral kořist? Sebral jsi své sbory, abys uloupil lup? Abys odnesl stříbro a zlato, pobral stáda a zboží, abys ukořistil velikou kořist?” 14 Proto prorokuj, lidský synu, a řekni Gógovi: Toto praví Panovník Hospodin: Co se nedozví v onen den, e Izrael, můj lid, sídlí v bezpečí? 15 Vyjde ze svého místa, z nejzazího severu, ty i mnoho národů s tebou, vichni jezdci na koních, velké shromáďení, velké vojsko. 16 Potáhne na Izraele, můj lid a pokryje zemi jako mrak. Na sklonku dnů tě přivedu na svou zemi, aby mě pronárody poznaly, a ukáú svou svatost před jejich očima na tobě, Gógu!” 17 Toto praví Panovník Hospodin: “Co to nejsi ty, o kterém jsem mluvil v dávných dobách skrze izraelské proroky, své sluebníky, kteří prorokovali v oněch dnech, po léta, e tě na ně přivedu? 18 I stane se v onen den, v den, kdy přijde Góg na izraelskou zemi, je výrok Panovníka Hospodina, e se zvedne mé rozhořčení v hněvu 19 a promluví ve svém rozhorlení, v ohni své prchlivosti: Jistojistě přijde v onen

den na izraelskou zemi veliké zemětřesení 20 a budou se přede mnou třást mořské ryby i nebeské ptactvo, polní zvěř a vichni plazi, kteří se plazí po zemi, i každý člověk, který je na tváři země. Hory se z bortí, skalní srázy se zřítí a každá hradba se skácí na zem. 21 Zavolám proti němu meč na vechny své hory, je výrok Panovníka Hospodina, meč jednoho se obrátí proti druhému. 22 Vykonám nad ním soud morem a krví; spustím příval detě a kroupy jako kameny, oheň a síru na něho a na vechny jeho voje a na mnoství národů, které jsou s ním. 23 Ukávu svou velikost a svatost a dám se poznat před očima mnohých pronárodů. I poznají, e já jsem Hospodin.”

Ezechiel 39

1 Ty, lidský synu, sly. Prorokuj proti Gógovi a řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Chystám se na tebe, Gógu, velkokníe Meeku a Túbalu. 2 Obrátím tě, povedu a odvedu tě z nejzazího severu a přivedu tě na izraelské hory. 3 Ale z levé ruky ti vyrazím luk a z pravé ruky ti vytrhnu ípy. 4 Na izraelských horách padne ty, vechny tvé voje i národy, které jsou s tebou. Vydám tě za pokrm dravému ptactvu, kdekterému okřídlení i polní zvěři. 5 Padne na poli. Já jsem promluvil, je výrok Panovníka Hospodina. 6 Polu také oheň na zemi Magóg a na sebejisté obyvatele ostrovů. I poznají, e já jsem Hospodin. 7 Uprostřed svého izraelského lidu dám poznat své svaté jméno a u nedopustím, aby mé svaté jméno bylo znesvěcováno. I poznají pronárody, e já jsem Hospodin, Svatý v Izraeli. 8 Hle, co mělo přijít, nastalo, je výrok Panovníka Hospodina, to je ten den, o něm jsem mluvil. 9 Obyvatelé izraelských měst vyjdou a zapálí zbroj, tít i pavézu, luk i ípy, otěp a kopí, a spálí je. Budou z nich rozdělovat oheň po sedm let. 10 Nebudou nosit dříví z pole ani je rubat v lesích, protoe budou rozdělovat oheň ze zbroje. Vezmou kořist těm, kdo ji vzali jim, a oloupí ty, kdo olupovali je, je výrok Panovníka Hospodina.” 11 “Onoho dne se stane, e určím Gógovi místo pro hrob v Izraeli tam v Údolí nájezdníků na východ od moře. To uzavře nájezdníkům cestu. Tam pohřbí Góga i vechen jeho hlučící dav a nazvou je Údolí Gógova hlučícího davu. 12 Po sedm měsíců je bude dům izraelský pohřbívat, aby očistil zemi. 13 Bude je pohřbívat vechen lid země a získají si tím jméno. V ten den budu oslaven, je výrok Panovníka Hospodina. 14 Muové k tomu oddělení budou neustále procházet zemí a pohřbívat nájezdníky zbylé na tváři země, aby ji očistili; po sedm měsíců ji budou prohledávat. 15 Budou procházet zemí kříem kráem. Kdo uvidí lidskou kost, postaví vedle ní znamení, ne ji hrobaři pohřbí v Údolí Gógova hlučícího davu. 16 Také jedno město bude mít jméno Hamóna (to je Hlučení). Tak očistí zemi.” 17 “Ty, lidský synu, sly. Toto praví Panovník Hospodin: Řekni ptactvu, kadému okřídlení a vekeré polní zvěři: Shromáďte se a přijďte, seberte se ze vech stran k mému obětnímu hodu, který vám připravuji, k velikému obětnímu hodu na izraelských horách. Budete jíst maso a pít krev. 18 Budete jíst maso bohatýrů a pít krev kníat země. Ti vichni budou místo beranů, jehňat, kozlů, býčků a vykrmeného báanského dobytka. 19 Dosa se najíte tuku a a do opojení se napijete krve z mého obětního hodu, který jsem vám připravil. 20 Nasytíte se u mého stolu koni a jezdcí, bohatýry a vemi bojovníky, je výrok Panovníka Hospodina. 21 Dám poznat svou slávu mezi pronárody. Vechny pronárody spatří můj soud, který vykonám, a mou ruku, kterou na ně vloím. 22 I pozná dům izraelský, e já Hospodin jsem jejich Bůh od onoho dne i potom. 23 I poznají pronárody, e dům izraelský byl přesídlen pro svou nepravost. Protoe se mi zpronevěřili, skryl jsem před nimi svou tvář a vydal je do rukou jejich nepřátel, take vichni padli mečem. 24 Jednal jsem s nimi podle jejich nečistoty a nevěrnosti. Skryl jsem před nimi svou tvář.” 25 Proto praví Panovník Hospodin toto: “Nyní změním Jákobův úděl a smiluji se nad celým domem izraelským. Budu horlit pro své svaté jméno. 26 Odpykali si svou hanbu a vechnu svou zpronevěru, které se vůči mně dopustili; budou bezpečně bydlet ve své zemi a nikdo je nevyděl. 27 Ukávu na nich svou svatost před očima mnohých pronárodů tím, e je přivedu zpět z národů a shromádím ze zemí jejich nepřátel. 28 I poznají, e já jsem Hospodin, jejich Bůh, který je přesídlil mezi pronárody. Já je

shromádím do jejich země. A neponechám tam u nikoho z nich. 29 Svou tvář u před nimi nebudu skrývat, nebo jsem vylil na dům izraelský svého ducha, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 40

1 Desátého dne toho měsíce na začátku roku, dvacátého pátého roku naeho přesídlení a čtrnáctého roku po dobytí města, právě toho dne spočinula na mně ruka Hospodinova a uvedl mě tam. 2 Uvedl mě ve vidění Boím do izraelské země a postavil mě na velmi vysokou horu, na které bylo z jiní strany zbudováno cosi jako město. 3 Uvedl mě tam, a hle, byl tam mu, který vypadal, jako by byl z bronzu. Stál v bráně, v ruce měl lněnou ňuru a prut k měření. 4 “Lidský synu”, oslovil mě ten mu, “pozorně se dívej a napjatě poslouchej a vezmi si k srdci vechno, co ti ukáu; kvůli tomu, co ti bude ukázáno, byl jsi sem přiveden. Oznam domu izraelskému vechno, co uvidí.” 5 A hle, zvenčí kolem dokola domu Boího byla hradba. Délka prutu k měření, který měl mu v ruce, byla est loket; kadý z nich byl o dlaň delí. Změřil ířku stavby; byla jeden prut a výka také jeden prut. 6 Pak vstoupil do brány, která směřovala na východ. Vystoupil po schoditi a změřil práh brány; byl jeden prut iroký. Práh byl iroký jeden prut. 7 Postranní místnosti v bráně byly jeden prut dlouhé a jeden prut iroké. Prostor mezi místnostmi měřil pět loket. Práh dvorany v bráně směrem k domu měřil jeden prut. 8 Změřil i dvoranu brány směrem k domu; měřila jeden prut. 9 Pak změřil dvoranu brány s pilíři; měřila osm loket. Její pilíře měřily dva lokte. Dvoranu brány měřil směrem k domu. 10 Brána směřující na východ měla po obou stranách tři postranní místnosti. Rozměry těch tří místností byly stejné a rozměry pilířů po obou stranách byly také stejné. 11 Dále změřil vchod do brány; byl deset loket iroký. Brána byla dlouhá třináct loket. 12 Ohraničující zídka před postranními místnostmi z jedné i z druhé strany byla vysoká jeden loket. Kadá místnost měřila estkrát est loket. 13 Pak změřil bránu od jednoho kraje střechy nad místností k druhému kraji střechy; byla iroká dvacet pět loket, od vchodu ke vchodu. 14 Byly tam pilíře, edesát loket. U pilíře začínalo nádvoří a prostíralo se kolem dokola brány. 15 A od průčelí vstupu do brány a k průčelí dvorany brány z vnitřní strany bylo padesát loket. 16 Kolem dokola brány byla okna zuující se dovnitř místností mezi pilíři. Tak tomu bylo i u dvoran; kolem dokola byla okna dovnitř a na pilířích byly palmy. 17 Uvedl mě pak na vnějí nádvoří. Tam byly kolem dokola vydláďené nádvoří komory; bylo jich na tom dláďeném nádvoří třicet. 18 Dlaba byla poloena a ke stěně vech bran po celé jejich délce; byla to níí dlaba. 19 Potom změřil nádvoří; od průčelí dolní brány a k okraji vnitřního nádvoří bylo zvenčí iroké sto loket na východ i na sever. 20 Změřil také délku i ířku brány směřující na sever; vedla do vnějího nádvoří. 21 Na kadé straně měla tři postranní místnosti, pilíře a dvoranu. Měřila jako brána první; byla dlouhá padesát loket a dvacet pět loket iroká. 22 Její okna, dvorana i palmy byly stejných rozměrů jako u brány směřující na východ. Vystupovalo se k ní po sedmi schodech. Dvorana byla z vnitřní strany. 23 Brána do vnitřního nádvoří byla proti vnějí bráně na severu i na východě. Od jedné brány k druhé naměřil sto loket. 24 Pak mě zavedl k jihu. Tam byla brána směřující na jih. Změřil také její pilíře a dvoranu; měřily jako předchozí. 25 Kolem dokola brány i dvorany byla okna jako okna bran předchozích. Brána byla padesát loket dlouhá a dvacet pět loket iroká. 26 Vedlo k ní sedm schodů. Dvorana byla z vnitřní strany. Také na jejích pilířích byly palmy, na kadé straně jedna. 27 Podobně u jiní brány vedoucí do vnitřního nádvoří. Od vnějí brány k vnitřní bráně na jiní straně naměřil také sto loket. 28 Pak mě zavedl do jiní brány k vnitřnímu nádvoří. Změřil jiní bránu; měřila stejně jako předchozí. 29 Také její postranní místnosti, pilíře i dvorana měřily stejně jako předchozí. Kolem dokola brány i dvorany byla okna. Brána byla padesát loket dlouhá a dvacet pět loket iroká. 30 Kolem dokola byly dvorany dvacet pět loket dlouhé a pět loket iroké. 31 Dvorana brány směřovala k vnějímu nádvoří. Na jejích pilířích byla palmy a vedlo k ní osm schodů. 32 Pak mě zavedl k východní straně vnitřního nádvoří a změřil bránu; měřila stejně jako předchozí. 33 I její místnosti, pilíře i

dvorana měřily stejně jako předchozí. Kolem dokola brány i dvorany byla okna. Brána byla padesát loket dlouhá a dvacet pět loket iroká. 34 Její dvorana směřovala k vnějímu nádvoří. Na pilířích byly palmy, na kadé straně jedna. Vedlo k ní osm schodů. 35 Pak mě zavedl k severní bráně. Naměřil stejně jako u předchozích, kdy změřil ji, 36 její místnosti, pilíře i dvoranu i okna dolem dokola. Byla padesát loket dlouhá a dvacet pět loket iroká. 37 Její dvorana směřovala k vnějímu nádvoří. Na pilířích byly po obou stranách palmy. Vedlo k ní osm schodů. 38 Při pilířích kadé brány byla komora s vchodem; tam se oplachovala zápalná obě. 39 A v dvoraně brány byly na obou stranách dva stoly; na nich se poráela zvířata k oběti zápalné, k oběti za hřích a k oběti za vinu. 40 Zvenku při boční stěně severní brány, tam, kde se vystupuje ke vchodu, byly dva stoly a při protějí boční stěně u dvorany té brány byly také dva stoly. 41 Z obou stran u boční stěny stály čtyři stoly, dohromady osm stolů, na kterých se poráejí zvířata. 42 Čtyři stoly k oběti zápalné byly z tesaných kamenů; kadý byl jeden a půl lokte dlouhý, jeden a půl lokte iroký a jeden loket vysoký. Na ně se kladlo náradí k poráení zvířat pro obě zápalnou a obětní hod. 43 Uvnitř kolem dokola byly upevněny dvojité závěsné háky, na jednu dlaň. Na stoly se kladlo také maso obětního daru. 44 Na vnějí straně vnitřní brány byly komory zpěváků na vnitřním nádvoří; jedna při straně brány severní s průčelím k jihu, druhá při straně brány jiní s průčelím na sever. 45 I řekl mi: “Ta komora s průčelím k jihu je určena kněím, kteří drí strá u domu, 46 a komora s průčelím na sever je určena kněím, kteří drí strá u oltáře. Jsou to Sádokovci, jediní z Léviovců, kteří se smějí přiblíit k Hospodinu, aby mu přisluhovali.” 47 Potom změřil nádvoří; bylo sto loket dlouhé a sto loket iroké, tvořilo čtverec. Před domem stál oltář. 48 Přivedl mě k chrámové předsíni a změřil pilíře předsíně z jedné i z druhé strany; měřily pět loket. Brána byla iroká tři lokte z jedné i z druhé strany. 49 Předsín byla dvacet loket dlouhá a jedenáct loket iroká a vystupovalo se k ní po schodech. Vedle pilířů stály sloupy, z kadé strany jeden.

Ezechiel 41

1 Přivedl mě k chrámu a změřil pilíře; byly iroké est loket z obou stran jako ířka stanu. 2 Vchod byl iroký deset loket a stěny po obou stranách vchodu po pěti loktech. Dále změřil délku chrámu, činila čtyřicet loket a ířka dvacet loket. 3 Vstoupil dovnitř a změřil pilíř u vchodu; měřil dva lokte a průchod est loket, ířka stěny vchodu sedm loket. 4 V přední části chrámu naměřil dvacet loket délky a dvacet loket ířky. A řekl mi: “To je velesvatyně.” 5 Změřil stěny domu, měřily est loket. Ochoz domu byl iroký čtyři lokte. 6 Ochozy byly tři nad sebou po třiceti komůrkách. Pro ochozy byly po celém obvodu domu ve zdi výstupky pro nosníky, take nosníky nezasahovaly do stěny domu. 7 Stěna se roziřovala k jednotlivým ochozům stupeň za stupněm kolem dokola. Protoe obklopovala stupňovitě dům po celém jeho obvodu, roziřoval se stupňovitě i dům. Ze spodního ochozu se vystupovalo k hornímu i prostřednímu. 8 Po celém obvodu domu jsem viděl vyvýenou ploinu. Základy ochozů měřily celý prut, to je est dlouhých loket. 9 Stěna z venkovní strany ochozu byla pět loket iroká. Volný prostor mezi ochozy u domu 10 a mezi komorami byl iroký dvacet loket po celém obvodu domu. 11 Z ochozu byl vchod do volného prostoru, jeden severním směrem a druhý jiním. Volný prostor zabíral po celém obvodu místo iroké pět loket. 12 Budova, která stála u západního okraje odděleného prostoru, byla sedmdesát loket iroká. Stěna budovy byla po celém obvodu iroká pět loket, délka budovy byla devadesát loket. 13 Změřil dům; byl sto loket dlouhý. Oddělený prostor, budova a její stěny byly dlouhé také sto loket. 14 Dům i s odděleným prostorem na východ byl sto loket iroký. 15 Změřil budovu i s pavlačemi na obou stranách při zadním okraji odděleného prostoru; byla dlouhá sto loket. Vnitřek chrámu i předsíně vedoucí na nádvoří, 16 prahy i zúená okna a pavlače byly ze tří stran naproti prahu obloeny dřevem kolem dokola. Obloeny byly stěny od země a k oknům, i okna byla pokryta. 17 Obloení sahalo a nad vchod uvnitř i zevně domu. Na kadé stěně souměrně po celém vnějším obvodu 18 byli vyřezáni cherubové a palmy. Mezi dvěma cheruby byla vdy palma. Kadý cherub měl dvě

tváře: 19 Tvář lidská směřovala k palmě na jedné straně a tvář lví k palmě na druhé straně. Tak to bylo kolem celého domu. 20 Cherubové i palmy byli vyřezáni i na stěně chrámu od země a nad vchod. 21 Chrám měl čtverhranné věřeje. Před svatyní bylo vidět 22 dřevěný oltář tři lokte vysoký a dva lokte dlouhý, hranatý. Stěny po celé jeho délce byly dřevěné. Promluvil ke mně: “Toto je stůl, který je před Hospodinem.” 23 Dvoje dveře vedly do chrámu i do svatyně. 24 Dveře měly dvě křídla a obě křídla byla otočná. První i další dveře měly po dvou křídlech. 25 Na dveřích chrámu byla řezba cherubů a palem stejných jako na stěnách. Zvenčí před předsíní bylo dřevěné přístřeí. 26 Zúená okna a palmy byly na stěnách předsíně na obou stranách i na ochozech domu a na přístřecích.

Ezechiel 42

1 Pak mě vedl severní cestou směrem k vnějímu nádvoří a přivedl mě ke komorám, které byly na sever od odděleného prostoru při budově. 2 Komory byly v délce sto loket s vchodem od severu a v šířce padesáti loket. 3 V délce dvaceti loket při vnitřním nádvoří, proti dlabě vnějího nádvoří, byly pavlače ve třech řadách nad sebou. 4 Přístup ke komorám byl iroký deset loket. Dovnitř vedl chodník jeden loket iroký. Vchody ke komorám byly na severu. 5 Vrchní komory při budově byly uí ne spodní a prostřední, protoe pavlače zabíraly část místa. 6 Byly postaveny ve třech poschodích bez podpěrných sloupů, jaké byly na nádvořích. Proto se stavba stupňovitě zuovala zezdola od země, od spodních komor přes prostřední. 7 Venkovní zídka dlouhá padesát loket, souběná s komorami, směřovala k vnějímu nádvoří. Byla při přední straně komor. 8 Komory obrácené k vnějímu nádvoří byly dlouhé padesát loket, zatímco obrácené k chrámu byly dlouhé sto loket. 9 Do spodní části komor vedl vchod z východní strany, kterým se do nich vcházelo z vnějího nádvoří. 10 Při zdi nádvoří, při odděleném prostoru směrem k východu, a při budově byly další komory. 11 Před nimi byl chodník. Komory vypadaly stejně jako na severní straně; byly stejně dlouhé i iroké, i se vemi jejich východy a vnitřním zařízením. 12 Jako vchody ke komorám na jiní straně byl stejný hlavní vstup na začátku chodníku, chodníku vedoucího podél ochranné zdi od východu. Tudy se přicházelo. 13 I řekl mi: “Komory na severní i jiní straně, které jsou při odděleném prostoru, jsou komory svaté; tam smějí jíst velesvaté dary jen kněí, kteří přistupují k Hospodinu. Tam také ukládají velesvaté dary k oběti přídavné, k oběti za hřích a k oběti za vinu, nebo je to svaté místo. 14 Kněí, kteří tam vstoupí, ne vyjdou ze svatého prostoru do vnějího nádvoří, odloí tam svá roucha, v nich konali slubu, protoe jsou svatá. Oblečou se do jiných rouch a teprve pak mohou vstoupit do prostoru určeného pro lid.” 15 Kdy dokončil měření uvnitř domu, vedl mě cestou k bráně s průčelím k východu a změřil celou stavbu kolem dokola. 16 Prutem k měření změřil východní stranu; měřila celkem pět set prutů, měřeno prutem k měření. 17 Pak změřil prutem k měření severní stranu; měřila celkem pět set prutů. 18 Také jiní stranu změřil prutem k měření; měřila pět set prutů. 19 Potom se obrátil k západní straně; naměřil prutem k měření pět set prutů. 20 Celou stavbu změřil ze čtyř stran. Obklopovala ji hradba; ta byla dlouhá pět set a iroká také pět set prutů. Měla oddělovat svaté od nesvatého.

Ezechiel 43

1 Pak mě zavedl k bráně směřující na východ, 2 a hle, od východu přicházela sláva Boha Izraele. Zvuk jeho příchodu byl jako zvuk mnohých vod a země zářila jeho slávou. 3 Vidění, které jsem nyní uviděl, se podobalo vidění, které jsem viděl, kdy přiel zničit město, a také tomu vidění, které jsem viděl u průplavu Kebaru. I padl jsem na tvář. 4 Hospodinova sláva vstoupila do domu branou s průčelím na východ. 5 Duch mě zvedl a uvedl mě do vnitřního nádvoří. A hle, Hospodinova sláva naplnila dům. 6 Uslyel jsem,

jak ke mně někdo mluví z domu, zatímco mu stál vedle mne. 7 Řekl mi: “Lidský synu, viděl jsi místo, kde je můj trůn, místo, kde je podno mých nohou. Tam chci přebývat uprostřed synů Izraele. Ani dům izraelský ani jeho králové u neposkvrní mé svaté jméno svým smilstvem a mrtvými těly svých králů ani svými posvátnými návrhmi. 8 Poloili svůj práh vedle mého prahu a své veřeje vedle mých veřejí, take mezi mnou a jimi zůstala pouze stěna. Mé svaté jméno poskvrnili svými ohavnostmi, jich se dopoutěli, take jsem je ve svém hněvu pozřel. 9 Nyní vak vzdálí daleko ode mne své smilstvo i mrtvá těla svých králů a já budu navěky bydlet uprostřed nich.” 10 “Ty, lidský synu, sly. Pověz izraelskému domu o tomto domě, aby se hanbili za své nepravosti. A vezmou míru podle tohoto vzoru. 11 Budou-li se opravdu hanbit za vechno, čeho se dopoutěli, pak je seznam s uspořádáním domu a s jeho zařízením, s předpisy, jak vycházet a vcházet, s celým jeho uspořádáním i se vemi nařízením, s celým jeho uspořádáním i se vemi jeho zákony. To ve napi před jejich očima, aby dbali na celé jeho uspořádání a vechna jeho nařízení a plnili je. 12 Toto je zákon o domě: Celé jeho území kolem dokola na vrcholu hory je velesvaté. Hle, takový je zákon o domě.” 13 Toto jsou míry oltáře v loktech o dlaň delích. Podstavec je jeden loket vysoký a ířka jeho okraje měří také loket. Okraj je ohraničen obrubou jednu dlaň irokou. A toto je výka oltáře: 14 Na podstavci poloeném na zemi je spodní stupeň vysoký dva lokte. ířka okraje je jeden loket. Na tomto nízkém stupni je stupeň vysoký čtyři lokte; ířka okraje je jeden loket. 15 Ohnitě na oltáři je vysoké čtyři lokte. Od ohnitě vzhůru jsou čtyři rohy. 16 Ohnitě je dlouhé dvanáct loket a iroké také dvanáct loket; čtyři jeho strany tvoří čtverec. 17 Stupeň je na vech čtyřech stranách dlouhý čtrnáct loket a iroký také čtrnáct loket. Ohraničení kolem něho je v íři půl lokte. Podstavec ze vech stran je na loket vysoký; vystupuje se k němu od východu. 18 I řekl mi: “Lidský synu, toto praví Panovník Hospodin: Toto jsou nařízení o oltáři pro den, kdy bude zhotoven. Bude na něm zapálena obě zápalná a bude kropen krví; 19 lévijským kněím, kteří jsou potomky Sádokovými a přistupují ke mně, aby mi přisluhovali, dá mladého býčka k oběti za hřích, je výrok Panovníka Hospodina. 20 Pak vezme trochu jeho krve; tou potře čtyři rohy oltáře, čtyři úhly stupně a jeho ohraničení kolem. Tak jej očistí od hříchu a vykoná za něj smírcí obřady. 21 Potom vezme býčka k oběti za hřích a spálí ho na ustanoveném místě domu mimo svatyni. 22 Druhého dne přivede kozla bez vady k oběti za hřích. I očistí oltář od hříchu tak, jako jej očistili obětí býčka. 23 Kdy ukončí očiování od hříchu, přivede mladého býčka bez vady a z bravu berana bez vady. 24 Přivede je před Hospodina. Kněi je posypou solí a spálí je jako zápalnou obě pro Hospodina. 25 Po sedm dní denně bude obětovat kozla jako obě za hřích; dále budou obětovat mladého býčka a berana z bravu, ve bez vady. 26 Po sedm dní budou vykonávat za oltář smírcí obřady; očistí a vysvěti jej. 27 A skončí tyto dny, osmého dne a dále budou kněi přináet na oltáři vae oběti zápalné i vae oběti pokojné a já ve vás naleznu zalíbení, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 44

1 Pak mě odvedl cestou k vnější bráně do svatyně, obrácené k východu. Byla zavřená. 2 Hospodin mi řekl: “Tato brána zůstane zavřená; nebude otvírána a nikdo jí nebude vstupovat, nebo skrze ni vstoupil Hospodin, Bůh Izraele. Proto zůstane uzavřena. 3 Jen knie, protoe je knietem, bude v ní sedat, aby jedl před Hospodinem chléb. Bude vcházet dvoranou brány a tou cestou vyjde.” 4 Pak mě uvedl severní branou před dům; díval jsem se, a hle, dům naplnila Hospodinova sláva. I padl jsem na tvář. 5 Hospodin mi řekl: “Lidský synu, vezmi si k srdci, pozorně hled’ a napjatě poslouchej vechno, co ti řeknu o vech nařízeních týkajících se Hospodinova domu, o vech zákonných ustanoveních. Vezmi si ve k srdci, jak se má do domu vcházet a ze svatyně vycházet.” 6 “A řekni vzpurnému domu izraelskému: Toto praví Panovník Hospodin: Dost u vaich ohavností, dome izraelský! 7 Přiváděli jste do mé svatyně cizince neobřezaného srdce a neobřezaného těla, aby byli v mé svatyni, a tak znesvěcovali můj dům. Jako pokrm

jste mi přináeli tuk a krev, ale velmi svými ohavnostmi jste porušovali mou smlouvu. 8 Nedřeli jste strá nad mými svatými věcmi, stavěli jste na strá při mé svatyni koho se vám zachtělo. 9 Toto praví Panovník Hospodin: ádný cizinec neobřezaného srdce a neobřezaného těla nevstoupí do mé svatyně ze vech cizinců, kteří ijí uprostřed synů Izraele. 10 Pokud jde o lévijce, kteří se ode mne vzdělili, kdy Izrael bloudil, kteří zbloudili pryč ode mne za svými hnusnými modlami, ti ponosou svoji nepravost. 11 Budou v mé svatyni jen přisluhovat dozorem při branách domu, budou přisluhovat v domě, budou pro lid poráet zvířata k zápalné oběti a k obětnímu hodu, budou stát před lidem, aby mu přisluhovali. 12 Protoe přisluhovali před jeho hnusnými modlami a jejich nepravost byla izraelskému domu k pádu, proto jsem pozvedl proti nim ruku k přísaze, je výrok Panovníka Hospodina. Ponesou svoji nepravost. 13 Nepřistoupí ke mně, aby mi konali kněkou slubu; nepřistoupí k mým svatým darům, nato k velesvatým a ponosou hanbu za ohavnosti, jich se dopoutěli. 14 Ustanovil jsem je, aby dřeli strá při domě a konali vekerou slubu při vem, co se v něm koná. 15 Avak lévijí kněi Sádokovci, kteří dřeli strá při mé svatyni, kdy Izraelci zbloudili ode mne pryč, ti se budou ke mně přibliovat, aby mi přisluhovali, a budou přede mnou stávat, aby mi přináeli tuk a krev, je výrok Panovníka Hospodina. 16 Ti vstoupí do mé svatyně a ti se přiblíí k mému stolu, budou mi přisluhovat a dret strá. 17 Kdykoli vstoupí do bran vnitřního nádvoří, oblečou se do lněného roucha. Nevezmou na sebe nic vlněného, pokud budou přisluhovat v branách vnitřního nádvoří a v domě. 18 Na hlavě budou mít lněné turbany, kolem beder lněné spodky, ale neopáou se tak, aby se potili. 19 Kdy budou vycházet do vnějího nádvoří k lidu, svléknou si roucha, v něm přisluhovali, uloí je do svatých komor a obléknou si jiné roucha, aby svým rouchy neposvěcovali lid.” 20 “Kněi si nevyholí hlavu ani nenechají vlát vlasy, ale řádně si vlasy přistřihnou. 21 ádný kněz nebude pít víno, má-li vstoupit do vnitřního nádvoří. 22 Neoení se s vdovou nebo se zapuzenou enou, ale s pannou z potomstva izraelského domu. Vdovu po knězi si vak mohou vzít. 23 A budou učit můj lid rozdílu mezi svatým a nesvatým, budou je seznamovat s rozdílem mezi nečistým a čistým. 24 Dojde-li ke sporu, oni povstanou, aby soudili, a rozsoudí jej podle mých řádů. Budou dbát na mé zákony i na má nařízení o vech mých slavnostních shromáďeních a světit mé dny odpočinku. 25 Nikdo z nich nepřistoupí k mrtvému člověku, aby se neposkrnil, leč by to byl otec nebo matka, syn nebo dcera, bratr nebo neprovdaná sestra; při těch se nemusí vyhýbat poskrnění. 26 A po svém očitění si připočte jetě sedm dní. 27 V den, kdy opět vstoupí do svatyně, do vnitřního nádvoří, aby přisluhoval ve svatyni, přinese svou obě za hřích, je výrok Panovníka Hospodina. 28 A toto budou mít za dědictví: jejich dědictvím budu já. Nedáte jim v Izraeli ádné trvalé vlastnictví, jejich trvalým vlastnictvím budu já. 29 Budou jíst obětní dary, obě za hřích i za vinu, bude jim patřit vechno postiené klatbou v Izraeli. 30 Prvotiny vech raných plodů a vech obětí pozdvihování, ze vech vaich obětí pozdvihování, budou náleet kněím, i prvotiny obilní tluče dáte knězi, aby spočinulo na vaem domě poehnání. 31 Kněi nebudou jíst nic, co uhynulo nebo bylo rozsápáno, a je to pták nebo dobytče.”

Ezechiel 45

1 “A si přidělíte losem do dědictví zemi, odevzdáte jako obě pozdvihování Hospodinu svatý díl země pětadvacet tisíc loket dlouhý a deset tisíc loket široký; ten bude po celém svém území svatý v celém obvodu. 2 A z toho připadne pro svatyni čtverec pět set loket na pět set loket a k tomu padesát loket pastvin okolo. 3 Z celé výměry tedy odměří díl pětadvacet tisíc loket dlouhý a deset tisíc loket široký. V něm bude svaté místo, velesvatyně. 4 Bude to svatý díl země. Bude patřit kněím přisluhujícím ve svatyni, toti těm, kteří přistupují k Hospodinově slubě. Tam budou mít místo pro domy a svaté místo pro svatyni. 5 Díl pětadvacet tisíc loket dlouhý a deset tisíc loket široký budou mít lévijci přisluhující při domě. Připadne jim jako trvalé vlastnictví dvacet komor. 6 Jako trvalé vlastnictví města určíte díl pět tisíc loket

iroký a pětadvacet tisíc loket dlouhý, souběně s dílem odděleným jako svatá obě pozdvihování. To bude patřit celému domu izraelskému. 7 Kníeti bude patřit díl po obou stranách oběti pozdvihování a trvalého vlastnictví města, a to podél svaté oběti pozdvihování a podél trvalého vlastnictví města, na západní straně část západní a na východní straně část východní. Délka těch souběných dílů bude stejná jak při západním, tak při východním pomezí. 8 To územní v Izraeli připadne kníeti do trvalého vlastnictví. A má kníata u nebudou můj lid utiskovat, ale dají ostatní zemi domu izraelskému podle jeho kmenů.” 9 Toto praví Panovník Hospodin: “Přili mnoho si osobujete, kníata izraelská. Zanechte násilí a útisku, jedněte podle práva a spravedlnosti, přestaňte můj lid vyhánět z jeho vlastnictví, je výrok Panovníka Hospodina. 10 Budete mít spravedlivé váhy, spravedlivou éfu, spravedlivý bat. 11 Éfa i bat a mají stejnou míru, take bat bude mít obsah desetiny chómeru, rovně tak éfa. Obsah éfy se bude vyměřovat podle chómeru. 12 A ekel bude mít dvacet zrn. Dvacet ekelů a pětadvacet ekelů a patnáct ekelů budete mít na jednu hřivnu.” 13 “Toto je obě pozdvihování, kterou budete odevzdávat: estinu éfy z chómeru penice a estinu éfy z chómeru ječmene. 14 Stanovená míra pro olej je bat: desetina batu z kóru, jen má deset batů, či z chómeru, nebo deset batů je jeden chómer. 15 Dále ze zavlaované oblasti izraelské přinesete jako obětní dar a obě zápalnou a oběti pokojné jeden kus bravu ze dvou set kusů. Bude to smírčí obě za vás, je výrok Panovníka Hospodina. 16 Vechen lid země bude odvádět tuto obě pozdvihování kníeti v Izraeli. 17 Kníe je povinen přinášet oběti zápalné, obě přídavnou i úlitbu o svátcích, o novoluních i o dnech odpočinku, o vech slavnostních shromážděních domu izraelského. On připraví obě za hřích i obě přídavnou, obě zápalnou i oběti pokojné jako smírčí obě za dům izraelský.” 18 Toto praví Panovník Hospodin: “První den prvního měsíce vezme mladého býčka bez vady a očistí svatyni od hříchu. 19 Kněz vezme trochu krve z oběti za hřích a potře veřeje domu i čtyři úhly stupně na oltáři i veřeje brány vnitřního nádvoří. 20 Právě tak učiní sedmého dne toho měsíce za kadého, kdo zhřeil neúmyslně a z nevědomosti; budete konat smírčí obřady za dům. 21 Čtrnáctého dne prvního měsíce budete mít hod beránka a po sedm dní slavnosti se budou jíst nekvaené chleby. 22 Toho dne připraví kníe býčka jako obě za hřích svůj i veho lidu země. 23 V sedmi dnech té slavnosti připraví k zápalné oběti Hospodinu sedm býčků a sedm beranů bez vady, kadý den po sedm dní, a kozla jako obě za hřích kadý den. 24 A jako přídavnou obě připraví éfu mouky na býčka a éfu na berana a na kadou éfu hín oleje. 25 Patnáctého dne sedmého měsíce při slavnosti připraví toté jako v oněch sedmi dnech, jak obě za hřích, tak obě zápalnou i přídavnou a olej.”

Ezechiel 46

1 Toto praví Panovník Hospodin: “Brána vnitřního nádvoří, obrácená k východu, zůstane zavřená po est pracovních dní, ale v den odpočinku a v den novoluní bude otevřená. 2 Kníe vstoupí zvenčí dvoranou brány a postaví se u veřejí brány. Kníe připraví jeho zápalnou obě a jeho oběti pokojné a on se bude klanět na prahu brány. Pak z ní vyjde a brána se nezavře a do večera. 3 Také lid země se bude u vchodu do té brány klanět před Hospodinem ve dnech odpočinku a o novoluních. 4 Zápalnou obětí, kterou kníe přinese Hospodinu v den odpočinku, bude est beránků bez vady a beran bez vady. 5 A přídavnou obětí bude éfa mouky na berana; a k beránkům, co můe dát jako přídavnou obě; a hín oleje na éfu. 6 V den novoluní připraví mladého býčka bez vady a est beránků a berana; i ti budou bez vady. 7 Připraví také jako přídavnou obě éfu mouky na býčka, éfu na berana a k beránkům podle svých moností; a hín oleje na éfu. 8 Kdy bude kníe vstupovat, projde dvoranou brány a stejnou cestou vyjde. 9 Ale kdy bude vstupovat lid země k slavnostním shromážděním před Hospodina, ten, kdo bude vstupovat severní branou, aby se klaněl, vyjde branou jiní, a kdo bude vstupovat branou jiní, bude vycházet branou severní. Nevrátí se branou, kterou vstoupil, ale vyjde branou protějí. 10 Kníe vejde uprostřed vstupujících a s vycházejícími vyjde. 11 O svátcích a slavnostních shromážděních bude přídavnou obětí éfa mouky na býčka, éfa na

berana a k beránkům, co muě dát; a hín oleje na éfu. 12 Připraví-li kníe Hospodinu dobrovolnou obě zápalnou nebo dobrovolné oběti pokojné, a je mu otevřena brána obrácená k východu. Jako svou obě zápalnou a své oběti pokojné připraví toté, co připravil v den odpočinku. Potom vyjde a po jeho odchodu bude brána uzavřena. 13 Denně připraví jako zápalnou obě Hospodinu ročního beránka bez vady; připraví jej kadého jitra. 14 A k němu jako přídatnou obě připraví kadého jitra estinu éfy mouky a třetinu hínu oleje k pokropení bílé mouky. Je to kadodenní přídatná obě Hospodinu podle provdy platných nařizení. 15 Kadého jitra připraví beránka a obě přídatnou i olej. To je kadodenní obě zápalná.” 16 Toto praví Panovník Hospodin: “Jestlie dá kníe dar některému ze svých synů, bude to jeho synům náleet jako dědičný podíl. Bude to tedy jejich trvalé vlastnictví. 17 Kdy vak dá dar z dědičného podílu některému ze svých sluebníků, zůstane mu to do léta osvobození a pak se vrátí kníeti. Jeho dědičný podíl náleí výhradně jeho synům. 18 Kníe nevezme nic z dědičného podílu lidu, nebude je vytlačovat z jejich trvalého vlastnictví. Svým synům dá dědičný podíl z vlastního trvalého vlastnictví, aby nikdo z mého lidu nemusel ze svého trvalého vlastnictví pryč.” 19 I vedl mě vchodem v postranní části brány do svatých komor pro kněze, které jsou obráceny k severu, a hle, bylo tam místo v odlehlém koutě na západ. 20 Řekl mi: “Toto je místo, kde kníe vaří maso oběti za vinu a oběti za hřích, kde pečou chleby z oběti přídatné; nesmějí to vynáet do vnějího nádvoří, aby neposvěcovali lid.” 21 Pak mě vyvedl do vnějího nádvoří a provedl čtyřmi jeho rohy, A hle, v kadém rohu nádvoří byl dvůr. 22 Ve čtyřech rozích nádvoří byly nezastřeené dvory čtyřicet loket dlouhé a třicet loket iroké. Vechny čtyři měly tý rozměr a byly vestavěny do rohů. 23 A vechny čtyři měly kolem dokola kamennou ohradu a dole kolem ohrazení byla udělána topenitě. 24 I řekl mi: “Toto jsou kuchyně, kde sluebníci domu budou vařit oběti lidu.”

Ezechiel 47

1 Přivedl mě znovu ke vchodu do domu. A hle, zespodu prahu domu vytékala k východu voda; průčelí domu je toti obráceno k východu a voda tekla dolů zpod pravého boku domu na jiní straně oltáře. 2 A vyvedl mě branou severní a vedl mě venku okolo k vnějí bráně směrem na východ. A hle, voda se řinula z pravého boku domu. 3 Kdy odcházel ten mu na východ, měl v ruce měřící nůru. Odměřil tisíc loket a provedl mě vodou; vody bylo po kotníky. 4 Znovu odměřil tisíc a provedl mě vodou; vody bylo po kolena. Odměřil dalí tisíc a provedl mě; vody bylo po bedra. 5 Odměřil jetě tisíc a potok nebylo mono přebrodit; voda vystoupila a muselo se v ní plavat; byl to potok, který se u nedal přebrodit. 6 Řekl mi: “Vidí, lidský synu?” Vedl mě dál a znovu mě přivedl k břehu toho potoka. 7 Kdy jsem se tam vrátil, hle, na břehu potoka bylo po obou stranách velmi mnoho stromoví. 8 I řekl mi: “Tato voda odtéká do východního obvodu, teče dolů do Araby a vlévá se do moře. Tam, kde vtéká do moře, stávají se vody zdravými. 9 Kadý hemící se ivočich bude ít vude, kam se vlévá potok. A ryb bude velmi mnoho. Nebo kam se vlévají ony vody, tam se vody moře stávají zdravými a zůstane naivu vechno tam, kam se ten potok vlévá. 10 I postaví se u něho rybáři; od Én-gedí a k Én-egljajimu se budou rozprostírat sítě. Ryb rozličného druhu bude velmi mnoho jako ryb ve Velkém moři. 11 Avak jeho bainy a mělčiny nebudou ozdravěny, bude se tam získávat sůl. 12 Při potoku na obou březích vzejde rozličné ovocné stromoví, jemu nebude vadnout listí, je nepřestane plodit, ale kadý měsíc přinese rané plody, nebo vody, které je zavlaují, vytékají ze svatyně. Jeho ovoce bude slouit za pokrm a jeho listí jako lék.” 13 Toto praví Panovník Hospodin: “Toto je hranice, v ní si vezmete do dědictví zemi pro dvanáct izraelských kmenů, Josefovi provazce dva. 14 Jeden jako druhý obdríte do dědictví zemi, o ní jsem zvedl ruku k přísaze, e ji dám vaim otcům. Tato země vám připadne za dědictví. 15 A toto je pomezí té země: Na severu od Velkého moře směrem k Chetlónu při cestě do Sedadu 16 Chamát, Beróta, Sibrajim, který je pomezím Damaku a pomezím Chamátu, a Chasér-tíkón, který je při pomezí Chavránu. 17 Pomezí povede od moře k

Chasar-énónu na pomezí Damaku daleko na severu a k pomezí Chamátu. To bude severní strana. 18 Na východní straně vyměříte pomezí mezi Chavránem a Damakem a mezi Gileádem a izraelskou zemí podél Jordánu k Východnímu moři. To bude východní strana. 19 Na jiní straně půjde pomezí jině od Támaru a k Vodám sváru v Kádei, k Nachale u Velkého moře. To bude jiní strana směrem k Negebu. 20 Na západní straně bude tvořit pomezí Velké moře od jiního pomezí a naproti cestě do Chamátu. To bude západní strana. 21 Tuto zemi si rozdělíte mezi izraelské kmeny. 22 Přidělíte losováním dědičný podíl sobě i bezdomovcům, kteří mezi vámi pobývají jako hosté a kteří mezi vámi zplodili syny; budou u vás jako rodilí Izraelci. Spolu s vámi si určí losováním dědičný podíl mezi izraelskými kmeny. 23 V tom kmeni, u něho bezdomovec pobývá jako host, mu dáte jeho dědičný podíl, je výrok Panovníka Hospodina.”

Ezechiel 48

1 Toto jsou jména kmenů: Nejdále na severu směrem k Chetlónu a k cestě do Chamátu a Chasar-énanu - hranice Damaku je na sever stranou Chamátu - od východní strany a k moři připadne jeden podíl Danovi. 2 Při pomezí Danově od strany východní po západní připadne jeden podíl Aerovi. 3 Při pomezí Aerově od východní strany po západní připadne jeden podíl Neftalímu. 4 Při pomezí Neftaliově od východní strany po západní připadne jeden podíl Manasesovi. 5 Při pomezí Manasesově od východní strany po západní připadne jeden podíl Efrajimovi. 6 Při pomezí Efrajimově od východní strany po západní připadne jeden podíl Rúbenovi. 7 Při pomezí Rúbenově od východní strany po západní připadne jeden podíl Judovi. 8 Při pomezí Judově od východní strany po západní bude obě pozdvihování, kterou přinesete, dvacet pět tisíc loket iroká a dlouhá jako jeden z podílů od strany východní po západní; a uprostřed ní bude svatyně. 9 Obě pozdvihování, kterou přinesete Hospodinu, bude v první části dvacet pět tisíc loket dlouhá a deset tisíc loket iroká. 10 Ti, kterým bude ta svatá obě pozdvihování patřit, budou kněží. Bude na severu dvacet pět tisíc loket dlouhá, na západě deset tisíc loket iroká, na východě deset tisíc loket iroká a na jihu dvacet pět tisíc loket dlouhá; uprostřed ní bude Hospodinova svatyně. 11 Bude patřit kněím, posvěceným ze synů Sádokových, kteří střeí to, co jsem jim svěřil. Oni nezbloudili jako lévijci, kdy bloudili synové izraeltí. 12 Jim bude patřit tato obětina z oběti pozdvihování jako nejposvátnější část země při pomezí lévijců. 13 Souběně s pomezím kněí budou mít podíl lévijci, a to dvacet pět tisíc loket dlouhý a deset tisíc loket iroký. Délka kadého bude dvacet pět tisíc loket a šířka deset tisíc loket. 14 Nebudou z podílu odprodávat ani vyměňovat či na jiného převádět prvotiny země; jsou svaté Hospodinu. 15 Zbylých pět tisíc loket naří podél těch dvaceti pěti tisíc loket bude díl nesvatý patřící městu, pro sídlitě a pastviny; město bude uprostřed něho. 16 A toto jsou jeho rozměry: na severní straně čtyři tisíce pět set loket, na jiní straně čtyři tisíce pět set loket, při východní straně čtyři tisíce pět set loket a na západní straně čtyři tisíce pět set loket. 17 A město bude mít pastviny o rozměrech: na severu dvě stě padesát loket, na jihu dvě stě padesát loket, na východě dvě stě padesát loket, na západě dvě stě padesát loket. 18 Zbytek na délku souběně se svatou obětí pozdvihování bude měřit deset tisíc loket na východě a deset tisíc loket na západě; bude souběný se svatou obětí pozdvihování a výtěky z něho budou sloužit za pokrm pro sluebníky města. 19 Sluebníci města budou ze vech izraelských kmenů ti, kdo pracují na tom dílu. 20 Celou obě pozdvihování, čtverec dvacet pět tisíc loket na dvacet pět tisíc loket, oddělíte jako svatou obě pozdvihování do trvalého vlastnictví města. 21 Zbytek po obou stranách svaté oběti pozdvihování a trvalého vlastnictví města bude patřit kníeti; bude to dvacet pět tisíc loket podél oběti pozdvihování při pomezí východním a na západě dvacet pět tisíc loket podél pomezí západního, souběně s kmenovými podíly; to bude patřit kníeti. Svatá obě pozdvihování a svatyně Hospodinova domu budou uprostřed. 22 I po obou stranách trvalého vlastnictví lévijců a trvalého vlastnictví města budou části patřící kníeti, uprostřed mezi pomezím Judovým a Benjamínovým. To bude patřit kníeti. 23 Pokud

jde o ostatní kmeny: Od východní strany po západní připadne jeden podíl Benjamínovi. 24 Při pomezí Benjamínově od strany východní po západní připadne jeden podíl imeónovi. 25 Při pomezí imeónově od strany východní po západní připadne jeden podíl Isacharovi. 26 Při pomezí Isacharově od strany východní po západní připadne jeden podíl Zabulónovi. 27 Při pomezí Zabulónově od strany východní po západní připadne jeden podíl Gádovi. 28 Při pomezí Gádově na straně negebské k jihu půjde pomezí od Támaru k Vódám sváru v Kádei, k Nachale u Velkého moře. 29 To je země, kterou dostanete přidělenou do dědictví pro izraelské kmeny, a toto jsou jejich přídělky, je výrok Panovníka Hospodina. 30 A toto jsou východy z města: Ze severní strany bude město měřit čtyři tisíce pět set loket; 31 tam budou městské brány, pojmenované podle izraelských kmenů. Na severu tři brány: jedna brána Rúbenova, jedna brána Judova a jedna brána Léviova. 32 Na východní straně bude měřit čtyři tisíce pět set loket; tam budou tři brány: jedna brána Josefova, jedna brána Benjamínova a jedna brána Danova. 33 Strana jiní bude měřit čtyři tisíce pět set loket; tam budou také tři brány: jedna brána imeónova, jedna brána Isacharova a jedna brána Zabulónova. 34 Strana západní bude měřit čtyři tisíce pět set loket; tam budou rovněž tři brány: jedna brána Gádova, jedna brána Aérova a jedna brána Neftalíova. 35 Obvod bude měřit osmnáct tisíc loket. Jméno města od onoho dne bude: “Zde je Hospodin”.

Daniel 1

1 Ve třetím roce kralování Jójakíma, krále judského, přitáhl Nebúkadnesar, babylónský král, k Jeruzalému a oblehl jej. 2 Panovník Hospodin mu vydal do rukou judského krále Jójakíma a část nádob z Boího domu. Nebúkadnesar je dopravil do země ineáru, do domu svého bostva; nádoby dal dopravit do klenotnice svého boha. 3 Pak rozkázal král Apenazovi, vrchnímu nad dvořany, aby přivedl z Izraelců, a to z královského potomstva a ze lechty, 4 jinochy bez jakékoli vady, pěkného vzhledu, zběhlé ve vekeré moudrosti, kteří si osvojili poznání, rozumějí vemu vědění a jsou schopni stávat v královském paláci a naučit se kaldejskému písemnictví a jazyku. 5 Král pro ně určil kadodenní příděl z královských lahůdek a z vína, které pil při svých hodech, a dal je vychovávat po tři roky. Po jejich uplynutí měli stávat před králem. 6 Z Judejců byli mezi nimi Daniel, Chananjá, Míael a Azarjá. 7 Velitel dvořanů jim změnil jména: Danielovi dal jméno Beltasar, Chananjáovi adrak, Míaelovi Méak a Azarjáovi Abed-nego. 8 Ale Daniel si předsevzal, e se neposkvrní královskými lahůdkami a vínem, které pil král při svých hodech. Poádal velitele dvořanů, aby se nemusel poskvrňovat. 9 A Bůh dal Danielovi dojít u velitele dvořanů milosrdenství a slitování. 10 Velitel dvořanů vak Danielovi řekl: “Bojím se krále, svého pána, který vám určil pokrm a nápoj. Kdy uvidí, e jste v tváři přepadlejší ne jinoi z vaich řad, připravíte mě u krále o hlavu.” 11 Daniel tedy navrhl opatrovníkovi, kterého určil velitel dvořanů nad Danielem, Chananjáem, Míaelem a Azarjáem: 12 “Zkus to se svými sluebníky po deset dní. A nám dávají k jídlu zeleninu a k pití vodu. 13 Potom porovná vzhled ná a vzhled jinochů, kteří jedli královské lahůdky, a učiň se svými sluebníky podle toho, co uvidí.” 14 Opatrovník je v té věci vyslyel a zkusil to s nimi po deset dní. 15 Po uplynutí deseti dnů se ukázalo, e jejich vzhled je lepší; byli statnější ne ostatní jinoi, kteří jedli královské lahůdky. 16 Opatrovník tedy odnáel jejich lahůdky a víno, které měli pít, a dával jim zeleninu. 17 A Bůh dal těm čtyřem jinochům vědění a zběhlost ve vekerém písemnictví a moudrosti. Danielovi dal nadto porozumět vemu viděním a snům. 18 Po uplynutí doby, kdy podle králova nařízení měli být předvedeni, přivedl je velitel dvořanů před Nebúkadnesara. 19 Král s nimi rozmlouval a ádný mezi nimi nebyl shledán takový jako Daniel, Chananjá, Míael a Azarjá. Proto stávali před králem. 20 Pokud lo o porozumění moudrosti, které od nich král vyadoval, shledal, e desetkrát předčí vechny větce a zaklínače, kteří byli v celém jeho království. 21 A Daniel tam zůstal a do prvního roku vlády krále Kýra.

Daniel 2

1 Ve druhém roce svého kralování měl Nebúkadnesar sen. Rozruil se a nemohl spát. 2 Král tedy rozkázal zavolat větce, zaklínače, čaroděje a hvězdopravce, aby mu pověděli, co se mu zdálo. I přili a postavili se před králem. 3 Král jim řekl: “Měl jsem sen a jsem rozruen; chci ten sen znát.” 4 Hvězdopravci promluvili ke králi aramejsky: “Králi, navěky buď iv! Pověz svým sluebníkům ten sen a my ti sdělíme výklad.” 5 Král hvězdopravcům odpověděl: “Mé slovo je příkaz: Jestlie mi neoznámíte sen a jeho výklad, budete rozsekáni na kusy a z vaich domů se stane hnojitě. 6 Jestlie mi vak sen a jeho výklad sdělíte, dostane se vám ode mne darů, odměny a velké pocty. Sdělte mi tedy sen a jeho výklad!” 7 Odpověděli znovu: “A král poví svým sluebníkům sen a my sdělíme výklad.” 8 Král odpověděl: “Já vím jistě, e chcete získat čas, protoe vidíte, e mé slovo je příkazem: 9 Jestlie mi ten sen neoznámíte, čeká vás jediný rozsudek. Domluvili jste se, e mi budete říkat livé a zlé věci, dokud se nezmění čas. A proto mi řekněte ten sen a poznám, e jste schopni sdělit mi i výklad.” 10 Hvězdopravci králi odpověděli: “Není na zemi člověka, který by dovedl sdělit to, co král rozkázal. Nadto ádný velký a mocný král neádal od ádného větce, zaklínače nebo hvězdopravce takovou věc. 11 Věc, kterou král ádá, je těká a není nikoho jiného, kdo by ji králi sdělil, mimo bohy, kteří nepřebývají mezi smrtelníky.” 12 Král se proto rozhněval, velice se rozzlobil a rozkázal vechny babylónské mudrce zahubit. 13 Kdy byl vydán rozkaz a mudrci byli zabíjeni, hledali té Daniela a jeho druhy, aby byli zabiti. 14 Tehdy se Daniel rozválně a uválivě obrátil na Arjóka, velitele královy tělesné stráe, který vyel zabíjet babylónské mudrce. 15 Otázal se Arjóka, králova zmocněnce: “Proč je králův rozkaz tak přísný?” Arjók Danielovi tu věc oznámil. 16 Daniel veel ke králi a prosil ho, aby mu dal určitou dobu, e králi ten výklad sdělí. 17 Pak Daniel odeel do svého domu a oznámil tu věc svým druhům, Chananjáovi, Míaelovi a Azarjáovi. 18 Vyzval je, aby prosili Boha nebes o slitování ve věci toho tajemství, aby Daniel a jeho druhové nebyli zahubeni se zbytkem babylónských mudrců. 19 I bylo to tajemství Danielovi zjeveno v nočním vidění. Daniel dobrořečil Bohu nebes. 20 Promlouval takto: “Poehnáno buď jméno Boí od věků a na věky. Jeho moudrost i bohatýrská síla. 21 On mění časy i doby, krále sesazuje, krále ustanovuje, dává moudrost moudrým, poznání těm, kdo mají rozum. 22 Odhaluje hlubiny a skryté věci, poznává to, co je ve tmě, a světlo s ním bydlí. 23 Tobě, Boe otců mých, chci vzdávat čest a chválu, nebo jsi mi dal moudrost a bohatýrskou sílu. Oznámils mi nyní, oč jsme tě prosili, oznámil jsi nám královu záleitost.” 24 Daniel tedy veel k Arjókovi, kterého král ustanovil, aby zahubil babylónské mudrce. Přiel a řekl mu toto: “Babylónské mudrce nehub! Uved' mě před krále, sdělím králi výklad.” 25 Arjók neprodleně uvedl Daniela před krále a řekl mu: “Nael jsem mue z judských přesídlenců, který králi oznámí výklad.” 26 Král oslovil Daniela, který měl jméno Beltasar: “Jsi schopen oznámit mi sen, který jsem měl, a jeho výklad?” 27 Daniel králi odpověděl: “Tajemství, na které se král ptá, nemohou králi sdělit ani mudrci ani zaklínači ani větci ani planetáři. 28 Ale je Bůh v nebesích, který odhaluje tajemství. On dal králi Nebúkadnesarovi poznat, co se stane v posledních dnech. Toto je sen, toti vidění, která ti prola hlavou na tvém lůku: 29 Tobě, králi vyvstaly na lůku starosti o to, co se v budoucnu stane, a ten, který odhaluje tajemství, ti oznámil, co se stane. 30 Já pak to nemám z moudrosti, které bych měl více ne ostatní ivé bytosti, ale to tajemství mi bylo odhaleno, aby výklad byl králi oznámen a abys poznal mylení svého srdce. 31 Ty jsi, králi, viděl jakousi velikou sochu. Byla to obrovská socha a její lesk byl mimořádný. Stála proti tobě a měla straný vzhled. 32 Hlava té sochy byla z ryzího zlata, její hrud' a pae ze stříbra, břicho a boky z mědi, 33 stehna ze eleza, nohy dílem ze eleza a dílem z hlíny. 34 Viděl jsi, jak se bez zásahu rukou utrhl kámen a udeřil do elezných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je, 35 a rázem bylo rozdrveno elezo, hlína, měď, stříbro i zlato, a byly jako plevy na mlatě v letní době. Odnosl je vítr a nezbylo po nich ani stopy. A ten kámen, který do sochy udeřil, se stal obrovskou skálou a zaplnil celou zemi. 36 Toto je sen. Té jeho výklad řekneme králi: 37 Ty, králi, jsi král

králů. Bůh nebes ti dal království, moc, sílu a slávu. 38 A vechna místa, kde bydlí lidé, polní zvěř a nebeské ptactvo, dal ti do rukou a dal ti moc nad tím vším. Ty jsi ta zlatá hlava. 39 Po tobě povstane další království, níi ne tvé, a pak další, třetí království, měděné, které bude mít moc nad celou zemí. 40 Čtvrté království bude tvrdé jako elezo, nebo elezo drtí a drolí ve, a to království jako elezo, které třítí vechno, bude drtit a třítit. 41 e jsi viděl nohy a prsty dílem z hrnčířské hlíny a dílem ze eleza, znamená, e království bude rozdělené a bude v něm něco z pevnosti eleza, nebo jsi viděl elezo smíené s jílovitou hlínou. 42 Prsty nohou dílem ze eleza a dílem z hlíny znamenají, e království bude zčásti tvrdé a dílem křehké. 43 e jsi viděl elezo smíené s jílovitou hlínou, znamená, e se bude lidské pokolení mísit, avak nepřilnou k sobě navzájem, jako se nespíjí elezo s hlínou. 44 Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky, a to království nebude předáno jinému lidu. Rozdrtí a učiní konec vem těm královstvím, avak samo zůstane navěky, 45 nebo jsi viděl, e se utrhl ze skály kámen bez zásahu rukou a rozdrtil elezo, měď, hlínu, stříbro i zlato. Veliký Bůh dal králi poznat, co se v budoucnu stane. Sen je pravdivý a výklad spolehlivý.” 46 Tu král Nebúkadnesar padl na tvář, poklonil se před Danielem a rozkázal, aby mu byla obětována obě přídavná s vonnými dary. 47 Král Daniela oslovil: “Vpravdě, vá Bůh je Bohem bohů a Pán králů, který odhaluje tajemství, nebo jsi mi dokázal toto tajemství odhalit.” 48 Král pak Daniela povýil, dal mu mnoho velikých darů i moc nad celou babylónskou krajinou a učinil ho nejvyšším správcem vech babylónských mudrců. 49 Ale Daniel prosil krále, aby správou babylónské krajiny pověřil adraka, Méaka a Abed-nega. Daniel sám zůstal na královském dvoře.

Daniel 3

1 Král Nebúkadnesar dal zhotovit zlatou sochu, její výka byla edesát loket a ířka est loket. Postavil ji na pláni Dúra v babylónské krajině. 2 Král Nebúkadnesar poslal pro satrapy, zemské správce a místodritele, poradce, správce pokladu, soudce, vysoké úředníky a vechny zmocněnce nad krajinami, aby přili k posvěcení sochy, kterou král Nebúkadnesar postavil. 3 Tehdy se shromádili satrapové, zemtí správcové a místodritelé, poradci, správcové pokladu, soudcové, vysocí úředníci a vichni zmocněnci nad krajinami k posvěcení sochy, kterou král Nebúkadnesar postavil. Stáli proti soe, kterou postavil Nebúkadnesar. 4 Hlasatel mocně volal: “Poroučí se vám, lidé různých národností a jazyků: 5 Jakmile uslyíte hlas rohu, flétny, citary, harfy, loutny, dud a rozmanitých strunných nástrojů, padnete a pokloníte se před zlatou sochou, kterou postavil král Nebúkadnesar. 6 Kdo nepadne a nepokloní se, bude v tu hodinu vhozen do rozpálené ohnivé pece.” 7 Proto v určenou dobu, jakmile vichni lidé uslyeli hlas rohu, flétny, citary, harfy, loutny a rozmanitých strunných nástrojů, vichni lidé různých národností a jazyků padli a klaněli se před zlatou sochou, kterou král Nebúkadnesar postavil. 8 V té době přili mui hvězdopravci a udali Judejce. 9 Hlásili králi Nebúkadnesarovi: “Králi, navěky buď iv! 10 Ty jsi, králi, vydal rozkaz, aby kadý člověk, a uslyí hlas rohu, flétny, citary, harfy, loutny a dud a rozmanitých strunných nástrojů, padl a poklonil se před zlatou sochou. 11 Kdo nepadne a nepokloní se, má být vhozen do rozpálené ohnivé pece. 12 Jsou zde mui Judejci, které jsi pověřil správou babylónské krajiny, adrak, Méak a Abed-nego. Tito mui nedbají, králi, na tvůj rozkaz, tvé bohy neuctívají a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se neklanějí.” 13 Tehdy Nebúkadnesar, rozlíčen a rozhořčen, rozkázal přivést adraka, Méaka a Abed-nega. Tito mui byli hned přivedeni před krále. 14 Nebúkadnesar se jich otázal: “Je to tak, adraku, Méaku a Abed-nego, e mé bohy neuctíváte a před zlatou sochou, kterou jsem postavil, jste se nepoklonili? 15 Nue, jste ochotni v čase, kdy uslyíte hlas rohu, flétny, citary, harfy, loutny a dud a rozmanitých strunných nástrojů, padnout a poklonit se před sochou, kterou jsem udělal? Jestlie se nepokloníte, v tu hodinu budete vhozeni do rozpálené ohnivé pece. A kdo je ten Bůh, který by vás vysvobodil z mých rukou!” 16 adrak, Méak a Abed-nego odpověděli králi: “Nebúkadnesare, nám není třeba dávat ti odpověď. 17 Jestlie ná Bůh,

kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivé pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. 18 Ale i kdyby ne, věz, králi, e tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme.” 19 Tu se Nebúkadnesar velice rozlítil a výraz jeho tváře se vůči adrakovi, Méakovi a Abed-negovi změnil. Rozkázal vytopit pec sedmkrát víc, ne se obvykle vytápěla. 20 Muům, statečným bohatýrům, kteří byli v jeho vojsku, rozkázal adraka, Méaka a Abed-nega svázat a vhodit je do rozpálené ohnivé pece. 21 Ti mui byli hned svázáni ve svých plátích a suknicích i s čepicemi a celým oblečením a vhozeni do rozpálené ohnivé pece. 22 Protoe královo slovo bylo přísné a pec byla nadmíru vytopena, ony mue, kteří adraka, Méaka a Abed-nega vynesli, usmrtil plamen ohně. 23 A ti tři mui, adrak, Méak a Abed-nego, padli svázaní do rozpálené ohnivé pece. 24 Tu král Nebúkadnesar uasl a chvatně vstal. Otázal se královské rady: “Co jsme nevhodili do ohně tři svázané mue?” Odpověděli králi: “Jistě, králi.” 25 Král zvolal: “Hle, vidím čtyři mue, jsou rozvázaní a procházejí se uprostřed ohně bez jakékoli úhony. Ten čtvrtý se svým vzhledem podobá boímu synu.” 26 I přistoupil Nebúkadnesar k otvoru rozpálené ohnivé pece a zvolal: “adraku, Méaku a Abed-nego, sluebníci Boha nejvyšího, vyjděte a pojděte sem!” adrak, Méak a Abed-nego vyli z ohně. 27 Satrapové, zemtí správci a místodritelé a královská rada se shromádili, aby viděli ty mue, nad jejich těly neměl oheň moc; ani vlas jejich hlavy nebyl sehnut, jejich plátě nedoznaly změny, ani nebyly cítit ohněm. 28 Nebúkadnesar zvolal: “Poehnán buď Bůh adrakův, Méakův a Abed-negův, který poslal svého anděla a vysvobodil své sluebníky, kteří na něj spoléhali. Přestoupili královo slovo a vydali svá těla, aby nemuseli vzdát poctu a klanět se nějakému jinému bohu ne bohu svému. 29 Vydávám rozkaz: Kdokoli z lidí kterékoli národnosti a jazyka by řekl něco proti Bohu adrakovu, Méakovu a Abed-negovu, a je rozsekán na kusy a jeho dům a je učiněn hnojitěm, nebo není jiného Boha, který by mohl vyprostit jako tento Bůh.” 30 A král zařídil, aby se adrakovi, Méakovi a Abed-negovi v babylónské krajině dobře dařilo. 31 Král Nebúkadnesar vem lidem různých národností a jazyků, kteří bydlí na celé zemi: “Rozhojněn buď vá pokoj! 32 Zalíbilo se mi sdělit vám, jaká znamení a jaké divy učinil na mně Bůh nejvyší. 33 Jak veliká jsou jeho znamení, jak mocné jsou jeho divy! Jeho království je království věčné, jeho vladařská moc po vechna pokolení.

Daniel 4

1 Já, Nebúkadnesar, jsem spokojeně pobýval ve svém domě, pln svěesti ve svém paláci. 2 Viděl jsem sen a ten mě vystrail. Představy ve snu na lůku, vidění, která i prola hlavou, mě naplnily hrůzou. 3 Vydal jsem rozkaz, aby ke mně byli uvedeni vichni babylóntí mudrci, aby mi sen vyloili. 4 Přiili tedy větci, zaklínači, hvězdopravci a planetáři. Vyprávěl jsem jim sen, ale jeho výklad mi nemohli oznámit. 5 Konečně ke mně přiel Daniel, který má jméno Beltasar podle jména mého boha; v něm je duch svatých bohů. Vyprávěl jsem mu sen: 6 Beltasare, nejvyší z větců, vím, e v tobě je duch svatých bohů a e ádné tajemství ti nedělá potíe. Pověz mi výklad vidění snu, který jsem viděl. 7 Ve viděních, která mi prola hlavou na mém lůku jsem viděl: Hle, strom stál uprostřed země, jeho výka byla obrovská. 8 Strom rostl a sílil, a jeho výka sahala k nebi. Bylo jej vidět od samého konce země. 9 Měl nádherné listí a mnoho plodů, byla na něm potrava pro vechny. Polní zvíř pod ním nalézala stín, v jeho větvích bydleli nebetí ptáci a sytilo se z něho vechno tvorstvo. 10 Ve viděních, která mi prola hlavou na mém lůku, jsem viděl: Hle, posel, a to svatý, sestupoval z nebe. 11 Mocně volal a nařizoval toto: “Skácejte strom! Osekejte mu větve! Otrhejte mu listí! Rozházejte jeho plody! A uteče zvíř, která byla pod ním, i ptáci z jeho větví! 12 Avak pařez s kořeny ponechte v zemi, sevřený obručí z eleza a bronzu, ve svěí zeleni pole; a je skrápěn nebeskou rosou a se zvíř a se dělí o rostliny země. 13 Jeho srdce a je jiné, ne je srdce lidské, a je mu dáno srdce zvířecí, dokud nad ním neuplyne sedm let. 14 V rozhodnutí nebeských poslů je rozsudek, výpovědí svatých je věc uzavřená. Z toho iví poznají, e Nejvyší má moc nad lidským královstvím a komu chce, je dává; můe nad

ním ustanovit i nejního z lidí.” 15 Tento sen jsem viděl já, král Nebúkadnesar, a ty, Beltasare, mi řekni jeho výklad. ádný z mudrců mého království mi nemohl výklad oznámit. Ty vak jsi toho schopen, nebo v tobě je duch svatých bohů.” 16 Tu Daniel, který měl jméno Beltasar, zůstal skoro hodinu strnulý a jeho mylenky ho plnily hrůzou. Král mu řekl: “Beltasare, snu ani výkladu se nehroz.” Beltasar odpověděl: “Můj pane, ké by sen platil tvým nepřítelům a jeho výklad tvým protivníkům. 17 Strom, který jsi viděl, který rostl a sílil, a jeho výka sahala k nebi a bylo ho vidět po celé zemi, 18 který měl nádherné listí a mnoho plodů, na něm byla potrava pro vechny, pod ním bydlela polní zvěř a v jeho větvích přebývali nebetí ptáci, 19 jsi ty, králi, který jsi rostl a sílil. Tvá velikost rostla, a dosáhla k nebi, tvá vladařská moc a na konec země. 20 Král viděl potom posla, a to svatého, jak sestupoval z nebe a nařizoval: “Skácejte strom a zničte jej, avak pařez s kořeny ponechte v zemi sevřený obručí z eleza a bronzu ve svěí zeleni pole, a je skrápěn nebeskou rosou a a má podíl s polní zvěří, dokud nad ním neuplyne sedm let.” 21 Toto je výklad, králi: Je to rozhodnutí Nejvyšího, které dopadlo na krále, mého pána. 22 Vyenu tě pryč od lidí a bude bydlet s polní zvěří. Za pokrm ti dají rostliny jako dobytku a nechají tě skrápět nebeskou rosou. Tak nad tebou uplyne sedm let, dokud nepozná, e Nejvyí má moc nad lidským královstvím a e je dává, komu chce. 23 A e bylo řečeno, aby byl pařez toho stromu i s kořeny ponechán, tvé království se ti opět dostane, a pozná, e Nebesa mají moc. 24 Ké se ti, králi, zalíbí má rada: Překonej své hříchy spravedlností a svá provinění milostí k strádajícím; snad ti bude prodlouen klid.” 25 To vechno dopadlo na krále Nebúkadnesara. 26 Uplynulo dvanáct měsíců. Král se procházel po královském paláci v Babylóně 27 a řekl: “Zdali není veliký tento Babylón, který jsem svou mocí a silou vybudoval jako královský dům ke slávě své důstojnosti?” 28 Jetě to slovo bylo v ústech krále, kdy se snesl hlas z nebe: “Tobě je to řečeno, králi Nebúkadnesare: Tvé království od tebe odelo. 29 Vyenu tě pryč od lidí a bude bydlet s polní zvěří. Dají ti za pokrm rostliny jako dobytku. Tak nad tebou uplyne sedm let, dokud nepozná, e Nejvyí má moc nad lidským královstvím a e je dává, komu chce.” 30 V tu hodinu se to slovo na Nebúkadnesarovi splnilo. Byl vyhnán pryč od lidí, pojídal rostliny jako dobytek, jeho tělo bylo skrápěno nebeskou rosou, a mu narostly vlasy jako peří orlům a nehty jako drápy ptákům. 31 “Kdy uplynuly ty dny, pozdvihl jsem já Nebúkadnesar své oči k nebi a rozum se mi vrátil. Dobrořečil jsem Nejvyšímu a chválil jsem a velebil Věčně ívého, nebo jeho vladařská moc je věčná, jeho království po vechna pokolení. 32 Vichni obyvatelé země jsou povaováni za nic. Podle své vůle nakládá s nebeským vojskem i s obyvateli země. Není, kdo by mohl zabraňovat jeho ruce a ptát se ho: “Co to dělá?” 33 Tou dobou se mi vrátil rozum a ke slávě mého království mi opět byla vrácena má důstojnost a lesk. Moje královská rada a hodnostáři mě vyhledali, opět jsem byl dosazen do svého království a byla mi přidána mimořádná velikost. 34 Nyní tedy já Nebúkadnesar chválím, vyvyuji a velebím Krále nebes. Vechno jeho dílo je pravda, jeho cesty právo. Ty, kteří si vedou pyně, má moc ponít.”

Daniel 5

1 Král Belasar vystrojil velikou hostinu svým tisíci hodnostářům a před těmito tisíci pil víno. 2 Při popíjení vína poručil Belasar přinést zlaté a stříbrné nádoby, které odnesl Nebúkadnesar, jeho otec, z jeruzalémského chrámu, aby z nich pili král i jeho hodnostáři, jeho eny i eniny. 3 Hned tedy přinesli zlaté nádoby odnesené z chrámu, to je z Boího domu v Jeruzalémě, a pili z nich král i jeho hodnostáři, jeho eny i eniny. 4 Pili víno a chválili bohy zlaté a stříbrné, bronzové, elezné, dřevěné a kamenné. 5 V tu hodinu se ukázaly prsty lidské ruky a něco psaly na omítku zdi královského paláce naproti svícnu. Král viděl zápěstí ruky, která psala. 6 Tu se barva králova obličeje změnila a mylenky ho naplnily hrůzou, poklesl v kyčlích a kolena mu tloukla o sebe. 7 Král mocně zvolal, aby přivedli zaklínače, hvězdopравce a planetáře. Babylónským mudrcům král řekl: “Kdokoli přečte toto písmo a sdělí mi výklad, bude oblečen do purpuru,

na krk mu bude dán zlatý řetěz a bude mít v království moc jako třetí po mně.” 8 Vichni královí mudrci tedy vstoupili, ale nebyli schopni písmo přečíst a oznámit králi výklad. 9 Král Belasar byl pln hrůzy a barva jeho obličeje se změnila. I hodnostáři byli zmateni. 10 Po slovech krále a hodnostářů vela do domu, kde hodovali, královna a řekla: “Králi, navěky buď iv! Nech tě tvé mylenky neplní hrůzou a barva tvého obličeje a se nemění. 11 Je v tvém království mu, v něm je duch svatých bohů. Za dnů tvého otce bylo shledáno, e je osvícený a zběhlý v moudrosti, která je jako moudrost bohů. Král Nebúkadnesar, tvůj otec, ho ustanovil nejvyším z větců, zaklínačů, hvězdopraců a planetářů, ano, tvůj otec, králi, 12 nebo bylo shledáno, e Daniel, jemu král dal jméno Beltasar, má mimořádného ducha a poznání a e je zběhlý ve vykládání snů, řešení záhad a vysvětlování věcí nesnadných. Nech je Daniel nyní zavolán a sdělí výklad.” 13 Daniel byl hned přiveden ke králi. Král se Daniela otázal: “Ty jsi Daniel z judských přesídlenců, kterého přivedl král, můj otec, z Judska? 14 Slyel jsem o tobě, e je v tobě duch bohů a e bylo shledáno, e jsi osvícený a zběhlý v mimořádné moudrosti. 15 Byli ke mně přivedeni mudrci, zaklínači, aby mi přečetli toto písmo a oznámili mi jeho výklad, ale nejsou schopni výklad té věci sdělit. 16 O tobě jsem slyel, e dokáže podat výklad a vysvětlit nesnadné. Nyní tedy, dokáže-li to písmo přečíst a výklad mi oznámit, bude oblečen do purpuru, na krk ti bude dán zlatý řetěz a bude mít v království moc jako třetí.” 17 Daniel na to králi odpověděl: “Své dary si ponech a své odměny dej jinému. To písmo vak králi přečtu a výklad mu oznámím. 18 Sly, králi! Bůh nejvyší dal Nebúkadnesarovi, tvému otci, království a velikost, slávu a důstojnost. 19 Pro velikost, kterou mu dal, se před ním třásli vichni lidé různých národností a jazyků a obávali se ho. Koho chtěl, zabil, koho chtěl, nechal ít, koho chtěl, povýil, koho chtěl, poníil. 20 Kdy se jeho srdce povýilo a jeho duch se stal náramně zpupný, byl svren ze svého královského stolce a jeho sláva mu byla odňata. 21 Byl vyhnán pryč od lidí, jeho srdce se stalo podobné zvířecímu, bydlil s divokými osly, za pokrm mu dávali rostliny jako dobytku a jeho tělo bylo skrápěno nebeskou rosou, dokud nepoznal, e Bůh nejvyší má moc nad lidským královstvím a e nad ním ustanovuje, koho chce. 22 Ani ty, jeho synu Belasare, jsi neponíil své srdce, ačkoli jsi o tom vem věděl, 23 ale povýil ses nad Pána nebes. Přinesli před tebe nádoby z jeho domu a pil jsi z nich víno ty i tvoji hodnostáři, tvé eny i eniny, a chválil jsi bohy stříbrné a zlaté, bronzové, elezné, dřevěné a kamenné, kteří nic nevidí, neslyí ani nevědí. Boha, v jeho rukou je tvůj dech a vechny tvé cesty, jsi vak nevelebil. 24 Proto bylo od něho posláno zápěstí ruky a napsáno toto písmo. 25 Toto pak je písmo, které bylo napsáno: “Mené, mené, tekel ú-parsín”. 26 Toto je výklad těch slov: Mené - Bůh sečetl tvé kralování a ukončil je. 27 Tekel - byl jsi zvaen na vahách a shledán lehký. 28 Peres - tvé království bylo rozlomeno a dáno Médům a Peranům.” 29 Belasar hned poručil, aby Daniela oblékli do purpuru, na krk mu dali zlatý řetěz a rozhlásili o něm, e má v království moc jako třetí. 30 Jetě té noci byl kaldejský král Belasar zabit.

Daniel 6

1 Darjave médský se ujal království ve věku edesáti dvou let. 2 Darjaveovi se zalíbilo ustanovit nad královstvím sto dvacet satrapů, aby byli po celém království. 3 Nad nimi byli tři říjí vládcové, z nich jedním byl Daniel. Těm podávali satrapové hláení, aby se tím král nemusel obtěovat. 4 Daniel pak vynikal nad říské vládce i satrapy, nebo v něm byl mimořádný duch. Král ho zamýlel ustanovit nad celým královstvím. 5 Tu se říjí vládcové a satrapové snaili nalézt proti Danielovi záminku ohledně jeho správy království, ale ádnou záminku ani zlé jednání nalézt nemohli, nebo byl věrný. ádnou nedbalost ani zlé jednání na něm neshledali. 6 Proto si ti mui řekli: “Nenajdeme proti Danielovi ádnou záminku, ledae bychom nali proti němu něco, co se týče zákona jeho Boha.” 7 Říjí vládcové a satrapové se shlukli ke králi a naléhali na něj: “Králi Darjavei, navěky buď iv! 8 Vichni královí vládci, zemtí správcové a satrapové, královská rada a místodritelé se uradili, abys královským výnosem potvrdil zákaz: Kadý, kdo

by se v údobí třiceti dnů obracel v modlitbě na kteréhokoli boha nebo člověka kromě na tebe, králi, a je vhozen do lví jámy. 9 Nyní, králi, vydej zákaz a podepi přípis, který by podle nezruitelného zákona Médů a Peranů nesměl být změněn.” 10 Král Darjave tedy podepsal přípis a zákaz. 11 Kdy se Daniel dověděl, e byl podepsán přípis, veel do svého domu, kde měl v horní pokoji otevřená okna směrem k Jeruzalému. Třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činíval dříve. 12 Tu se ti mui shlukli a přistihli Daniela, jak se modlí a prosí svého Boha o milost. 13 Hned li ke králi a dovolávali se královského zákazu: “Zdali jsi nepodepsal zákaz, e kadý člověk, který by se v údobí třiceti dnů modlil ke kterémukoli bohu nebo člověku kromě k tobě, králi, bude vhozen do lví jámy?” Král odpověděl: “To slovo platí podle nezruitelného zákona Médů a Peranů.” 14 Na to králi řekli: “Daniel z judských přesídlenců, králi, na tebe a zákaz, který si podepsal nedbá. Třikrát za den se modlí svou modlitbu.” 15 Kdy král slyel takovou řeč, byl velmi znechucen. Usilovně přemýlel, jak by Daniela vysvobodil. Namáhal se a do západu slunce, jak by ho vyprostil. 16 Ti mui se vak shlukli ke králi a naléhali na něj: “Věz, králi, podle zákona Médů a Peranů ádný zákaz ani výnos, který král vydá, nesmí být změněn.” 17 Král tedy poručil, aby přivedli Daniela a vhodili ho do jámy, v ní byli lvi. Danielovi řekl: “Ké tě tvůj Bůh, kterého stále uctívá, vysvobodí.” 18 Donesli jeden kámen a poloili ho na otvor jámy. Král jej zapečetil pečetním prstenem svým a pečetními prsteny svých hodnostářů, aby se v Danielově záležitosti nedalo nic změnit. 19 Pak se král odebral do svého paláce a ulehl, ani co pojedl. Nedopřál si ádné obveselení a spánek se mu vyhýbal. 20 Jak se začalo rozednívat, hned za úsvitu, král vstal a chvatně odeel k jámě, kde byli lvi. 21 Kdy přiel k jámě, zarmouceným hlasem zavolal na Daniela. Řekl Danielovi: “Danieli, sluebníku Boha ivého, dokázal tě Bůh, kterého stále uctívá, zachránit před lvy?” 22 Tu Daniel promluvil ke králi: “Králi, navěky bud’ iv! 23 Můj Bůh poslal a svého anděla a zavřel ústa lvům, take mi neublíili. Vdy jsem byl před ním shledán čistý a ani proti tobě, králi, jsem se ničeho zlého nedopustil.” 24 Král tím byl velice potěen a poručil, aby Daniela vytáhli z jámy. Daniel byl tedy z jámy vytaen a nebyla na něm shledána ádná úhona, protoe věřil ve svého Boha. 25 Král pak poručil, aby přivedli ty mue, kteří Daniela udali, a hodili je do lví jámy i s jejich syny a enami. Jetě nedopadli na dno jámy, u se jich zmocnili lvi a rozdrtili jim vechny kosti. 26 Tehdy král Darjave napsal vem lidem různých národností a jazyků, bydlícím po celé zemi: “Rozhojně bud’ vá pokoj! 27 Vydávám rozkaz, aby se v celé mé královské říi vichni třásli před Danielovým Bohem a obávali se ho, nebo on je Bůh ivý a zůstává navěky, jeho království nebude zničeno a jeho vladařská moc bude a do konce. 28 Vysvobozuje a vytrhuje, činí znamení a divy na nebi i na zemi. On vysvobodil Daniela ze lvích spárů.” 29 Danielovi se pak dobře dařilo v království Darjaveově i v království Kýra perského.

Daniel 7

1 V prvním roce vlády Belasara, krále babylónského, viděl Daniel sen, vidění mu prola hlavou na jeho lůku. Hned tedy v hlavních rysech ten sen popsal. 2 Daniel řekl: “Viděl jsem v nočním vidění, hle, čtyři nebeské větry rozbouřily Velké moře. 3 A z moře vystoupila čtyři veliká zvířata, odliná jedno od druhého. 4 První bylo jako lev a mělo orlí křídla. Viděl jsem, e mu byla křídla okubána, bylo pozvednuto od země a postaveno na nohy jako člověk a dáno lidské srdce. 5 Hle, dalí zvíře, druhé, se podobalo medvědu. Bylo postaveno tváří k jedné straně. Mělo v tlamě mezi zuby tři ebra a bylo mu řečeno: “Vstaň a hojně se naer masa!” 6 Potom jsem viděl, hle, dalí zvíře bylo jako levhart a mělo na hřbetě čtyři ptačí křídla. Bylo to zvíře čtyřhlavé a byla mu dána vladařská moc. 7 Potom jsem v nočním vidění viděl, hle, čtvrté zvíře, strané, příerné a mimořádně mocné. Mělo veliké elezné zuby, ralo a drtilo a zbytek rozlapávalo svýma nohama. Bylo odliné ode vech předelých zvířat a mělo deset rohů. 8 Prohlíel jsem rohy, a hle, vyrostl mezi nimi dalí malý roh a tři z dřívějších rohů byly před ním vyvráceny. Hle, na tom rohu byly oči jako oči

lidské a ústa, která mluvila troufale. 9 Viděl jsem, e byly postaveny stolce a e usedl Věkovitý. Jeho oblek byl bílý jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho stolec - plameny ohně, jeho kola - hořící oheň. 10 Řeka ohnivá proudila a vycházela od něho, tisíce tisíců slouily jemu a desetitíce desetitísíců stály před ním. Zasedl soud a byly otevřeny knihy. 11 Tu jsem viděl, e pro ta troufalá slova, která roh mluvil, viděl jsem, e to zvíře bylo zabito, jeho tělo zničeno a dáno k spálení ohněm. 12 Zbylým zvířatům odňali jejich vladařskou moc a byl jim ponechán ivot do určité doby a času. 13 Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; doel a k Věkovitému, přivedli ho k němu. 14 A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali vichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.” 15 Můj duch, můj, Danielův, byl uvnitř své schránky zmatený a vidění, která mi prola hlavou, mě naplnila hrůzou. 16 Přistoupil jsem k jednomu z těch, kteří tam stáli, a prosil jsem ho o hodnověrný výklad toho veho. Řekl mi to a oznámil mi výklad té věci: 17 “Ta čtyři veliká zvířata, to čtyři králové povstanou v zemi. 18 Ale království se ujmou svatí Nejvyšího a budou mít království v drení a na věky, toti a na věky věků.” 19 Chtěl jsem mít jistotu o tom čtvrtém zvířeti, které bylo odliné ode vech ostatních a bylo mimořádně strané: mělo elezné zuby, bronzové drápy, ralo a drtilo a zbytek rozlapávalo svýma nohama, 20 i o deseti rozích, které mělo na hlavě, a o dalím, který vyrostl a před ním tři spadly, toti o tom rohu, který měl oči a ústa mluvící troufale a jevil se větí ne ostatní. 21 Viděl jsem, e ten roh vedl válku proti svatým a přemáhal je, 22 a přiel Věkovitý a soud byl předán svatým Nejvyšího; nadela doba a království dostali do drení svatí. 23 Řekl toto: “Čtvrté zvíře - na zemi bude čtvrté království, to se bude ode vech království liit; pozře celou zemi, podupe ji a rozdrtí. 24 A deset rohů - z toho království povstane deset králů. Po nich povstane jiný, ten se bude od předchozích liit a sesadí tři krále. 25 Bude mluvit proti Nejvyšímu a bude hubit svaté Nejvyšího. Bude se snait změnit doby a zákon. Svatí budou vydáni do jeho rukou a do času a časů a poloviny času, 26 avak zasedne soud a vladařskou moc mu odejmou, a bude úplně vyhlazen a zahuben. 27 Království, vladařská moc a velikost vech království pod celým nebem budou dány lidu svatých Nejvyšího. Jeho království bude království věčné a vechny vladařské moci ho budu uctívat a poslouchat.” 28 Zde končí to slovo. Já, Daniel, jsem se velice zhrozil těch mylenek, barva mé tváře se změnila, ale to slovo jsem uchoval ve svém srdci.

Daniel 8

1 V třetím roce kralování krále Belasara ukázalo se mně, Danielovi, vidění, po onom, které se mi ukázalo na počátku. 2 Viděl jsem ve vidění - byl jsem ve vidění na hradě úanu v élamské krajině - viděl jsem tedy ve vidění, e jsem u řeky Úlaje: 3 Pozvedl jsem oči a spatřil jsem, hle, jeden beran stál před řekou a měl dva rohy. Ty rohy byly veliké, jeden vak byl větí ne druhý; větí vyrostl jako poslední. 4 Viděl jsem berana trkat směrem k moři, na sever a na jih. ádné zvíře před ním neobstálo a nikdo nic nevyprostil z jeho moci. Dělal, co se mu zlíbilo, a vzmohl se. 5 Pozoroval jsem, a hle, ze západu přicházel kozel na celou zemi, ale země se nedotýkal. Ten kozel měl mezi očima nápadný roh. 6 Přiel a k dvourohému beranovi, kterého jsem viděl stát nad řekou. Přiběhl k němu silně rozzuřen. 7 Viděl jsem, e dostihl berana, rozlíceně do něho vrazil a zlomil mu oba rohy a beran neměl sílu mu odolat. Kozel ho povalil na zem a rozlapal a nebyl nikdo, kdo by berana vyprostil z jeho moci. 8 Kozel se velice vzmohl. Kdy byl na vrcholu moci, zlomil se ten velký roh a místo něho vyrostly čtyři nápadné rohy do čtyř nebeských větrů. 9 Z jednoho z nich vyrazil jeden maličký roh, který se velmi vzmáhal na jih a na východ i k nádherné zemi. 10 Vzmohl se tak, e sahal a k nebeskému zástupu, srazil na zem část toho zástupu, toti hvězd, a rozlapal je. 11 Vypjal se a k veliteli toho zástupu, zruil kadodenní obě a rozvrátil příbytek jeho svatyně. 12 Zástup byl sveden ke vzpouře proti kadodenní oběti. Pravdu srazil na zem a dařilo se mu, co činil. 13 Slyel jsem, jak jeden svatý mluví. Jiný

svatý se toho mluvícího otázel: “Jak dlouho bude platit vidění o kadodenní oběti a o vzpouře, která pustoí a dovoluje lapat po svatyni i zástupu?” 14 Řekl mi: “A po dvou tisících a třech stech večerech a jitrech dojde svatyně spravedlnosti.” 15 Kdy jsem já Daniel uviděl to vidění a snail se mu porozumět, hle, postavil se naproti mně kdosi podobný mui 16 a uslyel jsem nad Úlajem lidský hlas, který takto volal: “Gabrieli, vysvětli mu to vidění.” 17 Přišel tedy tam, kde jsem stál; zatímco přicházel, byl jsem ohromen a padl jsem tváří k zemi. Řekl mi: “Pochop, lidský synu, e to vidění se týká doby konce.” 18 Kdy se mnou mluvil, leel jsem v mrákotách tváří na zemi. Dotkl se mě a postavil mě na mé místo. 19 Řekl : “Hle, sdělím ti, co se stane v posledním hrozném hněvu, nebo se to týká konce času. 20 Dvourohý beran, kterého jsi viděl, jsou králové médtí a pertí. 21 Chlupatý kozel je král řecký a veliký roh, který měl mezi očima, je první král. 22 To, e se roh zlomil a místo něho vyvstaly čtyři, znamená, e vyvstanou čtyři království z toho pronároda, ale nebudou mít jeho sílu. 23 Ke konci jejich kralování, a se naplní míra vzpurných, povstane král nestoudný, který bude rozumět hádankám. 24 Bude zdatný svou silou, a nejen svou silou, bude přináet neobyčejnou zkázu a jeho konání bude provázet zdar. Uvrhne do zkázy zdatné a lid svatých. 25 Obezřetně a se zdarem bude jeho ruka lstivě jednat; ve svém srdci se bude vypínat, nerueně uvrhne do zkázy mnohé. Postaví se proti Veliteli velitelů, avak bude zlomen bez zásahu ruky. 26 Vidění o večerech a jitrech, jak ti bylo pověděno, je pravdivé. Ty pak podr to vidění v tajnosti, nebo se uskuteční za mnoho dnů.” 27 Já Daniel jsem zůstal bez sebe a byl jsem těce nemocen po řadu dní. Pak jsem vstal a konal své povolání u krále. asl jsem nad tím viděním, ale nikdo to nechápal.

Daniel 9

1 V prvním roce vlády Darjavee, syna Achavéroova, který byl médského původu a byl králem nad královstvím kaldejským, 2 v tom prvním roce jeho kralování jsem já Daniel porozuměl z knih počtu roků, o nich se stalo slovo Hospodinovo proroku Jeremjáovi; vyplní se, e Jeruzalém bude po sedmdesát let v troskách. 3 Obrátil jsem se k Panovníku Bohu, abych ho vyhledal modlitbou a prosbami o smilování v postu, íněném rouchu a popelu. 4 Modlil jsem se k Hospodinu, svému Bohu, a vyznával se mu slovy: “Ach, Panovníku, Boe veliký a hrozný, který dbá na smlouvu a milosrdenství vůči těm, kteří tě milují a dodrují tvá přikázání! 5 Zhřeili jsme a provinili se, jednali jsme svévolně, bouřili se a uchýlili od tvých přikázání a soudů. 6 A neposlouchali jsme tvé sluebníky proroky, kteří mluvili ve tvém jménu naim králům, naim velmoům, naim otcům a vemu lidu země. 7 Na tvé straně, Panovníku, je spravedlnost, na nás je zjevná hanba a do tohoto dne; je na kadém judském mui, na obyvatelích Jeruzaléma, na celém Izraeli, na blízkých i dalekých, ve vech zemích, do nich jsi je rozehnal pro jejich zpronevěru, které se vůči tobě dopustili. 8 Hospodine, na nás je zjevná hanba, na naich králích, na naich velmoích a na naich otcích, nebo jsme proti tobě zhřeili. 9 Na Panovníku, naem Bohu, závisí slitování a odpuštění, nebo jsme se bouřili proti němu 10 a neposlouchali jsme Hospodina, naeho Boha, a neřídili se jeho zákony, které nám vydával skrze své sluebníky proroky. 11 Celý Izrael přestoupil tvůj zákon a odchýlil se a neposlouchal tebe. Na nás je vylita kletba a zlořečení, jak je o tom psáno v zákoně Mojíe, Boího sluebníka, protoe jsme proti tobě hřeili. 12 Dodrel jsi své slovo, které jsi promluvil proti nám a proti naim soudcům, kteří nás soudili, e uvede na nás zlo tak veliké, e takové nebylo učiněno pod celým nebem; tak bylo učiněno v Jeruzalémě. 13 Jak je psáno v zákoně Mojíově, přilo na nás vechno to zlo. Neprosili jsme Hospodina, svého Boha, o shovívavost a neodvrátili se od svých nepravostí a nejednali prozíravě podle jeho pravdy. 14 Proto Hospodin bděl nad tím zlem a uvedl je na nás, nebo Hospodin, ná Bůh, je spravedlivý ve vech svých činech, které koná, ale my jsme ho neposlouchali. 15 Nyní, Panovníku, ná Boe, který jsi svůj lid vyvedl z egyptské země pevnou rukou, a tak sis učinil jméno, jaké má a dodnes, zhřeili jsme, byli jsme svévolní. 16 Panovníku, nech se prosím podle tvé vekeré spravedlnosti odvrátí tvůj hněv a tvé rozhořčení

od tvého města Jeruzaléma, tvé svaté hory, nebo pro nae hříchy a viny naich otců je Jeruzalém a tvůj lid tupen vemi, kteří jsou kolem nás. 17 Nyní tedy, Boe ná, sly modlitbu svého sluebníka a jeho prosby o smilování a rozjasni tvář nad svou zpustoenou svatyní, kvůli sobě, Panovníku. 18 Nakloň, můj Boe, své ucho a sly, otevři své oči a viz, jak jsme zpustoeni my i město, které se nazývá tvým jménem. Vdy ne pro své spravedlivé činy ti předkládáme své prosby o smilování, ale pro tvé velké slitování. 19 Panovníku, sly! Panovníku, odpus! Panovníku, pozoruj a jednej! Neprodlévej! Kvůli sobě, můj Boe! Vdy tvé město i tvůj lid se nazývá tvým jménem.” 20 Jetě jsem rozmlouval a modlil se, vyznával hřích svůj i hřích Izraele, svého lidu, a předkládal Hospodinu, svému Bohu své prosby o smilování za svatou horu Boí, 21 tedy jetě jsem rozmlouval v modlitbě, kdy Gabriel, ten mu, kterého jsem prve viděl ve vidění, spěně přilétl a dotkl se mě v době večerního obětního daru. 22 Poučil mě, kdy se mnou mluvil. Řekl: “Danieli, nyní jsem vyel, abych ti poslouil k poučení. 23 Prve při tvých prosbách o smilování vylo slovo a já jsem přiel, abych ti je oznámil, nebo jsi vzácný Bohu. Pochop to slovo a rozuměj vidění. 24 Sedmdesát týdnů let je stanoveno tvému lidu a tvému svatému městu, ne bude skoncováno s nevěrností, ne budou zapečetěny hříchy, ne dojde k zprotění viny, k uvedení věčné spravedlnosti, k zapečetění vidění a prorocství, k pomazání svatyně svatých. 25 Věz a pochop! Od vyjití slova o navrácení a vybudování Jeruzaléma a k pomazanému vévodovi uplyne sedm týdnů. Za edesát dva týdny bude opět vybudováno prostranství a příkop. Ale budou to svízelné doby. 26 Po uplynutí edesáti dvou týdnů bude pomazaný zahlazen a nebude ji. Město a svatyni uvrhne do zkázy lid vévody, který přijde. Sám skončí v povodni, ale a do konce bude válka. Je rozhodnuto o pustoení. 27 Vnutí svou smlouvu mnohým v jednom týdnu a v polovině toho týdne zastaví obětní hod i obě přídatnou. Hle, pustoitel na křídlech ohyzdné modly, ne se naplní čas a na pustoitele bude vylito rozhodnutí.”

Daniel 10

1 V třetím roce vlády Kýra, krále perského, bylo Danielovi, který byl pojmenován Beltasar, zjeveno slovo. A to slovo je pravdivé; týká se velké strasti. Pochopil to slovo. Pochopení mu bylo dáno ve viděních. 2 V těch dnech jsem já, Daniel, truchlil po celé tři týdny. 3 Chutný chléb jsem nejedl, maso a víno jsem nevzal do úst, ani jsem se nepotíral mastí a do uplynutí celých tří týdnů. 4 Dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce jsem byl na břehu veliké řeky zvané Chidekel. 5 Pozvedl jsem oči a spatřil jsem, hle, jakýsi mu oblečený ve lněném oděvu. Na bedrech měl pás z třpytivého zlata z Úfazu. 6 Tělo měl jako chrysolit, tvář jako blesk, oči jako hořící pochodně, pae a nohy jako lesknoucí se bronz a zvuk jeho slov byl jako hrozný hluk. 7 Já Daniel jsem to vidění viděl sám. Mui, kteří byli se mnou, ádné vidění neviděli, ale padlo na ně veliké zděšení a uprchli do úkrytu. 8 Zůstal jsem sám a viděl jsem to veliké vidění, ale nezůstala ve mně síla. Velebnost mé tváře se změnila a byla zcela poruena; nezachoval jsem si sílu. 9 Slyel jsem zvuk jeho slov a jak jsem zvuk jeho slov uslyel, přily na mě mráky a padl jsem na tvář, toti tváří na zem. 10 A hle, dotkla se mě ruka a zatřásla mnou, take jsem se pozvedl na kolena a dlaně rukou. 11 Mu mi řekl: “Danieli, mui vzácný, pochop slova, která k tobě budu mluvit. Stůj na svém místě. Jsem poslán k tobě.” Kdy se mnou mluvil to slovo, stál jsem a chvěl jsem se. 12 Řekl mi: “Neboj se, Danieli, nebo od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyena a já jsem proto přiel. 13 Avak ochránce perského království stál proti mně po jednadvacet dní. Dokud mi nepriel na pomoc Míkael, jeden z předních ochránců, zůstal jsem tam u perských králů. 14 Přiel jsem, abych tě poučil o tom, co potká tvůj lid v posledních dnech, nebo vidění se týká těchto dnů.” 15 Kdy ke mně promluvil tato slova, sklonil jsem tvář k zemi a oněměl jsem. 16 A hle, kdosi podobný lidským synům se dotkl mých rtů. Otevřel jsem ústa a promluvil jsem k tomu, který stál proti mně: “Můj pane, pro to vidění mě sevřely křeče a nezachoval jsem si sílu. 17 Jak by mohl sluebník tohoto mého pána mluvit s

tímto mým pánem? Od té doby není ve mně síla a nezůstal ve mně dech.” 18 Opět se mě dotkl kdosi, kdo vypadal jako člověk, a dodal mi sílu. 19 Řekl: “Neboj se, mui vzácný, pokoj tobě! Vzchop se, vzchop se!” Kdy se mnou mluvil, nabyl jsem síly. Řekl jsem: “A můj pán mluví, nebo jsem ji posílen.” 20 Řekl: “Víš, proč jsem k tobě přiel? Nyní se opět vrátím, abych bojoval s ochráncem Peranů. Odcházím, a hle, přichází ochránce Řeků. 21 Zajisté, oznámím ti, co je zapsáno ve spisu pravdy. Není nikoho, kdo by mi dodával sílu v těch věcech, kromě vaeho ochránce Míkaela.”

Daniel 11

1 “V prvním roce vlády Darjavee médského jsem stál při něm, abych mu dodával sílu a byl mu zátitou. 2 Nyní ti tedy oznámím pravdu: Hle, v Persii povstanou jetě tři králové. Čtvrtý pak nabude většího bohatství ne ostatní. Jakmile získá sílu ze svého bohatství, vyburcuje vechno proti řeckému království. 3 Povstane vak bohatýrský král, bude vládnout nad obrovskou říí a dělat, co se mu zlíbí. 4 Ale a bude pevně stát, bude jeho království rozlomeno, rozděleno podle čtyř nebeských větrů, avak ne jeho potomkům; nebude to u říe, jaké vládl on, nebo jeho království bude rozvráceno a dostane se jiným, nikoli jím. 5 Tu se vzmue král Jihu, ale jeden z jeho velitelů se vzmue víc ne on a bude vládnout. Bude vládnout nad nesmírnou říí. 6 Po uplynutí několika let se spojí: dcera krále Jihu přijde ke králi Severu, aby ujednala smír; avak pae si neuchová sílu, jeho pae neobstojí. Dcera bude v té době vydána záhubě i s těmi, kteří ji přivedli, i s tím, který ji zplodil, a s tím, kdo jí byl oporou. 7 Avak na jeho místo postoupí výhonek z jejích kořenů, přitáhne proti vojsku a vejde do pevnosti krále Severu a bude tam prosazovat svou sílu. 8 I jejich bohy s jejich litými sochami a vzácnými nádobami, stříbro a zlato odveze do zajetí do Egypta; pak několik let nechá krále Severu na pokoji. 9 Ten sice vtrhne do království krále Jihu, ale vrátí se do své země. 10 Jeho synové vak budou válčit a shromádí nesmírné mnoství vojska. Jeden z nich přitáhne, přiene se jako povodeň a bude válčit dál a k jeho pevnosti. 11 Král Jihu se rozhořčí, vytáhne a bude sním, s králem Severu, bojovat; ten sice postaví nesmírné mnoství vojska, ale to mnoství bude vydáno do rukou onoho. 12 To mnoství bude odvedeno. Jeho srdce zpsychne. Pobije desetitisíce, avak moc si neudrží. 13 Král Severu se vrátí a postaví jetě nesmírnější mnoství, ne bylo první, a po určité době, po několika letech, přitáhne s velikým vojskem a obrovským vybavením. 14 V té době se mnozí postaví proti králi Jihu a synové rozvratníků tvého lidu se pozdvihnou, aby se potvrdilo vidění, avak klesnou. 15 Král Severu opět přitáhne, nasype náspy a zmocní se opevněného města. Pae Jihu neobstojí, ani lid jeho vybraných sborů nebude mít sílu, aby obstál. 16 Ten, který přitáhne proti němu, bude dělat, co se mu zlíbí, a nikdo před ním neobstojí. Zastaví se i v nádherné zemi a jeho ruka přinese zkázu. 17 Pojme úmysl zmocnit se celého království, ujedná s ním smír a dá mu jednu z dcer, aby království strhla do zkázy. Ale ona nebude stát při něm. 18 Pak obrátí tvář k ostrovům a mnohých se zmocní, avak jeden konsul učiní přítr jeho tupení; a nejen to: jeho tupení mu oplatí. 19 Obrátí tedy tvář k pevnostem své země, ale klesne, padne a nenajdou ho. 20 Na jeho místo povstane někdo, kdo dá projít výběřčímu vzneeným královstvím, ale po několika letech bude zlomen, a to ani hněvem ani bojem. 21 Na jeho místo povstane Opovreníhodný. Královská důstojnost mu nebude udělena, nýbr nerueně přitáhne a úskočně se zmocní království. 22 Jako povodní budou před ním odplaveny a zlomeny pae protivníků, právě tak i vůdce smlouvy. 23 S těmi, kteří se s ním spojí, bude jednat lstivě. Opovalivě vytáhne s hrstkou pronároda. 24 Nerueně přitáhne do irných krajín a učiní, co nečinili jeho otcové ani otcové jeho otců. Rozdělí mezi své lidi loupe, kořist a majetek a opevněným místům bude strojit úklady, a do času. 25 Vyburcuje svou sílu i srdce proti králi Jihu, potáhne s velikým vojskem. Král Jihu s vojskem velice velkým a zdatným se s ním utká v boji, ale neobstojí, protoe mu budou nastrojeny úklady. 26 Ti toti, kteří jídají jeho lahůdky, ho zlomí, jeho vojsko bude odplaveno, mnoho jich bude skoleno a padne. 27 Srdce obou těch králů budou plná zloby a u jednoho

stolu budou mluvit le, ale nezdaří se to, nebo konec je ještě odložen do jistého času. 28 Navrátí se tedy do své země s velikým jméním, ale jeho srdce bude proti svaté smlouvě. Podle toho bude jednat; pak se vrátí do své země. 29 Po jistém čase opět potáhne proti Jihu, ale podruhé to nebude tak jako poprvé. 30 Přitáhne na něj loďstvo Kitejců a bude zkruen. Opět bude soptit a jednat proti svaté smlouvě. Obrátí se a přikloní k těm, kdo opustili svatou smlouvu. 31 Jeho pae se napřáhnou a znesvěťí svatyni i pevnost, vymytí kadodenní obě a dají tam ohyzdnou modlu pustoitele. 32 Ty, kteří jednají svévolně vůči smlouvě, přivede úslisnostmi k rouhání. Avak lid, ti, kteří se znají ke svému Bohu, zůstanou pevní a budou podle toho jednat. 33 Prozíraví v lidu budou poučovat mnohé, ale budou po nějaký čas klesat pod mečem a plamenem, zajetím a loupejí. 34 Kdy budou klesat, naleznou trochu pomoci, ale mnozí se k nim připojí úskočně. 35 Někteří z prozíravých budou klesat, budou zkroueni, tříbeni a běleni pro dobu konce, toti do jistého času. 36 Král bude dělat, co se mu zlíbí, bude se vypínat a činit větím nad kadého boha a bude divně mluvit i proti Bohu bohů, co mu nepříslu, a bude ho provázet zdar, dokud se nedovří hrozný hněv, nebo rozhodnutí bude vykonáno. 37 Nepřikloní se ani k bohům svých otců ani k Oblíbenci en, nepřikloní se k ádnému bohu, nebo se bude činit větím nade vechny. 38 Jen boha pevností bude cítit na jeho místě, zlatem, stříbrem, drahokamem a drahocennostmi bude cítit boha, kterého jeho otcové neznali. 39 Cizího boha uvede do opevněných pevností; kdo ho uzná, toho zahrne slávou. Takovým svěří vládu nad mnohými a jako odměnu jim přidělí půdu. 40 V době konce se s ním srazí král Jihu, ale král Severu proti němu zaútočí s vozbou a jízdou a obrovským loďstvem. Přitáhne proti zemím, zaplaví je a potáhne dál. 41 Přitáhne i do nádherné země a mnozí klesnou. Z jeho rukou uniknou jen tito: Edóm, Moáb a přední z Amónovců. 42 Vztáhne svou ruku na četné země; ani egyptská země nevyvázne. 43 Získá vládu nad skrytými poklady zlata a stříbra a velmi egyptskými drahocennostmi. V jeho průvodu budou i Lúbijci a Kúijci. 44 Ale vyděsí ho zprávy z východu a ze severu. Vytáhne s velikým rozhořčením, aby mnohé zahladil a vyhubil jako klaté. 45 Postaví své přepychové stany od moří k hoře svaté nádhery. Pak přijde jeho konec a nikdo mu nepomůe.”

Daniel 12

1 “V oné době povstane Míkael, velký ochránce, a bude stát při synech tvého lidu. Bude to doba souení, jaké nebylo od vzniku národa a do této doby. V oné době bude vyprotěn tvůj lid, kadý, kdo je zapsán v Knize. 2 Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k ivotu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze. 3 Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navdy. 4 A ty, Danieli, udruj ta slova v tajnosti a zapeče tuto knihu a do doby konce. Mnozí budou zmateně pobíhat, ale poznání se rozmnoí.” 5 Já Daniel jsem viděl toto: Hle, povstali dva dalí mui, jeden na tomto břehu veletoku, druhý na onom břehu veletoku, 6 a ten se otázal mue oblečeného ve lněném oděvu, který byl nad vodami veletoku: “Kdy nastane konec těch podivuhodných věcí?” 7 I slyel jsem mue oblečeného ve lněném oděvu, který byl nad vodami veletoku. Zvedl svou pravici i levici k nebi a přísahal při ivém navěky, e k času a časům a k polovině, a se dovrí roztržení moci svatého lidu, dovrí se i vechno toto. 8 Slyel jsem, ale neporozuměl jsem. Řekl jsem: “Můj pane, jaké bude zakončení toho veho?” 9 Řekl: “Jdi, Danieli, tajuplná a zapečetěná budou ta slova a do doby konce. 10 Mnozí se vytríbí, zbělí a budou vyzkoueni. Svévolníci budou jednat svévolně; ádný svévolník se nepoučí, ale prozíraví se poučí. 11 Od doby, kdy bude odstraněna kadodenní obě a vztyčena ohyzdná modla pustoitele, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní. 12 Blaze tomu, kdo se v důvěře dočká tisíce tří set třiceti pěti dnů. 13 Ty vytrvej do konce. Pak odpočine, ale na konci dnů povstane ke svému údělu.

Ozeá 1

1 Slovo Hospodinovo, které se stalo k Ozeáovi, synu Beérovu, za judských králů Uzijáe, Jótama, Achaza a Chizkijáe a za izraelského krále Jarobeáma, syna Jóaova. 2 Začíná Hospodinova řeč skrze Ozeáe. Hospodin Ozeáovi řekl: “Jdi, vezmi si nevěstku a ze smilstva měj děti. Země jen smilní a smilní, odvrací se od Hospodina.” 3 On tedy el a vzal si Gomeru, dceru diblajimskou. Ta otěhotněla a porodila mu syna. 4 I řekl mu Hospodin: “Pojmenuj ho Jizreel, nebo já zakrátko potrestám Jehúův dům za krev prolitou v Jizreelu; zruím království izraelského domu. 5 Stane se v onen den, e přelomím Izraelovo lučítě v dolině Jizreelu.” 6 Opět otěhotněla a porodila dceru. Řekl mu: “Pojmenuj ji Lórucháma (to je Neomilostněná), protoe nadále nebudu izraelskému domu milostiv; dost jsem jim promíjel. 7 Domu judskému vak budu milostiv. Zachráním je skrze sebe, Hospodina, jejich Boha; nezachráním je lukem, mečem a válkou, koni a jezdci.” 8 Kdy odstavila Lóruchámu, otěhotněla a porodila syna. 9 I Řekl: “Pojmenuj ho Lóami (to je Nejste-lid-můj), nebo vy nejste můj lid a já nejsem vá Bůh.”

Ozeá 2

1 Izraelských synů bude vak zase jak mořského písku: nikdo je nezměří, nikdo je nesečte. Na místě, kde se jim říká: “Nejste lid můj”, bude se jim říkat: “Synové ivého Boha.” 2 Synové judtí a synové izraeltí budou pospolu shromážděni, ustanoví si jedinou hlavu a vyjdou z této země. Veliký bude den Jizreelu. 3 Řekněte svým bratřím: “Lide můj”, svým sestřím: “Omilostněná”. 4 Ved'te spor proti své matce, ved'te spor, vdy ona není mou enou a já nejsem jejím muem. A odstraní ze své tváře znamení smilství, zprostřed svých nader znak cizoloství! 5 Jinak ji svléknu do naha, vystavím ji, jak byla v den svého zrození. Učiním v ní pou, obrátím ji v suchopár, umořím ji ízní. 6 Ani nad jejími syny se neslituji, jsou to synové smilstva. 7 Smilstva se dopoutí jejich matka, hanebnosti jejich rodička; říká: “Půjdu za svými milenci, kteří mi dávají vodu a chléb, vlnu a len, olej a nápoje.” 8 Proto zahradím tvou cestu hloím. Postavím před ni zeď, aby nenala své stezky. 9 Bude se honit za svými milenci, ale nedostihne je, bude je hledat, ale nenajde je. Pak si řekne: “Půjdu a vrátím se ke svému prvnímu mui, tehdy mi bývalo lépe ne ted'.” 10 Nechce pochopit, e já jsem jí dával obilí, mot i čerstvý olej, e jsem ji zahrnoval stříbrem a zlatem - a oni to dávali Baalovi. 11 Proto vezmu své obilí zpět v jeho době, i mot v příhodný čas; strhnu z ní svou vlnu i svůj len, je měly přikrývat její nahotu. 12 Tehdy odkryji její hanbu před zraky jejích milenců. ádný ji nevytrhne z mé ruky. 13 Vemu jejímu veselí učiním přítr, jejím svátkům, novoluním i dnům odpočinku, vem jejím slavnostem. 14 Zpustoím její révu i fíkovník, o nich říká: “To je má odměna, kterou mi dali moji milenci.” Proměním je v divočinu, bude je poírat polní zvěř. 15 Ztrestám ji za dny baalů, e jim pálí kadidlo a zdobí se kroukem a náhrdelníkem, e chodí za svými milenci a na mne zapoměla, je výrok Hospodinův. 16 Proto ji přemluvím, uvedu ji na pou, budu jí promlouvat k srdci. 17 Zas jí dám její vinice, dolinu Akór jako bránu k naději. Tam mi opět odpoví jako za dnů mládí, jako v den, kdy vystoupila z egyptské země. 18 V onen den, je výrok Hospodinův, bude ke mně volat: “Můj mui”, a nenazve mě u: “Můj Baale”. 19 Odstráním z jejích úst jména baalů; jejich jména nebude u nikdo připomínat. 20 V onen den pro ně uzavřu smlouvu s polní zvěří a s nebeským ptactvem i se zeměplazy. Vymýtím ze země luk, meč i válku a dám jim uléhat v bezpečí. 21 Zasnoubím si tě navěky, zasnoubím si tě spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním, 22 zasnoubím si tě věrností a pozná Hospodina. 23 V onen den odpoví, je výrok Hospodinův, odpovím nebesům a ona odpovědí zemi, 24 země pak odpoví obilím motu a oleji a ony odpovědí Jizreelu (to je Bůh rozsívá). 25 Vseji jej pro sebe do země, Neomilostněné budu milostiv, těm, kdo Nejsou-lid-můj, řeknu: “Tys můj lid”, a on řekne: “Můj Boe!”

Ozeá 3

1 Hospodin mi řekl: “Jdi opět a miluj enu, milenku jiného, cizolonici. Právě tak miluje Hospodin izraelské syny, i kdy se obracejí za jinými bohy a milují koláče z hroznů.” 2 Opatřil jsem si ji tedy za patnáct ekelů stříbra a za půldruhého chómeru ječmene. 3 Řekl jsem jí: “Po mnoho dní zůstane se mnou, nebude smilnit, nebude patřit jinému; také já budu jen s tebou.” 4 Po mnoho dní zůstanou izraeltí synové bez krále, bez velmoe, bez obětních hodů, bez posvátného sloupu, bez efódu a domácích bůků. 5 Potom se vak izraeltí synové obrátí a budou hledat Hospodina, svého Boha, i svého krále Davida. Se strachem přiběhnou k Hospodinu a jeho dobrotě v posledních dnech.

Ozeá 4

1 Slyte slovo Hospodinovo, synové izraeltí! Hospodin vede při s obyvateli země, protoe není věrnost ani milosrdenství ani poznání Boha v zemi. 2 Kletby a přetvářka, vrady a krádee a cizoloství se rozmohly, krveprolití stíhá prolitou krev. 3 Proto země truchlí, chřadnou vichni její obyvatelé, polní zvěř a nebeské ptactvo; hynou i mořské ryby. 4 Nikdo se nepři, nechtěj druhého kárat! Tvůj lid, kněe, jako by chtěl vést při, 5 ale upadne za dne, a za noci upadne s tebou prorok; zahladím i tvou matku. 6 Můj lid zajde, protoe odmítá poznání. Ty jsi zavrhl poznání a já zavrhnou tebe; nebude mým knězem. Zapoměls na zákon svého Boha; i já zapomenu na tvé syny. 7 Čím je jich víc, tím více proti mně hřeí; já jejich váenost zlehčím. 8 Krmí se oběti mého lidu za hřích, přiklánějí se k jeho nepravostem. 9 Proto dojde jak na lid, tak na kněze. Ztrestám ho za jeho cesty, za jeho skutky mu odplatím. 10 Budou jíst, a nenasytí se, budou smilnit, a nerozmohou se, protoe opustili Hospodina 11 a hleděli si smilstva, vínem a motem omamují srdce. 12 Můj lid se doptává svého dřeva, jeho hůlka mu předpovídá; tak jej zavádí duch smilstva. Smilstvím se odvrací od svého Boha. 13 Obětují na vrcholcích hor, na pahorcích pálí kadidlo, pod dubem a topolem a kdejakým posvátným stromem, protoe jejich stín je příjemný. Proto vae dcery smilní, vae snachy cizoloí. 14 Ale nepotrestám za smilstvo jen vae dcery, za cizoloství vae snachy. Vdy sami kněi se spolčují s nevěstkami, s kněkami obětují! Je to lid nerozumný, padne. 15 Jestli smilní ty, Izraeli, a se neproviňuje Juda. Nevcházejte do Gilgálu, neputujte do Bét-ávenu, nepřisahejte: “Jakoe iv je Hospodin!” 16 Izrael je umíněný jako umíněná kráva. Má je teď Hospodin pást volně jako beránka? 17 Spolčencem modlářských stvůr se stal Efrajim, nech ho být. 18 Propadl modlářským pitkám, smilní a smilní, jsou posedlí hanebnou láskou, ta je jim títem. 19 Bude jim úzko, vítr je zachvátí svými perutěmi, za svoje oběti se budou stydět.

Ozeá 5

1 Slyte to, kněi, napni pozornost, dome izraelský, naslouchej, dome královský, nebo vám byl svěřen soud. Stali jste se vak osidlem pro Mispu, rozprostřenou síť na Táboru, 2 jámou, kterou vyhloubili odpadlíci. Ale já je vechny ztrestám. 3 Zním Efrajima, Izrael se přede mnou neukryje. Kdykoli, Efrajime, svádí ke smilstvu, bývá Izrael poskvrněn. 4 Jejich skutky jim nedovolí vrátit se k jejich Bohu; je v nich duch smilstva, neznají Hospodina. 5 Ten, jen je Pýchou Izraele, obrátí se proti němu. Izrael i Efrajim upadnou pro svoji nepravost, upadne s nimi i Juda. 6 Se svým bravem a skotem pak půjdou hledat Hospodina, ale nenajdou. Unikl jim. 7 Zachovali se vůči Hospodinu věrolomně, zplodili cizí syny. Nyní je i s jejich podíly pohltí novoluní. 8 Zatrubte v Gibeji na polnici, na pozoun v Rámě, křičte na poplach v Bét-ávenu!

Táhnou proti tobě, Benjamíne! 9 Efrajim bude vzbuzovat úděs v den, kdy bude ztrestán; izraelské kmeny seznamují s pravdou. 10 Judtí velmoové jsou jako ti, kdo přenáejí mezníky. Vyleji na ně svou prchlivost jako vodu. 11 Efrajim bude poroben a zkruen soudem, protoe se rád honí za vástem. 12 Budu Efrajimovi jako hnisavá rána a jako kostier Judovu domu. 13 Kdy spatřil Efrajim svoji nemoc a Juda svou otevřenou ránu, el Efrajim k Aúrovi, poslal k velkokráli. Ten vás vak vyléčit nemůe, vai otevřenou ránu nevyhojí! 14 Nebo já budu na Efrajima jako mladý lev, na Judův dům jako lvíče. Já, já rozsápu a odejdu, uchvátím a nikdo nevysvobodí. 15 Odejdu, vrátím se ke svému místu, dokud nevyznají svou vinu a nezačnou mě hledat. Ve svém souení mě budou hledat za úsvitu.

Ozeá 6

1 “Pojďte, vrame se k Hospodinu, on nás rozsápal a také zhojí, zranil nás a také obváe. 2 Po dvou dnech nám vrátí ivot, třetího dne nám dá povstat a my před ním budeme ít. 3 Poznávejme Hospodina, usilujme ho poznat. Jako jitřenka, tak jistě on vyjde. Přejde k nám jako přívaly deů a jako jarní dé, jen svlauje zemi.” 4 Co mám s tebou dělat, Efrajime? Co mám s tebou dělat, Judo? Vae zbonost je jak jitřní obláček, jako rosa, která hned po ránu mizí. 5 Proto jsem je otesával skrze proroky, ubíjel jsem je výroky svých úst; z mých soudů nad tebou ti vzejde světlo. 6 Chci milosrdenství, ne obě, poznání Boha je nad zápal. 7 Oni vak po způsobu lidí přestoupili smlouvu, ve vem se vůči mně zachovali věrolomně. 8 Gileád je městem těch, kdo páchají ničemnosti, městem krvavých stop. 9 Jako hordy na někoho číhající spolčují se kněí, vradí na cestě do ekemu, prosazují své mrzké plány. 10 V izraelském domě vidím stranou věc: Izrael se tam poskvrňuje Efrajimovým smilstvem. 11 A tobě, Judo, nastane eň, a změním úděl svého lidu.

Ozeá 7

1 Kdy chci léčit Izraele, vychází najevo nepravost Efrajimova a zlořády Samaří, jak proradně jednají. Zloděj se vloupává, horda přepadává na ulici. 2 Ani jim nepřijde na mysl, e na vechny jejich zlořády pamatují. Jejich skutky je obklopují, mám je před očima. 3 Svými zlořády dělají radost králi, svými přetvářkami velmoům. 4 Jsou to samí cizoloníci, jsou jako sálající pec bez pekaře, který přestal bdít, kdy dal zadělané těsto kynout. 5 V den naeho krále jsou velmoové rozpálení vínem; spřáhl se s posměvači. 6 Záludně se k němu blíí, jejich srdce je jako pec; po celou noc spí jejich pekař, za jitra shoří plápolajícím plamenem. 7 Kadý z nich sálá jako pec, poírají své soudce; vichni jejich králové padají, nikdo z nich nevolá ke mně. 8 Efrajim se směje s kdejakým lidem, Efrajim je jako neobrácený podpopelný chléb. 9 Cizáci stravují jeho sílu, on to nepoznává; ačkoli prokvétá edinami, on to nepoznává. 10 Ten, jen je Pýchou Izraele, obrátí se proti němu. K Hospodinu, svému Bohu se nevracejí, hledat ho je ani nenapadne. 11 Efrajim je jako nerozumná holubice, snadno se dá zlákat. Volají k Egyptu, chodí do Asýrie. 12 A zase půjdou, rozestřou na ně svou sí, schytám je jako nebeské ptactvo, ztrestám je, jak o tom slýchali ve svém shromáďení. 13 Běda jim, protoe přede mnou ulétli jak ptáče. Zhouba na ně, e mi byli nevěrní. Já jsem je vykoupil, oni vak o mně mluví li. 14 Ve svém srdci neúpějí ke mně, kdy kvílejí na svých loích. Scházejí se při obilí a motu a mně se vyhýbají. 15 A jsem je trestal nebo posiloval jejich pai, oni o mně smýleli zle. 16 Obracejí se, ne vak k Nejvyššímu, jsou jako záludný luk. Mečem padají jejich velmoové pro jazyk, jen soptí hněvem. Proto sklídí jen úklebek v egyptské zemi.

Ozeá 8

1 Polnici k ústům! Jak orel na dům Hospodinův! Přestoupili moji smlouvu, proti mému zákonu se vzepřeli. 2 Budou ke mně úpět: “Boe můj, my synové Izraele se k tobě známe.” 3 Izrael zanevřel na to, co je dobré, bude jej honit nepřítel. 4 Krále si ustanovili, ale beze mne, dosadili velmoe, ale já se k nim neznám. Ze svého stříbra a zlata si udělali modlářské stvůry ke své vlastní zkáze. 5 Tvůj býček na tebe, Samaří, zanevřel. Můj hněv proti nim plane! Jak dlouho jetě? Bez trestu nezůstanou. 6 Nebo ten býček je z Izraele, udělal jej řemeslník, není to Bůh. Ze samařského býčka zbudou jen třísky. 7 Zaseli vítr, sklídí bouři. Nevyroste jim ani stéblo, co vzklíčí, nevydá ádnou mouku; kdyby snad i něco vydalo, pohlít to cizáci. 8 Izrael bude pohlcen. Hle, budou mezi pronárody jako bezcenná nádoba. 9 Vystupovali k Aúrovi, k osamělému divokému oslu; Efrajim kupčí láskou. 10 Ale i kdyby kupčili se vemi pronárody, přece je seenu dohromady a brzo začnou pocíovat břemeno krále velmoů. 11 Efrajim postavil mnoho oltářů, aby hřeil; má tedy oltáře a hřeí. 12 Kdybych mu napsal ze svého zákona sebevíc, bude to pokládáno za něco cizího. 13 Kdy mi obětují dary, obětují maso, aby se najedli. Hospodin v nich nemá zalíbení. Vak si připomene jejich nepravost a ztrestá je za jejich hříchy. Půjdou zpátky do Egypta. 14 Izrael zapomněl na svého Učinitele a nastavěl chrámků, Juda postavil mnoho opevněných měst. Ale já polu na jeho města oheň a ten pozře jejich paláce.

Ozeá 9

1 Neraduj se, Izraeli, rozpustilým jáсотem jako národy! Smilstvem se odvrací od svého Boha, miluje nevěstčí mzdu na kadém obilním humně. 2 Humno ani lis jim obivu nedá, mot v zemi sele. 3 Nebudou sídlit v Hospodinově zemi. Efrajim se vrátí do Egypta, v Asýrii budou jíst poskvrněné věci. 4 U nepřinesou Hospodinu úlitbu vína, nebudou mu příjemné jejich obětní hody. Stanou se jim chlebem zármutku. Vichni, kdo ho jedí, se poskvrní. Kdo se iví jejich chlebem, nesmí vstoupit do Hospodinova domu. 5 Co chcete připravit pro slavnostní den, pro sváteční den Hospodinův? 6 Nebo i kdy vyjdou ze zhouby, sebere je Egypt, Memfis je pohřbí. Jejich převzácné stříbro podědí bodláčí, v jejich stanech se rozroste trní. 7 Přily dny navtívení, přily dny odvety, Izrael to pozná! Je prorok poetilý? Mu ducha je potřetěnc? To pro tvou velkou nepravost, pro velkou nevraivost. 8 Ten, kdo spolu s mým Bohem hlídá Efrajima, je prorok. Na vech jeho cestách je čihařské osidlo, v domě jeho Boha nevraivost. 9 Zabředli hluboko, propadli zkáze jako za dnů Gibeje. Na jejich nepravost Bůh pamatuje, ztrestá je za jejich hříchy. 10 Jak hrozny na pouti nael jsem Izraele, jak první plody fíkovníku, ty nejranějí, spatřil jsem vae otce. Oni vak odeli za Baal-peórem, zasvětili se té ohavě a stali se ohyzdami jako jejich miláček. 11 Efrajimova sláva odlétne jako ptáče. Nebudou plodit ani rodit, ani neotěhotní. 12 I kdyby své syny odchovali, připravím je o ně, ádný nezůstane. Běda i jim, běda, a od nich odstoupím. 13 Efrajim, jak jsem viděl, tíhne k Týru leícímu nad nivami; ted' vak Efrajim bude muset vyvést před toho vraha své syny. 14 Dej jim, Hospodine! Co jim dá? Neplodné lůno a vyschlé prsy jim dej! 15 V Gilgálu je zdroj vech jejich zlořádů, proto jsem je tam začal nenávidět. Pro jejich zlé skutky je vypudím ze svého domu. Lásku jim u znovu neprokáu. Vichni jejich velmoi jsou umíněnci. 16 Efrajim bude pobit, jejich kořen uschne, ádné ovoce neponesou. I kdyby něco zplodili, usmrtím to nejvzácnějí, plody jejich lůna. - 17 Můj Bůh je zavrhne; protoe ho neposlouchali, stanou se psanci mezi pronárody.

Ozeá 10

1 Izrael je rozbujelá réva, plody jen pro sebe nasazuje. Čím více má plodů, tím více oltářů staví, čím je jeho země lepší, tím lépe zdobí posvátné sloupy. 2 Jejich srdce je plné úlisnosti, budou vak za vinu pykat. On jejich oltáře strhne, zničí jejich posvátné sloupy. 3 Teď říkají: “Nemáme krále. Nebojíme se Hospodina a král - co by nám mohl udělat?” 4 Zaklínají se falenými slovy, kdy uzavírají smlouvu; jejich soud bují jako jedovaté býlí na zoraném poli. 5 Obyvatelé Samaří se budou třást strachem o betávěnské jalovice; jeho lid bude truchlit nad býčkem. A si jeho reci jásají nad jeho slávou, ta se od něho odstěhuje. 6 I jeho socha bude odnesena do Asýrie jako obětní dar velkokráli. Efrajim sklídí ostudu, Izrael bude zahanben pro své rozhodnutí. 7 Zajde Samaří i jeho král, bude jako pěna na vodách. 8 Zpleněna budou posvátná návrí Ávenu, hřích Izraele. Na jejich oltářích vyrostou trní a hloí. Tu řeknou horám: “Přikryjte nás!” a pahorkům: “Padněte na nás!” 9 Ode dnů Gibeje jsi hřeil, Izraeli. Tam obstáli, nezasáhla je gibejská válka proti pachatelům bezpráví. 10 Budu je trestat, jak sám budu chtít, národy se proti nim shromádí, aby je spoutaly pro jejich dvojí nepravost. 11 Efrajim je jalovice jhu přivyklá, bývá ráda při výmlatu. Přistoupil jsem k její pěkné íji: Efrajima zapřáhnou, Juda bude orat, Jákob bude vláčet. 12 Rozsivejte si pro spravedlnost, sklízejte pro milosrdenství, zorejte svůj úhor. Je čas dotázat se Hospodina. A přijde, svaluí vás spravedlností. 13 Orali jste svévoli, sklízeli bezpráví, jedli jste ovoce přetvářky. Doufal jsi v svou cestu, v mnoství svých bohatýrů. 14 V tvém lidu nastane rozbroj, vechny tvé pevnosti budou vypleněny, jako kdy alman vyplenil Bét-arbél, v den boje byla rozdrčena matka nad syny. 15 Právě tak naloí s vámi Bét-el pro vae strané zlořády. Za úsvitu bude izraelský král nadobro umlčen.

Ozeá 11

1 Kdy byl Izrael mládenečkem, zamiloval jsem si ho, zavolal jsem svého syna z Egypta. 2 Proroci je volali, oni se vak od nich odvraceli, obětovali baalům, pálili kadidlo tesaným modlám. 3 Ačkoli jsem sám naučil Efrajima chodit, on na své rámě bral modly. Nepoznali, e já jsem je uzdravoval. - 4 Provázky lidskými jsem je táhl, provazy milování, byl jsem jako ti, kdo jim nadlehčují jho, kdy jsem se k němu nakláněl a krmil jej. 5 Nevrátí se do egyptské země, ale jeho králem bude Aúr, nebo odmítli vrátit se ke mně. 6 V jeho městech bude řídit meč, skoncuje s jeho mluvky, pro jejich záměry je pozře. 7 Můj lid se zdráhá vrátit se ke mně; kdy ho volají k Nejvyššímu, nikdo se nepozvedne. 8 Co bych se tě, Efrajime, mohl vzdát, mohl bych tě, Izraeli, jen tak vydat? Copak bych tě mohl vydat jako Admu, naloit s tebou jako se Sebojímem? Mé vlastní srdce se proti mně vzepřelo, jsem pohnut hlubokou lítostí. 9 Nedám průchod svému planoucímu hněvu, nezničím Efrajima, protoe jsem Bůh, a ne člověk, jsem Svatý uprostřed tebe; nepřijdu s hněvivostí. 10 Budou následovat Hospodina, a zařve jako lev. A vydá řev, přiběhnou s třesením synové od moře, 11 přilétnou s třesením z Egypta jako ptáče, z asyrské země jako holubice. A já je usadím v jejich domech, je výrok Hospodinův.

Ozeá 12

1 Efrajim mě obklíčil přetvářkou, dům izraelský záludností; té Juda je před Bohem vrtkavý stále, i kdy je věrný svatým obyčejům. 2 Efrajim se iví větrem, za východním větrem se honí po celé dny, mnoí le a zhoubu. S Asýrií uzavírají smlouvu, do Egypta donáejí olej. 3 Té s Judou povede Hospodin spor, Jákoba ztrestá za jeho cesty, odplatí mu podle jeho skutků. 4 U v mateřském ivotě úskočně jednal se svým bratrem, ale v muném věku jako kníe zápasil s Bohem. 5 Jako kníe se utkal s andělem a obstál. Plakal a prosil o smilování. V Bét-elu nalézá toho, který tam s námi rozmlouvá. 6 Hospodin je Bůh zástupů, jménem Hospodin je připomínán. 7 Navra se tedy ke svému Bohu, dbej na milosrdenství a právo, s nadějí

vytrvale čekej na svého Boha. 8 Efrajim je kramář, v ruce má falená závaí, rád klame. 9 A říká: “Ano, zbohatl jsem, získal jsem si jmění. Na ničem, čeho jsem nabyt, nelze shledat hřínou nepravost.” 10 Já vak jsem Hospodin, tvůj Bůh, u z egyptské země. Zase tě usadím ve stanech jako za dnů, kdy jsem se s tebou setkával. 11 Mluvím k prorokům a dávám mnohá vidění: skrze proroky předkládám podobenství. 12 Gileád páchá ničemnosti, propadne zmaru; v Gilgálu obětují býky, jejich oltáře se stanou hromadami sutě mezi brázdami pole. 13 Jákob uprchl na pole Aramské, Izrael pro enu slouil, pro enu střeil stáda. 14 Skrze proroka vyvedl Hospodin Izraele z Egypta, skrze proroka nad ním drel strá. 15 Efrajim vzbudil urákami Boí rozhořčení; krev, kterou prolil, uvrhne jeho Pán na něho a jeho tupení se mu vrátí.

Ozeá 13

1 Kdykoli Efrajim promluvil, nastalo zděení, byl vzneený v Izraeli, ale provinil se Baalem a propadl smrti. 2 A přesto hřeí dál, odlévají si modly, modlářské stvůry ze stříbra podle svých nápadů. Vechno je to jen výrobek řemeslníků. O těch modlách říkají: “Ti, kdo obětují, a líbají býčky.” 3 Proto budou jak jitřní obláček, jako rosa, která hned po ránu mizí, jako plevy, je vichr odvané z humna, jako kouř z dymníku. 4 Ale já jsem Hospodin, tvůj Bůh, u z egyptské země. Nepoznal jsi Boha kromě mne; mimo mne jiného zachránce není. 5 Já jsem tě poznal na pouti, ve vyprahlé zemi. 6 Měli pastvy do sytosti. Nasytili se a jejich srdce zpynělo, zapomněli na mě. 7 Budu na ně jako mladý lev, budu číhat u cesty jak levhart, 8 střetnu se s nimi jako medvědice zbavená mláďat. Hrud' a k srdci jim roztrhám, seeru je tam jako lvíce; polní zvěř je rozsápe. 9 Je to tvá zkáza, Izraeli, e jsi proti mně, proti své pomoci. 10 Kdepak je tvůj král? A tě zachrání ve vech tvých městech. Kde jsou tvoji soudcové, o ně jsi ádal: “Dej mi krále a velmoe”? 11 Dávám ti krále rozhněván a беру ti jej v prchlivosti. 12 Efrajimovy nepravosti jsou svázány, jeho hříchys uschovány. 13 Dolehnou na něho bolesti rodičky. Je to syn nemoudrý; nechtěl opustit včas lůno rodičky. 14 Mám je vyplatit ze spárů podsvětí, vykoupit ze smrti? Kde je, smrti, tvá morová rána? Podsvětí, kde je tvůj smrtící ár? Lítost vak bude mým očím skryta. 15 I kdy Efrajim mezi bratry ponese ovoce, přiene se východní vítr, vítr Hospodinův; u se zdvihá z poutě. Jeho zdroj zklame, jeho pramen vyschne, vypleněn bude poklad vekerých vzácností.

Ozeá 14

1 Samaří bude pykat, e se stavělo na odpor svému Bohu. Padnou mečem, jejich pacholátka budou rozdrvena, těhotné eny rozpolceny. 2 Navra se, Izraeli, k Hospodinu, svému Bohu, nebo jsi upadl pro svoji nepravost. 3 Vezměte s sebou tato slova, obrate se k Hospodinu, řekněte mu: “Promiň nám vechnu nepravost, přijmi nás laskavě, kdy chceme oběti býčků nahradit svými rty. 4 Aúr nás nezachrání, na oře nevsedneme a výrobku svých rukou nebudeme u říkat: “Ná Boe!” U tebe přece nalézá sirotek slitování.” 5 Jejich odvrázení uzdravím, rád si je zamiluji, nebo můj hněv se od nich odvrátil. 6 Budu Izreli rosou, rozkvete jako lilie, zapustí kořeny jako libanónský cedr. 7 Jeho ratolesti se rozloí, ve své velebnosti bude podoben olivě a jeho vůně bude jako vůně Libanónu. 8 Usednou opět v jeho stínu, budou pěstovat obilí, rozkvetou jako réva připomínající libanónské víno. - 9 Co je mi do nějakých modlářských stvůr, Efrajime? Řekl jsem přece, e na něho shlédnu. Jsem jako zelený cypři; ode mne bude mít ovoce, které ponese. 10 Kdo je moudrý, aby těmto věcem porozuměl, rozumný, aby je pochopil? Hospodinovy cesty jsou přímé, spravedliví budou po nich chodit, nevěrní vak na nich upadnou.

Jóel 1

1 Slovo Hospodinovo, které se dostalo k Jóelovi, synu Petúelovu. 2 Slyte to, starí, pozorně naslouchejte, vichni obyvatelé země: Stalo se něco takového za vaich dnů anebo za dnů vaich otců? 3 Vypravujte o tom svým synům a vai synové svým synům a jejich synové dalímu pokolení: 4 Co zbylo po housenkách, seraly kobylky, co zbylo po kobylkách, serali brouci, co zbylo po broucích, serala jiná havě. 5 Vystřízlivějte, opilci, a plačte! Kvílejte, vichni pijani vína, e je vám mladé víno odtreno od úst. 6 Vdy na mou zemi vytáhl pronárod mocný a nesčíslný; má zuby lví, tesáky jako lvíce. 7 Zpustoil mou vinnou révu, polámal můj fíkovník, kůru z něho sloupal a pohodil, způsobil, e vinné výhonky zeloutly. 8 Kvílej, jako panna oděná íněnou suknicí kvílí pro enicha svého mládí. 9 Obětní dary a úlitby jsou odtreny od Hospodina domu; truchlí kněi, sluhové Hospodinovi. 10 Pole je popleněno, truchlí role; je popleněno obilí, vyschl mot, doel čerstvý olej. 11 Oráči se hanbí, vinaři kvílejí pro penici a ječmen; sklizeň na poli přila nazmar. 12 Vinná réva uschla, zvadl fíkovník, granátový strom i datlovník a jabloň, vechno polní stromoví je suché. Lidským synům vyschl zdroj veselí. 13 Kněi, opásejte se k naříkání, kvílejte, sluhové oltáře, vejděte, nocujte v íněných suknicích, sluhové mého Boha, nebo dům vaeho Boha je zbaven obětních darů a úliteb. 14 Ulote púst, svolajte slavnostní shromáďení, shromáďete starí, vechny obyvatele země, do domu Hospodina, svého Boha, a úpěte k Hospodinu. 15 Běda, ten den! Blízko je den Hospodinův! Přivalí se jako zhouba od Vemohoucího. 16 Co nám není přímo před očima odtren pokrm, od domu naeho Boha radost a jásot? 17 Zrno zaschlo pod hroudami, sklady jsou zpustoené, sýpky rozbořené, obilí uschlo. 18 Jak těce oddychuje dobytek! Stáda skotu se plaí, nemají pastvu; stáda bravu se plouí. 19 K tobě, Hospodine, volám. Stepní pastviny pozřel oheň, vechno polní stromoví seehl plamen. 20 Dobytek na poli po tobě prahne, v potocích vyschla voda, stepní pastviny pozřel oheň.

Jóel 2

1 Trubte na polnici na Sijónu, křičte na poplach na mé svaté hoře, a se třesou vichni obyvatelé země, nebo přichází den Hospodinův. Je blízko 2 den tmy a temnot, den oblaku a mrákoty. Jako úsvit na horách se rozprostírá lid četný a mocný, jakého nebylo od věků, ani kdy bude po něm a do let posledního pokolení. 3 Před ním je oheň sírající, za ním seehující plamen; před ním je země jak zahrada Eden, za ním pou, zpustoený kraj. A vyváznout před ním nelze. 4 Vzhledem připomíná koně, je jako jízda v divém cvalu. 5 Jako hřmící válečná vozba poskakuje po vrcholcích hor, praská jak ohnivý plamen, kdy sírá strnitě. Je jako mocný lid seřazený k boji. 6 Národy se před ním svíjejí v křeči, tváře vech blednou. 7 Běi jako bohatři, jako bojovníci ztéká hradby. Kadý jde svou cestou, neodbočí od své dráhy. 8 Jeden druhému nepřekáí, kadý jde určeným směrem. Kdy narazí na otěpy, neprořidnou, 9 vnikají do města, běhají po hradbách, na domy vystupují, lezou okny jak zloděj. 10 Před ním se roztřeše země, zachvějí nebesa, slunce a měsíc se zachmuří a hvězdy ztratí svou zář. 11 Sám Hospodin dá povel svému vojsku. Jeho iky jsou nesčíslné. Mocný je ten, kdo vykoná jeho rozkaz. Hospodinův den je veliký a přehrozný! Kdo mu odolá? 12 Nyní tedy, je výrok Hospodinův, navrate se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku. 13 Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navrate se k Hospodinu, svému Bohu, nebo je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvý milosrdný. Jímá ho lítost nad kadým zlem. 14 Kdo ví, nepojme-li ho opět lítost a nezanechá-li za sebou poehnaní, a zase budou obětní dary a úlitby pro Hospodina, vaeho Boha. 15 Trubte na polnici na Sijónu, ulote púst, svolajte slavnostní shromáďení! 16 Shromáďete lid, posvěte sbor, sezvete starce, shromáďete pacholátka i kojence od prsů, a vyjde enich ze svého pokojíku a nevěsta ze své komůrky. 17 A mezi chrámovou předsíní a oltářem pláčou kněi, sluhové Hospodinovi, a prosí: “Uetři, Hospodine, svůj lid, nevydávej své dědictví potupě, a nad nimi nevládnou pronárody. Proč se má mezi

národy říkat: “Kde je jejich Bůh?” 18 Horlivě se ujme Hospodin své země a se svým lidem bude mít soucit. 19 Hospodin se ozve a řekne svému lidu: Hle, posílám vám obilí, mot i čerstvý olej, abyste se nasýtli, a u vás nevydám potupě mezi pronárody. 20 Vzdálím od vás Seveřana, zaenu ho do vyprahlé, zpustoené země, jeho předvoj do moře východního, jeho zadní voj do moře západního. A bude z něho vystupovat zápach, hnilobný puch, nebo chtěl vykonat veliké věci. 21 Neboj se, země, jásej a raduj se, nebo veliké věci vykoná Hospodin. 22 Neboj se, dobytku na poli, stepní pastviny se zazelenají, strom zase ponese ovoce, fíkovník a réva vydají úrodu. 23 Jásejte, synové Sijónu, radujte se z Hospodina, svého Boha, nebo vám dá učitele spravedlnosti a jako na začátku vám se hojnost deů podzimních i jarních. 24 Humna budou plná obilí, lisy budou přetékat motem a čerstvým olejem. 25 Tak vám nahradím, co po léta poíraly kobylky a brouci, různá havě a housenky, mé veliké vojsko, které jsem na vás posílal. 26 Budete jíst dosyta a budete chválit jméno Hospodina, svého Boha, který s vámi tak podivuhodně jednal. A můj lid nebude navěky zahanben. 27 Poznáte, e jsem uprostřed Izraele. Já jsem Hospodin, vá Bůh, a jiného Boha není. A můj lid nebude navěky zahanben.

Jóel 3

1 I stane se potom: Vyleji svého ducha na kadé tělo. Vai synové i vae dcery budou prorokovat, vai starci budou mít sny, vai jinoi budou mít prorocká vidění. 2 Rovně na otroky a otrokyně vyleji v oněch dnech svého ducha. 3 Způsobím, e budou na nebi i na zemi divné úkazy: krev a oheň a sloupy dýmu. 4 Slunce se zastře tmou a měsíc krví, dříve ne přijde den Hospodinův, veliký a hrozný. 5 Avak kadý, kdo vzývá Hospodinovo jméno, se zachrání. Na hoře Sijónu a v Jeruzalémě budou ti, kdo vyvázli, jak řekl Hospodin, spolu s těmi, kdo přeili, je Hospodin povolá.

Jóel 4

1 Hle, v oněch dnech a v onom čase, kdy změním úděl Judy a Jeruzaléma, 2 shromádím vechny pronárody, svedu je do Doliny Jóafatu (to je Hospodin bude soudit) a budu je tam soudit kvůli svému lidu, kvůli svému dědictví, kvůli Izraeli, kterého rozehnali mezi pronárody. Mou zemi rozdělili 3 a o můj lid losovali. Dávali chlapce za nevěstku a děvče prodávali za víno - a pili. 4 Co jste vy proti mně, Týre a Sidóne i vechny pelitejské kraje? Chystáte proti mně odvetu? Přikročíte-li k odvetě, rychle a bez mekání vám to vrátím na vai hlavu. 5 Poberali jste mé stříbro a zlato, mé nejkrásnější skvosty jste zanesli do svých chrámů. 6 Syny judské a jeruzalémské jste prodávali synům Jávanců, aby je zavelkli daleko od jejich území. 7 Hle, já je probudím k návratu z místa, kam jste je prodali, a co jste spáchali, vám vrátím na vai hlavu: 8 Vydám vae syny a vae dcery napospas synům judským a oni je prodají ebajcům, dalekému pronárodu. Tak promluvil Hospodin. 9 Provolejte mezi pronárody toto: Vyhlaste svatý boj, probud'te bohatýry! A nastoupí, a přitáhnou vichni bojovníci! 10 Překujte své radlice v meče, vinařské noe v otěpy! Slaboch a zvolá: “Jsem bohatýr!” 11 Pospěte na pomoc, vechny okolní pronárody, a shromáďte se! - Přiveď sem, Hospodine, své bohatýry! - 12 A se pronárody probudí a přitáhnou do Doliny Jóafatu, zasednu tam a budu soudit vechny pronárody vůkol. 13 Chopte se srpu, ji dozrála eň, pojd'te, lapejte, lis je u plný, kádě přetékaají. Jejich zlovůle je velká. 14 Davy a davy jsou v Dolině rozhodnutí a den Hospodinův v Dolině rozhodnutí je blízko. 15 Slunce a měsíc se zachmuří a hvězdy ztratí svou zář. 16 Hospodin vydá řev ze Sijónu, vydá hlas z Jeruzaléma, zachvějí se nebesa i země. Hospodin je útočitě svého lidu a zátita synů Izraele. 17 I poznáte, e jsem Hospodin, vá Bůh, e přebývám na Sijónu, na své svaté hoře. Jeruzalém bude opět svatý a nebudou jím u procházet cizáci. 18 A stane se v onen den, e z hor

bude kanout mladé víno, z pahorků poteče mléko, vemi judskými potoky bude proudit voda, z Hospodinova domu vytryskne pramen a napojí Úval akácií. 19 Z Egypta bude zpustožený kraj, z Edómu zpustoená step za násilí na synech judských, za to, e v jejich vlastní zemi prolévali nevinnou krev. 20 Ale Judsko bude osídleno navěky, Jeruzalém od pokolení do pokolení. 21 Jejich krev prohlásím za nevinnou, nikoho nenechám bez trestu. Hospodin přebývá na Sijónu.

Ámos 1

1 Slova Ámose, který byl z tekójských droboopravců. Měl vidění o Izraeli za dnů judského krále Uzijáe a za dnů izraelského krále Jarobeáma, syna Jóaova, dva roky před zemětřesením. 2 Řekl: Hospodin vydá řev ze Sijónu, vydá hlas z Jeruzaléma; budou truchlit pastviny pastýřů, vrchol Karmelu zprahne. 3 Toto praví Hospodin: Pro trojí zločin Damaku, ba pro čtverý, toto neodvolám: Protoe mlátili Gileáda eleznými smyky, 4 selu na Chazaelův dům oheň a ten pozře paláce Ben-hadadovy. 5 Přerazím závoru Damaku, vyhladím z Pláně kouzel toho, jen tam sídlí, z Domu rozkoe toho, jen drí ezlo; aramejský lid bude přesídlen do Kíru, praví Hospodin. 6 Toto praví Hospodin: Pro trojí zločin Gázy, ba pro čtverý, toto neodvolám: Protoe úplně přestěhovali obyvatelstvo a přesídlence vydali v plen Edómu, 7 selu na hradby Gázy oheň a ten pozře její paláce. 8 Vyhladím z Adódu toho, jen tam sídlí, z Akalónu toho, jen drí ezlo, proti Ekrónu obrátím svou ruku; vyhyne pozůstatek Pelitejců, praví Panovník Hospodin. 9 Toto praví Hospodin: Pro trojí zločin Týru, ba pro čtverý, toto neodvolám: Protoe úplně vydali v plen Edómu vechny přesídlence a nepamatovali na bratrskou smlouvu, 10 selu na hradby Týru oheň a ten pozře jeho paláce. 11 Toto praví Hospodin: Pro trojí zločin Edómu, ba pro čtverý, toto neodvolám: Protoe pronásledoval svého bratra mečem, odvrhl slitování, ivil v sobě neustále hněv a setrval ve své prchlivosti, 12 selu na Téman oheň a ten pozře vládce Bosry. 13 Toto praví Hospodin: Pro trojí zločin Amónovců, ba pro čtverý, toto neodvolám: Protoe rozúnali těhotné eny gileádské, aby rozířili své území, 14 záním na hradbách Raby oheň a ten pozře její paláce za válečného ryku v den boje, za vichřice v den bouře. 15 Jejich král bude přestěhován, spolu s ním i jeho velmoové, praví Hospodin.

Ámos 2

1 Toto praví Hospodin: Pro trojí zločin Moábu, ba pro čtverý, toto neodvolám: Protoe na vápno spálil kosti edómského krále, 2 selu na Moáb oheň a ten pozře paláce Kerijótu. Moáb zemře ve hřmotu vřavy za válečného ryku při zvuku polnice. 3 Vyplením soudce z jeho středu, vechny jeho velmoe pobiji s ním, praví Hospodin. 4 Toto praví Hospodin: Pro trojí zločin Judy, ba pro čtverý, toto neodvolám: Protoe zavrhli Hospodinův zákon a nedbali na jeho nařízení - zavedli je jejich živé modly, za nimi chodili jejich otcové -, 5 selu na Judu oheň a ten pozře paláce Jeruzaléma. 6 Toto praví Hospodin: Pro trojí zločin Izraele, ba pro čtverý, toto neodvolám, protoe za stříbro prodávají spravedlivého a uboáka pro pár opánků. 7 Baí dostat hlavy nuzáků do prachu země, pokorné zavádějí na scestí, syn i otec chodí za nevěstkou, a tak znesvěcují moje svaté jméno. 8 Rozvalují se na zabavených oděvech při kadém oltáři. Vydřené pokuty propíjejí ve víně v domě svého boha. 9 Já jsem zničil před nimi Emorejce vysoké jako cedry a pevné jako duby. Zničil jsem je od koruny a ke kořenům. 10 Já jsem vás vyvedl z egyptské země, vodil jsem vás čtyřicet let po pouti a pak jste obsadili emorejskou zemi. 11 Z vaich synů jsem povolával proroky, z vaich jinochů nazíry. Není tomu tak, synové Izraele? je výrok Hospodinův. 12 Avak vy jste dávali nazírům pít víno a prorokům jste přikazovali: “Neprorokujte!” 13 Hle, já vás budu tlačít k zemi jako povoz plný snopů. 14 Hbitý neuteče, silný nebude moci úit své síly, bohatýr se nezachrání. 15

Lučíník neobstojí, rychlonohý neunikne, jezdec na koni se nezachrání. 16 Z bohatýrů i ten nejsrdnatější v onen den uteče nahý, je výrok Hospodinův.

Ámos 3

1 Slyte toto slovo, je Hospodin promluvil proti vám, synové izraeltí, proti celé čeledi, kterou jsem vyvedl z egyptské země. 2 Pouze k vám jsem se znal ze vech čeledí země, a proto vás ztrestám za vechny vae nepravosti. 3 Půjdou spolu dva, jestlie se nedohodli? 4 Řve v divočině lev, nemá-li úlovek? Ozve se lvíče ze svého doupěte, kdyby nic nelapilo? 5 Chytí se pták do osidla na zemi, není-li nastraeno? Vymrtí se osidlo ze země, kdy nic nepolapilo? 6 Kdy se v městě troubí na polnici, zda se lid netřese? Stane-li se v městě něco zlého, zda nejedná Hospodin? 7 Ovem, Panovník Hospodin nečiní nic, ani by zjevil své tajemství prorokům, svým sluebníkům. 8 Lev řve, kdo by se nebál? Panovník Hospodin mluví, kdo by neprorokoval? 9 Vyhlaste na palácích v Adódu a na palácích v egyptské zemi řekněte: Shromáďte se na Samařské hory! Pohleďte, co je tam zmatků, kolik útisku! 10 Správně jednat neumějí, je výrok Hospodinův. Uskladňují ve svých palácích násilí a zhoubu jako poklady. 11 Proto praví Panovník Hospodin toto: Tuto zemi obklíčí protivník, tvá opevnění strhne, tvoje paláce budou vyloupeny. 12 Toto praví Hospodin: Jako pastýř vyrve lvu z tlamy dva hnáty či boltec, tak budou vyrváni izraeltí synové, kteří si hoví v Samaří v pohodlí lehátka, na poltářích pohovky. 13 Slyte to a dejte výstrahu Jákobovu domu, je výrok Panovníka Hospodina, Boha zástupů: 14 V den, kdy budu trestat Izraele za jeho nevěrnosti, ztrestám i oltáře bételské; rohy oltáře budou odseknuty, padnou k zemi. 15 Domem zimním udeřím o dům letní, zaniknou domy ze slonoviny, smeteno bude mnoho domů, je výrok Hospodinův.

Ámos 4

1 Slyte toto slovo, báanské krávy, které jste na Samařské hoře, které utiskujete nuzné a křivdíte uboákům. Říkáte jejich Panovníkovi: “Dávej, a hodujeme!” 2 Panovník Hospodin se zapřísáhl při své svatosti: Hle, přijdou na vás dny, kdy vás vytáhnou na hácích a vae potomky na rybářských udicích. 3 Vyjdete trhlinami, kadá tou, před ní právě bude, a budete vreny a k Harmónu, je výrok Hospodinův. 4 Chodte si do Bét-elu oddávat se nevěrnosti, jen se dopoutějte jetě více nevěrnosti v Gilgálu, přináejte své obětí z jitra, své desátky třetího dne. 5 Spalujte v děkovnou obě kvaené chleby, hlučně ohlaujte oběti dobrovolné, vdy to tak máte rádi, synové izraeltí, je výrok Panovníka Hospodina. 6 Způsobil jsem, e jste neměli co do úst v ádném svém městě, e jste měli nedostatek chleba na vech svých místech. A přece jste se ke mně nenavrátili, je výrok Hospodinův. 7 Já jsem vám také odepřel hojnost deů tři měsíce přede němi, jedno město jsem svlaoval a druhé jsem nesvlail, jeden díl země byl zavlaován, zatímco díl, na který neprelo, zprahl. 8 Dvě tři města vrávorala k jinému městu, aby se napila vody, ízeň vak neuhasila. A přece jste se ke mně nenavrátili, je výrok Hospodinův. 9 Bil jsem vás obilnou rzí a snětí; mnoho vaich zahrad a vinic, vae fíkovníky a vae olivy seraly housenky. A přece jste se ke mně nenavrátili, je výrok Hospodinův. 10 Poslal jsem na vás mor jako na Egypt, vae jinochy jsem pobil mečem, i vai koně byli odvečeni, dal jsem vám čichat puch vaich táborů. A přece jste se ke mně nenavrátili, je výrok Hospodinův. 11 Podvrátil jsem vás, jako jsem podvrátil, já Bůh, Sodomu a Gomoru; byli jste jako oharek vyrvaný z plamenů ohnitě. A přece jste se ke mně nenavrátili, je výrok Hospodinův. 12 Proto s tebou, Izraeli, takto naloím. A protoe s tebou naloím takto, připrav se, Izraeli, na setkání se svým Bohem! 13 Nebo hle, on je tvůrce hor a stvořitel větru, oznamuje člověku, co má na mysli, působí úsvit i soumrak, lape po posvátných návrích země. Jeho jméno je Hospodin, Bůh zástupů.

Ámos 5

1 Slyte toto slovo, které pronám, alozpěv nad vámi, dome izraelský: 2 “Padla izraelská panna, u nevstane, leí bez povimnutí na vlastní zemi, nezvedne ji nikdo.” 3 Nebo toto praví Panovník Hospodin: Městu, které vytáhne s tisícem, zůstane sto, a tomu, je vytáhdne se stem, zůstane pro dům izraelský deset. 4 Toto praví Hospodin domu izraelskému: Dotazujte se mne a budete ít! 5 Nedotazujte se Bét-elu, nevcházejte do Gilgálu, neputujte do Beer-eby, nebo Gilgál bude přesídlen, Bét-el se ukáe jako ničemný klam. 6 Dotazujte se Hospodina a budete ít! Ké nezachvátí dům Josefův jako oheň. Pozřel by jej a nikdo by neuhasil Bét-el, 7 ty, kdo převracejí právo v pelyněk a spravedlnost sráejí k zemi. 8 Ten, který učinil Plejády a Orióna, obrací ero smrti v jitro, ale i den zatmívá nocí, povolává mořské vody a vylévá je na tvář země. Jeho jméno je Hospodin. 9 On mocného uvrhne do záhuby a zhouba pronikne do pevnosti. 10 Oni vak toho, kdo trestá v bráně, nenávidí, pravdomluvný se jim hnuší. 11 Protoe hanebně vydíráte nuzáka a vymáháte na něm obilnou daň, mohli jste si vybudovat domy z kvádrů, bydlet v nich vak nebudete; vysadili jste si skvělé vinice, avak víno z nich pít nebudete. 12 Já znám vae četné nevěrnosti, vae nehorázné hříchy. Nevraíte na spravedlivého, berete úplatek, uboáky v bráně odstrkujete. 13 Proto v oné době prozíravý zmlkne, bude to zlý čas. 14 Hledejte dobro a ne zlo a budete ít, a tak Hospodin, Bůh zástupů, bude s vámi, jak říkáte. 15 Mějte v nenávisti zlo a milujte dobro, uplatňujte v bráně právo! Snad se Hospodin, Bůh zástupů, smiluje nad pozůstatkem lidu Josefova. 16 Proto praví Hospodin, Bůh zástupů, Panovník, toto: Na vech náměstích bude nářek, na vech ulicích budou křičet: “Běda, běda!” Zavolají k truchlení oráče, ty, kdo umějí bědovat, k naříkání. 17 Na vech vinicích bude nářek, nebo projdu tvým středem, praví Hospodin. 18 Běda těm, kdo touí po dni Hospodinově! K čemu vám bude den Hospodinův? Bude tmou, a ne světlem! 19 Jako kdy se dá někdo na útěk před lvem a narazí na něho medvěd; nebo vejde do domu, opře se rukou o stěnu a utkne ho had. 20 Co není den Hospodinův tmou, a ne světlem, temnotou bez jasu? 21 Nenávidím vae svátky, zavrhl jsem je, ani vystát nemohu vae slavnostní shromáďení. 22 Kdy mi přináíte zápalné oběti a své oběti přídavné, nemám v nich zalíbení, na pokojnou obě z vaeho vykrmeného dobytka ani nepohlédnu. 23 Pryč ode mne s halasem tvých písni, tvé brnkání na harfy u nechci slyet. 24 A se valí právo jako vody, spravedlnost jak proudící potok. 25 Připravovali jste mi obětní hody a přídavné oběti po čtyřicet let na pouti, dome izraelský? 26 Ponesete Sikúta, svého krále, Kijúna, své obrazy, hvězdu svého boha, to, co jste si udělali. 27 Přesídlím vás a za Damaek, praví ten, jeho jméno je Hospodin, Bůh zástupů.

Ámos 6

1 Běda bezstarostným na Sijónu i těm, kdo doufají v Samařskou horu, běda vůdcům nejpřednějšího pronároda, k nim přichází dům izraelský! 2 Projděte Kalné a podívejte se. Odtud jděte do velkého Chamátu a sestupte do pelitejského Gatu. Jste lepší ne tato království? Je teď jejich území větí ne vae? 3 Zaehnáváte zlý den, ale nastolujete násilí. 4 Běda těm, kdo lehají na loích ze slonoviny, povalují se na pohovkách, jídají jehňata ze stáda a telata z chléva, 5 blábolí za zvuku harfy, vymýlejí si hudební nástroje jako David, 6 pijí víno z obětních misek, nejlepími oleji se maí, ale nad Josefovou těkou ranou se netrápí. 7 Proto nyní budou přestěhováni v čele přesídlenců, ustane hodokvas povalečů. 8 Přísahal Panovník Hospodin při sobě samém, je výrok Hospodina, Boha zástupů: Hnuší se mi Jákobova pýcha, jeho paláce mám v nenávisti. V plen vydám město se vím, co je v něm. 9 Zbude-li pak deset muů v jednom domě, i ti zemřou. 10 Někoho vezme jeho strýc, spalovač mrtvol, aby vynesl kosti z domu, a zeptá se toho, kdo se

skryl v odlehlém koutě domu: “Je tu ještě někdo s tebou?” On odpoví: “U nikdo.” A dodá: “Tie! Jen nepřipomínat jméno Hospodinovo.” 11 Nebo hle, Hospodin vydá příkaz a velký dům rozbije na padr a malý dům na třísky. 12 Mohou běhat koně po skalisku? Můe být zoráno dobyt看kem? A přece jste učinili z práva jed, z ovoce spravedlnosti pelyněk. 13 Radujete se, a nemáte z čeho, říkáte: “Co jsme vlastní silou nezískali pro sebe moc?” 14 Já vak proti vám postavím pronárod, dome izraelský, je výrok Hospodina, Boha zástupů, a ten vás bude utlačovat od cesty do Chamátu a po Úval pustiny.

Ámos 7

1 Toto mi ukázal Panovník Hospodin: Hle, připravuje kobylinky, kdy začíná růst otava. Po královské senoseči, sotvae otava vzela, 2 stalo se, e docela seraly byliny země. I řekl jsem: “Panovníku Hospodine, odpus prosím! Jak Jákob ob stojí? Je tak nepatrný!” 3 Hospodin byl nad tím jat lítostí: “Nestane se to,” řekl Hospodin. 4 Toto mi ukázal Panovník Hospodin: Hle, Panovník Hospodin volá, e povede spor ohněm. Ten pozřel obrovskou propastnou tůň a zírá u i Jákobův podíl. 5 I řekl jsem: “Panovníku Hospodine, ustaň prosím! Jak Jákob ob stojí? Je tak nepatrný!” 6 Hospodin byl nad tím jat lítostí: “Nestane se ani toto,” řekl Panovník Hospodin. 7 Toto mi ukázal: Hle, Panovník stojí na hradbách s olovníci, s olovníci v ruce. I řekl mi Hospodin: “Ámosi, co vidíš?” 8 Odpověděl jsem: “Olovníci.” A Panovník řekl: “Hle, spustím olovníci doprostřed Izraele, svého lidu. U mu nebudu dál promíjet. 9 Posvátná návrí Izákova budou zpustoena, Izraelovy svatyně budou obráceny v trosky, proti domu Jarobeámovu se postavím s mečem.” 10 Bételský kněz Amasjá poslal izraelskému králi Jarobeámovi zprávu: “Spikl se proti tobě Ámos přímo v izraelském domě. Není moné, aby země snála vechna jeho slova. 11 Ámos toti říká: Jarobeám zemře mečem a Izrael bude zcela jistě přesídlen ze své země.” 12 Pak řekl Amasjá Ámosovi: “Seber se, vidoucí, a prchej do judské země! Tam chleba jez a tam si prorokuj! 13 A nikdy u neprorokuj v Bét-elu, nebo je to svatyně králova, královský dům.” 14 Ámos Amasjáovi odpověděl: “Nebyl jsem prorok ani prorocký ák, zabýval jsem se dobyt看kem a sykomorami. 15 Hospodin mě vzal od ovcí, Hospodin mi rozkázal: “Jdi a prorokuj Izraeli, mému lidu!” 16 Sly tedy slovo Hospodinovo. Ty říká: “Neprorokuj proti Izraeli, nevynáej větbu proti Izákovu domu!” 17 Proto Hospodin praví toto: “Tvoje ena bude v městě provozovat smilství, tvoji synové a dcery padnou mečem, tvá půda bude rozměřena provazcem a ty zemře v zemi nečisté.” Izrael bude zcela jistě přesídlen ze své země.”

Ámos 8

1 Toto mi ukázal Panovník Hospdin: Hle, ko zralého ovoce. 2 A zeptal se: “Ámosi, co vidíš?” Odpověděl jsem: “Ko zralého ovoce.” Hospodin mi řekl: “Izrael, můj lid, je zralý pro konec. U mu nebudu dál promíjet.” 3 V onen den se obrátí chrámové zpěvy v kvílení, je výrok Panovníka Hospodina, mnoho mrtvých těl bude pohozeno na vech místech. Tie! 4 Slyte to vy, kdo baíte po uboákovi a kdo chcete odstranit pokorné v zemi. 5 Říkáte: “Kdy u pomine novoluní, abychom zas prodávali obilí, a den odpočinku, abychom otevřeli sýpku, na míře ubírali, na ceně přidávali a podváděli falenou váhou, 6 abychom si koupili nuzáky za stříbro, uboáka pro pár opánků, a abychom prodali obilní zadinu.” 7 Přísahal Hospodin při sobě, při Pýe Jákobově: Nikdy nezapomenu na ádný jejich skutek. 8 Nebude se nad tím třást země a truchlit kadý její obyvatel? Celá se vzedme jako Nil a zase ustoupí a opadne jako egyptská řeka. 9 V onen den způsobím, je výrok Panovníka Hospodina, e slunce zapadne v poledne, tmou zahalím zemi za jasného dne. 10 Vae slavnosti proměním ve smutek, vechny vae písně v alozpěvy. Na

vechna bedra vloím íněnou suknicí, na kadé hlavě bude lysina. Učiním, e bude v zemi smutek jako nad jednorozeným a její poslední chvíle jako den hořkosti. 11 Hle, přicházejí dny, je výrok Panovníka Hospodina, kdy polu na zemi hlad, ne hlad po chlebu ani ízeň po vodě, nýbr po slyení slov Hospodinových. 12 Budou vrávorat od moře k moři a ze severu na východ; budou pobíhat a hledat slovo Hospodinovo, ale nenajdou. 13 V onen den budou omdlévat ízní krásné panny i jinoi. 14 Ti, kteří přísahají při samařském provinění a říkají: “Jakoe iv je tvůj bůh, Dane, a jakoe iva je cesta Beer-eby”, padnou a ji nepovstanou.

Ámos 9

1 Spatřil jsem Panovníka, jak stojí nad oltářem. Řekl: “Udeř do hlavice sloupu, a se zachvějí prahy! Sraz jim to vechno na hlavu, ty poslední vybijí mečem. Nikdo z nich neuteče, neunikne, nevyvázne. 2 I kdyby se prokopali do podsvětí, má ruka je odtud vezme. Kdyby vystoupili na nebesa, strhnu je odtud. 3 Ukryjí-li se na vrcholu Karmelu, vypátrám je a vezmu je odtud. Skryjí-li se před mým zrakem na mořském dně, poručím hadu a vytype je odtud. 4 Půjdou-li před svými nepřáteli do zajetí, poručím meči, aby je tam pobil, nebo můj zrak spočinul na nich ke zlému a ne k dobrému.” 5 Panovník Hospodin zástupů sotva se dotkne země, u se zmítá a vichni její obyvatelé truchlí. Celá se vzedme jako Nil a zase opadne jako egyptská řeka. 6 On buduje stupně svého domu na nebesích, nad zemí zakládá svou klenbu. On povolává mořské vody a vylévá je na tvář země. Jeho jméno je Hospodin. 7 Nejste snad pro mne jako Kúijci, vy, synové Izraele? je výrok Hospodinův. Nevyvedl jsem Izraele z egyptské země a Pelitejce z Kaftóru a Arama z Kíru? 8 Hle, oči Panovníka Hospodina jsou upřeny na toto hříné království: Vyhladím je z povrchu země. Dům Jákobův vak zcela nevyhladím, je výrok Hospodinův. 9 Nebo hle, přikázal jsem a zařesu izraelským domem mezi vemi pronárody, jako kdy se třese řetem, a ádný kamínek nepropadne na zem. 10 Zemřou mečem vichni hříníci mého lidu, kteří říkají: “Nás nic nepostihne, nás nepotká nic zlého.” 11 V onen den postavím padající Davidův stánek a jeho trhliny zazdím, opravím, co na něm pobořeno, a zbuduji jej jako za dnů dávných. 12 Podrobí si pozůstatek lidu edómského a vech pronárodů; i budou nazývány mým jménem, je výrok Hospodina, který toto činí. 13 Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy půjde oráč hned za encem a ten, kdo lape hrozny, hned za rozsévačem. Z hor budce kanout mladé víno a vechny pahorky budou oplývat vláhou. 14 Úděl Izraele, svého lidu, změním, oni znovu vybudují zpustoená města a osídlí je, vysadí vinice a budou z nich pít víno, zaloí zahrady a budou z nich jíst ovoce. 15 Zasadím je do jejich půdy a ji nikdy nebudou vykořenění ze své země, kterou jsem jim dal, praví Hospodin, tvůj Bůh.

Abdijá 1

1 Vidění Abdiáovo. Toto praví Panovník Hospodin o Edómu. Slyeli jsme zprávu od Hospodina, e mezi pronárody byl poslán vyslanec: “Vzhůru, povstaňme k boji proti němu!” 2 Hle, mezi pronárody tě činím maličkým, bude ve velkém opovření. 3 Opovalivost tvého srdce tě zavedla. Bydlí v skalních rozsedlinách, sídlí vysoko, v srdci si říká: “Kdo by mě strhl k zemi?” 4 I kdy sis zaloil hnízdo vysoko jak orel a poloil je mezi hvězdy, strhnu tě odtud, je výrok Hospodinův. 5 A tě přepadnou zloději, kůdcové noční, jak zajde! Co nenakradou tolik, aby měli dost? A na tebe přijdou sběrači hroznů, nenechají ani paběrky. 6 Tak bude Ezau propátrán, jeho úkryty proslíděny. 7 Poenou tě a na hranice, podvedou tě vichni, s nimi má smlouvu, zmocní se tě ti, s nimi v pokoji ije, ti, kteří jedí tvůj chléb, zákeřně ti zasadí ránu. On vak rozum nemá. 8 Zdali v onen den, je výrok Hospodinův, nevyhubím z Edómu mudrce a rozumnost z

Ezauovy hory? 9 Témně, tvoji bohatíři se zděsí, nebo na Ezauově hoře budou vichni vyhlazeni, protoe vradili. 10 Pro násilí na tvém bratru Jákobovi přikryje tě hanba, bude vyhlazen navěky. 11 V ten den ses postavil proti němu, v den, kdy cizáci jímali jeho vojsko. Kdy vcházeli do jeho bran cizinci a losovali o Jeruzalém, i tys byl jako jeden z nich. 12 Jen se nepas pohledem na den svého bratra v den jeho netěsí, neraduj se nad judskými syny v den jejich záhuby, nepoklebuj se jim v den souení! 13 Nevcházej do brány mého lidu v den jeho bēd; právě ty se nepas pohledem na zlo, je ho stihlo v den jeho bēd; a tvé ruce nesahají po jeho majetku v den jeho bēd! 14 A nestůj nad průrvou, abys pobíjel ty, kdo vyvázli, nevydávej ty, kdo přeili, v den souení! 15 Blízko je den Hospodinův proti vem národům. Co jsi učinil ty, to bude učiněno tobě, vrátí se ti to na hlavu, jak zasluhuje. 16 Jak jste se napili na mé svaté hoře vy, tak budou ustavičně pít vechny pronárody; budou pít, a se budou zalykat, a zmizí, jako by nikdy nebývaly. 17 Avak na hoře Sijónu budou ti, kteří vyvázli, a bude svatá, a Jákobův dům obsadí ty, kdo jej obsadili. 18 I bude dům Jákobův ohněm a dům Josefův plamenem, zatímco dům Ezauův bude strnitěm; oba se proti němu rozpálí a pozřou jej, nikdo z Ezauova domu nepřeije. Tak promluvil Hospodin. 19 Lid Negebu obsadí Ezauovu horu a lid Přímořské níiny Pelitejce, obsadí té pole Efrajimovo a pole Samařské a Benjamín obsadí Gileád. 20 Přesídlenci, to vojsko synů Izraele, obsadí, co je kenaanské, a do Sarepty a přesídlenci z Jeruzaléma, kteří jsou v Sefaradu, obsadí negebská města. 21 Vítězové pak vystoupí na horu Sijón, aby soudili Ezauovu horu. A nastane království Hospodinovo.

Joná 1

1 Stalo se slovo Hospodinovo k Jonáovi, synu Amítajovu: 2 “Vstaň, jdi do Ninive, toho velikého města, a volej proti němu, nebo zlo, které páchají, vystoupilo před mou tvář.” 3 Ale Joná vstal, aby uprchl do Tarie, pryč od Hospodina. Sestoupil do Jafy a vyhledal loď, která plula do Tarie. Zaplatil za cestu a vstoupil na loď, aby se s nimi plavil do Tarie, pryč od Hospodina. 4 I uvrhl Hospodin na moře veliký vítr a na moři se rozpoutala veliká bouře. Lodi hrozilo ztroskotání. 5 Lodníci se báli a úpěli kadý ke svému bohu a vrhali do moře předměty, které měli na lodi, aby jí odlehčili. Ale Joná sestoupil do podpalubí, ulehl a tvrdě usnul. 6 Přiel k němu velitel lodi a řekl mu: “Co je s tebou, ospalče! Vstaň a volej k svému bohu! Snad si nás tvůj bůh povimne a nezahyneme.” 7 Zatím se lodníci mezi sebou smluvili: “Pojďte, budeme losovat a poznáme, kvůli komu nás postihlo toto netěsí.” Losovali tedy a los padl na Jonáe. 8 Řekli mu: “Pověz nám, kvůli komu nás postihlo toto netěsí. Čím se zabývá? Odkud přichází? Z které země, z kterého lidu?” 9 Odpověděl jim: “Jsem Hebrej a bojím se Hospodina, Boha nebes, který učinil moře i pevninu.” 10 Tu padla na ty mue veliká bázeň a řekli mu: “Cos to udělal?” Dozvěděli se toti, e prchá od Hospodina, sám jim to pověděl. 11 Zeptali se ho: “Co teď s tebou máme udělat, aby nás moře nechalo napokoji?” Nebo moře se stále více bouřilo. 12 Odpověděl jim: “Vezměte mě a uvrhněte do moře, a moře vás nechá napokoji. Vím, e vás tahle veliká bouře přepadla kvůli mně.” 13 Ti mui vak veslovali, aby se vrátili na pevninu, ale marně. Moře se proti nim bouřilo stále víc. 14 Volali tedy k Hospodinu: “Prosíme, Hospodine, a nezahyneme pro ivot tohoto mue, nestíhej nás za nevinnou krev. Ty jsi Hospodin, jak si přeje, tak činí.” 15 I vzali Jonáe a uvrhli ho do moře. A moře přestalo bēsnit. 16 Na ty mue padla veliká bázeň před Hospodinem. Přinesli Hospodinu obě a zavázali se sliby.

Joná 2

1 Hospodin vak nastrojil velikou rybu, aby Jonáe pohltila. Joná byl v útrokách ryby tři dny a tři noci. 2 I modlil se v útrokách ryby k Hospodinu, svému Bohu. Řekl: 3 “V souení jsem volal k Hospodinu, on mi

odpověděl. Z lůna podsvětí jsem volal o pomoc a vyslyels mě. 4 Vhodil jsi mě do hlubin, do srdce moře, obklíčil mě proud, vechny tvé příboje, tvá vlnobítí se přese mne převalily. 5 A já jsem si řekl: Jsem zapuzen, nechce mě u vidět. Tak rád bych vak zase hleděl na tvůj svatý chrám! 6 Zachvátily mě vody, propastná tuň mě obklíčila, chaluhy mi ovinuly hlavu. 7 Sestoupil jsem ke kořenům horstev, závory země se za mnou zavřely navěky. Tys vak vyvedl můj ivot z jámy, Hospodine, můj Boe! 8 Kdy jsem byl v dui tak skleslý, Hospodina jsem si připomínal; má modlitba vela k tobě ve tvůj svatý chrám. 9 Ti, kdo se alebných přeludů drí, o milosrdenství se připravují. 10 Já ti vak s díkůvzdáním přinesu obě, co jsem slíbil, splním. U Hospodina je spása!” 11 I rozkázal Hospodin rybě, a vyvrhla Jonáe na pevninu.

Joná 3

1 I stalo se slovo Hospodinovo k Jonáovi podruhé: 2 “Vstaň, jdi do Ninive, toho velikého města, a provolávej v něm, co ti uloím.” 3 Joná tedy vstal a el do Ninive, jak mu Hospodin uloil. Ninive bylo veliké město před Bohem, muselo se jím procházet tři dny. 4 Joná veel do města, procházel jím jeden den a volal: “Jetě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno.” 5 I uvěřili ninivtí mui Bohu, vyhlásili půst a oblékli si íněné suknice od největího a po nejmeního. 6 Kdy to slovo proniklo k ninivskému králi, vstal ze svého trůnu, odloil svůj plá, zahalil se do íněné suknice a sedl si do popela. 7 Potom dal v Ninive rozhlásit: “Podle vůle krále a jeho mocných rádců! Lidé ani zvířata, skot ani brav a nic neokusí, a se nepasou a nepijí vodu. 8 A se zahalí do íněné suknice, lidé i zvířata, a naléhavě a volají k Bohu. Kadý a se odvrátí od své zlé cesty a od násilí, které mu lpí na rukou. 9 Kdo ví, moná e se Bůh v lítosti obrátí a odvrátí od svého planoucího hněvu a nezahyneme.” 10 I viděl Bůh, jak si počínají, e se odvracejí od své zlé cesty, a litoval, e jim chtěl učinit zlo, které ohlásil. - A neučinil tak.

Joná 4

1 Joná se velice rozeznil a planul hněvem. 2 Modlil se k Hospodinu a řekl: “Ach, Hospodine, co jsem to neříkal, kdy jsem byl jetě ve své zemi? Proto jsem dal přednost útěku do Taríe! Věděl jsem, e jsi Bůh milostivý a plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný, e tě jímá lítost nad kadým zlem. 3 Nyní, Hospodine, vezmi si prosím můj ivot. Lépe abych umřel, ne abych il.” 4 Hospodin se vak otázal: “Je dobře, e tak plane?” 5 Joná toti vyel z města, usadil se na východ od něho a udělal si tam přístřeek. Seděl v jeho stínu, aby viděl, co se bude ve městě dít. 6 Hospodin Bůh nastrojil skočec, který vyrostl nad Jonáem, aby mu stínil hlavu a zbavil ho zloby. Joná měl ze skočce velikou radost. 7 Přítího dne za svítání nastrojil vak Bůh červa, který skočec nahlodal, take uschl. 8 Kdy pak vzelo slunce, nastrojil Bůh havý východní vítr a slunce bodalo Jonáe do hlavy, a úplně zemdlel a přál si umřít. Řekl: “Lépe abych umřel, ne abych il.” 9 Bůh se vak Jonáe otázal: “Je dobře, e pro ten skočec tak plane?” Odpověděl: “Je to dobře. Planu hněvem a k smrti.” 10 Hospodin řekl: “Tobě je líto skočce, s kterým jsi neměl ádnou práci, jemu jsi nedal vzrůst; přes noc vyrostl, přes noc zael. 11 A mně by nemělo být líto Ninive, toho velikého města, v něm je víc ne sto dvacet tisíc lidí, kteří nedovedou rozeznat pravici od levice, a v něm je i tolik dobytka?”

Micheá 1

1 Slovo Hospodinovo, které se stalo k Micheáí Móreetskému za dnů judských králů Jótama, Achaza a Chizkijáe; bylo to vidění o Samaří a o Jeruzalému. 2 Slyte to, vichni lidé, napni pozornost, země, se vím, co je na tobě! Panovník Hospodin buď proti vám svědkem, Panovník ze svého svatého chrámu! 3 Nebo hle, Hospodin vychází ze svého místa, sestupuje a lape po posvátných návrhích země. 4 Hory se pod ním rozplývají, doliny pukají, jsou jako vosk v ohni, jako vody řítící se ze stráně. 5 To vechno pro nevěrnost Jákobovu, pro hříchy izraelského domu. Co je Jákobova nevěrnost, zdali ne Samaří? A co jsou posvátná návrží Judy, zdali ne Jeruzalém? 6 Proto udělám ze Samaří pole sutin a vysadím na něm vinici, kameny z něho svalím do údolí, odkryji jeho základy. 7 Rozbity budou vekeré jeho tesané modly, vekeré jeho nevěstčí odměny budou spáleny ohněm, zpusťím vechny jeho modlářské stvůry. Protoe je shromádilo ze smilné nevěstčí odměny, opět se stanou smilnou odměnou nevěstek. 8 Naříkat nad tím musím a kvílet, chodit bosý a nahý, dám se do nářku jak akalové, do truchlení jako ptosi, 9 protoe jsou nevyhléditelné jeho rány. Dolo i na Judu; zasaena je brána mého lidu, sám Jeruzalém. 10 Neoznamujte to v Gatu, a se nerozléhá vá pláč. V Bét-leafře (to je v Domě prachu) válejte se v prachu. 11 Obyvatelé afíru (to je Nádhery), stěhujte se jinam, nazí a v hanbě. Neujdou obyvatelé Saanánu. Nářek v Bét-eselu vás připraví o oporu. 12 Ačkoli obyvatelé Marótu čekali dobro, sestoupilo od Hospodina zlo k bráně Jeruzaléma. 13 Zapřahejte do válečného vozu, obyvatelé Lakíe; tady je počátek hříchu sijónské dcery. Vdy v tobě byly shledány nevěrnosti Izraele! 14 Proto se rozejdete s Móreet-gatem; domy Akzíbu (to je Li) obelou izraelské krále. 15 I na vás přivedu dobyvatele, obyvatelé Maréi, a do Adulámu bude muset vejít sláva Izraele. 16 Vyholte si lysinu a ostříhejte se kvůli svým rozkoným synům; udělejte si irokou lysinu jako sup, e byli od vás přesídlení.

Micheá 2

1 Běda těm, kdo strojí ničemnosti, páchají zlo na svých loích, dopoutějí se ho za jitřního světla; na to mají dost sil. 2 ádostivě dychtí po polích - a uchvacují, po domech - a zabírají. Utiskují mue i jeho dům, člověka i jeho dědictví. 3 Proto praví Hospodin toto: Hle, já na tu čeled' strojím zlo, z něho nevyvléknete své íje. Přestanete chodit povýeně, bude to zlý čas. 4 V onen den o vás uijí pořekadel, strhne se alostné bédování: "Je po vem!" "Přila na nás záhuba", řeknete, "podíl mého lidu je pryč, kterak jsem o něj přiel! Nae pole připadlo odpadlíku." 5 Ano, nebude mít nikoho, kdo by ti losem určil podíl v Hospodinově shromádnění. 6 Říkají: "Nevěťte!" Budou větit! Ale nebudou větit těmto; ti od potupných věcí neodstoupí. 7 Vy, kteří se nazýváte domem Jákobovým, co nepokouíte Hospodinovu trpělivost? Tohle e jsou jeho skutky? Zdali nejsou má slova k dobrému pro toho, kdo chodí přímo? 8 Dříve se můj lid stavěl proti nepříteli. Teď vak strháváte z pláů ozdoby těm, kdo po návratu z boje uívají bezpečí. 9 eny mého lidu zapuzujete z jejich rozkoného domova, jejich děti chcete navěky připravit o důstojnost, kterou jsem jim dal. 10 Nue, jděte si, tady odpočinutí nedojdete. Pro svou nečistotu budete zahubeni stranou záhubou. 11 Kdyby někdo posedlý duchem podvodu nalhával: "Budu ti větit při víně a opojném nápoji", to by byl větec pro tento lid! 12 Jistotně tě celého posbírám, Jákože, jistotně shromádím pozůstatek Izraele, svedu jej dohromady jak ovce do ohrady, jako stádo doprostřed pastvitě, zahemí se to zas lidmi. 13 U vytáhl ten, kdo jim bude razit cestu. Prorazili a procházejí branou a z ní vycházejí. Jejich Král proel před nimi, Hospodin v jejich čele!

Micheá 3

1 Pravím: Slyte, představitelé Jákobovi, vůdcové izraelského domu! Co není vaím úkolem znát právo? 2

Dobro nenávidíte a milujete zlo, stahujete z lidu kůi a z jeho kostí maso. 3 Poírají maso mého lidu, sdírají z nich kůi a lámou jim kosti, jako by je kouskovali do hrnce, jak do kotle maso. 4 A budou úpět k Hospodinu, neodpoví jim; skryje před nimi tvář v onen čas, jak zasluhují za svoje zlé skutky. 5 Toto praví Hospodin proti prorokům, kteří svádějí můj lid: Kdy mají svými zuby co kousat, mluví o pokoji; kdy pak jim někdo do úst nic nedá, vyhlaují proti němu svatý boj. 6 Proto vám nastane noc bez vidění, tma bez větby. Nad těmi proroky zajde slunce, den se nad nimi zachmuří. 7 Tu se budou jasnovidci stydět, rdít se budou větci, vichni si zakryjí ústa, nebo Bůh neodpoví. 8 Já vak jsem naplněn mocí, duchem Hospodinovým, právem a bohatýrskou silou, abych mohl Jákobovi povědět o jeho nevěrnosti, Izraeli o jeho hříchu. 9 Slyte to, představitelé domu Jákobova, vůdcové izraelského domu, vy, kteří si hnusíte právo a překrucujete vechno, co je přímé! 10 Sijón budujete krveprolitím, Jeruzalém bezprávím. 11 Jeho představitelé soudí za úplatek, jeho kněí učí za odměnu, jeho proroci větí za stříbro. Přitom spoléhají na Hospodina a říkají: “Co není Hospodin uprostřed nás? Na nás nepřijde nic zlého.” 12 Proto bude Sijón kvůli vám zorán jako pole, z Jeruzaléma budou sutiny, z hory Hospodinova domu návrí zarostlá křovím.

Micheá 4

1 I stane se v posledních dnech, e se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit národy. 2 Mnohé pronárody půjdou a budou se pobízet: “Pojďte, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učít svým cestám a my budeme chodit po jeho stezkách.” Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. 3 On bude soudit mnohé národy, ztrestá mocné pronárody, i ty nejvzdálenější. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské noe. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se ji cvičit v boji. 4 Kadý bude bydlet pod svou vinnou révou, pod svým fíkovníkem, a nikdo ho nevyděsí. Tak promluvila ústa Hospodina zástupů. 5 Kadý jiný lid si chodí ve jménu svých bohů, ale my budeme chodit ve jménu Hospodina, naeho Boha, navěky a navdy. 6 V onen den, je výrok Hospodinův, se ujmu chromé, shromádím zapuzenou, tu, s ní jsem zle naloil. 7 Chromou budu mít za pozůstatek lidu, vypuzenou za mocný národ. A Hospodin bude nad nimi kralovat na hoře Sijónu od nynějka a navěky. 8 Ty, věi stáda, návrí dcery sijónské, tobě připadne, k tobě se navrátí dřívější vladařství, království dcery jeruzalémské. 9 Proč nyní tolik hořekuje? Co nemá u sebe krále? Zahynul tvůj rádce, e tě zachvátila bolest jako rodičku? 10 Svíjej a válej se v křečích jako rodička, sijónská dcero, nebo teď musí vyjít z města a bydlet na poli a přijde a do Babylóna; tam bude vysvobozena, tam tě Hospodin vykoupí z rukou tvých nepřátel. 11 Nyní se proti tobě sbírají mnohé pronárody. Říkají: “Sijón je zhanoben, pokochejme se pohledem na něj.” 12 Oni vak neznají smýlení Hospodinovo, nerozumějí jeho úradku, e je shromaďuje jako snopy na humno. 13 Dej se do mlácení, sijónská dcero, nebo učiním tvůj roh ze eleza, kopyta z bronzu. Rozdrtí mnoho národů. Jejich zisk zasvětím Hospodinu jako klatý a jejich majetek Pánu celé země. 14 Nyní si vak zasazuj smuteční zářezy, dcero porobená; sevře nás obleení. Izraelova soudce budou bít do tváře holí.

Micheá 5

1 A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmení mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jen bude vládcem v Izraeli, jeho původ je odpradávná, ode dnů věčných. 2 I kdy je Hospodin vydá v plen do chvíle, ne rodička porodí, zbytek jeho bratří se vrátí zpět k synům Izraele. 3 I postaví se a bude je pást v Hospodinově moci, ve vyvýeném jménu Hospodina, svého Boha, a budou bydlet bezpečně; jeho velikost bude nyní sahat a do dálav země. 4 A on sám bude pokoj. A vtrhne Aúr do naí země, a bude lapat po naich

palácích, postavíme proti němu sedm pastýřů, osm vojevůdců lidu. 5 Ti budou spravovat asyrskou zemi mečem v přístupech do země Nimrodovy. On nás vysvobodí před Aúrem, a vtrhne do naší země, a bude lapat po našem pomezí. 6 I bude pozůstatek Jákoba uprostřed mnoha národů jako rosa od Hospodina, jako vláha pro bylinu, která neskládá naději v člověka, nečeká na syny lidské. 7 Pozůstatek Jákoba bude mezi pronárody, uprostřed mnoha národů, jako lev mezi zvířaty divočiny, jak lvíče ve stádech ovcí: přeene-li se, rozlape je, rozsápe a nikdo mu nic nevyrvé. 8 Bude vyvýšen nad své protivníky, všichni tvoji nepřátelé budou vyhlazeni. 9 I stane se v onen den, je výrok Hospodinův, e vyhladím tvé koně z tvého středu a zničím tvé vozy. 10 Vyhladím města tvé země a vechny tvé pevnosti zbořím. 11 Vyhladím z tvých rukou tvé čáry, nebude mít mrakopravce. 12 Vyhladím tvé tesané modly a posvátné sloupy z tvého středu; dílu svých rukou se ji nebude klanět. 13 Vyvrátím tvé posvátné kůly z tvého středu a zahladím tvá města. 14 V hněvu a rozhořčení vykonám pomstu na pronárodech, které mě neposlouchají.

Micheá 6

1 Slyte nyní, co praví Hospodin: Povstaň, veď soud s horami, nech slyí pahorky tvůj hlas! 2 Slyte Hospodinův spor, hory i nepohnutelné základy země! Hospodin vede spor se svým lidem, činí výtky Izraeli: 3 Lide můj, co jsem ti udělal? Jaké potíe jsem ti působil? Odpověz mi. 4 Vdy jsem tě vyvedl z egyptské země, vykoupil jsem tě z domu otroctví, poslal jsem před tebou Mojíe, Árona a Mirjam. 5 Lide můj, jenom si vzpomeň na záměr Baláka, krále moábského, a co mu odpověděl Bileám, Beórův syn, jak jsi pak táhl od itúmu do Gilgálu, abys pochopil Hospodinovy spravedlivé činy. 6 “Jak předstoupím před Hospodina? S čím se mám sklonit před Bohem na výině? Mohu před něj předstoupit s oběmi zápalnými, s ročními býčky? 7 Copak má Hospodin zalíbení v tisících beranů, v deseti tisících potoků oleje? Co smím dát za svou nevěrnost svého prvorozence, v obě za svůj hřích plod svého lůna?” 8 Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin ádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem. 9 Sly, Hospodin volá na město. - Pohotovou pomocí je vzhlíet k tvému jménu. - Slyte o metle! Kdo ji přivolal? 10 Co stále budou ve svévolníkově domě poklady nabyté svévolí a míra oizená, popouzející k hněvu? 11 Mám snad za poctivé prohlásit nespravedlivé váhy a váček s faleným závaím? 12 Jeho boháči jsou plni násilí, jeho obyvatelé mluví zrádně, v jejich ústech je lstivý jazyk. 13 Proto na tebe selu nemoci a rány, pro tvoje hříchy tě zpustoím. 14 Bude jíst, ale nenasytí se, bude jen hladovět; nevyvázne s tím, co sis dalo stranou, a s čím vyvázne, vydám meči. 15 Bude sít, a ní se nedočká; bude lisovat olivy, a olejem se nepomae; vylisuje mot, a vína se nenapije. 16 Ustanovení Omrího se drí toto město, vech skutků Achabova domu; řídíte se jejich radami. Proto učiním, e bude vzbuzovat úděs a tvoji obyvatelé posměch. Ponesete potupu mého lidu.

Micheá 7

1 Běda mně! Jsem jako paběrky letní sklizně, jako paběrky po vinobraní. Není tu hrozen k snědku ani raný fik, po něm touím. 2 Zboný vymizel ze země, přímého mezi lidmi není. Všichni strojí vraedné úklady, jeden druhého do sítě loví. 3 Oběma rukama páchají zlo pro svůj prospěch, velmo i soudce úplatky vymáhají, mocný mluví, jak se mu zachce; a vechno zpřevracejí. 4 Nejlepší z nich je jak potměchu, nejpoctivější jako plot z trní. Přichází den, který vyhlíeli tvoji proroci, den tvého navtívení; ji nastává mezi nimi rozruch. 5 Nevěřte blinímu, nespolehejte na přítele; před tou, je uléhá po tvém boku, se střez otevřít ústa. 6 Syn tupí otce, dcera povstává proti matce, snacha proti tchyni; kadý má nepřátele ve vlastním domě. 7 Ale já budu vyhlíet k Hospodinu, čekat na Boha, který mě spasí. Můj Bůh mě vyslyí. 8 “Neraduj se nade mnou, má

nepřítelkyně! Padla-li jsem, povstanu, sedím-li ve tmě, mým světlem je Hospodin. 9 Chci nést Hospodinův hrozný hněv, nebo jsem proti němu hřeila, dokud on neurovná můj spor a nezjedná mi právo. Vyvede mě na světlo a uzřím jeho spravedlnost. 10 Má nepřítelkyně to uvidí a pokryje ji hanba. To je ta, která mi říká: “Kde je Hospodin, tvůj Bůh?” Na vlastní oči ji spatřím, a bude polapána jak bláto na ulicích.” 11 To bude den budování tvých zdí. Onoho dne se rozíří tvé hranice. 12 Bude to den, kdy přijdou k tobě z Asýrie a egyptských měst, od Egypta a k řece Eufratu, od moře k moři, od hory k hoře. 13 Ale země bude zpustoena kvůli svým obyvatelům, pro ovoce jejich skutků. 14 Pas berlou svou svůj lid, ovce dědictví svého, ty, který sám jediný přebývá v lesní divočině na Karmelu. A se pasou v Báanu a Gileádu jako za dnů odvěkých, 15 jako za dnů, kdy jsi vycházel z egyptské země. Ukáí lidu podivuhodné věci. 16 Spatří to pronárody a zastydí se za vechno své siláctví. Přiloí ruku na ústa, ui jim ohluchnou. 17 Prach budou lízat jako had; jako zeměplazi polezou ve zmatku ze svých hradi. Se strachem se budou obracet k Hospodinu, naemu Bohu. Tebe se budou bát. 18 Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrvává ve svém hněvu, nebo si oblíbil milosrdenství. 19 Opět se nad námi slituje, rozlape nae nepravosti. Do mořských hlubin vhodí vechny jejich hříchy, 20 prokáe věrnost Jákobovi, milosrdenství Abrahamovi, jak jsi za dnů pradávných přísahal naim otcům.

Nahum 1

1 Výnos o Ninive. Kniha vidění Nahuma Elkóského. 2 Hospodin je Bůh árlivý a mstitel. Mstitel je Hospodin, vládce rozhořčený. Pomstou stíhá Hospodin své protivníky, hněvem pronásleduje nepřátele. 3 Hospodin je shovívavý a velkorysý, ale viníka bez trestu neponechá. Jeho cesta vede vichřicí a bouří, mračna jsou prach zvířený jeho nohama. 4 Oboří se na moře a vysuí je, vechny řeky nechá vyschnout. Uvádá Báan a Karmel, vadne i výhonek Libanónu. 5 Hory se před ním třesou, pahorky se zmítají, země před jeho tváří se vzdouvá, svět a vichni, kteří na něm bydlí. 6 Kdo odolá jeho hroznému hněvu? Kdo obstojí před jeho planoucím hněvem? Jeho rozhořčení sálá jak oheň, skály se před ním drolí. 7 Hospodin je dobrý, je zátitou v den souení, zná se k těm, kteří se k němu utíkají. 8 Valící se povodní učiní konec tomuto místu, tma bude pronásledovat jeho nepřátele. 9 Co zamýlíte proti Hospodinu? On učiní konec. Souení u podruhé nenastane. 10 Zapletou se v hloí svými pitkami zpiti. Jako suché strnitě budou zcela pozřeni ohněm. 11 Z tebe vyel ten, který zamýlí proti Hospodinu zlé věci, ničemný rádce. 12 Toto praví Hospodin: A si ijí sebepokojněji, a je jich sebevíc, budou skoseni; ničemník zajde. Pokořoval jsem tě, Sijóne, u tě nebudu pokořovat. 13 Jeho jařmo nyní přerazím a spadne z tebe, zpřetrhám tvá pouta. 14 A proti tobě, Aúre, vydává Hospodin příkaz: Nebude ji nikoho, kdo by dále rozséval tvé jméno. Z domu tvých bohů vyhladím modly tesané i lité. Připravil jsem ti hrob. Jsi zlořečený.

Nahum 2

1 Hle, po horách přichází zvěstovatel radosti, jen ohlauje pokoj. Slav, Judo, své slavnosti, plň své sliby. U nikdy na tebe nepřitáhne ničemník, je zcela zahlazen. 2 Ninive, u na tebe táhne ten, jen tě rozmetá. Jen si hlídej pevnost. Číhej u cesty. Posilni svá bedra. Seber vekerou svou sílu. 3 Hospodin vrátí Jákobovi důstojnost, důstojnost, jaká patří Izraeli. Potřeli jej veřelci, zničili jeho odnoe. 4 Rudý je tít bohatýrů, v arlat oděni jsou válečníci. Jiskří jako oheň ocel vozů, kdy se připravují k bitvě. Cypřiová ratitě se kymácejí. 5 Vozy se íleně řítí ulicemi, enou se přes prostranství podobny pochodním, míhají se jako blesky. 6 S připomínkou svých vzneených bostev klopýtavým během enou se k ninivským hradbám. Je zřízen ochranný kryt. 7 Brány při řece jsou otevřeny; chrám se hroučí. 8 Je rozhodnuto. Obnaena a

odvlékána je Itar, její děvy kvílí jako holubice a bijí se v prsa. 9 Ninive bývalo odedávna jako rybník plný vod. A nyní utíkají. Zastavte se, stůjte! Nikdo se vak ani neohlédne. 10 Rabujte stříbro, rabujte zlato! Jaké nekonečné množství zásob! Jak oslnivý lesk vemoných vzácností! 11 Ve pusté! Zpustlé! Zpustoené! Ztratili odvahu, kolena se třesou. Smrtná úzkost zachvátila vekerá bedra, tváře vech zbledly. 12 Kam se podělo to doupě lvů, místo, kde lvíčata krmívali? Kdy lev vycházel za kořistí, lvíče tam zůstávalo a nikdo je nevyplail. 13 Lev přináel hojnost úlovku mlád'atům, lvičím to, co zadával, brlohy si naplňoval kořistí, svá doupata tím, co ulovil. 14 Chystám se vak na tebe, je výrok Hospodina zástupů. Ninivskou vozbu spálím na prach, tvá lvíčata pozře meč. Vymýtím ze země tvoje kořistnictví, nebude u slyet hlas tvých poslů!

Nahum 3

1 Běda městu, je se brodí v krvi! Je samá přetvářka, je plné loupeí, kořistění nebere konce. 2 Sly! Bičů svist, dunění kol! Dusot koní, hřmot vozby! 3 Útok jezdců, zálehy mečů, blýskání kopí! Přemnoho skolených, hromady mrtvých těl, bezpočet mrtvol, a přes ně klopýtají! 4 To vechno pro mnohá smilstva Nevěstky, přesvědné mistryně kouzel. Svým smilstvem kupčí s pronárody, svými kouzly kupčí s čeleděmi. 5 Chystám se vak na tebe, je výrok Hospodina zástupů. A přes tvář ti vyhrnu sukni a ukái tvou nahotu pronárodům, královstvím tvou hanbu. 6 Nakydám na tebe neřád, potupím tě, postavím na pranýř. 7 Kdokoli tě spatří, prchne od tebe. Řekne: "Ninive propadlo záhubě, kdo se nad ním ustrne?" Kde vyhledám ty, kdo by tě potěili? 8 Jsi snad lepší, ne byly Théby Amónovy, trůnící mezi proudy, obklopeny vodami? Moře jim bylo valem, jejich hradby se zdvihaly z moře. 9 Kú tak mocný, Egypt nekonečný, Pút i Lúbim byly tvými pomocníky. 10 I Théby byly přesídleny, odely do zajetí. Jejich nemluvnata byla drcena na rozích vech ulic; o jejich slavné se losovalo, vichni jejich velmoové byli spoutáni řetězy. 11 I ty se opojí a bude omámeno. I ty bude hledat zátitu před nepřítelem. 12 Vechny tvé pevnosti vak budou jako fíkovníky s ranými plody: a se jimi zatřese, spadnou do úst tomu, kdo je chce jíst. 13 Tvůj lid uprostřed tebe jsou baby. Brány tvé země se dokořán otevřou tvým nepřátelům, tvé závory pozře oheň. 14 Nava si vodu, ne bude obleeno! Zpevni svá opevnění! lapej jíl, hně hlínu, chop se formy na cihly! 15 Oheň tě tam pozře, vytne meč, pozře tě jako brouci. By vás bylo spousta jako brouků, by vás bylo spousta jako kobytek, 16 by tvých překupníků bylo víc ne nebeských hvězd, brouci se vykuklí a odlétnou. 17 Tvoji stráci jsou jak kobyly, tvoji úředníci jak hejna sarančat: v zimním čase zalezou do kvír zídek, ale jak vysvitne slunce, ulétnou a neví, kam se poděly. 18 Ji dřímou tvoji pastýři, asyrský králi, ulehli tvoji vzneení. Tvůj lid je rozehnán po horách, nikdo jej neshromádí. 19 Nikdo neoetří tvé těžké poranění, bolestná zůstane tvá rána. Vichni, kdo o tobě uslyí, zatleskají nad tebou v dlaně. Vdy na koho nedoléhala bez přestání tvá zloba?

Abakuk 1

1 Výnos, který přijal ve vidění prorok Abakuk. 2 Jak dlouho ji volám o pomoc, Hospodine, a ty neslyí. Úpím k tobě pro násilí, a ty nezachraňuje. 3 Proč mi dává vidět ničemnosti a mlčky na trápení hledí? Doléhají na mne zhouba a násilí, rozrostli se spory a sváry. 4 Proto je tak ochromen zákon a nikdy se neprosadí právo. Spravedlivého obkličuje svévolník, proto je právo tak překrouceno. 5 Pohleďte na pronárody, popatřte! Ustrnete údivem nad tím, co vykonám za vaich dnů. Nebudete věřit, a se o tom bude vypravovat. 6 Já toti povolám Kaldejce, pronárod krutý a prchlivý, jen projde iroirou zemí, aby se zmocnil příbytků, které mu nepatří. 7 Je příerný a hrozný, vyhlauje vlastní svrchované právo. 8 Jeho koně

jsou hbitější ne levharti, dravější ne vlci za večera; jeho jezdci uhánějí tryskem, jeho jízda se zdaleka ene, letí jako orlice, je spěchá za kořistí. 9 Kadý z nich se ene za násilím, dychtivě míří vpřed. Sebral zajatců jak písku. 10 Z králů si tropí erty, hodnostáři jsou mu k smíchu, kadé pevnosti se směje, nahrne prach a dobude ji. 11 Potom přelétne jak vítr a táhne dál obtíen vinou, za boha má vlastní sílu. 12 Copak nejsi od pradávna, Hospodine, svatý Boe můj? My nezemřeme. Hospodine, pověřil jsi ho soudem, Skálo, uloil jsi mu, aby trestal. 13 Tvé oči jsou čisté, nemohou se dívat na zlo a hledět na trápení. Proč tedy trpí věrolomné, mlčí, kdy svévolník pohlcuje spravedlivějšího? 14 Co jsi učinil lidstvo jako mořské ryby, jako havě, nad ní nevládne nikdo? 15 On udicí vytahuje vechny a lapá je do své sítě, do svého nevodu je chytá. Proto se raduje a jásá. 16 Proto obětuje své síti a svému nevodu pálí kadidlo; nebo skrze ně se mu dostává výborného podílu a nejučtějšího pokrmu. 17 Co bude svou sí vyprazdňovat bez přestání, bez soucitu vradit pronárody?

Abakuk 2

1 Postavím se na své stráné stanovité, budu stát na hlásce a vyhlíet, abych seznal, co ke mně promluví a jakou odpověď dostanu na svoji stínost. 2 Hospodin mi odpověděl, řekl: “Zapi to vidění, zaznamenej je na tabulky, aby si je čtenář mohl snadno přečíst. 3 Vidění u ukazuje k určitému času, míří neomylně k cíli; prodlévá-li vyčkej, nebo přijde zcela jisté, zadret se nedá.” 4 Pozor na opoválivce; není v něm due přímá. Spravedlivý bude ít pro svou věrnost. 5 Jako víno oklame, tak neobstojí troufalý mu. Rozevívá chřtán jako podsvětí, zůstane jako smrt nenasytný, i kdyby pro sebe zabral vechny pronárody a vechny národy shromádil k sobě. 6 Co ti vichni neuijí proti němu pořekadel, posměných popěvků a naráek na něj? Bude se říkat: Běda tomu, kdo hromadí, co mu nepatří. Jak dlouho? I tomu, kdo zástavou zatěuje. 7 Co tvoji dluníci náhle nepovstanou, nevschopí se ti, kteří se třesou strachem? Bude jim vydán v plen. 8 Za to, e jsi plenil mnohé pronárody, budou plenit vechny ostatní národy tebe za prolitou lidskou krev a za násilí páchané na zemi, na městu i vech jeho obyvatelích. 9 Běda tomu, kdo chamtivě shání mrzký zisk pro svůj dům, aby si zaloil hnízdo na výině, aby se vyprosil ze spárů zla. 10 Rozhodl ses k hanbě svého domu učinit konec mnohým národům; hřeí sám proti sobě. 11 I kámen ze zdi bude křičet, trám z kovu mu odpovídat. 12 Běda tomu, kdo staví město na prolité krvi a zabezpečuje tvrz bezprávím. 13 Hle, co to není od Hospodina zástupů, kdy “lidé se namáhají, a pozře to oheň, národy se lopotí pro nic za nic”? 14 Země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře. 15 Běda tomu, kdo napájí svého bližního, tobě, který přiměuje jed svého hněvu a opíjí ho a na jeho nahotu se dívá. 16 Dosa se nají pohany, ne slávy. I ty bude pít a ukáe se tvá neobřezanost. I na tebe dojde čie z pravice Hospodinovy a zlořečení na tvou slávu. 17 Násilí na Libanónu se obrátí proti tobě, pobíjení zvířat ti naene děsu za prolitou lidskou krev a za násilí páchané na zemi, na městu i vech jeho obyvatelích. 18 Co prospěje tesaná modla, ji vytesal její tvůrce, modla litá, učitel li? A si v ni doufá její tvůrce, zhotovuje pouze němé bůky. 19 Běda tomu, kdo říká dřevu: “Procitni”, kdo říká němému kameni: “Vzbuď se.” Něco takového má být učitelem? I kdy je to potaeno zlatem a stříbrem, nemá to ádného ducha.- 20 Hospodin je ve svém svatém chrámu. Zti se před ním, celá země!

Abakuk 3

1 Modlitba proroka Abakuka; na způsob tklivé písne. 2 Hospodine, slyel jsem tvou zprávu; bojím se o tvoje dílo, Hospodine, v tento čas je zachovej, v tento čas je uved' v známost. V nepokoji pamatuj na slitování! 3 Z Témanu přichází Bůh, z hory Páranu Svatý. Nebesa přikrývá velebnost jeho, země je plná

chvalozpěvů. 4 Září jako světlo, po straně má rohy, v nich se skryla jeho síla. 5 Před ním se ene mor, nákaza valí se za ním. 6 Stanul, a měří zemi, pohlédl, a zatřásl pronárody; pukají odvěká horstva, pahorky pravěké se hroučí; cesta věčnosti patří jemu. 7 Vidím, jak hroučí se v nicotu kúanské stany, jak se chvějí stanové houně midjanské země. 8 Vzpanul snad Hospodin proti řekám? Zda proti řekám plane tvůj hněv nebo tvá prchlivost proti moři? Jede na svých ořích, tvoje vozy přiváejí spásu. 9 Luk má připravený ke splnění přísah, daných dávným pokolením. Řekami rozpolcuje zemi. 10 Spatřily tě hory a chvějí se v křeči. Přehnal se průtr mračen, propastná tuň do křiku se dala, vysoko vzpíná své ruce. 11 Do svého obydlí se stáhlo slunce i měsíc, utekly před světlem tvých ípů, před září tvého blitivého kopí. 12 Rozlícen po zemi kráčí, po pronárodech ve hněvu dupe. 13 Vyel jsi spasit svůj lid, spasit pomazaného svého. Rozdrtil jsi hlavu svévolníkovu domu, obnails ho od základů k hrdlu. 14 Jeho vlastními holemi rozrazil jsi hlavu jeho kníat, enoucíh se jako smr, aby mě rozpráili; jásalí divoce, jako by u tajně pozřeli utitěného. 15 Svými oři jsi polapal moře, vzdouvající se nesmírná vodstva. 16 Uslyel jsem o tom a celý se třesu, chci se ozvat a rty se mi chvějí; jakoby kostier zachvátil mé kosti, podlamují se pode mnou nohy. Budu vak klidně očekávat den souení, a přitáhnou a přepadnou lid. 17 I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlěvech dobytek nebyl, 18 já budu jásosem oslavovat Hospodina, jásat ke chvále Boha, který je má spása. 19 Panovník Hospodin je moje síla. Učinil mé nohy hbité jako nohy laně, po posvátných návrích mi dává lapat. Pro předního zpěváka za doprovodu strunných nástrojů.

Sofonjá 1

1 Slovo Hospodinovo, které se stalo k Sofonjáovi, synu Kúiho, syna Gedaljáe, syna Amarjáe, syna Chizkijáova, za dnů judského krále Jójíae, syna Amónova: 2 Sklidím z povrchu země úplně vechno, je výrok Hospodinův. 3 Sklidím lidi i dobytek, sklidím nebeské ptactvo i mořské ryby, pohorení spolu se svévolníky. Vyhladím člověka z povrchu země, je výrok Hospodinův. 4 Napřáhnu svou ruku na Judu, na vechny obyvatele Jeruzaléma, vyhladím z tohoto místa, co zůstalo z Baala, i jméno reců a kněí, 5 rovně ty, kdo se na střechách klanějí zástupu nebeskému, ty, kdo se klanějí hned Hospodinu a jím se zapřísahají, a hned zase přísahají při svém Melekovi, 6 ty, kdo odpadli od Hospodina, kdo Hospodina nehledají a nedotazují se ho. 7 Zti se před Panovníkem Hospodinem, vdy den Hospodinův je blízko! Hospodin připravil obě, jako svaté oddělil ty, které pozval. 8 Stane se v den Hospodinova obětního hodu: Ztrestán velmoe i královské syny, vechny ty, kdo si oblékají cizokrajný at; 9 onoho dne ztrestám kadého, kdo přeskakuje práh, ty, kdo naplňují dům svého Pána násilím a lstí. 10 V onen den, je výrok Hospodinův, se ozve úpění od Rybné brány a kvílení z druhé strany, veliký třeskot od pahorků. 11 Kvílejte, obyvatelé kotliny, vechen lid kramářů zajde. Budou vyhlazeni vichni, kdo odvaují stříbro. 12 V té době prohledám Jeruzalém se svítilnami, ztrestám mue, kteří jsou jako zkyslé víno nad svým kalem, kteří si v srdci říkají: "Hospodin neudělá nic dobrého ani zlého." 13 V plen bude vydán jejich blahobyt a jejich domovy ve zpusť; vystaví domy, a nebudou v nich bydlet, vysázejí vinice, a vína z nich neokusí. 14 Veliký den Hospodinův je blízko, je blízky a převelice rychlý. Sly, Hospodinův den je tady! Zoufale volá bohatýr do boje. 15 Onen den bude dnem prchlivosti, dnem souení a tísně, dnem ničení a zkázy, dnem tmy a temnot, dnem oblaku a mrákoty, 16 dnem polnice a válečného ryku nad opevněnými městy, nad vyvýšenými cimbuřími. 17 Selu na lidi souení a budou tápat jako slepci, nebo zhřeili proti Hospodinu; jejich krev bude odklizena jako prach, jejich vnitřnosti jako mrva. 18 Jejich stříbro ani zlato je nedokáe v den Hospodinovy prchlivosti vysvobodit; ohněm jeho rozhorlení bude pozřena celá země. Ano, učiní náhlý konec vem obyvatelům země!

Sofonjá 2

1 Vzchop se, vzpamatuj, pronárode beze studu, 2 dříve ne vstoupí v platnost výnos, vdy jako plevy přelétne den, dříve ne vás stihne planoucí hněv Hospodinův, dříve ne vás stihne den Hospodinova hněvu. 3 Hledejte Hospodina, vichni pokorní země, kdo jednáte podle jeho práva. Hledejte spravedlnost, hledejte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu. 4 Gáza bude oputěna, Akalón se stane zpustoeným místem, Adód bude vyhnán za poledne, vyrván bude i s kořeny Ekrón. 5 Běda vám, obyvatelé Přímoří, pronárode Keréanů! Slovo Hospodinovo je proti vám. Kenaane, země pelitejská, vyhubím tě do posledního obyvatele. 6 Přímoří se stane krajem pastvin s chýemi pastýřů, s ovčími ohradami, 7 případně pozůstatku Judova domu; budou na nich pást a večer budou odpočívát v akalónských domech, nebo je navtíví Hospodin, jejich Bůh, a změní jejich úděl. 8 Slyším utrhaní Moábovo, hanobení od Amónovců. Utrhají mému lidu, proti jeho pomezí se vypínají. 9 Avak, jakoe jsem iv, je výrok Hospodina zástupů, Boha Izraele, Moáb bude jako Sodoma, Amónovci jako Gomora, stanou se panstvím kopřiv, solnou proláclinou, krajem navěky zpustoeným. Oloupí je pozůstatek mého lidu, zbytek mého národa je zdědí. 10 To ve se jim stane za jejich pýchu, nebo utrhalí lidu Hospodina zástupů a vypínali se nad něj. 11 Hrozný bude Hospodin, a udeří na ně: stihne úbitěmi vechny bohy země. Kadý se mu bude klanět ze svého místa, i vechny ostrovy pronárodů. 12 Také vy, Kúijci, budete skoleni mým mečem! 13 Napřáhne svou ruku proti severu, zahubí Aúra, z Ninive učiní zpustoené místo, stepní suchopár; 14 v jeho středu budou odpočívát stáda, vechna zvíř toho pronároda. Na hlavicích sloupů tam bude nocovat pelikán a sýček. Jaký to zpěv zazní z oken! Na prahu trosky, cedrové detění vytrháno. 15 Tohle je město jáсотu, které tak bezpečně trůnilo a v srdci si namlouvalo: “Není nade mne.” Jak bylo zpustoeno! Jen zvíř tam odpočívá. Kadý, kdo přejde kolem, posměně sykne a mávne rukou.

Sofonjá 3

1 Běda městu, které hubí, vzpurnému a potřísněnému! 2 Poslouchat nechce, napomenutí nepřijímá, nedoufá v Hospodina, nepřiblihuje se k svému Bohu. 3 Jeho velmoové jsou uprostřed něho jako řvoucí lvi, jeho soudcové jak vlci za večera, do jitra nenechají nic neohryzaného; 4 jeho proroci jsou chvastouni, mui věrolomní; jeho kněi znesvěcují, co je svaté, znásilňují zákon. 5 Spravedlivý Hospodin je uprostřed něho, bezpráví neučiní, kadé jitro vynáí na světlo svůj soud, denně, bez ustání, ale ten, kdo se dopoutí bezpráví, nezná studu. 6 Vyhladil jsem národy, jejich cimbuří zpustla, jejich ulice jsem zničil, nikdo jimi neprochází; jejich města jsou vylidněna, nikdo v nich nesídlí. 7 Řekl jsem: “Měj přede mnou bázeň a přijmi mé napomenutí!” Jeho domov by nebyl vyhlazen ádnou z těch věcí, jimi je ztrestám. Ale oni hned za časného jitra kazí vechno, čím se zabývají. 8 A tak mě očekávejte, je výrok Hospodinův, v den, kdy povstanu ke kořisti. To je můj rozsudek: Seberu pronárody, shromádím království a vyleji na ně svůj hrozný hněv, vechen svůj planoucí hněv. Ohněm mého rozhorlení bude pozřena celá země. 9 Tehdy očistím rty kadého lidu a vichni budou vzývat Hospodinovo jméno a slouit mu společnou paí. 10 Z druhé strany kúských řek moji vyznavači, má rozptýlená dcera, přinesou mi obětní můj dar. 11 V onen den se u nemusí stydět za ádné své skutky, jimi ses proti mně vzepřelo. Tehdy z tvého středu odstraním tvé pyné rozjařence a nepřipustím, aby ses opět začalo povyovat na mé svaté hoře. 12 Uprostřed tebe zanechám utitěný a nuzný lid, který se uteče k Hospodinovu jménu. 13 Pozůstatek Izraele se ji nebude dopoutět bezpráví a mluvit livě, v jejich ústech se nenajde jazyk lstivý. Budou se pást a odpočívát a nikdo je nevyplaí. 14 Zaplesej, sijónská dcero, zahlahol Izraeli! Raduj se a jásej z celého srdce, dcero

Jeruzalémská! 15 Rozsudek nad tebou Hospodin zruil, zbavil tě nepřítel. Král Izraele, Hospodin, je uprostřed tebe, neboj se u zlého! 16 V onen den bude Jeruzalému řečeno: “Neboj se, Sijóne, nech tvé ruce neochabnou! 17 Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, bohatýr, který zachraňuje, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jásá a plesá.” 18 Posbírám ty, kdo jsou zarmouceni, odloučení od slavnosti, nebo jsou z tebe; břemeno potupy na nich leí. 19 Hle, já si to v onen čas vyřídím se velmi, kdo tě pokořují, zachráním chromou, shromádím zapuzenou, dám jim chválu a jméno vude v zemi jejich hanby. 20 V onen čas vás přivedu, v ten čas vás shromádím, dám vám jméno a chválu mezi velmi národy země, a změním váš úděl před vami zraky, praví Hospodin.

Ageus 1

1 V druhém roce vlády krále Dareia, prvního dne estého měsíce, stalo se slovo Hospodinovo skrze proroka Agea k judskému místodriteli Zerubábelovi, synu ealtielovu a k veleknězi Júovi, synu Jósadakovu. 2 “Toto praví Hospodin zástupů: Tento lid říká: “Jetě nepřišel čas, čas k budování Hospodinova domu.” 3 I stalo se slovo Hospodinovo skrze proroka Agea: 4 “Je snad čas k tomu, abyste si bydleli v domech vykládaných dřevem, zatímco tento dům je v troskách? 5 Nyní toto praví Hospodin zástupů: Vezměte si k srdci své cesty! 6 Sejete mnoho, a sklízí se málo. Jen jezte, nenasytíte se; jen pijte, ízeň neuhasíte; jen se oblékejte, nezahřejete se. Kdo se dává najmout za mzdu, ukládá ji do děravého váčku.” 7 “Toto praví Hospodin zástupů: Vezměte si k srdci své cesty. 8 Vystupte na horu, přivezte dříví a budujte dům! V něm budu mít zalíbení, v něm se oslavím, praví Hospodin. 9 Pachtíte se za mnoha věcmi a máte z toho málo. Co přinesete domů, já rozvěji. Proč se to děje? je výrok Hospodina zástupů. Protoe můj dům je v troskách, zatímco vy se staráte každý jen o svůj dům. 10 Proto nebe nad vámi zadrelo rosu a země zadrela svoji úrodu. 11 Přivolať jsem sucho na zemi i na hory, na obilí i na vinný mot a na čerstvý olej, na vechno, co přináí role, také na lidi i na dobytek, na vechno, co se rukama vytěí.” 12 Tehdy Zerubábel, syn ealtielův, a velekněz Júoa, syn Jósadakov, i celý pozůstatek lidu uposlechli hlasu Hospodina, svého Boha, a slov proroka Agea, protoe ho poslal Hospodin, jejich Bůh, a lid se začal bát Hospodina. 13 Hospodinův posel Ageus řekl z Hospodinova pověření lidu: “Já jsem s vámi, je výrok Hospodinův.” 14 A Hospodin probudil ducha judského místodritele Zerubábel, syna eltielova, a ducha velekněze Júou, syna Jósadakova, i ducha celého pozůstatku lidu. I přili a dali se do díla na domě Hospodina zástupů, svého Boha, 15 dvacátého čtvrtého dne estého měsíce druhého roku vlády krále Dareia.

Ageus 2

1 Dvacátého prvního dne sedmého měsíce stalo se slovo Hospodinovo skrze proroka Agea: 2 “Řekni judskému místodriteli Zerubábelovi, synu ealtielovu, a veleknězi Júovi, synu Jósadakovu, a pozůstatku lidu: 3 Kdo zůstal mezi vámi z těch, kteří viděli tento dům v jeho prvotní slávě? A jaký jej vidíte nyní? Není ve vaich očích jen pouhé nic? 4 Bud' rozhodný, Zerubábeli, je výrok Hospodinův, bud' rozhodný, veleknězi Júou, synu Jósadakov, bud' rozhodný, vechen lide země, je výrok Hospodinův. Dejte se do díla, nebo jsem s vámi, je výrok Hospodina zástupů, 5 podle slova, kterým jsem se vám zavázal, kdy jste vyli z Egypta. Můj duch stojí uprostřed vás. Nebojte se! 6 “Toto praví Hospodin zástupů: Jetě jednou, a bude to brzy, otřesu nebem i zemí, mořem i souí. 7 Otřesu velmi pronárody, a přijdou s tím nejvzácnějším, co mají; a naplním tento dům slávou, praví Hospodin zástupů. 8 Mé je stříbro, mé je zlato, je výrok Hospodina zástupů. 9 Sláva tohoto nového domu bude větí neli prvního, praví Hospodin zástupů. A na tomto místě budu udílet pokoj, je výrok Hospodina zástupů.” 10 Dvacátého čtvrtého dne devátého měsíce druhého

roku vlády Dareiovy stalo se slovo Hospodinovo k proroku Ageovi. 11 Toto praví Hospodin zástupů: “Poádej kněze o poučení. 12 “Kdyby někdo nesl svaté maso v cípu svého atu a dotkl by se tím cípem chleba, kae, vína, oleje nebo jakéhokoli jídla, bude to tím posvěceno?” Kněží odpověděli: “Nikoli.” 13 I řekl Ageus: “Kdyby se někdo poskvrněný mrtvolou dotkl něčeho z těchto věcí, poskvrní se to tím?” Kněží odpověděli: “Poskvrní.” 14 Ageus na to pokračoval: “Tak je tomu přede mnou s tímto lidem, s tímto pronárodem, je výrok Hospodinův, i se vím dílem jejich rukou: cokoli sem přináejí je poskvrněné. 15 Ale vezměte si k srdci, co bude od tohoto dne dál. Dříve ne byl v Hospodinově domě kladen kámen ke kameni, 16 co se dálo? Kdy někdo přiel k hromadě obilí pro dvacet měr, bylo na ní jen deset. Kdy někdo přiel k lisu, aby nabral z kádě padesát měr, bylo v ní jen dvacet. 17 Bil jsem rzí, obilnou směsí a krupobitím vás i vechno dílo vaich rukou, a přece se nikdo z vás ke mně neobrátil, je výrok Hospodinův. 18 Vezměte si k srdci, co bude od tohoto dne dál, od dvacátého čtvrtého dne devátého měsíce, ode dne, kdy byl znovu zaloen chrám Hospodinův! Vezměte si to k srdci. 19 Ačkoli jetě není zrno na sýpce a vinná réva, fíkovník, granátovník a oliva nepřinesly dosud ovoce, od tohoto dne budu ehnat.” 20 Dvacátého čtvrtého dne toho měsíce stalo se slovo Hospodinovo k Ageovi jetě jednou: 21 “Řekni judskému místodriteli Zerubábelovi: Otřesu nebem i zemí. 22 Podvrátím trůny vech království a zlomím sílu království pronárodů, převrátím vůz i s těmi, kteří na něm jezdí, klesnou koně i jezdcí, kadý padne mečem svého bratra. 23 V onen den, je výrok Hospodina zástupů, vezmu tebe, svého sluebníka, Zerubábeli, synu ealtielův, je výrok Hospodinův, a učiním tě pečtním prstenem, nebo jsem tě vyvolil, je výrok Hospodina zástupů.”

Zacharjá 1

1 Osmého měsíce druhého roku vlády Dareiovy stalo se slovo Hospodinovo k proroku Zacharjáovi, synu Berekjáe, syna Idova: 2 “Hospodin se hrozně rozlítíl na vae otce. 3 Řekni jim tedy: Toto praví Hospodin zástupů: Obráte se ke mně, je výrok Hospodina zástupů, a já se obrátím k vám, praví Hospodin zástupů. 4 Nebuďte jako vai otcové, k nim volávali dřívější proroci: “Toto praví Hospodin zástupů: Obráte se přece od svých zlých cest a od svých zlých skutků!” Ale neposlechli, pozornost tomu nevěnovali, je výrok Hospodinův. 5 Vai otcové - kde jsou? A proroci - mohli ít věčně? 6 Avak moje slova a nařízení, která jsem přikázal svým sluebníkům prorokům, nezasáhla snad vae otce? I obrátili se a přiznali: “Jak si Hospodin zástupů předsevzal, e s námi naloí podle naich cest a podle naich skutků, tak s námi naloil.” 7 Dvacátého čtvrtého dne jedenáctého měsíce, to je měsíce ebátu, druhého roku vlády Dareiovy, stalo se slovo Hospodinovo k proroku Zacharjáovi, synu Berekjáe, syna Idova. 8 V noci jsem viděl, hle, mu sedí na ryzáku, stojí mezi myrtovím v hlubině a za ním koně rzí, plaví a bílí. 9 Zeptal jsem se ho: “Co to znamená, můj pane?” Boí posel, který se mnou mluvil, mi odvětil: “Já ti vysvětlím, co to znamená.” 10 A mu stojící mezi myrtovím pokračoval: “To jsou ti, které vyslal Hospodin, aby procházeli zemí.” 11 Oni pak oslovili Hospodinova posla stojícího mezi myrtovím: “Procházeli jsme zemí a celá země si poklidně bydlí.” 12 Nato Hospodinův posel zvolal: “Hospodine zástupů, jak dlouho se jetě nechce slitovat nad Jeruzalémem a nad judskými městy, jim dává pociovat svůj hrozný hněv ji po sedmdesát let?” 13 Hospodin poslovi, který se mnou mluvil, odpověděl slovy dobrými, slovy útěnými. 14 Posel, který se mnou mluvil, mi nato řekl: “Provolej, e toto praví Hospodin zástupů: “Horlím pro Jeruzalém a Sijón velkou horlivostí, 15 jsem hrozně rozlícen na sebejisté pronárody, které hned přiloily ruku k zlému, jakmile jsem se na svůj lid jen maličko rozlítíl.” 16 Proto praví Hospodin toto: “Obrátím se k Jeruzalému s hojným slitováním; bude v něm zbudován můj dům, je výrok Hospodina zástupů, a nad Jeruzalémem bude nataeno měřící pásmo.” 17 Dále provolej, e toto praví Hospodin zástupů: “Má města budou znovu oplývat dobrem.” Hospodin znovu potěí Sijón a znovu si vyvolí Jeruzalém.”

Zacharjá 2

1 Pak jsem se rozhlédl a vidím, hle, čtyři rohy. 2 Zeptal jsem se posla, který se mnou mluvil: “Co to znamená?” Odvětil mi: “To jsou ty rohy, které rozmetaly Judu, to je Izraele, a Jeruzalém.” 3 I ukázal mi Hospodin čtyři kováře. 4 Otázal jsem se: “Co se to chystají udělat?” Odvětil mi: “To jsou ty rohy, které rozmetaly Judu, take ádný nebyl schopen pozvednout hlavu. Tu přili tito kováři, aby jimi zalomcovali a srazili rohy pronárodům, které pozdvihly roh proti judské zemi a chtěly ji rozmetat.” 5 Opět jsem se rozhlédl a vidím, hle, mu s měřícím provazcem v ruce. 6 Zeptal jsem se: “Kam jde?” Odpověděl mi: “Vyměřit Jeruzalém, abych viděl, jak bude iroký a dlouhý.” 7 A hle, vychází posel, který se mnou mluvil. Jiný posel mu vyel vstříc 8 a oslovil ho: “Bě a promluv s tím mládencem. Řekni: Jeruzalém bude městem nehrazeným, tolik v něm bude lidí i dobytka. 9 Já sám, je výrok Hospodinův, budu ohnivou hradbou kolem něho a slávou uprostřed něho. 10 Běda, běda! Utečte ze severní země, je výrok Hospodinův. Rozprostřel jsem vás do čtyř nebeských větrů, je výrok Hospodinův. 11 Běda! Zachraň se, Sijóne, ty poklidně si bydlící u babylónské dcery! 12 Toto praví Hospodin zástupů, který mě poslal pro svoji slávu k pronárodům, které vás plenily: Kdo se vás dotkne, dotkne se zřítelnice mého oka. 13 Hle, mávnu proti nim rukou a budou je plenit ti, kdo jim otročili. “I poznáte, e mě poslal Hospodin zástupů.” 14 Plesej a raduj se, sijónská dcero, nebo u přicházím a budu bydlet uprostřed tebe, je výrok Hospodinův. 15 V onen den se mnoho pronárodů přidrují k Hospodinu. Stanou se mým lidem a já budu bydlet uprostřed tebe. “I pozná, e mě k tobě poslal Hospodin zástupů.” 16 Pak se Hospodin ujme Judy jako svého dědičného podílu ve svaté zemi a znovu vyvolí Jeruzalém. 17 Zti se před Hospodinem, vekeré tvorstvo, nebo se vypravil ze svého svatého příbytku.”

Zacharjá 3

1 Potom mi ukázal velekněze Júuu, jak stojí před Hospodinovým poslem, a po pravici mu stál satan, aby proti němu vnesl alobu. 2 Hospodin vak satanovi řekl: “Hospodin ti dává důtku, satane, důtku ti dává Hospodin, který si vyvolil Jeruzalém. Co to není oharek vyrvaný z ohně?” 3 Júua toti, jak stál před poslem, byl oblečen do pinavého atu. 4 A Hospodin se obrátil k těm, kteří tu před ním stáli: “Svlékněte z něho ten pinavý at.” Jemu pak řekl: “Pohled', sňal jsem z tebe tvou nepravost a dal jsem tě obléci do slavnostního roucha. 5 Řekl jsem: Vstavte mu na hlavu čistý turban.” Tu mu vstavili na hlavu čistý turban a oblékli mu at. Hospodinův posel stál při tom. 6 A Hospodinův posel Júuovi dosvědčil: 7 “Toto praví Hospodin zástupů: Bude-li chodit po mých cestách a bude-li střeit, co jsem ti svěřil, bude obhajovat můj dům a střeit má nádvoří a já ti dám právo přicházet mezi ty, kteří zde stojí. - 8 Nue sly, veleknězi Jouo, ty i tvoji druhové, kteří sedí před tebou: Tito mui jsou předzvěstí toho, e přivedu svého sluebniika, zvaného Výhonek. 9 Hle, tu je kámen, který kladu před Júuu: jeden kámen, na něm sedm očí. Já sám na něm vyryji znak, je výrok Hospodina zástupů, a odklidím nepravost této země v jediném dni. 10 Onoho dne pak, je výrok Hospodina zástupů, pozvete jeden druhého pod vinnou révu a pod fíkovník.”

Zacharjá 4

1 Potom mě posel, který se mnou mluvil, znovu vzbudil jako toho, kdo musí být probuzen ze spánku, 2 a zeptal se mě: “Co vidíš?” Odvětil jsem: “Hle, vidím svícen, celý ze zlata, a na něm nahoře mísa se sedmi

kahany. Vechny kahany na něm mají nahoře po sedmi hubičkách. 3 A nad ním dvě olivy, jedna z pravé strany a druhá z levé strany mísy.” 4 Nato jsem se zeptal posla, který se mnou mluvil: “Co to znamená, můj pane?” 5 Posel, který se mnou mluvil, mi odpověděl. Řekl mi: “Ty neví, co to znamená?” Řekl jsem: “Nevím, můj pane.” 6 Nato mi řekl: “Toto je slovo Hospodinovo k Zerubábelovi: Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů. 7 Čím jsi ty, veliká horo, před Zerubábelem? Rovinou. On vynese poslední kámen za hlučného provolávání: “Jeruzalém doel milosti!” 8 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: 9 “Ruce Zerubábelovy tento dům zaloily, jeho ruce jej také dokončí. “I pozná, e mě k vám poslal Hospodin zástupů.” 10 A kdo pohrdal dnem malých začátků, radostně bude hledět na olovnicí v ruce Zerubábelově.” “Těch sedm, to jsou oči Hospodinovy, prohledávající celou zemi.” 11 Nato jsem mu řekl: “Co znamenají ty dvě olivy po pravé i po levé straně svícnu?” 12 A dále jsem se ho otázel: “Co znamenají ty dva trsy oliv, které jsou nad dvěma zlatými lábký, jimi vytéká zlato?” 13 Tu mi řekl: “Ty neví, co to znamená?” Řekl jsem: “Nevím, můj pane.” 14 Odvětil: “To jsou ti dva synové nového oleje, kteří stojí před Pánem celé země.”

Zacharjá 5

1 Znovu jsem se rozhlédl a vidím, hle, letí svitek. 2 Posel se mě otázel: “Co vidíš?” Odvětil jsem: “Vidím letět svitek dvacet loket dlouhý a deset loket široký.” 3 Řekl mi: “To je kletba, která vychází na celou zemi. Bude jí odstraněn každý zloděj, každý křivopříseník. 4 Vychází z mého rozhodnutí, je výrok Hospodina zástupů. Vejde do zlodějova domu i do domu toho, který v mém jménu křivě přísahá, a uhostí se uvnitř jeho domu a zničí jeho dřevo i kámen.” 5 Potom vyel posel, který se mnou mluvil, a vyzval mě: “Jen se rozhlédni a podívej se. Co se tu objevuje?” 6 Otázel jsem se: “Co je to?” Odvětil mi: “To se objevuje éfa”, a dodal: “Tak to bude s nimi vypadat v celé zemi.” 7 A hle, pozvedlo se olovené víko, a tam uvnitř éfy sedí jakási entina. 8 Řekl mi: “To je Svévole”, mrtíl jí do éfy a přiklopil otvor oloveným poklopem. 9 Vtom jsem se rozhlédl a vidím, hle, vycházejí dvě eny. Vítr se jim opíral do křídel; měly totiž křídla jako čáp. Zvedly éfu mezi zemi a nebe. 10 Otázel jsem se posla, který se mnou mluvil: “Kam chtějí tu éfu dopravit?” 11 Odvětil mi: “Chtějí té entině vystavět v ineárské zemi dům, a a bude připraven, bude tam uloena na svůj podstavec.”

Zacharjá 6

1 Znovu jsem se rozhlédl a vidím, hle, mezi dvěma horami vyjídějí čtyři vozy. Ty hory byly měděné. 2 V prvním voze byly zapřaeni ryzáci, v druhém vraníci, 3 v třetím běloui a ve čtvrtém groáci, statní koně. 4 Obrátil jsem se na posla, který se mnou mluvil, a otázel jsem se ho: “Co to znamená, můj pane?” 5 Posel odpověděl a řekl mi: “To vycházejí čtyři nebetí duchové, kteří stojí před Pánem celé země.” 6 Vraníci vyjídějí do severní země. Po nich vyrazili běloui, zatímco groáci vyjeli do země jiní. 7 Ti statní koně tedy vyrazili ve snaze projet kříem kráem zemi, nebo posel řekl: “Projeďte zemi kříem kráem.” I projížděli zemí. 8 Pak na mne zvolal a promluvil ke mně: “Pohled', ti, kteří vyjeli do severní země, uklidnili mého ducha, co se severní země týče.” 9 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo 10 o převzetí darů od přesídlenců, od Cheldaje, Tóbijáe a Jedajáe: “Onoho dne přijde, vejde do domu Jójíáe, syna Sefanjáova, kam oni přili z Babylóna, 11 a převezne stříbro i zlato. Dá zhotovit tiáru, vstaví ji na hlavu velekněze Jóuy, syna Jósadakova, 12 a řekne mu: “Toto praví Hospodin zástupů: Hle, přijde mu jménem Výhonek, vyraí odspodu; ten zbuduje Hospodinův chrám. 13 Ano, on zbuduje chrám Hospodinův a bude obdařen velebností. Bude sedět na svém trůnu a vládnout a bude na svém trůnu knězem; mezi obojím bude pokojná

shoda.” 14 Tiára pak bude v Hospodinově chrámě pamětním znamením Chelemovi, Tóbijáovi, Jedajáovi, a Chénovi, synu Sefanjáovu. 15 I vzdálení budou přicházet a pomáhat při budování Hospodinova chrámu. “I poznáte, e mě k vám poslal Hospodin zástupů”, ovem, budete-li opravdu poslouchat Hospodina, svého Boha.”

Zacharjá 7

1 Čtvrtého roku vlády krále Dareia, čtvrtého dne devátého měsíce, toti měsíce kislevu, stalo se slovo Hospodinovo k Zacharjáovi. 2 Tehdy poslal Bét-el Sar-esera s Regem-melekem a jeho mui, aby si naklonil Hospodina 3 a aby se při domě Hospodina zástupů otázali kněží a proroků: “Mám se nadále pátého měsíce oddávat pláči a odříkání, jak jsem to po léta činil?” 4 I stalo se ke mně slovo Hospodina zástupů: 5 “Řekni vemu lidu země i kněím: Kdy jste se postili a naříkali pátého a sedmého měsíce, teď u po sedmdesát let, postili jste se opravdu kvůli mně? 6 A kdy jíte a pijete, nejíte a nepijete si pro sebe? 7 Neprovolával Hospodin právě toto skrze dřívější proroky, kdy si jetě Jeruzalém a města kolem něho bydlily v klidu a obydlen byl Negeb i Přímořská níina?” 8 I stalo se slovo Hospodinovo k Zacharjáovi: 9 “Toto praví Hospodin zástupů: Vynáejte pravdivé rozsudky a a kadý prokazuje svému bratru milosrdenství a slitování. 10 Neutiskujte vdovu a sirotka, bezdomovce a trpícího, nikdo a ve svém srdci nezamýlí proti bratru nic zlého. 11 Ale oni tomu odmítli věnovat pozornost, svéhlavě se obrátili zády a zacpali si ui, aby neslyeli. 12 Srdce měli jako z křemene a neslyeli zákon ani slova, která posílal Hospodin zástupů svým duchem skrze dřívější proroky. Proto je postihlo velké rozlíčení Hospodina zástupů. 13 Kdykoli volal, oni neslyeli. A si volají, já je neslyím, praví Hospodin zástupů. 14 Odvanu je vichrem mezi nejrůznější pronárody, které neznají, a země bude za nimi zpustoena, take jí nikdo nebude procházet. Tak pustoili přeádoucí zemi.”

Zacharjá 8

1 I stalo se slovo Hospodina zástupů. 2 “Toto praví Hospodin zástupů: Horlím pro Sijón velkou horlivostí, horlím pro něj velmi rozhořčeně. 3 Toto praví Hospodin: Vráťím se na Sijón a budu bydlet uprostřed Jeruzaléma. Jeruzalém bude nazýván Město věrné a hora Hospodina zástupů Hora svatá. 4 Toto praví Hospodin zástupů: Opět budou sedat na náměstích Jeruzaléma starci a stařeny, kadý s holí v ruce pro vysoké stáří. 5 Náměstí toho města budou plná chlapců a děvčat; ti si budou hrát na jeho náměstích. 6 Toto praví Hospodin zástupů: Jestlie to bude v očích pozůstatku tohoto lidu v oněch dnech nemoné, bude to nemoné i v mých očích? je výrok Hospodina zástupů. 7 Toto praví Hospodin zástupů: Hle, zachráním svůj lid ze země východní i ze země, kde slunce zapadá. 8 Přivedu je a budou bydlet v Jeruzalémě. Budou mým lidem a já jim budu Bohem věrným a spravedlivým. 9 Toto praví Hospodin zástupů: Jednejte rozhodně, vy, kdo v těchto dnech slyíte z úst proroků tato slova o dni, kdy byl poloen základ domu Hospodina zástupů, aby byl zbudován chrám. 10 Před těmito dny nebylo toti co dát za lidskou práci, nato za práci dobytka. Kdo vycházel a vcházel, neměl pokoj od protivníka, dopustil jsem, e stáli vichni proti vem. 11 Ale nyní nebudu jednat s pozůstatkem tohoto lidu jako za dřívějších dnů, je výrok Hospodina zástupů. 12 Vzejde setba pokoje: vinná réva vydá své plody, země svou úrodu a nebesa svou rosou. To vechno dám jako dědictví pozůstatku tohoto lidu. 13 Jako jste byli zlořečením mezi pronárody, dome judský a dome izraelský, tak budete poehnáním, a vás zachráním. Nebojte se! Jednejte rozhodně. 14 Toto praví Hospodin zástupů: Jako jsem pojal úmysl naloit s vámi zle, kdy mě vai otcové rozlítli, praví Hospodin zástupů, a nelitoval jsem toho, 15 teď naopak mám v úmyslu obdařit v těchto dnech Jeruzalém a

judský dům dobrem. Nebojte se! 16 Konejte toto: Mluvte každý svému bližnímu pravdu. Vynáejte ve svých branách pravdu a pokojný soud. 17 Nezamýlejte nikdo ve svém srdci proti bližnímu nic zlého. “Nelibujte si v křivé přísaze. To vechno nenávidím, je výrok Hospodinův.” 18 I stalo se ke mně slovo Hospodina zástupů. 19 “Toto praví Hospodin zástupů: Půst čtvrtého, půst pátého, půst sedmého a půst desátého měsíce se judskému domu obrátí v radostné veselí a utěšené slavnosti. Jen milujte pravdu a pokoj! 20 Toto praví Hospodin zástupů: Znovu budou přicházet národy a obyvatelé mnoha měst. 21 Obyvatelé jednoho města půjdou do druhého a řeknou: “Pojďme si naklonit Hospodina, pojďme vyhledat Hospodina zástupů. Já půjdu také.” 22 A budou přicházet četné národy i mocné pronárody, aby hledaly v Jeruzalémě Hospodina zástupů a naklonily si ho. 23 Toto praví Hospodin zástupů: V oněch dnech se chopí deset mužů z pronárodů vech jazyků pevně cípu roucha jednoho Judejce a řeknou: “Půjdeme s vámi. Slyeli jsme, e s vámi je Bůh.”

Zacharjá 9

1 Výnos. Slovo Hospodinovo proniklo do země Chadráku, Damaek je místem, na něm spočine. K Hospodinu budou vzhlíet vichni lidé, vechny kmeny Izraele. 2 Proniklo i do Chamátu, do jeho pomezí, do Týru i Sidónu, tak přemoudrého. 3 Týr si vybudoval opevnění, nahromadil stříbra jako prachu, zlata ryzího jak bláta na ulicích. 4 Avak Panovník si jej podrobí, jeho val srazí do moře; bude pozřen ohněm. 5 Spatří to Akalón a bude se bát, Gáza se bude svíjet v hrozné křeči, Ekrón se zklame v tom, več doufal. Z Gázy zmizí král, Akalón nebude u osídlen, 6 v Adódu se usadí míenec. Tak vyhladím pýchu Pelitejců. 7 Krvavé sousto mu vyrvu z úst, ohyzdné oběti z jeho zubů. Tak bude i on zachován naemu Bohu, stane se v Judsku pohlavárem a Ekrón bude jako Jebúsejec. 8 “Poloím se táborem u svého domu proti vojsku, proti kadému, kdo by sem chtěl vtrhnout; zotročovatel se u nebude přes ně valit, nespustím je nyní z očí.” - 9 Rozjásej se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. 10 “Vymýtím vozy z Efrajima a z Jeruzaléma koně; válečný luk bude vymýcen.” Vyhlásí pronárodům pokoj; jeho vláda bude od moře k moři od Řeky a do dálav země. 11 “Pro krev smlouvy s tebou propustím tvé vězně z cisterny, v ní není vody. 12 Navrate se do pevnosti, vězňové, jim naděje vzchází. Dnes to oznamuji znovu: Vechno ti nahradím dvojnásobně. 13 Judu si napnu jako lučitě, na tětivu vloím Efrajima. Zburcují tvé syny, Sijóne, proti synům tvým, Jávane. Učiním tě mečem bohatýra.” 14 Ukáe se nad nimi Hospodin, jako blesk vyletí jeho střela; Panovník Hospodin zaduje na polnici, vydá se na pochod ve vichřicích z jihu. 15 Hospodin zástupů jim bude títem a oni budou jíst a kameny do praku polapou, budou pít a halasit jako při víně a budou plní jak obětní miska, skropení jak rohy na oltáři. 16 Tak je Hospodin, jejich Bůh, v onen den zachrání, stádečko svého lidu. Jako drahokamy v čelence budou zářit nad jeho zemí. 17 Jaká je jeho dobrota, jaká je jeho krása! Působí, e mládenci prospívají jako obilí a panny jako mot.

Zacharjá 10

1 Vyproste si od Hospodina dé v čas jarních deů. Hospodin tvoří bouřková mračna, hojnými deti je naplňuje, bylinu na poli dopřeje kadému. 2 Bůkové mluvili ničemnosti, co viděli větci, byl klam; rozhlaují alebné sny, přeludem utějí. Proto táhl lid jako stádo, ujařmený, bez pastýře. - 3 Můj hněv plane proti pastýřům, zakročím proti kozlům. Hospodin zástupů navtívil své stádo, judský dům; vystrojí je nádherně jako svého válečného oře. 4 Od něho je cimbuří, od něho stanový kolík, od něho válečné lučitě, od něho pochází i kadý zotročovatel. 5 Budou jako bohatýři, rozlapou vechno do bláta ulic v té bitvě.

Budou bojovat a Hospodin bude s nimi, jezdci na koních budou zahanbeni. 6 Obdařím judský dům bohatýrskou silou a dům Josefův zachráním. Přivedu je zpět a usadím je do bezpečí, protoe jsem se nad nimi slitoval. Budou zas, jako bych na ně nebyl zanevřel, já jsem Hospodin, jejich Bůh, já jim odpovím. 7 Efrajimci budou jako bohatýři, jejich srdce se bude radovat jako po víně; a to spatří jejich synové, té se zaradují, jejich srdce bude jásat kvůli Hospodinu. 8 Hvízdnu na ně a shromádím je, protoe jsem je vykoupil, bude jich zase mnoho, jako jich bylo kdysi. 9 Rozseji je mezi národy, budou se na mě rozpomínat v dalekých krajích, zůstanou naivu i se svými syny a opět se navrátí. 10 Přivedu je zpět z egyptské země, shromádím je z Asýrie a uvedu je do země gileádské a liabanónské, ani jim nebude stačit místo. 11 Projde s nimi mořem souení, bude vak bít do mořských vln, a vyschnou vechny hlubiny Veletoku. Svrena bude pýcha Asýrie, Egyptu bude odňato ezlo. 12 Obdařím je bohatýrskou silou od Hospodina, budou chodit v jeho jménu, je výrok Hospodinův.

Zacharjá 11

1 Otevři svá vrata, Libanóne, a tvé cedry pozře oheň. 2 Kvílej, cypřii, e padl cedr, e vzneené stromy propadly záhubě. Kvílejte, báanské duby, e padl neprostupný hvozď. 3 Sly, jak pastýři kvílejí, e jejich vzneené nivy propadly záhubě. Sly, jak lvíčata řvou, e pýcha Jordánu propadla záhubě. 4 Toto praví Hospodin, můj Bůh: “Pas ovce určené k zabití. 5 Ti, kdo je kupují, zabíjejí je a za vinu nepykají; kdo je prodávají, říkají: “Poehnán buď Hospodin, to jsem se obohatil”; a ádný z jejich pastýřů nemá s nimi soucit. 6 Ani já u nebudu mít soucit s obyvateli země, je výrok Hospodinův. Hle, dopustím, aby člověk padl do rukou člověka, do rukou svého krále. Na kusy rozbijí zemi a já ji z jejich rukou nevytrhnu.” 7 Pásl jsem tedy ovce určené k zabití, toti ty nejutitěnějí ze stáda. Vzal jsem si dvě hole; jednu jsem nazval “Vlídnot” a druhou jsem nazval “Pouto” a pásl jsem ovce. 8 V jediném měsíci jsem vyhnal tři pastýře, nebo jsem s nimi ztratil trpělivost a také oni o mě nestáli. 9 Řekl jsem: “Nebudu vás pást. Co má umřít, a umře; co má být zahráno, a je zahráno; a které zůstanou, a se poerou navzájem.” 10 Vzal jsem svou hůl Vlídnot a zlomil jsem ji na znamení, e ruím svou smlouvu, kterou jsem uzavřel se vemi národy. 11 I byla onoho dne zruena a ty nejutitěnějí ze stáda, které se mě drely, poznaly, e je to slovo Hospodinovo. 12 Řekl jsem tedy: “Pokládáte-li to za dobré, vyplate mi mzdu; ne-li, nechte být.” Tu mi odváli jako mzdu třicet ekelů stříbra. 13 Nato mi Hospodin řekl: “Hoď to tavičovi, tu nádhernou cenu, jí mě ocenili.” I vzal jsem těch třicet ekelů stříbra a hodil jsem je v Hospodinově domě tavičovi. 14 Pak jsem zlomil druhou hůl, Pouto, na znamení, e ruím bratrství mezi Judou a Izraelem. 15 Ale Hospodin mi řekl: “Znovu si vezmi výstroj poetilého pastýře, 16 nebo dám povstat v zemi pastýři, jen zahrnané nevyhledá, nebude pátrat po ztraceném, polámanou nebude léčit, o vyčerpanou se nepostará. Bude se krmit masem těch nejučnějších, strhne jim paznehty. 17 Běda pastýři ničemnému, který opoutí stádo! Meč proti jeho pai a proti jeho pravému oku! Pae a mu nadobro uschne a pravé oko úplně vyhasne.”

Zacharjá 12

1 Výnos. Slovo Hospodinovo o Izraeli, výrok Hospodina, který rozprostřel nebesa a poloil základy země i vytvořil ducha člověka v jeho nitru. 2 “Hle, postavil jsem Jeruzalém před vechny okolní národy jako čii, po ní se zapotácejí. Při obléhání Jeruzaléma dojde i na Judu. 3 V onen den učiním Jeruzalém vzpěračským balvanem pro vechny národy. Vichni, kteří jej budou chtít vzepřít, zraní se a do krve. Vechny pronárody země se proti němu srotí. 4 V onen den, je výrok Hospodinův, udeřím kadý a kuň se splaí a jezdec na něm zeílí. Na dům judský vak obrátím svůj zrak, kdeto vechny koně národů raním

slepotou. 5 Tu si kadý judský pohlavár v srdci řekne: “Obyvatelé Jeruzaléma jsou mi posilou pro Hospodina zástupů, svého Boha.” 6 V onen den učiním judské pohlaváry pánví s ohněm ve dříví a hořící pochodní v otepi slámy. Pozřou vechny okolní národy napravo i nalevo. Jeruzalém vak dále zůstane na svém místě, v Jeruzalémě.” 7 Hospodin nejprve zachrání judské stany, aby čest domu Davidova, čest toho, jen sídlí v Jeruzalémě, nebyla větí ne Judova. 8 V onen den bude Hospodin títem tomu, kdo sídlí v Jeruzalémě; klopýtající mezi nimi bude v onen den jako David a dům Davidův bude jako Bůh, bude před nimi jako anděl Hospodinův. 9 “V onen den vyhledám vechny pronárody, které přitáhly na Jeruzalém, a zahladím je. 10 Ale na dům Davidův, na toho, jen sídlí v Jeruzalémě, vyleji ducha milosti a proseb o smilování. Budou vzhlíet ke mně, kterého probodli. Budou nad ním naříkat, jako se naříká nad smrtí jednorozeného, budou nad ním hořce lkát, jako se hořce lká nad prvorozeným. 11 V onen den se bude v Jeruzalémě rozléhat nářek jako nářek pro Hadad-rimóna na pláni u Megida. 12 Naříkat bude země, kadá čeled’ zvlá: zvlá čeled’ domu Davidova a jejich eny zvlá, zvlá čeled’ domu Nátanova a jejich eny zvlá, 13 zvlá čeled’ domu Léviova a jejich eny zvlá, zvlá čeled’ imeíská a jejich eny zvlá, 14 vechny ostatní čeledi, kadá čeled’ zvlá a jejich eny zvlá.”

Zacharjá 13

1 V onen den vytryskne pro dům Davidův i pro obyvatele Jeruzaléma pramen k obmytí hříchu a nečistoty. 2 “V onen den, je výrok Hospodina zástupů, vyhledím ze země jména modlářských stvůr, take u nikdy nebudou připomínána. Vypudím ze země rovně proroky a ducha nečistoty.” 3 Bude-li pak jetě někdo porokovat, řeknou mu vlastní rodiče, otec i matka: “Nezůstane naivu, protoe jsi ve jménu Hospodinově klamal.” A jeho vlastní rodiče, otec i matka, ho probodnou, e prorokoval. 4 V onen den se stane, e proroci budou zahanbeni, kadý pro své prorocké vidění. U neobléknou chlupatý plá a nebudou obelhávat. 5 Budou říkat: “Nejsem prorok, jsem zemědělský nevolník, koupený hned v mládí.” 6 Řekne-li mu kdo: “Co to má na prsou za rány?”, odpoví: “Tak jsem byl zbit v domě těch, kdo mě milovali.” 7 “Probud’ se, meči, proti mému pastýři, proti reku, mému společníku, je výrok Hospodina zástupů. Bij pastýře a ovce se rozprchnou! K maličkým vak obrátím svou ruku. 8 Z celé země, je výrok Hospodinův, budou dvě třetiny vyhlazeny, zajdou, jen třetina v ní zbude. 9 Tu třetinu vak provedu ohněm. Přetavím je, jako se taví stříbro, přezkouím je, jako se zkouí zlato. Ti budou vzývat mé jméno a já jim odpovím. Řeknu: “Toto je můj lid.” A oni řeknou: “Hospodin je můj Bůh.”

Zacharjá 14

1 Hle, přichází den Hospodinův. Budou se mezi vámi o tebe dělit jako o kořist. 2 Shromádím k Jeruzalému do boje vechny pronárody. Město bude dobyto, domy vypleněny, eny zhanobeny. Polovina města bude vysídlena, zbytek lidu vak nebude z města vyhlazen. 3 Hospodin vytáhne a bude bojovat proti oněm pronárodům, jako bojoval kdysi v den bitvy. 4 V onen den stanou jeho nohy na hoře Olivové, leící na východ od Jeruzaléma. Olivová hora se rozpoltí vpůli od východu na západ velmi irokým údolím. Polovina hory uhne k severu a polovina k jihu. 5 Vy pak budete utíkat údolím mezi těmito mými horami, nebo to horské údolí bude sahat a k Asalu. Budete utíkat, jako jste utíkali před zemětřesením za dnů judského krále Uzijáe. Pak přijde Hospodin, můj Bůh, a s tebou vichni svatí, Boe. 6 V onen den nebude světlo, ve vzácné ztuhne mrazem. 7 A Nastane den jediný, známý jen Hospodinu, kdy nebude ani den noc; i za večerního času bude světlo. 8 V onen den poplynou z Jeruzaléma ivé vody, polovina k moři východnímu, polovina k západnímu, v létě jako v zimě. 9 Hospodin bude Králem nad celou zemí; v onen

den bude Hospodin jediný a jeho jméno jediné. 10 Celá země se promění jakoby v rovinu, od Geby a k Rimónu jině od Jeruzaléma; ten bude vysoko a v klidu na svém místě, od brány Benjamínské a k místu první brány, toti k bráně Nároní, od věe Chananeelu a ke Královským lisům. 11 Budou tu sídlit a nebude u klatby. Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. 12 A toto bude poráka, kterou Hospodin připraví vem národům, je vytáhly do boje proti Jeruzalému: tělo jim shnije jetě vstoje, oči jim shnijí v důlcích a jazyk jim shnije v ústech. 13 V onen den je Hospodin uvede do zmatku tak velikého, e jeden bude chytat druhého za ruku, ale ta ruka se pozvedne proti ruce přítelově. 14 Také Juda bude bojovat proti Jeruzalému. Nashromádí se bohatství vech okolních pronárodů, zlato, stříbro a nesmírné mnoství oděvů. 15 Stejná poráka postihne koně, mezky, velbloudy i osly a vechen dobytek, který bude v jejich leeních. 16 Vichni pak, kdo zbyli ze vech pronárodů, které vytáhly proti Jeruzalému, budou kadoročně putovat, aby se klaněli Králi, Hospodinu zástupů, a slavili slavnost stánků. 17 Jestlie některá z čeledí země nebude putovat do Jeruzaléma a klanět se Králi, Hospodinu zástupů, nedostaví se jim dé. 18 Jestlie nebude putovat a nepřijde egyptská čeleď, ani jí se nedostaví dé. Utrpí poráku, kterou připraví Hospodin pronárodům, je nebudou putovat, aby slavily slavnost stánků. 19 Prohřeí se Egypt a prohřeí se kadý jiný pronárod, který nebude putovat, aby slavil slavnost stánků. 20 V onen den bude na zvoncích koní nápis: “Svatý Hospodinu”, a hrnce v domě Hospodinově budou jako obětní misky před oltářem. 21 I kadý hrnec v Jeruzalémě a v Judsku bude zasvěcen Hospodinu zástupů. Vichni obětníci budu přicházet a brát si z nich a v nich vařit. A nebude u kramáře v domě Hospodina zástupů v onon den.

Malachiá 1

1 Výnos. Slovo Hospodinovo o Izraeli skrze Malachiáe. 2 “Zamiloval jsem si vás, praví Hospodin. Vy vak se ptáte: “Kde je důkaz, e ná miluje?” Co nebyl Ezau Jákobův bratr? je výrok Hospodinův. Jákoba jsem si zamiloval, 3 Ezaua vak nenávidím. Proto jsem obrátil v pou jeho hory, jeho dědictví v step pro akaly.” 4 Říká-li Edóm: “Jsme zničeni, avak na troskách budeme znovu stavět”, praví Hospodin zástupů toto: “Jen a si stavějí, já budu bořit.” I nazvou je územím zvůle, lidem, na který Hospodin navěky zanevřel hněvu. 5 Na vlastní oči to spatříte a řeknete sami: “Hospodin je veliký i za pomezím Izraele.” 6 Syn cítí svého otce a sluebník svého pána. “Jsem-li Otec, kde je úcta ke mně? Jsem-li Pán, kde je bázeň přede mnou, praví Hospodin zástupů vám, kněí, kteří zlehčujete mé jméno. Ptáte se: “Čím zlehčujeme tvé jméno?” 7 Přináíte na můj oltář poskvrněný chléb a ptáte se: “Čím jsme tě poskvrnili?” Tím, e říkáte, e Hospodinův stůl není třeba brát váně. 8 Kdy přivádíte k oběti slepé zvíře, to není nic zlého? Kdy přivádíte kulhavé a nemocné, to není nic zlého? Jen to dones svému místodriteli, získá-li tak jeho přízeň a přijme-li tě, praví Hospodin zástupů. 9 Tak tedy prostě Boha o shovívavost, aby se nad námi smiloval. Vlastní rukou jste to činívali. Copak mohu někoho z vás přijmout? praví Hospodin zástupů. 10 Ké by se mezi vámi nael někdo, kdo by zavřel dveře, abyste marně nezapalovali na mém oltáři oheň! Nemám ve vás zalíbení, praví Hospodin zástupů, a dary z vaí ruky jsem si neoblíbil. 11 Od východu slunce a na západ bude mé jméno veliké mezi pronárody. Na kadém místě budou přináet mému jménu kadidlo a čistý obětní dar. Zajisté bude mé jméno veliké mezi pronárody, praví Hospodin zástupů. 12 Ale vy je znesvěcujete, kdy říkáte, e Panovníkův stůl je mono poskvrňovat, a to, co je na něm, obětovaný pokrm, není třeba brát váně. 13 Říkáte: “Ach, nač se trápit?” a ve odbýváte, praví Hospodin zástupů. Přináíte, co bylo vzato násilím, kulhavé i nemocné přináíte jako obětní dar. Co si mohu oblíbit, co je z vaí ruky? praví Hospodin. 14 Buď proklet chytrák, jen má ve svém stádu samce, a sloí-li slib, obětuje Panovníku zvíře vykletěné. Nebo já jsem velkký Král, praví Hospodin zástupů, mé jméno budí mezi pronárody bázeň.”

Malachiá 2

1 Nue, kněí, je o vás rozhodnuto takto: 2 “Jestlie neposlechnete a nevezmete si k srdci, e máte oslavovat mé jméno, praví Hospodin zástupů, stihnu vás kletbou a vae ehnání prokleji. A ji jsem je proklel, nebo si to k srdci neberete. 3 Hle, obořím se na vae potomstvo, vmetu vám do tváře výměty, výměty z vaich svátečních obětí. Vynesou vás i s nimi. 4 Věděli jste to, vdy jsem vám poslal toto rozhodnutí: Chci mít smlouvu s Lévim, praví Hospodin zástupů. 5 Má smlouva s ním byla ivot a pokoj. Dal jsem mu toto: bázeň, aby il v mé bázni a děsil se mého jména. 6 Zákon pravdy byl v jeho ústech, bezpráví se na jeho rtech neobjevilo; chodil se mnou pokojně a bezelstně a mnohé odvrátil od nepravosti. 7 Vdy rty kněze střeí poznání; z jeho úst se vyhledává zákon, nebo on je poslem Hospodina zástupů. 8 Vy jste vak z této cesty seli, mnohé jste přivedli k tomu, e klopýtli o zákon, poruili jste lévijskou smlouvu, praví Hospodin zástupů. 9 Proto i já jsem způsobil, e jste v nevánosti a poníení u veho lidu, za to, e nestřeíte mé cesty a při výkladu zákona straníte osobám.” 10 Co nemáme my vichni jednoho Otce? Co nás nestvořil jediný Bůh? Proč jsme vůči sobě věrolomní a znesvěcujeme tak smlouvu svých otců? 11 Věrolomně jedná Juda, ohavnost se páchá v Izraeli i v Jeruzalémě. Juda znesvěcuje svatyni, kterou Hospodin miluje, oenil se s dcerou cizího bostva. 12 Kadého, kdo se toho dopoutí, vyhladí Hospodin z Jákobových stanů, bdícího i odpovídajícího, i toho, kdo přináí obětní dar Hospodinu zástupů. 13 A jetě se dopoutíte další věci: Hospodinův oltář smáčíte slzami, pláčete a sténáte, protoe ji nehledí na obětní dar a nemá zalíbení v tom, co přináíte. 14 Ptáte se proč? Proto, e Hospodin je svědkem mezi tebou a enou tvého mládí, vůči ní ses zachoval věrolomně, ačkoli je to tvá druka a ena podle smlouvy. 15 Co on neučinil člověka jednoho a nedal mu částku ducha? Oč má ten jeden usilovat? O Boí potomstvo. Sřezte svého ducha, nikdo a se nezachová věrolomně k eně svého mládí. 16 “Kadý a nenávidí rozvod, praví Hospodin, Bůh Izraele, a na svém oděvu přikryje násilí, praví Hospodin zástupů.” Sřezte tedy svého ducha, nejednejte věrolomně! 17 Unavujete Hospodina svými slovy. Ptáte se: “Čím ho unavujeme?” Tím, e říkáte: “Kadý, kdo se dopoutí zlého, líbí se Hospodinu, takovým on přeje.” Anebo: “Kde je Bůh zastávající právo?”

Malachiá 3

1 “Hle, posílám svého posla, aby připravil přede mnou cestu. I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po něm touíte. Opravdu přijde, praví Hospodin zástupů. 2 Kdo vak snese den jeho příchodu? Kdo obstojí, a se on ukáe? Bude jako oheň taviče, jako louh těch, kdo bělí plátno. 3 Tavič usedne a pročistí stříbro, pročistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro. I budou patřit Hospodinu a spravedlivě přináet obětní dary. 4 Obětní dary Judy a Jeruzaléma budou pak Hospodinu vítány jako za dávných dnů, jako v dřívějších letech. 5 Předtím vás vak přijdu soudit, rychle usvědčím cizoloníky a čaroděje, křivopřiseníky, utiskovatele námezdníků, vdov a sirotků, ty, kdo odpírají právo bezdomovci a mě se nebojí, praví Hospodin zástupů.” 6 “Já Hospodin jsem se nezměnil, ani vy jste nepřestali být syny Jákobovými. 7 U za dnů svých otců jste se odchýlili od mých nařizení a nedbali jste na ně. Navrate se ke mně a já se navrátím k vám, praví Hospodin zástupů. Ptáte se: “Jak se máme vrátit?” 8 Smí člověk okrádat Boha? Vy mě okrádáte. Ptáte se: “Jak tě okrádáme?” Na desátcích a na obětech pozdvihování. 9 Jste stieni kletbou proto, e mě okrádáte, celý ten pronárod! 10 Přináejte do mých skladů úplné desátky. A bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás poehnání? A bude po nedostatku. 11 Kvůli vám se obořím na kůdce, aby vám nekazil plodiny země, abyste na poli neměli neplodnou vinnou révu, praví Hospodin zástupů. 12 Vechny národy vám budou blahořečit a stanete se vytouenou zemí, praví Hospodin zástupů.” 13 “Příli smělá jsou vae slova proti mně, praví Hospodin. Ptáte se: “Co mluvíme proti tobě?” 14 Říkáte:

“Slouit Bohu není k ničemu. Co z toho, e jsme před ním dreli strá a e jsme chodili před Hospodinem zástupů zachmuřeně? 15 Proto za astné pokládáme opoválivce. Mají úspěch, ač se dopoutějí svévolností, pokouejí Boha, a přece uniknou.” 16 Tehdy ti, kteří se bojí Hospodina, o tom rozmlouvali; Hospodin to pozoroval a slyel. A byla před ním sepsána pamětní kniha se jmény těch, kteří se bojí Hospodina a mají na mysli jeho jméno. 17 “Ti budou, praví Hospodin zástupů, v den, který připravuji, mým zvlátním vlastnictvím, budu k nim shovívavý, jako bývá shovívavý otec k synu, jen mu slouí.” 18 Potom uvidíte rozdíl mezi spravedlivým a svévolníkem, mezi tím, kdo Bohu slouí, a tím, kdo mu slouit nechce. 19 “Hle, přichází ten den hořící jako pec; a vichni opoválivci i vichni, kdo páchají svévolnosti, se stanou strnitěm. A ten přicházející den je seehne, praví Hospodin zástupů; nezůstane po nich kořen ani větev. 20 Ale vám, kdo se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích. Rozběhnete se a budete poskakovat jako vykrmení býčci, 21 rozlapete svévolníky, e budou jako popel pod chodidly vaich nohou v ten den, který připravuji, praví Hospodin zástupů. 22 Pamatujte na zákon mého sluebníka Mojíe, jemu jsem vydal na Chorébu pro celého Izraele nařízení a práva. 23 Hle, posílám k vám proroka Elijáe, dříve ne přijde den Hospodinův veliký a hrozný. 24 On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při svém příchodu nestíhl zemi klatbou.”